

Giới thiệu Thịnh Thế Vinh Sủng

Thể Loại: Xuyên không, sủng sạch, nam chính đại thúc nhưng đẹp giai nghiêng ngã

Số chương: 169 thì phải.....hơ hơ, không nhớ nhưng mà hoàn rùi, các bạn yên tâm

Nguồn: Tàng Thư Viện

Edit: Trước là Truchancherry, giờ là Hân nhi 2608

Nữ chính có thân phận vô cùng cao quý, được mọi người che chở yêu thương.

Đầu tiên thân phụ là em ruột của hoàng đế, mẹ là vương phi huyết mạch chính thống.

Còn có đại bá (bác lớn) là Hoàng Đế, cậu là Quốc công.

Đại ca là Quận vương, Nhị ca là thế tử Túc Vương.

Bản thân là Quận chúa được tấn phong thành Công chúa.

Bọn họ đều rất thương yêu, che chở nâng

A Nguyên vẫn luôn cảm thấy mình là thành phần xuyên qua may mắn đến không thể may mắn hơn

Trích đoạn:

A Nguyên (mặt ngây ngốc): Ta quả thật biết mình phải gả vào nhà các người, nhưng vì cái lòng gì không phải đệ đệ người cưới ta.

Dùng mõ (mim cười kéo nàng đi): Đừng nằm mơ nữa, tắm rửa ngủ đi

Đây là chuyện về quý nữ của vương phủ dưỡng thành không thành bị dưỡng thành (*khúc này đọc hơi khó hiểu nhưng mình thích nên giữ nguyên, nghĩa đại khái là “nuôi chồng từ nhỏ mà không thành công bị chồng nuôi lại”*), thuận tiện PK các tiểu tam, các tra nam tra nữ... vô cùng xom tụ nhà cửa.

Mong các bạn ủng hộ và nương tay. Bản tặng sợ hãi.....

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Trời đang vào giữa mùa hè, ban ngày thời tiết lúc nào cũng nóng như lửa, cái nóng xuyên qua rèm cửa bay vào căn phòng có không khí dịu mát.

Trong phòng yên tĩnh, chỉ có một tiểu nha đầu khoảng mười tuổi, cầm chắc một cái quạt tròn trong tay, phe phẩy nhẹ nhàng, một chút cũng không phát hiện thấy trên chiếc giường gỗ lim lớn, được chạm khắc cẩn thận, có một bé con nho nhỏ đang cố gắng lết người đến đầu giường tò mò nhìn vào góc phòng nơi có chậu băng vẫn chưa tan hết, lại nhìn nhìn cây quạt trong tay nha đầu kia một chút rồi quay đầu dụi dụi thân mình vào cái chăn mềm mại, khòe miệng giật giật, nhưng không khóc không làm ồn.

A Nguyên vẫn cảm thấy, là một người trưởng thành, cho dù bị xuyên vào thân thể của một đứa bé thì chuyện khóc lóc huyên náo vì lạnh, vẫn rất mất mặt. Điều đó sẽ trở thành một đoạn lịch sự đen tối trong đời mình.

Ngay khi A Nguyên cảm thấy ấm áp hơn, chuẩn bị tiếp tục làm một đứa con nít ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn lại nghe thấy tiếng mở cửa, một nha hoàn xinh đẹp trên đầu cắm trâm cài như ý bước vào, thấy nha đầu đang ở trong phòng ngủ gục, trên mặt liền lộ ra vẻ tức giận, lại nhìn tới chậu băng trong góc phòng liền cười lạnh một tiếng, quay đầu nhìn A Nguyên đang nằm trên giường, thấy nàng nhắm mắt tựa hồ còn đang ngủ mới xoay người, đẩy mạnh nha đầu đang cầm quạt tròn xuống đất.

Tiểu nha đầu giật mình tỉnh lại, nhìn thấy nha hoàn kia, trên mặt lộ rõ vẻ sợ hãi, nghiêng ngã đứng dậy nói nhanh: "Minh châu tỷ..." Những lời biện bạch trong lòng khi tới miệng lại trở thành tiếng gọi, Minh Châu một tay bịt miệng nha đầu, một tay kéo nàng ra khỏi phòng nhanh chóng, sau đó mới buông ra.

"Gọi vậy, gọi bà cái gì?!" Ra khỏi phòng, Minh Châu thấp giọng mắng, "Quấy nhiễu đại cô nương, người chịu trách nhiệm nổi sao?!" Thấy tiểu nha đầu ngắc ngứ nói không ra lời, nàng cười lạnh nói, "Nương nương yêu thương các người tuổi còn nhỏ, không có sai bảo các người, ta xem ra các người gan liền to ra, ngay cả chủ tử cũng không để vào mắt!" Thấy tiểu nha đầu hốc mắt đỏ lên muốn biện bạch, nàng lạnh lùng nói, "Đại cô nương mới hơn trăm

ngày, ai cho ngươi dùng chậu băng?! Ảnh hưởng đến xương cốt của Đại cô nương, ngươi bồi thường nổi sao?!"

"Tỷ tỷ đừng cho nương nương biết!" biết lần này mình phạm phải sai lầm lớn, tiểu nha đầu vội vàng cầu khẩn nói, "Đừng đuổi ta đi."

Nàng là nữ nhi do gia nô trong phủ sinh ra, Vì tuổi còn nhỏ lại biết chăm sóc trẻ em nên khi Vương phi nương nương vừa sinh xong nàng được chọn chăm sóc cho Đại cô nương. Trong phủ Túc vương này, phu thê hai người sinh được bốn người con trai rồi mới có nữ nhi đầu tiên nên Túc vương và Túc vương phi yêu thương nữ nhi vô cùng, hạ nhân hầu hạ trong sân của Đại cô nương cũng được lợi, việc làm thoải mái tiền thưởng cũng nhiều, mỗi khi các vị thiếu gia trong phủ đến thăm muội muội nếu thấy các nàng có chỗ đắc lực liền tùy tay ban thưởng, bên ngoài bao nhiêu người hâm mộ mà vào không được, nàng đương nhiên không muốn bị đuổi ra ngoài.

"Tới bây giờ mà ngươi vẫn chỉ biết lo cho chính mình?" Minh Châu cao giọng, giận đến mức không thở được, nghiêng đầu hít sâu hai cái nói "Ta nói nhiều như vậy, ngươi cũng không hỏi một tiếng tình hình Đại cô nương như thế nào. Huống gì trong phòng Đại cô nương chỉ có một mình ngươi, vậy mà ngươi dám ngủ, nếu là cô nương ngã xuống, hoặc là bị va chạm, mạng của già trẻ cả gia đình ngươi đều không đủ đền đâu!" Nàng nghiêm nghị nói xong, lãnh đạm phân phó "Ngươi không thích hợp ở lại trong viện này, thu dọn hành lý đi, ta sẽ báo lại để quản sự cho ngươi trở về!"

"Minh châu tỷ tỷ!" Minh châu là nha hoàn được sủng ái nhất bên người Túc vương phi, còn giúp vương phi quản lý phủ, lời đã nói ra có một không có hai, lúc thấy Minh Châu muốn đuổi mình đi, tiểu nha đầu kinh hoàng không thôi, vừa khóc vừa kéo áo Minh Châu.

"Đi ra ngoài đi!" Minh châu thanh âm rét lạnh nói.

"Ồ đây đang có chuyện gì vậy?" Minh Châu quay đầu thấy ở cửa có vài tiểu tư mặt mũi dễ nhìn vây quanh một thiếu niên mặt áo trắng thân mình đơn bạc chậm rãi bước tới, vội vàng tiến lên cúi người, cung kính nói "Thỉnh an Đại thiếu gia." Thấy thiếu niên này mặt mũi tuấn tú lại mang theo vẻ tái nhợt của người bệnh, thời tiết oi ả ngày hè mà trên mặt không hề có nửa giọt mồ hôi liền lo âu nói, "Đại thiếu gia vừa mới khỏi bệnh, sao lại ra ngoài như vậy? Để Vương phi nương nương biết, chỉ sợ lại lo lắng thêm"

"Suốt ngày ở trong phòng, cả người đều buồn đến hông rồi." Thiếu niên mỉm cười, ôn nhu nói "Trước đây trong người ta không khỏe, e sợ làm muội muội nhiễm bệnh khí, nay đã tốt hơn, tự nhiên muốn tới gặp nàng, bằng không nàng lại quên ta mất, vậy chẳng phải là cô phụ công sức ta làm bài thơ hôm đó tặng nàng?"

Nghĩ tới bài thơ làm cho cả phủ đều cười to, trên mặt Minh Châu lộ vẻ bất đắc dĩ.

Thơ là thơ hay, cả Túc vương và Túc vương phi đều khen ngợi, nhưng là đem các từ "Êm dịu" "Mỉm mào" để diễn tả Đại cô nương, thì ôn hòa thật sao?

Nếu không phải biết Đại cô nương chỉ hơn ba tháng thì ngày đó nhìn đến thân thể nhỏ của Đại cô nương kiên quyết quay mặt vô vách tường thì nhìn thế nào cũng giống bộ dạng thẹn quá thành giận.

"Được rồi, được rồi," thiếu niên nghĩ tới ngày đó, chỉ nhẹ nhàng mà cười hai tiếng, sau nghiêng đầu ho một tiếng, nhìn tới ánh mắt lo lắng của Minh Châu mỉm cười nói, "Đừng cho ai biết."

một thiếu niên ôn nhu trong suốt như vậy, thật đáng tiếc.

Nghĩ tới những chuyện hấn đã trải qua, trong lòng Minh Châu khe khẽ thở dài thấp giọng nói, "Nương nương đau lòng nhất là ngài, ngài cũng đừng để cho Vương gia và nương nương lo lắng quá."

"Tốt." Thiếu niên dễ nói chuyện hơn dự đoán của mọi người, nghiêng đầu cười lại thấy tiểu nha đầu đang quỳ trên mặt đất sững sờ nhìn mình, bộ dạng kinh diễm không thôi, bất giác cười nói, "Nha đầu kia là sao thế này?" Minh Châu hơi do dự, đang định nói ra sai lầm nha đầu kia phạm phải đã thấy nha đầu lập tức nhào lên ôm chân thiếu niên, bị một tiểu tư nhanh tay lẹ mắt đập qua một bên, vẫn muốn bỏ đến khóc nói, "Đại thiếu gia, đại thiếu gia! Minh châu tỷ tỷ đang gạt người! Nô tỳ trước sau luôn trung thành, nào dám làm chuyện này! rõ ràng là minh châu tỷ tỷ..."

"Ngươi!" Nhìn thấy nha đầu kia dám nói xấu mình, Minh Châu tức giận đến trắng bệch cả mặt.

"Vào trong phòng xem, liền hiểu rõ mọi việc." Mắt thiếu niên trầm xuống, vội vàng tiến vào thấy ngay chậu băng trong góc tường chưa tan hết, tiểu nha đầu đang nhìn vào thăm dò liền sợ hãi rút cổ.

Thiếu niên nghiêm mặt nói, "Thế nhưng còn dám nói dối, đây chính là đại sự, Minh Châu!" hấn nhìn Minh Châu đang cung kính lắng nghe cất giọng nói, "Truyền lời của ta ra ngoài, hạ nhân này ngay cả chủ tử cũng dám lừa gạt, về sau còn dám làm chuyện lớn hơn, cả nhà bọn họ những ai còn trong phủ đều đuổi ra ngoài!"

"Còn có..." trên mặt thiếu lộ ra nụ cười thân nhiên, ôn thanh nói, "Mẫu thân rộng rãi, luôn ban thưởng không ít, các người ăn của Vương phủ nhưng lại chậm trễ muội muội của ta, làm gì có chuyện như thế?" hấn vươn ngón tay dài tinh tế lên, ôn nhu nói, "Trừ bỏ xiêm y trên người các nàng, những thứ khác đều là của vương phủ, nhìn kĩ cho ta, một vật cũng không cho các nàng mang ra ngoài, hiểu rõ?!"

Minh châu trong lòng phát lạnh, ngẩng đầu lên thấy đôi mắt trong suốt như thủy tinh của thiếu niên, thấp giọng đáp ứng liền ra ngoài gọi người kéo nha hoàn đang bị dọa tới thần thờ đi xử trí.

A Nguyên ngay từ đầu đã nằm sấp trong chăn nghe lén, Minh Châu vừa đi, thân thể của nàng bị một đôi tay nhẹ nhàng ôm lấy, lúc này mới mở mắt ra nhìn thiếu niên có khuôn mặt tuấn tú mỉm cười với mình, biết hấn mới vừa rời ra oai cũng vì mình, trong lòng cảm thấy ấm áp, nhưng lại nghĩ tới thiếu niên dùng thơ để trêu ghẹo mình, lấy cái gì "Củ sen" so sánh với thịt mỡ trong người nàng, trong lòng chính là giận dữ, chậm rì rì quay đầu, biểu tình hờn giận.

"Muội muội không thích đại ca sao?" Thấy hài nhi nho nhỏ có vẻ mặt phẫn hận, thiếu niên cảm thấy rất mới lạ, lúc trước khi bọn đệ đệ ra đời, tuổi tác của bản thân cũng rất nhỏ, làm sao nhớ rõ được điều gì? Hẳn xưa nay ít gặp gỡ người ngoài, thường đóng cửa đọc sách, cũng biết có nhiều đứa bé sớm thể hiện trí thông minh nên không cảm thấy muội muội của mình có gì kỳ quái, ngược lại trong lòng lại vui vẻ, nhìn không được lại gần dùng đôi môi thật mỏng chạm vào trán của muội muội, mỉm cười nói, "sao lại như vậy? Đại ca thích nhất là muội muội." Thấy đứa bé mở lớn mắt nhìn mình liền cười híp mắt nói, "Muội muội cũng phải thích nhất đại ca mới được, đúng không?"

Vậy mà khinh bạc mình! A Nguyên nổi giận, đập đập chân nhỏ, y y nha nha kêu lên.

"Đây là đồng ý sao?" Thiếu niên không hề đem biểu tình giận dữ của muội muội để vào mắt? Chỉ cười híp mắt xuyên tạc ý tứ của A Nguyên, rồi ôm nàng vào lòng cười nói, "việc vui như vậy, hẳn là phải nói cho mẫu thân, đại ca dẫn người đi gặp mẫu thân có được không?" Đối với việc A Nguyên giả vờ làm như không thấy, hài lòng ôm mỏng nhỏ của muội muội đi ra, mấy tiểu tư vừa che mát cho chủ tử vừa đi trước dẫn đường, khi tới cửa không đợi nha đầu thông báo vào trong, thiếu niên đã đi thẳng tới chính đường, nơi Túc vương phi xử lý công việc, còn chưa vào phòng, đã nghe được âm thanh bên trong truyền ra.

"Nương nương, ý chỉ trong cung như vậy, chẳng phải là làm chúng ta khó xử?"

"Vương gia nói cũng đã nói, cầu cũng đã cầu rồi" giọng nữ trong trẻo mang theo vài phần bi thương giận dữ nói, "Nhưng mẫu hậu tính tình rất quật cường, bệ hạ lấy nhân hiếu trị thiên hạ, ai có thể cãi lại mẫu hậu đây?"

"Nô tỳ thấy, Thái Hậu cũng quá..."

A Nguyên luôn trốn tại trong ngực của thiếu niên đứng ngoài cửa, nghe được bà mụ kia nhỏ giọng nói, "Bốn huynh đệ ruột thịt, vì sao lướt qua đại thiếu gia, để nhị thiếu gia kế thừa tước vị thế tử của Túc vương phủ? Đây chẳng phải là đang ly gián tình cảm huynh đệ sao? Sau này, đại thiếu gia và nhị thiếu gia làm sao ở chung đây?"

Đại ca không thể kế thừa tước vị?

A Nguyên nao nao, không tự chủ nhìn về phía thiếu niên, thấy hắn cúi đầu im lặng, trên mặt lộ ra nhàn nhạt cô đơn.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

A Nguyên nhìn thiếu niên đang cô đơn, trong lòng cảm thấy có chút đau buồn, đưa tay nhỏ lên sờ sờ mặt và đầu tỏ vẻ an ủi.

Nhìn nàng như một em bé nhưng thật ra nàng có thể hiểu rõ mọi việc, trong thời gian ba tháng thông qua những người bên cạnh nàng có thể hiểu rõ mình đã xuyên đến nơi nào.

thật ra lần đầu thai này xem như rất tốt, nàng được sinh ra trong gia đình hoàng tộc. Cha nàng là em ruột duy nhất của hoàng đế, được phong là Túc vương. Thân phận của ông cao quý như vậy nhưng cả đời chỉ có duy nhất mẹ nàng là chính phi, không hề có cơ thiếp, vì vậy mà trong phủ Túc vương có bốn con trai, một con gái đều do mẹ nàng sinh ra. Là anh em ruột thịt, dĩ nhiên tình cảm vô cùng tốt, nhưng mà lần này lại nảy sinh ra việc thừa kế tước vị, nghe nói cha nàng hết lần này tới lần khác xin hoàng thượng phong đại ca là thế tử, nhưng lại bị Thái Hậu liên tục phản đối. Lần này còn trực tiếp "rút cùi đáy nồi" phong nhị ca là thế tử, trắng trợn bỏ đại ca qua một bên, không ai biết tại sao Thái Hậu lại luôn không thích người đại ca hiền lành này.

Tuy rằng đại ca luôn thích trêu chọc nàng, nhưng mà ánh mắt nhìn nàng luôn thật hiền hòa và đầy yêu mến.

Thấy bộ dạng A Nguyên như đang ra sức dỗ dành mình vui vẻ, thiếu niên liền có chút ý cười trong mắt, đứng ngoài một lúc rồi nâng rèm tiến vào trong phòng. Trong phòng là một phụ nhân xinh đẹp không quá ba mươi tuổi, mặc trang phục màu hồng, đang kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lên.

"Thình an mẫu thân."

"A Khanh?" Thấy con trai bỗng con gái đi vào. Túc vương phi hiện lên vài phần bối rối trên mặt, vội vội vàng vàng nói, "Bên ngoài đang nóng như vậy, sao con lại tới đây? Nếu lại bị bệnh thì sao?" nói xong liền gọi người mang trà mát đến cho Phượng Khanh.

"Mẫu thân không cần quá lo lắng cho con." Thấy Túc vương phi nhìn mình mang theo vẻ áy náy, Phượng Khanh vỗ nhẹ nhẹ A Nguyên đang nằm trong lòng, cảm thấy nhẹ bớt buồn phiền khi bị Thái Hậu chán ghét một cách vô lý. "Những điều mẫu thân vừa nói con đều nghe được." Thấy mắt của Túc vương phi giật nhẹ, thấp giọng nói, "Nhị đệ là đệ đệ ruột của con, hẳn làm thế tử hay con làm có gì khác biệt đâu? Huống gì con đang bệnh tật như thế này, lỡ như có một ngày...."

"không được nói như vậy!" Túc vương phi lập tức trào nước mắt đứng dậy đánh Phượng Khanh vài cái, vừa khóc vừa nói, "Ta khó khăn nuôi con từ nhỏ tới lớn là để con lấy những lời này đâm vào tim ta phải không?"

"Con chỉ không muốn mẫu thân phải khổ sở vì con." Phụng Khanh quay đầu sang chỗ khác, lau nước mắt ở khóe mắt, thấp giọng nói "Con từ nhỏ tới lớn mỗi năng luôn bệnh nặng, mẫu thân vì chăm sóc con mà phải bỏ các đệ đệ qua một bên, mỗi ngày vì con mà khổ cực, mỗi khi nghĩ đến con lại cảm thấy mình cực kì bất hiếu."

"Con biết nghĩ như thế, chính là có tấm lòng hiếu thảo với ta." Túc vương phi lau nước mắt nói, "Đứa bé ngoan, con yên tâm, bất kể như thế nào, chúng ta sẽ không để người bên ngoài coi thường con." Thái Hậu không thích Phụng Khanh như thế nếu để cho người trong kinh biết được, Phụng Khanh sau này làm sao có thể sinh sống vui vẻ? Túc vương phi bình tĩnh lại, sờ tóc Phụng Khanh nói, "Cha con đã thỉnh phong con làm Quận Vương với Hoàng thượng, Hoàng thượng và Thái hậu đang xem xét, con đừng lo lắng."

"Đừng để cha phải đi xin Hoàng Thượng." Phụng Khanh thấp giọng nói "Mẫu thân, con không phải khổ sở vì tước vị, chỉ là con không rõ..." Trong mắt hần hiện lên vẻ mờ mịt, "Hoàng tử mẫu, vì sao chán ghét con như vậy?"

A Nguyên cũng có chút tò mò. Thời điểm nàng giả bộ ngủ cũng nghe nói Thái Hậu luôn yêu thích cháu trai cháu gái nhưng chỉ có đối với Phụng Khanh, năm đó bị sinh non, suýt nữa làm Túc vương phi rong huyết mà chết vô cùng không thích, luôn không để ý tới.

Nhưng là A Nguyên luôn cảm thấy lời này không đúng.

Thái Hậu không phải mẹ ruột của Túc vương phi, làm sao có thể vì con dâu mà ghét cháu nội của mình? Đầu óc có bệnh mới có thể làm chuyện như vậy đúng không?

"Dù thế nào đi nữa. Con chỉ cần nhớ chúng ta luôn yêu thương con." Túc vương phi lặng lẽ nói, nhưng nhìn ánh mắt cầu khẩn của Phụng Khanh liền đau lòng, do dự một lát rồi thở dài, "Năm đó giờ con sinh ra khác với hoàng tử mẫu của con, cho nên..."

"Thôi, con hiểu rồi." Phụng Khanh dù sao cũng vẫn còn con nít, thấy Túc vương phi không muốn nói thật với mình, trong lòng có chút thất vọng, nhưng nhìn thấy ánh mắt dịu dàng của mẫu thân, vẫn thấy lòng mình ấm áp, không muốn để mẫu thân bị khó xử nên cố gắng tươi cười nói "Cảm ơn mẫu thân đã nói cho con biết." Thấy Túc vương phi dễ bị lừa như con nít đang thở ra một hơi nhẹ nhõm, hần cảm thấy tính tình mẫu thân như vậy mà vẫn sinh hoạt được tại hoàng gia tới bây giờ chỉ có thể là do lòng yêu vợ vô vàng của Túc vương gia.

Phụng Khanh cúi đầu nhìn A Nguyên đang nằm trong lòng nói "Hi vọng muội muội sẽ giống như mẫu thân vậy."

"Điều đó là dĩ nhiên, chỉ cần con bé lớn lên xinh đẹp như ta thì còn cần phải lo lắng gì chứ?" Thấy con trai tin lời mình, lại nghe "nịnh hót" như vậy, Túc vương phi liền có chút đắc ý nói.

A Nguyên nhìn đại ca đẹp trai sáng lóa, lại nghĩ đến người cha vô cùng tuần tú của mình, lặng lẽ cảm thấy, Túc vương phi tố chất tâm lý thật ra rất mạnh mẽ.

Dây thần kinh phải mạnh mẽ cỡ nào mới có thể duy trì tự tin mãnh liệt khi xung quanh toàn mỉa nhân như vậy?

A Nguyên cảm thấy, đây chắc chắn là nhờ công sức của cha khi ca ngợi mẹ mỗi ngày.

Phụng Khanh cũng cảm thấy buồn cười, quay đầu ho một tiếng, cố nín cười nói, "Mẫu thân nói đúng." Chỉ là mẫu thân có phụ vương nịnh hót là đủ rồi, ý của hần là hi vọng muội muội mình cũng có được may mắn như mẫu thân, gặp được người con trai có thể đem nàng nâng trong lòng bàn tay để cuộc đời này của nàng trôi qua trong vui vẻ và hạnh phúc.

"Nghe nói muội muội phải vào cung?" Phụng Khanh khẽ nhíu mày hỏi.

"Hoàng tử mẫu của con muốn gặp đứa trẻ này." Túc vương phi vuốt ve trâm cài bằng ngọc trên đầu nói "Vì A Nguyên còn nhỏ, chỉ vừa qua trăm ngày nên phụ vương con cũng không muốn nàng vào cung nhưng Hoàng Thượng và Thái Hậu lại nhất định muốn gặp nàng, " thấy Phụng Khanh cùng A Nguyên đều đang nhìn mình, Túc vương phi lại nói "Chỉ mong muội muội của con hiểu chuyện một chút, đừng làm gì phiền hà đến Hoàng Thượng và Thái Hậu." Nếu là lúc quý nhân đang ẵm, đứa bé lại vô tình tiểu ra chẳng hạn thì thật là.....

A Nguyên tức giận, nàng tự nhận thấy tự chủ của mình rất tốt.

Phụng Khanh thấy muội muội tức giận liền cảm thấy sung sướng khi người gặp họa.

A Nguyên lặng lẽ ghi vào sổ đen, chờ khi mình lớn sẽ xử sau.

"Muội muội rất ngoan, sẽ không làm mẫu thân phải lo lắng đâu." Phụng Khanh cười đủ rồi sờ sờ tóc A Nguyên nói. Thấy nàng đang nắm lấy tay mình đưa vào miệng cắn liền ngăn lại "Bẩn."

"Anh em các con tình cảm tốt như vậy, làm mẹ như ta cũng cảm thấy vui mừng." Túc vương phi nghĩ tới việc các phủ khác vì kế thừa tước vị mà tranh dành nhau tới lật trời trong lòng cảm thấy dễ chịu, đang muốn nói thêm vài điều thì nghe tiếng gào khóc bên ngoài truyền tới, theo sau là tiếng gọi ồn ào của nha hoàn và mama. một phụ nữ tóc tai bù xù xông thẳng về hướng vương phi khóc lớn nói "Chị dâu, ta thật không thể sống nổi nữa!" rồi quay người dựa vào ghế dựa chạm hình long phụng khóc lớn.

"Việc này là sao?!" Túc vương phi đang cùng con cái hòa thuận vui vẻ, lại có người chạy đến phá rối cảm thấy vô cùng khó chịu, lạnh lùng nói, "Cầm miệng!"

Thấy người kia giật mình sợ hãi, bộ dạng lại chật vật đáng thương đành bắt đầu hỏi, "Người làm sao?"

A Nguyên thò đầu ngó dáo dác, hết sức tò mò.

Người này nàng có thấy qua trong ngày đầy tháng của mình, hình như cũng là người trong hoàng tộc, chính phi của Tổng vương phủ Nhưng Tổng vương là bà con xa với đương kim thánh thượng, quan hệ không quá thân thiết, xưa nay vẫn luôn sống thành thật. Vị Tổng vương phi đã sớm bị Túc vương phi quên đi sự tồn tại, nếu hôm nay không chạy tới trước mặt mình khóc lóc chắc nàng cũng không nhớ tới.

"Chị dâu, chị phải giúp ta!" Theo lý thuyết Tổng vương là họ hàng xa với Túc vương, chuyện nhà mình không nên gọi người ngoài đến nhưng Tổng vương phi biết Túc vương phi là người công bằng, lúc bị người ta ức hiếp liền chạy tới đây giống như tìm được người tin cậy vừa khóc vừa nói, "Bây giờ trong Tổng phủ đã không có chỗ đứng của muội nữa, vương gia nói ta là độc phụ còn muốn giết ta! Chị dâu, chị hãy giúp ta lấy lại công bằng đi, "nàng chảy nước mắt nói, "Vi con đàn bà đó mà muốn giết chính phi như ta, có phải là quá ác độc hay không?"

"Chuyện này là sao?" Túc vương phi hơi đỏ sạm mặt, thấy Phụng Khanh chỉ đứng đó cúi đầu như không hiểu ý mình, không chịu đi ra ngoài, trong lòng bắt đầu nghĩ phải nói, "Đây là gia sự của quý phủ, hay là, để muội vào cung cầu Hoàng Hậu nương nương làm chủ?" Hoàng Hậu là người quản lý mệnh phụ phu nhân trong và ngoài cung, dù nàng đồng tình với Tổng vương phi nhưng nếu là ra tay thì chính là đoạt việc của Hoàng Hậu, Hoàng Hậu làm sao có thể vui vẻ? Bởi vậy, nàng không dám nhận lời.

"Hoàng Hậu nương nương?" Tổng vương phi hét lên chói tai, "Muội vào trong cung, Hoàng Hậu nương nương chỉ nói muội quay trở về tự hối lỗi, đi tìm Hoàng Hậu nương nương thì được gì chứ?!"

Túc vương phi nghe xong cảm thấy nghi hoặc, chậm rãi nói, "Hoàng Hậu nương nương xưa nay công bằng, cuối cùng muội đã làm gì để cả nương nương cũng không chịu vì muội ra mặt?" trên đời này chính thất luôn luôn đứng cùng một phía, đặc biệt là Hoàng Hậu vậy tại sao Hoàng Hậu lại vì một thiếp thất mà không đứng về phía Tổng vương phi? Nàng vừa hỏi xong, liền thấy biểu tình chột dạ của Tổng vương phi.

"Đây là người muốn lừa gạt ta?" Túc vương phi chậm chọc hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Tổng vương phi lộ vẻ chột dạ chân chửi mãi không dám trả lời.

Nàng đúng là có ý nghĩ xấu trong đầu nhưng làm sao dám nói ra, nhìn Túc vương phi đứng trước mặt mình đang cười lạnh, nghĩ tới nữ nhân này gia thế và mọi thứ đều không bằng mình vậy mà chiếm được độc sủng của chồng lại được lòng của mọi người trong hoàng cung, lòng ghen tỵ liền dâng lên tới nỗi "Chị dâu, chị làm gì vậy? chị muốn đuổi em đi sao?" Nàng cũng biết bộ dạng của mình hiện tại khó coi nên không sợ mất mặt gục trên bàn khóc lớn, "Trong cung đã không giúp ta, ngay cả chị dâu cũng muốn đuổi ta đi, trái phải đằng nào cũng chết thà ta chết luôn ở chỗ này cho xong!"

Vừa nói, vừa nhìn quay như thật sự tìm cột để đập đầu vào.

A Nguyên không ngờ trong hoàng gia còn có một vị phu nhân không biết xấu hổ là gì như thế, nhất thời sợ ngây người, nhìn Tổng vương phi khóc lóc ôm sòm lại nhìn thấy mẫu thân của mình đang tức run người, đột nhiên nghe Phụng Khanh thấp giọng ho khan vài tiếng trên đầu mình, sắc mặt trắng bệch ngã xuống ngất xỉu. Minh Châu đứng ở phía sau thông minh kêu to "Đại thiếu gia!" rồi tiến lên một bước đỡ Phụng Khanh và A Nguyên đang nằm trong lòng, sau đó úa nước mắt nhìn Túc vương phi nói "Nương nương, không tốt! Đại thiếu gia bị Tổng vương phi dọa tới ngất xỉu!"

nói xong, lại ôm Phụng Khanh khóc liên hồi, rồi gọi người khác nhanh chóng thỉnh ngự y.

A Nguyên mở to mắt nhìn cô nương đang khóc ngất trên đầu mình, lại nhìn đại ca đang "Hôn mê" mà vẫn không quên ôm chặt mình, vẻ mặt ốm yếu mà vẫn đẹp trai ngất trời, lặng lẽ thở dài một hơi.

Bây giờ thì nàng đã hiểu, trong phủ này mọi người đều theo trường phái diễn xuất kỹ thuật cao..

"Con của ta!" Túc vương phi nhìn thấy Phụng Khanh ngã xuống, mắt liền đỏ lên hung hăng trừng thủ phạm khiến cho "trưởng tử của Túc Vương bị quá sợ hãi mà ngất xỉu" Túc vương phi nhanh chóng ôm Phụng Khanh vào trong lòng mình. Lạnh lùng nói với Tổng vương phi, "Em dâu hôm nay làm ầm ĩ tại phủ của ta như vậy là đủ rồi đó! Túc vương phủ không phải là Phụng Nghi cung, cũng không phải Tổng Nhân phủ! Em dâu nếu muốn phân xử rõ ràng nên đi tìm quý nhân làm chủ, bằng không, "nàng nghiêm mặt lạnh lùng nói, "Nếu không đủ chết ở trong phủ của ta, cũng không ai làm chủ cho muội đâu!"

Tổng vương phi vốn là muốn ầm ĩ để ép Túc vương phi ra mặt.

Nàng muốn chết muốn sống như vậy, Túc vương phi nếu là can thiệp sẽ khiến cho Hoàng Hậu bất mãn. Nếu là Túc vương phi không can thiệp nàng có thể đi khắp nơi rêu rao Túc vương phi vô tình, không để ý sống chết của người thân, ai chịu đựng những lời đồn đãi như thế mà có thể sống vui vẻ, nàng

chính là muốn Túc vương phi dù cho có được sự cưng chiều của chồng thì cũng không sống tốt được.

Ai mà ngờ được người xưa nay bị dồn đại là thân thể không tốt luôn đóng cửa nghỉ ngơi, con trai trưởng của Túc vương, thật sự yếu như vậy mới đó đã hôn mê. Trong lòng nàng cảm sinh ra vài phần cảm giác thất bại, nếu là tiếp tục bám riết không tha thì người mang danh tiếng không để ý tới sống chết của Phụng Khanh lại là nàng.

"Hôm nay là em không phải, chị dâu xin đừng trách em." Tống vương phi biết mình lúc này đang ở thế yếu, ráng nặn ra nụ cười, thấy nha hoàn vội vàng vàng ra vào, tranh thủ nói, "Trong phủ của chị dâu đang hỗn loạn như vậy, em với chị dâu lần sau hãy nói chuyện đi!" nói rồi định đi ngay ra ngoài.

Thấy nàng vô si như vậy, Túc vương phi tức đến trắng mặt, chỉ lạnh lùng nói, "Người nào loạn nhà ta lâu như vậy, nói một câu như vậy là xong sao?!"

"Chị dâu muốn thế nào?" Thấy Túc vương phi và nha hoàn chuyển Phụng Khanh đến bên giường, Tống vương phi nhin không được nói, "Chẳng qua ta chỉ dọa dọa nhỏ một chút, chẳng lẽ muốn ta đền mạng mới được sao?"

"Đền mạng là còn nhẹ!" Túc vương phi thật muốn cho người này đền mạng, nhưng mà còn chưa nói ra lời đã nghe âm thanh bên ngoài truyền vào, âm thanh quen thuộc như vậy làm Túc vương phi vừa nghe đã đỏ mặt rung rung gọi "Vương gia!"

A Nguyên đang giả chết trong ngực Phụng Khanh nghe thấy cha đã về vội vàng ngẩng đầu nhìn ra hướng cửa chính, thấy hai người đàn ông đang đi vào. một người có vẻ mặt giận dữ, bộ dạng thành thật nghiêm nghị, ánh mắt nhìn về phía Tống vương phi tràn đầy phẫn nộ. một người nữa khuôn mặt trắng nõn, tuy chỉ mặc trên người một bộ quần áo nhạt màu cũng làm người ta nhìn không rời mắt, cặp mắt trong như thủy tinh lại có vẻ cương nghị nếu nhìn vào trong liền làm cho người ta sinh ra cảm giác ỷ lại, chính là phụ thân của A Nguyên, Túc vương.

A Nguyên nhìn mỹ nhân đó mang theo một ít bi thương, đầu lại ai oán quay vào lòng ngực của mỹ nhân đại ca.

Đầu năm nay, cái làm người ta cảm thấy bi thương nhất, chính là mỹ nhân đều là người nhà, chỉ có thể xem không thể ăn a.

Tống vương phi nhìn Túc vương tuần mỹ như vậy lại ngẩn ra, nhưng mà thấy Túc vương nhắm mắt biết được mình đã thất thủ. Lại nhìn qua người đi bên cạnh Túc vương, vẻ mặt thay đổi, cười lạnh nói "Như thế nào?! vương gia là đợi không kịp đưa ta đi tìm chết sao?"

"Đồ độc ác!" đi bên cạnh Túc Vương chính là Tống vương, hẳn biết được vợ mình ở trong cung cáo trạng không được, lại chạy tới phủ Túc Vương dọa ngất con trai trưởng của Túc vương, thật sự muốn giết Tống vương phi đi cho rảnh nợ. hẳn tuy là quận vương nhưng làm sao bằng em ruột của hoàng thượng là Túc vương, nhiều năm nay vẫn luôn làm nhân vương, không dễ dàng gì mới được hoàng thượng giao cho công việc thực sự. Nếu hoàn thành tốt có thể thay đổi được cái nhìn của hoàng thượng đối với bản thân, ai ngờ sau lưng hẳn còn có mưu vợ ngu xuẩn như vậy bất chấp việc đang ở phủ người khác hét lên "Về phủ!"

"Về phủ để người giết ta sao?" Tống vương phi cười lạnh, "Vi tiểu yêu tinh kia, người không quan tâm đến chuyện ta vì người quản lý vương phủ, sinh con đường cái. Người làm vậy không cảm thấy áy náy sao?"

"Người!" Tống vương không nghĩ Tống vương phi dám trả đũa nói ra những lời như vậy, hẳn làm người thành thật không giỏi miệng lưỡi, tức giận đến trợn trắng mắt, thờ hồng hộc.

Túc vương đứng một bên chỉ cười nhạt nhìn vợ chồng Tống vương ồn ào trong phủ của mình, rồi chậm rãi đi đến bên Túc vương phi, trước ánh mắt như đèn pha lấp lánh của A Nguyên kín đáo néo nhẹ mặt của Túc vương phi, sau đó cúi người xem Phụng Khanh đang nhắm mắt nằm bất động, bật ra tiếng cười nhẹ làm A Nguyên choáng váng. Khi mỹ nhân phụ thân bé A Nguyên lên, đầu nhỏ gối trên vai phụ thân có thoang thoang mùi hương hoa mai trong lòng cảm thấy hạnh phúc đến muốn tan ra.

Biết vợ, con trai, con gái mình đều không có việc gì. Túc vương mới ôm khuê nữ ngồi ở một bên, nhân nhà uống nước trà, để lại Túc vương phi và Thái y vừa tới đang bắt mạch cho Phụng Khanh. Sau đó cười nhạt lên tiếng, "Chẳng lẽ, những điều ta nghe được ở bên ngoài đều là nghe nhầm?"

"Vương huynh?" Tống vương và Túc vương quan hệ thật sự rất xa, có thể mặt dày gọi một tiếng vương huynh, có thể thấy được Tống vương cũng không phải là người thật thà thực sự.

"Ta nghe nói, Tống vương đệ nhìn trúng nữ nhân kia, không nói tới việc ép chết cả nhà người ta, còn đem mỹ nhân từ trong phủ của em rử cướp ra, có phải vậy không?" Túc vương thấy vị Vương đệ này đang có tư thế học máu, rất hòa khí bổ sung thêm, "Khắp kinh thành đều đang đồn đãi, Vương đệ nói thử xem ta nghe được đầy đủ sao?"

A Nguyên nhìn lên Tống vương đứng đối diện rất có tiềm năng sắp chết ngất, lại nhìn phụ thân nhà mình đang hứng thú và ác nhìn qua, cảm thấy thật bất đắc dĩ.

Mỹ nhân này hư a!

Nhưng làm A Nguyên lo lắng chính là, mỹ nhân xấu xa như vậy sinh ra mình, về sau, bản thân sẽ không bại hoại tới mức thích xem người khác học máu chứ?

Lại nói tiếp, Tống vương so với Túc vương còn già hơn vài tuổi, cứ vương huynh vương huynh kêu thật không có vấn đề sao?

"Khanh khách..."

A Nguyên vốn là muốn kêu một tiếng đồng tình nhưng lại không tự chủ mà cười ra tiếng. Lúc Túc vương cúi đầu nhìn mình, tay nhỏ liền co lại nắm áo Túc vương.

Túc vương cảm thấy con gái và mình tâm linh tương thông, cười được khi mình không thể cười, rất là vừa lòng.

"Vương huynh hãy nghe ta nói." Tống vương cố gắng nói, hẳn biết hôm nay không nói rõ chuyện này, ngày mai danh tiếng của mình trên khắp kinh thành còn thối hơn phân chó. (ta chém). Hẳn mặc dù là tôn thất, nhưng tôn thất cũng không thể không cần thanh danh. Xanh mặt cắn răng chỉ vào Tống vương phi há miệng run rẩy nói, "Việc này, vốn là cùng ta không quan hệ!" Thấy Túc vương như cơn mưa về mặt hoài nghi, hẳn bị phần nói, "Là em trai của độc phụ này xem trúng cô nương nhà người ta, nhất định muốn nạp người ta làm thiếp, cô nương kia không đồng ý, tên đó liền đập nhà của người ta cướp cô nương kia vào phủ của mình." Khi hẳn nghe được chuyện này, cảm thấy như đang bị sét đánh.

Nói đến cùng, nhà mẹ đẻ của Tống vương phi dám làm ra chuyện như vậy, còn không phải dựa vào hẳn để dương oai? Nếu sự việc lộ ra, chậu mực đen này chắc chắn là đổ lên đầu hẳn, huống chi hẳn trong triều vừa có chút sáng sủa, làm sao có thể làm sai một bước như vậy nên nhanh chóng chạy tới nhà mẹ đẻ của Tống vương phi cứu cô nương nhà ta ra, lại cho người ta không ít bạc thì việc mới yên lặng bớt đi. Ai biết Tống vương phi lại khóc lóc om sòm, cố chấp nói mình dính dấp với cô nương kia, làm cho dư luận xôn xao, trong cung ngoài cung đều biết, có người vợ giỏi phá hoại như vậy, Tống vương chỉ biết đưa tay gạt nước mắt.

"Ta hỏi người, cả nhà cô nương kia có ai chết không?" "Túc vương vốn không đồng ý chuyện hoàng thượng coi trọng Tống vương, muốn chấn chỉnh hẳn một phen để hẳn ít làm những chuyện không nên làm. Còn chưa chờ hẳn động thủ chính Tống vương đã tự xảy ra chuyện, lúc này hẳn cảm thấy rất vui về hỏi."

"Không có." Tống vương thấp giọng nói, "Tuy bị cực khổ nhiều nhưng không làm mất mạng người." Cho nên hẳn thật sự oan uổng mà!

Trong lòng khổ sở, Tống vương cảm thấy cuộc sống thật quá khó khăn, nhìn không được khóc lớn, nhào tới trước mặt Túc vương đang kinh ngạc, ôm vai Túc Vương khóc lớn "Vương huynh! Ta khổ quá!"

không thờ được nha!

Bị kẹp ở giữa A Nguyên. Trợn mắt, trong lòng âm thầm nhỏ ra một búng máu.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Túc vương đang ôm con gái trong ngực, hẳn cũng không phải người chết nhưng cũng không nghĩ vị "vương đệ" này sẽ lao vào mình như thế. Túc vương xanh mặt, một đá đạp vị Tống vương nước mắt đầy mặt qua một bên, nhủ thầm nói, "Người cũng là tôn thất, đừng để người ta chế giễu."

"Cần tuân vương huynh dạy bảo." Tống vương dùng ánh mắt chán thành và ý lại nhìn Túc vương, về mặt nói rõ lấy vương huynh làm chủ, bộ dáng tình nguyện được sai đâu đánh đó.

Túc vương bị Tống vương nhìn tới mức da đầu run lên, trằm mặc một lát mới nói, "Chuyện vợ chồng của hai người đừng ở trước mặt ta dài dòng, trở về phủ của mình tự giải quyết đi." Hẳn ngẩng đầu nhìn Tống vương trên mặt toàn nước mắt, lộ vẻ ghét bỏ nhưng vẫn chậm rãi nói, "Hoàng thượng không dễ dàng gì mới giao công việc cho người, cố gắng làm việc cho đảng hoàng đi," thấy Tống vương liên tục gạt đầu, hẳn lại cúi đầu dõ dẫm bảo bồi nữ nhi đang làm nũng trong lòng mình, trên mặt lộ ra biểu tình ôn nhu nhưng thần sắc lạnh lùng, nói, "Dòng dõi tôn thất, cũng không phải chỉ có mình người!" làm Tống vương rung mình một cái.

Đây là cảnh cáo.

Làm Hoàng thượng thất vọng, hẳn sẽ phải quay về làm nhân vương.

Thi lễ một cái thật sâu với Túc vương, Tống vương thấy vương huynh đang ôm hài nhi nhẹ giọng dụ dỗ không có nửa phần uy phong như trên triều đình gương mặt vô cùng ôn nhu, mà hài nhi cũng vô cùng thân mật nhào vào lòng phụ thân, làm không khí trong nhà vừa yên tĩnh lại an bình, chẳng biết tại sao lại có chút hâm mộ, ngăn người một chút rồi quay ra mang Tống vương phi còn đang dẫy dụa đi về.

Nhìn thấy Tống vương đã đi, Túc vương mới ngẩng đầu bật cười một tiếng, sờ sờ đầu A Nguyên mỉm cười nói, "Bé út nhà ta (đại nữ nhi: là cái giống gì? Ai biết giúp mình với, mình sửa lại chữ dò g g k ra á), ai nhìn cũng thích hết."

A Nguyên bị biệt danh "Bé út" làm cho đầu óc choáng váng không nhìn ra Nam Bắc, cũng sờ nhìn phụ vương của mình, nếu như bây giờ có thể nói chuyện, nàng thật sự muốn hỏi, tương lai ít nhất nàng cũng là quận chúa tôn quý của vương phủ, đặt cho nàng tên gọi ưu nhã chút, để người nghe phải hâm mộ thì sẽ chết sao?

Bé út? Bé mập?????

Túc vương không biết nữ nhi nhà mình đang bốc lên oán khí, ngược lại cảm thấy tên này khá tốt, không phải ai cũng nói tên xấu để nuôi sao?!

Nghiêng đầu cho toàn bộ người hầu lui ra, bản thân chậm rãi đi vào phòng, vừa vào đã thấy Túc vương phi lấy khăn lau nước mắt, vẻ mặt thân thiết nhìn thiếu niên đang bất tỉnh trên giường, liên tục hỏi thăm vị Thái Y đang bắt mạch, "Đại nhân, A Khanh nhà ta..."

Khỏe miệng Thái y hơi giật giật. Làm một người có y đức, hẳn thật sự muốn nói thật là không tìm thấy bất kì bệnh tật gì trên người vị thiếu gia này. Nhưng tại Thái Y viện lẫn lộn nhiều năm như vậy, y đức đã bị vô số lần khám bệnh cho vương gia vương phi, hoàng thân, cung phi bào mòn sạch sẽ. Ý vị thâm tường nhìn Phụng Khanh nhắm mắt trên giường, vuốt râu dưới cằm nói, "Đại công tử trên người suy yếu, chịu không nổi kinh hách, bởi vậy ngắt đi. Hạ quan bây giờ kê đơn thuốc, đại công tử sau khi uống vào, liền sẽ bình phục."

Nhân sâm tổ yến cái gì, ai ăn đều sẽ thật khỏe mạnh.

Túc vương ôm khuê nữ nín cười đứng ở cửa, nhìn Túc vương phi thành thật gạt đầu, đem tất cả lời thái y nói ghi nhớ, thấp giọng nói với A Nguyên, "đã qua nhiều năm, vẫn dễ lừa gạt như vậy." Tựa hồ nghĩ tới điều gì, ánh mắt nhìn về phía Túc vương phi càng thêm nhu hòa, ôm A Nguyên nhẹ giọng nói, "Nhưng là, mẫu phi của con không có tiền bộ, mới cho ta biết bao nhiêu năm qua ta không có cô phụ nằng, đúng không?" không để cho cuộc đời nhuộm đen người trong lòng rồi một ngày biến thành bộ dạng như Tổng vương phi.

Ruột cuộc, năm đó hẳn cùng Túc vương phi coi như là tự mình đánh ước, phá bỏ bao nhiêu chương ngại xuất thân của Túc vương phi, mới ôm mỹ nhân về.

A Nguyên đồng ý gật gật đầu. Mẹ nằng, thật sự có ngốc xiu xiu.

Thái y đang vô cùng hớn hờ lừa gạt vương phi, thấy Túc vương mang về mặt tự phi tự tiểu nhìn mình ngay cả ánh mắt hài nhi trong ngực cũng mang theo vài phần khinh bỉ, trong lòng giật nhẹ, nghĩ tới Túc vương cũng không phải người hiền lành gì vội vàng đứng dậy cáo từ, để lại thang thuốc bỏ rồi rời đi.

"Người còn không nhanh qua đây." Thấy trong phòng không có ai khác Túc vương phinói lấy một câu rồi nhào tới bên người Phụng Khanh, ôm hận nói, "Sớm biết chuyện thành ra thế này, ta sẽ cho người đánh nằng trở ra!"

"Người cũng nên tỉnh lại đi." Túc vương thấy Túc vương phi lo lắng cho Phụng Khanh, trong mắt lóe thật nhanh một tia suy ngẫm, rồi nhẹ nhàng nói với Phụng Khanh đang mở mắt, "Người cần cho mẫu thân một phiên toái lớn như vậy, rất tốt." Thấy thiếu niên ngồi trên giường nhìn hắn ngược ngược cười, trong lòng hắn khẽ thờ dài rồi tiến lên dùng tay sờ sờ tóc của con trai, thấp giọng nói "Người là đứa bé ngoan."

"Ta chỉ là muốn bảo vệ mẫu thân." Phụng Khanh thấy Túc vương phi kinh ngạc mở to mắt nhìn mình nhẹ nhàng cười nói, "Để mẫu thân bị kinh sợ, là A Khanh không tốt."

"Mới vừa rồi, là giả sao?" Túc vương phi ngờ ngạc hỏi.

"Đừng nói vấn đề này nữa." Túc vương thấp giọng ho một tiếng đặt A Nguyên lên giường, Phụng Khanh đưa tay ra ôm muội muội vào trong lòng, một đôi huynh muội chạm trán vào nhau cùng cười rộ lên, ấm áp vô cùng, nhưng mà thấy Túc vương phi đứng bên cạnh mặt đỏ lên, hiển nhiên là đang xấu hổ, vội vàng thấp giọng cười nói "Đề huynh muội bọn hắn tự chơi với nhau đi, chúng ta đi về trước." Thấy Túc vương phi bĩu môi, mặt không tình nguyện, hắn mỉm cười dỗ nằng "Lát nữa ba tiểu tử kia trở lại, nhà còn không bị chúng lật lên? Cùng ta nghỉ ngơi một lát, rồi đến thu thập bọn chúng, được không?"

"Nhị đệ trở về sao?" Phụng Khanh đang chọc cho A Nguyên "Khanh khách" cười, ngẩng đầu lên tò mò hỏi.

"Trở về một lúc thôi" Túc vương dừng một chút lên tiếng, "Ta muốn đề nhị đệ và biểu muội của ngươi đính thân, bởi vậy mới gọi hắn trở về."

Biểu muội trong miệng Túc Vương, là đích nữ của anh quốc công phủ.

Vị anh quốc công này chính là anh họ không cùng chi với Túc vương phi, tính tình nhanh nhẹn, là thư đồng của hoàng thượng, rất được ân sủng. Tuy là không cùng chi, nhưng mà anh quốc công và Túc vương phi từ nhỏ lớn lên cùng nhau, cảm tình sâu đậm, huống chi thân phận đích nữ của anh quốc công cũng thập phần tôn quý, xứng với thân phận thế tử của Túc vương phủ, bởi vậy Túc vương đã sớm nhìn trúng cô con dâu này chọn hi tử. Anh quốc công thấy hai người biểu huynh muội là thanh mai trúc mã, lại làm con dâu của muội muội mình liền hết sức yên tâm, chỉ chờ trong cung tứ hôn.

"Đây là việc vui của nhị đệ." Phụng Khanh nao nao, nhưng vẫn tươi cười thật lòng.

Túc vương luôn luôn nhìn kĩ mặt của hắn, thấy hắn là thật tâm vui mừng, cảm thấy mình hơi quá đáng, trầm mặc một lát rồi than nhẹ một tiếng ngồi bên người Phụng Khanh dùng sức xoa tóc của hắn, thấy thiếu niên đầu tóc rối loạn ngạc nhiên nhìn mình, hắn lộ ra biểu tình thương tiếc, ôn hòa nói, "Người là trưởng tử của ta, ta làm sao lại không lo lắng cho người? Người đừng lo lắng, trong cung." hắn im lặng một lúc mới nói "Hoàng tổ mẫu của người hơi cố chấp một chút nhưng hoàng bác của người rất thương người, bởi vậy ta đã thỉnh chỉ để Hoàng thượng phong vương cho người, sau này vợ của người cũng sẽ do hoàng thượng lựa chọn, tuyệt đối sẽ không để người thua thiệt."

"Phụ vương, ta không có..." Phụng Khanh thấp giọng nói.

"Người là con trai của ta, nhớ rõ điều này. Phụ vương sẽ không bao giờ mặc kệ người, bỏ rơi người." Túc vương đang nói lại thấy A Nguyên không biết vô tình hay cố ý mà lấy tay nhỏ của mình đặt trong tay Phụng Khanh, trong lòng vừa động mỉm cười nói, "Người nhìn đi, ngay cả muội muội của người cũng thích thân cận với người."

Phượng Khanh nói đến cùng vẫn còn nhỏ, nghe vậy nắm nhẹ tay nhỏ của A Nguyên, khoe miệng tươi cười.

"Đừng lo lắng vô ích." Túc vương thấy Phượng Khanh trong lòng đã thoải mái mới đứng dậy cười nói, "Người là đại ca, về sau, còn phải làm chỗ dựa cho các đệ đệ muội muội."

"Con tuyệt đối không quên." Phượng Khanh ôm muội muội không buông tay, trầm mặc một lúc đột nhiên buồn rầu nói "Phụ vương, vì sao con cảm thấy bọn đệ đệ đều rất phiền nhưng muội muội lại làm con không thể không thích được vậy?" Vừa nói vừa dùng ánh mắt giả hoạt nhìn Túc Vương, trên mặt hiện ra biểu tình của thiếu niên hoạt bát.

Túc vương bị nghẹn không nhẹ, thấy Túc vương phi đứng một bên cười nghiêng ngả, hoàn toàn không có hình tượng, cũng không hiểu ý giúp chồng mình đang gặp khó khăn, nhìn nhìn, quyết định trở về lại thu thập vợ yêu, cắn răng nói, "Đại khái là, mấy đệ đệ của ngươi, " hần dừng một lúc nói, "thật sự rất phiền."

"Biểu muội tính tình ôn nhu, nhị đệ có phúc." Túc vương nói xong, thấy con trai đứng đối diện với mình cười nhẹ như gió thoảng vô cùng thoải mái nói "Vị trí Thế tử phong sớm như vậy, thật ra ta rất vui vẻ." Nếu là lớn lên thêm chút nữa, để cho người có ý xấu xúi giục huynh đệ bọn họ tranh chấp, chỉ sợ giữa huynh đệ sẽ sinh ra hiềm khích.

Túc vương khoe mắt vừa động đang muốn nói chuyện, lại nghe được tiếng ồn ào bên ngoài truyền tới, cửa kết một tiếng một bé trai cỡ sáu hay bảy tuổi, lò đầu vào nhe răng cười với Túc vương, trên mặt lại mang theo biểu tình chột dạ.

Túc vương sắc mặt thay đổi híp mắt nhìn đứa nhỏ, đột nhiên hỏi, "nói đi, lại gây ra họa gì rồi?!"

Cái chữ "Lại" này quả nhiên thể hiện rất nhiều vấn đề. Vì thế A Nguyên vốn đang mệt mỏi rồi nghe được đại ca mình vừa cười thầm, tinh thần đột nhiên tăng cao!

Đưa mắt nhìn lên, Tam ca của nàng đây là thiếu đánh đòn a!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Thấy biểu tình của Túc vương không hiền lành gì, nam hài nhe răng cười với A Nguyên xong quay đầu chạy như có chó rượt phía sau.

sự việc xảy ra trong nháy mắt, Túc vương im lặng một lúc, quay đầu nhìn Túc vương phi biểu tình vô tội, vuốt cằm nói, "Người dạy dỗ con cái thật tốt." nói xong, mặc kệ 2 đứa nhỏ còn ở bên cạnh nhìn. Nửa ôm, nửa khiêng Túc vương phi rời đi.

Trong phòng chỉ còn lại A Nguyên mắt to trừng mắt nhỏ với Phượng Khanh, thiếu niên này lộ ra một nụ cười nhọt nhọt, vươn tay gõ nhẹ đầu nhỏ của A Nguyên, nhẹ giọng nói "Muội muội nhớ rõ, vào trong cung, nhất định phải thân cận hoàng tổ mẫu thật tốt." hần mặc kệ A Nguyên chỉ là em bé mới sinh nghe không hiểu lời của hần, vỗ cái mông nhỏ của nàng nói, "Chỉ có làm hoàng tổ mẫu thích, mới có thể đứng vững trong cung." Lời còn chưa dứt đã thấy một nha đầu mặt mũi thanh tú cúi đầu đi vào, đó là nha đầu quản sự trong viện của hần, nghiêng đầu hỏi, "Có chuyện gì?"

A Nguyên bị đại ca chiếm tiện nghi nhiều lần đã cam chịu, cố gắng cạp loạn trên mặt đại ca tranh thủ chiếm lại tiện nghi.

"Trong cung có ban thưởng cho đại thiếu gia." Nha đầu kia hầu hạ Phượng Khanh mấy năm, cực kì trung tâm, nhìn hai huynh muội chơi đùa, trên mặt lộ ra tươi cười nói.

"Là cái gì?" Trong cung, Thái Hậu tuy rằng không thích mình, nhưng Hoàng Thượng từ trước đến giờ vẫn luôn thiên vị mình, chính vì vậy phụ thân mới dám đường hoàng thỉnh phong vương cho mình. Phượng Khanh mặc dù đối với việc Hoàng Thượng thích mình cảm thấy không được tự nhiên, nhưng mà ban thưởng cho hần vào lúc này, sẽ làm cho người bên ngoài không dám coi thường hần, hần có thêm 1 phần cảm kích đối với hoàng thượng" Bọn đệ đệ trở lại. Mấy tiểu tử này đều hoạt bát, nhất định sẽ muốn ăn khuya, nếu là đồ ăn, đưa qua cho bọn họ đi."

"Còn có một bộ khóa trường mệnh, nghe nói là vật được cung phụng tại Bạch Mã tự, " nha đầu kia vội vàng nói, "Hoàng thượng nghe nói đại thiếu gia thời gian gần đây trong người không được tốt nên sai người đưa đến cho đại thiếu gia để trấn an, vì là Phật vật."

"Hoàng bá phụ thật phí tâm quá mức." Phượng Khanh khẽ nhủ mày, thấy A Nguyên ở trong lòng hần giương mắt nhìn mình, trong lòng vui vẻ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của A Nguyên nhẹ giọng nói "Lấy đến cho ta."

"Đại thiếu gia." Nha đầu này thấy sắc mặt của Phượng Khanh làm sao không biết hần đang suy nghĩ điều gì? Tuy rằng A Nguyên cũng là chủ tử của nàng, nhưng mà Phượng Khanh nhiều năm bệnh tật lại làm cho nha đầu trung tâm này càng thêm đau lòng, trên mặt lộ ra biểu tình cầu khẩn, không chịu bước đi.

"Cho ta hay cho muội muội, đều giống nhau." Phụng Khanh nhẹ giọng nói, "Muội muội khỏe mạnh, trong lòng ta cũng thấy vui." Thấy trong mắt nha đầu kia lộ ra một ít nước mắt, hân hoan trong mắt chợt lóe lên, dựa vào đầu giường im lặng một lát mới hỏi, "Người năm nay, đã mười lăm?"

A Nguyên cảm thấy tình huống không đúng, nhìn về hướng nha đầu kia thấy trên mặt nàng lộ ra vẻ kinh hoàng, nặn ra nụ cười nói "Nô tỳ mới mười lăm, còn có thể theo hầu hạ thiếu gia thêm vài năm." Thấy trong mắt nàng mang theo vài phần tình cảm, A Nguyên thở dài trong lòng.

Tướng mạo Phụng Khanh như vậy, mỗi ngày hầu hạ bên cạnh hắn, sinh ra lòng ái mộ cũng không phải không có khả năng.

"Người xưa nay đối với ta vẫn luôn trung tâm, ta thật cảm kích." trong mắt Phụng Khanh lộ ra thương tiếc "Tuy nói trong phủ trong có quy tắc, nhưng xem ở tình cảm mấy năm nay người chăm sóc ta, ta cho người thêm một phần đồ cưới, để người phong cảnh gả ra ngoài làm lương dân, " Nha đầu này từ nhỏ hầu hạ hắn, không hề có nửa phần lỗi, luôn luôn tận tâm tận lực, chỉ vì điều này hắn sẽ không để nàng có những tâm tư không nên có với mình, phải hoài cả đời.

"Đại thiếu gia." Nha đầu kia biết mình lộ ra những điều không nên, Phụng Khanh từ trước đến giờ vẫn luôn thông minh có lẽ đã nhận ra tâm sự trong lòng mình, lúc này rung rung nói "Đại thiếu gia đừng gả ta ra bên ngoài, về sau ta sẽ hầu hạ đại thiếu gia và đại nãi nãi cả đời." Nàng tiến lên vài bước quỳ trước giường Phụng Khanh khóc nói "Nô tỳ chín tuổi đã đến hầu đại thiếu gia, sáu năm qua ngoại trừ đại thiếu gia, nô tỳ không có gì cả, van cầu đại thiếu gia cho nô tỳ một đường sống, " nàng lau nước mắt nghiêng đầu si ngốc nhìn Phụng Khanh, nước mắt nói, "Nô tỳ chỉ cần ở lại bên người thiếu gia, dù là..., dù là đại thiếu gia chỉ coi ta là nha đầu..."

"Người hầu hạ ta sáu năm, đúng là có tình cảm." Phụng Khanh nói tới đây làm ánh mắt của nha đầu sáng lên, xong nhàn nhạt tiếp tục "Nhưng phần tình cảm này, chính là nguyên nhân của gia họa." hắn che lỗ tai của A Nguyên lại, không muốn để nàng nghe những chuyện như vậy, lãnh đạm nói "Cứ cho là không có tình cảm nam nữ, thì suy nghĩ của người và ta không giống nhau, ở bên ngoài quả thật không có ai tỉ mỉ bằng người. Chỉ là..." hắn thấp giọng thờ dài, "Người vốn chỉ muốn làm thiếp của ta, nhưng ta đành phải nói cho người biết, bệnh của ta không thể khỏi hẳn, làm tai họa cho một người là đủ rồi, không muốn để người khác cũng vạ lây theo."

Nha đầu kia héo rũ dưới đất lau mắt khóc, Phụng Khanh không hề liếc nhìn một cái chậm rãi nói, "Sau này, sẽ có một nữ tử phải gả cho ta." hắn cười khổ "Ta không thể cho nàng một phu quân khỏe mạnh được thì sẽ không để nhiều nữ tử khác ở bên người làm nàng càng thương tâm." hắn đối với Túc vương từ trước tới giờ vẫn luôn ngưỡng mộ, phụ vương đối với mẫu thân thâm tình hắn nhìn ở trong mắt, luôn cảm thấy sinh sống cảm sát hài hòa, mới làm cho lòng người khoái hoạt nhất.

"Đi ra ngoài đi." Phụng Khanh cúi đầu, ôn thanh nói "không ai biết việc này, người vẫn là đại nha đầu của ta, có danh hiệu này trên người người có thể giả đi không tồi."

"Nô tỳ hiểu." Nha đầu thấy ánh mắt buồn bã của Phụng Khanh dừng lại trên người mình, trong lòng đau khổ, cuối cùng cũng đập đầu một cái, che mặt đi ra ngoài.

"Đây cũng là vì tốt cho nàng." Thấy ánh mắt A Nguyên vẫn dừng trên bóng lưng của nàng, bộ dáng khó hiểu rất là khả ái, Phụng Khanh ôm nàng nói "Cuộc đời của nữ nhân vô cùng ngắn ngủi, thay vì phí hoài trên người ta, mỗi ngày chỉ mong ta già vò thương tiếc chút ít, không bằng để nàng tìm một phu quân thích hợp, sống đơn giản hạnh phúc." hắn nhẹ nhàng nói, "Tìm cho nàng một chỗ tốt, đừng ủy khuất nàng."

"Đại ca luôn mềm lòng như vậy." Khi A Nguyên không biết Phụng Khanh đến cùng đang làm bầm hay đang nói chuyện thì thấy ở cửa xuất hiện một thiếu niên đang mặc cẩm y. Thiếu niên này giống Túc vương, giống nhất là ot đôi mắt đào hoa, cho dù có ý nghiêm mặt làm ra vẻ y nghi nhưng khuôn mặt tuấn mỹ mang theo vài nét trẻ con lại càng làm người ta muốn nhìn nhiều hơn. Chậm rãi đi đến trước mặt Phụng Khanh trước tiên đưa tay đặt lên trán Phụng Khanh thử, thấy không nóng lên, mới lộ ra biểu tình hài lòng, hừ lạnh nói "Lần sau lại nhìn thấy nữ nhân kia đến, đánh cho trở về là được" hắn cười lạnh nói "Túc vương phủ, không lẽ lại sợ những người đó?"

"Tới cùng cũng là sợ mẫu thân sẽ có thanh danh không tốt." Phụng Khanh hòa nhã nói, "Người không dễ dàng ra khỏi cung một lần, cần gì phải so đo với những người đó?" Thấy thiếu niên ngồi bên cạnh mình thân mình bất động sắc mặt tối tăm, liền mỉm cười nói, "Đây là làm sao? Ai làm nhệ đệ không vui vậy?"

"Ta muốn cầu phụ vương bỏ tước vị thế tử đi." Thiếu niên này là con thứ hai của phụ thân Túc vương, Phụng Đường, bởi vì được Thái Hậu yêu thích nên nuôi ở trong cung, ít khi về vương phủ, Phụng Đường tâm tính lương thiện, tuy không thường gặp mặt huynh đệ nhưng vẫn rất thân thiết. So với 2 đệ đệ bên dưới hắn lại thân thiết với Phụng Khanh nhiều hơn, cúi đầu chạm vào mặt nhỏ của A Nguyên, cau mày nói "Đại ca là đích trưởng tử, lại không thể tập tước, đây là đạo lý gì?" Thấy Phụng Khanh muốn nói, hắn phát tay "Ta cũng là hậu duệ của huyết thống hoàng gia, chính bản thân ta cũng có thể cố gắng để xưng vương, vì sao lại tranh chấp với đại ca?"

"Nếu người từ chối, ta chỉ sợ hoàng tổ mẫu sẽ giận người." Phụng Khanh lo âu nói với Phụng Đường, "Người ở trong cung vốn không có thù thái như ở nhà, vì sao còn phải gánh thêm phiền phức?" Thấy bộ dáng Phụng Đường làm như không nghe thấy, hắn do dự một lát nói "Phụ vương đã thỉnh phong vương cho ta, người đừng lo lắng, chuyện nhường tước vị sau này hãy nói tiếp, huống hồ...." Tại ánh mắt phức tạp của Phụng Đường hắn mỉm cười nói, "Thân thể này của ta, chỉ có thể an hưởng phú quý, nếu gánh thêm vương phủ, chỉ sợ không đủ sức lực, nghĩ tới nghĩ lui, ta vẫn muốn người che chở để sống thoải mái một chút, " nhệ đệ ", hắn chớp mắt lộ ra bộ dáng vô lại nói "Sau này, người sẽ không bỏ mặc ta chứ?"

"Còn không thiếu cơm cho người há miệng ăn." Phụng Đường hốc mắt hơi đỏ lên, quay đầu đi nghiêm mặt nói.

"Cái bộ dáng này, đừng để biểu muội nhìn thấy, bằng không chỉ sợ nàng không thích người." Phụng Khanh đột ngột cười vài tiếng, sau sắc mặt khẽ biến quay đầu đi trầm thấp ho khan, trên mặt hiện lên màu đỏ sẫm không bình thường.

"Đại ca hãy lo cho chính mình trước đi." Phụng Đường vội vàng vỗ vỗ lưng hắn, thấy hắn tinh thần không tốt, sáng giọng "rõ ràng thân mình không tốt,

còn phí công như vậy, chẳng phải là muốn để người khác phải quan tâm sao?"

"Muội muội xem nhị ca của người đi" Phượng Khanh từ nhỏ đã lập chí bảo hộ đệ đệ, vội vàng lấy móng vuốt của hân vũ vũ A Nguyên, giờ muội muội lên trước mặt Phượng Đường, dùng thân thể nhỏ nhắn của A Nguyên chặn tầm mắt nhìn về phía mình, cườinói, "Nhớ kỹ gương mặt này của nhị ca, sau này chỉ cần có chuyện phiền lòng, nói với nhị ca người hân sẽ làm chủ cho người"

Chạm phải cái nheo mắt của Phượng Đường, A Nguyên hận không thể quay đầu cắn đại ca một miếng, nhưng mà trước ánh mắt lạnh lạnh như vậy, nàng đành phải vội vàng lộ ra nụ cười vui vẻ với nhị ca thoát nhìn không dễ chọc này.

Ánh mắt Phượng Đường dừng tại khuôn mặt tươi cười chân chó của A Nguyên, đầu mày giật giật một ngón tay trắng nõn chỉ chỉ nàng mặt.

"Nước miếng, chảy ra." trên mặt tuấn mỹ thiếu niên lộ ra biểu tình chán ghét.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Làm một đứa bé mềm mềm nhỏ nhỏ, A Nguyên thừa nhận tính mình chính là mềm nắn rắn buông.

Ít nhất thời điểm đại ca khi dễ nàng, nàng còn dám dựa vào gan chó của mình (y nguyên là cầu đảm) quay đầu trả đũa đại ca một cái, nhưng khi nhị ca Phượng Đường nheo cặp mắt đào hoa thâm thúy nhìn nàng, A Nguyên rất không có cốt khí rụt cổ mình lại, tiếp tục cười lấy lòng với nhị ca. không có kết quả, chỉ đổi lấy một cái nheo mặt nữa thôi, che dấu việc tâm can sục sôi giả vờ làm vẻ đáng thương trốn trong lòng mỹ nhân đại ca.

nói tới, Phượng Đường lớn lên cũng rất dễ nhìn, như thế nào chênh lệch lớn vậy chứ?

Phượng Đường chỉ ở trong phủ 1 ngày, Thái Hậu đã gọi hồi cung. A Nguyên vốn là muốn xem biểu tỷ muốn dính thân với Phượng Đường trong truyền thuyết, nhưng nghe nói nhà cậu mình xảy ra đại sự, anh quốc công phủ bây giờ không có tâm tư đi định thân. Huống gì Phượng Đường cảm thấy, bất kể như thế nào, được tứ hôn càng có thể diện hơn, không bằng vào trong cung cầu thánh thượng tứ hôn, có vẻ trịnh trọng hơn.

Khóa trường mệnh của Phượng Khanh, cuối cùng treo trên cổ A Nguyên.

Vui vui vẻ vẻ khoe khoang khóa trường mệnh của mình với phu thê Túc vương. Ngay thời điểm A Nguyên cảm thấy vô cùng yêu mến đại ca mình lại thấy ánh mắt Túc vương lộ ra vẻ phức tạp rồi vỗ tay Túc vương phi thấp giọng nói, "Ngày mai vào cung, để bé mập đeo theo khóa trường mệnh này." nói xong lại nhủ thầm, "Có lẽ, mẫu thân có thể xem tại..." hân hân hồ một chút thở dài, "Có thể sẽ cứu vãn được chút."

"Tốt." trên mặt Túc vương phi liền lộ vẻ tươi cười.

"Vương phi của ta cứ như tiểu cô nương vậy." Túc vương phi là tiểu thư nhỏ nhất của anh quốc công, từ nhỏ đã ngây thơ lương thiện, Túc vương năm đó mất rất nhiều công sức mới đón được nàng vào cửa, yêu như trân bảo, quả thực gần như coi nàng như con gái đẻ nuôi. Vuốt nhẹ trán Túc vương phi, không biết từ đâu lấy ra cây trâm hoa Ngọc Lan, nhẹ nhàng cắm vào tóc Túc vương phi, thấy nàng còn đang giương ánh mắt ngốc ngốc nhìn, cười nói, "Cái này hợp với màu da của người, cũng giống như người, xinh đẹp khá á."

"thật ra, ta cũng cảm thấy như vậy." Túc vương phi nhìn vào gương đưa tay chạm vào cây trâm, vui vẻ nói.

A Nguyên bị đặt ở đầu giường, ngửa mặt nằm nghe lời nịnh hót buồn nôn như vậy, chỉ cảm thấy ruột gan run lên từng hồi.

Cha mẹ của nàng, quả thực lấy chuyện buồn nôn như vậy làm thú vui.

không biết lúc này còn có cô nương thuần khiết đang ở đây sao?

A Nguyên ra sức vẫy tay nhỏ, nàng cũng muốn lễ vật nịnh hót nha.

Túc vương quả nhiên biết nhà mình khuê nữ đang suy nghĩ cái gì, lộ ra nụ cười nhàn nhạt "Quần áo nhập cung của bé mập ta đã chuẩn bị xong, người không cần phí tâm." nói xong, gọi tiểu tư bên ngoài bưng vào một cái bọc nhỏ nhỏ, bên trong là một bộ trang phục của trẻ nhỏ. A Nguyên liếc qua, suýt nữa bị ánh kim làm mờ mắt, cẩn thận nhìn, thấy một bộ đồ trẻ em một bộ tà lót một bộ cái chân tất cả đều dùng chỉ vàng chỉ bạc để thêu, nàng bị bộ trang phục như con nhà giàu mới nổi này làm sợ ngây người.

"Nhiều màu sắc, thật là đẹp mắt." Túc vương phi cầm một cái yếm nhỏ cùng Túc vương cười nói, "Người chuẩn bị bao lâu rồi?"

"Thời điểm người có thai a Đường ta đã chuẩn bị rồi." Trong phòng chỉ có một nhà 3 người, Túc vương cười híp mắt cúi người nhìn A Nguyên nao nao nói, "Cuối cùng cũng không để ta chờ không." So với nhị tử nghịch ngợm gây sự, Túc vương càng thích nữ nhi ôn nhu đáng yêu này.

A Nguyên tâm trí không có đặt trên người tại Túc vương, chỉ cảm thấy Túc vương nói chuyện có chút cổ quái.

Nếu như chuẩn bị từ đầu, không phải là phải chuẩn bị từ lúc mang thai đại ca sao? Làm sao lại bỏ qua đại ca, chuẩn bị vào lúc mang thai nhị ca?

Trong lòng chẳng biết sao cảm thấy rất là quái dị, nhưng A Nguyên cũng không muốn phí phạm sức lực vào những chuyện như vậy. Tuy rằng cảm thấy mặc bộ quần áo như vậy thật thô tục, nhưng nếu phản kháng vô vọng, A Nguyên cảm thấy cần phải thay đổi mỹ cảm, đáp ứng đề nghị của mỹ nhân đại ca, tận tâm tận lực bán manh, tranh thủ cho mình một cái đãi ngộ tốt. Cho tới giờ nàng trong phủ vẫn là “đại cô nương”, tên tục là “bé mập” chỉ khi có ý chi trong cung danh hiệu của nàng mới được ấn định, tuy rằng đều là quận chúa, nhưng một quận chúa được Thái hậu thích và một quận chúa bình thường khác biệt rất lớn.

Nghỉ ngơi dưỡng sức một buổi tối, A Nguyên để Túc vương phi mặc đồ cho mình rồi để Túc vương tự mình ôm nàng lên xe ngựa vô cùng lớn và xa hoa đi vào trong cung. Trên đường đi, A Nguyên phát hiện mình có chút khẩn trương, nhưng vợ chồng Túc vương luôn luôn thấp giọng nói giỡn, mặt mày vui vẻ, không hề khẩn trương. Nàng mới buông lỏng tâm tình, len lén đánh giá chung quanh, nhưng mà chưa nhìn ra cái gì đã thấy xe dừng lại, nội quan đứng chờ tại ngoài xe, hầu hạ vợ chồng Túc vương xuống xe, một người đứng đầu trong đó nói "Thái Hậu nương nương từ buổi sáng đã chờ vương gia vương phi, trông mòn con mắt cuối cùng cũng chờ thấy được đại cô nương."

"Mẫu hậu cũng thật nóng lòng." Túc vương cười, nói vài câu với tổng quản thái giám trong cung Thái Hậu rồi mới một tay ôm A Nguyên, một tay đỡ Túc vương phi đi vào cung Thái Hậu. A Nguyên thấy trên đường đi cực kì xa hoa cuối cùng vào cung lớn nhất, các cửa đều có rèm mỏng để che, trong phòng có mùi trái cây ngọt ngào, bên trong truyền ra từng đợt tiếng cười, Túc vương sửa sang yếm nhỏ của A Nguyên, rồi ôm nàng đi vào trong.

Đi qua tấm rèm che, A Nguyên liền thấy trước mắt rộng rãi sáng sủa, mỗi chỗ đều lớn và hoa mỹ. Lúc này người ngồi ngay thẳng tại vị trí cao nhất, thấy Túc vương liền cười sáng giọng. "Nếu ta không hỏi thúc ngươi, chừng nào thì ngươi đem cháu gái ngoan của ta tới cho ta xem đây?" A Nguyên trong lòng đã biết, vị này là Thái Hậu.

Ngồi ngay bên dưới Thái hậu là một nữ nhân có cung trang sang trọng, khuôn mặt ôn hòa, thái độ ân cần mỉm cười nói, "Đứa bé còn nhỏ, tam đệ khó tránh khỏi việc đau lòng, bây giờ không phải biết mẫu hậu trong lòng vui vẻ, nóng lòng đưa đến trước mặt mẫu hậu?" nói xong, liền kéo Túc vương phi ngồi chung với nàng, thần thái thập phần quen thuộc, hiển nhiên là cực kì thân cận với Túc vương phi. Để Túc vương phi ngồi xuống rồi cầm tay nàng mỉm cười nói gì đó, hai nữ tử đồng thời nở nụ cười.

Túc vương không dấu vết liếc nhìn nữ tử kia, rồi cười lạnh với Thái hậu nói "Nha đầu kia mấy ngày trước đây còn có chút không tốt, ta sợ nàng mang bệnh khí vào trong cung nên mới không mang vào cho mẫu hậu xem."

"Ngươi chỉ biết nói giỡn." Thái Hậu thoát nhìn vô cùng thương yêu đứa con trai này, cũng không phủ định lời hắn nói, thò tay ôm A Nguyên vào trong lòng, thấy A Nguyên ngưỡng mặt lên tươi cười với mình một cách vô sỉ, ngay lập tức cảm thấy đứa nhỏ này mười phần đáng yêu, cảm thấy có duyên với mình. Một vị phu nhân có phân lớn tuổi nói "Đứa nhỏ này thật thân cận với Thái hậu."

"Ánh mắt trong suốt, là một đứa bé ngoan." Lão phu nhân kia có bộ dạng uy nghiêm, lộ ra nụ cười nhân hậu, thấy A Nguyên giãy giụa muốn dụi vào ngực Thái hậu, liền nao nao nói với Thái Hậu "Đứa nhỏ này, rất giống nương nương lúc còn nhỏ."

"Giống ta?" Thái Hậu kinh ngạc, cúi đầu nhìn chóp đầu của hài nhi đang rất hài lòng mà rúc trong ngực mình cười nói với phụ thân kia "Tỷ tỷ đừng có hù ta."

Lão phụ thân này chính là trưởng tỷ của Thái Hậu nói chuyện với nàng không có nhiều cảm kích, "không sai được, ta nhìn nương nương lớn lên, đứa nhỏ này cùng nương nương năm đó như là một khuôn đúc ra." nói xong, lại cười "Đây chính là duyên phận của đứa nhỏ và nương nương."

Lời này nói ra, Thái Hậu tự nhiên cực kì vui vẻ, nhưng mà A Nguyên thấy một người ngồi gần Thái hậu mặc trên người là tơ lụa Quảng Đông, trên mặt lộ ra biểu tình cười lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sùng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

A Nguyên từ khi sinh ra làm nữ nhi của Túc Vương, ngay từ đầu đã được tất cả mọi người yêu thích, ngay cả Thái Hậu hôm nay cũng đang ôm mình vỗ về nhẹ nhàng, đột nhiên lại thấy một người có địch ý với mình, ngạc nhiên mười phần.

Nữ nhân mặc cung trang này có khuôn mặt như trăng sáng, vừa đẹp vừa sang trọng. Hơn nữa có thể ngồi ở vị trí gần Thái Hậu như vậy, chỉ sợ thân phận sẽ không quá thấp, ít nhất là tước vị là phi. Mệnh phụ ở thâm cung như thế, A Nguyên thật xác định mình là lần đầu tiên nhìn thấy, nhưng tại sao lại chán ghét với mình như vậy? Nhìn đôi mắt mang theo khinh thường và chán ghét, A Nguyên làm như không biết không hiểu, tận tâm tận lực làm Thái Hậu yêu thích, còn dùng khuôn mặt nhỏ nhắn của mình đụng đụng vào mặt Thái Hậu, miệng y y nha nha cười rộ lên, rất là khả ái.

Nàng không phải là bạc, không thể người gặp người thích, huống gì cho dù mệnh phụ này phẩm cấp cao lại như thế nào? Còn không phải luôn luôn ở dưới Thái Hậu, Hoàng Hậu?

Nhìn bộ dáng ghen tỵ của nàng, A Nguyên cảm thấy trong lòng vui mừng hơn rất nhiều.

Chớ cần người, người cũng không thể cần lại đúng không?

Nhìn nàng không vui, A Nguyên liền vui vẻ.

Mất thấy Túc vương cười hi hi thi lễ với Thái Hậu rồi lập tức quay đầu đi, Túc vương phi đối với bộ dáng bán manh của A Nguyên làm như không thấy, trong mắt mệnh phụ kia lóe lên hận sắc, nhìn nhìn rồi nặn ra trên mặt nụ cười giả tạo nói "Tiểu quận chúa vừa mới ra đời đã hoạt bát đáng yêu như vậy, làm thần thiếp nghĩ tới Bát công chúa, " cả cung đều nhìn Thái Hậu và A Nguyên chơi đùa, đột nhiên có lời nói của nàng, Hoàng Hậu đang ngồi với Túc vương phi khoe miệng lộ ra nụ cười châm chọc, mỉm cười nói, "Đứa bé kia thân mình không tốt, người làm mẹ ruột, phải tốn nhiều tâm chút. Chung quy... " Hoàng Hậu che giấu khóe mắt của mình chậm rãi nói, "Nếu như ngày đó không phải tại Từ phi muội muội bức bối với cung nhân, thì làm sao phiền hà tới huyết mạch hoàng gia bị sinh non đâu?"

trên mặt Từ phi cứng ngắt, ngẩng đầu nhìn quả nhiên thấy khuôn mặt Thái Hậu lộ vẻ khó chịu, trong lòng biết Thái Hậu nặng nhất là con nôi dòng, lúc này hơn phân nửa là giận nàng thời điểm mang bát công chúa không nghĩ ngợi tốt, trong lòng có chút khủng hoảng, hận Hoàng Hậu đến mức muốn giết nàng đi được nhưng chỉ dám cười lạnh nói, "Bát công chúa bây giờ đã tốt hơn nhiều, thập phần nhu thuận, lại cùng tuổi với tiểu quận chúa, không bằng để hai người cùng chơi đùa cũng để mẫu hậu có 2 cái đứa bé thân cận."

Nàng há mồm ngậm miệng là tiểu quận chúa, Túc vương phi trên mặt lạnh xuống, nàng biết Từ phi không có ý tốt lành, lấy A Nguyên làm đệm gạch cho Bát công chúa, đang muốn nói gì đó, lại bị Hoàng Hậu ngồi bên cạnh ấn tay lại, không dấu vết lắc lắc với nàng, nhìn về phía Thái Hậu đang ôm A Nguyên không buông tay như ôm bảo bối mỉm cười, biết vị hoàng tẩu này che chở cho nàng nhất, liền nhìn lửa giận trong lòng, chờ Thái Hậu quyết đoán.

A Nguyên cảm giác được không khí không đúng, đã sớm ngoan ngoãn ghé vào trong ngực Thái Hậu, dùng ánh mắt đen lúng liếng nhìn xung quanh.

Thấy nàng nhu thuận như vậy, trong mắt Thái Hậu lộ ra vài nét ôn hòa, nghiêng đầu hỏi mệnh phụ duy nhất đang lơ đãng, "Năm đó, ta cũng như thế này?"

"không hiểu chuyện bằng đứa nhỏ này" Đây là trường tử của Thái Hậu, xuất thân từ thế gia, năm đó gả vào phủ Lý Quốc Công, qua nhiều lần phong hào, bây giờ được xưng là thái phu nhân Lý Quốc Công. Thấy A Nguyên cũng tò mò quay đầu nhìn qua, ánh mắt mềm mại mỉm cười với Thái Hậu nói "Có lẽ là năm đó, Thái Hậu nương nương tùy ý hơn, cũng nghịch ngợm hơn một chút."

"Chỉ có bị người ta sủng ái, mới có thể tùy ý." Thái Hậu nghe vậy, không biết nghĩ tới điều gì, thấp giọng than một tiếng, trên mặt chợt lóe lên vẻ cô đơn.

không biết Thái Hậu năm đó đã trải qua chuyện gì, cung phi không dám lên tiếng, chỉ cúi đầu làm cảnh trang trí.

Tuy lần đầu nhìn thấy A Nguyên nhưng Thái hậu lại rất thích nàng. A Nguyên tuy rằng không rõ vì sao hoàng tổ mẫu mặt mũi hiền lành như vậy, lại có tính chán ghét đại ca tốt nhất thế giới của nàng, nhưng không muốn Thái Hậu khổ sở thương cảm nên dùng tay nhỏ của mình cọ cọ trăm cái tóc của Thái hậu. Nàng đến cũng vẫn biết mình là trẻ sơ sinh, không dám làm những chuyện kinh hãi thế tục, nên trừ việc đó ra cũng không dám làm gì.

Thái Hậu như bị cảm động vì động tác lấy lòng nhỏ của A Nguyên, trên mặt lộ ra tươi cười, vỗ vỗ tay nhỏ của A Nguyên, rồi cười nói, "Khấp hoàng cung, cũng chỉ có đứa bé này hiểu lòng ta." Thấy thái phu nhân cười không có nói tiếp, nàng sửa tư thế quay lại nhìn nụ cười đang cứng lại trên mặt Từ phi, trong mắt lóe qua một tia tàn khốc, lạnh đạm nói, "Bát nha đầu ở bên cạnh người, một mình người bận rộn, cũng rất vất vả." Thấy Từ phi trong mắt có vẻ đắc ý, nàng tiếp tục nói, "Qua mấy ngày nữa, nha đầu thay người hầu hạ hoàng thượng là ai? Truyền lời của ta, nàng hầu hạ không sai, phong vị Thường Tại, ở trong trác cung của người."

"Mẫu hậu!" Từ thị kinh sợ, nhất thời nói không ra lời!

Ngày đó Bát công chúa sinh non, tiện tỷ kia vào thời điểm nàng không chú ý đã bò lên giường Hoàng thượng một lần, nhưng mà từ đó về sau, Hoàng thượng cũng không có biểu hiện gì hứng thú với tiện tỷ đó, huống gì mĩ mạo của nàng là cái loại gì mà lại si tâm vọng tưởng, nghĩ giữ được tâm của Hoàng thượng, nhưng tại sao lại vì một ý chỉ của Thái Hậu mà làm cho tiện tỷ đó lại ngóc đầu dậy được? Có ý chỉ của Thái Hậu, người nọ càng có thêm thể diện, dù không được sủng, mình cũng không thể tùy ý đánh chửi, còn để tiện tỷ ở trước mặt mình chướng mắt, Từ phi chỉ hận không thể nhào lên bịt miệng Thái Hậu lại, nhưng đến cùng vẫn còn lý trí, chỉ cúi đầu cắn răng nói, "Đa tạ mẫu hậu ân điển."

Nhưng mà trong ánh mắt, lại lộ ra vẻ khó chịu.

Nàng không biết Thái Hậu đang tinh tế nhìn nàng, thấy nàng ngay cả mình cũng không để vào mắt, trong mắt Thái Hậu lộ ra vẻ âm trầm, nhẹ nhàng che mắt A Nguyên ánh mắt nhàn nhạt nói, "Người làm mẫu thân, ngày thường nên quan tâm Bát nha đầu nhiều hơn một chút, về phần Hoàng thượng..." nàng lạnh đạm nói, "Nên để người bên cạnh phân ưu, cũng là tốt cho người."

Từ phi càng nghe Thái Hậu nói, con tức càng lên cao, lúc này giữ chặt tay mình lại nếu không nàng chỉ muốn lật bàn.

"Đứa nhỏ này." Thái Hậu buông tay ra chạm vào ánh mắt trong veo của A Nguyên, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười, nói với Túc vương phi, "Người là người tốt, đứa nhỏ này cũng không kém. Phải nuôi dưỡng đứa nhỏ này cho tốt, để nàng cả đời sống tùy ý một chút, để ta mỗi ngày thấy nàng vui vẻ sẽ xem như năm đó ta..." trên mặt nàng lộ ra vẻ bi ai, dừng một chút, nhìn về mặt hận thù của Từ phi, về châm chọc ghen tỵ của những phi tử ngồi xung quanh, cúi đầu sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của A Nguyên nói, "để nàng thay ta, hạnh phúc một đời."

Nếu nàng đã sống như vậy, thì để đứa nhỏ này thoải mái âm thầm sống, coi như là cơ hội sống mà năm đó nàng không có.

Nghĩ tới năm đó mình là thiên kim thế gia, gả cho nam tử tôn quý nhất trên đời, lại bị chán ghét áp bức, để một nữ nhân thân phận thấp kém ép mình đến sắp mất ngôi Hoàng Hậu, ngay cả con trai của mình cũng thiếu chút nữa đã bị phế bỏ, Thái Hậu chỉ cảm thấy chuyện xưa làm nàng đau lòng dữ dội càng thêm chán ghét những kẻ như Từ phi được sủng ái lại kiêu ngạo bừa bãi, ngay cả Hoàng Hậu cũng không đặt vào mắt. Cảm thấy nữ nhân này y như kẻ năm đó từng bước ép nàng bước vào tuyệt vọng.

Năm đó tiện tỳ kia ly gián tình cảm của nàng và tiên đế, kết quả là, để cho nàng...

Nghĩ đến đây, Thái Hậu trong lòng rung mình, lần nữa lộ ra biểu tình phức tạp, nhìn đứa bé ngây thơ khoái hoạt trong ngực, hốc mắt liền đỏ, hồi lâu lạnh nhạt nói, "Đây là thân tôn nhi của ai gia, Túc vương phủ đại cô nương, chỉ làm quận chúa, chẳng phải là coi thường nàng?" Thấy mọi người đều ngó ra, hiển nhiên là không nghĩ tới nàng sẽ nói như vậy, Thái Hậu cảm thấy bây giờ mình rốt cuộc có thể tùy tiện làm bậy cũng làm một loại viên mãn, không thêm đề ý Túc vương phi kinh hãi đứng dậy nói, "Nữ nhi duy nhất của Tiểu Tam, quận chúa là còn thấp, hay là" nàng nhắc mắt, không cần suy nghĩ nói, "Phong công chúa thôi!"

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Lời nói của Thái Hậu vừa ra khỏi miệng, chúng phi sắc mặt đều thay đổi.

Hoàng thượng yêu thương nữ nhi, bình thường khi có hoàng nữ sinh ra, đều sẽ được phong công chúa mà không phải đợi tới lúc xuất giá, có danh vị công chúa nếu được sủng ái thêm một chút cũng có người được phong hào. Nhưng mà đó là khuê nữ của Hoàng Thượng, có vượt quy củ cũng là bình thường. Túc vương là em ruột của Hoàng Thượng nhưng cũng chỉ là thân tử, nữ nhi của hắn vừa hơn trăm ngày đã được phong làm công chúa. Được sủng ái như vậy, ai không ghen tỵ?

"Mẫu hậu." Túc vương phi đứng dậy, lắc lắc tay Thái Hậu nhỏ giọng nói, "Đứa nhonày lớn chưa có công gì với nước, nhỏ cũng vẫn chưa..."

"thật ra, điều này cũng không có gì quan trọng." Túc vương phi còn chưa nói hết lời cự tuyệt, Hoàng Hậu đang cười dài nhìn biểu tình ngốc ngốc của A Nguyên, đề tay Túc vương phi lại, nhẹ nhàng nói "Hoàng thượng yêu thương nữ nhi, người nói là vì sao? Chính là vì để nữ nhi hoàng gia của chúng ta có địa vị cao quý, sau này làm việc gì, dù là xuất giá hay thế nào, đều có thể đứng vững. " nàng dừng một chút, ánh mắt nhìn vào những cung phi mặt đang biến sắc, lạnh nhạt nói, "Ai cảm thấy chuyện này quá đáng, có thể đi trần tình cùng Hoàng Thượng, cũng hỏi Hoàng Thượng một câu, có phải cũng nên đem mấy tước vị hoàng nữ trong cung giữ lại, sau này hãy phong."

Những cung phi này, hoàng nữ không phải có một thì cũng có hai, lúc này liền cúi đầu không nói.

Dù là phong công chúa, cũng không chiếm mất chỗ tốt của nữ nhi các nàng, tội gì phải tranh chấp với Thái Hậu?

"Nhưng là..." Túc vương phi không nghĩ tới hôm nay tiến cung, sẽ có biến cố như vậy, nhịn không được lộ vẻ do dự.

Nàng có tâm tình gì trên mặt đều hiện lên rõ ràng. Hoàng Hậu ở một bên nhìn, cảm thấy có chút hâm mộ, từ lúc Túc vương phi gả vào hoàng gia, nàng và Túc vương phi cực kỳ thân cận, cười nói, "Người từ chối như vậy, là cảm thấy phong vị công chúa còn chưa đủ?"

"đã là cực kì tôn quý." Túc vương phi hanh chóng nói, trên mặt liền lộ ra vẻ ảo não.

A Nguyên lúc này đã hiểu, biết mình nhất được tiện nghi lớn, nhất thời trong lòng khoái hoạt không thôi.

Nàng biết, ở cổ đại, nữ tử địa vị càng cao, mới có thể càng tùy ý sống lại được người tôn trọng.

Cảm động tâm ý của Thái Hậu đối với mình, A Nguyên càng thêm nhu thuận khả ái, còn cố ý đưa ra tay mập của mình để Thái Hậu nắm lấy, một già một trẻ đang chơi vui vẻ, bên kia Hoàng Hậu cười híp mắt kéo Túc vương phi ngồi bên cạnh, thấp giọng nói, "Đừng để uống phi tâm tư của mẫu hậu" Nghe được Túc vương phi nhỏ tiếng trả lời, Hoàng Hậu cảm thấy trước mặt mình là một tiểu cô nương chưa hiểu sự đời, thanh âm càng thêm nhu hòa, nhỏ giọng cười nói "Đây là trưởng nữ của ngươi, nếu là trong cung không biểu hiện gì, khuê nữ của ngươi khó tránh khỏi bị người ta coi thường."

Hoàng Hậu chỉ có Thái Tử và nhị hoàng tử là 2 nhi tử, không có nữ nhi. Tuy làm Hoàng Hậu, công chúa trong cung đều là nữ nhi của nàng, nhưng so với nữ nhi do các phi tần sinh ra, cháu gái như A Nguyên lại làm nàng thấy thân cận hơn. Huống Túc vương phi từ trước đến giờ luôn cung kính với nàng, là người thành thực, cho người mình thích nhiều ưu việt hơn, Hoàng Hậu vẫn là nguyện ý.

Từ phi ở đối diện đã hận đến mức cắn răng, nhưng mà Thái Hậu vừa đối với nàng bất mãn, tuy rằng nay nàng rất được sủng, nhưng cũng không dám tranh chấp với Thái Hậu.

Thái phu nhân Lý quốc công cười nói với Thái Hậu, "Nuông nuông thích đứa nhỏ này như vậy, hay là giữ nàng lại trong cung sống thêm mấy ngày?"

"Nàng còn nhỏ, huống sau này còn tiến cung nhiều, vẫn là để cho nàng ở lại bên người mẹ nàng đi." Thái Hậu cũng có chút động tâm, nhưng nay con trai thứ hai và thứ ba của Túc vương phi đều ở trong cung, nếu còn gọi A Nguyên tiến cung, vợ chồng hai người khó tránh khỏi huyệt huyệt, Thái Hậu vẫn đau lòng tiểu nhi tử, huống hồ lại nghĩ tới, đến lúc đó trong Túc vương phủ chỉ còn lại tiểu chủ tử là Phụng Khanh, nàng lại cảm thấy chán ghét, sờ A khuôn mặt nhỏ nhắn của A Nguyên nhẹ giọng nói, "Chỉ cần tiểu công chúa của chúng ta thường xuyên tới gặp hoàng tổ mẫu, vậy là được rồi."

nói xong nghĩ nghĩ, lại gọi nha hoàn thiếp thân của mình ra mỉm cười nói với Túc vương phi, "Đứa nhỏ này, ngươi phải đốc lòng dạy bảo, giống như các nhi tử khác mới được."

"Để cho mẫu hậu phí tâm, con không biết nên cảm tạ như thế nào." Túc vương phi đỏ mặt đứng dậy nói.

Từ phi ở một bên nghe được, mắt chợt lóe, làm ra biểu tình lo lắng nói, "nói tới nhi tử, thần thiếp lại cảm thấy lo lắng." Thấy Thái Hậu, Hoàng Hậu chuyển ánh mắt tới trên người của mình, nàng đứng dậy cười nói, "Mấy ngày trước, nghe nói tam hoàng tử và hai vị điện hạ của Túc vương phủ xảy ra tranh chấp, tuy rằng tam hoàng tử bị hai vị công tử đã thương khước miệng, nhưng thần thiếp lại lo lắng hai vị tiểu công tử trên người như thế nào rồi." Nàng tuy rằng nói như vì Túc vương phủ lo lắng, nhưng lại cố đem việc tam hoàng tử bị thương nói rõ ràng, hiển nhiên là ý đồ bất thiện.

Nhìn thấy biểu tình tức giận của Túc vương phi, Từ phi trong lòng cười lạnh, không thèm để ý.

Xuất thân của nàng mạnh không biết bao nhiêu lần so này Túc vương phi, vì sao phải sợ nàng chứ?

Túc vương phi nói dễ nghe là xuất thân từ anh quốc công phủ, đường huynh là anh quốc công. Nhưng là nếu nghiên cứu kỹ càng, Túc vương phi chẳng qua chỉ là chi thứ của anh quốc công phủ, cha ruột nàng nổi danh ngu xuẩn ở kinh thành, chê cười không phải một hai điều. Thân đệ đệ vẫn vô không thành, bất quá dựa vào anh quốc công làm một ít nghề nghiệp, ăn mặc không lo, cũng là cái phế vật. Chỉ có một thứ huynh coi như có bản lĩnh, ở trong triều không sai, nhưng mà so với Từ phi xuất thân thế gia, huynh đệ là quan cao, tỷ muội lại gả nhập toàn hào môn, thì lại kém rất nhiều.

Cũng bởi vì vậy, Từ phi lại càng thêm không chịu được việc Túc vương phi đắc ý.

Huống gì nàng được Hoàng thượng sủng ái cũng vì thân phận tôn quý, nàng lại càng thêm bừa bãi.

"Tiểu Tam bị thương?" Hoàng Hậu thấy Từ phi khí thế bức nhân, chân mày hơi nhíu lại, thấy Thái Hậu chỉ ôm A Nguyên không biết đang suy nghĩ gì, lộ ra một cái nụ cười âm ỉ, "Thế này thì có gì đâu? Nam hài nhi nếu ngày thường không có một ít đám đá, chẳng phải là y như tiểu cô nương? Huống gì chi có như vậy, các huynh đệ mới thân cận." nói tới đây, nàng thấy Thái Hậu khước miệng lộ ra nụ cười thỏa mãn, vội vàng tiếp tục nói, "Mẫu hậu còn nhớ rõ năm đó Thái Từ cùng tiểu nhi? huynh đệ ruột mà đánh nhau tới mức cung nhân cũng can không được, bây giờ tình cảm không phải càng ngày càng tốt sao? Tiểu nhi bây giờ phụ trợ đại ca, thập phần dụng tâm, cả triều đều khen ngợi."

nói đến cuối cùng, vẫn nhìn không được cho nhi hoàng tử thêm vài câu hay.

Thái Hậu đối với Hoàng Hậu càng thêm yêu thích.

Tuy rằng con dâu này xuất thân không có tôn quý bằng Từ phi, nhưng mà đối với nàng luôn ôn hòa kính cẩn, đối với cung phi ân uy đều công bằng, đối với hoàng nữ, hoàng tử cũng không sai, biểu hiện đối với tôn thất rất thân thiện, ở vị trí Hoàng Hậu, Thái Từ là trưởng tử của Hoàng Hậu, bất kể là vì mình, hay vì nhà mẹ đẻ của Thái Hậu sau này, Thái Hậu đều sẽ chừa mặt mũi Hoàng Hậu.

Nghe Hoàng Hậu nói xong, Thái Hậu mỉm cười "Ngươi nói đúng, huống gì... " nàng nói với Từ phi "Tiểu Tam đã gần mười lăm, còn không đánh lại đệ đệ hần, sự tình mất mặt như vậy, đừng có nói với người bên ngoài!"

Tam hoàng tử chính là họ hàng của Từ phi, tuy rằng Từ phi xưa nay khinh thường mẹ đẻ của hần, nhưng lúc này cũng cảm thấy bị mất mặt, ủy khuất đến muốn rơi lệ, nhưng phải nhịn, thấy Thái Hậu gọi cung nữ tiến vào, trong tay cầm một cái tráp nạm vàng, Thái Hậu lấy ra một đôi minh châu sắc sỡ loá mắt đặt trong chăn A Nguyên.

"Đứa nhỏ này, ta mong rằng sau này có thể như minh châu luôn tỏa sáng." Thái Hậu cười nói với Túc vương phi.

Kiếp trước A Nguyên chỉ là một tiểu thị dân, nhìn hai viên minh châu tròn vo, tỏa ra ánh sáng chói mắt, so với nắm đấm của mình còn to hơn, không tiền đồ nuốt nước miếng một cái, thật nhanh lấy hai viên minh châu bỏ vào trong yếm của mình, rồi cười nịnh hai tiếng với Thái Hậu.

"không hổ là công chúa, yêu thích thứ gì cũng đều có quý khí!" Cung phi người nào không có ánh mắt? Thấy Thái Hậu thích đại cô nương của Túc vương phủ, một phi tần thông minh chiều lòng nói.

"Vậy mà ngươi cũng hiểu." Thái Hậu thấy miệng nhỏ của A Nguyên chấp lại chấp, bị chọc cho vui lòng, chỉ vào phi tần kia cười nói, "Như vậy, cũng cho ngươi chút quý khí đi." nói xong, quả thật gọi đại cung nữ từ lấy một cái trâm cài nạm hồng kim bảo cục lớn từ trong tráp ra thưởng cho phi tần về mặt vui mừng.

Đây quả thực là nói cho mọi người, chỉ cần đối tốt với tiểu nha đầu này, Thái Hậu liền thích. Ghen tỵ với cung phi vừa được Thái Hậu thưởng, cái cung phi khác ánh mắt nhìn về phía A Nguyên trở nên cực kỳ nóng bỏng.

không có bị coi là thấy tiền mờ mắt, cái này thật sự là quá tốt.

A Nguyên hài lòng ôm bắp đùi to nhất hậu cung, cảm thấy rốt cuộc tìm được chân lý của cuộc sống.

Chương 9

Nhưng mà, Từ phi khí thế bức nhân như vậy, đã vinh dự vào sổ đen của A Nguyên.

Vừa rồi đối đãi với nàng như thế coi như bỏ qua, nhưng Từ phi đối với mẫu thân nàng làm bộ khinh thường, A Nguyên trong lòng cười lạnh không thôi.

Chỉ là một phi tử, thật đáng để đặc ý sao? Chẳng qua chỉ là thiếp thôi mà, có gì để kiêu ngạo? Cả Hoàng Hậu cũng thân thiết với Túc vương phi, Từ phi cái loại đồ chơi này, quả thực làm người ta chán ghét.

Dù gì đi nữa, Túc vương phi vẫn là chính thê!

Lúc A Nguyên trên mặt khoe mẽ trong lòng ghi hận Từ phi thì nghe bên ngoài có cung nhân tiến vào cung kính thông truyền, "Tam công chúa thỉnh an Thái Hậu nương nương."

A Nguyên thấy Thái Hậu và thái phu nhân Lý quốc công trên mặt đều tươi cười, trong lòng hết sức tò mò, lác lác cò nhỏ của mình ra bên ngoài xem thì thấy một cô bé khoảng mười bốn mười lăm tuổi, trên mặt mang theo vài phần tươi cười e lệ chậm rãi đi vào, mặt ứng đỏ nhỏ giọng nói, "Thỉnh an hoàng tổ mẫu." nói xong, lại cúi người chào thái phu nhân Lý quốc công.

A Nguyên thấy cô bé này nhỏ yếu đơn bạc, trên đầu chải tóc kiểu sơ vân, một thân cung trang màu xanh nhạt, bên hông buộc thắt lưng cùng màu, có một cây trâm cài nhỏ rủ xuống, nhã nhặn lịch sự tào nhả.

A Nguyên động động cái mũi nhỏ, liền ngửi được mùi hương khí nhân nhạt trên người cô bé này, thấy nàng chỉ trang điểm nhân nhạt trên mặt, cảm thấy cô bé này rất là an phận.

"Tỷ tỷ xem xem, nha đầu kia cũng đã trưởng thành rồi." Thái Hậu hết sức hài lòng với cách trang điểm của Tam công chúa, ôn thanh nói, "Chỉ là đứa nhỏ này thường ngày không hay ra ngoài, bởi vậy tỷ tỷ mới ít thấy."

"Công chúa tôn quý, tự nhiên là cực tốt." Lý quốc công thái phu nhân thấy Tam công chúa đối với mình thập phần cung kính, cười nói, "Cũng không biết nhà ai có phúc mà cưới được nàng."

Thấy Tam công chúa gương mặt thẹn thùng, A Nguyên xem như đã hiểu.

Đây là Thái hậu muốn làm mai cho vị Tam công chúa này, nhìn ý tứ Thái Hậu là tưởng gả Tam công chúa cho nhà thái phu nhân Lý quốc công.

Đây là lần đầu tiên nhìn thấy có người làm mai mối ở thời đại này, A Nguyên háng hái nhìn Tam công chúa.

"Đứa nhỏ này vẫn luôn thân cận với mẫu hậu, con dâu nhìn thấy mà hâm mộ, cầu mẫu hậu buông tay để nàng qua với con dâu một chút." Hoàng Hậu luôn luôn lưu ý tới Thái Hậu, thấy nàng muốn nói chuyện với Tam công chúa, liền đứng dậy đi đến bên người Thái Hậu, chỉ vào A Nguyên nói.

"Như thế, người phải cẩn thận chút." cẩn thận để Hoàng Hậu ôm A Nguyên, ôn tồn hỏi Tam công chúa "Mẫu phi của người có khỏe không?"

"Từ khi mẫu phi bị bệnh, mẫu hậu vẫn luôn mệnh Thái Y viện đốc lòng điều trị, nay đã tốt hơn nhiều." trên mặt Tam công chúa lộ ra biểu tình cảm kích, cung kính nói.

"Người làm rất tốt." Thái Hậu ôn thanh nói với Hoàng Hậu.

"Đều là tỷ muội trong cung, đây là bổn phận của thân thiếp." Hoàng Hậu vội vàng cười nói.

Ngửa mặt nhìn Hoàng Hậu tươi cười không có chỗ hở, A Nguyên trong lòng thở dài một hơi.

Dù là tôn quý, mẫu nghi thiên hạ, nhưng phải chia sẻ trọng phụ của mình với nữ nhân khác, còn phải không ghen tị, tiểu thiếp sinh bệnh đều phải để ở trong lòng quán, tư vị như vậy, làm sao có thể dễ chịu đây?

Nếu là nàng, tuyệt đối sau này không gả cho nam tử thê thiếp thành đàn, nếu là thật sự mất mặt gả cho tra nam, cho dù là cá chết lưới rách, nàng cũng tuyệt không bi thương mà sống.

Hoàng Hậu không biết A Nguyên trong lòng đang suy nghĩ cái gì, nàng từ trước chỉ nuôi nấng 2 nhi tử, không có mềm nhũn dựa vào mình như A Nguyên. Nhất thời thích không buông tay, ôm A Nguyên trở về vị trí của mình, cười nói với Túc vương phi "Nhìn đứa nhỏ này, vậy mà ta có chút động lòng."

"Hoàng tâu thích, thì để nàng chơi vui người đi." Túc vương phi cười nói.

"Chỉ cần nàng lúc rảnh rỗi, đến Phụng Nghi cung của ta ngồi một chút, cùng ta giải buồn là tốt rồi." Thái Từ và nhị hoàng tử đều đã lớn lên, tuy rằng thân cận với mẫu thân, nhưng cũng không có tri kỉ như nữ nhi, Hoàng Hậu cúi đầu xem A Nguyên nghiêng đầu nhìn đĩa điểm tâm trên bàn chăm chăm, vội vàng gọi cung nữ đem xuống, rồi nhìn A Nguyên có điểm thất vọng cười nói, "Người vẫn không thể ăn cái này." Thấy đứa bé cứ nhìn theo điểm tâm đã đi xa, nàng nghi ngờ hỏi Túc vương phi, "Chẳng lẽ là nàng ăn không có no?"

"Trước khi đến vừa mới ăn rồi." Túc vương phi hiểu được khuê nữ nhà mình ăn mạnh, cảm thấy thập phần mất mặt, thấp giọng ai oán với Hoàng Hậu, "Đứa nhỏ này cũng thực cổ quái, chỉ chịu uống sữa có trong bát, cũng không biết là cái gì tật xấu."

"Nữ hài nhi luôn yếu ớt một chút." Hoàng Hậu cười, mắt thấy A Nguyên dường như thêm cái gì, gọi cung nữ bên ngoài mang sữa dự trữ của hoàng tử mới sinh trong cung cho A Nguyên, tự tay bưng, nhỏ giọng dụ dỗ A Nguyên uống sữa.

Bản, bản công chúa không muốn uống sữa, muốn ăn điểm tâm, ăn thịt, thịt sáng bóng thơm lừng cơ!

A Nguyên trong lòng rơi lệ, nhưng mà tại ánh mắt tha thiết hưng phấn mong chờ của Hoàng Hậu, bị phần quay đầu, chậm rãi nuốt sữa vào.

"Đứa nhỏ này có thể ăn như vậy, là chuyện tốt." Hoàng Hậu thấy A Nguyên hận không thể chính mình nâng chén uống, ngạc nhiên nói với Túc vương phi đang lúng túng ở một bên.

Có khuê nữ mất mặt như vậy, Túc vương phi cười khan, lặng lẽ lau mồ hôi trên trán.

Bên này Túc vương phi cảm thấy khuê nữ quá tham ăn, bên kia Thái Hậu vội kéo tay Tam công chúa cười híp mắt hỏi chút vấn đề của cuộc sống hàng ngày, nếu không phải sớm biết rằng này Tam công chúa không quá được sủng ái, cung phi đều cho rằng đây là người trong lòng Thái Hậu.

Nhưng nhìn tới thái phu nhân Lý quốc công ở một bên lắng nghe, cung phi nhin không được nghĩ Tam công chúa mệnh là thật là khá.

Tuy rằng không phải gả vào nhà mẹ đẻ Thái Hậu, nhưng làm con dâu trưởng của Lý quốc công phu, cũng là khó có được. Ngày sau Lý quốc công không có, sớm muộn gì tước vị đều rơi vào người phò mã của Tam công chúa, còn có cái gì không như ý đâu?

Quả nhiên, Lý quốc công thái phu nhân ở một bên nghe Tam công chúa nói chuyện, thấy nàng trả lời trật tự rõ ràng, tính tình dịu ngoan, không có ương ngạnh như đại đa số công chúa hoàng gia, liền vừa lòng thật sự, lấy từ trên tay một cái vòng bằng ngọc phi thúy trong suốt cười nói, "Trong cung cái gì không có? Cái này cũng chỉ là dệt hoa trên gấm cho công chúa mà thôi. Nhưng phi thúy này là do tôn tử nhà ta mang từ Vân Nam mang về, lễ nhỏ nhưng ý trọng, công chúa cũng đừng ghét bỏ."

"Trường giả ban cho, không dám chối từ." Lý quốc công thái phu nhân không có ảm cao, Tam công chúa làm sao dám sĩ diện ở trước mặt nàng, vội vàng cúi người cảm tạ, nghe được ý vị thâm trường trong lời nói của Lý quốc công thái phu nhân, trên mặt đỏ bừng một mảnh, cúi đầu nhận chiếc vòng đeo nó vào cổ tay, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười yêu thích.

"Như vậy rất tốt." Thái Hậu khẽ vuốt cằm, cũng lấy từ trong tráp ra một kiện chu hoa để thưởng, rồi mới cho Tam công chúa ngồi xuống bên cạnh mình.

không hề biết Thái Hậu bên nặng bên nhẹ, lại chọc tức một người.

Ngồi cùng cấp với Từ phi ánh mắt chạy một vòng tại Tam công chúa đang cúi đầu ngoài cười nhưng trong không cười nói, "Nương nương thích công chúa, có thể thấy được là duyên phận của Tam công chúa." Thấy Thái Hậu khẽ gật đầu, cung phi trong mắt chợt lóe, cười nói với Thái Hậu, "Cũng là do Tam công chúa luôn làm cho người ta thích, không phải sao.." khóe miệng nàng khẽ nhúc nhích, mỉm cười nói, "Thái phu nhân thích nàng không nói, hôm kia nhà mẹ đẻ của Uông tần tới thăm, cũng tặng cho công chúa một chuỗi gì nhỉ..."

Nàng tựa hồ hỏi tương lại, hỏi lâu, khi Tam công chúa sắc mặt đột nhiên trắng bệch cười nói, "Tràng hạt đậu đỏ phải không?"

Nàng vừa dứt lời, Tam công chúa vẻ mặt kinh hãi đứng dậy, nhìn về phía Thái Hậu trên mặt đang tức giận.

A Nguyên một bên uống sữa, một bên trộm nhìn những cung phi vẻ mặt hả hê, trong lòng có vài phần đồng tình với Tam công chúa.

Nếu là hôm nay không thể đem việc này nói rõ ràng, Tam công chúa thất sủng là chuyện ván đã đóng thuyền.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Tranh đấu trong hậu cung chính là như vậy, giết người không thấy máu.

Thái Hậu tuy rằng phiền chán chuyện như vậy, nhưng cũng biết, chỉ cần hậu cung còn tồn tại, tranh chấp như vậy là không thể

thiếu, cũng lười so đo với các phi tử. Chỉ là nghĩ tới Tam công chúa nhìn nhả nhặt lịch sự, nhưng sau lưng lại nháo ra chuyện như vậy, nghĩ đến một phen ý tốt của mình, cảm thấy tức giận trong lòng, trên mặt lộ ra vẻ giận dữ, nghiêng đầu nói với Thái phu nhân Lý quốc công "Chắc là mấy thứ này của tỷ tỷ, cũng không phải chỉ có một cái đầu phải không." Thấy cung phi kia trên mặt dương dương tự đắc, âm thanh lạnh lùng nói, "Về phần Đường phi, quản cho tốt nhị công chúa."

Đường phi thấy Thái Hậu nói tới nhị công chúa, trên mặt hơi hơi cứng đờ, càng thêm mất tự nhiên.

Lý quốc công thái phu nhân tuy có chút tiếc nuối Tam công chúa, nhưng cũng không phải là sủng trên tay Đường phi, trước mặt công chúng nói ra điều này, sẽ làm phiền hà nhà Lý quốc công mất mặt theo, lúc này nỉm cười hòa khí nói, "Nghe nói thông phòng của nhị phò mã có bầu??" Nàng thấy gương mặt cau giận của Đường phi mỉm cười nói "Nếu theo ý ta, nhị công chúa cũng không nên náo động với phò mã, mặc kệ như thế nào, luôn phải có từ tự trước, kéo dài hương khói cho nhà chồng mới là chính sự."

Nhị công chúa lúc đầu xem trúng một vị Trang Nguyên trong kinh, khóc nháo đòi gả cho người ta. Khổ nỗi người trong lòng đã có thể thất, nói gì cũng không chịu bỏ thể tái thú, nhị công chúa đem hết tất cả các chiêu thức trong người ra thử, nháo cho trong kinh gà bay chó sủa. Vị Trang Nguyên kia mang theo thể tử ra bên ngoài nhậm chức, Hoàng thượng cũng không phải người hoa mắt ù tai, không thêm để ý tới việc trai gái ngược lại càng coi trọng người không ham phú quý như vậy, bởi vậy la mắng nhị công chúa một hồi rồi gả vào một nhà huân quý trong kinh thành, bởi vì thanh danh của nhị công chúa như vậy nên người nguyện ý làm phò mã tự nhiên cũng không phải gia đình thể gia huân quý, chẳng qua chỉ bình thường thôi.

Nhị công chúa đối với Trang Nguyên lang nhớ mãi không quên, tự nhiên chướng mắt phu quân tầm thường vô vị, chỉ biết vui chơi, hoàn khổ đệ tử, bởi vậy công chúa và nhị phò mã cảm tình rất kém cỏi, thậm chí không chịu cùng phòng. Nhị phò mã tuy bản thân không có bản lĩnh lớn, nhưng được nuông chiều trong nhà từ bé tới lớn, có chỗ nào phải chịu ủy khuất như thế? Nạp một hơi tới mấy thông phòng, chỉ tiêu dao trong nhà của mình, ngay cả Công chúa phủ cũng lười đi, tuy rằng Hoàng thượng cũng đã la mắng vài lần, nhưng không thể có chuyện nhục phụ mỗi ngày chú ý chuyện trong nhà của con rể và nữ nhi, huống hồ nhị công chúa cũng rất mất mặt, nghe nói gần đây lại xem trúng một thiếu niên nhìn giống trạng nguyên, dưỡng trong phủ của công chúa phủ, Hoàng thượng ngày thường cũng không thích nữ nhi này nhiều, nay cũng lười không để ý đến nàng.

Việc này, thân là mẫu thân Đường phi tự nhiên rõ ràng thấu đáo, trên mặt cứng ngắt không được, trong lòng lại ghi hận Tam công chúa.

rõ ràng Uông tần có thân phận thấp hơn nàng, lại cả ngày trang thành thật, nịnh hót Hoàng Hậu, đều là tứ hôn, nhị công chúa chẳng qua chỉ gả vào nhà bình thường, Tam công chúa lại muốn gả cho trưởng tôn Lý quốc công, nàng sao có thể bình tâm tĩnh khí?

"Nương nương..." thấy Thái Hậu nói đã nhiều mà còn chưa nhìn mình một cái, Tam công chúa suýt nữa bị hù tới rơi nước mắt.

Nàng xưa nay trong cung như người tàn hình mà sống, mẹ đẻ là Uông tần không được sủng ái, tới nay vẫn là tàn vị, tuổi đã lớn sắc lại suy, chẳng qua chỉ sống trong cung cho qua ngày, bây giờ không dễ dàng mới vào được mắt của Thái Hậu, lại vì vài câu nói của Đường phi mà mất đi tất cả, làm lòng nàng lạnh lẽo, cũng không dám rơi lệ trước mặt Thái Hậu chỉ thật nhanh cúi đầu, cách đó không xa A Nguyên thấy một giọt nước mắt rơi xuống chân công chúa chạm vào nền đất.

"Y nha..." A Nguyên trong lòng Hoàng Hậu giật giật. Hoàng Hậu khẽ thở dài, biết Tam công chúa dù thế nào cũng không dám tranh chấp với Đường phi, nhưng mà đây lại không phải việc nhỏ, nàng không nên nói điều gì, nhưng thấy A Nguyên tựa hồ có chút khổ sở, ôn hòa sò sò đưa nhỏ, khẽ ngẩng đầu, đối với cung phi ngồi phía sau có vẻ mặt đoan trang luôn mỉm cười trầm mặc khẽ vuốt cằm, thấy cung phi ngẩn ra rồi không dấu vết bưng chung trà lên nhấp một ngụm, trên mặt liền lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Bên này mất qua mây lại như thế, A Nguyên vẫn chưa chú ý, thời điểm nhìn thấy Tam công chúa rơi lệ nghe được phía dưới truyền tới một giọng nữ ôn nhu, "nói tới, ngũ công chúa cũng thật thích những thứ lật vật như vậy." Thấy mọi người đều nhìn qua, cung phi kia cười với Thái Hậu, "Đường phi tỷ tỷ nói chuyện, làm thân thiếp nghĩ tới ngũ công chúa. Đứa bé kia luôn thích những thứ mới mẻ đa dạng, đặc biệt thích tràng hạt có màu sắc, tứ hoàng huynh của nàng còn đau lòng nàng, cái gì tràng hạt đậu đỏ, tràng hạt mã não phạm là trong kinh có, hoàng huynh nàng đều thu đến cho nàng."

"Ngũ nha đầu xưa nay thích tràng điểm, nhưng ai gia nhìn nàng như thế trong lòng cũng thích." nói đến ngũ công chúa, ánh mắt Thái Hậu nhu hòa rất nhiều, hiển nhiên ở trong lòng nàng, ngũ công chúa so với Tam công chúa được sủng ái hơn rất nhiều.

Cung phi kia vội vàng cảm ơn Thái Hậu.

A Nguyên thấy trên mặt Hoàng Hậu trên không che giấu được ý cười, tò mò nhìn hướng cung phi kia, thấy dung mạo của nàng cũng bình thường, ở trong cung chỉ là thường thấy, quần áo cũng không có gì đặc biệt, nhưng mà Từ phi và Đường phi lại ngồi bên dưới nàng, tại thời điểm nàng lên tiếng cũng lộ ra biểu tình kiêng kỵ, ngay cả Túc vương phi nhìn về phía cung phi này ánh mắt cũng thêm vài phần thân cận, A Nguyên biết cung phi cũng không có bình thường như vậy bình liên không khác không nháo, chỉ nhìn cung phi này chuẩn bị làm gì.

"Nha đầu kia bướng bỉnh, lời của thần thiếp lại không bằng mẫu hậu và Hoàng Hậu nương nương." Cung phi mỉm cười tiếp tục nói, "Bởi vậy, thần thiếp ngược lại vẫn có thể hiểu được tâm tình của các tiểu cô nương." Thấy Tam công chúa ngẩng đầu cảm kích nhìn mình, nàng chỉ ôn thanh nói "Nhà mẹ đẻ Uông tần nhiều người như vậy, cả năm mới tiến cung một lần, còn hận không thể đem hết thứ tốt trong kinh tới? loại đồ chơi tràng hạt này trai gái còn nhỏ, ai lại không thích? Cho nhiều thêm hai cái, cũng vậy thôi."

"Quả thật còn tràng hạt ô mộc nữa." Tam công chúa lấy dũng khí nói.

Cung phi biết biện giải thêm nữa sẽ để người không thích, thấy Thái Hậu trên mặt tươi cười, liền mỉm cười ngồi ở một bên không nói.

"Đức phi, nói rất có lý. Nữ hài nhi thích trang sức, điều này cũng bình thường." Mặc kệ chân tướng thế nào, Đức phi đến cùng là bảo vệ mặt mũi của công chúa hoàng gia, Thái Hậu cũng không quá khắt khe, chỉ mỉm cười với Lý quốc công thái phu nhân "Lần sau tỷ tỷ tới, nhớ mang nhiều nhiều trang sức và mấy thứ đồ chơi nhỏ này." rồi không nói tiếp vấn đề đó, làm Tam công chúa khổ sở trong lòng, mặt trúng bực.

Lý quốc công thái phu nhân, cũng không nhiều lời nữa, hiển nhiên trong lòng tự có ý tưởng.

"Tam nha đầu mau ngồi xuống." Hoàng Hậu đối với Đức phi hải lòng cười, thấy người sau cũng thập phần kính cẩn gật đầu, mới ôm A Nguyên ôn thanh nói, "Gọi người tới, cũng là để người nhìn thấy đường muội của người, sao lại cách xa như vậy?"

"Người ôm nàng, nàng lại thân cận với người hơn ta." Thấy A Nguyên thành thật ghé vào ngực Hoàng Hậu, Thái Hậu chỉ vào nàng cười nói, "Mau mau trả lại ta, bằng khôngta là muốn bực."

không hay biết A Nguyên lúc này có chút mệt mỏi, thập phần hoài niệm không khí an tĩnh trong vương phủ, Tam công chúa vội vàng đứng dậy, từ trong ngực Hoàng Hậu cẩn thận ôm mình đi đến trước mặt Thái Hậu, đầu nhỏ của A Nguyên lặn vào trong ngực Thái Hậu không nói. Ừ ừ như vậy, còn đối với mình ý lại như vậy, Thái Hậu nao nao, trong mắt sinh ra vài phần thương tiếc.

Đều nói tiểu hài nhi trong mắt sạch sẽ nhất, không nhìn nổi những thứ dơ bẩn.

Trong lòng thương tiếc, Thái Hậu đem A Nguyên ôm trong lòng, vừa ngẩng đầu đã thấy Tam công chúa gương mặt thấp thỏm đứng đó, trong lòng khẽ thờ dài, ôn thanh nói, "Người là đứa bé ngoan, sau khi trở về cũng đừng nghĩ nhiều." Trong cung là địa phương nào, Thái Hậu quá rõ ràng, nếu là hôm nay nàng biểu hiện chán ghét Tam công chúa, nội giám cung nữ ngoài kia, có thể đập trên mặt Tam công chúa để đi.

"Cái gì đứa bé ngoan?" Khi Tam công chúa nhanh chóng gật đầu thì nghe bên ngoài truyền đến tiếng nam tử trong trèo, A Nguyên lộ ra đầu nhỏ nhìn ra bên ngoài, thấy một hình ảnh chói mắt đi vào, đến trước mặt thỉnh an Thái Hậu rồi nhận lễ của Hoàng Hậu và các phi tần, mỉm cười nói, "Mẫu hậu cho nhi tử nhìn khuê nữ của tam đệ nào?" Thấy trong ngực Thái Hậu lộ ra đôi mắt tròn vo, không khỏi lại cười nói, "Như thế nào lại nhỏ như vậy?"

nói xong, cúi người từ trong ngực Thái Hậu ôm A Nguyên ra cười nói, "Ta là hoàng bá phụ của người." Nhưng mà vừa dứt lời, liền cảm thấy một trận ớn lạnh cảm giác chảy dọc theo cánh tay của mình vào đến ngực, kinh ngạc nhìn A Nguyên trên tay không ra nước mắt.

"Đây là..." Hoàng thượng khóe miệng hơi co giật.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Mọi người trong cung sợ ngây người, mắt thấy từng giọt chất lỏng từ trên người Hoàng thượng nhỏ xuống đất, tình trạng như vậy chưa ai thấy qua, ai cũng không biết nên nói gì vào lúc này cho phải.

"Phốc xuy..." trong lúc A Nguyên che kín ánh mắt của mình ảo tưởng việc này không có xảy ra thì nghe phía sau Hoàng thượng truyền đến tiếng cười khẽ, mỹ nhân phụ thân của nàng từ sau Hoàng thượng đi ra, nhìn khuê nữ nằm trong lòng Hoàng thượng giả dả điều cảm thấy dở khóc dở cười không để ý tới Hoàng thượng đang tức giận mà cười nói "Hoàng huynh, người và bé mập nhà ta thật là có duyên." khuê nữ của hãn còn không có tiểu trên người hãn đâu.

"Bệ Hạ." Túc vương phi chỉ hận bây giờ không thể ngắt đi, đứng dậy xanh mặt nói, "Va chạm ngự giá là chúng ta không phải."

"Thôi, lại không phải chuyện gì lớn." Hoàng thượng ôn hòa ngoài dự đoán mọi người "Chẳng qua chỉ là đứa bé nghịch ngợm thôi." nói rồi đưa A Nguyên cho Túc vương đang cười phốc phốc bên cạnh còn mình thì đi thay y phục.

A Nguyên vội vã nhìn qua thấy Hoàng thượng là nam tử thanh tú một chút cũng không dễ coi như phụ thân nhà mình, nhưng mình va chạm hãn như vậy, hãn cũng không tức giận, trong lòng tăng thêm một điểm cộng cho vị hoàng thúc này, rồi hừ hừ hai tiếng trong ngực Túc vương thể hiện mình cũng khó chịu để Túc vương phi bế đi.

Túc vương phi một bên tự tay thay tã cho A Nguyên trong cung của Thái Hậu một bên thờ dài nói, "đã nói người ăn ít một chút, nhìn xem có phải là đã xảy ra chuyện không?" Thấy A Nguyên nằm sắp quay đầu chỗ khác, nhìn rất bí phần, nàng cười nói với Hoàng Hậu "Nàng đây là có ý tức giận với ta sao?"

Thấy mẹ con này hai đầu quệt miệng, Hoàng Hậu cực kỳ buồn cười ôn thanh nói, "Đứa nhỏ này có chút mệt mỏi tinh thần không tốt thôi." Lại cảm thấy thú vị cười nói, "Nhưng đây là lần đầu tiên Hoàng thượng..."

"Hoàng tẩu a!" Túc vương phi dậm chân, xoay người thờ phỉ phò không nói.

"Được rồi, chẳng qua chỉ đùa với người thôi người lại thật sự tức giận với ta sao?" Hoàng Hậu dỗ đệ muội quả thực dễ như trở bàn tay, chỉ cần một ít

điểm tâm mới lạ và đồ chơi thú vị liền dụ Túc vương phi hết giận, hai người ôm A Nguyên trở về đã thấy Hoàng thượng đã ngồi ngay ngắn cúi đầu nói chuyện bên cạnh Thái Hậu, Túc vương đang ngồi nhắm chán bên cạnh thấy khuê nữ của mình cười híp mắt nói "Bé mập, lại chỗ phụ vương."

Bé mập cái tên như vậy, thật là làm A Nguyên thương cảm được không? Chịu đựng bị phẫn trong lòng, A Nguyên cắn giận quay đầu, trong nháy mắt quyết định đền bù sai lầm vừa rồi của mình, tranh thủ cố gắng bán mạnh cho hoàng bá phụ. Cố gắng giờ hai tay nhỏ về phía Hoàng thượng mà vung vẩy.

"Người vẫn còn...?" Đôi mắt đào hoa của Túc vương nhìn tới không có hảo ý hỏi, "Vừa rồi có phải còn chưa tận hứng không?"

"Tam đệ." Hoàng thượng dờ khóc dờ cười, thấy A Nguyên giương mắt nhìn mình cũng cảm thấy thú vị, nói Hoàng Hậu đưa A Nguyên cho mình rồi ôm trong ngực, nhìn vạt nhỏ mềm mềm thỏa mãn ôm lấy cánh tay của mình cảm thấy trong lòng mềm mại, ánh mắt rơi vào trên ngực A Nguyên thấy một cái khóa trường mệnh tinh xảo thì ngẩn ra, híp mắt nhìn Túc vương đang kéo Túc vương phi tới bên người nói gì đó, ngón tay thon dài sờ khóa trường mệnh của A Nguyên như đang ngắm nghía điều gì.

"Ai gia vừa nói, đây là trường nữ của tiểu Tam, phong làm công chúa cũng hoàn toàn không có gì không ổn." Thái Hậu nể trọng trưởng tử Hoàng thượng, nhưng cũng thích ầu từ Túc vương cười nói, "Hoàng Thượng cảm thấy thế nào?"

"Điều đó đúng." Hoàng thượng không biết đang suy nghĩ cái gì, nghe được lời Thái Hậu, trong mắt lộ ra một tia tinh quang, cúi đầu nhìn A Nguyên về mặt cảnh giác dùng vuốt nhỏ che khóa trường mệnh của mình lại, bộ dáng khóa của ta thật bảo bối không thể nào cho người làm hấn không khỏi bật cười, néo khuôn mặt nhu nhu này một chút ôn thanh nói, "Nếu mẫu thân thích, nhi tử liền dệt hoa trên gấm là tốt rồi." Trầm mặc một lát mới nói "Đứa nhỏ này phú quý đã là cao nhất, nhi tử nhìn nàng thực thích khóa trường mệnh của mình, cũng mong nàng vĩnh hưởng tôn vinh, vậy phong hào là Vinh Thọ đi."

Thái Hậu nghe xong quả nhiên thập phần vui vẻ, cảm thấy Hoàng thượng đây là cho mình mặt mũi vội nói, "Nhu thế thì không còn gì tốt hơn. Hoàng Đế nếu là đã quyết định vậy hạ chỉ sắc phong là tốt nhất." nói xong nhìn A Nguyên biểu tình không biết gì mỉm cười "Bé mập của ta, nên được những điều này."

"Bé mập, tên như vậy thật sự là có chút..." Hoàng thượng không dám gạt bừa cười với Thái Hậu nói, "một khi đã như vậy, mẫu hậu cho nàng một cái nữ danh đi, đừng để tam đệ tùy ý kêu như vậy."

"Ai gia chỉ mong nàng cả đời bình an hi vọng không có phiền não." Thái Hậu ôn thanh nói, "Tên là Nguyên An, nữ danh là A Nguyên đi."

Cả hai đời mình đều là A Nguyên sao? A Nguyên cảm thấy rất vui vẻ, liên tục kho tay múa chân.

"Mẫu hậu thích, nhi tử tự nhiên không có dị nghị." Hoàng thượng cười một tiếng, cánh tay ôm A Nguyên hơi chặt lại, mới dùng vẻ mặt không thèm để ý cười với Thái Hậu nói "Gần đây tôn thất có mấy đứa bé ngoan, nhi tử cũng muốn phong tước vị cho bọn họ. Tỷ như A Khanh nhà Tam đệ" hấn nói tới đây đã thấy sắc mặt của Thái Hậu chìm xuống, đôi tay run nhè nhẹ cúi đầu xem như không thấy cung kính nói, "Đứa nhỏ này thân thể yếu đuối, ta vốn là e hấn gánh không nổi Túc vương phi, mới để cho a Đường tập tước, chẳng qua chỉ là làm nhân vương, thật ra cũng không quan trọng."

"thì ra là vậy." Thái Hậu cắn răng cười lạnh.

Chẳng trách chuyện phong công chúa, Hoàng thượng phối hợp thống khoái như vậy, vinh sủng A Nguyên như vậy, thì ra là lấy đứa nhỏ này trao đổi với nàng, muốn phong vương cho Phụng khanh!

Nhưng Hoàng thượng vừa rồi rất nể mặt mình, Thái Hậu cũng không muốn xé rách da mặt để mẫu tử sinh ra hiềm khích, trên mặt rất có chút khó coi quay đầu không nói, Lý quốc công thái phu nhân thấy tình hình không tốt vội vàng lấy tay mình đặt lên tay Thái Hậu để nàng bớt tức giận.

Hoàng Hậu ngồi một bên, trên mặt chợt lóe lên biểu tình phức tạp thật nhanh, ngay khi Hoàng thượng kiên định nhìn Thái Hậu thì ánh mắt thông xuống bộ dạng yên tĩnh.

Chúng phi không biết vì sao chủ tử có trạng huống như vậy, nhưng cũng nghe nói qua Thái Hậu chán ghét trưởng tử của Túc vương nên chỉ nhìn nhau một cái, không dám lộ ra điều gì.

Thái Hậu chán ghét trưởng tử của Túc vương phi nhưng ba nhi tử sau lại rất được sủng ái, từ nhỏ đã nuôi ở trong cung, ngay cả trưởng nữ cũng được phong là Vinh Thọ công chúa, hiển nhiên Túc vương phi không phải là người dễ trêu vào, huống gì trong kinh xưa nay nổi danh trân trọng thể tử Túc vương còn ở đây, ai cũng không dám vọng động, chỉ lui ở một bên nghe Thái Hậu và Hoàng thượng nói chuyện.

Túc vương phi muốn nói lại thôi, bị Túc vương ở một bên đè tay xuống, nghiêng đầu nhìn về mặt bình tĩnh của trượng phu, Túc vương phi hốt mất liên đồ.

"Nhi tử cũng cầu mẫu hậu thương tiếc nhi tử." Nhìn Túc vương phi thương tâm, Túc vương ở trong lòng thở dài, cười nói với Thái Hậu "một nhà có hai vương, cầu mẫu hậu cho nhi tử cái thể diện này đi!"

"Hoàng Đế muốn thế nào?" Thấy Túc vương vẻ mặt cười hi hi, Thái Hậu trong lòng đau lòng hấn. Nhưng biết tâm ý hôm nay của Hoàng thượng. Từ trước tới giờ mình như thế nào, Hoàng thượng cũng không thêm để ý, nhưng nếu là quá phận, khó tránh khỏi để Hoàng thượng sinh lòng khúc mắc, lúc này cảm thấy mỗi một thấp giọng nói, "Chỉ là không thể quá mức."

Hoàng thượng trên mặt lộ ra vẻ vui mừng vội vàng cười nói "Chẳng qua chỉ là một Quận vương, nhi tử biết đúng mực, chỉ là nhi tử muốn nhà tam đệ tăng thêm một phần vinh quang mà thôi." Thấy khóe miệng Thái Hậu lộ ra nhàn nhạt châm chọc, hấn thấp giọng khụ một tiếng, mỉm cười nói, "Đề huynh muội bọn hấn cùng vui, cũng là để tam đệ song hỷ lâm môn."

"Nhưng là A Khanh còn cần chiếu cố của mẫu thân, khi nào vương phủ mới bị tốt, mấy năm nữa mới phân nhà ra." Túc vương thấy Túc vương phi về mặt căng thẳng, vội vàng nói.

"Vương phủ mới còn phải chuẩn bị lâu, người yên tâm, trăm không phải là người nhẫn tâm sẽ không để mẫu từ các người chia lìa." tâm nguyện Hoàng thượng được hoàn thành luôn mỉm cười nói.

"Nếu là chuẩn bị Vương phủ mới "khỏe mắt Thái Hậu lạnh lùng lạnh nhạt nói, "Vậy chuẩn bị cho cả A Nguyên công chúa của chúng ta. Vậy " Thái Hậu ý vị thâm trường nói "Mới gọi là song hỷ lâm môn!"

Hoàng thượng ngẹn lại một hơi, cuối cùng cũng không ra lời nào.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Vào cung một vòng, A Nguyên nhận được không ít ưu việt.

Chỉ là cuối cùng, nàng nhảy bén phát hiện việc Thái Hậu chán ghét mỹ nhân đại ca nhà mình quả thật không phải tin đồn vô căn cứ. Tuy rằng mỗi bên thỏa hiệp một ít, nhưng mà trên mặt Thái Hậu vẫn không vui, kiên nhẫn nói mấy câu với Hoàng thượng liền kêu mệt mỏi cho cung phi thối lui rồi dắt Lý quốc công thái phu nhân đi vào trong.

Túc vương thấy mình đã nhặt được tiện nghi, làm sao còn nguyện ý ở lại lâu hơn? Ôm tức phụ và khuê nữ, và các loại ban thưởng lớn trong cung bước đi. Để lại mình Hoàng thượng cười khổ không thôi đi về Phụng Nghi cung với Hoàng Hậu.

Trong xe, Túc vương phi tinh thần uể oải, Túc vương biết tức phụ mềm lòng sờ tóc nàng ôn thanh nói, "Ta đã nói với người sẽ không để A Khanh bị ủy khuất." Thấy Túc vương phi chỉ gạt đầu hần thờ dài nói, "Như vậy, đã là kết cục tốt nhất." Trương tử phong vương, thứ tử phong thế tử, ấu nữ phong công chúa, như vậy một phen cũng để toàn kinh đô biết Túc vương hần vinh sủng như trước, không ai dám xem thường hần.

"Đúng là chuyện tốt, là ta nghĩ nhiều." Túc vương phi che mắt làm bầm nói "Chuyện hôm nay đều là do người tính kế đúng không?" Nàng tuy rằng ngây thơ nhưng không phải người ngu, nhìn hành động của Túc vương sao nàng lại không nhìn ra kỳ quái trong đó. Thấy Túc vương trầm mặc không nói, Túc vương phi đỏ mặt cười lạnh "Tan nói vì sao mấy ngày này, người thường xuyên thỉnh lập A Khanh, thì ra là bởi vì..."

"Năm đó, ta đã nói với người, vương vị ta sẽ lưu lại cho a Đường." Túc vương cầm tay Túc vương phi nhẹ giọng nói, "A Khanh, ta thương yêu hần. Nhưng nếu so sánh với a Đường " hần thấp giọng thờ dài "Ta sẽ vẫn luôn đưa ra lựa chọn đó."

A Nguyên càng nghe càng không hiểu ra sao, nhưng thấy vợ chồng Túc vương không nói gì thêm nên đi ngủ dưỡng sức để buổi tối tiếp tục chơi đùa.

Túc vương phi trong lòng phức tạp, về tới Túc vương phủ chỉ ôm A Nguyên xuống xe để Túc vương về mặt cười khổ đi theo phía sau, bộ dạng theo đuôi có chút đáng thương. A Nguyên nhìn Túc vương qua vai Túc vương phi, vẫy vẫy tay gọi hần đi cùng Túc vương phi. Túc vương thấy khuê nữ tìm chính, đang muốn mặt dày đi lên đồ tức phụ lại thấy bên ngoài sân có mấy tiểu nha đầu thấp giọng vui cười, trên mặt đỏ lên bộ dạng xuân tâm nhộn nhạo mới thấp giọng một khụ một tiếng, nói nhỏ vài điều bên tai Túc vương phi rồi rời đi.

"Chuyện gì xảy ra?" Túc vương phi thấy kia mấy tiểu nha đầu về mặt kinh hãi không khỏi nhíu mày hỏi.

"Nương nương, đại công tử Thành Dương Bá tới thăm đại thiếu gia, các nô tì..." một nha đầu nhỏ giọng nói rồi đỏ mặt lên.

A Dung tới?" Túc vương phi ngăn ra trên mặt lộ rõ tươi cười, không che giấu trong lòng vui vẻ nói "Đúng rồi, A Dung và A Khanh thân nhau từ nhỏ tới lớn, biết A Khanh thân thể tốt lên mới lại đây thăm." Rồi liền thanh gọi bọn nha đầu đi chuẩn bị đồ ăn tinh xảo, sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của A Nguyên thấp giọng nói "Đáng tiếc, người sinh trẻ vài năm." Bằng không với tướng mạo của đứa bé kia, còn có gia phong như vậy nên là con rể nàng.

Nhất thời, Túc vương phi cảm thấy thập phần tiếc nuối.

A Nguyên vẫn đang mơ màng nhìn tò mò nhìn Túc vương phi.

A Dung? Đó là ai?

Bất quá có thể làm bằng hữu tốt của mỹ nhân đại ca nhà nàng, Vinh Thọ công chúa điện hạ vừa mới ra lò tỏ vẻ, vẫn có thể có được một nụ cười của công chúa điện hạ!

Túc vương phi đi về phía viện của Phụng Khanh.

A Nguyên vừa mới bị ôm đến trong phòng đã bị một đôi thiếu niên mặt mày tuấn tú, đẹp như trăng sáng trước mặt làm cho bản thân rung động không ngừng. Thấy hai thiếu niên đều đứng ở bên cạnh bàn gỗ lim cui đầu nghiên cầm một bộ tranh vẽ, nàng cảm thấy hai người so với tranh vẽ kia còn đáng xem hơn, A Nguyên không khỏi hoa cả mắt, cái mũi nhỏ có chút nóng lên, vội vàng quay đầu niệm thanh tâm chú, lặng lẽ niệm” nữ nhân đều là họa thủy!”

"Thỉnh an vương phi." Hai thiếu niên đó, Phụng Khanh chỉ lo lao tới ôm lấy muội muội tâm can bảo bối, thiếu niên còn lại trên mặt lộ ra tươi cười hành lễ với Túc vương phi rồi đứng dậy cười nói "Có một bộ tranh chữ mới, ta nghĩ A Khanh cũng thích, bởi vậy mới đến nhà bá phòng."

"Xem người nói kia, người đến là ta vui rồi." Túc vương phi mặt mày hớn hở, nàng thật sự thích thiếu niên này kéo hẳn lại sắc giọng "Nhà các người cách vương phủ không xa, lại không chịu thường xuyên tới cửa." Thấy thiếu niên cúi đầu cười, tao nhã vô hạn nàng nao nao, lần nữa ôm hận thập phần tiếc nuối nhìn A Nguyên đang lật đật lấy tây trong ngực Phụng Khanh, thấy đứa nhỏ móc hai hạt minh châu từ trong yếm ra râm rì đẩy vào ngực Phụng Khanh làm bộ không được phép không cần.

"Đây là công chúa?" A Dung thấy trên mặt Phụng Khanh vì đứa nhỏ mà hiện ra nhàn nhạt hồng nhuận, cảm thấy phá lệ thú vị nhìn về phía A Nguyên.

Trong cung có thể có bí mật gì? Thái Hậu có ý phong cho trưởng nữ của Túc vương là công chúa, chuyện này đã truyền khắp các góc ngách trong kinh, ở Túc vương phủ tự nhiên không có khả năng không biết.

"Người gọi muội muội là được rồi." Túc vương phi thấy A Dung khuôn mặt tuấn mỹ tao nhã lễ độ, thương tiếc nói, "Cha mẹ người còn ở biên quan, trong kinh chỉ có một mình người, có bao nhiêu là gian khổ, ta với mẫu thân người từ nhỏ đã có tình cảm người có gì bất khoan cứ nói với ta?"

Túc vương phi và phu nhân Thành Dương bá phủ từ nhỏ đã cùng được nuôi ở bên người anh quốc công thái phu nhân, làm bạn lớn lên rồi lần lượt xuất giá, nhiều năm như vậy đi qua. Nếu không phải mấy năm trước Thành Dương bá phủ chỉ trấn thủ biên quan, Thành Dương bá phu nhân vì chiếu cố trung phu cũng đi theo cùng thibây giờ bên người Túc vương phi còn có thể thêm một người để chia sẻ tâm sự trong lòng.

A Dung là trưởng tử của Thành Dương bá phu nhân, bởi vậy Túc vương phi đối với hãncàng bất đồng.

"Trong nhà tổ phụ tổ mẫu đều còn đó, nương nương không cần quá lo." A Dung mỉm cười tiếp tục nói "Huống gì ngày thường còn có lão sư chỉ bảo, cũng không có thập phần gian nan."

"tam phòng của nhà người như thế nào ta còn không biết sao?" Nghe A Dung nói vậy, Túc vương phi lộ ra nụ cười lạnh, lạnh lùng nói "Ngày đó, nếu không phải mẫu thân người bảo ta không cần so đo với nàng, ta đã quất trên mặt của nàng mấy bàn tay!" Thấy A Dung không động, nàng đau lòng nói "Tổ mẫu của người đều bị khí đến bệnh, người cũng không tới nói với ta hay cậu của người, nhìn như vậy cũng quá thể rồi." Cậu A Dung cậu hiện giờ đã là quan tứ phẩm trong kinh năm đó lại ngênh cười một vị quận quân, trước giờ không phải chỉ ngồi không, nhưng đánh chuột khó tránh khỏi đụng hồng bình ngọc, làm cho lòng người ta luôn thấy khó chịu.

"Tam thẩm đau điệt nhi, điệt nhi cũng biết." A Dung thấy Túc vương phi đau lòng mỉm cười nói "Chỉ là nàng vẫn chưa từ trên tay cháu chiếm được tiện nghi gì, một nữ quyến thôi, ta cũng lười tranh chấp với nàng."

Thành Dương bá Phong Tước là vì công lao thực sự, ở trong triều là người chạm tay có thể bùng. Bởi vậy 2 đệ đệ của hãncũng đều cưới cao quan chi nữ trong kinh. A Dung nhị thúc cưới đích nữ của nhị phẩm Tổng binh, nay tại bộ binh sống như cá gặp nước. Tam thúc tiến thân khoa cử bởi vậy cưới con gái của Sư gia mình làm thê tử. Chỉ là hai thím này, nhị thím xuất thân nhà võ tướng tính tình sang sảng cương trực, cùng Thành Dương bá phu nhân tình cảm cực tốt, đối với nàng thập phần không muốn xa rời. Chỉ có tam thím khinh thường xuất thân của phu nhân Thành Dương bá, nhiều lần khiêu khích tuy tổ mẫu của A Dung đã la mắng vài lần nhưng vẫn ý vào mình đã sinh nhi tử, phụ thân lại ân sư của phu quân nên vẫn luôn làm theo ý mình.

"Nếu đề ta nói, ta sẽ bảo nàng lăn ra khỏi Thành Dương bá phủ!" Túc vương phi cười lạnh, "Dựa vào một thân vinh quang của cha người thì dù không ưng nẫu thân người xuất thân thấp thì tiện nhân đó cũng có mặt mũi gì mà đặt chân tại nhà người!"

A Dung cúi đầu không nói.

Mẫu thân hãnc, Thành Dương bá phu nhân, năm đó đúng là một tiểu nha đầu nuôi ở bên cạnh anh quốc công thái phu nhân mà thôi, sau này vì để nàng có đủ thân phận gả cho phụ thân mình năm đó đã là quan cao tam phẩm, anh quốc công thái phu nhân mới tuyên bố với mọi người mẫu thân chỉ là tạm trú tại anh quốc công phủ do nàng giáo dưỡng, chuyện này cũng không thể giấu giếm người khác trong kinh lời đồn đãi cũng không thiếu, nhưng Thành Dương bá phu nhân lại thân cận với Túc vương phi, tẩu tử lại là quý nữ tôn thất nên ai cũng dè dặt ít nhắc đến mà thôi.

Nhưng dĩ nhiên hãnc sẽ không nói cho Túc vương phi biết bởi vì tam thím quá mức ương ngạnh, tam thúc của hãncđã nhin không nổi nữa phu thê ly tâm đã là việc trước mắt.

A Nguyên đang râm rì làm nũng với nữ nhân đại ca, đột nhiên nhìn thấy thiếu niênđang nói chuyện với mẫu thân nhà mình lộ ra nụ cười lạnh thấu xương cốt, nhất thời tiểu móng vuốt đang cầm minh châu ẩn trên mặt Phụng Khanh không động đậy.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Tuy rằng đầu não đơn giản nhưng A Nguyên nhìn ra được vị thiếu niên đang cười thanh đậm trên mặt kia thật ra thập phần đáng sợ tự nhắc mình sau này cách hẳn xa một chút.

Cổ nhân rất thông minh, A Nguyên cảm thấy mình không thể đầu lại vị gia hỏa thông minh và bại hoại như vậy.

Túc vương phi càng thương tiếc A Dung vỗ tay hân hoan dò đủ điều, thấy tỷ nữ trong phủ đem vô số điểm tâm đưa vào bỗng nhiên nghĩ tới những lời Túc vương nói với mình lúc này lại cười nói "Người ở chơi với A Khanh một lát chờ ta về cùng ăn cơm chiều." rồi nói Phụng Khanh hảo hảo chiều đãi A Dung xoay người trầm mặt đi về phía nơi ở của Túc vương.

"Nhìn Vương phi có vẻ buồn rầu, chẳng lẽ trong cung bị ủy khuất?" nhìn Túc vương phi rời đi A Dung xoay người ngồi bên cạnh Phụng Khanh mỉm cười nói.

Nghĩ tới Túc vương phi vừa lộ ra một chút dị sắc, A Dung đã có thể nhìn thấu lòng dạ người ta, là gan A Nguyên liền nhỏ lại, hướng vào trong ngực Phụng Khanh rút một cái bộ dáng giả chết.

"Chẳng lẽ hôm nay muội muội mệt mỏi?" Thấy A Nguyên thành thật như vậy, Phụng Khanh vô cùng kinh ngạc, nghe A Dung hỏi lại than nhẹ một tiếng ngón tay lơ đãng chạm nhẹ vào mặt A Nguyên "Trong cung còn điều gì có thể làm nẫu thân ủy khuất? Đại khái lại vì ta mà thương tâm." hân nghiêng đầu cười nói "Chỉ là giờ ta có thể phong vương coi như cũng để mẫu thân an tâm, về sau..." ánh mắt của hân ôn hòa nhìn A Nguyên nhẹ giọng nói "Ta tuy ốm yếu nhưng vẫn có thể che chở đệ đệ muội muội của mình."

"Người thích nàng như vậy?" A Dung kinh ngạc cúi đầu thò người nhìn qua, chạm vào ánh mắt tròn vo của A Nguyên thấy đứa nhỏ này quả thật êm dịu khả ái liền đưa ngón tay thon dài cào nhẹ vài cái dưới cằm A Nguyên, thấy đứa bé đang thoải mái híp mắt lại phần hân mở mắt thật nhanh ụp vào lòng Phụng Khanh sinh khí, cảm thấy vật nhonày quả thật so đệ đệ của mình thú vị hơn, trên mặt lộ ra tươi cười, thò người ra đùa A Nguyên "Có phải thật thoải mái không?"

"Uy!" Phụng Khanh bắt đầu nhìn A Dung về mặt ác liệt tươi cười đùa giỡn táo bạo với muội muội nhà mình thấp giọng nói, "Người đừng phá nữa." Thiếu niên trước mắt luôn có bộ dạng ôn nhu vô hại, trừ bỏ Phụng Khanh đã lớn lên với hân, ai có thể biết A Dung là loại người ác liệt bại hoại như vậy đâu?

"Nơi này chỉ có người và muội muội, ta có gì phải lo lắng?" A Dung một bên chọc A Nguyên phiền tới mức liền tiếp vung tay nhỏ để hân cách xa chút nghiêng đầu cười nói "Đề ta thoải mái một chút đi, về phủ rồi lại là những sự tình chán ghét."

"Có cần ta hỗ trợ không?" Phụng Khanh thấy A Dung đùa giỡn muội muội của mình, là một người có quy củ hân nghĩ nghĩ liền rồi rầm nói, "Người chạm vào thân hình của muội muội ta, về sau, có phải hay không hân là..." phải phụ trách?

Làm một huynh trưởng tốt luôn trân trọng muội muội lại tương giao lâu năm với A Dung, Phụng Khanh hiểu rõ ràng tính nết của người bạn thân này. Phóng nhãn khắp trong kinh trừ bỏ A Dung cũng không có ai là em rể hoàn mỹ trong lòng Phụng Khanh, mặc dù cảm thấy A Dung có chút lớn tuổi, muội muội có chút chịu thiệt, nhưng vẫn cười híp mắt dò xét nói.

"Àn?" A Dung đang đùa giỡn cao hứng, chợt nghe thấy A Khanh nói, lại nao nao, sờ cảm nhìn A Nguyên đang dựng lông để phòng mím cười nói "thật ra, cũng không phải là không thể." Dù sao nẫu thân nói mạng hân không thể cưới sớm, nếu thực sự có một tiểu tức phụ mềm mềm nộn nộn để đùa giỡn cũng không tệ lắm. Ít nhất mỗi ngày đều có thể trêu đùa nàng cũng là chuyện thú vị. Thấy A Nguyên liễu mạng ụp vào ngực Phụng Khanh cái mông nhỏ quyết qua quyết lại, trong lòng hân sinh ra chủ ý xấu, cười xấu xa nói, "ta nghĩ mẫu thân cũng sẽ đồng ý."

A Nguyên vừa bị đại ca làm cho sợ tới phát khóc, nghĩ tới mỗi ngày đều phải ở cùng với đại ma đầu, không bằng hiện tại nàng trực tiếp thất cổ, ụp vào ngực Phụng Khanh, A Nguyên vụng trộm nhìn lại, thấy thiếu niên kia tuy là cười xấu xa nhưng một đôi mắt hẹp lại phát sáng chói mắt cả người đều phảng phất trở nên sinh động hơn, không khỏi bị phần không thôi.

Đầu năm nay, mỹ nhân đều là trướng thối, chẳng trách có câu "mỹ nhân rắn rết" đó thôi.

"thì ra muội muội cũng thật cao hứng." A Dung đã lâu không có sức sống như vậy càng thêm vui vẻ.

"Ta sao lại cảm giác mình đã phạm một sai lầm lớn?" Phụng Khanh cười khổ nhưng vẫn nghiêm túc nói "Nếu thật sự như thế, người càng phải tiến lên cao hơn nữa, người đừng quên muội muội của ta là công chúa."

A Dung ngẩn ra.

"không phải ta đang nói đùa với người" Phụng Khanh thấy A Dung nhất thời bị bộ dạng khả ái của A Nguyên mê hoặc, thấy cá cần câu rồi mới mỉm cười nhưn mây nói "Người vẫn chưa quên lời người nói với ta chứ?" Thấy A Dung thấp giọng khụ một cái rồi cúi đầu, hân tươi cười nói "Sau này, chỉ thích thê tử của mình, sủng ái nàng tín nhiệm nàng yêu thương nàng, để nàng cả đời vui vẻ không vì người mà thương tâm, không nạt hiếp, không thông phòng, không nạp ngoại thất, không..."

"Đù." A Dung thất bại sờ mặt, giờ tay làm dáng đầu hàng cười khổ nói "Đùa giỡn một chút là được, người đừng quên chúng ta chênh lệch quá nhiều."

A Nguyên lỗ tai run một cái cần thận nghe, nghe xong cảm thấy tiểu tử này nếu không phải quá xấu xa, kỳ thật dựa vào lời nói như vậy, vẫn rất đáng đánh

giả lại không khỏi y y nha nha kêu lên.

"Muội muội cũng thích người đó." Phụng Khanh cầm tay nhỏ của A Nguyên nhẹ nhàng cần cần.

Bản công chúa là hỏi hấn có phải nói thật không cơ mà!

A Nguyên bị phần nhìn mỹ nhân đại ca bề cong ý của mình, rất là bị thương.

"Muốn tìm người thật sự hợp mắt, thật sự quá khó khăn." Phụng Khanh cười ôn hòa với A Dung.

"Người muốn thế nào?" A Dung xòe tay, biết Phụng Khanh cũng không phải vô hại như trong mắt mọi người như vậy, đơn giản hỏi thẳng.

"A Dung chiếm tiện nghi của muội muội là sự tình ghê gớm vô cùng." Phụng Khanh lộ ra nụ cười thanh đạm nhìn mình châu bị nhét trong tay A Nguyên thấp giọng nói "Chỉ là A Nguyên nhỏ như vậy làm sao có thể treo cổ trên cây cột già cơ chứ?"

"Ai là cây cột già?" A Dung khước mắt gạt một cái.

"Ha ha..." Phụng Khanh chưa bao giờ chiếm thế thượng phong như vậy khi ở cùng A Dung, nhất thời cũng cảm thấy thú vị nhưng mà cười vài tiếng lại nghiêng đầu ho khan vài cái ôn thanh nói, "A Dung chờ muội muội ta một thời gian được không? Nếu là sau này muội muội có người trong lòng, A Dung tự nhiên sẽ lui thân thành công. Nhưng nếu là không có A Dung liền che chở nha đầu kia khoái hoạt qua ngày thế nào?" Trong kinh có bao nhiêu nam tử không nạp thiệp chứ? Nếu là A Nguyên lớn lên rồi mà lại không gặp được phu quân tốt, thay vì mù quáng gả cho người không tốt, còn không bằng để A Dung chiếu cố nàng.

Nhìn Thành Dương bá đi, lớn tuổi hơn Thành Dương bá phụ nhân tới mười mấy tuổi nhưng lại luôn phùng trong lòng bàn tay, ái mộ trân trọng.

Phụng Khanh hi vọng A Dung thừa kế tính tình của phụ thân cũng có thể đối đãi như vậy với thế tử tương lai.

thì ra số phận bị thảm của A Dung chính là lớp xe dự phòng.

A Nguyên nghe hiểu, thấy A Dung vẻ mặt như ăn phải hoàng liên liền hết sức hài lòng.

Thoạt nhìn, mình không hề chịu thiệt, còn có thể qua người kia quan sát đệ đệ của hấn, xem xem có phải người thành thật hay không, nếu đúng, công chúa điện hạ tỏ vẻ, hảo hảo công do nàng bồi dưỡng từ nhỏ, tự nàng cầm tay chỉ giáo, còn có thể dạy ra một phu quân không nghe lời sao?

A Nguyên cảm thấy nữ nhân đại ca nhà mình thực sự cường đại.

A Dung thấy trên mặt A Nguyên lộ vẻ dương dương tự đắc, đột nhiên sờ cằm cười nói "Nếu vậy người cũng đừng hối hận!"

không nói tiếp việc Phụng Khanh đang nói sao cũng không để A Dung chiếm tiện nghi của muội muội mà nói tới chuyện trong thư phòng Túc vương lúc này, Túc vương phi ngồi đối diện với phu quân cúi đầu nói "thì ra, người từ ban đầu chưa bao giờ nghĩ tới việc để A Khanh kế thừa vương vị của người."

"Nhi tử của Hoàng huynh, vì sao lại kế thừa vương vị của ta, lại để con trai ruột của tadi ăn không khí?!" Túc vương thương tiếc sờ mặt Túc vương phi ôn nhu nói, "Ta đã nói qua, ta thương yêu A Khanh, nhưng là nếu là để cho hấn đoạt đi hết thân của A Đường, tâm ý của ta khó có thể bình tĩnh." hấn thấp giọng nói "Người nói không sai, mấy ngày này ta liên tiếp thỉnh lập A Khanh làm thế tử là để hoàng huynh đối với ta vừa lòng lại để mẫu hậu sinh ra tâm ý tức giận, lập tức phong thế tử cho A Đường. Nhưng là phải tính kế nhiều như vậy người cho rằng ta nguyện ý?"

Nghe Túc vương phi nhỏ giọng khóc hấn cảm hận nói, "Năm đó, hoàng huynh là người khởi xướng mọi việc nhưng nay lại chậm chạp không phong tước cho A Đường là vì cái gì?!"

"không phải là muốn nhìn xem thái độ của mẫu hậu sao." Túc vương chậm chọc nói.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

"Nếu không phải vì ta." Túc vương phi dùng tay che mặt thấp giọng nói "Năm đó, nếu người không phải vì ta cũng sẽ không nhận lấy A Khanh."

Năm đó thân phận của nàng quá thấp căn bản không đủ để xứng đôi với em ruột của Hoàng thượng là Túc vương. Còn phải phiền lòng về phụ thân và đệ đệ nổi danh ngu xuẩn trong kinh người như vậy cho dù là làm trắc phi muốn hoàng gia gật đầu cũng đã không dễ dàng. Nếu không phải năm đó đường huynh của nàng là anh quốc công ở phía sau thúc đẩy dựa vào tình cảm cùng lớn lên với Hoàng thượng nàng làm sao có thể trở thành chính phi của Túc vương? Nhưng dù là như vậy, trong cung cũng không quá đồng ý muốn tứ hôn cho Túc vương một trắc phi nổi bật làm nàng lo lắng không thôi. Lo lắng, cũng có trong lòng Túc vương.

Người này, ngay từ đầu đã để nàng vào đầu quả tim không muốn nàng hao tổn tinh thần vì những chuyện như thế.

Nàng muốn một đời một kiếp một đôi, hẳn phải cố gắng thực hiện cho được nguyện vọng này của nàng.

Khi đó Hoàng thượng có một nhi tử không thể thừa nhận với bên ngoài muốn đặt dưới gối Túc vương. Phu quân của nàng đoán được khi nhận trưởng tử tư sinh này sẽ làm nàng ủy khuất nhưng được trong cung thương tiếc, liền một lời đồng ý nhận đứa nhỏ này làm trưởng tử của mình. Cũng bởi vì vậy nhiều năm qua Thái Hậu thương xót, Hoàng Hậu cảm kích, Hoàng thượng vừa lòng, ngày tháng của nàng trôi qua vẫn rất tốt, trừ bỏ vấn đề trưởng tử, nàng lại luôn sống hạnh phúc khoái hoạt.

"Ta lấy đứa nhỏ này làm tám mộ, nay còn tính kế hần." Túc vương phi nước mắt rơi xuống, nằm một bên cạnh bàn nước nở nói "Thế này thì ta làm sao có thể đổi mặt với hần?"

"Mấy năm nay người thương yêu hần cả A Đường đều phải xếp phía sau, vậy đã đủ rồi." Túc vương nhìn Túc vương phi rúc mình lại thành một đoàn nhỏ nhỏ nghĩ tới tiểu cô nương năm đó giương ánh mắt vô tội nhìn hần thò người ra lau nước mắt của nàng, chỉ vào ngực mình nói "Người vẫn luôn là mẫu thân tốt, là ta,....." hần cúi đầu nói "Là ta không thể yêu thương A Khanh như đối với A Đường chỉ là...." Túc vương cười khổ lắc đầu nói, "Ta đã đỡ cho hoàng huynh một chậu mực lớn như vậy chẳng lẽ còn chưa đủ?"

"Kỳ thật, người cũng thương yêu A Khanh." Túc vương phi nở nói "Năm ấy A Khanh bệnh nặng, có thể không qua khỏi, người mỗi ngày đều ở bên cạnh hần, thân thể suy tũn cũng sụp đổ theo." Nàng cố gắng cười cười, rồi mới lên tiếng, "Ta chẳng qua là vì A Khanh mà cảm thấy khó chịu."

Túc vương yên lặng nhìn nàng hồi lâu, lộ ra một cái tươi cười.

"Từ nay về sau, chúng ta không cần suy nghĩ những chuyện như vậy nữa, hảo hảo mà sống có được hay không?" Túc vương ôm Túc vương phi vào trong ngực thỏa mãn nói, "A Khanh chính là nhi tử của chúng ta, những cái khác đều đừng nghĩ nữa."

"Hoàng thượng..." Túc vương phi túm vạt áo Túc vương lo lắng nói, "Có thể hay không..."

"Hoàng huynh sẽ không nhận A Khanh về." Túc vương thấp giọng cười nói, "Người cho rằng hoàng huynh là loại người nào? Nếu không phải chú trọng thanh danh, năm đó làm sao có thể vì mẫu hậu bức bách mà để A Khanh ở dưới danh nghĩa của ta?" hần cười nhạo "mẹ đẻ của A Khanh tuy rằng chẳng qua chỉ là nghĩa muội của cậu chúng ta nhưng đến cùng vẫn chiếm danh phận là gì của ta. Hoàng huynh nhận đứa nhỏ này chẳng phải là chiêu cáo cho thiên hạ biết hần là người không để ý tới luân thường đạo lý sao?" Năm đó Hoàng thượng đầu óc không đủ tỉnh táo đi mê đắm dục của hần tới choáng váng đầu óc còn có cả nhi tử, chuyện như vậy một khi vạch trần Hoàng thượng còn gì mặt mũi nữa đây?

Nếu không phải năm đó vị di gia có công đưa Hoàng thượng đăng cơ, Thái Hậu có thể đã để cho mẫu tử các nàng đi tìm chết.

"ân sủng của Hoàng huynh cũng đã đến cực hạn." Túc vương thở dài "Cho A Khanh một cái vương tước để hần bình an cả đời sau đó hoàng huynh sẽ không làm thêm sự tình dư thừa nào nữa."

Chung quy, Thái Từ là người Hoàng thượng muốn cho kế thừa đại thống hoàng huynh của hần còn chưa có nào tàn đến nỗi vì nhi tử của nữ nhi âu yếm trước đây mà phế đi Thái Từ.

"A Khanh vốn chính là con ta." Nghĩ tới mẹ đẻ A Khanh cái người luôn tươi cười thậm chí ngay cả chết cũng phải tính kế Hoàng thượng một phen, Túc vương phi trong lòng than một tiếng, thấp giọng nói "Vì sao nhất định phải là Hoàng thượng?" Nàng có chút mê mang hỏi "Hoàng thượng thế thiếp nhiều như vậy, vì sao nhất định phải ở cùng một chỗ với hần? Nếu nàng ấy nguyện ý gả người khác bằng công lao của nàng ít nhất có thể có một nam tử chân tâm đối với nàng." Cũng sẽ không bởi vì áp lực của thiên hạ mà buông tha tất cả rồi đi tìm chết.

"Đó chính là đầu óc mù mẫm rồi." Túc vương lãnh đạm nói "May là nàng đã chết nếu bây giờ nàng còn sống hoàng huynh còn phải kiêng kị nàng và A Khanh, làm sao có thể thương yêu trừu tượng như bây giờ?" Nhi tử kia là cây gai trong lòng Hoàng thượng chỉ có chết mới là cái kết tốt đẹp nhất, có thể để Hoàng thượng thương cảm mãi về nàng để phần cảm tình này vĩnh viễn sẽ không bị phai mờ.

Dừng một chút Túc vương cười lạnh nói "Ta thấy, Từ phi và nàng có vài phần khúc mắc."

"Hôm nay trước mặt mẫu hậu, hết lần này tới lần khác lấy nhà ta..." Túc vương phi thật không quen nói, "lấy A Nguyên làm tám mộ, còn cho là ta thật sự ngốc nghe không hiểu, chán ghét cực kì!"

Nghĩ tới Từ phi kiêu ngạo, Túc vương phi liền tố cáo, "Bát công chúa sao có thể khả ái như A Nguyên nhà chúng ta? Lại nói A Nguyên chỉ là một đứa bé nàng còn ghen tị như vậy về sau còn như thế nào nữa đây!"

"Chỉ là một phi tử mà thôi." Túc vương nói "Trong tay nàng có tam hoàng tử, đắc ý cũng khó tránh khỏi. Chỉ là,....." ánh mắt của hần hơi rét lạnh "Đánh chủ ý lên mẹ con các người, thật coi ta là trái hồng mềm sao? Hậu cung, ta không làm chủ được. Nhưng triều đình cũng không phải địa phương nàng có thể can thiệp." hần thần nhiên nhéo nhẹ về mặt tức giận của Túc vương phi, trong mắt lộ ra nụ cười ôn nhu "Từ gia hiện tại trong triều biểu hiện không sai, ta cảm thấy hần là nên buộc tội vài lần để hoàng huynh yên tâm."

"Người, người muốn làm cái gì a..." Túc vương phi nhìn Túc vương cười mà sợ hãi, run thân mình nhỏ giọng nói "Người đừng có làm quá a." Trước kia có một vị cung phi đối với nàng bất kính sau này trong nhà cung phi đó xảy ra chuyện lạm sát người vô tội, nghe được tin đó cung phi kia ôm chân Hoàng thượng chân tới ra máu để cầu xin, kết cục vẫn là tiến lãnh cung.

Phu quân của nàng nàng biết, trừ bỏ đối với người trong nhà, tâm địa thật không phải ngoan độc bình thường.

"Từ gia phong cảnh đã lâu lắm rồi ai có thể nhìn thuận mắt đây?" Túc vương ôm kiều thể cười nói "Người yên tâm, đều không cần ta xuất thủ." Nhìn thấy thời điểm tuyên tử sắp tới, có nhiều nhà muốn đưa nữ nhi nhập cung tranh sủng, Từ phi nay ở trong cung là người được sủng ái vô cùng thanh danh lại không tốt, những người lo lắng nữ nhi mình chịu thiệt muốn để Từ phi thất sủng thật không ít, làm sao còn chỗ cho vương gia dụng võ đây?

Trong lòng cười một hồi Túc vương thấy Túc vương phi biểu tình cảnh giác, miệng cười to nhìn không được hôn lên mặt tức phụ ngầm.

"Đừng làm rộn a, trong nhà còn có đứa nhỏ ở đó." Cảm giác được Túc vương có ý động tựa hồ rất hưng trí, Túc vương phi đỏ mặt đẩy hân nhỏ giọng nói, "A Dung vẫn còn ở đây, đứa bé kia thật là thông minh đừng để hân nhìn ra." Thấy Túc vương trên mặt thất vọng nàng lại tiếc nuối nói "Trạm gia gia phong thanh chánh như vậy, nếu là A Dung nhỏ vài tuổi thì tốt rồi." Đứa nhỏ nàng hiểu rõ như vậy, cũng yên tâm hơn phải không?

"Người vẫn còn nhớ tới hân sao?" Túc vương cười nhạo "hân nay đã 17 rồi phải không?" Thấy Túc vương phi khẽ gật đầu hân liền cười "Như vậy cũng kém quá nhiều, A Nguyên nhà ta muốn kiếm dạng rể nào mà không có cần gì phải xem xét tới người lớn tuổi hơn nhiều như vậy?" Đương nhiên, Túc vương mới không thừa nhận đây là tại vì ghen tỵ A Dung so với hân còn tuổi hơn.

"Mấy đệ đệ của hân cũng không bằng hân." Túc vương phi đẩy hân một phen sắc giọng "Lớn tuổi làm sao? Thành Dương bá cũng lớn tuổi hơn rất nhiều so với tức phụ của hân, thời điểm người cưới ta tuổi tác cũng không nhỏ, chẳng lẽ chúng ta sống không khoái hoạt sao?" theo ý nàng nữ hài nhi yếu ớt nên có phu quân biết đau người như vậy.

"Phải phải, là ta nói sai rồi." Túc vương làm sao có thể so đo với vợ của mình? Trong lòng cũng vì lời nói của Túc vương phi mà có chút động tâm, từ trước vẫn chưa đánh giá A Dung nhiều vội vàng đứng dậy lau mặt cho Túc vương phi gọi nha đầu bên ngoài vào chỉnh lý lại trang phục của hai người rồi đi về phía viện của Phụng Khanh, vừa vào tới cửa đã thấy Phụng Khanh ôm khuê nữ tình quái nhà mình nói giống với A Dung, khuê nữ của mình còn cố gắng vung tay nhỏ quạt A Dung, nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải.

"Để người chịu ủy khuất rồi." Nhìn A Dung bao dung ôn nhu, thuần lương tươi cười, Túc vương nhìn khuê nữ khiển trách rồi mới ôn thanh nói với A Dung.

"Vương gia nói gì vậy, muội muội mặc kệ là làm gì, trong lòng ta đều sẽ không so đo." A Dung nghiêng đầu lộ ra một cái tươi cười trân trọng với A Nguyên

"Người là đứa bé ngoan!" Túc vương thấy A Dung hiểu chuyện như vậy, nghĩ tới lời nói của Túc vương phi trong lòng hơi động.

Đứa nhỏ lương thiện như vậy quả thật không nhiều lắm.

Mất thấy Túc vương đối với A Dung lộ ra vẻ hài lòng, A Nguyên lộ ra liên tục.

Tiểu tử này mới vừa vụng trộm chọc bụng nhỏ của mình á!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Hòa khí ăn xong bữa cơm, A Dung mới dùng thái độ kính cẩn lễ độ tươi cười cáo từ. Túc vương nhìn thân ảnh mảnh khảnh của thiếu niên dần biến mất ở phía xa, trong lòng gật đầu, cảm giác ngày càng mạnh mẽ, nếu sau này không có người nào càng thích hợp làm con rể hơn nữa thì bồi dưỡng hài tử này là một ý không tồi.

A Nguyên mệt mỏi tựa vào ngực Phụng Khanh, khóc không ra nước mắt.

Đó thật là người xấu, thật đó!

Chỉ hận mình là đứa bé sơ sinh nên không thể nói chuyện, A Nguyên trong lòng vô hạn bi phẫn, thấy ánh mắt của nữ nhân đại ca rơi vào trên mặt mình, A Nguyên quyết định không chơi đùa với đại ca, lắc lắc cổ nhỏ quay đầu đi, thấp phẫn tức giận.

"Muội muội mệt rồi." Biết A Nguyên hôm nay đi lại một vòng trong cung, Phụng Khanh đau lòng, vội vàng nói với vợ chồng Túc vương, "Để muội muội nghỉ ngơi đi thôi."

A Nguyên nghe được Phụng Khanh vậy mà không so đo với mình, còn quan tâm mình như vậy, trong lòng cảm thấy xấu hổ, quay đầu nhỏ lại, ôm Phụng Khanh cọ cọ trong lòng nói một câu xin lỗi.

Đại ca của nàng, thật ra trừ bỏ việc thích nói đùa, vẫn luôn đối với nàng rất tốt rất tốt.

"Các người vậy mà vẫn luôn thân cận." Thấy Phụng Khanh sau khi ngẩn ra, cũng lấy mặt cọ A Nguyên mấy cái, hai đứa nhỏ đều phát ra tiếng cười, A Nguyên thậm chí còn vỗ tay nhỏ của mình rồi cười khanh khách, Túc vương cảm thấy đây đại khái chính là duyên phận, mỉm cười với Phụng Khanh nói, "Các người tốt với nhau như vậy, không bằng ngày mai ta nói với hoàng huynh, để vương phủ của người và phủ công chúa của A Nguyên đều xây bên cạnh Túc vương phủ, về sau một nhà chúng ta vĩnh viễn đều không xa rời nhau, có được không?"

"Tốt!" Ánh mắt Phụng Khanh sáng ngời trong suốt, đồng ý thật nhanh.

"Đứa nhỏ này." Túc vương lắc đầu cười, sờ sờ đầu Phụng Khanh, thấy ánh mắt của hắn nhìn mình đầy ôn nhu, hàm mộ, trong lòng cảm thấy hơi đau, lại dùng nụ cười âm áp nói, "Thân thể của người cũng yếu, cũng trở về nghỉ đi." nói xong liền từ trong tay Phụng Khanh ôm khuê nữ đang lưu luyến không rời đại ca lên, gõ nhẹ đầu nàng cười nói, "Ngày mai lại đến nháo ca ca người." Thấy khuê nữ ảo não nghiêng đầu, mỉm cười nói, "Chẳng lẽ so sánh với ca ca người, phụ vương lại không được người thích bằng sao?"

Chỉ biết là đồ bà xã, không có tư cách nói chuyện với bản công chúa!

A Nguyên quay đầu không để ý, không bị gương mặt mỹ nhân của lão cha hấp dẫn chút nào.

Túc vương cũng không lưu tâm ôm A Nguyên về nghỉ.

Quá 3 ngày, Hoàng thượng đã không kịp đợi hạ chỉ phong tước cho Phụng Khanh và A Nguyên, nhất thời Túc vương phủ phong cảnh vô hạn, để toàn kinh phải ghé mắt, trước cửa Túc vương phủ ngựa xe như nước, tới cửa chúc mừng vô số kẻ.

Cho dù là em ruột của Hoàng thượng thì ân sủng như vậy cũng có chút quá. một nhà hai vương, đây là Túc vương là muốn nghịch thiên a.

A Nguyên cũng không có quá nhiều bao nhiêu. Túc vương phi e sợ mọi người nghị luận bữa bãi đóng cửa từ chối tiếp khách, bởi vậy chỉ ôm A Nguyên đi lại trong vương phủ, tự nhiên vui đùa với Phụng Khanh. Ba huynh trưởng của A Nguyên ở trong cung cùng nhau hỏi phủ, trong phủ càng thêm náo nhiệt. Ngay lúc này lại thấy Túc vương phi đang nhéo lỗ tai hai nam hài tuổi tác phảng phất ngang nhau, thái độ dạy dỗ hung dữ, hiển nhiên tâm tình không được tốt.

A Nguyên nằm ngửa trong ngực nhị ca Phụng Đường, cực kỳ nhu thuận.

"hai đứa ngu ngốc." Phụng Đường cảm thấy mũi mũi rất thú vị, so với hai tiểu tử kia động lòng người hơn nhiều, cúi đầu nhìn A Nguyên đang tươi cười ra vẻ đáng yêu hai lòng gât đầu, thấp giọng nói với Phụng Khanh đang có vẻ lo lắng "Tam hoàng tử quả thật cần ăn đòn, bất quá cũng không nên đánh nhau trước công chúng." Ngay khi A Nguyên cảm thấy nhị ca rất có quy củ, yên lặng tán thành thì nghe này thiếu niên tuần tú chậm rãi nói,

"Lời đến nơi không có người hoặc đánh chỗ không ai nhìn thấy thì làm sao có nhiều việc phiền phức như vậy chứ?"

Quần tử báo thù 10 năm không muộn, xem ra, hai đệ đệ này vẫn là cần cố gắng giáo dục.

A Nguyên cứng ngắc, lặng lẽ hồi tưởng xem mình có từng đắc tội nhị ca không.

"Từ phi còn đang cáo trạng." Phụng Khanh thấp giọng nói, "Rốt cuộc dù sao cũng là hoàng tử, Hoàng thượng sợ là sẽ bắt công."

"Đại ca không biết." Phụng Đường sắc mặt âm trầm nói, "Tiểu tử kia thường ngày luôn đối phó với huynh đệ chúng ta, bởi vì chúng ta được hoàng tổ mẫu thích, những lời ghen ghét không phải chỉ nói một hai câu. Nếu là trước đây chúng ta còn nhẫn, nhưng hắn không nên, không nên..." nói đến đây lại lộ vẻ do dự.

"Chỉ trích ta?" Phụng Khanh bèn nhảy hỏi.

"Miệng chó không thể khạc ra ngà voi mà thôi." Phụng Đường không muốn để huynh trưởng thương tâm, nghiêng đầu lạnh giọng nói.

"Các người vì ta như vậy, trong lòng ta rất cao hứng, chỉ là...." Phụng Khanh vỗ vỗ vai Phụng Đường thở dài nói, "Đừng vì ta, để bản thân mình cũng liên lụy."

"trên đời này, huynh đệ chúng ta chỉ có mấy người." Phụng Đường nói tới đây, thấy cục thịt nhỏ trong ngực giương mắt nhìn mình, khóe miệng liền lộ ra nụ cười nhân hậu, "Còn có mũi mũi, cũng là người thân cận nhất. Nếu lúc này đều làm rùa đen rút đầu, còn là nhi tử của Túc vương sao?"

"Đúng vậy!" Đầu kia, một thiếu niên nói thật nhanh "Còn không bằng đi làm rùa đen rút đầu!"

"Ai là rùa!" Miệng Túc vương phi tức đến phát đau, buông đứa con khác ra, hung hăng cốc đầu đứa nhỏ kia 1 cái.

"Vốn đã không thông minh, còn đánh đầu như vậy." Thiếu niên ủy khuất cúi đầu.

"Phụng Ngọc, Phụng Khuyết!" Đối với hai nhi tử chỉ chênh lệch nhau một tuổi ngày thường luôn nghịch ngợm này, Túc vương phi luôn sầu lo không thôi. Nhìn Phụng Khanh ôn nhu, Phụng Đường khôn khéo, lại nhìn hai tiểu ngu ngốc bộ dạng mơ mơ hồ hồ, Túc vương phi chỉ vào hai nhi tử nói, "không cho phép hồ nháo như vậy nữa!"

"Hoàng tổ mẫu cũng chưa nói gì mà." Phụng Ngọc lớn tuổi hơn vội vàng nói "Còn có, Từ phi nương nương cáo trạng tới trước mặt hoàng bá phụ, chúng con đem nguyên nhân vì sao làm thế nói ra, hoàng bá phụ cũng tán thưởng chúng ta huynh đệ đồng lòng, phạt tam hoàng tử đóng cửa suy ngẫm

còn thưởng cho chúng con ngọc như ý đó." nói xong, từ sau bên hông lấy ra một thanh bạch ngọc như ý lớn cỡ bàn tay, ôn nhuận khả ái, là cực phẩm Dương Chi Bạch Ngọc, hai mắt sáng lên chạy lướt qua Túc vương phi tới trước mặt Phụng Đường cẩn thận đặt vào tay A Nguyên, ngay khi hai mắt A Nguyên lóe lên kim quang, vò đầu cười ngây ngô nói "Cho muội muội, để muội muội sau này luôn bình an như ý."

"Bình an như ý!" Phụng Nguyệt cũng ôm cách tay Phụng Đường nói.

Móng vuốt nhỏ của A Nguyên cảm nhận được xúc cảm ấm áp của ngọc, hạnh phúc nắm thật chặt.

không cần biết xảy ra chuyện gì cũng không thể tách nằng và bảo bối ra.

"Con bé rất thích." Phụng Ngọc ánh mắt sáng ngời trong suốt quay đầu nói với Túc vương phi "Mẫu thân, muội muội thích lễ vật của chúng con!"

Phụng Khanh nhìn A Nguyên đầy vẻ hạnh phúc, dờ khóc dở cười.

"Biết muội muội thích, về sau phải lưu tâm tới muội muội nhiều hơn." Phụng Khanh tiếp xúc với A Nguyên lâu nhất, tự nhiên biết muội muội đối với vật gì sáng ngời trong suốt cũng luôn luôn yêu thích, thấy móng vuốt nhỏ lặng lẽ đem ngọc như ý cất vào trong người, trong lòng cực kỳ buồn cười, trên mặt lại ôn hòa nhẹ giọng nói với hai đệ đệ "Nhớ rõ, muội muội là bảo bối của chúng ta, về sau có gì tốt thì đừng quên muội muội. Cũng phải bảo vệ tốt muội muội, " hần ngừng lại hơi mỉm cười nói, "Sau này các người cũng là ca ca, có thể làm được đúng không?"

"Để muội muội khổ sở, liền dùng khí lực đánh Tam hoàng tử hôm kia đánh hấn, biết không?" Phụng Đường cũng nghiêng đầu nói.

"Biết." Phụng Ngọc cùng Phụng Nguyệt ngoan ngoãn nói, "Muội muội là trân bảo trong nhà, làm ca ca là phải trân trọng muội muội."

"Các người rất có trách nhiệm" Phụng Khanh nghe được rất hài lòng, không chút keo kiệt tán dương hai đệ đệ.

Hai tiểu tử gãi đầu cười ngây ngô.

A Nguyên cảm thấy hiện tại nên thấp một cây nến cầu nguyện cho đám gia hỏa dám đắc tội với mình, nhưng mà cảm nhận được tâm tình trân trọng mình của các ca ca, rút tay nhỏ ra, dùng sức làm một khuôn mặt tươi cười đáng yêu, cho các ca ca một ít phúc lợi.

"Muội muội cười kia!" Phụng Ngọc ngạc nhiên hô.

Túc vương phi nhìn mấy hài tử hoà hợp êm thấm, tuy rằng cảm thấy chuyện của tam hoàng tử làm người ta lo lắng, nhưng mà tâm ý như vậy lại làm bà luyến tiếc nói ra lời răn dạy.

Trong phủ Túc vương một mảnh chan hòa ấm áp. Tại Phụng Nghi cung, lại một mảnh tĩnh mịch. Hoàng Hậu xoa đầu ngồi trên ghế, gương mặt mỗi một, dưới chân của bà một nữ hài nhi đang ôm đùi nàng khóc nức nở, gương mặt bất lực, khóc hồi lâu mới ngẩng đầu lên, chảy nước mắt nức nở nói, "Mẫu hậu, mau cứu con đi, con, con thật sự không biết nên làm gì bây giờ." nói xong, nàng che mặt khóc "Biết chuyện mấy ngày trước đây, mẫu phi của con bệnh nặng hơn, con, con..." nói đến cuối cùng, lại gần như không thờ được.

"Đứa nhỏ này." trên mặt Hoàng Hậu lộ ra một chút không đành lòng, thấp giọng thở dài, "đang yên đang ổn, nói với ta như vậy, chẳng phải là đang đâm vào tim ta sao?"

Dùng khăn trong tay cẩn thận lau mặt cho nữ hài, Hoàng Hậu thấp giọng nói, "Ngay khi Đường mẫu phi của con bóc trần việc đó, con nên biết, con đã vô duyên bước vào phủ Lý quốc công."

Nữ hài này, chính là Tam công chúa suýt bị cung phi bức đến tuyệt lộ ngày đó.

"Phủ Lý quốc công phủ gia phong nghiêm minh, nữ nhi không dám có hy vọng xa vời như vậy." Tam công chúa cảm thấy lòng đau như đao cắt, quỳ mạnh trước mặt Hoàng Hậu, kéo vạt áo choàng cheu hoa mại vàng cầu khẩn, "Chỉ là Đường mẫu phi lại nói với phụ hoàng việc này, ý của phụ hoàng là muốn gả con tới trong nhà của ngoại tổ mẫu, tuy đây là một phen tâm ý từ ái đối với nhi thân, nhưng mà, " nàng che mặt nói "Gia đình như vậy, ta thật sự không thể đáp ứng!"

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

"Chuyện này là sao?" trên mặt Hoàng Hậu lộ ra vẻ kinh ngạc, cúi người tới trước kéo Tam công chúa lên rồi mới nghi ngờ hỏi, "thật ra phụ hoàng của con, cũng là vì tốt cho con." Thấy nước mắt của Tam công chúa thi nhau rơi xuống, bà cũng cảm thấy tiếc hận thay cho nữ hài nhi trước giờ luôn quy củ, mềm giọng nói, "Người là công chúa, gả vào nhà ngoại tổ mẫu của mình, vậy mọi việc trong nhà còn không phải do người định đoạt?" Thấy trên mặt Tam công chúa lộ ra vẻ tuyệt vọng, bà thở dài, "Đứa bé ngoan, con không giống Tứ hoàng muội của con, phủ Lý quốc công cũng không phải nơi dễ đến như vậy, mẫu hậu nói một câu thật lòng với con, với địa vị của mẫu phi con, gả vào nhà có tước vị thấp một chút mới là tốt."

Hai mẹ con Tam công chúa đều không được sủng, Uông Tần chỉ sinh một mình Tam công chúa không có thêm hoàng tử khác để tranh thế diện. Phủ Lý quốc công lại là gia đình như thế nào?! Ngay cả Thái Hậu cũng phải đối đãi lễ độ với Thái phu nhân Lý quốc công, quan hệ chị em dâu sâu đậm, nếu là người có gia thế đơn giản giả vào, không chừng còn bị ép buộc thành bộ dáng gì.

Như bây giờ, khi thái phu nhân Lý quốc công cuối cùng không chọn Tam công chúa, chuyển sang chọn trượng tử công chúa do Tổng phi sinh ra, trong lòng Hoàng Hậu lại cảm thấy thích hợp.

Tử công chúa thông minh hơn Tam công chúa một chút, lại quen thuộc cách làm nũng tranh sủng với trường bối, bởi vậy rất được Hoàng thượng thích, hoạt bát như vậy mới có thể có cuộc sống tốt ở phủ Lý quốc công.

"Mẫu hậu vì nữ nhi suy nghĩ, nữ nhi đều biết." Những lời như vậy, nếu không phải là Hoàng Hậu thật lòng đối xử tốt với nàng, tuyệt đối sẽ không nói ra, Tam công chúa trong lòng cảm kích, nhưng lại cảm thấy đau khổ, quý xuống nằm trên đầu gối Hoàng Hậu rung rung nói, "Mẫu hậu có biết, tại sao mẫu phi của con bệnh lại nặng như vậy?"

"Thái y nói là tâm tư nặng nề quá độ." Hoàng Hậu cau mày nhớ lại.

Bà không đặt loại chuyện như thế này ở trong lòng. Trong hậu cung, có phi tử nào là tâm tư không nặng, có ai trong lòng không nghĩ tới nhiều điều? Đứng nhìn bà là Hoàng Hậu, nhưng vẫn phải chú tâm cẩn thận như thường, không dám để xảy ra việc gì sai trái.

Chẳng biết tại sao, Hoàng Hậu lại nhớ đến Túc vương phi, người đệ muội này, cho tới bây giờ tính tình vẫn đơn giản như vậy, tuy rằng để cho người khác cảm thấy nàng có chút ngốc ngếch, nhưng đó không phải là một loại phúc khí sao?

một nữ tử, có thể được phu quân yêu thương bảo hộ, là chuyện hạnh phúc tới dường nào?

Trong mắt Hoàng Hậu lộ ra một tia buồn bã, Tam công chúa thấy Hoàng Hậu thở dài, khóc nói, "Làm sao chỉ đơn giản là tâm tư quá nặng? Mẫu phi là bị người khác chọc tức tới sinh bệnh, nhưng lại không thể để người trong cung biết, nếu không sẽ liên lụy tới ngoại tổ gia." Thấy Hoàng Hậu hơi thất thần xong lại nghiêng tai, bộ dạng đang lắng nghe, nàng rơi lệ nói, "Từ ngày ngoại tổ mẫu tiến cung, luôn luôn nói biểu huynh kia của con là người rất tốt, cũng quả thật mang theo một chuỗi tràng hạt cho con thưởng thức, ý tứ bên trong lời nói chính là muốn thương lượng chuyện thành thân của con."

"nói tiếp." Nghe được Uông Tần là bị tức tới bệnh, trên mặt Hoàng Hậu nghiêm túc, do dự một chút, cho các cung nữ hầu hạ bên cạnh lui ra ngoài, tiếp tục hỏi, "Còn gì nữa?"

"Lúc đầu, trong lòng Mẫu phi rất vui mừng," trên mặt Tam công chúa lộ ra vẻ xấu hổ và giận dữ, thấp giọng nói, "Ngày đó, con cũng cảm thấy rất tốt." Ngoại tổ mẫu khen biểu huynh của nàng dung mạo như Phan An, học rộng hiểu sâu, trong kinh cũng là nhân vật có tiền đồ, tâm của Tam công chúa vốn cũng không cao, chỉ muốn tìm một gia đình bình thường sống đơn giản qua ngày, cũng không muốn so bì với các tỷ muội được sủng ái, nghe vậy cũng có chút động lòng, nhưng dù sao cũng là nữ nhi, lại là công chúa, không được tự nhiên, vẫn chưa đáp ứng, chỉ nói sẽ suy xét.

"Con với mẫu phi ở tại trong cung có thể biết được điều gì." Tam công chúa chảy nước mắt nói, "Ai ngờ, nhà ngoại tổ ruột của con, cũng có thể gạt người như vậy?"

"Uông gia." Hoàng Hậu đối với gia đình cung phi nếu không phải hiền hách như Từ phi thật ra cũng không chú ý nhiều, lúc này cau mày nói, "Ta tuy không biết biểu huynh nhà ngoại tổ của con, nhưng con cũng biết, nhị hoàng huynh của con xưa nay luôn thân thiết với nhị đường đệ của Túc vương, thiếu niên xuất chúng trong kinh, ta cũng đã nghe nói qua mấy người, chỉ là không có ai họ Uông." Trong ánh nến mờ tối, sắc mặt Hoàng có chút khó coi, cười lạnh nói, "Đây là muốn làm gì?" Đây là khi quân, đây là phải tịch thu tài sản, xử chém cả nhà!

"Trong lòng Mẫu phi cũng không biết nên làm thế nào cho phải, vậy nên để một thái giám trong cung ra ngoài tìm hiểu." Tam công chúa không được coi trọng, cảm thấy khó có thể mở miệng, thấp giọng nói, "Tốn kém rất nhiều tiền bạc để ra cung tìm hiểu, không ngờ..." Nàng chậm rãi che mặt, lấy tay che đi nước mắt, nước nỡ nói, "Biểu huynh kia, lại là một tên công tử quần lụa, trêu hoa ghẹo liễu, không chuyện ác nào không làm, bên người nay đã có thứ nữ ba tuổi, đặt nuôi ở bên ngoài, người khác chỉ là không biết mà thôi!"

Thời điểm nghe được những điều này, hai mẹ con nàng quả thực như bị sét đánh ngang tai, Uông Tần hôn mê tại chỗ, tỉnh lại rồi không nói gì chỉ ôm nàng khóc to, thân mình đã không tốt, vẫn luôn bị bệnh tật quẩn thân, hiển nhiên là bị mẹ ruột làm cho đau thấu tim.

Hoàng Hậu nghe xong, dù là nhiều năm là mẫu nghi thiên hạ cũng tức tới nhẹn không được, tim đập thình thịch thật mạnh, đưa tay vỗ mạnh trên bàn, hất chén trà trên bàn xuống đất, lạnh lùng nói, "Buồn cười!"

"Dù như vậy, mẫu phi vẫn nhớ tới nhà ngoại tổ, không dám nói ra chuyện này, luôn giấu ở trong lòng, thân mình ngày càng tệ hơn." Để Tam công chúa thống khổ như vậy, Uông Tần bị nhà mẹ đẻ lừa thành như vậy, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới cáo trạng với Hoàng thượng và Hoàng Hậu, vì phồn hoa của nhà mẹ đẻ mà nhẹn xuống con tức này.

Ánh mắt Tam công chúa vô thần nhìn những mảnh nhỏ của chén trà dưới chân, cảm thấy tim mình cũng đang tan nát.

Lúc bị Đường phi bức bách, trong lòng nàng vô cùng khổ sở, sở dĩ chảy nước mắt, một phần vì sợ hãi Thái Hậu chán ghét mình, một phần, chính là vì Uông Tần chưa bao giờ nghĩ tới sự việc Uông gia mang đến bao nhiêu tổn thương cho nàng. Giống như lúc này, biết rõ Hoàng thượng có ý muốn đem mình gả cho biểu huynh ghê tởm kia, nhưng mẫu phi của nàng lại chỉ biết khóc, bảo nàng nhận mệnh, ngoài ra không làm gì khác nữa.

"Nữ nhi không muốn nhận mệnh." Tam công chúa lấy hết dũng khí tới trước mặt Hoàng Hậu, chảy nước mắt nói, "Mẫu hậu, con sinh là công chúa, vốn là

tạo hóa tốt nhất trên đời, còn có người nào tốt số hơn con? Nếu phải vượt qua quãng đời còn lại với con người như vậy, con tình nguyện chết cũng tuyệt đời không gả cho hắn!" nói xong ngồi ở một bên khóc nức nở.

"Lại có người dám tính kế công chúa hoàng gia sao, thật cho rằng đầu của mình chặt không đứt sao?!" Dù sao Hoàng Hậu cũng đã trải qua bao nhiêu sự đời, ổn định lại tinh thần, chỉ vào Tam công chúa mắng, "không cho khóc nữa!" Thấy Tam công chúa khiếp đảm nhìn qua, Hoàng Hậu đứng dậy đi vài bước tại chỗ, cười lạnh nói, "Khóc có ích lợi gì?! Con đã biết mạng của con đã là tốt nhất, còn có gì để mà khóc?" Cuối cùng vẫn là thương tiếc cô bé này, Hoàng Hậu mềm lòng, lắc đầu nói, "Chuyện của nhà ngoại tổ con, việc hoàng tổ mẫu của con vào trong cung đã có Đức phi giúp con cứu vãn, về sau, con và Uông gia, không thể có quan hệ khác, biết chưa?!"

"Con hiểu rõ." Tam công chúa được Hoàng Hậu nhắc nhở, cũng cảm thấy mình bây giờ so với mẫu phi chỉ biết là oán trời trách đất Uông Tàn có cái gì khác biệt đâu? Cẩn rằng đứng dậy nói, "Mẫu hậu yên tâm, sau này, nữ nhi sẽ không mềm yếu như vậy nữa." Nàng nhìn như yếu ớt, nhưng trên mặt lại sinh ra biểu tình quật cường, thấp giọng nói, "Con là công chúa, có mẫu hậu ở đây, cái gì con cũng không sợ."

"Con nguyên ý đến tìm ta, ta đương nhiên sẽ ra mặt cho con, còn không, còn gọi gì mà mẫu hậu?" Hoàng Hậu sờ tóc Tam công chúa, dịu giọng nói, "Dòng dõi Uông gia quá thấp, sau này e rằng không thể xứng đôi, dùng lí do như vậy nói với phụ hoàng con, cuối cùng người cũng sẽ chấp nhận thôi. Về phần Uông gia..." Hoàng Hậu nghĩ tới Uông Tàn thì hơi chần chờ, suy cho cùng bà sợ ném chuột vỡ đồ, nghĩ kĩ một lúc lâu, chậm rãi nói, "Mẫu phi của người không muốn để ngoại tổ gia suy tàn, ta sẽ suy nghĩ cẩn thận." Uông Tàn không được sủng, ở trong cung vốn đã gian nan, nếu là nhà mẹ đẻ cũng suy tàn nữa, hậu cung liên kết chặt chẽ với trên triều, nàng tất nhiên sẽ không thể dễ chịu, đây cũng là suy tính bình thường của nữ nhân, trong lòng Hoàng Hậu tuy rằng không thích Uông Tàn nên giận như vậy, nhưng cũng không thể nói nhiều.

"Chỉ cần cự tuyệt hôn sự này, thì con đã vô cùng cảm kích mẫu hậu." Tam công chúa thấy Hoàng Hậu nguyên ý giúp đỡ, hận không thể quỳ xuống cảm tạ Hoàng Hậu, cảm kích nói, "Án tính của Mẫu hậu, nữ nhi vĩnh viễn khắc sâu trong lòng."

"Con đó." Hoàng Hậu lắc đầu cười, không để ở trong lòng.

"Ta đã nói, nương nương nói chuyện riêng với công chúa ở bên trong này, nhất định là có chuyện gì kỳ quái." Khi Hoàng Hậu muốn dẫn dò Tam công chúa thêm vài câu, bảo nàng không lộ ra điều gì trong cung, thì bên ngoài cửa cung, truyền đến tiếng cười của một nữ nhân, nghe thấy thanh âm này, trên mặt Hoàng Hậu hiếm khi lộ ra tươi cười, sáng giọng,

"Thích làm trò thần thần bí bí, đã tới đây, sao còn không tiến vào?" Dứt lời, đã không nghe thấy tiếng cười trên mặt, hiển nhiên rất thích người vừa tới.

Tam công chúa về mặt kính cẩn nhìn qua, thấy Đức phi mang trên mặt nụ cười nhàn nhạt bước vào, thì lễ với Hoàng Hậu một cái, mới đứng dậy để Tam công chúa thì lễ với mình, hiền hòa nói, "Sao nhiều nghi lễ như vậy?" nói rồi cười với Hoàng Hậu "Đây không phải là thần thiếp sợ nương nương bực mình đấy sao? Để nương nương quay đầu lại dạy dỗ thần thiếp, thấy chưa, chỉ có thần thiếp vô lễ đột ngột xông vào thì mới có vẻ thân mật với nương nương hơn."

"Ta chỉ nói một câu, người lại có không biết bao nhiêu câu chờ ta." Hoàng Hậu thân mật với Đức phi, để nàng ngồi bên cạnh mình, nói ra sự tình của Tam công chúa, rồi lạnh lùng nói, "Uông gia làm việc thật quá mức, nhưng Uông Tàn lại mềm lòng, ta bây giờ cũng không có chủ ý gì tốt để trừng trị. Hay là..." Bà chần chờ nói, "Truyền ý chỉ của ta, răn dạy nữ quyến Uông gia?"

"Uông gia thì có địa vị gì, có thân phận gì đáng để nương nương phải hạ một ý chỉ." Đức phi nghe xong, trên mặt lộ ra thương tiếc, nhíu mày nói, "Huống gì động tĩnh như vậy quá lớn, đến cùng cũng không tốt." Uông Tàn chấp nhận bị gạt như vậy, không phải là do lo lắng cho nhà mẹ đẻ sao. Ngay cả nữ nhi cũng không để ý tới, trong lòng Đức phi âm thầm lắc đầu, lặng lẽ nói 1 tiếng hồ đồ

"Người là người có chủ ý hay, mau nói." Hoàng Hậu chỉ vào Đức phi cười nói.

"Nếu là thần thiếp..." Đức phi nhăn mày nghĩ nghĩ, trên mặt lộ ra một nụ cười tươi, mỉm cười nói với Hoàng Hậu, "Muội muội phải chịu ủy khuất, làm huynh trưởng đương nhiên là phải ra mặt rồi."

"Nga?" trên mặt Hoàng Hậu, lộ ra thần sắc hứng thú.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

"Nếu đã không muốn để Hoàng thượng biết, vậy để vài vị hoàng tử tự mình ra tay, xả giận cho muội muội thì sao?" Đức phi đứng một bên cung kính dâng trà cho Hoàng Hậu, tuy làm chuyện như vậy, nhưng cũng không cúi đầu hạ thấp bản thân, chỉ bình thản, nhẹ nhàng nói, "Lại nói tới, lúc này làm to việc ra, cũng không tốt cho Tam công chúa, nương nương thử nghĩ lại chuyện của Nhị công chúa." Nhị công chúa vì một nam tử làm cho dư luận xôn xao, lúc đó chẳng phải cũng không được lợi gì sao?

Hoàng Hậu hơi rùng mình, chậm rãi gạt đầu thấp giọng, "Người nói đúng, là ta nghĩ không chu đáo."

"Tứ hoàng tử nay đã trưởng thành rồi, có nhiều huynh đệ như vậy, công chúa có gì phải lo lắng?" Đức phi không có tiếp lời, chỉ mỉm cười, "Việc này nên làm thế nào, phải để chính bọn họ suy nghĩ, làm thế nào để mọi việc chu toàn cũng là cơ hội kiểm tra năng lực của bọn họ." Thấy trên mặt Hoàng Hậu lộ ra tươi cười, nàng cười nói, "Huống gì, làm hoàng tử, ngay cả tỷ muội của mình cũng không thể bảo hộ, thân phận hoàng tử như vậy thì có ích lợi gì đây?" Đức phi nghĩ nghĩ rồi nói, "Cái người chỉ vì bản thân mà để tỷ muội phải chịu ủy khuất, thân thiếp xem không vừa mắt!"

Chuyện này là nói tới Tam hoàng tử.

Trước đây, khi Nhị công chúa cãi nhau với phò mã, Tam hoàng tử là người đầu tiên đứng ra khiển trách Nhị công chúa, Đức phi tuy cũng thấy Nhị công chúa làm việc có chút quá đáng, Tam hoàng tử làm vậy là có nguyên do, nhưng lại khó tránh khỏi làm người ta cảm thấy bạc bẽo.

Huynh đệ, tỷ muội không phải là như vậy.

"Tính tình của người vẫn như vậy." Hoàng Hậu than nhẹ một tiếng, thấy Đức phi vẫn không để ý, trên mặt lộ ra tươi cười hoài niệm nói, "Ta còn nhớ rõ năm đó, người vừa vào cung Thái Tử được Hoàng thượng phong làm trác phi, làm việc khiêm tốn cung kính nhưng cũng thật quật cường, rất giống người..." Thấy mặt Đức phi hơi tối sầm lại, Hoàng Hậu cảm thấy mình nói lỡ, vội vàng sửa lại, "Nhưng mà tiểu Tứ có thể được người nuôi dưỡng tới bộ dạng trưởng thành như hôm nay, như vậy người cũng đã có công lớn rồi." Năm đó Hoàng thượng vừa mới đăng cơ, trong triều không ổn định, mẫu phi Tứ hoàng tử ý vào bản thân có hoàng tử liền lộng hành muốn phế hoàng trưởng tử do Hoàng Hậu sinh ra, nâng đỡ Tứ hoàng tử lên ngôi, chỉ hận không gặp thời, gặp phải bạo bệnh mà chết, để lại Tứ hoàng tử lúc đó còn là một hài nhi đang quấn tã.

"Là Hoàng thượng khai ân với thân thiếp." Tứ hoàng tử mất mẹ, bao nhiêu cung phi trong cung cũng đều muốn tranh cướp, Hoàng thượng lại đem hán gôi gấm cho mình, Đức phi mấy năm nay luôn cẩn thận nuôi nấng Tứ hoàng tử, không để hán có một tia lệch lạc e sợ cô phụ lòng tin của Hoàng thượng và Hoàng Hậu.

Nghĩ tới Tứ hoàng tử khỏe mạnh khẩu khí, trên mặt Đức phi nhìn không được lộ ra một cái tươi cười, oán thán với Hoàng Hậu, "đã 10 tuổi rồi mà chỉ biết sinh sự làm thân thiếp phiền muộn chết." Đương nhiên, nếu có người nào thật sự dám ở trước mặt nàng quở trách Tứ hoàng tử không tốt, cứ chờ Đức phi trở mặt đi.

Đừng tưởng rằng Đức phi cúi đầu trước Hoàng Hậu thì cho rằng nàng là quả hồng mềm. hiện nay, ngoại trừ Đức phi, những người còn lại đều không có phong hào, như vậy đã có thể nhìn ra thủ đoạn của Đức phi. Xuất thân từ phủ Định quốc công, Đức phi là nữ nhi con nhà quyền quý, được Hoàng thượng phân biệt đối xử cũng không có gì lạ, nhưng ở trong cung có phi tử nào xuất thân tầm thường đâu? Như Từ phi, đích nữ tôn quý, chẳng qua cũng chỉ là phi tử bình thường mà thôi. Tam công chúa xưa nay đối với Đức phi luôn có chút kính sợ, bây giờ thấy nàng nói cười như vậy, chỉ mỉm môi cười ở một bên không nói lời nào.

"Đại hán lớn lên chút nữa, để hán đi giúp đỡ đại ca của hán." Hoàng Hậu ôn thanh cười nói, "Đứa nhonày làm việc sang sảng, tính tình quả quyết, ta rất thích."

"Vậy chuyện này, thân thiếp cầu nương nương ân điển, để Tứ hoàng tử đi đầu được không?" Đức phi cười, biết rằng hai vị hoàng tử trước lớn tuổi hơn một chút, lại là đích tử, là tâm điểm chú ý của cả triều đình, để khiến người khác chú ý.

"Nếu đã như thế, người còn không mau cảm tạ Đức mẫu phi?" Hoàng Hậu chỉ vào Đức phi, cười nói với Tam công chúa.

Tầng đá lớn trong lòng Tam công chúa được thả xuống, vội quỳ trước mặt Đức phi, đối với hai vị trưởng bối đang nhìn nàng mỉm cười cảm kích vô hạn.

Tam công chúa thả lỏng tâm tình của mình, hồi cung chăm sóc Uông tần, Đức phi cũng quay về chỗ của mình.

nói đến bên trong phủ Túc vương, A Nguyên đang phơi bụng giang tay ngủ say tới chảy nước miếng trong vòng tay của nữ nhân đại ca nhà mình. Đương nhiên, đối với một đứa bé đã quá quen với chuyện đái dầm chảy nước miếng mà nói, xấu hổ gì đó đã không tồn tại từ lâu, A Nguyên thật thản nhiên thật vô tội, hơn nữa khi Túc vương cố ý ai oán với nàng về chuyện "Khuê nữ thích hoàng bá phụ không thích phụ vương", nàng cảm thấy mình hẳn là phải đối xử bình đẳng bên tiểu ra đây mình Túc vương, sau đó thì hoàn toàn buông tha.

Là người sau này nhất định sẽ trở thành một công thật phách lối mà nói, nhân sinh không có vài chuyện đen tối, thật sự rất không hạnh phúc.

Phượng Khanh đang nói chuyện với Phượng Đường, một bàn tay hết sức quen thuộc vỗ vỗ thân thể nhỏ của A Nguyên, thấy cục thịt nhỏ nghiêng người, thuần thực kêu một tiếng, ý bảo hán đổi chỗ vỗ, ôn hòa cười, cảm thấy không sao cả lại chọc chọc bụng nhỏ của muội muội, nhìn Phượng Đường khoe miệng co giật, cười nói, "Muội muội thật khả ái, ta cũng không muốn để nàng một mình ở chỗ mẫu phi." Túc vương phi hôm nay sớm tỉnh mơ đã sai người ôm A Nguyên đến viện tử của mình, nàng không nhìn thấy đại ca của mình bên ôm mặt khóc, Phượng Khanh dỗ dành mãi rồi ôm đến đây.

"Đại ca, người có cảm thấy là A Nguyên lại béo thêm không?" Phượng Đường cảm thấy mình chỉ ở lại trong phủ mấy ngày mà A Nguyên đã béo tròn tới mức mắt thường cũng thấy, cau mày nói, "Có phải ăn nhiều quá không? Ta thấy bát công chúa trong cung cũng không mập như A Nguyên đâu." Đương nhiên, bát công chúa không có ngây thơ khả ái như A Nguyên, chỉ biết khóc khóc lóc còn kiêu căng, Phượng Đường chán ghét nhất hài tử như vậy, cười nhạo nói, "Từ phi coi bát công chúa như bảo bối nhưng còn lâu mới bằng A Nguyên nhà chúng ta?"

"trên đời này, A Nguyên là đứa nhỏ đáng yêu nhất." Phượng Khanh nghe Phượng Đường nói như vậy trong lòng vui vẻ nói rồi cạ đầu vào gáy muội muội, mắt cong như trăng khuyết.

Lời này, Vinh Thọ công chúa cực kì thích nghe, để thưởng nữ nhân đại ca nàng chu cái miệng nhỏ nhắn tặng cho đại ca một cái thơm môi.

Phượng Đường chống cằm nhìn Phượng Khanh và A Nguyên nghịch nghịch phá phá, suy nghĩ nói "Để muội muội ăn ít một chút." một lần ăn một chén

sữa, một ngày hận không thể ăn mười bữa Phụng Đường nhìn không cũng đã thấy no.

A Nguyên mặt suy sụp tội nghiệp kêu lên, bộ dáng nhỏ cực kì đáng thương.

"A Nguyên còn nhỏ, đang thời điểm ăn để lớn mà." Bộ dáng đáng thương như vậy làm Phụng Khanh đau lòng tới hồng rỗi, vội vàng nói, "Để lớn một chút hãy nói."

"Khi nào thì gọi là lớn hơn một chút?" Phụng Đường lắc đầu, cảm thấy đại ca thích A Nguyên có lý trí, đến mức không nguyện ý để nàng có một chút thất vọng, khẽ cau mày nói, "Ta nghe ý tứ mẫu phi, là đang coi trọng A Dung?" hần tuy là con trai thứ hai, nhưng xưa nay Túc vương đều coi hần như trụ cột gia đình mà chỉ bảo nên hần đã quen bận tâm mọi việc, lúc này chậm rãi nói, "A Nguyên còn nhỏ, tuy A Dung rất tốt, nhưng mà..."

"Chẳng qua chỉ là mới nghĩ như vậy thôi." Thấy A Nguyên tức giận nghiêng đầu muốn lật qua, Phụng Khanh ôn thanh cười nói, "Nếu có duyên, ai cũng không ngăn được. Nếu là vô duyên, tự nhiên không cần người lo lắng nhiều."

"A Dung là một trong số ít người ta nhìn thuận mắt." Phụng Đường cũng thở dài, "Chính là tuổi tác hơi lớn." Thấy Phụng Khanh khẽ vuốt cằm, trên mặt hần lộ ra nhàn nhạt hồng nhuận, thấp giọng nói, "Mẫu phi muốn ta ngày mai tới nhà của cậu, nếu đại ca cảm thấy không mệt mệt thì đi cùng đệ đệ được không?" Phụng Khanh thân thể không tốt, ít khi trở về anh quốc công phủ, mỗi lần trở về đều nhiễm bệnh, Phụng Đường tuy không muốn Phụng Khanh vất vả, nhưng mục đích của chuyến đi lần này từ thiếu niên đến ông lão đều cảm thấy ngượng ngùng, trên gương mặt tuần mỵ lúc này là một mảnh hồng hồng.

Phụng Khanh nao nao rồi hài hước cười nói "Là bởi vì biểu muội?" hần vốn nghĩ muốn chế nhạo đệ đệ vài câu lại đột nhiên thấp giọng ho khan, trong ánh mắt lo lắng của Phụng Đường và A Nguyên mỉm cười nói, "không có chuyện gì, đừng lo lắng."

A Nguyên cực kỳ đau lòng, kéo tay Phụng Khanh muốn nói hần bảo trọng thân thể.

"Hay là thôi đi." Phụng Đường ưu tư nói, "Cũng không phải là chưa từng thấy biểu muội, là ta nghĩ nhiều thôi." hần thích biểu muội rất nhiều năm rồi nay đã có cái kết quả, nên muốn chia sẻ với huynh trưởng của mình.

"Lâu rồi chưa thỉnh an trưởng bối, trong lòng ta cũng bất an." Túc vương phi xuất thân từ anh quốc công phủ, các vị trưởng bối đều rất từ ái, Phụng Khanh vẫn luôn xem trọng trưởng bối ở anh quốc công phủ nên lắc đầu rồi hỏi "Ta nghe nói trong phủ của cậu đã xảy ra chuyện, nhưng không biết rốt cuộc là chuyện gì." Thấy chân mày Phụng Đường cau lại, trên mặt hiện ra biểu tình do dự thì biết có chuyện không ổn, vội vàng hỏi, "Chẳng lẽ có đại sự gì?"

"Bốn năm trước, ngoại tổ phụ không phải đã qua đời sao?." Phụng Đường há miệng thở dốc, khó khăn nói.

"Vậy thì sao?" Phụng Khanh nghĩ tới vẻ mặt phức tạp của Túc vương phi lúc ấy, ngạc nhiên hỏi.

trên mặt Phụng Đường lộ ra nụ cười khổ, thấp giọng nói, "Vừa rồi lại có mấy nam hài nhi tìm tới cửa, nói là." Khóe miệng của hần lộ ra một tia châm chọc nói "nói là tiểu cữu cữu của chúng ta đây!"

thật là đã lão mà không suy.

A Nguyên đang vênh tai nghe, ấn tượng trong lòng đối với ngoại tổ phụ chính là: còn có thể để người khác châm chọc thêm nữa sao?!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Tuy rằng thời điểm A Nguyên ra đời ngoại tổ phụ đã qua đời nhưng trong lúc Túc vương trò chuyện với Túc vương phi. A Nguyên vẫn nghe được vài sự tích về ngoại tổ phụ kì ba này.

nói tóm lại một câu chính là: luôn luôn thích tự tìm chết, đến chết vẫn còn làm.

Nhiều năm như vậy, Túc vương phi vẫn hay bị mệnh phụ phu nhân trong và ngoài kinh thành lên án, tuyệt đại đa số đều là vì có một phụ thân như vậy.

anh quốc công phủ tam lão thái gia, từ thời trẻ đã luôn theo đuổi cái gọi là tình yêu đích thực, đã cùng không biết bao nhiêu nữ tử phát triển ra bao nhiêu câu chuyện tình yêu vui buồn lẫn lộn, thậm chí ngoại tổ mẫu của A Nguyên cũng bởi vậy mà hậm hực tới chết, nếu đã như vậy thì cũng thôi đi, vậy mà còn cảm thấy chính mình học phú quý xa tài trí hơn người, nhiều năm không đỗ đạt là vì triều đình hủ bại triều đình không có cách nào phát hiện tài ba của hần, sau nhiều lần thi không đậu liền muốn làm theo các danh sĩ phong lưu thời Ngụy Tấn, cả đời phóng đãng bất kham giằng co liên tục như vậy, ngay cả huynh đệ ruột thịt của mình cũng chịu không nổi, sau khi bị cảnh tỉnh vài lần lại còn cảm thấy đây là các huynh đệ vô tình muốn tàn phá bản thân mình, còn muốn đánh trống kêu oan trong triều đình, náo loạn tới gà bay chó sủa.

Khắp kinh thành đều biết đến trò cười như vậy, nhưng là ngại khí thế của anh quốc công phủ không dám quá mức phê bình nhưng thanh danh phụ thân như vậy đương nhiên sẽ liên lụy tới Túc vương phi, A Nguyên nghe hiểu được nếu không phải phụ vương nhìn thấy mẫu thân đã “không nằng không cưới” thì chỉ sợ Túc vương phi sẽ không được gả như ý như vậy.

Nhà ai sẽ thích một gia đình thân gia như vậy?

Vì thế hôm sau, khi Túc vương phi về mặt trầm mặc thay y phục nhỏ cho A Nguyên để chuẩn bị về nhà mẹ đẻ xem xét thì A Nguyên biểu hiện tương đối nhu thuận, thật lo lắng mình không cẩn thận chọc tức mẹ già đang nén giận trước mắt, để cái mông nhóc của mình gặp nạn. Cho dù lúc này cả người nhìn như cái hồng bao bự A Nguyên vẫn thật biết điều mà giờ giờ tay nhỏ tỏ vẻ mình thật thích.

Túc vương phi lúc này mới lộ ra chút tươi cười, chỉ chỉ đầu nhỏ của A Nguyên nói, "Lại nghịch ngợm."

"Công chúa tuy rằng còn nhỏ nhưng cũng biết lo lắng cho vương phi." Minh Châu ôm chậu nước bước vào, một bên hầu hạ Túc vương phi rửa mặt một bên nịnh nọt nói, "Tâm ý như vậy, khó trách ở trong cung cũng thích công chúa của chúng ta." Nàng thấy trên mặt Túc vương phi không nhịn được tươi cười, vội vàng nói "Hôm qua Thái Hậu nương nương còn thưởng công chúa rất nhiều đồ vật, nô tỳ kiến thức nông cạn không nhận biết được nhiều, chỉ là bảo thạch lớn như vậy cũng có thể thấy lòng từ ái của Thái Hậu nương nương đối công chúa." Nghĩ tới cả một khay ruby lớn như trứng gà, Minh Châu chất lưỡi nói "không phải là lấy đồ trong nội thất thưởng cho công chúa chứ?"

"A Nguyên tham lam như vậy, ngay cả trong cung cũng biết." Túc vương phi bắt đầu nhìn nữ nhi đang ngửa mặt nằm ở trên giường không biết đang nghĩ chuyện gì mà miệng cười khanh khách, cảm thấy vô cùng đau đầu.

Tật xấu tham tiền này cũng không biết là giống ai.

Nghĩ tới khuê nữ khi nhìn thấy một khay ruby như vậy, trừ bỏ cho Túc vương và mình một ít thì chỉ cho mấy cái ca mỗi người một viên, còn sót lại đều bị đứa bé này dùng thân thể nhỏ của mình đẩy về phía đầu giường, trong lòng Túc vương phi có chút vui vẻ, nhưng vẫn không nhịn được oán oán với Minh Châu "Để người bên ngoài biết thì sẽ nói thế nào đây?"

"Khi bên ngoài, công chúa cũng không có thể hiện tính tình như vậy, có thể thấy công chúa phân biệt được ai là người thân cận của mình." Minh châu ở một bên đưa kim thoa Bát Bảo cho vương phi, trong miệng lại vì A Nguyên nói vài lời.

A Nguyên ở một bên chống gối tai nghe được rất vui vẻ vừa lòng gật gù đầu, nhanh chóng cho Minh Châu một điểm cộng.

"một người 2 người đều vì nàng nói chuyện." Thay đổi cung y màu xanh nhạt xong Túc vương phi đứng dậy ôm A Nguyên đi ra ngoài, thấy mấy nữ tử trong sân đều đã chuẩn bị tốt, đang muốn tiến tới gọi bọn họ đi cùng thì khinh ngạc thấy các nữ tử đang vây quanh một đứa bé bụ bẫm, thấy đứa bé kia mặt lầy lợm nói gì đó với Phụng Đường, tuy cảm thấy hân đến chẳng phải đúng dịp, nhưng vẫn cười nói, "Tứ diện hạ sao lại ở đây?" nói xong thì thấy tiểu tử béo kia ánh mắt sáng ngời, lệt xệt chạy tới thì lễ với nàng nói, "Thỉnh an hoàng thân."

Người này mẹ đẻ mất sớm, nuôi ở dưới gối Đức phi tử hoàng tử Phụng Minh.

"Đây chính là A Nguyên muội muội sao?" ánh mắt tiểu tử béo chạm nhau ánh mắt tò mò của A Nguyên, thấy em bé mới sinh này đôi mắt đen lúng liếng trong veo, thấy mình cũng không khóc không làm khó thập phần khả ái, trên mặt liền lộ ra một cái nụ cười thật to, đưa tay sờ soạng cả người rồi lấy ra một ngọc Phật màu tím sáng bóng đỏ mặt giờ lên trước mặt A Nguyên nhỏ giọng nói, "Ta nghe mẫu phi nói A Nguyên muội muội thật đáng yêu, đây là lễ gặp mặt của ta." Thấy Túc vương phi chỉ mỉm cười nhìn hân còn A Nguyên mặc dù ánh mắt nhìn ngọc Phật không chớp nhưng cũng không cảm lấy, hân vô đầu nói, "Đây là vật quý trong cung, có nhiệm vụ khi trong đó, đưa cho muội muội mang là tâm ý của người làm huynh trưởng như ta."

"thật quá quý trọng rồi." Ngọc Phật này gần như trong suốt, khí thế mười phần, Túc vương phi biết ở trong cung chỉ sợ cũng không có nhiều, chắc là vật Phụng Minh âu yếm liên tục tuyệt.

"Tổng cộng là một đôi, ngũ hoàng muội một cái, A Nguyên một cái, vừa đúng." Phụng Minh lắc lắc đầu, nhanh tay từ trong ngực lôi ra một chuỗi đá Phi Thúy, lấy toàn bộ hai thứ nhét vào trong ngực A Nguyên rồi cười ngốc ngốc nói, "Đây là của ngũ hoàng muội cho A Nguyên."

Túc vương phi và Đức phi tử từ trước đến giờ vẫn luôn thân cận nên chỉ cười nói, "Người là một huynh trưởng tốt." Cuối cùng cũng không từ chối.

A Nguyên nhìn ngọc Phật và vòng Phi Thúy mà chảy nước miếng, thấy Túc vương phi đồng ý vội vàng nha nha hai tiếng cảm ơn với Phụng Minh, sau đó dùng tốc độ nhanh tới giật mình giấu ngọc Phật và vòng tay vào trong chăn của mình, hạnh phúc dụi dụi, lệ nóng doanh tràn.

Chiều theo tốc độ này, nàng sẽ nhanh phát tài a~~~

"Hôm nay như thế nào lại đến thăm muội muội người vậy?" Túc vương phi bị Túc vương nuôi thành thiên chân khả ái, nói chuyện còn mang theo chút tính trẻ con, khi nói chuyện với Phụng Minh nửa điểm trưởng bối cũng không có, cười híp mắt hỏi, "Hay là muốn tìm a Đường đùa nghịch đây?!" Nàng sờ sờ cằm của mình trong mắt lộ ra vẻ mơ ước "Nghe nói bên Thập Sát Hải kia gió thổi nhẹ nhàng, sóng gợn lăn tăn, không bằng mấy ngày nữa chúng ta cùng đi du thuyền được không?"

"Hôm nay không được sao?" Phụng Minh nghe Túc vương phi nói trong lòng động động, hân và Túc vương phi rất là thân cận, lúc này liền đề nghị, "Canh Hà Hoa trong phủ Hoàng phẩm hương vị thật tốt, cho thêm chút băng vào, thời tiết nóng tới đâu cũng thấy thanh mát..." nói xong còn không tự chủ chép miệng một cái gương mặt thèm thuồng, không biết còn tưởng rằng trong cung to gan lớn mật cất xén dải ngọc của hoàng tử tương đối được sủng ái này đây.

Túc vương phi cũng cảm thấy buồn cười, nhưng gương mặt lại do dự, Phụng Minh quan sát thấy Túc vương phi có vẻ khó xử, lại đang ăn mặc thịnh trọng, trong lòng hiểu ra vài phần, thử dò xét nói, "Ta hôm nay đến không được khéo, hoàng thượng là muốn ra ngoài sao?"

"Nếu người đến ta vốn không nên đi ra ngoài, chỉ là anh quốc công phủ có một số việc, bởi vậy..." Túc vương phi và đứa cháu này quan hệ không sai, đã quen nói thẳng quen liền thành thật nói.

"anh quốc công quý phủ sao?" Phụng Minh ánh mắt lập tức sáng lên, vội vàng nói, "Nếu như vậy, hoàng thượng dẫn ta đi cùng với." Thấy Túc vương phi khóe mắt co rút nhìn qua, hắn có chút thẹn thùng nói "đã lâu rồi không gặp Tề lục ca, cảm thấy có chút nhớ nhưng, hoàng thượng thành toàn cho ta đi."

Túc vương phi bị Phụng Minh làm cho ngẹn họng, nói không ra lời.

Tề lục ca trong miệng Phụng Minh trong miệng, chính là đường đệ của nàng, thứ đệ của anh quốc công, tâm tính trí tuệ và nhân duyên đều rất tốt, Phần lớn đệ tử trong kinh đều gọi hắn một tiếng Tề lục ca - Tề lục đệ, nhưng là Phụng Minh là hoàng tử chỉ tôn còn gọi nàng là hoàng thượng, lại đi gọi đệ đệ nàng là lục ca, đây có phải có chút gkkhông đúng không? Trùng trùng nhìn nhìn Phụng Minh về mặt chờ đợi hồi lâu, Túc vương phi vẫn là không thể không gật đầu nói "Được a, người nguyện ý đi, lục đệ cũng sẽ rất vui vẻ." Nhưng mà cảm thấy Phụng Minh tựa hồ có chút tâm sự, lại không tiện mở miệng hỏi nhiều.

Phụng Minh Phụng Đường đứng một bên quan sát đã lâu, thấy Phụng Minh nhất định muốn đi theo tới anh quốc công phủ, đưa mắt nhìn nhau nhưng vẫn không nhiều lời.

A Nguyên lúc này đang thỏa mãn với bảo bối trong chăn, sớm đã không biết bây giờ là năm nào, theo Túc vương phi lên xe, đi về phía anh quốc công phủ trong truyền thuyết.

Dọc theo đường đi Túc vương phi thấy Phụng Minh gương mặt vui vẻ, bộ dạng đứng ngồi không yên rất là hưng phấn, nửa ngày không có dừng lại nhìn không được nhắc nhở "không cần làm ra sự tình gì không thích hợp." Tính tình của lục đệ nàng nàng biết rõ, nói là trí tuệ chỉ bằng nói là gian manh xảo trá, từ khi vẫn còn là đứa nhỏ đã để không biết bao nhiêu người bị hắn hạ độc thủ, nay Phụng Minh thích hắn như vậy, cũng không biết khi gặp sẽ gây ra chuyện gì.

"Hoàng thượng, ngài yên tâm đi." Phụng Minh lộ ra một cái tươi cười thảo hảo, lại làm Túc vương phi càng thêm bất an.

Nha~~~~~ có âm mưu!

Nhìn Phụng Minh tươi cười vô tội, A Nguyên cảm thấy ánh mắt của bản thân lúc này thật là sắc bén cực.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sùng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

Nghiêng ngã trong xe một hồi cũng tới Quốc Công phủ, A Nguyên được Túc vương phi ôm xuống xe thấy bên ngoài đã có thật nhiều người đang chờ.

Phía trước nhất có một nữ mao phụ nhân đang mỉm cười, một đám nha đầu bà mụ vây quanh nàng, thấy Túc vương phi liền mỉm cười tiếp đón, trong miệng cười nói, "Ai nha, vương phi nương nương của ta không phải mời người 3 lần 4 lượt người cũng không nhớ rõ phía về nhà mẹ đẻ đâu a." nói xong khoác tay lên tay Túc vương phi, thấp giọng cười nói, "Mẫu thân biết người trở về, đang cao hứng không chịu được, sáng sớm đã thông tri người trong phủ chuẩn bị đồ ăn nước trà người thích nhất, ngay cả mấy nghiệp chương trong nhà cũng đều đến đủ."

"Tam tẩu đây là tại ghen tỵ ta sao?" Từ khi lão anh quốc công ra đi, anh quốc công phủ đã phân gia, vị nữ phụ này chính là anh quốc công phu nhân, bởi vì anh quốc công trong quan hệ với các đường huynh đệ đứng thứ ba bởi vậy Túc vương phi gọi anh quốc công phu nhân một tiếng tam tẩu. Năm đó, lúc anh quốc công phu nhân gả vào, Túc vương phi còn chưa xuất giá, cô tẩu tình cảm cực tốt, sau khi gả cho người cũng không thay đổi bởi vậy Túc vương phi chỉ cười nói "Đại bá nương gần đây có khỏe không?" Nàng thở dài vỗ khuê nữ yếu ớt trong ngực nói, "Nếu không phải A Nguyên hôm kia bị bệnh, ta đã sớm tới cửa."

Đại bá nương trong miệng Túc vương phi là anh quốc công thái phu nhân. Nàng thuở nhỏ mẹ đẻ mất sớm kế mẫu hà khắc, bởi vậy nuôi ở dưới gọi anh quốc công thái phu nhân, đối với thái phu nhân luôn có tâm tình nhu mộ, thấy anh quốc công phu nhân gương mặt tươi cười nhỏ giọng nói "Ta lại đẻ bá nương và tam tẩu phải quan tâm lo lắng nữa rồi." Khóe miệng co rút, nàng lạnh nhạt nói, "Đứa bé kia đâu? Để ta nhìn xem thế nào, không nghĩ tới việc trong nhà thế này, còn phải để đại bá nương bận tâm"

"Người nói lời này, không phải quá khách khí sao?" anh quốc công phu nhân thấy mấy nam hài nhi đứng một bên mỉm cười chào hỏi vài câu, rồi gọi Phụng Minh đến trước mặt nhìn hắn từ trên xuống dưới rồi mới mỉm cười nói, "Nhìn vương gia hôm nay tinh thần rất tốt, nhưng vẫn phải chú ý thân mình, hôm nay thời tiết oi bức, " nàng thấy Phụng Minh lễ phép đáp ứng liền ôn thanh nói, "Lại cũng không thể để bản thân nhiễm lạnh, miễn cho ta phải lo lắng." Phụng Minh năm đó sinh non thân mình không tốt, từ nhỏ đã nhiều bệnh, lại bị Thái Hậu ở trong cung không thích, anh quốc công phu nhân đối với đứa nhỏ này càng thêm thiên vị một chút, mỗi lần nhìn thấy đều nhìn không được dặn dò vài câu.

"Mợ không cần phải lo lắng nhiều như vậy, để trong lòng A bất an." Trường bối ở anh quốc công phủ đều đối với mình vô cùng tốt, trong lòng Phụng Khanh thân cận với phía ngoại gia nhiều hơn, vội vàng nói trong ánh mắt mỉm cười của Túc vương phi.

"Khách khí đi khách khí lại, chúng ta có đi hay không đây?" Túc vương phi chỉ cười thúc giục.

Phụng Minh ở phía sau nhích tới nhích lui rất là không an phận, anh quốc công phu nhân nhìn thấy không khỏi tò mò hỏi, "Điện hạ đây là có việc gì sao?"

"Lục ca đâu?" Phụng Minh liền hỏi.

"thì ra là tìm lục đệ." anh quốc công phu nhân vỗ tay cười nói, "Xảo nhi hôm nay không đến trường đang ở trong nhà, trong chốc lát ta..."

"đang ở đâu vậy?" Phụng Minh vội vàng hỏi.

"Nhất định là đang ở chỗ đại bá nương." Túc vương phi cười nói, "không dễ dàng được về nhà, hấn còn không phải đang làm hiếu tử sao?" Thấy anh quốc công phu nhân gật đầu khẳng định, nàng cảm thấy mình thật là quá mức thông minh.

Lục đệ của nàng tuy là thứ tử, nhưng mà lại do một tay anh quốc công thái phu nhân nuôi lớn là nhi tử hiếu thuận nhất, chỉ là khi Túc vương phi nghĩ tới điều này bỗng dưng bên người anh quốc công phu nhân, một bên nhìn nha đầu bà mẹ bạn trước bạn sau chống dũa cho mình và A Nguyên một bên thấp giọng hỏi "Lục đệ tuổi tác không còn nhỏ, có phải đang muốn bàn chuyện đính hôn không?" Thấy anh quốc công phu nhân gật đầu, nàng liền hỏi "Khả đính hôn?"

"Ý tứ của Tam ca người là năm nay cứ xem xét trước, đợi lúc có ít công danh mới nhắc chuyện thành thân." anh quốc công phu nhân cười nói "Đứa nhỏ này bản thân cũng không nóng nảy, Tam ca người nghĩ nếu sang năm có thể thi trúng tiến sĩ, chẳng phải là tuổi trẻ tài cao? thời điểm cầu hôn liền dễ dàng hơn chút."

"Xem bộ dáng tam tẩu, là đã nhìn trúng nhà ai?" Túc vương phi nhỏ giọng hỏi, "Nếu là thật trúng ý, ta cũng vui về làm bà mối."

A Nguyên nghe được ý tứ này liền cảm giác Túc vương phi và người ở anh quốc công phủ cảm rất tốt, ở trong đầu đem mấy câu xem như người thân cận, thấy anh quốc công phu nhân đi nhanh như bay, hiểu được nàng sợ thời tiết oi bức khiến mấy đứa nhỏ bị nóng đầu người, trong lòng thật thật cảm động nhưng chỉ thành thật để mẫu thân ôm trong lòng không quấy rối, lại thấy anh quốc công phu nhân nhìn chung quanh một lần thấy không có ai mới lộ ra nụ cười hòa khí, nhỏ giọng nói "Là cháu gái đích trưởng của Trịnh các lão, người như hoa như ngọc hưởng gì Trịnh các lão hiện nay ở trong triều chính là xuân phong đắc ý, lục đệ nếu làm rể nhà hấn, ngày sau cũng có thể thêm một phần trợ lực."

Hưởng gì Trịnh gia là thanh lưu, tuy không có tước vị nhưng lực ảnh hưởng lại không nhỏ, anh quốc công phủ tổng cộng có bốn đời, đời thứ năm còn chưa trưởng thành, đối với người đọc sách vẫn rất coi trọng.

"thì ra là nhà hấn." Túc vương phi khoe mắt run rẩy

Nàng đã nghe Túc vương nói qua về vị Trịnh các lão này, đặc điểm chính là ngay thẳng, nói trắng ra chính là cục đá trong hầm cầu vừa thối vừa cứng, việc gì cũng dám nói, huân quý trong kinh bị hấn đưa tẩu chương buộc tội không phải một 2 người, năm đó ngay cả Hoàng thượng muốn tu sửa lại sơn trang dùng để nghỉ hè cũng bị hấn nói tới nước miếng tung bay, nếu không phải tính tình của Hoàng thượng tốt, không chừng hấn đã kết thúc cuộc sống lâu rồi. Chỉ là Túc vương còn nói, vị các lão này có tính nết như vậy mà còn có thể an toàn sống cho tới bây giờ, một đường tiến lên tới vị trí các lão, điều đó thật không phải người đọc sách bình thường có thể làm được, những thủ đoạn bên trong cũng không hề nhỏ.

"Nghe nói Trịnh các lão đối với gia đình huân quý có chút thành kiến a." Túc vương phỉn nhỏ giọng nói.

"Tam ca của người rất có lòng tin, chỉ chờ lục đệ đỗ đạt thôi." Tề lục bộ đáng tuần tể, thiếu niên nhẹ nhàng lại có công danh trên người, không lẽ không mê hoặc nổi một lão già? trong lòng anh quốc công phu nhân oán thầm rồi dẫn Túc vương phi vào đại viện, A Nguyên thấy núi đá khí thế, ý tứ dạt dào, dưới hiên là mấy cái lồng chim rất khả ái, vào phòng cảm thấy ngay một luồng khí mát mẻ đập vào mặt, một loạt nha đầu im lặng đứng hầu hai bên, thấy Túc vương phi tới vội vàng tiến tới thỉnh an rồi nhất nhất lui ra ngoài.

"Thỉnh an đại bá nương." Túc vương phi cười hi hi nói.

"thật là, lúc này thời tiết nóng nhất, người lại tới đây." anh quốc công thái phu nhân liền thanh gọi người bên ngoài chuẩn bị nước ô mai, lại thấy mấy tiểu tử thỉnh an mình vội nói bọn hấn ngồi ở một bên rồi mới quay đầu nhìn A Nguyên cười nói "Nàng chính là khuê nữ nhà người?" Thấy Túc vương phi gật đầu, nàng cẩn thận nhận A Nguyên vào tay, trong mắt lộ ra từ ái rõ ràng rồi ôn thanh nói, "Hôm qua A Dung đến thỉnh an ta, nói với ta nàng là đứa nhỏ đáng yêu, nay ta thấy quả nhiên không giống nữ nhi nhà người khác."

"Đại bá nương thích nàng, dĩ nhiên thấy nàng điều gì cũng tốt." Túc vương phi cười nói, thấy A Nguyên rất tự giác ứng vào lòng anh quốc công thái phu nhân bất đắc dĩ nói, "Đứa nhỏ này thật bá mợ mà."

"Nữ hài nhi tri kỷ." anh quốc công thái phu nhân cúi đầu thấy A Nguyên đang tươi cười vô si với mình càng thêm vui vẻ, không để ý tới người bên ngoài thêm chút nào nữa, chỉ vui đùa với ngón tay A Nguyên.

A Nguyên đang cảm thấy vị thái phu nhân này tươi cười ôn nhu từ ái làm trong lòng mình ấm áp, lại thấy bên cạnh nàng lộ ra một cái đầu của thiếu niên, cười híp mắt nhìn A Nguyên rồi làm ra biểu tình ủy khuất nói với thái phu nhân "Cháu ngoại gái tới, mẫu thân liền không đau Bình An sao?" Thiếu niên này dung mạo tuần tể cử chỉ tao nhã, bộ dáng của một nữ thiếu niên, A Nguyên thấy hấn gọi thái phu nhân là mẫu thân, lại nghĩ tới hôm nay các ca gọi

người này là cậu thi trong lòng hiểu rõ đây chính là Tề lục ca trong miệng Phụng Minh.

"Bình an" đại khái là nhũ danh, chỉ là thấy một thanh niên ưu tú như thế lấy nhũ danh ra làm nũng trước mặt mẫu thân A Nguyên vẫn cảm thấy thực không thích hợp.

"Người còn muốn tranh sủng với cháu ngoại gái sao? ta thực sự đã chiều hư người." Thái phu nhân ngoài miệng nói giận thiếu niên kia nhưng mà mặt mày lại vui sướng, A Nguyên hiểu được vị cậu này, vị trí trong lòng thái phu nhân không thấp.

Nhưng mà, không phải nói vị này là thứ tử sao? Sao nhìn thế nào cũng không khác mẹ con ruột bao nhiêu vậy?

Thời điểm A Nguyên cố gắng nháy mắt bán manh mua hão cảm thì thấy thiếu niên cười nói gì đó trước mặt thái phu nhân, thái phu nhân oán trách nện cho hắn một cái, hắn mới xoay người nhìn nhóm người Túc vương phi cười nói "Thất tỷ tỷ không dễ dàng trở về, ở lại ăn cơm rồi đi được không?" Trong mắt hắn lộ ra biểu tình giao hoạt nói "Tam ca hôm nay về trễ, chúng ta mở đại yến cũng là tâm ý đối với thất tỷ tỷ và các vị diện hạ không phải sao?"

"Tam ca của ngươi hôm nay trước khi đi cũng nói vậy " anh quốc công phu nhân thấy thiếu niên bộ dáng đắc ý liền mỉm cười tát cho hắn một chậu nước lạnh nói "Hôm nay bên ngoài dâng lên một ít rau dưa mới mẻ, thời tiết oi bức như vậy gọi người chuẩn bị tiệc chay trừ hỏa khí đi." nói xong quay lại cười nhạo với thiếu niên.

Quả nhiên, A Nguyên bèn nhảy nhìn thấy, trong mắt thiếu niên chuẩn bị chảy ra nước mắt bị thương.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

"Đừng đùa hửn ." Thấy thiếu niên quay đầu vào trong lòng mình tủi thân, thái phu nhân trên bất đắc dĩ cực đưa bàn tay còn lại ra thương tiếc sờ sờ đầu của đứa bé, tại ánh mắt ㄟ ㄟ của A Nguyên giận dữ nói "Người hửn gây yếu đến như vậy, chẳng lẽ không thể ăn thêm mấy khối thịt sao? Năm đó, hửn cũng như vậy hà khẩn với nó sao?" " hửn “ này chính là thủ đoạn độc ác vô tình anh quốc công, thấy anh quốc công phu nhân mỉm môi cười ở một bên, thái phu nhân cười nói "Truyền lời của ta, ngày mai hãy làm tiệc chay, hôm nay phủ trong não nhiệt, làm nhiều đồ ăn mới mẻ đa dạng cho mọi người nếm thử, lại thêm..."

"Chân giò." Lỗ tai nhạy bén của A Nguyên nghe được hai chữ như vậy không nhịn được run rẩy sợ ngây người, cúi đầu nhìn thiếu niên vẫn nhợt thanh tú, cảm thấy cuộc đời thật huyền hoặc.

Thiếu niên như vậy, không phải hửn là ăn hoa uống sương để lớn lên sao? Miệng làm sao có thể kêu thịt một cách vô cùng tục khí như vậy?!

"Chân giò kho tàu." không biết mình đáng đánh cho tâm lý của A Nguyên nghiêng ngã hửn tiếp tục nói.

"2 cái!" Nghĩ nghĩ, thiếu niên này hung hăng nhắc lại, rất có phong phạm của tiểu nhân dùng chiêu cáo mượn oai hùm đắc ý nói, "Có lời của mẫu thân, tam ca còn có thể nói gì chứ? Bình an thích nhất là mẫu thân."

Lại còn biết vượt mong ngựa, A Nguyên đối mặt với người cậu này thật không còn lời nào để nói.

Thái phu nhân lại thật thích bộ dạng này của thiếu niên, cười thật sâu một bên che đầu A Nguyên, một bên nói với thiếu niên "Cháu gái của ngươi còn đang nhìn đây, chú ý tới bộ dạng làm cậu chút đi." Thấy thiếu niên nhe răng cười, vẻ mặt ôn hòa ngồi bên cạnh mình cười nói với Túc vương phi, "Sao hôm nay ngươi lại nhớ tới việc về đây?" Thấy Túc vương phi ngăn ra rồi lặng lẽ quay lại nhìn anh quốc công phu nhân, tò mò hỏi, "Chẳng lẽ còn có việc?"

"Vương phi nương nương nhớ thương mẫu thân, cố ý tới thăm chứ nào có việc gì đâu?" anh quốc công phu nhân cười cười, thấy trên mặt thái phu nhân lộ ra vẻ mệt mỏi, vội vàng nói, "Mẫu thân sáng sớm đã dậy khó tránh mệt nhọc, xin hãy nghỉ tạm một chút, chờ ta cùng vương phi nương nương nói chút chuyện khuyên phòng rồi lại tới bồi mẫu thân được không?" Thấy thái phu nhân gật đầu, biết nàng thật mệt mỏi, vội vàng đưa ánh mắt ám chỉ với thiếu niên bên cạnh, để thiếu niên kia ôm A Nguyên còn mình tự tay hầu hạ thái phu nhân nằm nghỉ rồi mới ra chính phòng của anh quốc công phủ.

"Sự tình về đứa bé kia, Tam ca của ngươi không nói với mẫu thân nói, e sợ mẫu thân tức giận." anh quốc công phu nhân vừa đi vừa thờ dãi "Ngươi cũng thấy mẫu thân bây giờ, tinh thần ngày càng không tốt, ngày thường cũng lười ra ngoài, chỉ cùng bọn tiểu bối nói giỡn vài câu, làm sao có thể để nàng vì chuyện này mà mệt mỏi?" đang ôm nàng ở một bên, thiếu niên tên Tề Kiên, mặt mày lộ vẻ rầu rĩ, cánh tay ôm A Nguyên siết chặt, A Nguyên ngẩng đầu lên thấy cậu có bộ dáng khó chịu, trong lòng cảm thấy hửn là người có lòng, kêu nha nha hai tiếng an ủi.

"Tiểu quý, như con khi con." Tề Kiên cúi đầu nhìn A Nguyên cố gắng bán manh lộ ra một cái cười xấu xa, trong nháy mắt giấu đi sầu lo.

A Nguyên suyt nữa hụt hơi, trừng tiểu tử này, khuôn mặt nhỏ nhắn vằn vẹo.

Được rồi, tuy rằng nàng bây giờ còn chưa nảy nở, nhưng mọi người đều ca ngợi nàng đáng yêu dễ mến, nói trắng trợn chân tướng ra như vậy là muốn

kéo cừu hận sao anh bạn nhỏ!

A Nguyên lặng lẽ ở trong lòng ghi vị cậu này vào sổ đen, vinh dự đứng đầu sổ đen là mỹ nam có sở thích cố chấp với việc chọc búng nhỏ của nàng A Dung.

Đứng trước mơ hồ có tiếng nói truyền đến, Túc vương phi cười lạnh nói "Phụ thân qua đời nhiều năm như vậy, vì sao hôm nay mới tìm tới phủ chúng ta?" Nghe anh quốc công phu nhân khuyên vài câu, nàng cắn hận nói, "Lẽ nào không phải là vì kiêng kỵ ta, sợ ta ăn mất đứa bé kia?" Ai nguyện ý nhiều thêm một thứ để? Túc vương phi từ trước đến nay không là người nhẫn tâm, dù không có hảo cảm với đứa bé kia cũng chỉ lạnh nhạt một chút sẽ không làm điều gì ác độc hà, lúc này Túc vương phi cắn răng nói, "Năm đó đại bá phụ qua đời, chúng ta liền phân gia ai mà không biết? hân không đi tìm tứ ca, không đi tìm ngũ đệ, mà đến anh quốc công phủ làm âm ỉ, thật cho rằng ta không biết hân có chủ ý gì sao?!"

anh quốc công là đại phòng, Túc vương phi là tam phòng, nói lý lẽ thì sau khi phân gia sẽ không liên quan tới nhau chỉ là từ trước tới giờ luôn thân cận, trên tiếng tăm là phân gia nhưng những điều khác vẫn như cũ, nhưng chuyện này người trong nhà biết còn trong mắt người bên ngoài anh quốc công phủ gia đình độc lập. Vì thế, nhi tử của tam lão gia sao không đi tìm anh em ruột là Túc vương phi mà lại đi gặp anh quốc công phủ?

Chỉ là nhìn thấy hai người của tam phòng không có phú quý như anh quốc công phủ, nên muốn chiếm tiện nghi của đại phòng mà thôi.

"Nếu thật sự là đứa bé ngoan, Tam ca của ngươi lưu trong phủ cũng không sao?" anh quốc công phu nhân thở dài, "Giữa huynh đệ tỷ muội, sao có thể phân biệt rạch ròi như vậy?"

"Chỉ bằng việc đứa nhỏ này đã làm, ta đã không thể đồng ý." Túc vương phi dừng một chút lại hỏi, "thật sự là nhi tử của phụ thân?"

"Cái này thì không sai được." anh quốc công phu nhân nhẹ giọng nói "Tam ca của ngươi đã phái người điều tra qua, không có điểm gì đáng ngờ" thấy Túc vương phi liền tiếp cười lạnh, nàng cũng biết ân oán năm đó của phụ tử nhà này nên an ủi nói "Ngươi cũng đừng lo lắng, ý tứ của tam ca là cho hân một ít tiền, thêm một ít sản nghiệp ở địa phương, tự mình sinh sống là được." Tuy rằng huyết thống quan trọng, nhưng người này không sinh ra ở anh quốc công phủ làm người ta luôn lo lắng lại lịch không rõ, bởi vậy anh quốc công cũng không có ý định để hân ở lại trong kinh.

"Nếu về sau hân lòng tham không đáy, nháo om xòm lên thì thế nào?" Túc vương phi vội vàng hỏi.

"Nếu không thể thu xếp tốt, chúng ta dĩ nhiên có thủ đoạn để xử lý." Trong mắt anh quốc công phu nhân ánh lên lạnh lùng nhưng lại không muốn làm em gái chồng kinh sợ, ôn thanh nói, "Chuyện nhà mẹ đẻ, ngươi biết chút là được rồi, không cần lo lắng quá." Rồi chuyển hướng đề tài, hỏi Túc vương phi việc tiến cung như thế nào, lại nói đến việc gần đây vài vị tỷ muội xuất giá tình huống thế nào, đến khi thấy sắc mặt Túc vương phi hòa hoãn mới mang mọi người vào viện của mình.

Sai bọn nha đầu đem điểm tâm và nước trà lên, anh quốc công phu nhân thấy gương mặt Túc vương phi vẫn có tâm sự nặng nề, trong lòng cũng biết em gái chồng không thông suốt được, bắt đầu dĩ thời dài, ôn thanh nói với Túc vương phi "Thôi thì, chúng ta đi gặp đứa bé kia một chút?" Thấy Túc vương phi gật đầu, nàng chần chờ một chút không muốn để mấy đứa nhỏ liên lụy vào trong đó mới cười nói, "Mấy cái đứa nhỏ..."

"Chúng con sẽ đi theo mẫu thân." Phụng Khanh cười thấp giọng nói "Hảo ý của mẹ chúng ta biết, nhưng để mẫu thân một mình đi gặp người khác trong lòng chúng con sẽ bất an, về muội muội " hân thấy Tề Kiên đặt A Nguyên trên tráp liền nói, "Để muội muội chờ ở đây đi." hân nói xong liền nghe thấy các huynh đệ liền thanh đồng ý, Túc vương phi mỉm cười nhìn hân một cái, xem như đồng ý.

"Ta ở lại với cháu ngoại gái thôi " Tề Kiên đang cúi đầu chăm chú nhìn A Nguyên, lúc này ngẩng đầu cười nói " Cũng để yên tâm thêm chút."

"Ta ở lại với lục ca." một bên Phụng Minh vội muốn chết nói, khi Tề Kiên hí mắt nhìn qua, trên mặt vội vàng nặn ra một nụ cười nịnh nọt, thấy thiếu niên này cả người run lên rồi quay đi cảm thấy bại cúi đầu.

Túc vương phi dĩ nhiên cũng không muốn để Phụng Minh xen vào gia sự của mình, nghe vậy liền mang theo các con trai của mình trùng trùng điệp điệp rời đi, thấy bọn họ đi Tề Kiên mới sờ đầu nhỏ của A Nguyên nghiêng đầu như nỏ mảy hỏi "Điện hạ tìm ta, là có việc gì sao?"

"Lục ca thật là anh minh." Phụng Minh một chút cũng không có coi mình là hoàng tử, đối với việc không có gram giá trị nào trước mặt thiếu niên cũng coi như bình thường, dù sao năm đó, khi lần đầu tiên hân thấy Tề Kiên dù còn nhỏ tuổi đã biết dùng vẻ mặt ngây thơ vô tội hỏ một vị đích tôn vương phủ thống khổ thì sau này liền sùng bái vị lão đại này thật sâu, nhưng lần này tới đây là vì công sự của Đức phi, liền đến bên Tề Kiên vội vàng nói "thật có một việc nhỏ cần lục ca hỗ trợ." Tề Kiên lộ ra biểu tình bình thường, hân nghĩ hân chỉ là việc người cung khi dễ nên Phụng Minh muốn báo thù không ngờ lại nghe nói đến việc Uông gia dùng tiện nhân để lừa hôn.

A Nguyên khinh bỉ thấy Tề Kiên chậm rãi gật đầu, nghiêng đầu, thấy trên tráp cách mình không xa có một đĩa bánh hoa quế liền chảy nước miếng, trong lòng lần đầu tiên có cảm giác về sự ưu việt của tuổi tác.

Uông gia, Uông gia không phải là nhà ngoại tổ của Tam công chúa sao, thoát nhìn lần này không phải là vì Phụng Minh bị ủy khuất, mà là Phụng Minh muốn lấy công bằng cho Tam công chúa thôi.

Nàng cảm thấy Phụng Minh không đánh cho tên kia bư đầu xúc trán thì tâm tính vẫn rất là tốt âm thầm gật gật đầu, sau đó nghe thấy hương thơm ngọt lịm bên A Nguyên nuốt từng ngụm nước miếng, thấy kia 2 người đều không chú ý đến mình liền chậm rãi đưa tay nhỏ ra, khó khăn nhìn nhìn về phía đĩa bánh hoa quế tìm kiếm, chuẩn bị thừa dịp có cơ hội tốt này thưởng cho miệng mình một chút ngon ngọt.

Quế hoa cao, hương vị thật tốt.

A Nguyên Bị hương khí ngọt ngào này làm cho nước miếng chảy ròng ròng, rồi cuộc khó khăn đưa móng vuốt nhỏ đặt trên đĩa bánh, nắm một cái trong tay đang muốn rút nhanh về thì thấy trên đĩa điểm tâm màu trắng, từ cánh tay mập của mình còn xuấthiện một cái tay khác thon dài.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

A Nguyên ngẩng đầu nhìn sừng sờ Lục cậu nhà mình, không biết phản ứng nên như thế nào.

"Sao vậy?" Tề Kiên kinh ngạc cúi đầu nhìn móng vuốt nhỏ của A Nguyên một lúc lâu, khẽ cau mày nói "Ta nghe nói, hài tử mới có như vậy không thể ăn lung tung đúngkhông?" Nghiêng đầu nhìn qua thấy Phượng Minh gật đầu, hần quay lại vô cùng đau đớn nói với A Nguyên "Cháu giả ngoan, con làm sao có thể không cố kị thân thể của mình như vậy? Bánh hoa quế là thứ bây giờ con có thể ăn sao? thật sự làm cậu quá lo lắng rồi, vì để con không phạm phải sai lầm này nữa, tuy rằng cậu cảm thấy thật khó khăn nhưng là " hần nói tới đây nặng nề thở dài một cái rồi cầm đĩa bánh lên ăn hết một hơi rồi mới hằm hồ nói, "Ta chỉ có thể cố gắng mà ăn hết, như vậy mới được a.~~~~~"

Thiếu niên tuấn tú một bên nghiêm túc lau sạch móng vuốt của A Nguyên một bên lẩm bẩm nói "Nhớ rõ, người thiếu cậu một cái nhân tình a ~~~~." Đầu năm nay nhà trường bồi tốt như hần đi đâu tìm ra a Tề Kiên hơi có chút cảm khái nghĩ.

A Nguyên bị người cậu vô sỉ này làm cho sợ ngây người, đừng nói là không thể nói chuyện dù là có thể nói thì nàng có thể nói gì được chứ.?

Khi dễ một em bé sơ sinh như vậy, tốt lắm sao!

"Lục ca nói quá đúng!" lúc này Phượng Minh cũng cảm thấy thèm ăn, cầm một đĩa bánh khác lên ăn thật nhanh thở dài "Ta nhất định là người đại ca yêu thương bao hộ muội muội nhất trên đời này." thật tình thì làm một hoàng tử khổ sở vì bị mẫu thân ngăn cấm ăn đồ ăn vặt, hiện tại vậy mà có thể được ăn bánh hoa quế mềm mềm thơm thơm, Phượng Minh sâu sắc cảm thấy nhân sinh thật sự viên mãn.

Tề Kiên và Phượng Minh trong ánh mắt bị phần của A Nguyên, hạnh phúc ăn hết các loại điểm tâm bị trường bồi hạn chế rồi mới lau miệng nhìn A Nguyên đang trở mình giận dữ, Tề Kiên cười híp mắt ôm A Nguyên vào trong ngực an ủi "Đây là vì tốt cho người, bằng không về sau người biến thành một con nhóc mập mạp, tựa như..... " hầnche miệng suy tư một chút, chỉ vào Phượng Minh đang đứng ngốc nói "Béo như điện hạ vậy thì biết làm sao được đây? Như vậy sẽ không ai thèm lấy." Thấy A Nguyên vẫn quay đầu không để ý, trong lòng hần lại cảm thấy thật khả ái đáng yêu, túm tay mập của A Nguyên nói "thật khả ái ~~, cậu thật thích người a ~~."

Bé nhỏ mềm mềm tròn tròn làm Tề Kiên thích không chịu được.

A Nguyên thù mới hận cũ chồng chất, khi Tề Kiên đang tươi cười ra sức giơ tay nhỏ lên đập mạnh vào trên mặt cậu một cái.

"Ha ha..." Tề Kiên cũng không giận, chỉ ôm cháu ngoại đang giận dữ lặn qua một bên cười.

"Lục ca a." Phượng Minh ở một bên đợi nửa ngày mới hỏi, "Việc kia, người còn chưanói với ta nên làm cái gì bây giờ."

"Chuyện này hỏi ta làm gì." Tề Kiên lộ vẻ lơ đãng. Xưa nay hần thông minh dĩ nhiên biết Phượng Minh chưa nói hết sự thật, nhưng là việc này liên quan gì tới hần? Người gặp xui xẻo lại không phải hần, đứng ở một bên xem cuộc vui là được rồi, hần chỉ mỉm cười nói, "Nhìn đi, chỉ là một bại gia tử, đã khiến người khó khăn thế này." hần cười thờ dài, "không phải là lo lắng hần sau này gây thêm phiền toái sao? Người như vậy quý kẻ gì cũng không bằng việc hù dọa hần. Kéo hần đến nơi nào đó dạy hần biết cái gọi là quy củ thuận tiện bắt hần kí vài tờ giấy bỏ bằng cử toàn bộ gia sản là đủ rồi, cam đoan hần không bay ra khỏi tay người."

Đương nhiên, ý kiến thất đức như vậy cũng chỉ dùng được cho tiện nhân, nếu dùng cho người tốt, đại gia ta sẽ có áp lực rất lớn a ~~~~.

"thật thô bạo a." Phượng Minh nhỏ giọng nói.

"thật sự không có mưu kế gì tốt hơn." Tề Kiên miễn cưỡng nói "Đối với loại người này, còn sống đã là lãng phí, tội gì phải dây dưa với người như vậy? Chỉ cần sau này hầncâm miệng, trên dưới nhà hần cũng cảm miệng dĩ nhiên sẽ bình an cả đời."

"Nếu hần không thành thật thì sao?" Phượng Minh rối rắm hỏi "Hoặc là hần vào trong cung cáo trạng ta, nói ta ý thể hiếp người thì làm thế nào?"

"Chuyện như vậy mà người phải tự mình ra mặt?" Tề Kiên kinh ngạc tới hồng rồi, ngay cả A Nguyên trong ngực hần cũng vì lời nói thiếu não của Phượng Minh mà sợ ngây người, hỏi lâu thiếu niên hần rèn thép không thành thành sắt nói "Người không thiếu thuốc hạ, tùy tiện tìm một người, sao lại cần phải tự mình ra mặt? Tìm tiểu tử nào mặt mũi bình thường chút. Về phần nếu hần không thành thật..... " hần cười nói "Bại gia tử này làm sao dám nói ra ngoài? Để trường bồi biết chẳng phải sẽ thất vọng vô cùng vềhần sao? Huynh đệ hần không một hai người phải không?" Thấy Phượng Minh gật đầu, Tề Kiên lại lạnh nhạt nói "Cho nên người có thể yên tâm, người như vậy vì bản thân mình, hần tuyệt đối sẽ không dám nói một chữ, thậm chí còn không dám đề huynh đệ trong nhà đánh chủ ý tới người kia."

"Đa tạ lục ca." Phụng Minh đã sớm muốn đánh tiểu tử nhà Ưng gia, nhưng Đức phi luôn dằn dò không thể trêu chọc ra tai họa cho Tam công chúa hẳn mới cố nén, nay nghe xong liền rất là kinh hãi lập tức nói, "Nghe nói tiểu tử này rất thích đánh cược, chớ hấn thua đủ bạc, ta có thể hào hào thu thập hẳn!" nói xong lại xoa tay, vẻ mặt nóng lòng muốn thử.

Tề Kiên mỉm cười nhìn vị hoàng tử đang mười phần nhiệt huyết, cúi đầu không nói, chỉ nhẹ nhàng mà vỗ vỗ ngực cháu gái.

Đức phi là một người thông minh. Biết làm một hoàng tử mà lại quá mức thông minh lanh lợi sẽ dễ người trong cung kiêng kỵ, nên giáo dục Phụng Minh thành tính tình cương trực lại lương thiện. Nghe người trong cung nói Phụng Minh rất là thân cận với hai đích huynh trưởng của mình, tuy rằng như vậy là chặt đứt con đường của hắn đến hoàng vị nhưng là ngày sau một khi Thái Tử đăng cơ, đương nhiên sẽ nghĩ vị huynh đệ vô tâm vô phế này, một cái vương vị là không thể thoát.

Vì vị hoàng tử này Đức phi coi như là đã phí hết tâm tư. Hắn cũng thích người thông minh như vậy, ít nhất sẽ không tự tìm đường chết làm liên lụy đến hắn, trong lòng Tề Kiên cảm thấy Phụng Minh cũng coi như chơi được, dằn dò, "Mặc kệ là chuyện gì xảy ra cũng đừng để hắn biết thân phận của điện hạ."

"Lục ca đối với ta thật tốt." Phụng Minh cảm động, thấy trên mặt Tề lộ ra một cái tươi cười thân cận liền cảm khái nói "Ồ trong lòng ta thật là vui vẻ." Ở trong cung, trừ mẫu phi và Hoàng Hậu ra, khi gặp các cung phi khác Phụng Minh vẫn luôn phải cẩn thận đặc biệt là các hoàng tử của cung phi, thấy bộ dáng của hắn dường như muốn ăn luôn hẳn bình, nếu những người đó tươi cười thân cận với hắn quả thực sẽ làm Phụng Minh sờn tóc gáy, bỗng cảm thấy kiếm ăn trong cung thật mệt, lúc này cúi đầu nói "Phụ hoàng nếu sớm ngày phân ta ra khỏi cung thì tốt rồi."

Hắn chỉ luyến tiếc mẫu phi và hoàng muội.

"Sẽ có một ngày như thế thôi." Tề Kiên cười trấn an nói, "Điện hạ tính tình vui vẻ phóng khoáng, ngày sau dĩ nhiên sẽ có tiền đồ."

Phụng Minh gật mạnh đầu, cảm thấy giải quyết được tâm nguyện xong lại lộ ra chút tâm sự nhỏ của mình, khuôn mặt đỏ bừng, khe khẽ nói, "Cái kia... không biết nhị công nương của quý phủ..." Thấy Tề Kiên nhướn mày nhìn mình, hắn vội vàng nói, "không phải, ta chính là, chính là..." Đến cùng lại không dám nói ra chỉ đỏ mặt cúi đầu xuống.

A Nguyên thấy đường huynh bộ dáng đã động xuân tâm, tò mò vô cùng chỉ hận không thể từ trong ngực Tề Kiên leo ra níu chặt áo Phụng Minh hỏi cho rõ, nhất thời liền làm phản trong ngực Tề Kiên rất không thành thật.

Tề Kiên nhìn cháu gái trời sinh bát quái, trong mắt lóe qua một tia bất đắc dĩ lại mỉm cười lễ phép nói, "Sự tình trong nhà của chất nữ ta biết không nhiều."

Phụng Minh thấp giọng lẩm bẩm thêm một câu, đầu rũ xuống càng sâu, tội nghiệp, A Nguyên quả thực có thể nhìn thấy hai cái tai và đuôi của hắn đang cụp xuống.

Nhưng mà nhị cô nương, chẳng lẽ là đang nói đến hai con gái song sinh của anh quốc công? A Nguyên chỉ biết là đại biểu tỷ và nhị ca của nàng là thanh mai trúc mã từ nhỏ lớn lên cùng nhau, nay đã định thân, không nghĩ tới Phụng Minh lại xem trúng nhị biểu tỷ của nàng. Nhưng là đối với vị đường huynh này A Nguyên cảm thấy hi vọng không nhiều.

Một nữ nhi của anh quốc công đã gả vào Túc vương phủ làm thế tử phi, lại gả nữ nhi con lại cho người chắc chắn sẽ được phong vương là Phụng Minh, cục diện như thế dù Hoàng thượng tín nhiệm anh quốc công tới đâu, cũng sẽ không bằng lòng.

Không quan hệ đến tín nhiệm, chỉ liên quan đến cân bằng.

Cậu của nàng có thể nhận đề sủng nhiều năm như vậy, dĩ nhiên sẽ suy nghĩ cẩn thận đạo lý này.

Tề Kiên đương nhiên cũng phải suy nghĩ cẩn thận, con mắt nhìn về phía Phụng Minh mang theo chút thương xót, nhưng lại chỉ nói "Nghe nói trong cung năm nay tuyển tử, tuyển chọn trắc phi cho Thái Tử điện hạ và nhị hoàng tử điện hạ phải không?, hay là nhân lúc này chọn luôn cho tam hoàng tử và điện hạ luôn được không?" Thấy Phụng Minh đột nhiên ngẩng đầu nhìn tới sắc mặt trắng bệch, trong lòng Tề Kiên thở dài lại làm như không thấy, lạnh nhạt nói "Hoàng thượng và Hoàng Hậu nương nung luôn thương yêu điện hạ như vậy, nhất định sẽ tìm cho điện hạ một chính phi vừa ý." một khi đã có chính phi, bằng thế lực của anh quốc công sao có thể để đích nữ của mình làm thiếp cho một hoàng tử?

Đây là đánh thức nhẹ nhàng dành cho Phụng Minh để hắn nghĩ thoáng ra chút.

"Ta..." Từ hoàng tử há miệng thờ dốc nhìn ánh mắt sáng rõ của Tề Kiên và ánh nhìn của A Nguyên về mình, trong lòng phát đau lại không thể nói ra hai chữ "Ta biết"

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sùng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Phượng Minh hờn phách thất lạc rồi đi, A Nguyên bị ôm trong ngực Tề Kiên thấy hân hân thần trong chốc lát, cảm thấy người cậu này tâm địa cũng không tệ lắm, lúc này lại thấy Túc vương phi gương mặt mỗi một mang theo mấy nhĩ tử trở về vào phòng xong cũng không nói lời nào, chỉ chống đầu nhắm mắt dưỡng thần hồi lâu mới vừa thở dài, "Ta chưa từng thấy qua nữ nhân nào vô sỉ như vậy." Nàng được Túc vương quan tâm nuông chiều từ bé, đã rất lâu rồi không nhìn thấy người như vậy, nếu không phải anh quốc công phu nhân quát mẹ của vị đệ đệ kia ngừng lại, Túc vương phi thật muốn ý thể hiếp người một phen.

"Đừng lo lắng, đã như vậy đêm nay ta với tam ca ngươi sẽ tiến bước bọn họ." Đứa bé kia tạm thời không nói đến nhưng mẹ của nó bây giờ đã tung tăng nhảy nhót như vậy nếu giữ lại trong kinh khó tránh khỏi là mầm họa cho anh quốc công phu và Túc vương phi, anh quốc công phu nhân nghĩ sẽ đưa hai mẹ con này ra bên ngoài vĩnh viễn không cho về kinh, nhưng lại không muốn nói nhiều với Túc vương phi chỉ khẽ giọng an ủi, thấy Tề Kiên đang ôm A Nguyên cười hi hi nhìn qua cười hỏi, "Từ điện hạ về cung rồi sao?" Thấy Tề Kiên gật đầu, nàng lại thò người qua xem mấy đĩa điểm tâm, không ngoài dự liệu thấy bên trong trống không, ngay cả bột phấn cũng không còn lại cười nói, "Đây là..."

"Điện hạ cảm thấy nhà điểm tâm nhà chúng ta ăn rất tốt." Tề Kiên cố gắng dùng vẻ mặt vô tội nói chuyện với chị dâu nên không thấy được ánh mắt khinh bỉ của A Nguyên trong ngực mình, đối thoại như vậy hiển nhiên không có nửa phần áp lực với hắn.

Khỏe miệng anh quốc công phu nhân khẽ mở... nói đến cùng mình cũng đã nhìn vị lục đệ này lớn lên, cũng biết anh quốc công đối với đệ đệ từ trước đến giờ luôn nghiêm khắc, từng để vị đệ đệ này ăn rau xanh một năm, trong lòng cũng đau lòng hắn nên mở một mắt nhắm một mắt cho qua.

Tề Kiên học ra một hơi cúi đầu là lưỡi liếm trên môi một vòng, lau đi chứng cớ.

"A a!" A Nguyên ngồi đối diện với Phượng Khanh mở tay nhỏ ra.

Phượng Khanh đang thấp giọng nói gì đó với Phượng Đường, nghe A Nguyên gọi như có lòng có linh Tề cười cười ôm A Nguyên từ trong ngực Tề Kiên, thấy đứa nhỏ này ửng vào vạt áo của mình, một cái tay nhỏ oán giận chỉ vào Tề Kiên chớp mắt, bộ dáng muốn cáo trạng liền nhin cười không được, cúi đầu mỉm cười hỏi, "Muội muội muốn nói cái gì?"

hắn đoạt bánh hoa quả của abnr công chúa a!

A Nguyên lệ nóng doanh tròng, còn đang y y nha nha kêu thì nghe anh quốc công phu nhân hỏi, "Đây là..."

"Đại khái là đói bụng." khuê nữ nhà mình ăn no rồi ngủ ngủ no lại ăn, mở mắt rakhông phải tìm mĩ nhân đại ca của mình chơi đùa thì là nghịch đồng tài sản nhỏ của mình, Túc vương phi cảm thấy khuê nữ nhà mình cũng là nhân vật kỳ ba, vỗ về trấn thờ dài nói "nói tới là thấy mệt mỏi rồi" nàng kể lại việc A Nguyên tiểu lên người Hoàng thượng ở trong cung của Thái Hậu, Túc vương phi oán hận nói trong ánh mắt nhin cười của anh quốc công phu nhân "Nếu không phải do ăn quá nhiều, làm sao lại dọa người như vậy chứ? sau này trưởng thành, sợ là Thái Hậu vag Hoàng thượng vẫn sẽ nhớ rõ đấy."

"thật đáng yêu." anh quốc công phu nhân cười nói, "Tiểu hài tử, có gì là quá đáng đâu?" Thấy Túc vương phi vẻ mặt hăm mộ nhìn mình, nàng lắc đầu nói, "Mấy tiểu tử nhà ta, cả một đám đều theo phụ thân của chúng, nhất định phải làm ra bộ dạng lão luyện thành thực, còn lâu mới có bộ dáng xa khả ái ngày thơ người gặp người thích như công chúa."

Cái này, y là thích mình nha ~~~, A Nguyên lắng tai nghe rất là vừa lòng chậm rãi gạt đầu nhỏ của mình tán thành, sau đó dùng ánh mắt chờ đợi nhìn anh quốc công phu nhân hi vọng nàng có thể nói thêm chút nữa.

Tiểu A Nguyên thích nghe nhất là những lời như vậy a~~~~.

"Ta ngược lại, thích 2 cái cháu gái nhà nhận lịch sự hơn." Túc vương phi xoa xoa khăn tay, tại ánh mắt ngưng ngung của Phượng Đường ghé vào bên tai anh quốc công phu nhân nhỏ giọng nói "Tam tẩu, tặng đại tỷ nhĩ cho ta được không?"

Đây là ý tứ muốn cầu hôn, anh quốc công phu nhân cũng không cảm thấy kinh ngạc, chung quy Phượng Đường và trưởng nữ của nàng là Tề Nhã là thân mai trúc mã tình cảm cực tốt, huống gì Phượng Đường nay là thế tử của Túc vương tiền đồ sáng rõ lại là con dâu của Túc vương phi làm sao có thể có uy khuất được? Trong lòng hơn phân nửa là nguyện ý chỉ là không thể lướt qua anh quốc công đền làm chủ liền mỉm cười gật đầu nói "Cũng phải hỏi qua ca ca ngươi." nói xong lại nhìn Phượng Đường mặt mũi tuấn mỹ khí độ tôn quý lại có tình với nữ nhi nhà mình, nghĩ tới Phượng Đường nhân phẩm đoan chính càng cảm thấy vừa lòng, nụ cười trên mặt không hề che giấu.

"Nếu không phải đại tỷ nhĩ có quá nhiều người mơ ước ta làm sao phải cấp bách như vậy chứ?" Phượng Đường chẳng qua vẫn đang ở đầu 10(17 hay 18 jj đó), Túc vương phi cũng không sốt ruột chỉ cười nói "Tam tẩu dạy dỗ 2 nha đầu giáo tốt như vậy, về sau không biết nhà ai có phúc có được nhị tỷ nhĩ nha." Nhị cô nương Tề Thiện, cầm kỳ thư họa không gì không giỏi, bản lĩnh quản lý gia sự là học từ anh quốc công phu nhân, tuổi còn nhỏ nhưng khí độ toàn thân không thấp, khó có được là làm người luôn khiêm tốn lễ độ, nếu không phải anh quốc công cảm thấy người ở hoàng gia tình cảm quá tệ thì làm hoàng tử phi cũng dư dật.

Nhưng phần lớn con cháu hoàng gia đều thể thiếp đồng đảo, anh quốc công trừ bỏ anh quốc công phu nhân ra không thiếp thất không thông phong, gia phong nghiêm chỉnh làm sao chịu để khuê nữ của mình bị uy khuất, nếu không phải Phượng Đường xưa nay luôn thành thật lại có Túc vương phi ở đây thì xin lỗi nói lịch sự một câu: muốn cưới đại cô nương của anh quốc công phu, nằm mơ là được!

"sẽ tìm cho nàng một người thích hợp thôi." anh quốc công phu nhân cười nói "Đều là người trong nhà, ta có gì mà không nói với ngươi được? Muốn kết hôn với cô nương nhà ta thì cả đời chỉ có mình nàng không bao giờ được có nhị tâm, nếu không thì...." nàng thấp giọng khụ đạo, "Còn có Tam ca của ngươi trấn giữ đó thôi." Như đối thành người khác anh quốc công phu nhân sẽ không nói trắng ra như vậy, nhưng nếu là Túc vương phi nàng biết rõ nhân phẩm của cô em gái chồng nên không có băn khoăn mà nói thẳng

Tề Kiên ở một bên thành thật lắng nghe nhưng trong lòng lại vì Phượng Minh đốt một cây nến.

Thoạt nhìn, hoàn toàn không phải là nói đùa.

Hoàng tử không nạp thiếp? Cho rằng mình là Túc vương sao?!

"Có được bảo bối như vậy, ai còn muốn nạp thiếp chứ?" Túc vương phi thoải mái nói "Nhà chúng ta trước đây không có quy củ này, về sau cũng sẽ không có!" nói xong, hốc mắt nàng đỏ lên nói, "Năm đó vì mấy người thiếp này chúng ta chịu biết bao nhiêu đau khổ? Cũng bởi vì như vậy ta mới không quen nhìn những yêu tinh kia!" không nói năm đó vì nạp thiếp mà mẹ đẻ nàng và phụ thân nổi lên tranh chấp, bị phụ thân đập một cước thương tới phê phù, cuối cùng bị bệnh mà chết, mà hiện nay anh quốc công thái phu nhân cũng từng vì một thiếp thất thứ nữ mà phụ thân ly tâm với anh quốc công, mang đầy bi thương trong lòng mà sống, sau này nếu không phải vì mấy tỷ muội đồng tâm đâm thiếp thất thứ nữ kia xuống chỉ sợ tước vị anh quốc công này còn không biết về tay ai.

nói tới điều này, trong lòng Túc vương phi liền thương cảm không chịu được, rung rung nói, "Chúng ta đều đã chịu qua khổ sở vì mấy yêu tinh đó, ta làm sao để con dâu mình cũng phải chịu khổ như vậy?"

Chuyện năm đó để lại trong lòng nàng và tỷ muội cùng thế hệ một vết thương không cách nào khép, cũng bởi vì lão anh quốc công sùng thiếp diệt thế, bởi vậy các tỷ muội đối với sinh vật gọi là thiếp thất luôn có ác cảm thật lớn, dù đã gả cho người cũng càng để ý trong lòng, phu quân làm cái gì cũng đều có thể, chỉ trừ bỏ nạp thiếp. May mà nàng và các tỷ muội đều tìm được phu quân tốt dù biết yêu cầu này có chút quá phận nhưng vẫn bao dung, làm nguyên vọng của thế tử.

anh quốc công phu nhân cũng một người trong số, lúc này thở dài, "Ta biết tâm ý của ngươi, cho nên cũng không có lo lắng cho đại và nhị nha đầu." anh quốc công là một đại gia tộc, dù gả Tề Thiện vào nhà nào cũng có thể bảo đảm khuê nữ hạnh phúc, bằng không nàng cũng sẽ không nói ra cuồng ngôn như vậy, thấy Túc vương phi trong lòng vẫn khổ sở mím cười nói, "Đều là chuyện quá khứ rồi, chúng ta nay sống thật tốt, có gì tốt hơn vậy nữa sao?"

"Để tam tẩu chế giễu rồi." Túc vương phi lau nước mắt đi rồi hỏi, "Ca nhi tỷ nhi đâu?"

"Hai ngày trước đã ra bên ngoài để lên chùa cầu phúc cho mẫu thân, hôm nay mới có thể trở về." anh quốc công phu nhân cẩn thận lau nước mắt cho Túc vương phi rồi mím cười nói "Theo ý ta việc đính hôn, không cần giống trống khua chiêng, làm cho ồn ào náo nhiệt " thấy Túc vương phi muốn nói lại thôi, nàng ôn thanh nói, "Ta biết ngươi không muốn để đại tỷ nhi chịu ủy khuất, sau này ngày xuất giá làm thật lớn cũng có thể diện mà, trước mắt chỉ cần ngươi và ca ca ngươi chọn ngày giờ tốt lành là được." nói xong, nàng thở dài "Trước mắt ta không dám ứng với ngươi cũng là vì sợ ca ca ngươi sẽ không đáp ứng trong một lần."

anh quốc công làm người ôn hòa văn nhã, nhưng đối với các vấn đề liên quan tới con gái lại rất có nguyên tắc, làm sao có thể trong một lần đã đồng ý kết hôn? Đây không phải là làm cho khuê nữ mất mặt sao? Tất nhiên là phải ép buộc con rể tương lai một chút xả giận cho xong mới tính, anh quốc công phu nhân quá biết cá tính của trượng phu, lúc này lộ ra nét mặt xin lỗi nói "Nếu là ca ca ngươi cố chấp cũng đừng chấp nhặt với hắn."

"Tam ca trước đây đã hư rồi bây giờ vẫn vậy." Túc vương phi lại không cảm thấy có cái gì không đúng, nữ nhi nhà ai là không quý giá chứ? Năm đó thời điểm Túc vương xem trúng nàng, bá phụ và huynh trưởng trong nhà thay nhau chơi đùa Túc vương tới chán mới đồng ý kết, lại nhìn Phượng Đường ở một bên lắng nghe mặt mày xanh mét rồi vỗ tay cười nói, "Cũng phải hảo hảo nh ép buộc tiểu tử này vài lần để hắn biết, nữ nhi Tề gia không phải dễ cười như vậy."

Vương phi nương nương, ngài thật sự là mẹ ruột sao?

A Nguyên ghé vào ngực A Khanh cười đến mức cả người phát run, lại bị Túc vương phi "Quân pháp bắt vị thân" làm cho run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sùng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Đến buổi tối, anh quốc công và hai vị biểu tỷ, biểu huynh đã trở về.

A Nguyên ghé vào ngực Phượng Khanh ngủ rất lâu nên lúc này đặc biệt có tinh thần, biết một trong số đó là người trong lòng của nhị ca, đôi mắt nhỏ sáng như đèn pha nhìn qua rồi nhìn lại hai cô gái trước mặt. Thấy hai nữ hài nhi, một người mặc áo hồng một người mặc màu xanh nhạt, khuôn mặt có vài nét tương tự, chỉ là cô gái áo hồng có vẻ ôn nhu ân cần, còn người áo xanh lại thêm vài phần đoan trang làm người nhìn nhớ trong lòng nhưng lại không dám khinh cuồng.

Có giống nhau ở chỗ hai vị biểu tỷ thật đúng là mỹ nhân bại hoại tuổi còn nhỏ mà mỹ mạo đến thế, người áo hồng len lén nhìn Phượng Đường đang tươi cười rồi hơi hơi nghiêng đầu trên gương mặt trắng nõn hiện lên nhàn nhạt sắc hồng đôi mắt như nước trong veo tỏa sáng.

A Nguyên nhìn thấy liền hiểu nàng là đại biểu tỷ Tề Nhã, một nữ hài nhi khác trầm tĩnh hơn chắc chắn là nhị biểu tỷ Tề Thiện.

2 biểu tỷ dường như rất thân với Túc vương phi chỉ cúi chào xong liền tới bên người Túc vương phi nhò giọng nói chuyện, A Nguyên quay đầu nhìn sang hướng khác thì thấy một nam hài nhi mặt tròn xoe trên người mặc cẩm y, đang chạy tới trước mặt A Nguyên rồi mỉm cười sờ bụng nhỏ của A Nguyên hỏi Phụng Khanh "Biểu ca, đây chính là biểu muội sao?" Thấy A Nguyên cũng quay đầu nhìn mình bằng ánh mắt đen ánh, hân tười cười nói "Ta là biểu ca của muội, sau này đi theo ta vui chơi được không?!" Thấy A Nguyên nhìn mình ghét bỏ rồi xoay vào người Phụng Khanh, hân liền cảm thấy thất lạc cúi đầu nói "mấy tỷ muội đều không có ai thích cùng ta chơi đùa."

"A Nguyên bây giờ còn nhỏ, sau này mới có thể cùng người chơi đùa." Đây là con thứ hai của anh quốc công Tề Thịnh, bởi vì là ấu tử nên hoạt bát hơn nhưng người khác một chút, Phụng Khanh xưa nay đối với hân luôn ôn nhu mỉm cười an ủi.

A Nguyên thấy Tề Thịnh thất vọng, nghĩ nghĩ rồi đưa tay mập đặt lên đầu hân, khi Tề Thịnh đang vui vẻ đắc ý với A Nguyên đột nhiên nàng nhìn thấy ngoài cửa một thiếu niên mảnh khảnh mỉm cười đi vào, mắt bỗng mở to móng vuốt đặt trên đầu Tề Thịnh không động đậy.

Ai có thể nói cho nàng biết, vì sao A Dung hư hỏng lại xuất hiện tại anh quốc công phủ không?! Điều này không khoa học!

A Nguyên trong lòng hận không thể khóc lại thấy A Dung cười khanh khách nhìn qua mình, nàng vội vàng lẩn vào ngực Phụng Khanh giấu bụng mập giả chết. A Dung thấy A Nguyên thành thành thật thật giấu bụng nhỏ vào trong chăn, trong lòng cảm thấy rất thú vị, sau khi thỉnh an anh quốc công phu nhân và Túc vương phi liền đi tới ngồi xuống bên cạnh Phụng Khanh, thấy Tề Thịnh đang dùng ánh mắt kính ngưỡng nhìn mình liền cười như gió xuân làm người nhìn cũng cảm thấy thoải mái nói, "Sao vẫn còn ở nơi này? Chữ viết đã luyện xong chưa? Thi thư đã thuộc hết? xem lại nội dung bài học hôm nay rồi chứ?"

Từng câu đều mang theo ý cười lại giống như mũi tên nhọn đâm trái tim nhỏ của Tề Thịnh bị tàn phá nghiêm trọng, hân kêu ngoa ngoa rồi xông ra cổng.

A Nguyên sững sờ nhìn mỹ nhân lúc này vẫn mang vẻ mặt tươi cười vô hại, trong lòng thấy thật lạnh thật lạnh.

"A Thịnh từ nhỏ đã nghe lời A Dung" anh quốc công phu nhân hiển nhiên không phải lần đầu tiên nhìn thấy trường hợp như vậy, huống gì Tề Thịnh mỗi lần bị thương xong lại vẫn là bám riết lấy A Dung, cũng không biết là nghiệt duyên gì. Nàng cười nói với Túc vương phi "Hỗn Thế Ma Vương này cũng chỉ có A Dung mới kiềm chế được, a di đà phật" nàng niệm Phật chú rồi nói tiếp "Cũng nhờ vậy mà ta thanh nhàn hơn rất nhiều."

Có thể chế trụ Hỗn Thế Ma Vương chẳng phải là càng đáng sợ hơn sao? Thời điểm thấy khuôn mặt luôn có nụ cười ôn nhu quay lại nhìn mình, A Nguyên tích cực chen lấn trong lòng ngực của đại ca nàng.

"Muội muội hôm nay tâm trạng không tốt sao?" A Dung thấy bộ dáng A Nguyên ngẩn ra một chút rồi nhú mày hỏi, vừa nói vừa cẩn thận ôm A Nguyên ra từ ngực Phụng Khanh, đặt trong lòng mình rồi cúi đầu nhìn nàng cười nói, "Bị đá kích điều gì sao?" Ánh mắt lại rơi thẳng vào người Tề Kiên đang chột dạ nhìn cột nhà, mỉm cười nói "Chẳng lẽ là bị đoạt bảo bối hay là đồ ăn?" Trong thời gian ngắn như vậy đã đoán được gần hết, lại để đầu mình gần đầu A Nguyên nhỏ giọng nói "Về sau A Nguyên trưởng thành, người thích gì ca ca liền lấy nó cho người được không?"

Nhìn gương mặt mỹ mạo hiếm thấy trước mặt mình dù biết đó là nhân vật bại hoại A Nguyên vẫn không tự chủ đỏ mặt, nghe được hân quan tâm mình như vậy nàng bẽn lẽn môi rồi vùi đầu vào trong ngực thiếu niên có mùi thơm thoang thoang, quyết định xem hân như là...

một bàn tay đang sờ cái chần nhỏ che chắn thò vào tới bụng nhỏ của A Nguyên nhẹ nhàng trạc hai lần.

A Nguyên trong lòng đang cảm khái lại giật mình thấy bụng nhỏ của mình bị trạc, ngẩng đầu lên lại thấy A Dung lộ ra một nụ cười thỏa mãn, hảo cảm gì đó đều quên mau chỉ hận không thể chỉ vào mặt tên bại hoại này nắn 1 trận, nàng há miệng còn chưa mọc cái răng nào cắn A Dung một ngụm, thấy hân vẫn đang cười vui vẻ nàng đành y y nha nha kêu lên, khiến cho Túc vương phi chú ý tuy rằng không thể cáo trạng, nhưng lại lặng lẽ xóc chần nhỏ lên nhìn Túc vương phi rồi ừ ừ khụt khụt vài tiếng.

"Bụng không thoải mái sao?" Túc vương phi vội vàng đứng dậy.

"Ta xoa xoa cho muội muội là được." A Dung bị bộ dạng của bé chọc cho trong lòng một mảnh mềm mại, thấy bụng nhỏ của A Nguyên còn phập phồng tức giận, vội vàng cười nói.

Túc vương phi tin tưởng A Dung lại có ý muốn để hai đứa nhỏ thân cận, đặc biệt nghĩ tới A Dung kể từ bây giờ đã đặt khuê nữ ở trong lòng, liền cười nói "Vậy giao cho A Dung."

Thiếu niên cười, vẻ mặt thành thật cúi đầu chậm chậm xoa bụng nhỏ cho A Nguyên, miệng cười nói, "Ta tạ lỗi với muội muội, không cần tức giận có được không?" Nụ cười ôn nhu này làm A Nguyên đầu vầng mắt hoa, huống gì lực đạo của A Dung không nhẹ không nặng, A Nguyên không thể cự tuyệt lại cảm thấy mình nên hưởng thụ thái độ một chút bẽn lẽn người muốn hân xoa lưng, ý nói người từ từ hầu hạ bản công chúa ngủ trước rồi nhắm mắt ngủ 000.

Đối với việc bị sai sử như nha đầu này A Dung cũng không thêm để ý, khóe miệng tươi cười càng thêm sâu.

"A Dung thật là đứa bé ngoan." anh quốc công phu nhân thấy Túc vương phi vậy mà lại nguyện ý để A Dung chiếu cố A Nguyên, trong lòng đã nghĩ đến ngọn nguồn, lúc này cười nói, "Người là muốn thu tất cả những điều tốt đẹp nhất đem đến trong nhà Túc vương sao?" Thấy gương mặt Túc vương phi đắc ý trong lòng nàng lại cảm thấy thú vị, ôn thanh nói, "Cha mẹ A Dung trong năm nay phải trở về kinh, nếu là người thực sự có ý nên tới cửa nói một chút, miễn cho sau này gặp phải ba đường" thấy trong mắt Túc vương phi lóe sáng, nàng biết em gái chồng và Thành Dương bá phu nhân giao tình tốt lại lắc đầu thờ dài, "không có nghĩ tới, các người còn có duyên phận như vậy."

Tề Nhã Tề Thiện nhã nhận lịch sự ngồi một bên, chỉ là Tề Nhã tuổi còn chưa lớn, thấy Phụng Đường tươi cười với mình mặt liền đỏ thắm giọng nói, "Nhị biểu ca ở trong cung lâu ngày, không dễ dàng trở về một lần, có thể lưu mấy ngày?"

Tề Thiện ở một bên hơi thò người ra, chặn tầm mắt của trường bối.

Thừa cơ hội này, Phụng Đường thật nhanh cầm đầu ngón tay Tề Nhã, trong ánh mắt ngượng ngùng của nàng nói nhỏ "Ngày mai ta còn gặp nàng không?"

hắn vốn là đẹp mã, thấy người trong lòng đáp ứng trên mặt không che dấu được nụ cười loá mắt.

Tuy rằng A Nguyên đang nhắm mắt hưởng thụ mỹ nhân hầu hạ, nhưng tai vẫn nghe bát phượng, người được mùi bát quái vội vàng trừng mắt dùng sức nhìn về phía Phụng Đường, thấy thiếu niên này từng chút từng chút đứng sát vào Tề Nhã nhị biểu tỷ Tề Thiện cực kì bất đắc dĩ lắc đầu, tinh thần liền hưng phấn lên ánh mắt sáng ngời đang muốn nhìn Phụng Đường là gan đến cùng có thể to đến đâu, vào lúc này ngoài cửa đột nhiên truyền đến một tiếng ho khan trầm thấp, một tiếng này phảng phất như sét đánh ngang trời làm đầu óc Phụng Đường choáng váng, thật nhanh rút tay về làm ra bộ dáng nghiêm chỉnh.

Tề Nhã ngượng ngùng che mặt đi.

A Nguyên tò mò thò đầu ngó dáo dác, muốn nhìn một chút rốt cuộc là ai có bản lĩnh lớn như vậy làm nhị ca lòng dạ hẹp hòi thích mang thù của nàng phải sợ hãi, lúc này một nam tử tươi cười đi vào, hánvừa vào phòng bọn tiểu bối đều đứng lên, anh quốc công phu nhân mỉm cười nói "Nhìn xem đi người vừa trở về, bọn nhỏ liền không được tự nhiên." Tuy nói như vậy nhưng trong mắt lại khó nén vui mừng, hiển nhiên cảm tình với nam tử này cực tốt.

A Nguyên nghe Túc vương phi gọi nam tử này một tiếng tam ca, trong lòng liền biết đây là anh quốc công, cậu của nàng.

"Ta vẫn là cảm thấy, không được tự nhiên chút mới tốt." anh quốc công thanh âm dễ nghe hơn dự đoán của mọi người, ánh mắt hắn lúc này ý vị thâm trường rơi vào người Phụng Đường.

A Nguyên thấy nhị ca nàng sắc mặt biến hóa mấy lần, cuối cùng ừ ừ nhận tội.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

anh quốc công là người ôn hòa.

Ít nhất thì ấn tượng đầu tiên của A Nguyên về cậu chính là một người văn nhã ôn hòa. Cũng khó trách cậu luôn nhận được ân sủng trước mặt Hoàng thượng, luôn được tin tưởng, chỉ cần nhìn một cái là có thể nhận ra nét hòa nhã của anh quốc công. Người cậu hòa nhã như vậy vừa tiến lên không chỉ làm nhị ca Phụng Đường ừ ừ mà lục cậu Tề Kiên cũng thật nhanh chóng đứng dậy, cười nhing hai tiếng chà chà tay nhing hótnói "Hôm nay tam ca trở về muộn, chẳng lẽ là trong triều bận chuyện? Bằng không, để ta làm cho tam ca..."

"Đọc sách xong rồi sao?" anh quốc công đối với kỹ xảo nhỏ này hoàn toàn không mắc mưu, mở cửa thấy núi hỏi.

Tề Kiên bị ghen ngầm, ho một tiếng nói "Thật tỷ tỷ mang theo cháu ngoại gái về nhà lần đầu, nói như thế nào cũng không thể ở trong nhà đọc sách không nhìn nàng chứ?" Thấy chân mày anh quốc công hất cao, trong lòng hắn rơi lệ nhỏ giọng nói, "Ngày mai sẽ bù thêm." nói xong lại thấy anh quốc công hí mắt nhìn mặt mình, trong lòng run run nom nớp lo sợ lại lộ ra vẻ mặt vô tội hỏi "Tam ca?"

"Ăn vụng không chùi mép." anh quốc công nhìn một chấm bột phấn nhỏ trên mặt hắn, ánh mắt bình thản hỏi "Biết phải làm thế nào sao?"

"Rau xanh." Tề Kiên tìm kiếm giúp đỡ khắp nơi lại thấy anh quốc công phu nhân và Túc vương phi đều cúi đầu không nhìn lại, rất bị thương nói, "Phải ăn rau xanh, rau xanh thật ngon a." Thấy anh quốc công hải lòng gật đầu mới chạy đi trong ánh mắt hết giận của A Nguyên, một bên khăn trương quay đầu nhìn tam ca hắn có ý muốn truy đánh hay không một bên vùng chân chạy. anh quốc công thấy tiểu tử chạy thẳng tới viện của thái phu nhân không khỏi bất đắc dĩ nói, "Tính cách vẫn không chịu thay đổi." Chỉ là trên mặt lại lộ ra nhàn nhạt sùng nịch.

anh quốc công và Tề Kiên tuổi tác chênh lệch không nhỏ, xưa nay nuôi đệ đệ như nuôi nhi tử.

anh quốc công phu nhân ở một bên cười nói, "không biết là tại ai mềm lòng." Phu quân của nàng tuy nhìn nghiêm khắc nhưng mỗi khi Tề Kiên biểu tình tội nghiệp thua trận, tuy mặt ngoài là do thái phu nhân tới cứu nhưng kỳ thật cũng là do trong lòng không muốn để Tề Kiên ủy khuất mà thôi.

"Lập tức sẽ thi Hương, phía sau còn có thi Xuân, lục đệ cũng rất vất vả mà." Túc vương phi nuốt từng ngụm nước bọt, cẩn thận cầu tình cho Tề Kiên thấy anh quốc công mỉm cười, liền hỏi, "Kỳ thật, Lục đệ đã không có mập như trước đây vậy." Sở dĩ hạn chế Tề Kiên ăn uống là bởi vì lúc trước Tề Kiên là người nhỏ nhất trong số các huynh muội của Tề gia, bị thái phu nhân sủng ái tới tận trời không gì không ứng, thấy cái gì tốt liền cho hắn ăn, mới

mấy tuổi mà đã là quả cầu bằng thịt thật làm cho lòng người lo lắng hình tượng sau này của hắn, cũng vì vậy mà anh quốc công mới không thể không làm ác nhân, tự mình giám sát đệ đệ khốc lốc lẫn lộn om xòm không chịu giảm cân vài năm

"Dưỡng sinh không tốt." anh quốc công lạnh nhạt nói lại thấy gương mặt anh quốc công phu nhân có vẻ đau lòng, cũng cảm thấy gần đây đệ đệ vất vả, làm như không thèm để ý nói, "Làm cái chân giò, cho..." hắn nghiêng đầu nhìn A Nguyên mắt lóe sáng mỉm cười nói, "Cho cháu ngoại gái thêm đồ ăn." nói xong lại gọi Phụng Khanh đến bên cạnh về mặt ôn hòa hỏi công khóa và cuộc sống hàng ngày, ôn thanh nói, "Nghenói danh y Giang Nam Trình Tĩnh sắp vào kinh, năm đó Trình Tĩnh thiếu nhị ngoại tổ phụ của ngươi một cái nhân tình không nhỏ, để hắn xem cơ thể của ngươi xem."

"Cậu chính sự bận rộn, ta còn làm cậu phải lo lắng." Phụng Khanh biết từ nhỏ thân thể của mình luôn để các trưởng bối phải nhớ trong lòng lúc này trong lòng lại thấy chua xót.

"Ngươi là cháu ngoại trai của ta, không lo lắng cho ngươi thì lo lắng cho ai?" anh quốc công lại cười ôn thanh nói "Chớ nghĩ nhiều, nay ngươi đã là quận vương, giữ chặt tước vị này, về sau tự nhiên sẽ tôn quý thanh nhân qua ngày, nay cũng không có việc gì phải khổ tâm ngươi sống tốt mỗi ngày mới là có hiếu tâm với chúng ta." nói xong lại cười với anh quốc công phu nhân "Năm trước ở quan ngoại gọi vào một ít từ tham thượng đẳng (*Từ tham là gì? Minh pò tay, nhưng chắc là vị thuốc, bạn nào rõ hơn giúp mình giải thích nha. Thank*) , chuẩn bị cho A Khanh một ít, tuy không phải là cái gì hiếm lạ nhưng rất cuộc cũng là tâm ý của ta."

"đã chuẩn bị rồi" anh quốc công phu nhân cười nói, "Có thể thấy được chúng ta đều đau A Khanh như nhau."

"Cậu, chúng ta có phần không?" Phụng Đường đang chột dạ đứng một bên làm bối cảnh rất sợ để anh quốc công nhớ tới mình, lại không nghĩ tới Phụng Ngọc Phụng Nguyệt lúc này lại tiến lên vây quanh anh quốc công nói "không cần cái gì từ tham, nghe A Thịnh nói cậu có thật nhiều chủ thù của ngoại tộc, rất là sắc bén, cậu cho chúng con một cây đi?" Thấy anh quốc công mỉm cười gật đầu nhất thời mừng rỡ hoan hô chạy khắp phòng. A Nguyên trộm nhìn Túc vương phi sắc mặt xanh mét liền cảm thấy hai ca ca đại khái lại sắp gặp bị kịch.

"không biết Trình các lão..." Túc vương phi nghĩ tới hôn sự của Tề Kiên tò mò hỏi.

"đã được tám chín phần." anh quốc công cười nói, "Trình các lão là người thông minh nhưng tính tình lại quá ngay thẳng mà thôi. Lục đệ tướng mạo vạn dặm mới tìm thấy một, gia phong nhà chúng ta lại có không nạp thiếp, còn có nhị thúc ảnh hưởng ở bên ngoài, Trình các lão sẽ không từ chối." nói đến đây sắc mặt anh quốc công hơi hơi vặn vẹo một chút rồi mới lên tiếng "Trình các lão và nhị thúc giao tình cực tốt, ta nghĩ đại khái chính là duyên phận." Nhị thúc của anh quốc công, Tề gia nhị lão thái gia coi như là một nhân vật truyền kỳ, xuất thân huân quý lại chỉ dựa vào khoa cử tiến thân. một thứ từ lại có thể lấy được thanh lưu đích nữ. Miệng độc đến có thể làm người tức hộc máu cả triều đều hận lại thật sự có vài bạn hữu tốt cùng chung chí hướng. anh quốc công mỗi khi nghĩ tới vị nhị thúc này đều không biết là nên đau đầu hay là bật cười.

Bất quá năm đó khi gia đình bấp bênh cũng nhờ nhị thúc che chở, anh quốc công trong lòng vẫn hết sức cảm kích.

Túc vương phi cũng thập phần cảm kích nhị bá phụ. Chung quy, huân quý trong kinh đối với nàng khách khí như vậy cũng là bởi vì nhị bá phụ có thể há miệng phun biển, ngay cả hậu viện cũng không ai muốn trở mặt với nhị bá phụ.

A Nguyên từng nghe Túc vương và Túc vương phi nói chuyện nên biết nhị ngoại tổ phụ là một nhân vật mạnh mẽ, trong lòng cũng thấy quý mến, nhưng mà nhìn qua tựa hồ nhị ngoại tổ phụ không ở trong nhà đành phải tiếc nuối từ bỏ, khi ánh mắt sắc bén của anh quốc công rơi vào người Phụng Đường nàng vội vàng quyết định cứu nhị ca, từ trong ngực A Dung vung tay vẩy chân hướng về phía anh quốc công, lúc nàng vung vẩy chợt nghe lạch cách một tiếng một miếng ngọc từ trong chân của nàng rơi xuống đất.

A Nguyên thấy bảo bối bị rơi đau lòng đến mức muốn chảy nước mắt lại thấy anh quốc công chậm rãi đứng dậy cúi người nhặt lên, thấy A Dung cung kính đưa A Nguyên cho hắn liền vừa lòng gật đầu, rất thuận thực ôm lấy A Nguyên rồi mới ngồi trở lại, cười với A Nguyên một cái rồi nhắc mắt cười với A Dung "Ngươi cũng không tệ lắm." Thấy trên mặt thiếu niên tươi cười không biến, hắn nhướn mày nói "Biết phải làm sao đi?"

Lời nói hàm hồ như vậy nhưng A Dung lại nghe hiểu, hắn vội vàng đứng dậy nói "Dĩ nhiên là sẽ dốc hết toàn lực."

anh quốc công chỉ cười cười, thấy viên thịt nhỏ trong ngực gương mặt nhìn miếng ngọc trên tay mình, trong lòng nảy sinh cảm giác thúc vị ác liệt đem miếng ngọc giơ bên này rồi hướng bên kia, thấy đôi mắt to của viên thịt nhỏ veo veo hướng theo liền bật cười, lại thấy A Nguyên trầm mặc một hồi rồi trực tiếp ôm lấy cánh tay của hắn gương mặt đầy nước miếng cười lấy lòng bèn cười đến khi da mặt co giật mới nói với Túc vương phi "Đứa nhỏ này thật thông minh, sau này chắc chắn sẽ không giống bình thường."

"Tam ca, thả nàng đi" Túc vương phi vô lực nói, "Nàng vẫn còn con nít."

Lúc này A Nguyên đang ra sức giải cứu bảo bối của mình.

anh quốc công lại cười lấy từ bên hông ra một cái ngọc bội nhét vào trong tay A Nguyên, ôn thanh nói "Đây là của cậu cho, cầm lấy chơi đùa đi." Lại là âm thanh cực kì ôn hòa.

A Nguyên trước sự hào phóng của cậu đã đem hết tất cả các chiêu thức trong người ra bán manh báo đáp.

Lúc này thái phu nhân sai người tới truyền lời, nói hôm nay là đại hi anh quốc công không cần câu thúc đệ đệ, anh quốc công bắt đắc dĩ đáp ứng rồi cùng dùng cơm.

Khi một nhà ăn xong Túc vương mới thần nhiên xuất hiện, thỉnh an thái phu nhân xong mang theo tức phụ nhị tử khuê nữ trùng trùng điệp điệp trở về Túc vương phủ. Đến bên ngoài vương phủ, A Nguyên thấy hai bên vương phủ đều đang khởi công xây dựng trong lòng đang nghĩ hoặc thì nghe Túc vương

cười nói "Ta đã nói với hoàng huynh về sau vương phủ của A Khanh và công chúa phủ của A Nguyên sẽ ở nhà hai bên nhà chúng ta."

"Như vậy thực tốt." Thấy vẻ mặt Phụng Khanh không che giấu được tươi cười, Túc vương phi trong lòng cũng vui vẻ, vỗ tay cười nói, "Đây mới là gia đình vĩnh viễn ở cùng nhau, về sau A Ngọc A Khuyết cũng như thế."

"Đều tùy người." Túc vương thích xem Túc vương phi lộ ra tươi cười như, đụng đụng cái trán của nàng rồi ôn thanh nói "Chỉ là khi xây dựng vương phủ, khó tránh khỏi huyên náo ồn ào, hoàng huynh mấy ngày nữa sẽ đi nghỉ hè ở sơn trang, chúng ta cũng cùng đi được không?"

"Đều đi sao?" Túc vương phi nghe xong hai mắt tỏa sáng hỏi.

"Đều đi." Thấy tức phụ bộ dáng khả ái như vậy, Túc vương nhìn không được hung hăng ôm ôm tức phụ phá lên cười.

A Nguyên ghé vào ngực Phụng Khanh hâm mộ nhìn Túc vương dùng ánh mắt cưng chiều nhìn mẫu thân mình tự nghĩ.

Nàng sau này cũng sẽ gặp một nam tử giống như phụ vương sao?

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25

Qua mấy ngày, khí trời nóng bức, quả nhiên Hoàng Thượng và Thái Hậu đều đi nghỉ ở sơn trang.

một nửa thân tử và gia quyến trong triều được Hoàng Thượng yêu thích trùng trùng điệp điệp đi theo. A Nguyên được Túc vương phi mang theo, đi bên người Thái Hậu, ngồi trong xe ngựa thoải mái nhất. Đến nơi, dĩ nhiên Thái Hậu Hoàng Hậu ở trong viện tốt nhất, còn sót lại, Túc vương phi lại và chúng phi tự phân chia nơi ở, chính giữa các viện là một mảng rừng trúc và hồ nước nhỏ, mát mẻ nhẹ nhàng khoan khoái, lập tức làm cho A Nguyên vì còn nhỏ nên không thể dùng băng làm mát cảm thấy hết sức thoải mái, không ỉu xiu như trước nữa mà càng thêm khí lực chơi đùa cùng mẫu thân và huynh trưởng.

Nơi ở của Túc vương cách hậu cung của Hoàng Thượng rất xa, ngăn cách một mình, hiển nhiên là chuyên môn chuẩn bị cho một nhà Túc vương. A Nguyên được Túc vương phi ôm, nhìn các cung nữ ra ra vào vào đem các vật trang trí và đồ dùng sắp đặt, rồi lấy nước đến cho các chủ tử rửa mặt, nàng một bên ghé vào chậu nước một bên nhìn Túc vương phi trang điểm, thấy nàng ăn mặc trịnh trọng liến kiến trong chốc lát chỉ sợ phải đi gặp trưởng bối, nhìn lại mình vẫn thập phần khả ái, mới vừa lòng yên tâm.

Túc vương phi trang điểm một hồi, liền gọi Túc vương đi tới chỗ Thái Hậu. A Nguyên được Phụng Khanh ôm, thấy hân vô tình nhẩn máy, đau lòng sờ sờ mặt hân.

Phụng Khanh ngăn ra, cúi đầu thấy A Nguyên đang vung tay nhỏ, hân lộ ra một cái tươi cười, nhưng mà cuối cùng khi tới gần tấm cung của Thái Hậu hân không để ý A Nguyên giãy dụa, đưa muội muội cho Phụng Đường ở sau lưng, e sợ Thái Hậu vì mình mà chán ghét muội muội.

Khóe mắt Túc vương thấy Phụng Khanh hiểu chuyện như vậy trong lòng khe khẽ thở dài gọi "A Khanh lại đây." Thấy Phụng Khanh ngoan ngoãn tiến lên, hân giữ chặt tay Phụng Khanh rồi mới cười nói "Lát nữa cảm tạ tổ mẫu và hoàng bá phụ của ngươi, hoàng bá phụ ngươi khó có lúc hào phóng phong người quận vương, quả thực làm phụ vương nở mang tầm mắt!" nói xong lại phốc xuy phốc xuy cười rộ lên. "Cả Hoàng Thượng mà người cũng dám bô trí!" Túc vương phi giận nói một câu, lại thấy trên mặt Phụng Khanh có nét tươi cười khó có thể áp chế mới không nhiều lời mà tiếp tục đi.

Vừa mới đi vào, A Nguyên đã nghe thấy giọng nói mềm nhẹ của mấy nữ nhân, thấy Túc vương dẫn thê tử tiến vào, trên mặt Thái Hậu đã hân hoan vô hạn, liền thanh hỏi, "Cháu gái nhỏ của ta đâu? Sao lại không thấy?" Thấy Phụng Đường ngoan ngoãn đưa A Nguyên đến trước mắt nàng, Thái Hậu vui vẻ vô cùng, ôm A Nguyên trong ngực sờ sờ trán của nàng, thấy cũng không nóng mới nói với Túc vương phi "Đứa bé còn nhỏ mỗi ngày đi theo các người qua lại cũng vất vả, không bằng lưu lại trong cung của ta mấy ngày. Trong cung của ta nhẹ nhàng khoan khoái, ngày thường cũng thanh tịnh..."

"Còn có thể hào hào vui đùa với mẫu hậu." Túc vương ở một bên cười nói xuyên thấu ý đồ của Thái Hậu rồi gọi Phụng Khanh tới ngồi bên cạnh mình, thấy Thái Hậu miệng hơi mím chặt liền mỉm cười nói, "A Khanh trong lòng cảm kích mẫu hậu, chỉ là ta nói với hân, rốt cuộc cũng là tổ mẫu ruột, nói này đó chẳng phải là khách khí? không bằng vô bệnh vô tai, mới là hiếu đạo đối với trưởng bối." Dừng một chút, liền vô tình hay có ý nói, "Đứa nhỏ này và A Nguyên A Đường cảm tình rất tốt, một khắc cũng không rời, bởi vậy thân mình dần tốt lên, mẫu hậu không cần phải lo lắng."

Thái Hậu thấy bộ dạng Phụng Khanh ngoan ngoãn lại thập phần cung kính liền nhớ đến nữ nhân kia, năm đó cũng ý vào bộ dạng nghe lời ngoan ngoãn làm Hoàng Đế phạm vào sai lầm lớn, lúc này vốn là muốn muốn cười lạnh một tiếng nhưng mà thấy Phụng Đường ngồi bên Phụng Khanh gương mặt chăm chú, ngay cả bé mới sinh trong tay cũng nhìn về phía hai đứa bé kia kêu hai tiếng, trong lòng biết vợ chồng Túc vương thật sự đem Phụng Khanh xem như con ruột, trong lòng lại có chút áy náy mới nhìn nhìn rồi lạnh nhạt nói, "A Khanh vất vả, lát nữa gọi thái y xem cho hân miễn cho chúng ta đều lo lắng."

Nhưng mà một câu quan tâm này lại làm chúng phi đang ở phía dưới lắng tai nghe kinh hãi trong lòng.

Trưởng tử của Túc vương không được Thái Hậu thích, đây cũng không phải là chuyện một hai năm, sao lần này lại phá lệ ân sủng? Trong lòng ghen ghét, trên mặt các phi tử tuy rằng còn có tươi cười nhưng mà lại thật miễn cưỡng.

Thấy cung phi sắc mặt hiện rõ hi vọng, Thái Hậu trong lòng ngầm mừng một tiếng "ngu xuẩn".

Nàng năm đó lạnh nhạt với Phụng Khanh, quả thật một phần là bởi vì ghen tị việc Hoàng Đế đã làm, không nguyện ý nhìn thấy thứ làm mình chướng mắt, mặt khác là vì trấn an Hoàng Hậu và Thái Tử, chung quy Hoàng Đế làm ra chuyện như vậy, nếu như mình đối với đứa nhỏ này sủng ái không dứt, khó tránh khỏi làm Hoàng Hậu trong lòng bị dè dặt. Chỉ là nay đã bất đồng, Hoàng Đế đã phong Phụng Khanh làm vương, trong mắt Thái Hậu đây cũng là ban thưởng cuối cùng, thân thể Phụng Khanh như vậy rốt cuộc cũng không còn quan hệ gì với trong cung, vĩnh viễn là nhi tử của Túc vương, lại không làm Túc vương chịu thiệt, nàng vì sao còn muốn khí thế bức nhân?

Nay, đánh là đánh trên mặt vợ chồng Túc vương.

Trong lòng thờ dài, Thái Hậu cảm thấy tâm càng thêm mềm nhũn, nghĩ tới Hoàng Hậu phía trước cũng nể nể với nàng, cho Phụng Khanh thêm mặt mũi, tuy Hoàng Hậu làm như vậy cũng là vì thảo Hoàng Thượng thích, nhưng là nàng lại không thể không đáp ứng.

"Bình an khỏe mạnh, ngày sau mới có thể che chở cho đệ muội." âm thanh Thái Hậu không lớn lại quanh quẩn ở trong cung điện, ánh mắt Túc vương phi đã đỏ, Phụng Khanh kinh ngạc nhìn Thái Hậu hồi lâu rồi đứng dậy, dập đầu với Thái Hậu một cái cung kính nói "Quyết không phụ hoàng tổ mẫu dạy bảo."

"Bản cung đã nói với Hoàng Thượng" Hoàng Hậu ánh mắt ôn hòa nhìn Phụng Khanh nói, "Lấy Khang làm phò mã của người sau này gọi là Khang Vương." Đối với Phụng Khanh thân cận, là kỷ hảo với một nhà Túc vương, không nói Túc vương mà dù là nhà mẹ đẻ của Túc vương phi là anh quốc công phủ cũng sẽ thừa nhận nhân tình này, đối với Thái Tử mà nói, đây là trợ lực không thể khinh thường thay vì yêu hận đây đưa không nghĩ vì một điểm hư vô năm đó, không bằng mượn sức tôn thất cho tốt trải đường cho Thái Tử. Chung quy Hoàng Thượng đương lúc hưng thịnh, năm nay lại có tuyển tú, phi tần và hoàng tử trong cung sẽ càng ngày càng nhiều, Hoàng Hậu dù không có tâm soái vị nhưng cũng muốn phòng ngừa chu đáo.

Ai biết Hoàng Thượng ngày sau, có thể chán ghét Thái Tử hay không chứ?

Túc vương cũng không để ý nhiều lắm, hẳn chỉ biết nay trong cung dịu đi, đối với Túc vương phủ cũng có lợi càng thêm ra sức cười nói, "Ân tình của hoàng tẩu, chúng ta sẽ nhớ kỹ."

A Nguyên ngọc nghe, thấy thế nhưng là kết cục đại đoàn viên quả thực hưng phấn không được, ôm cánh tay Thái Hậu quyết miệng nhỏ cho tổ mẫu một cái thơm môi rồi vỗ tay khanh khách cười lên.

"Đứa nhỏ này." Thái Hậu về mặt sủng ái cúi đầu, sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của A Nguyên nói, "Là đứa nhỏ hết sức chân thành."

"Tiểu hải tử, đều rất đáng yêu." Từ phi thấy ngay cả Phụng Khanh cũng có phong hào, không còn là quận vương thông thường, trong mắt hận tới tích huyết, lúc này đứng dậy vuốt ve trăm cái trên đầu cười xinh đẹp nói "Chính là bát công chúa của thần thiếp cũng đáng yêu vô cùng, nay thấy A Nguyên..."

"Gọi nàng Vinh Thọ." Thái Hậu lạnh nhạt nói, "Người là trưởng bối, không biết là luôn gọi nàng như vậy mới là chúc phúc nàng để đứa nhỏ này cả đời bình an trường thọ sao?"

Bản cung hận không thể để đứa nhỏ này chết ngay bây giờ a!

Mất thấy Thái Hậu đang muốn tìm tra với mình, bất quá Từ phi cũng biết, Thái Hậu tính tình lãnh đạm, trừ bỏ Hoàng Hậu Đức phi, cũng chỉ có vài thiếp thất năm đó dăm ba vào phủ được Thái Hậu hòa hoãn, những người phía sau đều không thảo Thái Hậu thích, cần chặt chẽ chịu đựng oán hận trong lòng khê giọng nói "Vinh Thọ và bát công chúa tuổi tác ngang nhau, bát công chúa cũng tới rồi không bằng để bát công chúa cũng tới làm bạn với Thái Hậu, cũng là để 2 nha đầu cùng chơi đùa thân cận." Nghĩ tới bát công chúa là huyết mạch của Hoàng Thượng và mình mà ngay cả cái đại danh còn không có, nhà Túc vương gia lại có phong hào, Từ phi hận không nhẹ, tam hoàng tử mới ra chủ ý, tính toán nịnh hót tiểu nha đầu này vài câu, dựa vào thảo cho bát công chúa vài chỗ tốt.

Chỉ là công chúa của mình lại phải dựa vào nữ nhi của thần tử mới có thể có tước vị làm Từ phi ghen ghét tới mức hận không thể phun ra một búng máu.

"Ta tình thần kém làm sao có thời gian chiếu cố cả hai đứa nhỏ chứ" Thái Hậu lãnh đạm nói "Nghe nói bát công chúa tìm không ra nương liền khóc lớn không thôi?"

"Chỉ là đứa nhỏ sợ người lạ." Bát công chúa quả thật không có tiền đồ, Từ phi chỉ cô cười nói "Nương nương từ ái, bát công chúa nhất định có thể cảm giác được."

"Ngày sau hãy nói đi." Thái Hậu sao có thể không biết Từ phi đánh chủ ý gì? Thấy A Nguyên ôm đầu ngón tay của mình chảy nước miếng, ánh mắt ôn hòa nói "Nếu người cảm thấy bát công chúa ở trong cung phiền lòng vậy nói với Hoàng Thượng để Hoàng Thượng tìm cho nàng một đường mẩu địa vị cao."

"không bằng đưa đến trong cung thần thiếp, cũng để thần thiếp bớt tịch mịch." Hoàng Hậu mỉm cười đem cho Thái Hậu.

Thái Hậu quả nhiên vừa lòng gật đầu.

Hoàng Hậu đã quen làm bộ làm tịch, một bộ từ mẫu, trong cung mấy công chúa đều có chút thân cận với Hoàng Hậu, Từ phi làm sao chịu để Hoàng Hậu chiếu cố con gái của mình, lúc này tâm hân Hoàng Hậu chỉ nghĩ làm sao ở trước mặt Hoàng Thượng cáo trạng cúi đầu nói, "Chỗ nương nung mỗi ngày đều có mệnh phụ thình an, làm sao rảnh rỗi đây? Vẫn là để thần thiếp chịu vất vả đi."

Dừng một chút, trong lòng nàng chuyển một vòng rồi lộ ra thần sắc không có ý tốt, mỉm cười hỏi "Nghe Hoàng Thượng nói, muốn cho nhóm công chúa lớn tuổi tứ hôn, cũng không biết...." ánh mắt nàng lặng lẽ dừng trên người Hoàng Hậu rồi mới cười nói "...không biết là có ý định gì..."

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

"Việc này, tuy rằng không quan hệ gì tới ngươi" Hoàng Hậu cũng không phải là người chỉ biết ngồi không, thấy Từ phi ngang ngược không ai chịu được trong lòng đã thấy chán ghét, mỉm cười chỉ ra việc Từ phi không có phẩm vị không có quyền xen vào việc hôn nhân của các công chúa lại thể hiện ra địa vị của mình, nàng nhìn qua Thái Hậu cười bảo "Vốn là con đã muốn bảo với mẫu hậu, chỉ là vừa mới tới son trang thần thiếp e sợ làm mẫu hậu hao tâm tốn sức, thăm nghĩ để thêm mấy ngày nữa mới bảo dù sao cũng vẫn còn kịp, chỉ là nếu muội muội đã hỏi tới ta cũng đành phải thỉnh chỉ với mẫu hậu?"

"nói một chút coi." Nếu không phải vì tam hoàng tử luôn thân cận với Từ phi còn có bát công chúa, Thái Hậu hiện tại vẫn chưa muốn buông tha hai đứa nhỏ này, trước mặt nàng có thể bảo Từ phi rút đi nhưng cuối cùng chỉ lãnh đạm hừ một tiếng rồi ôn thanh nói với Hoàng Hậu "Ngươi xưa nay làm việc luôn thoải mái, ta thật yên tâm"

Hoàng Hậu cảm ơn Thái Hậu rồi mới cười nói, "Đứa nhỏ nhà Lý quốc công được Hoàng thượng để mắt, lại thấy Tứ công chúa tuổi tác tương mạo tương đương, bởi vậy muốn kết lương duyên cho hai người." Thấy Thái Hậu quả nhiên phi thường hài lòng mới cười nói "Về phần Tam công chúa, mẫu hậu cũng biết đứa nhỏ này vẫn nhả lương thiện, bởi vậy Hoàng thượng càng hướng tới người đọc sách, nay nghe nói trường tôn của Lễ bộ Thượng Thư không sai, nay đã là trung cử, chỉ chờ năm sau vào trung học, nếu lại không có điều gì không tốt thì cũng thích hợp." Thấy Thái Hậu gật đầu tỏ vẻ có thể, trái tim Hoàng Hậu mới nuốt trở về trong bụng cười nói, "Nếu là mẫu hậu tự mình tứ hôn, thể diện của hai nhà đầu này chẳng phải là càng lớn sao?"

"Ngươi a, quen kéo chỗ tốt cho các nàng." Thái Hậu tuy là oán trách, nhưng mà ánh mắt nhìn Hoàng Hậu lại hết sức ôn hòa "Việc này, ta đáp ứng. Về phần đồ cưới của 2 nhà đầu, trừ bỏ do phủ nội vụ chuẩn bị, phần khác lấy từ tư đồ của ta, cũng là tâm ý của tổ mẫu." nói xong, thấy A Nguyên cổ sức đá hai viên ruby đến từ trong chân nhóra, lòng bà thấy nao nao chỉ nghĩ A Nguyên nóng nên đập chân, lại vẫn muốn cho A Nguyên thêm mặt mũi nên cười nói, "Nhìn đi, A Nguyên của chúng ta cũng biết đau lòng các tỷ tỷ."

A Nguyên lại cảm thấy mình đang hao tài a.....

Lúc trước Tam công chúa ôm mình thật ôn nhu, A Nguyên tuy chỉ thấy mặt Tam công chúa một lần nhưng cũng thật thích, nay Tam công chúa có được lương duyên, A Nguyên vốn là muốn có một phen tâm ý nhưng không nghĩ tới việc một lúc tứ hôn cho hai người, hồ nàng không thể không cho Tứ công chúa còn chưa từng gặp mặt một viên bảo thạch, trong lòng đau đến mức kêu to hai tiếng hừ hừ nhưng trên mặt lại làm biểu hiện thiên chân vô tà vẩy vẩy cánh tay như ngó sen của mình, thấy Thái Hậu về mặt thương yêu nhìn qua nàng liền lộ ra một cái tươi cười đáng yêu.

"Đứa nhỏ này mới bao lớn đâu." Thái Hậu cười nói, "Ngươi nghĩ cho các tỷ tỷ, hoàng tử mẫu cũng phải nghĩ cho ngươi." nói xong lấy một cái tráp không nhỏ từ phía sau lưng mình, chậm rãi mở ra. A Nguyên thăm dò bên trong thấy đều là ngọc thạch tạo hình động vật nhỏ, ngày thơ khả ái, hiển nhiên là làm ra cho mình chơi đùa, còn có một ngăn đựng các hạt trân châu lớn nhỏ, trừ bỏ màu trắng còn có các loại màu sắc đẹp mắt khác, thật phần bắt mắt. Lại cách một cái ô vuông là các loại bảo thạch và ngọc liệu, đều là sắc thái sắc sỡ được tiểu hài tử thích, trong lòng cảm động tâm ý của Thái Hậu, cũng không chạm vào cái hộp trân bảo có thể làm nàng phát tài mà hướng trong ngực Thái Hậu cũng đi cùng lại.

"Mẫu hậu như thế, nhi thần cũng phải có phần." So với các công chúa trong cung Hoàng Hậu càng thích thân cận với A Nguyên người không có quan hệ huyết mạch với hoàng thượng, nàng gọi cung nữ bưng ra một cái cái đĩa trên đó là ngà voi san hô hồ phách linh tinh, nhưng vẫn không cao hơn phần của Thái Hậu một chút.

"Mẫu hậu và hoàng tử chiều nàng như vậy, ngày sau nàng sẽ càng thêm kiêu căng." Túc vương phi đưa đẩy.

"Công chúa của hoàng gia chúng ta, kiêu căng một chút thì lại như thế nào?" Thái Hậu bảo Túc vương phi ngồi xuống rồi ôm A Nguyên cười nói, "Các ngươi cũng mệt rồi nên tự đi nghỉ ngơi đi." nói vậy nhưng bản thân lại ôm thân thể nhỏ của A Nguyên không buông tay, hiển nhiên mới vừa rồi cũng không phải chỉ nói cho có, hoàn toàn không có ý trả A Nguyên cho vợ chồng Túc vương. 2 người nhìn nhau cười khổ một tiếng, biết Thái Hậu muốn nghỉ ngơi liền đứng dậy dẫn các nhi tử đi ra. Chúng phi cũng đồng lòng cáo lui, cung lớn trong chốc lát liền trống trơn.

A Nguyên thấy Thái Hậu thất thần nhìn quanh, vẻ mặt vô cùng tịch mịch, nàng biết vị lão nhân này tuy rằng cực kỳ tôn quý nhưng lại không hẳn là có nhiều vui sướng, nàng nhu thuận nằm im chờ Thái Hậu hồi thần mới giương miệng nhỏ làm bộ ngáp một cái, mềm mềm ghé vào trong ngực Thái Hậu.

"Tiểu A Nguyên của ta mệt rồi sao?" Thấy A Nguyên hừ hừ hai tiếng, trên mặt Thái Hậu mới lộ ra tươi cười đứng dậy vừa ôn nhu vỗ vỗ đứa nhỏ vừa đi vào bên trong, các cung nữ bên cạnh lặng lẽ theo sau, nàng nhẹ giọng nói "Cùng nghỉ ngơi với hoàng tử mẫu thôi."

"Y nha..." Trả lời nàng là một tiếng kêu mềm mại.

một già một trẻ được cung nhân hầu hạ ngủ ở trên giường, đều cảm thấy cuộc sống này quá là thư sướng, hoàn toàn không biết Từ phi vừa mới tách khỏi mọi người đã lộ ra sắc mặt giận dữ, sải bước đi về phía cung của mình, thấy cung thất này không hề hoa mỹ như cung của Thái Hậu và Hoàng Hậu, thậm chí còn không bằng chỗ ở của vợ chồng Túc vương, liền không nhìn được mà giờ một bình hoa trên giá lên đập mạnh xuống rồi lên giọng the thé nói "Quá khi dễ người mà!" Thấy cung nữ tâm phúc bên cạnh vẻ mặt lo lắng nhìn ra ngoài rồi vội và đóng cửa cung lại, nàng cười lạnh nói "Như thế nào, chẳng lẽ ta còn phải sợ người bên ngoài nghe được sao?!"

"Nương nương chó lớn tiếng." Cung nữ này là từ trong nhà Từ phi mang đến vẫn luôn trung thành và tận tâm, bắt đầu đi nói "Tai vách mạch rừng, ngại chó quên chỗ đó..." nàng chỉ chỉ về phía tiền điện nhỏ giọng nói "Còn có một tần sùng đấy."

"Thái Hậu không cho ta mặt mũi như vậy, chẳng lẽ ta ở trong cung của mình oán giận cũng không được?" Noi cung nữ chỉ chính là nơi ở của con tiện nhân ngày đó được Thái Hậu đề bạt, Từ phi hận đến không chịu được, cắn răng nói "Nâng một đám xuất thân thấp hèn, còn không phải là làm cho ta xem sao? Hoàng Hậu, Túc vương phi?" Nàng cười lạnh nói "một người nhà mẹ đẻ đã suy tàn thành như vậy còn không biết xấu hổ mà làm bộ như mẫu nghi thiên hạ. một người sa cơ thất thế mà cũng phong làm vương phi nương nương, ngay cả một cái tiểu nha đầu cũng muốn làm ta mất mặt, thật sự cho rằng ta không biết các nàng có chủ ý gì sao?"

"Nương nương thân phận tôn quý nhưng là..." cung nữ trấn an nói, "Hoàng thượng hiện nay đối Hoàng Hậu cũng không có gì bất mãn, dù là già đi nữa nương nương cũng phải giả bộ cung kính với Hoàng Hậu!" vị chủ tử này của nàng, sinh ra đã là cao môn đích nữ được mệnh hót từ nhỏ tới lớn, từ sinh ra đã là tính tình bá vương không bao giờ chịu thiệt. Nếu là còn ở bên ngoài thì không sao nhưng đây là ở trong cung, mọi việc đều phải cẩn thận từng bước, chủ tử bừa bãi như vậy chỉ sợ sớm muộn gì cũng sẽ phải chịu thiệt. Trong lòng sầu lo, cung nữ thấp giọng nói "Mất thấy sắp tới tuyên tử, trong cung sẽ có thêm người mới, nương nương còn đây dựa vào việc của bát công chúa làm gì?"

Hào hào bắt lấy tâm của Hoàng thượng, sinh ra một hoàng tử của chính mình đó mới là đại sự.

"Ta chính là nhìn không quen!" Từ phi hận hận nói "Bát công chúa là ấu nữ của Hoàng thượng, nuông chiều một chút thì làm sao? Dựa vào cái gì không thể phong hào cho nàng?"

Đều đã là lúc nào rồi mà còn dây dưa những chuyện thế này, cung nữ đã hầu hạ Từ phi mười mấy năm hiểu rõ tính cách của nàng chỉ khuyên nhủ "Các công chúa khác cũng chưa phong hào, xin nương nương hãy an tâm." Thấy sắc mặt Từ phi vẫn giận dữ không chịu nghe nàng lại nói "Hoàng thượng truyền lời, nói hôm nay đến chỗ chúng ta, trước hết hãy để nô tỳ hầu hạ nương nương trang điểm làm Hoàng thượng vui vẻ đã được không?" Quả nhiên thấy vẻ mặt Từ phi dương dương tự đắc, nàng không dám nói gì thêm gì chỉ cúi đầu lo hầu hạ Từ phi rửa mặt trang điểm rồi mới cùng Từ phi chờ Hoàng thượng giá lâm.

Đợi cho sắc trời đã muộn mà vẫn chưa thấy Hoàng thượng tới nơi, trên mặt Từ phi đã thập phần khó coi cường chế tức giận. Thẳng đến tối mịt, Hoàng thượng chậm chậm đi tới thấy ánh mắt sáng ngời của Từ phi tươi cười nói "Đề người chờ sốt ruột sao?" Thấy Từ phi cúi đầu không nói, hần cười nói, "Trẫm đi thỉnh an mẫu hậu, vừa lúc nhìn thấy A Nguyên, vật nhỏ này ngày càng khả ái, chơi với nàng liền quên mất thời gian." Nghĩ tới A Nguyên chảy nước miếng cùng đến cùng đi trong lòng mình trên mặt Hoàng thượng liền lộ ra một cái tươi cười.

Từ phi cường chế hỏa khí của mình cố cười nói, "Công chúa khả ái, cũng không phải ngày đầu tiên thần thiếp biết." Thấy ánh mắt Hoàng thượng nhìn bản thân trở nên sâu thẳm, nàng cảm thấy cả người nóng lên nhưng vẫn cố nâng cao tinh thần tố cáo "Vẫn là mặt mũi của Hoàng thượng lớn, địa vị thần thiếp như vậy chỉ dám xưng công chúa một tiếng Vinh Thọ thôi." Cảm thấy tay Hoàng thượng hơi buông lỏng ra chậm chạp không lên tiếng, nàng rung rung nói "Nhìn thấy công chúa, thần thiếp liền nghĩ tới bát công chúa đáng thương. Đứa bé kia mới bao lớn, đã không chọc người yêu thích, Thái Hậu không thích cả Bệ Hạ cũng đều bỏ qua nàng." nói xong lại che mặt nhẹ nhàng nức nở, cả người giống đóa hoa xinh đẹp bị sương sớm làm tàn héo.

Hoàng thượng im lặng nhìn nàng rơi lệ, nàng khóc làm cho bất kì nam tử nào nhìn thấy cũng sẽ đau lòng, nhưng đột nhiên nghĩ tới trước đây khi tiền đề còn chưa bằng hà cũng từng có một nữ tử khóc như vậy, khóc đến làm Thái Hậu suýt thành phế nhân trong mắt chợt lóe lên một tia tàn khốc, trong nháy mắt lại khôi phục thành thực bình thản ôn thanh hỏi "Như vậy, người cảm thấy trẫm nên làm cái gì bây giờ?" Khóe miệng của hắn lộ ra vẻ châm chọc nhàn nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27

Từ phi trong lòng mừng rỡ không thôi làm sao còn để ý tới biểu tình của Hoàng thượng. Nàng vội vàng tiến vào ngực của Hoàng thượng, khi thấy Hoàng thượng vẫn không nhúc nhích không khỏi cảm thấy bất an vội vàng nói "Đường muội cũng đã có phong hào, lấy bát công chúa so với con nàng không phải là để người trong cung khinh thị công chúa sao? không bằng..."

"thì ra, đây là đang so đo với A Nguyên." một tiếng cười nhàn nhạt của Hoàng thượng từ đỉnh đầu của Từ phi truyền đến, cười đến làm cho lòng nàng giật nảy nhưng mà vừa nâng mắt lên, Hoàng thượng vẫn là bộ dáng ôn nhu như cũ, lúc trong lòng Từ phi an tâm một chút thì nghe được Hoàng thượng cười nói "Nếu là phong hào cho tiểu bát chẳng phải các tỷ tỷ của nàng cũng sẽ so đo như thế sao? Chẳng lẽ sẽ không phải là đã khinh thị vai vị hoàng tỷ

của nàng sao?" Đầy Từ phi qua một bên, sắc mặt Hoàng thượng lạnh nhạt nói, "Trẫm đột nhiên nhớ tới còn có chút việc nhỏ, ngươi nghỉ tạm đi." nói xong, nhìn cũng không nhìn Từ phi đang kinh sợ, nhấc chân bước đi.

Hoàng thượng mặt không thay đổi đi trên đường thấy đằng trước có đèn đuốc sáng trưng, đi đầu là một thiếu niên khuôn mặt trắng nõn sạch sẽ, liền dừng chân hỏi "Ngươi đang làm cái gì vậy?"

Người này, chính là hoàng tử thứ ba tên Phụng đồng, vừa thấy Hoàng thượng vội vàng thỉnh an ngoan ngoãn nói, "Bẩm phụ hoàng, nhi thần đang định đi tới cung của di." mẹ đẻ của Tam hoàng tử là Tuệ tần, thứ tỷ của Từ phi, Phụng đồng và Từ phi thân cận, cực kỳ thân cận. Năm đó khi Hoàng thượng làm Thái Tử thì tiền đề luôn muốn phế Thái Tử để đưa ấu tử ấu yếm của mình là Phúc vương thượng vị, huân quý trong kinh tuy không đến mức bỏ đá xuống giếng nhưng mà cũng không chịu gả đích nữ trong nhà vào cung Thái Tử, Từ gia liền đưa thứ nữ là con do thiếp thất sinh ra vào cung Thái Tử. Đợi khi Hoàng thượng vào chỗ, mắt thấy hoàng vị ngày càng củng cố mới lại đưa đích nữ là Từ phi vào cung tranh tiền đồ.

"đi ngươi Từ mẫu phi nơi đó?" Hoàng thượng thấy sắc trời đã tối, trong lòng có chút không ngờ, chỉ nghĩ là Tuệ tần xưa nay là người thành thật, nếu không phải thân phận quá thấp lại có Từ phi áp chế phía trước đã sớm có một cái phi vị. Nay tuy có phong hào nhưng tới cùng tần vị có chút thấp, trong lòng có chút thương tiếc liền ôn thanh hỏi, "Nghe nói mẫu phi ngươi bị bệnh, nay đã tốt chưa?" Thấy Phụng đồng chần chừ một lát mới gật đầu, trong lòng càng thêm không nhẫn nại nhưng vẫn nhịn xuống nói, "Chiều có mẫu phi ngươi cho tốt." nói xong liền hỏi "Muốn như vậy, chỗ Từ mẫu phi ngươi còn có chuyện gì khẩn yếu sao?"

"Ta nghe nói thân mình di không tốt bởi vậy muốn nhìn một cái xem sao." Phụng đồng cúi đầu nói.

Tuệ tần mặc dù là người sinh dưỡng hần, nhưng là địa vị Từ phi lại càng cao quý, thích hợp hơn với thân phận hoàng tử của hần, bởi vậy so với mẹ đẻ Phụng đồng vẫn là thân cận với Từ phi hơn.

"Di?" Hoàng thượng thì thầm xưng hô này một lát, trên mặt gọn sóng nói "Nếu như thế, ngươi liền đến thăm "Di" của ngươi đi." Đến cùng lại lộ ra 1 cái cười lạnh.

Phụng đồng nghe được nhưng chỉ cúi đầu đưa Hoàng thượng đi rồi mới quay đầu đi tới chỗ Từ phi. Vừa vào cung thất đã thấy cả phòng là các mảnh nhỏ của bình hoa, Từ phi lúc này thét chói tai không khác gì bà điên, Phụng đồng đau lỗ tai, vội vàng lại nói "Di đây là làm sao?" Thấy Từ phi ngăn ngại xong quay đầu khóc lớn, hần hỏi cung nữ đang ở một bên khuyên giải an ủi, nghe xong nhún mày lắc đầu nói với Từ phi "Mẫu phi như vậy, chẳng phải là làm phụ hoàng khó chịu sao?" Thấy Từ phi hung tợn nhìn qua, hần liền vội vàng nói, "Phụ hoàng xưa nay coi trọng vương thúc, di tranh chấp cùng vương thúc như vậy, làm sao có thể để trong lòng phụ hoàng vui vẻ đây?"

"Ta còn không phải là vì ngươi!" Từ phi giọng the thé nói, "2 tên tiểu tử của Túc vương đã thương ngươi, phụ hoàng ngươi không có nói một câu, chẳng lẽ bắt ta nhìn việc này trôi qua?!"

Trong mắt Phụng đồng lóe qua một tia dữ tợn, cổ nín thấp giọng nói, "Tiếp theo, bọn hần sẽ biết thủ đoạn của ta!"

"Phụng khanh phong Khang vương, Phụng Đường phong Túc vương thế tử!" Từ phi lúc này còn để Hoàng thượng nói đi là đi, chỉ sợ ngày mai sẽ bị chúng phi cười nhạo lại thấy Phụng đồng như vậy ngăn ra rồi cười lạnh nói "Ngươi so với bọn họ còn lớn tuổi hơn, tại sao lại rơi phía sau như thế?" Thấy Phụng đồng nhắm mắt không nói, nàng nói tiếp "Mẫu phi ngươi là phế vật vô dụng! Nhiều năm như vậy chỉ là một cái tần liên lụy ngươi xuất thân cũng không cao. Nhìn tứ đệ của ngươi đi, giả bộ là một tên vô vô lại lại nhưng so ra ai cũng không bằng hần!" Thấy trong mắt Phụng đồng lóe lên vẻ oán độc, nàng tiếp tục nói, "Mẹ đẻ của lão tử đã sớm chết, trong nhà cũng suy tàn còn không phải nhờ vào phần thượng Đức phi! một ngục mẫu phi gọi tới thân thiết, ai biết trong bụng hần tính toán gì!"

Thân là hoàng tử, ai lại không muốn cuộc một phen đây?! (thật sự á! nào bỏ không phải hiện tượng tốt đâu mà)

"Di nói đúng." Phụng đồng một bộ biểu tình tỉnh ngộ, cắn răng nghiêng lợi nói "Lão tử, ta xưa nay còn nhìn nhầm hần !" hần xưa nay ánh mắt luôn đặt ở Thái Tử và nhị hoàng tử, lại không có nghĩ tới đệ đệ ở phía sau cũng không thể khinh thường, cười lạnh nói, "Đức phi dù tốt hơn nữa, cũng không có quan hệ huyết thống với hần, muốn leo lên Định quốc công phủ, còn phải nhìn xem hần có cái năng lực này hay không!" Sở sở cầm của mình, Phụng Minh cảm thấy còn có chút ần ần đau, tức giận nói, "Ngày đó Phụng Ngọc Phụng Nguyệt 2 tên vô liêm sỉ đã thương ta, nếu không phải lão tử ở chỗ phụ hoàng tố cáo ta trước thì phụ hoàng như thế nào lại phạt ta đóng cửa kiểm điểm!"

"Nay ngươi mới thấy?" Từ phi cười lạnh "Ngươi muốn huynh đệ tình thâm nhưng có người muốn mạng của ngươi đó!" đi vài bước, sắc mặt Từ phi càng thêm khó coi, chín với Phụng đồng "Ta nghe nói năm nay tuyển tú, thứ nữ của Hoài An tướng quân, cháu gái của Thẩm Tĩnh bá đều muốn vào cung, hai người này xuất thân không hề kém so với ta, chỉ sợ Hoàng thượng ham mới mẻ quăng ta sang một bên." Thấy Phụng đồng nghiêng tai lắng nghe, nàng lạnh lùng nói "Bất kể như thế nào, ngươi đều phải ra bên ngoài truyền lời của ta, chớ để bọn yêu tinh tiến vào cung!"

"Phụ hoàng tuyển tú, ai dám ngăn trở đây?" Phụng đồng cảm thấy này di thật là ngây thơ chỉ cười khổ nói,

"Cho dù tiến vào, ta cũng muốn đám yêu tinh đó không có kết cục tốt!" Từ phi tức giận nói xong mới nhìn Phụng đồng tò mò hỏi "Muốn như vậy ngươi đến tìm ta, nhưng là có việc gì?"

"Cũng là chuyện của lão tử." Phụng đồng cười lạnh nói "Mấy ngày trước, hần đi tới Túc vương phủ, lại mặt dày đi theo tới anh quốc công phủ, nay di nói tới ta mới phát giác được, tiểu tử này chỉ sợ là có lòng suy tính riêng, muốn kiếm thêm trợ lực cho mình." Dừng một chút hần lại nói "Thời điểm ta hỏi hần còn ấp úng không chịu nói, trong này tất có kỳ quái." Thấy Từ phi đắm chiêu, hần vội vàng hỏi "Di nghĩ có nghĩ ra điều gì không?"

"Đức phi xưa nay nịnh hót Hoàng Hậu, bên ngoài lão tử lại lấy lòng Túc vương và anh quốc công, " Từ phi chậm rãi nói "Nghe ý tứ của Hoàng thượng, lúc các ngươi cũng phân phủ đi ra ngoài tất nhiên sẽ Phong Tước, chẳng lẽ là bởi vì cái này?" Thấy Phụng đồng như nín thở, vội vàng hỏi "Ngươi nghĩ

tới điều gì?"

"anh quốc công còn có một nhi nữ." trong mắt Phụng đồng lóe qua một tia sắc lạnh chậm rãi nói, "Lão tử nếu thật sự thành thật sẽ không tranh chấp với ta, tất nhiên sẽ không tính kế để cưới huân quý chi nữ. Nếu là hấn thật sự có chủ ý với nhi nữ của anh quốc công, ta chỉ sợ hấn thật sự có ý muốn khác." Cuối cùng sắc trời quá muộn, hấn cũng không thể ở lại trong cung Từ lâu, chỉ đành thấp giọng nói vài câu với Từ phi, lại chịu đựng đi xem bên trong tâ lốt của bát công chúa như thế nào mới đi khỏi.

Hoàng thượng nửa đêm từ trong cung Từ phi đi ra, quả nhiên làm chúng phi cười nhạo Từ phi mấy ngày, theo bình thường Từ phi đã sớm giận dữ, nhưng lần này Hoàng thượng dường như thật sự đối với nàng lãnh đạm ngày thường chỉ nghỉ tại chỗ của Hoàng Hậu, làm cho Từ phi thành thật hơn rất nhiều, chỉ giả như nghe không được.

A Nguyên và Thái Hậu cảm tình ngày càng tốt, một già một trẻ cùng ăn cùng ngủ, thích nhất chính là hóng mát dưới bóng cây, Thái Hậu tuy rằng biết A Nguyên tuổi còn nhỏ nghe không hiểu, nhưng lại thật thích kể chuyện lý thú năm xưa của mình, thấy A Nguyên thỉnh thoảng lại giương tròn vo ánh mắt vỗ tay cười nàng liền cảm thấy dễ chịu trong lòng, càng thêm không muốn để A Nguyên rời tay, cung phi thỉnh an cũng lấy lý do khí trời nóng bức cho miễn, bản thân tự tại thân cận với A Nguyên, có đứanhỏ luôn sôi động bên cạnh mình nàng cảm thấy cuộc sống của mình cũng linh hoạt lên.

Nhiều ngày nay lại có mấy vị công chúa đến thỉnh an Thái Hậu, trên mặt Thái Hậu càng thêm vui vẻ, thấy mấy nhi nữ như hoa như ngọc đứng trước mặt mình nàng chỉ cảm thấy cảnh đẹp ý vui, còn có bộ dáng A Nguyên ngó dáo dác, nàng gọi một cô bé đứng trong nhóm hỏi "đã nghỉ ngơi tốt chưa? Đừng để bị trúng nắng."

Tam công chúa nhắc đầu lên như trút được gánh nặng. Nàng tuy rằng không biết Phụng Minh đến cùng đã dùng cách gì để ngoại tổ gia im hơi lặng tiếng, nhưng trong lòng là chân tâm cảm kích Hoàng Hậu và Đức phi, nàng vội vàng cười nói "Thỉnh an hoàng tổ mẫu, laphúc phần của chúng ta, vui vẻ còn không được, sao có thể thấy mệt đây?" Thấy A Nguyên mắt đen lúng liếng nhìn mình, nghĩ tới đứanhỏ này thế nhưng còn vì mình hiến dâng một khóa bảo thạch liền buồn cười, nàng trừng mắt thật nhanh với A Nguyên khi đứanhỏ kinh ngạc há to miệng thì che miệng lên lên cười.

A Nguyên quả thật khiếp sợ.

Vị Tam công chúa này, mắt thấy hoạt bát hơn rất nhiều a.....

Khi A Nguyên còn không biết Tam công chúa có được coi là gặp việc vui tinh thần tốt hay không thì thấy ở một bên có một bé gái không quá năm tuổi lần ra, một bên ôm lấy chân Thái Hậu cười hi hi kêu "Hoàng tổ mẫu ôm ta, để ta và A Nguyên muối muối ở cùng một chỗ đi." nói xong liền cầm cổ tay A Nguyên cười nói, "Muối muối có nhớ cái này hay không? Ta là ngũ hoàng tỷ của ngươi." nói xong lại tự nhiên ghé vào mặt A Nguyên, thật nhanh hôn một cái, dương dương đắc ý cười nói, "Muối muối mặt mềm mềm!"

A Nguyên mạnh mẽ che mặt hồi lâu lại cảm thấy mình bị thua thiệt nhiều vì đòi lại nên ra sức giả vờ, cũng đem cái miệng nhỏ của bản thân trạc đầy mặt ngũ hoàng tỷ!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Có các nữ hài nhi vây quanh Thái Hậu, quả nhiên không khí sống động hơn rất nhiều.

Dưới bóng cây mát mẻ, A Nguyên lần đầu tiên nhìn thấy Tam công chúa đánh đàn, Tứ công chúa tươi cười hoạt bát sáng sủa thổi tiêu, Ngũ công chúa ở một bên nâng tay gảy nhẹ dây đàn, còn có A Nguyên vỗ tay tí tách cùng tiếng đàn tiếng tiêu. Thái Hậu nhìn mấy hài tử này trên mặt lại nở nụ cười bộ dáng thoải mái ánh mắt dịu dàng và yên tĩnh, có cảm giác không muốn đánh vỡ bức tranh này. Nhìn một chút, ánh mắt Thái Hậu ánh mắt đã thấm ướt, e sợ đề bọn nhỏ nhìn thấy lại lo lắng nàng vội vàng nghiêng đầu lau đi lệ quang ở khóe mắt.

Vài năm trước khi tiên đế còn sống, thời điểm nàng bị một cái quý phi ép tới nỗi đầu cũng không ngẩng lên được, chưa từng nghĩ tới sẽ có ngày hôm nay có cháu trai cháu gái quần bên chân?

Nghe tiếng cười không buồn không lo của mấy nữ hài nhi làm Thái Hậu như cảm nhận được năm đó khi nàng vẫn còn là thiếu nữ. Nàng nhìn mấy hài tử tới xuất thân không có nhìn thấy Hoàng Hậu và Đức phi lặng lẽ đi đến phía sau nàng, cũng không nói lời nào làm phá hư khung cảnh chỉ im lặng ngồi xuống, cho đến khi nhóm nữ hài nhi ngừng tiếng đàn thấy biểu tình Thái Hậu lần nữa trở về ôn hòa như thường ngày mới tiến lên thỉnh an Thái Hậu. Thái Hậu chỉ vào Hoàng Hậu cười nói, "Ngươi tới đây chẳng lẽ là cũng muốn tranh thủ thời gian với ta?"

"Làm sao có chuyện như vậy được? Như thần thiếp đã nói, chỉ là muốn thỉnh an mẫu hậu thuận tiện nhìn xem mấy đứanhỏ một chút." Hoàng Hậu tỉnh tễ nhìn đồ ăn bên cạnh Thái Hậu thấy không có gì bất thường mới yên tâm, lại thấy các cung nữ lấy trái cây ướp lạnh ra liền nhắc nhở các nữ hài nhi không được tham lạnh ăn nhiều, ân cần nhắc nhở hồi lâu mới cười nói với Thái Hậu "Mẫu hậu mấy ngày trước tứ hôn, trong nhà hai vị phò mã điều cảm thấy cực kì vinh hạnh, hôm nay Lý quốc công phủ và Thượng Thư phủ đều có người đến tạ ơn, mẫu hậu cho các nàng che mặt gặp một chút được không."

"Những chuyện như vậy, cần ta làm gì?" Thái Hậu vui vẻ nói, ngoài miệng tuy nói như vậy nhưng vẫn rất vừa lòng "Ta không muốn đi nhiều, bảo các nàng qua đây là được." Thấy hai vị công chúa ở bên cạnh trên mặt đều một mảnh hồng nhuận liền thở dài một cái nói, "Phò mã cũng tới?" Thấy Hoàng Hậu chần chờ một chút mới gật gật đầu, nàng chậm rãi nói, "Dụng bình phong lên cũng nên để 2 đứa nhỏ trông thấy phu quân trong lai." Tuy nói trong cung coi trọng quy củ, nhưng chỉ gặp nhau đơn giản như thế Thái Hậu cũng không lưu tâm.

Cũng không thể để tới lúc xóc khăn hi lên mới biết được bộ dáng của phò mã đúng không? Nếu như vậy thì quá ủy khuất các công chúa rồi.

"Mẫu hậu đã nói như vậy, thần thiếp thay mặt 2 nha đầu tạ ơn." Hoàng Hậu thấy ngũ công chúa đã nhào vào ngực Đức phi chỉ cười một tiếng, sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của ngũ công chúa rồi nghiêng đầu nói với Thái Hậu "hay là cũng gọi tiểu Tứ tới?" Thấy trên mặt Thái Hậu không nhìn được tươi cười, nàng mỉm cười nói tiếp "Đứa nhỏ này cũng đã trưởng thành, luôn miệng nói muốn làm chỗ dựa cho các tỷ tỷ, thần thiếp nghĩ cũng nên để hai vị tỷ phu xem uy phong của tiểu cửu từ ngày sau cũng biết tốt xấu chút ít, sẽ không bắt cần làm tiểu cửu từ tức giận rồi ăn đau khổ."

"Tiểu Tứ nên như vậy mới phải." Nguyên ý che chở tỷ muội huynh đệ, hoàng tử như vậy mới là đứa nhỏ Thái Hậu thích, huống gì Phụng Minh xưa nay luôn là người cứng đầu chần chừ, Thái Hậu cũng thích hoàng tử như vậy so với kẻ luôn mơ ước hoàng vị tốt hơn rất nhiều liền gật đầu cười nói "Cũng nên gọi hắn tới." chọc hấn tức giận? còn có thể vì cái gì tức giận đây? Chỉ có làm công chúa thương tâm mới có thể làm tiểu cửu từ hoàng tử tức giận đúng không? Khi các trưởng bối không tiện ra mặt thì còn có người đánh thẳng không sợ. Thái Hậu càng nghĩ càng vui vẻ noid với Đức phi "Người nuôi dưỡng một đôi trai gái, đều nuôi rất tốt."

"Nương nương bắt công hấn, mới cảm thấy như vậy, bằng không hấn làm sao so được với các ca ca chứ?" Đức phi khiêm tốn nói.

Hoàng Hậu chỉ mỉm cười lắng nghe, thấy ngũ công chúa đẩy đẩy Đức phi rồi mở to mắt nhìn chăm chăm về phía A Nguyên, nàng cười nói "Thích đường muội sao?" ở chung không cần thiết lục đục đầu tranh như vậy cũng khiến cho Hoàng Hậu càng thêm tự tại.

"Thích!" Ngũ công chúa không chút do dự nói, "Tiểu Ngũ sau này cả đời sẽ là tỷ tỷ tốt của muội muội không để cho người khác khi dễ nàng!" nói xong, cười ha hả hai tiếng ngốc ngốc với A Nguyên.

"Sau này cả đời các người đều là tỷ muội tốt." ánh mắt Hoàng Hậu ôn nhu như thủy, kéo Tam công chúa đang e lệ ở một bên ra đứng cạnh Tứ công chúa ôn thanh nói "Có thể cùng sinh ra tại hoàng gia để làm tỷ muội, là duyên pháp giữa các người, xuất giá ra bên ngoài có lẽ tin tức sẽ không thông như khi ở trong cung, nhưng các người phải luôn nhớ rõ, kiếp này là tỷ muội phải luôn chăm sóc hỗ trợ giúp đỡ tỷ muội của mình, không cần để duyên phận này đoạn tuyệt, giúp đỡ nhau mới có thể càng thêm củng cố ở kinh thành hiểu không." Ánh mắt của nàng dừng trên mặt Tứ công chúa cười nói, "Phụ công chúa của người ta cho người xây ở đối diện với Lý quốc công phủ, tuy là công chúa nhưng người lại là tiểu bối, phải biết thỉnh an trưởng bối không thể kiêu ngạo bướng bỉnh rõ không."

Lý quốc công phủ thái phu nhân cũng không phải là người chỉ ngồi không, Tứ công chúa nếu thật sự muốn sống tự do thoải mái chỉ sợ không thể tránh một gặp.

Nhưng mà thấy khuôn mặt Tứ công chúa tươi đẹp không có ưu sầu, trong lòng Hoàng Hậu vẫn là nhìn không được thương tiếc.

Như người uống nước, ấm lạnh tự biết. Tứ công chúa gả vào cao môn, làm tức phụ trưởng tôn của trưởng tỷ Thái Hậu, dĩ nhiên phong cảnh. Nhưng là loại gia đình này làm sao có thể sống tốt như vậy? Tuy nói Lý quốc công phủ không phải nơi thất lễ không giữ gia phong nhưng theo án quy củ bên người phò mã của Tứ công chúa đã có 2 thông phòng mà trưởng bối ban cho nhiều năm. Tuy không để có thai, nhưng là đặt ở nơi đó làm sao có thể không chứng mất đây? Ngược lại phò mã của Tam công chúa bởi vì đóng cửa khổ đọc, còn chưa có người trong phòng, lúc này đều là vừa đi nhưng cũng không biết 2 cái đứa nhỏ này ai thư thái hơn.

Thái Hậu còn ở đây, Hoàng Hậu chỉ dạy vài câu lại thấy Tam công chúa và Tứ công chúa nhìn nhau cười, trong mắt đều mang theo tình tỷ muội trong lòng buồn lòng một chút rồi sai sử cung nhân đi mời phò mã và tứ hoàng tử. Hoàng Hậu thấy A Nguyên tròn mắt nhìn mình định vươn tay vuốt mặt nàng nhưng trên tay lại đeo trang sức sắc nhọn đánh cần thận lắc lắc tay nhỏ của A Nguyên trong ngực Thái Hậu.

"Đứa nhỏ này lại thân cận với người như vậy." Thái Hậu thấy A Nguyên lắc lắc thân thể nhỏ của mình cao hứng cười khanh khách thì nói với Hoàng Hậu "Người có thiện ý với nàng, đứa nhỏ này tự nhiên có thể cảm giác được." Thấy Đức phi chỉ mỉm cười lắng nghe không có tùy ý chen vào, biết bản tính của nàng lại không muốn vắng vẻ nàng liền ôn tồn nói vài câu thấy Đức phi về mặt cung kính đáp trở về, Thái Hậu cảm khái nghĩ trong cung có Hoàng Hậu và phi tử như vậy thật sự vừa lòng, nhưng lại cười lạnh nói "Ai gia chỉ nói trời nóng đừng tới thỉnh an, liền thật sự không đến, có thể thấy được trong lòng một số người, ai gia cũng không hơn gì."

Hoàng Hậu biết Thái Hậu đang cố ý nhắm vào Từ phi, không dám nhiều lời chỉ hàm hồ nói, "Đại khái là bị bệnh."

"Cho nên, mới nửa đêm khóc đem Hoàng Đế từ trong cung của người khóc ra, không ngừng bận rộn đi gặp nàng?" nói tới Thái Hậu liền tức giận. Hoàng Hậu năm đó khi trừ vị của Hoàng Thượng còn không ổn định cùng Hoàng Thượng trải qua hoạn nạn, tính tình lại ôn hòa nhẹ nhàng Thái Hậu tự nhiên rất thích, đêm qua biết Từ phi cáo ốm còn dám sai cung nữ tới cung của Hoàng Hậu mời Hoàng Thượng đi qua, cả giận nói "Còn có biết quy củ hay không? tâm cung Hoàng Hậu là nơi một cái phi tử như nàng có thể va chạm sao?" Thấy Hoàng Hậu chỉ cười nhẹ không lưu tâm lại thở dài nói, "yêu tình như vậy, thù đoạn đa dạng chồng chất ta nhìn không thích, năm nay tuyển tú phải hảo hảo chọn đừng để cho trong cung lại có người như vậy."

"Bát công chúa quả thật bệnh không nhẹ," Hoàng Hậu thấp giọng nói, "Thần thiếp hôm nay cũng đã tới xem rồi, cả người nóng lên, khóc liên tục không ngừng, cũng khó trách Từ phi trong lòng khổ đau."

"Huống gì," Hoàng Hậu chỉ hòa thanh nói, "Hoàng thượng vẫn chưa ủy khuất con, đêm qua đi gặp bát công chúa một hồi liền trở về chỗ thần thiếp chỗ nghỉ ngơi, không có ngủ lại trong cung Từ phi." Cũng bởi vì vậy, ánh mắt Từ phi nhìn nàng giống như dao, hiển nhiên nàng không nghĩ tới so về mặt mũi, Hoàng Thượng càng để ý càng duy trì mặt mũi là Hoàng Hậu mà không phải là nàng, bởi vậy người vốn là được Hoàng Thượng ưu ái là Hoàng Hậu cũng

lười so đo với một phi tử nhỏ nhỏ.

Nàng thân là Hoàng Hậu dưới gối lại có hai vị đích tử, chỉ cần không làm sai việc gì tự nhiên có thể an an ổn ổn, vì sao phải tự hạ thân phận tranh đấu với một phi tử?

Năm nay tuyển tú, tuyển vài người trẻ đẹp tới nháo cùng Từ phi là được rồi.

"Đức phi muốn nói điều gì sao?" Nhìn Hoàng Hậu thần thái ung dung Thái Hậu vừa lòng gật gật đầu lại thấy Đức phi trên mặt lộ ra biểu tình chán chờ liền mỉm cười hỏi.

trên mặt Đức phi căng thẳng, nhưng mà trong nháy mắt liền khôi phục cung kính chỉ cúi đầu nói, "Thần thiếp muốn cầu nương nương năm nay tuyển tú không cần chỉ phi cho tiểu Tứ."

"Vì sao?" Thái Hậu trong lòng phá lệ thích Phụng Minh, huống gì sau Phụng Minh trong cung đều là công chúa, Phụng Minh là hoàng tử nhỏ nhất, Thái Hậu vốn là muốn tìm cho Phụng Minh một chính phi tốt để bắt đầu chiều cố cuộc sống hàng ngày của hắn lại thấy Đức phi nói ra lời như vậy, thập phần nghi ngờ hỏi "Nếu không chỉ phi sang mùa thu tiểu Tam tiểu Tứ sẽ Phong Tước, chẳng lẽ để một mình hắn lẻ loi trong phủ sao?" đang muốn nói thêm thì đột nhiên nghe được tiếng ồn ào và khuyên can từ xa xa truyền đến vô cùng náo nhiệt, Thái Hậu kinh ngạc một chút thì thấy một cái cung nữ lớn tuổi về mặt bối rối đi tới thấp giọng nói, "Bẩm nương nương, Tam hoàng tử và Tứ hoàng tử ở phía trước đánh nhau, các nô tì kéo không ra, trước mắt..."

Nàng vừa ngẩng đầu lên liền thấy ánh mắt lạnh như băng của Đức phi đang nhìn mình, hoàn toàn bị dọa sợ.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29

2 hoàng tử đánh nhau, Thái Hậu không có tâm tư hỏi nguyên nhân chỉ vội vả muốn đứng dậy xem thế nào, Hoàng Hậu vội vàng đứng dậy cười nói, "Mẫu hậu đi tới nơi đó nếu là có va chạm gì không phải sẽ làm 2 cái đứa nhỏ càng bất an trong lòng sao?" Nàng dừng một chút, thấy Đức phi cúi thấp đầu xuống khoe mắt lại mang theo vài phần băng lãnh hiển nhiên là đang giận dữ, biết Đức phi xưa nay luôn để bụng tứ hoàng tử đối đãi như con ruột, nàng vỗ vỗ tay trấn an Đức phi rồi mới dẫn cung nữ đưa bên ngoài.

A Nguyên lần đầu tiên nhìn thấy Đức phi có biểu tình lãnh-tức như vậy, tuy rằng về mặt này biến mất cực nhanh nhưng cũng làm nàng nhẹn không được mà rút cổ nhỏ lại, nhưng mà có chút hâm mộ Phụng Minh có thể làm Đức phi lộ ra biểu tình như vậy, từ trong ngực Thái Hậu lộ đầu ra len lén nhìn Đức phi. Tuy rằng không biết Tam hoàng tử đã làm cái gì nhưng vì ngày ấy Phụng Minh tươi cười thật lòng trước mặt nàng nên trong lòng A Nguyên tự động coi Tam hoàng tử là người xấu, tâm trạng như cùng chung kẻ thù với Đức Phi. không bao lâu sau thấy Hoàng Hậu dẫn 2 thiếu niên lại đây.

"Thình an hoàng tử mẫu." 2 thiếu niên sùng mặt sùng mũi thình an Thái Hậu, hai mắt nhìn nhau một cái, đồng thời hừ lạnh một tiếng quay đầu đi chỗ khác.

"Giữa huynh đệ với nhau mà các ngươi có thể hạ thủ như vậy sao!" Thái Hậu cứ tưởng rằng "kéo không ra" là nói khoa trương, ai ngờ thấy bộ dáng 2 thiếu niên này trong lòng sinh ra lửa giận lạnh lùng nói "Năm tay của các ngươi là để vung vào người huynh đệ mình sao?!"

"Chuyện này phải hỏi tứ đệ vì sao động thủ trước? chẳng lẽ đã quên ta là huynh trưởng sao?" A Nguyên thấy trong mắt thiếu niên mặc cảm y bên cạnh Phụng Minh mang theo vài phần hàn quang như ác nhân cáo trạng trước nói "Ta đang cùng hai vị em rể nói chuyện, ai biết tứ đệ xông lại liền đánh, đây là muốn làm cái gì?!" hắn cười lạnh đối đối hắn tròn mắt nhìn Phụng Minh nói, "Chẳng lẽ tứ đệ ở trong cung đánh người bên ngoài thấy nhàm chán muốn đánh trên đầu tại huynh trưởng mới phát huy được uy phong sao?!" Vừa quay đầu liền rung rung nức nở nói "Hoàng tử mẫu, Tôn nhi không phải lần đầu tiên bị đánh, chẳng lẽ bởi vì địa vị mẫu phi ta thấp nên có thể để người tùy ý giẫm lên sao?"

Tại ánh mắt kinh ngạc của A Nguyên thiếu niên nhào tới chân Thái Hậu khóc rống.

A Nguyên thương hại nhìn thoáng qua Phụng Minh bị tức đến mức cả người phát run lại chặt chẽ cắn môi quật cường không nói lời nào, thấy Tam hoàng tử một bên khóc một bên vụng trộm đánh giá sắc mặt Thái Hậu, nghĩ tới người này hình như trước đây còn nói bậy về nữ nhân đại ca của nàng trong lòng nàng liền tức giận cực kỳ, từ trong chân giày dạp đi ra, ra sức dạp lên đầu người này một cước, Tam hoàng tử còn chưa phản ứng kịp nàng đã lớn tiếng khóc to, một bên khóc một bên chui vào lòng Thái Hậu, thuận tiện lạng lẹ dạp trên mặt tiểu tử này một cước.

A Nguyên chưa bao giờ biểu hiện không thích người nào đó, trong lòng Thái Hậu cũng kinh ngạc, nhưng mà thấy Tam hoàng tử bụm mặt ngẩng đầu nhìn A Nguyên ánh mắt mang theo ý âm độc liền là rùng mình, chỉ trầm mặc nhìn nhìn người cháu này lãnh đạm nói "Trong lòng ngươi có ủy khuất, ta biết, " thấy trong mắt Tam hoàng tử lộ ra vẻ đắc ý trong lòng nàng lắc đầu lại hỏi Phụng Minh "Ngươi xưa nay là một hài tử tốt " dư quang của khoe mắt thấy trên mặt Tam hoàng tử trắng bệch, nàng làm chưa thấy chỉ một bên trấn an A Nguyên khóc mức không kịp thở một bên hỏi Phụng Minh "Đến cùng là đã xảy ra chuyện gì?"

"Tam ca miệng lưỡi không sạch sẽ, ta nghe xong không thích." Phụng Minh ánh mắt thật nhanh xẹt qua Tam công chúa đang ôn nhu nhỏ nhẹ bên an ủi A

Nguyên, trên mặt ghen đến mức đỏ bừng nhưng chỉ cắn răng nói, "Tôn nhi động thủ ở trong cung, chấp nhận chịu phạt, chỉ là những khác Tôn nhi sẽ không tiếp thu!" Rốt cuộc là miệng lưỡi không sạch sẽ thế nào hẳn lại không muốn nói, chỉ làm ra bộ đáng tùy ý đánh chửi.

"Tiểu Tứ xưa nay nhanh nhẹn miệng.. " Đức phi đau lòng đến mức nước mắt đều muốn chảy ra, trong lòng thầm hận Tam hoàng tử nhưng lại biết không thể làm bộ đáng khổ sở như Tam hoàng tử, chỉ ôn thanh nói "Huynh đệ đánh nhau có thể là vì chuyện to lớn gì chứ? Nếu là tiểu Tứ lỡ mắng dù Tam hoàng tử không sai nhưng cũng là huynh trưởng, sao có thể nào nói động thủ liền động thủ vậy chứ?" Lặng lẽ định tội cho Tam hoàng tử xong Đức phi mới mỉm cười nói "Tam hoàng tử đã chịu khổ sở như thế, Từ phi xưa nay thương yêu hẳn đến mức ngay cả mẹ ruột cũng phải đứng sau, bây giờ như thế không phải sẽ đau lòng đến không được sao? Nương nương hãy xem ở lòng yêu thương con của Từ phi mà tha cho Tam hoàng tử, chỉ phạt tiểu Tứ đi thôi."

Những lời này nói thập phần cảm động, bộ dáng nghiêm nhiên chí công vô tư nhưng làm A Nguyên nghe mà cả người ứa ra khí lạnh, thế mới biết thì ra người ôn hòa một khi tức giận, thật sự có thể một ngụm cắn chết người!

Ngắn gọn vài câu, Tam hoàng tử bắt kính mẹ đẻ phản cáo Từ phi, Từ phi cấu kết hoàng tử, quả nhiên lợi hại.

"Tiểu Tứ cũng thương không nhẹ." Hoàng Hậu làm sao chịu để Phụng Minh phải ủy khuất vội vàng nói "Mẫu hậu hãy tha cho hai người bọn họ, ngày sau thần thiếp nhất định tận tâm quản giáo."

"Nếu như thế người trở về đi, đừng để Từ phi lo lắng." Thái Hậu hiểu rõ ý tứ của Đức phi, chỉ là Từ phi thật sự làm nàng chán ghét, Tam hoàng tử đi lại gần gũi với nàng làm cho trong lòng Thái Hậu cũng không thích hẳn, Tam hoàng tử về mặt không cam lòng đi xuống, thấy A Nguyên một bên nắc một bên dùng khăn lau mặt nhìn Phụng Minh đang nghe rằng trợn mắt, trong lòng lắc đầu cười gọi Phụng Minh đến trước mặt, thấy móng vuốt nhỏ của A Nguyên đâm một cái ở trên miệng vết thương của Phụng Minh Thái Hậu vội vàng cầm tay nàng lại rồi hỏi Phụng Minh "Người thật sự không thể nói?"

"Ân." ánh mắt Phụng Minh dừng trên người 2 thiếu niên hơi lớn tuổi đứng phía sau thấp giọng đáp.

Hôm nay cũng không dễ dàng gì! Vài hôm trước thu thập tốt tiểu tử của Uông gia, làm hẳn sau này không dám liên lụy tới Uông tần và Tam công chúa nữa vì vậy được mẫu phi khen ngợi, trong lòng khoái hoạt muốn tới chỗ Túc vương thúc tìm mấy đường huynh đệ chơi đùa, chợt nghe nói hai vị phò mã vào cung trong lòng tò mò hai tỷ phu tương lai có bộ dáng gì nên hào hứng đi tới, lại thấy Tam ca tốt so với hẳn tới còn sớm hơn đang trò chuyện cùng với hai vị phò mã. Sớm biết rằng Tam ca không phải là người tốt gì Phụng vụng trộm tiến lên, vừa nghe liền giận tím mặt.

Tam ca tốt của hẳn mặt mày thân thiết nói với tam phò mã rằng ngoại tổ gia của Tam công chúa cực thích nàng còn đưa vào trong cung đưa rất nhiều ngoạn ý. Mắt nhìn tiểu tử này không có hảo ý Phụng Minh làm sao nhìn được, sợ là Tam hoàng tử nói những lời không nên nói về tròng hạt đậu đỏ lần đó, đầu óc nóng lên liền đánh, ngăn chặn miệng thói của Tam hoàng tử, tuy rằng Thái Hậu đang hỏi nhưng hẳn cũng biết chuyện này đối với Tam công chúa không phải chuyện tốt đành chịu đựng không nói ra, chỉ muốn sau này nhờ Đức phi nhắc nhở Tam công chúa, đem việc này nói rõ ràng với Tam phò mã, miễn cho phu thê sinh hiềm khích.

Vừa nghĩ Phụng Minh vừa dùng ánh mắt "Hung ác" nhìn hai vị phò mã phía sau, hai thiếu niên vẫn nhọc vừa lĩnh giáo tiểu cữu tử trên đầu đỏ mồm hỏi.

Thân ca nói đánh liền đánh, tỷ phu nhầm nhò gì a! Huống hồ nhìn bộ dáng Thái Hậu, khổ chủ là Tam hoàng tử vừa khóc vừa la cũng không ích gì, Từ hoàng tử một câu cũng không nói lại bình yên vô sự, hai vị phò mã ngay từ đầu còn cảm thấy mình may mắn trong lòng giật thót âm thầm lập kế hoạch, không cần chống đối với tiểu cữu tử này, bằng không không có thân phận hoàng tử trước mặt gia hỏa uy vũ này thật là dữ nhiều lành ít. Ngài nói công chúa làm thế nào? Ha ha... người nói Công chúa sợ thiếu phò mã sao? bị đánh chết đôi 1 cái mới là xong, không phải sao?

"Gọi người tới, là vì muốn người gặp tỷ phu tương lai một chút, người lại làm bản thân thành như vậy." Hoàng Hậu kéo Phụng Minh tới bên người, ôn nhu phui bụi bặm cho hẳn nói "Y như con khi làm bunn, nhanh đi tẩy rửa đi."

"Đề các tỷ phu chế giễu rồi!" Phụng Minh tươi cười với hai thiếu niên đang cứng ngắt đứng, lớn tiếng nói "Ta và các tỷ tỷ cảm tình vô cùng tốt, vốn là muốn cùng các tỷ phu tâm sự đề các tỷ phu sau này đừng bạc đãi tỷ tỷ, nay lại không thể ngày khác xin đề ta làm chủ, xem như bồi lễ cho các tỷ phu."

Đường huynh ngài còn không đi nữa các tỷ phu đây liền quỳ xuống chân người a a a a a.

A Nguyên cảm thấy Phụng Minh đang trắng trợn uy hiếp a, quả thực chính là dùng máu của Tam hoàng tử nói với các tỷ của mình —— đều đang hoàng một chút đi! Bằng không lão Tam chính là kết cục của các người! Trong lòng thật thích loại chuyện trước khi thành thân ra oai phủ đầu như thế này, chính mình cũng cố gắng giờ giờ nắm quả đấm nhỏ, biểu đạt một chút ý mình và Phụng Minh như nhau, không có hảo ý nhìn nhìn hai thiếu niên. Nàng tuy rằng còn nhỏ nhưng là sẽ lớn lên, nếu thật sự làm Đường tỷ của nàng không vui, gạch đá gì đó Công chúa điện hạ dùng vẫn thật là thuận tay!

Hoàng Hậu thúc giục Phụng Minh đi thay quần áo, Thái Hậu nhìn hai thiếu niên mi thanh mục tú trước mắt, vừa lòng gật gật đầu mỉm cười nói "Sau này không thể đề công chúa chịu ủy khuất." Thấy hai thiếu niên thấp giọng đáp ứng mới gật đầu, nhìn 2 nữ hài nhi bên cạnh bởi vì đột nhiên xảy ra chuyện nên chưa kịp bình phong rồi nói vài câu với nữ quyến trong hai phủ, rồi mới nói với Hoàng Hậu "Chuyện hôm nay chẳng qua chỉ là huynh đệ cãi nhau, không có quan hệ gì khác."

Nếu là ngoài cung có thêm tai tiếng Phụng Minh bắt kính huynh trưởng như vậy bất lợi vẫn là Phụng Minh.

Hoàng tử mẫu thật là bất công nha. A Nguyên quay đầu nghe Thái Hậu tính toán vì Phụng Minh, trong lòng nghĩ như vậy lại cảm thấy mình càng thích hoàng tử mẫu bất công như vậy a.....

A Nguyên bị hoàng tử mẫu bất công làm cảm động, đột nhiên lúc này lại nghe một tiếng khóc thê lương, một nữ tử tóc tai bù xù nhào vào dưới chân Thái

Hậu than văn "Hoàng tổ mẫu, xin làm chủ cho cháu gái a!"

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

A Nguyên bị cô gái hù nhảy dựng, nhìn nhìn cũng không thấy giống bất kì ai đã đến thỉnh an với Thái Hậu hay Hoàng Hậu, đây là một vị nữ tử tuổi thanh xuân, mũi mào tuyệt luân, khoe mắt đuôi mày mang theo vài phần tôn quý, cho dù là chặt vật như vậy lại vẫn làm cho người ta không thể coi thường. Nhưng mà nhìn thấy dấu tay đỏ tươi trên mặt cô gái này, A Nguyên trong lòng hít một hơi khí lạnh, cảm giác được người ra tay thật sự rất hung tàn.

"Sao ngươi cũng tới đây?" Thái Hậu dường như không phải rất yêu thích cô gái này, nhưng mà thấy vết thương trên mặt nàng như vậy nhịn không được mềm lòng, đặt A Nguyên trong lòng Tam công chúa còn mình đỡ nữ tử dậy thở dài nói, "không phải bảo ngươi an ổn đợi ở trong kinh? Ngàn dặm xa xôi, ngươi mang bộ dáng như thế này chạy tới, để người ta thấy lại nói ngươi như thế nào? Ngươi còn muốn có mặt mũi hay không?" Thấy cô gái này còn muốn la lên nằng nặc "Câm miệng! Lúc nào rồi còn la, có chuyện gì?"

"Nhị hoàng tử trước hết hãy chỉnh trang đi đã." Tam công chúa và Tứ công chúa đưa mắt nhìn nhau, trong lòng đều lặng lẽ thở dài một hơi. May mà hai vị phò mã đã lui xuống bằng không thấy hai vị công chúa có một hoàng tử như vậy, cân nhắc tới thanh danh của Nhị công chúa sợ rằng trong lòng sẽ sinh ra khúc mắc. Nghĩ tới mẹ đẻ Đường phi của Nhị công chúa công khai bí sự của ngoại tổ gia mình làm nhân duyên của mình suýt nữa trượt mất, huống gì ngày thường Nhị công chúa luôn luôn ngạo mạn, không để Tam công chúa xuất thân thấp hèn vào mắt, Tam công chúa còn chưa có thánh mẫu đến mức người khác giầy xéo mình, mình còn nóng lòng dính líu với người ta nhưng mà e rằng kinh động đến A Nguyên còn đang nằm trong lòng mình nên lên tiếng nhẹ giọng nói.

A Nguyên chợt hiểu ra, vị này chính là Nhị công chúa đình đình đại danh.

Nghe nói tin đồn mới nhất của vị Đường tử này là một chén được rơi xuống người nha đầu thông phòng đang có thai của nhị phò mã, thuận tiện ác độc nguyên rủa phò mã đoạn tử tuyệt tôn gì đó làm toàn thể kinh thành đều ghé mắt. Chỉ là đại để việc này đã được giải quyết, cũng không biết bây giờ lại là vì chuyện gì đây. Nhìn lên dấu tay trên mặt Nhị công chúa, A Nguyên rút cổ vùi đầu vào ngực tam Đường tử, ngửi nhận nhạt thanh hương trên người nàng hạnh phúc híp mắt hướng tới địa phương mềm nhũn dúi dúi cọ cọ khuôn mặt nhỏ nhắn của mình vào.

"Ta nói chuyện với hoàng tổ mẫu, có việc của ngươi sao?!" Nhị công chúa cũng không có cảm kích, cười lạnh một tiếng "Thế nào? nhìn ta chê cười, ngươi cảm thấy đặc ý có phải không?" Nàng vừa vào son trang đã tới gặp mẫu phi Đường phi, thấy Đường phi vẻ mặt oán hận, biết 2 muội muội một cái gả cho người có lòng cầu tiến đầy hứa hẹn, một gả cho Lý quốc công phủ đích trưởng tôn trong lòng hận đến mức không chịu được, lại nghĩ đến năm đó cũng là ánh mắt nàng rất tốt nhìn trộm người đọc sách tự mình cố gắng, nhưng mà phụ hoàng "bỗng đánh uyên ương", để nhân duyên của nàng không thuận lợi, chàm chọc nói, "Thế nào? hiện tại đã muốn thể hiện mình là phu nhân của đại học sỹ với hoàng tử sao?"

"Đủ rồi!" Thái Hậu thấy Nhị công chúa ở trước mặt mình cũng dám làm càn như vậy, nắc "Ngươi nơi này của ai gia là vì muốn gây chuyện với hoàng muội ngươi?" So với Tam công chúa ôn nhu động lòng người, Nhị công chúa xưa nay ương ngạnh, trong lòng Thái Hậu từ trước đến giờ hình tượng luôn không được tốt.

"Hoàng tổ mẫu, nếu là cả hoàng tổ mẫu cũng đều chán ghét ta, ta còn sống có ý gì đâu?" Nghe Thái Hậu thế nhưng bắt công Tam công chúa, lại thấy Thái Hậu ánh mắt ôn hòa an ủi Tam công chúa, Nhị công chúa tâm đau dữ dội. Trước kia khi nàng chưa xuất giá, bởi vì đại công chúa sớm mất nàng trên thực tế là trưởng nữ, rất được Hoàng Thượng sủng ái, ngay cả hoàng tử cũng phải đứng sau, vậy mới đường ra tính tình nói một thì không có hai của nàng, chỉ là khi nhân duyên gặp hạn không được như ý, khi hồi cung nàng kính ngạc phát hiện, ánh mắt Hoàng thượng càng nhiều là rơi vào trên người mấy muội muội của nàng, đặc biệt là Ngũ công chúa do Đức phi sinh, còn có Vinh Thọ của Túc vương phủ vô cùng nổi bật.

Dư quang của khoe mắt thấy Ngũ công chúa đã có bộ dáng không kềm chế được, nếu không phải Tứ công chúa len lén cầm tay nàng, nàng liền tranh chấp với mình, Nhị công chúa tức không nhẹ cảm thấy mấy hoàng muội không nhìn uy nghiêm của mình, nhất thời quên mất mình lần này đến là vì cái gì, chảy nước mắt nức nở với Thái Hậu, "Từ ái năm đó hoàng tổ mẫu dành cho cháu gái đâu rồi, nay ngài muốn cháu gái tự sinh tự diệt sao?" Nàng ngừng đầu nói, "Nếu cháu gái đã làm chứng mất mọi người như vậy thì để ta chết đi, đại gia thanh tịnh!" nói xong, làm bộ muốn va đầu vào cột nhà rồi đợi Hoàng Hậu vội vàng gọi người ngăn lại mới ngừng lại.

Thái Hậu và Hoàng Hậu xưa nay đối đãi rộng rãi với các công chúa, huống gì lúc trước Thái Hậu cũng là chân tâm thương yêu Nhị công chúa, trong lòng lúc này mềm nhũn gọi Nhị công chúa gọi đến trước mặt bản thân thở dài, "nói đi, lần này, lại nháo ra chuyện gì?" Sờ sờ mặt Nhị công chúa, Thái Hậu hỏi "Là phò mã đánh sao? Ta nói ngươi cũng là, nháo thành như vậy phò mã cũng chán ghét ngươi chẳng lẽ cuộc sống này không thể vui vẻ tiếp tục sao?" rồi gọi đại cung nữ vào tầm cung mang bạch ngọc cao ra tự tay thoa cho Nhị công chúa, rồi lắc đầu nói, "Tình tình của ngươi, cũng nên sửa đổi một chút, phò mã của ngươi còn chưa đủ nghe lời sao?"

Nhị công chúa lúc gả tuy rằng thanh danh không được tốt, nhưng mà tôn quý như vậy. một nhà nhị phò mã thật lòng đem Nhị công chúa cung kính như tổ tông. Ngược lại Nhị công chúa, nói cái gì là muốn thủ thân như ngọc cho người trong lòng, cùng phòng cũng không chịu, lúc đầu nhị phò mã cũng nhẫn nhưng mà không ngờ Nhị công chúa càng thêm hoang đường nhiều lần bất kính đối với cha mẹ chồng quát mắng phò mã, không quá nửa năm nhị phò mã liền sinh dị tâm.

"Có thông phòng còn dám có thai, cái này gọi là nghe lời?" Nhị công chúa nghiêng lờnói, "Tiện nhân chính là tiện nhân, dám lướt qua ta sinh hạ thứ tử, đây không phải là đánh mặt mũi của hoàng gia?!"

Hoàng Hậu khóe miệng giật giật muốn nói, một khi đã như vậy người sinh một cái đi, nhưng mà nghĩ tới Đường phi xưa nay cũng không phải là đèn cạn dầu, lại nuốt vào trong miệng, chỉ nghiêng tai lắng nghe, cũng không nhiều lời.

Nhị công chúa cũng biết Hoàng Hậu cũng không phải là thật thích nàng, chỉ là đối với Hoàng Hậu nàng cũng không để ý, lúc này cầu khẩn Thái Hậu nói, "Cuộc sống này, cháu gái thật không nổi nữa, cầu hoàng tổ mẫu giúp ta hòa ly."

"Vi chuyện này mà đánh người thành như vậy?" Thái Hậu ngay từ đầu cho rằng nhị phò mã giận dữ nên cho Nhị công chúa một bạt tai nhưng mà thấy Nhị công chúa né tránh vấn đề mình hỏi, lại nghĩ tới từ kinh thành đến đây cũng đã qua mấy ngày nếu có vết thương gì thì cũng đều đã tiêu, chậm rãi hỏi, "Đến cùng là ai đánh người?"

"Là phụ hoàng." Nhị công chúa nói, nghĩ tới phụ hoàng từ trước tới nay luôn đối với mình từ ái, trong lòng ủy khuất thấp giọng nói, "Ta nói ta muốn hòa ly, phụ hoàng liền đánh ta." Nghĩ tới khuôn mặt lúc phụ hoàng bạo nộ, Nhị công chúa tránh nặng tìm nhẹ nói.

"nói tiếp!" Thái Hậu thấy Nhị công chúa vẫn còn không nói thật, ánh mắt lạnh lùng nói.

A Nguyên run lổ tai lắng nghe.

thì ra công chúa có thể hòa ly sao? Nghĩ tới cô đại đối nữ tử hà khắc, công chúa còn có quyền chủ động hòa ly A Nguyên liền cảm thấy một thế giới mới đang mở công ra đối với mình.

Thoạt nhìn, gặp gỡ tra nam gì gì đó cũng không quan trọng, cùng lắm thì hòa ly, lại tìm trạm hạnh phúc kế tiếp nha.

Nay càng thêm cảm thấy thân phận công chúa thật sự là bàn tay vàng, A Nguyên liền gật gù khẩn trương nhìn Thái Hậu, thấy Thái Hậu nói, "Phò mã không tốt, hòa ly cũng không phải không được, chỉ là..." tại ánh mắt hạnh phúc của A Nguyên, Thái Hậu ánh mắt lạnh lùng hỏi, "Hòa ly xong có phải người còn tính toán điều gì?" Nhị công chúa và phò mã mâu thuẫn tồn tại đã lâu ngày, tại vì sao lúc này lại muốn hòa ly?

"Ta, ta..." Nhị công chúa nếu là không bị Hoàng thượng cho một bạt tai suýt nữa đi gặp tổ tông, lúc này chắc là sẽ dám nói tính toán của mình với Thái Hậu, chỉ là trước mắt hai má còn phát đau, Nhị công chúa liền không biết có nên nói hay không. Nhưng mà lúc này, thấy mấy hoàng muội về mặt trầm mặc lắng nghe nàng liền cảm thấy mình xuống đài không được, trong lòng cảm thấy mấy nha đầu này thật là không có nhãn lực, trưởng tỷ đang cáo trạng, chẳng lẽ còn không biết lắng tránh sao? Liền trừng mắt nhìn Tam công chúa tính tình nhu nhược, ý bảo nàng thiếu nghe mình chê cười.

Tam công chúa cúi đầu nhìn A Nguyên nhưng vẫn không nhúc nhích.

Hoàng tỷ thật là kiêu ngạo, các trưởng bối đều ở đây, thật cho rằng một ánh mắt có thể làm mình như nô tài sao? Trải qua sự tình của ngoại tổ gia, Tam công chúa đã biết chính mình tôn trọng mình mới có thể đứng ngang bằng với người khác, lặng lẽ đưa mắt nhìn Nhị công chúa rồi nghiêng đầu qua một bên, khóe miệng nhàn nhạt cười lạnh.

Thái độ như vậy, làm Nhị công chúa trong lòng giận dữ, nhưng mà nghĩ tới tính toán trong lòng, vẫn là ôm một hi vọng đối với Thái Hậu lúc này cũng bắt chấp chuyện gì xem Thái Hậu như cọng rơm cứu mạng mà quỳ ở trước mặt nàng, trong mắt lộ ra nhàn nhạt cuồng nhiệt mà nói "Hòa ly xong, kính xin hoàng tổ mẫu vì cháu gái làm chủ!" Thấy Thái Hậu vẫn không nói gì, nàng vội vàng nói, "Trước đây có hoàng đế ái nữ, trực xuất thê tử của thần tử mà chỉ hôn cho công chúa, cháu gái chỉ mong hoàng tổ mẫu thương tiếc, làm theo Tân An công chúa câu chuyện!"

Tác giả có điều muốn nói: đây là tiết tấu 1 tát không đủ, lại đi kiếm thêm 1 tát, Nhị công chúa, cô thật uy vũ.....

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

Tân An công chúa, cho đến bây giờ luôn là một kẻ tai họa. Bản thân đã gả ra ngoài một phen, trọng phụ chết lại nghĩ tới người trong lòng, khóc hô muốn gả, ý vào hoàng quyền buộc người trong lòng từ bỏ nguyên phối chính thất còn mình vui mừng hơn hờ gả qua. Đây chính là sự kiện đẩy buro hân của Tân An công chúa.

Phu quân của cô công chúa này coi như cũng có danh tiếng, bởi vậy kiếp trước A Nguyên cũng biết tới điển cổ này, chẳng qua vẫn luôn cảm thấy Tân An công chúa không thể không dùng hai từ tiện nhân để diễn tả. Nay nghe Nhị công chúa vậy mà còn muốn làm theo, nghĩ tới trước đây nghe tin đồn nói về Nhị công chúa theo đuổi một vị Trạng Nguyên lại nghĩ đến vị mẫu phi Đường phi của nàng từng nhằm vào chuyện của Tam công chúa, lúc ấy còn hiểu thành tâm địa từ mẫu của Đường phi, nay thấy Nhị công chúa nói khoác mà không biết ngưng như vậy trong lòng liền sinh ra ác cảm, ý vào Tam công chúa đang che mặt mà trơn trắng mặt.

Ngài muốn làm Tân An công chúa, cũng phải xem xem Trạng Nguyên gia có phải Trần Thế Mi hay không.

Quả nhiên, Thái Hậu đã bị cuồng ngôn của Nhị công chúa tức tới cả người phát run, mắt thấy bộ dáng Nhị công chúa còn thập phần có lý cũng không nhìn được nữa, chớp mắt tất thật vang ở bên mặt còn lại của nàng!

"Thề diện của Hoàng gia đều bị ngươi làm mất hết!" Thấy Nhị công chúa bùm mặt không dám tin nhìn mình, trong lòng Thái Hậu càng phần nộ, lạnh lùng nói, "Bỏ trở về mà hảo hảo mà tư quá cho ta! Để ai gia biết ngươi có tâm địa như vậy nữa, tuyệt đối không tha cho ngươi!" đang là thái bình thịnh thế, Nhị công chúa thế nhưng muốn làm ra việc chia rẽ phu thê người ta như vậy, lửa giận trong lòng Thái Hậu khó tắt, thấy Nhị công chúa muốn kêu khóc mắng, "Lại khóc ở trước mặt ai gia nữa ai gia liền thỉnh Hoàng Đế lại đây xử trí ngươi!" Triều đại này công chúa không nhiều nhưng vẫn luôn đường hoàng không ương ngạnh, Nhị công chúa làm như vậy đích thực dọa người.

"Hoàng tử mẫu!" Hoàng thượng và Thái Hậu một người một bạt tai, làm trong lòng Nhị công chúa thương cảm không thôi. Nàng đời này chỉ thích một nam tử, thân là công chúa không phải nên được sở hữu thứ mình thích sao? Vì sao, vì sao phụ hoàng và hoàng tử mẫu luôn thương yêu nàng lại không chịu thành toàn nàng? Trong lòng oán hận nhưng mà nhìn thấy ánh mắt Thái Hậu lạnh như băng, Nhị công chúa chỉ cúi đầu rưng rưng nói "Hoàng tử mẫu làm như vậy là thật sự không hề thương yêu cháu gái sao?" Hơi hơi nghiêng đầu thấy mấy muội muội, 2 người lớn bộ dạng phục tùng liêm mục coi như thành thật nhưng là trên mặt ngũ công chúa lộ ra biểu tình cười nhạo, nàng liền hận sâu Đức phi và ngũ công chúa.

"Ngươi muốn cùng phò mã hòa ly, ai gia không đồng ý." Thái Hậu lãnh đạm nói "Phò mã cũng không sai phạm, ngươi hòa ly với hắn, phò mã làm thế nào nhìn người?" Thấy Nhị công chúa thành thật cúi đầu không động, nàng cũng lười nhìn lâu nữa, chỉ là nghĩ tới nữ hài nhi nhu thuận đáng yêu trước đây lại biến thành bộ dáng này, trong lòng có chút thương cảm, chậm rãi nói, "Trở về phủ công chúa an phận ở đó! Nếu ngươi nguyên ý thì kéo dài huyết mạch cho phò mã, nếu không nguyên ý...." nàng vừa cúi đầu, lạnh lùng nói, "Để ta nghe được ngươi nguyện rửa phò mã đoạn tử tuyệt tôn lần nữa... Ngươi sẽ biết ai gia!"

Nếu là cho nàng hòa ly, dù là trong cung không cho phép nàng làm ra việc điên cuồng kia thì Thái Hậu cũng e nàng làm ra đại loạn, huống gì nếu là hòa ly, Nhị công chúa muốn tìm một phò mã như vậy chỉ sợ không dễ dàng.

Ai sẽ đi cưới một tức phụ già lần hai còn rõ ràng muốn phát triển tình cảm khác đây?

không cho hòa ly, đã là bảo vệ cuối cùng của Thái Hậu dành cho Nhị công chúa, chỉ là A Nguyên vùng trộm nhìn lên từ tay áo Tam công chúa thấy Nhị Đường tử cúi đầu vẫn lộ ra biểu tình không phục, trong lòng khẽ thở dài cảm thấy Nhị công chúa chỉ sợ vô pháp minh bạch khổ tâm của Thái Hậu.

"Ngươi đến nay, còn chưa thỉnh an ai gia và mẫu hậu ngươi." Thái Hậu ở trong cung một đời, sao có thể không nhìn ra oán hận của Nhị công chúa? Lúc này cảm thấy chán nản

Năm đó, nàng dùng chân tâm sủng ái đứa nhỏ này, nhưng vì một điểm không như ý, nàng liền hận mình.

"Cháu gái chỉ là khó chịu trong lòng." Nhị công chúa hàm hồ giải thích một chút rồi bùm mặt đứng dậy thấp giọng nói, "Để hoàng tử mẫu không vui, cháu gái biết tội, xin được lui xuống trước." nói xong che mặt đi như bay.

Năm đó Đường phi ý vào Nhị công chúa được sủng ái ngay cả Thái Từ cũng không đặt trong mắt. Hoàng Hậu tuy rằng không thích bị người khác coi thường nhưng cũng không làm việc bỏ đá xuống giếng với một đứa nhỏ, thấy Thái tâm tình Hậu thấp xuống, liền nhưn mày, lặng lẽ đưa 1 ánh mắt cho Tam công chúa, nàng vội vàng ôm A Nguyên tiến lên, cung kính cười nói với Thái Hậu "Hôm kia Tứ hoàng đệ có cho các cháu gái rất nhiều tượng người nhỏ nhỏ, màu sắc sáng rõ đẹp mắt, không biết hai vị hoàng muội thấy sao còn cháu gái cảm thấy vô cùng hiếm lạ thầm nghĩ muốn hiến vật quý cho Hoàng tử mẫu được không ạ?". Vừa nói, vừa cẩn thận đặt A Nguyên vào trong ngực Thái Hậu.

"Nga?" Bị Nhị công chúa làm thương tâm, Thái Hậu nghe được lời của Tam công chúa ngược cảm thấy hoà hợp êm thấm trong lòng dễ chịu rất nhiều, tuy biết Tam công chúa đang dỗ nàng vui vẻ, nhưng là một lão nhân có con cháu chân tâm nguyện ý dụ dỗ, đây cũng là một loại phúc khí, nàng cũng không vạch trần, mỉm cười hỏi, "Tiểu Từ là con trai sao có thể nhớ mang cho tỷ muội thứ gì đó?" Thấy Đức phi che miệng thì cười liền chỉ vào nàng hỏi, "Có thể là do người nương như người nhắc đúng không?"

"Tự bản thân tiểu Từ nhớ tới các tỷ muội, làm sao có phần của thần thiếp chứ?" Đức phi vội vàng cười nói, "Đứa nhỏ này lòng dạ thành thật, chỉ là không muốn bọn tỷ muội ở trong cung nhàm chán thôi."

"Có thể thấy được hẳn biết trân trọng tỷ muội." Thái Hậu hài lòng cười.

đã có Thái Từ chính thống, so với quan tâm kết giao với tôn thất triều thần còn không bằng làm người bảo vệ các công chúa, sau này còn có thể có chút địa vị trong lòng Hoàng thượng và Thái Từ.

Trong lòng có phần so đo, ánh mắt Thái Hậu nhìn Tam công chúa liền ôn hòa rất nhiều, thấy A Nguyên thật vất vả ôm cánh tay của mình khoe miệng liền lộ ra tươi cười, thấy ngũ công chúa còn giương mắt nhìn đứa nhỏ trong ngực, nghĩ tới mình đã tuổi lớn, không chắc còn có thể sống tiếp vài năm, muốn để A Nguyên và các tỷ muội thân cận hơn một chút, liền sờ khuôn mặt nhỏ nhắn nộn nộn của A Nguyên cười nói với Tam công chúa "Ngươi mang theo A Nguyên đi chơi với các tỷ muội đi, chỉ là nhớ trả lại nàng cho ta là được." Thấy Tam công chúa thành thật đáp ứng mới quay đầu nhìn A Nguyên

A Nguyên không ngừng vươn móng vuốt nhỏ ra ôm lấy vạt áo Thái Hậu, không nguyện ý rời nàng đi.

Thái Hậu nao nao mỉm cười lắc đầu. Trong lòng lại thấy ấm áp.

A Nguyên được Tam công chúa ôm đi cùng với vài vị Đường tử. Thái Hậu không có tinh thần được cung nữ đỡ dậy, Hoàng Hậu và Đức phi cũng đứng dậy, cười nói với mấy nữ hài nhi, "Nghe nói anh quốc công hôm nay mang theo mấy thiếu gia và tiểu thư trong nhà tiến cung, các người cùng

ta đi gặp một lần thôi" Ánh mắt rơi vào người A Nguyên, Hoàng Hậu mỉm cười nói, "A Nguyên cũng muốn gặp biểu tỷ có phải không?"

Nghĩ tới có thể thấy người nhà, A Nguyên liền có tinh thần.

đang nói chuyện thì thấy xa xa có một đội đội ngũ thật dài đi lại đây, đi đầu là người mặc một thân áo vàng thêu rồng, đi theo phía sau vô số cung nữ nội giám, thấy nơi đây chỉ có Hoàng Hậu và Đức phi thì ngẩn ra hỏi "Mẫu hậu đâu?" Bên người Hoàng thượng là anh quốc công, thấy Hoàng Hậu cũng không mới lạ mỉm cười gật đầu, trong lòng A Nguyên nhớ tới việc Hoàng thượng và cậu nàng từ nhỏ tình cảm đã rất tốt, giờ thấy Hoàng Hậu đối với anh quốc công cũng không xa lạ kiên nhẫn mà còn có vẻ thân cận.

"Mẫu hậu tinh thần không được tốt, Nhị công chúa thỉnh an xong liền trở về ngủ trưa." Hoàng Hậu sẽ không cáo trạng, nhưng là dấu tay trên mặt Nhị công chúa là bị như thế nào nàng tự nhiên rõ, lúc này không thêm mắm thêm muối chỉ hàm súc nói sự thực.

Sắc mặt Hoàng thượng lập tức liền âm trầm, trầm mặc một lúc lâu mới lạnh nhạt nói, "Vậy mà còn dám quấy rầy mẫu hậu sao?" Nghĩ tới lời nói của Nhị công chúa, tâm tình trong lòng hắn tốt mới là lạ.

anh minh thần võ như Hoàng Đế Bệ Hạ, thế nào lại sinh ra cái đồ như vậy?!

anh quốc công khéo mắt thoáng chớp, cười nói với Hoàng Hậu "Nội tử đang nghĩ tới thỉnh an với nương nương, chỉ là e sợ làm nương nương thêm bận rộn, bởi vậy không dám vào cung."

"Người đau lòng tức phụ, lại đổ lỗi do vào người Hoàng hậu của trẫm sao." Hoàng thượng trong lòng đang hờn dỗi vì bị khuê nữ hỏ, nghe xong lời của anh quốc công liền phá lên cười, trông mặt A Nguyên đều tưởng muốn rút ra ngoài, Hoàng thượng giống như huynh đệ bình thường vỗ vỗ bả vai anh quốc công, nói chuyện cũng rất tùy ý, gương mặt tươi cười chỉ nói, "Nếu người có hiểu tâm như vậy thì nhanh chóng gọi tức phụ người tiền vào thỉnh an phải không? Bằng không, ngày khác trẫm và Hoàng Hậu liền tự mình tới cửa, cũng..."

"Bệ Hạ càng nói càng quá mức, không thấy mặt Quốc công bị dọa tới trắng mặt sao?" Hoàng Hậu che miệng cười nói, "Chỉ sợ trong lòng Quốc công lo lắng bỗng lộc không đủ để chúng ta tới cửa một lần đấy."

"Bằng không, thưởng thêm cho hắn một chút?" Hoàng thượng và Hoàng Hậu giống như phu thê bình thường liếc mắt nhìn nhau, dù bị nàng đánh gãy lời nói cũng không giận, chỉ hài hước hỏi, anh quốc công đứng một bên, chân mày cũng không động một cái.

"Vì Bệ Hạ, dốc hết gia tài thần cũng cam tâm tình nguyện." anh quốc công ôn thanh cười nói.

A Nguyên tỏ vẻ, bộ dáng ôn nhu nho nhã như thế mà vượt mong ngựa cũng thật là thuận tay!

Hoàng thượng quả nhiên được vỗ đúng chỗ, tâm tình thư sướng, trên mặt sớm không còn đen tối như lúc nghĩ tới Nhị công chúa. Nhưng mà dùng một chút, Hoàng thượng lại nhàu mày nói, "Vết thương trên mặt Lão tam, là thế nào vậy?"

hắn vừa dứt lời, Đức phi vẫn luôn làm người tàng hình khi Hoàng thượng và Hoàng Hậu nói chuyện không khỏi giật giật.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32-1

"Tiểu tử mới lớn ở cùng một chỗ làm sao có thể có chuyện không bao giờ đánh nhau chứ?" Biết Đức phi lúc này không tốt lên tiếng, trên mặt Hoàng Hậu lộ ra vài phần ôn nhu, vài phần bướng bỉnh, nghiêng đầu cười nói "Các huynh đệ, tình cảm đều là từ mặt đất lăn ra đó, sau này trưởng thành, chỉ sợ còn lấy việc này nói giỡn." Thấy Hoàng thượng ánh mắt âm áp nhìn nàng, thập phần ôn hòa, nàng liền chỉ Đức phi sau lưng cười nói "Bệ Hạ chỉ hỏi tam hoàng tử, vì sao không hỏi tiểu Tử? Đều là nương cả, ai không đau lòng chứ?" nhìn tư thế Hoàng thượng liền biết Từ phi nhất định là giành trước một bước cáo trạng với Hoàng thượng, trong lòng Hoàng Hậu ghi sổ Từ phi thêm một lần, trên mặt lại không thay đổi gì.

"Làm ca ca giáo huấn đệ đệ hắn là có nguyên do." Đức phi ôn nhu nói, "Chỉ là thần thiếp thấy tiểu Tử bị thương không nhẹ, đã bắt hắn trở về, ngày khác sẽ nói hắn thỉnh tội với hoàng huynh hắn."

"Tiểu Tử cũng bị thương?" Hoàng thượng ngẩn ra, nghĩ tới lúc này Tam hoàng tử Phụng đồng không hề nói nửa chữ chuyện Phụng Minh bị thương, đến cùng lòng người bất công, hắn càng thích hào sảng lỗ mãng, không có nội tâm gì Phụng Minh, liền cau mày nói, "Lão tam càng ngày càng thêm không biết chừng mực." Nhưng là đều là con trai của mình, tuy rằng không tốt cũng luyến tiếc bỏ rơi, liền lạnh nhạt nói, "Mà thôi, chỉ một lần này về sau nếu là lại như thế, hai huynh đệ trẫm sẽ đều muốn phạt." Thấy Đức phi hơi hơi cúi người, hắn cười nói, "Người xưa nay vẫn luôn quy củ, trẫm biết rõ tiểu Tử."

Đức phi xuất thân từ huân quý trong kinh là Định quốc công phủ, từ khi Hoàng thượng còn chưa đăng cơ đã ở trong cung Thái Tử hầu hạ, xưa nay cẩn tuân quy củ, không tranh sủng không nịnh nọt, Hoàng thượng tuy không phải đặc biệt sủng ái nhưng lại hết sức tôn trọng, ngày thường trong cung bị trẫm hoa mê hoặc cũng sẽ ở trong cung Đức phi buông lỏng tâm tình một chút. Huống gì dưới trướng Đức phi còn có Phụng Minh và ngũ công chúa, vì cái

này, Hoàng thượng sẽ càng cho Đức phi mặt mũi, thấy Hoàng Hậu cười tủm tỉm lui về phía sau chút liền ôn thanh nói, "Lát nữa ta sẽ qua kiểm tra việc học của tiểu Tử." Đây chính là ý muốn đi tới cung của Đức phi nhưng trên mặt Đức phi chỉ là một bộ đoan trang, không sợ hãi hay vui mừng.

anh quốc công cúi đầu nghe chuyện giữa 2 hoàng tử, không muốn xen vào chuyện của hoàng gia, ánh mắt phiêu phiêu rơi vào người A Nguyên trên mặt liền lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

"Mẫu hậu hôm nay mang theo đứa nhỏ này, hoàng đệ còn oan hận với trẫm vài lần." Hoàng thượng thấy anh quốc công nở nụ cười nhìn A Nguyên, trong lòng cũng cực thích đứa nhỏ này, chỉ là thấy anh quốc công bộ dáng rất thân thiết với A Nguyên, trong lòng liền sinh tâm so đo, cười nói, "Người là cậu của nàng, ta lại là Đại bá phụ của nàng, có thể thấy được tại trong lòng A Nguyên ta lại quan trọng hơn một chút." Hắn và anh quốc công thật sự thân cận, thời điểm tùy ý chỉ xưng "ta", thấy anh quốc công chỉ lắc đầu mỉm cười không nói, Hoàng thượng liền đem Tam công chúa đặt trước mắt mình, tháo ngọc bội Bàn Long bên hông đặt trong tiểu móng vuốt của A Nguyên rồi quay đầu nhưn mày hỏi anh quốc công "So với khi nàng ở trước mặt người thì thế nào?"

"không vui vẻ bằng khi ở với Bệ Hạ." một lần nữa cậu lại nhanh nhẹn vuốt mông ngựa.

A Nguyên túm ngọc bội, nho nhỏ kêu lên một tiếng.

"Làm sao vậy?" Sau một hồi, bộ dáng bảo bối hai mắt tỏa sáng vui vẻ ở đâu? Hoàng thượng thích nhất xem bộ dáng A Nguyên vui vẻ bảo bối, thật sự cảm thấy có thể diệt hết phiền não, lần này thấy A Nguyên ịu xuì liền tò mò hỏi.

"Mẫu hậu đã đi, có lẽ trong lòng đứa nhỏ này nhớ mong mẫu hậu." trong lòng Hoàng Hậu cũng có chút động, thương tiếc nhìn A Nguyên thấp giọng nói.

Hoàng thượng nhắm mắt, cũng hiểu nguyên nhân, thấy A Nguyên vậy mà đã thân cận với Thái Hậu đến mức này, cảm thấy cảm khái nói "Tới cùng cũng lách chân tâm đổi chân tâm." nói xong, sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của A Nguyên hỏi: "Lo lắng cho hoàng tổ mẫu sao?" Cũng biết đứa nhỏ này chẳng qua chỉ là dựa vào bản năng mà thân cận với Thái Hậu, lại càng sẽ không trả lời mình, nhưng vẫn quay đầu thờ dài với Hoàng Hậu "Nàng còn không hiểu chuyện bằng A Nguyên!" nàng chính là người mặc kệ tâm tình Thái Hậu xấu hay tốt, nhất định muốn mọi việc theo ý mình, Nhị công chúa.

Hoàng Hậu cười cười, cũng không nói nhiều.

anh quốc công triệt để làm phong nền, khoe miệng cũng lộ ra nhàn nhạt ý châm chọc chi ý, thấy Hoàng thượng quay đầu nhìn qua, tia châm chọc biến mất hóa thành gió xuân, cười nói, "Công chúa còn nhỏ." Nhị phò mã gia tuy rằng không phải thân cận với anh quốc công phũ, nhưng mà trong kinh quan hệ thông gia giữa các danh gia vọng tộc vẫn luôn không dứt, đan xen lẫn nhau, nói cho cận kề thì nhị phò mã còn là bà con xa của anh quốc công, tuy rằng nhị phò mã cũng làm ra không ít sự tình mặt mặt nhưng đến cùng vẫn là thân thích, anh quốc công liền đảm cho Nhị công chúa một đạo, quả nhiên thấy Hoàng thượng sắc mặt thay đổi nói "Nàng còn nhỏ?!"

anh quốc công thế này lại triệt để không nói.

Mấy công chúa khó được nhìn thấy Hoàng thượng, lúc này đều thấp phần vui vẻ, anh quốc công thấy mình thật chóng mặt, đang muốn cáo lui lại nghe một cung nữ lão đạo xông tới nằm trên mặt đất khóc nói "Nương nương cầu Bệ Hạ đi gặp tam hoàng tử! Điện hạ, điện hạ hân đang nóng lên!" nói xong lại khóc rống lên.

A Nguyên khinh bỉ nhìn cung nữ này, muốn thay Hoàng thượng hỏi Từ phi, nàng sao có thể dùng một chiêu thức cả trăm lần như thế?! trước là bát công chúa, này lại thành tam hoàng tử, toàn bộ hậu cung cộng lại cũng không bằng nàng nháo!

Quả nhiên trên mặt Hoàng thượng liền khó coi, cười lạnh nói "Trẫm không phải thái y, đi thì có ích lợi gì?!" nói xong, liền cảm thấy tốt tâm tình đang tốt lại bị Từ phi làm xấu đi hết.

Hoàng Hậu trong lòng lặng lẽ quyết định, lần này tuyển tú không thể không tuyển cho Từ phi hai đại cừu nhân, rồi mới hướng mấy vị công chúa ôn thanh nói, "Ta thấy A Nguyên không có tinh thần, các người vẫn là đưa nàng về với hoàng tổ mẫu đi." Thấy mấy vị công chúa gật đầu mới lời kéo Đức phi thấp giọng "Người sao không học một ít ở Từ phi?" Từ phi vì sao được sủng ái? Vì quen làm nũng nịu si, đừng nhìn Hoàng thượng phiền nàng ầm ĩ, nhưng là cũng là thích bộ dạng này, đầu giống như Đức phi, bộ dạng luôn luôn quy củ?

"Nếu như vậy thì không phải là thần thiếp." Đức phi tâm không cao, chưa bao giờ nghĩ tới tranh sủng, huống gì nay có trai gái quần bên chân, nàng chỉ cầu bình an sống qua ngày, cũng không hề để ý tới ân sủng của Hoàng thượng.

Tam công chúa gần đó làm như không nghe được, chào hỏi 2 muội muội một tiếng rồi đi về phía cung Thái Hậu, nghĩ muốn đưa A Nguyên trở về. Mới đi được một nửa, tới chỗ Lâm Hồ đã thấy Nhị công chúa khí thế hùng hăng vọt tới muốn cho ngũ công chúa một bạt tai, Từ công chúa thấy không ổn liền tiến tới ngăn cản, Nhị công chúa chỉ vào mấy muội muội cười lạnh nói "Vừa rồi có phải xem rất náo nhiệt không?!" Thấy Ngũ công chúa tức giận nhìn mình, nàng lạnh lùng nói "Làm muội muội lại bắt kính trưởng tỷ, đây là quy củ nhà ai?!"

"Quy củ nhà ta không có dạy ta không biết xấu hổ cứng rắn muốn đoạt phu quân người khác!" Ngũ công chúa từ nhỏ đến lớn được Đức phi và Hoàng Hậu cưng chiều, có bao giờ phải chịu thiệt thòi? Miệng lưỡi bén nhọn nói, "Phụ hoàng và hoàng tổ mẫu không có ở đây, nhị hoàng tỷ đã có thể đứng dậy được rồi sao?! Có thể thấy được thương thế của tỷ tốt cũng thật mau!" nói xong, vịn vẹo thân thể nhỏ, giơ tay chỉ chỉ A Nguyên cười nói, "Muội muội đừng sợ, ta lớn như vậy còn chưa thấy qua ai dám đụng vào mặt ta!" Mẫu phi nàng là Đức phi so Đường phi địa vị cao hơn, tự nhiên nàng càng tôn quý hơn so với các công chúa khác.

"Mẫu hậu bảo chúng ta đi tới chỗ hoàng tổ mẫu, nếu là tri hoãn hoàng tổ mẫu hỏi tới, bọn muội muội trả lời hư thế nào đây?" Tam công chúa chịu đựng khiếp đảm trong lòng khẽ giọng nói.

Nàng sắp gả cho người, tự nhiên tính táo lợi hại, không thể lại yếu đuối như trước đây.

"Các người từng người một lấy được hảo phu quân, liền dám lấy đó để cười ta?!" Nhị công chúa nghe Đường phi oán giận mới phát hiện, 2 muội muội thể nhưng gả cho người ta tốt hơn so với mình nhiều, nhất thời tức giận mới xông tới gây chuyện, thấy ba muội muội bộ dáng không đặt nàng vào mắt, trong lòng liền tức giận khó chịu, thấy trong ngực A Nguyên lại là ngọc bội Hoàng thượng thật thích, nhất thời trong lòng như có lửa thiêu lạnh lùng nói, "Đứa nhỏ bé xú như vậy, lại được sủng ái quá đáng, cũng không sợ phúc khí quá mức, bề gãy..."

"Người dám nói!'" Ngũ công chúa giận dữ, nàng vốn là tính tình bá vương, thấy Nhị công chúa muốn nguyên rửa A Nguyên, tiến lên vài bước dồn lực đẩy Nhị công chúa ngã xuống, chính mình cũng lăn ra đất, nghe xa xa có tiếng kêu kinh hãi của đám cung nhân truyền đến, lại bỏ thật nhanh dậy hướng về phía Nhị công chúa kêu lên "Người đi với ta tới chỗ phụ hoàng! Ta muốn nhìn xem ở trước mặt phụ hoàng người có dám nói hay không!" nói xong túm vạt áo của Nhị công chúa mà kéo.

Nhị công chúa làm sao có thể để nàng tha đi, phản ứng lại kịp, xóc Ngũ công chúa lên, hét to, "Người dám thương tổn ta!"

Còn chưa điều gì khác, lại chỉ cảm thấy trên đầu đau xót, rồi nghe lạch cách một tiếng, thấy khối ngọc bội Bàn Long lạch cách ở dưới đất. Kinh ngạc giữa đầu, Nhị công chúa đã thấy bé gái trong ngực Tam công chúa thái độ hung dữ, tay nhỏ vẫn còn duy trì bộ dáng ném ngọc.

A Nguyên là thật sự phần nọ rồi.

Nàng không có nghĩ tới Nhị công chúa đã làm Thái Hậu thương tâm như vậy mà còn giống như không có chuyện gì, có tâm tư đi cãi nhau! Nghĩ tới loại người này nàng liền không nhìn được, nếu không phải bây giờ mình còn nhỏ, nàng cũng lười đưa Nhị công chúa tới trước mặt đại bá, chỉ cần đẩy nàng vào trong hồ thôi!

"Muội muội mới bao lớn, hoàng tử có phải thật quá đáng không!" Tam công chúa tâm tính lương thiện, tuy trước giờ cũng luôn hãm mộ A Nguyên được sủng ái nhưng cũng không có tâm địa ác độc như Nhị công chúa, tức giận đến cả người phát run, vội vàng trấn an A Nguyên khó thở trong ngực. Khi Tam công chúa đang vất óc nghĩ ra lời lẽ ác độc để nói thì có một ánh mắt cách đó không xa nhìn tới, khóe miệng mím chặt, trong mắt băng lãnh.

Mắt thấy Tam công chúa không nói gì, Tứ công chúa mới tinh táo lại vội vàng vì tỷ tỷ nói "Nhị hoàng tử nói chuyện quá mức ác độc! Chẳng lẽ từ trước tới giờ Đường phi nương nung cũng nguyên rửa Nhị hoàng tử như vậy?!"

Ngũ công chúa đang muốn nói tiếp thì thấy Phụng Khanh chậm rãi đi tới liền ngậm miệng thật nhanh.

Nhị công chúa bị ba muội muội phản kích vẫn vô đây đủ một phen, đang muốn tiếp tục mắng, lại thấy Phụng Khanh đang tới, nghĩ tới hẳn tuy rằng không được Thái Hậu thích nhưng là trước mặt Hoàng thượng lại rất được sủng, mới nghĩ tới A Nguyên không phải là thân muội của mình, trong lòng sinh ra một tia hồi ý. Chỉ là nghĩ tới mình là thân nữ của Hoàng thượng, một nữ nhân của tôn thất dám so với nàng còn cao quý hơn?! Nhất thời liền đứng lên, cao cao giữa đầu, quay đầu ho khan vài tiếng, lãnh đạm nói với Phụng Khanh "Khanh đệ."

Phụng Khanh đi gấp, lúc này thấp giọng ho khan vài tiếng, quay đầu xem muội muội âu yếm mặt đỏ lên vì tức, ổn định tinh thần lại thấy Nhị công chúa cao ngạo nhìn mình, hiển nhiên là đang đợi mình thì lễ, khóe miệng giật giật, sắc mặt đột nhiên âm trầm, ập tới chính là một cái tát to đến ong lỗ tai quất vào mặt Nhị công chúa, trong ánh mắt sợ hãi người của mấy tỷ muội lạnh lùng nói, "Đây là đệ hoàng tử nhớ giáo huấn! Túc vương phủ Vinh Thọ công chúa, không phải ai cũng dám nguyên rửa!" hẳn tuy rằng ốm yếu, nhưng vẫn là nam tử, bạt tai này đã làm mặt Nhị công chúa sưng lên.

Nhị công chúa bị một bạt tai của Phụng Khanh, nửa ngày chưa có hồi phục tinh thần, thật không thể tưởng được, đường đệ này dám động thủ tại trong cung!

"A Nguyên ngày sau, nếu là có nửa phần không đúng, đừng trách ta muốn mạng của người!" Cổ nhân đối với nguyên rửa hết sức mê tín, Phụng Khanh lúc này chỉ hận mình yếu ớt không có khí lực đánh nàng cái thứ hai, trong mắt âm u, cúi người ghé vào tai Nhị công chúa nhỏ giọng nói, "Hoàng tử cho rằng, một cung phi lớn tuổi sắc suy, đã sớm ăn sủng không được và một nhà có hai vương tử vương phủ, Hoàng thượng sẽ thích bên nào hơn?" Nghiêng người, thanh âm thiếu niên rõ ràng lại giống như hàn băng "Đường phi, nhị hoàng tử cảm thấy sống đủ rồi sao?!"

"Người!" Thấy Phụng Khanh biểu tình âm áp, nhưng đôi mắt lại mang theo băng sương, Nhị công chúa thật sự bị dọa sợ, hét lên một tiếng, nhìn Phụng Khanh mà phát run.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32-2

"không chỉ Đường phi nương nung, còn có Đường gia, ngài còn muốn giữ đâu?" Phụng Khanh rất ít khi khí thế bức nhân như vậy, lúc này cảm thấy tim đập cực nhanh, mặt hoa đi, lại nỗ lực nhịn xuống, thấp giọng nói "Cậu hai của ngài, ở trong kinh đảm nhiệm chức vụ hộ bộ tô châu?" hẳn lạnh lạnh cười nói "Đó thật là chức quan béo bở! Ngày thường nhưng thứ qua tay hẳn bị lưu lại, đệ đệ có phải là nên nói với hoàng bá phụ hay không?" Thấy Nhị công chúa liếc mắt lắt đầu, nhìn ánh mắt của hắn tựa như thấy quỷ, hẳn mới lạnh lùng nói, "Thành thật cắt cho bản vương! Từ nay về sau, trước mặt A

Nguyên, người nói chuyện sao cho tốt với nàng, bằng không, chỉ sợ hoàng tử sẽ hối tiếc không kịp!"

"Ta, ta muốn cáo trạng người với phụ hoàng!" Phụng Khanh dù là tôn thất nhưng thanh danh lại cực kì tốt, Nhị công chúa làm sao biết hắn thế nhưng là một con sói đội lốt cừu!

"Hoàng tử nhanh đi đi, " Phụng Khanh nghe A Nguyên lo lắng kêu lên ở phía sau, trên mặt lộ ra một nụ cười âm ỉ, ôn thanh nói, "Thuận tiện, cũng nói cho hoàng bá phụ biết, Tam công chúa của ngài, bán lương thực cho ngoại tộc như thế nào." Ngoại tộc khổ hàn, lương thực luôn khan hiếm, hàng năm đói chết vô số kẻ, bằng không cũng sẽ không luôn luôn nghĩ biện pháp xâm nhập Trung Nguyên. Có những thương nhân vô lương vụng trộm bán lương thực cho ngoại tộc, đây rõ ràng chính là thông đồng với địch bán nước, là tội lớn tru di cửu tộc, Nhị công chúa nghe xong, hoảng sợ phát hiện Phụng Khanh ngay cả chuyện bí ẩn như vậy cũng biết, không khỏi kinh sợ vạn phần.

"Chỉ có một lần kia, cậu của ta cũng không biết đó là ngoại tộc chọn mua." Thanh âm của Nhị công chúa lúc này nhiều hơn một điểm cầu xin.

"Lời này, hoàng tử hãy để dành mà nói với hoàng bá phụ đi!" Phụng Khanh mỉm cười nói.

"Xin lỗi, là do ta va chạm người." Nhị công chúa cảm thấy mình thờ không nổi, nàng tự biết nếu một khi bị Phụng Khanh bóc trần, mình thất sủng là chuyện khẳng định.

Sở dĩ nàng dám bừa bãi như vậy là hoàn toàn do để sủng mà ra, trước đó dám ép buộc như vậy chẳng qua là vì mình là trưởng nữ của Hoàng thượng, chắc chắn sẽ không bị Hoàng thượng chán ghét. Nhưng một khi có tội lớn như vậy...

Nhị công chúa không dám nghĩ tới kết quả của mình.

"Lời này, hoàng tử nên nói với muội muội ta, có đúng hay không?" Phụng Khanh cười, ôn nhu nói, Nhị công chúa cũng không dám ngắt đầu, đứng dậy trừng mắt nhìn A Nguyên trước mặt, chịu đựng việc bị ba muội muội nhìn tới xấu hổ, thấp giọng nói, "Muội muội không cần chấp nhặt với hoàng tử." Chẳng sợ anh hài nghe có hiểu hay không, nàng vẫn cứ nói, "Từ nay về sau, hoàng tử mỗi ngày sẽ tới chùa, cầu phúc cho hoàng muội, cầu nguyện hoàng muội trường mệnh trăm tuổi!" Quay đầu lại, thấy Phụng Khanh vừa lòng gật đầu, mới bưng mặt chảy nước mắt chạy đi.

"Là do chúng ta không có trông tốt A Nguyên." Nhìn Phụng Khanh đi tới đây, A Nguyên vẻ mặt ủy khuất hướng về phía hắn cúi đầu tay nhỏ cầu ôm một cái, Tam công chúa liền có chút xấu hổ nói.

"Đa tạ hoàng tử đã bảo vệ A Nguyên." Nếu không phải đang ở trong cung đình lại có nhiều cung nhân, Phụng Khanh ngay cả tâm muốn làm thịt Nhị công chúa cũng có, trong lòng đang suy nghĩ lát nữa nói với phụ vương như thế nào, làm thế nào để Đường gia không hay ho, lúc này chỉ ôn nhu cười, sờ sờ tay nhỏ của A Nguyên chịu đựng việc cả người đang suy yếu ôn thanh nói "Hoàng tử đưa A Nguyên tới chỗ hoàng tổ mẫu đi, ta còn có việc, nên không thể mang muội muội đi." Thấy A Nguyên cầm lấy tay mình không thôi, hắn mỉm cười nói, "Mấy ngày nữa, đại ca sẽ chơi đùa cùng người có được hay không?" nói xong liền rút tay lại thật nhanh.

Tay đại ca thật lạnh, sắc mặt cũng không tốt, A Nguyên khỏe miệng cong cong, trong lòng lo lắng không thôi, rất muốn roi nước mắt chống toàn bộ thân mình lao vào người Phụng Khanh, nhưng mà nhìn thấy sắc mặt Phụng Khanh không tốt, luyến tiếc để đại ca mệt, mới chần chờ rút về.

"Cũng không có gì, bệnh cũ mà thôi." Phụng Khanh chỉ nhẹ vào trán A Nguyên, rồi mới gật đầu với bọn tỷ muội, cẩn thận bước đi trong tiếng kêu của A Nguyên.

Có việc này, A Nguyên càng thêm ỉu xiu, cảm thấy hoàng cung cũng không có cái gì thú vị, mặc dù có Thái Hậu và Hoàng Hậu là người tốt nhưng mà lục đục đấu tranh quá nhiều liên năm luôn trong ngực Tam công chúa không muốn ngóc dậy. Tam công chúa trong lòng lo lắng, lại không biết nói gì, chỉ mạng A Nguyên trở về trong cung Thái Hậu, nghe cung nhân nói Thái Hậu đang ngủ trưa, dưới sự hướng dẫn của cung nữ đặt A Nguyên ở bên cạnh Thái Hậu còn mình và các muội muội lặng lẽ lui ra ngoài. A Nguyên ngồi cô nhỏ nhìn các nàng, toàn bộ đại điện trừ bỏ tiếng hô hấp nhọt nhọt của Thái Hậu thì không còn có tiếng vang, nàng quay thân thể nhỏ úng vào ngực Thái Hậu, miệng y y nha nha nhỏ giọng kêu hai tiếng.

đang lúc khổ sở, A Nguyên cảm giác được ôm ấp của Thái Hậu nhẹ nhàng mà vỗ vỗ nàng.

Tuy rằng Thái Hậu nhắm mắt nhưng là A Nguyên có thể cảm giác được trong lòng Thái Hậu lúc này cũng không vui vẻ, chớp chớp mắt cũng đưa tay nhỏ của mình tay ra vỗ vỗ cánh tay hoàng tổ mẫu, thế này mới đem đầu đặt tại Thái Hậu trên người không động.

Tuy rằng ở chung với Thái Hậu rất sung sướng nhưng là A Nguyên lại cảm thấy tâm thần không yên, vừa nhắm mắt là có thể nhìn thấy bộ dáng Phụng Khanh sắc mặt tái nhợt.

Đến buổi tối, phiền muộn trong lòng Thái Hậu hơi bình tĩnh lại, thế này mới mang theo A Nguyên ngồi dậy, vừa mới ngồi dậy đã nghe được bên ngoài có tiếng động ồn ào náo động, trên mặt Thái Hậu lộ ra biểu tình không thích, chỉ vào đại cung nữ hỏi "Chuyện gì?"

"Khang vương điện hạ bị bệnh, tựa hồ có chút không tốt." Cung nữ kia biết Thái Hậu gần đây đối với Phụng Khanh có đổi mới, vội vàng trả lời "Túc vương điện hạ đã triệu tập Thái Y viện, hiện tại đang hội chẩn, bởi vậy mới ồn ào." Thấy Thái Hậu trên mặt cả kinh, nàng vội vàng tiếp tục nói, "Túc vương phi nương nương vừa cử người đến tiếp công chúa, chỉ là ngài vừa mới nghỉ ngơi, nô tỳ không cho các nàng tiến vào." Vừa dứt lời, đã nghe A Nguyên khóc lớn thê lương không dứt, vừa ngắt đầu đã thấy Thái Hậu luống cuống tay chân trấn an A Nguyên, ngắt đầu lạnh lùng nói, "Khang vương thân mình quan trọng hay là ai gia ngủ trưa quan trọng?! Các người thậm chí còn dám ngăn cản?!"

nói xong thấy cung nữ kia cúi đầu không dám nói gì, chỉ cúi đầu dỗ A Nguyên khóc đến mức không kịp thở, trong miệng gấp giọng nói, "Bảo các nàng tiến vào!" Lại cúi đầu an ủi A Nguyên, "Ca ca không có việc gì, A Nguyên đừng khóc, trong chốc lát, hoàng tổ mẫu sẽ để A Nguyên trở về có được

hay không?" Thấy thân thể nhỏ của A Nguyên đã khóc tới mức co rụt lại, nàng sờ sờ đầu A Nguyên, thở dài. Chỉ cần đối đứanhỏ này tốt một chút là có thể đổi lấy hồi báo như vậy, nàng như thế, Phụng Khanh cũng là như thế, thấy A Nguyên tâm tính như vậy, Thái Hậu trong lòng vô có nghĩ tới một từ.

Tình thâm không thọ.

Trong lòng cả kinh, Thái Hậu lại niệm kinh Phật, đem bất an để ở một bên giao A Nguyên cho cung nữ Túc vương phi phái, giận dữ nói "Ai gia nếu đi chỉ tăng thêm rối ren, chỉ là truyền lời của ai gia " ánh mắt của nàng dừng trên mặt A Nguyên, trầm mặc hồi lâu mới trầm giọng nói, "Nếu Khang vương có việc gì, thái y ở Thái Y viện cũng không cần sống tiếp!" nói xong đứng dậy tận mắt nhìn thấy A Nguyên đi khuất, mới ngồi tại trong cung, lặng lẽ chờ tin tức của Phụng Khanh.

Phụng Khanh lúc này thật sự có chút không tốt.

hắn vốn thể hư, ngày xuân hay mùa thu còn tốt, nhưng là nếu là gặp phải nóng bức hay rét lạnh sẽ phải bệnh một hồi, lúc này thân mình không dễ chịu lại nổi giận một trận khiến cho thân thể không chịu nổi, cường chống thân thể trở lại cung mình thì gục ngã. Bệnh tới rào rạt, thái y bộ dáng thúc thủ vô sách, Túc vương phi đã khóc sưng cả hai mắt ngồi ở bên giường Phụng Khanh, nghe được Túc vương ở bên ngoài giận tím mặt rống giận lại cúi đầu nhìn nhi tử yếu ớt, bụm mặt khóc nói, "A Khanh của ta, người muốn mệnh của nương sao!" nói xong, nằm ở một bên khóc lớn.

Túc vương nghe tiếng khóc của vương phi bên trong, trong lòng đều đã rỉ máu, nghe mấy thái y còn đang chi, hồ, giả, đã, tức giận đến tối mắt, đang muốn túm thái y nói vài câu, lại nghe thấy bên ngoài có người bẩm "biểu cô nương Tường gia đến thỉnh an vương phi!" Vừa dứt lời đã thấy một nữ hài nhi thanh diễm, sắc mặt tái nhợt đi vào, nàng thi lễ với Túc vương nhưng mà ánh mắt lại rơi vào Phụng Khanh đang ở trong buồng mang theo vẻ thỏa mãn.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 33-1

A Nguyên được người ôm vào thấy cô bé này thì sưng lại một chút. Minh cũng là một nữ hài nhi mà cũng bị dung nhan thanh diễm như vậy làm cho rung động, thấy cô bé mặc váy áo đào hoa thanh lịch, mái tóc dài đen nhánh chỉ cắm một đôi trâm bạch ngọc Ngọc Lan ngoài ra không hề thêm bất kì thứ gì, nhưng là đơn giản như thế lại làm cho cô bé giống như ánh trăng sáng trong bóng đêm, lặng lẽ mà lại tỏa sáng huy hoàng.

Ánh mắt A Nguyên dừng ở trên mặt nữ hài nhi đang vô thanh rơi lệ này một lát rồi lại khóc đưa tay về hướng Túc vương phượng.

Nàng mới sinh không lâu, tuy rằng mấy tháng này Phụng Khanh cũng bị bệnh vài lần, nhưng nàng không có nghĩ tới, Phụng Khanh một lần bệnh sẽ nghiêm trọng như vậy.

Lúc này trong lòng A Nguyên hận thấu Nhị công chúa. Nếu không phải nàng sinh sự làm Phụng Khanh tức giận nóng nảy, cũng sẽ không có chuyện hôm nay. Nhưng là cũng cảm thấy mình mọi việc đều do mình, trong lòng áy náy khó chịu, khi Túc vương ôm vào trong ngực, khuôn mặt nhỏ nhắn đã đỏ bừng.

"không có việc gì, A Nguyên đừng lo lắng" Túc vương cúi đầu trấn an A Nguyên, chịu đựng bi thương trong lòng, thấp giọng nói "Đứa nhỏ này có thần linh phù hộ, sẽ không rời đi như vậy." Lời này, cũng không biết là nói cho A Nguyên hay là nói cho mình nghe. Chung quy, Phụng Khanh có vài lần bệnh nặng nhưng cũng không tới rào rạt như lần này, ngay cả thái y cũng không dám dùng được. Ánh mắt rơi vào người cô gái đang nhắm mắt lặng lẽ đứng, Túc vương trong lòng khe khẽ thở dài, ôn thanh nói, "Người cũng đi gặp biểu đệ người một chút."

Ở trong lòng thâm than đáng tiếc, chỉ sợ vô duyên.

cô bé này là con của Đường tử Túc vương phi, con gái của em gái ruột anh quốc công, sinh cùng năm với Phụng Khanh. Từ nhỏ tình cảm thanh mai trúc mã, vì Phụng Khanh thậm chí còn bái một vị danh y làm thầy cố gắng học tập y thuật, vì sau này điều trị thân mình cho Phụng Khanh, không nghĩ tới bây giờ cục diện lại là như thế. Trong lòng yên lặng thở dài, Túc vương lại thấy cô bé không có động đậy, nghi ngờ hỏi, "A thư?"

cô bé này nhi tên là Tường Thư Vân, trong nhà là dòng dõi thư hương, phụ thân là Đô Ngự Sử tứ phẩm, cũng được xưng là danh môn vọng tộc, nàng lại là trưởng nữ trong nhà, xưa nay được trưởng bối yêu thích, bởi vậy có tên là Thư Vân, có ý mây hợp mây tan.

Tường Thư Vân cũng không có động đậy, chỉ đứng ở chính đường, cổ nén nước mắt thấp giọng nói, "Ý của dưỡng, ta minh bạch, chỉ là..." nàng nghẹn ngào một tiếng, thấp giọng nói, "Ta đã truyền thư cho nhị ngoại tổ phụ, thỉnh vị thần y nổi danh đến đây, nghe nói đang trên đường đi, xin dưỡng và chư vị đại nhân phí tâm, kiên trì cho biểu đệ thêm mấy ngày." Nàng hơn Phụng Khanh mấy tháng, mới gọi Phụng Khanh một tiếng biểu đệ, Túc vương nghe vậy trong mắt sáng ngời, cả thái y ở một bên bộ dạng cũng nhẹ nhõm bất thường, mới hơi hơi cúi đầu đi vào phía bên trong.

"Kính xin chư vị đại nhân phí tâm." Tuy rằng thần y cũng chưa chắc có thể trị hết Phụng Khanh, nhưng Túc vương và A Nguyên ở trong lòng đều sinh ra hi vọng. Túc vương chậm rãi gạt đầu với vài thái y, chần chờ nhìn A Nguyên trong ngực, thấy đôi mắt nàng không chút do dự nhìn về phía Phụng Khanh, khóe miệng cong lên, không có kị mang theo A Nguyên vào trong buồng, thấy Túc vương phi nằm ở một bên nghẹn ngào, Tường Thư Vân đã nhận lấy khăn trong tay nha hoàn cẩn thận lau mặt cho Phụng Khanh, đặt A Nguyên ở bên người Phụng Khanh, nhìn nàng lập tức ôm lấy cánh

tay đại ca mới đỡ bả vai Túc vương phi khẽ giọng an ủi.

Lúc này ở ngoài huỳnh đệ Phụng Đường đều đã xông vào, đều là người trong nhà cũng chẳng kiêng dè, chỉ khẽ giọng lẫn nhau an ủi, rồi ngồi chung một chỗ, cũng không mượn tay người ngoài mà tự tay chiếu cố Phụng Khanh.

Cách 1 ngày, A Nguyên đang nằm sấp trên cánh tay Phụng Khanh ngủ gật thì nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng kêu to, vừa ngẩng đầu đã thấy tứ hoàng tử Phụng Minh hùng hùng hổ hổ túm một lão nhân xông vào, kêu lên, "Thần y, thần y tới!" rồi kéo lão nhân đang nhe răng trợn đến trước giường Phụng Khanh, Phụng Minh cũng không để ý một nhà Túc vương ghen hống trên trời thế nào, chỉ dậm chân kêu lên, "Thần y đến xem, A Khanh thế nào?!" nói xong lại quay đầu nói với Túc vương "Hôm qua ta nghe nói chuyện này, liền chạy đi nghênh đón thần y, quả nhiên nhìn thấy, nên mới ra roi thúc ngựa mang theo thần y tới đây!"

Nơi đây dù gì cũng là hành cung, nếu vị lão nhân tên là Trình Tĩnh muốn nhập cung, chỉ sợ phải phí thời gian. Việc Phụng Khanh bệnh nặng nháo cho trong cung ồn ào huyền ảo, Phụng Minh làm sao có thể không biết? Vội trộm nghe được Đức phi và Hoàng Hậu nói chuyện, Hoàng Hậu sai người dẫn thần y nhập cung, Phụng Minh liền len lén chạy ra, trên đường quả nhiên gặp được Trình Tĩnh, liền túm vị thần y này nhập trong cung đến xem bệnh cho Phụng Khanh.

"Tiểu Tứ có chỗ va chạm, kính xin thần y xem ở tâm trạng hẳn đang lo lắng cho đường đệ, không cần cùng hấn so đo." Túc vương vội vàng nói với Trình Tĩnh đang xoa eo của mình.

Túc vương phi ở một bên giống như thấy cộng rom cứu mạng, liền thanh gọi người mang đồ vào bồi thường cho thần y.

"không cần." A Nguyên trừng mắt nhìn, thấy lão giả này thấp giọng lầm bầm gì đó, tuy bộ dáng bất cần đời nhưng mà ánh mắt dừng tại trên người Phụng Khanh xong liền trịnh trọng hơn rất nhiều, xấn tay áo một cái đặt trên cổ tay Phụng Khanh, nhắm mắt trầm ngâm hồi lâu mới thấp giọng nói "Mạch tướng thật loạn, lại còn phù phiếm vô lực, suy nhược từ trong gốc mang ra ngoài. Đứa nhỏ này sinh non?" Ánh mắt dừng tại trên người phu thê Túc vương đang thấp thỏm, lạnh nhạt nói, "Chẳng qua đây không phải là trọng điểm, mà là, thời điểm hấn còn trong bụng mẹ dường như mẫu thân suy nghĩ quá mức, chịu hoảng sợ không chịu nổi hoặc là đau khổ vô cùng, đây giống như thai độc, từ khi sinh ra đã có, không dễ trị tận gốc."

hấn nói tới đây, Túc vương phi một trận lay động, suýt nữa hôn mê.

Suy nghĩ quá mức, đau khổ, dĩ nhiên là có.

Năm đó mẹ đẻ Phụng Khanh trên lưng đeo nghiệt duyên như vậy, ngay cả An quốc công phu cũng không thể về, lại bị trong cung vứt bỏ, khó tránh khỏi sinh ý nghĩ tồi tệ. Túc vương phi năm đó không để ý điều này, chung quy phiền muộn như vậy là không thể tránh được nhưng nay nghe nói nó lại là bệnh căn của Phụng Khanh, Túc vương phi chỉ cảm thấy cả người căng thẳng, rốt cuộc kiên trì không nổi, thân mình mềm nhũn ngã xuống đất, Túc vương nhanh tay lẹ mắt tiếp được, nâng nằm tại trong ngực Túc vương nức nở nói "không nghĩ tới, không nghĩ tới lại là như vậy!"

Mẫu thân được phụ thân sủng thành như vậy, có cái gì kinh hãi hoặc là đau khổ đâu?

Mấy huỳnh muội Phụng Đường tuy rằng cảm thấy không thích hợp nhưng mà lúc này trọng yếu chính là là việc khác, chỉ gấp giọng hỏi, "Nhưng còn có thể cứu sao?"

"Muốn đề cho hấn còn sống sao?" lão nhân nghiêng đầu lười biếng hỏi.

Phụng Đường đề lại 2 huỳnh đệ ở bên đang hận không thể cho lão giả này một quyền, làm một lễ thật sâu, mở miệng nói, "Kính xin thần y xuất thủ cứu đại ca ta! Nếu là..." hấn cắn răng nói, "Nếu là có thể làm cho đại ca khỏi hấn, Phụng Đường nguyện khuyh lực báo đáp!" hấn là thế tử Túc vương phủ, một câu khuyh lực này là hứa hẹn rất nặng.

Tuy rằng cảm thấy thái độ của vị thần y làm người ta sinh khí, nhưng là Phụng Ngọc Phụng Khuyết vẫn chịu đựng nôn nóng trong lòng thì lễ với Trình Tĩnh. Lão giả này vốn là đang quan sát mấy nam hài nhi, nhìn thấy lúc này, thần là tôn thất đệ tử lại nguyện ý cúi đầu ở trước mặt mình, trên mặt lúc này mới lộ ra tươi cười, đang muốn nói gì đó lại cảm giác tay mình bị một bàn tay nhỏ nắm lại, vừa cúi đầu đã thấy trên giường Phụng Khanh một hài nhi nho nhỏ đang cầm lấy tay bản thân, nước mắt lăn ra. Kinh ngạc không thôi đưa tay lau nước mắt cho đứa nhỏ này rồi mới thở dài, "Rất nhiều năm, không có nhìn thấy huỳnh đệ đồng lòng như vậy."

hấn thành danh ba mươi mấy năm, 10 năm trước thì không muốn chữa bệnh nữa, chính là vì xem tranh đấu trong gia tộc tới phiên, hạ độc, nguyên rửa, còn có hãm hại, làm đại phu hấn thấy không ít.

Nay thấy ở nơi hắc ám nhất như hoàng gia thế nhưng còn có tình huỳnh đệ thân cận như vậy, liền có chút cảm khái, lúc này mới thu lại trêu tức, trịnh trọng nói, "Vài vị điện hạ yên tâm, Khang vương khỏe mạnh, bao ở trên người lão phu." hấn nếu dám nói lời này, tự nhiên là có khả năng làm được, lại cười nói, "Chỉ là Khang vương điện hạ bị thai độc lâu ngày, rút ra toàn bộ còn cần một ít thời gian, bất quá..." hấn chậm rãi nói, "Hôm nay tính lại, xác nhận không có vấn đề."

"Chỉ cần thần y có thể cứu con ta..." Túc vương về mặt trịnh trọng nói.

"Ta cứu hấn, không phải xem ở mặt mũi của người." Trình Tĩnh phát phát tay, bắt mẫn ngắt lời hấn, rồi mới hướng huỳnh đệ Phụng Đường vuốt cằm nói, "Tuy rằng ngày sau, thân thể điện hạ vẫn suy yếu, nhưng là sống đến tứ thế cùng đường lão phu vẫn có thể làm được." nói xong lại cười, ý vị thâm trường nhìn thoáng qua Tường Thư Vân đáng đứng ở phía sau lưng Túc vương phi, vuốt râu chậm rãi nói, "Nếu là cưới một tức phụ tinh thông y lý, vậy thì càng thích hợp."

"Thần y nói đúng!" Biết Phụng Khanh có thể khôi hân, Túc vương phi quả thực sùng bái Trình Tĩnh tới cực điểm, không quản hân nói gì chỉ nhận lời đồng ý.

Ngược lại Túc vương thấy Trình Tĩnh cam đoan, biết Phụng Khanh không ngại, trong lòng linh hoạt lên, thấy Túc vương phi đã choáng váng đầu óc, khoe miệng hơi trù một cái, nhìn lão giả kia cười ha ha một tiếng, cũng không xem Tường Thư Vân có biểu tình gì, thấp giọng bắt đầu nói, "Người có biết hân nói gì không?" Thấy Túc vương phi quay đầu trù hân, hân cũng không giận, chỉ lôi kéo tức phụ đi đến bên người Phụng Khanh, về mặt thành thật nhìn Trình Tĩnh xem mạch cho Phụng Khanh lần nữa, sau đó lại viết phương thuốc, miệng còn mắng, "Thân thể hư như vậy hư còn cho ăn nhân sâm! Nhiệt độc ra không được, thân mình sao có thể tốt?!"

Thấy hân có tinh thần mừng người, trong lòng Túc vương lại cảm thấy dễ dàng hơn rất nhiều, trên mặt cũng lộ ra tươi cười, chỉ cúi đầu nhận tội.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33-2

Chỉ là lúc này ở chỗ Túc vương tình hình hơi tốt lên thì ở chỗ khác Tam hoàng tử nhìn Từ phi đầu quần khăn khóc sụt sùi, trong mắt hiện ra một tia âm u, thấp giọng nói, "Thái Y viện, một cả một thái y cũng không có?"

"Vị ma ốm kia mà hiện nay trong Thái Y viện, trừ bỏ một người khám chuẩn cho Thái Hậu và Hoàng Hậu ra, tất cả đều ở chỗ Túc vương, nhưng thái y ở chỗ Thái Hậu ai dám gọi đi đây?" Từ phi lúc này dựa vào đầu giường rồi lên nói "Hoàng thượng nhiều ngày nay đã không đến cung của ta, trước đây còn nghỉ lại chỗ Đức phi, trừ lần đó ra còn lại chỉ là Hoàng Hậu Hoàng Hậu Hoàng Hậu!" Thấy đại cung nữ ở bên cạnh về mặt kinh hoàng tiến vào muốn chặn miệng mình lại, nàng liền trù mắt quát mắng, "Lá gan nhỏ như vậy, người tới hầu hạ ta hay là làm nô tài cho Hoàng Hậu?!"

Xong lại ai oán với Tam hoàng tử Phụng Đồng "Chẳng qua chỉ là một tôn thất vậy mà có thể lướt qua ta sao? Người bị bệnh, phụ hoàng người cũng không có khăn trương như vậy, chuyển toàn bộ Thái Y viện qua đó! Thái Hậu cũng không biết phát điên cái gì, còn nói thái y cùng sống cùng chết với Phụng Khanh, không phải nói hân không được sùng sao, sao lại thành ra như vậy?" Thấy Phụng Đồng nghiêng răng nghiêng lợi, nàng liền tiếp tục nói, "một nhà Túc vương nhận được ân điển cũng quá mức, ta nghe nói sớm hôm nay Phụng Minh đang nhanh nhanh chóng chóng chạy đến cung của Túc vương, nhìn bộ như vậy có thể thấy được hân là một người thông minh!"

"Lại là hân!" Sờ khoe miệng ứ máu, trong mắt Phụng Đồng lóe qua một tia tàn khốc, cười lạnh nói "Lão tử là cái thứ không đầu óc mà còn dám thừa nước đục thả câu, muốn chết sớm vài ngày sao!"

"Nghe nói lần này ma ốm kia bệnh nặng có liên quan tới Nhị công chúa." Từ phi như có điều suy nghĩ nói, "Hoàng thượng còn không biết ngọn nguồn trong đó đã giận dữ đuổi Nhị công chúa về kinh ngay trong đêm, lại quát lớn Đường phi một hồi, ta thấy hai người này là sắp bị thất sủng rồi." nói xong liền chân mày nhăn lên về buồn rầu đạo, "Coi trọng đến mức độ này, chỉ sợ ngày sau người còn không bằng hân." Châm ngòi vài câu, thấy trên mặt Phụng Đồng nhăn lên về giận dữ mới hài lòng nói "Người là cháu ngoại ruột của ta, dĩ nhiên sẽ giương mắt nhìn người thua thiệt lão tử kia sao? Về sau khi Hoàng thượng ở lại trong cung của ta, ta sẽ thay người nói vài lời hay."

"Đa tạ đi." Phụng Đồng cảm kích thì lễ rồi mới trảm mặt xuống nói "Dì là cung phi, bệnh thành như vậy lại không có người chiếu cố ta không thể nhìn được, lát nữa ta sẽ tới chỗ vương thúc tìm thái y cho đi." Thấy trên mặt Từ phi lộ ra vẻ vui mừng, hân khẽ vuốt cảm giận dữ đi về hướng cung của Túc vương.

Chỗ Túc vương lại là một mảnh tiếng cười.

Thần y, thật sự không phải là thổi phồng. Trình Tĩnh châm mấy cây ngân châm, lại cho Phụng Khanh một chén dược, tuy rằng Phụng Khanh chưa tỉnh, nhưng mà ngay cả A Nguyên cũng có thể nhìn ra được trên mặt Phụng Khanh đã tốt hơn rất nhiều, không hề trắng bệnh như lúc trước nữa ngay cả hô hấp đều có lực hơn hân, lúc này tảng đá lớn trong lòng rơi xuống, Trình Tĩnh vừa ngáp vừa đi ra trong ánh mắt sùng bái của một đám thái y, A Nguyên lần đến bên người Phụng Khanh, thăm dò tay hân thấy không băng lãnh nữa, mặt mày liền hớn hở lên, một bên hàm hồ kêu aaa một bên lẫn lộn tới bên người Phụng Khanh.

Lăn dược vài cái đã bị một đôi tay ôn nhuận ôm lên, A Nguyên tò mò ngẩng đầu nhìn lên liền bị khuôn mặt xinh đẹp của Tường Thư Vân làm cho tim đập mặt đỏ một phen, thời nay thật dễ dàng nhìn thấy mỹ nhân khiến người ta chảy nước miếng, A Nguyên cũng sờ nhìn mỹ nhân tươi cười một cái như tuyết tan với mình, rất nắc cở chùi khoe miệng đầy nước miếng vào chân nhỏ, tựa hồ thấy mỹ nhân rất hòa khí, một móng vuốt dứt khoát đưa lên tay mỹ nhân, cười khúc khích sờ sờ.

"Đây là biểu muội của người," Túc vương phi sau việc này càng thêm thích nữ nhi này của tỷ tỷ, trong ánh mắt ngưỡng mộ của Thư Vân nói "Người gọi nàng là A Nguyên đi, nàng cũng thích như thế." Quả nhiên thấy A Nguyên hoan hoan hi hi kêu lên. Túc vương phi yêu thương sờ sờ hai mắt đỏ bừng của Tường Thư Vân, ôn thanh nói, "Người mấy ngày cũng không chớp mắt, đi nghỉ ngơi một lát đi."

"Ta muốn nhìn hân tỉnh." Tường Thư Vân nhỏ giọng cầu xin "Dì, đừng đuổi ta."

"Đứa nhỏ này." Túc vương phi chiếu cố Phụng Khanh lâu như vậy, bản thân cũng cảm thấy không chịu đựng được, huống chi là Tường Thư Vân, nghỉ

tới đưa nhỏ này xưa nay cố chấp, đành phải nói với nàng "A Khanh không tinh nhanh như vậy, takhông đuổi người chỉ là sợ A Nguyên ở lâu trong phòng không tốt, người mang nàng đi ngoài một chút có được không?" Thấy Tường Thụ Vân hơi do dự, cúi đầu nhìn ánh mắt chờ đợi của A Nguyên xong mới gật gật đầu, trên mặt Túc vương phi lộ ra tươi cười, thúc giục Tường Thụ Vân nhanh ra bên ngoài, còn mình thì ngồi ở bên người Phụng Khanh, nhìn nh từ không chớp mắt, chờ hân tnh lại.

A Nguyên được Tường Thụ Vân ôm, thật là thoải mái. Nàng dù sao cũng còn nhỏ, muốn bồi Phụng Khanh nhưng lại không nhin được buồn ngủ, nghĩ tới Tường Thụ Vân ngày đêm không hợp mắt, tình thâm như thế, thậm chí không để ý việc đại ca của nàng là bệnh nhân, nàng liền thích biểu tỵ này cực. Thấy nàng làm đủ loại việc, hiển nhiên là có tình cảm đối với Phụng Khanh. Tuy rằng chưa từng nghe Phụng Khanh nói vài lời về vị biểu tỵ này, nhưng là danh dự của nữ tử rất trọng yếu, chỉ sợ ngay cả Phụng Khanh cũng e bệnh tật của mình không thọ làm Tường Thụ Vân về sau không thể gả cho người khác, A Nguyên có thể hiểu. Làm nàng kinh ngạc là cổ hương khí nhàn nhạt trên người Tường Thụ Vân lại giống như đúc với mùi trên người Phụng Khanh, nàng giống như tìm ra một bí mật vĩ đại, hăng hái quơ tay múa chân.

Tường Thụ Vân lại cảm thấy biểu muội dường như hoạt bát hơn rất nhiều so với hải nhi bình thường, có lẽ vì A Nguyên là biểu muội ruột của mình nên dù tính tình của Tường Thụ Vân luôn điềm tĩnh cũng không có chán ghét A Nguyên hoạt bát như vậy, lúc này nàng ôm A Nguyên ngồi ở một chỗ cách cung của Túc vương không xa, nhìn các cung nữ dọn dẹp hoa hoa cỏ cỏ, đưa mặt mình dán trên mặt A Nguyên, thấp giọng nói, "hắn có thể khỏi hẳn, ngày sau không bị tra tấn như vậy nữa, ta....., ta thật vui về."

A Nguyên cũng thật vui về.

A Nguyên cọ cọ gương mặt non mềm của mỹ nhân, cười không thấy mắt.

"Cả đời này, ta chỉ nguyện hắn được bình an khỏe mạnh, an hưởng thái bình." Tường Thụ Vân hồn nhiên không biết vật nhỏ trong ngực hiểu hết những gì mình nói, vô tư thô lộ bí mật nhỏ của mình, hoàn toàn không biết A Nguyên đã bị biểu tỵ kiềm đại tẩu tương lai làm cho ngây dại, nàng lộ ra một nụ cười nhàn nhạt nhỏ giọng nói, "Như vậy, có phải hứa hẹn hắn nói năm đó, có thể thực hiện được không?"

Cam kết gì? A Nguyên lo lắng.

"Chỉ cần hắn có thể sống qua 15 tuổi, hắn sẽ cưới ta." Tường Thụ Vân đỏ mặt lắm bầm nói, "Kỳ thật hắn không biết, chỉ cần có thể ở cùng một chỗ với hắn, chẳng sợ chỉ có 1 ngày, ta cũng thật vui về." Sờ sờ mặt A Nguyên, nàng nhẹ giọng nói "hắn nói với ta, ‘nguyên tìm được người đồng tâm, bạch thủ bất tương ly.’" Có lời thề như vậy, dù là hắn không cần ta, ta làm có thể gả cho người khác đây?" Chiếm được tình nghĩa như vậy, Tường Thụ Vân cảm thấy, chẳng sợ cả đời này không thể gả đi, nàng có những hồi ức của người nàng âu yếm là đủ rồi.

"hắn nói chỉ cần một mình ta." Rốt cuộc là nữ hải nhi, Tường Thụ Vân nói tới đây lại thấp phần e lệ, ôm A Nguyên trầm thấp cười, nụ cười này phảng phát trong không khí, thanh nhã dịu ngọt làm đầu óc A Nguyên choáng váng, đồng thời cũng mê hoặc ánh mắt một thiếu niên khác, hắn kinh ngạc nhìn qua, chân không động dấy.

Tường Thụ Vân cảm thấy một ánh mắt dừng trên người mình mang theo vài phần lăm lăm, thật không thích, cau mày nhìn lại thì thấy một thiếu niên xa lạ lộ ra biểu tình kinh diễm với mình. không nghĩ tới trong hậu cung vậy mà có thể xuất hiện nam tử, Tường Thụ Vân khẽ nhíu mày, mặt không thay đổi đứng dậy, ôm A Nguyên bước đi, mới đi vài bước, đã bị thiếu niên chạy tới ngăn lại, cười nói với nàng "Người là ai? Vì sao ở trong cung này?" nói xong, thấy Tường Thụ Vân cúi đầu không nói, liền ôn thanh nói "Ta là con trai thứ ba của Hoàng thượng, tên Phụng Đồng, người không cần phải sợ."

Tam hoàng tử không biết khi Tường Thụ Vân nghe được đây là Tam hoàng tử, mày nhăn càng chặt.

Thấy đối phương trong mắt đen tối lại muốn làm ra vẻ hào phóng, nàng cảm thấy chán ghét nhưng không đặt cảm xúc trên mặt, thấp giọng nói "Thỉnh an điện hạ." sau đó chỉ im lặng đứng.

A Nguyên đã sớm nhận ra tiểu tử Phụng Đồng này, thấy hắn tựa hồ có tâm tư xấu đối với mỹ nhân biểu tỵ, thù mới hận cũ chồng lên nhau, liền giương nanh múa vuốt đối với Phụng Đồng. Thấy nhả con này được Thái Hậu thật sự yêu thích, Phụng Đồng trong lòng căn rằng, lại không đặt một hải nhi vào mắt, chỉ nhưn mây với Tường Thụ Vân cười nói, "Như thế nào, chẳng lẽ là hoàng thân cao quý hơn người ngay cả bốn điện hạ cũng không xứng biết tên của người?" Nữ hải nhi có thể xuất hiện ở chỗ Túc vương, dĩ nhiên chỉ có thể là nữ quyến nhà mẹ đẻ Túc vương phi, tuy rằng chưa từng thấy qua Tường Thụ Vân nhưng ánh mắt là Phụng Đồng nhìn Tường Thụ Vân lại mang theo vài phần nóng bỏng.

Mỹ nhân như thế, cũng coi như là khó gặp.

"Kính xin điện hạ tự trọng!" Thấy Phụng Đồng thế muốn lôi kéo tay áo của bản thân, Tường Thụ Vân biến sắc lui về phía sau một bước, trịnh trọng nói "Va chạm điện hạ, là thân nữ không phải, kính xin điện hạ thứ lỗi." nói xong, liền vòng qua Tam hoàng tử bước đi. Thấy nàng biết rõ thân phận của mình mà còn lãnh đạm như vậy, Phụng Đồng sinh ra tức giận, nghĩ tới nhà Túc vương phi, trừ bỏ anh quốc công coi như có thể chấp nhận, những người khác hắn cũng không để vào mắt, trong lòng sinh ra một cỗ lệ khí, cười lạnh nói "Tự trọng?! không tự trọng, người có thể làm khó dễ được ta sao?!"

Cùng lắm thì, đem mỹ nhân này thu nhập vào trong phủ, làm trắc phi mỗi ngày ngắm cảnh cũng tốt, huống chi còn có thể đánh mặt phu thê Túc vương, thật đúng là nhất tiễn song điêu!

Nghĩ đến đây, ánh mắt Phụng Đồng liền sáng lên, bước về phía trước muốn nắm lấy vai của Tường Thụ Vân, trên mặt đã lộ ra nụ cười đắc ý lại thỉnh linh bị một bàn tay ấm nóng vươn ra nắm chặt tay mình lại, hắn theo bản năng quay đầu liền chạm cặp mắt tức giận của Phụng Đồng.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 34-1

"Tam ca." Phụng Đường nắm chặt cổ tay Phụng Đồng, rắc một tiếng nghe được Phụng Đồng kêu đau, trong lòng cười lạnh rồi mới nghiêng đầu ý bảo Tường Thư Vân trở về, lạnh lùng cười với Phụng Đồng, nhướn mày nói "Tam ca có chuyện gì muốn nói với biểu tỷ của ta?"

Thấy Phụng Đồng đau đến sắc mặt trắng bạch trong mắt chợt lóe lạnh nhạt nói, "Nên tưởng Tam ca tự nhiên muốn tưởng, không nên tưởng...." hần cười lạnh nói, "Cũng đừng có tự mình nằm mơ!" nói xong đẩy tay Phụng Đồng qua một bên, chậm rãi nói "Nếu để cho hoàng bá phụ biết, Tam ca vốn nên ở bên ngoài lại tiến vào trong này đùa giỡn nữ hài nhi, chỉ sợ đối với Tam ca không phải việc gì tốt, đúng không?" Ý tứ mang theo uy hiếp.

Cổ tay Phụng Đồng thiếu chút nữa bị Phụng Đường bẻ gãy, trong lòng hận đến mức cắn răng, vốn định nháo cho long trời lở đất, để nữ hài nhi kia mất hết danh tiếng, không thể không gả cho hần, nhưng mà nghe được Phụng Đường nhắc tới Hoàng thượng, trong lòng lại rung mình.

So với mỹ nhân, vẫn là thánh sủng quan trọng hơn. Nghĩ đến đây, Phụng Đồng miễn cưỡng nặn ra một nụ cười nói "Chẳng qua chỉ là tò mò, làm sao cần đường đệ phí tâm?" Thấy bộ dáng Phụng Đường không có đặt hần vào mắt, cũng biết hần và Thái Tử Nhị hoàng tử gần gũi, dần cảm phần xuống đáy lòng, vuốt cằm nói "Đi ta bị bệnh, thái y ở Thái Y viện chỉ lo cho Hoàng tổ mẫu và mẫu hậu, bởi vậy ta muốn cầu vương thúc một vị thái y."

"Đi..." Phụng Đường đem xưng hô ngậm trong miệng, thấy Phụng Đồng đến bây giờ cũng chưa phát giác chuyện không đúng, cũng lười nhắc nhở hần, trên mặt lộ ra nụ cười đối trả nói "Rốt cuộc cũng là cháu ngoại trai, chính là tri kỷ như vậy." Nghiêng đầu gọi một tiểu tư vào bên trong thỉnh thái y đi ra, Phụng Đường mỉm cười nói với Phụng Đồng "Thỉnh Từ phi nương nương bảo trọng thân thể, bằng không, chỉ sợ làm hoàng bá phụ lo lắng." Lo lắng? Tại trong cung, đều là thứ mẫu, làm có đi?! Phụng Đồng cảm thấy mẫu gia quan trọng hơn, thậm chí áp đảo hoàng gia, đây quả thực là tự tìm cái chết. Hoàng thượng chưa từng nghe qua cũng thôi, nếu nghe qua xưng hô như vậy, chỉ sợ Từ phi và Phụng Đồng thất sủng cũng là chuyện ở trước mắt.

Ung dung ôm cánh tay nhìn Phụng Đồng không cam nguyện nhìn về hướng Tường Thư Vân biến mất, nụ cười trên mặt Phụng Đường lạnh xuống, trong lòng khẽ nói một tiếng ngu xuẩn, hần chửi thề thêm một tiếng rồi mới đi về phòng mình, đem Phụng Đồng ghi tạc trong lòng, chờ ngày thanh toán.

hần biết, một thế tử của tôn thất, tìm Hoàng Đế gây phiền toái sẽ làm thánh tâm không thích.

Cũng không nguyện ý làm Túc vương phi đa tâm, hưởng gì Phụng Đồng là hoàng tử, dù cáo trạng, nhiều lần cũng chỉ là khiển trách một phen mà thôi, lại làm người trong nhà không thoải mái.

Tường Thư Vân không biết Phụng Đường đã giấu dử đem việc này bẩm báo với Túc vương, chỉ đem việc này giấu trong lòng, chờ trở về nói cho phụ thân nhà mình, cầu phụ thân bảo vệ. A Nguyên lại thay biểu tỷ ủy khuất vô cùng, mỗi ngày nằm bên người Phụng Khanh, nghĩ báo thù như thế nào.

Nàng mặc dù là nữ hài nhi, nhưng lòng dạ thập phần hẹp hòi, công lực mang thù rất không tầm thường, nay Nhị công chúa và Phụng Đồng đã thành đại cừu nhân của nàng, chỉ chờ nàng có thể hành động liền muốn báo thù.

Túc vương phi làm biết suy nghĩ của A Nguyên? Mỗi ngày khấn trương nhìn Trình Tĩnh thi châm cho Phụng Khanh, lại dùng được điều trị, qua 3 ngày thì thấy Phụng Khanh chậm rãi mở mắt, có chút mê mang lâm lâm nói, "Ta còn sống sao?!" Thời điểm hần hỗn loạn, cho rằng mình đã chết, lại không nghĩ tới, thế nhưng còn có ngày tỉnh dậy. Chợt nghe bên người truyền đến tiếng khóc thút thít, tay áo vừa động, hần miễn cưỡng nghiêng đầu đã thấy đôi mắt đen lúng liếng của muội muội đều là nước mắt, khiếp khiếp nhìn mình, bộ dáng không dám đến gần, khóe miệng liền lộ ra tươi cười, giây giụa sờ sờ đỉnh đầu A Nguyên, thấp giọng nói, "Muội muội ở đây, ta thật vui về."

"Đứa nhỏ này." Túc vương phi ở một bên rơi lệ, lôi kéo tay Phụng Khanh cần nắn "thần y Giang Nam vào kinh, nói là bệnh của ngươi cũng không phải không có thuốc chữa, về sau ngươi có thể trường mệnh trăm tuổi." Vừa nói nàng vừa sờ tóc Phụng Khanh nói, "Về sau, đừng lại dọa người như vậy nữa. Nếu ngươi có cái gì không hay xảy ra, bảo ta phải làm sao đây?" Thấy khóe mắt Phụng Khanh lặn xuống giọt lệ, vội vàng cố cười nói, "Đây là hi sự, về sau thân thể của ngươi sẽ tốt lên, chúng ta một nhà, vĩnh viễn sẽ ở cùng một chỗ."

"Trường mệnh trăm tuổi?" trong mắt Phụng Khanh lộ ra thần sắc hy vọng, nhìn thấy Tường Thư Vân đứng ở bên người Túc vương phi, cũng ngậm nước mắt nhìn mình, trong lòng sinh ra vô hạn vui vẻ, thấp giọng nói, "Về sau, ta có thể sống tốt sao?!" Nếu là thật sự là như vậy, hần sẽ không cô phụ nữ hài nhi mình yêu thương, đúng không?

Thấy Túc vương phi vội vàng ôm A Nguyên đi, Phụng Khanh nhẹ nhàng cầm tay Tường Thư Vân, thấp giọng nói "Nếu là ta có thể cho ngươi hạnh phúc, chờ chúng ta lớn lên liền thành thân, có được không?"

"Ân." Tường Thư Vân trên mặt thanh lãnh cũng lộ ra một cái tươi cười rục rịch.

Túc vương phi vội vàng đuổi các nhi tử ở khung cửa nhìn lên đi ra ngoài, bản thân cảm thấy hết sức vui mừng.

Phụng Khanh lành bệnh, nhưng mà khôi phục rất chậm. A Nguyên ở bên mỹ nhân đại ca mấy ngày, thấy hần muốn đuổi mình ra bên ngoài, hiển nhiên là e sợ bệnh khí lây cho mình, bất mãn trở về chỗ Thái Hậu, thấy vị lão nhân này tựa hồ đang ăn chay niệm phật, có ý cầu phúc cho Phụng Khanh, trong lòng cảm kích, càng thêm thân cận với Thái Hậu.

Khi trở về kinh, Thái Hậu đã có ý không cách được A Nguyên, lập tức đưa A Nguyên ôm về cung của mình dưỡng dục, hoàn toàn không thấy Hoàng thượng bắt đắ dĩ cười khổ và vẻ mặt thảm thiết của phu thê Túc vương. Qua mấy tháng, trừ bỏ cho Túc vương phi đến thỉnh an cũng không hề đề cập tới việc trả A Nguyên về Túc vương phủ. A Nguyên cũng có tâm làm bạn với lão nhân tịch tịch này, huống gì cũng biết Túc vương phủ hai bên đều đang động thổ xây dựng, ngay cả Phụng Khanh cũng được an trí ở trong biệt viện, càng thêm không chịu đi trở về.

Hôm nay, Tam công chúa có vài miếng lá phong cực đẹp nghĩ cùng Thái Hậu ngắm, hướng chỉ trước mắt là tuyền tú, tú nữ trong cung rất nhiều, Tam công chúa liền tiếp nghe Uông tần nói chuyện liền cảm thấy thập phần phiền lòng, có tâm muốn nói với Uông tần một câu, nếu đã sớm thất sủng bắt kể là ai nhập cung cũng đều giống nhau, chỉ là nhìn bộ dáng Uông tần, nàng vẫn không đành lòng nói lời đó, muốn đi ra ngoài giải buồn, nay Thái Hậu đối với nàng ngày càng hòa ái, nàng tự nhiên không phải Nhị công chúa tự mình làm mình thất sủng, xuẩn vật làm một nhà phò mã không ai đặt vào trong mắt.

Như Thái Hậu và A Nguyên vừa thấy mặt đã có hảo cảm là duyên phận, thật sự không gặp nhiều. Nhiều hơn là tình cảm tích lũy qua tháng ngày ở chung.

Đường muội tuy rằng được sủng ái, nhưng mà Tam công chúa cũng không ghen tị, nghĩ tới điều Hoàng Hậu nói với nàng, năm sau công chúa phủ xây xong, nàng đã có thể xuất giá, trên mặt Tam công chúa nhìn không được lộ ra tươi cười, nghĩ tới ngày ấy nhìn thấy mặt phò mã tuổi trẻ văn nhã, cảm thấy trên mặt nóng lên, đi nhanh đến Thọ An của Thái Hậu. Nàng thường đến, cung nhân cũng không ngăn trở, dẫn nàng đi thẳng vào trong, thời điểm trong lòng đang nghĩ ngợi, Tam công chúa đã nghe được có thanh âm thanh thúy từ trong truyền ra, còn có tiếng hài nhi cười khanh khách.

Nghe được thanh âm của A Nguyên, Tam công chúa cũng cảm thấy lòng người khoan khoái, bước vào trong liền thấy một cục thịt nhỏ đang quẹt mỡ bò xung quanh, mỗi khi bò chuồng vàng ở chân lại kêu leng keng vui tai, cục thịt nghiêng đầu nhìn Tam công chúa, trên mặt liền lộ ra một nụ cười thật to, chảy nước miếng nhào lên ôm đùi Tam công chúa không buông tay, còn dùng sức ưỡn vào người Tam công chúa.

Thấy A Nguyên tình nghịch như vậy, Tam công chúa bắt đắ dĩ cực kì, cúi người ôm A Nguyên dậy, nhìn nàng kêu "Nha!" chỉ ngón tay mập núc nít về phía Hoàng tổ mẫu!

Tam công chúa đi tới chỗ đó, đẩy sa trướng ra liền lộ ra Thái Hậu đang mỉm cười nhìn A Nguyên, trong lòng có chút bắt đắ dĩ, cảm thấy Thái Hậu cũng gần giống với trênhò, Tam công chúa cảm thấy vui vẻ, nâng A Nguyên trên tay chế nhạo nói, "Có thể thấy được hoàng tổ mẫu phí tâm, A Nguyên, lại nặng hơn rồi."

"Nha!" A Nguyên kiêu ngạo mà giờ giờ lên tay mình lên, một chút cũng không cảm thấy cái bụng nhỏ đang nhô lên của mình có cái gì không đúng.

Làm một bé sơ sinh hạnh phúc, không phải hẳn là có nhiều thịt sao!

"Đây chính là phúc khí!" Thái Hậu cũng nói vậy khi bị Hoàng thượng đề quá ý kiến một lần. Hiên nhiên Hoàng thượng cũng khủng hoảng sau khi phát hiện, khuê nữ bảo bối của đệ đệ ở trong cung đã bị dưỡng thành một con heo nhỏ, nhưng dù là Hoàng thượng, cũng bại lui trước mẹ ruột và ánh mắt đáng thương của cháu gái. Thái hậu đắc ý nói "Hoàng bá phụ của nàng cũng đau lòng nàng, ai gia không có cách nào khác"

Tại ngự thư phòng, Hoàng thượng thỉnh linh đánh một cái hất xì thật to.

"Phụ hoàng trân trọng A Nguyên, đây chính là phúc khí lớn nhất của nàng." Tam công chúa che miệng cười nhỏ, thấy bộ dáng A Nguyên ưỡn cái bụng nhỏ ở trong lòng mình, trong lòng mềm nhũn, đưa tay sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, rồi nói với Thái Hậu "Cháu gái có vài miếng lá phong, cháu gái cái khác không có, chỉ có thể dùng cái này cho hoàng tổ mẫu ngắm cảnh." nói xong, liền đem lá phong đỏ như lửa cung kính đưa cho Thái Hậu.

"Người là đứa bé ngoan." Thái Hậu vuốt ve lá đỏ, trong mắt ấm áp, sau, lại như không thèm để ý hỏi, "Nghe nói, hôm kia có một tú nữ làm bài thơ "Thường phong", ngay cả Hoàng đế cũng khen không dứt miệng, thật là náo động, là nha đầu nhà ai?"

Thái Hậu đã lâu không ra cung, nhưng điều gì đều biết. Tam công chúa trong lòng rung mình cung kính nói, "Cũng không phải là tiểu thư khuê các gì, tựa hồ xuất thân không cao, nhưng nghe nói cực đẹp lại có tài." Tú nữ như vậy, nàng vẫn là thật thích. Xuất thân như vậy, dù được sủng ái, cũng không đến được địa vị tần phi. Như Tuệ tần, dù sinh dưỡng được tam hoàng tử Phụng Đông nhưng bởi vì là thứ nữ nên sau khi nhập cung bị địch nữ muội muội là Từ phi đè nặng trên đầu.

Thái Hậu cũng nghĩ đến điều này, liền cười, chậm rãi nói "Ba ngày sau, chính là tuyền tú, ai gia phải hảo hảo nhìn xem xem, rốt cuộc là tài nữ như thế nào."

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34-2

Lỗi tai A Nguyên run lên, bắt đầu hóng chuyện!

A Nguyên liều mạng làm phản trong ngực Tam công chúa, nàng bây giờ mập mập, thịt căng lên từng khúc, Tam công chúa mảnh mai làm sao có khí lực ôm nàng, một đến nỗi trên mặt đều là mồ hôi, thấy Thái Hậu chế nhạo nhìn qua, Tam công chúa cũng không làm bộ dáng kiên cường nữa, chỉ thẹn

thùng đặt A Nguyên xuống mặt đất, thấp giọng nói "Hoàng tử mầu, A Nguyên bây giờ cháu gái đã ôm không nổi rồi." Thấy A Nguyên ngần ngại rồi hăm hừ bỏ ra xa, ngồi dựa lưng về chính mình, hiển nhiên là muốn mình tới dỗ nằng, thấy Thái Hậu cũng không nhận được cười, Tam công chúa liền đỏ mặt.

A Nguyên đợi lâu không thấy Tam công chúa đến, thỉnh thoảng lại quay đầu vụng trộm nhìn Đường tử, mắt đen lúng liếng đầy chờ mong.

"Nhanh đi, bằng không nằng sẽ tức giận nửa ngày." Thái Hậu chỉ vào cục thịt nhỏ đang ngồi trong góc, cười nói với Tam công chúa.

Tam công chúa thấy bộ dáng A Nguyên, đành phải nín cười đi đến bên cạnh nằng, thấp giọng nói "Muội muội còn giận tỷ tỷ sao?" Thấy cục thịt nhỏ đưa tay che kín mặt lại lén lén nhìn mình qua kẽ tay, Tam công chúa liền cúi xuống cầm nằng tay mập cười nói, "Bằng không, tỷ tỷ ôm người ra ngoài ngự hoa viên đi dạo, hái hoa đẹp cho người được không?" Quả nhiên thấy ánh mắt của tiểu đường muội sáng rực lên, không ngừng gọi y nha y nha, ánh mắt của nằng rơi vào tấm thảm thật dày dưới chân, từng cuộn thảm bao bọc kĩ càng các cạnh sắc nhọn dưới nền, quay đầu lại thì thấy Thái Hậu đang tươi cười cùng chiều với A Nguyên, ở trong lòng thâm than một tiếng.

Đãi ngộ như thế, câu nói "hòn ngọc quý trên tay", cũng không phải là giả.

"Để người hầu ôm nằng là được." Thái Hậu thấy Tam công chúa trân trọng A Nguyên cũng rất hài lòng, ôn thanh nói, "Mang nằng đi ra ngoài cũng tốt, để nằng trông thấy cảnh vật trong cung." Nằng lớn tuổi không thích đi lại, cũng không muốn câu thúc cháu gái. Thấy Tam công chúa nhẹ nhàng gạt đầu, Thái Hậu cũng không nói nhiều, chỉ gọi cung nhân tiến vào, phủ thêm y phục cho A Nguyên, cẩn thận bao bọc, mới nói với Tam công chúa "Chỉ đi xem Hoa, chớ lại gần nước." Tiểu hài tử đang thời điểm nhạy cảm, nằng rất sợ A Nguyên xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Có lẽ là do tình cảm yêu thương, Thái Hậu hiện nay luôn cảm thấy A Nguyên sẽ gặp nguy hiểm khi rời khỏi mình.

Cảm tình như vậy, cũng chỉ có khi nằng còn làm Hoàng Hậu, sau khi sinh Hoàng thượng và Túc vương thì mỗi ngày đều canh giữ bên người nhi tử, nửa khắc cũng không dám rời đi.

A Nguyên được đại cung nữ của Tam công chúa ôm đến trước mặt Thái Hậu, thân thể nhỏ cố gắng vươn ra hôn một cái thật vang trên mặt hoàng tử mầu rồi mới vung móng vuốt kéo Tam công chúa muốn nằng dẫn mình đi chơi.

đi chơi một lát, trở về ăn mới ngon a!

Tam công chúa làm sao biết tiểu đường muội đã tròn vo còn vẫn hay nhớ thương đồ ăn. Rời khỏi cung nằng hơi hơi do dự chút rồi đi về hướng ngự hoa viên. Bởi từ nư đang ở trong Trữ Tú cung, Tam công chúa e những người này va chạm A Nguyên liền tránh Trữ Tú cung, trên đường đi thấy gia quyến của các phi tần ra ra vào vào, có nhưng cung nữ đi theo dù thấy mình cũng không cúi chào, trong lòng lại một lần nữa tự nói với mình, chỉ cần thành thật an ổn bốn phận, làm một công chúa nằng sẽ sống rất tốt, nghĩ vậy tâm tình cũng nằng lại trầm tĩnh lại.

A Nguyên thấy đám cung nhân trên tay phần lớn là trang sức vải vóc, mặc dù hiếu kỳ nhưng mà nghĩ tới hiện nay trong cung đang tuyển tú, liền hiểu thêm vài phần.

Tuy rằng hiểu, nhưng trong lòng nằng lại thấy khó chịu. Nếu ngay từ đầu, nằng chỉ xem tuyển tú là chuyện cười thì lúc này, A Nguyên lại cảm thấy trong lòng vì Hoàng Hậu mà khó quá...

Làm Hoàng Hậu, phải dùng vẻ mặt bình tĩnh vui vẻ, tự tay chọn lựa nữ nhân cho trượng phu mình, chia sẻ sủng ái của mình, nhìn phi tần trẻ tuổi, dung mạo xinh đẹp chiếm cứ bên người trượng phu, cảm giác như thế không thể dễ chịu.

Cho dù là trong lòng Hoàng Hậu trong lòng cũng không thêm để ý nhưng khi nhìn phụ vương A Nguyên độc sủng mình mẫu thân của nằng, vẫn mang theo một tia thương tâm.

Vì sao là Hoàng Đế thì nhất định không thể chỉ có một mình Hoàng Hậu chứ?

đang là buổi trưa, ánh mặt trời ảm áp chiếu trên người A Nguyên, A Nguyên tuổi vẫn còn nhỏ, mắt lúc này mở không ra, cũng lười nhìn những cung nhân kia. Tam công chúa cũng không nguyện ý với những người này, liền đi tới một thạch đình, sai đại cung nữ bên cạnh cẩn thận trải thảm thật dày trên bàn rồi đặt A Nguyên lên trên, còn mình thì đỡ thân thể nhỏ của A Nguyên, lại bảo đại cung nữ đi hái một hoa đẹp tới, nằng cười nói với A Nguyên "Chúng ta không muốn nhìn người mình không thích đúng không?" Trong lòng nằng lại vì Hoàng Hậu và Đức phi lo lắng.

Hoàng Hậu và Đức phi có ân tái sinh với nằng, nằng thật không nguyện ý nhìn tú nữ được Hoàng thượng thích hoặc là xem trọng tranh chấp với Hoàng Hậu và Đức phi.

Nghe nói lần này có mấy tú nữ gia thế cực tốt, thậm chí còn vượt qua Hoàng Hậu, dù có Đức phi sủng vai nhưng cũng làm Tam công chúa sinh ra sầu lo.

Nếu nữ tử như vậy nhập cung lại sinh ra được nhi tử, chỉ sợ chính là mối họa.

Hoàng thượng đang độ tuổi xuân, nhưng Thái Tử cũng đang là thời điểm bộc lộ tài năng, nếu là không cẩn thận...

Tam công chúa giật mình nhưng mà lại cảm thấy tự mình nghĩ nhiều, thấy A Nguyên nằm sắp trong tay mình tò mò nhìn chung quanh, nằng đặt vài đoá sơn trà vừa mới hái xuống trước mặt A Nguyên, thấy cục thịt nhỏ này tò mò vươn ngón tay béo tròn ra từng chút chạm vào, trên mặt Tam công chúa lộ ra một cái tươi cười, tính trẻ con nổi lên. Nằng túm lấy một bên hoa trà rồi nhìn tiểu đường muội túm bên kia, cố gắng quệt mộng nhỏ dùng sức kéo, cười không khép miệng, một tay đỡ phía sau A Nguyên nhỏ giọng nói, "Nếu là Tam hoàng tử buông tay, A Nguyên có thể ngã lăn ra không?"

Cục thịt nhỏ tròn vo như vậy, nhất định sẽ lăn đi?

Tam hoàng tử đòi bại!

A Nguyên mắt ngập nước nhìn Tam hoàng tử, râm rì làm nũng.

Tam công chúa không đành lòng làm A Nguyên khổ sở, đành phải chậm rãi thả nhẹ lực đạo, để A Nguyên ôm lấy trà hoa cười ra nước miếng, rồi cẩn thận nhét trà hoa vào trong ngực.

"Đây là muốn cho hoàng tử mẫu sao?" Tam công chúa mỉm cười hỏi.

"Y nha." A Nguyên giao thật nhanh một đóa hoa khác cho Tam hoàng tử xinh đẹp. Nếu bây giờ nàng có thể tự nói, nhất định sẽ nói một câu rành mạch —— đóa hoa đẹp nhất cho Tam hoàng tử xinh đẹp nhất nha!

"Công chúa và điện hạ thân cận như vậy, các nô tì nhìn thấy trong lòng cũng ấm áp." Thấy Tam công chúa nhìn không được ôm cả đường muối và hoa trà vào trong lòng, đại cung nữ hầu hạ Tam công chúa gần 10 năm thấp giọng cười nói.

"Đây là đứa bé ngoan." Tam công chúa nhìn A Nguyên, thấp giọng nói, "Chỉ nguyện ngày sau, ta cũng có thể có một hảo hã tử thuộc về mình." nói xong lại cảm thấy mình nói lỡ, lại đỏ mặt quay đầu đi.

Tam công chúa nghe được bên ngoài truyền đến thanh âm tranh chấp. một người trong đó có giọng cực kỳ bén nhọn, chính là Từ phi. Nghĩ tới Từ phi nhiều lần lấy A Nguyên làm đệm lưng cho Bát công chúa đệm nha, Tam công chúa chân mày liền nhíu lại, làm như không nghe thấy, nhưng mà không bao lâu sau, nghe thanh âm càng ngày càng cao, nói đến cùng Từ phi cũng là thứ mẫu của nàng, không thể làm như không thấy, đành phải tự tay ôm A Nguyên mang theo vài cung nữ đi đến chỗ đó, thấy một chuỗi dài cung nhân đứng đầu là hai nữ tử, một là mỹ mạo xinh đẹp đang khó thở hỗn hển, người mà "Bệnh lâu không khỏi" Từ phi, một người khác, là cô nương trẻ tuổi cực kỳ xinh đẹp tuyệt trần thoát tục, có sắc thái cao ngạo.

Thấy nữ hài nhi kia, Tam công chúa ánh mắt liền lóe lóe.

cô bé này, chính là tú nữ đã làm t bài thi từ nổi tiếng kia, nghĩ tới cô bé này hơn phân nửa đã bị Hoàng thượng nhớ nhưng, Tam công chúa nghĩ kỹ một lát, nhớ tới xuất thân của nàng không cao, trên mặt chỉ lộ ra nụ cười nhàn nhạt, tiến lên hành lễ với Từ phi, cung kính nói, "Thỉnh an Từ mẫu phi." Thấy Từ phi cười lạnh một tiếng làm như không nghe thấy, cũng không thèm để ý, nhìn nữ hài nhi ôn thanh nói "Nơi đây không phải là nơi tú nữ nên đến, người về Từ Tú cung đi thôi."

"Chậm đã!" Từ phi bị Hoàng thượng vắng vẻ, vốn là không cam lòng, nghe nói năm nay Hoàng thượng xem trung nha đầu này, ghen tuông đại phát, hận không thể xé nát hồ ly tinh, nay không dễ dàng đánh lên sao có thể để Tam công chúa thả chạy như vậy, lạnh đạo, "Người nói rất nhẹ nhàng, một tú nữ va chạm phi tần địa vị cao trong cung, mà lại nghĩ có thể đi như vậy sao? Làm gì có chuyện tốt như vậy!" Thấy nữ hài nhi kia không đặt nàng vào mắt, cảm thấy giận dữ nói "Bản cung xuất thân danh môn Từ thị, nhập cung là phi vị, người là tú nữ nho nhỏ mà dám không đặt ta vào mắt sao?!"

"Nương nương tự mình đụng vào ta, chẳng lẽ còn muốn thần nữ xin lỗi sao?" cô bé lạnh lùng nói, "Thị phi đúng sai, đều có công luận. Nương nương nếu là nhất định muốn minh bạch, liền thỉnh Hoàng thượng cân nhắc quyết định!"

Lời này nói ra không chỉ làm Từ phi giận dữ, ngay cả Tam công chúa và A Nguyên trên mặt cũng biến đổi, ánh mắt nhìn cô bé này không còn chút thân mật.

Chuyện hậu cung chi sự, đừng nói cô bé này chỉ là một tú nữ, dù là phi vị, đối mặt với Từ phi là người lâu năm trong cung cũng không nên làm càn như vậy. Huống hồ há mồm ngậm miệng đều là Hoàng thượng, đặt người đứng đầu hậu cung là Hoàng Hậu vào chỗ nào?

"Nếu là người thật sự có lý, liền thỉnh mẫu hậu xem xét quyết định." Tam công chúa vốn là muốn muốn giao hảo cô bé này, nhưng mà lúc này, không hề có tâm tình đó, chỉ lãnh đạm nói "Phụ hoàng trăm công nghìn việc, tiền triều đã làm hấn phiền lòng, chẳng lẽ đến hậu cung cũng để những việc nhỏ như vậy quấy rầy sao?" Thấy cô bé này ngẩn ra, cúi người nói với Từ phi "Từ mẫu phi nếu không vui vẻ, cứ nói với quânsự ma ma của Trữ tú cung, tội gì tranh chấp ở đây làm hỏng thể diện của ngài chứ?" nói xong còn giận dữ, "nói đến cùng, chẳng qua chỉ là thân phận tú nữ thôi mà."

Ngụ ý chính là Từ phi hạ thấp thân phận của bản thân.

Nữ hài nhi kia lần nữa ngẩn ra, ánh mắt nhìn Tam công chúa trở nên xấu hổ giận dữ.

Trong lòng Tam công chúa cười lạnh, quyết định muốn để tất cả các nha đầu thừa sủng biết, hậu cung này, mặc cho ai đang thừa sủng thì cũng chỉ có thể là thiên hạ của Hoàng Hậu!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35-1

Từ phi không nghĩ tới, Tam công chúa lại đứng về phía mình, tuy rằng trong lòng biết nhà đầu kia không hẳn có ý tốt nhưng cũng cười lạnh nói "Tú nữ ở Trữ Tú cung, không có quy củ đi loạn trong cung! Người bây giờ chưa là ai mà ngay cả cung quy cũng không tuân thủ? Sau này nếu người nhập cung chỉ sợ còn muốn đập trên đầu chúng ta để đi mất thôi!" Mấy câu nói đó còn có ý châm chọc không nhẹ, khỏe miệng Tam công chúa hơi hơi trêu nhưng cũng không có so đo với nàng, khách khí nói, "không bằng, mời Từ mẫu phi dạy một chút quy củ cho nàng, chỉ là...." nàng ôn thanh nói "Ba ngày sau bề hạ sẽ gặp các tú nữ, nếu là để cho vị này bị thương ở mặt, chỉ sợ..."

"Hừ!" Biết là Tam công chúa đang nhắc nhở mình đừng quá đáng, để Hoàng Hậu cũng bị vạ lây, Từ phi không khách khí nói "Chẳng qua chỉ là một tú nữ, gia thế hèn mọn đến mức xách giày cho Từ gia cũng không xứng, còn thật sự cho rằng mình thanh cao sao?!" Thấy Tam công chúa thờ ơ lạnh nhạt, thần sắc của Từ phi chính là, ta ám chỉ người đó người có thể làm gì ta, trước công chúng nhục nhã cô bé này rồi liền thanh sai người gọi quản sự của Trữ Tú cung, ý muốn lấy tú nữ này ra oai phủ đầu chứng tỏ uy phong凛冽 của bản thân, lại làm cho tú nữ vừa được Hoàng thượng khen ngợi đã tự đắc ngồng cuồng này sống không được chết không xong.

Chẳng là chỗ cần chỗ, Tam công chúa ôm A Nguyên thờ ơ lạnh nhạt đứng nhìn, thấy Từ phi càng ngày càng thêm quá đáng, khẽ nhíu mày che ánh mắt hưng phấn đang nhìn bà mẹ chanh chua của A Nguyên, thấp giọng nói, "không thể nhìn thứ này." Nữ tử ghen tị, Tam công chúa không hi vọng đứa nhỏ nhìn thấy những thứ xấu xí đó sớm như vậy.

Từ phi gọi đại cung nữ bên cạnh giữ chặt tú nữ này lại muốn đích thân giáo huấn nàng lại thấy từ xa có đại cung nữ trong cung Hoàng Hậu đi tới, cúi người với nàng và Tam công chúa rồi cung kính nói "Nương nương đã nghe người bẩm báo chuyện trong vườn, tuy này tú nữ có sai lầm là va chạm nương nương nhưng mà dù sao cũng là người mới tới không hiểu quy củ, kính xin nương nương tha cho nàng lần này, nếu là lại phạm liên phạt như cung quy!" nói xong, lại đứng thẳng lên chỉ vào tú nữ mắng "Cung quy trong cung người không hiểu?! Nếu không hiểu thì không cần tiến cung hầu hạ!"

Sắc mặt tú nữ đột biến, trong lòng cảm thấy trong cung không có ai là người tốt, run rẩy nói, "Ta là người mà chính miệng Hoàng thượng..."

"Trong hậu cung, mọi chuyện đều có Hoàng Hậu nương nương làm chủ, người xúc phạm cung quy vốn đã không đúng, Hoàng thượng cũng sẽ không phản đối với quyết định của nương nương!" Loại người được Hoàng thượng đề ý chút ít liền tự cao bự bãi này nàng gặp không ít trong cung, đại cung nữ cười lạnh nói "Nếu ta là người, ta sẽ yên tĩnh mà sống, bằng không, chỉ sợ Hoàng thượng là người thứ nhất muốn đưa người về nhà!" nói xong, vội vàng mắng quản sự cung Trữ Tú, "Các người ở Trữ Tú cung dạy quy củ thế nào vậy?! Để loạn thành như vậy! Trong Ngự Hoa viên đều là quý nhân, có thể tùy ý đi lại va chạm sao? Phạt mỗi người ba tháng bổng lộc, tự mình đi lãnh đi!" nói xong lại thi lễ với Từ phi và Tam công chúa sau đó phui mông bước đi, ngay cả giải thích cũng không thèm nghe.

Hấp tấp như vậy làm A Nguyên xem tới ngây dại, thế mới biết ôn hòa như Hoàng Hậu cũng có một mặt lợi hại như vậy, chỉ là trong lòng vẫn không nhận được lo lắng cho Hoàng Hậu, e sợ chuyện này làm Hoàng thượng phật lòng.

Nhưng là Hoàng Hậu làm việc thoả đáng, tự nhiên sẽ không làm Hoàng thượng khó chịu, A Nguyên nghĩ vậy lại thấy hơi hơi yên tâm, kêu hai tiếng với Tam công chúa tỏ vẻ công chúa điện hạ ta không thích ở đây nữa.

Tam công chúa cũng lười nhìn hai vị này, cáo lui với Từ phi, tự mình suy nghĩ rồi thấp giọng nói "đi gặp phụ hoàng một chút có được không?"

A Nguyên nghĩ nghĩ, biết Tam công chúa cũng vì Hoàng Hậu lo lắng nên chỉ ngoan ngoãn ghé vào trong lòng nàng không động đậy. Tam công chúa hiểu nàng là đồng ý, trên mặt lộ ra tươi cười, mang theo A Nguyên tiến đến chỗ Hoàng thượng bán manh.

Vừa mới đến ngự thư phòng, Tam công chúa bị cung nhân ngăn lại, chờ đợi thông truyền. A Nguyên đợi một lát, thì thấy đi một nội giám đi ra, cười làm lành dẫn Tam công chúa đi vào, còn chưa thấy Hoàng thượng đã nghe tiếng cười to của Hoàng thượng truyền đến, hiển nhiên tâm tình cực tốt. A Nguyên trong lòng thở dài nhệnhởm một hơi, mở mắt nhìn thì thấy trong Ngự Thư Phòng, Hoàng thượng mặt đầy ý cười đang nói chuyện với hai nam tử, một người khuôn mặt tuấn mỹ chính là mỹ nhân phụ thân của A Nguyên, Túc vương, một người khác có thân hình cao lớn cường tráng, khuôn mặt uy nghiêm anh tuấn.

A Nguyên liếc người nọ một cái, cảm thấy người nọ khí thế bức người lại có áo giáp trên người thì hiểu người này là võ tướng từ biên quan hồi kinh, nàng tò mò nhìn chăm chăm người nọ tới mức muốn rót trông mắt ra ngoài, rồi trước về mặt kính ngạc của Túc vương kêu một tiếng giã khỏi ngực Tam công chúa, muốn nàng đặt mình trước mặt Hoàng thượng, sau đó lắc lắc thân thể nhỏ nhắn thực ôm đùi, túm quần áo, leo lên người Hoàng thượng rồi đưa tay về phía bàn làm việc, ngay khi Hoàng thượng cúi đầu hôn lên mặt nàng một ngụm, nàng vô cùng thuận tay lấy một cái chặn giấy nhỏ bằng ngọc của hoàng bá phụ dúi vào yếm nhỏ của mình, xong hết các công đoạn rồi mới ghé vào ngực Hoàng thượng không động đậy.

Túc vương thấy khuê nữ mượn gió bẻ măng nhẹ nhàng như vậy, chậm rãi dụi dụi con mắt.

Nhìn hai vị phối hợp quen như vậy thì hiểu đây không phải là lần đầu tiên giỡn với nhau a.

Bị Hoàng thượng và Thái Hậu hoành đao đoạt khuê nữ, trong lòng Túc vương dâng lên ghen tị nồng nặc, nghĩ tới khuê nữ mới chỉ chào hỏi mình một chút, sau đó trong ánh mắt đã hoàn toàn không có hắn, lòng càng thêm chua, ai oán nhìn về phía Hoàng thượng.

Hoàng thượng lại cực kì đặc ý, vỗ vỗ thân thể nhỏ của A Nguyên, cho Túc vương đang phát điên phía dưới một ánh mắt khoe khoang trắng trợn, ôm A Nguyên càng thêm thân mật hỏi, "Tiểu công chúa của Trẫm, phụ vương và hoàng, người thích ai hơn?"

A Nguyên chân chó, hoàn toàn không nhìn tới ánh mắt ghen tị của mỹ nhân phụ thân, giơong cánh tay nhỏ ôm lấy cổ hoàng bá phụ cọ cọ.

Làm một công chúa còn ở trong cung dài hạn, A Nguyên cảm thấy, ai có sữa người đó chính là cha mẹ!

"Hoàng huynh rất tốt!" nếu không phải lúc này đang ở trong cung Túc vương có thể đang phun ra một búng máu cho khuê nữ nữ lòng dạ hiểm độc này

xem xem, lại thấy khuê nữ từ khi nhập cung ngày càng tròn trịa, nay đã thành một trái cầu bằng thịt, run rẩy môi nhìn hai gia hỏa đang đùa giỡn với nhau rồi lôi kéo tay võ tướng đứng bên cạnh, rung rung nói "Trạm huynh!" Thấy võ tướng kia im lặng nhìn qua thì thờ dài nói "Bất kể như thế nào, khuê nữ của ta đã là người nhà của ngươi, không thể đổi ý!" Nha đầu kia cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ không ai thêm lấy, nay đã có con rồi chui đầu vô lưới, Túc vương không thể trở mặt nhìn hán chạy!

Túc vương cảm thấy cần phải biến cha của A Dung thành đồng minh!

Võ tướng này nhìn trên mặt Túc vương thập phần sinh động, lặng lẽ nghi hoặc gia hỏa này đang nói cái gì.

Uống lộn thuốc —— đây là phán đoán duy nhất của võ tướng sau khi phong trần mệt mỏi vào kinh gặp bệ hạ lại thấy người có bệnh không chịu trị, Túc vương.

Hoàng thượng đã bị thân thể nhỏ nhỏ mềm mềm của A Nguyên chinh phục triệt để, dù A Nguyên không nói gì cũng có thể ôm nha đầu thập phần hoạt bát này cười không khép miệng được, Hoàng thượng mở ra cái hộp nhỏ trước mặt, lộ ra hơn mười con dấu chất liệu bằng ngọc ôn nhuận cho A Nguyên, lại thấy cô bé rất có cốt khí mà quay đầu, làm như không thấy không thấy.

Làm công chúa có tiết tháo, nàng một ngày chỉ lấy một cái trên bàn hoàng bá phụ!

"Ngươi cũng tới xem đứa nhỏ này đi." Hoàng thượng cười nói với võ tướng đang yên tĩnh đứng vững như ngọn núi im lặng.

"Công chúa quả thật khá ái." Võ tướng nhắc mắt nhìn A Nguyên, thấy cục thịt nhỏ này tươi cười nhìn mình, không sợ hãi giống như bé gái bình thường, khuôn mặt nghiêm túc lộ ra một cái tươi cười dịu dàng.

"Thành Dương bá có thể nói ra lời này, có thể thấy được là A Nguyên quả thật được người thích." Túc vương ánh mắt hơi hơi lóe, cười nói với Hoàng thượng "Thần đệ chưa từng thấy Thành Dương bá nói lời trái lương tâm."

A Nguyên nghe rõ ràng, phụ vương của mình đang cố gắng kiểm thêm cho võ tướng uy nghiêm này một chút cảm tình của hoàng bá phụ.

Chỉ sợ giao tình của võ tướng này và Túc vương phủ không phải là ít, bằng không A Nguyên còn chưa từng thấy Túc vương ra sức nói lời hay như vậy cho ngoại nhân.

"không sai!" Hoàng thượng lại quả thật thoải mái cười nói "Quả thật Thành Dương bá của trẫm từ trước tới nay không bao giờ nói bậy!" hán dừng một chút lại ôn thanh nói, "Nhiều năm như vậy, ngươi lại chưa từng thay đổi." Thành Dương bá, là thân tín của Hoàng thượng từ khi còn là Thái Tử, sau khi đăng cơ lại tự tay cắt tóc, vinh sủng không dứt, từ một thảo dân bình thường trở thành đại thống lĩnh cấm vệ quân, rồi lại lãnh binh quyền trấn thủ biên quan, cho dù là trong kinh không ít người có ý đâm chột thì Hoàng thượng cũng chưa bao giờ nghi ngờ, có thể coi là sủng thần bên trong những sủng thần.

Thành Dương bá lại chỉ cúi đầu không nói.

A Nguyên nhìn bộ dáng đầu gối này của Thành Dương bá, cảm thấy vô cùng tò mò lại cảm thấy Thành Dương bá có chút quen thuộc, dường như đã nghe nói qua, cúi đầu nghĩ nghĩ, đột nhiên khuôn mặt nhỏ nhắn co giật một cái, nhin không được đưa tay dùng sức dụi dụi con mắt, lần nữa nhìn trừng trừng Thành Dương bá!

Thành Dương bá, Thành Dương bá không phải là phụ thân của A Dung hư hỏng sao?!

Nhớ tới kẻ xinh đẹp tuyệt trần, tươi cười như gió xuân, nhưng có một trái tim đen hơn mực nước, A Dung, lại nhìn người có vẻ mặt uy nghiêm trầm ổn, thành thực tin cậy, quan trọng nhất là vai hùm lưng gấu, Thành Dương bá. A Nguyên cảm thấy, có chút khó tiếp thu!

"A Nguyên thích Trạm bá phụ sao?" Thấy A Nguyên nhìn Thành Dương bá sững sờ, trái tim Túc vương như bị một hàng dấm chua nhấn chìm, dùng ngữ khí chua chất hỏi. Nhìn khuôn mặt uy nghiêm tới có thể dọa khóc tiểu hài nhi của Thành Dương bá, trong lòng thầm nói, không phải người một nhà không vào cùng một cửa, bộ dạng Thành Dương bá đáng sợ như vậy khuê nữ còn nhìn say mê như vậy, đây là nhân duyên đại tốt.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 35-2

Tại thời điểm khuê nữ còn không biết gì, Túc vương đã nhanh tay lẹ mắt đẩy hàng tồn kho. Thấy A Nguyên nghiêng đầu nhỏ, bộ dáng nghi ngờ, khoe miệng lại lộ ra tươi cười mà nói "Hoàng huynh, xem bộ dáng nha đầu kia, là có ý tứ thân cận với Thành Dương, chúng ta cũng đừng cản trở nàng đúng không?" Thấy Hoàng thượng lộ ra biểu tình không nguyên ý nhưng khi một nội giám vội vàng tiến vào thấp giọng nói gì ở bên tai, thấy Hoàng thượng khẽ cau mày Túc vương cười nói "Cũng là để A Nguyên của chúng ta thêm chút gia tài đi?" Quả nhiên thấy Hoàng thượng cười ha ha, mệnh cho Thành Dương bá tiến lên ôm lấy A Nguyên.

A Nguyên bị một thân lãnh ngân của Thành Dương bá ôm vào trong ngực, mắt to trừng mắt nhỏ với hân trong chốc lát, thấy bộ dáng ôm hài từ rất thuần thực của hân, trong lòng cười xấu xa.

Quen như vậy, có lẽ ở nhà vị này bá gia này không thiếu bị sai sử nha.

Nam nhân nguyên ý ôm hài từ là nam nhân tốt!

Nghĩ tới nam tử cao lớn cường tráng như vậy nếu là quăng một bàn tay, A Dung hư hổng còn không bị đánh mềm sao? A Nguyên liền quyết định phải cố gắng bán manh cầu cảm tình, sau này A Dung hư hổng còn dám chọt bụng nhỏ của nàng nàng liền cáo trạng với bá gia, để bá gia đánh hân!

Nghĩ đến đây, A Nguyên càng thêm tỏ ra đáng yêu, miệng y y nha nha ngồi trong ngực Thành Dương bá xoay vòng tròn.

Thành Dương bá nhìn đứa nhỏ trong ngực mình bộ dáng thoải mái vui vẻ khoe miệng lộ ra tươi cười, vươn tay nhẹ nhàng sờ sờ đầu nhỏ của A Nguyên.

Hoàng thượng nhìn thấy như thế, tâm tình liền tốt hơn rất nhiều, hỏi Tam công chúa "Hôm nay, sao ngươi lại đưa A Nguyên tới?"

"Nhi thần tới thỉnh an hoàng tổ mẫu chỗ được hoàng tổ mẫu yêu cầu mang A Nguyên đi dạo." Tam công chúa cung kính nói, thấy Hoàng thượng vẫn chưa lộ ra biểu tình gì, nàng hơi hơi do dự mới tiếp tục thấp giọng nói, "Chỉ là mới vừa rồi va chạm Từ phi nương nương và một vị tú nữ, trong lòng bất an nên nhi thần muốn thỉnh tội với phụ hoàng trước, kính xin phụ hoàng tha cho nhi thần tội bất kính."

"Từ phi, chẳng qua chỉ là thứ mẫu của ngươi, bản thân ngươi là con ruột của đế vương, tại sao lại nói là va chạm?" So với chư phi trong hậu cung, dĩ nhiên Hoàng thượng càng chú trọng huyết mạch hơn, không thêm đề ý nói, "Từ phi can rõ, để cho nàng thành thật thêm chút cũng được. Về phần tú nữ kia" khi Tam công chúa hơi hơi nín thở hân lãnh đạm nói, "Bất quá có chút tài nghệ lại nói ra lời như vậy, có thể thấy được cũng không phải người có hiểu biết, chẳng lẽ đặt vào hậu cung làm Từ phi thứ hai? Mà thôi, chẳng qua chỉ là một nữ tử." nói xong trên mặt lại lộ ra nụ cười nói, "Mẫu hậu của ngươi ân uy cùng thi, rất có phong phạm"

Đối với tú nữ hân từng khen ngợi, hoàn toàn không có nửa phần lưu luyến.

Tam công chúa nhìn Hoàng thượng tín trọng Hoàng Hậu, trong lòng buồn lòng nhưng mà lại sinh ra chua xót đối với mẫu thân nàng là uông tần.

Trong lòng của Hoàng thượng, chư phi chẳng qua cũng chỉ là để giải buồn và cân bằng triều đình, chỉ có Hoàng Hậu ở trong lòng hân là hoàn toàn bất đồng.

A Nguyên tuy rằng đang kéo cánh tay của Thành Dương muốn lấy cái túi hương thơm Thanh Trúc rất đẹp bên hông hân nhưng cũng đang lắng tai nghe Hoàng thượng nói chuyện, thấy Hoàng thượng hoàn toàn tín nhiệm Hoàng Hậu liền yên tâm, túm lấy hân bao rồi cười ngây ngô với Thành Dương bá. Thấy ánh mắt nàng sáng ngời hiển nhiên là có mưu đồ khác, khoe miệng của Thành Dương bá hơi hơi nhếch lên, tháo một khối ngọc bên hông ra đặt trong tay nhỏ của A Nguyên, rồi nhìn Túc vương nói, "A Dung dẫn nói với ta, công chúa rất yêu ngọc, chắc chắn sẽ muốn có quà ra mắt bằng ngọc."

Nhìn A Nguyên mặt mày hớn hở ôm ngọc đẹp, mặt Túc vương giật một cái, mới ho 1 tiếng thấp giọng nói, "Kỳ thật, vì thấy ngươi thân cận nên mới thu. Bằng không A Nguyên còn chưa từng thu đồ của người ngoài đâu đấy?!" nói xong, càng thêm đúng lý hợp tình giữa đầu nói, "Có thể thấy được đây chính là duyên phận!" Lại dùng vẻ mặt tươi cười hỏi "A Dung nhớ thương A Nguyên như vậy sao? Viết thơ cho ngươi? nói về chuyện của A Nguyên bao nhiêu vậy? A Nguyên nhà ta vốn luôn khá ái như vậy, nếu viết ra hết chỉ sợ..."

"Nga." Đối mặt với Túc vương thao thao bất tuyệt, Thành Dương bá chỉ nhàn nhạt lên tiếng rồi ôm A Nguyên không động đậy.

Nhiệt tình của Túc vương bị tạt một chậu nước lạnh, tự cảm thấy ngượng ngùng.

Thành Dương bá nổi danh bất cầu ngôn tiểu, đích thực làm Túc vương cảm thấy ngửa răng.

Nhưng lúc này, chợt nghe lại có nội giám tiến vào, thấp giọng nói với Hoàng thượng "Nhị công chúa muốn vào thỉnh an Bệ Hạ." Thấy ánh mắt Hoàng thượng đột nhiên trầm xuống, lại vùng trở nhìn thoáng qua Túc vương thấy ánh mắt hân lạnh như băng, trong lòng nội giám này hận Nhị công chúa muốn chết, đã phiền phức âm ỉ còn liên lụy tới mình, nhưng vẫn phải kiên trì tiếp tục nói "Nhị công chúa nói là đến thỉnh tội với Túc vương điện hạ, lúc này đang quỳ tại gian ngoài không chịu đi."

"Lời nói này thú vị." Đề cập tới A Nguyên và Phụng khanh, Túc vương làm sao có thể làm người tốt đây? Chỉ lạnh lùng nói "Nếu muốn thỉnh tội, vì sao không tới phủ của bản vương mà nhất định phải nháo đến trước mặt hoàng huynh? Huống gì nàng làm thế nào biết, bản vương hôm nay tiến cung? không biết là người nào đang dòm ngó ngự tiền." Thấy sắc mặt Hoàng thượng thật không đẹp mắt, hân lại thấp giọng thờ dãi "A Khanh bệnh nặng, hoàng huynh cũng biết, Thái Y viện thúc thủ vô sách, suýt nữa làm đệ đệ người đầu bạc tiễn người đầu xanh." Lời này nói xong, quả nhiên thấy trên mặt Hoàng thượng lộ ra biểu tình bi thống, lại tiếp tục nói "Trình thân y nói vì mẹ của A Khanh khi mang thai phải chịu nhiều đau khổ, bởi vậy A Khanh mới nhiễm thai độc, nay nhớ tới, trong lòng thần đệ còn cảm thấy bi thương."

Mang thai lại chịu đau khổ.

Hoàng thượng lặng lẽ nhắm hai mắt lại, tựa hồ nghĩ tới nữ tử năm đó dù không phải tuyệt mỹ nhưng lại rất có kiên trì, tiếp thêm động lực để hân tiếp tục tiến tới. Tuy rằng khuôn mặt cô gái kia đã sớm mờ hồ nhưng là mỗi khi Hoàng thượng nghĩ tới lại luôn áy náy không thôi.

không thể cho nàng danh phận, để nàng phải hốt hoảng trốn trong phủ đệ đệ, rồi lại khó sinh mà chết.

hắn đòi này, không thể nhận lại nhĩ từ chính thống.

"Nếu nàng muốn quý, thì để nàng quý!" Hoàng thượng lạnh lùng nói, "một câu bồi tội, thì có thể xóa bỏ chuyện A Khanh hiềm tử hoàn sinh, A Nguyên bị nàng nguyên rủa sao?" Khi Tam công chúa lo sợ bất an, Hoàng thượng vẫn lạnh lùng nói, "Vẫn là do trẫm quá mức dung túng với nàng! Nàng hoành hành như vậy, trong kinh có bao nhiêu oán hận, truyền ý chỉ của trẫm, lấy hết cấm vệ trong phủ công chúa phủ lại, để nàng tự mình học tập cuộc sống một chút!" nói xong lại trầm giọng nói, "Đường gia ngày càng thêm kỳ cục, sở buộc tội Đường gia nhiều ngày nay trẫm nhìn tới chán! Nếu như thế, thu hồi công sự của Đường gia, để hắn đóng cửa tự kiểm điểm đi."

Đường ngân chính là cậu ruột của Nhị công chúa, là người có tài cán nhất trong Đường gia, bãi bỏ quan chức trong người sẽ làm thanh thế Đường gia của Đường gia bị tiêu diệt, Nhị công chúa và Đường phi cũng sẽ bị liên lụy.

Tam công chúa ở một bên nhìn lại cảm thấy sau lưng ướt mồ hôi lạnh.

Năm đó Nhị công chúa được sủng ái như cũng từng làm Tam công chúa hăm mộ ghen tỵ, nhưng là trước mắt chỉ trong chớp mắt sự tình, Nhị công chúa ngã từ trên cao xuống đáy cốc, khó có thể xoay người.

Mất đi đế sủng, Tam công chúa quả thực không dám tưởng tượng cuộc sống tiếp theo của Nhị công chúa sẽ như thế nào.

Đế vương vui buồn, chẳng qua chỉ là một ý niệm.

A Nguyên lại không có nghĩ nhiều như vậy. Thời điểm đang sống trong ngày lành, ai sẽ nghĩ tới vạn nhất sau này đâu?

"Hiện nay thân mình A Khanh vừa đỡ hơn vụn chút, mỗi ngày đều nói muốn gặp nha đầu kia, thần đế cầu hoàng huynh ban cho ân điển, để đưa nhò này về gặp đại ca nàng, cũng là để đệ đệ giải bớt tưởng niệm với con gái được không?" Túc vương đối với việc Hoàng thượng nói trợn lòi đình hoàn toàn không thêm đề ý, cười hi hi nói.

"Đưa bé kia, chẳng lẽ không phải đang cùng với nha đầu Tường gia ngâm thơ thưởng nhạc sao?" Hoàng thượng có cái gì không biết, lúc này trong mắt lộ ra biểu tình hài lòng, vuốt cằm nói, "Gia phong của Tường gia vẫn luôn thanh chính, nếu là 2 đứa nhóc có ý, sau này trẫm sẽ tứ hôn được không?" Trong lòng hắn luôn nhớ tới nhĩ từ có duyên vô phận, dĩ nhiên lúc nào cũng sẽ đề ý, Phụng khanh thân cận với ai, hắn rờn rờn lòng bàn tay. Nghĩ tới Tường Thư Vân và Phụng khanh giống như một đôi bích nhân, Hoàng thượng trong lòng cảm thấy vui sướng, cười to nói, "Thiên hạ, trừ bỏ A Khanh, ai có thể xứng đôi với Thư Vân Tường gia?"

Tường Thư Vân tuy tuổi còn nhỏ thanh danh cũng không hiển hách, nhưng mà Hoàng Hậu từng triệu nàng nhập cung, sau đó bầm với Hoàng thượng rằng Tường Thư Vân mỹ mạo khuynh thành quốc.

Con chó thứ 3 kia của nhà người đang muốn, cóc ăn thịt thiên nga đấy, người có biết hay không!

Túc vương trong lòng chửi má nó, ngoài miệng lại càng thêm vui vẻ cười nói "Như thế, thần đế liền cảm tạ hoàng huynh thành toàn!"

Hoàng thượng càng thêm vui vẻ, làm sao biết Túc vương trong lòng ngoài miệng hoàn toàn khác nhau!. Chỉ gật đầu nói với Túc vương "A Nguyên chỉ có thể đi ra ngoài 1 ngày, ngày mai, người là nhất định phải trả nàng lại!" Thấy Túc vương im lặng nhìn mình, hắn thở dài, "Bằng không, không để người mang đi được?"

Nếu Hoàng thượng đã vô lại như vậy, Túc vương còn có thể nói cái gì? đành phải gật đầu, mang theo A Nguyên đi về cung của Thái Hậu, chịu đựng bất đắc dĩ trong lòng nhìn một già một trẻ ôm nhau lưu luyến không rời, không biết còn tưởng rằng A Nguyên sẽ đi 8 hay 10 năm đấy, thấy Thái Hậu không dễ dàng buông A Nguyên ra lại gọi đại cung nữ tới đặt dụng bên người theo hầu hạ, ôm A Nguyên cùng với trùng trùng điệp điệp đồ dùng hằng ngày ra cửa cung, trong lòng Túc vương đang cảm thấy rất đau khổ, thật mạnh mẽ cảm thấy mẹ ruột và thân ca cướp đi khuê nữ của mình, trở lại vương phủ, oán hận một hồi với Túc vương phi.

Vừa muốn mang theo A Nguyên đi biệt viện gặp Phụng Khanh thì quân sự của Túc vương phủ đưa tới một tờ báo thiếp, son son thiếp vàng rất trịnh trọng, A Nguyên thậm chí còn ngửi được hương khí nhàn nhạt trên đó, thấy Túc vương phi nhìn tới báo thiếp, lập tức cười nói với Túc vương "Nàng đã trở lại, nhiều năm như vậy không gặp nàng, trong lòng ta vẫn luôn nhớ mong nay mới được thoải mái." nói xong, lại lộ ra một cái rất sung sướng tươi cười, gọi Túc vương nhìn được trong lòng ghen tị không thôi.

A Nguyên chưa bao giờ thấy Túc vương phi thân cận với phu nhân nào ngoài phủ như vậy, trong lòng đang tò mò lại nghe phụ vương ngữ khí chua chua hỏi "Thành Dương bá phu nhân, so bản vương còn được người nhớ hơn?" Ánh mắt thập phần nguy hiểm.

Túc vương phi hoàn toàn không cảm giác được có bất kỳ điều gì không đúng, nghiêng đầu nghĩ nghĩ, vẻ mặt thành thật gật gật đầu.

Túc vương chính thức phun máu!

Có vài lời muốn nói với các nàng!

Đời ta ghét nhất là cái loại giả tình thánh như Hoàng thượng, yêu lắm thương lắm nhưng mà có khó khăn thì cong móng chạy trước. Ưu tiên số 1 luôn là bản thân nhưng mà mở miệng là ta yêu lắm, thương tiếc lắm, lo cho con trai lắm.....

Bà cố nó!

Chương 36

Túc vương kỳ thật rất muốn phẩy tay áo bỏ đi nhưng nhìn Túc vương phi đang hoan hoan hi hi ôm khuê nữ, con gái còn dùng ánh mắt đồng tình mà nhìn mình, vẫn cảm thấy trai hiền không đấu với nữ nhân, quay mặt lặng lẽ nguyên rủa vợ chồng Thành Dương bá đang vắng mặt rồi mới nhắm mắt theo đuôi vợ con vào buồng trong.

A Nguyên nghe Túc vương phi nói rất nhiều sự tích về Thành Dương bá phu nhân, sâu sắc cảm thấy đó mới là một phu nhân thật sự trâu bò.

Dựa vào thân phận cao quý gả cho trượng phu có năng lực có tước vị thì có gì để nói? nửa đời trước của Thành Dương bá phu nhân quả thực chính là một tấm gương về vượt khó vượt khổ. Khi còn nhỏ tuổi vì trong nhà nghèo nên bị mẹ ruột bán vào anh quốc công phủ làm nha đầu, thê lương lắm sao? Xuất thân ti tiện như vậy lại có thể được thái phu nhân của anh quốc công phủ sủng ái, cùng lớn lên không khác lắm với các tiểu thư khác của anh quốc công phủ, thuận tiện còn lo lắng tiền bạc cho huynh trưởng tập trung đèn sách, cuối cùng trúng cử, khi tới tuổi phải gả đi lại mê hoặc được Thành Dương bá tới đầu óc choáng váng, ngay cả thân phận nha đầu cũng không quan tâm, nhất định cưới vào trong nhà, độc sủng cả đời không cần phải nói hơn nữa ở trong nhà nói một thì không có hai, rất có phân lượng.

Lại thuận tay giúp huynh trưởng cưới một vị quận quân trong tôn thất, vậy là thành người có quan hệ với hoàng tộc.

A Nguyên kinh nể thật sâu vị bạn tốt vô cùng trâu bò này của mẹ, nghĩ tới bộ dáng Thành Dương bá như vậy, trong đầu liền xuất hiện một nữ tử thật xinh đẹp, bộ dáng vô cùng mê hoặc lòng người.

Bình thường nam tử như vậy đều thích mỹ nhân hồ ly tinh.

Nhưng mà hình tượng này trong lòng A Nguyên lại bị đảo điên hoàn toàn khi gặp Thành Dương bá phu nhân vào hôm sau.

Mĩ mạo nhưng lại hết sức ôn nhu, mặt mày an bình, làm A Nguyên chỉ nhìn thoáng qua thôi mà tập niệm trong lòng đều đã tiêu tán. Nữ tử trầm tĩnh như vậy làm trong lòng A Nguyên nảy ra vài chữ.

Năm tháng yên bình.

Nữ nhân bộ dáng nhã nhặn lịch sự thư nhã như vậy nhưng lại nhìn như còn rất trẻ, có lẽ chỉ hơn hai mươi tuổi một chút, hiển nhiên là cuộc sống hằng ngày thật sự thư thái mới được như vậy.

"Người coi như trở lại rồi." Túc vương phi dặm chân, tiến lên lôi kéo tay Thành Dương bá phu nhân ai oán nói, "Người đi, đại tỷ tỷ nhị tỷ tỷ, mấy tỷ tỷ đều không ở trong kinh, ta nhớ tới khó chịu, các người lại không có thư từ cùng ta." Thấy Thành Dương bá chỉ mỉm cười nghe, nàng liền thở dài, "Năm đó chúng ta ở cùng một chỗ, khoái hoạt tới bao nhiêu, nay nhiều năm không thấy, ta chỉ sợ xa lạ."

"Tâm ở cùng một chỗ, tại sao lại xa lạ chứ?" Thành Dương bá phu nhân cười ôn hòa trấn an "Ta biết trong lòng nương nương tưởng niệm, tâm tình của ta làm sao không phải như vậy? Chỉ là nơi đó núi cao đường xa, chỉ có thể nhớ trong lòng mà thôi." Thấy Túc vương phi như tiểu nữ nhi, lắc lắc tay mình không buông, trên mặt lộ ra tươi cười bao dung "Lần này hồi kinh, bá gia nhà ta có lẽ sẽ ở kinh thành nhậm chức trong vòng mười năm, ta chỉ sợ nương nương chán ghét ta thì lúc đó ta lại không thể ra kinh." nói xong lại đưa mắt nhìn A Nguyên đang tò mò nhìn mình, nhìn cục thịt nhỏ tròn vo, trong nháy mắt khuôn mặt tựa hồ có chút vận vẹo nhưng lại khôi phục bình tĩnh cực nhanh, chỉ cười nói "Thấy công chúa lại làm ta nghĩ tới người khác."

Túc vương phi biểu tình cũng có chút quỷ dị, nhỏ giọng nói, "Là lục đệ?"

Lục đệ? Ồ tại A Nguyên dựng thẳng lên.

Thành Dương bá phu nhân chỉ cười không đáp, cười nói với Túc vương phi "Hôm qua vừa vào kinh, ta liền đi thỉnh an thái phu nhân, thấy thái phu nhân tinh thần còn tốt mới thấy yên lòng." Thành Dương bá phu nhân chính là được nuôi nấng dưới gối thái phu nhân tới lớn, thái phu nhân năm đó vì để nàng có thể gả cho Thành Dương bá, hao hết tâm tư, đối đãi không khác gì với nữ nhi ruột thịt, bởi vậy trong lòng Thành Dương bá phu nhân vẫn luôn coi nàng giống như mẹ đẻ mà kính yêu "Ta nay, chỉ mong thái phu nhân vô bệnh vô tai, để ta có thể hầu hạ dưới gối."

nói xong lại sai nha đầu bưng lên một hộp mạ vàng nhỏ, cười nói với Túc vương phi "Đây là bình an phù ta cung phụng tại trong chùa 10 năm, chỉ có ba cái, 2 cái kia cho bà bà của ta và thái phu nhân, vật này ta tự giữ cũng vô dụng, có lẽ nên cho công chúa, để nàng bình an, cũng chính là tâm ý của ta." nói xong mở cái hộp này ra, lộ ra một lá bùa bình an nhỏ nhỏ bằng bạch ngọc, A Nguyên tò mò nhìn thoáng qua, chẳng biết sao đường như thật sự cảm giác được một luồng khí yên tĩnh, lại nghe Túc vương phi ở một bên cười xấu xa nói "Người đây là cho con dâu lễ gặp mặt?"

"Lời này, cũng là cô nương..." Thành Dương bá phu nhân liếc mắt nhìn Túc vương phi, thấp giọng nói, "Cũng là lời nương nương nên nói? Cần hỏi suy nghĩ cho danh dự của công chúa chứ."

"Ta cũng chỉ dám nói như vậy với người, ở trước mặt người bên ngoài, miệng của ta so với hòm còn kín hơn đấy." Tựa hồ bị Thành Dương bá phu nhân

giáo huấn đã quen, Túc vương phi có chút chột dạ bao biện một chút, rồi mới đẩy Thành Dương bá phu nhân hỏi "Người đáp ứng hay không đây?"

"Đây là duyên phận của bọn họ, chúng ta tội gì phải nhúng tay đây?" Thành Dương bá phu nhân ngoài dự đoán rộng rãi mỉm cười nói "Nếu có duyên, tự nhiên có thể gặp nhau."

"Ta chỉ nhìn trúng người, cũng chỉ yên tâm để A Nguyên ở bên cạnh người mà thôi." Túc vương phi thấp giọng thờ dãi "Tiểu ma tinh này làm trong lòng ta rất bất an, làm nữ tử không dễ, tuy trong lòng thích nữ hài nhi, nhưng cũng không dám có nữ hài nhi." Thấy Thành Dương bá phu nhân cúi đầu, nghiêng tai lắng nghe, nàng liền thờ dãi nói, "Nay nàng coi như cũng được sủng, có cái phong hào công chúa, mấy ca ca cũng có thể làm nể dựa cho nàng, nhưng là ta lại nghĩ, thanh thế nhà chúng ta như vậy, nam tử chân tâm yêu thương A Nguyên có thể có sao?"

"Mặc kệ chân tâm thế nào, luôn phải làm ra bộ dáng thật lòng, không để công chúa chịu ủy khuất là đủ rồi." Thành Dương bá phu nhân khuyên nhủ, "Chân tâm giả ý, ai có thể phân biệt được? Sống khoái hoạt đơn giản, không nghĩ không lo không phải tốt sao?."

"Ta chính là không buông tay được." Túc vương phi sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của A Nguyên, thấp giọng nói, "Ta giao phó nàng cho người, cũng yên lòng."

"Nếu như thế, ta có ba nhi tử, nương nương xem trúng ai, cứ việc lấy đi là được." Thành Dương bá phu nhân chẳng qua là đùa vui với Túc vương phi, vẫn chưa đặt ở trong lòng.

Nàng thấy A Nguyên còn nhỏ, ngày sau không hẳn không có quyết định của chính mình, tội gì vào lúc này nhất định ra quyết định chứ? Nhưng mà A Nguyên lại cảm thấy động lòng.

Giữa Thành Dương bá phu nhân và Túc vương phi cũng không có liên hệ máu mủ, con trai của nàng cũng không phải là biểu ca của mình, trong lòng nàng có thể tiếp thu mối quan hệ này. Huống gì đứng nhìn Túc vương phi đơn thuần nhưng lại không phải dễ gạt, Thành Dương bá phu nhân có thể giao hảo cùng nàng nhiều năm như vậy, có thể thấy được là người tốt thật sự, bà bà như vậy, chẳng phải là không khác gì mẫu thân? Nghĩ tới mỹ mạo của Thành Dương bá phu nhân, A Dung cũng là mỹ nhân, hai người khác nhất định cũng rất đẹp, nhớ tới Túc vương phi từng nói qua, Thành Dương Bá gia từ nhiều thế hệ trước tới nay đều không nạp thiếp, nghĩ như vậy, A Nguyên liền cảm thấy đây là ông trời tác hợp cho, lắc lắc thân thể nhỏ leo đến trước mặt Thành Dương bá phu nhân đang kinh ngạc,, cái miệng nhỏ vắn vẹo vắn vẹo.

Bà bà tương lai, nhất định phải đối tốt với A Nguyên nha!

"Đây là..." Thành Dương bá phu nhân làm sao có thể thấy qua đứa nhỏ đều giả như vậy chứ? Lại nhìn Túc vương phi đang cười ha ha nói không ra lời, hồi lâu chính mình mỉm môi cười, ôm A Nguyên vào trong ngực, ôn nhu nói, "Công chúa thích ta sao?"

Trong ngực Thành Dương bá phu nhân vừa ấm lại vừa thơm, A Nguyên hạnh phúc lăn một vòng, yếu ớt kêu một tiếng.

Bà bà ôn nhu như vậy, A Nguyên về sau nhất định sẽ hiếu kính ngài!

"Nhìn nhìn, nhìn nhìn A Nguyên nhà ta, mới đó đã biết lấy lòng bà bà." Túc vương phi dở khóc dở cười nói với Thành Dương bá phu nhân.

Thành Dương bá phu nhân vừa cười vừa xoa coa lưng cho A Nguyên, làm A Nguyên thoải mái híp mắt dựa sát vào lòng nàng, thuận tiện nghe Túc vương phi nói bóng nói gió hỏi, "Vây, người đã hỏi kình, hôn sự của A Dung đã có quyết định gì chưa?" Hỏi xong, liền nín thở nghe Thành Dương bá phu nhân đáp lời. Người kia lại chỉ nhẹ nhàng vuốt ve A Nguyên, thấp giọng thờ dãi, "Ta làm sao không nghĩ tới việc muốn hán lập gia thất chứ? Chẳng qua là năm đó, cao tăng của Bạch Mã tự từng nói hán có nhân duyên trời định, không thích hợp cưới sớm, ta bây giờ cũng không biết nhân duyên đó ở nơi nào."

"Trời đã định trước." Ánh mắt Túc vương phi trôi đi một chút.

Nếu là tứ hôn, không phải là trời đã định trước sao.

A Dung hừ hống, ngay cả tức phụ cũng chưa cưới được, A Nguyên nghe mà khoái hoạt cực kì, hận không thể điếu võ dương oai trước mặt A Dung ngay bây giờ.

"Nương nương cũng biết, năm đó cao tăng từng tính cho A Dung mấy quẻ, đều nhất nhất ứng nghiệm, ta làm sao dám làm việc lung tung chứ?" Thành Dương bá phu nhân thấp giọng nói, "Nay, ta chỉ muốn theo hai chữ tùy duyên, theo tâm ý của bản thân là được."

"Ta thấy, vị đại sư kia đoán cực chuẩn, đã không thích hợp sớm cưới vậy liền thả đi." Túc vương phi không có hảo ý đề nghị.

Thành Dương bá phu nhân dùng ánh mắt tín nhiệm nhìn nàng, làm nàng thấp ho một tiếng, kiên quyết không nhìn gương mặt ôn nhu kia.

Tức phụ tương lai của A Dung hừ hống nhất định là nhân vật đáng thương nhất trên đời, nghĩ tới kẻ đựng một chút là chọc bụng nhỏ của mình A Nguyên rùng mình một cái, càng thêm dựa sát vào ngực Thành Dương bá phu nhân, tròn mắt chuyển chuyển, cảm thấy trong hai đệ đệ của A Dung, chọn một người để hảo hảo bồi dưỡng, tốt nhất là từ nhỏ dưỡng thành một phu nhân biết nghe lời tức phụ, như thế những ngày hạnh phúc của mình mới tới, nghĩ vậy liền ôm chặt hai cánh tay của Thành Dương bá phu nhân, cố gắng treo trên người của nàng, dự định lát nữa đi theo nàng ra ngoài nhìn 2 cái "Vô xe phòng hờ".

Túc vương phi trong lòng chứa chủ ý xấu xa, không dám nói nhiều với Thành Dương bá phu nhân nên chuyển hướng đề tài, cau mày nói, "Ta nghe tam ca nói, nhị tỷ ty đưa khuê nữ gả cho nhà của đồng nghiệp ty phụ, không phải có chút thương xót?" Nàng thấp giọng nói, "Nhị tỷ phụ chưa từng nạp thiếp, nhị tỷ ty lại có tính tình ôn nhu, ta chỉ sợ ngoại sanh nữ chưa từng thấy qua hậu viện tranh đấu, chịu nhiều mệt." nói xong lại ai oán nói, "Đại tỷ ty còn từng nói với nàng, nếu là lo lắng cho khuê nữ thì để hai nhà kết thân, di làm bà bà sẽ không bạc đãi ngoại sanh nữ?"

Nhị tỷ của Túc vương phi là thứ tỷ của nàng, bản tính ôn nhu, trong mấy tỷ muội là người làm Túc vương phi để ý nhất.

"Nhị cô thái thái tuy nghĩ như thế nhưng cũng có bất đắc dĩ, phía trên còn có cha mẹ chồng, sao có thể chính mình làm chủ được?" Thành Dương bá phu nhân trấn an nói, "Chỉ là ta nghe nói nhà kia cũng có giao hảo tốt với gia đình chồng của Nhị cô thái thái, tính tình hợp nhau lại có tình cảm thể gia, sẽ không để biểu cô nương chịu thiệt."

"Thế giao?" Túc vương phi nhăn nhó hỏi, "Thế giao có thể so với thân tỷ tỷ sao?!"

"Huống gì ta còn nghe nói, nhà kia gia đạo sa sút?" Túc vương phi cắn môi lo âu "Chỉ sợ gọi ngoại sanh nữ phải chịu ủy khuất thôi."

"Cao môn gả nữ, thấp môn cưới phụ." Trong lòng Thành Dương bá phu nhân quanh co nhiều ngã, thản nhiên nói "Gia đạo sa sút? Ta chỉ mong vậy, trong nhà phải dựa vào biểu cô nương để sống, vậy chỉ cần bóp chặt bạc, ai dám so đo với biểu cô nương?" Thấy Túc vương phi há to miệng nhìn nàng, Thành Dương bá phu nhân dịu dàng cười, nói tiếp "Biểu cô nương xuất giá, trong nhà tảo tử của ta có hai vị nha hoàn vô nghệ cao cường lại có ma ma quản sự theo cùng, người nhà kia thành thật sống thì thôi, nếu không thành thật, muốn vắn muốn vớ, tùy theo hần thích."

nói xong, khoe mắt đuôi lông mày lại có vài phần lợi hại.

A Nguyên giương cái miệng nhỏ cùng mẹ ruột ngoác nhìn người đang nói lời hung hãn nhưng vẫn cười thật, hồi lâu, dùng sức dụi dụi con mắt.

Cái này... bà bà tương lai, có phải có chỗ nào không đúng không?

"thì ra như vậy." Túc vương phi cúi đầu nhỏ giọng nói, "nói vậy ma ma là do lục tỷ tỷ đưa qua?" Lục tỷ tỷ ở đây là mẹ đẻ của Tường Thư Vân, muội muội ruột của anh quốc công, là nhân vật rất lợi hại, có thể há miệng là niệm quy củ giết chết người ta, Túc vương phi từ nhỏ lớn lên cùng với vị lục tỷ vậy và Thành Dương bá phu nhân, luôn chỉ biết vui vui về về sống, vạn sự bình ổn, bây giờ mới biết được tỷ muội bên cạnh đều không có ai là ngồi không, tâm trạng thất lạc, quệt mồm nói, "Ta vô duyên đi lo lắng, lại hoàn toàn vô dụng!"

"Nương nương lo lắng cho biểu cô nương, ai sẽ không thích được đây?" Thành Dương bá phu nhân tựa hồ quen dĩ Túc vương phi, ôn nhu nói, "Tâm nương nương như vậy, làm lòng ta vẫn luôn nhớ mãi."

đang nói chuyện, Túc vương phi thấy A Nguyên không thành thật liền thò người ra chọt chọt hai má thịt của A Nguyên nói, "A Nguyên là đang chê cười nương sao?" Cảm thấy xúc cảm không tệ liền thú vị chọt thêm vài cái, Thành Dương bá phu nhân mỉm cười đề xuống, nhìn A Nguyên hai mắt đầm lệ, ôn nhu nói, "Nương nương thích cùng công chúa chơi đùa, là muốn thể hiện tình cảm thôi." Thấy A Nguyên dùng sức gạt đầu, liền cười nói với Túc vương phi "Nương nương nay đã có công chúa, được đền bù đúng mong muốn sao?"

Túc vương phi và Thành Dương bá phu nhân, không biết là tốt số hay là mệnh ngạt, sinh mấy người đều là nhi tử, ngóng trông khuê nữ đến đỏ mắt, nay thấy Túc vương phi như nguyện, làm Thành Dương bá phu nhân sinh ra nhàn nhạt ghen tị.

"Đúng vậy, giờ ta trai gái song toàn." Túc vương phi mặt mày hớn hở nhìn khuê nữ nhìn mình hân hân rồi nhào vào ngực bạn thân, râm rì làm nũng, cười nói, "Nếu người hâm mộ ta thì đem A Nguyên mang về nhà nuôi đi, ta tất sẽ không làm người thất vọng." Lại đem chuyện lý thú trong ngày thường của A Nguyên ra nói, thấy trong mắt Thành Dương bá phu nhân hiện vẻ nhạc nhien, hải lòng im miệng, nhìn A Nguyên được khích lệ đang dương dương tự đắc, càng thêm lấn lộn làm nũng chớp mắt hỏi, "Mấy huynh đệ A Dung đâu?"

"đang ở phía trước nói chuyện với vương gia." Thành Dương bá phu nhân sờ sờ thân thể nhỏ của A Nguyên, ôn hòa nói "Hôm qua ở trong cung, vương gia nói vài lời hay cho bá gia, trong lòng bá gia cũng cảm kích." Vợ chồng bọn họ ở tại quan ngoại rất nhiều năm, trong quân đội rất có sức ảnh hưởng, nếu là để cho hoàng thượng kiêng kị, chỉ sợ ngay cả tiền đồ của mấy hài tử trong nhà cũng bị cản trở, bởi vậy lời nói của Túc vương là thấp phần trân quý.

"Đều là người một nhà, nói gì vậy chứ." Túc vương phi thấy hảo hữu trong mắt có thích ý, làm bộ khí định thần nhàn lại nhin không được thấp giọng hỏi "Người vừa hỏi kính, liền đi gặp đại bá nương, hôm nay lại tới gặp ta, cả ngày không ở trong nhà, đệ muội của người có thể nói điều gì khó nghe không?" Thấy bạn tốt mỉm cười, liền cười lạnh nói "Đó là cái thứ gì, dám ở trước mặt chúng ta bừa bãi như vậy! Năm đó bằng gia thế của nàng, xách giày cho ta cũng không xứng! Bất quá là có mấy vị trưởng bối có chức vị, nàng liền có thể như vậy sao?!"

Đệ muội này là nói tam đệ muội của Thành Dương bá phu nhân, ý vào nhà mẹ đẻ là xuất thân Thanh Lưu, rất chướng mắt Thành Dương bá phu nhân từng là nha hoàn, cả ngày ép buộc.

"Nàng bất quá là lo lắng thân phận của ta, liên lụy nữ nhi của nàng mà thôi." Thành Dương bá phu nhân cũng không lưu tâm, chỉ cười nhạt nói, "Nàng chỉ muốn phân gia, hoặc là chèn ép ta ra khỏi Bá Tước phủ, cũng không suy nghĩ một chút, trong kinh này, là nàng quen biết nhiều, hay là ta nhiều." Huống hồ trong kinh đều là những kẻ hám lợi. Nay Thành Dương bá đang có đề sủng, lúc này phân gia, dù là lỗi của Thành Dương bá, người bên ngoài cũng chỉ sẽ nói là tam đệ muội không biết nặng nhẹ đúng mực. Chỉ thờ ơ lạnh nhạt là đã có thể làm thanh danh của tam đệ muội suy sụp, tội gì Thành Dương bá phu nhân phải tự mình động thủ?

"Ta chỉ đáng thương cháu gái kia, là một đứa bé ngoan, chỉ là..." Thành Dương bá phu nhân nói đến đây thì lắc đầu cười nói "Mà thôi, đi một bước tính một bước. Nếu là nàng cung kính với ta, ta vì nàng tìm một người tốt thì có khó khăn gì?" Nếu không cung kính... Thành Dương bá phu nhân vuốt ve lưng A Nguyên, khoe miệng tươi cười, lại làm A Nguyên cảm thấy lạnh run "Nếu là nàng và nương của nàng là một dạng, tuy không bỏ đá xuống giếng, ta cũng đành phải thờ ơ lạnh nhạt." Nếu không phải tam đệ của Thành Dương bá cũng là từ nhỏ lớn lên với nàng, Thành Dương bá phu nhân làm sao có thể nhẹ nhàng buông tha như vậy!

A Nguyên lại cảm thấy rất thoải mái và buồn ngủ, nhưng vẫn ôm tay bà bà tương lai không buông. Thấy nàng mệt mỏi, Thành Dương bá phu nhân vội vàng đỡ đỡ, nhìn nàng nhắm mắt lại, mới đặt A Nguyên ở một bên giường, mỉm cười nhìn Túc vương phi chỉ tay ra phía ngoài, hai người ra gian ngoài tâm sự. Trong buồng yên tĩnh, A Nguyên nhìn không được ngủ trong chốc lát, khi tỉnh lại thì thấy trong phòng chỉ có một nha đầu tựa vào giường đang thuê Hoa, thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn mình, tiếng hai vị trưởng bối ở bên ngoài ầm ầm truyền đến.

A Nguyên dụi dụi chân, đang muốn gọi vài tiếng để nha đầu kia ôm mình đi ra ngoài chơi đùa, thỉnh thoảng thấy ở trên giường có một đĩa điểm tâm, trong mắt liền sáng ngời, nuốt nước miếng một cái, A Nguyên cẩn thận nhìn nha đầu kia rồi lẩn lờng lóc ngồi dậy, cẩn thận lẩn đến bên cạnh đĩa điểm tâm, nhìn từng miếng điểm tâm trắng lại tỏa ra từng đợt hương thơm, khuôn mặt nhỏ nhắn nhiều thịt của A Nguyên liền lộ ra vẻ hạnh phúc, ngửa cổ nhỏ lặng lẽ cảm tạ ông trời.

Trời thương xót, A Nguyên đã rất lâu không có ăn được ngọt ngào điểm tâm.

Chà xát móng vuốt nhỏ, A Nguyên cười đến mức ngay cả nước miếng cũng chảy ra, thấy điểm tâm đáng yêu như thế, nhất thời lại có chút luyến tiếc ăn, chỉ vòng quanh đĩa điểm tâm dùng sức động mũi nhỏ hít vài hơi rồi mới cười ngây ngô đưa tay mập ra, mắt thấy có thể chộp được điểm tâm tới tay lại nghe được sau lưng truyền đến một tiếng cười khê, ôn nhuận giống như gió xuân lại làm cả người A Nguyên đột nhiên dựng tóc gáy, quay người lại liền thấy một thiếu niên xinh đẹp tuyệt trần đang lộ ra một nụ cười ôn nhuận, nghiêng đầu hỏi, "A Nguyên đang làm gì?"

Thấy đúng là A Dung xấu xa, A Nguyên ngo ngoe kêu hai tiếng, giọng chân đạp đạp để hấn cách mình xa chút, nhưng mà thấy thiếu niên này một chút cũng không sợ công chúa điện hạ uy hiếp, ngược lại còn tiến lên ngồi ở bên cạnh mình, A Nguyên thấy cả người đều không tốt.

A Dung thấy đứa bé hằm hừ lắc lắc thân thể nhỏ bò đi, ánh mắt rơi vào đĩa điểm tâm dưới tay A Nguyên, chợt nhú mảy thò người ra ôm A Nguyên vào trong lòng, biết đứa bé này đôi sắc đẹp không có cách nào chống cự, liền đưa gương mặt xinh đẹp tuyệt trần để sát vào mặt A Nguyên, quả nhiên thấy trong mắt nàng liền trắng, trong lòng cảm thấy thú vị, lại biết nếu lúc này cười đứa nhỏ sẽ thẹn quá thành giận, nên chỉ mím môi ôn nhu nói, "A Nguyên không thích ta như vậy, làm ta rất khổ sở." nói xong, đôi mi thanh tú hơi nhún.

A Nguyên nhìn thiếu niên nhăn mày, tự động che mũi nhỏ đang nóng lên của mình.

A Dung nhìn là biết A Nguyên đã bắt đầu chảy nước miếng đối với mình, cảm thấy hết sức hài lòng, sờ sờ đầu A Nguyên ôn hòa hỏi, "A Nguyên vừa rồi, đang làm gì?" Thấy đứa bé chột dạ quay đầu không để ý tới, lại chậm rãi hỏi, "Là cảm thấy điểm tâm thật ngon miệng sao? Kỳ thật... " tại ánh mắt kinh ngạc của A Nguyên, hấn thấp giọng cười nói, "Tuy rằng A Nguyên tuổi còn nhỏ, không thể ăn nhiều, nhưng là chỉ có một ít ngọt, vẫn là có thể, đúng không?"

Tri kỷ nha!

A Nguyên cảm thấy A Dung cũng không phải chán ghét như vậy, nhất thời hưng trí bùng bùng chờ đợi, mắt thấy thiếu niên này cúi đầu mỉm cười đưa bàn tay trắng nõn ra bốc lên một khối điểm tâm, nâng vội vàng mở cái miệng nhỏ của bản thân ra, ánh mắt sáng ngời, yêu cầu cho ăn.

"Quả nhiên rất ngọt." trong ánh mắt tha thiết của A Nguyên, thiếu niên này chỉ cười một tiếng, thần nhiên đưa điểm tâm vào trong miệng mình, rồi nhìn A Nguyên đang tròn tròn mắt ôn thanh nói, "A Nguyên có cảm giác được không?"

Bị A Dung hù hòng khi dễ lần nữa, câu trả lời của công chúa điện hạ chính là ra sức đánh tới, a ô một ngụm, hung hăng cắn lên khóe miệng của ai đó, khi người ta còn đang ngây dại không nghĩ tới A Nguyên sẽ bùng nổ, liếm hết lớp đường ở miệng thiếu niên vào trong miệng của mình. Cục thị nhỏ còn thật sự nghĩ!....

Quả nhiên rất ngọt!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37

Thấy thiếu niên xinh đẹp tuyệt trần lần đầu mắt đi tươi cười bình thường, giờ vẫn đang lặng lẽ sờ khóe miệng của mình, A Nguyên cảm thấy như mình đã chiến thắng A Dung một lần, rất là vui sướng, điều vô dương oai ngửa cổ nhỏ kêu hai tiếng a a với A Dung, đợi một lát mà chỉ thấy A Dung cúi đầu nhú mảy, tựa hồ đang tự hỏi chuyện gì đó, nàng không có hảo ý tiến sát vào thiếu niên này, chuẩn bị lại cắn hấn một ngụm, nhưng mà khi A Dung rũ đầu xuống, nàng nhìn thấy toàn bộ dung nhan như hoa như ngọc của thiếu niên này thì lại một lần nữa ngây dại chảy nước miếng nhìn A Dung ngẩn người.

Khuôn mặt mỹ nhân của A Dung vẫn luôn làm người ta choáng váng.

Lúc sau lại thấy thiếu niên này khê nhúc nhích, lại một lần nữa cười một tiếng, rồi quay đầu đưa ánh mắt hướng về A Nguyên, thấp giọng nói "Vừa rồi, thật thích phải không?"

Quả thật rất ngọt.

Bị A Dung cười đến tình mê ý loạn, A Nguyên ngốc ngốc gật gật đầu, làm nụ cười trên mặt A Dung càng thêm sâu.

"Như thế..." A Dung nhưn mảy, trong ánh mắt thèm nhỏ dãi của A Nguyên lại một lần nữa bỏ vào trong miệng mình, vừa cắn điểm tâm vừa mỉm cười hỏi A Nguyên "Cho A Nguyên một ít, A Nguyên có muốn hay không?" nói xong, lại đặt A Nguyên vào lòng mình, bóp điểm tâm trong tay thành mảnh rất nhỏ, thấp giọng nói, "Người còn nhỏ, không thể ăn nhiều đồ ngọt, chỉ cho người thỏa mãn tâm nguyện thôi, có được không?" Thấy A Nguyên lo lắng không yên ôm lấy tay mình há miệng cắn khối điểm tâm kia, hần sờ ngán thịt nhô ra từ người nàng, cười nói "không nên gấp gáp."

hắn bây giờ mới phát hiện, thì ra xem bộ dáng hài lòng của hài nhi này, trong lòng cũng thật vui vẻ.

Tuy rằng điểm tâm không nhiều, nhưng A Nguyên cũng biết bây giờ mình tiêu hoá những thứ đó không tốt nên cũng không so đo chỉ lo ăn điểm tâm, khi hết rồi lại liếm sạch đường và bột dính trên đầu ngón tay của A Dung, trong ánh mắt ý vị thâm trường của A Dung, nàng thỏa mãn xoa xoa cái bụng nhỏ của mình rồi lại râm rì kêu lên, cầm tay A Dung hướng tới bụng nhỏ muốn hần nhu nhu, xúc tiến tiêu hóa, để lát nữa còn có thể tiếp tục ăn.

Nhìn bộ dáng đương nhiên của đứa nhỏ này, A Dung bất đắc dĩ cười cười, thuận thực cho nàng xoa bụng làm A Nguyên thích ý híp mắt nhỏ giọng kêu râm.

A Nguyên đang hưởng thụ mỹ nhân hầu hạ, lại nghĩ tới câu ngôn ngữ "Tình nắm quyền thiên hạ, say nằm gối mỹ nhân", cảm thấy mình làm công chúa, còn nhỏ tuổi đã thực hiện một nửa mục tiêu chung của nhân sinh, rất là vừa lòng, nghe được bên ngoài có âm thanh truyền đến, lười biếng nghiêng đầu thì thấy Túc vương phi và Thành Dương bá phu nhân cùng tiến vào, thấy A Dung và A Nguyên thập phần hài hòa, Túc vương phi trên mặt liền lộ ra bộ dáng vui vẻ, cười nói với bạn thân "Bọn họ thật tốt, có..." gạt ra những câu không nên, Túc vương phi khó khăn nói, "Có tình cảm thanh mai trúc mã."

Thành Dương bá phu nhân chỉ biết nhìn nàng một cái rồi vượt thái dương của mình, thấy A Dung còn đang ôm A Nguyên không buông tay, trong lòng chẳng biết tại sao cũng khẽ nhúc nhích, lại nghĩ không ra chỗ nào không đúng, chỉ cười cười quay về phía sau nói, "Học tập huynh trưởng của các con, về sau ở cùng với công chúa..."

"Gọi A Nguyên." Túc vương phi ở một bên ồn ào.

"ở một chỗ với A Nguyên muội muội, không thể để cho người nào khi dễ nàng"

A Nguyên nghe được Thành Dương bá phu nhân nói liền biết đây chính là 2 nữ tử sau của nàng, trong lòng có chủ ý xấu xa, từ trong ngực A Dung xoay người lần đến trên giường, nằm lỳ ở trên giường tha thiết về phía đối diện, trong lòng nữ nhân nghĩ, Thành Dương bá phu nhân và A Dung đều là xinh đẹp như vậy, 2 tiểu đệ chắc sẽ tốt hơn một chút, nàng mang theo vô số mong đợi lại thấy 2 đứa nhỏ cao lớn lên tiếng từ phía sau Thành Dương bá phu nhân đi ra, nhìn ra còn cao hơn A Dung, A Nguyên nhất thời ngây dại.

"A Đồng và A Hoài, bây giờ càng thêm giống phụ thân rồi." Túc vương phi không có nhìn thấy A Nguyên cúi đầu, nàng quay cười nói "Trong 3 đứa nhỏ, chỉ có A Dung không giống phụ thân, lại cũng không giống người. Ta thấy hắn có vài phần giống cậu hơn." Túc vương phi về mặt bát quái nói "nói đến cậu A Dung, ta nghe nói hai năm trước, tẩu tử của người giường kiếm đuôi giết một thứ nữ của quan gia, sau đó còn mang theo quân binh vây quanh phủ đệ kia, suýt nữa đốt nhà người ta?"

Tẩu tử của Thành Dương bá phu nhân chính là tôn thất nữ. Tuy lễ pháp có nhiều chỗ khắc nghiệt nhưng mà đối với nữ tử hoàng thất thì được khoan dung hơn nhiều, vậy nên hành vi của quý nữ tôn thất cũng làm thế nhân ăn không tiêu, Túc vương phi vì vậy lại cảm thán nói "Ta lại hâm mộ tính tình như vậy, bằng không chỉ làm thế tử hiền lương để phụ quân cưới tiểu lão bà đường thứ tử thứ nữ, cuộc sống này làm sao có thể khoái hoạt đây?"

"Nghe nhầm đồn bậy mà thôi." Thành Dương bá phu nhân nghe xong tin đồn khoa trương như vậy, khẽ cau mày nói, "Trong kinh ngày càng thêm nhiễu loạn. Chẳng qua khi đó là tới cửa la mắng vài câu, như thế nào lại thành tẩu tử trong ngành vậy phủ vậy?" Thấy Túc vương phi khoe miệng hơi hơi nhảy lên, nàng cũng biết đứng ở công lớn nhà người ta chứ âm lên cũng thật buồn hân, chỉ bất đắc dĩ nói, "Tẩu tử là quý nữ tôn thất, thân phận vốn là tôn quý, chẳng lẽ tới nhà ta là để chịu ủy khuất? Ta là không gặp được thứ nữ kia..." Thành Dương bá phu nhân cười lạnh một tiếng, hiển nhiên là nói giỡn nói "Tuồng leo lên ca ca ta để nâng đỡ nhà mẹ đẻ, thật giỏi tính toán, không cho nàng biết biết lợi hại, còn thật cho rằng tới nhà môn đưa cơm vài lần cho ca ca, để người ta trông thấy, thanh danh hồng rồi sẽ làm ca ca không thể không nạp nàng sao?!"

nói xong, mặt giận tái đi.

A Nguyên chưa từng thấy qua em gái chồng đứng ở bên tẩu tử nói chuyện như vậy, càng thêm cảm thấy Thành Dương bá phu nhân hợp với tính tình của mình, vậy mới lần nữa nhìn nhìn 2 đứa nhỏ tuổi tác xấp xỉ đang đứng rất thẳng giống như binh sĩ, một đứa tám tuổi, một đứa khác so với các huynh đệ còn nhỏ hơn một chút, tuy rằng tuổi còn nhỏ nhưng biểu tình nghiêm túc, cuối cùng nàng cũng không bỏ được hảo bà bà như vậy, liền quyết định đối hai nam hài này rộng lượng một chút, leo đến bên giường, đôi tròn xoe mắt loạn chuyển.

A Dung cúi đầu nhìn A Nguyên về mặt xấu xa, không biết nàng muốn làm gì nên yên lặng theo dõi diễn biến.

A Nguyên híp mắt nhìn hai người này, rồi hướng về phía nam hài lớn tuổi hơn y y nha nha kêu một tiếng, đưa tay nhỏ của mình ra.

Nam hài này mờ mịt nhìn lại trong ánh mắt chờ đợi của A Nguyên.

Còn không mau đến hầu hạ công chúa điện hạ!

A Nguyên lần nữa kêu hai tiếng, thấy tiểu tử này ánh mắt càng thêm mê mang, đàn độn, quyết định không cho gia hỏa kém may mắn chi này cơ hội thứ hai, trong lòng mặc niệm "Người về sau nhất định sẽ hối hận!", một bên vừa quay đầu, đối với phía dưới kia càng hàm hậu chút nam hài nhi đối qua tiểu

cánh tay.

"Đại ca..." A Hoài vốn không quá sáu tuổi, chẳng qua là đáng người giống với phụ thân, nên nhìn có vẻ lớn tuổi chút, thấy A Nguyên thông minh cổ quái như vậy, cũng không biết nên làm thế nào cho phải, luống cuống nhìn chung quanh một lần, thấy mẫu thân và vương phi nương nương đều không nói gì chỉ mỉm cười nhìn qua, có ý xấu không lên tiếng nói với hắc đẩu bé này muốn gì, nhất thời trong mắt gấp đến chảy ra nước mắt, vội vàng nhìn đại ca mình sùng bái nhất thỉnh cầu trợ giúp, thấy ánh mắt đại ca nhìn cục thịt nhỏ có chút dị sắc, liền ỳ ư ư không dám hỏi nhiều.

thì ra, cục thịt nhỏ này đập chân trên thuyền mình mà vẫn mong chờ đệ đệ của mình.

A Dung quả thực bị vật nhỏ này làm tức tối muốn cười, thấy cục thịt nhỏ còn không nhìn được mà hướng về phía tam đệ A Hoài kêu to, hắc đẩu tay chụp tới, đặt A Nguyên ở trong tay, cúi đầu dùng ánh mắt như thu thủy cười hỏi, "A Nguyên cảm thấy ta không tốt sao?" Thấy A Nguyên vẻ mặt tiếc hận nhìn 2 đệ đệ, hắc đẩu tay ra gãi gãi trên cằm trắng nõn béo của A Nguyên vài cái, thấy A Nguyên lăn một vòng trong lòng mình mới vừa lòng, vừa cù cho nàng nhột vừa không có hảo ý nói "Sau này, không thể tùy tiện gọi người ôm người, nam nữ thụ thụ bất thân, để người nhìn thấy sẽ làm thanh danh của người bất lợi."

Đúng là lời hay, A Nguyên cảm động nghĩ A Dung đang vì mình suy nghĩ, nên không có phản kháng.

Thành Dương bá phu nhân mang theo vài phần hứng thú nhìn A Dung, thấy thiếu niên đỏ mặt, cũng không nói gì, chỉ ôn thanh nói "Nghe rõ chưa? Đùa giỡn với các tỷ muội, cần chú ý đúng mực." nói tới hai chữ đúng mực ánh mắt của nàng quét qua A Dung rồi rơi vào người Túc vương phi đang chột dạ lui đầu không nói lời nào, nhìn hai người cười làm lạnh với mình, cuối cùng vẫn là mềm lòng, thờ dãi nói "Vẫn phải xem ý muốn của chính công chúa thôi." Trừ tính như vậy, vốn là muốn cam đoan trong tương lai A Nguyên sẽ hạnh phúc, nhưng đối với Thành Dương bá phu nhân mà nói, ý nguyện của A Nguyên khả ái lại quan trọng hơn một chút.

"Ta thấy, khuê nữ của ta không bay ra khỏi lòng bàn tay của 4 A Dung đâu." Thấy A Nguyên được A Dung vuốt thuận mao, nhuyển nhuyển hồ hồ ghé vào trong ngực thiếu niên, yếu ớt chỉ vào cái đĩa điểm tâm, khi thiếu niên lắc đầu nói gì đó lại ôm lấy cánh tay của thiếu niên không buông. Túc vương phi nhỏ giọng thăm thì nói, "A Nguyên giống ta, sao có thể là đối thủ của A Dung chứ?" Thấy Thành Dương bá phu nhân mỉm cười lắc đầu về mặt bất đắc dĩ, nàng lại dựa vào người bạn thân nhỏ giọng nói, "Nếu A Dung đối với A Nguyên giống như vương gia trân trọng ta, như thế mới gọi là ông trời tác hợp cho, đúng không?"

Thành Dương bá phu nhân chỉ cười, không chịu nói gì.

A Dung lớn tuổi hơn A Nguyên nhiều như vậy, Túc vương phi vậy mà chịu nghĩ tới việc hôn nhân sau này, nàng tội gì đội nước lũ vào lúc này chứ? Huống gì A Nguyên quả thật không giống đũa nhỏ bình thường, tuy rằng cổ quái nhưng không tranh cãi ầm ĩ làm cho người ta mất kiên nhẫn, Thành Dương bá phu nhân vẫn thật thích, cũng cảm thấy A Nguyên rất tốt. Chỉ là muốn đũa nhỏ này còn không biết thế sự, trong lòng liền thờ dãi, chỉ muốn nếu là thương thiên phù hộ, ngày sau A Dung và A Nguyên thật sự có kết quả tốt, vậy cũng thật tốt.

Phu quân của nàng hiện nay ở trong triều là người chạm tay có thể bỏng, lại có tước vị, tuy căn cơ không có thâm hậu như huân quý nhà khác nhưng vẫn có thể thể xứng đôi với công chúa.

Nghĩ đến đây, Thành Dương bá phu nhân không tiếp tục lo lắng, chỉ mỉm cười nhìn A Dung ôm A Nguyên đùa giỡn, lại nhìn 2 tiểu nhi từ đang ngốc ngốc nhìn ca ca, không khỏi bụm miệng lặng lẽ nghĩ, chẳng lẽ năm đó khi sinh dục A Dung nàng đã dùng hết toàn bộ trí thông minh của các nhi tử? làm sao mà lại cứ ngốc ngốc vậy chứ? Tự cảm thấy thú vị, Thành Dương bá phu nhân ngồi ở một bên mỉm cười. Nụ cười này giống như hoa xuân nở rộ, lại có một loại ý nhị qua nhiều năm mới có, làm A Nguyên đang cò kè mặc cả, tranh thủ ăn thêm chút điểm tâm với A Dung, nhìn thoáng qua liền giật mình.

Bà bà thật là đẹp mắt, nhưng mà cũng làm con dâu áp lực rất lớn nha.

A Nguyên thấy A Hoài hàm hậu như vậy, không khỏi chà xát móng vuốt.

Nhìn hắc đẩu nghe lời A Dung như vậy, bên trước bên sau bưng trà cho A Dung, quả thực chính là một tiểu đệ hoàn mỹ, tuy rằng không thích hợp làm phu quân, nhưng về sau làm tùy tùng, làm lợi kiếm khi công chúa điện hạ khi dễ người cũng rất tốt. Lấy tay mập sờ sờ cảm mập, A Nguyên nhìn không được cười khanh khách hai tiếng, ba tảng thịt mỡ run lên một cái, trong lòng nữ nhân thật sự, không hề hay biết bộ dáng này toàn bộ đều rơi vào mắt A Dung, hắc đẩu lên xinh đẹp tuyệt trần lại mang trên mặt vài phần ý tứ không rõ, A Nguyên không nhìn thấy nhưng A Đồng và A Hoài đang đứng một bên giống như hộ vệ lại đồng thời run run thân thể.

Lần trước đại ca lộ ra nụ cười như thế, ba huynh đệ Võ Uy Hầu chắc tội bọn họ bị đại ca hại tới mức xem bị cha ruột thất cổ đó.

A Nguyên dĩ nhiên không biết vị mỹ nhân đang ôm nàng trong lòng đã quyết định phải cho nàng biết chân đạp hai thuyền là loại hành vi cỡ nào không nên, nàng còn đang ôm lấy áo của mỹ nhân mà ngây ngô cười. Ở chung như vậy thật có hương vị hòa thuận, thấy A Nguyên và A Dung vui đùa với nhau, Túc vương phi trong lòng vui vẻ liền tê mi lộng nhân với Thành Dương bá phu nhân, nhìn thế nào cũng rất là cổ quái, các nha đầu đứng sau làm như không nhìn thấy nhưng lại nhìn cười tới phát run, Thành Dương bá phu nhân mỉm cười nói, "Để người nhìn thấy, lại nói nương nương không ổn trọng."

nói xong, lại đưa ra ngón út đu đưa ở trên mặt, lộ ra tính chút tính trẻ con.

Túc vương phi và Thành Dương bá phu nhân ở trước mặt người khác hoặc ôn nhu ân cần hoặc là ôn trọng hào phóng, nhưng ở trước mặt bạn thân lại lộ ra tính tình thật của mình.

"Phượng Khanh thế nào rồi?". Thành Dương bá phu nhân và Túc vương phi cười đùa trong chốc lát rồi nghi ngờ hỏi, "Trước khi ta hồi kinh,

nghe nói bệnh của Phụng Khanh đã tốt hơn nhiều, vốn muốn tới thăm nhưng không nghĩ tới lại không ở trong phủ?"

"đi biệt viện tĩnh dưỡng cùng với Thư Vân rồi." Túc vương phi cười nói, "Hai bên phủ bây giờ ồn ào như vậy, A Khanh thân thể vốn yếu đuối, sao có thể nghỉ ngơi tốt đây? Huống gì" nàng nhỏ giọng cười nói "Có Thư Vân ở đó, ta cũng thích cho 2 đứa nhỏ chung đụng nhiều hơn."

Thành Dương bá phu nhân thấy nàng chân tâm chân ý đặt Phụng Khanh ở trong lòng, trong lòng thở dài nhưng trên mặt vẫn luôn tươi cười.

Nàng từ nhỏ bằng tuyết thông minh, lại cùng Túc vương phi lớn lên, ngay cả thời điểm xuất giá cũng chênh lệch không nhiều. Năm đó lần đầu tiên có thai Túc vương phi, nàng đã từng đi thăm, lúc ấy đã nhận ra không đúng, lại còn chuyện của Hoàng thượng và nữ tử kia, nàng đã trùng hợp được nghe qua một lần, từ khi Phụng Khanh sinh ra, trong lòng nàng đã sợ đó không phải là con ruột của Túc vương phi, nhưng mà bởi vì Túc vương phi luôn yêu thương Phụng Khanh, lại liên lụy đến bí sự hoàng gia, nàng dĩ nhiên sẽ giả ngu làm như không biết, chỉ đối đãi với Phụng Khanh như con ruột của Túc vương phi, cũng không ngăn trở Phụng Khanh thân cận với A Dung, chỉ là lòng người đều có điểm thiên vị, mấy năm nay nàng ở bên ngoài luôn lo lắng Hoàng thượng sẽ vì con ruột mà suy tính, đưa vị trí thế tử của Túc vương cho Phụng Khanh, làm Phụng Đường thiệt thòi.

"Bây giờ thì đại gia đều hoan hỉ." Thành Dương bá phu nhân thấp giọng nói trong ánh mắt mê hoặc của Túc vương phi.

"không phải vậy sao, lục tỷ tỷ trước nay luôn lo lắng hôn sự của Thư Vân, e sợ Thư Vân bị uy khuất, nay gả cho A Khanh, lục tỷ tỷ còn phải lo lắng gì đâu?" Túc vương phi vô tri vô giác cười nói.

Thành Dương bá phu nhân ánh mắt ôn hòa nhìn bạn thân vẫn luôn hồn nhiên thiên chân, khóe miệng gợi lên tươi cười ôn nhu.

Năm đó, trong mấy nữ nhi cùng xuất giá ở anh quốc công phủ, Túc vương phi là người thiên chân vô tà nhất, tới giờ vẫn chưa bao giờ thay đổi.

"Sắp tới, tìm thời gian rảnh rồi, chúng ta gặp nhau đi?" Thành Dương bá phu nhân mỉm cười nói.

Túc vương phi dĩ nhiên gật đầu, lôi kéo bạn thân nói nói cười cười. Đến buổi tối, khi Túc vương và Thành Dương bá tiến vào, mọi người nói chuyện một lát rồi cùng dùng cơm, A Nguyên chảy nước miếng, ở trên giường kêu to. Bộ dáng cực kì đáng thương làm A Dung có chút không đành lòng, tiến lên ôm nàng vào lòng rồi ngồi trở lại bàn cơm, nhìn cục thịt nhỏ còn dám làm ra bộ dạng ngây thơ giả ngu tóm lấy thịt heo trên bàn, hần liền cầm lấy tay mập cười nói "Ăn cái này, cẩn thận bị bệnh."

không cho ăn, người ôm bạn công chúa đến đây làm cái gì? Đại gia đều ăn thịt còn ta nhìn?!

A Nguyên lặng lẽ phẫn nộ.

Ngay khi nàng nghĩ khóc lóc lăn lộn để kiếm miếng thịt ăn đỡ thèm thì nghe thấy tiếng cười bên ngoài truyền vào, ngẩng đầu lên thì thấy Phụng Khanh trên mặt mang theo vài phần hồng nhuận tiến vào cùng với Tướng Thư Vân, thấy 2 nhân vật cực kì đáng yêu cùng một chỗ, rất có phong thái trịch tiên, ánh mắt A Nguyên liền sáng ngời, làm sao còn quản tới A Dung và thịt heo? Liền mạng nhào lên, thò người về hướng Phụng Khanh cầu ôm ấp.

Phụng Khanh thấy A Nguyên vội vàng, trên mặt liền lộ ra tươi cười thật lòng, chế nhạo liếc nhìn A Dung, rồi tự mình tới ôm A Nguyên, bất thành linh cảm thấy trên tay thật nặng, suýt nữa làm muối muối đang chảy nước miếng rớt xuống đất, Tướng Thư Vân vội vàng giúp Phụng Khanh ngồi xuống, xong hần thấp giọng nói, "Như thế nào như vậy..." Nhưng mà thấy muối muối một thân thịt mỡ mềm mềm cũng rất đáng yêu, biết muối muối xưa nay thông minh, chỉ thích nghe khen, bèn cười nói, "Đáng yêu như vậy chứ?" nói xong, lại tựa vào tường làm nhẹ bớt áp lực trên tay.

Muối muối mập như vậy làm huynh trưởng tay trái gà không chặt ôm thật gian nan a.

A Nguyên được khen ngợi, đắc ý dào dạt, dùng ánh mắt cao thâm quét qua mọi người trên bàn, trong lòng nghĩ vẫn là nữ nhân đại ca có mắt a.

Quệt mồm cắn nữ nhân đại ca một ngụm, lại y y nha nha vờ ra tay mập nín áo Tướng Thư Vân du thủy, khi thấy bát súp được đem ra nàng liền ngửa bụng lên trời há to miệng, nhắm mắt chờ đợi nữ nhân đại ca cho ăn. Quả nhiên trong chốc lát liền có một muỗng súp nhỏ rơi vào miệng, nàng nuốt xuống, rất hài lòng há mồm lần nữa. Khi thấy no rồi, A Nguyên lại lười biếng kêu hai tiếng, liền có người ôn nhu cúi miệng cho mình.

Cuộc sống như thế thật là hạnh phúc nha.

A Nguyên hớn hờ mở mắt ra thì thấy A Dung đang mỉm cười đặt chén nhỏ trên tay qua một bên, rồi dùng tấm khăn mềm mại chùi cho mình, vội vàng quay đầu thì thấy Phụng Khanh tuy ôm nàng nhưng chỉ là mỉm cười nhìn động tác của A Dung, nàng quệt mồm ửng vào ngực Phụng Khanh, thuận tiện chùi hết sữa còn lại vào vạt áo của đại ca, cả bàn ăn đều cười ồ lên, A Dung trở về bàn chỉ bình tĩnh khẽ cười, nửa điểm nguyệt nguyệt cũng không có.

"A Dung đối với A Nguyên thật tốt." Túc vương phi nhỏ giọng nói.

"Vốn nên như vậy." Phụng Khanh cảm thấy A Dung rất có nhân lực, vừa lòng cực kì nhưng lại cười nhạt nói.

A Nguyên thấy ngay cả 2 tiểu tử ngốc A Đồng và A Hoài cũng đang nhìn mình, chỉ có riêng Thành Dương bá ai cũng không để ý, cúi đầu lặng lẽ lấy một con cua, cũng không để nha đầu động thủ mà tự mình lấy thịt cua gach cua đặt trong đĩa nhỏ, thấy sắp thành ngọn núi nhỏ mới tưới thêm ít dấm chua, rồi im lặng đẩy đến trước mặt Thành Dương bá phu nhân, lại tiếp tục cúi đầu gấp một miếng cá cho Thành Dương bá phu nhân, còn thấp giọng nói, "Dù sao cũng mang tính hàn, chớ ăn quá nhiều, không tốt cho thân mình người."

Túc vương thấy tiểu tử này cẩn thận như vậy lại cảm thấy tức muốn chết.

Tú ân ái ở nhà người khác là chuyện thật sự quá đáng ghét! Thấy Túc vương phi cắn môi hăm mộ, Túc vương cắn răng nghiêng lợi nghĩ, năm đó khi Thành Dương bá rời kinh thành còn không chân chó như vậy đâu, nay lại nâng cao một bước? Trong lòng phần hận, lại nhìn xuống mà gấp một con cua mập, trong lòng chửi má nó, trên tay lại không ngừng lấy thịt cua, ân cần hỏi Túc vương phi "Có muốn uống rượu không?" rồi liền thanh gọi nha đầu đi nấu 1 bình rượu ấm, lại khiêu khích nhìn Thành Dương bá đang vững như Thái Sơn.

Đệ nhất trân trọng thể tử trong kinh, vĩnh viễn là Túc vương điện hạ!

Thành Dương bá trầm mặc nhìn Túc vương đang dương dương đắc ý, bất động thanh sắc, nhưng mà chiếc đũa lừa xương cá lại càng thêm nhanh nhẹn.

A Đồng và A Hoài bị phụ thân kẹp ở giữa, mờ mịt nhìn 2 trưởng bối, không hiểu xảy ra chuyện gì.

A Nguyên nhìn hai trưởng bối so ân cần trong lòng hăm mộ, nhưng mà ánh mắt rơi vào A Dung, người lúc này ân cần đút sữa rồi chùi mép cho nàng, chẳng biết tại sao, trong lòng sinh ra khoái hoạt.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

"Cho nên, ý của hoàng huynh là thế nào đây?"

đang là mùa thu, vừa lúc hoa trong ngự hoa viên đua nở, tại đình nhỏ bên cạnh hồ nước, một đứa nhỏ béo tròn lười biếng ghé vào bàn đá rồi bảo cung nữ lui ra xa, tự mình đùa với con rùa nhỏ trên bàn đá, một bên lật rùa để nó có gắng lật mình, một bên thờ dài nói "Hoàng huynh, không phải hoàng muội nói người, ngài đây thật là quá ngu ngốc a, đều đã qua mấy năm rồi, lòng của người ngay cả người qua đường cũng biết, sao lại trị không được biểu tỷ của ta vậy?"

nói xong, nghiêng cái cổ có 3 lớp mỡ, lộ ra biểu tình hận rên rết không thành thép nói "không đúng nha, ngay cả khi biểu tỷ của ta lập gia đình cũng cần bản không biết người là ai a!"

Bị nàng đã kích như vậy, thiếu niên ở đối diện vốn đang già chết, cả người co quắp một chút rồi lại bất động.

Từ lúc đường muội có thể nói chuyện, hắn đã lĩnh giáo việc bị thương vì bị độc miệng đã kích rất nhiều năm.

A Nguyên thấy Phụng Minh già chết, gãi đầu một cái, đem rùa nhỏ đặt ở trước mặt của hắn, khó xử nói "Nếu không, người trực tiếp nói với cậu ta, nói là muốn cầu hôn, được không?"

Nay nàng đã năm tuổi, 5 năm qua, một nửa thời gian là ở trong phủ với vợ chồng Túc vương một nửa khác là ở trong cung cùng Thái Hậu. Từ năm đó, Phụng Minh vẫn luôn đối với nàng rất tốt, mấy năm nay, nàng coi như hiểu Tứ hoàng tử, hẳn là người lương thiện sáng sủa, huống gì bốn năm trước Tam công chúa và Tứ công chúa cũng đã xuất giá, bình thường A Nguyên chỉ có thể chơi đùa với Ngũ công chúa, và làm bạn với Phụng Minh có tính trẻ con. Đương nhiên, trong cung cũng có người đáng ghét, nhưng là A Nguyên đối với người mình chán ghét, trực tiếp làm như không thấy.

Phụng đồng, năm đó nhìn trúng đích thứ nữ Tề Thiện của cậu nàng là anh quốc công, mấy năm nay vẫn không có đón dâu, nghe nói bởi vì anh quốc công phủ không thích phu gia nạp thiếp nên ngay cả cung nữ hầu hạ cũng không có, thật sự làm A Nguyên kính nể.

Tại hoàng gia, người tự nguyện thủ thân như ngọc giống Phụng Minh thật sự không nhiều lắm. Liền ví như Phụng Đồng, trắc phi có 2, thứ phi lại càng không cần nói, chính phi còn chưa vào cửa mà ngay cả thứ tử đều đã sinh ra, theo lời A Nguyên thì ai bị gả cho hắn người đó chính là không hay ho.

Hai năm trước, cậu nàng đã cho trưởng nữ đính hôn với nhị ca nàng là Phụng Đường, nay nếu lại cưới hỏi với người của hoàng gia thật quá mức gây chú ý. Nếu không bởi vì vậy, Đức phi là đường mẫu của Phụng Minh đã sớm cầu Hoàng thượng thành toàn, làm sao lại kéo dài đến bây giờ chứ?

"không không không!" Nghe A Nguyên nói như vậy, Phụng Minh làm sao còn dám già chết, nhất thời nóng nảy, nhảy dựng lên liều mạng xua tay, trong ánh mắt kinh ngạc của A Nguyên, hắn có chút mất mát nói, "Người nói đúng, nàng còn không biết ta là ai đâu, nếu là sự tình không thành hồng mạt thanh danh của nàng thì phải làm thế nào?" Dừng một chút, hắn khẽ sát A Nguyên, cười lạnh nói "Hào muội muội, người cũng thân cận với biểu tỷ của mình phải không, có từng nghe nàng nói, nàng trúng ý người nào không?" Thấy cục thịt to tròn mắt dẹt ánh mắt thể tin mình, cũng biết hỏi tiểu hài tử về vấn đề tình cảm có chút không thích hợp, đành phải nhỏ giọng nói, "Ta là thật thích nàng."

Bằng không, cũng sẽ không vì Tề Thiện, vì một chút hy vọng mong manh mà giữ mình rất nhiều năm.

A Nguyên nhìn đường huynh, cũng cảm thấy hắn đáng thương.

Phụng Minh là người yêu thật tâm, nếu thật có thể thành thân với biểu tỷ, A Nguyên cảm thấy tiểu tử này sợ là sẽ thành phụ vương thứ hai, tuyệt đối trân trọng thể tử, nghĩ nghĩ, nàng muốn giúp đường huynh một phen, huống gì đám hỏi với hoàng tử đối với cậu nàng cũng là có lợi, nàng ra vẻ thành thạo

vỗ vỗ bả vai Phụng Minh, thấy Phụng Minh vội vàng cúi lưng để nài vỗ, hài lòng nói "Hoàng huynh yên tâm, chỗ hoàng bá phụ, ta sẽ cố gắng." Đương nhiên, có được hay không, không quan hệ tới nài a.

"A Nguyên người thật sự là người tốt!" Bị đường muối rút dao tương trợ làm cảm động đến rơi nước mắt, Phụng Minh nắm móng vuốt của tiểu đường muối, há miệng run rẩy lấy từ trong ngực ra một đôi vòng chạm khắc từ ngà voi, nhiệt tình đưa cho A Nguyên đang kiêu ngạo ngửa cổ nhìn "Muội muội cầm chơi đi, là tâm ý của huynh trưởng một" nói xong, lấy lòng hỏi, "A Nguyên còn thiếu cái gì sao?"

"Tứ hoàng huynh vì sao không hỏi ta xem?!" bị thờ ơ lạnh nhạt rất lâu, Ngũ công chúa ở một bên nhìn không được bắt lấy ống tay áo của Phụng Minh nói, "Chẳng lẽ ta không phải là muội muội sao? Hoàng huynh bất công như vậy, ta sinh khí, thật sinh khí!"

Ngũ công chúa và A Nguyên luôn chơi cùng một chỗ, nay càng thêm hăng rồi, quả thực chính là Thiên Ma tinh. Phụng Minh sao dám đắc tội nài, lau mặt một cái, rồi lần nữa móc ra một cái trâm cài tóc có gắn trân châu ai oán nói, "Đây là mua cho người." Có 2 muội muội như vậy, hoàng tử điện hạ cảm thấy uy nghiêm của huynh trưởng không còn sót lại chút gì, không khỏi bi tráng nói, "Sau này ta sẽ nói với mẫu phi hào hào chỉ bảo các người, bằng không sau này các người làm sao có thể gả ra ngoài đây?"

Ai cưới hai yêu tinh này về chắc sẽ thất cổ hết a!

Vừa nói xong đã thấy 2 muội muội đang chạm trán so lễ vật, đưa ánh mắt không có hảo ý nhìn vạt áo của hân.

Phụng Minh thấy không tốt, túm vạt áo xoay người chạy, phía sau 2 nữ hài nhi tôn quý cũng vội vàng đuổi theo, phía sau nữa là một đám nội giám cung nữ khóc không ra nước mắt kêu to "Điện hạ cần thận!" vừa gọi vừa đuổi theo.

Phụng Minh sợ chạy nhanh làm hai muội muội phía sau bị ngã, nên vừa chạy vừa quay đầu xem, thỉnh thoảng nhìn thấy đằng trước là Hoàng Thượng đang kéo tay một phi tử mỉm cười nhìn mình, vội vàng dừng lại, tới trước mặt Hoàng Thượng cung kính nói "Thỉnh an phụ hoàng." Ánh mắt nhìn phi tử kia, khẽ nhủ mảy may nhưng vẫn là biết lễ cúi đầu rồi không tới phi tần trẻ tuổi kia nữa.

Hoàng Thượng thấy hân quy củ như vậy, hết sức hài lòng, lại thấy 2 cái nha đầu hi hi ha ha chạy lại đây mỉm cười hỏi "đang làm cái gì?" Gọi A Nguyên và Ngũ công chúa đến bên người mình, tự tay lau mồ hôi cho 2 đứa nhỏ rồi mới ôn thanh nói "Trong vườn vẫn còn lạnh lẽo, cần thận gấp giở lại bị bệnh." Khi hân nói lời này, ánh mắt từ ái vô cùng, A Nguyên cảm giác được, chỉ cười hi hi ôm cánh tay của hân nói "Hoàng bá phụ không biết đâu, tứ hoàng huynh keo kiệt cực kỳ, không dễ dàng gì đi ra ngoài một lần, vậy mà chỉ cho ta và hoàng tỷ một chút đồ vật, huynh trưởng luôn nói yêu quý muội muội nên chúng ta tự nhiên phải so đo với hoàng huynh."

Tuy nhìn như cáo trạng nhưng ngữ khí lại vô cùng thân mật, Hoàng Thượng mỉm cười nhìn A Nguyên nhẹ nhàng trợn mắt với Phụng Minh giả vờ tức giận nói "Đúng là phải phạt!"

A Nguyên và Ngũ công chúa lại không hề lo lắng, một trái một phải lạng lẽ đẩy phi tần kia qua một bên rồi cười nói "Vậy phạt hoàng huynh một tức phụ đi để hoàng huynh mỗi ngày đều phải nghe sư tử Hà Đông rống nha!" Bất quá là đồng ngôn đồng ngữ, nói xong lại hi hi ha ha cười lớn.

Trái tim của Phụng Minh lại đập mạnh, cần thận nhìn Hoàng Thượng nhướn mày, sau lại nhìn không được nhỏ giọng nói "Nếu là, nếu là... thật sự có ngày đó, dù là sư tử Hà Đông rống, nhi thần cũng nguyện ý."

Hoàng Thượng thấy bộ dáng hân lắp bắp, trong lòng buồn cười, nhưng cũng không nhận lời.

Tâm tư của Phụng Minh hân có thể đoán được vài phần. anh quốc công là người hân tín nhiệm, tâm tính Phụng Minh hân cũng ít nhiều minh bạch, không hề có dã tâm gì.

Nếu là Phụng Minh dám thoải mái đi đến trước mặt bản thân cầu cưới Tề Thiên, hân cũng sẽ không phủ quyết, nhưng nhìn mấy đứa nhỏ đồng lòng vì Phụng Minh cố gắng lại cũng có hứng thú, làm tâm tình của Hoàng Thượng đang phiền muộn vì triều đình cũng thoải mái hơn rất nhiều, lúc này cười nói, "Đại đệ nữ tử đều là bị sung ái mới thành thói quen đó! Nếu có nhiều trắc thất, chỉ sợ sẽ thành nhu tình như nước."

nói xong, Hoàng Thượng giả vờ nhìn Phụng Minh sắc mặt đại biến hỏi "không bằng, trước thưởng cho người một trăm phi?" Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Phụng Minh vận vẹo, một bộ muốn té xỉu, ở trong lòng cười to, mặt ngoài lại càng thêm ôn hòa.

A Nguyên ôm chân hoàng bá phụ, nhìn hoàng bá phụ xấu xa khi dễ con trai của mình, không khỏi đáng thương nhìn Phụng Minh đang muốn ngất, ngoài miệng lại nói "Tứ ca vui về quá nên muốn ngất sao!"

"Đừng đừng!" Phụng Minh rất dầm lì, thật muốn quỳ xuống, lắc đầu từ chối "Nhi thần không có ý muốn đó, vương phi, vương phi chỉ cần một người là đủ rồi." nói xong, trên mặt liền đỏ.

Con trai của mình vậy mà lại bị khuê nữ của bạn hữu ăn sạch sành sanh, Hoàng Thượng trong lòng cũng thật bất đắc dĩ.

Trong lòng hân biết, có thể dễ tin đồn đến trong tai của hân, trong chuyện này phải có bút tích của Hoàng Hậu và Đức phi, muốn làm hân có chút ý nghĩ để ngày sau đề cập sẽ không cảm thấy đột ngột. Nhưng nghĩ đến Hoàng Hậu không thêm đề ý Phụng Minh kết thân huân quý, cũng không có kiêng kỵ hoàng tử của hân, trong mắt lóe qua một tia ôn nhu, lẩm bẫm nói "Đến cùng, cũng là ta không nhìn lầm." Hoàng Hậu nguyện ý vì hạnh phúc của hoàng tử khác để tâm từ tính, tâm tình như vậy làm trong lòng hân cảm thấy trong hậu cung này, vẫn còn có thể từ chân tâm vì hân.

"Hoàng Thượng" phi tần trẻ tuổi ở một bên, từ lúc mấy hoàng tử hoàng nữ xuất hiện liền bị chen vào một góc, không cam lòng mang theo vài phần oán khí ôn nhu gọi một tiếng Hoàng Thượng. Nhưng mà gọi xong, bất chợt nhìn thấy sắc mặt Hoàng Thượng đột nhiên không vui.

Hoàng Thượng biến sắc làm sắc mặt phi tần cũng liền trắng.

Trong hậu cung, phi tần bởi vì chộc giận Hoàng Thượng mà thất sủng không phải số ít. Năm đó sủng phi trong truyền thuyết Từ phi, cũng là bởi vì vậy mà thất sủng. Tuy còn có chút thánh quyền, nhưng là khí thế cũng đã ngã xuống, nay ở trong cung cũng bị chôn vùi vào mọi người.

A Nguyên mới mặc kệ trong lòng phi tử này nghĩ cái gì. Đối với nàng mà nói, trong hậu cung này, trừ bỏ Thái Hậu, còn lại chỉ có Hoàng Hậu và Đức phi là nàng chân tâm thân cận, còn lại bất quá chỉ là người qua đường. Tuy rằng hiện nay Hoàng Hậu và Đức phi cũng không thèm để ý đến ân sủng, nhưng là A Nguyên vẫn luôn bức tức khi Hoàng Thượng ngủ lại trong cung mấy phi tần trẻ tuổi. Nay thấy Hoàng Thượng không thích, trong lòng A Nguyên liền đảo một vòng, cúi đầu nháy mắt với Ngũ công chúa, càng thêm làm nũng với Hoàng Thượng, làm phi tử ở một bên tự mình thấp thỏm.

nói tới vị này, kỳ thật A Nguyên cũng không xa lạ. Đây là cô gái năm đó đang còn là tú nữ đã dám tranh chấp với Từ phi trong ngự hoa viên, là tận mắt A Nguyên nhìn thấy. Lại luôn làm ra bộ dáng không nhiễm bụi trần làm A Nguyên chán ghét cực kì.

Thanh cao như vậy, làm cái gì lại muốn đến trong hậu cung làm thiếp chứ? Chẳng qua là bày cái gương mặt này ra để cầu vinh hoa phú quý nhiều hơn mà thôi.

Trong lòng khinh thường cô gái này, nhưng mà A Nguyên cũng thấy bất đắc dĩ.

Sau này nàng mới biết được, năm đó biểu tỷ gả thấp làm Túc vương phi lo lắng là gả cho nhà mẹ đẻ của cô gái này, A Nguyên ở trong lòng cảm thấy lo lắng cho biểu tỷ.

Dường ra dạng nữ nhân như vậy, chỉ sợ cũng là ra về đạo mạo, lấy quy củ làm ra chuyện bao người không biết.

"Hoàng Thượng nếu là chán ghét thần thiếp làm bạn, chỉ nói một tiếng là được, tội gì phải ở chỗ này làm nhục thần thiếp?" tần phi này hiện nay gọi Vương quý nhân, đôi mắt ngập nước thấp giọng nói, "Để vài vị điện hạ nhìn, ta còn có thể diện gì đây "

"Chẳng lẽ ý tứ quý nhân là chướng mắt bản cung, muốn bản cung không nên xuất hiện trước mặt quý nhân sao?" A Nguyên không khách khí quay đầu hỏi.

"Người đi xuống đi." Hoàng Thượng có chút không vui, nhìn Vương quý nhân còn muốn nói nữa, lãnh đạm nói, "Hôm nay gọi người bồi trầm dạo chơi công viên, là làm người cực khổ, trở về nghỉ ngơi đi." nói xong, cúi người cười nói với A Nguyên và Ngũ công chúa "Chốc lát nữa, tới chỗ hoàng tổ mẫu có được không?" Thấy 2 nha đầu hoan hô, lại cười nói "Vẫn là cười tốt xem hơn chút." Thấy Vương quý nhân còn không đi liền trầm mặt sắc hỏi, "Lời của trẫm, người cũng không muốn nghe sao?" Trong lòng sinh ra không thích và phiền chán.

A Nguyên vẫn biết hoàng bá phụ thật ra là tra nam, nay chính mắt thấy, một khắc trước còn có chút thương yêu đảo mắt liền vô tình, không khỏi rút cổ cảm than, cũng hiểu trong lòng hoàng bá phụ, tình thân so với nữ nhân trọng yếu hơn nhiều, nhìn thấy Vương quý nhân nghiêng ngả lão đảo đi, ở trong lòng thờ dài một cái.

Năm đó Vương quý nhân tranh chấp với Từ phi, nghe nói trong lòng Hoàng Thượng đã cảm thấy đây không phải là người quy củ, dù là đối với tài tình và tướng mạo đều rất hài lòng, nhưng cũng không còn muốn. Vẫn là Hoàng Hậu góp lời, nói chẳng qua là sai sót nhỏ, để Hoàng Thượng bỏ lỡ mỹ nhân như thế thật đáng tiếc, nhờ vậy mới có cơ hội ở lại trong cung. Nhưng Hoàng Thượng lại không chịu cho nàng địa vị cao, nhập cung bất quá chỉ là thường tại. Đã qua 5 năm, tuy rằng ngày thường sủng ái không dứt nhưng vẫn chỉ là cái thân phận của quý nhân, này mệnh cũng không biết là tốt hay xấu. Nhưng mà A Nguyên minh bạch tâm tư Hoàng Hậu nên chỉ bàng quan.

Có quy tắc biết tiến thoái để người ca tụng, chỉ có Hoàng Hậu là đủ rồi. Phi tử là cho Hoàng Thượng giải buồn, nếu cũng đoan trang hiền thực thì Hoàng Hậu phải làm sao?

Hoàng Thượng ngày thường không thèm để ý chuyện hậu cung quanh quanh quẩn quẩn, nay nghĩ đến cũng không thấy quan trọng hơn A Nguyên, lúc này thấy A Nguyên tự tại đứng đó, liền mỉm cười hỏi "Như thế nào lại tự cười như vậy?"

"Hôm qua phụ vương đưa thư nhà vào." A Nguyên vươn tay để Hoàng Thượng ôm mình dậy, ôm cổ Hoàng Thượng cười nói "Thư nói nhị ca đã bình an đến Biện Châu, trong lòng ta rất sung sướng." Năm trước, Hoàng Thượng ra thánh chỉ để nhị ca nàng là Phụng Đường và nhị hoàng tử cùng nhau ra kinh tuần tra các châu phủ, giống như khâm sai, đây là Hoàng Thượng tín nhiệm, nhưng là lần đầu nhìn huynh trưởng đi xa nhà, làm trong lòng A Nguyên bất an cực kì, hiện tại mới hơi yên lòng, còn cười nói với Hoàng Thượng "Nghe nói ở phía nam có cá bạc ngon cực, sau này nói nhị ca gọi về cho hoàng bá phụ nha?" nói xong, tròn mắt loạn chuyển, che cái miệng nhỏ nhắn cười thấy rằng không thấy mặt.

"Là cho trẫm, hay là vào bụng nhỏ của người?" A Nguyên tham ăn, thích bạc, miệng cũng hư, một thân tật xấu, nhưng Hoàng Thượng vẫn thích cực, càng xem càng yêu cầu ghẹo bộ dáng của A Nguyên "Đề phụ vương người thấy người lại mập, chỉ sợ lại oán đến trên đầu trẫm." Túc vương vẫn cảm thấy, khuê nữ của mình thật biết điều, biến thành cục thịt như hôm nay đều là lỗi ở hoàng huynh luôn một lòng đưa đồ ăn vào miệng khuê nữ.

"Ta là công chúa, công chúa không phải đều là thiên kim ngàn vàng sao?" A Nguyên nói sạo.

"Vì thế người nên người mới lớn lên nặng như thiên kim?" Hoàng Thượng cười ha hả. Hẳn xưa nay đối với các công chúa không liên lụy chính sự càng thêm rộng rãi, lúc này ôm A Nguyên, nắm tay ngũ công chúa đi về cung Thái Hậu. Phụng Minh ở phía sau ừ ừ cúi đầu đi theo, cùng tới cung Thái Hậu uống một bụng nước trà rồi mới cáo lui đi, tới cung Đức phi thỉnh an. Nay tuổi hắn đã lớn, ở bên ngoài đã có vương phủ bởi vậy cũng không có thường xuyên tiến cung, trong lòng đối Đức phi rất là tưởng niệm, cũng muốn đề Đức phi thấy chính.

Còn chưa tới trong cung Đức phi, Phụng Minh một người đằng trước ngăn lại. Nhắc mắt nhìn lại, thấy chính là tam hoàng tử Phụng Đồng, nghĩ tới hần mấy năm nay ở kinh thành nơi nơi bày ra bộ dáng "Chiêu hiền đãi sĩ", Phụng Minh ghé tòm không được, lạnh mặt vòng qua Phụng Đồng muốn đi, lại nghe thấy phía sau cười lạnh nói: "Thế nào, tứ hoàng đệ, nay thấy huynh trưởng ngay cả câu chào cũng không có?"

"Nếu là người cảm thấy ta vô lễ, tới chỗ phụ hoàng cáo ta đi." Phụng Minh chán ghét nhất loại làm bộ làm tịch này, trợn trắng mắt nói.

nói tới đây, Tam hoàng tử liền giận. hần thân là hoàng tử, bực nào tôn quý, nay ngay cả một tiểu tử chỉ biết là lấy lòng hai tiểu nha đầu cũng không bằng. Nghĩ tới vừa rồi, Phụng Minh chính là dựa vào việc thân cận muội muội khoe mẽ trước mặt Hoàng Thượng, còn tiện đường mò vào cung Thái Hậu lấy lòng, Phụng Đồng liền cảm thấy trong lòng ủy khuất lợi hại, chặt chẽ nhìn Phụng Minh lạnh lùng nói, "Chẳng lẽ hôm nay tứ đệ là là muốn khoe khoang trước mặt hoàng huynh sao?" nói xong chỉ lạnh nhạt nói, "Chỉ là ta coi tứ đệ làm nô tài cho 2 nha đầu, luôn cảm thấy không tốt."

"Hoàng huynh làm nô tài cũng bị bọn muội muội chướng mắt, việc gì còn giả bộ trước mặt ta đây?" Phụng Minh nay cũng không phải hiểu niên lỗ mãng không ung là đánh lúc trước, bị A Nguyên nuôi dưỡng nhiều năm như vậy, khóe miệng hần cũng tron trượt lên chậm rãi nói "Lúc nào đó, hoàng huynh cũng nên đi nịnh bợ các muội muội đi, không chừng cũng được chỗ tốt như đệ đệ, đến lúc đó còn phải cảm ơn ta chỉ bảo đó!" Thấy mặt Phụng Đồng đỏ lên, hần cảm thấy trong lòng hết giận cực, ôm cánh tay nhìn Phụng Đồng đang tức giận nói "Chưa bảo hoàng huynh cúi chào ta, đã là đệ đệ cung kính huynh trưởng."

Phụng Đồng tuy rằng lớn tuổi, nhưng là Phụng Minh thân phận lại cao hơn một chút. Năm đó hai vị hoàng tử ra cung, lúc tấn phong, Hoàng Thượng phong Phụng Đồng là quận vương lại trực tiếp cho Phụng Minh làm thân vương, tỏ vẻ ân sủng đối với đường mẫu của Phụng Minh là Đức phi và cũng là ân sủng của Định quốc công phủ. Như vậy là đệ đệ áp qua huynh trưởng, làm Phụng Đồng trong lòng canh cánh rất nhiều năm, nay bị Phụng Minh chọc phá, trong lòng cực hận đệ đệ chướng mắt này, cả người tức giận đến phát run, xoay người rời đi.

Mất thấy huynh trưởng khiến người ta chán ghét tức giận bỏ chạy, trong lòng Phụng Minh thật là thư thái vạn phần, càng thêm sùng bái đường muội lúc trước cười xấu xa dạy hần mấy câu nói đó, cảm thấy đường muội thật là cơ trí vô cùng, nhìn thân ảnh Phụng Đồng biến mất mới hài lòng đến cung Đức phi, thình an xong thấy trên mặt Đức phi lộ ra nhàn nhạt do dự, vội vàng hỏi, "Mẫu phi có tâm sự sao?" Thấy Đức phi chỉ mỉm cười lắc đầu, hần vỗ lồng ngực của mình nói, "Mẫu phi ngay cả nhi tử cũng muốn giấu diếm sao? Nay nhi tử đã phong vương, phạm là có việc, nhi tử đều có thể giải quyết!"

"Việc ở hậu cung, người chớ nhúng tay." Đức phi trù mến nhìn nhi tử, ôn thanh nói, "Ta đã cùng mẫu hậu của người ngầm lộ ra chút tiếng gió bên tai Hoàng Thượng, chỉ là ta nghĩ, người chỉ một phía tình nguyện cũng không phải chuyện tốt, làm vợ chồng tốt nhất là lưỡng tình tương duyệt. Nếu là tiểu thư Tề gia nguyện ý mới là lương duyên, đúng không?" Nếu là tứ hôn, anh quốc công phủ tự nhiên vô pháp cự tuyệt, nhưng như vậy so với lừa gạt có cái gì khác đâu? Đức phi không nguyện ý làm chuyện như vậy, tuy muốn thành toàn cho nhu tử nhưng cũng không nguyện ý ủy khuất Tề Thiện.

"Vậy ta nên làm cái gì bây giờ?" Phụng Minh nay đã 16, chân tay luống cuống hỏi.

"Thế nào cũng phải để tiểu thư nhân gia biết, người là ai, đúng không?" Thấy Phụng Minh ngượng ngùng, Đức phi trong lòng cảm thấy vừa an ủi vừa thất lạc, ôn hòa nói, "Đề Tề gia tiểu thư biết tâm ý của người, mới chính là chuyện quan trọng."

"Nàng không thích ta thì làm thế nào?" Phụng Minh lấp bắp hỏi.

"Vậy dùng chân tâm để nàng thích." Đức phi nhìn nhi tử trước mắt, cảm thấy mình không có được hạnh phúc lại có thể để đứa con trai này cùng một cô bé khác hạnh phúc cũng tốt, thở dài một cái nói, "Người thường ngày như thế nào lấy lòng 2 muội muội? Có thể làm bọn muội muội chân tâm thân cận với người, tâm của Tề gia tiểu thư cũng không phải cực đá. Cần dùng chân tâm, mới vừa đối được chân tâm. Người mình bạch chưa?" Thấy Phụng Minh dùng sức gật đầu, trên mặt của nàng lại lộ ra tươi cười đi, tiếp tục nói, "Thế tử cũng không phải vật bên cạnh người, người phải đối đãi tốt với nàng, không cần chân chừ làm nàng thương tâm."

Đương nhiên, Phụng Minh nếu là làm Tề Thiện ủy khuất, chỉ sợ nam nhân anh quốc công phủ có thể chặt hần làm hai.

Đức phi trong lòng cảm thấy thú vị, sau lại nhún mày vẻ mặt nghiêm túc trình trọng nói, "Về phần biểu muội ở Dương gia của người, ngày sau không cần thân cận, miễn cho hồng thể diện của người!"

Đối mặt với ánh mắt nghiêm nghị của mẫu phi, Phụng Minh theo bản năng nhìn về phía ngoài cung, cảm thấy một câu của mẫu phi nhà mình so với tuyết tháng 6 còn lạnh hơn.

hần quả thực so với Đậu Nga còn oan hơn!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39-1

không đề cập tới Phụng Minh đang ở trong cung Đức phi phát thẻ không có bất cứ quan hệ nào với vị biểu muội kia, nói đến hôm nay trong cung Thái Hậu đang vô cùng ảm áp, Thái Hậu và Hoàng Hậu nhìn A Nguyên và ngũ công chúa hi hi ha ha đùa giỡn, Thái Hậu khẩn trương nhìn ngó, e sợ 2 đứa nhỏ bị va chạm, Hoàng Hậu mỉm cười nhìn 2 hài tử thấp giọng nói "Hai nha đầu này, cũng không biết tu luyện duyên pháp thế nào, lại thân cận như

vậy." Từ khi Tam công chúa xuất giá, ở trong cung này A Nguyên và Ngũ công chúa tình cảm tốt nhất.

"Chân tâm đối đãi, tự nhiên sẽ như vậy." Kì xảo trong cung, Hoàng thượng kỳ thật hiểu rõ chẳng qua là lười so đo mà thôi, lúc này nhìn Hoàng Hậu ôn thanh nói, "Trong cung hỗn loạn, những điều khó khăn không ít, nếu là có điều khó quyết đoán, người cứ nói với ta." Thấy ánh mắt Hoàng Hậu nhìn bản thân mang theo uyển chuyển thâm tình, hắn cầm tay Hoàng Hậu nhẹ giọng nói, "Bất luận là thế nào, ta luôn sẽ che chở người." Có thể ở trước mặt Hoàng Hậu không xưng "Trẫm", tâm ý Hoàng thượng đối với Hoàng Hậu thật sáng tỏ.

Hoàng Hậu nhìn hòa nam tử trước mắt vẻ mặt ôn nhu, tựa hồ nghĩ tới rất nhiều năm trước, thời điểm nàng mang theo tâm tình lo lắng sợ hãi gả đến cung Thái Từ, cũng là Thái Từ mỉm cười ôn hòa nói với nàng "Phu thê là đi đến đầu bạc, chúng ta và người bên ngoài không giống nhau, đối với người mà nói, ta không phải "cô" mà chỉ là ta." Vào thời điểm đó nàng luôn nhớ rõ tâm ý của hắn đối với bản thân, cũng biết ở bên cạnh hắn sẽ luôn có thật nhiều nữ tử nữ lệ trẻ tuổi, nhưng đến cùng cũng không giống như với nàng. Nhiều năm như vậy, người này luôn cố gắng hoàn thành hứa hẹn của mình, trừ bỏ mẹ đẻ của Phượng khanh năm đó hắn chưa bao giờ vì nữ tử khác mà làm nàng ủy khuất.

Tại hoàng gia, tại hậu cung của Hoàng Đế, nàng đã biết hài lòng.

Ánh mắt mang theo vài phần nhu hòa nhìn Hoàng thượng, Hoàng Hậu cầm tay Hoàng thượng, nghĩ tới sự tình đột nhiên phát sinh trong cung, tâm tình có chút không tốt cũng trở nên sáng suốt, sửa sang lại tâm tình nàng mỉm cười nói "nói tới, thần thiếp muốn chúc mừng Bệ Hạ." Thấy Hoàng thượng lại tiến sát vào chút, Hoàng Hậu liền thấy 2 nữ hài nhi vẻ mặt chế nhạo nhìn lại, nghĩ tới đây là tại trong cung Thái Hậu, trên mặt liền đỏ đẫy đẫy Hoàng thượng cười nói "Chúc mừng Bệ Hạ, lại sắp làm phụ thân."

"Ân?" lực chú ý của Thái Hậu cũng bị kéo lại, từ lúc bát công chúa sinh ra, trong cung lại không có việc vui, Hoàng thượng còn trẻ, cũng làm trong lòng Thái Hậu thương nhớ, nghe lời ấy liền vội vàng hỏi "Là ai?" Lại cau mày nói, "Đại sự như vậy, vì sao không đến báo cho ta?!" nói xong, trên mặt liền có chút khó coi.

"Hoàng bá nương nói vậy chắc là cũng vừa biết." A Nguyên bước lại đây, từ trong lòng ra một đôi vòng tay ngà voi của Phượng Minh cho, đưa cho Thái Hậu một cái kêu lên "A Nguyên và hoàng tử mẫu, một người một nửa!" nói xong dùng sức gật gật đầu, thấy Thái Hậu sắc mặt tốt hơn liền cười hi hi tiến vào ngực Thái Hậu làm bộ giận dữ nói, "Hoàng tử mẫu nghe được đệ đệ, ngay cả A Nguyên cũng không thêm đệ ý, A Nguyên thật là khổ sở nha." Lắc lắc thân thể nhỏ đầy thịt chui vào ngực Thái Hậu.

"A Nguyên của ta, ai cũng so ra kém." Thái Hậu thấy A Nguyên như thế, liền đau lòng, liền thanh nói "Hoàng tử mẫu yêu nhất A Nguyên."

"Mẫu hậu còn nhìn không ra, đây là nhìn trúng mặt chung thịt hôm qua?" Hoàng thượng cũng biết A Nguyên đang dỗ Thái Hậu vui vẻ, có ý nói "Chỉ cần mẫu hậu không keo kiệt, A Nguyên liền biết mẫu hậu yêu nàng."

"Chỉ là Vương đệ người lần trước tiến cung..." Thái Hậu thấy thân thể tròn xoe của A Nguyên, tuy rằng trong lòng cảm thấy khả ái, nhưng là mấy ngày trước Túc vương tiến cung xem khuê nữ, thấy một viên thịt tròn quay hi hi ha ha lẫn tới, bộ dáng gần như hôn mê, nàng chần chờ nhìn Hoàng thượng, cuối cùng luyến tiếc để A Nguyên đối, vuốt cằm nói "Nếu Hoàng Đế ban ngự yến cho A Nguyên, ai gia sao có thể ngăn trở đây?" Thấy Hoàng thượng cười khò khò mũi, A Nguyên vẻ mặt phờ phờ, vội giận dữ nói "Hoàng bá phụ cũng chiều người, Hoàng tử mẫu cũng ngăn không được!"

"Hoàng bá phụ ban cho, không dám chối từ!" A Nguyên đầu gật gù, cùng với Thái Hậu một già một trẻ làm bộ dáng không cam nguyện nhìn Hoàng thượng.

"Hoàng Hậu hãy nói tới hi sự đi." Hoàng thượng thấy Thái Hậu cười, vội vàng đổi chủ đề, mỉm cười nhìn Hoàng Hậu nói.

"Là Vương quý nhâ." khước mắt Hoàng Hậu hơi ngừng lại, ra vẻ không biết Hoàng thượng đang nhử mày nói, "Đứa nhỏ này tuổi trẻ không biết chuyện, cũng không biết mình có bầu, vẫn là thái y tới bắt mạch theo thông lệ mới biết, nay thần thiếp đã phân phó nàng nghỉ ngơi trong cung của mình, không cần tới thỉnh an thần thiếp." nói xong lại hỏi, "Đây là việc vui lớn, sao Bệ Hạ không cho nàng thêm thể diện, thăng phi vị cho nàng?" nói xong tựa hồ không thêm đệ ý "Xưa nay nàng phụng dưỡng Bệ Hạ cẩn cù, cũng đã nhập cung mấy năm, không nên lại tiếp tục ở cấp vị thấp cũng để sau tiểu hoàng tử có thân phận hơn."

"Tuổi trẻ không biết chuyện hay là cố ý không cho người biết, phòng bị ai?" Thái Hậu thấy rõ tiểu kỹ xảo, cười lạnh nói "Ai gia chính là kẻ điếc người mù, mới bị nha đầu kia giấu!" nói xong, trên mặt lại có chút khó coi.

Vương quý nhân giấu diếm việc có thai, còn không phải phòng bị Hoàng Hậu hại mình? Điều này dù không nói ra Thái Hậu cũng xem rõ ràng. Tuy rằng Hoàng Hậu ngày thường không hẳn trong sạch, nhưng là ở con nôi dòng của Hoàng thượng luôn luôn sáng sủa đại khí, bằng không cũng sẽ không có nhiều hoàng tử công chúa sinh ra như vậy, thấy Vương quý nhân tung tăng nhảy nhót như vậy, Thái Hậu trầm mặt lạnh lùng nói "Làm hoàng tử, liền là tử tự của Hoàng Đế, làm sao lại theo địa vị của mẫu thân? Ta thấy Vương quý nhân không tốt, nên ở yên phận vị của mình! Bằng không ngày sau, chỉ sợ còn muốn nhắc lên sóng gió!"

Hoàng Hậu thấy Thái Hậu giận dữ, vội vàng đứng dậy nói "Là thần thiếp nói sai, để mẫu hậu giận dữ."

"Có liên quan gì tới người." Thái Hậu khoát tay, nói với A Nguyên và Ngũ công chúa ở phía dưới "Thiếp thất ý vào sủng ái dám không đặt chính thất vào mắt, hoàng tử mẫu nhìn thật không quen! Vương quý nhân trời sinh tính gian xảo, nữ tử như vậy khắp nơi đều có. Nếu ngày sau các người gặp phải, không nên niệm tình, mau đem tai họa đó ra đánh chết! Có hoàng tử mẫu ở đây, xem ai dám cùng các người phân bua!" Đây quả thực là đang giáo dục 2 nữ hài nhi ngày sau đối xử với thiếp thất của phu quân, Hoàng thượng cũng biết Thái Hậu có chút giận chó đánh mèo mình sủng phi tử không biết phân biệt, đành phải cười khổ đưa mắt nhìn Hoàng Hậu.

"Mẫu hậu cho Vương quý nhân nghỉ ngơi sao?" Ngũ công chúa ngây thơ chớp mắt hỏi "Nhưng là, vừa mới đây Vương quý nhân còn dạo chơi công viên

cùng phụ hoàng mà?"

"Đây là thật?" ánh mắt Thái Hậu như điện bắn về hướng Hoàng thượng.

"Chẳng qua là gặp được tại ngự hoa viên, gọi nàng làm bạn mà thôi." Hoàng thượng khẽ nhủ mảy, nghĩ tới mới vừa rồi Vương quý nhân bộ dạng co quắp ở trong gió chờ mình một lúc lâu, trên mặt lộ ra một tia chán ghét.

Nguyên ý buông tha thân mình chờ hấn, đây là tình thú không sai. Nhưng là mang thai còn muốn tranh sủng, chẳng lẽ ở trong mắt của nàng, long duệ cứ không đáng bao nhiêu tiền như vậy?

"Truyền lời của trẫm, Vương quý nhân hảo hảo giữ mình, nếu cái thai có gì, người bên ngoài mặc kệ, nàng tự mình đi lãnh cung đi." Hoàng thượng nhân nhật phân phó, thấy 2 nữ hài nhi mở to mắt nhìn mình, không khỏi sờ sờ khóe mắt mỉm cười hỏi, "trên mặt Trẫm, có cái gì sao?" Thấy A Nguyên và Ngũ công chúa nhào lên ôm đùi hấn, lại răn dạy "làm sao có bộ dáng nữ hài nhi!", "Đây là vì trẫm xử trí Vương quý nhân mà vui vẻ sao?"

"thật lòng thân cận với Bệ Hạ, ngài lại phỏng đoán như vậy." trong lòng Hoàng Hậu biết 2 đứa nhỏ là vì Hoàng thượng nghiêng về hướng mình mà khoái hoạt, ánh mắt âm áp lại chỉ lắc đầu cười nói.

"Thân cận như vậy, vì sao còn muốn đòi ra cung?" Hoàng thượng ra vẻ không vui hỏi, "Ngoài cung có cái gì níu chặt tâm các người?" Lúc này lại thấy 2 đứa nhỏ mắt sáng lên, đồng loạt động thủ tháo túi hương của mình, không khỏi bất đắc dĩ nói, "2 cái Thiên Ma tinh, đây đã là cái thứ mấy?" nói rồi vẫn tháo xuống, đem túi hương không biết là do phi tử nào phỉ tâm làm đặt trong tay 2 đứa nhỏ, lắc đầu cười nói "Lại là 2 cái tham tiền."

Ngũ công chúa thành thạo mở túi lấy ngọc Như ý bên trong ra, còn túi hương ném trên mặt đất rồi cùng A Nguyên vui vẻ so đo.

Thấy Ngũ công chúa ném mất túi hương, một nội giám cười làm lạnh thu lại, Hoàng thượng nhìn Hoàng Hậu trên mặt ửng đỏ cười nói "Kính xin Hoàng Hậu nương nung thương tiếc ta, để ta thân vô tài vật." Thấy Hoàng Hậu đem hà bao màu tím về long phượng treo trên hông của hấn mới có vẻ mặt hài lòng nhìn A Nguyên, tiểu tử béo lại giảo hoạt nói, "Hoàng bá phụ muốn hà bao của hoàng bá nương, lại lấy chúng ta làm có sao?"

Thấy Hoàng thượng bị nàng nói trúng tâm tư, nàng lại ôm Hoàng thượng cổ cười hi hi nói, "Ngoài cung có nhiều thứ mới mẻ, Tam hoàng tử thường hay có yến hội náo nhiệt, tiêu cô nương có rất nhiều, ta và Ngũ hoàng tử cũng thích mà."

"Nhà Tam hoàng tử còn có ca múa đẹp mắt." Ngũ công chúa đảo mắt nói "Phụ hoàng cũng cùng đi xem?"

"Con gái con đứa chơi đùa, trẫm đi làm cái gì." Hoàng thượng lắc đầu, nhưng mà thấy A Nguyên và Ngũ công chúa đều thật thích, hơi hơi chần chờ mới ôn thanh nói với Hoàng Hậu, "Nhà Bình xương náo nhiệt như vậy, lần sau nếu là lại có thì cho A Nguyên và Phúc Thọ đi giải buồn đi."

Vài năm trước khi các công chúa xuất giá, Hoàng thượng phong hào công chúa. Nhị công chúa là Mẫn nhu, Tam công chúa là Bình xương. Tứ công chúa là Hàm Dương. Hoàng thượng cũng lười lại phong lần thứ hai, bèn tấn phong Ngũ công chúa là Phúc Thọ, Lục công chúa và Thất công chúa đều sớm mất, chỉ còn lại Bát công chúa là Nam Dương. Trong này chỉ có A Nguyên và Ngũ công chúa là phong hào tối quý giá, trong kinh đã sớm lưu truyền Hoàng thượng tối sủng ái là Phúc Thọ và Vinh Thọ hai vị công chúa.

Hoàng thượng cũng biết, chỉ có để cho trong kinh đều biết A Nguyên và Ngũ công chúa được sủng ái, hai đứa nhỏ mới có thể không kiêng nể gì như vậy, không có kỵ gì lớn lên, không người dám chỉ trích nửa câu. Sờ sờ đầu 2 đứa bé không tìm không phổi, hấn lại cười nói, "Đều là trẫm làm các người kiêu căng!"

"Thích nhất hoàng bá phụ!" Đối mặt đối với người tốt với mình, A Nguyên từ trước đến giờ luôn rất đáng yêu, lúc này dùng sức cắn trên mặt Hoàng thượng một cái, nhưng khi Hoàng thượng còn chưa nói gì, nàng đột nhiên biến sắc, che miệng tròn mắt!

"Làm sao vậy?" Hoàng thượng vẫn thật thích A Nguyên thân cận như vậy, nay thấy A Nguyên che miệng bộ dáng bị phẫn, có cảm giác bị ghét bỏ liền thất lạc chút, nhưng mà lại nhìn A Nguyên che miệng ra vẻ rất đau đớn lại quên ngay thất lạc, giận dữ nói, "Là trên người hoàng bá phụ lại có mùi vị sao?"

A Nguyên khác người, nếu là trên người Hoàng thượng có hương son phấn, bộ dáng liền thật ghét bỏ, nay Hoàng thượng thấy A Nguyên chỉ liều mạng lắc đầu không nói lời nào, còn muốn nhảy xuống mặt đất, bèn ôm chặt cục thịt nhỏ, cười híp mắt nói, "Là hoàng bá phụ không phải, có được hay không?"

A Nguyên chỉ liều mạng che miệng lắc đầu.

Hoàng thượng nhìn vật nhỏ này làm âm ỉ như vậy, ánh mắt như có điều suy nghĩ rơi vào tiểu móng vuốt của nàng, thấy nàng che thật kín, trong ánh mắt còn mang theo khẩn trương, trong lòng vừa động, nhin cười kéo tay mập của A Nguyên cười nói, "Chẳng lẽ, tiểu công chúa nhà chúng ta, có Bạch ngọc trên quý muốn giấu?" Vừa nói, vừa cười với Thái Hậu và Hoàng Hậu. Thấy tiểu béo cam chịu buông lỏng tay ra, hộc ra một cái răng trắng bóng bèn chỉ chỉ vào A Nguyên cười to.

"Đây là thay răng?" Thái Hậu chỉ nhanh chóng gọi cung nữ đi truyền Thái y, lại thấy A Nguyên không cười chỉ mỉm môi cúi đầu ủ rũ, liền cười nói "Lại không phải chuyện gì xấu, A Nguyên đừng có không thích."

"Do da mặt Hoàng bá phụ quá dày!" trái phải không có người ngoài, A Nguyên liền làm ác nhân cáo trạng trước kêu lên, "Hông răng của A Nguyên rồi, hoàng bá phụ hư!" nói xong, ưỡn cái bụng nhỏ làm bộ phẫn nộ.

Nàng vừa nói lại lộ ra răng cửa, Hoàng thượng cách đó gần, thấy chỗ hồng tót om bèn che miệng nghiêng người cười không ngừng, lại sờ sờ A

Nguyên đang nghe rặng tron mắt nói, "Có A Nguyên ở đây, trẫm thật là vô ưu sầu." tâm trạng buồn bực khi cùng những lão hồ ly kia chơi tâm nhãn, tất cả đều không thấy, nhìn tiểu mập tử đang giận dữ, Hoàng thượng dùng lực ôm cười nói, "Hạt dê cười của trẫm!"

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39-2

Thái Hậu và Hoàng Hậu thấy A Nguyên giương cái miệng nhỏ thiếu răng nhìn Hoàng thượng hồi lâu mới phản ứng che miệng mình lại, không khỏi lắc đầu cười.

Đây là cái gì?

Đây chính là cái ngày mà sau này sẽ trở thành lịch sử đen tối của công chúa điện hạ!

A Nguyên vừa nghĩ đến khi mình ngại ngừng cười sẽ có bao nhiêu người nghĩ ngay tới bộ dáng thiếu răng của mình, không khỏi nản lòng thoái chí cúi đầu nói, "Làm một mỹ nhân tuyệt thế, làm sao có thể bị người ta thấy tình cảnh như vậy đây?" nói vậy, chẳng lẽ trong lịch sử của các mỹ nhân, thời điểm thay răng đều không bất hạnh như A Nguyên, không có người nào nhìn thấy sao?

"Mỹ nhân tuyệt thế, mỹ nhân tuyệt thế." Hoàng thượng cảm thấy thoải mái vô cùng, một bên chùi khóe mắt một bên theo cười nói "Hoàng bá phụ sẽ truyền lời ra ngoài, không cho người trong cung nhìn thẳng tới công chúa điện hạ, được không?"

"Tốt lắm" A Nguyên hữu khí vô lực nói.

Thực sự có ý chỉ như vậy ban ra, thanh danh bá đạo của Vinh Thọ công chúa ở trong cung xem như chắc chắn!

Hoàng Hậu thấy bộ dáng A Nguyên thật ai oán, cũng biết tiểu hài tử này yêu xinh đẹp nhất, hôm nay quả thật bị đá kích không nhẹ, nở nụ cười nói, "A Nguyên đừng thương cảm, bằng không để hoàng bá nương người sai trừ phòng làm chút điểm tâm A Nguyên thích, vậy đã vui vẻ chưa?" Thấy A Nguyên ngay lập tức cười thập phần khả ái với mình, Hoàng hậu cố nín cười lắc đầu nói "Hôm nay, mẫu hậu vẫn là đừng để đứanhỏ này gặp người, miễn cho thẹn quá hóa giận."

Thái Hậu dĩ nhiên là nhận lời, Hoàng thượng cười nửa ngày lòng đang sung sướng lại thấy răng nhỏ của A Nguyên phun ở một bên, trong lòng vừa động bèn gọi nội giám mang đi để ngày sau khoe ra trước mặt Túc vương rồi mới nghiêng ngàng đi ra. Hoàng Hậu đi cùng Hoàng thượng, chỉ còn sót lại A Nguyên và Ngũ công chúa tiếp tục đùa giỡn ở cung của Thái Hậu, A Nguyên biết một khi thay răng sẽ thay liên tục cho nên không hề ra khỏi cung Thái Hậu, đợi răng của mình lớn đầy đủ mới nói tiếp.

Nhưng mà tránh mấy ngày lại có thiệp mời của Tam công chúa, nhìn Ngũ công chúa hưng trí bừng bừng nói trong phủ Tam công chúa còn có vũ đạo hiếm lạ, A Nguyên xưa nay thích náo nhiệt, trong lòng cũng có chút rục rịch, quay đầu nhìn nhìn cái miệng nhỏ của bản thân trong gương, chỉ cần không cười ra tiếng cũng không đến mức bại lộ. Trong lòng dao động, cuối cùng cũng xin phép Thái Hậu tới phủ của Tam công chúa.

Từ lúc thành hôn, Tam công chúa qua ngày không sai. Ít nhất giữa vợ chồng cảm sát hài hòa, tam phò mã là một người thông minh, cưới được công chúa dĩ nhiên làm việc cẩn thận, lại có Phụng Minh nắm đó hung thần ác sát cảnh cáo, sớm đã xem Tam công chúa như tiên tử mà đối đãi. Nếu nói lúc đầu còn có chút không tình nguyện, nhưng mà Tam công chúa tính tình ôn nhu hòa thuận, hoàn toàn không có tính tình ương ngạnh bừa bãi của tôn thất, chung sống một năm, trái tim của tam phò mã liền nhào vào trên người lão bà công chúa, không còn có nửa phần không tình nguyện. Nay tam phò mã đã đậu Tiến sĩ, được Hoàng thượng coi trọng, càng thêm ân ái cùng Tam công chúa, thành thân vài năm hoàn toàn không có thông phòng thiếp thất, tuy rằng Tam công chúa còn chưa có tử tự nhưng cũng không sót ruột.

Nay Tam công chúa thật tốt, lại có thời gian nhàn hạ chiêu đãi nữ hài nhi trong kinh. Phủ công chúa của nàng không nhỏ lại thú vị, A Nguyên đã đến vài lần cũng rất thích, lúc này đi với Ngũ công chúa đến phủ Tam công chúa, nhảy xuống xe liền chạy vào phủ lại thấy trong phủ còn có một xe của công chúa khác, đưa mắt nhìn thấy trong đó có cung nữ bên cạnh Tứ công chúa liền biết Tứ công chúa đã tới trước.

Mới tới bên ngoài phòng khách, A Nguyên đã nghe được bên trong có tiếng ngen ngào nho nhỏ truyền đến, còn có từng tiếng trầm thấp an ủi, trong lòng khẽ nhúc nhích, 2 đứa nhỏ đưa mắt nhìn nhau, len lén tiến tới thì nghe thanh âm ngen ngào bên trong của Tứ công chúa "Lão thái thái trước nay không bởi vì vậy mà khó xử ta, phò mã cũng tốt, nói với ta trai gái đều là duyên phận, cũng không phải là sự tình nóng nảy dù sao chúng ta cũng còn trẻ, chỉ có bà bà ngoài miệng không nói lại cho phò mã thêm 2 nha đầu, nói là tùy ý sai sử, này.. này chẳng phải là ở ngoài sáng trong tối muốn phò mã thu thông phòng?"

"Muội phu nói như thế nào?" Tam công chúa thở dài sờ đầu của muội muội, lúc này cũng không biết là tư vị gì.

Năm đó Tứ công chúa có được việc hôn nhân của Lý quốc công gia, nàng cũng từng hâm mộ qua, chỉ là nhìn Tứ công chúa trước đây tính tình sáng sủa nay lại rơi lệ không thôi lại cảm thấy so với muội muội mình thật là may mắn.

Nàng và Tứ công chúa đều là vài năm chưa có tin vui nhưng nhà chồng luôn an ủi nàng, làm sao lại cứ tâm như Lý quốc công gia đâu? Có dòng dõi

huân quý cho nên ngay cả công chúa cũng không để vào mắt.

"Hắn chỉ để 2 nha đầu kia làm nha đầu sai sử, ngay cả trong phòng cũng không cho vào. Về phần lão thái thái, năm đó ta chưa vào cửa đã phá nha đầu thông phòng đưa khỏi phủ." Lão thái thái trong miệng Tứ công chúa chính là trưởng tỷ của Thái Hậu, Lý quốc công thái phu nhân, nói tới nàng, thanh âm của Tứ công chúa mang theo vài phần cảm kích, thấp giọng nói "Đây là lời nói tri tâm của tỷ muội chúng ta, lúc ta chưa thể có thai, cứ tưởng rằng lão thái thái sẽ làm khó dễ ta, nhưng là đến bây giờ, lão thái thái nửa câu chỉ trích cũng không có, cũng không ban người cho, chỉ nói ta điều dưỡng thân thể, cũng không có sốt ruột, làm ta thực cảm kích."

"Nếu thái phu nhân và muội phu đều như vậy, người còn lo lắng cái gì nữa?" Tam công chúa thở dài nhẹ nhõm một hơi, ghé vào bên tai Tứ công chúa thấp giọng nói, "Lời này nói ra không tốt nhưng có thái phu nhân ở đó, bà bà kia của người tính là gì? Cuối cùng cũng phải nghe theo thái phu nhân không phải sao? Về phần sau này..." nàng vỗ tay Tứ công chúa ôn thanh nói "Người đem 2 nha đầu kia đi một vòng chỗ thái phu nhân tự nhiên sẽ có cách xử lý." Thấy Tứ công chúa chậm rãi gật đầu, nàng đẩy một cái cười nói, "Ta còn tưởng là chuyện gì, chẳng qua là 2 kẻ không có sức uy hiếp, giờ người đến là đang khoe khoang được phò mã bảo vệ sao?"

"Ta chỉ sợ việc này khó dứt." Tứ công chúa nghĩ tới phò mã nhà mình, mặt liền đỏ, lắc lắc tay nhỏ giọng nói, "Dựa vào cái gì phải đem phò mã phân một nửa cho người khác?"

"Chúng ta là công chúa, không có đạo lý cho phép phò mã tính toán." Tam công chúa thấy Tứ công chúa lại thở dài, liền an ủi "Đích thực không xong thì bảo tứ đệ và anh rể hẳn mời hẳn uống rượu?" Lời này vừa nói xong đã thấy Tứ công chúa lắc đầu thật nhanh, trên mặt trắng bệch nó, "Thôi..thôi, cái này...hoàng tỷ không biết," nàng homột tiếng nhỏ giọng nói "Phò mã nói, trước khi thành thân tứ đệ mời hai vị phò mã uống rượu, trở về, phò mã nhà ta liền...liền," trong ánh mắt tò mò của Tam công chúa, nàng thấp giọng nói "Liền thấy ác mộng."

Ai thấy bộ dáng đờ đờ sát khí hận không thể ăn tươi nuốt sống, một đao chặt con dê nướng trên bàn thành hai nửa đều sẽ gặp ác mộng

Nghĩ tới Phụng Minh, sự tích bị trong kinh gọi là mắng phu, A Nguyên trốn tại ngoài cửa nghe lén nhin không được che cái miệng nhỏ của bản thân cười trộm không thôi, thấy 2 tỷ tỷ còn đang nói lời tri tâm, Ngũ công chúa nghe vô cùng chăm chú còn nàng lại cảm thấy vô vị, bỏ cung nữ lại tự mình đi hoa viên, mới vào hoa viên đã thấy có bóng người đứng đưa, nhìn kỹ thì chính là Phụng khanh và A Dung ngồi chung một chỗ, cách đó không xa là Tường Thư Vân và tỷ muội Tề gia, vài người đang nói chuyện, thấy mỹ nhân đại ca, ánh mắt A Nguyên nhất thời sáng lên, nhào vào trong ngực Phụng khanh.

Nhưng mà vừa từ trong ngực Phụng khanh ló ra đã chạm vào ánh mắt cau mày của A Dung, chẳng biết tại sao, A Nguyên rụt cổ lại, có chút chột dạ.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40-1

Mấy năm điều dưỡng, thân mình Phụng khanh đã tốt hơn nhiều, tuy còn bộ dáng yếu đuối nhưng mà so với trước đây cường tráng hơn rất nhiều. Nhưng mà cường tráng tới đâu gặp phải công chúa điện hạ trọng lượng không nhẹ cũng ăn không tiêu.

trên mặt thiếu niên tuổi tú không bao lâu đã có mồ nhưng mà nhìn muội muội trong ngực đã leo đến chân của mình, Phụng khanh nhin xuống, ôn hòa sờ sờ đầu A Nguyên cười nói, "Hoàng bá phụ cho người về mấy ngày?" Thấy A Nguyên không hoạt bát giống trước đây, chỉ nhẹ nhàng mím môi lắc lắc đầu, cho rằng nàng đang diễn trò, lại cười nói "Mấy ngày nữa là đại thọ của ngoại tổ mẫu, phụ vương sẽ thỉnh chỉ cùng hoàng bá phụ, cho người đi mừng thọ." Ngoại tổ mẫu trong miệng hắn là đại bá mẫu của Túc vương phi, mẫu thân của anh quốc công, vị thái phu nhân này luôn luôn ôn hòa từ ái, mấy năm nay A Nguyên cũng thường đi tới anh quốc công phủ, coi thái phu nhân làm trưởng bối chân chính của mình.

A Nguyên nghe xong gật đầu, ánh mắt rơi vào bàn trái cây, chớp mắt một cái, do dự một chút rồi rất có chí khí nghiêng đầu đi.

A Dung ở một bên mỉm cười nhìn A Nguyên chột dạ quay đầu không nhìn mình, lại thấy nàng nhìn trái cây nuốt nước miếng nhưng không chịu lấy ăn, hoàn toàn không hợp với hình tượng trong ngày thường, nhử nhử lông mày xinh đẹp tuyệt trần, tự mình lấy một cái trái cây lột da cắt khối, sau thấy Phụng khanh lặng lẽ lau mồ hôi, tựa hồ ôm không quả cầu thịt, liền cười một tiếng nói với Phụng khanh "Để ta ôm muội muội đi." Thấy cục thịt nhỏ kia để phòng quay đầu nhìn qua liền nâng nâng trái cây trong tay, thấy A Nguyên quả nhiên sáng mắt lên, hắn nói "Lại đây, ta dứt người ăn."

A Nguyên nhìn A Dung không có ý tốt lành, dùng sức lắc lắc đầu tỏ vẻ cự tuyệt, tay mập chỉ chỉ trái cây rồi lại chỉ chỉ trước mặt bản thân tỏ vẻ —— trái cây lưu lại, người, biến mất!

"Để A Dung dứt người." Phụng khanh quả thật không chịu nổi, trong lòng cảm thấy hoàng bá phụ thật không phải, đem muội muội đang hào hào dưỡng thành một bé mập, nếu không phải hậu thuẫn hùng hậu, muội muội chỉ sợ gả ra ngoài thật không quá dễ dàng. Trong lòng suy nghĩ muốn A Nguyên và A Dung thân cận, trong ánh mắt không tình nguyện của muội muội đặt bé mập vào trong ngực A Dung, rồi mới ra về đứng đắn nói "Đều nói bảy tuổi bắt đồng tịch, A Nguyên còn nhỏ, ta sẽ không lấy những quy củ này ra nói với người làm gì."

Khi A Nguyên dùng sức lấy tay che mặt mình lại, A Dung chỉ mỉm cười mê hoặc tiểu sắc quý này rồi nhìn Tường Thư Vân đi lại mỉm cười lau mồ hôi cho Phụng khanh, khi dứt trái cây cho A Nguyên thấy nàng đồng tránh tây né rồi đột nhiên giận tím mặt muốn nhảy xuống, A Dung đặt trái cây ở một bên,

dùng hai tay ôm bé mập vào trong ngực, cầm để tại trên vai A Nguyên cười híp mắt nói "Lần trước, là ta không phải, A Nguyên còn muốn trách móc ta sao?"

Bị A Dung khi dễ mấy năm, A Nguyên luôn nghe hư A Dung dùng loại âm thanh làm cho lòng người ngứa ngáy khó chịu này giải thích với mình, sớm không nhớ nổi tiểu tử này làm cái gì với mình, A Nguyên nghe tiếng tim đập vững vàng cùng hương khí nhàn nhạt của A Dung, tim trong lòng nhảy bùm bùm, nhảy xong lại càng thêm tức giận, quay người lại kéo lấy vật áo thiếu niên, hết lớn, "trên người người sao lại thơm như vậy?!" là hương son phấn! Hư A Dung nhiễm hương khí từ nơi nào? Làm công chúa điện hạ quá sức sinh khí!

A Dung ngăn ra, ánh mắt dừng ở bộ dáng khí thế hùng hăng của A Nguyên lại có cảm giác thích khó nói rõ, trong ánh mắt của Phụng Khanh đành bắt đầu đi hỏi, "A Nguyên cảm thấy thế nào?" Công chúa điện hạ tức giận không kịp che miệng mình lúc này trên miệng hiện ra một cái động nhỏ tối om, biết đây là sự tình có thể làm A Nguyên thẹn quá thành giận, A Dung đành không hỏi, nhìn A Nguyên lại tiến vào lòng mình dùng sức hít một hơi sau không nói lời nào giả vờ muốn bỏ xuống, vội vàng ôm nàng nhỏ giọng nói, "Là mẫu thân tự tay học cách làm hương liệu chúc thọ cho thái phu nhân, mới vừa bị nhiễm vào."

A Nguyên cũng không biết vì sao mình lại tức giận như vậy, nghe A Dung giải thích lại ngứa cổ ngạo mạn nói, "Bản công chúa....chỉ là chỉ là tò mò thôi." nói xong, tâm tình rất tốt hướng nhìn trái cây chậu nước miếng.

"A Nguyên sinh khí, ta thật vui vẻ." A Dung dựa sát vào cục thịt mập, mỉm cười ôn thanh nói "Về sau, sẽ không có mùi hương này nữa."

"Bản cung hôm kia cũng có chút hương liệu, có thể thưởng cho người." A Nguyên cảm thấy mỹ nhân mang theo thanh hương trên người là sự tình phong nhã cỡ nào nha, lúc này rầm rì nói "Người đã 15, còn chưa cưới được nàng dâu, lại không có người theo đuổi, thật là làm người ta lo lắng nha!" nói xong thấy mỹ nhân đại ca và mấy biểu tỷ đều mỉm cười nhìn mình, nàng lại không mặt chỉ vào trái cây trên bàn nói "Còn không dứt bản cung ăn trái cây?" thật là không có nhân lực, khó trách không cưới được tức phụ!

"Ta hầu hạ công chúa dùng trái cây." A Dung quay đầu bật cười phốc một tiếng, sau đó lại khó xử nói "Chỉ là, công chúa điện hạ, miệng ngài mở quá lớn." trong ánh mắt hoảng sợ của A Nguyên, hân chỉ vào hàm răng trắng như tuyết cười nói, "Lộ ra."

A Nguyên mới vừa đắc ý vênh vao quên mất việc mình rưng rưng, quay đầu lại thấy mỹ nhân đại ca và các biểu tỷ chống trán cười đến mức cả người nghiêng ngã, không khỏi nổi giận hết lớn, "Bản cung... bản cung chỉ rưng một cái răng!" Nhưng mà vừa nói xong, lại cảm thấy răng cửa buột lỏng, không tự chủ chạm vào răng nhỏ, trơ mắt nhìn một cái khác răng khác rơi xuống, không khỏi ngây dại, há miệng run rẩy ngẩng đầu, đột nhiên trong mắt lã ra nước, khóc nói "Ta đã nói ta không đến, hoàng tử mẫu cứ bảo ta đến! Nay... nay mọi người đều biết rồi!"

nói xong, cũng bất chấp là đang ở trong ngực của hư A Dung, xoay người ôm vòng eo của thiếu niên gào khóc.

"Nhanh cho ta xem xem." trong tiếng cười của Phụng Khanh A Dung đẩy A Nguyên ra, cẩn thận nhìn nhìn lợi của A Nguyên, thấy chỉ chảy ít máu, biết răng này đã sớm muốn rớt liền thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhẹ nhàng hỏi "Rất đau sao?"

Đau ở trong lòng a....

A Nguyên ai oán nhìn hân một cái, nghiêm túc sinh khí.

A Dung thấy nàng sầm to mưa tí tách thì biết nàng đang làm bộ làm tịch, bèn lấy một khối trái cây dứt cho nàng, mặt mày ôn hòa nhẹ giọng nói, "Ăn trái cây đi."

Hư A Dung không cười mình, A Nguyên cảm thấy trong lòng dễ chịu rất nhiều, cắn một cái rồi bẹp miệng nói, "Đừng nhìn ta rưng rưng, ai không từng bị chứ?" nói xong một chút thấy A Dung chỉ mỉm cười nghe, liền cảm thấy A Dung vẫn là người tốt, chuyển chuyển ánh mắt nói "Về sau, bản cung..." cảm thấy xưng hô này quá phiền đành phải đổi trở về, nhỏ giọng nói, "Ta,, ta về sau sẽ biến thành đại mỹ nhân." nói xong, dùng sức gật gật đầu.

"A Nguyên hiện tại đã rất tốt rồi." Trở thành mỹ nhân? Trở thành mỹ nhân rồi mê hoặc một đám thiếu niên, tranh tức phụ với hân?

A Dung cảm thấy, trong hai người có hân là mỹ nhân đã đủ rồi, còn A Nguyên vẫn là tiếp tục béo tròn vậy đi, không thể để tương lai của hân thêm uy hiếp, mang theo ý xấu dứt trái cây cho A Nguyên xong, lại lấy một khối đường trắng đến mỉm cười khuyên nhủ "Người thích nhất cái này, ném thử xem?" Thấy A Nguyên tròn mắt, hoàn toàn không nhận ra dụng tâm hiểm ác của mình, sờ sờ vai A Nguyên, thấy cục thịt nhỏ om đường trắng ăn thực hạnh phúc, bị mình sờ soạng hai cái cũng không có phản kháng, A Dung đặt thêm nước trái cây trong tầm tay A Nguyên, thật ân cần nói, "Đừng ngại."

A Nguyên của hân, nhất định phải bảo trì đáng người hào hào như bây giờ nha.

Khi A Dung tràn đầy hi vọng, A Nguyên vui đầu ra sức ăn, không khí hòa hài như vậy, Phụng Khanh thờ ơ lạnh nhạt nắm tay Tường Thụ Vân khẽ thở dài, "Làm một huynh trưởng, ta có thể nhìn đến bây giờ, thật sự rất không dễ dàng." A Dung hư hòng như vậy, quả thực làm Phụng Khanh nhìn mà răng ngứa, nếu không phải cả hai đều thích thú, Phụng Khanh thật muốn gọi bốn huynh đệ tới, hào hào trò chuyện với A Dung về nhân sinh và lý tưởng.

Tường Thụ Vân là người tính tình an tĩnh, chỉ ngồi bên người Phụng Khanh mỉm cười thấp giọng nói "Nếu là có người, không thèm để ý đến hình dáng của ta, chỉ thích

bản thân ta, như vậy còn có gì đáng nói đâu?"

"Ta không phải sao?" Phụng Khanh nghiêng đầu, nhỏ giọng cười nói bên tai Tường Thụ Vân, thấy trên mặt thiếu nữ này một mảnh mỏng hồng, ánh mắt ôn hòa nhìn muội muội và bạn thân của mình, Phụng Khanh cảm thấy nhân sinh thật viên mãn. Thời điểm gần như chết đi, hân làm sao dám nghĩ tới,

mình cũng sẽ có ngày hạnh phúc như vậy?

Khi A Nguyên ăn uống no đủ, thỏa mãn lẫn trong ngực A Dung, cái bụng nhỏ nổi lên, nhìn ba biểu tỷ trước mắt, nay đã bại lộ việc rưng rưng, công chúa điện hạ cam chịu, da mặt dày chào hỏi "Thỉnh an biểu tỷ." Thấy Tường Thụ Vân thò người qua chùi miệng cho mình, vội vàng dùng đoạn tay áo chùi miệng thật nhanh, hỏi, "đã lâu không có thỉnh an lục di, nay ta ở trong cung không có phương tiện, biểu tỷ đừng quên tâm ý A Nguyên." mẫu thân của Tường Thụ Vân là di của nàng, nhìn ôn nhu ân cần kì thực khi A Nguyên thấy vị lục di này, tự như thấy cô giáo chủ nhiệm khi còn nhỏ, so với lúc ở trước mặt Túc vương phi còn thành thật hơn.

"Mẫu thân cũng tưởng niệm người, lần trước nhận quà sinh nhật của người, mẫu thân cũng thật vui vẻ." A Nguyên làm tôn thất nữ, lại không có cả vú lấp miệng em, ngược lại cùng mấy di ở chung đụng rất tốt, Tường Thụ Vân mỉm cười nói "Chỉ là mẫu thân cũng nói, "Chỉ sợ A Nguyên không dám tới gặp ta' " nàng nghiêng đầu cười, ánh mắt lưu chuyển mang theo vài phần hoạt bát hỏi "Cái này, là vì cái gì vậy?"

"Cái này..." A Nguyên chợt dạ nói, "thật sự là một lời khó nói hết nha." Chẳng lẽ muốn nàng nói, mình giống như mẹ ruột Túc vương phi, đối với cảm kỳ thư họa không biết gì cả, không cần thận bồi mực đen lên bức tranh phong cảnh di yêu thích nhất sao? Chuyện này..... nhiều thẹn thùng a, còn không bằng để nó trở thành bí mật của di và mình đi, như vậy giữa di cháu càng thêm thân cận đúng không?

Tường Thụ Vân không phải người hay so đo, thấy A Nguyên cúi đầu không chịu nói, chỉ chế nhạo nhìn nàng một cái sau lại cười nói "Có thể thấy được, đây là bí mật của người và mẫu thân?"

"Biểu tỷ tốt nhất." A Nguyên vội vàng vuốt mông ngựa, thấy Tề Nhã Tề Thiện ở một bên cười cười lại nói, "Vây mà ta không biết, tam hoàng tỷ cũng mời các biểu tỷ đến phủ chơi đùa."

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40-2

Đến lúc này vẫn hoàn toàn không thấy người bên ngoài đến quấy rầy, A Nguyên biết Tam công chúa lần này chỉ muốn thân cận với người trong nhà một chút, trong lòng cảm động vì tâm ý này, nàng cẩn thận lấy từ trong lòng ra một cái hủ bao nhỏ, kim cương bên trong lóe lên hào quang, nàng đếm đếm rồi lấy một cái đưa cho A Dung, ba cái khác đặt trên tay ba biểu tỷ nói, "Đây là cống phẩm của một tiểu quốc phương Bắc, hoàng bá phụ thấy ta thích nên thưởng hết cho ta, nay ta tặng lại cho các biểu tỷ làm đồ chơi."

Nàng lần đầu tiên thấy kim cương ở thời đại này, bộ dáng rất là hiếm lạ, vì là cống phẩm nên cũng không có nhiều, hoàng thượng thấy nàng thích liền cho nàng hết. Nàng xưa nay không bao giờ ăn mảnh luôn chia một nửa cho ngũ công chúa, bây giờ cũng không còn lại bao nhiêu, cho vài người thân cận còn lại bỏ vào kho phòng nhóc của mình, khi không có chuyện gì lấy ra nhìn cũng thấy vui vẻ, thấy A Dung cầm kim cương không nói gì cả nàng bừa mồm nói "Đây là cho di, không phải đưa cho người." Thành Dương bá phu nhân và Túc vương phi thân như tỷ muội, từ khi A Nguyên có thể nói chuyện, luôn gọi là di.

Thấy nàng còn nhớ đến mẫu thân của mình, A Dung mỉm cười cắt viên kim cương vào người xong nghiêng đầu cười nói "Muốn ta cảm tạ công chúa như thế nào?"

Tiểu tử này bộ dáng đẹp như vậy, A Nguyên cảm thấy nhìn một chút tim trong lòng đã đập liên hồi, hừ một tiếng nói, "Đây là tâm ý của ta đối với di, mới không cần người cảm tạ!" Thấy ba nữ tử khác đều lộ ra biểu tình mới lạ, nàng có chút thất vọng nói "Đáng tiếc, chính là quá ít, bằng không để hết lại cùng một chỗ, sáng ngời trong suốt mới đẹp mắt."

"Đồ tốt như vậy, chỉ một cái thôi đã hiếm thấy." Tề Thiện liền mỉm cười nói.

A Nguyên thấy gương mặt Tề Thiện ôn hòa, chẳng biết tại sao lại luôn cảm thấy khi đối mặt với vị biểu tỷ này giống như khi đối mặt với lục di vậy, cảm giác khẩn trương không dám nghịch ngợm chút nào, chỉ đành hoàng lấy tay vuốt bụng nói "Biểu tỷ thích là tốt rồi."

Thấy nàng thành thật như vậy, Phượng Khanh cũng thấy kinh ngạc, cúi đầu cười với Tề Thiện nói, "tiểu thiên ma tinh này ngày cả hoàng bá phụ cũng không chế trụ được, lại chỉ nghe lời người nói."

"Đây là do A Nguyên thân cận với ta, đúng không?" Tề Thiện nghiêng đầu cười hỏi.

A Nguyên cười lấy lòng hai tiếng, sau nhìn gương mặt Tề Thiện ôn nhuận cảm thấy thập phần thương cảm.

Nàng còn nghe lời biểu tỷ như vậy, ngày sau nếu là Phượng Minh thật sự hoàn thành tâm nguyện, cưới biểu tỷ vào cửa, nàng làm sao còn có thể khi dễ tứ hoàng huynh đây?

Nghĩ tới không thể khi dễ tứ hoàng huynh, A Nguyên thật sự cảm thấy rất phiền muộn, ở trong ngực A Dung thở dài thở ngắn, A Dung nghe thấy được cúi đầu hỏi, "Có chuyện gì không thể nói sao?"

"Mới không cần nói với người!" A Nguyên cảm thấy mình không bị A Dung đoán được tâm sự, chiếm thượng phong nên đắc ý cười hai tiếng. Cách đó không xa, Tam công chúa mang theo 2 muội muội tiến tới, A Nguyên vội tới nghênh đón, Tam công chúa cười nói, "Có các tiểu thư khác ở đây, đều là người thân cận ta an bài hóng mát trong đình giữa hồ, xem ca múa lại mát mẻ thanh nhã, các muội muội cảm thấy thế nào?" Nàng nhìn Phụng Khanh và A Dung tiếp tục cười nói "Ta có mời tứ hoàng đệ, chỉ là hiện nay hắn còn chưa tới, trong khi chờ hắn, các người có muốn uống chút rượu không?"

"Tứ hoàng huynh còn chưa tới?" Phụng Khanh kinh ngạc nói "Thành vương phủ của Tứ hoàng huynh ở gần nhà hoàng tỷ sao lúc này còn chưa tới?" Khi hai vị hoàng tử phân phong, tam hoàng tử được một chữ "Thuận", Phụng Minh lại được chữ "Thành", ai được hoàng thượng yêu thích vừa nhìn là hiểu ngay. Ít nhất là A Nguyên cảm thấy, kỳ thật tại trong lòng hoàng thượng đức hạnh của các nhi tử là cái gì hắn luôn rõ ràng thấu đáo chẳng qua là lười so đo mà thôi, tam hoàng tử Phụng Đồng tâu Thuận vương, ý tứ của hoàng thượng rất dễ hiểu —— đang hoàng một chút coi, đừng nhảy nhót nữa!

Chỉ là nhìn Phụng Đồng vẫn luôn tung tăng rõ ràng không hiểu khổ tâm của hoàng thượng, còn cố gắng khiêu chiến lão cha vốn là thần kinh không được ổn định.

So với Phụng Đồng làm bộ làm tịch, A Nguyên càng thích Phụng Minh cứng đầu, ánh mắt rơi vào người Tề Thiện rồi che miệng cười xấu xa nói "Tứ hoàng huynh nhất định là đang bận rộn!" Những người ít nhiều biết tâm ý của Phụng Minh như Ngũ công chúa cũng rúc vào bên mình cười trộm, nhỏ giọng nói "nói không chừng, hiện tại đang ôm rất nhiều quần áo, không biết mặc bộ nào mới có thể đẹp trai khí khái hơn." nói xong, 2 nữ hài nhi cùng tỉnh té nở nụ cười, Tam công chúa nghi ngờ nhìn qua "Hai nha đầu này lại điên rồi phải không?"

"A Nguyên và Phúc Thọ từ nhỏ đã luôn có thể tìm niềm vui cho mình." Phụng Khanh thấy A Nguyên và Ngũ công chúa đều ôm cánh tay hắn không buông, trên mặt lộ ra một cái nụ cười ấm áp đến.

A Nguyên vừa nói giỡn với Ngũ công chúa, vừa xem biểu tình của Tứ công chúa, thấy khuôn mặt nàng giãn ra còn mơ hồ có bộ dáng khoái hoạt sáng sủa, hiển nhiên là Tam công chúa đã khuyên được Tứ công chúa, nàng không muốn nhiều lời làm Tứ công chúa khó chịu, chỉ thấy tay Phụng Khanh rồi tò mò hỏi Tam công chúa "Tam hoàng tỷ mời những ai?" Trong kinh nữ hài nhi huân quý không ít, nhưng là có thể xem như là bằng hữu tốt lại không nhiều, Tam công chúa tuy rằng ôn hòa, nhưng mà nay Nhị công chúa đã sớm thất sủng, nàng mới là công chúa đứng đầu trong hoàng gia, ánh mắt nay cũng rất cao.

"Vài vị cô nương của nhà Định quốc công còn có.....," thấy Ngũ công chúa nghe các biểu tỳ của mình tới, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, Tam công chúa tiếp tục cười nói, "Còn có các cô nương của Thành Dương bá phủ, tiểu thư của An quốc công bị bệnh không có tới, tuy người không quá đông nhưng cũng coi như náo nhiệt."

A Nguyên nao nao, theo bản năng nhìn lại A Dung, thấy hắn tươi cười không có nửa phần khó chịu, chẳng biết tại sao trong lòng lại có cảm giác khó chịu nhưng chỉ bủi bủi nói, "trong Thành Dương bá phủ ta chỉ biết một người, những người khác đi theo thật là đa dạng!" Nàng vốn tôn quý lại được hoàng thượng sủng ái, càng thêm không kiêng nể gì, ở kinh thành trừ bỏ trưởng bối có thể quản thúc được nàng, đối với người bên ngoài không hề chứa chút khẩu đức, lúc này che miệng cười nói, "Đình đặc tới của như vậy, là mong chờ được người khác nhìn thấy mình tồn tại sao?"

Nàng khác bạc, là đích nữ của tam phòng Thành Dương bá phủ.

phu nhân Thành Dương bá là trưởng bối A Nguyên thân cận nhất, bị một em dâu khinh thường, A Nguyên đã sớm cảm thấy thái thái của tam phòng làm người khác ghê tởm không chịu được. Nay Thành Dương bá phủ chỉ có 2 nữ hài nhi, nhị phòng và tam phòng đều có một, nữ hài nhi nhị phòng rất kính yêu Thành Dương bá phu nhân, điều này không có gì để nói. Nhưng mà tam phòng luôn theo mẹ ruột của mình, bày ra bộ dáng tự xưng thanh cao, luôn ngạo mạn làm A Nguyên rất chán ghét, nếu không phải Thành Dương bá phủ vẫn chưa phân gia, nếu không sợ Thành Dương bá phu nhân khó xử, nàng hiện tại liền bảo tiểu nha đầu kia cắt đi!

A Dung nhìn A Nguyên vì mình bất bình, nhỏ giọng hỏi, "Đây là tại vì mẫu thân tức giận?"

"Dì lấy ơn báo oán được nhưng ta không được." Tam phòng ngạo mạn như vậy, nếu A Nguyên là Thành Dương bá phu nhân, sớm đã đuổi một đôi mẫu nữ ra khỏi phủ, mắt không thấy tâm không phiền, Thành Dương bá phu nhân lại chỉ không nhìn, không tranh, không biện.

"Đây mới là chỗ lợi hại của mẫu thân." A Dung liền sờ sờ đầu nhỏ của A Nguyên ôn hòa nói.

Tam phòng như vậy, kỳ thật vẫn chưa chân chính ảnh hưởng đến lợi ích của Thành Dương bá phu nhân, bởi vậy mẫu thân hắn cũng theo nàng ở trong phủ ép buộc. Tóm lại kết quả là vợ chồng bất hòa, cha mẹ chồng chán ghét, trong kinh cũng tràn đầy tin đồn về tam phẩm của hắn. Về phần đường muội kia, ở bên ngoài cũng có bộ dáng cao ngạo, hẹp hòi như vậy, nhân duyên ngày sau chỉ sợ cũng không cao được.

A Dung cười có thâm ý nói "Miễn sao không làm người chịu ủy khuất là được."

"Có quan hệ gì tới ta?" A Nguyên không giải thích được, đột nhiên chợt dạ một chút nhìn A Dung nghĩ chẳng lẽ hư A Dung đoán được mình muốn chọn một trong hai đệ đệ ngọc của hắn để gả tới? Bất quá mấy năm nay, nàng phát hiện, 2 đệ đệ của A Dung quá hàm hậu, đích thực không phải là đồ ăn của nàng, nàng đã tiếc hận đã lâu rồi, lúc này liền ra vẻ trầm ổn giương cái bụng nhỏ nghiêm túc xoay người nói, "Bản cung không ở nơi này tồn tại thừa lời với người! Vẫn là xem ca múa quan trọng hơn!" Vừa quay đầu, A Nguyên nhìn thấy cách đó không xa Phụng Minh lén lén lút lút trốn ở phía sau cây nhìn lên người khác, ánh mắt của A Nguyên trợn tròn.

Đường huynh, sao lại giống kẻ trộm gà vậy chứ?!

Chương 41

Xiêm y hôm nay của Phụng Minh thật sự rất quý dị. Ít nhất thì theo thẩm mỹ của A Nguyên, là tuyệt đối không tiếp thụ được.

Đồ của Phụng Minh luôn luôn làm từ các loại vải thông thường, thế nhưng hôm nay lại mặc một bộ cẩm bào hồng rực, không chỉ như thế, cẩm bào kia còn được thêu tám hoa mẫu đơn lớn đang hừng hực khí thế nở rộ trên xiêm y. Xiêm y này vốn dĩ người cha mẫu nhân của A Nguyên Túc vương cũng có một bộ. Vốn là nam tử tuấn mỹ trắng nõn nên màu hồng rực lại làm nổi bật được mi mắt tựa họa, phong lưu thoải mái, làm A Nguyên xem qua một lần liền nhớ mãi không quên. Bất quá hiện nay, người mặc có chút cường tráng còn có chút đen làm A Nguyên nháy một cái, không đành lòng nhìn thẳng.

Quá thảm!

Phụng Minh lần đầu tiên tới gặp trực tiếp người trong lòng, lúc này đang thấp thòmkhông yên, thấy mình đã bị muội muội phát hiện, vội vàng cúi đầu sửa sang lại xiêm y mô phỏng Túc vương thúc, rồi mới cố lấy dũng khí đi ra, trên mặt có vài phần đỏ thắm bước nhanh đến trước mặt mọi người đang bị xiêm y của hắn làm cả kinh tới nỗikhông ra lời, thấp giọng ho một tiếng, khẩn trương liếc Tề Thiện đứng sau lưng ở A Nguyên, rồi gấp ghe nói, "Ta,ta đã đến."

Tam công chúa hơi ngừng lại, tới cùng mình cũng là chủ nhân nên làm như không thấy Phụng Minh phát bệnh, chỉ cười nói, "Tam hoàng đệ tới đúng lúc." Thấy Phụng Minh khẩn trương cười, nàng biết chút ít tâm tư của đệ đệ, ánh mắt dừng trên người tỷ muội Tề gia một cái chớp mắt, thấy hai tỷ muội Tề Nhã Tề Thiện nghiêng người cúi đầu, trong lòng thờ dài chỉ cười nói, "Đều là người thân cận, sao lại đa lễ như vậy?" trong ánh mắt nhiệt tình của Phụng Minh chỉ vào hai tỷ muội cười nói "Đây là hai tiểu thư của anh quốc công, ngày thường hay tiến cung, chỉ là nhân duyên trùng hợp, các ngươi vẫn chưa từng thấy qua."

"Thình an điện hạ." Tề Nhã đã dính thân cho Phụng Đường, lúc này hào phóng hơn chút, Tề Thiện lại tuân thủ nghiêm ngặt quy củ, không vì Phụng Minh có thân phận cao quý mà tiến lên, chỉ cúi đầu thỉnh an Phụng Minh xong lui lại phía sau Tam công chúa, hiển nhiên đối với danh hiệu hoàng tử không có hứng thú. Nhưng như vậy nàng lại không thấy Phụng Minh giương mắt nhìn nàng, trong mắt mang theo vài phần si ý, thấy bộ dáng của nàng, vẻ mặt thất vọng nói, "Người cũng an."

A Nguyên nhìn bộ dáng ngốc hồ hồ của tứ hoàng huynh, thờ dài không thôi.

Ngốc như vậy, thật sự có thể lấy được tức phụ sao?

"Hoàng huynh tới chậm, nói chúng ta nên phạt ngươi như thế nào đây?" Quyết định chế tạo một cơ hội cho Phụng Minh, A Nguyên uốn cái bụng nhỏ đi đến trước mặt Phụng Minh, ngửa đầu hỏi.

"không bằng, ta mời mọi người đi xem ca múa uống rượu?" Phụng Minh thấy đường muội rút dao tương trợ, vội vàng tươi cười hòa khí.

A Nguyên lấy tay bịt mặt, cảm thấy đường huynh hoàn toàn không thể cứu.

Tề Thiện đã sớm nghe anh quốc công nói với nàng, Hoàng thượng có một người con trai bậc trực hàm hậu, nói xác thực là có chút ngốc, nàng lúc đầu không cho là đúng, chung quy có thể ở an toàn sống ở trong cung, sao có thể là ngốc tử? Nhưng mà hôm nay nghe vị hoàng tử này nói vài câu, hơn nửa đều bừa bãi, trong lòng cảm thấy hơn phân nửa là sự thật. Nàng ngẩng đầu nghiêm túc xem vị Thành vương điện hạ trong truyền thuyết, chính diện một mảnh hồng rực khoe miệng hơi hơi cứng ngắc, lần nữa dùng sức nhìn Phụng Minh, cũng không biết nên dùng biểu tình gì, lại e ngại hoàng tử tức giận, cúi đầu thật nhanh che miệng mỉm cười.

Phụng Minh đúng là thiếu niên anh tuấn, nhưng lại không giống Túc vương trắng nõn tuyệt đẹp, bởi vậy không thích hợp ăn mặt như vậy.

Nhưng mà lúc này Phụng Minh đang rất vui vẻ, thấy ánh mắt Tề Thiện dừng trênngười mình liền cảm thấy xiêm y hôm nay phá lệ tốt đẹp.

Đây đã là lần thứ hai người trong lòng nhìn hắn .

Trong lòng Phụng Minh mỹ mãn, thấy A Nguyên giương cái miệng nhỏ nhìn mình, ánh mắt rơi vào miệng nàng đột nhiên kêu lên, " Răng cửa của ngươi đâu?!" Đường muội đáng yêu của hắn vậy mà biến thành một nha đầu không răng nha?!

A Nguyên đắm chìm trong ánh mắt kinh ngạc của các tỷ tỷ, sắp té xỉu, trong lòng âm thầm ghi nợ đường huynh một lần.

Chọc vết sẹo, mà còn là ở trước mắt bao nhiêu người chọc sẹo, hoàng huynh tuyệt đối là có ý!

Đối mặt với ánh mắt ghi hận của đường muội, Phụng Minh chậm lút gãi đầu một cái.

Đứng trước cục thịt nhỏđang xấu hổ và giận dữ vô cùng, phía sau thiếu niên nhenhàng mỹ lệ, chạm trán mỉm cười nói gì đó, thấy ánh mắt Phụng Minh

lặng lẽ rơi vào trên tay A Dung, đưa bàn tay thon dài của mình ra, ôn thanh nói, "Cho ta đi?"

"Cái gì?" A Dung cười giống như mây núi mờ ảo, chỉ là mở miệng ra nói lại không có chút tiên khí gì "Là của ta, tại sao phải đưa cho người?" Vợ nhỏ của hắn sao có thể ở trong vòng tay người khác? Đại ca cũng không được!

"Đó là muội muội của ta." Phụng khanh cường điệu chữ "Ta" một chút, nghĩ tới mấy ngày trước Túc vương tiến cung, sau khi trở về lại lật bàn, bị Hoàng thượng dương dương đắc ý giơ ra cái răng sữa đầu tiên của A Nguyên khoe khoang tới tức giận đến suýt học máu, lắc đầu thở dài "Ngày sau mới là của người, nay..."

"Vẫn luôn sẽ là của ta." A Dung nhướn mày, đem răng sữa của A Nguyên trên tay thu vào hà bao, ánh mắt ôn hòa nói, "Nàng hết thấy, đều có ta làm bạn." (đoạn này ý là Phụng khanh thấy A dung cầm răng mới rụng của A Nguyên, muốn đem về mà AD k chịu, hzai.....sau này mà gái mình rụng cái răng sữa đầu tiên cũng đem đóng lọ cất)

Mới nói tới đây đã thấy cục thịt mập ào ào chạy tới ôm đuôi bản thân nghiêng răng nhô giọng nói, "Tứ hoàng huynh là trứng thối! để hắn muốn thật muốn mới cưới được nàngđi, hừ!" trong lòng A Dung khẽ nhúc nhích, sờ sờ chân tóc mềm mại của A Nguyên, nhô giọng nói "Nếu người giận hắn, vậy nghĩ cách làm hắn không vui một chút là được."

"Nhìn ta hồi cung, khi dễ hắn như thế nào!" A Nguyên tươi cười "Tà ác", trên khuôn mặt mập nhỏ nhắn đều là ý nghĩ xấu xa, làm A Dung nhìn mà trong lòng ngứa ngáy, thấy người đằng trước đều đang nói chuyện với Phụng Minh, cúi người túm móng vuốt nhỏ của A Nguyên cắn một ngụm, thấy cục thịt nhỏ từ tròn tròn mất, cười ha hả mờ nói, "không phải muốn xem ca múa sao? Đừng để ý người khác, bản thân hào hào nhi chơi đùa, tới lúc hồi cung cũng không buồn bã đứng không?"

Trong cung, nơi nào sống dễ dàng? Dù là A Nguyên được sủng ái, nhưng là ở trong cung sủng ái càng nhiều lại càng thêm câu thúc, A Nguyên nhìn như hoạt bát, làm việc không kiêng nể gì, nhưng là từ trong miệng Phụng khanh vẫn có thể nghe được, kỹ thuật đưa nhỏ này làm việc đều giữ nghiêm điểm mấu chốt, tuyệt không đụng vào nghịch lân của Hoàng thượng hoặc Thái Hậu, còn phải lấy lòng trưởng bối, không biết hao phí bao nhiêu tâm huyết. Trong mắt người bên ngoài là vinh sủng, A Dung lại cảm thấy đứa nhỏ này thực sự rất lố.

"Mau lớn lên đi." A Dung khẽ giọng nói.

Trưởng thành, gả cho hắn, hắn có thể làm cho nàng chân chính tùy tâm sở dục.

"Người có chủ ý xấu xa gì?" A Nguyên híp mắt nhìn A Dung, rồi lắc lắc thân thể nhô liền chạy đi, tự mình đẩy Phụng Minh kêu lên, "Tứ hoàng huynh đi uống rượu cùng các ca ca đi." Rồi vội vàng ngồi xổm xuống nhô giọng nói bên tai Phụng Minh "Chỗ Tam hoàng tỷ để cho huynh, vừa lúc thấy được trung tâm đình đó, hoàng huynh cao hứng lắm không?" Thấy vẻ mặt Phụng Minh kinh hi, nàng che miệng cười trộm nói "Hoàng huynh phải hảo hảo xem nha." Trong đình đều treo lụa mỏng, Phụng Minh gặp quý mới có thể nhìn thấy người bên trong, làm cho hắn nhìn không thấy ăn không được, ha ha ha

Công chúa điện hạ cảm thấy mình là một hảo haid từ không mang thù, một khi có thù nàng liền báo tại chỗ.

"A Nguyên, người thật là hảo muội muội của ta." Phụng Minh cảm động không nhẹ, thấy Ngũ công chúa còn đang hi hi ha ha mới chuyện với Tứ công chúa, một chút cũng không nhận thấy tâm ý của huynh trưởng đại nhân, hắn liền ghé vào bên tai A Nguyên nói, "Ta có được mấy vò rượu nho ngon từ thương nhân Tây Vực, ngọt và hương, đều cho A Nguyên!" Thấy A Nguyên thêm nhỏ dãi, cảm thấy lần này xem như vô công ngựa đúng chỗ, thập phần đắc ý không khỏi vò đầu cười ngây ngô.

Cái này... A Nguyên thấy đường huynh mặc một thân xiêm y phong lưu lại lộ ra cái loại ngây ngô cười này, vẻ mặt vận vẹo nói, "Ai kêu hoàng huynh mặc xiêm y này?" Quá thất đức đi! Đây không phải là đang khi dễ người sao!

"Vương thúc a, làm sao?" Phụng Minh nghi ngờ hỏi.

"Phụ vương ta?" A Nguyên trừng mắt hỏi, đích thực nghĩ không ra phụ thân nhà mình hư hỏng như vậy!

"Vương thúc nói, màu này nhìn đẹp nhất " ánh mắt Phụng Minh hướng Tề Thiện ngưng nhìn, "Huống gì ta thấy vương thúc mặc vào đẹp lắm, nghĩ chắc sẽ không sai. ... " lại tràn đầy hi vọng đối với vẻ mặt đồng tình của A Nguyên hỏi, "Tốt hơn trước đây nhìn có phải không?" hắn đỏ mặt nhỏ giọng nói, "Nàng vừa rồi nhìn ta."

Tình huống như vậy, A Nguyên có thể nói cái gì?

Đương nhiên, nếu Túc vương biết Phụng Minh dám hủy hình tượng của hắn trước mặt khuê nữ, nhất định sẽ học máu 3 lần. Ai biết cháu trai chạy tới hỏi xiêm y đẹp để là để mình mặc đâu? Có chút thẩm mỹ nào không?!

Chỉ là A Nguyên không có hứng thú gì với duyên cớ của chuyện này, chỉ túm vạt áo Phụng Minh nghĩ kế nói, "Hôm nay không thích hợp quá gấp, bằng không chính là thứ đáng đồ từ. Hoàng huynh chỉ cần giống như chính nhân quân tử cùng các ca ca thưởng rượu là được." Thấy Phụng Minh lưu luyến không rời, hiển nhiên luyến tiếc buông tha cơ hội thân cận cùng Tề Thiện, nàng cảm thấy hoàng gia có thể cho ra thiếu niên ngây thơ như vậy thật kỳ ba, không khỏi đồng tình lại mang theo giận dữ nói, "Còn có, ngàn vạn lần đừng nói chuyện, đường huynh mới vừa rồi người còn nhớ mình nói cái gì sao?!"

Phụng Minh nghe A Nguyên nói như vậy, liền cảm thấy có chút không ổn. Tình thế hồi tưởng lại một chút mới choáng váng đầu óc, sắc mặt thay đổi, ánh mắt nhìn A Nguyên giống như gặp quỷ, nước mắt kém chút nữa lăn ra nhưng hắn chỉ mạnh bạo giấu trong lòng rồi xoay người lao đảo đi ra

ngoài, không nghe thấy A Nguyên kêu to, hẳn chỉ muốn tìm một chỗ không có người khóc lớn một trận, chạy chạy đi lại vấp chân, nghe Tề Thiện thét một tiếng kinh hãi, hẳn nhin không được bi thương quay đầu, thấy người trong lòng mặt đầy lo âu nhìn mình, cảm thấy tâm hồn tổn thương được trấn an.

"Ai nha!" Phụng Minh cảm thấy trên đầu đau xót, là đụng vào trên cây, trong kia ánh mắt khiếp sợ của Tề Thiện, cảm thấy mình quá mức dọa người, che cục u to trên đầu thật nhanh chạy.

"Tứ hoàng đệ." Phụng Minh đích thực quá mức mất mặt, Tam công chúa muốn nói tốt gì đó lại nhất thời không biết nên nói cái gì, thấy vẻ mặt Tề Thiện khiếp sợ, hiển nhiên chưa từng thấy qua thiếu niên như vậy, khó khăn cười cười, ôn thanh nói, "Ngày thường, hẳn vẫn thật thông minh." nói xong nàng cảm thấy chính mình cũng không thể tin tưởng, chỉ có thể nhìn đường muội xưa nay tinh quái, thấy ánh mắt A Nguyên loạn chuyển, cười nói, "Chỉ là hôm nay cũng là có duyên."

"Tam hoàng tỷ không biết," A Nguyên cười hi hi nói, "Tứ hoàng huynh là người cứng đầu, ngây ngốc." Thấy Tam công chúa khóe mắt căng thẳng nàng liền nhào tới ôm tay Tề Thiện oán giận nói, "Ồ trong cung, hoàng tử nào không có thị thiếp? Nhưng tứ hoàng huynh, nói cái gì chỉ cần một người mình thích là đủ rồi, nay còn chưa có cung nữ ẩm giường đâu." Thấy trên mặt Tề Thiện ôn hòa rất nhiều, biết biểu tỷ đối với nam tử giữ mình trong sạch coi trọng hơn chút, lại cười hi hi nói, "Tứ hoàng huynh nhiều ngốc nha, lại nói chỉ cưới một vương phi, người khác ai cũng không cần!"

"Tứ hoàng đệ quả thật nói như vậy." Tam công chúa rất thông minh, thấy A Nguyên nói lời như vậy liền làm ra vẻ mặt bất đắc dĩ nói, "Ngay cả phụ hoàng cũng không có cách nào, chỉ để chính hấn làm chủ."

A Nguyên cũng biết, tính tình Tề Thiện có chút nghiêm cẩn, không phải nghe thấy có trai hiển nhiên động tâm, quả nhiên thấy trong mắt biểu tỷ có tán thưởng nhưng lại hết sức bình tĩnh, biết đây không phải là chuyện một sớm một chiều, e ngại làm Tề Thiện cảnh giác, chỉ nói cười chuyển hướng sang việc khác, nói chút điền cổ trong cung làm mọi người yêu thích, Tam công chúa vốn là cười híp mắt lắng nghe, nhưng khi nghe được Vương quý nhân có thai, Tứ công chúa và tam công chúa sắc mặt liền cương cứng, hồi lâu mới cô cười nói, "Đó là việc vui."

"Chẳng trách, hôm kia Vương gia vậy mà có người đến nhà, chắc là khoe ra." Tứ công chúa và Tam công chúa giống nhau, đều là vài năm chưa có thai, trong lòng không được tự nhiên, nghe xong lòng dạ trống trải đều cảm thấy không vui vẻ, Tam công chúa cười lạnh, "Chẳng qua là cái thai, là nam hay là nữ còn chưa biết, đã ngông cuồng như vậy, còn dám tới nhà ta làm thân thích, nếu không phải lão thái thái khoan dung, ta đã đem bọn người không biết phân biệt cấp bậc lễ nghĩa đánh ra ngoài!" Thấy A Nguyên giật mình lộ ra vài phần không được tự nhiên, nghĩ tới A Nguyên có một vị biểu tỷ gả đến nhà này, trong lòng hời hợt khi nói lời, nắm tay A Nguyên cười nói, "Chẳng qua là nhà hấn còn có một cô vợ nhỏ rất quy củ khả ái, ta gặp thích." Người này là vị biểu tỷ kia của A Nguyên.

"Ngay cả vị phân cũng không có, có cái gì để bừa bãi." A Nguyên cười lạnh "Chẳng qua là thai này đã lâu mới có nên hiếm lạ, mới vừa cho chút mặt mũi đã có người không biết xấu hổ." Nghĩ tới biểu tỷ bản tính ôn nhu lại mặt dày tới quý phủ người khác, không chừng quần bách đến thế nào, A Nguyên càng thêm bức bối, thấy tỷ muội Tề gia cũng cau mày, đều là biểu tỷ ruột thịt, nói chuyện cũng không khách, "Mẫu thân ta nói, nhị di trở về kinh thấy biểu tỷ như vậy, còn không biết sẽ thương tâm đến thế nào."

"Ồ trong nhà là kim tôn ngọc quý, lại phải ở nhà nghèo cửa nhỏ Vương gia chịu ủy khuất sao?" khóe mắt Tề Thiện giật một cái, lạnh nhạt nói, "Thoạt nhìn, nên gọi phụ thân và các đệ đệ đi một chuyến!"

"Bằng không, thật cho rằng anh quốc công phủ không còn người nào sao!" Tề Nhã cũng dậm chân cười lạnh "Mới là một quý nhân đã dám bừa bãi ở trong kinh như vậy, không đặt huân quý vào mắt suy tàn đang ở trước mắt, không bằng đưa biểu tỷ trở ra, miễn cho ngày sau còn mất mặt như vậy!" Quả thực làm người ta chê cười!

A Dung ở bên cạnh Phụng Khanh lặng lẽ nhìn A Nguyên tức giận cảm thấy trong lòng không vui vẻ, lặng lẽ nhớ trong lòng Vương gia một khoản nợ chờ thanh toán một phen, cũng làm A Nguyên sau này bớt giận vì đám tiểu nhân.

Vốn là việc vui trong cung lại làm mấy nữ hài nhi ai nấy đều không vui, A Nguyên cảm thấy Vương phủ thật đúng là sao chổi xui xẻo, nghĩ tới người này được Hoàng Hậu cho phép không cần thỉnh an liền thật sự dám đóng cửa ở trong cung của mình không tới gặp Thái Hậu Hoàng Hậu, khóe mắt âm trầm nói, "Là lỗi của A Nguyên làm các tỷ tỷ nghe được chuyện không vui, A Nguyên xin bồi tội!" nói xong thờ dài túm tay Tam công chúa cười nói, "sau này lại xử trí tiếp, hôm nay tỷ muội đều tới đây không thể làm mất hưng trí nha?"

"Tốt hư gì cũng đều là người." Tam công chúa kéo dài thanh âm, gọi người dẫn Phụng Khanh và A Dung đi hướng khác còn mình nắm tay A Nguyên cười nói, "Trong chốc lát nếu là người không vui, tỷ tỷ sẽ không để người đi." Thấy A Nguyên che miệng nhỏ không biết là đang cười cái gì, cúi người hỏi, "Thay răng có đau lắm không?" Thấy A Nguyên lắc đầu, nàng lại nói, "Hôm nay không cho người ăn quá nhiều điểm tâm, khỏi bị hư răng của người." Thấy bé mập rậm rì ửng vào người mình, nàng cười nói với Tứ công chúa, "A Nguyên tham ăn, lại nhiều mưu mẹo, hoàng muội chớ bị nàng lừa."

"Hoàng tỷ yên tâm." Trước mặt các tỷ muội, Tứ công chúa thấy cảm giác tức giận tới thở không được trước mặt bà bà đã biến mất, không những vậy còn khôi phục lại tính tình thiếu nữ, khi A Nguyên đang sầu mi khó kiếm, nàng cười duyên nói "Tất nhiên không để A Nguyên toại nguyện." Thấy nàng ngo ngoe nhào về phía mình, Tứ công chúa giờ tay ôm lấy A Nguyên, trong lòng lặng lẽ thở dài.

Trời đất phù hộ, để nàng có thể sinh cho phò mã một hài tử, cho dù là nữ nhi, phải chết nàng cũng nguyện ý.

A Nguyên làm bộ như không nhìn thấy Tứ công chúa âm thầm, cố gắng làm nũng bán manh, dùng sức làm đường tỷ cười rồi mới hài lòng lui ra nói chuyện với Ngũ công chúa "Người nghe thấy điều gì?"

"Lý quốc công phu nhân muốn tứ tỷ phụ thu thông phòng, tứ tỷ phụ không nguyện ý," Ngũ công chúa nói về các lời đồn "Lý quốc công phu nhân cho tứ tỷ phụ một bạt tai!" Thấy bộ dáng A Nguyên không thể tin được, Ngũ công chúa cũng là ở trong cung lớn lên, làm sao có thể thật sự là thiên chân ngốc

nghech? trên mặt liền lộ ra sắc lạnh, nhỏ giọng nói, "Sau này ta mới biết, chẳng trách tại sao Lý quốc công phu nhân nhất định phải nháo cho phu thê tứ tỷ tử bất hoà, nguyên lai..." nàng thấp giọng nói, "Nàng không phải mẹ đẻ của tứ tỷ phu."

"Nhưng tứ tỷ phu là đích trưởng tôn!" A Nguyên nghe xong kinh ngạc nói, "Trước nay chưa từng nghe nói a!" Huống gì nàng đã thấy Lý quốc công phu nhân một lần, có vài phần giống tứ phò mã, nàng tuổi còn nhỏ cũng không để bụng, tới giờ mới biết.

"Là thứ muội của mẹ đẻ đã mất của tứ tỷ phu." Ngũ công chúa khinh thường nói "Ta cũng hiểu, nay nàng cũng có con trai, nghe nói rất là trí tuệ, còn không phải mong chờ tước vị của tứ tỷ phu? Nếu không phải thái phu nhân còn tại, che chở cho tứ tỷ phu, cũng may còn có nàng vì nghe nói ngay cả quốc công cũng cảm thấy tứ tỷ phu không thông minh bằng đệ đệ." nói tới đây, ngũ công chúa đã giận dữ "Đều nói có mẹ kế sẽ không có cha, nay ta xem đúng là chuẩn xác cực kì. Cái gì đích trưởng, cũng là nhờ thái phu nhân coi trọng mà thôi."

Lý quốc công thái phu nhân là trưởng tử Thái Hậu, xưa nay là người hiểu chuyện, nguyện ý ghehnh cưới Tứ công chúa, một là để Lý quốc công phu tử nay về sau sẽ có huyết mạch hoàng gia, một chính là dùng thân phận của Tứ công chúa đền đáp chế đã tâm của Lý quốc công phu nhân.

"Nàng cứ như vậy cho tứ tỷ phu một cái tát?" A Nguyên bất khả tư nghị hỏi "Lý quốc công cái gì cũng không nói?" đầu tay chói lọi ở trên mặt, còn không thể làm tội trạng? Phò mã, vậy cũng là người của hoàng tộc, sao có thể bị một kẻ mẩu đánh ở trên mặt?! Đây quả thực là tại đánh mặt của hoàng gia!

Nhưng là bây giờ hiểu đạo thật sự rất nặng.

"Người đừng nói, vị quốc công gia kia cũng thật thú vị, nghe phu nhân nói xong chỉ nói tứ tỷ phu bất hiểu, làm mẫu thân thương tâm thất vọng, sao có thể giương mắt vì tứ tỷ phu chứ?" Ngược lại còn làm Lý quốc công thái phu nhân giận tím mặt, đưa phu thê Lý quốc công đến trước mặt mình, tuyên bố phải hưu thê, bỏ kẻ mẩu không biết nhân từ này, Lý quốc công khóc ròng thất thanh xong lại mắng tứ phò mã lòng dạ khó lường xúi giục trong nhà bất hoà, không còn mặt mũi làm thế tử Lý quốc công.

Các loại hành vi này làm Ngũ công chúa giận tới tận phế phủ, thấp giọng nói, "Thế gian này, còn có phụ thân vô tình như vậy, phu quân bạc nghĩa tới thế." mẹ đẻ tứ phò mã gặp gỡ phu quân như vậy, coi như là xui xẻo. Nhi tử chính thống lại bị thứ muội si nhục.

"Rồi sao?" A Nguyên tiếp tục hỏi, "Thái phu nhân nói như thế nào?"

"Đuổi Lý quốc công phu nhân đi thôn trang ờ." Ngũ công chúa kéo lỗ tai A Nguyên nhỏ giọng nói "Chỉ là Lý quốc công đang làm ấm ẽ trong nhà, nói tứ tỷ phu bức kẻ mẩu rồi đi, hẳn muốn đi cáo tứ tỷ phu ngộ nghịch!"

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Ngỗ nghịch?!

A Nguyên quả thực tức quá hóa cười, trên mặt lộ ra biểu tình châm chọc, thấp giọng nói, "Lý quốc công không muốn sống tốt qua ngày sao? thật sự cho rằng dựa vào thái phu nhân là hẳn có thể kiêu ngạo mãi sao?" Làm hồng thanh danh của tứ phò mã, tuy rằng ngoài miệng Hoàng thượng sẽ không nói gì nhưng về sau Lý quốc công còn có thể tốt sao? Lý quốc công đây là lấy cả gia tộc và thái phu nhân ra để đánh đổi sao, nghĩ đến đây A Nguyên lại thấp giọng hỏi, "phu nhân Lý quốc công, rất đẹp sao?" tuy đã gặp một lần nhưng nàng không quá chú ý, cũng không cảm thấy quá đẹp, không nghĩ rằng lại có thể làm Lý quốc công mê mẩn tới nỗi không để ý tới trường tử, quả thực là phụ nhân rắn rết!

Ở trong cung, Ngũ công chúa và A Nguyên có quan hệ tốt nhất cũng hiểu tính tình yêu hận rõ ràng của nàng nhất. Nếu gặp người thân cận, làm nũng nhõng nhẽo thế nào cũng được, nhưng là gặp phải người nàng chán ghét giống như tiện nhân phu nhân Lý quốc công, chỉ sợ trong lòng A Nguyên đã sinh ra hận ý. Ngũ công chúa cũng không phải đơn thuần lớn lên trong cung, ngày thường bày ra bộ dáng khả ái ngây thơ chẳng qua là để làm trường bối thích, lúc này thấy A Nguyên đã có chút tức giận, liền không che giấu chút nào neho mắt phượng cười lạnh "Đây chính là chỗ tốt của thứ nữ, quen giả vờ nhu nhược, làm Lý quốc công cảm thấy cả phủ đều bạc đãi phu nhân của hắn."

Đích nữ thế gia nghiêm chỉnh thường ngày đều có phong phạm nghiêm cần làm sao có thể là đối thủ của người như vậy, huống gì mẹ đẻ tứ phò mã mất sớm, Lý quốc công chỉ nhìn người mới cười, làm sao còn nhớ rõ người cũ đây.

"Thái phu nhân là người tốt như vậy..." A Nguyên chép miệng.

Trưởng tử của Thái Hậu, lão thái quân quốc công phu, con cháu đầy nhà, quả thực là nhân sinh đại thắng a, không nghĩ tới lại gặp phải nhi tử nào tàn, nay bị chọc tức tới không ra bộ dáng gì.

"Nghe nói, Lý quốc công phu nhân còn muốn đem cháu gái ruột của mình cho tứ tỷ phu làm nhị phòng, nói là kéo dài hương khói cho Lý quốc công phu, tứ tỷ phu không nguyện ý còn mắng nha đầu kia là hảo hảo chính thất không làm lại làm nhị phòng cho người ta, quá sức không biết xấu hổ, làm Lý quốc công phu nhân giận dữ rồi cho tứ tỷ phu một bạt tai." Ngũ công chúa phẫn hận dậm chân "Tứ tỷ tỷ là người rộng rãi, nếu đổi lại là ta, một roi quất chết

tiểu tiện nhân kia rồi mới tỉnh xong!" nói xong, lôi kéo A Nguyên hỏi, "liệu ngươi có biện pháp gì không?"

A Nguyên mặc dù còn nhỏ nhưng có rất nhiều chủ ý, xưa nay trong cung luôn luôn là A Nguyên nghĩ kế, Ngũ công chúa thực hiện, nàng ôm hận nói, "Tứ tỷ tỷ là công chúa, tôn quý vô cùng, vì sao gặp phải bà bà như vậy?!"

A Nguyên lúc này chỉ có thể cười khổ.

Ngũ công chúa nói muốn giết người, nàng còn thật sự tin nhưng là Tứ công chúa lại khác.

Mẹ đẻ Ngũ công chúa là Đức phi người đứng đầu tứ phi, ngoại tổ gia là Định quốc công phủ hiển hách trong kinh, lại được Hoàng thượng và Thái Hậu yêu thích, dĩ nhiên không hề có kỵ gì. Nhưng là thân phận Tứ công chúa lại không có tôn quý như vậy, tuy rằng thường ngày cũng được sủng ái, nhưng nếu dám làm mất thể diện hoàng gia còn chưa biết Hoàng thượng sẽ nghĩ thế nào đâu, tuy rằng không thân cận với Tứ công chúa bằng Ngũ công chúa nhưng nàng cũng không muốn đường tỷ sống khổ sở, nghĩ tới những việc Lý quốc công làm, nàng cắn chặt răng, trong lòng sinh ra một chủ ý.

"Hiếu đạo luôn là nặng nhất." A Nguyên thấy cung nữ đều đã cách xa liền ghé vào người Ngũ công chúa nhỏ giọng nói, "Chỉ là sợ rằng phải để tứ tỷ phụ nếm chút khổ sở, không biết tứ tỷ tỷ có bỏ được hay không." Xong thấp giọng nói vài câu, Ngũ công chúa nghe xong trong mắt sáng choang liên tục gật đầu, A Nguyên rút cổ nói, "Chớ để cho tứ tỷ tỷ biết là ta nghĩ ra chủ ý này!" Nàng nhỏ như vậy mà nghĩ ra được chủ ý như thế chỉ sợ sẽ làm người ta cảm thấy tâm địa quá ác độc.

"Ngươi yên tâm." tình cảm của Ngũ công chúa và A Nguyên không thể so với tâm thường, biết nàng kiêng kỵ điều gì, vỗ vỗ lồng ngực của mình cười hi hi nói "Việc này là do ta nghĩ ra, có liên can gì tới người đâu?" Dừng một chút rồi nắm tay A Nguyên thành khẩn nói "Huống gì ngươi là muội muội của ta, dù ngươi không nói vậy ta cũng sẽ che chở thanh danh của ngươi." Lại cười nói, "Lần này, ta có thể thờ ra một ngụm ác khí, đến lúc đó ngươi có muốn cùng ta đến Lý quốc công phủ xem náo nhiệt không?"

"không tốt lắm đâu." A Nguyên trong lòng động dậy nhưng vẫn làm bộ.

"Ta biết chắc là ngươi muốn đi." Thấy trong ánh mắt cực thịnh đang tỏa ánh sáng, Ngũ công chúa cười, rồi lại cười lạnh nói, "Cho rằng chúng ta sẽ lo nếm chút sợ hãi đồ nên không dám làm gì nàng sao? Vậy để cho nàng biết, trêu chọc hoàng gia sẽ có kết cục gì!" Tứ công chúa đã gả vào phủ Lý quốc công, nếu hoàng gia nhúng tay quá nhiều vào gia sự sẽ bị chỉ trích, nhưng là Lý quốc công phủ cũng không nên khi dễ người quá đáng như vậy.

"đã lâu không tới thỉnh an thái phu nhân, chúng ta hẳn là nên đi gặp một chút." A Nguyên liền cười hi hi khép miệng nhỏ nói.

Tìm ra lý do quang minh chính đại như vậy, tâm tình A Nguyên thật tốt, thấy các tỷ tỷ ở đằng trước nhìn qua vội vàng nhào vào lòng các nàng, lộ ra khuôn mặt đáng yêu như động vật nhỏ ưa làm nũng, dụ cho các tỷ tỷ đều cười rồi mới nắm tay Tường Thư Vân đi tới đình nghỉ mát.

Tam công chúa nói thực đúng, vừa vào đình, A Nguyên đã cảm giác được một luồng khí tức thanh mát đánh tới. Trong đình lúc này đã có mấy nữ hài nhi ngồi ở một bên nói chuyện, thấy Tam công chúa và mọi người tiến vào đều đứng dậy mỉm cười đi tới vấn an rồi mới ngồi xuống. Nhìn các nha đầu của Tam công chúa đặt điểm tâm tinh xảo và nước trà lên bàn rồi yên lặng thối lui, lúc này mới có một nữ hài nhi mặc váy màu xanh nhạt cười hi hi với Ngũ công chúa rồi nghiêng đầu nói với A Nguyên "Ta biết mà, nơi nào có A Nguyên, tuyệt đối sẽ có biểu muội."

cô bé này nể lễ ôn hòa, còn dám định đặc gọi tục danh của A Nguyên và Ngũ công chúa, dĩ nhiên là người thân cận, A Nguyên che miệng cười giòn tan nói, "Khang nhi tỷ tỷ chỉ là vì muốn gặp ngũ hoàng tỷ mới nhớ tới ta sao?" cô bé này là đích nữ của Định quốc công, là Đường tỷ của Ngũ công chúa, xưa nay ôn nhã hào phóng, thường ngày được Tường Thư Vân chiều cổ cực tốt, nay đang nghỉ thân. Chỉ là, tuy rằng cũng thân cận nhưng A Nguyên lại không như ở trước mặt Tam công chúa kiêu căng tùy ý, ngược lại bộ dáng có chút quy củ, tuy còn nhỏ nhưng lại có một loại uy nghi.

"Làm sao có thể muốn gặp ta, rõ ràng là nghĩ cách để ta dự bị thêm đồ cưới đó thôi." Ngũ công chúa ra vẻ sầu bi thờ dài, "Thôi thì kim ngân châu báu trong tiểu khố phòng của ta đều cho biểu tỷ thêm trang đi."

"nói nghe thật là keo kiệt." cô bé này đỏ bừng mặt nói hờn làm Ngũ công chúa phải vây quanh nàng bồi tội không ngừng rồi mới bắt đầu cười.

một đình đều đang cười nhìn bộ dáng Ngũ công chúa làm nhỏ phục thấp, thời điểm A Nguyên cúi đầu uống trà, ánh mắt nhìn về phía trong góc, phía sau sa mạn chỗ 2 nữ hài nhi, thấy một người vẻ mặt vui vẻ vỗ tay nhìn Ngũ công chúa sâu mi khổ kiếm, gương mặt vô ưu vô lự, một cái khác lại cố gắng ngồi thẳng lưng, làm ra bộ dáng đoan trang trầm tĩnh, trên mặt tuy rằng cười nhưng lại không đạt tới đáy mắt, A Nguyên ở trong lòng bĩu môi, hướng về cô bé phía đằng trước cười nói, "A Dung ca ca cũng tới rồi, ta biết là có thể nhìn thấy A Dao tỷ tỷ mà."

A Nguyên vừa nói, ánh mắt của các nữ hài nhi kia liền rơi tới đây, nhưng mà cô bé kia cũng không dám tùy ý như tiểu thư Định quốc công phủ, chỉ đứng dậy lại ngồi bên người A Nguyên cười nói, "Đại bá đã nói qua, công chúa sẽ tới, đại bá mẫu cũng bảo là ta phải hảo hảo chơi đùa với công chúa." Thấy A Nguyên mỉm cười, rất là thanh tú, nàng cảm thán nói, "Điện hạ này, càng thêm có bộ dáng cười không lộ răng" nói xong lại lộ ra biểu tình hâm mộ nhỏ giọng nói, "Sao ta lại không được như thế đây?" Mẫu thân nàng là nữ nhi của võ quan, thích nhất chính là há mồm cười to, nàng cũng thấy rất dễ nhìn, phụ thân cũng thật thích, nhưng là nàng thấy các tiểu thư thế gia trong kinh tựa hồ cũng cười không lộ răng, rất có quy củ.

Da mặt A Nguyên co giật, thật muốn nói là nếu không phải mình không đủ răng nàng cũng thích cười lộ đủ tám cái răng a, chỉ là nói thế quá mất mặt, đành phải hàm hồ hỏi, "Di nói như thế nào?" Di ở đây chính là Thành Dương bá phu nhân.

"Đại bá nương nói ta cứ là chính mình." A Dao đỏ mặt nói, "một khi đang trang là phải trang một đời, cuộc sống này có biết bao nhiêu đau khổ a." Nghĩ tới điều đại bá nương nói, nếu một nam tử thích người thì mặc kệ người có bộ dáng gì hẳn cũng sẽ yêu thích, A Dao đỏ mặt lại ngượng ngùng nói với A Nguyên điều đó, chỉ nhỏ giọng nói, "Ta cảm thấy đại bá nương nói đúng cực kì." Cha nàng cũng là đối với mẫu thân nàng như vậy. Nàng nhìn ở trong mắt, trong lòng luôn cảm thấy cực kì hâm mộ.

Đến cùng cũng không thân, A Nguyên chỉ cười híp mắt nghe không hề lăm miệng, chỉ là chẳng biết tại sao lại nghĩ tới A Dung hư hỏng cái gì cũng dám nói dám làm, nằng giật mình, bỗng dưng có cảm giác thấp thòm, ánh mắt lại rơi vào nữ hài nhi ngồi đối diện với A Dao, thấy nàng bởi vì A Dao ngốc hồ hồ nói lời tri tâm, trên mặt lộ ra châm chọc thân sắc mang theo vài phần khinh thường, trong lòng A Nguyên cười lạnh một tiếng, nhìn ánh mắt khinh thường A Dao của cô bé lửa giận trong lòng A Nguyên bốc lên.

Đây là nhìn A Dao nhìn bộ mình nên chú ý mắt sao?

Hai cô bé này, chính là 2 đường muội của A Dung. A Dao là đích nữ nhị phòng, thiên tính sáng sủa, chung đụng với A Nguyên cũng không tệ lắm. Ngược lại là đích nữ tam phòng, luôn mang theo một bộ "Tiên khí", tự xưng là bộ dáng thanh cao, làm người ta phát ngáy.

Lại nghĩ đến nữ hài nhi này và nương của nàng cũng đồng dạng thanh cao như thế làm cho Thành Dương bá phu nhân chịu không biết bao nhiêu khổ, trong mắt A Nguyên hơi trầm rồi mới cười hi hi dung về mặt ngây thơ nói, "Hôm kia hoàng bá phụ có nói, Sơn Tây Bó Chính Sứ làm quan bất lợi, bị gọi hồi kinh, hiện tại trong kinh đều đang đồn ầm lên chuyện này, không biết rốt cuộc là có duyên cớ gì."

A Nguyên cười tới vô cùng ngây thơ lại làm A Dao ngánh một chút, cổ gồng cười một tiếng rồi theo bản năng nhìn đường muội sắc mặt đại biến.

A Nguyên ở một bên vừa cười vừa uống trà, thưởng thức biểu tình của nữ hài nhi kia, thấy đôi mắt nàng lúc này đã mang sương mù liền cảm thấy vui vẻ, tâm tình thật tốt ra bên ngoài trêu ghẹo Tam công chúa "Tam hoàng tử, không phải nói có ca múa rất đẹp mắt sao?"

cô bé Trầm gia kia, ngay từ đầu còn đối với đường tỷ là A Dao thập phần khinh thường.

Đường đường là thiên kim bá phủ, thân phận cũng rất cao quý, lại khom lưng trước mặt quý nữ tôn thất, cùng đường huynh nhìn như trích tiên kia giống nhau, lúc nào cũng lấy lòng Vinh Thọ công chúa, làm mất hết mặt mũi trong nhà! Vốn là cảm thấy xấu hổ, nàng đã cố nén không thích ứng trong lòng để đến, chính là vì không muốn bị người lấy ra cái sai làm người trong nhà khó xử, làm sao nghĩ đến công chúa con của Túc vương gia lại còn nhắc tới sự tình của cậu nàng, chẳng phải là đang cố ý làm cho nàng khó coi?

không sai, Sơn Tây Bó Chính Sứ trong miệng A Nguyên, chính là cậu ruột của cô bé này, cũng bởi vì trong nhà có một núi như vậy, nàng và mẫu thân của nàng mới có thể chú ý xuất thân của một nhà đại bá nương, không nói đại bá nương mẹ hoặc Đại bá phụ từ một tiểu nha hoàn leo lên đến vị trí bên người bá phụ, chính là vì huynh trưởng nhà mẹ đẻ, cũng thật làm người ta khinh thường. Bởi vì bộ dạng tốt xem một chút, khí khái của người đọc sách cũng hoàn toàn không cần, nhìn bộ để cười quý nữ tôn thất, tuy nay quả thật phong cảnh đặc ý, nhưng mà nàng xuất thân là nữ tử Thanh Lưu, sao có thể chấp nhận được chứ?

Mẫu thân nhìn bộ quần áo huyện chủ, làm nhi tử liền nhìn bộ công chúa vẫn đang là một tiểu nha đầu!

Đích thực dọa người, thanh danh đều bị các nàng làm hỏng!

Nhưng nói đến cùng, sự tình của cậu cũng làm mất mặt vô cùng, cô bé này làm sao còn hơi sức khinh bỉ người ngoài, chỉ cảm thấy ánh mắt khác thường người khác nhìn mình, nhìn tới nỗi đứng ngồi không yên, trên mặt đỏ bừng, thấp giọng nói, "Cậu ta, cậu ta cũng chỉ là bị người vu hãm" nói xong, trên mặt đỏ bừng, ánh mắt xấu hổ tới muốn rơi lệ.

Nếu cậu thật sự bị định tội, tuy cùng nàng không quan hệ nhưng là ngoại sanh nữ nhi của tội quan...

"Chúng ta là nữ hài nhi, ăn uống, ngâm thi tác họa là được, chuyện triều đình làm sao chúng ta có thể quản?" Tam công chúa lấy cây quạt vỗ vào trên tay đang chuẩn bị bóc thêm một miếng điểm tâm rồi nói, A Nguyên ngưng ngưng thu vuốt về che miệng hòa khí cười nói, "Bản cung chỉ là thuận miệng thôi, không nghĩ tới lại làm vị cô nương này thương cảm, thật mất hưng trí nha, mà thôi xem ở tình cảm của A Dao tỷ tỷ, dù là bản cung nói sai cũng kính xin cô nương chớ để ở trong lòng" không phải là ý vào cậu người nên không thêm đặt đi vào mắt sao, ta đây ở trước công chúng bóc tâng da này của người, xem người còn kiêu ngạo cái gì!

Tâm trạng của A Nguyên vốn không tốt hiện tại cảm thấy thực hết giận, thấy nữ hài nhi kia phần hận quay đầu trên mặt có vài giọt lệ, dừng một chút lại cảm thấy không nên so đo với một bé gái nhiều như vậy nên nhẹ giọng nói, "Thanh gia tự thanh, hoàng bá phụ sẽ không oan uổng người tốt." Vậy cũng là an ủi, chung quy nếu cậu của cô bé này thật sự trong sạch, hoàng bá phụ tuy rằng ở hậu cung là một tra nam nhưng ở trong triều coi như là có chút sang rọi. Đương nhiên nếu không phải trong sạch, không biết ngày sau vị tam phu nhân của Thành Dương bá phủ kia còn dám bày ra bộ dáng coi thường người khác nữa không.

A Nguyên một lòng cho rằng mình đang an ủi người ta lại không nghĩ tới nữ hài nhi kia vẫn tức nổi phổi, trong lòng hận nàng thêm vài phần.

Nay ai chẳng biết, cậu của nàng bị hạ ngục, ngoại tổ gia đem tất cả các chiêu thức ra để gỡ án nhưng lại chỉ chờ tới một giáo điều của Đại Lý tự đến điều tra tin tức. Ngoại tổ gia không có biện pháp, chỉ có thể cầu đến trước mặt Thành Dương bá, ai biết Thành Dương bá lại ghi hận mẫu thân trước đây bất kính đối với Thành Dương bá phu nhân, thái độ không chịu để ý chỉ bằng quang nhìn. Thành Dương bá đến cùng vẫn cách một tầng, mẫu thân lau mặt ăn nói khép nép đi cầu phụ thân, này lại là thân thích gì? Ai lại nghĩ tới phụ thân của nàng nhẫn tâm chỉ biết nghe theo huynh trưởng và tẩu tử, chỉ đi tới nha môn hỏi một hồi rồi trở về liền nói với mẫu thân là vụ án này bị Hoàng thượng để mất tới, nay ai muốn cứu cũng sẽ gặp chuyện không tốt theo.

Bộ dáng bất lực, nhưng là nàng biết, phụ thân đây cũng là hận mẫu thân mấy năm nay ở trong phủ sinh sự với tổ mẫu và bá nương nên không muốn quản mà thôi.

Cờ nào nhấn tâm!

cô bé này ở trong lòng hận cực chỉ là không nghĩ tới mất thể diện ở trong mắt người ngoài đành lạnh lùng về vị trí của mình ngồi xuống. A Dao thấy vậy ngượng ngùng cúi đầu an ủi.

Chọc vết sẹo cái gì, cũng không phải ai cũng hung ác như A Nguyên vậy.

A Nguyên thấy cô nương này đem hảo ý của mình quăng xuống mặt đất rồi dẫm lên nhưng nghĩ dù sao A Dung cũng không muốn nàng sinh ra tranh chấp bèn bỏ mặc rồi quay qua Tam công chúa đang ngồi bên cạnh canh chừng giữa A Nguyên và điểm tâm mềm nhũn kêu lên, "Tam hoàng tỷ, ca múa nha." Tam công chúa bắt đầu cười, vỗ vỗ tay, liền thấy một nhóm nữ nhân nữ mạo xiêm y phiêu dật đi ra nhẹ nhàng uyển chuyển múa giữa hồ như tiên nữ đang bay thật sự, A Nguyên không khỏi hứng thú, chợt nghe Tam công chúa ở một bên cười nói, "ở đây có cây cầu đá ẩn dưới nước, có phải rất mới lạ không?"

Quả thật rất đẹp, A Nguyên ở trong đình tròn tròn mắt, hưng trí bừng bừng xem ca múa.

Tam công chúa vốn là muốn gọi các muội muội tới giải sầu, lúc này cũng không nói lời mất hứng. Tường Thụ Vân ở bên cạnh bắt đầu viết thơ lại thấy Tề Thiện trải ra giấy vẽ cực lớn, nghĩ nghĩ rồi mới hạ bút, chỉ trong chốc lát đã ra một bộ họa quyền rất sống động. Tường Thụ Vân là người tình thơ ý họa đều thật tinh thông tại bức họa của Tề Thiện trầm ngâm một lát rồi viết một bài thơ ngũ ngôn bát luật, các tỷ muội truyền tay xem, khen ngợi không thôi, mọi người xem ca múa rồi nói nói giỡn giỡn, thấp phàn tự tại.

Ngũ công chúa lúc này đã trở về ngồi bên người A Nguyên, thấy cách đó không xa cũng có mấy thiếu niên đang nhìn về hướng trong hồ, là Phụng Khanh và mọi người, ngay cả tình trường thất ý hảo tử ca của nàng cũng da mặt dày thò đầu ra ngoáy ngoáy, hơi hơi do dự nhưng Ngũ công chúa vẫn không có đẩy sa mạn ở chỗ Tề Thiện ra, chỉ nhỏ giọng nói với A Nguyên "Dù là thật tâm yêu thích cũng không nên đường đột thanh danh cô nương nhà người ta, đúng không?" Thấy trong mắt A Nguyên hơi hơi sáng ngời, rất là khẳng định lời của nàng. Ngũ công chúa cười dán vào bên tai A Nguyên nói, "Tứ hoàng huynh thích Tề gia tỷ tỷ, nhưng là ta coi, Tề gia chỉ sợ sẽ không đơn giản đồng ý."

Lời này, hỏi thăm Túc vương năm đó bị Tề gia khi dễ tới suýt thất cổ sẽ biết.

Cho tới bây giờ, nữ nhân cha nhà mình vẫn luôn nhớ mãi không quên "hậu đãi" lúc trước, A Nguyên tự nhiên biết chỉ đành đồng tình tứ đường huynh một chút, nhin cười nói, "Hoàng tỷ không cảm giác được, hoàng bá phụ cũng rất là dễ chịu sao?" Thấy Ngũ công chúa khẽ gật đầu, hiển nhiên cũng từ Hoàng thượng thông thường trên chóc mà nhìn ra, ánh mắt nhu hòa nhìn lại thấy vài thiếu niên đều đang nói cười, vẫn chưa để ý nữ nhân như họa ở bên hồ, trong lòng cảm thấy vui vẻ, nhẹ giọng nói, "May mà, hoàng bá phụ là người cha tốt."

Nếu thật muốn nhúng tay vào hôn sự của Phụng Minh đã sớm hạ chỉ tứ hôn mặc kệ ý kiến của Phụng Minh, nhưng là Hoàng thượng vẫn chưa làm như vậy, chỉ để Phụng Minh tùy tâm ý, tự nhiên là nhìn ra điều gì đó nhưng vẫn chưa ngăn cản, có thể thấy được trong lòng Hoàng thượng, hạnh phúc của con trai cũng rất trọng yếu, cũng đối với việc các hoàng tử liên tiếp muốn đám hỏi với anh quốc công phủ không hề nghi ngại.

Huống hồ...

Ánh mắt A Nguyên không tự chủ được rơi vào người Tề Nhã Tề Thiện đang cười đùa, cảm thấy cậu mình, một người biết vượt mong ngựa như vậy, làm sao hoàng bá phụ của nàng hoài nghi được đây?

Khi vài vị cô nương của Định quốc công gia đều đang hưng trí bừng bừng nhìn, A Nguyên lại thấy Tam công chúa mỉm cười trầm mặc một hồi rồi gọi A Dao đến trước mặt, mỉm cười hỏi, "Ca múa hôm nay, ngươi có thích không?" Thấy ánh mắt Tam công chúa và Tứ công chúa nhìn A Dao đều mang nhu hòa cùng thiện ý, nàng cảm thấy có chỗ nào đó quái quái.

"Thần chưa từng thấy qua ca múa đẹp như vậy." A Dao là một cô nương sáng khoái liền cười hi hi nói.

"Người không biết đi, ai bảo người chạy trốn." Ngũ công chúa trốn ở ngoài cửa nghe lén rất lâu, rất là đắc ý nói "Nhìn bộ dạng của tam hoàng tỷ kia, người còn không minh bạch sao? Đây là... " nàng lên lên dán tại bên tai A Nguyên nói, "Đây là muốn cưới Trầm gia cô nương làm em dâu đây."

Khuôn mặt béo phì của A Nguyên nhảy dựng lên, nhỏ giọng nói, "Trách không được." Trách không được lần này ngoài việc mời cô nương của An quốc công phủ và Định quốc công phủ chỉ mời Thành Dương Bá gia cô nương, nguyên lai là Tam công chúa đang xem mắt đệ muội a.

Trong lòng cảm thấy ánh mắt Tam công chúa không sai, chung quy nhà chồng của Tam công chúa không tính là huân quý, bất quá là gia đình mới nổi, huân quý như Định quốc công phủ vậy thực sự sẽ chướng mắt loại gia đình này, còn không bằng đi tìm ở gia đình chạm tay có thể bồng chi là căn cơ không sâu Thành Dương Bá. A Nguyên thấy Tam công chúa nhìn A Dao bộ dáng gần như là từ ái, nhẹ giọng nói, "Thành Dương bá không có khuê nữ, 2 cháu gái không khác gì thân nữ, tam hoàng tỷ lúc này nhặt được đại tiện nghi." nói xong đưa ánh mắt nhìn nữ hài nhi của tam phòng Thành Dương bá phủ đang ngồi trong góc kia sắc mặt âm tình bất định nhìn hết thấy, lắc lắc đầu thấp giọng nói, "Cũng không biết vị này có biết là mình đã bỏ lỡ một nhân duyên tốt hay không."

Có thể mời cả 2 người cùng đến, nói vậy ngay từ đầu, Tam công chúa cũng vẫn chưa quyết định chọn ai.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sùng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 43-1

Lần này, quả thật A Nguyên đã đoán trúng.

Tam công chúa vẫn còn đang do dự.

Thành Dương bá là tâm phúc của Hoàng thượng, trong triều số người ghen ghét không ít nhưng lại không ảnh hưởng gì tới việc Hoàng thượng yêu thích, nghe nói ngay cả Thái Tử cũng vô cùng tin tưởng Thành Dương bá. Tuy nàng hiểu biết không nhiều, nhưng cũng biết Túc vương xem trúng con trai trưởng của Thành Dương bá là con rể, chỉ cần việc thành công thì phù Thành Dương bá ít nhất ba đời đại phú đại quý. Nói tới cùng, có thể được công chúa chấp nhận gả cho quả thực là kim bài miễn tử rất lớn. Gia thế như vậy dĩ nhiên là đối tượng lựa chọn tốt nhất trong lòng Tam công chúa, chỉ là đáng tiếc Thành Dương bá không có con gái ruột nhưng nhị phòng và tam phòng lại có, Tam công chúa cảm thấy lựa chọn như vậy cũng không sai.

Lúc đầu nàng không biết A Nguyên có địch ý đối với nha đầu của tam phòng. Xuất thân của A Dao quả thật không tệ, hưởng gì nàng lại là trưởng nữ của bá phủ, nữ hài nhi thứ nhất luôn luôn bất đồng, chỉ là phụ thân của A Dao lại là quan võ, cùng với nhà chồng của Tam công chúa là thư hương môn đệ không quá phù hợp. Cô nương Tam phòng ngược lại có xuất thân Thanh Lưu nhưng làm việc có chút thanh cao không hợp với mọi người ở đây, Tam công chúa muốn một đệ muội đến ở chung hòa thuận, không phải đem về để đặt trong nhà cung phụng nên không quá thích. Nhưng là hôm nay thấy A Nguyên há mồm đã không cho cô nương này mặt mũi, Tam công chúa cảm thấy không cần do dự.

Có thể làm A Nguyên trở nên như vậy không chừng trong này còn có chuyện gì dấu diếm người khác, Tam công chúa nghĩ tới sau lưng A Nguyên là những ai tự nhiên dễ dàng chọn lựa.

Hưởng gì A Dao không có khiếu căng ngạo mạn, Tam công chúa cũng không muốn tìm một đệ muội không được tự nhiên, càng thêm cảm thấy A Dao rất tốt.

Thấy Tam công chúa vẻ mặt ôn hòa nói giỡn với A Dao, A Nguyên cảm thấy rất thú vị.

Lớn như vậy rồi mà trừ bỏ thấy các phi tử ở trong cung dùng các loại biện pháp để thông đồng hoàng bá phủ, nàng vẫn chưa từng thấy qua mai mối, ngay cả ca múa cũng không xem chỉ trốn sau lưng Ngũ công chúa len lén nhìn Tam công chúa lặng lẽ đem đề tài chuyển dời đến tiêu thức của nàng, người này nay tuổi không lớn nhưng lại hết sức hiểu chuyện, đọc sách không bao giờ cần người khác thúc giục, năm nay muốn hạ tham dự thi cử để thử xem học vấn của mình, nhưng hẳn cũng không phải là một sách, thường ngày cười ngửa luyện kiếm cũng rất khá, nghe xong A Nguyên không khỏi che miệng cười nói, "Nghe lời Tam hoàng tỷ nói, ta còn tưởng rằng đó là Nhị Lang Chân Quân hạ phạm!"

Ngũ công chúa sớm biết đường muội bốn cột, cố nén cười nhỏ giọng nói, "Ta thấy A Dao cũng bị chân quân mê hoặc mất thôi." không phải a, A Dao không có nghe hiểu Tam công chúa nói với nàng những chuyện này để làm gì, nhưng là vì mẩu thân nên nàng rất sùng bái người đọc sách, thường ngày luôn tin phục đường huynh A Dung, nghe thấy Tam công chúa nói như vậy, vỗ tay cười nói, "Nghe thấy thật đúng là bất phạm." Nhưng là công chúa điện hạ nói với nàng nhiều như vậy làm cái gì? Chẳng lẽ là muốn bảo nàng tỷ thí chút võ nghệ với vị công tử kia sao?

Có mẹ ruột xuất thân là thế gia võ tướng A Dao tỏ vẻ khó khăn, nếu đúng là như thế, có phải dùng tới bản lĩnh thật sự không?

đã từng kiến thức qua sức chiến đấu của A Dao khi dùng đại đao, A Nguyên tuy rằng giáo hoạt nhưng cũng không biết rối rắm trong lòng A Dao nếu không nàng sẽ lặng lẽ thấp "Nhị Lang Chân Quân" một cây nến.

Tam công chúa cũng làm sao biết được? Thấy A Dao chân thành sáng khoái không hề ngại ngùng, trong lòng càng thích không được, cảm thấy đây mới là đệ muội trời định của mình, nàng ôn nhu vỗ tay A Dao cười nói, "Có cơ hội tốt, các người cùng cười ngửa chơi đùa với nhau." Thấy A Dao do dự, nàng liếc mắt nhìn mấy muội muội bên cạnh, Tứ công chúa ở một bên liền cười nói, "Đều là người thân cả, đâu có nhiều quy củ như vậy? Hưởng gì cũng có chúng ta ai dám nói gì không phải?" Trấn an A Dao xong Tam công chúa quay đầu khách khí nói "A Kính xưa nay phong nhã, không bằng làm thi góp vui?"

A Kính thấy đường tỷ ngây ngốc trước mặt Tam công chúa đang vừa ngại vừa thẹn mặt đỏ lại thấy Tam công chúa nhắc đến mình liền phản kháng nói, "Ca múa ở đây không giống chốn nhân gian, thi từ của thần không thể so sánh được."

Thi từ chính là nhã hứng, làm sao có thể do người ta ra lệnh mà tới? Nhưng Tam công chúa là quý nữ thiên gia, A Kính cũng không muốn sinh ra khúc mắc với nàng, dù không nguyện ý làm thi nhưng cũng nịnh hót Tam công chúa một chút. Tuy rằng những lời này là nàng nói cho Tam công chúa để nghe nhưng là tỷ muội Tề gia ở một bên nhìn thi họa vừa ra lò trong tay rồi lặng lẽ đặt ở một bên, không muốn cùng nàng so đo.

Tam công chúa cũng không có nghĩ tới cô nương này vậy mà dám không nể mặt mình, cuối cùng nhìn ở mặt mũi của Thành Dương bá nên nhịn một lần, trong lòng âm thầm nhớ kỹ việc này chờ ngày sau thanh toán rồi mới ním cười gạt đầu, nghiêng đầu nói chuyện với A Dao, càng nói càng thích A Dao thiên chân hồn nhiên, liền thanh gọi nha đầu bên cạnh lấy trang sức của mình mang tới, khi A Dao tay chân luống cuống nàng lấy một cây trâm hồ điệp cắm lên, cười nói "Đây là của phụ hoàng thưởng cho ta hôm kia, vẫn chưa dùng tới, ta rất thích A Dao nên tặng trâm cài này cho người, chỉ mong A Dao chớ quên tình cảm của ta."

Làm công chúa, có thể dùng đến chữ tặng, điều này hiển nhiên là rất tôn trọng.

Cầm trâm kia trên đầu A Dao sáng lung linh, đang đưa làm mọi người hoa cả mắt, hiển nhiên là thật quý trọng.

Tổ hai người tham tiền là ngũ công chúa và A Nguyên đồng thời nuốt từng ngụm nước bọt.

Nếu là đặt trong khó phòng của mình thì tốt rồi.

Còn chưa vào cửa đã yêu quý như vậy làm A Nguyên thật ghen tị rồi ghé vào vai của ngũ công chúa chuyển mắt không ngừng, cảm thấy mình cũng nên thảo Thành Dương bá phu nhân vài thứ để bảo đầy hòm mới tốt.

Tam công chúa thấy mặt A Dao đỏ bừng, cảm thấy mỹ mãn lại để A Dao ngồi bên cạnh mình, cùng mọi người nói giỡn.

nói nói cười cười đến buổi tối, thấy sắc trời đã tối, Tam công chúa e ngại người trong nhà của các nữ hài nhi phải chờ đợi, liền đưa các cô nương đi về, lại nhắc nhở A Nguyên không được ăn nhiều điểm tâm, miễn cho sau này lớn lên vẫn là bộ dáng tròn tròn phì phì, A Nguyên đang ừ ừ dạ dạ cho qua thì thấy ở xa xa có hai thanh niên cùng cười ngựa lại đây, đều là mi mắt trong sáng, ánh mắt thanh minh, là hai vị tỷ phu cùng xuống ngựa, tam phò mã mỉm cười làm bộ vẫn an Tam công chúa làm Tam công chúa giận dỗi một cái, hiển nhiên cảm tình rất tốt.

A Nguyên sớm biết rằng này hai vị ngọt ngọt ngáy ngáy, tam phò mã ở phủ công chúa phủ vui đến quên trời đất nên không thêm để ý, lại nhìn mặt tứ phò mã thấy mặt hắc trắng noãn nhìn không ra điều lạ gì nhưng vẫn cảm thấy tỷ phu thật có chút thâm, cưới công chúa còn khổ như vậy nếu là không có công chúa ở phía trước chống đỡ, hẳn không chừng còn bị bức đến biến thành củ cải a, trong lòng lắc lắc đầu, nhưng là cái củ cải này... không là tứ tỷ phu có thể chống cự không nạp thiệp cũng không đến nỗi tệ, A Nguyên vô cũng bất quá vậy xem từ phò mã tới làm cái gì.

"Ta theo công chúa hồi phủ." Tứ phò mã không biết có A Nguyên và ngũ công chúa 2 người em vợ đang ở một bên ánh mắt sáng ngời, chỉ mỉm cười cầm tay Tứ công chúa thủ ân thanh nói. "Người không quay về, không tốt." Tứ công chúa do dự một lát, vẫn lắc đầu một cái thấp giọng nói, "Phụ thân còn đang âm ỉ với lão thái thái, nếu là..... nếu là thực sự không được người hãy nạp biểu muội kia đi, dù sao cũng là làm bài trí..." Đây là biện pháp nòng và Tam công chúa thương lượng ra. Kế mẫu của Tứ phò mã chẳng qua là muốn đưa người vào phòng của hai vợ, nếu như thế liền nạp đĩnh hưng là nạp về rồi có ngũ hay không lại là chuyện của tiểu phu thê, chẳng lẽ ngay cả chuyện riêng tư như vậy Lý quốc công phu nhân cũng muốn xen vào?

"Có một là sẽ có hai" Tứ phò mã hơi hơi động dung nhưng mà thấy trên mặt Tứ công chúa lộ ra bộ dáng không bỏ được, trong lòng cũng khổ sở thấp giọng nói, "Cho dù là bài trí, cũng ở tại trước mắt người, chẳng phải là làm người chịu ủy khuất?" nói xong lắc đầu cười nói, "Trái phải còn có lão thái thái, chúng ta cũng chỉ cần cố gắng thêm vài ngày." Vừa nói vừa lau nước mắt cho Tứ công chúa, miệng nói giỡn "Ngần vạ chớ để cho Thành vương điện hạ thấy, bằng không chỉ sợ ta liền trở thành món thịt Dê nướng!"

Tứ công chúa đang rơi nước mắt bị tứ phò mã chọc cười, phì một cái rồi sáng giọng, "Tứ hoàng đệ hôm nay thật sự ở đây, người có muốn nói chuyện cùng hắn không?"

"Đợi khi ta phụ tình người mới tìm điện hạ tạ tội." Tứ phò mã cười híp mắt nói.

"Chỉ là người đến ở trong phủ công chúa sợ là sẽ bị người chỉ trích." Phủ của chính mình không ở lại vì nịnh hót công chúa mà mỗi ngày nghỉ ở phủ công chúa, ngay cả cha mẹ ruột cũng không quản, chẳng phải là bị người lên án?

"Lão thái thái nói." Tứ phò mã đối với Lý quốc công thái phu nhân chân tâm cảm kích, mỉm cười nói "Những chuyện này người đều không cần phải lo lắng, ngày mai tổ mẫu sẽ đi thỉnh an Thái Hậu nương nương đến lúc đó sẽ có công đạo thôi." Lý quốc công không phải là muốn tố cáo nhi tử ngỗ nghịch sao? Vậy cùng đi! Lão thái thái tức giận đến nổi sinh ra ác tâm, nhi tử không biết xấu hổ vậy thì không cần dù sao nàng cũng không muốn quản một nhi tử nào tàn như vậy, nàng muốn vào cung trước nói với Thái Hậu và Hoàng thượng một chút về chuyện Lý quốc công làm lão nương tức tới phát bệnh là như thế nào. Huống gì thay vì để Lý quốc công làm chuyện ngu xuẩn khiến toàn bộ gia tộc không hay ho theo lại còn làm hoàng gia phẫn nộ, Lý quốc công thái phu nhân tỏ vẻ tiếc nuối chỉ có thể để nhi tử gánh tội danh một lần.

một đám người và một đứa con, thật là dễ dàng lựa chọn.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 43-2

A Nguyên ở một bên nghe tứ phò mã thổ lộ tình cảm với Tứ công chúa, vừa lòng gật gật đầu tỏ vẻ tỷ phu này cũng không tệ lắm, ườn cái bụng nhỏ chuyển ánh mắt nói chuyện với Ngũ công chúa, hai người cùng nở nụ cười cảm thấy việc này không cần kể sách của mình cũng có thể giải quyết. Cuối cùng thì việc hậu viện quanh quanh cũng không bằng Lý quốc công thái phu nhân vào trong cung làm một kích. Trêu ghẹo nhìn Tứ phò mã đỡ Tứ công chúa lên xe, A Nguyên cũng muốn hỏi cung để ngày mai nghe đại tướng thái phu nhân cáo trạng lại thấy ở cổng có mấy thiếu niên cùng đi ra cáo từ cùng với phu thê Tam công chúa.

Thấy Phụng Minh thất thần nhìn xe ngựa của anh quốc công phủ đi xa rồi ừ ừ cúi đầu, A Nguyên lại chạy vội tới chỗ Phụng Khanh kéo tay nữ nhân đại ca kêu lên "A Nguyên luyện tiếng đại ca, đại ca ôm A Nguyên một cái." nói xong, vẻ mặt hạnh phúc mở tay ra chờ Phụng Khanh ôm nàng. Ngày thường chỉ cần nàng làm như vậy, hảo bá phụ của nàng sẽ vô cùng nguyện ý ôm nàng đi dạo, quả thực quá hạnh phúc.

Phụng Khanh lặng lẽ nhìn bé mập chu mỏ lên mong chờ, trong lòng đã mềm nhũn nhưng vẫn phải cân nhắc thân thể của mình một chút, chỉ ngồi xổm xuống ôm A Nguyên vào trong ngực cười híp mắt hỏi, "Như vậy muội muội thích không?" Nếu là bé mập không giảm cân, Khang vương điện hạ cảm thấy ôm lấy muội muội chơi bay bay như lúc còn nhỏ quả thực không phải là chuyện người có thể làm được. Lại thấy A Dung ánh mắt lạnh lạnh đi đến

bên cạnh, trong lòng bị bạn thân chọc tức tới hóa cườinói "Muội muội từ nhỏ đã thân cận với ta như vậy, ngày sau. " thiếu niên nhệnhàng thờ dài, nhìn gương mặt anh tuấn của A Dung ngập sương mù ôn thanh nói, "Sau này phải làm sao đây?"

Thấy A Nguyên vui vẻ như chú heo nhỏ dụi vào trong ngực A Khanh, ánh mắt A Dung trầm xuống rồi cắn răng nói "Đừng a, nên làm cái gì bây giờ?" Nếu không phải luyến tiếc tiểu quý hảo sắc chuyện đứng núi này trông núi nọ thấy nữ nhân liền nhào tới này, hẳn nhất định phải hảo hảo dạy cho bé mập hiểu cái gì gọi là ba ngàn nhược thủy chỉ thủ một gáo, nữ nhân khác đều chỉ là phù vân.

A Nguyên ghé vào vai Phượng Khanh nhìn sắc mặt A Dung ngày càng vi diệu, tâm trạng vui vẻ xấu xa nói " Chuyện của bản cung, cần ngươi phí tâm nhiều!" Bộ dáng mỹ thiếu niên phiến nào thật rất đẹp, quả thực làm A Nguyên vô cùng vui vẻ.

"Xin công chúa điện hạ nhớ rõ câu này." A Dung dĩ nhiên nguyên ý phí tâm vì nàng, thấy A Nguyên còn chưa nhận ra có gì không đúng, trong ánh mắt mỉ mỉ của Phượng Khanh cười vang rồi tung người lên ngựa mang theo 2 đường muội trở về bá phủ. A Nguyên nhìn hắn đi rồi quay đầu liền chạm vào ánh mắt của Phượng Khanh, cảm thấy có chút chột dạ, vội vàng lắc lắc ống tay áo của Phượng Khanh hỏi, "Đại thọ của ngoại tổ mẫu, nhị ca không thể về đến, vậy phải làm sao bây giờ đâu?" Ở trong lòng nàng phân rất rõ ràng trong cung và trong nhà, như Phượng Minh nàng chỉ hô hoàng huynh, chỉ có bốn huynh trưởng ruột mới xưng hô thân mật.

"A Đường sẽ vào kinh, ngươi không cần lo lắng." Phượng Khanh thấy muội muội nóisang chuyện khác cũng không chọc thủng, chỉ sờ sờ tóc nàng thấp giọng nói, "Vẫn là câu nói kia, ở trong cung cũng không cần úy khuất mình, nhớ không?" hắn ôm sát thân thể mềm mại của A Nguyên cườinói, "Muội muội là dùng để thương yêu khôngphải dùng để tranh sủng cho các nam nhân trong phủ. Ngươi. " hắn thấy A Nguyên ịu xù cúi đầu lại ôn thanh nói, "Chẳng sợ ngươi không được Thái Hậu và Hoàng thượng yêu thích, trước nay ngươi vẫn là muội muội tốt nhất của ta, biết không?"

Phượng Khanh sợ A Nguyên ở trong cung phải luôn làm ra bộ dáng mà Hoàng thượng và Thái Hậu thích rồi phai mờ đi tâm tính của bản thân.

"Ta thích hoàng tổ mẫu và hoàng bá phụ, thích để bọn họ nhìn ta liền vui vẻ." Thấy ánh mắt ân cần của Phượng Khanh, trong lòng A Nguyên ảm áp vô cùng, được một tác lại muốn tiến một thước cọ cọ mặt của nữ nhân đại ca nhỏ giọng nói, "Đây chính là bản thân ta, một chút cũng không úy khuất."

"Như vậy cũng tốt." Phượng Khanh giống như khi A Nguyên còn bé dùng trán đụng đụng đầu A Nguyên rồi vỗ nàng cườinói, "Ngũ hoàng muội đang cườinơi đây, mau đứng lên, nếu là hồi cung chậm chẵng phải là làm Thái Hậu lo lắng sao?" Thấy A Nguyên lưu luyến không rời đem đầu của mình hướng vào trong ngực hắn, bản thân cũng cảm thấy luyến tiếc, trong lòng thờ dài lại trấn an nói, "Qua mấy ngày là tới đại thọ của ngoại tổ mẫu, hoàng bá phụ sẽ cho ngươi ra khỏi cung." Chính mình cũngkhông nguyên ý buông tay muội muội ra trước, vẫn là A Nguyên bị cái bánh lớn ở tương lai dụ dỗ, nhanh chóng gật đầu chui ra khỏi ngực Phượng Khanh rồi cùng Ngũ công chúa lên xe rời đi .

"Ngươi và Khang vương huynh cảm tình thật tốt." Ngũ công chúa thấy A Nguyên nằm sấp trên chỗ ngồi quay đầu nhìn phía sau mà Phượng Khanh chỉ đứng tại chỗ nhìn theo xe hai người rời đi, cảm thán nói.

"Lời này để tứ hoàng huynh nghe được, hẳn sẽ khóc." hình ảnh Phượng Khanh biến mất A Nguyên mới bỏ được xoay người ngồi xuống, trọn trắng mắt nói.

"Cho nên mới không thể để hắn biết nha." Nghĩ tới vẻ mặt Phượng Minh, Ngũ công chúa cườilời kéo tay mập của A Nguyên không có hảo ý nó, "nói với ngươi mộtchuyện. " thấy này bé mập tò mò nhìn qua, nàng cườihì hi nói "Ta nghe mẫu hậu cùng mẫu phi nói chuyện, nói ngươi nay cân nặng không nhẹ, tuy phụ hoàng luôn là đau lòng ngươi nhưng cũng không thể tiếp tục như vậy!" Nghĩ tới Hoàng Hậu và Đức phi lo lắng thịt mỡ trên người A Nguyên quá nhiều, rồi về mặt hoảng sợ của tiểu béo trước mặt, nàng liền nhịn không được phá lên cườihà ha.

"Hoàng bá nương và Đức phi nương nương, không thể đối xử với A Nguyên như vậy!" A Nguyên nghĩ tới thịt thơm và điểm tâm ngọt sẽ không thấy nữa liền cảm thấy nhân sinh u ám, bên cạnh lại còn có một Đường tỷ ý xấu vui vẻ cườito, nhất thời ười oàkhông thôi, nghĩ tới uy nghiêm của Hoàng Hậu chỉ có thể rung rung nghĩ cách để hoàng bá phụ dùng mỹ nam kế cứu mình, như thế may ra còn có đường sống.

Lúc này trong lòng A Nguyên bị phần, chỉ muốn ngày mai Lý quốc công thái phu nhân tiến cung để nàng hảo hảo vây xem một chút, lại không biết lúc này khi nghe tin tứ phò mã chưa có trở về phủ mà lại trực tiếp đi tới phủ Tử công chúa, Lý quốc công phủ xảy ra một trận chấn động.

Lý quốc công thái phu nhân ngồi ở chính đường, từ từ nhắm hai mắt lại rồi chuyển động phật châu trong tay, kiên quyết không nhìn nhi tử đã trung niên đang tức giận trước, miệng lầm bầm che đi vẻ mặt mõi mết.

Cho dù là năm đó, tiền đề không thích An quốc công phủ, Thái Hậu và Hoàng Thượng còn chưa thượng vị, nàng gả vào Lý quốc công phủ cũng chưa bao giờ ném qua nửa điểm úy khuất. Nàng không nghĩ sống tới lúc tuổi tác thành một bó to nhân sinh lạikhông hề trôi chảy, mà lại do chính con trai ruột mang lại cho nàng. Nghe Lý quốc công lớn tiếng mắng chửi tứ phò mã ở trước mặt mình, dám thấy mẫu thân bị trục xuất mà không ra mặt, quả thực phát rồ mất trí. Lý quốc công thái phu nhân cuối cùngkhông nhịn được, mạnh mẽ mở mắt ra, trong mắt bắn ra lệ quang làm Lý quốc công ddag trắng niên bị hù tới lui về sau vài bước..

"Muốn bỏ nữ nhân kia là ta, muốn con trai của ngươi tới công chúa phủ trấn an công chúa cũng là ta." Thái phu nhân mặt lạnh nói, "Hết thấy đều là do ta phân phó, ngươi mắng ngươi nhi tử làm cái gì? Thế nào; ta thấy ngươi phần nợ như vậy, đây là muốn mắng tới trên mặt của ta?!" trên gương mặt đầy nếp nhăn của nàng lộ ra một nụ cườilàm Lý quốc công gật mình, âm thanh lạnh lùng nói, "Vì nữ nhân, ngươi muốn bức tử mẹ ruột của mình?!" Tuy nhìn bình thân như trước nhưng lại làm Lý quốc công sinh ra sợ hãi.

Lý quốc công dĩ nhiên hiểu rõ mẫu thân của mình.

Năm đó phụ thân của hắn tuy tôn trọng vợ cả nhưng cơ thiếp vô số, tuy cũng có thứ xuất từ nữ sinh ra nhưng đều không có tiền đồ, đều bị người nhìn như từ ái khôngnhỉm chút khói lửa nhân gian này dường thành phế vật không cách nào dao động địa vị của dòng chính thất. Còn làm phụ thân hắn cảm

động không thôi, cảm thấy thể tử lòng dạ rộng lớn, mỗi lần Lý quốc công nhớ tới đều thấy lạnh lưng.

Nghĩ tới năm đó những thi thể được lặt lẽ mang ra khỏi hậu viện, Lý quốc công rung mình một cái, ngữ khí mềm nhũn ánh mắt lảm lét nói "Mẫu thân, hôm nay nàng là mẫu thân của con trai con gái ta, nếu bỏ nàng các tiểu trong phủ phải làm sao?" Nghe thái phu nhân cười lạnh một tiếng hắt càu khản nói "Đứa nhỏ đó cũng là đích tôn của ngài, huống gì ngài xem tiểu nhị đi, hắt thông minh lanh lợi lại hiểu thuận, ngài không thể mặc kệ hắt a!" Lại mắng tứ phò mã "Tên kia trong ngành, chỉ biết đến công chúa công chúa, nay còn chưa có tử tự, đây là muốn để phủ chúng ta hậu a! Cờ nào ác độc!"

"Tiểu nhị... " trong mắt Thái phu nhân lóe qua một tia tàn khốc, lãnh đạm nói "Đứa bé kia rất tốt." Thấy này con trai đã trung niên lại vẫn hồ đồ mà kinh hi ngẩng đầu nhìn mình, nàng cảm thấy trong lòng bị thương, tim thỉnh thoảng này, trong lòng Thái phu nhân nhin tức giận xuống lãnh đạm nói "Nhưng dù là tốt hơn nữa hắt vẫn là sinh chậm, nguoi... hiểu không?!" Lý quốc công phủ, trước giờ đều không nhất định phải là người thông minh lanh lợi nắm quyền, tương phản lại giống như tứ phò mã tuy bình thường nhưng biết nặng nhẹ, không có mùi quáng đăm mê thành người thừa kế, người như thế mới là kẻ Thái phu nhân xem trọng.

Nghĩ tới tứ phò mã và Tứ công chúa cầm sắt hòa mình không muốn nạp thiếp, làm đủ mọi việc khiến trái tim Tứ công chúa hoàn toàn hướng về hắt, trong mắt Thái phu nhân lộ ra nụ cười âm ảm, lần nữa nhìn về Lý quốc công lạnh lùng hỏi "Nguoi có biết, ta vì sao nhất định phải cho đại ca nhi cưới một công chúa không?" Công chúa là bề trên, chính mình cũng có công chúa phủ, nếu là làm người không tốt. ở tại nhà chồng ra về chủ tử để la hét cũng không phải là không có khả năng, nhưng Thái phu nhân vẫn ý vào tình cảm tỷ muội với Thái Hậu tìm một công chúa vừa ý gả cho trưởng tôn của mình, đây chính là vì vinh hoa ngày sau của Lý quốc công phủ.

Nhìn Lý quốc công gương mặt khó hiểu, Thái phu nhân thở dài trong lòng.

Có lẽ là báo ứng, nàng đường phé đi nhiều thứ nữ thứ tử như vậy để đích tử không có uy hiếp, nhưng là không có uy hiếp của thứ tử con trai lại trưởng thành như thế này, làm kẻ không có tiền đồ như vậy.

Tới thế hệ này, nam nhân Lý quốc công phủ không một ai trông cậy được, nếu không phải còn Thái phu nhân và Thái hậu chống đỡ thì sợ rằng đã suy bại từ lâu.

Cho nên, nàng mới cưới công chúa về làm cháu dâu.

Đem cháu gái gả cho hoàng tử là chuyện ngu xuẩn. Huống gì hậu viện hoàng tử trắc phi thứ phi vô số, ai có thể bảo đảm cái gì? Công chúa lại không giống. Ngày thường không liên lụy tiền triều, Hoàng thượng càng thêm yên tâm càng thêm thương yêu, thỉnh cầu bình thường cũng sẽ không bác bỏ, chỉ cần không giống như nhị công chúa tự mình tìm chết thì so ra không có gì mạnh hơn. Nếu là lại có tử tự, mặc kệ là nam hay là nữ, đây chính là tạo hóa to lớn, ngày sau lưu lại huyết thống hoàng gia, Lý quốc công phủ cũng có thể dựa vào Tứ công chúa để không đến mức triệt để suy tàn. Nàng vì con cháu trải thảm đường đi nhưng bọn họ lại không chịu quý trọng.

"Ngu xuẩn, ngu xuẩn!" Thái phu nhân thì thầm lại thấy mắt Lý quốc công phát sáng, trong lòng hung hăng co rút.

Khi nàng còn có chút mờ mịt lại thấy đứa con trai này nhào tới trước mặt mình dùng vẻ mặt ngạc nhiên kêu lên, "Mẫu thân nhắc nhở ta! Ta biết, nên mưu tính thế nào cho tiểu nhị!" nói xong lại còn cười hi hi nói "Mẫu thân thương ta, hãy vì nhi tử mà vào trong cung một chuyến được không?"

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44

Editor: Kim Chi

Trong cung Thái Hậu, lúc này đèn đuốc sáng trưng.

A Nguyên ngồi trên giường lớn mềm mại, tiểu nha đầu đang đưa chân ngắn nhìn Thái Hậu về mặt bất đắc dĩ đang lau mặt cho mình cười lấy lòng. Đứa nhóc mập mạp, miệng cũng thật thông minh nha, hết sức khả ái, mới vừa rồi còn giận nàng về trễ, Thái Hậu nhin cười không được, điểm ngón tay lên trán nàng bất đắc dĩ nói, "Tiểu ma tinh, chỉ biết làm nũng hoàng tổ mẫu." Thấy tiểu nha đầu này cầm cúi chui vào lòng mình, liền theo bản năng ôm lấy, vỗ thân thể nhỏ bé của nàng thanh âm ôn hòa hỏi, "đi gặp Tam hoàng tỷ của nguoi có vui không?"

"Tam hoàng tỷ tốt lắm." A Nguyên cười hi hi từ trong ngực Thái Hậu lộ ra cái đầu nhỏ, tròn mắt chuyển chuyển, rồi mới lên tiếng. "Tứ hoàng huynh cũng đi, không biết phụ vương cùng Tứ hoàng huynh nói gì đó, huynh ấy lại mặc một cây đồ chột, vui ơi là vui, chỉ là so với A Nguyên còn rục rờ hơn chút, ta nhìn quả thật kinh ngạc, cũng không biết có hù dọa hai vị biểu tỷ Tề gia hay không." nói tới đây, thấy trong mắt Thái Hậu lộ ra tia sáng sắc, nàng liền hiểu, tâm tư Phương Minh chi sợ cũng không giấu diếm được Thái Hậu, liền muốn khô tâm nói tốt cho hoàng huynh, quay đầu nói bán khoán, "Tứ hoàng huynh ngốc ngốc như vậy, là vì cái gì a?"

"Tiểu quý lanh lợi, nguoi còn không biết vì sao?" Thái Hậu cười, lại cau mày nói, "Hai hoàng tỷ của nguoi, còn chưa có thai?" Thấy A Nguyên do dự một chút, lắc lắc đầu, liền thấp giọng thở dài, "Hai cái đứa nhỏ này đây là làm sao? không phải nguoi không có phúc khí, thế nào lại không thuận lợi mang tử tự như vậy?" Công chúa hoàng gia, cũng không có mắt nào thấy có đạo lý nhà chồng tuyệt hậu, nhưng nếu nhìn phò mã nạp thiếp để kéo dài

huyết mạch, Thái Hậu thật không hài lòng. Cũng do nàng quan niệm, thiếp thất trên đời này, đều là tai họa không tốt lành gì!

"Hoàng tử còn trẻ, hoàng tử mẩu đừng gấp." A Nguyên vươn cái chân nhỏ đầy thịt cho Thái Hậu xoa bóp, ánh mắt còn có chút mơ hồ nói, "Nhóm tỷ phụ còn có đệ đệ..." Thấy Thái Hậu ngăn ra, trong lòng nàng nhảy dựng, chỉ nuốt nước miếng nói với ngón tay béo của mình, "Duy trì huyết mạch, mấy tỷ phụ còn có đệ đệ cơ mà." nói xong liền cho miệng hết lớn, "Đồng ngôn vô kỵ (*lời của trẻ nhỏ không có kỵ*), lời trong nhà!" nói xong, cũng không thèm để ý chính mình còn chưa thay quần áo, hướng tới giường mềm mại chui vào trong chăn lẩn một vòng, trong lúc Thái Hậu vẫn đang ngây ngất người, đã thấy bé mập tự mình cuộn thành một con nhộng lẳng lẳng lẩm bằm.

"Đúng là lời trẻ nhỏ." Thái Hậu tuy cảm thấy lời này có lý, bất quá nếu truyền ra, còn không phải gây biến động sao? Chỉ dùng ánh mắt ra hiệu các cung nữ đứng bên quần cái miệng mình, niệm tình A Nguyên thân thiết với các tỷ tỷ mình, trong mắt liền ôn hòa, chỉ mỉm cười vươn người qua lật A Nguyên từ trong chăn ra, thấy vẻ mặt nàng còn đỏ bừng, liền cảm khái nói, "A Nguyên cũng biết phân ưu cùng hoàng tử mẩu." Thấy bé mập này còn từ kẽ tay nhìn lên mình, liền lộ ra vẻ mặt nghiêm túc, "Lời này, không cho nói với người ngoài, biết không?"

Nếu để cho bên ngoài biết Vinh Thọ công chúa rất có chút "Bản thân không sinh được thì gọi đệ đệ của phò mã sinh, phò mã đừng nghĩ!" Ý tứ như vậy, sau này, nhà dòng dõi nào con dám mở cửa lớn đón con dâu hung tàn như vậy?

"Chỉ là đang ở trước mặt hoàng tử mẩu, ta mới dám nói như vậy." A Nguyên thấp thỏm trong lòng, sợ Thái Hậu cảm thấy mình hư mà thất vọng, nhưng thấy lão nhân này cũng không có gì khác thường, trong lòng êm ái, ôm lấy cánh tay Thái Hậu, làm bộ dạng chân chó cọ cọ, nhỏ giọng nói, "Hoàng tử mẩu đối với A Nguyên thật tốt thật tốt, về sau A Nguyên trưởng thành, sẽ thật hiếu thuận hoàng tử mẩu, để ngài mỗi ngày đều vui vẻ."

"Chỉ cần về sau ngươi không phụ tâm tư hoàng tử mẩu, liền A đi đả Phật." Thái Hậu chỉ niệm đạo Phật, "Kiếp trước ai đã tu luyện ngươi tiểu oan gia này, suốt ngày làm âm ỉ, mà sao lại đáng yêu như vậy chứ." Tuy là oán trách, ngữ khí lại sung sướng vui vẻ, hiển nhiên Thái Hậu ở trong cung tối lạnh như thế, có thể có vật nhỏ mỗi ngày mừng rỡ ở bên, những ngày bình thần của Thái Hậu cũng thú vị nhiều hơn. Thấy A Nguyên một bên cười một bên cúi đầu lút của nàng ra, mới chặn tay nàng nói, "Bé lại vậy rồi, bây giờ là thời tiết như nào, lạnh, lại bị bệnh, hoàng tử mẩu cũng mặc kệ ngươi đó."

Thấy bé mập này thành thật gật gù nghe xong, chỉ gọi cung nữ hầu hạ đến mang y phục đi, nhìn A Nguyên không gọi người bên ngoài hầu hạ, tự mình thay xiêm y, xong xuôi mới vỗ vào người nàng thanh âm ôn nhu nói, "Ngươi nghỉ ngơi tốt đi, một ngày hôm nay, ở bên ngoài cũng mệt mỏi, ngày mai, hoàng tử mẩu nghe ngươi kể chuyện lý thú lúc ban ngày." nói xong, mới đứng dậy dẫn một đám cung nữ đi, chỉ còn lại hai người treo sa trường, đối với nhóc mập ú bên trong đang lẩn qua lẩn lại trên giường lớn mất điếc tai nơ, hoàn toàn làm kẻ điếc người mù.

A Nguyên lẳng trong lổ lát, cũng cảm thấy mệt mỏi, ngáp cái rồi nặng nề ngủ, chẳng biết tại sao, hôm nay mới thấy hơi sáng, nàng đặc ý ngồi trong ngực A Dung chỉ huy hẩn lợt vò của cho nàng ăn, đang ăn thực ngon miệng, đột nhiên ngửi thấy một mùi hương son phấn, giống như lúc ban ngày ngửi được, trong lòng nghĩ hoặc, ngoảnh mặt liền thấy một thực nữ yếu điệu không rõ dung mạo đi đến trước mặt Dung nhéo hông mình một cái, vì thế, cảm thấy sau này mình cũng có thể là một công chúa xinh đẹp thon thả như vậy, chỉ thấy thân thể không còn, A Dung xấu xa lại đặt xuống đất, tên này không quay đầu lại đi theo yêu tinh kia!

Còn chưa bóc của xong cho bản công chúa điện hạ đâu!

Khốn kiếp!

A Nguyên tức giận đến choáng váng đầu óc, chẳng biết tại sao trong lòng vô cùng đau đớn, tựa hồ vẫn luôn có thứ gì đó tồn tại nhưng chỉ lướt qua, kêu ngao lên liền đuổi theo.

"A Dung xấu xa! A Dung xấu xa~"

"Điện hạ!"

A Nguyên mặt đầm mồ hôi lạnh đột nhiên ngồi dậy, ánh mắt ngốc trệ một lát, rồi mới hướng tới hai cung nữ về mặt lo lắng đang đứng trước giường, tìm còn bởi vì A Dung xấu xa mà đập thành thịch, nhưng nàng cũng biết, hai người này sẽ không vì chuyện như vậy mà đáng thức nàng, chỉ dụi mắt hỏi, "Chuyện gì a, không thể để ngày nói sao?" Bên ngoài còn một mảnh đen nhánh, kỳ thật còn có thể ngủ thêm giấc nữa, tiểu công chúa thịt mỡ có thể ăn có thể ngủ chỉ hướng vào trong chăn lẩn một vòng, hằm hằm nói: "nói mau."

"Thái Hậu kinh sợ, thỉnh công chúa đi xem một chút." một người gan lớn nói nhanh một chút, thấy bé mập khi nãy con ngái ngủ đã kéo mạnh chăn ngồi dậy, vội vàng nói, "Người Lý quốc công phu tiến cung thỉnh thái y, nói là thái phu nhân đột nhiên bệnh nặng, Thái Hậu nghe xong bây giờ còn chưa định thần, chỉ nói muốn con cháu phủ quốc công ngay trong đêm đến vấn an, Hoàng thượng cùng Hoàng Hậu nương đã đến nơi thỉnh an, nay có chút khó chịu." Vừa nói đến nơi, liền thấy A Nguyên hoảng hoảng hốt hốt nhảy xuống giường chạy ra bên ngoài, luôn miệng nói với theo, "Điện hạ đi giày đã." Liền nhắc giày A Nguyên đuổi theo.

A Nguyên nào còn quần dưới chân lạnh lẽo, chỉ một đường chạy tới tẩm cung Thái Hậu, chợt nghe Thái Hậu lạnh lùng nói, "Nghịch chương, nghịch chương!" Thanh âm hiển nhiên nóng như lửa, kích động đến cực điểm, còn dùng sức ho khan.

"Mẫu hậu đừng lo lắng, Thái y viện đã đi được nửa đường, tất sẽ không để thái phu nhân có việc." Thanh âm ôn thuận của Hoàng Hậu vang lên, A Nguyên dừng một chút, liền cung chân chạy vào tẩm cung, một đầu nhào vào ngực Thái Hậu kêu lên, "Hoàng tử mẩu đừng nóng giận, chớ để A Nguyên lo lắng."

"Ai làm A nguyên tỉnh dậy?!" Sờ sờ xiêm y A nguyên, chỉ thấy nhiễm lạnh, Thái Hậu cúi xuống thấy giày A nguyên cũng không mang, lại cứ như vậy chạy tới, lập tức giận tím mặt quát, "Còn biết hầu hạ công chúa hay không đấy?!"

"Là ta đột nhiên tỉnh, trong lòng bất an, hoàng tổ mẫu đứng trách các nàng." A Nguyên nghe thấy hai cung nữ đều quỳ xuống xin tha tội, chỉ ôm cánh tay Thái Hậu nói, "Nếu là vợ vì A Nguyên làm hoàng tổ mẫu khổ sở trong lòng, A Nguyên không còn mặt mũi nào lại bồi bên hoàng tổ mẫu." Thấy Thái Hậu thở dài ôm lấy người bé nhỏ của mình, nàng nói, "Nghe nói thái phu nhân bị bệnh, suốt đêm thỉnh thái y, hoàng tổ mẫu mau gọi thái y chỉnh cùng đi, bắt mạch cho thái phu nhân thật tốt."

"Nhìn đi nhìn đi, A Nguyên còn nhỏ, đã biết quan tâm dì rồi, ta lại không biết phủ quốc công từ trên xuống dưới nhiều con cháu như vậy, kết quả là còn cần tứ phò mã đang ở ngoài hướng trong cung thỉnh chi!" Thái Hậu nói tới việc này, tay lại run run.

Đồng lứa với nàng, trừ bỏ huynh trưởng An quốc công, chỉ còn trưởng tử thái phu nhân Lý quốc công. Năm đó nàng làm Hoàng Hậu, Hoàng thượng chán ghét, Quý phi bức cung, là thế lương bạc nào, chỉ có thái phu nhân Lý quốc công dám ra mặt che chở nàng, bác bỏ Quý phi phải rút lui khỏi Khôn Ninh cung. Tình cảm tỷ muội như vậy, đến lúc tuổi già, tuy biết trong lòng thái phu nhân cũng có tính toán nhónhặt, nhưng nàng (*Thái Hậu*) vẫn như ý nguyện của nàng (*thái phu nhân*), đem Tứ công chúa gả đến quý phủ Lý quốc công, cũng để cho Lý quốc công lại tìm được núi dựa, không nghĩ tới mới vài năm, lại xảy ra chuyện như vậy, có thể nào không làm Thái Hậu kinh sợ.

"Đến tột cùng vì sao đi lại bị bệnh, chúng ta cũng không biết rõ." Hoàng thượng ấn tượng đối với người đi đạo lý rõ ràng này không tồi.

hắn tự dâng cơ, trong kinh bao nhiêu dòng dõi cầu vinh hoa phú quý đều hướng tới trong cung dâng lên khuê nữ, chỉ có An quốc công phủ cùng Lý quốc công phủ an thủ bản phận, vẫn gả đi hải nhi, chỉ là không đưa vào trong cung, trong lòng Hoàng thượng lưỡng phủ này rất hợp tâm ý, bởi vậy thường ngày cũng càng cho thể diện. Nay thái phu nhân bị bệnh, hắn lại nhớ tới vị di này, lại nhớ monarch Tứ công chúa, cười nói, "Chỉ gọi Lý quốc công nhập cung, hỏi cho rõ, là được." Nhưng đến cùng chỉ cho rằng thái phu nhân là bệnh cũ lớn tuổi, vẫn chưa rõ nguyên nhân, lại khuyên nhủ, "Ban đêm đi phát bệnh, ai có thể biết được? Cũng là việc có nguyên do."

"Ý tứ Hoàng thượng là..." Thái Hậu gặng giữ, chỉ muốn hỏi Hoàng thượng một chút nếu không ai biết, thái phu nhân liền xứng đáng một mình thế lương mà chết? Nhưng lời đến khóe miệng, A Nguyên trong ngực nhẹ nhàng kéo tay, thấy trong mắt Hoàng thượng đều là tơ máu do đột nhiên tỉnh dậy, cũng biết mới vừa rồi con thỉnh nộ là giận chó đánh mèo, trong lòng có chút hối hận, chuyển đề tài nói, "Truyền Lý quốc công tự mình giải thích?" Thấy Hoàng thượng mỉm cười gật đầu, mới đưa tay lên trán thở dài nói, "Là ai gia ngạc nhiên, hậu cung là nơi khó an tĩnh, Hoàng thượng ngày mai còn phải dậy sớm hơn, đừng ở chỗ này hao tổn giấc ngủ, bằng không thân mình thế nào chịu được?"

Hoàng thượng chỉ lo Thái Hậu muốn làm hắn mất mặt, thấy Thái Hậu con tức lại trở về, trong lòng vừa động, thấy bé mập trong lòng Thái Hậu gù dúi, đến cùng nhẹ nhàng trong lòng, lại nghe thấy Thái Hậu vẫn quan tâm thân thể hắn hơn, vội vàng nói, "So với dì, bất quá chỉ là một đêm không ngủ, nhi tử có đơn bạc như vậy đâu?" nói xong, liền dựa vào ghế nhắm mắt dưỡng thần, hiển nhiên là chờ Lý quốc công tiến cung, hắn muốn đích thân hỏi.

Hơn nữa còn giữ tốt tình cảm mẫu tử, đồng người làm Hoàng thượng khó coi, cũng sẽ làm trong lòng Hoàng thượng sinh ra khúc mắc.

A Nguyên kéo kéo thái Hậu, mới thở phào một hơi, thấy Thái Hậu mỉm cười gật gật đầu với mình, liền miễn cưỡng tươi cười, bên ngoài truyền Lý quốc công tiến cung, nàng nghe Thái Hậu thấp giọng nói, "A Nguyên ngủ tại chỗ hoàng tổ mẫu một lát đi." Hình như cảm giác được A Nguyên không tình nguyện, Thái Hậu chỉ ôn hòa nói, "Hoàng tổ mẫu biết tâm ngươi, chốc nữa Lý quốc công tiến cung tất gọi ngươi lên, giờ nghỉ ngơi một chút, chớ để người khác lo lắng ngươi." Thấy A Nguyên do dự gật gật đầu, trên mặt lộ ra ý cười nhàn nhạt, sờ sờ tóc của nàng.

"A Nguyên lại đây." Hoàng thượng hết sức vui vẻ gọi A Nguyên, mắt lúc này mở ra, A Nguyên nhào vào lòng, ôm lấy đứa trẻ ngoan, mới hàm hồ nói, "Có hoàng bá phụ ở đây, đừng lo lắng." Ôm tiểu thị tử này, Hoàng thượng cũng cảm thấy trong lòng thanh thật rất nhiều, hai người liền dựa chung một chỗ chợp mắt, cũng không biết trải qua bao lâu, A Nguyên mơ hồ nghe thấy bên ngoài có tiếng vang truyền đến, vừa mở mắt ra, liền thấy phía dưới thái y đã quỳ không ít, Thái Hậu gấp rút hỏi, "Nhưng đã chẩn ra gì chưa?"

"Phấn nộ, giận giữ công tâm." Cho nên mới nói làm thái ý là một ngành nghề có độ nguy hiểm cao, cho dù là giận giữ công tâm, cũng có thể dùng bút pháp Xuân Thu chuyển thành cái khác, nay trong cung chủ tử đều ở đây, đám thái ý này có trăm lá gan cũng không dám nói, chỉ là thái phu quân Lý quốc công có thể vô duyên vô cớ giận giữ công tâm? Chỉ sợ trong này có bí mật, các thái y sợ nhất là bí mật, lúc này trong lòng đều chịu đựng cảm giác bị kịch, quý phía dưới không dám nhìn Thái Hậu vừa hơi ngăn ra đột nhiên về mặt dữ tợn, không biết thời gian ngừng bao lâu, mới nghe thấy Hoàng thượng nhìn thấy Thái Hậu thở phò phì tức giận rồi nói: "Được rồi, lui xuống đi."

Các thái y như được đại xá, sôi nổi thối lui ra bên ngoài cung.

"Giận dữ công tâm!" Thái Hậu luôn miệng nói, "Lý quốc công đâu! Truyền tới đây cho ai gia, ai gia ngược lại muốn hỏi một chút, đến tột cùng bởi vì cái gì, mới gọi là giận giữ công tâm!" Tay đập mạnh, cầm bát trà dùng sức nện xuống đất, mắng, "Vô liêm sỉ!"

Thái Hậu đang thịnh nộ, A Nguyên chui chặt vào trong ngực Hoàng thượng, cũng biết chắc là vào lúc này Thái Hậu lửa giận ngút trời, chỉ im lặng nhìn Thái Hậu liên tiếp đập vỡ mấy chung trà, Hoàng thượng mới ân cần nói, "Mẫu hậu chớ tức giận, sợ là trong này còn có nhầm lẫn gì đó." Nghe thấy Thái Hậu cười lạnh liên thanh, chỉ đưa một ánh mắt sang Hoàng Hậu ngồi một bên, ý bảo nàng không nên nói gì ở chỗ này, tránh cho Thái Hậu mất mặt, sinh ra nhàn thoại ở chốn hậu cung, mới tiếp tục mặt dày nói, "Chốc nữa đích thân nhi tử thăm tra xử lý Lý quốc công, tất tìm cho đi công đạo."

A Nguyên nhảy bén cảm thấy được Hoàng thượng không quá thích Lý quốc công.

Vị Thái phu nhân này hoàng bá phụ còn gọi một tiếng dì, Lý quốc công tốt xấu vẫn là thái phu nhân sinh ra, hơn nữa, đây là cũng là biểu đệ của Hoàng thượng, nhưng mà Hoàng thượng chỉ luôn mồm gọi hắn là Lý quốc công, chỉ sợ trong này còn nguyên cớ khác.

Hoàng thượng sớm biết rằng Lý quốc công là tên ngu xuẩn.

Năm đó hắn còn chưa lên ngôi, tiền đề yêu thương con trai thứ tư Phúc vương hơn, nói nhao nhao phỉ đi Thái tử vị của hắn phong cho tứ đệ kia, cả triều

đều chỉ trích, mà vị biểu đệ Lý quốc công này ngược lại cũng sạch sẽ lưu loát, trực tột làm bằng hữu tốt của Phúc vương, nơi nào còn nhớ hẳn tự mình bức khổ biểu ca?! Từ lúc ấy Hoàng thượng liền lặng lẽ ghi nhớ, nếu không phải thái phu nhân Lý quốc công vì duy trì địa vị cho hẳn mà dồn đại lực, nếu không từ sớm, Hoàng thượng đã muốn đoạt tước vị của biểu đệ này xem hẳn ăn bằng gì, chỉ là không nghĩ tới đến nay, biểu đệ này còn ép buộc, quả thực trong lòng Hoàng thượng cũng có phát hỏa.

A Nguyên cũng biết lúc này không phải thời điểm mình yếu ớt, chỉ ngậm miệng lặng lẽ chờ.

không bao lâu sau, nên ngoài liền có thông truyền nói rõ Lý quốc công đến, Thái Hậu xoa trán nghe thấy được, liền nói với Hoàng thượng, "Việc này đều giao cho Hoàng thượng, ai gia chỉ nghe." Thấy Hoàng thượng nhận lời, thờ dài nói, "Oan nghiệt này, làm người đứng là không được nhàn."

Vừa dứt lời, liền thấy bên ngoài đang có một đôi phu thê trên mặt thấp thòm cùng sợ hãi tiến nhanh vào, không nói hai lời liền quỳ trước mặt Thái Hậu, nam tử cầm y bên trái chỉ nằm trên mặt đất khóc nói, "Di vì ta làm chủ!" Chính là vợ chồng Lý quốc công.

A Nguyên nhìn tìm tòi liền thấy ánh sắc lóe ra từ trong mắt hai người này, hiểu ra không chừng trên đường tới đây đã thông đồng nói gì để lừa gạt người rồi, miệng nhỏ xuy một tiếng, thập phần khinh thường, thanh âm này tuy nhỏ, Hoàng thượng lại nghe thấy, bởi từ trước đến giờ chứng mắt Lý quốc công, tức khắc cảm thấy A Nguyên cùng mình cùng chung mối thù, sờ sờ bé mập trong ngực, thấy Thái Hậu không chịu để ý hai người này, lãnh đạm nói, "Hôm nay, cầu mẫu hậu cũng vô dụng, trăm hỏi hai người các người, nếu để trăm nghe ra một điểm sai thôi," Hoàng thượng hơi hướng người về phía trước, sắc mặt lạnh như băng nói, "Đừng trách trăm phán người tội khi quân, hừ!"

Lý quốc công thân mình run lên, biết vị hoàng đế biểu ca luôn luôn không quá thích mình, nghĩ tới thái phu nhân trước mặt mình, nghe xong lời mình nói liền chậm rãi ngã xuống, ánh mắt bất giác dừng lại người Hoàng thượng đang ôm trên đầu gối, thập phần ngưỡng mộ Vinh thọ công chúa, trong lòng cũng cảm thấy chính mình ủy khuất.

hắn bất quá nói với mẫu thân, từ phò mã mặc dù bị nhìn trúng, bất quá vẫn có Tứ công chúa vững chắc. Thái phu nhân thân phận tôn quý, vì sao không thể cho nhi tử hẳn yêu thương cũng lấy một vị công chúa? Như vậy không phải tất cả mưu tính trong lòng thái phu nhân đều ứng nghiệm sao? Huống chi hôm nay trong cung, bất công chúa thất sủng tự nhiên không nói tới nàng, còn lại các công chúa như, ngũ công chúa là nhất mạch của Đức phi Định quốc công, Vinh Thọ công chúa lai lịch càng lớn, đằng sau có Túc vương, Khang vương, anh quốc công, nếu có thể cưới vào cửa, đừng nói tam đại, có khi còn là ngũ đại thế gia, phù Lý quốc công chẳng phải lo gì.

Đây là sáng kiến của Lý quốc công phu nhân, Lý quốc công cảm thấy quả thật không tồi, liền dương dương đắc ý nói với thái phu nhân, ai biết thái phu nhân lại giận giữ công tâm chứ? hẳn, hẳn cũng không phải cố ý nha!

Đương nhiên, nếu dùng lời thật này nói trước mặt Hoàng thượng, hẳn chỉ có đi chờ chết, Lý quốc công nhắm chặt mắt, nghĩ tới lời của phu nhân cùng của mình, nghĩ ngang, chỉ rung rung nói, "Biểu ca..."

"Gọi Hoàng thượng." Hoàng thượng còn nhớ rõ gia hỏa này nhìn mình phải bị phế, câu "Biểu ca" có chịu gọi đâu, chỉ lạnh như băng "Thái tử".

A Nguyên thấy vẻ mặt ngưng ngững của Lý quốc công, nhất thời cảm thấy hoàng bá phụ chỉ sợ là thập phần chán ghét quốc công này, nhì nhìn đại thúc không có mỹ cảm này, hướng về phía sau hẳn, vị hồ ly tính sợ hãi rụt rè kia, nghe nói là nguyên nhân của hết thảy việc này, thay thế vị trí của Lý quốc công phu nhân, nhìn lại thấy phu nhân trẻ tuổi bất quá là yêu điệu một chút, mi tình xảo mất phượng dài, tuy cũng dễ nhìn, bất quá một thân yếu đuối, tựa hồ không có người bên cạnh liền sông không nổi, cảm thấy nữ tử như vậy không phải lại mình thích, A Nguyên chỉ thấy thâm mỹ Lý quốc công thật quý dị, thích dạng nữ nhân như vậy, không hứng thú rút đầu vào, ghé vào trong ngực hoàng bá phụ cùng hẳn xem Lý quốc công kêu oan.

"Hoàng thượng, vì thần thật sự oan uổng!" Lý quốc công lúc này định thần lại, thật không dám gánh hết tội lên người mình, chỉ ngắc ngứ nói, "Bất quá là cùng mẫu thân bàn luận chút chuyện nhà, nói đến ít chuyện không vui vẻ, kỳ thật cũng không có gì ghê gớm..."

"nói tiếng người, người không hiểu sao?" Hoàng thượng lạnh lùng hỏi.

"Bất quá mẫu thân lo cho con nối dòng của đại nhi tử, cho nên mới..." Lý quốc công ấp a ấp úng nói xong, lại lên nhìn Hoàng thượng, thấy mặt Hoàng thượng bình tĩnh, cười lạnh nói, "Quỳ nữ thiên gia hạ xuống, đây là vinh hạnh lớn lao, chỉ là mấy năm chưa có thai, mẫu thân ít nhiều có chút bận tâm." Chỉ cần mình không liên quan gì, A nguyên nghe được ý tứ này, là do phu thê từ phò mã chưa sinh đứa nhỏ, mới làm thái phu nhân đổ bệnh, đổi trắng thay đen như vậy, A nguyên sợ ngại người, đang muốn há mồm bác bỏ, lại nghe thấy Hoàng thượng không gọn sóng hỏi, "Chiếu theo lời người nói, vẫn là lỗi của trăm, giả công chúa đi, làm chậm trễ con cháu nhà người?"

Lời này tuy bình tĩnh, lại phảng phất chuẩn bị mưa gió, hiển nhiên thánh tâm không có mỹ diệu đến thế.

Lý quốc công cứng lại, cảm thấy Hoàng thượng ra tay quá khác lẽ thường.

Đây không phải theo như kịch bản hẳn phải thờ dài một tiếng, trai gái đều là duyên phận, kính xin phủ Lý quốc công trên dưới đừng bận lòng, con nối dòng luôn sẽ có. Hơn nữa còn mang lòng áy náy ban cho thái phu nhân được liệu trần quý, dặn dò thái phu nhân an tâm tĩnh dưỡng, trấn an nhiều hơn sao?

Thế nào lại biến thành hẳn đang chỉ trích lỗi của hoàng thượng?

Nếu không phải trong lòng còn bốc hỏa hôi hối, A Nguyên còn muốn tự mình hai tay béo vỗ một tiếng hoàng bá phụ thật lợi hại!

Mất thấy Lý quốc công nhưng cái cúi mặt tròn mắt há mồm nhìn Hoàng thượng sắc mặt bình tĩnh, A Nguyên liền lấy mặt thịt của mình cọ cọ hai má Hoàng thượng, Hoàng thượng sờ sờ đầu, mới thoải mái, quay đầu xem Lý quốc công còn làm thế nào diễn tiếp. Lại thấy Lý quốc công

bị một kích không biết thiên nam địa bắc ở đâu ra của Hoàng thượng. Lý quốc công phu nhân kia thấy tình hình không tốt, đành phải ra trận, ngâm nước mắt quý bên người Lý quốc công, về mặt thâm tình đồ phu quân, sau khi lộ ra vài phản xúc động, chỉ lộ ra biểu tình ần ần thấp giọng nói, "Có vài câu, thần phụ không biết có nên nói ra không."

"Chính người cũng không biết có nên nói hay không, chẳng lẽ còn muốn hỏi trăm?" Hoàng thượng cũng đối với nữ nhân có con thương hương tiếc ngọc, mà với vị trước mắt kia biết chút quá khứ, đây đều là kinh nghiệm huyết lệ chốn hậu cung nhìn vô số phi tử tranh nhau, lần lĩnh giáo mới nhất chính là vị Lý quốc công phu nhân này, thấy cô gái này ngẩng đầu kinh ngạc nghe Hoàng thượng không lộ vẻ gì chăm chọc nói, "Chẳng lẽ người cả vào phủ quốc công nhiều năm như vậy, một chút quy củ nặng nề đều không biết? Quả thực chính là vật ngu xuẩn!" Lời nặng nề như vậy, A Nguyên nghe mà ngây dại, chỉ ngửa cổ nhỏ nhìn Hoàng thượng ngẩn người.

Hoàng bá phụ chỉ sợ là biết chút gì đó rồi, bằng không sẽ không quát lớn với mệnh phụ bên ngoài như vậy.

không nghĩ là Lý quốc công phu nhân kia phản ứng cũng thật nhanh, chỉ hơi rung động một lát, liền chảy nước mắt quý rạp trên mặt đất nói, "thần phụ gả vào nhà chồng mười mấy năm, tuy không dám nói hiểu quy củ, nhưng trên dụng tâm phụng dưỡng mẫu thân của phu quân, dưới giáo dưỡng con cái, không dám ghi ngại một ngày, lời của Hoàng thượng, thần phụ không dám trả lời, cũng không thể trả lời!" Vừa ngẩng đầu, đại khái là bộ dáng đại nghĩa lâm liệt!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45

Editor: Kim Chi

A Nguyên ở nơi này quả thật bị quốc công phu nhân làm cho ghê tởm.

Mấy Bạch liên hoa (*các em gái trong sáng ngây thơ như thánh nữ @.@*) nàng đã thấy qua, bên trong hậu cung, muốn loại nào có loại nấy, chỉ là trước mặt Hoàng thượng còn diễn trò như thế, đứng thật mới được chiêm ngưỡng lần đầu. Màng thịt mỡ của mình run run, A Nguyên chui đầu vào ngực Hoàng thượng, chợt thấy người hoàng bá phụ run, hiển nhiên cũng bị ghê tởm không nhẹ, trong lòng liền có cảm giác đồng bệnh tương liên, đang muốn trấn an một chút hoàng bá phụ đáng thương, lại nghe từ trên đầu, Hoàng thượng vậy mà đột nhiên cười, sau, lạnh nhạt nói, "không nghĩ tới, trăm cùng mẫu hậu, Hoàng Hậu đêm khuya không ngủ, lại tới nhìn đám người ngu xuẩn các người!"

"Hoàng thượng!" Lý quốc công bị Hoàng thượng ấn cho cái danh ngu xuẩn, lúc này sắc mặt trắng nhợt.

"Trưởng tử tư chất bình thường, hưởng hồ còn là phò mã, nếu không có tước vị gì, về sau sinh con, trăm vẫn sẽ nhìn mặt mũi công chúa mà tứ tước, tội gì còn muốn tranh giành tước vị với nhị đệ hần?" Hoàng thượng mặt không đổi sắc nói đến đây, A Nguyên nhô đầu ra, liền thấy trên mặt uyển chuyển hàm xúc kia của Lý quốc công phu nhân hoảng sợ khó tả, tựa hồ như thấy quỷ, lập tức hiểu được là nàng cùng Lý quốc công hoa ngôn xảo ngữ (*khua môi múa mép nói lời xằng bậy*) chỉ sợ là muốn đoạt tước vị, nhớ lại hình ảnh lúc đó, lại tưởng tượng nếu nữ nhân này diễn hoa lệ đài vũ đáng thương như vậy, Lý quốc công cũng rất có khả năng học theo nàng khóc lóc thảm thiết, liền nhỏ giọng kêu lên, "Xấu xa!" Nếu không phải đang là đứa bé ngoan trước mặt hoàng bá phụ, nàng hiện tại muốn hô "Tiện nhân".

Hoàng thượng nhìn bé mập trong ngực vờn cổ béo mắt to, cái miệng nhỏ nhắn mồm mồm, đáng yêu như con chuột đồng nhỏ (*nguyên tác là Hamster*), liền ôm A Nguyên nhỏ giọng nói, "A Nguyên không thích, hoàng bá phụ đưa A Nguyên vào trong ngủ nha?" Đề A Nguyên ở lại chỗ này, đương nhiên Hoàng thượng có dụng ý của hắn. Làm công chúa được sủng ái trong cung, A Nguyên cũng luôn gặp người bên ngoài có thiện ý, lúc này còn hoàn hảo dưới gối hần, luôn có thể gọi hần đến bảo vệ, nhưng còn sau khi gả cho người? Mặt thiện tâm ác có không ít, những nơi hần không nhìn thấy được, đứa nhỏ này giống như Tứ công chúa phải chịu uất ức, làm sao đây?

Đề nàng sớm thấy được, về sau cũng có thể hiểu thêm sự đời.

Chỉ là lúc Hoàng thượng thấy A Nguyên tức giận, lại có chút không đành lòng.

Lý quốc công không nghĩ tới, lời nói giữa vợ chồng Hoàng thượng đều nghe được, lúc này chỉ hoảng sợ khó tả, có dự cảm tai họa sắp đến nơi rồi, nhưng mà nhìn thấy ánh mắt Hoàng thượng đều bị Vinh Thọ công chúa trong ngực kia cướp đi, mặt hần sáng ngời, há miệng run rẩy nói, "Hoàng thượng nói phải, hôm nay bất quá chỉ là chút việc nhà, cần gì làm công chúa sợ hãi chứ?" Lại đẩy thê tử đang ngây dại một bên, thấy nàng đã lộ ra dáng vẻ không biết nên làm gì, chỉ rằng, "Còn không mau thỉnh tội Hoàng thượng?!" Đến cùng thê tử nàng hần vẫn chân tâm thích, vẫn không muốn nàng bị Hoàng thượng ghét bỏ.

"Được rồi." Thấy A Nguyên dùng sức lắc đầu, thánh nhân sờ sờ tóc của nàng, rồi mới chống cằm lạnh nhạt nói, "Kể mẫu tốt trân trọng con cái, trăm, được chiêm ngưỡng!"

"Hoàng thượng còn nói này nọ với hai đứa nghiệp chướng này làm gì!" Thái Hậu nhìn phu thê Lý quốc công vô sỉ như vậy tức giận đến cả người run lên, lạnh lùng nói, "Đoạt tước, đoạt tước!"

"Mẫu hậu bớt giận." Hoàng thượng vẫn cười ôn hòa, lúc này chỉ nhìn Lý quốc công cúi rạp người tòng tiêng "Đoạt tước" của Thái Hậu, thấp giọng nói, "Năm đó nghịch vương mưu phản, trăm xử lý không ít người, lại buông tha cho mình phủ Lý quốc công, người có biết vì sao không?"

"Bệ Hạ nhân hậu, không đành lòng..." Nghĩ tới từ trước đến giờ mình không quá coi trọng vị biểu ca Hoàng thượng này, Lý quốc công cố cười nói.

"không phải vì mấy người sợ chết các người," Hoàng thượng khoe miệng lộ ra ý cười châm chọc, híp mắt nhìn Lý quốc công run lẩy bẩy, thanh âm ôn hòa cười nói, "Là bởi vì dì, trăm không đành lòng đi vì thứ như người mà thương tâm, mới buông tha người. Bằng không, một phủ Lý quốc công, trăm không để trong lòng. Nhìn đi, người còn đang nằm mơ!" Nghe xong tiểu A Nguyên trong ngực ôi ôi cười rộ lên, Hoàng thượng cảm thấy nha đầu này thật sự là xấu bụng, lại đẩy đẩy đầu A Nguyên đang hưng trí bồng bồng bỏ ra ngoài muốn về mặt vắn vẹo của Lý quốc công, rồi mới uống ngụm trà, ánh mắt cười cười nhìn bé mập vẫn đang ngóng trông.

"Dì!" Lý quốc công thấy sắc mặt Hoàng thượng không còn thiện cảm, chỉ quay đầu quý phục bên người Thái Hậu, muốn tranh thủ một đường sống, lại bị nội giám đè xuống đất, mà hai mắt Thái Hậu nhắm nghiền, không hề để ý tới, làm lòng hân tuyệt vọng.

A Nguyên ân cần cầm chén trà trên tay giúp Hoàng thượng thổi thổi, thấp phần lấy lòng.

Nhìn bé mập này bận rộn, Hoàng thượng chỉ cảm thấy thú vị, dừng một chút, ánh mắt chuyển sang nhìn Lý quốc công, phảng phất mang theo dao.

"Phủ Lý quốc công truyền thừa (*truyền lại, kế thừa*) trăm năm, công lao lão tổ tông sẵn sàng ra trận kia cũng không còn đó nữa, uy danh như ngày nay, toàn bằng dì. Người chẳng lẽ cho rằng, trăm vẫn là vị phủ Lý quốc công các người? Dì..." hân thán nhẹ một tiếng, "Năm đó cầu cưới Hàm Dương, có tư tâm, trăm biết. Chỉ là trăm tin nhân phẩm của dì, có thể đối xử tử tế với đế cơ trăm, bởi vậy gả công chúa cho, không nghĩ lại thành mục tiêu để các người mưu tính? Tung tăng nhảy nhót, có còn để trăm vào mắt?"

"không phải." Lý quốc công chỉ dám ngâm nước mắt, về mặt nhu nhược bị thương nói, "Trưởng tử, là ta thật lòng giáo dưỡng. Việc trước đó, thần phụ có tư tâm, nhưng Hoàng thượng ở trên cao, thần phụ không dám nói láo, tước vị lớn như vậy, ai không để bụng? Trưởng tử vốn sẽ có tước vị, chẳng lẽ làm nhị đệ chỉ được ngồi nhìn toàn bộ, kết quả còn là chia nhà?! Quá không công bằng!" nói xong, chỉ dựa vào Lý quốc công ai oán khóc.

"Nếu người làm kẻ thất (*vợ lẽ*), vốn sẽ phải chuẩn bị lớn cho nhi tử không bằng con trai vợ cả." Hoàng Hậu thờ ơ lạnh nhạt, thấy cô gái này lại định rơi lệ, mà tao nhã cũng không giảm, nói năng lưu loát khiến lòng người có chút kinh ngạc, mà Hoàng thượng ở một bên, cũng không muốn thành nữ nhân nhiều lời, chỉ cụng trán A Nguyên cùng xem phương thuốc thái y lưu lại, nhỏ giọng thảo luận, chỉ liếc Lý quốc công phụ nhân ánh mắt hoảng sợ ngẩng đầu nói, "Phụ quý này, vốn cũng không dành cho người, phí hết tâm tư âm mưu đoạt vinh hoa không thuộc về mình, nay còn ở đây nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, quả thực buồn cười!"

Hoàng Hậu tuy xuất thân không cao, nhưng mấy năm nay Hoàng thượng vẫn luôn cực kì tôn trọng, trân trọng, trong hậu cung có rất ít người dám tranh cùng nàng, nay xây dựng được ảnh hưởng, nói ra lời như vậy, liền làm cho lòng người kính sợ.

"Chỉ bằng làm thái phu nhân tức giận đến ngã bệnh..." Hoàng Hậu cũng không biết đến tột cùng vì cái gì thái phu nhân bị bệnh, bất quá điều này cũng không cản trở nàng thuận tay đem chậu phân này đổ lên đầu phu thê Lý quốc công, mỉm cười nói, "Đây đã là bất hiếu! Va chạm người trên, đây là bất trung! Kẻ bất trung, bất hiếu, có năng lực có tài đức gì chấp chương phủ Lý quốc công? Thần thiếp khẩn cầu Bệ Hạ, vì tôn thất cùng thế gia trong kinh không chút chỉ trích, hạ chỉ đoạt tước, cũng làm kinh đô bùng nổ." "

"Đoạt tước, trong lòng dì sẽ bất an." Hoàng thượng dừng một chút, thấy phương thuốc không phải dược liệu hiếm lạ, hiển nhiên một bệnh này của thái phu nhân Lý quốc công tuy thể tới rất dọa người, nhưng không đáng ngại, liền yên lòng, chỉ nhân dịp cho Lý quốc công đang liều mạng lắc đầu một cái công đạo, "Bằng tình cảm của dì, trăm cho phủ Lý quốc công chút mặt mũi, người..." hân hơi rù mắt, "Thượng chỉ nhường lại tước vị đi, việc trước kia, trăm sẽ không truy cứu lại." nói xong, liền đứng dậy ôm A Nguyên đi đến trước mặt Thái Hậu sắc mặt đã dịu đi, cung kính nói, "Dì không đáng ngại, mẫu hậu nếu lo lắng, ngày mai chỉ cần cho người đi phủ Lý quốc công, nhìn nhìn đi."

"Đều nghe theo Hoàng thượng." Hoàng thượng hiểu thuận, so với Lý quốc ông bị "Nhượng tước" cường thượng hơn không biết bao nhiêu. Thái Hậu sắc mặt đã ôn hòa rất nhiều, chỉ vỗ vỗ tay Hoàng thượng, nhìn A Nguyên tự cắn ngón tay béo của mình không nói lời nào, đôi mắt lại bởi vì thức đêm mà đỏ bừng, không khỏi đau lòng, thở dài, "Các người đều tốt, ai gia coi như là có phúc con cháu." Thấy Hoàng thượng cười, cũng không nói nhiều nữa, vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của A Nguyên nói, "A Nguyên sao vậy?"

"Ngày mai, ngày mai A Nguyên đi vấn an thái phu nhân, tông lòng lo lắng." A Nguyên chỉ ngực mình nhỏ giọng nói.

Tuy đoạt tước Lý quốc công, nhìn là đại hoan hỉ, nhưng mà thái phu nhân có nhi tử như vậy, tứ phò mã có phụ thân nhưng vậy, vốn là việc thương cảm.

Nàng tình nguyện bình bình đạm đạm, cũng không thích ngày trong mắt người khác được coi là "Phản kích".

Mất thấy A Nguyên đầu nhỏ vô lực tiu ngưu rù xuống, Thái Hậu vừa thương trường ty vừa đau lòng cháu gái, nhìn Lý quốc công kia càng thêm giận chó đánh mèo, lạnh lùng nói, "Từ nay về sau, người đến ở biệt viện, không có ý chỉ của ai gia, phủ Lý quốc công, không cần người trở về nữa!" đã làm tự nhiên muốn làm đến cùng, dương thịnh âm suy, kinh nghiệm của Thái Hậu không ít, ngày sau phong tước cho tứ phò mã, quốc công nơi này trở về nhất định muốn làm lão thái gia, ai có thể để như vậy? Đến lúc đó phủ Lý quốc công lại gả bay chó sữa. Nghĩ đến đây, Thái Hậu liền cảm thấy ghê tởm không chịu được, lạnh nhạt nói, "Mang theo tức phụ người âu yếm, không cần trở lại!"

"không!" Lý quốc công phụ nhân thấy tình cảnh như thế, tâm huyết mười mấy năm chờ một đóa thánh chỉ chưa nói đã thua, nhất thời hai mắt nhiễm hồng hướng lại đây, lúc bị nội giám ngăn lại liền kêu lên thất thanh, "Thái Hậu nương nương, Thái Hậu nương nương! Trưởng tử là đứa nhỏ ngài tâm khảm, nhị đệ hân cũng chảy trong người huyết mạch như hân!" Thấy Thái Hậu chấn động, nàng gào khóc, "Lấy công chúa, làm thế tử, trưởng tử cái gì cũng có, ngài cung lão thái thái vì trưởng tử hao hết tâm trí, nhưng mà, nhưng mà không thể mặc kệ đệ đệ a! Đứa nhỏ kia thật sự thông minh khá ái, ngài

nhìn hần xem, nhìn hần xem!"

Khóc đến cuối cùng, sắp điên cuồng, thương yêu nhi tử như vậy, trong lòng Thái Hậu cũng không đành lòng.

"Phu nhân nếu quả thật yêu thương con mình như vậy, vì sao năm đó nhất định phải làm kẻ thất, khiến nhi tử kém một bậc?" A Nguyên nhin không được lên tiếng hỏi.

Nếu không phải mưu tính tước vị phủ quốc công, Lý quốc công phu nhân vốn có thể gả cho người, có lẽ không nhìn vinh hoa phú quý của phủ Lý quốc công như vậy, cũng sẽ không để nhi tử kém con trai trưởng con chính thế.

Tiếng khóc của Lý quốc công phu nhân, lúc lời này phát ra, ngưng bật.

Sững sờ nhìn Vinh thọ công chúa trong ngực Hoàng thượng, một đôi mắt thanh minh lóe sáng, khiến trong lòng Lý quốc công phu nhân cảm thấy bị nhìn thấu.

Tại sao phải làm kẻ thất?!

Còn không phải bởi vì vị đích tỷ (*con vợ cả*) lúc nào cũng cao hơn người khác kia! rõ ràng nàng được lòng người, rõ ràng nàng thích Lý quốc công lúc ấy còn chưa đón dâu, rõ ràng nàng càng lớn càng xinh đẹp! Nhưng bởi vì đích tỷ là đích, nàng là thứ xuất, sinh ra đoạt nhân duyên tốt đẹp của nàng, đập lên tâm nàng gả vào phủ Lý quốc công nàng ta thiết ước mơ!

Dựa vào cái gì?

Thái phu nhân Lý quốc công từ ái, đích tỷ vào cửa liền có thai, trong lòng nàng càng hận không thể chịu được, ngày đêm nguyên rửa, trời cao phủ hộ nàng được như ý nguyện, thời điểm đích tỷ sinh con chảy quá nhiều máu liền chết. trên miệng nàng nói muốn chiều cổ nhi tử của đích tỷ gả cho nam nhân nàng thích vào phủ Lý quốc công làm kẻ thất, thỏa mãn mười mấy năm, trai gái quán bên chân, nhưng mỗi lần nhìn đứa trưởng tử kia, trong lòng tựa như mọc lên một cái gai!

Tước vị trong phủ, vốn nên dành cho nhi tử của nàng, lại bị đứa nhỏ này chiếm lấy. Năm đó mẫu thân hần đoạt nam nhân của mình, nay hần đoạt tiền đồ của nhi tử nàng, làm sao nàng có thể nhẫn nữa?!

Mà lão thái thái lại bất công như thế, lại gả Tam công chúa cho đứa nhỏ bình thường như vậy, áp chế nàng tại chỗ. May mà công chúa mấy năm chưa có thai, nay mất thấy hết thấy trôi chảy, lại ngay trong tối nay bị đánh vỡ toàn bộ.

"A Nguyên mệt quá." A Nguyên mắt thấy lý quốc công phu nhân uể oải trên đất, không biết đang suy nghĩ cái gì, khóc lóc cũng không, chỉ thấy phiền chán, liền quệt mồm nhỏ giọng nói, "Ngày mai, ngày mai lại nói." Thái phu nhân không có việc gì, một đám người còn vì hai kẻ này thức suốt đêm? Đừng đùa! không nói Thái Hậu và Hoàng Hậu, Hoàng thượng mỗi ngày đều phải làm triều, chẳng phải thật mệt mỏi?

"đi xuống thôi." Thái Hậu cố sức đưa tay ôm A Nguyên tới, bảo cung nữ đứng bên có chút lo lắng muốn ôm tránh ra, rồi mới hướng Hoàng thượng ân cần dặn dò, "Chuyện đi người, về sau không cần người lại lo lắng, đã có ai gia. Đằng trước..." nàng khó nén chán ghét nói, "Đằng trước, Hoàng thượng cho hần vào sổ con thôi!" nói xong, một bên ôn nhu nói với A Nguyên: "Đêm nay ngủ cùng hoàng tổ mẫu nhé", một bên dẫn cung nhân lập tức đi, chỉ còn Hoàng thượng về mặt bất đắc dĩ thu thập tàn cục, rồi trở về.

A Nguyên ngủ cùng Thái Hậu, trong lòng nhớ mong thái phu nhân, có chút bất an không ngủ được, trời vừa sáng đã tỉnh, chỉ chờ Thái Hậu đứng dậy, liền nhanh như bay mặc y phục nhỏ bên người Thái Hậu nhắm mắt theo đuôi.

Thái Hậu thấy bé mập này mặc xiêm y đơn giản xanh nhạt, gật đầu một cái, mới nghe bên ngoài Hoàng Hậu cùng Đức phi dẫn ngũ công chúa đến thỉnh an, liền cùng A Nguyên thở dài, "Hoàng Hậu đêm qua không ngủ, hôm nay sáng sớm đã đến, đích thực vất vả."

"Hoàng bá nương không nhìn thấy hoàng tổ mẫu hôm nay vô sự, nào có thể an tâm?" A Nguyên ôm cánh tay Thái Hậu nói.

"Chân tâm giả ý, chỉ có thời điểm như vậy mới thấy rõ được." Thái Hậu sờ đi hài lòng Hoàng Hậu, cũng bỏ vì tâm Hoàng Hậu đúng là chân thành, mà ngoài mặt không thuận theo "Thái Hậu", lúc này trên mặt lại cười nói, "Đức phi, cũng tốt." Tuy trong lòng mình nàng không thể so với Hoàng Hậu, lại vẫn có chút phân lượng.

Đức phi xưa nay làm việc cẩn thận khiêm cung (*kính trọng người khác*), lấy Hoàng Hậu làm đầu, bản thân cũng không tranh sủng. A nguyên luôn cảm thấy tâm tư Đức phi luôn không quá đặt trên người Hoàng thượng, bất quá là làm người đủ tư cách để bài trí thôi. Lúc này nghe Thái hậu nói, giật mình, lôi kéo tay Thái hậu nói, "Trong đám trẻ con thái phu nhân thương nhất ngũ hoàng tỷ cùng A Nguyên, hôm nay hoàng tổ mẫu ban ân điển, cho tỷ muội chúng ta cùng đi." Cũng cùng đi xem xem gia hỏa Tứ công chúa khóc lóc hôm qua, là kết cục thế nào. Chỉ là, trong lòng A Nguyên liền thở dài.

Nàng căn bản cùng nghĩ kế với ngũ công chúa, nghĩ vì tứ phò mã bày khổ nhục kế, ngăn chặn cái miệng Lý quốc công, làm hần không đem cái tội danh bất hiếu đồ lên đầu tứ phò mã. Qua đi, lại tìm kế chen ép kẻ mẫu, trừ tính tước vị. Nhưng không nghĩ kỹ xảo chôn hậu trạch đồ, trước mặt hoàng quyền, lại dễ dàng phá vỡ như vậy. Đây liền làm lòng A nguyên đối với hoàng quyền có nhận thức khác sâu.

Trong lòng nghĩ, nàng cũng có được nhiều thứ.

Làm một công chúa, núi dựa sau lưng thật đáng tin cậy, Hoàng thượng rất yêu thương nữ nhi, như vậy, vì sao gặp chuyện còn muốn khóc sụt sùi, kêu thần gọi quỷ dọa sững người? Có chuyện bất bình, chỉ cần ủy khuất để với núi dựa này là được, không thì tự nghĩ biện pháp, những ngày qua

cũng thật khoái hoạt thoải mái rất nhiều.

đang suy nghĩ viễn vông, A Nguyên đã được Thái hậu dắt ra khỏi tẩm cung, nghênh diện liền thấy Hoàng Hậu cùng Đức phi ngồi thấp giọng nói chuyện, Hoàng Hậu và Đức phi thỉnh an Thái hậu, A Nguyên lại thỉnh an hai vị trưởng bối, mọi người ngồi xuống, A Nguyên mới lui đến bên cạnh ngũ công chúa, nghe thấy nàng nhỏ giọng nói, "Nghe nói đêm qua, trong cung chúng ta có trận đại náo nhiệt." Ngũ công chúa vừa nói A Nguyên một bên ngáp nhỏ, đôi mắt đen kịt, liền đau lòng nói, "Hôm qua chưa ngủ đủ, người dậy sớm như vậy, chẳng lẽ còn muốn cùng vào triều với phụ hoàng hả?" nói xong liền gọi cung nữ đem khăn đến cho A Nguyên lau mặt.

"Đừng nói, trừ bỏ lo lắng cho thái phụ nhân, ta thật là được linh hội." A Nguyên ngửa đầu để ngũ công chúa lau mặt cho mình, cười hi hi nói, "Hoàng tử sớm như vậy đã lại đây, nói vậy cũng biết chút ít?"

"Mẫu hậu đêm qua từ trong cung hoàng tổ mẫu đi ra, liền đến chỗ mẫu phi." Ánh mắt Ngũ công chúa sáng ngời trong suốt nói, "Ta muốn đi nhìn tứ tỷ tỷ, nhưng làm thế nào nói với Hoàng tổ mẫu?"

"Ta đều đã cầu xong." A Nguyên cười xấu xa một tiếng nói, "So với đưa than sưởi ấm tổng ngày tuyết rơi, bản cung, bản cung càng thích bỏ đá xuống giếng!"

"Bản cung cũng thấy như vậy!" trên mặt ngũ công chúa lộ ra ý cười xấu xa y như đức a Nguyên, nhìn lẫn nhau, thật cảm thấy đối phương đúng là tri kỷ của mình.

Tứ công chúa chịu nhiều ý khuất như vậy, không xem xét người xấu nào đó cuối cùng cũng bị hạ bệ, dẫm thêm một cước, làm thế nào không bất an?

một đôi tỷ muội cùng trốn trong bóng tối nói, chợt nghe thấy Hoàng Hậu ôn hòa nói, "Thần thiếp đã chuẩn bị được liệu tốt nhất, chỉ chờ mang đi phủ Lý quốc công, không biết mẫu hậu còn muốn mang gì khác cho thái phụ nhân nữa không?" Thấy hai tiểu nha đầu bộ dáng toàn là ý nghĩ xấu, nàng lắc đầu trong lòng, khẽ cau mày nói, "Lý quốc công nay gặp đại loạn, A Nguyên cùng với Phúc Thọ đi theo, chỉ sợ va chạm, không bằng gọi tiểu Tứ?" Tiểu Tứ trong miệng nàng, liền cảm thấy lần đầu không suy nghĩ thấu đáo, trạch nam một lòng ở nhà sẽ khiến mọi người thấy mình trong lòng phân biệt đối xử Phụng Minh.

"Tiểu Tứ, là đứa trẻ tốt." Phụng Minh đều thật lòng đối đãi với mấy tỷ muội, hẳn là một vương gia, lại có thể làm chỗ dựa vững chãi cho Tứ công chúa, ngũ công chúa cùng A Nguyên, Thái Hậu cảm thấy rất vừa lòng, tán thưởng, "Vẫn là người xử sự chu toàn."

"Cái này, ngược lại là nhờ Đức phi nhắc nhở." Hoàng Hậu không kể công, chỉ đem Đức phi trầm mặc một bên đẩy ra, thấy Thái Hậu gật đầu, liền thấp giọng nói, "Còn có việc muốn khởi bẩm mẫu hậu." Thấy Thái Hậu gật nhẹ, nàng liền nói, "Lần tuyên tử trước, đã là năm năm, có phải nên tuyên tử lần nữa, làm đầy đủ thêm hậu cung?" Thấy chân mày Thái Hậu cau lại, nàng cố nén trong lòng không muốn nói rõ, "Tần phi tổng cung, đều đã là lão nhân, như này..." Khó tránh khỏi không mới mẻ, làm Hoàng thượng không thích.

"Hoàng thượng nói như thế nào?" Thái Hậu chỉ gọi A Nguyên cùng ngũ công chúa đến ăn điểm tâm, chính mình ngồi một bên vừa uống trà vừa hỏi.

"Hoàng thượng nói, trong cung tần phi không ít, việc tử nữ cũng không cần sốt ruột." Hoàng Hậu nghĩ tới Hoàng thượng không nạp tiếp phi tần, trong lòng thoải mái chút, lúc này chỉ thấp giọng nói, "Chỉ là quy củ này..."

"Đầy đủ hậu cung, chỉ vì kéo dài huyết thống." Thái Hậu thấy trên mặt Hoàng Hậu khoan dung hào phóng, nhưng làm nữ tử, ai lại nguyện ý nghênh người đến chia sẻ sủng ái của phụ quân? Trong lòng đến cùng vẫn thương tiếc Hoàng Hậu, ôn hòa nói, "Nay trong cung hoàng tử hoàng nữ cũng không ít, đầy đủ là công lao của người. Vương quý nhân còn đang mang thai. Nay tần phi hậu cung quả thật không ít, tâm tư Hoàng thượng cũng không nên ở mãi chốn hậu cung, thật kỳ cục." Thấy Hoàng Hậu đứng dậy thỉnh tội, nàng liền cười nói, "Việc này người làm gì có tội? Người cũng là cần thận cung quy mà thôi. Chỉ là tử nữ này..."

Ánh mắt Thái Hậu, dừng lại lắng tai nghe A Nguyên cùng ngũ công chúa trò chuyện, cười cười, rồi mới lên tiếng, "Mấy năm nay, còn chậm rãi, hay là tuyên cho Thái Tử mấy người đang hoàng, sinh cho ai gia mấy đứa nhỏ chất ngoan ngoan, cũng tốt."

A Nguyên cùng ngũ công chúa đều thờ hộc ra một hơi.

Mỗi khi có người mới nhập cung, hai tiểu tỷ muội đều vì Hoàng Hậu cùng Đức phi mà bất bình, nay không có người mới, việc hậu cung ít đi, có ai mất hứng?

Hoàng Hậu lúc này, là thật tâm cảm kích Thái Hậu.

Trong cung hoàng tử hoàng nữ rất nhiều sao? Nhưng có ai ngại ít đâu? Nay Thái Hậu như vậy, đã là duy trì lập trường đối với Hoàng Hậu, Hoàng Hậu trong ngực cảm kích không thôi, liền muốn có qua có lại, cung kính nói với Thái Hậu, "Vương phi tiểu Nhị gia đã mất ba năm, nay trong phủ còn chưa có chủ tử đứng đắn, chỉ là thần thiếp đến cùng ánh mắt thiên cận, không bằng thỉnh mẫu hậu làm chủ, vững là vinh hạnh của tiểu Nhị." Hai con trai của Hằng Hậu, trưởng tử là Thái Tử, thứ tử nay là Trịnh vương, chỉ là mệnh không được tốt, chính phi ba năm trước bệnh qua đời, nay ngay cả nhi tử cũng không có, thật khiến Hoàng Hậu bận tâm.

Nay Thái Hậu có thiện ý với nàng, nàng liền muốn có thể hỏi ý Thái Hậu chuyện đám cưới với nhà mẹ đẻ phủ An quốc công, cũng cho phủ An quốc công chút bảo đảm.

Quả nhiên, Thái Hậu nghe hiểu, hơn nữa tâm tình quả thật rất ồ, nhưng mà nghĩ nay không phải là lúc bận tâm những chuyện này, Thái Hậu chỉ gật đầu, vẫn chưa đáp ứng, lại gọi hai nữ hài nhi đến dặn dò vài câu, sau đó liền cho A Nguyên cùng ngũ công chúa dẫn đồ ban thưởng trong cung một đường

trùng trùng điệp điệp đi phủ lý quốc công. Mới vừa vào cửa, A Nguyên lập tức thấy không ít hạ nhân đi loạn trong phủ, công phủ phủ Tứ công chúa đối diện mở rộng, cung nữ bên người Tứ công chúa về mặt kinh hoàng ra vào, lại chỉ khăn đầu với A Nguyên cùng Ngũ công chúa, liền kinh hoàng một đường đi đến hậu viện.

A Nguyên trong lòng cả kinh, lại thấy thái y vội vàng tới, thanh âm kinh sợ, "Chẳng lẽ thái phu nhân..." không khỏe trong người?

"Hồi bẩm công chúa." Cung nữ Tứ công chúa còn lại một người dẫn đường, lúc này thấp giọng nói, "Quốc công gia trúng độc, nay đã hấp hối."

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Editor: Kim Chi

Lý quốc công trúng độc?

Ngay tại trong nhà mình?

A Nguyên và ngũ công chúa nhìn nhau, đều hoảng sợ biến sắc, đang muốn tiếp tục hỏi cận kề cung nữ này, lại thấy từ bên trong sân, một nữ tử trang điểm xinh đẹp vọt ra, nhất nhất lao đến chỗ công chúa, miệng kêu âm lên, "Thế tử hạ độc! Quốc công gia bị thế tử hạ độc chết!" vừa nói vừa định xông ra đường cái ồn ào, A Nguyên mắt thấy mọi người đều bị biến cố này làm cả kinh, trong lòng kinh sợ, biết rằng nếu điều này để người khác nghe được, bất kể tử phò mã có làm gì cha ruột hay không, tội danh này cũng có chút mưa gió, cắn chặt răng, nàng hét lên, "Bắt xuống cho bản cung!"

"Bắt nàng ta lại!" Ngũ công chúa cũng phản ứng kịp, lạnh lùng nói.

đi cùng A Nguyên, đều là cung nhân trung thành nhất của Thái Hậu, lúc này có hai nội giám lực lưỡng tiến lên ấn nữ nhân này xuống mặt đất, A Nguyên liền thấy nàng lại định há mồm, khuôn mặt nhỏ mắt hơi động, chỉ lạnh lùng nói, "Bịt mồm!"

Mắt thấy cung nữ bên người Tứ công chúa nghiêng rằng nghiêng lợi nhét giẻ vào mồm nữ nhân kia, A Nguyên mới yên tâm, khôi phục bộ dáng bình tĩnh, lạnh nhạt nói, "Va chạm công chúa, còn dám đặt điều chủ tử." Nàng chưa từng thấy qua phủ Lý quốc công có nữ tử như vậy, huống chi thấy nàng ăn mặc diễm lệ, nhưng bộ dáng khinh bạc, liền biết đây đại khái là thiếp thất hậu viện, lạnh nhạt nói, "Quốc công gia phúc lớn mạng lớn, thái y đầy sân, người lại luôn miệng nói chết, đây là nguyên rủa!"

"Va miệng! Cho di nương khắc cốt khi tâm!" Loại việc này muốn ra tay ngay trong phủ, A Nguyên cùng ngũ công chúa còn không phải người ngu, lòng đầy căm phẫn nhưng vẫn không tự làm, ngược lại cung nữ bên người Tứ công chúa lúc này quả thực hận đến mức không chịu nổi, chỉ có thể cố chống đỡ không ngất đi, thấy A Nguyên cũng có ý từ không gì không thể, tuy trong lòng nàng kinh sợ Vinh Thọ công chúa tuổi tác còn nhỏ đã lợi hại như vậy, như mà nghĩ tới vị công chúa này sống trong cung với Thái Hậu, tâm trí càng nhanh nhạy hơn những hài đồng cùng trang lứa, liền đem việc này để sang một bên, nhìn nữ tử đang lăn dưới đất kia hận đến mức trong hân hân tia đỏ, cười lạnh nói, "Trong phủ đảo loạn, di nương còn thêm phiền! không cho di nương biết thế nào là lợi hại, chỉ sợ sau này con muốn tiếp tục phò trương thanh thế!"

"Ta là trưởng bối!" Nữ tử kia thấy thanh sắc nàng không giống ngày xưa, khiếp đảm, gào lên.

"Lão thái thái, quốc công gia là trưởng bối, ta còn chưa nghe qua một thiếp thất hạ lưu, dám xưng trưởng bối trước mặt công chúa!" Cung nữ kia tựa hồ rất có mặt mũi trước mặt Tứ công chúa, chỉ hướng về phía tả hữu mắng, "Còn muốn ta tự mình động thủ?" Liền thấy một bên thị vệ lĩnh mệnh tiến lại, kéo cô gái này đến nơi khác, từng tiếng tát vang dội cùng tiếng kêu thảm thiết phát ra, như vậy cung nữ này mới miễn cưỡng cười cười, hành lễ với A Nguyên cùng ngũ công chúa rồi nói, "Nếu không phải nhờ hai vị điện hạ, lần này, công chúa của chúng ta sẽ bị ủy khuất nhiều."

Thiếp thất kia là tâm phúc Lý quốc công phu nhân, chỉ sợ việc vừa rồi, cũng là từ Lý quốc công bày mưu đặt kế, muốn đi trước hủy thanh danh tử phò mã.

"Đều là tỷ muội, nói như vậy thật xa lạ." Ngũ công chúa đỡ cung nữ này dậy, hơi do dự, thấp giọng nói, "Tứ tỷ tỷ này có khỏe không?"

"Chỉ là mới vừa rồi quốc công gia đột nhiên xảy ra chuyện, Đại gia hóa đều kinh ngạc, nay công chúa đang đứng đợi bên ngoài, nghe thái y chẩn đoán." Cung nữ này hốc mắt liền đỏ, thấp giọng nói, "không phải ta nói nhầm với hai vị điện hạ, thật sự là trong phủ này có vài kẻ, đội lốt người! Nếu không phải công chúa chúng ta trong lòng hiểu chuyện, chỉ sợ chết cũng không ai biết." nói xong nước mắt liền rơi xuống, nước nôi nói, "Thường thường hay bị khi dễ, cũng may có thái phu nhân che chở, công chúa lại hay ở trong phủ công chúa, bằng không nếu chết cũng vì ghê tởm chết!"

"Suýt!" Đạo lý tai vách mạch rừng, A Nguyên vẫn luôn hiểu, lúc này chỉ hướng phía hậu viện Lý quốc công mà đi, một ên thấp giọng hỏi, "Lần này, vì sao dính dáng đến tứ tỷ phu?"

Nàng minh bạch rõ ràng nghe hoàng bá phụ của nàng ra lệnh Lý quốc công nhượng lại tước, tử phò mã cho dù đầu bị nước vào, cũng sẽ không vào lúc này độc chết Lý quốc công không còn năng lực áp chế hẳn.

"Buổi sáng công chúa cùng phò mã đến thỉnh an, người bên dưới dâng lên cho phò mã một chén tổ yến." nói đến đây, trên mặt cung nữ một mảng trắng bệch, thấy A Nguyên gật đầu, nàng thật nhanh nói, "Phò mã không uống, chỉ để ở một bên. Cũng không biết quốc công gia hôm nay là thế nào, nửa đêm hôm qua từ trong cung trở về, tận trong phủ công chúa cũng có thể nghe được tiếng khóc. Sớm tỉnh mơ thỉnh an, nhìn phò mã như thấy kẻ thù, nói vài câu liền mắng, bởi vì phò mã hiểu thuận, chưa hề phản bác, quốc công gia lại mắng một nén nhang, miệng khát, liền uống tổ yến của phò mã, chột, chột..."

Thời điểm Lý quốc công miệng phun máu tươi, mọi người gần như sợ ngây người, Lý quốc công phu nhân phía sau liền lao ới, túm tú phò mã còn đứng ngốc muốn hắt đèn mạng cho Lý quốc công, giống như điên cuồng, nay thái phu nhân còn bệnh, không ai dám ra quản thúc nàng.

"Hô nháo!" Khóe mắt A Nguyên lóe ra vài tia nghiêm khắc, khuôn mặt nhỏ nhắn lại, trầm giọng nói, "Tổ yến có độc, là được dâng lên, có liên quan gì đến tứ ty phu? Huống chi..." Nàng lạnh lùng cười, tay nhỏ mạnh mẽ nắm chặt dưới ánh mặt trời, cười lạnh, "Theo ta thấy, đây là ái tử của quốc công gia sót ruột, mới làm tứ ty phu gặp kiếp nạn này. Lúc này, chỉ sợ tổ yến kia, là dành cho tứ ty phu!" Tứ phò mã vừa chết, Lý quốc công liền nhượng lại tước, ai được tiện nghi, quả thực vừa thấy liền hiểu.

Đến thời điểm điều tra tùy ý tìm người chịu tội thay, còn có thể nói ra cái gì?

Cũng không thể trưởng tử của Lý quốc công chết, lại giết ái tử của hắt đèn mạng chứ?

"Công chúa không biết, quốc công gia lúc đó quả thực dọa người, chỉ vào chén yến liền mắng phò mã không đáng dùng đồ tốt như vậy, bởi vậy mới đoạt tổ yến của phò mã." Cung nữ này về mặt kinh hồn không ngừng, nước mắt rơi lã chã, "Lão thái thái bị bệnh, trong phủ này ngay cả muốn lấy mạng người cũng có thể, làm sao có thể yên tâm?"

Lý quốc công phu nhân lớn lối như vậy, chỉ sợ cũng chắc chắn có dính dáng, độc chết tứ phò mã, Lý quốc công cũng sẽ che chở nàng mà thôi.

"Phụ nhân nội trạch, bản cung đã nhìn nhiều, cũng chưa từng thấy qua tâm địa rắn rết như vậy!" A Nguyên đi lại trong kinh thành, phủ anh quốc công, phủ Thành Dương bá đều qua đi qua, tuy cũng là nhà lớn đông đảo huynh đệ, chị em dâu, lại cũng chưa có phát sinh chuyện như vậy, phần lớn ca múa ẩm áp, lúc này chỉ thấp giọng nói, "Hoàng tử mẫu muốn ta nhìn xem thế gian rộng lớn phong phú, nay, quả thật là như thế."

"thật là tính toán giỏi." Ngũ công chúa nghĩ người được lợi lớn nhất trong đó, lại sợ hãi nói, "Cứ như vậy không sợ hãi?" Nhưng mà nghĩ tới thái phu nhân lớn tuổi, nếu Lý quốc công phu nhân làm ra chuyện như vậy bị phát giác, đích ái tử của Lý quốc công cũng không giữ được, trưởng tử này hai đích tử dưới gối đều bị phế đi, đối với thái phu nhân là đã kích quá lớn, đây là nhìn trúng tâm lý của mọi người ném chuột sợ vỡ đồ không dám vạch trần nàng với thái phu nhân nên mới hao tâm tổn sức, lại có Lý quốc công tên hồ đồ ấy, đến lúc chỉ cần giả vờ đáng thương khóc lóc kể lể một chút, Lý quốc công tự nhiên sẽ vì nàng che giấu.

"Truyền lời ra ngoài, tra cho ột chuyện này cho bản cung!" Ngũ công chúa nghiêm mặt, híp mắt lạnh lùng nói với cung nhân bên cạnh, "Muốn thừa dịp hỗn loạn hủy chứng cứ" Bản cung không cho nàng vừa ý!" Việc nội trạch này toàn kể đồn người xem bản công phu chẳng có bao nhiêu, ngũ công chúa không quản được, cũng không rảnh rỗi đi quản chuyện bao đồng nhà người ta. Nhưng mà nếu lúc này liên lụy Tứ công chúa, làm muội muội, nàng không thể khoanh tay đứng nhìn.

"Trước cứ đi thỉnh an thái phu nhân, sau quay lại xử lý nàng!" A Nguyên nghiêm mặt cười lạnh nói, "Mặc nàng tính toán chi ly, cũng trốn không thoát lòng bàn tay chúng ta!" Thấp giọng gọi cung nữ bên cạnh hỏi cung đem sự việc phủ Lý quốc công báo cho Thái hậu cùng Hoàng Hậu, A Nguyên thế này mới có thời gian thở hắt ra, lại thấy Phụng Minh đi theo phía sau mình hồi lâu, chỉ biết vuốt mắt, có vẻ choáng váng, trong lòng hiểu, trước mặt hoàng tử, phần đông nữ tử đều có dáng vẻ mềm mại khả ái, nơi này sẽ có biểu hiện kinh thiên động địa như vậy, nghĩ tới đường huynh này đối với biểu tỷ của mình có tâm, liền có lòng bảo hắt đèn sau cảnh giác cao độ, miễn cho bị dạng tiêu bạch hoa như Lý quốc công phu nhân dọa sợ, sinh ra hiềm khích với biểu tỷ, thấp giọng thở dài, "Đây chính là loại nữ nhân lòng dạ khó lường."

"Lại ác độc như vậy." Phụng Minh lẩm bẩm nói.

Trong lòng hắt đèn chỉ cảm thấy phát lạnh, lớn lên ở trong cung, nhưng Đức phi xưa nay không cho hắt đèn vào chửi phi tranh sủng chốn hậu cung, e rằng từ bé đến nay, lúc này chính mắt thấy, chẳng biết tại sao, nghĩ tới những thứ vụn vặt này, hắt đèn nhớ tới Tề Thiện mới gặp một lần, dáng vẻ an bình như vậy, ánh mắt buốt giá chột sáng ngời.

Nghĩ tới Tề Thiện, Phụng Minh chỉ cảm thấy trong lòng ẩm áp rất nhiều, trầm mặc hồi lâu, liền thấp giọng nói, "Hậu trạch của ta ngày sau, chỉ cần một thê tử." Từ trước hắt đèn cũng đã nói như vậy, nhưng đó bất quá là tình yêu đơn thuần của mình, nay, lại tăng thêm phần trịnh trọng, lại vì bảo vệ nữ tử chính mình thương yêu.

"Người gian xảo có ở khắp nơi, xúi giục phu thê bất hòa, ở giữa mưu lợi bất chính cũng không có thiếu." A Nguyên lắc đầu thờ dài, "Người trời quan trăng sáng, nào đâu được loại người như vậy? Tri nhân tri diện bất tri tâm, nhìn động lòng người, khiến người thương tiếc, như vẻ bề ngoài vẫn tốt hơn bên trong, tứ hoàng huynh còn chưa thấy qua. " Nàng dừng một chút, thấp giọng nói, "Tứ hoàng huynh chỉ cần biết, một khi có nhiều nữ nhân, tranh đấu không bao giờ dừng lại."

"Hoàng huynh biết." Phụng Minh sờ sờ đầu A Nguyên, lắc đầu nói, "Tiểu hài tử gia gia, không cần tâm tư nhiều như vậy, về sau sẽ có người bận tâm, Những việc này..." hắt đèn vỗ ngực mình, "Đều giao cho tứ hoàng huynh người!" nói xong, liền một tả một hữu dắt tay A Nguyên cùng ngũ công chúa, thật nhanh đi vào hậu viện, chột nghe lúc này hậu viện Lý quốc công tiếng khóc rung trời, một đám nữ nhân xiêm y hoa lệ ôm đầu khóc rống, bộ dáng Lý quốc công mệnh chẳng còn bao lâu vậy, những nữ nhân này khóc đích thực nhập tâm, cũng không biết là khóc cho phu quân Lý quốc công này, hay là đang khóc ngày chết của Lý quốc công, đám người A Nguyên tiến vào không có ai phản ứng.

Bất quá, Lý quốc công còn chưa chết, khóc tang cái gì?

A Nguyên trong lòng lắc đầu, liền ghé vào bên tai Phụng Minh nhẹ giọng nói, "Đại khái, quốc công gia không có việc gì."

"Vì sao?" Phụng Minh còn chưa thấy thái ý, nghe A Nguyên khẳng định như vậy, vội vàng hỏi.

"Nhìn nhìn một đám khóc lê hoa đái vũ, trông thật đẹp, trang điểm y phục đều không tồi." nói tới cái này, ngũ công chúa có kinh nghiệm hơn. Phụng Minh bởi là hoàng tử, tại hậu cung không thấy qua bộ dáng của cung phi là bao nhiêu, ngũ công chúa ở bên Hoàng Hậu cùng Đức phi am hiểu hơn, lúc này cười nạo nói, "Phàm là chân tâm để ý, còn có thể dung mạo quần áo cũng để ý sao? Có thể thấy đây đều là diễn trò cho nam tử các ngươi xem thôi!" nói xong, liền lộ ra vẻ châm chọc nhàn nhạt, chỉ thấp giọng nói với A Nguyên, "Nếu là ngày sau, có người dám trước mặt phò mã của ta khóc như vậy, bản cung..." nàng nhẹ giọng nói, "Bản cung liền lột da trên gương mặt kia xuống!"

Phụng Minh đang cảm thấy được thụ giáo, thỉnh linh nghe được ngũ công chúa đằng đằng sát khí như vậy, lại nghe A Nguyên ở bên gật đầu đồng ý, không tự chủ được rung mình một cái, sau, thấy A Nguyên quay đầu, thịt thịt trên khuôn mặt nhỏ nhất lộ ra nụ cười hòa khí nói, "Tứ hoàng huynh, nhất định sẽ giúp hoàng tỷ cùng A Nguyên, đúng không?"

A Nguyên về mặt xịu xuống, Phụng Minh run run, lập tức nói, "Bọn muội như đoá hoa, nào có thể làm việc này? Sau này nếu có người dám làm như thế, tứ hoàng huynh tự tay đi lột da, tuyệt không để muội muội động một đầu ngón tay út." Trong lòng cảm thấy sau này phải cố gắng uy hiếp phò mã, nữ nhân bên cạnh phò mã còn phải rút gân lột da, Phụng Minh cảm thấy mình đã bắt đầu muốn bận rộn chạy trốn trên đường lớn không quay đầu lại. Thấy hai muội muội gật đầu, hân hoan chờ nói, "Nay, nên thế nào?"

"không biết thái phu nhân thế nào." Cung nữ bên người tứ công chúa kia đã đi vào phòng thái phu nhân thông truyền, A Nguyên ở bên ngoài chờ, không kiên nhẫn thấy đám cơ thiếp hậu viện này, nhìn xung quanh, qua không bao lâu, liền thấy phòng đối diện có ồn ào náo động, một tiếng khóc bén nhọn cuồng loạn truyền ra, "Quốc công gia! Người mang thiếp thân cùng đi đi! Ở lại trên đời cũng là chịu tội, thay vì bị người sỉ nhục, không bằng cùng đi đầu thai, chúng ta là người một nhà, vĩnh viễn không rời xa nhau nha!" nói xong, Tứ công chúa quát lớn, còn có tiếng khóc của nữ hài đồng, trong chớp mắt cửa phòng kia rộng mở, liền có một nữ nhân nhu nhược ôm đứa nhỏ lao tới, một đầu hướng tới cây cột bên dưới.

"Ngăn lại thái thái!" Tứ công chúa được người đỡ đi ra, lúc này cả người vô lực, gặp lại Phụng Minh dắt hai muội muội, càng thấy mắt mặt, chỉ bưng kín mặt hướng một bên trốn đi.

A nguyên vừa thấy Lý quốc công phu nhân ngang nhiên khóc lóc om sòm, còn mang theo bộ dáng mình cùng ấu tử một lòng đi cái chết, mà Tứ công chúa không áp chế được, trong lòng quýnh lên, đang muốn sai người ngăn lại, lại nghe thấy lúc này, đột nhiên truyền tới một thanh âm uy thế, "Cho nàng đi tìm chết!" A Nguyên hoảng sợ quay đầu, lại thấy lúc này, nha đầu run rẩy đỡ thái phu nhân đi ra, tuy trên đầu còn băng vải, lại nhìn rất có khí lực, đôi mắt từ ái thường ngày, nay cũng làm cho lòng người lạnh run, vị lão phu nhân trong lúc này, chỉ khi tiếng khóc Lý quốc công phu nhân ngưng bật thì lạnh lùng nói, "Nếu nàng không muốn sống, cho nàng chết!"

"Lão thái thái." Tứ công chúa gọi tứ phò mã chạy đến đỡ, hai vợ chồng nghe xong lời này đều ngây dại.

Thái phu nhân Lý quốc công chỉ lắc lắc tay, ra hiệu mọi người không hành lễ, đứng trên hàng lang, từ trên nhìn xuống Lý quốc công phu nhân đang run rẩy, châm chọc nói, "Thế nào? Ngươi không phải là rất muốn chết sao? Nếu muốn chết, ta thành toàn cho ngươi!" Nàng lạnh lùng nói, "Phù Lý quốc công, chưa bao giờ thiếu chính thất phu nhân, ta cũng không thiếu cháu trai! Độc phụ nhà ngươi chết đi, ta lại cưới người tốt hơn, có cháu trai như thường!" nói xong chỉ hai bên nói, "Còn không hầu hạ thái thái các ngươi lên đường?!" Mắt thấy mấy bà mẹ thấp giọng tuân lệnh, đi lên lôi kéo Lý quốc công phu nhân đang giãy giụa hướng tới cây cột, mới thấp giọng nói, "Năm đó, ta đã nhìn lầm, cứ tưởng ngươi tốt đẹp, lại có tình cảm tỷ tỷ ngươi, có thể đường dục tốt trường tử, không nghĩ tới, ngươi thế mà sinh ra tâm địa như vậy!"

"Lão thái thái muốn nhệ đệ đệ chính mắt thấy tổ mẫu bức chết mẫu thân sao?" Thái phu nhân nói giết người, chính thật là giết người, bà mẹ thuộc hạ nàng cũng rất dứt khoát, một chút chần chờ cũng không có, lập tức đập đầu Lý quốc công phu nhân đến ra máu, lúc này bạch diện giai nhân máu đầy mặt, sinh ra đáng về dữ tợn, làm A Nguyên trong lòng không tự chủ sinh ra kính sợ thái phu nhân, ngẩng đầu nhìn lại, liền thấy thái phu nhân lúc này ánh mắt tràn đầy lãnh khốc, bộ dáng mang sát tâm.

"Bức chết mẫu thân?" Thái phu nhân lạnh lùng nói, "Ngươi vì sao không nói với hân, mẹ đẻ độc chết thân phụ, là đạo lý gì?"

"không phải ta! Là hân!" Lý quốc công phu nhân thấy thái phu nhân như thế, mắt nhìn đây là muốn xử trí nàng, thét lên, "Lão thái thái không thể vì thương yêu hân, liền đem hết thảy đẩy lên người ta! rõ ràng là tổ yến của hân, vì sao nói là ta?! rõ như ban ngày, vương pháp ở đâu?!" Thấy thái phu nhân cười lạnh liên tục, lúc này còn có thời gian gọi nha đầu nâng nhuyễn thất và tọa đến, hoàn toàn không có ý định vào bên trong nhìn chút Lý quốc công thế nào rồi, Lý quốc công phu nhân chỉ thấy cả người phát run, đột nhiên ôm nhi tử khóc nói, "Ta phụng dưỡng lão thái thái mười mấy năm, chân tâm có hay không không, lão thái thái thật sự một chút cũng không cảm thấy sao?!"

"Chân tâm?" thái phu nhân thân nhiên nói, "Đừng ở chỗ này làm ta ghê tởm! Năm đó, là câu 'chân tâm' này của ngươi, làm ta tin ngươi là cô nương tốt, ai ngờ lại là rắn độc. Mà thôi..." nàng đột nhiên giận giữ nói, "Ngươi cuối cùng không nhận hay không, đều sẽ như này, ta chỉ hỏi ngươi, chết ngay bây giờ, hoàn thành tâm nguyện cùng phu quân đồng sinh cộng tử, cho con trai ngươi thế diện cùng tình cảm sâu nặng, hay là hiện tại ta liền tố cáo vào trong cung, cáo ngươi một kẻ độc chết phu quân, giết hại con riêng, làm nhi tử ngươi cả đời này sống dưới bóng ma này, vĩnh viễn không ngẩng đầu được!"

nói đến đây, thấy Lý quốc công phu nhân về mặt ngây ngốc ngã trên mặt đất, cũng không để ý tới, chỉ đem A Nguyên bế lên, mặt hòa hoãn lại, thanh âm ôn hòa nói, "Có bị hù hay không?"

"Ngài hôm qua ngã bệnh, A Nguyên lo lắng thật, buổi sáng ta còn thấy nàng mất quàng thâm." Ngũ công chúa không chịu nổi người bên ngoài khoa tay múa chân, lúc này chỉ đối với hết thảy chuyện trong viện làm như không thấy, chỉ chỉ vào mặt A Nguyên có chút ngượng ngùng nói, "Hoàng muội lo cho

ngày, nghe nói hôm qua người ngài không dễ chịu, liền chạy tới thăm cung hoàng tử mẫu, cả giày cũng không kịp đi."

"Công chúa của ta." Thái phu nhân một phen ôm A Nguyên béo mềm vào trong ngực, đầu lòng nói, "Thân thể này ta của chính mình, ép buộc như vậy, có người sẽ lo lắng."

"Ta chỉ muốn ngài, nào còn muốn ai khác." A Nguyên rất thuần thực dựa sát vào trong ngực thoảng hương liệu của thái phu nhân, thật không yên tâm hỏi, "Thái phu nhân thật sự rất mệt sao? không cần giống như A Nguyên, không nghe lời thái ý, làm hư thân thể mình." nói xong, liền tiếp tục nói, "Hoàng tử mẫu, hoàng bá phụ, hoàng bá nương, Đức phi nương nương, mọi người đều một đêm không ngủ, thân thể của ngài quan trọng nhất, chờ vì chuyện nhỏ mà tức giận." Nàng cúi người nói, "Mới vừa rồi A Nguyên bên ngoài không hiểu chuyện, thái phu nhân đừng trách móc A Nguyên."

Hiểu chuyện lại nhu thuận như vậy, thái phu nhân ân cần nhìn ngó công chúa cùng A Nguyên, trong lòng lặng lẽ thở dài.

Nhi tử của nàng, ánh mắt cũng không sai, nhìn đúng thật đây là hai vị công chúa hoàng gia coi trọng nhất, cũng không tự nhìn thân phận bản thân, cười công chúa, đã bỏ qua mặt giả nua này của nàng, nếu không phải nàng giận giữ bị bệnh, Lý quốc công hẳn hẳn liệt nói chuyện này ra ngoài, chỉ sợ ngay lập tức kết thù oán với hơn nửa thế gia dòng dõi trong kinh thành.

Hai hài tử này xuất thân hoàng nữ có thể gọi là cao nhất, ngoại tổ gia cùng quan hệ thông gia trong kinh sau lưng không ít, nào để cho con trai thứ hai không tước vị có thể mơ ước. Huống chi, con trai thứ hai nay vẫn là xuất thân con vợ lẽ, càng kém cỏi.

"không biết quốc công thế nào?" Thấy thái phu nhân rơi vào trầm tư, không nghĩ tới bản thân còn có nhi tử ở bên trong giầy giữa giữa ranh giới sinh tử, Phụng Minh do dự một chút, vẫn kiên trì nói.

"không chết được." Thái phu nhân khước mắt lóe qua tia giận giữ, thấy Lý quốc công phu nhân còn đang khóc lóc, lạnh lùng nói, "Ta làm người, nói được làm được! Nếu ngày mai người còn ở đây, phía hoàng cung, ta không chê xa!" nói xong, cũng lười nhìn nàng, chỉ đứng dậy gọi A Nguyên cùng ngũ công chúa đến đỡ, chậm rãi đi vào trong phòng Lý quốc công, thấy Lý quốc công lúc này ngựa mặt nằm ở trên giường, gương mặt tiêu tụy, sắc mặt tái nhợt, trong lòng có chút khổ sở, nhưng mà nghĩ tới đứa con trai này ngày càng biến chất, ánh mắt chỉ lạnh lùng, tại thời điểm Lý quốc công xoay đầu lại, trầm giọng nói, "Tẩu chương nhượng tước đâu?!"

Hoàng thượng lệnh Lý quốc công hôm nay dâng tẩu chương nhượng tước cho tứ phò mã, nhưng nay Lý quốc công này xem chút nữa đi gặp tổ tông, mới tỉnh, nghênh diện lão nương cũng không hỏi thân thể hần thể nào, lại vỗ đầu hỏi luôn cái này, người kiên cường cũng không chịu nổi, khí tức hần rối loạn lên, thờ phỉ phò nói không ra lời.

A Nguyên vụng trộm nhìn, chỉ theo tiết tấu hơi thở vị quốc công gia này thấy được, không bị độc được độc chết, cũng bị mẹ ruột làm tức chết.

"Tổ mẫu." Tứ phò mã là người thuần hiếu, thấy mới mấy ngày ngắn ngủi, bởi vì mình, tổ mẫu ngã bệnh, phụ thân suýt nữa chết đi, chỉ cảm thấy khổ sở tởm lòng, quay đầu, lại thấy tứ công chúa đi tới cầm tay hần, mỉm cười với hần, hai mắt thân cận cùng chung thủy, trong lòng cảm kích tâm ý của thê tử đối với hần, liền cố lấy dũng khí quý trước mặt thái phu nhân, nhẹ giọng nói, "Vì một cái tước vị, làm trong nhà không yên, là lỗi của tôn nhi (cháu trai)." Cảm giác được Tứ công chúa theo hần lặng lẽ quý bên cạnh, hần thật nhan rời lệ, nước nỏ nói, "Bất quá là cái tước vị, chỉ cần có thể làm tổ mẫu, phụ thân, đệ đệ đều vui vẻ, tôn nhi liền từ bỏ, còn có thể làm sao?"

nói xong, liền nằm trên mặt đất im lặng rơi lệ.

"Ta cùng phò mã, luôn là một thể." Tứ công chúa ngựa mặt nói, "Cầu lão thái thái cùng phụ thân bớt giận, tước vị, ta cùng phò mã nguyện ý nhượng lại."

Huống hồ ngày sau Tứ công chúa nếu thực sự có huyết mạch, sinh ra bất luận nam nữ, hoàng thượng đều sẽ ban tước vị, Tứ công chúa đích thực lười vì cái tước vị như vậy mà lại phiền lòng.

"không phải của người, mơ tưởng cũng vô dụng! Là của người, ai cũng không đoạt được!" Thái phu nhân nhìn thấy sự đòi, tự nhiên nhìn ra được phu thê tứ phò mã là thật lòng không muốn tranh chấp cùng người, trong mắt ôn hòa, lần nữa trở nên nghiêm nghị, thấy ánh mắt đột nhiên sáng lên của Lý quốc công khi nghe phò mã nói, chỉ nhắc, "Hai người các người, là đứa bé ngoan, ta thật vui mừng. Nhưng mà thế đạo này, không có đạo lý đứa bé ngoan phải chịu thua thiệt! Việc tước vị, không phải các người nói đây liền đây, việc này, cũng phải việc các người nên quản, sau này, ta còn nghe lời nói không cần tước vị, liền cho các người ném thư gia pháp!"

"Lão thái thái." Tứ công chúa thấp giọng kêu lên một tiếng.

"Mẫu thân!" Lý quốc công nào muốn tước vị của mình rơi xuống đầu đứa con trai mình không thích đâu? Thấy thái phu nhân mở miệng liền bác bỏ ý tứ phò mã, bộ mặt càng trắng hơn, cầu khẩn nói, "Tiểu nhi..."

"Người còn nhắc đến hần?" Thái phu nhân chợt cười lạnh một tiếng, khước miệng xoẹt qua tia tàn nhẫn, châm chọc nói, "Mẹ ruột nhi tử này, thiếu chút nữa cho người xuống hoàng tuyền, người suýt nữa là làm quý hồ đồ, nay, nằm mơ đi!"

Tác giả có lời muốn nói:

Lý quốc công: Bị hạ độc, thân mình đau.

Thái phu nhân: Tẩu chương nhượng tước đâu?

Lý quốc công:... Bị lão bà hạ độc, trong lòng đau khổ.

Thái phu nhân: Tàu chương nhượng tước đâu?

Lý quốc công:!! không cho đường sống, bản quốc công ta sẽ đi chết ngay bây giờ!

Thái phu nhân: Tàu chương nhượng tước đâu?!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47

Editor: Kim Chi

Lão quốc công vẫn luôn cho rằng, là nhi tử hần muốn xử lý việc tước vị của lão, không nghĩ tới lão phu nhân ngay tại chỗ nói thẳng thừng nguyên cớ trong đó, choáng váng sững sờ nhìn về mặt lạnh lùng của mẹ ruột mình, mặt biến đổi hồi lâu, đột nhiên học ra búng máu, thét lên, "Mẫu thân, vì sao ngài gạt ta?" Nhi tử kia gập gối năm đó, rất nhu nhược, dường như không có hần không sống được, làm sao có thể nhân tâm như thế, ngay cả hần cũng hạ độc? Lại cảm thấy thái phu nhân là đang châm ngòi ly gián, hần chỉ bị sáng nói, "Tàu chương nhượng tước, nhi tử sẽ viết, nhưng mẫu thân vì sao còn muốn giày xéo nàng?"

Vừa quay đầu lại, thấy Tứ công chúa và Tứ phò mã ở bên dưới cùng đứng lên, mặt sắc lạnh lùng nhìn tứ phò mã đang cúi đầu nói: "Nghịch tử! Đó là mẫu thân ngươi, đệ đệ ruột của ngươi!"

A Nguyên thấy hần đến lúc này rồi còn bắt công như thế, chỉ cảm thấy lòng bất bình, nhin không được kêu lên: "Quốc công gia xảy ra chuyện lớn như vậy, làm nhiều người sợ hãi nha! Quốc công gia, ngài đừng sợ, hoàng bá phụ nhất định làm chủ cho ngài!" Thấy nàng nhắc tới Hoàng thượng, Lý quốc công biểu tình có chút vặn vẹo, nàng liền nói nhanh: "không bằng bảo hoàng bá phụ cho ngài một cái công đạo! A Nguyên biết chuyện ày, thật tức giận thay ngài!" nói xong, ngẩng đầu nhìn lại phía thái phu nhân đang trầm mặc, thấy trên mặt nàng cũng không có gì là không vui, liền nhỏ giọng nói, "A Nguyên, A Nguyên là lo lắng cho quốc công gia."

Lý quốc công mắt thấy Vinh Thọ công chúa thể mà lần này suy nghĩ cho hần, sợ ngay người, nghĩ thâm quả nhiên thiên lý chiều chiều (*lẽ trời rành rành*), ngay cả đứa nhỏ đều nhìn ra được trường tử kiều ngạo, lúc này luôn miệng nói, "Nếu như thế, liền cáo lên trước mặt Hoàng thượng, ta ngược lại muốn nhìn..."

"Vậy thì hướng tới trong cung đi." Thái phu nhân đối mặt với nhi tử như vậy, là thật sự thất vọng rồi, lúc này cũng lười dây dưa cùng hần, chỉ lạnh nhạt nói, "Chỉ là, đến lúc đó ngươi chớ có hối hận." Đau lòng ái thể như thế, vậy thì, cho hần đích thân đưa ái thể đi một đoạn đường, cũng là trọn vẹn một hồi tình cảm phu thê.

Huống hồ, làm việc như thế, sau này đứa con trai duy nhất của Lý quốc công phu nhân, chỉ sợ hận nhất chính là Lý quốc công đưa mẹ đẻ hần đi tìm chết, nào còn có chuyện của người ngoài đâu?

Thái phu nhân trong lòng quyết định, nhìn Lý quốc công ánh mắt lóe sáng, khóe miệng lộ ra nụ cười nhàn nhạt, nhìn Phụng Minh, vuốt cằm nói, "Kính xin Thành vương điện hạ thu xếp." Thấy Phụng Minh nao nao (@.@), liền gật đầu, lúc này mới tươi cười, chỉ phản phó với Lý quốc công đang gật đầu liên tục, mang theo tiểu bối đi ra ngoài trong ánh mắt không cam nguyện của người sau. Vừa ra khỏi cửa, liền lộ ra bộ dáng mệt mỏi, làm Tứ công chúa vội vàng đỡ lấy, trong mắt ôn hòa vỗ vỗ tay nàng, nhẹ giọng nói với A Nguyên cùng ngũ công chúa, "Hôm nay trong phủ nhiều loạn, hai vị công chúa nên về trước. Chỗ Thái Hậu..." nàng dừng một chút rồi mới khẽ thờ dài, "Đừng để Thái Hậu quá mức bận tâm."

"Nếu muốn hoàng tử mẫu bớt lo, ngài phải bảo trọng thân thể." A Nguyên bĩu môi nhỏ giọng nói, "Nay còn có tứ hoàng tỷ ở đây, ngài còn lo lắng gì vậy? Ngài trở về, nằm lên giường, nghỉ ngơi thật tốt đi ạ." nói xong, kéo kéo tay thái phu nhân, "Thái phu nhân không cần hao tâm tổn sức."

"Ta đỡ lão thái thái trở về." Cơ hội biểu hiện sự hiếu đạo của mình, nào có chuyện Tứ công chúa sẽ bỏ qua? Đưa A Nguyên và ngũ công chúa cùng đi, mới thấp giọng nói với thái phu nhân, "Lão thái thái, thật muốn nháo đến tận cung sao?"

"Nháo! Vì sao không làm khó?!" Thái phu nhân dẫn theo vài nha hoàn từ trong cung đến, thân mình mới mềm nhũn xuống, để Tứ công chúa đỡ ngồi ở nhuyễn tháp bên ngoài, suy yếu nói: "Nếu không xé to ra, về sau trường tử thừa kế tước vị, cũng sẽ không có ngày lành. Ta còn không phải vì các người?!" Thấy Tứ công chúa lộ ra thần sắc đánh lòng, nàng chỉ lạnh nhạt nói, "Phù Lý quốc công, lớn bao nhiêu, không thể vì đấu tranh nội bộ này nọ, sụp đổ trong tay ta! Chỉ cần thanh danh công công (*bố chồng- Lý quốc công*) của ngươi hồng rồi, mới các người mới có thể có cuộc sống sau này trôi chảy, huống hồ..." nàng ngửa mặt cười lạnh, "Ta ngược lại muốn nhìn, cho hần biết, người hần tâm tâm niệm niệm trong tim, là cái thứ như vậy, rốt cuộc là bộ dáng như vậy!"

Cũng hy vọng đến lúc đó, có thể trả cho nàng một nhi tử hiền chuyện.

Thái phu nhân trong lòng trăm chuyện ngàn hồi, làm Tứ công chúa lo lắng không thôi. A Nguyên cùng ngũ công chúa lúc này lại nhìn nhau không nói gì, hồi lâu sau, ngũ công chúa mới thấp giọng nói, "không nghĩ tới, nơi hậu trạch này, chính là nơi chết ta sống." Nếu không có thái phu nhân đi ra trần trụi,

hôm nay ai chịu thiệt, còn không xác định sao?

"Đều là lỗi của nam tử." A Nguyên liền hừ nói, "Nếu không có chần chừ, chỉ để mắt đến một nữ tử, ai sẽ có ý xấu đến thành như vậy chứ? Lỗi của nam tử, lại muốn nữ tử dụng tâm thành như vậy, thật không hay ho gì." Nàng lẩm bẩm nói, "Cho dù thích một ai đó, nhưng nếu trong lòng hấn không chỉ có mình ta, ta cũng sẽ không cần." Tuy rằng từ trước ở cuộc sống hiện đại, điều kiện như vậy cũng thật hà khắc, nhưng mà A Nguyên lại cảm thấy hôm nay cuộc sống tự do tự tại, vì sao nhất định phải tìm người không coi mình là duy nhất, ngày qua ngày không được khoái hoạt chứ?

"Lời này của ngươi..." Ngũ công chúa mặt lộ vẻ hoảng sợ nhìn A Nguyên, lại học ra một hơi, buông tay nói, "Cực có lý."

"Ta vẫn luôn có lý." A Nguyên được khen ngợi, lúc này ngửa cổ kiêu ngạo mà nói.

Thấy tiểu thị cầu mập ú kiêu ngạo nhìn như con chim cút nhỏ, vén mảnh lông đầu vào muốn nói chuyện cùng hai muội muội, Phụng Minh liền cười một tiếng, đang muốn chế nhạo chút, cũng khoe khoang miệng lưỡi của mình hôm nay, lại nghe ngũ công chúa tiếp tục nói, "Nếu sau này, bảo ta gặp gỡ nam tử như vậy, một roi đánh chết hấn không tính, ta còn muốn hấn về sau, vĩnh viễn không thể nổi lên tâm tư với nữ nhân nữa!" nói, về mặt dữ tợn làm một động tác đao trăm, ánh mắt sắc bén thẳng tấp roi lên về mặt hoảng sợ của Phụng Minh, quả nhiên lúc này vô thanh thắng hữu thanh!

Phụng Minh khoe miệng giật giật, đầu rút về thật nhanh, không dám xem hai muội muội đáng sợ bên trong này nữa!

A Nguyên mắt thấy thái phu nhân vô sự, phu thê Tứ công chúa vô sự, lúc này trong lòng nhẹ nhõm sáng lên, chỉ leo ra túm Phụng Minh đang yên lặng lau mồ hôi đứng sau, cười xấu xa, "Tứ hoàng huynh hôm qua, nhất định một đêm không ngủ." Chỉ chỉ quãng thâm mắt của Phụng Minh, tiểu hài tử mập mạp rằng còn thiếu xấu xa nói, "Hôm qua, trước mặt biểu tỷ, A Nguyên nói tốt cho tứ hoàng huynh, tứ hoàng huynh nên biểu đạt chút tâm ý cảm kích nha."

Ngũ công chúa phía sau nghe xong lời này hai mắt sáng choang, tuy rằng cảm thấy bản thân bên trong chuyện này vẫn chưa rút đao tương trợ cho hoàng huynh, bất quá trong lòng đã có ý định muốn làm việc tốt, tâm ý như vậy không khỏi làm người cảm động a, liền lộ ra một bàn tay, túm lấy một bên áo Phụng Minh uy hiếp, "Hoàng huynh cần phải nhớ kỹ, bằng không, chỉ sợ hoàng muội sẽ muốn nói bậy một chút!"

Quả thực là uy hiếp thẳng mặt.

Phụng Minh bị phần được dục sinh dục tử, nhưng trước mặt hai muội muội xấu xa này lại phải quen ăn nói khép nép, chỉ thương cảm nói, "Các ngươi đến tốt cùng muốn thế nào?"

"Tâm ý tứ hoàng huynh, chúng ta làm sao biết?" A Nguyên cùng ngũ công chúa đưa mắt nhìn nhau, cùng cười hi hi nói.

"Lần trước, có người cho ta hai khối bình phong, còn thuê hai mặt, cho các ngươi vậy." Phụng Minh có chút nhức nhối nói.

Bình phong kia đều là thập nhị phiên đại bình phong, một Tú sơn thủy một Tú hoa điêu, sinh động khả ái, hấn vốn định giữ lại sau này làm sinh lễ, ai ngờ trên đường gặp hai kẻ cướp, lại còn có đại tài phá phách.

"Bọn ta không cần bình phong." Làm người kinh ngạc, lần này tiểu tham tiền không có bị đả động, trong lòng Phụng Minh lại nổi lên dự cảm không lành, ngũ công chúa cười híp mắt nói, "Làm muội muội thiện giải nhân ý (*am hiểu lòng người*), bọn ta làm sao có thể muốn vật hoàng huynh yêu thích chứ?"

"Các ngươi muốn làm cái gì, dứt khoát nói đi." Phụng Minh lau mặt một cái, làm bộ dạng hiền ngang lăm liệt.

Việc này là không có giá nhất đối với hoàng huynh, A Nguyên thích nào vào trên người hấn lấy lòng nói, "Ta cùng với hoàng tỷ, đã lâu đều không ra khỏi cung, bên ngoài nhiều chuyện nào nhiệt như vậy, lại đều không biết." Biến cố của Lý quốc công gia như vậy, nếu không phải dính đến Tứ công chúa, cũng không truyền đến trong cung, A Nguyên nào có thể biết chứ? Lúc này nghĩ chỉ sợ không thể biết náo nhiệt bên ngoài, nàng liền cười nói vớ vẩn về mặt đại sự không ôn của Phụng Minh, "Hoàng huynh nay ở tại ngoài cung, thật làm A Nguyên hâm mộ nha. Về sau, có chuyện gì mới mẻ, hoàng huynh nhất định phải nói với A Nguyên cùng ngũ hoàng tỷ, đúng không?"

Cho nên, sau khi uy hiếp tỷ phu, loại bỏ tiểu yêu tinh bên cạnh tỷ phu, Thành vương điện hạ liền trở thành đầu lĩnh lo chuyện bát quái trong kinh sao?

Phụng Minh trong tiếng nũng nịu của hai muội muội bị thương ngẩng đầu nhìn trời, hồi lâu, đành phải rơi lệ nói, "Biết rồi. Đáp ứng các ngươi!" Quả thực chính là mệnh khắc với hấn!

A Nguyên cùng ngũ công chúa rút cuộc hài lòng, thấy Phụng Minh, chỉ nhỏ giọng hỏi ấn tượng của Tề Thiện về hấn, bánh bao xấu xa cũng luyến tiếc làm hoàng huynh kích động, A Nguyên khoe miệng giật giật, trước vẻ mặt biểu tình khổ sở của ngũ công chúa nói, "Hoàng huynh, kết quả không tồi, biểu tỷ ta nhớ ngươi." Mặc bộ quần áo tức cười như vậy, Tề Thương ấn tượng đối với Thành vương điện hạ, quả thật khắc rất sâu. Mắt thấy đôi mắt sáng ngời trong suốt của Phụng Minh, A Nguyên thiếu đạo đức lại không chịu nổi đôi ánh mắt thiện lương như vậy, chỉ nhỏ giọng nói, "Tứ hoàng huynh a, lần tới, đừng mặc cây đồ nữa, bình thường chút, bình thường chút liền tốt."

Mặc lần nữa, hoàng huynh thật sẽ không vui được rồi?

"Khó coi?" Phụng Minh cả kinh, sắc mặt trắng bệch.

"Biểu tỷ là người khiêm tốn, không thích náo nhiệt quá." A Nguyên tỏ vẻ uyển chuyển.

Lời này cũng là nói thật, Tề Thiện là người nội liêm (*hướng nội*), luôn luôn không thích người hô to.

"Bình thường chút, bình thường chút." Phụng Minh nói lời này thì a Nguyên nhảy bén thấy trên đầu hấn lại đỏ mồm, không khỏi cảm thấy mệnh mình thật không tốt.

Gặp gỡ thế nào, nguyên ý nhìn thử một đôi nam tử hiền lành, đều là người thân cận của mình?! Chẳng lẽ đây chính là làm một công chúa địa giới không thành?

Trong lòng thôn thức, nàng liền cùng ngũ công chúa trở lại ngồi trong xe, hướng về cung, được Phụng Minh đưa về, chỉ nghe thấy Hoàng thượng truyền triệu A Nguyên, ngũ công chúa liền cười hi hi gật đầu với nàng, tự mình đến cung Thái Hậu bẩm báo, bảo Phụng Minh đưa A Nguyên đến chỗ Hoàng thượng. Nhìn Hoàng thượng vẻ mặt ôn hòa nói vài câu với Phụng Minh, nhìn tứ hoàng huynh này vẫn còn chút mất hồn mất vía, bản thân liền rất quen thuộc leo lên đầu gối Hoàng thượng ngồi đoạn chính, dùng vẻ mặt tặc nghiêm túc nói, "Thái phu nhân hoàn hảo." Vừa quay đầu, thấy Hoàng thượng lại chỉ ừ một tiếng, liền không thêm đề ý nhìn tấu chương trong tay, miệng nhỏ xạc một chút, bản thân đưa tay tóm lấy điểm tâm trên bàn Hoàng thượng.

"không có ăn không tiêu?" Hoàng thượng một tay ôm bả vai, một tay nhìn cầm tấu chương, vừa nâng mắt, lại thấy một đĩa điểm tâm trông không, A Nguyên đang dùng đầu lưỡi liếm mạnh vụn điểm tâm trên khóe miệng, không trách tội được, chỉ lắc đầu bất đắc dĩ cười, "Nếu phụ vương người biết, chi sợ lại muốn tìm trăm gây phiền toái." Bất quá Hoàng thượng thấy vẻ mặt buồn bực của Túc vương cũng rất thú vị, ý xấu nhìn A Nguyên nói, "Mấy ngày trước, ta đem tiểu răng nanh của người cho phụ vương người nhìn, sắc mặt cha người, rất thú vị." Triều chính bận rộn, phải có chút thư giãn chứ?

Hoàng thượng quyết đoán lựa chọn xem đệ đệ học mẫu.

"Hoàng bá phụ thật hư." A Nguyên cảm khá một chút, liền không tìm không phải ném cha ruột sang một bên, nắm tiểu móng vuốt lấy lòng nói, "Lại cho một bàn điểm tâm, ăn thật ngon nha."

"Cũng vẫn chưa thiếu người đồ ăn." Hoàng thượng chỉ cười, lệnh nội giám đứng một bên vụng trộm xếp đồ ăn cho A Nguyên, rồi mới nghiêm trang nhìn A Nguyên cười nói, "Người lúc ở trong phủ Lý quốc công, nghe nói rất có uy thế?" thấy bé mập đảo dạt đặc ý, hấn liền sờ tóc mềm mềm của nàng cười nói, "Làm không tệ. Trăm thích đùa nhỏ nên có chút thủ đoạn như vậy." Thấy A Nguyên muốn nói lại thôi, hấn lạnh nhạt nói, "Di cầu người được người, nếu nàng đã muốn trăm ra tay, trăm thành toàn nàng." Huống chi hấn đã sớm không vừa mắt Lý quốc công, cho hấn thất bại thảm hại, cũng là tội nguyên.

"Hoàng bá phụ không cảm thấy A Nguyên ương ngạnh?" Nhìn ý cười trên mặt hoàng thượng, A Nguyên liền có chút thấp thòm nói.

Hôm nay ở phủ Lý quốc công, nàng quả thật có chút khinh cuồng, chỉ là trong lòng nàng, cũng không hối hận.

Theo khuôn phép cũ, mỗi người đều sẽ có thể kiềm chế được, nhưng mắt thấy người thân cận bị chịu thương tổn, A Nguyên không dám gặt bừa.

"Ương ngạnh." Hoàng thượng không khỏi cười, tay cầm tới một ấn chương bạch ngọc nhỏ nhỏ, đặt trên tay chậm rãi thưởng thức, tổng miệng lạnh nhạt nói, "Người thấy qua ương ngạnh chân chính sao?" Ý vào thân phận tùy ý tổn thương người khác, đem tôn nghiêm người khác đạp dưới lòng bàn chân, đây mới là ương ngạnh, Hoàng thượng thật may mắn từ mình sủng ái không như vậy, chỉ cảm thấy kháng khái, "Nếu người gọi thể này là ương ngạnh, ngày sau, trăm chỉ có vui vẻ." Thấy A Nguyên bộ dáng khó hiểu, hấn chỉ cười nói, "Bất quá nhìn người mệt mỏi, nếu hồi cung hoàng tổ mẫu người, chi sợ lại thật ép buộc, không bằng ngủ ở chỗ hoàng bá phụ một lát?"

"A Nguyên chỉ lo lắng cho thái phu nhân." A Nguyên thành thật nói, thuận tiện ghé vào trên người Hoàng thượng tỏ vẻ chính mình một chút cũng không mệt, chỉ muốn chơi đùa.

"Người xem thường đi rồi." Hoàng thượng bây giờ không muốn nghe tiếp chuyện phủ lý quốc công nữa, bất dĩ vì nhiên (*không cho là đúng*) nói, "Người đi này, sóng to gió lớn không biết đã trải qua bao nhiêu, người yên tâm đi." Thấy sắc mặt A Nguyên tốt hơn nhiều, hấn chỉ phát tay cho người hầu hạ lui ra ngoài, tự tay dứt A Nguyên hai miếng điểm tâm, rồi mới vỗ cái bụng nhỏ tròn vo của nàng cười nói, "Ăn tiếp nữa, liền biến thành bé tiểu trư." Lại thờ dài, "Nếu không phải thân mình trắng kiện, trăm nay không ôm nổi người."

A Nguyên lại rất đặc ý, từ trên đầu gối hoàng thượng nhảy xuống, dùng lại trên tấm thảm vừa dày lại mềm trong thư phòng, nghĩ tới bản thân mình được Thái Hậu cùng hoàng thượng coi như con đem vào trong cung nuôi dưỡng, trong lòng liền ấm áp, trong ánh mắt ôn hòa của Hoàng thượng, có tâm để lòng hấn thả lỏng chút, ỉn ưỡn cái bụng nhỏ của mình, làm ra vẻ uy nghiêm, bản chân trắng hồng nhỏ nhắn đi thông thả vài bước dưới đất, dùng thanh âm thâm trầm nói, "Bản cung thân là đế cơ (*công chúa*), được thánh nhân sủng ái, đương nhiên muốn lấy thể diện Hoàng gia làm trọng, không dám tùy ý..."

Bất quá đứa nhỏ mới mấy tuổi, nhất định muốn làm dáng vẻ đại nhân, còn đáng yêu như vậy, giống như viên thịt lăn qua lăn lại dưới đất, Hoàng thượng vui lớn, "Được rồi, A Nguyên uy nghiêm, hoàng bá phụ biết, mau mau trở về, hoàng bá phụ thỉnh công chúa điện hạ ăn điểm tâm."

"Công chúa làm sao có thể ăn nhiều điểm tâm như vậy!" A Nguyên trách cứ một câu, thấy Hoàng thượng vỗ đùi vọt ra tiếng, liền tổng thư phòng khuya chiêm gỗ trống kêu lên, "Điểm tâm quá ít a, Ngự thiện phòng đây là đang lừa dối a, cho người mang đồ nóng hổi lên!" nói xong, liền hò hét nhảy nhót trong thư phòng, mới hô hô chạy vài bước, đột nhiên không cẩn thận vấp vào thảm ngã xuống đất, lại làm ra bộ dạng ngũ thể đầu địa*, quỳ rạp trên đất không động đậy.

Ngũ thể đầu địa: 1. gối phải, 2. gối trái, 3. tay phải, 4. tay trái, 5. đầu gối trên mặt đất. Là tư thế thành kính lạy Phật.

Tại lúc A Nguyên giãy giụa muốn bò dậy, liền thấy trước mặt bản thân, xuất hiện một đôi giày quen thuộc, một bàn tay như bạch ngọc đưa lại đây, nghe một thanh âm bất đắc dĩ vang lên, "Mới bao lâu không gặp phụ vương, không cần hành lễ lớn như vậy?"

Là Túc vương không hèn mà đến.

Hoàng thượng thấy ánh mắt Túc vương, thẳng tắp nhìn đến điểm tâm trên bàn, không khỏi chột dạ sờ sờ mũi, nhẹ giọng nói, "A Nguyên té có bị thương không?"

Đương nhiên không có, chỉ là công chúa điện hạ lại thấy ánh mắt ẩn ý cười của Túc vương, cảm giác được tâm linh của mình bị thương tổn, ôm mỹ nhân phụ thân găm một cái, liền lăn một vòng, thật nhanh đứng lên chạy.

Thấy A Nguyên lắc lắc thân thể nhỏ tự hồ thật xấu hổ và giận giữ, Túc vương xa xa nhìn một lát, mới quay đầu thờ dài, "Đứa nhỏ này được hoàng huynh sủng coi trời bằng vung." Tuy nói như vậy, biểu tình lại không phải chuyện gì lớn, chỉ sợ Hoàng thượng nếu thật đồng ý, Túc vương điện hạ liền muốn trở mặt tại chỗ.

Túc vương trừ nhỏ đã có tật xấu khẩu xà tâm phạt, Hoàng thượng chỉ coi như không nghe thấy, lúc này chỉ cười nói, "Đêm qua trẫm không có nghỉ ngơi tốt, hôm nay lại nhìn mấy tấm tấu chương, đích thực nổi lòng khó bình, bởi vậy, gọi người đến cùng trẫm khuyên giải." Thấy Túc vương lúc này một thân giáng hồng tay rộng áo dài, tôn thêm mặt tuấn mỹ trắng nõn, làm người nhìn lòng nhộn nhạo, không khỏi thờ dài, "Người còn mặc cái này, lão tử bị người hại chưa đủ?" đáng về biết rõ Phụng Minh xảy ra chuyện gì.

"Ngài yên tâm đi, chỉ cần lão tử không nạp thiếp, tức phụ này, nàng chạy cũng không được." Túc vương bản thân chính là cưới cô nương phủ anh quốc công làm vương phi, tự nhiên biết nữ nhi Tề gia thích nam tử dạng gì, đối với điểm Phụng Minh suy sụp hoàn toàn không đáng lo, chỉ cười nói, "Nay quý phủ anh quốc công, là đương gia Tề Tranh anh quốc công làm chủ, họ tề tuy rằng không phải một món đồ, bất quá với nhân duyên con gái luôn luôn khai sáng, không quá thích đám hỏi, chỉ muốn mất đối mất là được, coi như hòa khí. Ta nếu là hoàng huynh, trước mắt bảo lão tử nắm chặt, bằng không về sua trường bồi phủ anh quốc công trở về, chỉ sợ không khỏi ăn khổ như ta năm đó."

Trường bồi phủ anh quốc công, ngay cả hoàng tử còn không để vào mắt. Túc vương năm đó tên tuổi là đệ đệ ruột của Hoàng thượng, lại ăn không biết bao nhiêu đau khổ trong tay trường bồi, nay nhớ tới lòng lạnh run.

"Trai gái đều là nợ." Hoàng thượng cảm thán một chút, liền đem tấu chương nhét vào ngực Túc vương, ai oán nói với Túc vương, "Người nhìn xem, Từ gia cùng Vương gia này, còn có cho trẫm chút ngày khoan khoái sao? Hôm nay ta buộc tội người, ngày mai ta buộc tội người, đây là muốn làm cái gì?" Từ gia, chính là nhà mẹ đẻ Từ phi vài năm trước có sủng ái. Tự hồ đem việc Từ phi thất sủng đều tính lên người Vương quý nhân, cho tới nay đều đối với Vương quý nhân rất có địch ý. Nay lại còn biết Vương quý nhân mang thai rồi, càng giận dữ, trước khi lên triều chỉ Từ gia chỉ mong Vương quý nhân Vương gia không qua được, ba ngày nay hai đầu, đích thực làm Hoàng thượng phiền chết.

"Nếu không phải vì mấy hoàng tử hoàng nữ, trẫm..." Hoàng thượng lắc lắc đầu, càng thêm hôm mộ cuộc sống thoải mái tự tại của Túc vương.

Túc vương chỉ chớp hai mắt, khóe miệng hơi hơi nhếch, liền không thèm để ý nói, "Mới hoan cũ yêu, nhìn xem trong lòng hoàng huynh còn có ai mà thô., Chỉ là..." hần cười híp mắt nói, "Bất quá chỉ là hai phi thiếp, bất quá chỉ là hoàng tử thông thường, lại thể nào tranh được với phụng hoàng, trong chuyện này, có duyên có nợ?" Thấy trong mắt Hoàng thượng chột lóe một tia sắc lạnh, Túc vương thoải mái chọc hai nhà này một đao, thật tiêu sái đem đao ném đi, không nói tiếp làm Hoàng thượng hoài nghi hần, chỉ dùng ánh mắt đáng thương làm Hoàng thượng nuôi mập khuê nữ hần sinh ra chột dạ, hung hăng chà mình một chút chỗ giá trị hảo cảm trong lòng hoàng huynh, rồi mới hải lòng đi ra, chuẩn bị đi đến cung Thái Hậu lưng bắt cái bé phi trong mắt không cha kia.

Bất quá, Túc vương đến cung Thái Hậu lại chụp vào khoảng không.

Lúc này A Nguyên, lại đứng một góc chỗ ngự hoa viên, mắt thấy một nữ hài như tuổi tác xấp xỉ, lúc này vẻ mặt hung hăng đứng đối diện một tần phi vẻ mặt thanh sao, lạnh lùng nói, "Chính là người, ý vào đang có mang, quấy loạn không cung đúng không?" Tần phi này chính là Vương quý nhân đang có mang. Từ khi nàng có thai, sự tình tông cung liền không ngừng, thường lấy cớ đau bụng làm Hoàng thượng đang ở chỗ những phi tần khác qua nhìn nàng. Huống hồ Hoàng Hậu khoan dung, trước nay không cất xén nàng, nay Vương quý nhân đang nghĩ cái gì liền đi đến nội thất, đại nội giám quân sùnghe lệnh Hoàng Hậu cũng không có ngăn cản, càng thêm làm Vương quý nhân cảm thấy Hoàng thượng đối với mình thâm tình, lại càng có chút bừa bãi.

Tựa như hôm nay, Vương quý nhân muốn du ngoạn ngự hoa viên, sớm liền cho người gác tại một góc ngự hoa viên, tự tại ngắm cảnh.

Làm đủ loại việc, đương nhiên khiến người tức giận, lúc này cô nương trước mặt Vương quý nhân, chính là công chúa Từ phi sinh ra.

Từ phi xuất thân rất cao, lại chân chính từng được sủng, tuy rằng nay suy tàn, lại không người khinh thường, cung chiêu nữ nhi duy nhất của mình, làm bát công chúa thập phần kiêu căng, trong cung Từ phi nói một thì không có hai, vốn nghe nói qua Vương quý nhân đáng giận, cũng chưa gặp qua nàng. Hôm nay bát công chúa bất quá hứng trí, muốn dạo chơi công viên, lại thấy cung nhân Vương quý nhân canh giữ, nhất thời giận tím mặt, chỉ chỉ lên mặt Vương quý nhân lúc này hơi biến sắc cười lạnh, "một quý nhân nho nhỏ, người có mặt mũi gì, bắt bần công chúa người đường cho người?!"

"Ta thân hoài long duệ." Vương quý nhân sắc mặt hật không đẹp mắt, cảm thấy bát công chúa này đích thực kiêu ngạo.

"Mới có mấy tháng, người kiêu ngạo cái gì?" Bát công chúa bị người bên cạnh lôi kéo, nhắc nàng chớ họa từ miệng mà ra, lại chỉ cười lạnh đẩy cung nhân kia ra một bên, mặt vênh lên nói, "Ta mới là đứa nhỏ phụ hoàng thượng yêu nhất, không biết trời cao đất dày đến tranh sủng với ta! Vinh Thọ ý vào hoàng tử mẫu không đem mẫu phi ta để vào mắt, bất quá chỉ là xuẩn vật chỉ biết vượt mong ngực! Ngay người còn muốn có vinh hoa phú quý, đến tranh đoạt sủng ái phụ hoàng sao?!"

Tuy rằng nói bát công chúa tuổi tác bình thường, nói chuyện bừa bãi, nhưng A Nguyên vẫn cảm thấy chính mình nghe hiểu.

Đây là ghi hận bản thân mình được sủng ái.

Từ phi như vậy đem ác ý của mình dạy bát công chúa không biết thị phi, thật sự tốt sao? A Nguyên cảm thấy đối với khi bát công chúa trưởng thành rất bất lợi.

Trong đầu đang nghĩ làm thế nào bảo bát công chúa chớ để tâm tình Từ phi ảnh hưởng, A Nguyên ẩn tại một góc, liếc nhìn thấy phía sau bát công chúa đang tranh chấp cùng Vương quý nhân, một tiểu thái giám dung mạo bình thường, trong lòng len lén ôm chặt một con mèo trắng, hướng về phía Vương quý nhân thả xuống.

Tác giả có lời muốn nói: Xem qua vô số phim truyền hình công chúa điện hạ tổ vẽ, hơn nửa chiều này rất nhiều tiền bối đều dùng qua...

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48

Editor: Kim Chi

Nhìn đến lúc này, A Nguyên không muốn đề ý đến hai người kia cũng không được, phát phát tay, im lặng cho đại cung nữ đứng bên cạnh mình ra bắt con mèo kia lại, A Nguyên dừng một chút, từ trong góc hẻo lánh đi ra, chỉ đối với bát công chúa ôm hận vuốt cằm nói, "Bát hoàng muội."

Bát công chúa sinh cùng năm với nàng, nhưng lại nhỏ hơn nửa tháng, bởi vậy mới sinh ra xưng hô như thế, rõ ràng cách xưng hô hòa khí này không làm bát công chúa cao hứng, ánh mắt rơi vào con mèo điệu ngoan đang ghé vào trong lòng cung nữ, bát công chúa sắc mặt liền vặn vẹo, thanh âm sắc bén kêu lên, "Người dám phá hỏng chuyện của ta!"

Còn nhỏ như vậy, thế nào có thể mưu tính ra việc độc ác như vậy, huống hồ cũng quá ngu xuẩn.

một thai của Vương quý nhân nếu không còn, chẳng lẽ bát công chúa còn có thể thoát được?

A Nguyên tuy cũng rất chán ghét Vương quý nhân, thấy phiền nàng cứ giả bộ thanh cao, nhưng đứa nhỏ vô tội, cũng không muốn thai nhi trong bụng Vương quý nhân này xảy ra chuyện. Hơn nữa Hoàng Hậu làm chủ hậu cung, việc này là bát công chúa tác quái, Hoàng Hậu lại phải gánh tội danh không làm tròn trách nhiệm, đây cũng không là điều A Nguyên muốn. Mất thấy mặt Vương quý nhân khi nhìn con mèo kia liền trắng nhợt, hiển nhiên cũng nghĩ đến bát công chúa muốn làm gì, A Nguyên không hề nhiều lời, chỉ sờ lông mèo một chút, đôi mắt lạnh lùng rơi xuống tên thái giám vừa thả mèo, thấy người nọ gương mặt kinh hãi, chỉ cười lạnh nói, "Người thật to gan!"

"Vinh Thọ! Đây cũng không phải Túc vương phủ của ngươi!" Bát công chúa thấy đáng vẻ muốn truy cứu của A Nguyên, bất chấp những người khác, tiến tới chộp lên mặt A Nguyên.

Hai đứa nhỏ muốn dây dưa cùng một chỗ. A Nguyên vốn cũng không phải là một đứa bé, lúc này không muốn nhiều chuyện với bát công chúa, chỉ ngửa đầu nhường nhường, nhưng mà thấy bát công chúa nhất quyết không tha, liền cười lạnh, "Như thế nào, bát hoàng muội, đây là muốn cùng ta đến chỗ hoàng bá phụ?" Thấy bát công chúa dừng tay lại, trên khuôn mặt nhỏ tất cả đều là phần hận, thân thể nhỏ nhỏ cũng sợ hãi run rẩy, lại thấy nàng có chút đáng thương, thấp giọng thở dài, "Hoàng muội đã là đế cơ, tội gì còn muốn vì chút việc này mà dây dưa? Hoàng tổ mẫu hoàng bá nương đều quan ái (quan tâm, thương yêu) chúng ta, trong lòng tích trữ nhiều chuyện như vậy, nào có thể sống vui vẻ?"

Bị oán hận của Từ phi mê hoặc, đi vào tính tình như vậy, chỉ sợ ngày sau, Hoàng thượng cũng sẽ không thích.

"Trong cung này, chỉ người thích tranh hào tâm!" Bát công chúa lại không cảm kích, chửi thề một tiếng, lạnh nhạt nói, "Người có được chỗ tốt của ta, tự nhiên nói chuyện không đau thắt lưng. Nếu người thực sự nghĩ cho ta, việc kia..." nàng đảo tròn mắt, rồi mới lên tiếng, "không được cáo trạng chuyện hôm nay với phụ hoàng! Bằng không, ta liền coi người là đồ giả nhân giả nghĩa!"

A Nguyên có chút thất vọng.

Bên trong cung nhóm công chúa, nàng cùng tam công chúa, bát công chúa là tốt nhất, lại không nghĩ tới bát công chúa bác bỏ ý tốt của mình như vậy. Ai cũng không phải rảnh rỗi, nàng cũng lười phân trả với nàng ta, chỉ lắc đầu nói, "chuyện hôm nay, vốn không có quan hệ gì với ta. Bát hoàng muội nếu muốn hoàng bá phụ không biết việc này, không bằng đi nói với Vương quý nhân." nói xong, thấy Vương quý nhân được cung nữ đỡ đưa tay che bụng, về mặt phần hận bất mãn nhìn bát công chúa, lắc đầu nói, "Muốn bảo Vương quý nhân thu tay, không phải việc ta có thể quản." Dứt lời, thấy thái giám kia đã sơ dật đầu, nhỏ giọng hỏi, "Thời điểm hoàng muội làm việc này, có nghĩ tới hay không nếu hoàng bá phụ nổi giận, người này, sẽ có kết cục gì?"

Bát công chúa cứng lại, cười lạnh, "một tên thái giám mà thôi, chết thì chết, có thể làm sao?" Đối với công chúa cao cao tại thượng, tính mạng một tiểu thái giám, thật không phải là sự tình cần quan tâm lắm.

"Đây cũng là một mạng người." A Nguyên trầm mặc một lát, nhìn tiểu thái giám kia sợ hãi nước mắt giàn giụa, đành phải nói, "Việc này tuy cũng không liên quan gì đến ta, tiểu thái giám này cũng quả thật phạm sai lầm, nhưng mà vì sao làm việc đó, hoàng muội trong lòng rõ ràng. Ta..." Nàng tuy rằng chỉ muốn đem thái giám này đưa đến đại thái giám quản sự, nhưng cũng biết, Từ phi chỉ sợ không thể lưu lại người này. Trong lòng cảm

thấy cô đại ồ đây, một cái mạng cứ như vậy không đáng bao nhiêu tiền, nàng nhìn không được nói, "Tuy có sai lầm, chỉ cần khiển trách, chớ tổn thương mạng người."

"Già nhân già nghĩa." Bát công chúa bật cười một tiếng, cho người mang tiểu thái giám kia xuống, bản thân chỉ uy hiếp nói với Vương quý nhân còn chưa hoàn hồn, "Người nghe kỹ cho ta! Bất quá chỉ là quý nhân, người tính là cái gì? Mẫu phi ta là phi vị, ngoại tổ gia ta cũng không phải người sa cơ thất thế như người có thể so được!" Thấy Vương quý nhân về mặt xấu hổ vào giận giữ, nàng chỉ nghiêng đầu liếc mắt nhìn A Nguyên không nói gì, giọng châm biếm: "Mẹ đẻ không phải dòng dõi, lại già bộ tôn quý, cũng là bất chúc bừa!" Lời này, hàm sa xạ ảnh ám chỉ mẹ đẻ A Nguyên Túc vương phi bất quá là xuất thân từ một nhánh phụ anh quốc công.

A Nguyên mặt không đổi sắc nhìn bát công chúa đắc ý, cũng không nói lời này, tiến lên giơ tay cho nàng một bạt tai, mắt thấy dấu ta nho nhỏ của mình dán lên mặt bát công chúa đang sợ ngây người, mới không biểu cả gì nói, "Làm nhục mẫu phi ta, ta muốn người nhìn cho rõ!" Nàng cùng người nói hai câu, đều không quan trọng, cho qua thôi. Nhưng bát công chúa thê mà tiện thể sỉ nhục Túc vương phi, đích thực làm A Nguyên nhìn không được. Huống chi bát công chúa chà lớn bao nhiêu, đã nói ra lời như vậy, tron chuyện này không có Từ phi ngày đêm lải nhải nhắc, A Nguyên cũng không tin!

"Người dám đánh ta?!" Bát công chúa được Từ phi nuông chiều từ bé, nào có bao giờ nếm qua cái tát, bụm mặt không biết làm thế nào. Hồi lâu, hét to lên, "Vinh Thọ! Người một cái nữ tử từ tôn thất, lại dám đánh để co!"

"Đánh người đó!" A Nguyên không chỉ béo, hơn nữa rất có khí lực, thân mình nho nhỏ của bát công chúa kia không tính là gì trong mắt nàng, chỉ tiến lên đẩy nàng ngã xuống mặt đất, cười lên người nàng gất gao đè xuống đất, lúc này mới lộ ra vẻ giận giữ kêu lên, "Người còn dám nói quanh co với ta!" Nhìn bát công chúa sợ hãi nhìn nàng một tiểu mập mặt vằn vẹo dọa người, sau lại khóc rống lên, rồi mới đứng dậy ném nàng qua một bên, chỉ vào nàng cảnh cáo "Ta nói chuyện, trước giờ đều tính toán! Hôm nay, người cho dù tố cáo đến chỗ hoàng bá phụ, ta cũng không sợ!"

Bát công chúa sau biến cố cả kinh thất sắc được cung nhân đỡ dậy, trước giờ A Nguyên đều cười hi hi biết điều khéo léo lúc này bộ dáng rất dọa người, chỉ một bên khóc một bên gọi kêu lên, "Ta sẽ nói cho phụ hoàng!" Lời vừa dứt, cung nhân sau lưng lại ngăn cản, hận đến mức không chịu được, xoay người cho cung nhân kia một bạt tai, "Người cũng muốn ngăn cản ta?!"

Cung nhân kia thấy A Nguyên cười lạnh, lòng biết trong hoàng gia, đứa nhỏ này không thể coi khinh, lúc này chỉ cảm thấy bát công chúa ngốc yếu thế, chịu đựng thấp giọng nói, "Công chúa đừng đi."

"Cứ cho là phụ hoàng thích nàng, nhưng ta mới là phụ hoàng thân sinh, nàng chẳng lẽ có thể lướt qua ta?!"

"Nếu người đi tìm hoàng bá phụ, trước giải thích một chút nguyên nhân con mèo này suýt nhảy lên người Vương quý nhân nha." A Nguyên vừa thấy bát công chúa không vui, bé mập xấu xa liền rất vui vẻ, tóm lại đã báo thù được cho Túc vương phi, nàng thưởng thức một chút khuôn mặt có chút thông minh cùng rồi rầm muốn nói lại thôi của cung nhân kia, mới cười hi hi tiếp tục nói, "bát hoàng muội, không phải tôn thất nữ tử như ta nói người, không dễ dân sai sử một con mèo làm chuyện xấu, người có thể tìm thấy người nào khác đã thấy qua? Bằng việc Từ phi nương nương yêu thích mèo có thể làm chuyện như vậy, người không sợ hoàng bá phụ không biết là ai làm sao?"

Đương nhiên, Từ phi chỉ phát triển mặt mà không phát triển não, A Nguyên thật biết quá rõ ràng.

Ánh mắt rơi lên người cung nữ kia, A Nguyên trong lòng cảm thấy cung nữ này có chút đáng về thông minh, lúc này lại nhìn kỹ, lại phát hiện cung nữ này tuy không bôi phấn, lại chân chính là giai nhân tuyệt sắc, đại khái làm cung nữ đã mấy năm, làm việc có chút hèn mọn cơ quắp, lại còn mang theo một loại nhu ngược cùng điềm đạm đáng yêu, con người đảo một vòng, liền muốn phóng một cây đuốc vào cung Từ phi, thờ dài nói, "Người là đường muội của ta, làm đường tỷ, làm sao không nghĩ tốt cho người cùng Từ phi nương nương chứ? Hoàng bá phụ nay rất mệt mỏi, nếu đi đến cung Từ phi nương nương, chỉ trì kỷ một ly trà, một chút an ủi nho nhỏ, hoàng bá phụ cũng sẽ thích."

Về mặt vì Hoàng thượng hao tâm tổn sức, đích thực làm người cảm động.

"Nếu hai vị công chúa đã nói xong chuyện cũ, có thể nói với ta không, mèo này là sao?" Vương quý nhân cả đời vinh hoa đều dựa vào cốt nhục trong bụng, lúc này suýt nữa bị bát công chúa giết chết, nhìn không được cứng rắn nói, "Cứ như vậy không đem long duệ đặt ở trong lòng, thật làm lòng người giá lạnh." Vương quý nhân ánh mắt dừng lại rồi ngẩng ra, nhìn trên mặt hai tiểu hài tử, lại thấy hai đứa nhỏ tuổi không lớn trong mắt đều mang ý lạnh, trong lòng chẳng biết tại sao lại cảm thấy sợ hãi, chỉ lui một bước, đến cùng vì mình lại sợ hai đứa nhỏ mà xấu hổ, cười lạnh "Chẳng lẽ còn muốn bảo ta đem chuyện hôm nay đi vào dĩ vãng."

"Lời này của quý nhân, ta cảm thấy rất có ý tứ." A Nguyên thấy mình bị gộp chung tội, tâm tình liền không hoàn hảo, cười nhạt, "Ta cứu quý nhân, nay quý nhân ngược lại muốn trả đũa, chẳng lẽ cho rằng Vinh Thọ ta, rất dễ khi dễ?" lông mày của nàng nhanh chóng xù lên, mạnh mẽ nhìn chằm chằm Vương quý nhân nói, "bản cung cũng nói cho người biết, trong cung này, còn chưa có ai dám nói như thế với ta!" Nghĩ tới Vương quý nhân, trong lòng ghê tở không chịu được, lãnh đạm nói, "Ta khuyên quý nhân một câu lời hay, cứ đoàn hoàng nhảy nhót làm quý nhân trong cung của người! Bằng không, trong kinh chỉ tăng thêm trò cười mà thôi!"

Vương quý nhân thấy những lời châm chọc này của A Nguyên không chịu nổi.

Nàng đương nhiên biết, bởi nàng có thai, người trong nhà đều được hưởng danh, có thể lui tới cùng dòng dõi trong kinh, những mà nàng cũng không có cảm thấy có gì không được. Làm mẫu thân hoàng tử hay hoàng nữ, nàng chẳng lẽ thể diện cũng không có? Mặt biến sắc, thấy trên mặt A Nguyên tất cả đều là châm chọc cùng cười nhạo, nàng liền không kiềm chế được, giọng cắn hận nói, "Lời này của công chúa, là nhục nhã ta sao?"

"Nhục nhã người, thì đã sao?" Hôm nay A Nguyên dây dưa với bát công chúa đứa nhỏ này làm nàng tức không nhẹ, Vương quý nhân lại là người nàng chán ghét, liền không quản được miệng mình, chanh chua nói, "Muốn lật trời, còn phải chờ xem người thắng vị đã! Huống hồ..." Nàng hung tợn nói "...há mồm ngậm miệng đều chỉ thiếu nước đem hoàng bá phụ treo ngoài miệng! Hoàng bá phụ thường ngày bận tâm quốc gia đại sự, quý nhân là thứ gì, có

mặt mũi để hoàng bá phụ hao tâm tổn sức vì người? Hoàng bá nương tử bị, thương hại người lẽ loi một mình trong cung, cho người chút thể diện, người còn tại nơi này năm mơ! không biết tạ ơn, lại càng muốn ở trong cung tung tăng nhảy nhót, người thật cho rằng bản thân người là phượng hoàng vàng?!"

Nàng dám cười nhạo như vậy, cũng bất quá Hoàng thượng không hề thích nữ tử này, bằng không, cho dù thân thiết Hoàng thượng, nàng sẽ phải xuy xét nhiều lần.

"Người!" Vương quý nhân chỉ A Nguyên, lại nhìn một chút về mặt dịch ý của bát công chúa, cố gắng thở hắt hên một hơi, tái mặt nói, "Ta biết các người muốn làm gì, bất quá muốn ta nóng nảy giận giữ mất đũa nhỏ này, ta càng không cho các người cùng người sau lưng đắc ý!" Trong cung này, tất cả người đều có dịch ý với nàng. Hoàng Hậu, nhìn hào phóng, bất quá lại là ra vẻ hiền lương trước mặt Hoàng thượng, nàng thế nào không nhìn ra? Mọi người đều chờ nhìn nàng chế cười, nàng nếu lúc này thỏa mãn ý nguyện các nàng, đây mới là thân giả đau cừu giả nhanh (*người thân thì đau khổ mà kẻ thù thì vui sướng*)!

"Bất quá là cùng quý nhân nói giỡn vài câu, quý nhân lại cố tình nói ra lời như vậy, A Nguyên biến sắc, làm ra bộ đáng lo lắng, làm bộ thờ dài một hơi, rồi mới lên tiếng. "Cái gì đắc ý nha, cố ý nha, A Nguyên nghe không hiểu, nghe thấy trong lòng hoảng sợ. Lát nữa đến hồi hoàng bá phụ, đây là có ý tứ gì?" Thấy Vương quý nhân đã giận sôi lên, nàng chỉ cười hi hi nói, "Trong cung thái y cứ cách một ngày lại đến bắt mạch cho quý nhân, nghe nói thai tượng này cũng có thật, quý nhân ngàn vạn lần đừng nói mới nói chuyện vài câu với A Nguyên, liền đau bụng nha."

nói xong, chỉ làm ra vẻ bộ đáng sợ sệt, con người đảo một vòng, liền đem bát công chúa đẩy lên đằng trước, "Chẳng lẽ là vì con mèo lúc trước của bát hoàng muội?" Nàng lại không phải Lôi phong sống, cái miệng chỉ nghiện muốn bát công chúa chịu tiếng xấu thay cho người khác, lại nói cái gì đều không chịu làm.

Bát công chúa bị bé mập này lôi kéo, không tự chủ bị đẩy lên đằng trước, thấy đôi mắt Vương quý nhân tất cả đều là phần hận, đầu não nóng lên, huống chi vốn không để vào mắt một quý nhân, chỉ ngửa đầu nói, "Chính là muốn hạ thai của người, thì thế nào? một cái quý nhân, thân phận tiện, thế nào lại dám sinh dục hoàng tử, cùng sống vai với ta!" Làm cung nữ liền tiếp lời kếp mình cút sang một bên, bát công chúa tiếp tục nguyên rủa trong tiếng cười trộm của A Nguyên, "Sinh ra rồi lại thế nào? Bất quá là đứa trẻ sơ sinh, có thể sống đến mấy tuổi, còn chưa biết đâu!"

A Nguyên thấy bát công chúa phát uy lực như vậy, tên tiểu nhân trong lòng lặng lẽ bảo nàng rời đi, liền muốn lui lại.

Hôm nay Túc vương tiến cung, chỉ sợ là muốn xem nàng thế nào. Thời điểm không còn chuyện gì, nàng đích thực lười lười dầy dụa với hai vị nàng không hề thích, lúc này quay đầu muốn đi, lại thỉnh thoảng thấy từ một chỗ khác, Hoàng Hậu đang chậm rãi đi tới, trong lòng có chút chột dạ, chỉ bước thật nhanh chạy đến trước mặt Hoàng Hậu, cầu nguyện một chút hoàng bá nương không thấy bộ dáng mình khi dễ người khác vừa rồi, giỡn cái mặt thịt nhỏ làm ra dáng vẻ khả ái nhất, rồi lộ ra thông suốt không để ý gì, ngọt ngào kêu lên, "Hoàng bá nương cũng tới ngắm hoa sao?" Thấy Hoàng Hậu cười như không cười cúi đầu nhìn nàng, A Nguyên lấy lòng gơ ra hai móng vuốt béo ôm lấy tay Hoàng Hậu, lắc lắc thân nhỏ nói, "Hôm qua hoàng bá nương mất ngủ một đêm, hôm nay, hôm nay hẳn phải nghỉ ngơi thật tốt."

"Người a~" Hoàng Hậu mới vừa rồi chợt nghe A nguyên xung đột với Vương quý nhân, thấy nàng bảo hộ mình, trong lòng đến cùng cảm thấy yêu thương hài tử này cũng thật không uống phỉ, lại đau lòng A Nguyên có tâm cơ như vậy, nhưng mà thấy ánh mắt A Nguyên trong trẻo, cũng không đành lòng, chỉ cúi người nói, "Đức phi ngày đó, có nói một câu rất đúng." Lúc a Nguyên đang cung kính cúi đầu nghe, nàng ôn nhu sờ chân tóc A Nguyên, ôn nhu nói, "Ở trong cung này, tranh đấu giữa phi tần, không nên để những hài tử các người cuốn vào." Ánh mắt biểu hiện, cung nữ từ hậu cung tranh sủng, bất luận hoàng tử hay hoàng nữ, đều thật kém cỏi.

"Làm hoàng duệ, coi chừng ngực trống trải sơ lãng, phải làm gương mẫu cho thế nhân." Hoàng Hậu đỡ bả vai A Nguyên ôn hòa nói, "A Nguyên bất bình thay hoàng bá nương, hoàng bá nương thật vui vẻ, nhưng sau này không muốn người lại như thế, vì chuyện này nọ mà mất tôn quý cùng thể diện." Thấy A Nguyên có chút xấu hổ gật đầu, nàng lôi kéo tay A Nguyên cười nói, "Đối nhân, liền ái mộ tương giao. Với người không tốt, lại đại nghĩa quy củ xử trí, mới là chính đạo, khiến người tin phục."

"A Nguyên hiểu lời hoàng bá nương." Hoàng Hậu là một quốc gia chi mẫu, có trí tuệ như vậy tự nhiên là chuyện tốt, A Nguyên cũng cảm kích Hoàng Hậu chỉ bảo cho mình. Bất quá nàng nghĩ, đại nghĩa quy củ gì đó, có thì tốt, không có, vậy cũng không thể khoanh tay chịu chết nhìn tiểu nhân đắc ý! Thời điểm đặc thù, dùng ít thủ đoạn cũng không sai. Đường nhiên, những điều này không thể nói với Hoàng Hậu đang vì nàng lo lắng.

"Mới vừa rồi bản cung nghe ở đây náo động, các người đang nháo cái gì?" Hoàng Hậu thấy A Nguyên thụ giáo, khóe miệng lộ ra nụ cười nhàn nhạt, nàng chỉ có hai con trai, không có con gái, xưa nay coi A Nguyên như con đẻ, chỉ cầm ngón tay béo của A Nguyên, rồi mới dẫn bé mập đi, một đôi mắt phượng nghiêm nghị nhìn về phía Vương quý nhân, lạnh lùng nói, "đã nhập cung, là người của hoàng gia, tuân theo cung quy, người không hiểu?!" Ánh mắt rơi trên khuôn mặt phần hận của Vương quý nhân, Hoàng Hậu gần từng câu từng chữ nói, "Ai cho người là gan, dám ở trong ngự hoa viên cho người canh giữ?!"

Hoàng Hậu cũng không có quyền lớn đến vậy.

"Thần thiếp trong lòng bị đè nén, đến ngự hoa thì sao?" Vương quý nhân lúc trước bị bát công chúa chỉ vào mũi mũi, lại có A Nguyên uy hiếp, lúc này Hoàng Hậu tiếp tục khi dễ người như vậy, liền rung rung nhu nhược nói, "Nương nương không thể bỏ thần thiếp có thai, nhục nhã thần thiếp như vậy, khiến thần thiếp khổ sở!"

A Nguyên quay đầu, chỉ thấp giọng bảo một cung nữ đi truyền thái y, thấy cung nữ này lĩnh mệnh đi, rồi mới yên tâm.

Vương quý nhân gần đây tác oai tác quái không ít, chớ để Hoàng Hậu một mình.

Hoàng Hậu nghe tiếng A Nguyên ở một bên dặn dò, trong lòng dễ chịu, lúc này thấy mặt Vương quý nhân, thế mà không thấy phiền chán, cũng không để ý tới nàng, chỉ thân nhiên nói với bát công chúa hành lễ với nàng, "Chuyện hôm nay, bản cung ghi tạc trong lòng. Nếu lần nữa để bản cung nhìn thấy, hẳn

phi người, đừng trách bản cung không niệm tình tỷ muội. Về phần người..." Nàng thấy bát công chúa không chút nào hối cải, tự nhiên không nguyện cầm củ khoai nướng bỏng tay, liền thở dài, "Đừng ở đây, bằng không ta tuy ngày thường không giáo dưỡng người, nhưng quyền lực trách phạt một cái công chúa, vẫn có!"

Bát công chúa trước mặt A Nguyên bị Hoàng Hậu quát lớn, chỉ cảm thấy trong lòng hận không chịu được, nghĩ đến Từ phi nói chuyện với nàng, liền cảm thấy Hoàng Hậu quả thật ý vào sinh được Thái tử, không coi hoàng nữ là người.

Đây mới là Hoàng Hậu, cứ như vậy làm nhục nàng. Nếu về sau để Thái Tử đăng cơ, còn có thể tốt đẹp? Đây là lần đầu tiên, trong lòng bát công chúa sinh ra cảm xúc oán hận. Trong ánh mắt hơi giết mình của A Nguyên, không dám ngẩng đầu để Hoàng Hậu nhìn thấy đôi mắt oán hận, thật nhanh hành lễ với Hoàng Hậu, chạy như bay đi.

"Hoàng Hậu nương nương nay, là muốn để hung thủ hại thần thiếp nhón nhon ngoài vòng pháp luật?" Thấy Hoàng Hậu bắt quá mắng bát công chúa vài câu, liền cho nàng đi, Vương quý nhân này ra kinh sợ, cũng dừng khóc, giọng the thé nói, "Chẳng lẽ thai nhi của thần thiếp, cũng xứng đáng bị hại sao?" Nàng bèn nhón như vậy, mĩ mạo dung nhan thường ngày thanh lệ thoát tục đã vận vẹo không chịu được, làm người khác nhìn thấy đều sinh ra ác cảm, nhưng Hoàng Hậu chỉ hỏi, "nói nàng hại người, người có chứng cứ gì?" Thấy Vương quý nhân ngần ra, lúc này mới phát hiện tiểu thái giám ôm mèo đã chạy, Hoàng Hậu liền lạnh nhạt nói, "Long duệ quý trọng, nếu không muốn có gì sơ xuất, người chỉ ở tại trong cung của mình mới phải."

Tâm A Nguyên nói một tiếng: Lợi hại.

Lời mới ra tuy rằng chữ chữ châm chọc, kỳ thật đều nhìn như đại công vô tư lời hay, người nghe xong không thấy chỗ nào không có lý, đều muốn tán thưởng một tiếng nàng chân tâm suy nghĩ cho Vương quý nhân. Nhưng bát công chúa lại bất đồng, đến cuối cùng vẫn có từ ngữ nguyên rủ. Nếu không phải Hoàng thượng rộng rãi rất nhiều đối với con cái, đánh chết nàng tại chỗ cũng không đủ. Chỉ là lại thế nào, Hoàng Hậu nếu ra tay trừng trị, chỉ sợ Từ phi muốn ôm bát công chúa khóc lóc kể lể trước mặt Hoàng thượng là Hoàng Hậu đối với một tiểu oa oa trách móc nặng nề, dù Hoàng thượng sẽ không lạnh nhạt với Hoàng Hậu, đến cùng cũng không đẹp. Nay Hoàng Hậu cao cao nhắc tới nhẹ nhàng buông, bát công chúa nhìn giống như chưa chịu thiệt, nhưng lời nói bậc này truyền ra ngoài, bát công chúa nơi nào còn có thanh danh tốt chứ?

"đi thôi." Hoàng Hậu neho mắt, chỉ cười nói với A Nguyên hờn đang du thiên ngoại, "Cùng hoàng bá nương hồi cung, chúng ta thưởng thức điểm tâm mới." Lại hoàn toàn không để ý tới Vương quý nhân khóc nháo.

"Tôn trọng quý nhân, cho người đưa nào trở về?" A Nguyên nghiêng đầu hỏi.

"Đây là đương nhiên." Hòa Hậu không muốn cùng Vương quý nhân dây dưa vô nghĩa, chỉ muốn chờ nàng sinh con xong nhất nhất thanh toán, khoe miệng lộ ra tươi cười châm chọc, lại chợt lóe lên, Hoàng Hậu mới dẫn A Nguyên hướng tới cung mình mà đi không quay đầu lại. A Nguyên để nàng dẫn, nhìn mặt nàng không lộ vẻ gì, chần chờ nói, "Nàng thật cáo trạng với hoàng bá phụ thì thế nào?"

"Người cứ yên tâm." Hoàng Hậu nay, chỉ hy vọng Vương quý nhân thật sự đi cáo trạng nàng với Hoàng thượng.

Vương quý nhân ý vào có long duệ mà kiêu ngạo, Hoàng Hậu không biết? Sao có chuyện đó.

Nàng không chỉ biết, hơn nữa Vương quý nhân có cái bộ dáng này, là nàng dung túng mà ra. Nay Vương quý nhân quả nhiên như tường tạc của nàng càn rỡ như vậy, trong mắt không bụi trần, Hoàng Hậu chỉ cảm thấy toại nguyện.

Hoàng thượng tuổi xuân còn đang độ, về còn có bao nhiêu hoàng tử hoàng nữ ai đoán được. hấn đối với Hoàng Hậu luôn yêu quý coi trọng, Hoàng Hậu không muốn tính kế con nối dòng của hắn, nhưng cũng không thể lơ đãng nhìn một đám hoàng tử bùng ra, đây chính là tự hại mình cùng Thái Tử. Bởi vậy nay việc Hoàng Hậu phải làm, chính là đảm bảo hoàng tử này nọ, đều sẽ không nhận được Hoàng thượng sủng ái, không để Hoàng thượng phân biệt đối xử hoàng tử, sẽ không có uy hiếp đối với Thái Tử, lúc này Hoàng Hậu mới yên tâm.

Thai này của Vương quý nhân, nói là Hoàng tử, Hoàng Hậu liền không nghĩ đến chuyện mất nhìn nàng phát triển an toàn.

Chỉ có thể tính kế Vương quý nhân mất sủng ái của Hoàng thượng, đứa nhỏ này ngày sau, mới có thể không chiếm được Hoàng thượng coi trọng.

Về phần Vương quý nhân hoàn toàn thất sủng, Hoàng Hậu cũng sẽ không buông tay như vậy.

thật sự Hoàng thượng triệt để thất vọng với Vương quý nhân, dẫn tới việc hoàng thượng đem hoàng tử này cho tần phi địa vị cao hơn, chẳng phải làm đồ cưới cho người? Trong hậu cung, như Đức phi được Hoàng Hậu toàn tâm tín nhiệm, không còn người thứ hai. Mấy tần phi địa vị cao kia, xuất thân tốt tính tình tốt, chỉ thiếu nhi tử, Hoàng Hậu bị choáng váng mới đem hoàng tử đưa đến trong tay địch nhân có uy hiếp lớn nhất với mình. Bởi vậy làm Vương quý nhân mang theo hoàng tử Hoàng thượng không thích ở trong cung kiểm ăn, đây mới là kết quả Hoàng Hậu muốn nhất.

Lúc này, vừa cúi đầu, thấy A Nguyên ngây thơ, Hoàng Hậu liền nhìn không được triu mến xoa xoa gương mặt nhỏ nhắn của nàng cười nói, "không ngờ lại nhiều thịt như này."

Nàng vào để gia, chỉ có thể tính toán mà sống. Nhưng mà nàng lại hy vọng, nữ hài nhi nàng yêu thương, có thể có nhân duyên hạnh phúc nhất thế gian, cùng phu quân không hề ngờ vực vô căn cứ, cùng sống vui vui về về.

A Nguyên cọ cọ ngón tay ôn nhu của Hoàng Hậu, cùng vị nữ tử thương yêu nàng này chơi đùa cùng nhau, lại không biết phía sau, Vương quý nhân mặt đầm nước mắt đi trở về tổng cung, chỉ nằm tại trên giường bi bi thương thương, than thở cuộc đời mình nhấp nhô, lại chỉ đối với cung nhân bên cạnh cắn răng nói, "Truyền ra ngoài hướng tới gia ta, gọi phụ thân cùng ca ca khẩn cấp, tìm cửa có thể áp đảo hôn nhân Từ gia anh quốc công gia, thể hiện cho tốt mặt mũi của ta!" nói xong, liền che mặt nói, "Bảo mẫu thân đi chỗ nữ nhân kia hỏi một chút, há mồm ngậm miệng đều là biểu tỳ của Vinh Thọ công chúa,

ta là thân thích, có cảm tình gì mà lại đều hù ta?! Tại sao làm nhục ta như thế?!"

không đề cập tới việc Vương quý nhân tức giận không nhẹ, cảm thấy A Nguyên đây là cố ý tại trước mặt Hoàng Hậu không cho nàng xuống đài được, lại nói chỗ A Nguyên, vừa mới ở trong cung Hoàng Hậu bởi nàng nói chuyện đến tối, tranh cãi chuyện Lý quốc công lần trước đã trở thành bụi bặm

Hoàng thượng vì thái phu nhân Lý quốc công, luôn luôn tha thứ Lý quốc công năm đó không để hấn vào trong mắt. Nay không dễ dàng mới đợi được thái phu nhân đối với Lý quốc công thất vọng rồi, vậy còn chờ gì nữa? Nhờ thái phu nhân mềm lòng thì sao? Lần đầu tiên nhanh chóng như vậy xử lý việc Lý quốc công

Từ đại doanh bộ xuất mã cái gì đều vô dụng, tính kể ngày ấy ở phủ Lý quốc công đã rõ ràng phơi bày.

Phu nhân Lý quốc công hạ độc hại phu quân, hãm hại con riêng, chèn ép công chúa, làm lão thái thái ngã bệnh, độc phụ bất kính không từ bất hiếu như vậy, còn có gì để nói? Lý quốc công đã bị ái tề nhà mình dùng bộ mặt dữ tợn chưa từng thấy dọa sợ ngây người, không biết phải làm gì, vẫn là thái phu nhân Lý quốc công thỉnh chí, đoạt cáo mệnh của phu nhân Lý quốc công, hưu về nhà mẹ đẻ.

Vừa hạ ngục, tra rõ được án Lý quốc công trúng độc.

Tuy lúc sau hạ nhân bên cạnh phu nhân Lý quốc công xuất đầu nhận tội, gánh chịu tội danh, cho phu nhân Lý quốc công ra khỏi ngục, nhưng mà như thế, lại càng hợp ý thái phu nhân.

Nhà mẹ đẻ hôm nay của phu nhân Lý quốc công, đương gia là cậu ruột tứ phò mã. Đích huynh có hiềm khích từ trước với phu nhân lý quốc công sẽ chiêu đãi loại muối dưa xuất dâm đối xử ác độc như thế với tứ phò mã là cháu trai ngoại ruột thịt, thái phu nhân một chút cũng không muốn biết. Chung quy, chết không bằng sống nhục, thái phu nhân đã đem toàn bộ phần nợ trong lòng đặt lên người phu nhân Lý quốc công

Chỉ có đứa con trai duy nhất của phu nhân Lý quốc công có chút đáng thương, nhưng thái phu nhân lại vẫn bất chấp, chỉ đem nhi tử đã bị đoạt tước cùng người cháu này đưa đi thôn trang, cũng không có chuẩn bị cho cháu trai này gì nổi bật, chỉ cho hấn an hưởng ngày tháng bình thân giàu có thôi.

Chung quy, một đệ đệ mang theo cừu hận tiền đồ, đối với tứ phò mã mà nói, là uy hiếp thật sự.

Ngắn ngủi nửa ngày phủ Lý quốc công đã thay đổi chủ nhân, A Nguyên lại không có phản ứng gì. Nhưng mà nhìn thấy Hoàng thượng hưng trí bùng bùng xuống tay với Lý quốc công như vậy, trong lòng vẫn lặng lẽ thờ dài.

Nàng cũng cảm thấy đứa con của phu nhân Lý quốc công vô tội, nhưng là lòng người bất công, nàng thân cận Từ công chúa tứ phò mã, tự nhiên muốn đứng tại lập trường tỷ tỷ mà nghĩ. Thái phu nhân không đành lòng động thủ với cháu trai, kết quả hôm nay, đã là tốt nhất. Về phần Hoàng thượng buổi tối tâm tình thật tốt hướng tới cung Hoàng Hậu, nói tới Lý quốc công vừa kinh vừa tức nên độc dậy, lại tê liệt trên giường, nhìn không được phá lên cười, còn cùng Hoàng Hậu cùng hai chung rượu Hạnh Hoa, biểu đạt một chút lòng vui sướng.

Chỉ là vui sướng này, khi A Nguyên phải trở về cung Thái Hậu tìm Túc vương còn đang ngóng trông chờ đợi mình, thì ngoài cung Hoàng Hậu, bị một tiếng khóc bên nhọt truyền đến cắt đứt.

Tác giả có lời muốn nói: Kỳ thật, Hoàng thượng cũng rất nhỏ mọn, nếu không báo thù, vị này có thể nhớ một đời, cho nên tâm tình bây giờ, thật sự là quá tốt hahahaha...

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49

Editor: Kim Chi

Hoàng thượng tâm trí đang vui sướng vì giải quyết được biểu đệ ngu xuẩn Lý quốc công, lập tức bị buồn bực.

Hoàng thượng cũng là người, cũng nghĩ tới cuộc sống khoái hoạt, mỗi ngày cứ vào hậu cung lại thấy oán phụ là thế nào? Còn không cho người ta một ngày lạnh?

Hoàng Hậu lại không cho là đúng, chỉ mỉm cười gọi cung nữ bên cạnh ra bên ngoài đem phi tần khóc như cha chết kia mang vào.

A Nguyên không có hứng thú gì, lúc này toàn bộ thân thể đang chôn vào trong ngực Hoàng thượng, ngồi trên đầu gối người khổng lồ trước chiếc bàn, đôi đũa nhỏ thật nhanh hướng tới một bàn thịt dê, miệng đầy dầu mỡ, vừa ăn vừa nghiêm trang nói: "Hơi già." Thấy Hoàng thượng đang chuyển tay bưng chung rượu phốc xuy cười một tiếng, mới chỉ huy, "Hoàng bá phụ gấp cho ta cái kia!" nói xong, thấy một cung nữ đi lên muốn bưng tới đĩa thịt anh đào nàng vừa chỉ, liền tròn trắng mắt nói, "thật khônghiều chuyện, đây là, đây là, A Nguyên cùng hoàng bá phụ phối hợp ăn ý."

Hoàng thượng tính tình bị bé mập tham ăn này làm hỏng rồi, đôi đũa chịu một nhọc cổ chấp gấp thịt cho đứa nhỏ đang vui đầu ăn.

Hai vị này rất hài hòa, Từ phi ở một bên khóc, mắt thấy Hoàng thượng về mặt ôn nhu ôm cháu gái, nghĩ tới bát công chúa khóc lóc sụt sùi trong cung mình, tâm tình lại không tươi đẹp, vốn là vài phần giả khóc, nay nước mắt thực sự lăn ra, hung hăng trừng mắt nhìn Vinh Thọ công chúa không hiểu quy củ kia, rồi mới khóc kêu lên, "Bệ hạ làm chủ cho thần thiếp!" nói xong, liền chỉ vào về mặt mặc danh kỳ diệu (*không hiểu gì cả*) của A Nguyên nói, "Bát công chúa của thần thiếp, trong hoa viên du ngoạn vui vẻ, thế nào lại va chạm Vinh Thọ, lại đánh nàng thật thảm!"

Ha ha... Đây chẳng lẽ là đến cáo trạng?

A Nguyên không lên tiếng, chỉ làm lúi ần gì đó, thuận tiện còn bưng chén rượu lên cho Hoàng thượng uống một ngụm, gấp đồ ăn cho Hoàng Hậu, đặc biệt nhu thuận khả ái, vẻ hung thần ác sát như lúc ban ngày cười trên người bát công chúa hung hăng đánh nửa phần cũng không có.

Hoàng thượng nhìn thấy Từ phi liền đau đầu.

hấn thích mỹ nhân, nhưng mà mỹ nhân này đích thực phiền toái. Lúc trước hoàn hảo, nay Từ phi làm việc ngày càng thái quá, không hay đi tới cung nàng nữa, các loại oán giận ghen tị, tâm tình ai có thể tốt lên được? Huống chi vì Vương quý nhân có thai, trên triều Từ gia liền tiếp tục tội Vương gia, liền khiến Hoàng thượng cảm thấy dã tâm này của Từ phi có chút lớn, vậy mà còn muốn mưu toan ảnh hưởng trên triều, lúc này trong lòng không thích thú, miệng chỉ tập trung ăn ăn, cũng giống như A Nguyên mỉm cười cúi đầu gấp một nhánh tổ tâm cái thảo cho Hoàng Hậu, mới chậm rãi nói, "Ngươi vì sao, không thỉnh an Hoàng Hậu?"

Từ phi giờ phút này, chính là kinh ngạc nhìn Hoàng thượng về mặt ôn hòa gấp đồ ăn cho Hoàng Hậu dối trá giả dối kia, giữa hai người đó lúc này có một loại thân cận nàng không cách nào tiến vào trong, lại thấy Hoàng thượng mỉm cười với Hoàng Hậu, không một cái liếc mắt nhìn mình, chỉ cảm thấy lòng bị Hoàng thượng hung hăng đâm một dao. Nàng vốn kiêu căng, nay Hoàng thượng không thích nàng, bất quá cũng không làm gì, cũng không trách móc nặng nề, liền có chút không nhìn được nói, "Chẳng lẽ nhìn thấy thần thiếp, Bệ Hạ có một câu này?" Nghe bát công chúa bị thương, Hoàng thượng một chút phản ứng cũng không có, làm thế nào Từ phi có thể phục?

"Mà thôi, đều là tỷ muội trong cung, Từ phi muội muội cũng là nóng nảy, Bệ Hạ chớ so đo cùng nàng." Hoàng Hậu tự nhiên tự tại, chỉ dừng một chút, ánh mắt rơi trên khuôn mặt Từ phi, thường thức sắc mặt nàng ta một lát, miệng rất ôn hòa nói, "Chỉ là không có quy củ, sẽ khiến các muội muội bên cạnh không phục, trong cung lại khó có được uy tín." Thấy Hoàng thượng không lưu tâm, chỉ kéo lại móng vuốt đang tò mò tiến tới chung rượu của A Nguyên, ánh mắt dừng tại trên người từ phi không đem nàng để trong mắt, trầm giọng nghiêm nghị nói, "Phạt Từ phi bổng lộc nửa năm, đóng cửa suy ngẫm."

Từ phi xuất thân gia tộc lớn, chút bạc cho phi tử trong cung kia nàng chẳng để vào mắt, nhưng đây là thể diện, da mặt mình bị Hoàng Hậu lột xuống dẫm, thế nào có thể nhẫn, chỉ quay đầu vội vàng nhìn về phía Hoàng thượng.

"Hoàng Hậu công bằng." Hoàng thượng liền vuốt cằm nói.

Hoàng thượng vẫn luôn cảm thấy, nếu hắn đã đem hậu cung giao cho Hoàng Hậu, ước thúc* tần phi, việc thưởng phạt, không cần hắn tốn nhiều miệng lưỡi, như thế, cũng để Hoàng Hậu có uy tín không người dám khinh thị.

Ước thúc: Hạn chế, ràng buộc. Ý nói lấy lễ phép làm khuôn mà bắt phải theo để không cho vượt ra ngoài được (theo Hán Việt từ điển)

"Chỉ là nhóm tỷ muội chơi đùa nói giỡn một chỗ, như muội muội vừa nói, chẳng khác nào người ngoài nghe xong lại nghĩ A Nguyên khi dễ Nam Dương." Nam Dương công chúa, là phong hào của bát công chúa, lúc này Hoàng Hậu gọi nàng là Nam Dương, lại gọi nữ danh của A nguyên, ai xa ai gần qua nhiên vừa nghe là hiểu ngay, lúc A Nguyên muốn há miệng nói, Hoàng Hậu liền mỉm cười nói với Hoàng thượng, "Như thần thiếp nói, Nam Dương cũng quái gở chút, dưới gối thần thiếp, A Nguyên cùng tiểu Ngũ đều là đứa trẻ ngoan, bảo nàng ước thúc muội muội ngay trong cung của mình, tuy có mỹ danh, nào có thể vui vẻ chứ?"

nói tới cái này, về mặt Hoàng thượng kinh ngạc.

Hoàng Hậu đối với công chúa, đều là chân tâm thương yêu, Từ phi xử sự lại làm người cảm thấy đây là đang e ngại Hoàng Hậu hại bát công chúa, huống hồ bát công chúa còn nhỏ tuổi, một thân oán khí, nào có nhu thuận khả ái như trẻ con bình thường, bởi vậy trong lòng Hoàng thượng cũng có chút không thích.

"Hoàng Hậu nương nương nói như vậy, chẳng phải tránh nặng tìm nhẹ?" Từ phi chỉ khóc nói, "Chơi đùa nói giỡn, phải dùng đến bạo lực? không phải vì ngài sủng ái Vinh Thọ, mà lấy bát công chúa của ta làm hòn đất!"

"Việc này, ta sẽ nói rõ với hoàng bá phụ." Thấy Hoàng thượng bất động thanh sắc, A Nguyên liền biết hắn cũng không có để tâm quá mức, A Nguyên lại không muốn Hoàng Hậu che tội danh cho mình, chỉ leo ra từ trong ngực Hoàng thượng, đứng trên mặt đất giữa đầu nói, "Hoàng bá nương đến rồi, chỉ thấy ta cãi nhau với bát hoàng muội! Ta lừa hoàng bá nương, quả thật đã động thủ với bát hoàng muội!" Đây Hoàng hậu ra khỏi chuyện này, rồi mới lý trực khí tráng* nói, "Chỉ là, không thể không có nguyên do, A Nguyên sao có thể thành người không nói lý chứ?"

Lý trực khí tráng: lý luận vững chắc, tác phong hiên ngang.

"Ngươi có nguyên do gì?" Hoàng thượng đương nhiên biết tranh chấp trong ngự hoa viên, bằng không cũng sẽ không nghe bát công chúa bị thương cũng chẳng quan tâm, nhưng mà thấy đáng về A Nguyên hiên ngang như vậy, liền mỉm cười hỏi.

"Chặn lại tần phi đang có thai, đây là điều hoàng nữ có thể làm sao?" A Nguyên cũng không khách khí, chỉ dùng ngôn từ chính nghĩa nói, "Huống hồ có thể tiến cung, có thể hậu hạ hoàng bá phụ, đây là tạo hóa trời xanh, tại sao lại nói là ti tiện? Làm tần phi hoàng bá phụ, thế nào có thể để người chửi

bói?" không đề cập tới nàng là vị xuất thân Túc vương phi mới đánh bắt công chúa, chỉ là Hoàng thượng thấy nàng còn biết che giấu cho Túc vương phi, khuôn mặt nhỏ nhắn béo béo không đỏ không trắng, liền cười lắc đầu, lúc này mới có chút nghiêm nghị nhìn Từ phi, "Việc đó, ngươi lúc vừa rồi, không hề nói cho ta?"

"Xuất thân Vương thị là cái loại gì, bắt công chúa mắng nàng chẳng lẽ lại sai?" Từ phi thương tâm hỏi, "Chẳng lẽ một cái quý nhân, so với khuê nữ của Bệ Hạ còn lớn hơn?"

"Dĩ nhiên không phải." Hoàng thượng chỉ lãnh đạm nói, "Vương thị, so ra kém Nam Dương." Thấy mắt Từ phi sáng ngời, hần càng lạnh nhạt nói, "Bất quá, ngươi ngay trước mặt trẫm, gán tội A Nguyên, nói rằng trẫm nghe không hiểu? Hay là..." hần đột nhiên cười lạnh mà nói, "thật cho rằng trẫm là kẻ điếc người mù, không biết các ngươi ở phía sau giờ trò?" nói xong, về mặt thất vọng nói, "Niệm tình Thuận vương cùng Nam Dương, còn có Tuệ tần, trẫm vẫn đối đãi ngươi không tệ, không nghĩ tới nuôi lớn đã tâm của ngươi!"

"Huống hồ Vương quý nhân cũng có cốt nhục hoàng bá phụ." A Nguyên không chút do dự lấy Vương quý nhân ra thọc cho Từ phi một dao.

Từ nhỏ Từ phi này đã có địch ý khó hiểu với nàng, lúc nhỏ không nói, nay không báo thù, chẳng lẽ vẫn chờ mấy năm nữa?

"Việc này, ai đúng ai sai chấm dứt tại đây." Hoàng Hậu mắt thấy Từ phi có biểu tình sắp hồng mắt, ôn hòa nói, "Hoàng thượng hôm nay cũng mệt nhọc, muộn muộn tội gì ở trong này làm Bệ Hạ hao tâm tổn sức chứ? Đợi ngày sau, Bệ Hạ tự nhiên sẽ đi an ủi ngươi cùng Nam Dương."

"Hoàng Hậu nương nương nói lời này, là nhục nhã thần thiếp sao?" Nghe xong cái gì "Đợi ngày sau", Từ phi liền nhin không được khóc lóc, "Bên trong hậu cung, ai chẳng biết Hoàng Hậu chiếm giữ Hoàng thượng, nay nói lời này, là châm chọc thần thiếp? Thần thiếp không phải người được sủng ái, lại cũng..."

"Đù rồi!" Từ phi khóc nháo một phen, làm Hoàng thượng đau cả lỗ tai, lúc này thấy Từ phi chỉ trích Hoàng Hậu, nhất thời giận giữ, đứng dậy ném vớ chén rượu trong tay, lạnh lùng nói, "Ngươi ngày thường, chính là nói chuyện với Hoàng Hậu như vậy?" hần mọi ngày là đáng vẻ ngôn hòa, nào có giận dữ như vậy, Từ phi lần đầu thấy, sợ ngây người, chỉ sững sờ nhìn Hoàng thượng, liền Hoàng thượng dùng sức thờ hồn hèn mấy cái, rồi mắng lớn, "Đều là do trẫm sủng ái, dung túng ngươi không biết trời cao đất rộng! một cái phi vị, cũng dám tranh phong với Hoàng Hậu sao?!"

"Bệ Hạ." Hoàng Hậu lại biết, Hoàng thượng tức giận như vậy, một nửa quả thật là vì mình, nửa kia, là vì giờ phút này nghĩ tới thời điểm Hoàng thượng là Thái Tử kia, nguyên nhân vị quý phi được sủng kia, lúc này mới vội vàng đứng dậy, "Bệ Hạ chớ tức giận, Từ phi hôm nay hành động càn rỡ, thần thiếp tự nhiên sẽ có trách phạt."

"Thường ngày ngươi ôn nhu, liền để nàng lên mặt!" Hoàng thượng nhìn chằm chằm Từ phi nhìn mình hoảng sợ, gằn từng chữ: "Từ thị vô đức, sao xứng phi vị? Giáng xuống tần, khóa cung tự kiểm điểm!" Thấy Từ tần xụi lơ tại đất, chỉ lạnh lùng nói, "Xui xẻo!" Liền phát ông tay áo một cái, tự mình hướng tới ngự thư phòng hờn dỗi mà đi.

A Nguyên nhìn hoàng bá phụ đi xa xa, cũng cảm thấy lửa giận này của hần có chút kỳ lạ, nhưng mà thấy vẻ mặt Hoàng Hậu sáng tỏ, liền hiểu trong chuyện này tự nhiên có nguyên nhân. Đối với việc mình không nên biết, nàng xưa nay không tò mò, chỉ thấy lúc này Hoàng Hậu gọi cung nữ đưa Từ phi khóc suốt mướt đi, mới cáo từ Hoàng Hậu, chân chạy chó rượt hướng đến cung Thái Hậu, dọc đường đi như bay, làm đầu nàng đỏ đầy mồ hôi, chỉ vọt vào cung Thái Hậu liền kêu lên, "Hoàng tổ mẫu cho A Nguyên nước đường uống!" nói xong, còn liếm môi mình nói, "Mang nước có vị nha, không cần nước trắng!"

"Đây là tật xấu kiểu gì, thế nào lại không uống nước trắng?" Nàng một đường như quả bóng nhỏ lăn tới đây, quả thực vô cùng thâm hiểm. Túc vương thấy bé mập này vừa tiến vào liền muốn thức ăn thức uống, mặt liền nhăn lại, nghĩ nghĩ nĩ mao của mình cùng Túc vương phi, lại nhìn một thân thịt mỡ của A Nguyên, không khỏi ai oán nói với Thái Hậu, "Hoàng huynh đây là muốn làm cái gì? Nuông chiều A Nguyên như thế, ngày sau làm thế nào?" hần còn chưa biết công tích vĩ đại lúc sáng của khuê nữ trong ngự hoa viên, bởi vậy còn cảm thấy khuê nữ nhà mình chỉ bu hần trên hình thể.

A Nguyên tròn tròn mắt nhìn Túc vương muộn như vậy còn ở lại trong cung, xoa xoa mắt mình, rồi mới cười hi hi hành lễ với hần, sau liền nói, "Nước trắng không vị, bị ghen."

"nói nghe một chút, chẳng lẽ nước còn có thể gây ghen?" Túc vương nhìn khuê nữ, phát sầu a, chỉ giận dữ nói, "Bụng rộng người béo, đại mỹ nhân ở đâu đây?"

"Về sau nhất định là đại mỹ nhân." A Nguyên chỉ xoay người nhào vào trong ngực Thái Hậu càng yêu thương nàng hơn, thấy Thái Hậu cho cung nữ mang trà táo đỏ đến, liền uống ừng ực, quẹt lau miệng, thế này mới vỗ ngực nhỏ nói với Thái hậu, "Mới vừa rồi hoàng bá phụ thật tức giận a, còn giáng vị Từ phi nương nương, Từ phi... Từ tần nương nương vẫn là để người mang đi." nói xong, liền nói Từ phi đủ loại, lập tức thấy Thái Hậu trên mặt lộ ra ý cười lạnh, châm chọc nói, "Ý vào Từ gia, nàng xưa nay cảm thấy chính mình tài trí hơn người. Ai gia liền biết phúc của nàng chẳng được bao lâu, nay, không phải vậy sao?"

Hoàng thượng đã ném qua nỗi khổ trường- thứ không phân, huống hồ như thế cũng sẽ làm trên triều rung chuyển, nào sẽ để người có dã tâm tiêu dao tự tại.

Túc vương chỉ làm như không nghe thấy, sờ ngọc bội bên hông, thấy A Nguyên quay đầu lại nhìn mình, liền cười hỏi: "Bé mập không có lương tâm, còn biết phụ vương ngươi đang ngồi đây cơ à?"

"Phụ vương lúc này còn không xuất cung, nhất định là vì A Nguyên." A Nguyên thấy trên mặt Thái Hậu lộ ra vẻ không nỡ, liền thăm dò hỏi: "Chẳng lẽ, là vì muốn mang A Nguyên ra cung?"

"Sắp đến đại thọ ngoại tổ ngoại." Túc vương liền ôn nhu nói, "Huống chi mẫu phi cùng đại ca cũng nhớ ngoại, chẳng lẽ, A Nguyên một chút cũng không nhớ chúng ta sao?"

Nếu nói A Nguyên không nghĩ đến chuyện ra ngoài cung, đó là nói dối, chỉ là cảm giác được Thái hậu không nở, nàng liền một bên túm tay Thái Hậu, một bên cười xấu xa nói: "Nhớ mẫu phi cùng đại ca, có thể tưởng tượng, có thể tưởng tượng." Về phần Túc vương điện hạ, xin lỗi, không có phần đâu.

Túc vương bị khuê nữ không hay ho này làm cho tức giận đến nghiến răng, nhưng mà thấy Thái Hậu cười, liền chỉ có thể nhẫn khẩu khí này, lại cam đoan với lão nương mấy ngày nữa sẽ trả lại bé mập, rồi mới ôm lấy vật nhỏ nặng này nhanh như chớp mang ra khỏi cung hướng về Túc vương phủ. Dọc đường chỉ muốn chop đưa nhỏ béo này xử lý một trận, không nghĩ tới vật nhỏ rất không có cốt khí, thấy hắn muốn đánh cái móng nhỏ của mình, hoàn toàn không có chút chướng ngại ghé vào trong lòng hắn tội nghiệp cầu xin tha thứ, đôi mắt nhỏ vô tội kia, chỉ làm Túc vương mềm lòng, lại không xuống tay được.

Đương nhiên, sau Túc vương điện hạ liền hối hận.

Vừa hồi vương phủ, ôm vật nhỏ này vào phòng, tên mập này ngay lập tức nhào vào lòng Túc vương phi tố cáo, "Phụ vương muốn đánh đánh móng nhỏ của A Nguyên!"

Đắm chìm trong ánh mắt khiển trách của ái thê thương con, Túc vương quay đầu nhìn nhìn bên ngoài, cảm thấy lúc này đã có thể dùng lòng ngổng cho trận đại tuyết được rồi.

"Chỉ là Túc vương yêu thương A Nguyên như vậy, chỗ nào có thể xuống tay được đâu?" A nguyên che miệng cười xấu xa, che lại cái chỗ răng thiếu của mình.

Đây chính là lịch sử đen tối, không thể để nhiều người nhìn thấy hơn!

Túc vương nào không biết tâm tư này của khuê nữ, bắt quá hôm nay thật sự đã muộn, hắn cũng e bọn nhỏ nghỉ ngơi không tốt, thấy chẳng những Túc vương phi, ngay cả ba nhi tử phía dưới đều nhìn hắn, liền thấp giọng ho một tiếng, làm ra bộ dáng uy nghiêm, "Bướng bỉnh! Còn không mau quay về nghỉ ngơi?" Thấy các nhi tử thành thật căng lời, thế này mới bắt đầu dĩ chạm ánh mắt giảo hoạt của A Nguyên, trong đầu lặng lẽ nghĩ, liền hù dọa nói, "Đưa nhỏ không ngoan, sẽ bị vứt bỏ!" Thấy tên béo này dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn mình, đến cùng cảm thấy chính mình có chút thất bại, chỉ đối với Túc vương phi cũng khinh thường hắn làm ra vẻ đáng thương mà nói, "Vương phi còn không tiễn nàng trở về phòng?"

Khuê nữ trở về, đuổi vương gia tới ngủ thư phòng, thật sự là đại trượng phu?

"Tự ta có thể đi." A Nguyên cảm thấy mỹ nhân phụ thân nay còn dùng sắc đẹp để mê hoặc Túc vương phi, thật là quá không nhìn thời điểm mà tiến hành, bản thân chỉ chạy tới cửa nói, "Ta có thể tự mình đi."

Ở trong cung tuy tốt, nhưng A Nguyên vẫn cảm thấy vương phủ nhà mình càng tự tại. Bản thân ở trong phủ cực lớn lác lác lư trong chốc lát, A nguyên liền về phòng nghỉ ngơi. Đến ngày hôm sau, nàng đứng dậy đến chỗ Túc vương phi thỉnh an, liền thấy trừ Phụng Khanh ở ngoài, tam ca Phụng Ngọc, tứ ca Phụng Khuyết thường ngày chỉ ở trong cung đọc sách đều ở đây, chợt cảm thấy vậy cũng là một hồi đoàn viên, thỉnh an Túc vương phi xong liền lác lác thân thể nhỏ chạy đến trước mặt các huynh trưởng, ngẩng đầu mong đợi nhìn các ca ca. Ánh mắt này đích thực mãnh liệt, Phụng Ngọc Phụng Khuyết kham không nổi, chỉ hỏi: "A Nguyên muốn cái gì?"

Túc vương phi sinh liền bốn con trai, không dễ dàng mới có khuê nữ, giống như bảo bối vậy, không chỉ chính mình sủng, còn nhắc bên lở tai các nhi tử bảo bọn hắn cũng đặt A Nguyên trong lòng. Huống hồ với trí tuệ Phụng Khanh, bận rộn Phụng Đường, chỉ có Phụng Ngọc Phụng Khuyết cách đó gần, lại thương yêu muội muội, A Nguyên ở trong cung không thiếu hai ca ca để khi dễ. Lúc này thấy ánh mắt tỏa sáng của A Nguyên, Phụng Ngọc trong lòng vẫn cảm thấy muội muội nhà mình có chút đáng yêu, một mình nhéo một phen mặt béo của A Nguyên rồi cười nói, "Muốn cái gì ca ca đều cho ngoại." nói xong, liền nói với Túc vương phi, "Lần trước ta đi Thừa Đường hầu gia làm khách, cô nương nhà hắn gây như người gỗ, thật khó coi chết đi được, nhưng vẫn tự mình đặc ý, cảm thấy chính mình là mỹ nhân tuyệt thế!"

Vậy là hắn nói, nên giống như A Nguyên, cả người đều là thịt mỡ mới đẹp mắt?

Túc vương phi bị lời nói của nhi tử làm hai mắt choáng váng. Nàng thương yêu khuê nữ, cũng không thể trái lương tâm nói khuê nữ nhà mình béo thành như này có chỗ nào đẹp, cảm thấy thẩm mỹ nhi tử đây là có vấn đề, trước mặt túc vương phi biến thành màu đen, chỉ lầm bầm nói, "Ta biết Thừa Đường hầu, nữ hài nhi nhà hắn, nghe nói thiên hạ phong lưu đều hội tụ vào nhà hắn, đệ nhất mỹ nhân." không chỉ như vậy, Phụng Ngọc Phụng Khuyết nay cũng lớn, trước đó Hoàng thượng phong cho hai đứa nhỏ này mỗi người một tước vị, nay cũng chỉ còn lại hai tước phụ ngoan thôi, Túc vương phi đều đã xem hết nữ hài nhi trong kinh, còn nữ hài nhi của Thừa Đường hầu gia, mà Phụng Ngọc lại giáng cho một đòn, nay không biết thiên nam địa bắc.

A Nguyên cũng nhe răng.

Tuy rằng hiện tại nàng béo béo phì phì, nhưng không có nghĩa về sau cũng vậy a? Cảm thấy mặc dù mình mị lực vô cùng, vừa vặn thẩm mỹ Phụng Ngọc, A nguyên vẫn muốn ánh mắt của tam ca đại chúng một tí, liền giơ gương nanh múa vuốt nói, "Mỹ nhân đều chạy mất thôi, tam ca đừng đùa! Chẳng lẽ tam ca muốn ý vào mình là tôn thất, liền đoạt đi người trong lòng của người khác sao?"

Phụng Ngọc nghĩ nghĩ, mơ hồ nhớ rõ A Dung trong Thanh Dương bá gia chính là có chút ý tứ với muội muội của mình như vậy, nghĩ tới A Nguyên còn nhỏ vậy đã có người ngưỡng mộ, hắn liền cảm thấy muội muội nói có lý. Hắn có thể phát hiện cái đẹp, chỉ sợ biểu ca biểu đệ gì đó đã sớm phát hiện ra, lúc này liền có chút thất vọng nói, "Nếu như thế, ta đành chấp nhận chút, cũng được rồi."

Túc vương phi bặm mặt, vẻ mặt không đành lòng nhìn thẳng.

"A Nguyên muốn đi ra ngoài?" Phụng Khanh cười nhẹ hỏi.

Phụng Ngọc quả thật không thích mỹ nhân thon thả, tuyệt sắc giống như Tường Như Vân, trong mắt hẳn cũng lắm là dễ nhìn mà thôi, hoàng toàn không có dáng vẻ động tâm. Lúc này chỉ lắc đầu bất đắc dĩ nhìn muội muội đệ đệ bảo bối, chỉ lên trán A Nguyên nói, "Bên ngoài hỗn loạn, người lại nhiều, đi làm cái gì?" Thấy A Nguyên râm rĩ làm nũng, hẳn liền cười nói, "Vừa vặn a, hôm kia trong phủ mới chường quần một thôn trang, bằng không, chắc làm qua loa địa thổ ngoại tổ mẫu quá, ta bồi người ở mấy ngày, khoan khoái khoan khoái được không?"

"Đại thổ ngoại tổ mẫu, nghe nói vài vị đi có thể hồi kinh đều trở về." Phụng Ngọc liền ở một bên nói, "Còn có nhị ngoại tổ phụ, cùng từ phía nam trở về, không biết có bao nhiêu náo nhiệt."

anh quốc công nay tại triều xuân phong đắc ý*, lại có con trai con gái ruột Túc vương phi được sủng trong cung, nay phủ anh quốc công rất là có uy danh, thái phu nhân anh quốc công là mẹ đẻ anh quốc công, tự nhiên được dòng dõi trong kinh coi trọng. Tuy người thân cận không đã động gì, nhưng mà đặc biệt chút bất hòa với người ngoài, hoặc là một ít tiểu quan mắt thấy có đường công danh hướng tới phủ đưa thổ lễ. anh quốc công tất cả đều xin vui lòng nhận, sau xoay người liền đem này nọ bẩm báo cho Hoàng thượng, đánh phủ đầu trước, lại có A nguyên ở một bên nói tốt cho cậu không dấu vết, bởi vậy nay người hướng tới cửa quý phủ anh quốc công không ít, Hoàng thượng cũng thập phần để ý.

Xuân phong đắc ý mã đề dật là câu thơ trong bài Đăng khoa hậu (Sau khi thi đỗ) của Mạnh Giao đời Đường – ngọn gió xuân mát rượi leo lên ngựa phóng đi – ý chỉ sau khi đạt được thành tựu trong công việc hay cuộc sống thì có cảm giác đắc ý, hả hê.

"nói tới đi." A Nguyên nghĩ đến tin đồn vài hôm trước nghe được, liền quay đầu nói với Túc vương phi, "Ta nghe nói biểu tỷ nhà đi hai, ở kinh thành có chút xấu hổ, không biết là sao thế này."

Nữ nhi cháu ngoại mình, được Vương gia sai sử ở trong kinh thành đi lại cùng các nhà dòng dõi, ý tứ có cột dựa, Túc vương phi cũng cảm thấy mất mặt. Nhưng mà nữ nhi bên ngoại này là nữ tử đã xuất giá, nàng nơi nào có lập trường trách cứ, lúc này thấy A Nguyên dường tại thâm cũng cũng biết, liền cảm thấy đau đầu nói, "Lúc trước ta đã nói, đây không phải là nhà thân tỷ muội, tri nhân tri diện bất tri tâm, nào biết được về sau? Dì người không tin, nay thì tốt rồi, tin đồn dọa người đã vút đầy kinh đô, liên lụy cả phủ anh quốc công."

"Vương gia bừa bãi, chỉ sợ hoàng bá phụ sẽ không tha thứ." Phụng Khanh đối với vị biểu tỷ này ấn tượng không sâu, bất quá cũng sẽ không đứng nhìn bàng quan, chỉ lạnh nhạt nói, "Như biểu tỷ thật sự gian nan, không bằng..."

"Nhi tử cũng đã sinh, chớ nói đến cái này." Thời đại này, nữ tử không phải bị bức đến tuyệt vọng, ai sẽ nghĩ đến hòa ly? Huống hồ lại có con gái ràng buộc, Túc vương phi liền thở dài, "Luôn muốn nghĩ đến tiền đồ con trai con gái." Cha mẹ hòa ly, đối với con cái cũng là một loại ám ảnh.

"một khi đã như vậy..." Phụng Khanh nhìn hai đệ đệ bên cạnh rất có khí lực như dùng hết com mấy năm nay ăn vào để đánh nhau với tam hoàng tử, trên mặt liền lộ ra tươi cười mờ ảo, giống như tiên nhân không nhiễm bụi trần, nhưng mà nói thật, lại mang theo một loại theo như A Nguyên gọi thì là khí lạnh âm nhu.

"Nữ hài nhi xuất thân từ phủ anh quốc công không có đạo lý chịu ủy khuất. Cũng nên cho biểu tỷ phụ hiểu chút, đem mặt mũi thể tử thiếu tướng dẫm trên mặt đất, để thể tử hài lòng như ý, gia đình mới có thể tốt đẹp, như này, là có ý gì."

Tác giả có lời muốn nói: Vì thế, Từ tâm nương nương ngắt đi thôi chắc chắc... Sớm biết, sẽ không tới haha!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Editor: Kim Chi

Các nhi tử đều đã lớn, Túc vương phi còn u sầu cái gì nữa?

Nhờ có Túc vương mạnh mẽ che chở ở phía trước, có việc gì phiền lòng, chưa tới được trước mặt Túc vương phi thì đã bị Túc vương thương yêu thể tử giải quyết. Nay Túc vương diện hạ bảo hộ như trước, Khang vương diện hạ đứng dậy, Túc vương phi mỉm cười nhìn trưởng tử vỗ ngực nói "Có đại ca đây" cùng hai tiểu nhi tử, tâm tình liền rất tốt, nói "Như vậy, giao cho các người hết đó.". Cảm thấy nay mình càng thêm không có gì khúc chiết, nàng quay người lại ghé vào bàn trang điểm thắm thì, "Trước đây, ta nào nghĩ tới, sẽ có ngày hôm nay đâu?"

Thời thiếu nữ nàng bất quá chỉ nghĩ gả cho một phu quân đẳng hoàng nào đó, sống vô cùng đơn giản mà thôi.

Thấy trong mắt Túc vương phi lóe hào quang, mặt đỏ cười, hiển nhiên duyên cớ là do mỹ nhân phụ thân nhà mình, A Nguyên nhếch miệng, chỉ nháy mắt ra hiệu cho Túc vương đứng ở phía cửa cũng đang bặm mặt bật cười, khuôn mặt nhỏ nhắn rất chỉ là sinh động hoạt bát, làm Túc vương tiến đến ôm nàng

tung hướng lên trời, "A Nguyên đây là đang hâm mộ mẫu phi người?" Thấy bé mập này ở trong không trung giương nanh múa vuốt, cười khanh khách, Túc vương chỉ cảm thấy mỗi lần vật nhỏ này rời xuống là lại nặng thêm một chút, hơi rùng mình, cũng không dám tung nằng lên trời nữa, chỉ thích đáng đặt A Nguyên ý do vị tần (*chưa thỏa mãn*) sống chết ôm lấy đùi hân đặt xuống đất.

Nặng như vậy, tốt nhất vẫn là làm đến nơi đến chốn.

Phượng Khanh thấy A Nguyên mắt long lanh lay lắt áo Túc vương, chỉ lắc lắc đầu với Phượng Ngọc đang muốn tiến lên, không muốn quá khứ gặp hình thức mê hoặc của phụ nữ gian xảo quỷ dị này quay lại với hắn.

Túc vương vừa mới luyện võ trở về, lúc này mang theo Túc vương phi cùng mấy đứa nhỏ ngồi lên bàn ăn cơm, thấy A Nguyên rất có lễ nghi, lại còn cũng không có tham ăn, trong lòng trước hết nghi ngờ một chút, nhưng mà nghĩ tới Thái Hậu "giả họa", liền cảm thấy A Nguyên đây là bị hoàng huynh "bức bách", trong lòng cảm khái một chút, gấp cho A Nguyên một ít rau xanh, bản thân liền không nhìn thấy gương mặt khuê nữ vận vạt, chỉ mình cười nói với Túc vương phi: "Mấy ngày nữa, là sinh nhật Diên vương thúc, chuẩn bị chút lễ vật, chớ để cho người có chuyện rảnh rồi để nói." Thấy Túc vương phi đáp ứng, hắn tiếp tục nói, "Còn có Thuận vương, nghe nói sinh trưởng nữ, ta là vương thúc của hắn, chuẩn bị khóa trường mệnh là được."

"Chính phi chưa vào cửa, hắn vậy mà trai gái song toàn." Túc vương phi liền cảm thấy không đối bụng nữa, chỉ nhịu mảy nói: "Huống chi ta nghe nói, đương gia trong phủ kia vẫn là thứ phi hắn sủng ái, trường- thứ không phân như vậy, sau này chỉ đáng thương chính phi của hắn." không phải ai cũng có tâm lý tổ chất tốt mới vào cửa đã làm nương như vậy, huống hồ đại tộc thế gia, nhìn nhiều quy củ, đối với thứ trưởng tử là thập phần kiêng kỵ, hơi có chút quy củ hơn người ta, vì nói tức phụ vào cửa, không cùng thân gia kết thân tất sẽ kết thù, đều sẽ không tha thứ chuyện như vậy phát sinh.

Nhìn nhìn, Túc vương phi mới nghi ngờ hỏi, "Từ gia cũng là đại gia tộc, sao Thuận vương lại đạo đức kém như vậy?" Thuận vương Phượng Đồng có ngoại tổ gia là Từ gia, nghĩ đến đây, Túc vương phi liền lắc đầu nói, "Từ phi bừa bãi, ngược lại lại đáng thương cho Tuệ tần." Tuệ tần là mẹ đẻ Thuận vương, nhưng bởi vì là thứ xuất nên Thuận vương khinh thường, làm Túc vương phi cảm thấy có chút ghê tởm.

Mẹ đẻ cũng có thể đối đãi như vậy, Thuận vương một thân nhìn đã quá hiểu.

"đã là Từ tần." Túc vương lão thần thần nhiên nói.

Phượng Đồng vì sao lo lắng không yên sinh con, tội nghiệp chính phi đành phải vậy?

Còn không phải bởi vì Thái tử đã có đích tử, thứ tử sao? Hoàng tử không có lòng cầu tiến như này đều không phải hoàng tử tốt. Thuận vương muốn thượng vị, trong này, con nối dòng, cũng là thêm lợi thế.

"Nay Tuệ tần nương nương còn có cái phong hào, Từ tần ngay cả cái phong hào cũng không có." Trong cung thay đổi bất ngờ, làm Túc vương phi ghen hòng nhìn trắng trời, A Nguyên nhìn trộm thấy Túc vương quay đầu đi, nhét một khối bò kho thật nhanh vào miệng mình, trốn phía sau Phượng Ngọc đang chán kinh mà ăn, xong xuôi mới thật biết điều lau miệng khéo nói, "Tam hoàng huynh người này, thật chán ghét, chúng ta không nói hắn nữa." Nghĩ tới tiêu tử kia năm đó mơ tưởng Trương Như Vân, nay tà tâm còn không chết, A Nguyên liền xoa tay, cảm thấy hắn phải nên tìm thời điểm chọc hắn một đao.

"Cũng đúng." Túc vương phi cảm thấy bản thân lắm, chỉ cười nói: "không quan hệ với nhà chúng ta, nói này nọ thật là xui." Thấy Túc vương híp mắt không biết đang suy nghĩ cái gì, liền đẩy hắn nói: "Ta muốn mời nữ nhi bên ngoại lại đây, ý chàng thế nào?"

"Trong vương phủ, do nàng làm chủ." Túc vương thấy tức phụ nhìn mình chăm chú, sắc mặt ôn nhu, ngữ khí cũng nhẹ nhàng, làm A Nguyên ở một bên nhìn thấy ăn không ngon.

Hai vợ chồng già ngầy ngậy nghiêng nghiêng ăn cơm xong, Túc vương tinh thần phấn chấn vào triều đấu tranh đấu lúc đục với người khác, chỉ chờ Túc vương phi tâm tình không tệ cho A Nguyên gửi thiệp vị biểu tỳ kia nhà nhị di, làm nằng lăm bầm lăm bầm, nếu để nàng nghe ra một chút sai lầm, chỉ sợ Vương gia lập tức không hay ho gì. A Nguyên nhìn theo bá thiếp đi ra ngoài, chỉ bởi Túc vương phi sau một lát, lừa được một tay bảo thạch trang sức, đại cảm thấy mình thật phát tài, chợt nghe thấy bên ngoài có thanh âm thông truyền, chưa thấy qua vị biểu tỳ này, A Nguyên hào hứng đi ra ngoài, song lại thấy một thiếu niên mỹ lệ phong khí nhẹ nhàng, mang theo nụ cười ôn nhu đi từ cửa vào, thấy A Nguyên ghé vào hàng lang ngó đầu hướng này nhìn, cười đến mắt cong cong nói: "A Nguyên tới đón tiếp ta sao?"

"Tại sao là người?" Thấy thế mà lại là A Dung, A Nguyên liền lẩn ra, chỉ cảm thấy mình thật bá đạo ngăn lại thiếu niên này, vừa nhìn người này còn là tới từ sân nhà mình, liền dùng ngữ khí thật không khách khí nói: "Người tới để làm cái gì?"

"Đương nhiên là để gặp người." A Dung cúi người xuống, chạm với ánh mắt A Nguyên, vẻ mặt thành thật, đôi mắt trong veo điểm điểm.

Này, này, kịch bản không đúng a!

A Nguyên cứ tưởng rằng A Dung lại muốn cười nàng, không nghĩ tới tên này vậy mà thay đổi kịch bản, nhất thời tay chân luống cuống, trời hướng về đôi mắt kia A Dung, chỉ cảm thấy tim mình nhảy bùm bùm, ngoài miệng trong yếu hét lên: "Bản cung, bản cung trở về, làm sao người biết?!" Chớ nói với nàng cái gì mà tìm có linh cảm nha, bằng không công chúa điện hạ thật sự sẽ trở mặt!

"Đương nhiên là biết." Có tên phản đồ như Túc vương, A Dung tỏ vẻ quả thực không dễ dàng. Bất quá bản thân mình không phải tên bán bằng hữu, A Dung chỉ cảm tiểu móng vuốt của A Nguyên, mỉm cười hỏi: "Ta rất nhớ A Nguyên, A Nguyên, có nhớ ta hay không?"

nói giống như ly biệt 800 năm, kỳ thật hôm kia vừa mới thấy cơ mà?

A Nguyên thấy hấn kéo tay, lại nghe hấn nói nhớ, chỉ bữu bữu môi, quay đầu cự tuyệt trả lời vấn đề này.

A Dung nhìn đáng vẻ chết không chịu thừa nhận của bé mập này, tìm rối cuộc lờ một nhịp.

Bé mập đáng yêu như thế, phòng chừng không chỉ hấn thấy khả ái, tất cả tên sói già trên đời này, đều sẽ cảm thấy đáng yêu, trước tiên mình đánh hạ căn cơ trong lòng A nguyên đã, tay A Dung xòe ra, trên lòng bàn tay ton dài tuyết trắng, lộ ra thứ gì đó, hấn cúi đầu nhìn nhìn, ôn nhu nói, "A Nguyên xem xem, có thích không?"

A Nguyên tò mò quay đầu nhìn lại, thấy một cây trâm cùng chiếc ô gỗ nhỏ nhắn, không có trang sức nào khác, chỉ là phần cán khắc một đóa hoa mai nho nhỏ, thập phần thanh lịch, lại lộ ra chút non nớt cùng ngốc nghếch, so ra kém xa những ô gỗ trâm cài Thái Hậu cho nàng, liền tò mò dùng đầu ngón tay chọc chọc cây trâm kia, quay đầu nói: "nhỏ như vậy, cũng chỉ có thể cho tiểu hài tử mang." Cây trâm này cũng không có lớn, vừa nhìn chính là đồ tiểu hài tử chơi đùa.

"Cho A Nguyên mang." A Dung ôn hòa nói: "Ta lần đầu tiên làm cái này, có chút mới lạ, về sau sẽ tốt." nói xong, chỉ giật giật tay mình, thấy A Nguyên uốn éo người, có chút không được tự nhiên, lại không có nói là không thích, chỉ vừa cười vừa cài cây trâm nhỏ này lên búi tóc A Nguyên, thấp giọng cười nói: "Vẫn là ta càng nhìn càng thích." Lúc trước luôn cảm thấy thiếu thiếu gì đó, hóa ra là vì tiểu gia hỏa này không có đồ gì của mình.

"Tay ngươi, là tay người đọc sách, còn làm cái gì khác khiếm này nọ." A Nguyên chỉ thấy một tay còn lại của A Dung ẩn trong ống tay áo rộng, biết đầu ngón tay kia chỉ sợ còn mang theo vết thương, lại nhìn thấy A Dung tươi cười ôn hòa như gió xuân thì thế nào cũng không nỡ chọc thủng che giấu của hấn, chỉ ngửa đầu yếu ớt nói: "Dao sắc bén như vậy, ngươi cầm ở trong tay, thật dọa người nha."

"Làm việc quen tay mà thôi. Huống hồ..." A Dung đưa bàn tay bạch ngọc lên giữa hàng tóc A Nguyên, vừa chỉnh lại ngay ngắn búi tóc cho nàng, vừa cười nói: "Nam tử Trạm gia, đều thích làm cái này." Năm đó cha hấn chính là dùng một cây trâm không đáng bao nhiêu tiền chỉnh phục mẫu thân hấn. Nghĩ tới khi đến bây giờ, mẫu thân thật trân ái mỗi một cây trâm phụ thân đưa cho nàng, nhưng mỗi lần đều nhắc tới điển cố cây trâm ấy, A Dung nở nụ cười, không muốn A Nguyên sợ hãi mình, chỉ ôn nhu nói: "Chỉ mong ngày sau, ngươi sẽ nhớ rõ lần này."

"Bản cung, mới không hiềm lạ đâu." A Nguyên cảm thấy A Dung đây là uống lộn thuốc, lại vẫn không nhận được sờ sờ lên cây trâm nhỏ trên đầu mình, cười ra miệng.

A Dung lại không có cười nàng, chỉ tại thời điểm A Nguyên phản ứng kịp che miệng lại, thấp giọng nói: "Ta đã nói với ngươi, đáng vẻ gì của ngươi, đều thật đáng yêu."

Trong ánh mặt trời mùa thu, thiếu niên áo trắng đứng trước mặt mình ấy, dùng giọng nói ôn nhu như vậy, A Nguyên liền cảm thấy A Dung đây là quá phạm quy, chỉ cười hai tiếng, thân thể nhỏ lắc lắc chạy hướng về phía phòng, nửa đường bỗng thấy A Dung từ đằng sau lưng giữ chặt lại, nghe A Dung mím cười hỏi: "Ta làm sao lại làm công chúa điện hạ không vui vậy?" hấn thấy nha đầu xung quanh đều tránh đi, liền đề bé mập này xuống, nhìn nàng giấy giữa trong tay: "Công chúa cứ nói, ta sẽ sửa."

"Ngươi vậy mà chạy đi với yêu tinh!" A Nguyên nửa đùa nửa thật nói, "Cũng không bóc cua cho ta nữa!" Nghĩ tới cái này trong lòng không thoải mái, gặp biểu tình lúc này của A Dung, nàng quệt mồ hôi giọng nói: "không phải ngươi nói, luôn ở bên cạnh ta sao?"

"yêu tinh?" A Dung có chút không hiểu ra sao, chỉ thấy bộ dáng bé nhỏ của A Nguyên, chỉ an ủi nói: "Ta sẽ không lại rời đi như trước kia." Nếu sau này, A Nguyên thực sự có người trong lòng, nếu hấn khuyh tấn toàn lực đều không thể mang nàng trở lại, hấn chỉ muốn chúc phúc cho nàng ngày sau mỹ mãn, sẽ không ở lại bên cạnh nàng khiến nàng khó xử.

Mẫu thân nói đúng, A Nguyên là đứa nhỏ mềm lòng, hấn không thể ý vào điều này, mà làm phiền nàng.

Nhìn tiểu cô nương trước mắt đỏ mặt râm rì, A Dung trên mặt mỉm cười, trong lòng lại thờ dài.

A Nguyên thân cận hấn, đương nhiên là tốt. Chỉ là từ giây phút động tâm kia, luôn sẽ lo được lo mất này nọ. So với A Nguyên không buồn không lo, tâm tư trong lòng hấn, cuối cùng sẽ càng nhiều.

Trước đây thích trêu chọc nàng, muốn ánh mắt nàng đặt lên người mình. Nhưng ngày đó, lời nói ý vị thâm trường của mẫu thân thanh thính hấn.

"A Nguyên đề phòng ngươi như vậy, thật sự hấn nên có hành động như thế ư?" Mẫu thân ôn nhu, lần đầu lời kéo tay hấn nói, "Muốn một người trong lòng có ngươi, phải đối tốt với nàng, so với bản thân còn hoàn hảo hơn mới đúng. Tâm tình của ngươi, cũng phải để nàng biết."

"A Nguyên muốn ăn thịt cua, ta bóc cho ngươi ăn." Thấy A Nguyên dùng ánh mắt không thèm đoái hoài đến mình, A Dung chỉ cảm thấy tâm mềm nhũn, tiến lại nắm tay A Nguyên, thấy nàng lúc này đây, quả nhiên không có phản đối, cũng không cố ý đối nghịch với mình, trong lòng có vài phần đồng ý với lời của mẫu thân, khẽ giọng cười nói: "Mặt ngươi có chút khó coi, có vấn đề gì sao?"

A Nguyên sờ sờ mặt mình, cảm thấy A Dung thật như thần, miệng liền thờ dài nói: "Trong cung như vậy, có ai sẽ thực sự tốt đâu?" Bất quá là hàm hồ một câu, rồi mới tiếp tục nói: "Lúc trước, chuyển nhà từ tỷ tỷ chắc ngươi có biết?"

"Thời điểm Lý quốc công ra lời ra vị tiền phu nhân kia, ta cùng mẫu thân vừa vặn nhìn thấy." A Dung thấp giọng: "Việc này, theo suy nghĩ của ta, Lý quốc công dĩ nhiên không đúng, nhưng tứ phò mã khong che chở được thể tử của chính mình, cũng có chút mềm yếu quá."

Khắp kinh thành đều cảm thấy tứ phò mã đáng thương, A Dung thế mà lại nói ra lời này, A Nguyên liền kinh ngạc ngẩng đầu, thấy gương mặt đẹp của A Dung lộ ra tối tăm nhàn nhạt, ánh mắt thiếu niên này dừng tại xa xa, rồi trầm giọng nói: "Phu nhân Lý quốc công bạc đãi hấn cùng Tứ công chúa,

cũng không phải một sớm một chiều, từ trước đó, hẳn làm được gì? Hậu quả nhún nhường từng bước, là bị dẫm lên hết mặt mũi, liên lụy thể tử thương tâm, tổ mẫu bệnh nặng, phụ thân cũng gặp tai ương, như này, không có chút gánh vác." Tử phò mã ôn hòa, không thích tranh đấu tính kế, cố nhiên không có chỗ sai, nhưng khiến thể tử cũng phải chịu ủy khuất, không có gánh chịu thay.

không phải bảo hẳn làm nghịch tử, như đông đảo một chút, rất khó sao?

"Làm một nam tử, không thể che chở phía trước cho thể tử, ngược lại phải để tổ mẫu cùng Nhạc gia ra tay mới thoát khỏi cảnh, lại không cách nào ước thúc hậu trạch." A Dung dừng một chút, rồi mới mỉm cười nói: "May mắn, tử phò mã không có tâm làm quan gì đó." Bằng không, còn không bị mấy lão cáo già nhai hết xương?!

"Người nói, rất có đạo lý!" A Nguyên vốn không phục muốn phản bác, nhưng há miệng thờ đốc, vậy mà cảm thấy lời A Dung nói là điều mình khám trong tâm, lúc này liên hữu khí vô lực cúi thấp đầu xuống.

"Ngày sau thể tử của ta, cho dù mọi người đều nói nàng là ác nhân, không thích nàng, nhưng chỉ cần ta còn có một hơi, sẽ để nàng trải qua những ngày khoái hoạt nhất bên ta." A Dung tiếp tục nói: "Lý quốc công không che chở được phụ nhân, lại không dám tranh phong, chẳng làm được gì." Phụ nhân Lý quốc công khốc lóc bị hừ ra khỏi phủ, Lý quốc công e ngại hoàng mệnh, ngay cả đầu đều không dám lộ, hoàn toàn không chút nhớ tới tình cảm quá khứ, cũng đích thực làm người ta ghê tởm.

A Nguyên ngờ ngác ngẩng đầu, nhìn sườn mặt tròn bóng của thiếu niên bên cạnh, lại không rời mắt được.

Nàng thấy qua nam tử như vậy, về sau, có thể có ai, có thể lay động nàng?

Trong lòng cảm thấy có chút suy sụp, nàng chỉ nắm chặt tay béo trong tay A Dung, nói nhanh: "Vào phòng đi."

A Dung cũng biết có chừng mực, chỉ ôn nhu cười cười, vừa ngẩng đầu liền thấy Phụng Khanh đứng ở cửa vẻ mặt mỉm cười nhìn, phía sau hẳn, một tả một hữu thân giữ cửa Phụng Ngọc cùng Phụng Khuyết như hổ rình mồi, vẫn cảm thấy là không thể cứng rắn địch lại, đành phải dùng biểu tình nói với ba vị gia hỏa cản đường: "Ta đến thỉnh an vương phi." Phụng Khanh sẽ không nói, ôn nhu như thế kỳ thật xấu nhất, hẳn (AD) chỉ cười nói với Phụng Ngọc Phụng Khuyết: "Mấy ngày trước đây, cấp dưới của phụ thân hồi kinh đến chỗ phụ thân thỉnh an, nhị đệ tam đệ nhà ta được mấy thanh loan đao rất tốt, còn nói muốn luận võ cùng hai vị điện hạ, không biết..."

"Loan đao?" Phụng Ngọc ánh mắt sáng rực lên.

"Luận võ?" Phụng Khuyết chỉ thiếu nhảy lên hoan hô.

"Thỉnh Trạng đại ca vào bên trong." Hai huynh đệ liền lộ ra nụ cười chân thành nhiệt tình, hoàn toàn quên mất mới vừa rồi còn muốn chặt họ Trạng dám can đảm sờ tay béo của muội muội nhà mình này cho chó ăn.

Đối mặt hai gã làm phản đó, A Nguyên lặng lẽ ghi tạc vào danh sách đen trong lòng, chờ về sau báo thù.

A Dung dễ dàng bắt được hai anh vợ, rồi mới hài lòng dắt A Nguyên đến chỗ Túc vương phi thỉnh an. Bất quá mới nói vài câu, liền nghe bên ngoài có tiếng bẩm báo, nói là nữ nhi bên ngoài của Túc vương phi tới. A Dung hơi do dự, lại vẫn tránh được, chỉ trò chuyện với Phụng Khanh, chỉ có A Nguyên cạnh Túc vương phi tò mò thấy một tức phụ trẻ tuổi mỹ mạo tiến vào, không quá gần, lại đây thỉnh an Túc vương phi: "Thỉnh an đi." Giọng nói ôn nhu như nước, liền khiến A Nguyên thấp phần thân cận.

"Tiểu Hoàn tới rồi à." Thấy tiểu tức phụ khôi sắc hoàn hảo, xiêm y trang sức đều không xưa cũ, Túc vương phi liền biết những ngày qua của nàng không tệ, vốn lo lắng cháu gái ngoại chịu thiệt, nay thấy nàng Túc vương phi cười hỏi: "Người đi ra ngoài, có ai hỏi gì người không?"

Tiểu tức phụ này họ Trần danh Hoàn, nghe xong lời nói mang vài phần sắc bén của Túc vương phi, vội vàng nói: "Bà bà (mẹ chồng) trong nhà hỏi vài câu, nghe nói đi tìm ta lại đây, liền vội vàng chuẩn bị xe cho ta, e ta đi đi mệt lâu." Dứt lời, ánh mắt dừng lại trên người A Nguyên đang trở mặt nhìn mình, đỏ mặt hỏi: "Đây chính là công chúa?"

Giọng nói của nàng ôn nhu cung kính, lại mang theo ý kính sợ nhìn người trên, Túc vương phi thương xót nàng, nhẹ nhàng nói: "Đều là tỷ muội, khách khí như vậy làm gì? Biểu tỷ biểu muội các người, xưng nàng một tiếng A Nguyên là được." Bảo Trần Hoàng ngồi bên cạnh mình, rồi mới lên tiếng: "Hôm qua trong cung, A Nguyên không cẩn thận, có va chạm với Vương quý nhân, nhà bọn họ, không có đối người có gì không tốt sao?" Thấy mặt Trần Hoàn khẽ nhúc nhích, liền cau mày nói: "Ta cùng với mẫu thân người là tỷ muội ruột, hoàn toàn không có đạo lý xa lạ! Túc vương phủ không phải nhất đẳng, bất quá chiếu cố người, vẫn đủ lực."

"Bà bà ta tuy không quá hoan hỉ, nhưng cũng không nói gì ta." Trần Hoàn lắc đầu cười, nghĩ nghĩ, mặt lại đỏ, thấp giọng nói: "Năm đó lục di đưa ta hai mẹ ma, phụ nhân Thành Dương bá đưa ta hai nữ binh, bà bà tuy ngoài miệng không tốt, lại là người nhất gan, cũng không dám trách móc nặng nề ta." nói đến cùng, vẫn là nhờ phụ nhân Thành Dương bá đưa hai nữ binh vương phủ lợi hại, phòng ngừa quý nữ tổn thất giận giữ, hưởng hồ đối với người đọc sách mà nói, hai nữ binh này vũ lực đặc biệt có giá trị cao, thời gian lâu dài, lại có đồ cưới của nàng chuẩn bị cho đường làm quan của phụ quân, bà bà ngoài miệng khó mà nói gì được.

"không trách móc nặng nề?" Túc vương phi cười lạnh nói: "không trách móc nặng nề, lại làm người vứt bỏ mặt mũi tới cửa các nơi, lại vì cái gì?!" Thấy Trần Hoàn cúi đầu không nói, nàng trách: "Ta là di ruột của người, chẳng lẽ trong lòng người, một lời thật lòng cũng không được?"

"Qua ngày cũng không khó khăn, cho nên ta mới như thế." Trần Hoàn chỉ thấp giọng nói: "Bà bà ta có chút hồ đồ, nhưng cũng không phải chuyện gì lớn. Vài hôm trước, bởi vì việc của quý nhân nên đến các nhà khác, chỉ là nay tốt hơn nhiều, chung quy..." Nàng dừng một chút, trên mặt lộ ra nụ cười thanh

đạm: "Trong nhà cũng không có giàu có, tiêu dùng như vậy, đích thực khiến người cảm thấy gian nan." Lúc Túc vương phi định mở miệng, nàng đỏ mặt nói: "Nếu không phải ta còn có đồ cưới các di cho năm đó, trong nhà đều đói."

A Nguyên bị nội tình này dọa sợ ngây người, hướng mắt ra ngoài cửa sổ.

Vương quý nhân nếu biết, chỉ sợ càng thấy ngượng.

"Bạc cái gì, nào hẳn nên treo ngoài miệng chứ?" Từ trước Trần Hoàn có chút sợ hãi vài vị di.

Mẫu thân nàng là thứ xuất, vốn lưng không thẳng, vài vị di già đi đều nhà vô cùng tốt, thất di với mẫu thân là cùng cha khác mẹ lại là vương phi, làm lòng nàng có chút không dám trèo cao, miễn cho các di cảm thấy mình như con buôn. Nay thấy Túc vương phi chân tâm thương yêu nàng, lòng sinh thân cận, nói lời thật, nghĩ tới diễn xuất của cả gia đình nhà kia, nàng chỉ cảm thấy buồn cười, nhưng phiền chán, lắc đầu nói: "Có ai không hiểu đời sau gian nan, trong nhà đã sớm bại hoại, nay toàn dựa vào tiền đồ đồ cưới của ta, nào còn có thể nói với ta nhiều lời khó nghe chứ?"

"Vương quý nhân cứ chơi đùa như vậy, thế mà còn dám bày ra dáng vẻ thanh cao?" Nghĩ tới Vương quý nhân đối với mình "Băng thanh ngọc khiết không muốn dính tới khói lửa dân gian", Túc vương phi liền cảm thấy thế giới thật to lớn.

Trần Hoàn cười cười, cũng không nói nhiều.

một gia đình kia đều mang tiên khí, bạc đặt trên tay còn thấy dơ bẩn, nàng thật không biết năm đó tổ phụ tổ mẫu làm bằng hữu tốt thế nào với loại gia đình này, còn có hứa hẹn hôn ước.

"Bất kể thế nào, lúc này đây, là A Nguyên làm phiền hà biểu tỷ." A Nguyên thò đầu ra, lôi kéo tay Trần Hoàn nói: "Chỉ là ai cũng không ngồi không, nếu Vương quý nhân muốn tìm tỷ gây phiền toái, cứ nói cho ta biết, biểu tỷ không dễ nói chuyện, ở trong cung, ta không tin không chế trụ được một quý nhân nho nhỏ!" Lúc nói lời này, trên mặt A nguyên liền sinh ra vài phần lợi hại.

"không cần đầu biểu muội." Trần Hoàn chỉ mĩa mai cười, thấp giọng nói: "Chỉ cần nhắc tới bạc với bà bà, tự nhiên có thể yên kỳ tức cổ (*im hơi lặng tiếng, ngừng phê phán hoặc trách mắng*)."

Hướng hồ trong nhà nữ binh chỉ cần trừng mắt, bà bà chỉ dám mạnh kia, liền ịu xiu.

"Chỉ là..." Trần Hoàn bồi Túc vương phi nói chuyện, lại cười một trận, rồi mới do dự nói: "Vị quý nhân kia nhà ta, từ trong cung nói ra, muốn đem em gái chồng nhà ta gả cho nhà dòng dõi, để giúp đỡ trước, cái này, thật sự có chút khó làm."

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

Editor: Kim Chi

"Nhìn trúng Thịnh biểu đệ nhà cậu." Trần Hoàn thấy Túc vương phi vẻ mặt khó hiểu, liền nhỏ giọng nói: "Đại thọ lần này của thái phu nhân, chỉ sợ bà bà cũng muốn đến chúc."

"Si tâm vọng tưởng!" Túc vương phi nghe thấy Vương gia vậy mà lại còn có hy vọng xa vời như vậy, bật cười, vỗ bàn lạnh lùng nói: "Nam tử nhà chúng ta, còn chưa đến lượt nàng tùy chọn đâu!" Tề Thịnh là con út anh quốc công, thuở nhỏ được sủng ái nhất, không nói anh quốc công, chỉ nói Túc vương phi, cũng sẽ không để hẳn kết thân cùng cái người sa cơ thất thế như vậy. Nghĩ đến đây, Túc vương phi một lần nữa lắc đầu cười lạnh: "Nhà chồng này của ngươi, thật không rõ đầu óc ở đâu, thế mà còn có thể có chức vị? thật làm ta mở mang tầm mắt!" Cũng không sợ mất đầu sao?!

Trần Hoàn chỉ trầm ngâm không nói.

Nếu có trí tuệ, sẽ làm viên quan tếp riu hai ba mươi năm, đến khi nữ hài nhi được tiến cung mới thể hiện? Đây là đang tính kế nhà dòng dõi như vậy, vì là nhà cậu ruột nàng, cũng không so đo. Đổi lại thế gia nhà người ta, sớm lau sạch Vương gia không còn một mảnh. Nay đầu óc đã có tiền sử không tốt, còn nhất định muốn nhập kinh nơi nơi mất mặt, nếu nàng không may gả vào làm tức phụ cái nhà này, còn có thể xem diễn kịch.

"Nếu đến lúc đó bà bà ta có làm gì va chạm, kính xin đi cùng cậu không lấy làm phiền lòng." Cho dù là vì con trai của mình, Trần Hoàn cũng không muốn ngồi chờ chết, bồi đám người kia tung tăng nhảy nhót làm người ta lên án, lúc này chỉ thỉnh cầu nói với Túc vương phi: "Chuyện trong cung, chúng ta người nhỏ, lời nhẹ, ta cùng với muội cũng không thân cận." nói lời này ánh mắt hướng tới A Nguyên tỏ ý xin lỗi, lại vẫn nói: "Muốn ta từ nơi này đi cửa sau, chỉ sợ là không thể, ta chỉ nghĩ an phận thủ thường, nuôi lớn con trai ta, không phát sinh chuyện gì là được."

Túc vương phi thấy cháu ngoại hiểu chuyện mình bạch, cũng thật vui mừng, nhưng vẫn thấy nàng bị ủy khuất, lại nghe Trần Hoàn thấy giọng nói: "Di chớ ra mặt vì ta, bằng không các nàng biết trong lòng di cậu có ta, về sau yêu cầu càng nhiều." Nàng chỉ nghĩ khoác áo da dê mà sông, chỉ cần phu quân của nàng còn toàn tâm toàn ý với nàng, một nhọc cũng có là gì, nhưng mà chịu thua thiệt nữa, cũng không thể để di cậu liên lụy mới phải.

Cậu cùng di, cũng không thiếu nàng.

"Ngươi hiểu chuyện như vậy, ta thật đau lòng." Túc vương phi vỗ vỗ tay Trần Hoàn, vẫn nói: "Chỉ là tỷ tỷ tính tình nóng nảy khác hẳn ngươi, không biết là giống ai." Vị nhị tỷ kia của nàng, quả nhiên là mềm như bún, chỉ biết nhẫn nhục chịu đựng. Nếu không phải gả cho một phu quân có lương tâm, đã sớm an vị dưới mồ, nào còn có thể hưởng phúc đến bây giờ chứ? Thấy Trần Hoàn mỉm cười, nàng chỉ nghiêm túc nói: "Ngươi nghĩ mong rất nhiều, nhưng mà đi còn muốn nói với ngươi, nếu Vương gia thật sự khát khe với ngươi, chớ quanh co, phủ anh quốc công, nhất định sẽ ra mặt cho ngươi."

"Mẫu thân năm đó nói qua, ta là huyết mạch Tề gia, cậu dì vĩnh viễn sẽ không ghét bỏ ta." Đôi mắt Trần Hoàn phấp phồng, sau đó cười nói: "Vào kinh cũng đã nhiều ngày, trong kinh người người nhìn vào phú quý phong lưu, nội bộ không biết dơ bẩn đến bao nhiêu, chỉ có nhà chúng ta, thái thái bình bình, làm lòng người an nhiên." Nhà người ngoài như chơi với phượng hoàng, nào có tốt đẹp được như phủ anh quốc công? nói tới cái này, Trần Hoàn cũng cảm thấy bản thân mình thập phần may mắn.

"Nếu năm đó..." Túc vương phi có chút buồn bã.

A Nguyên đồng lõa tai lên nghe, chỉ cảm thấy vị biểu tỷ này là người tốt không sai, hơn nữa cũng không có yếu đuối, cũng có tính toán của mình, có thể sống tốt qua ngày, trong lòng vốn thân cận nhà mẹ đẻ, nàng liền cười hi hi túm tay Trần Hoàn hỏi: "Nay, ta cũng có cháu trai sao?" Thấy khoe miệng Trần Hoàn hơi co rút, gần như không thể duy trì sự đậm nhạt nữa, nàng ra vẻ lão khí hoành thù (*như ông cụ non*) nói: "Ta làm dì, nên tặng cháu trai ngoại lễ gặp mặt." Với cháu trai ngoại của nhỏ hơn một tuổi, đáng về công chúa điện hạ hoàn toàn không chút áp lực.

Nàng muốn trường bối đã lâu lắm rồi.

Nhìn mặt bánh bao béo ú của A Nguyên, Túc vương phi thực bất đắc dĩ, lại thấy Trần Hoàn vừa tâm ý của bản thân, liền lưu nàng lại ăn cơm, sau giờ Ngọ, phu quân Trần Hoàn, đường huynh Vương quý nhân về mặt kinh sợ tới đón người, cũng không biết phía trước, huynh đệ Phụng Khanh nói gì đó với hắn. Chỉ là vị biểu tỷ phụ tiện nghi này nhìn thấy Trần Hoàn, giống như nhìn thấy cứu tinh, ân cần mà dẫn dắt thê tử đi, A Nguyên đã cách xa xa, liền thấy bộ dạng vị này có vẻ rất kính sợ Túc vương phủ, trong lòng tò mò không biết Phụng Khanh đã nói gì với hắn, mà mỹ nhân đại ca của nàng chỉ lắc đầu cười cười, thế nào cũng không chịu nhiều lời với nàng.

A Dung dưới sự giám sát của Phụng Khanh, chỉ ngồi ở một bên xem bằng chữ mẫu lúc rảnh rỗi của A Nguyên, lại có chút không có ý tốt gọi A Nguyên lại đây, nắm chính tay nàng viết vài chữ, gương mặt nhàn nhã thoải mái, hoàn toàn không cảm thấy việc vậy bé mọn này tông ngực có gì không ổn. Chung quy, trước đây ôm đầu đã ôm qua, như vậy có tính là gì chứ? Bản thân A Nguyên cũng thích thanh hương nhàn nhạt cùng khí mát lạnh trong ngực A Dung, huống hồ A Dung đúng là mỹ nhân, công chúa điện hạ từ trước đến giờ đều phân biệt đối xử với mỹ nhân.

Phụng Khanh dờ khóc dờ cười nhìn hai người đĩnh đạc như vậy, vừa cảm thấy chính mình dần sôi vào nhà, vừa cảm thấy bức mình. Túc vương phi lại mong hai đứa nhỏ càng thân cận càng tốt, kéo các nhị tử đi không cho phá hư chuyện tốt. Đến buổi tối, thẳng đến khi Túc vương trở về, A Dung lặng lẽ cảm ơn vị lão nhạc phụ đã chắp chước này, rồi mới buông tay áo chậm rãi rời đi, chỉ còn lại Phụng Khanh sững sờ gãi gãi đầu nhìn cây trâm trên tóc A Nguyên mà nhảy dựng lên.

Mấy ngày tự tại, đã đến đại thọ thái phu nhân anh quốc công.

Bởi Túc vương phi luôn coi vị thái phu nhân như mẹ, mấy ngày nay đối với thọ lễ phá lệ đề bụng. A Nguyên thấy Túc vương phi cho người chuẩn bị mấy xe thọ lễ, mi trường thọ bình phong kim Phật mọi thứ câu toàn, xong xuôi mới theo Túc vương phi cùng đi ra, chuẩn bị hướng đến phủ anh quốc công.

Mới vừa ra khỏi cửa, A Nguyên liền thấy xen lẫn bên trong đám ca ca là Phụng Minh, thấy vị tứ hoàng huynh này về mặt ngại ngùng, mặc một thân thường phục xanh ngọc, phá lệ anh khí bừng bừng, chợt cảm giác có chút không tốt, đi qua, ngẩng đầu hỏi: "Tứ hoàng huynh cũng đi theo chúng ta?!" Gia yển đại thọ thái phu nhân, vị này đến xem nào nhiệt cái gì? Cũng đâu thân cận lắm!

Phụng Minh đỏ mặt, nhưng mà nghĩ tức phụ vẫn quan trọng nhất, da mặt dày nói: "Thái phu nhân là trưởng bối của vương thúc, vậy dĩ nhiên cũng là trưởng bối của ta, làm văn bồi, làm sao có thể không chúc thọ thái phu nhân?" nói xong, liền thấp giọng khụ một tiếng: "Ta, ta đã chuẩn bị lễ vật mừng thọ, tuy không bao nhiêu tiền, nhưng là tâm ý của ta." Hắn đã có cô vẫn Đức phi, nàng cảm thấy đưa kim ngân thực quá tục khí, chỉ bảo Phụng Minh chuẩn bị vật phong nhã, lại đi trước ra chùa ngoài kinh tự tay cầu bùa bình an, tâm ý chu toàn mọi mặt, rồi mới dám lại đây.

A Nguyên há miệng thờ đốc, cũng không làm Phụng Minh mang theo thọ lễ biến mất.

Bất khuất như vậy, cũng là chỗ tốt của tứ hoàng huynh nàng.

Chỉ hy vọng, cậu có thể bị lay động bởi tâm ý Phụng Minh. Chung quy, một hoàng tử, nguyện ý làm đến những việc này, quả thực rất khó.

Tề Thiện chẳng lẽ còn có thể lướt qua tâm ý Phụng Minh mà gả cho người bên ngoài?

Chụp lấy Phụng Minh đã sợ sệt, A Nguyên chân tâm nói: "Tứ hoàng huynh lúc này đây, nhất định có thể làm cho cậu nhìn người bằng cặp mắt khác xưa." Nàng đương nhiên sẽ không nhắc tới Tề Thiện, chung quy tư tình trao nhận không phải thanh danh tốt.

Phụng Minh nghe hoàng muội chúc phúc, vẻ mặt sáng rọi, tựa hồ cao hứng muốn tung bay.

"Nữ hài nhi Tề gia đều là tai họa!" Túc vương mất thấy Phụng Minh phấn đấu quên mình nhảy vào hố lửa, lại nghĩ nghĩ đến mình, cảm khái một tiếng.

Phát ra từ tâm can!

Túc vương phi hưng dữ nhìn lại, Túc vương lại nghĩ tới thư phòng thê lương kia, chỉ có thể bất đắc dĩ sờ sờ mũi mình, nhin xuống lòng thật lòng của mình.

Có Phụng Minh, đội ngũ Túc vương phủ thật đẹp mắt.

một đường trùng trùng điệp điệp đến phủ anh quốc công, liền thấy lúc này của lớn phủ quốc công mở rộng, anh quốc công tự mình đứng ở cửa, đón tiếp mọi người vào, mỉm cười chào hỏi với phu thê Túc vương, lại thấy Phụng Minh, sắc mặt có chút vi diệu, cũng không để Phụng Minh rời đi, chỉ cảm ơn lễ vật của hắn, thấy Phụng Minh run rẩy lấy ra bùa bình an của mình, nghe được đây là chính hắn cầu trước Phật, mặt khẽ động, ánh mắt nhìn về phía Phụng Minh cũng có chút không giống xưa.

"Chẳng lẽ tứ hoàng huynh cầu một cái bùa bình an?" A Nguyên nhỏ giọng hỏi.

"không phải." Trong phủ giăng đèn kết hoa, phi thường náo nhiệt, nha đầu tiểu tư (*nô tài*) đều gấp rút bận rộn, Phụng Minh nhìn xung quanh, thấy không có thân ảnh Tề Thiện, liền thất vọng chút, lúc này thấp giọng nói: "Ta mang bùa trong chùa trở về, chỉ là chỉ có năm cái, phụ hoàng, hoàng tử mẫu, mẫu hậu, mẫu phi, cuối cùng..." trước đó mắt bé mập trừng lên, có chút chột dạ nói: "không có!"

"Ta sẽ nhớ kỹ!" A Nguyên mặt bánh bao buông một câu thoại kinh điển, thấy Phụng Minh nháy mắt mềm nhũn, nói với mình vô số lời hay, ưng thuận vô số điều, rồi mới hài lòng buông tha hắn, chỉ hừ hừ nói: "Đây là đệ hoàng huynh biết, bùa bình an, quả thực cần nhiều lắm." "

"Hoàng muội nói phải." Phụng Minh sợ bé mập này, cười làm lành nói.

A Nguyên ưỡn cái bụng nhỏ của mình, Phụng Minh đằng sau thành thật theo sát, càng làm nàng cảm thấy bản thân uy vũ hơn. một bước uy vũ này, liền uy vũ đến viện thái phu nhân, từ từ xa, đã thấy một mùi hương ngọt ngào tỏa lại đây, làm A Nguyên rút ra cái mũi nhỏ lần theo hương thơm này mà đi, thấy phòng ở của thái phu nhân, cũng không cần nha đầu một bên vén màn, tự mình tiến vào, thấy bên trong chỉ có vài vị dì mợ, bên trên còn có một thanh biên tuần tú trò chuyện cùng thái phu nhân một thân hồng y, chỉ hét lớn: "A Nguyên chúc mừng đại thọ ngoại tổ mẫu!"

nói xong, liền chạy đến bên người thái phu nhân, móng vuốt nhỏ chắp lại nói: "Đại ngoại tổ mẫu phúc như đông hải trường lưu thủy, thọ tỷ nam sơn bất lão tùng*, hằng năm đều có ngày như hôm nay nha!" Nhanh nhẹ trôi chảy như vậy, lại là một bé mập hiếu thảo, một vòng trai gái trong phòng đều bật cười.

Phúc như đông hải trường lưu thủy/ Thọ tỷ nam sơn bất lão tùng: Phúc tựa biển đông dòng chảy mãi/ thọ sánh non nam tùng không già.

"Con của ta." Thái phu nhân thấy hiếm lạ không chịu được, ôm A Nguyên thật chặt một lát mới luyến tiếc buông tay ra.

A Nguyên xong xuôi mới thỉnh an nhóm dì mợ, lại có phu thê Túc vương dẫn mấy nam hài nhi tiến vào, bái thọ thái phu nhân, hậu viện đều là nữ quyền, Túc vương liền đi trước ra ngoài, chỉ để Túc vương phi cùng nhi tử khuê nữ ở lại hầu hạ dưới gối thái phu nhân. trong này, Phụng Minh không thỉnh tự nhiên dễ khiến người khác chú ý, ánh mắt rơi xuống khuôn mặt ôn hòa của thái nhân liền cố gắng hít sâu, muốn cho lão tổ mẫu một ấn tượng tốt về Phụng Minh, thời điểm Thành vương điện hạ đang muốn dùng bùa bình an đánh bóng tương lai tổ mẫu yêu quý, chợt nghe bên ngoài có nha đầu cất giọng nói.

"Thuận vương điện hạ tới mừng thọ lão thái thái."

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

Editor: Kim Chi

Thành vương điện hạ muốn khoe khoang bản thân một chút, lại bị tam ca tốt của mình cắt đứt, tâm tình chẳng mỹ lệ gì, lúc này chỉ nắm bùa bình an trong tay, lặng lẽ nguyện rủa tên tam hoàng huynh phá hỏng nhân duyên tốt của hắn.

Tam ca Phụng Đồng của hắn, giờ phút này trong lòng cũng khổ sở.

Ít nhất A Nguyên nhìn thấy Phụng Đồng về mặt cười gương gao tiến vào, tức khắc cảm thấy mặt vị hoàng huynh này thật không đẹp mắt, ai không biết còn tưởng rằng bị bắt ép mà đến. Thấy sắc mặt hắn mỗi một, ánh mắt âm trầm, A Nguyên bủi môi, chỉ đứng bên người thái phu nhân, chờ Phụng Đồng này giờ vỡ.

Phủ anh quốc công xưa nay không có thân cận với Phụng Đồng, tiểu tư này tới như vậy, đích thực có chút cổ quái.

Lại cũng không biết lòng Phụng Đồng thực khổ.

Từ tần giáng vị, còn bị Hoàng thượng căm tức. Tin này giống như búa tạ đánh xuống vang dội, Phụng Đồng biết tin đứng thần thờ tại chỗ. trong lòng đang cảm thấy không tốt, lại nghe nói Hoàng thượng bức mình, mấy lần Từ tần thỉnh tội đều không nghe, hắn liền biết hỏng rồi. Cũng mặc kệ Từ tần đã làm gì khiến Hoàng thượng kiên kỵ, nhưng mà hắn cũng biết, nay chiếc thuyền Từ tần này, đã chẳng còn bền chắc. Nhìn xem hậu cung trước mắt

là hiểu, Từ tần giáng vị, nhưng Hoàng thượng cũng không tứ phong hào, chỉ để Từ tần cùng dòng họ mãi cảm tồn tại bình thường trong vô số tần phi ở hậu cung.

Chuyện cho tới bây giờ, ngược lại mẹ đẻ hán Tuệ tần, vậy mà còn sáng sủa hơn chút, ít nhất có một cái phong hào, là Hoàng thượng có chút coi trọng nàng.

Bất quá Phụng Đồng nghĩ tới Tuệ tần chỉ biết khuyên mình an phận thủ thường, không cần tranh chấp với Thái tử, làm quận vương sống tốt qua ngày, hán liền thấy ghen đến mức hoảng.

Làm hoàng tử, ai có thể nguyện ý an phận chứ? hán không dễ dàng mới được làm con cháu hoàng gia, chính là vì cho hán có bàn đạp để tiến lên!

Nghĩ tới bản thân nhiều ngày nay ở trong phủ ngày ngày đêm đêm ngủ không ngon giấc, mấy mỹ nhân yêu thích đều không muốn đoái hoài gì đến, Phụng Đồng liền thở dài trong lòng.

Nay Từ gia bị sự tình trong cung đã kích nộ, còn có chưa hoàn hồn đâu, hán không thể chỉ trông cậy vào Từ gia, bởi vậy tính đến anh quốc công mình không thích lắm, cũng chỉ cần bịt mũi, dùng danh vương gia tự mình đến mừng thọ mẹ đẻ anh quốc công, thay đổi này so với trước, đối với Phụng Đồng mà nói, quả thực chính là vũ nhục.

Trong mắt hơi hơi tối sầm, lòng nói một tiếng tiểu bất nhẫn tắc loạn đại mưu*, Phụng Đồng mới nặn ra vài phần tươi cười, chấp tay nói với thái phu nhân anh quốc công đang ngồi trên chính đường: "Biết được đại thọ thái phu nhân, bản vương dĩ nhiên muốn đến mừng thọ." Thấy thái phu nhân muốn đứng dậy hành lễ với mình, ánh mắt hán rơi xuống một bên mặt hơi khó chịu của Túc vương phi, tuy rằng cảm thấy quân quân thân thân (*đạo làm quân, thân*), lão thái thái hán phải thi lễ với hoàng tử, lại cũng không dám vào lúc này động chạm tới Túc vương phi, vội vàng dùng giọng ôn hòa nói: "Thái phu nhân là trưởng bối, nếu làm như vậy, tiểu vương thật thất lễ!"

Tiểu bất nhẫn tắc loạn đại sự: không nhịn được điều nhỏ nhặt, sẽ làm hư chuyện lớn.

Quả thực không thể kính già yêu trẻ hơn!

"Tam hoàng huynh không thích nhất là những quy củ này, hôm nay đại thọ ngoại tổ mẫu, chớ không hưng trí." Bản thân A Nguyên còn dập đầu lạy thái phu nhân, sao có thể để thái phu nhân khom lưng trước tên tiểu tử to xác này chứ? Theo lời Phụng Đồng liền đỡ thái phu nhân, dịu dàng thái thái ngồi lại ghé cười hi hi nói: "Nếu ngoại tổ mẫu nhất định không nghe, không phải uổng phí tâm ý tam hoàng huynh sao?"

Tâm ý chó má!

Bản vương nói trôi chảy quá đúng đi chứ?!

Phụng Đồng mắt thấy đứa béo vừa sinh ra đã có ý đối nghịch với mình lúc này cười hi hi, cũng không biết tâm nàng có thật hay không đối nghịch với mình, trong lòng lặng lẽ lại nhai nhắc "Như nào mà nơi nào cũng có nàng!", đến cùng, đi lại nhiều năm ở kinh thành, qua rất nhiều thành phủ, lúc này nửa phần dị sắc cũng không có, chỉ cười cười, sau khi thỉnh an Túc vương phi, từ trong tay nội dám đứng sau lưng, tự mình bùng ra một chiếc chén Quan âm phi thủy cao ba tấc, A Nguyên xen lẫn trong cung, kiến thức rộng rãi, tự nhiên nhìn ra được Quan âm phi thủy màu bích lục trong sáng tựa như một đám nước xuân mang theo ý thanh mát này không phải vật phẩm, liền thấy tam hoàng huynh vô sự hiến ân cần* này ôn hòa cười nói: "Đây là vật báu tiền triều, tiểu vương lưu giữ đã mấy năm, vẫn luôn yêu thích, hôm nay đại thọ thái phu nhân, tiểu vương coi như lễ vật, là tâm ý tiểu vương."

Vô sự hiến ân cần, phi gian tức đạo: Khi không mà tỏ ra ân cần, không là kẻ gian thì cũng là ăn trộm.

Phụng Đồng và phủ anh quốc công trước nay chưa từng qua lại, vừa ra tay chính là đại lễ, thái phu nhân mặc dù là nữ quyền, nhưng cũng không phải người ngốc, lúc này chỉ lắc đầu mỉm cười nói: "Thế nào có thể đoạt thứ vương gia yêu thích?" Nàng trải qua một hồi tiền đề tranh đấu đoạt vị, tự nhiên cũng rõ ràng tâm tư Phụng Đồng.

"Tuy là lòng tốt, cũng là tặng cho người hữu duyên." Ăn của bản vương, đương nhiên người cũng phải phun ra cho bản vương, chỉ là không thể nói ra mồm.

Đương nhiên, Quan âm phi thủy này thật đúng là tâm can Phụng Đồng, lúc này Thuận vương điện hạ cũng tích huyết trong lòng, thấy Túc vương phi kêu nha đầu mang Quan âm đi xuống, ánh mắt mới chuyển tới sắc mặt Phụng Minh có chút khó coi khi nhìn thấy Quan âm kia, nhướn mày cười nói: "Tứ hoàng đệ ở trong này đã bao lâu?"

nói lời này trong lòng Phụng Đồng có chút châm chọc.

Từ đệ này của hán nhìn lỗ mãng chân chất, nhưng thật ra rất cơ hội. không phải sao, đại tộ thái phu nhân anh quốc công, cùng hán có một mẫu quan hệ? Điện điển dờ dờ theo tới đây, nghe nói vẫn là đi cùng Túc vương phi, công phu vô mông ngựa bạc này, đích thực làm Phụng Đồng cam nguyện bái phục. Nghĩ tới bản thân ở kinh thành kết giao trí thức, Phụng Minh âm dương quái khí (*tình tình có quái, khó đoán định*), hán liền cảm thấy ghê tởm không chịu được, chỉ lại cười nói với Phụng Minh đang đen mặt: "Chẳng lẽ, tứ hoàng đệ cũng có thọ lễ, kính biểu thái phu nhân?"

Phụng Minh hít một hơi thật sâu.

hán không có nghĩ tới, Phụng Đồng xưa nay hẹp hòi, dâng lên đại lễ như vậy, Quan âm phi thủy kia giá trị như nào hán biết rõ, buộc tất cả thọ lễ của hán vào nhau cũng không đủ một chén kia, lúc này chỉ mím môi, hoặc là không làm, đã làm là phải làm đến cùng, đem bùa bình an nắm trong tay đã có cả mồ hôi cung kính hai tay đưa lên trước mặt thái phu nhân, kiên cường nói: "Đây là bùa bình an tiểu vương cầu trong chùa tám rửa dâng

huong, cung pưng trước Phật bảy ngày, tuy không quý giá là bao, nhưng lại là chân tâm của tiểu vương." hấn dừng một chút, có chút ừ ừ nói: "Tiểu vương không có nhiều của cải như người ngoài, cũng chỉ có tâm ý của bản thân, thái phu nhân chê cười rồi."

"Đa tạ vương gia." Ngoài dự đoán của mọi người, biểu tình của thái phu nhân lại hết sức ôn hòa, chỉ cầm trong tay bùa bình an này, treo bên hông, xong mới cười nói: "Tâm ý vương gia, lão phụ tự nhiên cảm niệm." Bà đã từng nghe anh quốc công trở về nói qua, Thành vương hướng chùa cầu bùa bình an dâng cho Hoàng thượng, nay Hoàng thượng hài lòng đeo, xoay đầu lại cũng dâng lên mình một cái, đích thực làm thái phu nhân cảm động, thấy vẻ mặt Phụng Minh ừ ừ, nàng e sợ chậm trễ hoàng tử, chỉ mỉm cười nói: "Nếu hai vị vương gia không được tự nhiên, ta liền gọi mấy con cháu bắt thành khi đến tiếp đón hai vị?"

"thật tốt quá!" Phụng Đồng có tâm tình tiếp đón chút nữ quyến chứ? hấn thừa dịp quý phủ anh quốc công tề tựu tại đây, chính là vì lôi kéo tình cảm các nam nhân, thấy thái phu nhân mở lời như vậy, hấn rất vừa lòng.

Phụng Minh lại thật không nguyện ý.

hấn đến, là muốn tại đây lão thái quân của cô nương quý phủ anh quốc công có ấn tượng tốt về mình, cũng may trước mặt Tề Thiện nói vài câu lời hay, thấy Phụng Đồng còn dám ở chỗ này ngang nhiên, chịu đựng đau khổ tông lòng nhỏ giọng nói: "Kỳ thật, đã rất tự tại rồi." Ai nguyện ý đi cùng nam nhân lời thối nầy chứ!

Thành vương điện hạ râm rì trong lòng.

Phụng Minh hít mắt nhìn vẻ mặt không cam nguyện này, dừng tại đôi mắt thâm tình thái phu nhân hướng tới mặt tử hoàng đệ, trong lòng một trận ác hàn, chỉ cảm thấy vị hoàng đệ này, vì được đến phủ anh quốc công, cũng bị mắng một trận, thế mà còn có tâm tình ở chỗ này tình thân ý thiết với lão thái thái. Trong ngực lần đầu sinh ra cảm giác mặc cảm, hấn đành gật gật đầu với mọi người, không hề nhìn tên tử hoàng đệ giả ngu kia, tự mình gọi nha hoàn bên ngoài dẫn đường đi.

Thấy người chướng mắt đã đi, Phụng Minh học ra một hơi nho nhỏ, mắt chạm ánh mắt A Nguyên, vội vàng lộ ra nụ cười lấy lòng.

"Đại thọ hôm nay của đại bá nương, tỷ muội trong nhà đoàn tụ ở đây cũng không phải dễ." Túc vương phi thấy Phụng Minh dịch dịch dời đến bên người A Nguyên, mặt dày ngồi xuống, có chút bất đắc dĩ với đứa cháu vô lại này, chỉ nhìn xung quanh một lần, cười hỏi: "Nhị bá nương thế nào không thấy đâu?" Nhị bá nương trong miệng nàng, là lão thái thái nhị phòng phủ anh quốc công, vẫn luôn bồi lão thái gia đã cáo lão du ngoạn Giang Nam, mấy năm nay bởi thân mình không tốt, liền trở về điều dưỡng trong kinh, tuy đã chia nhà, nhưng lại mua phòng cách vách phủ anh quốc công, hai nhà đi lại cũng không có xa lạ.

"Trong nhà nàng bận rộn, chốc nữa mới lại đây." Thái phu nhân chỉ mỉm cười, ôm A Nguyên vào trong ngực, sờ một thân thịt mỡ của nàng cảm thấy chân tâm tâm tình thật tốt.

A Nguyên ánh mắt, rơi vào thanh niên mỉm cười không nói sau khi Phụng Minh đến đứng tại bên người thái phu nhân, thấy thanh niên mặt mày tuấn tú đối với mình đang nhìn lên nháy mắt, cũng nở nụ cười, nhưng có chút không có ý tốt lành.

Thanh niên này, chính là lục cậu Tề Kiên năm đó nắm đoạt quế hoa cao cùng nàng, đã qua vài năm, thiếu niên năm đó đã trưởng thành thành nam tử rất đẹp, vừa nhìn cảnh đẹp ý vui. Bất quá mặt mày gào hoạt vẫn không biến mất, nhìn cũng biết rất đều giả. Lúc này ánh mắt cậu và cháu gái ngoại hội tụ trên không trung, quả nhiên là điện thiềm lồi mình (*sấm vang chớp giật*), đều đã phá hồng tuổi thơ đôi phương, nếu bàn về danh sách đen, trong lòng hai người này một cuộn lại một cuộn, chỉ là A Nguyên liếc mắt nhìn lục cậu, sau ánh mắt mang theo vài phần tham ý rơi vào tòa tháp điểm tâm cao, thấy từng khối từng khối điểm tâm này tựa như ngọn núi nhỏ, đặt tại trước mặt thái phu nhân, vẻ mặt biến hóa, rất là vui vẻ.

Người thấy mùi hương ngọt ngào, trông mắt A Nguyên động lại.

"Nhanh lấy chút cho A Nguyên ăn." Thái phu nhân ôm bé mập nói nhanh: "đã bao lâu rồi, còn không bắt đầu, chẳng phải muốn làm A Nguyên của ta đói hông sao?"

Túc vương phi muốn nói lại thôi, nàng cảm thấy dáng người A Nguyên như này đối một chút cũng không có gì là không tốt.

"A Nguyên nay hơi nặng." Trong ánh mắt tội nghiệp của A nguyên, Túc vương phi do dự nói.

"Xem người nói kia." Thái phu nhân lại không nghe, chỉ yêu thương ôm bé mập tội nghiệp, tả oán nói: "Tiểu hài tử, chính là muốn có chút phúc khí để có lộc đệ đệ cho người." bà chỉ chỉ Tề Kiên ở phía dưới làm ngáo ộp, mới lắc lắc đầu thờ dài nói: "Trước kia béo ú, đáng yêu bao nhiêu, chỉ có Tam ca người là người nhần tâm, lại để đối không cho hấn ăn cơm, nay, gầy ỏi là gầy, khổ sở bao nhiêu, các người không phải không biết." Nghĩ tới vài năm đó hai nhi từ gà bay chó sủa, tiểu nhi từ bị trưởng tử bức muốn đi thất cổ, thái phu nhân thờ dài nói: "Đáng thương Kiên Nhi của ta, đã nếm qua khổ gì đâu? Chỉ bại trong tay Tam ca người."

Tam ca làm rất tốt!

Đây là lúc Túc vương phi so sánh một chút Tề Kiên lúc trước, với ngày nay đáng vẻ giống như thanh trúc trong gió tuấn nhã biết bao, có ý nghĩ này.

Nay Túc vương phi còn đang suy nghĩ, có hay không dứt khoát, đưa A Nguyên đến trong tay anh quốc công cho đối vài năm.

Thái phu nhân nói xong, Tề Kiên đã ra biểu tình lòng lưu luyến, rồi hướng tới phía dưới nháy mắt với cô vợ nhỏ, làm tức phụ nhà mình nhìn không được cúi đầu cười, xong mới đứng dậy sửa sang xiêm y của mình, lại thấy thái phu nhân sai nha đầu lấy điểm tâm, bé mập kia tay đã túm lấy miếng tâm lớn

ngghiêm túc găm găm như con chuột đồng nhỏ, trong lòng ê ẩm, chỉ nhào tới trước mặt thái phu nhân bày ra đáng vẻ đáng thương: "Mẫu thân đây là có cháu gái, không thích Kiên Nhi nữa."

"đã lớn chừng này rồi, còn làm nũng, tức phụ ngươi chê cười ngươi kia." Thái phu nhân sờ đầu Tề Kiên, lại lấy một khối điểm tâm nhét vào tay hắn, cười nói: "Như này, không ăn dấm chua nữa?" Thấy Tề Kiên còn chưa có ý định ngừng tranh sùng với cháu gái, chỉ gỡ đầu hắn nói: "đi đi, chia một nửa cho tức phụ ngươi."

Tề Kiên quả nhiên nghe lời, đến trước mặt tức phụ, cười hi hi bẻ một nửa cười nói: "Đây là phúc khí mẫu thân, chúng ta tự mình dùng, dùng cho người khác, nha!"

A Nguyên vừa cắn điểm tâm, vừa nhìn trộm, liền thấy lục mợ đỏ mặt, nàng dâu nhỏ yêu kiều mảnh mai trong ánh mắt chế nhạo của các tỷ tỷ tẩu tử có chút ngượng ngùng, chỉ đẩy đẩy phu quân, lại cúi đầu, mang theo nụ cười vui mừng ăn điểm tâm, rồi mới từ một bên dâng trà, nhỏ giọng nói: "Lục gia uống trà."

"Nhìn xem, đây đúng là kim đồng ngọc nữ." một phụ nhân đứng bên, thấy một đôi vợ chồng tình cảm tốt như vậy, chỉ cười nói với thái phu nhân đang vui vẻ liên tục gật đầu: "Nay mẫu thân cũng được như ý nguyện." Vị này là Đại di mẫu (dì cả) của A Nguyên, ớn tuổi hơn Túc vương phi rất nhiều, năm đó xuất giá khi Túc vương phi còn nhỏ, mặc dù cách xa, nhưng cảm tình rất tốt, mấy năm trước chuẩn bị cho Trần Hoàn gả đi, chính là vị Đại di mẫu này sợ cháu ngoại không biết nhìn người, bởi vậy nghĩ muốn đưa một đứa con ra cưới Trần Hoàn, để tự mình chăm sóc, đến cùng cũng không thành.

"Ngươi cười bọn họ làm gì." Đại di mẫu là thứ nữ của thái phu nhân, lại có tình cảm cực tốt với bà, thái phu nhân thấy con dâu ngoan ngoãn, già quá một tiếng.

"Chỉ mong Lục gia đừng mang điểm tâm đi ra ngoài." Phu nhân Thành Dương bá ngồi một bên mỉm cười, nói: "Bằng không, chỉ sợ Tam gia của chúng qua hôm nay, lại lập quy tắc mới."

"Lời này của Cẩm Tú, là đúng." Thái phu nhân đối với phu nhân Thành Dương bá không giống những người khác, ánh mắt nhìn nàng vô cùng ôn nhu, cùng khuê nữ ruột không khác là bao, lúc này liền gật đầu nói: "Tam ca hẳn chính là như vậy, nay vẫn quản hắn."

"Nếu đổi lại là người khác, Tam gia nào có tâm tình quản chứ?" Phu nhân Thành Dương bá xòe tay, cười nhìn Tề Kiên hướng tới trước mình cầu xin tha thứ, mới lắc đầu cười nói: "Nếu Lục gia có thể đem công phu làm nũng chúng ta, áp dụng lên Tam gia, còn lo gì nữa?"

Tề Kiên nghĩ tới vẻ mặt tươi cười của anh quốc công, lặng lẽ trầm mặc.

A Nguyên ở một bên nhìn đi mợ nói giỡn, thấy cả nhà chỉ muốn làm thái phu nhân vui vẻ, cũng ra sức lấy lòng ngoại tổ mẫu. Nàng chỉ kỳ quái khi phu nhân Thành Dương bá đùa giỡn thì vài vị di mợ ánh mắt đều mang theo ý cười, rất thân cận, chỉ có một vị phụ nhân nỷ mạo, lặng lẽ mỉm cười nghe mọi người nói chuyện, rất có vẻ giáo dưỡng tốt, ánh mắt nhìn về phía phu nhân Thành Dương bá đùa vui vô tri vô giác, lại mang theo vài phần kỳ dị, lòng A Nguyên rục rịch, lại tinh tế nhìn lại, chỉ thấy vị kia đã dời ánh mắt, nói chuyện cùng Tử di bên cạnh.

Đó là...Tử mợ?

A Nguyên chỉ cảm thấy ánh mắt kia thật kỳ lạ, nhưng đến cùng không có ác ý, bởi vậy cũng không thêm quan tâm nữa, nói đùa với mọi người vài câu, liền thấy Phụng Minh đã đứng ngồi không yên, mông nặng vẫn ngồi trên ghế lặng lẽ chịu đựng đủ các nữ nhân trêu chọc đùa giỡn, ngay từ đầu còn có ý đồ gia nhập vào trong tâm sự nhân sinh lý tưởng gì đó, liền cảm thấy tứ hoàng huynh rất đáng thương, chỉ là đáng thương này, hoàng huynh vừa đau vừa vui sướng, A Nguyên không muốn quấy rối ca ca hưng trí, mắt thấy mấy ca ca nhà mình thình an xong liền đi ngoại viện, nàng trời sinh tính tình thích náo nhiệt, có chút ngồi không yên.

"A Nguyên đây là muốn đi nơi nào sao?"

Tề Kiên thấy A Nguyên vắn vắn vẹo vẹo, liền cười hỏi.

"đi tìm biểu tỷ a!" A Nguyên nói xong lời này, liền thấy mắt Phụng Minh sáng rực lên, chỉ nghĩ tới nam tử không thể tùy ý lắc lư trước mặt nhi nhi khuê các, Phụng Minh lại thất vọng rồi đứng lên, lần này lập chí muốn tạo hảo cảm với thái phu nhân và vài vị cô cô, thái thái anh quốc công.

"Cậu dẫn người đi." Tề Kiên con mắt khẽ chuyển, không biết đang có chủ ý xấu xa gì, cười híp mắt xung phong nhận việc, còn nói với vợ hắn: "Nàng cũng ra ngoài hít thở không khí đi."

"Út, đây là e ngại chúng ta ăn vợ ngươi sao?" Túc vương phi khoái nhân khoái ngữ (hào sảng, thẳng tính), trêu đùa một câu.

"Nào có chuyện đó?" Tiểu tức phụ kia đỏ mặt đứng dậy, liền tục xua tay.

"Nếu là mẫu phi, ta còn thật định muốn ăn lục mợ." Vị mợ này ngại ngùng như vậy, liền khiến trong lòng A Nguyên lấy làm kỳ.

Tề Kiên hai năm trước đậu Tiến sĩ, nay còn tung hoành trong hàn lâm viện. Có công danh, bộ dáng cũng rất tốt, lại còn là công tử đại thế gia, anh quốc công cũng không phải người keo kiệt, mỗi ngày đều cho vị đệ đệ duy nhất này ăn mặc ngăn nắp xinh đẹp, vừa nhìn là biết có tiền. một cô gia thập toàn thập mỹ như vậy, ai không động tâm chứ? Chỉ vừa để xuống mỹ thiếu niên này trước mặt Trịnh các lão, hơn nữa trình bày học vấn thi từ tranh chữ đồ ăn... Khụ, cái cuối cùng Tề Kiên còn chưa kịp phát huy, Trịnh các lão đã bị cháu rể tốt này chinh phục, đừng nhìn vị Trịnh các lão này nghe nói ở trong triều làm rất không tốt, nhưng hành động rất nhanh chóng, nhanh nhẩu thay đổi ngày sinh tháng đẻ, được một quê ông trời tác hợp, không nói hai lời, liền định sẵn hôn sự cho cháu gái mình.

Toàn bộ quá trình hết sức nhanh chóng, lại còn do Trịnh các lão cùng anh quốc công một tay xử lý, trừ bỏ Tề Kiên lộ mặt một lần, lúc sau, không còn chuyện gì để hấn hãm.

Trịnh các lão nghiêm túc bảo thủ, nhưng vị Trịnh thị này, lại thuần lương động lòng người, làm người thuần hiếu, chính là da mặt mỏng, ngại ngùng, y như con dâu nhỏ, thái phu nhân thương không chịu nổi, đều dựa vào người bên ngoài.

Bởi A Nguyên đầu cùng Tề Kiên, Trịnh thị cũng quen biết A Nguyên, lúc này thấy A Nguyên giải vây cho mình, đôi mắt cười cong cong, nắm móng vuốt nhỏ của A Nguyên nhỏ giọng nói với thái phu nhân: "Mẫu thân, ta đưa A Nguyên đi, sẽ trở lại."

"Nơi này có không ít người sa cơ thất thế, người nào phải là đối thủ của các nàng." Thấy Túc vương phi lắc lắc nhẹ tay mình, thái phu nhân chỉ ôn hòa nói: "đi cùng nàng ra chỗ nhóm nữ nhi bàn luận thi văn âm nhạc, so với cùng nàng ở đây tốt hơn nhiều."

"Hóa ra, chúng ta đã sớm thất sủng." Phu nhân Thành Dương bá giang tấm khăn che mặt, ai ai than thở một tiếng.

Khuê nữ này dưới gối thái phu nhân, ở ngoài đều thập phần ôn trọng cẩn thận, chỉ có trước mặt thái phu nhân toàn là bộ dáng Thiên ma tính hạ phạm, thái phu nhân chỉ vào phu nhân Thành Dương bá khoe mẽ nói không ra lời, hồi lâu mới cười nói: "Người bốn cột như vậy, cũng không biết bá gia nhà người tiêu thụ người thế nào."

"Ta tự nhiên là tốt, lời này của ngài, chỉ nên đi hỏi người khác." nói đến hai chữ "Người khác", phu nhân Thành Dương bá xoay chuyển ánh mắt, chế nhạo rơi vào vài vị di chợt dạ của A Nguyên, làm mỗi người đều tiến lại vừa giận vừa cười đẩy nàng.

Quả nhiên đều là người sa cơ thất thế.

Nàng dâu nhỏ Trịnh thị non nớt nào có thể đỡ nổi cái này, A Nguyên kéo đi, cũng đi theo ra khỏi phòng, sau lưng liền thấy Tề Kiên cười hi hi đi theo ra ngoài, không có ý tốt nhìn bé mập này, đang muốn dùng dáng người thon thả đã kích công chúa béo một chút, xa xa lại thấy một thiếu niên mỹ mạo tiến lại đây, nhìn nụ cười trên mặt A Dung, Tề Kiên thấp giọng ho một tiếng: "Cái kia, ta đi thư phòng có chút chuyện, không đi cùng các người nữa." nói xong, tránh được A Dung, hướng chỗ khác mà đi.

Lục cậu mới không muốn thừa nhận, sợ A Dung xấu xa này đâu!

A Dung hôm nay mặc một bộ thường phục xanh sẫm, trên áo còn có hình thanh trúc, màu xanh sẫm càng làm nổi bật thêm gương mặt vốn trắng nõn nhìn thật đẹp, A Nguyên nhìn từ xa xa, đều cảm thấy một cổ trúc tử thanh hương đập vào mặt. A Dung một đường tiến lại, thỉnh an Trịnh thị trước, rồi mới cúi đầu nhìn A Nguyên cười nói: "Ta nghĩ người sẽ đi ra, nên tới đón người." nói xong, thấy A Nguyên tự mình rút tiểu móng vuốt từ tay Trịnh thị ra đặt trong tay mình, khoe mắt đuôi lông mày đều mang theo ý cười, cúi người lau miệng cho A Nguyên, nhỏ giọng cười nói: "Ăn điểm tâm, lại không chùi miệng."

"Này, không phải còn có người sao." Công chúa điện hạ thật vô si nói.

"hỏi như vậy, cũng không sai." A Dung nghiêng đầu nghĩ nghĩ, ý cười ngập tràn trong mắt.

Trịnh thị biết hai đứa nhỏ này thân cận từ nhỏ, lúc này chỉ cười nhỏ giọng nói: "Bằng không, để A Dung mang A Nguyên trở về, ta..."

"đi xem lục cậu, đúng hay không?" A Nguyên tròn mắt chuyển loạn nghĩ tới mối hận đoạt cao với Tề Kiên, liền lộ ra ý cười thông suốt xấu xa.

Mặt Trịnh thị đỏ lên, nàng đang muốn biện giải vài câu, lại thấy được cách đó không xa, có mấy nữ quyến lại đây, A Nguyên cũng thăm dò nhìn lại, liền thấy Trần Hoàn trong mắt mang theo vài phần bất đắc dĩ tiến lại đây, bên cạnh nàng, còn có một thái thái tuổi tác không nhỏ, sau lưng hai người, quả nhiên là một thiếu nữ mỹ mạo tuyệt luân đi theo, người nhỏ sức yếu, lại có vài phần phong lưu khí độ, giai nhân tuyệt sắc.

Tác giả có lời muốn nói:

*Lục cậu *duyên duyên tự đắc*: Vợ ta thế nào?!*

*A Nguyên *thò móng vuốt*: Về phe ta rồi!*

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

Editor: Kim Chi

nói vậy đây chính là người trong miệng Trần Hoàn, em gái chồng mà bà bà Trần Hoàn muốn kết thân với thế gia dòng dõi.

A Nguyên nghiêm túc nhìn vị mỹ nhân này, chỉ cảm thấy mi mắt nàng như họa, trong mắt buốt giá vô cùng. Trong liền nghĩ không biết Vương gia làm sao có vận c*t chó như vậy, người này hồ đồ, nhưng trong nhúm nữ nhi đáng vẻ lại nỷ mạo hơn người như vậy. không nói tiểu thư trước mắt dung mạo thật đẹp, A Nguyên từ khi ra đời tới nay ngắm bao nhiêu nữ nhi, chỉ có Tường Như Vân có thể cân sức ngang tài với nàng, mà là Vương quý nhân ở trong cung kia đã không có đầu óc còn thích giả bộ, đều là nhất đẳng tuyệt sắc. Trong lòng thầm nhủ cũng khó trách Vương gia tâm tâm niệm niệm nghĩ đem khuê nữ đều gả vào nhà cao quý, thật sự điều kiện này quá tốt, gả chỗ kém thật là đáng tiếc.

Nhưng mà vừa chạm mặt, A Nguyên liền thấy trong mắt vị tiểu thư Vương gia này cũng mang theo vài phần bất đắc dĩ cùng mâu thuẫn, lòng nghi hoặc một tiếng, sau chỉ đối với Trần Hoàn kêu: "Biểu tỷ!"

"Ta hôm nay đến muộn." Trần Hoàn có chút đau đầu xoa xoa khóe mắt mình.

Đối với bà bà muốn leo lên phủ anh quốc công, em gái chồng lại nói cái gì cũng không phối hợp, không muốn đi dọa người, Trần Hoàn kẹt ở bên trong cảm thấy đủ quá rồi.

Chỉ nghĩ tới em gái chồng là người hiểu chuyện khó có được, nhìn rõ ràng thân phận của bản thân, không nghĩ tới leo lên quyền quý, trong lòng nàng cũng chẳng sợ hôn sự với phủ anh quốc công không thành, tốt xấu mang theo nàng đi các nơi một chút, lọt vào mắt vị phu nhân nào, cũng có cái tiền đồ tốt, thế này mới lôi kéo được nữ hài nhi muốn khóc nháo đòi thất cô đi, một đường đến phủ anh quốc công, thấy A Nguyên biết tiểu biểu muội này không phải người giận chó đánh mèo, chỉ quay đầu nói với em gái chồng bị ánh mắt kỳ dị của hạ nhân phủ anh quốc công nhìn nhìn mà muốn che mặt lại: "Tốt xấu gì thì cũng đã tới, để biểu muội dẫn người đi trò chuyện?"

Lại nói với A Nguyên: "Đây là muội muội nhà ta, khuê phòng gọi một tiếng Diên tỷ."

không phải thân thích gì, còn tới cửa đại gia tộc dẫn nữ nhi chưa xuất giá lại đây, tâm tư này quả thực đã quá rõ ràng, A Nguyên cảm thấy vị tiểu thư Vương gia này chỉ hận không thể tìm được cái hố chui vào, trong lòng kỳ lạ nàng bất đồng với Vương quý nhân, chỉ cười nói: "Đều là thân thích, biểu tỷ vào trong nói chuyện cùng thái phu nhân, ta mang Vương quý nhân đi gặp các tỷ muội." Cảm giác ánh mắt bà bà của Trần Hoàn có chút bất thiện đường lại trên người mình, rồi Vương Diên kia hướng mình cảm kích cười, khóe miệng cũng nở nụ cười.

A Nguyên trước nay không phải người giận chó đánh mèo, Vương quý nhân là Vương quý nhân, Vương Diên là Vương Diên, oan có đầu nợ có chủ, Vương Diên khách khí với nàng, nàng tự nhiên cũng sẽ không quét mặt mũi Trần Hoàn đi.

"Bản, bản vương cũng đi." Phụng Minh mắt thấy A Nguyên chạy về phía biểu tỷ, tổng lòng ngứa ngáy chút, chỉ muốn lập tức cùng đi ra ngoài, lại sợ lộ ra dấu vết gì, rồi rầm đội đã lâu, rồi mới len lén đi ra, thấy A Nguyên còn chưa đi, vội vàng đi tới, nói với A Dung: "Lục ca nhanh như vậy đã không thấy tăm hơi, mà thôi mà thôi, ta vẫn cùng người đi thôi."

Luôn mồm lục ca lục ca, tứ hoàng huynh người thật sự là đại trượng phu sao?

Mặt bánh bao của A Nguyên vận vẹo một chút.

Phụng Minh nháy mắt hiện thân, mắt bà bà Trần Hoàn sáng rực lên.

Vị lão phu nhân này cũng mặc kệ người bên ngoài, sắc mặt vui mừng đến trước mặt Phụng Minh hành lễ, trong ánh mắt mặc danh kỳ diệu (*không hiểu gì cả*) của Phụng Minh, một phen liền đem mỹ nhân mặt vận vẹo khó coi Vương Diên chộp tới trước mặt hẳn, mang theo vài phần kích động nói: "Thần phụ Vương thị, thỉnh an Vương gia." Thấy Phụng Minh không hiểu làm sao, chỉ nhắc nhở: "Nhà ta trong cung, cũng có quý nhân, chính là Vương quý nhân nương nương." Thấy Phụng Minh bưng tỉnh đại ngộ, sau chân mày hơi nhíu lại, nàng đối với con gái mình rất có lòng tin, chỉ vào Vương Diên mỉm cười nói: "Đây là con gái độc nhất của thần phụ Diên..."

"Khuê danh nữ quyền, nào có thể để nam nhân bên ngoài biết được!" Phụng Minh tuy rằng chân chất, nhưng cũng không phải đũa ngọc, nào không rõ đây là có người mơ tưởng muốn làm mẹ vợ mình chứ, nhất thời ngôn từ chính nghĩa nói: "Phu nhân vừa vào kinh, còn không biết quy củ trong kinh, lần này may là bản vương, lần sau, chớ nên như thế!" Ồi xong, vẫy vẫy tay, chẳng liếc mắt nhìn Vương Diên đã lập tức đi.

A Nguyên liền thấy Vương Diên vẫn cúi đầu, thở phào một hơi.

"Mẫu phi vị vương gia kia, là Đức phi nương nương trong cung." Trần Hoàn lòng nói bà bà nghe nói rất có khí khái này, gặp được quyền quý đều có chuyện như vậy, nên cười thấp giọng nói: "Mẫu thân trước mặt hẳn, xưng quý nhân nương nương, có chút bất kính." một cái quý nhân nho nhỏ, một tiếng tiểu chủ nhân không tề, còn nương nương sao, thật muốn các nữ nhân hậu cung giết chết đúng không?

"đi nhanh đi." Trần Hoàn chỉ đối với A Nguyên lộ ra biểu tình thỉnh cầu, A Nguyên nhạy bén nhìn mẹ con này khác biệt nhau, cũng không nghĩ Trần Hoàn còn dọa người như vậy, nhìn nhìn Vương Diên, thấy nàng nghiêng đầu có chút áy náy cười với mình, cũng mang theo vài phần thỉnh cầu, cúi đầu nghĩ nghĩ, lại vụng trộm nhìn A Dung, thấy thiếu niên này chưa để ý mỹ nhân tuyệt sắc trước mắt, vẫn luôn mỉm cười nhìn mình, ánh mắt đẹp kia, chỉ có bóng hình mình, chẳng biết tại sao tổng lòng vui vẻ chỉ muốn bay lên, cúi đầu cười hai tiếng, rồi mới hướng tới Vương Diên cười nói: "Vương tỷ tỷ đi cùng ta nha."

"Đa tạ công chúa." Trần Hoàn có thể gọi A Nguyên một tiếng "Biểu muội", Vương Diên tự nhận mình không có mặt mũi lớn như vậy, vội vàng cung kính nói.

Người này, thật sự bất đồng với Vương quý nhân a.

A Nguyên chỉ cười cười, để A Dung nắm tay, dẫn Vương Diên hướng đến hoa viên phủ anh quốc công. Vương Diên mắt thấy hai người này thân mật

như vậy, tuy cảm thấy có chút cổ quái, lại không đông dài, tự tại nhìn cảnh sắc trong viện, nửa điểm ngại ngùng cũng không có, miệng thờ dài nói: "Quả nhiên là cảnh sắc tuyệt diệu." thấy A Nguyên quay đầu nhìn nàng, liền làm mặt quỷ cười: "So với nhà ta đẹp hơn nhiều." Nàng lúc này hình như lộ rõ tâm tình, cò là một nữ tử thích nói đùa, so với vừa rồi còn sống động hơn.

A Nguyên đối với cảnh sắc gì đó chú ý không lớn, nàng càng để ý làm bảo bối ngoan ăn ngon ngủ tốt hơn, bất quá Vương Diên mỹ mạo tươi đẹp, cũng làm nàng sinh ra chút hảo cảm, liền cùng nàng đi lung tung trong sân, vừa đi vừa như lơ đãng hỏi: "Biểu tỷ ta, ở trong nhà có kính cần nghe lời?" A Dung một bên mỉm cười nhìn nàng một cái, ngắt một đóa hoa đỏ cài trên đai lưng A Nguyên.

"Tâu tử rất tốt, nhà ta không có tiền, trước khi đường tỷ chưa tiến cung, đều là dùng đồ cưới của tâu tử mà sống." Vương Diên đình đặc nói: "Nay, đường tỷ ở trong cung được hưởng vinh hoa phú quý, lại cũng thế thường xuyên được ban thưởng, hưởng hồ trong cung lệnh xuống gì đó, không thể đổi tiền, trong nhà vẫn phải dựa vào tâu tử." Đối với cha mẹ nhà mình khổ thân chết vì sĩ diện, ăn của tâu tử còn muốn biểu hiện khí khái thanh cao, Vương Diên cũng không muốn gia nhập.

Chiếm chỗ tốt của người ta, chính là chiếm, có mặt dùng đồ cưới tâu tử, vì sao không có mặt thừa nhận?

A Nguyên bị sự ngay thẳng của cô nương này dọa sợ ngây người, cũng cảm thấy chính mình mới vừa rồi có hơi lòng dạ hẹp hòi, liền thu lại ý thăm dò vừa nãy, trịnh trọng nói: "Là ta xem thường người." không nghĩ tới còn thật là cha mẹ sinh con trời sinh tính, tính nết Vương Diên lại như vậy.

"Công chúa điện hạ thấy qua đường tỷ của ta, thấy qua cha mẹ ta, dĩ nhiên phải cẩn thận chút." Vương Diên lại không lưu tâm, chỉ nhíu mày nói: "Chỉ là, ta không có tâm từ trời lên quý phủ, nếu mẫu thân ta có chỗ nào va chạm, kính xin quý phủ không lấy làm phiền lòng." Nàng dáng vẻ tốt, nhưng đầu năm nay mỹ nhân chỉ có hơn, thanh lâu sở quán không biết bao nhiêu, chỉ luận gia thế, nàng cũng chẳng đáng nhìn, tại đây trong kinh chỉ là con tôm con tép mà thôi. Huống chi vị đường tỷ kia của nàng tuy rằng nhận sủng ái, nhưng nay chỉ là quý nhân, sủng ái để vương dành cho nàng chẳng đáng giá là bao, ngày nào đó thất sủng, liền ốc không mang nổi mình ốc.

Huống hồ Vương Diên cảm thấy, Vương gia bừa bãi quá sớm.

Hoàng Hậu nương nương có hai vị đích tử, nhà mẹ đẻ thu liễm mà sống, nhà mẹ đẻ của một quý nhân mơ mộng quốc cừu gia cái gì.

Đừng nói Vương quý nhân còn chưa sinh con, một thai này nam hay nữ đều không tốt, hơn nữa hoàng tử tổng cung nay chia ba bảy loại. Tam hoàng tử lớn tuổi, vì sao chỉ phong quận vương, mà tuổi tác hãnsó với tiểu tử hoàng tử còn lớn hơn? Còn không phải bởi vì, mẹ đẻ tam hoàng tử là tần, mẫu thân tử hoàng tử là Đức phi đứng đầu tứ phi sao?

Chỉ là này nọ đó, nàng đều đã nói qua người trong nhà, bị mẫu thân tố mắng cho một hồi, nói nàng không đồng lòng với người thân, làm Vương Diên vô cùng bất đắc dĩ.

Mới vừa rồi còn muốn leo lên Thành vương, tin hay không nếu lười này ra ngoài, Đức phi trong cung có thể cho cả nhà một đường đi tìm chết?

Nghĩ đến đây, Vương Diên liền thoải mái nói: "Cao môn gả nữ, thấp môn cứu phụ*! Gia thế nhà ta chẳng đáng nhìn, ta cũng không muốn miễn cưỡng gả vào thế gia." Đại gia tộc như thế, đều là nhìn đồ ăn của người ta, không có gia thế tốt, còn muốn len vào đại gia tộc.

Cao môn gả nữ, thấp môn cưới phụ (gả cao cưới thấp): Câu này ý nói cha mẹ nào cũng muốn con gáimình gả vào nhà tốt để hưởng phúc

Thúc đẩy cùng chen ép có thể khiến người đi tìm chết.

A Nguyên cười khan hai tiếng, lặng lẽ đốt vàng mã điều vãn cho Vương quý nhân trong cung còn ôm hy vọng với đường muội này.

Tư tưởng không đồng nhất, thật khiến người ta thương cảm nha.

"nói gì vậy, đều là bạn tốt, chúng ta chơi đùa với nhau mới đúng." A Nguyên không nên nhận thế nào, chẳng lẽ muốn nàng nói: "Đường tỷ người ngay lập tức sẽ thất sủng, nghĩ gả cao môn chính là mơ mộng hảo huyền"? Bất quá tính tình Vương Diên thật hợp ý nàng, lúc này híp mắt cười nói: "Huống hồ những chuyện này thật làm lòng người bận tâm, phiền chán nha, không dễ dàng ra ngoài, chúng ta chỉ nói chuyện vui vẻ, đúng không?"

"Công chúa nói rất đúng." Vương Diên bị mẹ ruột áp bức vỗ tay cười một tiếng, sau có chút bận tâm nói: "Bởi nhà ta vô duyên vô cớ, tùy tiền đến, có phải không được tốt hay không?" Vì hôn sự nàng, Vương gia ở kinh thành gần như thành trò cười, nàng dĩ nhiên nhìn ra được, nhà người ta đứng đắn chút, đều khinh thường Vương gia tung tăng nhảy nhót như vậy, bởi vậy có chút lo lắng.

"Biểu tỷ đưa người đến, chính là tâm ý của nàng." A Nguyên mỹ tư tư đùa nghịch đóa hoa trên đai lưng, dẫn Vương Diên đến hậu viện, đi vào, liền thấy mấy bàn tiệc dài, trên bàn đều là vài vị biểu tỷ nhà mình.

"Vị muội muội này là?" Vương Diên lúc không nói chuyện, quả nhiên là mỹ nhân liễu yếu mảnh mai du đưa theo gió, lúc này trong lòng nàng lại thấp thỏm, bởi vậy không mở miệng, mặt mày còn mang theo vài phần thanh sầu, Tề Thiện chưa thấy qua cô nương nào nàng gọi mà lại bị dọa cho đứng sững, có chút không dám nói chuyện lớn tiếng, e ngại thổi bay mất mỹ nhân đơn bạc này, chỉ là thấy mỹ mạo của nàng, Tề Thiện nhìn không được nhìn Tường Như Vân, chỉ cảm thấy hai người này đều mỏng manh thuần khiết, lại thấy A Nguyên đối với Vương Diên thái độ không tồi, ôn hòa cười nói: "Nơi này của chúng ta, khi nào lại có thêm một tiên nữ đến vậy?"

Quả nhiên các tỷ muội đều tụ lại đây, vây quanh Vương Diên lấy làm kỳ, lại đẩy nàng đến bên người Tường Như Vân, hai mỹ nhân tuyệt sắc ở cùng một chỗ, lực sát thương đi lên không ngừng, làm A Nguyên ở phía sau che mắt mình lại lẩm bẩm: "Bản cung, bản cung về sau so với các nàng còn dễ nhìn hơn!" Ngày làm mỹ nhân, thật đau cũng thật vui sướng nha.

"Nhất định rồi." A Dung am hiểu nhất mở mắt nói dối, bất quá công chúa điện hạ nghe xong, trong lòng cảm thấy thật là xinh đẹp.

Các tỷ muội nhìn ngắm qua, tuy đối với thân phận Vương Diên còn chút khúch mắc, nhưng đến cùng đều là nữ nhân, chỉ trong chốc lát, Vương Diên hòa mình vào nhóm nữ nhi. Phát hiện sau lưng đáng vẻ cơnương nhu nhược, lại là tính tình lạnh lẽo sáng sủa, mọi người đều càng vui vẻ, chỉ hận Vương Diên lần sau gặp lại.

A Nguyên được A Dung đưa lại đây, liền nhìn hẩn đi ra nơi khác, hiển nhiên là đến chỗ các thiếu gia trong phủ gặp nhau, chẳng biết tại sao có chút lưu luyến không rời, chỉ là công chúa điện hạ là người thế nào? Mạnh miệng! Chỉ trốn trong ngực Tề Thiện vụng trộm nhìn A Dung rời đi, rồi mới chui ra ngoài ăn uống, thuận tiện nói chút chuyện bát quái cùng bọn tỷ muội. Nghe ngóng bên ngoài cái gì mà huynh đệ hầu phủ Trường Bình Hầu chia nhà suýt nữa đánh nhau sứt đầu mẻ trán, còn có cái gì thiên kim ngự sử gia tình cò gặp được công tử đạo đài gia, nhất kiến chung tình, ước hẹn hoàng hôn, bị người bắt gặp tai chồ gây dư luận xôn xao, A Nguyên cảm thấy chuyện này ra khỏi cung, biết được nhiều bát quái như vậy, đích thực làm công chúa điện hạ thật hạnh phúc.

Nhìn A Nguyên vẻ mặt bất cần nâng chén bạch ngọc uống trà, đôi tai nhỏ vẫn nghe ngóng động đậy, Tề Thiện chỉ cảm thấy bất đắc dĩ, bảo nàng ăn ít một chút, đùa nàng cười nói: "Ngươi im lặng như vậy, ta thật hoang mang."

"Biểu tỷ chỉ biết cười ta, về sau sẽ có lúc ta cười ngươi." A nguyên ngoan ngoãn buông chén trà xuống, hể hể nhìn nụ cười trên khuôn mặt ôn hòa của Tề Thiện, nghĩ đến Phượng Minh khổ sở trong lòng, liền cảm thấy đây là thời điểm hoàng muội nên rút dao tương trợ, bâng quơ hỏi: "Đại tiểu tỷ đính kết với nhị ca ca ta, nhị tỷ tỷ có người trong lòng hay không?" Nếu thực sự là có, Phượng minh liền trực tiếp "khôngtu kiếp này tu kiếp sau!"

"Hôn nháo." Tề Thiện cốc cái đầu nhỏ của A Nguyên, mới nhẹ giọng nói: "Đây là lời nữ hài nhi có thể nói sao?" Thấy A Nguyên ôm tay mình liên tục cầu xin tha thứ, đến cùng chỉ hơi lắc lắc đầu, trên khuôn mặt chột phiếm hồng.

không có, tốt quá rồi.

Tiểu nhân trong lòng A Nguyên báai lạy lão thiên, mặt bánh bao nâng lên nhỏ giọng nói: "Cậu cũng thậtlà, khi nào nhị biểu tỷ mới có chốn về đây?" Nghĩ nghĩ Tề Thiện yêu thích, nàng liền ho một tiếng: "Nhị biểu tỷ cùng với tứ hoàng huynh ta là đồng bệnh tương liên, tứ hoàng huynh cũng đã lớn, hoàng bá phụ còn chưa tứ hôn cho hẩn, tuy rằng tứ hoàng huynh là người cổ chấp, chỉ nói cái gì mà "Đòi này chỉ mộtngười là đủ"." A Nguyên nghiêm túc một chút, rồi mới tiếp tục nói: "Bất quá người thành thật như vậy, lại còn cổ chấp, nhị biểu tỷ ngươi nói xem làm sao bây giờ?"

Tề Thiện cười như không cười nhìn bé mập này đầu gật gù, qua một lát, A Nguyên chột dạ, mắt chớp chớp lắc lắc thân thể nhỏ đứng ngồi không yên nói: "Biểu tỷ nhìn ta như vậy, ta sẽ ngưng ngưng."

"Thành vương rất tốt, cũng có quan hệ gì tới ta?" Tề Thiện không phải người ngu, lúc này chỉ hỏi: "Ngươi đã ở trước mặt ta, nhắc đến hẩn mấy lần, trong này, có duyên cớ gì?"

Biểu tỷ sâu sắc như vậy, đích thực khiến biểu muội khó làm việc nha.

A Nguyên tội nghiệp nhìn Tề Thiện đang cúi đầu nhìn nàng, xua xua ngón tay béo nhỏ giọng nói: "Cái này... Ta không phải phản đồ." Lần đầu tiên thổ lộ lại do muội muội thuật lại, sau này chỉ sợ Phượng Minh mỗi lần nhớ tới mặt đỏ như máu mặt.

Tề Thiện nhìn thoáng qua A Nguyên lần nữa, lắc đầu cười, chuyển chủ đề khác.

Đối với Phượng Minh, nàng thật có chút ấn tượng, đặc biệt ngày hôm trước, mẫu thân hàm súc hỏi nàng một hồi, trước đó thấy qua Thành vương, đối với vị này có ý kiến gì, làm Tề Thiện biết ít nhiều ý tứ bên tông. Nghe được hôm nay Phượng Minh không thành tự đến, nay A Nguyên còn gấp rút thay Phượng Minh nói lời hay, nàng lại nghĩ tới ngày đó lần đầu tiên gặp nhau, người nọ bối rối mà đi, đàm sầm vào cây, nhìn không được nở nụ cười, tuy chưa có nảy sinh tình cảm với Phượng Minh, nhưng cảm thấy tâm người này thuần lương chân thành, là người có thể giao phó chung thân đại sự.

Nay, còn muốn tiểu biểu muội nói tơ hồng, cũng làm Tề Thiện cảm thấy thú vị, lại có chút tiếc nuối.

Thích như vậy, vì sao không dám tự mình đến trước mặt nàng, tự mình nói cho nàng biết?

A Nguyên nghiêng đầu nhìn lên Tề Thiện một chút, thấy nàng tươi cười, cũng không có gì không vui, thế này mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, len lén đứng dậy, nghĩ muốn đi bảo Phượng Minh chuẩn bị tốt, vợ tương lai của hẩn tựa hồ đã biết, còn không nhanh chóng đưa về nhà!

Thấy nàng len lén trốn, Tề Thiện cũng không vạch trần, chỉ kêu nha đầu đi cùng A Nguyên, cũng như nhau.

A Nguyên đi trong hậu viện chốc lát, nhưng không tìm được đám người A Dung, tổng lòng đang cảm thấy tò mò, liền thấy một loạt phòng ở đằng trước, thật là viện Tề Kiên, giật mình, nàng liền sinh ra ý tưởng xấu xa, cũng không vội tìm Phượng Minh, hướng tới thư phòng Tề Kiên khinh xa thực lộ (*xe nhẹchạy đường quen=quá quen thuộc*) mà đi, vung tay béo bảo bọn nha đầu đều tránh ra, chính mình ghé vào cửa sổ ngoài thư phòng len lén nhìn, liền thấy lục cậu này từ một ngăn ô vuông bí mật hiện ra mộttúi giấy, vừa mở ra, A Nguyên liền ngửi thấy mùi thịt, Tề Kiên tựa hồ nhâm nhi một chút rượu, sau, mò đến đưa mấy khối thịt vào miệng, phần còn sót lại gói kỹ lần nữa, đặt về ô vuông nhỏ như trước, thuận tiện thả lên trên vài cuốn sách.

Cao thủ, cao thủ nha!

A Nguyên gật gù liên tục.

Thanh niên tuần tú bên trong vừa hừ hừ vừa hài lòng nhai thịt khô ăn.

A Nguyên thấy lục cậu đã vậy còn quá thích ý, trong lòng cực ghen tị, leo xuống thật nhanh, điểm mũi chân đi ra khỏi viện Tề Kiên, nhìn người khác ăn thịt đối với nàng quả thực quá ngược (*ngược đãi ý*), nay nhu cầu cấp bách là cần A Dung an ủi, đi được vài bước, liền thấy anh quốc công đang trước bước nhanh mà đến, vội vàng thỉnh an vị cậu này, để anh quốc công cúi người sờ sờ tóc nàng, tò mò hỏi: "Cậu đang đi nơi nào vậy?"

"Nhị ngoại tổ phụ của ngươi trở lại, ta đi gọi lục cậu ngươi." anh quốc công ôn hòa nắm tay A Nguyên, trong ánh mắt phiêu di của A Nguyên hỏi: "hắn ở trong thư phòng?" Thấy A Nguyên gật, hắn liền hỏi: "Ồ trong cung, có chịu ủy khuất không?" Thấy A Nguyên lắc đầu, anh quốc công mỉm cười nói: "cônương phủ anh quốc công, mặc kệ đi chỗ nào, đều không thể chịu khổ, biết không?"

"Cậu yên tâm, có hoàng bá phụ ở đây, trong cung có người dám linh tinh với ta còn chưa sinh ra đâu!" A Nguyên cảm thấy nếu cùng cậu ôm một cái đùi, tất yếu nên nói vài lời hay cho cái đùi, cười hi hi nói: "Hoàng bá phụ tốt như vậy, đối với ta và cậu luôn thật chăm sóc, ai dám làm phiền hoàng bá phụ đâu?" Làm anh quốc công cười một tiếng, nàng vội vàng nói: "Tam hoàng huynh lần này vậy mà tặng Quan âm phi thủy, thọ lễ tốt như vậy, chỉ sợ sinh thần hoàng bá phụ còn không có hảo phóng như vậy, lễ hạ vu nhân tất có sở cầu (*đưa lễ cho người, hẳn có điều cần nhờ*), cậu cần coi chừng."

"Đưa nhỏ lấu cá." anh quốc công mỉm cười nói: "Ta trước đây là hậu bối của Hoàng thượng, chớ lo lắng." Phụng Đồng nhìn diễn xuất "Nhân vương", chỉ làm anh quốc công xem muốn cười, chỉ vì khôngnguyện ý nhìn bộ mặt làm bộ làm tịch kia của hắn, bởi vậy mới tìm cơ đi ra, lúc này thấy A Nguyên rõ ràng, cười nói: "trên đời này, yến hội nơi nào có ăn mà không phải trả tiền đâu? Đạo lý này, cậu vẫn hiểu."

"Là ta đa tâm rồi." Cậu thông minh hơn rất nhiều người nha, dự được hoàng bá phụ mỗi lần nghe hắn đều tươi cười, A Nguyên cảm chính mình chính là hạt sạn tâm.

"Ngươi biết nói cái này với cậu, cậu rất cao hứng." anh quốc công vỗ vỗ đầu nàng, không hề lên tiếng, chỉ đi đến bên ngoài thư phòng Tề Kiên, thấy trận địa bên ngoài như sẵn sàng đón quân địch, vài tên tiểu tư giữ cửa, chợt nhíu mày hỏi: "Đều đứng ở chỗ này làm cái gì?" Vừa nói, vừa đẩy cửa thư phòng ra, liền thấy Tề Kiên lúc này nghiêm trang đứng sau án thư cưỡi bút viết chữ, chợt nhíu mày: "Đại thọ mẫu thân, còn dụng công như vậy?"

"Chăm học không biết mỏi mệt, chăm học không biết mỏi mệt." Tề Kiên lặng lẽ lau tay một cái, thế này mới cười làm lành nói.

A Nguyên không có vào, chỉ ghé vào cạnh cửa, nhìn anh quốc công bước chân vào thư phòng, nhìn xung quanh một lần, Tề Kiên phía sau nhắm mắt theo đuôi, mấy tiểu tư bên ngoài cả người phát run, trong lòng nghĩ, liền cười hắc hắc, thật xanh lầy xuống hà bao nhỏ của mình, từ bên trong lộ ra hai khối bò khô cùng đinh bí chế, cầm vào tay nhỏ cúi người, im lặng xuống dưới bàn chân anh quốc công, vừa vịn, còn đối diện với cái ô vuông vừa này. Làm xong chuyện xấu, A Nguyên mới lui một bên đám tiểu tư còn đang sợ ngây người.

anh quốc công lui về sau, liền dẫm phải một vật thể không rõ, nhấc chân, cúi đầu, sau, về mặt ôn hòa tươi cười đối với Tề Kiên tròn mắt há mồm hỏi: "Đây là cái gì, hử?"

"Tam... tam ca!" Tề Kiên chết oan, kia là cái gì, hắn rõ ràng cất kỹ tất cả thịt khô rồi cơ mà!

"Cái này không phải của ta!" Nghĩ tới rau xanh trong tương lai, Tề Kiên mặt tái mét, cầu xin tha thứ: "Thịt khô trong thư phòng ta, nó, nó, đều cắt thành khối vuông!" Cái này, là tròn!

anh quốc công:... Ha ha.

A Nguyên cười chết mất, tự che mình lui ra sau cửa nghe tiếng kêu thảm thiết của lục cậu bên tông, vừa lau nước mắt vừa đứng dậy, sau, liền thấy đứng trước mặt mình, một lão nhân gia không biết xuất hiện từ lúc nào biểu tình khó tả đang nhìn mình bằng ánh mắt cổ quái, chậm rãi bụng kín mắt mình, cười xấu xa biến thành khóc bi thương: "A Nguyên, A Nguyên chân tâm thương lục cậu nha!"

Ánh mắt lão nhân kia, càng kỳ dị...

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54

Editor: Kim Chi

không nghe thấy phía đối diện truyền tới âm thanh gì, A Nguyên mở ra tiểu móng vuốt lên lên nhìn, liền thấy lão nhân đối diện, đang dùng ánh mắt hứng thú đảo dạt nhìn mình.

Đây là một lão nhân gia rất đẹp, tuy rằng đã lớn tuổi, nhưng cũng không làm uy phong của hắn phai màu. A Nguyên thấy vị, trong lòng liền sinh ra hảo cảm, đang muốn lại nói chuyện, thì thấy lão nhân gia đặt ngón trỏ lên miệng, ra hiệu trật tự. Lòng đang cảm thấy tò mò, A Nguyên đã nhìn thấy động tác lão đầu này thập phần nhanh nhẹn, một bước đã đến bên này, ghé vào bên người A Nguyên sau cửa, nhỏ giọng nói: "Ha ha, tiểu Lục lại bị Tranh Nhi chinh? Thú vị như vậy, vì sao không ai đến nói cho bản thái lão gia?"

Quả thực chính là quá bất hiểu!

A Nguyên...

Đám tiêu tư...

"Vị lão gia gia này..." A Nguyên cảm thấy mình đã rất xấu, không nghĩ tới thể mà núi cao còn có núi cao hơn, khoe miệng hơi run rẩy, chợt thấy lão đầu này kéo nàng lại bên người, thấp giọng nói: "không cần bại lộ!" Vừa hồi phủ thì nhìn thấy chuyện hay này, ông trời thật dài hân không tệ!

một đám tiêu tư lúc này hai chân như nhũn ra, biết rõ dưới tình huống như vậy, hô to một tiếng giải cứu Lục gia chủ tử của bọn hân bên trong, không bằng đắc tội lão thái gia quốc công gia cộng thêm cô công chúa xấu xa, vẫn lặng lẽ làm vật trang trí để ba vị này sáng khoái rồi ngày hôm sau Lục gia thu thập bọn họ cũng được.

Tóm lại, đều khổ như nhau.

Bên trong, Tề Kiên đã ngoan ngoãn mang ra tất cả thịt bò khô trong thư phòng, thẳng thắn sẽ được khoan hồng, mắt thấy khoe mắt hân thấp thoáng nước mắt, anh quốc công cũng không đành lòng, đến cùng thì hân vẫn thương nhất là đệ đệ này, chỉ nhìn người đang lên liếc thịt bò khô, ôn hòa nói: "Người khi còn bé, thái y đã nói qua, không thích hợp ăn những thứ dầu mỡ béo ngậy gì đó, không tốt cho sức khỏe người." Nghe Tề Kiên tội nghiệp lên tiếng, hân sờ sờ tóc đệ đệ, nhét thịt khô vào trong lòng hân ôn hòa nói: "Bất quá, ăn chút thịt khô cũng không thành vấn đề, nào cần tránh người chứ?"

hân có thể nói, ăn trôn ăn vụng là loại cảm giác rất sung sướng sao?

Tề Kiên không dám, bởi vì chỉ sợ hân vừa nói, ca ca hân sẽ lập tức đánh hân, lúc này thấy anh quốc công cũng không để ý chuyện này, trong lòng muốn đem tên hân hại hân treo lên mà quật roi, Tề Kiên liền đáng thương nói: "không muốn tam ca lại bận tâm vì ta." Trong mắt hân đều là chân thành tha thiết, làm lòng anh quốc công ảm áp, bất đắc dĩ cười nói: "Lớn rồi, tính còn trẻ con như vậy." Lại lật xem giấy tờ trên bàn Tề Kiên, thấy đều là học hành nghiêm túc, hết sức hài lòng nói, cười nói: "Nhị thúc trở lại, người cùng ta đi nghênh đón."

A Nguyên cảm thấy hai chữ "Nhị thúc" này cất lên, lão đầu bên cạnh cả người run run.

Tề Kiên vội vàng vâng dạ, nghĩ tới chỗ hiện nay của Trịnh thị, lòng chợt dạ, e sợ anh quốc công phát hiện bí mật nhỏ của mình, vội vàng nói: "đi nhanh thôi." Vợ ngàn vạn lần đừng trở về lúc này a.

anh quốc công cảm thấy đệ đệ rất kỳ lạ, bất quá nhị thúc hai người trở về, ai sẽ mất hứng chứ? không để trong lòng dị trạng của đệ đệ, hai người xoay người chuẩn bị hướng tới ngoại viện. Còn chưa ra khỏi cửa, liền thấy xa xa, Trịnh thị đã cẩn thận tự tay nâng một chén gì đó thơm ngào ngạt tiến vào, nàng nhìn thứ này quá chăm chú, giống như toàn bộ những gì của mình đều ở trong đó, cũng không ngẩng đầu lên nói: "Lục gia, đây là vịt hân ta mang đến từ trong phòng bếp, mấy ngày nay chẳng gây quá, nhanh bồi bổ..."

Tề Kiên lặng lẽ rơi lệ.

Tức phụ đệ trong lòng, ngày ngày nghĩ cách để mang thịt cho mình ăn, đây là chuyện đáng hạnh phúc. Bất quá nếu trong chuyện này, còn có tam ca như hồ rình mồi, thì chính là bị kịch. Cảm giác anh quốc công bên cạnh trầm mặc, Tề Kiên nghẹn ngào một tiếng, lặng thầm xúng một bài ca về rau xanh, biểu đạt một chút tâm tình trong lòng với rau dưa, sau, khi Trịnh thị nhìn thấy anh quốc công mỉm cười mà chân động, cúi đầu chịu tội: "Tam ca, ta sai rồi!"

"Vịt hân không tồi." anh quốc công ôn hòa nói.

Tề Kiên cảm thấy chính mình thật là tai vạ đến nơi, đang muốn cầu xin tha thứ, liền thấy bóng người chợt lóe chỗ phía cửa, một lão nhân lùi ra, mũi giặt giặt, dùng giọng nói thật hoạt bát đối với Trịnh thị còn đang ngây dại hỏi: "Đây là cái gì nha?" Vừa nói, vừa lấy đi bát vịt hân này, cười lớn vui vẻ nói: "Vừa nhìn, đã biết đây là vịt béo chừng ba ngày, ta nói này tiểu Lục nhi, người rất biết hưởng thụ đó." Thấy Tề Kiên nhìn hân nháy mắt mà về mặt vụng vẹo, lão đầu này ngoắc ngoắc tay ra hiệu cho A Nguyên đang cố tự mình lui thành một viên cầu nói: "Cùng lại đây ném thứ?"

Trong ánh mắt oán hận của Tề Kiên, A Nguyên lặng lẽ đi ra, đứng bên cạnh lão đầu, nhìn bát vịt hân mà nuốt nước miếng.

"Đứa nhỏ này, rất có tiền đồ nha!" Lão đầu tựa như đã trăm năm bán đứng đồng đội, há miệng liền bán A Nguyên đi, càng khiến người ta phát rồ là vừa bán bé mập này đi vừa vui vẻ nhìn nàng, cảm khái nói: "Nhớ năm đó lúc bán lão thái gia ở tuổi này, còn không có lợi hại như này đâu." Trọng yếu là còn biết mình không thể dùng lực, một tay giả họa xong liền bàng quan đứng một bên, làm lão đầu nhìn A Nguyên đang cười gượng như bảo bối: "không hổ là từ trong cung ra! Tay ném bò khô này của người không tồi đâu!"

Ý tứ của lão đầu này, chẳng lẽ cứ từ trong cung thì sẽ giỏi như thế?

Lòng A Nguyên âm u.

"Hóa ra là người!" Có thể tìm được kẻ thù lớn nhất, lúc này Lục cậu lặng lẽ cắn răng, viết cháu gái ngoại này một dấu bút đậm.

"Có tiền đồ như vậy, báai bán lão thái gia làm vì sự nhà?" Giờ phút này, A Nguyên không cần ai giới thiệu cũng hiểu rõ vị này là người nào, lúc này vị nhị thúc của anh quốc công, đang dùng ánh mắt mong chờ nhìn công chúa mập, chờ đợi nói: "Có bán lão thái gia chỉ bảo, tiểu cô nương, về sau người..."

"sẽ không ai thêm lấy." Mắt thấy A Nguyên sắp bị dụ dỗ, vẫn là cần cậu ra tay, anh quốc công ngăn cản tức khắc.

"thật là nghiệp chướng." Tề Kiên cảm thấy cháu gái hư hỏng như vậy đi theo nhị thúc gian xảo xấu xa hai năm nữa, đây quả thực muốn nghịch thiên luôn a.

Trịnh thị tay chân luống cuống nhìn trái nhìn phải, sau, sợ hãi núp sau phu quân.

Nàng nghĩ tới, lão nhân nhìn thoát rất hiền hòa này, tổ phụ nàng trước khi nàng xuất giá đã nhắc nhở qua, gặp nhị lão thái gia phủ anh quốc công, cách hẳn xa xa chút.

Nghe nói người này đặc biệt xấu xa, lúc trước mỗi lần dâng tấu chương xong, đều có người muốn truy ra rốt cuộc ai lại có thể xấu xa hơn thế.

Đối mặt bọn tiểu bối bất đắc dĩ, nhị lão thái gia quả thực hoàn toàn không bận tâm. Thấy A Nguyên tuy có chút ừ ừ, nhưng một chút cũng không sợ hãi, liền cảm thấy đứa nhỏ này có tiền đồ, đáng được bồi dưỡng, nhất thời các cháu cũng không nhìn, chỉ lôi kéo tiểu móng vuốt của A Nguyên, muốn cho nàng bắt vịt kia, cười híp mắt nói: "Ăn vào trong bụng, mới là của mình, đúng không?" Thấy A Nguyên định mở miệng, vừa quay đầu, đã dùng thanh âm vô cùng đau đớn nói: "Đây là lúc nào rồi, các người còn ở đây nói linh tinh? nói xong còn ăn tiệc gì nữa?!"

"Nhị thúc." anh quốc công vô pháp kháng địch, chỉ có thể thay đổi chiêu, mỉm cười mang theo chút uy hiếp nói: "Nhị thẩm nói, chốc nữa muốn nói chuyện một chút với ngài."

nói đến lão thê nhà mình, nhị lão thái gia vẫn thật uy phong nháy mắt cứng đờ người, đầu lắc lắc, nghe được anh quốc công tiếp tục nói: "Nghe thái y nói, nay ngài không hợp đồ bỏ? Vịt hầm này..."

Cháu hư hỏng như vậy, thật không có vấn đề?!

Nhị lão thái gia tức giận liếc nhìn đứa cháu đang uy hiếp mình, đoạt lấy từ trong tay A Nguyên, đặt bát vịt vào trong tay một tiểu tư bồi ở bên, cự tuyệt trả lời vấn đề của cháu, hai chân như lướt gió dùng tốc độ chóng mặt biến mất.

A Nguyên sững sờ nhìn vị trưởng bối này, nghĩ đến lúc trước, Từ vương phi nói với nàng về vị nhị lão thái gia này rất khiến người cảm thấy an toàn, giờ đây chỉ thấy, hình tượng anh hùng cao lớn trong lòng kia... càng thêm cao lớn.

"Cậu mang người đi lên phía trước." Bên ngoài lục đục tới cửa hạ thọ lễ quá nhiều, anh quốc công không có khả năng lúc nào cũng ở nơi này hao tổn sức lực, tuy rằng quan hệ bất hòa đều dẫn đến bồi thọ lễ, nhưng mà phủ anh quốc công vốn là đại gia tộc, cảnh lá xum xuê, con cháu đầy đàn, chỉ cần là người thân đã rất nhiều rồi, nghĩ nghĩ đến đây, anh quốc công liền cười cúi đầu sờ tóc A Nguyên nói: "Nếu không thích đi ra đằng trước, thì đi tìm biểu tỷ của người." Cảm giác thấy ánh mắt A Nguyên phiêu di, bộ dáng chột dạ, hắn liền cười hỏi: "Thế nào, người cùng biểu tỷ người, đã phát sinh chuyện gì?"

A Nguyên vừa quay đầu, liền chạm bộ mặt cười dữ tợn của Tề Kiên, thịt mỡ run lên, quyết định ôm chặt chân to thô của cậu, vô si lủi vào trong ngực anh quốc công, cảm thấy an toàn vô cùng, lặng lẽ bày ra biểu tình thắng lợi với Tề Kiên, rồi mới cười hi hi nói: "Ta nói vài câu với nhị biểu tỷ, vừa vận chọc nhị biểu tỷ, nay không dám đi qua gặp."

"Chọc?" anh quốc công như cười như không, véo khuôn mặt nhỏ nhắn của A Nguyên một phen, thế này mới chậm rãi nói: "Người cùng Thành vương, ngực lại rất tốt."

"Thành vương đúng là cái người thành thật, nay còn quản lý ca ta nữa." Tề Kiên kỳ thật cảm thấy Phụng Minh rất tốt, thấy anh quốc công cũng không phản đối, liền nói chút lời hay cho vị hoàng tử khổ sở này.

"Có thể khiến cả hai người cùng nhau nói tốt, quả thật có chút đúng." anh quốc công thấy A Nguyên thật khản trương nhìn mình, liền cười nói: "Nữ tử Tề gia chỉ tuyển phu quân mình thích, nếu hắn có thể làm Thiện Nhi gật đầu, có thể làm Hoàng thượng tứ hôn, có thể họa cái áp (vẽ vịt?!) như phụ vương người năm đó cho Thiện Nhi, ta, kỳ thật không có vấn đề gì." Hắn vẫn luôn cảm thấy mình là một người tốt, làm chuyện xấu, đều là người khác không phải.

"Cậu đồng ý?" A Nguyên khoe miệng co quắp một chút, thế mới biết hóa ra phụ vương nhà mình còn có "Nhớ năm đó" như vậy, khó trách vừa nhắc đến phủ anh quốc công, Túc vương luôn luôn mặt đỏ như máu.

"thật, thật cường đại." Rốt cuộc là làm sao làm được? Về sau công chúa điện hạ xuất giá, cũng phải đồng ý với phò mã một chút nha!

"Đứa bé ngoan không thể biết cái này." anh quốc công sờ sờ đầu A Nguyên, ôm nàng đi ra ngoài, mới đi được nửa đường, liền thấy xa xa một nam tử tuần tú chậm rãi đến, nhìn thấy anh quốc công, liền mỉm cười tiến lại: "Tam ca, nghe nói trong cung muốn tứ bá nương ngự yến, vừa mới ra cửa cung, liền muốn đến quý phủ chúng ta." Hắn mở miệng là hòa khí ôn nhuận, lại có thêm vài phần quan văn nho nhã, lập tức khiến lòng A Nguyên cảm thấy rất thân cận, huống hồ nam tử này là huynh trưởng thứ xuất cùng cha khác mẹ của Túc vương phi, A Nguyên thân với cậu, thành thật kêu một tiếng: "Tứ cậu."

"A Nguyên." Nam tử danh Tề Tuyên, ôn hòa cười cười, tiến lên ôm A Nguyên lên, giọng cười nói: "Đồ ban thưởng một lát nữa sẽ tới, tam ca đổi xiêm y trước, trịnh trọng chút?" Thấy anh quốc công gật đầu, hắn tựa hồ dừng một chút, mới nói tiếp: "Ta đã cho người truyền lời tới hậu viện, tam ca không cần lo lắng."

"Có người ở đây, ta không lo lắng." Tề Tuyên xưa nay khôn khéo, là phụ tá đắc lực của anh quốc công, nay trong triều huynh đệ hai người hỗ trợ lẫn nhau, rất ăn ý, bởi vậy anh quốc công chỉ cười cười, rồi nói với A Nguyên đang cố gắng bám lấy cậu nhà mình: "Vật nhỏ này, người đưa đến chỗ Thiện Nhi đi." Nghe Tề Tuyên mang theo ý cười đáp ứng, rồi mới nghiêng đầu liếc mắt nhìn phu thê Tề Kiên nhắm mắt theo đuôi, nhận được hai người thống nhất hào hạo tươi cười, cũng nghiêng đầu im lặng cười một tiếng, rồi mới thần nhiên đi.

Tề Tuyên lúc trước hay ở ngoài, năm nay vừa mới vào kinh, A Nguyên tuy không tiếp xúc nhiều với hắn, lại cảm giác đây là một người rất dễ nói chuyện, lại hòa nhã, liền chỉ ôm cổ cậu hí hóp cười nói: "Cậu nếu mệt mỏi, có thể thả A Nguyên xuống dưới, A Nguyên có thể tự mình đi." Ngân vận lần dừng đồng ý nha, công chúa điện hạ cảm thấy được cậu ôm thật là cực kỳ thoải mái.

Chút tâm tư này của nàng nào giấu được Tề Tuyên ở chốn quan trường pha trộn, chỉ điểm nhẹ vào trán nàng một cái, lại phản phó Tề Kiên hai câu, liền chân tâm ôm cháu gái thật nặng hướng đến chỗ nữ hài nhi, vừa đi vừa nghe cái miệng nhỏ nhắn của A Nguyên huyền thuyên không ngừng: "Mới vừa rồi Vương gia đưa tới một mỹ nhân, rất đẹp mắt! không khác biểu tỷ Tường gia là bao." Nam tử này nghe rồi cười, lại thấy bé mập hễ hễ nhìn chung quanh một hồi, rồi mới ghé bên tai cậu nói: "Bất quá, nếu ta nói, vẫn là đại ca và A Dung xấu xa nhìn đẹp nhất!"

Nụ cười của Tề Tuyên hoàn toàn không có biến hóa, nhưng mà A Nguyên nhạy bén cảm thấy, thời điểm nói đến câu sau, khí tức trong ánh mắt Tề Tuyên có chút đình trệ, sau hoàn toàn không có gì khác thường. Kinh ngạc liếc mắt nhìn Tề Tuyên, A Nguyên có chút không rõ, vẫn cảm giác từ cậu mặc dù đang cười, trong lòng lại không cao hứng như thế, quyết định nói chút chuyện cậu thích, tỏ mò hỏi: "Biểu ca cũng trở lại? Nghe nói nay đang đi học, A Nguyên thích nhất là người đọc sách!" Tề Tuyên chỉ có một vị đích thân, dưới gối có hai con trai, một người trong đó cầu học ở thư viện nơi khác, một người đi theo hai vợ chồng trở về, nghe nói đọc sách cực tốt, sắp thi tú tài.

"Thích người đọc sách?" Tề Tuyên phì cười, nhìn bé mập nghiêm trang mà cười, lắc đầu nói: "Nếu thật thích như vậy, về sau cậu dạy người đọc sách, thế nào?" nói xong, liền dùng ánh mắt đùa giỡn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn thành một đồng của A Nguyên.

"Vẫn thôi đi, đầu óc không đủ dùng nha." Nghe nói người đọc sách mỗi ngày dậy sớm hơn gà gáy, làm một công chúa còn đang trong thời kỳ trưởng thành mà nói, đích thực quá tra tấn, A Nguyên cười khan xua xua tiểu móng vuốt, rụt cổ không dám nói thêm cái gì.

Tề Tuyên mới ôm A Nguyên đi ra vài chục trượng, liền thấy đằng trước vài thiếu niên hi hi ha ha tiến lại, dừng chân lại, đứng tại chỗ, thấy bên trong trừ đứa nhỏ nhà mình còn có ở ngoài, Phụng Đồng Phụng Minh cũng ở đó, liền không kiềm ngao không siêng nịnh thỉnh an, sau, bắt đầu đi thả A Nguyên ngo ngoáy xuống dưới, nhìn nàng lắc lắc liền nhào vào trong ngực Phụng Khanh, hai huynh muội kia nháy mắt đánh vào với nhau, người bên ngoài như cảnh vật, đều là đứa nhỏ nhà mình, cũng không cần kiêng kị cái gì, chỉ cười nói: "Nếu thấy các người, ta liền gia phó A Nguyên cho các người."

"Đằng trước nhiều việc, cậu cứ đi đi." Phụng Khanh mỉm cười ngẩng đầu nói, thấy A Dung đứng một bên hí hóp mắt nhìn A Nguyên nhào vào lòng mình trước, cũng cảm thấy có chút đắc ý, ôm chặt bé mập trong tay hơn.

A Dung dùng ánh mắt nhìn bạn tốt tỏ vẻ- đồ đều!

Hai mỹ thiếu niên đối diện, quả thật đẹp mắt, Tề Tuyên nở nụ cười ám áp nhìn nhìn Phụng Khanh, lại nhìn A Dung một chút, không dấu vết dùng trên người hắn, rồi mới ra hiệu trường tử Tề Hạo lại đây, ôn hòa nói: "Mẫu thân người ở phía sau chờ người, chốc lát nhiều người, người che chở mẫu thân, chớ để nàng bị va chạm." Thấy Tề Hạo đáp ứng, mới cười nói: "Hôm nay chỉ cần trò chuyện nói giỡn với các huynh đệ người, học hành công việc, không vội." Thấy mặt con trai đỏ lên, chỉ nói: "Đọc sách không phải một sớm một chiều, bằng tú tài, đã nắm chắc trong tay, cũng không cần vội vàng, sức khỏe trọng yếu."

"Tứ thúc chính là bạn tâm như vậy." Ấu tử anh quốc công Tề Thịnh đứng bên, đùa cười một tiếng.

A Dung quay đầu liếc mắt nhìn Tề Thịnh, tiếng cười Tề Thịnh im bặt.

"A Thịnh thật nghe lời người." Tề Tuyên thấy Tề Thịnh tựa hồ rất để ý A Dung, cũng cảm thấy kinh ngạc, thấy A Dung thi lễ với mình, mới cười hỏi: "Người là trưởng tử Trại huynh?" Thấy A Dung bởi vì hắn mới gặp đã nói rõ lai lịch mình hơi kinh ngạc, hắn dừng một chút, tựa hồ thu xếp lại tinh thần nói: "Ta với cậu người hồi bé là bạn thân cùng tường, người rất giống cậu người, cũng không lớn lên giống phụ thân người..." hắn ôn hòa nói: "Và mẫu thân người."

"Các trưởng bối đều nói như vậy." A Dung thấy hắn rất hòa khí với mình, tuy rằng chưa từng nghe mẫu thân hay cậu nói về một vị bạn thân như vậy, nhưng mà quen biết cậu từ trước, là người quen, thập phần cung kính nói.

"Cha mẹ người, thế nào rồi?" Tề Tuyên nói lời này, tựa hồ có chút trầm mặc, sau lộ ra tươi cười mà nói: "Người như Trại huynh vậy, làm sao có thể không tốt chứ? Là ta hỏi thừa." Sau, ánh mắt thật nhanh nhìn đi nơi khác, cười nói với A Nguyên: "đi đi, chơi vui nhé." Rồi lập tức rời đi.

Vị cậu này đi quá nhanh, đảo mắt liền biến mất.

A Nguyên thấy A Dung nhìn bóng dáng Tề Tuyên có chút dăm chiêu, không nhìn mình, liền bỏ nhào vào trong ngực thiếu niên này, hung hăng cắn cắn tay hắn một ngụm, rồi mới lấp bắp nói: "Nhìn cái gì mà nhìn! Cậu dễ nhìn hơn so với ta?"

"Đương nhiên không phải." Tề Tuyên thật nội liễm, thời điểm nói mấy câu này, mọi người đều chưa thấy gì, nhưng A Dung lại chỉ cảm thấy có chỗ không thích hợp, nhưng ánh mắt Tề Tuyên mang theo thiện ý, hắn cũng sẽ không đề phòng người như vậy, lúc này liền muốn quay đầu hỏi phụ thân cùng mẫu thân sâu xa của vị này, cúi đầu nhìn bé mập đang ôm hông mình, cười nói: "Ta chỉ muốn, chờ thọ yến thái phu nhân, ta bởi người đi dạo trên đường, thế nào?" Thấy mắt A Nguyên sáng choang, hắn liền cười nói: "Luôn giấu trong phủ, sẽ muộn."

"A Dung thật là người tốt!" A Nguyên cảm động hồng mắt thôi, cảm thấy A Dung đây mới gọi là có cầu tất ứng, lay tay áo hắn nhỏ giọng nói: "Ta muốn nghe A Dung thổi tiêu, được không?"

"Được." A Dung cười như gió xuân, nghiêng đầu nói: "Ngày mai người nghỉ ngơi cho tốt, từ nay trở đi ta mang người ra ngoài." cúi người ghé vào lỗ

tai nhỏ của A Nguyên, nhìn tai đũa nhỏ này động đây run run, cười híp mắt dùng tay sờ một cái, rồi mới lên tiếng: "không mang ca ca ngươi theo, chỉ hai chúng ta, ta cái gì cũng đáp ứng ngươi, có được không?" Cùng nhau du ngoạn, còn muốn anh vợ đi theo cho chừng mắt, quả thật không thể nhẫn.

A Nguyên nghe xong thấy lời ấy quá lời, lập tức bán mình đi, vỗ tay kêu lên: "Tốt nha tốt nha." Lại nhògiọng trong ánh mắt hàm súc không rõ ý tứ của phượng Khanh nói: "Đại ca đi theo chúng ta, mọi người đều nhìn hân, ai dễ ý đến mỹ mạo bản công chúa điện hạ chứ?" Thấy mỹ thiếu niên phì cười một tiếng, híp mắt uy hiếp: "Còn không phải sao?"

"trên đời này công chúa điện hạ đáng yêu nhất." A Dung nín cười vuốt mông ngựa, hướng chỉ hân chân tâm thấy A Nguyên khả ái, bởi vậy ngữ khí cực chân thành, đem công chúa được vỗ mông ngựa phá lệ thoải mái, hân đang muốn không ngừng cố gắng, liền thấy Phượng Minh một bên nhìn không được, u oán nói: "Ta nói hai vị này, có thể không coi người khác tồn tại được sao?" Cái gì trong mắt ta chỉ có ngươi, quả thực lời kéo cừu hận. Hướng hồ Thành vương điện hạ nhân duyên không thuận, nhìn nhóm gia hỏa đánh nhau như sam, luôn có ý nghĩ muốn trả thù xã hội.

Phượng Minh nhắc nhở như vậy, A Nguyên liền bình tĩnh lại, nhìn về mặt phát điên của Phượng minh, khen ngợi: "Hoàng muội không dễ dàng nói chuyện nhiều với Tam cữu cữu, cậu có chút lời, nếu tứ hoàng huynh không muốn biết, vậy thì để nó..."

"Ta muốn biết!!" Vừa thấy tiểu bộ dáng của A nguyên, Phượng Minh cảm thấy thời vận của mình sắp thay đổi, nhất thời trên mặt mặt trời đầy mây mù, chỉ mấy bước đã đến trước mặt A Nguyên, cúi đầu cười lạnh: "Hoàng muội tốt, ngươi nghe được những gì?" Thấy A Dung chui ra từ trong ngực A Dung, được A Dung dắt đi, hân liền nhắm mắt theo đuôi bám sát, tổng miệng còn cầu đạo: "Ngươi nói đi a, ngược lại ngươi nói a, chỉ cần ngươi nói, hoàng huynh cái gì cũng đều đáp ứng ngươi." Đợi đem người trong lòng cưới vào cửa, treo muội muội này lên đánh cũng không muộn.

"Cậu nói, chuyện này, hân mặc kệ, ngươi đi hỏi nhị biểu tỷ." A Nguyên cười hi hi quay đầu nói: "Chỗ nhị biểu tỷ, tứ hoàng huynh cần gì thấp thỏm như vậy? Cứ trực tiếp đi hỏi, có chết hay không, đều là kết quả như vậy còn gì?" Đương nhiên, Tề Thiện đại khái sẽ không cự tuyệt người thật tâm như vậy, bất quá nếu bây giờ nói cho tứ hoàng huynh, đây chẳng phải không có chút khó khăn sao? không có khó khăn, sẽ không biết quý trọng, đúng chứ?

Thấy Phượng Minh lo được lo mất đi theo bên cạnh, A Nguyên cảm thấy bản thân thật là một người tốt cố gắng giúp đỡ người khác, A Dung một bên nói: "A Nguyên chính là có lòng dạ tốt như vậy." Nghe xong khen ngợi, mặt công chúa vênh lên, giống như tiểu chim cút kiêu ngạo.

Mất thấy phủ anh quốc công có thiếu gia không đem mình để vào mắt, Phượng Đồng đi theo phía sau ngoài miệng cười, lại hận không thể làm thịt tất cả đám người kia!

Tại lúc hân tiếp tục ăn nhẩn, lại nghe thấy tiếng nữ tử cười truyền lại tại đây, tựa hồ có thanh hương ưu nhã khiến mũi gian của Phượng Đồng động đây, Thuận vương điện hạ đang phiền muộn, đột nhiên nghĩ tới một cách có thể thân cận hơn với phủ anh quốc công, mắt không khỏi sáng rực lên.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55

Editor: Kim Chi

Phượng Khanh quay đầu lại, liền thấy tia sáng lóe ra từ mắt Phượng Đồng, lại nghe thấy đầu kia có tiếng nữ tử cười, khẽ nhủ mảy, mỉm cười nói: "Tam hoàng huynh, đang nghĩ gì thế?" Phía sau hân, Phượng Ngọc Phượng Khuyết cũng về mặt bất thiện nhìn lại, nghĩ tới hai tên mãng phu này động tay động chân với mình, Phượng Đồng hận không chịu được, nhưng mà nay đến cùng phải nhờ cậy chút, chỉ mỉm cười lắc đầu nói: "Cũng không có gì, chỉ là cảnh sắc bên trong phủ hoa mỹ, khiến người thất thần." Nhưng mà trong lòng, nhanh chóng cân nhắc bắt đầu kết thân chỗ tốt với phủ anh quốc công.

Phủ anh quốc công thế hệ này huynh đệ có sáu người, năm người xuất sĩ, duy chỉ có anh quốc công ở trong triều hiển vị, nhưng những người khác đều đảm nhiệm chức vị quan trọng, rất có sức ảnh hưởng. Đặc biệt tuy rằng anh quốc công trao lại binh quyền, nhưng bộ hạ cũ dưới trướng lão anh quốc công vẫn không có quên cấp trên, chẳng sợ lão anh quốc công đã bệnh chết, hằng năm đều sẽ mang lễ vào kinh, nếu bàn về ảnh hưởng trong quân đội, anh quốc công rất có thể lực. Hướng hồ trừ mấy huynh đệ anh quốc công ở ngoài, mấy người tỷ muội đều gả vào quan môn, đặc biệt Túc vương phi, nay hai con trai làm vương, hai con trai làm quan, một nữ nhi làm công chúa, Túc vương thương yêu thể tử nổi tiếng kinh thành, chỉ cần có thể tranh thủ được anh quốc công, hân không hân không thể có địa vị ngang với Thái Tử.

Đặc biệt, ánh mắt Phượng Đồng thâm trầm dừng lại trên người A Dung đang cúi đầu nói chuyện với A Nguyên.

Phu nhân Thành Dương bá, cũng xuất thân từ phủ anh quốc công, nay độc sủng, có thể nói là hộ phong hoán vũ. Thành Dương bá nay chừng quản cảm vệ trong cung, chức vị không thể giao cho ai khác ngoài tâm phúc của hoàng đế này, Phượng Đồng vừa nhìn đã thêm thường.

Chỉ cần nắm chắc trong cung, hân còn lo lắng gì nữa?

Trước đây hân còn muốn cưới nữ tử Từ gia nhà ngoại làm chính phi, chỉ là trước mắt Từ gia đã có dấu hiệu thua sụp, càng nghĩ, vẫn là cô nương anh quốc công gia, càng phù hợp lợi ích của hân hơn.

Chỉ cần có thể lấy con gái anh quốc công, hân liền có quan hệ gắn bó với hơn nửa dòng dõi thế gia trong kinh thành, điều này chẳng phải thoải mái hơn

hiều so với nay một thân một mình gò bó một mối trong kinh sao?

Trưởng nữ anh quốc công đã định thân với Phụng Đường, chỉ còn đích thứ nữ...

"Chớ va chạm nhóm nữ tử." Phụng Khanh liếc mắt tam hoàng huynh này, liền biết hắn đã nghĩ ra chủ ý gì rồi, lúc này cũng lười dong dài cùng hắn, chỉ chào hỏi một tiếng, hướng mọi người đi nơi khác, tránh được đường các cô nương đi ngang qua. Phụng Đồng suy tính cẩn thận cùng Phụng Minh chỉ hận không thể nằm sấp xuống đường đều lưu luyến không rời nhìn về phía kia trong chốc lát, sau Phụng Đồng thu hồi ánh mắt, thấy đáng về Phụng Minh, đột nhiên rùng mình, nghĩ đến lão tử này từ nhỏ đã hướng tới anh quốc công mà khoe mẽ, chỉ sợ ý định cũng đặt trên người nhị cô nương Tề gia, thăm hận tiểu tử này nhìn hào sảng kỳ thật bụng đầy mưu mô, quả thực hiểu rõ con người hắn, lúc này trên mặt có chút khó coi bày ra tư thế huynh trưởng hỏi: "Lão tử, nhìn cái gì chứ?!"

"Ăn thua gì tới ngươi!" Phụng Minh phiền chết cái tên tam ca thích ra vẻ đạo mạo này, hướng hồ mẩu phi hắn nói, không cần khách khí với tiện nhân, lúc này liền trợn trắng mắt nói.

Phụng Đồng gần như bị đệ đệ này làm cho nghẹn không thở nổi, thấy đệ đệ này không coi mình là huynh trưởng như vậy, mà Phụng Ngọc Phụng Khuyết phía sau cũng cười hi hi xem náo nhiệt, nhất thời mặt cứng đờ, mắng: "Đây là thái độ ngươi nói chuyện với huynh trưởng?"

"Từ tần nương nương thích nhất là cáo trạng, tam hoàng huynh kết thân nương với Từ tần nương nương, tự nhiên nhận được tình tủy trong đó, nếu thật cảm thấy ta không tốt, chỉ cần hướng tới trước mặt phụ hoàng cáo trạng ta!" nói tới cái này Phụng Minh liền tức giận, lúc này nói chuyện liền có chút thâm sâu.

A Nguyên là đứa nhỏ quá đáng yêu, thế nào lại bị người ghi hận như vậy, hơn nửa đêm rồi còn đi cáo trạng với Hoàng thượng? Còn có đề ý thể diện trưởng bối hay không? Nay thì tốt rồi, bị nhốt ở trong cung, còn lâu mới được ra.

"Huống hồ..." Phụng Minh lần nữa dõng lên đầu tam ca này, ngửa đầu nói: "Ta chỉ nói chuyện đáng coi trọng nhất với Thái tử nhị hoàng huynh, hai vị ca ca nói chuyện rất có lý, người bên ngoài, cũng như vậy, chỉ là bày ra vẻ huynh trưởng làm ta thấy ghê tởm thôi."

"Được a, ngươi đây là đang châm chọc ta!" Phụng Đồng với Phụng Minh quả thực trời sinh xung khắc quá! Đương nhiên, người xung khắc với Thuận vương điện hạ còn chưa sinh ra đâu, lúc này chỉ cười lạnh nói: "Ta biết, ngươi khinh thường ta, cảm thấy ta xuất thân không bằng ngươi, nhưng ngươi lại tính là cái thứ gì! Năm đó mẩu thân ngươi bắt quả chỉ là cái..."

"Mẹ đẻ ta nhập cung chính là phi vị!" Phụng Minh không khách khí nói: "Huống chi mẩu thân chính là mẩu thân, lấy xuất thân mẩu thân để nói, tâm tính của hoàng huynh ngươi thật khiến người ta phiền muộn, cũng khó trách..." hắn nhếch miệng cười nói: "Ngươi cùng Từ tần nương nương càng tốt hơn chút." Hàm nghĩa câu này quá phong phú, làm Phụng Đồng tức giận đến phát run cả người, nhưng đang định phát điên, lại nghe Phụng Khanh ở bên vân đạm phong khinh nói: "Hôm nay, là ngày lành của thái phu nhân! Ai nếu muốn quấy rối, đừng trách Túc vương phủ không khách khí!" hắn mỉm cười với hai hoàng tử, ôn hòa nói: "Ra khỏi cổng phủ anh quốc công, hoàn toàn là tùy ý!"

"Ta nhất thời xúc động, A Khanh đừng chấp nhặt với ta." Mặt Phụng Đồng không kéo xuống được, cứng tại chỗ, Phụng Minh lại ở trong cung bị A Nguyên khi dễ thành quen, nhất nhất xin khoan dung, hướng hồ hắn cũng cảm thấy chính mình đuối lý, có chút không phải, ngậm miệng lại, chờ lúc sau ra khỏi phủ, sẽ tiếp tục nói chuyện với lão tam này.

Phụng Khanh thấy hai người dừng lại, thế này mới mỉm cười, không nói.

hắn tuy là quận vương, nhưng được Hoàng thượng coi trọng, ai cũng không dám xem nhẹ hắn, Phụng Đồng tuy rằng tông lòng hận hắn không cho mình mặt mũi, lại nghĩ tới năm đó mỹ nhân Tường Như Vân kia được Hoàng thượng hạ chỉ tứ hôn cho người này, quả thực chuyện tốt đều để cho hắn, tông lòng hận không chịu được, nhưng vẫn phải nhịn xuống.

Xung đột lần này, làm mọi người có chút chậm lại, nhưng vào lúc này, liền thấy đằng trước có nha đầu tìm đến, đã mở tiệc rồi.

Phía trước có trưởng bối, mọi người tự nhiên không dám chậm chạp, bước đi nhanh, liền thấy giữa đình phủ anh quốc công, đặt những tấm bình phong lớn bên trên họa thập nhị phiến ma cô hiện thọ (*chịu @.@*) ngăn cách thành hai bên, bên trong tự nhiên là nữ quyền, bàn bên ngoài đều là nam nhân, A Nguyên tự mình bước nhỏ đi vào trong, thấy thái phu nhân đã an tọa, bên cạnh bà là một lão thái thái tuổi tác xấp xỉ, trong lòng biết đây là nhị lão thái thái, A Nguyên cung kính hành lễ, rồi mới ghé vào trong ngực thái phu nhân tò mò hỏi: "Di, mẩu phi thế nào lại không thấy?"

một bàn thái phu nhân này chỉ có vài vị mợ của A Nguyên ngồi, căn bản không nhiều, mấy bàn phía dưới ngược lại là các tỷ muội nữ khách, rất náo nhiệt.

"Ai biết, trước đó sớm thần thần bí bí đi ra ngoài, cũng không biết làm cái gì." Thái phu nhân chỉ bắt đắc dĩ nói.

Lời vừa dứt, liền thấy mấy nữ tử bụng vật gì đó lại đây, A Nguyên thấy trong tay Túc vương phi nâng một cái đĩa gì đó không lớn, cảm thấy tò mò, mở to mắt, tiếp theo mấy đi nhất nhất tiến lên, mở khay trên tay ra, trên tay Đại đi mẩu là một chén mì trường thọ nhỏ, sau đó nhị đi là trăm hoa ca, tứ đi là tiểu đào mừng thọ, lục đi là bột bột như ý, trong tay phu nhân Thành Dương bá là một đôi trứng gà đỏ, cuối cùng là Túc vương phi cười hi hi nâng lại đây một chung trà gừng, đều là vật đơn giản bình thường, nhưng lại thật hợp cảnh.

"Ngày thọ mẩu thân, chúng ta cũng không biết nên làm gì cả, chỉ là những thứ này tự tay mình làm, tay nghề tầm thường, mẩu thân đừng ghét bỏ." Đại đi mẩu đứng đầu, mỉm cười nhìn thái phu nhân đang giật mình nói.

"Làm gì vậy? Đều là quan thái thái, còn tự mình làm, cũng không lo bị thương, bị lừa bét?" Thái phu nhân đau lòng không chịu nổi, đôi mắt chột đỏ hoe,

cúi đầu lau lệ thật nhanh, cúi đầu gấp mấy thứ trên đĩa mỗi thứ một đĩa, thế này mới cười nói: "Ăn ngon, các người có..."

Nàng đang nói, liền thấy mấy nữ nhi trước mắt, đều lui về phía sau vài bước, quỳ trước mặt nàng dập đầu lạy ba cái, Đại di mẫu A Nguyên mới ngừng đầu, dung dung nói: "Ăn tính của mẫu thân ành cho chúng ta, cả đời này chúng ta cũng không thể hồi báo. Nay, chỉ nguyện cầu cho mẫu thân trường mệnh trăm tuổi, để chúng ta có thể phụng dưỡng," nói xong, nước mắt liền rơi xuống, thấp giọng nói: "Nữ nhi chúng ta chỉ nguyện mẫu thân đời này, trôi chảy bình an, an hưởng phú quý, không cần..." nàng dừng một chút, nhẹ giọng nói: "không cần lại vì chúng ta mà bận lòng."

"Các người, các người làm cái gì vậy!" Thái phu nhân thấy mấy đứa nhỏ hành đại lễ cúi lạy với mình, thôn thức nói: "Sinh thần của ta, năm nào các người không ghi tạc trong lòng? Tội gì phải làm như vậy?" nói xong, liền vội vàng nâng các nàng dậy.

"Đây là các nàng có lòng, tâu từ xúc động rồi, chẳng lẽ ngậm đắng nuốt cay nuôi các nàng lớn, nay mấy cái dập đầu đã không thể nhận?" Thấy thái phu nhân kéo một bên sớ đầu người này một cái, lại lo lắng xem người kia, nhị lão thái thái ở bên chỉ cảm thấy trong lòng thôn thức, lúc này chỉ vỗ tay cười nói: "Nếu sau này ta cũng có việc tốt như vậy, sẽ thoải mái hưởng thụ."

"Sinh thần nhị bá nương, tiểu thất chính là dập đầu với ngài, coi là gì đây?" Tức vương phi từ trong nhà đi ra, lúc này cười hi hi nói, lại thấy phía trước thái phu nhân tự mình xem xét trán đại tỷ, chỉ đến gần mỉm cười ngồi xuống bên người phu nhân Thành Dương bá nhỏ giọng nói: "Người nhìn xem ta một chút, có bị thủng đầu không?" phu nhân Thành Dương bá nâng ngón tay mát mẻ sờ mấy cái, liền cảm thấy thực thoải mái, hít mất hừ hừ nói: "Lại huyền thuyên." Tự mình ghé vào bên tay phu nhân Thành Dương bá, rất có dáng vẻ đều giả.

"Nhìn xem hai người họ, trước đây thì tốt, nay còn sến súa như vậy." Tức vương phi nào có nửa điểm bị thương chứ? Bất quá là làm nũng phu nhân Thành Dương bá thôi, nhị lão thái thái ngồi trên thấy, liền chỉ vào hai nàng cười nói.

"Các nàng cùng lớn lên với Tiểu Nhất, tự nhiên tình cảm cũng bất đồng." Tựa như Tức vương phi nguyện để A Nguyên xưng hô đi với phu nhân Thành Dương bá, đây là biểu hiện cực kỳ thân cận. Thái phu nhân đối với bàn tay của lạ làm như không thấy, chỉ nghiêm túc ăn đồ mấy đứa nhỏ làm cho nàng, rồi mới thở dài nói: "nói là ta nuôi lớn các nàng, nhưng ai cũng không rõ, không có những hài tử này, ta đang ở đâu chứ? Thường này các nàng hao tâm vì ta còn thiếu sao?" Nàng xuất thân dòng dõi thế gia, nữ tử kiêu ngạo nhất, lại gặp phải một phu quân nhẫn tâm, suốt nửa ở lại hậu viện hậm hực mà chết, thường ngày nàng yếu đuối chút, đều nhờ các nữ nhi ngày đó một đám trang bị vũ công thành người bẽn nhẹn, cuối cùng đầu gối bà bà ở trên, đầu gối được nhị phòng cùng thứ nữ, mới có đường sống.

"không có đại bá nương che chở chúng ta, những điều này không thể có được." Tức vương phi lúc này ghé vào vai phu nhân Thành Dương bá để nàng vuốt tóc cho mình, cười hi hi nói với phu nhân Thành Dương bá tặc lưỡi bất đắc dĩ.

Mọi người đều đồng tình, không có thái phu nhân che chở, ỉnh ké muôn vàn, ai lại dám đặt cược đâu?

"Trai gái quần bên chân, trai gái quần bên chân!" Thái phu nhân giờ phút này chỉ lộ ra dáng vẻ thỏa mãn.

Tức vương chỉ được ở bên ngoài, vụng trộm nhìn vào thấy vợ mình gần gũi với bạn tốt như vậy, trái tim yêu thương dường như tắm thêm giấm chua, gào thét cao cao trong lòng nhìn Tức vương phi trong chốc lát lại làm nũng bên cạnh phu nhân Thành Dương bá, chốc chốc lại đến lấy lòng vị tỷ tỷ khác của nàng, cuối cùng chăm chăm lẫn vào tổng ngực thái phu nhân kính trà cho người, chỉ che tâm can mặt không thay đổi ngồi trong chốc lát, đích thực không nhìn được nữa, ngồi sát lại bên người Thành Dương bá đang chạm cốc cùng lục tỷ phu nhân, cười đến vận vẹo: "Ta nói này Trầm huynh, có phải nên quản phu nhân nhà huynh không?" Chiếm hết cả địa vị trong lòng vợ mình, đây là cái lý gì?

"Ồ." Thành Dương bá nhìn hẩn một cái, cảm thấy người này rất nhàm chán, lại không độ lượng lắm, nghĩ mình nên lên tiếng hòa khí.

Phản ứng như này còn không bằng chẳng nói gì!

Tức vương bị tiếng trần đầy có lệ này làm cho tức không nhẹ, nhưng mà đến cùng vẫn có khách ở đây, hẩn cũng không thích ở chỗ này bình luận về đề tài "nói chuyện với vương gia hẩn nên có thái độ thân thiết nhiệt tình", chỉ tức giận gấp lấy đồ ăn, đem thức ăn trở thành Thành Dương bá mà ra sức cắn.

một bên, Phụng Minh xem như thông minh trời dậy, không cần người ngoài động viên, đứng dậy cất cao giọng hướng tới bên kia bình phong nói: "Hôm nay nhân đại thọ thái phu nhân, Phụng Minh kính người chén rượu!" nói xong, một ngụm uống cạn ly rượu trắng không nhỏ trong tay, rồi khề thi lễ với anh quốc công bên cạnh và vài vị lớn tuổi, cũng mời một ly, xong xuôi mới ngồi xuống.

Hoàng tử cho mặt mũi như vậy, mọi người còn không đỏ cả mắt?

Cảm thấy tiệc phủ anh quốc công lần này đích thực quá tốt, sinh thần lão nương, hoàng tử vương gia tới một bàn a, bất hòa chút, lại nhìn xem nhóm nam nhân cùng cô gia Tề gia, trong lòng tự nhiên sinh ra ý cẩn thận, lại thấy phía trên cao anh quốc công có một lão đầu cứ tùm tùm cười, rất hòa khí hòa thuận không có uy hiếp, nghĩ tới vị này năm đó nghe nói rất chi là hung tàn, còn không phải đây sao, hoàng tử thì lễ với hẩn, anh quốc công tốt xấu còn khom khom người, lão đầu này đứng thẳng không chút thay đổi, như này phải có bao nhiêu kiêu ngạo?

Lại không biết nhị lão thái gia nhìn như bất động thanh sắc, thực chất vẫn để ý thần sắc Phụng Minh, thấy hẩn đối với sự vô lễ của mình hoàn toàn không có bất mãn, còn ngượng ngùng cười với mình, nhị lão thái gia đây liền thật kinh ngạc.

Giống giống phiên bản Tức vương năm đó a!

Nghĩ tới anh quốc công đã nói qua với mình về Phụng Minh, nhị lão thái gia cũng cảm thấy tiểu tử này không tồi, mặc dù là hoàng tử, lại giảm phân hạng chút, bất quá không chịu nổi tiểu tử này thành thật, ưu điểm lão thái gia thích, quan trọng nhất là nghe lời, làm lòng lão đầu rục rịch, hài lòng hài phần. Bất quá, hài lòng cũng đâu thể để trên mặt. đang định thử xem tâm tính vị hoàng tử này, liền thấy ở đầu kia, Phụng Minh chậm chạp một bước, lúc này

trong lòng nghiêng răng nghiêng lợi thắm máng lão tứ giáo hoạt đã đứng dậy, cũng chúc thọ thái phu nhân bên trong, cũng chấp tay với anh quốc công.

Đương nhiên, làm một người có thân phận hoàng tử, hẳn không nhìn lão đầu rách nát xa lạ bên người anh quốc công.

không thấy...

Vào...

Nhân sĩ trong kinh đã từng chứng kiến qua nhị lão thái gia năm đó hung tàn đến bậc nào, tất cả đều lặng lẽ cúi đầu, tỏ vẻ chính mình hoàn toàn không nhìn thấy Thuận vương điện hạ vô lễ như vậy.

Biết đó là ai sao? Ha Ha bất quá chỉ là lão đầu đã từng làm quan ngự sử dạy dỗ mấy học sinh mà thôi. Ha Ha cũng là người năm đó không cẩn thận xuống tay với mấy đối thủ nhà không hợp mà thôi. Ha Ha nghe nói năm đó Phúc vương mưu nghịch suy tàn, vị này ở bên trong đi một nước cờ nhỏ nhỏ nhỏ.

Nhị lão thái gia cũng không có để ý.

hắn sống bao lâu, nhìn qua quá nhiều tên ngu xuẩn, giống như Phụng Hoàng vậy cũng không quá bất thường, nhị lão thái gia cũng lười chấp nhặt với hắn, quả thực hạ đẳng cấp của lão thái gia.

Nheo mắt, quyết định dạy dỗ A Nguyên rất có tiền đồ mà mình vừa khám phá ra, quay đầu nhìn tên ngu xuẩn này, nhị lão thái gia chỉ cười ôn hòa nói: "Chớ có khách khí, đều uống rượu đi a."

Đại gia hóa trên bàn đồng thời gờ chén rượu lên, đối với lão thái gia cười có thể khiến người ta khóc này sôi nổi chào.

Nhị lão thái gia ở bên ngoài uy phong bát điện, bên trong A Nguyên mà hắn nhìn vừa mắt, đã thành bá chủ một bàn ăn.

Làm một bé mập đáng yêu, tự tay mình làm không thể khiến lòng thỏa mãn, lúc này A Nguyên hài lòng ghé vào trong ngực lục mẹ Trịnh thị, cọ cọ khuôn mặt mềm nắn nắn, con mắt sáng ngời trong suốt nói: "Chân giò có da ngâm ngâm mới ăn ngon." Thấy Trịnh thị vội vàng gấp đồ ăn cho mình, nàng nuốt nước bọt, rồi mới hăm hồ nói: "Tôm xào lột vỏ, vẫn có thể tạm lột dạ được!" Hai mắt to tròn nhìn nhìn trên bàn bữa khoản, lầm bầm nói: "Ngày tốt như vậy, vì đại ngoại tổ mẫu, A Nguyên, A Nguyên chỉ có thể ngoại lệ miễn cưỡng ăn nhiều một chút, mới có thể làm đại ngoại tổ mẫu vui vẻ, phải không ạ?"

"Phải, phải!" Thái phu nhân luôn cảm thấy tiểu hài nhi tất yếu vẫn phải có chút thịt mỡ, cũng bất chấp Túc vương phi đã xấu hổ che mặt, chân tâm nở nụ cười.

"Có thể làm đại ngoại tổ mẫu cười, là phúc của A Nguyên." A Nguyên ra sức nói.

Trịnh thị chăm sóc Tề Kiên quen, nay luyện thành một thân tuyệt kỹ gấp đồ ăn, có thể thần không biết quỷ không hay gấp thật nhiều thịt, còn có thể bằng vận tốc ánh sáng đút vào miệng A Nguyên. Nhìn Trịnh thị, A Nguyên liền cảm thấy lục câu hắn quá là có phúc, hăm mộ ghen tỵ một chút, tự mình cũng gấp điểm tâm cho Trịnh thị ăn, mẹ cùng cháu gái ngoại rất là vui vẻ, nghe thấy bên ngoài báo ngự thiện đến, mặt mũi sáng rực. Cho dù là cựu thần tông triều, có thể vào ngày sinh thần được đến yến hội ngự tứ, có mấy ai chứ? Huống chi, thái phu nhân bất quá là một phụ nhân mọi trách mà thôi, có thể có thể diện hôm nay, đích thực khiến người khiếp sợ.

Đương nhiên, anh quốc công lại có được sủng ái như vậy, làm người ghen tỵ.

Cùng đến với ngự thiện, còn có một thanh bạch ngọc như ý ngự tứ, còn có bồn cảnh bảo thạch nhất đẳng, tuy nhìn bình thường, nhưng mà trên đầu đều có khắc ngự ấn, phi tông cung cũng không thể có được, khiến người nhìn thấy nóng mắt.

Ngự thiện một bàn, nhưng ai dám đình đặc ăn luôn đâu? Quý nhận ngự thiện này, anh quốc công vừa quay đầu liền chấp tay lạy, tự nhiên thể hiện lòng kính ngưỡng với Hoàng thượng.

Qua cái ngạc nhiên này, trên bàn càng thêm náo nhiệt. Bên trong A Nguyên nhỏ bé chạy khắp nơi chơi đùa, sau leo lên người Túc vương phi nhỏ giọng cười nói: "Ta nghe thấy, các biểu tỷ hện nhau, chốc nữa đi Hành tẩu lệnh." nói tới cái này, nàng nóng lòng muốn thử, liếm môi nhỏ chẹp miệng nói: "Kỳ thật, ta cũng có thể uống rượu mà."

"nói bậy! Ngươi mới có tí tuổi!" Túc vương phi trừng mắt lên giáo huấn: "Lại hồ nháo nữa, ta nói với A Khanh, để hắn trị ngươi!"

"Nay, A Nguyên đã không phải người nương nương cùng vương phi có thể quản sao?" phu nhân Thành Dương bá ở một bên nghe được thấy vô cùng thú vị, híp mắt cười nói.

trên bàn thái phu nhân, trừ bỏ nữ nhi xuất giá của Tề gia, chính là con dâu Tề gia, chỉ có phu nhân Thành Dương bá là người khác họ, nhưng mà thái độ thái phu nhân đối với nàng, tựa như con đẻ, mới vừa rồi đập đầu lạy thái phu nhân, mấy mẹ còn không có phản, mà phu nhân Thành Dương bá cũng đứng ở trong đó. A Nguyên từ trước đến giờ tuy rằng biết thái phu nhân thương yêu phu nhân Thành Dương bá, nhưng cũng chưa từng nghĩ tới hôm nay, nhìn khuôn mặt ôn nhu của vị di này, nghĩ đến đi tốt như vậy vẫn là bà bà mà nàng cầu còn không được, chẳng biết tại sao liền nghĩ đến A Dung, ôm phu nhân Thành Dương bá nói: "Lời di nói, ta nghe."

"Cây trầm này rất đẹp." Ánh mắt phu nhân Thành Dương bá rơi trên đầu A Nguyên, nhìn trên búi tóc có cây trầm còn chút thô ráp, cười híp mắt khen một tiếng.

A Nguyên run run trong lòng, cười khan hai tiếng.

Trâm kia, di không biết có thể nhìn ra hay không, từ tay con trai di mà ra đó!

một bàn này vui vẻ thuận hòa, nhưng mà phía dưới còn người cảm thấy không qua được.

Bà bà Trần Hoàn là thái thái Vương gia, vốn cảm thấy mình là thím Vương quý nhân, thế nhưng không có vội vã làm chủ bàn tiệc, chỉ là từng chuyện nói tiếp, nàng cũng chưa kịp nói gì đó, biểu đạt ý đồ trong lòng. Nay thấy trên kia chuyện trò vui vẻ, tựa hồ quên đi các nàng, hoàn toàn không tỏ ra không vui, một bàn này toàn những nữ tử đã xuất giá thấp giọng nói với nhau đôi lời, nhìn trên người là xiêm y mới, thái thái Vương gia cảm thấy đây không chừng là nhà ai sa cơ thất thế, chỉ nhin nhin, cảm thấy bản thân là người đọc sách, muốn thanh cao chút, liền ở một bên nhắm mắt không nói lời nào.

Trần Hoàn là bất đắc dĩ, một bàn này đều là văn bối nhà mẹ đẻ thái phu nhân, xếp nàng vào đây, có thể thấy được coi trọng, chỉ là bà bà chưa đi qua nhà cao cửa rộng lại không cho là đúng, nếu nháo lên, lại quấy rối hứng thú của thái phu nhân, cũng làm mất thân ngồi đầu của nàng lo lắng, nhỏ giọng nói: "Đây là hạt sen đường phèn trong phủ, mỹ vị tổng véo, bà bà thử xem?"

"Bất quá là đồ ăn tầm thường, tương ăn khó coi như vậy, quả thực làm nhục sự nhã nhặn." thái thái Vương gia thật ngao ngễ nói.

Đương nhiên, quý nhân bà không dám đắc tội, bất quá mấy người văn bối ngồi cùng bàn, bà cũng không để vào mắt.

Đối diện với bà, lệ trang mỹ phụ đang cười hi hi múc một thìa đậu hũ hạnh nhân, trong ánh mắt của thái thái Vương gia thu lại nụ cười, chậm rãi thu tay, đặt thìa trên tay xuống, híp mắt nhìn lại.

Trần Hoàn vừa nhìn, liền muốn che mặt mình lại.

Nàng cảm thấy nhân sinh quả thực quá gian nan!

Người bà bà châm chọc là "Sa cơ thất thế", chính là nhị thái thái Nam Dương hầu phủ! Nghe nói nhà mẹ đẻ vị nhị thái thái này, nay còn trấn thủ Sơn Hải quan, nổi danh một nhà dũng mãnh, đến Hoàng thượng còn khen ngợi.

Rèn sắt không thành thép a!

Trần Hoàn ánh mắt quá đáng thương, mỹ phụ kia tựa hồ muốn lật bàn, lại đến cùng nhìn thái phu nhân nơi đây ngồi chỗ chủ vị, trước nhân nhin, chỉ cười lạnh một tiếng, gật gật đầu với Trần Hoàn, nhưng mà đáng về kia, lại rõ ràng mang thù.

Thái thái Vương gia còn thật tự cho rằng bản thân cao thượng không nên bị lây nhiễm tâm tình của phụ nhân không hiểu quy củ kia, bản khoản một phen, cũng cảm thấy anh quốc công này bất quá là phú quý tầm thường, nhưng mà cũng hơn nhà người ta một chút, nghĩ tới mục đích đến hôm nay, bà rất có lòng tin cười cười, rồi mới hướng về phía đầu bàn nói với thái phu nhân đang trò chuyện: "Thỉnh thái phu nhân, biết tiệc mừng thọ ngài, là phúc khí của chúng ta, nay trên bàn này không có gì thú vị, tiểu nữ nhà ta tuy chỉ là am hiểu tinh thông văn thơ, lại cũng muốn dâng lên thái phu nhân một bài thi từ, bày tỏ tâm ý tiểu bối của nàng."

Dứt lời, cũng mặc kệ thái phu nhân có muốn nghe hay không, cất giọng nói: "Diên Nhi, còn không mau đọc thơ cho thái phu nhân!"

đang cùng Tề Thiện nói chuyện vui vẻ, Vương Diên hoàn toàn không nghĩ tới lão nương lại ra về như vậy, lúc này chìm trong ánh mắt hàm xúc không rõ ý tứ của nữ quyến phủ anh quốc công, ngay sau đó, mặt đỏ lên.

Editor: Đạo này bạn quá, mà mỗi chương dài quá trời, không muốn tách ra sợ làm đứt mạch truyện, sẽ cố gắng muộn nhất là 3 ngày một chương ((các nàng còn yêu ta chứ

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56

Editor: Kim Chi

Nếu như nói vài phút trước, Vương Diên còn cảm thấy ngượng ngùng, hiện tại trong ánh mắt châm chọc của các nữ quyến, nàng chỉ cảm thấy không có cách nào để làm người.

Như này là đang làm cái gì đây?

Ở trong nhà người khác, trong yến tiệc mừng thọ người ta, muốn mấy thiếu gia trong nhà này nhìn trộm, thử hỏi có xấu hổ hay không, xem

như không nhìn sắc mặt người khác, làm chuyện như vậy còn có mặt mũi gì?

Mỹ phụ mặc trang phục hoa lệ ngồi đối diện kia, miệng đã phát ra tiếng cười lạnh bén nhọn, làm Vương Diên run cảm cập đứng lên trên mặt cứ như bị cạo sạch luôn rồi, chỉ cảm thấy hiện tại nên tự tử mới tốt.

Thái thái Vương gia lại không cho là đúng.

Năm đó, Vương quý nhân chính là trong bữa tiệc hoàng cung, một bài thi từ hấp dẫn ánh mắt Hoàng thượng, sau ngênh tiếp vinh sủng không suy. Phù anh quốc công này mặc dù là thế gia trong thế gia, nhưng nam nhân ấy mà, không phải là coi trọng dáng vẻ cùng tài năng hay sao? Khuê nữ nhà mình đẹp như thiên tiên, lại vừa có thể thi vừa có thể họa, tiến cung cũng được, ai ở đây có thể so sánh được chứ? Huống hồ hay thái độ như vậy, bất quá là tại ghen tỵ bản thân không có nữ nhi tốt như Vương Diên mà thôi, còn gì nữa đâu? Nghĩ đến đây, thái thái Vương gia liền kéo kéo vạt áo khuê nữ, bảo nàng đừng giả ngốc nữa.

Lúc trước, nàng không có việc gì bảo Vương Diên làm bài thơ chúc thọ lại không ỏn, nay vừa lúc hợp cảnh.

Thời gian các nữ quyến trầm mặc quá dài, lâu đến mức trong lòng Vương Diên phát lạnh. Nàng sững sờ đứng tại chỗ, bốn phía đều là ánh mắt hàm xúc không rõ ý tứ, hốt hoảng nhìn về phía ghế chủ vị, liền thấy mấy vị phu nhân cũng hơi liễm mục, mặc dù có chán ghét đối với thái thái Vương gia không biết đúng mực, lại cũng không biểu hiện gì trên mặt, chỉ là thần sắc lạnh lùng kia, càng khiến người xấu hổ, trầm mặc hồi lâu, tại thời điểm mặt Vương Diên đỏ bừng, lại thấy thái phu nhân nở nụ cười, ôn hòa nói: "Nếu như thế, làm phiền Vương gia cô nương rồi."

không có nửa phần khinh thị.

Vương Diên hoảng sợ ngẩng đầu, liền thấy trong mắt quý phu nhân mặt mũi hiền lành đều là cổ vũ cùng thiện ý, nhất thời nổi lòng khó bình, vừa ủy khuất vừa thấy âm áp, nghẹn ngào một tiếng, rồi mới khôi phục bình tĩnh trên mặt, cúi người với thái phu nhân, sau cao giọng đọc một bài thơ lúc trước, rồi mới thấp giọng nói: "Khiến thái phu nhân chê cười." nói xong, cũng không tự chủ vội vàng nhìn biểu tình thái phu nhân, nghe thơ của mình, vị thái phu nhân hiền hòa ôn nhu này có thích không.

Ở kinh thành nàng cũng đã đi qua nhiều nhà, phu nhân thế gia, phần lớn mang theo tôn quý băng lãnh cùng với sự mất tự nhiên, chẳng sợ người đối diện rất có lễ phép, vẫn làm người ta cảm thấy sự ngăn cách cùng bất hòa.

Thái phu nhân lại không giống vậy.

Đối mặt với nàng, người có tâm đều thấy, người này, là thật lòng yêu quý người.

"Thơ chúc thọ rất hay." Thái phu nhân cười nói hướng tới phu nhân Thành Dương bá: "Ngược lại khiến ta nhớ lại dáng vẻ vất vả hết cả óc hồi trước của mấy người các người." nói xong, tựa như phá băng, nữ quyến trên bàn đều cười, Túc vương phi còn vừa cười vừa che miệng nói: "Lời này của đại bá nương sai rồi, trước kia Cẩm Tú cái gì thi a, cái gì họa a, đều ngang tài ngang sức với ta. Chỉ là tài thừa thừa của nàng, mới khiến người thích thôi." nói đến chữ "Thích", Túc vương phi cười lớn, làm phu nhân Thành Dương bá đỏ mặt nói: "Vương phi nương nương còn nhớ rõ cơ à, muốn ta che mặt mà đi sao?"

"Thôi thôi, hai người các người đấu võ mồm, chỉ sợ thiên hạ không thái bình sao." Phu nhân anh quốc công một bên cười khuyên nhủ: "Tốt xấu gì một ngày chúng ta đoàn tụ, ngày khác sẽ làm quan tòa cho các người."

Vương Diên thấy không khí hòa hoãn, thở phào một hơi bị đè nén trong lòng, lại được thái phu nhân khen, nhìn lại phía bà, liền thấy vị thái phu nhân kia ôn hòa gật đầu với mình, cũng không có cảm thấy mình là nữ tử không biết xấu hổ, trong lòng lại mơ hồ vui vẻ.

trên mặt thái thái Vương gia, lộ ra nụ cười đắc ý.

Có lời này của thái phu nhân anh quốc công, thanh danh tài nữ của khuê nữ liền vang dội, cho dù khônggã được vào phủ anh quốc công, muốn vào nhà tốt cũng dễ như trở bàn tay. đang muốn khen ngợi khuê nữ làm không tệ, lại thấy nàng chỉ dám len lén nhìn mặt vị thái phu nhân kia, nhẩn máy lại, thấp giọng nói: "Thơ người làm rất tốt, dù thái phu nhân không hài lòng, thì tài khí của người ai có thể nói lời không tốt chứ." Thấy Vương Diên không nói lời nào, ngay cả bà cũng không để ý, có chút tức giận khuê nữ không nghe lời, vừa muốn mở miệng, lại bị Vương Diên chế trụ chặt chẽ.

"Thân mình ta không tốt, tẩu tử, chúng ta trở về đi." Vương Diên lời kéo Trần Hoàn, nhỏ giọng cầu.

Trần Hoàn có chút do dự, nhưng biết tại sao hôm nay Vương Diên ngại ngùng lúng túng. Vương quý nhân vì sao còn được ngồi trên ghế kia? Thủ đoạn nửa vởi kia chỉ khiến người ta chúm chịt, nay thái thái Vương gia mô phỏng, chỉ làm Vương gia tăng thêm trò cười. Một mối nghĩ trong lòng sau này mình sẽ không sinh nữ nhi, bằng không Vương gia này cũng làm khuê nữ của nàng bị liên lụy, lúc này bất chấp bà không thích, cảm tay lạnh như băng của Vương Diên, thấp giọng nói: "Chúng ta trở về." nói xong, không để bà ngăn cản, đứng dậy cười nói với thái phu nhân: "Ngày lành của ngoại tổ mẫu, vốn nên ở bên cạnh người. Chỉ là em chồng ta làm thơ, nay thân mình không khỏe, liền về trước, ngày sau, chúng ta lại tỏ lòng với ngài."

Vương Diên liếc nhìn thái phu nhân thật nhanh, thấy bà mỉm cười gật đầu, nói một chữ "Được", trên mặt liền nở nụ cười.

Tuy rằng không tình nguyện, nhưng mà thái thái Vương gia không vịn lại được hai đứa nhỏ, đành phải đi. Dù sao nổi bật cũng đã rồi, ở hay không ở, đều có thể được người ta bàn luận, phải vậy không?

Mất thấy nàng đi, A Nguyên mới buông khỏi cựa trong tay xuống, thấp giọng thở dài: "Vị tỷ tử này ngược lại lại là người biết liêm sỉ, đáng tiếc..." Chuyện hôm nay truyền đi, về sau phu nhân nhà ai nguyện ý muốn một nàng dâu như vậy, một xui gia như vậy?

"Nàng đo mặt, là đứa bé ngoan. Chúng ta có thể giúp nàng vượt qua ải khó khăn, để nàng không phải lúc nào cũng mạnh mẽ chống đỡ nữa." Thái phu nhân ôn hòa nói: "Đáng thương, còn nhỏ, đã gặp những chuyện như vậy."

"Tâm ngài lại mềm nhũn." Túc vương phi liền thở dài: "Nếu là ta, không để ý tới nàng cũng được, dù gì có quan hệ gì với chúng ta đâu."

"Tìm chỗ khoan dung để độ lượng." Thái phu nhân mắng một câu, thế này mới lắc đầu nói: "Bất quá, công nương này rất xinh đẹp, chỉ là nữ tử Vương gia..." Phủ anh quốc công xưa nay quan hệ tốt với Hoàng Hậu, Vương quý nhân tranh sừng nhảy nhót như vậy, làm người ta muốn tránh còn không kịp.

Bất quá là nói vài câu tâm thường, lại không phải thân thích gì, các nữ quyến bất quá thôn thức vài tiếng là xong, chỉ có A Nguyên ngậm chiếc đĩa thò đầu xuống, một lát sau, thấy các biểu tỳ dùng xong bữa hết rồi, liền nhảy xuống từ trong ngực Trịnh thị, nhanh như chớp lên tới bên người mấy vị biểu tỳ, ánh mắt sáng ngời.

"Về mặt như này là muốn nói gì với chúng ta sao?" Tề Thiện cúi đầu, nhìn bé mập mắt to chớp chớp cười híp mắt hỏi.

A Nguyên sửa sang quần áo mình, tiểu móng vuốt béo béo che ngoài miệng, ra về lão thành trầm thấp ho một tiếng, chợt nghe Tề Nhã không nhịn được cười, liền nghiêm trang nói: "Biểu tỳ nghiêm túc một chút đi!" Công chúa điện hạ không dễ dàng mới nghiêm túc được như vậy, làm sao có thể cười chứ?

Ho khụ khụ một lần nữa, công chúa điện hạ hải lòng thấy mấy biểu tỳ đều làm ra vẻ nghiêm túc, liền gật đầu, quay đầu về phía mẫu thân cùng đi đang mỉm cười nhìn mình nhếch miệng cười một tiếng, rồi mới lắc lắc ngón tay béo nói: "A Nguyên công chúa phủ Kiến Thành, vừa đẹp mắt! Tiết trời này dạo vườn là thích hợp nhất, ngày sau là ngày lành giờ tốt, ta đưa thiệp mời cho các biểu tỳ, chúng ta dạo chơi công viên nha?" Thấy Tề Thiện lộ ra dáng vẻ suy tính, vội vàng lảng vào trong lòng nàng kêu lên: "Đây là lần đầu tiên A Nguyên mời người khác, đừng cự tuyệt chứ, tôn trọng trái tim bé nhỏ của A Nguyên nha!", vừa nói, vừa hoảng sợ nhìn vết dấu mỡ sáng rõ trên xiêm y biểu tỳ tố cáo mình vừa ăn thịt không chùi miệng, càng thêm ghé vào trên người Tề Thiện không dám dẩy.

"Cái này, là A Nguyên mời, ai lại nỡ làm A Nguyên thất vọng chứ?" Nhìn bé mập chột dạ lẩn qua lẩn lại trong lòng mình, ánh mắt Tề Thiện cũng rơi trên vạt áo, tuy thấy xiêm y bị công chúa điện hạ làm thành khăn chùi miệng, lại cũng không lưu tâm, chỉ sờ sờ đầu A Nguyên, sửa sang lại búi tóc cho nàng, mỉm cười hỏi: "Từ nay trở đi sao?" Thấy bé mập này gật đầu, nàng và bọn tỳ muội nhìn thoáng qua nhau, cười nói: "đã sớm nghe Thất cô cô nói phủ công chúa của A Nguyên cực kỳ đẹp đẽ, lại vô duyên nhìn thấy, nay có thể xem như vừa vận mong ước của chúng ta."

A Nguyên ngửa đầu, rất đắc ý.

Phủ công chúa của nàng kỳ thực ba năm trước đã xây xong, chỉ là Hoàng thượng đi qua một lần, nói không hải lòng, mấy năm nay lệnh Giang Nam đưa vào không ít hòn giả sơn kỳ thạch thượng đẳng, lại có cây hoa cỏ trái hiếm lại, nhún nhường cho tới bây giờ, mới vừa lòng, chỉ còn cần A Nguyên tự mình đi xem tâm huyết của Hoàng bá phụ. Lúc trước A Nguyên đã đi qua một lần, chỉ cảm thấy điểm mạnh nhất là cùng một con đường đến phủ Túc vương, trong lòng đối với tâm ý hoàng bá phụ thật là cảm động đến hồng mắt rồi, lấy lòng Hoàng thượng không ít, nay chỉ muốn đến phủ công chúa cũng là để các biểu tỳ vui vẻ một chút.

Huống hồ, nàng còn có chuyện tốt chờ biểu tỳ.

A Nguyên được Tề Thiện ôm vào trong ngực đùa giỡn với nhóm tỳ muội, gương mặt giảo hoạt, lại không biết lúc này A Dung, nghe đứa nhỏ dùng dùng kêu "Ngày sau, ngày sau", trên mặt thì cười, dao bạc trong tay tại phát ra tiếng vang nhẹ nhàng, hiển nhiên là giận dữ.

Vừa nói ngày sau cùng nhau đi dạo phỏ cơ mà?!

Thức ăn trong miệng đều bị A Dung cắn nát, lúc này thiếu niên dung mạo đẹp như hoa, nhưng lại khiến người ta cảm giác kinh hoàng xa cách. Túc vương cách bàn thấy tiểu tử này bị khuê nữ nhà mình làm cho tức không nhẹ, chỉ cảm thấy con giận bay hết, nghĩ nay vương gia cũng có thể tự mình thụ cảm giác lão Thái Sơn là hết năm đó, càng thêm cảm thấy vẫn là khuê nữ mạnh mẽ, lại nhìn Phụng Minh lúc này ngây ngô cười ha hả, Túc vương càng thêm đau khổ sinh nhĩ tử đều là của nợ, lúc này thôn thức trong lòng, lại thấy Phụng Minh lén lút lút, làm vương gia rất không vui, Túc vương liền chỉ mỉm cười hỏi: "Chuyện gì mà cao hứng vậy?"

Phụng Minh dùng chén rượu trong tay che khuất mặt, lộ ra vẻ cười ngây ngô.

Từ khi nữ quyến nhập bàn, đôi tai của Thành vương điện, ngoài dựng thẳng lên nghe động tĩnh bên trong còn làm gì nữa?

Tuy rằng lúc tước thật chẳng thú vị gì, còn có tiểu thư không biết từ nơi nào ra ngậm thơ khiến người ta đau cả đầu, nhưng mà lúc sau vẫn là đường muội biết tâm ý huynh trưởng, lại can nhắc A Nguyên từng bảo mình phải chủ động chút, Phụng Minh nhịn không được run run lỗ tai, vốn không phải đại sự không dùng đại não, lần này vẫn phải thông minh một phen, lặng lẽ cảm tạ đường muội rút đao tương trợ.

Ngày sau, nên thổ lộ như thế nào đây?

Phụng Minh giờ phút này, chỉ muốn mau chóng chạy thẳng đến hoàng cung thỉnh chỉ Hoàng thượng, để hắn có tư cách theo đuổi người mình thích. Chỉ cần Hoàng thượng nhận lời, hắn mới có thể chân chính yên tâm, mà không phải nhập nhằng không rõ, về sau khiến Tề Thiện bối vì chuyện này nợ mà chịu ụy khuất.

Nay nghe Túc vương hỏi như vậy, hắn vội vàng đứng dậy cung kính nói với vương thúc: "Hôm nay đại thọ thái phu nhân, trong lòng cháu cũng vui vẻ." Lời này vừa dứt, thấy nam nhân trên bàn anh quốc công gia đều mang vài phần thiện ý, vị lão nhân gia ngồi phía trên anh quốc công cũng lộ ra ý tươi cười hòa khí, liền cảm thấy chính mình đúng là không uống công, làm lão Thái Sơn gia rất hải lòng, Phụng Minh khụ khụ cười, nói: "Tiểu vương sẽ không nói, nếu có chỗ nào không phải, các vị đại nhân không cần vì tiểu vương bận tâm." nói xong, liền cầm chén rượu lên hào khí nói: "Tiểu

vương kính các vị đại nhân!"

Kính các đượng và lão nhạc phụ tương lai!

Cái này còn không tính có thể ăn nói?!

Phượng Đồng ngồi một bên cũng bị tài vuốt miệng ngựa này chèn chết.

Mới vừa rồi, hắn cũng nghe tiếng trò chuyện tình tẻ bên trong, nghe thấy thanh âm mềm mại khinh diệu của thiếu nữ trầm thấp ngậm thơ, thanh âm kia tựa như tơ liễu mùa xuân, chẳng biết tại sao trong lòng hắn ngứa ngáy, biết giọng nói nữ tử như vậy, chỉ sợ khuôn mặt cũng là đa tình tuyệt sắc, hắn chỉ cảm thấy ngồi không yên. Huống hồ hắn nay phi thiếp vô số tông phủ, đã sớm hiểu rõ sự đời, mà trong người lại nóng lên, một ngụm uống cạn ly rượu mới đề xuống tà hỏa trong lòng, không có ngay trước mặt mọi người mở bình phong nhìn đáng về mỹ nhân kia.

Mỹ nhân nũng nịu không dễ dàng mới gặp kia sức khỏe lại không tốt, Phượng Đồng chính là tiếc nuối, lại nghe thấy. Phượng Minh nói cái này, nhất thời cảm thấy hoảng đê này tuyệt đối là muốn tranh với mình.

không màng thân phận như vậy, không phải là vì tranh thủ hảo cảm phủ anh quốc công, trừ tính cho sau này?!

Nhưng mà Phượng Đồng vẫn nhị xuống, duy trì vẻ tươi cười trên mặt, lại thấy đối diện mình có một nam tử tuổi trẻ vô cùng, có chút suy nghĩ, nhớ rõ người là lục cô gia quý phủ anh quốc công, phụ thân Tướng Như Vân kia, nay đã thăng lên làm nhị phẩm Tướng gia phó đô ngự sử đại nhân, trong lòng khẽ nhúc nhích, chỉ cảm thấy vị này mấy năm trước là phó đô ngự sử, cưới nữ nhi nhà hắn làm chính phi cũng thật thích hợp, tuy nay Tướng Như Vân đã được tứ hôn cho Phượng Khanh có chút đáng tiếc, nhưng trong ánh mắt ôn nhuận của Tướng ngự sử kia, Phượng Đồng vẫn rất lễ phép gật đầu, tranh thủ lưu lại ấn tượng tốt với vị trưởng quan Đô Sát viện này.

Đương nhiên, nếu Thuận vương điện hạ biết, năm đó tự hắn đùa giỡn Tướng Như Vân, sau mấy năm nay Từ gia liên tiếp bị ngự sử buộc tội, trong đó còn có Tướng đại nhân rút đao tương trợ, cũng không biết còn có thể duy trì bộ dáng bình tĩnh như vậy nữa hay không.

Tướng đại nhân là muốn sớm nhìn một chút tên khốn kiếp nào có gan chớ dám đùa giỡn khuê nữ của mình, lúc này thấy Phượng Đồng làm bộ làm tịch, trong lòng bật cười một tiếng, liền mỉm cười, sau nghiêng đầu đi.

Phượng Minh lòng có cảm giác, không hề nhiều lời, chỉ đoàng hoàng chờ đại yến tán dần đi, đám người đến lễ tạ đều cáo từ, mới cáo từ với anh quốc công, lên ngựa, không quay đầu lại, một đường hướng đến hoàng cung.

Lúc này Hoàng thượng đang ở trong cung Hoàng Hậu, nhìn ngũ công chúa ôm chân hắn cầu ra ngoài cung gặp A Nguyên, nhìn ngũ công chúa trời sinh hồn nhiên, Hoàng thượng cũng cảm thấy tâm tình thật tốt, có tâm đùa giỡn khuê nữ nhà mình, chỉ cười nói: "Công chúa tốt, ra cung làm cái gì chứ? Lại không rời được, muội muội của ngươi mấy năm nữa sẽ về, công chúa thường ra ngoài cung, nhưng ngươi có chút không giống a." nói xong thấy ngũ công chúa đang làm nũng với mình xoay đầu chạy đến trước mặt Hoàng Hậu ôm tay nàng cầu tình, liền vỗ tay cười nói: "không đúng, A Nguyên ở bên ngoài đã vui đến quên cả trời đất, nhớ không nổi ngươi rồi."

"Lời này của Hoàng thượng, làm tiểu Ngũ nghe xong không vui đó." Hoàng thượng nay càng ngày càng thích trêu đùa mấy đứa nhỏ, Hoàng Hậu vuốt tóc ngũ công chúa, trách một câu, liếc mắt phong tình làm Hoàng thượng dường như giật mình, cười nói: "Khi nào, Hoàng Hậu cũng vì trẫm mà giận như lúc này đây?" Thấy Hoàng Hậu chửi thề một tiếng, cảm thấy như phu thê bình thường ở cùng nhau, mỉm cười nhìn Hoàng Hậu thấp giọng nói gì đó với ngũ công chúa, Hoàng thượng liền thấy đại nội giám tiến vào bên cạnh, trên tay cầm một tờ giấy, nhìn qua, liền ném lên trên bàn cười lạnh nói: "Nhìn đi! Lão tam đi chúc thọ phủ anh quốc công, còn mang cả Quan âm phi thủy, so với tiệc thọ của trẫm còn hơn nữa!"

Hoàng Hậu thấy trên mặt Hoàng thượng mang vài phần châm chọc, sờ đầu ngũ công chúa một cái nữa, mới cười nói: "Bệ Hạ đây là ăn giấm chua sao?" Lại không chịu nói Phượng Đồng một điểm không phải.

"Đại tâm của lão tam, không phải quá tốt." Hoàng thượng quan sát nhiều năm như vậy, cũng thấy rõ Phượng Đồng này có chút ý tứ không tiếp thu mệnh lệnh, trong lòng mặc dù phiền chán, nhưng rốt cuộc là nhi tử của mình, tâm ngoan thủ lạt cũng không nỡ làm thịt hắn, trầm mặc hồi lâu, một hồi nói: "Ban cho hắn phiên* đi." Thấy Hoàng Hậu kinh ngạc, hắn liền cười khổ nói: "Làm phiên vương, sau này, không cho hắn về lại kinh đô!" một khi rời xa kinh thành, là hoàn toàn chặt đứt dã tâm Phượng Đồng, nhưng phiên tuy khô, nếu có thể cho Phượng Đồng tương lai yên tĩnh, sẽ lưu lại được cái mạng của hắn.

Phiên: vùng đất phân gấu phụ thuộc trung ương.

"Nếu là thân thiếp tư tâm, tự nhiên hy vọng trong kinh không hề có chuyện gì xảy ra." Hoàng Hậu trầm ngâm một lát, nhu tình nhìn tượng phu mình, ôn hòa nói: "Nhưng Thuận vương ra phiên, khổ sở trong lòng nhiều nhất là Bệ Hạ. Bệ Hạ khổ sở, ta có thể nào yên tâm thoải mái hưởng sự che chở của Bệ Hạ?" Thấy Hoàng thượng lại đây, đưa tay bao lấy tay nàng, nàng cúi đầu cười nói: "Cho dù là thân thiếp, cũng không cần nói đạo lý nhi tử với Bệ Hạ! Tâm ý Bệ Hạ, thân thiếp hiểu rõ, nhưng mà đi phiên..." Nàng thở dài cười nói: "Ngày sau Bệ Hạ, chớ nhắc lại."

"Nàng đều là vì ta." Có thể nguyện ý không nhìn Phượng Đồng ở trong kinh thành dậy lên sóng gió, Hoàng thượng chỉ cảm thấy một lòng Hoàng Hậu vì mình mà chính mình vô phương bá đáp, sau, ánh mắt trầm ngâm, thấp giọng nói: "thì không để hắn đi phiên, lúc này tứ hôn cho lão ba... thấp một chút." hắn lạnh lùng nói: "Từ gia mơ tưởng đưa nữ nhi lên làm chính phi lão tam, tính toán thật lớn! Trẫm không cho bọn chúng như ý nguyện. Lúc này đây, ban trưởng nữ của Quá Thường tự Thiệu Khanh gia cho lão tam làm chính phi! Từ gia thích nữ nhi vào hoàng gia như vậy, cho lão tam thêm trắc phi, cũng tốt."

Quá Thường tự Thiệu Khanh chỉ là tứ phẩm, huống hồ chỉ quản việc tế bái tông miếu, vô thực quyền, Hoàng Hậu nghe xong, trong lòng hơi thờ

phào nhẹ nhõm, lúc này lại chỉ do dự nói: "Như này..."

"Trẫm luôn che chở nàng." Hoàng thượng vuốt nhẹ mặt Hoàng Hậu, ôn nhu nói.

Trước mặt nam tử, mang theo ý yêu thương vô pháp, làm Hoàng Hậu nước mắt suýt rơi xuống, thanh âm khàn khàn vang, đầu tựa lên vai Hoàng thượng, nước mắt không để ý quy củ rơi trên long bào Hoàng thượng.

"Lớn vậy rồi, còn rơi nước mắt." Hoàng thượng chỉ cảm thấy thể tử trong ngực ôm chặt hông mình, thấy ngũ công chúa điếm mũi chân lén đi ra ngoài, cười nói: "Đề tiểu Ngũ biết, chỉ sợ cười ngơoi."

Nghe tiếng cười sung sướng của Hoàng thượng, Hoàng Hậu lại thấy lòng mình đau hoàng.

không để Phượng Đồng đi ra phiến, thật sự là vì Hoàng thượng?

Cũng không hẳn vậy.

Trong lòng Hoàng Hậu, không biết có bao nhiêu chán ghét nhi tử nghiệp chướng chỉ muốn kéo nàng xuống này, nhưng mà nếu để cho hán đi phiến, thì sẽ cách xa mí mắt nàng, càng dụng ý để hán cầu kết với địa phương, sinh ra mối họa, vì vậy mới tình nguyện nhị ghê tởm cũng không chịu để Phượng Đồng rời kinh.

Trong lòng nàng có Hoàng thượng, thậm chí năm đó nguyện ý cùng chết với hoàng thượng. Nhưng nàng cũng là mẫu thân, không thể vì trượng phu mình, làm hai nhi tử của mình phải chịu uý khuất. Bên tai nghe Hoàng thượng tâm tâm niệm niệm tính toán vì mình, dù lòng có then, cũng không thể nhiều lời.

Đứng vào lúc này, Hoàng thượng nghe bên ngoài có tiếng thông truyền, nghe Phượng Minh cầu kiến, Hoàng thượng đành buông Hoàng Hậu ra, lau mắt cho nàng cười nói: "Nếu đề tiểu Tứ thấy nàng khóc, chỉ sợ trong biết oán thầm trẫm như thế nào."

"Tiểu Tứ rất hiếu thuận." Hoàng Hậu vội vàng xoay người lau mắt, rồi mới quay đầu lại nói: "Trong lòng thần thiếp, những hài tử này đều là cốt nhục của thần thiếp, bởi vậy, nay chỉ muốn cầu Bệ Hạ một chuyện, mong Bệ Hạ đáp ứng thần thiếp."

"Nàng nói đi." Hoàng thượng nhướn mày, thấy Phượng Minh phong phong hỏa hỏa tiến vào, cũng thích đứa nhỏ này sức lực sáng khoái, nhưng mà thấy Phượng Minh tươi cười tiến vào, ánh mắt dừng trên khuôn mặt đỏ bừng của Hoàng Hậu rồi chớp mắt một cái, gạt mình, mặt lộ vẻ không biết làm thế nào cho phải, vội vàng nói: "không phải trẫm trêu chọc mẫu hậu ngơoi." nói xong, tả oán nói với Hoàng Hậu đang che miệng cười: "Mấy năm nay, danh xấu của trẫm còn thiếu? Chỉ sợ trong mắt người ngoài, trẫm chính là người đáng giận không chịu nói lý."

Hoàng thượng nói ra lời này, Phượng Minh mới thở phào một hơi.

Đức phi xưa nay lấy Hoàng Hậu làm đầu ngựa, Phượng Minh cũng từ nhỏ đi theo mộng Thái Tử, không muốn Đế- Hậu sinh ra hiềm khích, thấy không có việc gì, bất quá là vị phu thê thiên gia này không biết trêu đùa nhau cái gì, trong lòng hán oán thầm một chút, thế này mới thỉnh an hai người, rồi quỳ tước mặt Hoàng thượng, ngửa đầu cầu: "Cầu Phụ hoàng tử hôn nhị cô nương Tề gia cho nhi tử!" Thấy vẻ mặt Hoàng thượng sâu không lường được, hán lớn tiếng nói: "Nếu được nàng ấy, nhi tử nguyện, nguyện..." hán cầu cứu nhìn Hoàng Hậu, thấy nàng mỉm cười gật đầu, liền giao hoạt nói: "Đời này chỉ nguyện có một vị vương phi, tất nhiên không để phụ hoàng vì thiếp thấp của nhi tử mà phiến lòng!"

Về mặt thành khẩn, tựa như suy nghĩ vì Hoàng thượng.

Hoàng thượng cúi đầu, nhìn dáng vẻ tiểu tử này giống như "Phụ hoàng cha chiếm đại tiện nghi!", chẳng biết tại sao, chỉ cảm thấy, sinh con trai rồi nuôi lớn, đúng là mua bán lỗ vốn!

"Nha đầu Tề gia nguyện ý?" Nhìn bộ dáng khoái hoạt của nhi tử, Hoàng thượng không có ý tốt hỏi.

Phượng Minh đang hớn ha hớn hở dừng mạnh lại, nhìn Hoàng thượng đang mỉm cười, chỉ cảm thấy mình vừa bị đánh một phát gậy.

Editor: Ôm!

À còn chỗ Quá Thường là tên người, nhưng mà ta không dịch được sang Hán việt, có nàng nào biết giúp ta với

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57-1

Editor: Kim Chi

Hai ngày nay A Nguyên thực sự chột dạ, nguyên nhân là tại ngày hôm đó lúc rời đi A Dung nhìn mình u oán.

Nàng đương nhiên biết bản thân đã làm gì, chỉ là dễ dàng được cậu thả ra, đây chẳng phải cậu còn không được sao, chẳng lẽ A Dung cảm thấy, bản thân không nên vui chơi ngoài đường, ăn điểm tâm đặc sắc sao? Bất quá cặp mắt phượng nhướn lên nhiễm liễm ưu thương vẫn làm cho công chúa điện hạ trần trọc trần trờ, trong lòng ghen đến mức hoảng A Nguyên luôn luôn ăn no ngủ kỹ bỗng nhiên phát hiện, buổi tối thế mà lại ngủ không yên giấc, hai đêm liền đều mơ thấy đôi mắt kia của A Dung, A Nguyên lặng lẽ lăn lộn trên giường mềm mại của mình, sau ném mặt mũi đi, cho người đưa bài thiếp đến phủ Thành Dương bá, chờ giải quyết xong việc hôn sự của biểu tỷ, liền lên phủ Thành Dương bá làm khách, vãn an... ách, vãn an phu nhân Thành Dương bá.

Chuyện còn con mà áy náy thành như vậy, A Nguyên liền cảm thấy mình là nữ tử không bao giờ phụ lòng người. Thế này về sau nhờ làm chỗ thiếu niên thương tâm, công chúa điện hạ còn không áy náy chết hay sao chứ.

Đây là chuyện khoản đãi các biểu tỷ lúc trước, A Nguyên hạ bài thiếp, không bao lâu sau phủ Thành Dương bá liền có thư trả lời, biết ngày ấy phu nhân Thành Dương bá cùng A Dung đều ở trong phủ, A Nguyên liền che miệng cười, sau, một lòng sai sử nha đầu trong phủ Túc vương, một mình công chúa xuất hiện tại phủ đệ của chính mình chẳng phải thế lương.

Ngày đó nắng trời tươi sáng, A Nguyên rất vui vẻ, trên đầu búi hai bên, trên trán Túc vương phi cười hì hì cài thôi một khóa hồng bảo, vừa tiên điểm vừa đáng yêu, uốn éo trước gương, đại cung nữ hầu hạ bên người từ trong cung cười trộm rồi hướng tới phủ công chúa mà đi, chỉ chuẩn bị chút đồ điểm tâm trà thơm, mấy nữ hài nhi cùng nhau đến, hôm nay bất quá là mấy tỷ muội thân thiết với nhau, cũng không có chỗ nào kiêng kỵ, bình thường ở chung cũng không tự tại được như vậy, dẫn mấy nữ hài nhi vào mảnh vườn không nhỏ trong phủ công chúa, hoa bên trong vừa kịp lúc nở, A Nguyên chợt nghe Trương Như Vân một bên ôn hòa nói: "Cảnh vật như này ngược lại là lịch sự tao nhã."

nói tới cái này, có thể dùng nhiều bạc như vậy, dùng nhiều núi đá hoa cò hiếm lại như vậy, còn một chút không có khí dung tục của nhà giàu mới nổi, cũng thật khiến Trương Như Vân kinh ngạc.

Trong chuyện này, phải thành thật cảm kích hoàng bá phụ rút đao tương trợ.

A Nguyên lại chỉ ưỡn ưỡn cái bụng nhỏ của mình dạo đạt đắc ý nói: "Như này, như này đều là nhờ ta có mắt nhìn tốt." Nếu không phải nàng có mắt ôm lấy chân hoàng bá phụ, có thể có viện đẹp mắt như hôm nay sao?

"Bàn về Vương bà bà bán dưa*, không người nào địch nổi A Nguyên." Tề Nhã ngồi bên liền cười chế nhạo.

Wang bà bà bán dưa: chỉ người tự bán tự khen, ý nói mèo khen mèo dài đuôi.

A Nguyên lặng lẽ nhìn vị biểu tỷ này, quyết định tha thứ cho nàng vì không có nhị ca nhà mình ở đây, bởi vì phiền muộn mà sinh chút ghen tỵ nhỏ nhoi với mình.

Mấy nữ nhi nói giỡn với nhau vài câu, cùng ngồi tại bàn đá hán bạch ngọc, nhìn đám nha đầu xinh đẹp nhỏ nhắn ăn mặc tiên điểm, trong tay cầm tia lăng hoa cổ chấp đến tối mới chịu nỏ, vui cười thưởng hoa, Tề Nhã thấy A Nguyên rất là đắc ý ngắm cảnh sắc hoa lệ mỹ nhân đàn ca, không khỏi thấp giọng thờ dãi: "Trí tuệ biểu muội, quả thực rộng lớn." Nếu là nàng, sẽ nguyện ý gọi nhiều nữ tử xinh đẹp thế này lắc lư trước mắt mình?

A Nguyên cũng biết Tề Nhã đang suy nghĩ gì, bất quá đối với bé mập chỉ thích ngắm mỹ nhân mà nói, chỉ cần đám cô nương này không có tâm tư lắc lư trước mặt phụ vương ca ca nhà mình, chỉ an tâm ở trong phủ công chúa cho nàng đẹp mắt, nàng vẫn nguyện ý quan tâm mấy cô nương thuần lương đáng yêu này. Sau này, gả các nàng đi, cho một phần đồ cưới, coi như là có tiền đồ tốt. Chung quy nàng làm công chúa, cũng hy vọng người trước mắt mình cũng đều trả qua ngày lành, không có phụ tâm ý nàng.

"Bất quá, phủ công chúa này quả thực tâm tư đủ." Trương Như Vân một bên nhìn trà hoa hồng trên tay, lại thấy trên bàn phần lớn là điểm tâm làm từ hoa, mỉm cười, ôn hòa nói: "Vãn là tâm tư biểu muội cẩn thận." không phải ai cũng thích ăn thịt như vậy, như vài vị biểu tỷ của A Nguyên, khẩu vị có chút thanh đạm, A Nguyên tự nhiên cũng muốn tồn chút tâm tư.

Được Trương Như Vân khen, A Nguyên đắc ý cười vài tiếng, liền bại lộ tướng mạo sẵn có: "Ta cho người cắt không ít hoa cúc, chốc nữa chúng ta nấu lên, mỹ vị!!"

Lời nói không rời nghe chính như vậy, liền làm vài nữ hài cười ra tiếng, A Nguyên thấy các nàng tự tại, ánh mắt rơi vào Tề Thiện đang mỉm cười như mấy vị tỷ tỷ, trong lòng lặng lẽ sốt ruột.

Từ hoàng huynh kia của nàng sẽ không ngốc đến mức không rõ ý tứ của mình chứ? Điều kiện tốt thế này, nay, mặt trời lên cao, người thế nào còn không thấy đâu?

Nếu không phải vì hấn, mình có thể đẩy A Dung ra sao?

Lòng như lăn trên đồng lửa, A Nguyên trên mặt lại chỉ làm ra vẻ bình tĩnh, nghe các tỷ muội đùa giỡn nhau, còn thêm chút lời, nghe loáng thoáng thấy có người mình quen biết, vội vấp hỏi: "Là vị tỷ tỷ Trầm gia nào?" Nghe nói Tam công chúa tự mình tới cửa cầu hôn cho tiểu thúc mình, A Nguyên nghĩ tới hai vị cô nương Trầm gia kia, có chút tò mò hỏi.

"Là nhị phòng Trầm gia A Dao." Nghĩ tới hai nữ tử ngày đó, A Nguyên hoạt bát sáng sủa, hơn xa so với đường muội thanh cao kia, Tề Nhã liền cười nói: "Tam công chúa thành ý thật đầy, Trầm gia thế này mới đồng ý, liền hướng Trầm phủ đưa không ít lễ, rất là coi trọng." nói xong, thấy A Nguyên khẽ gật đầu, nhíu mày hỏi: "Chỉ là tam phòng, hôm nay có chút biến cố. Ta biết người cùng bá phu nhân cảm tình tốt, trong chuyện này phải cẩn thận chút, chớ để bá phu nhân khó xử."

"Tam phòng có chuyện xấu?" Đầu năm nay, người nhà không tốt, chẳng sợ chia nhà đều là chỗ quyết định hưng suy của gai đình, A Nguyên nghe xong cả kinh, nghĩ tới ngày ấy phu nhân Thành Dương bá chưa lộ ra điều gì, vội vàng hỏi: "Đi có chuyện sao?"

"Đi vô sự." Mẫu thân Tường Như Vân cũng có giao tình với phu nhân Thành Dương bá, khi A Nguyên chưa sinh ra thì phu nhân Thành Dương bá thương yêu nàng nhất, nay vẫn thập phần thân cận, thấy A Nguyên nóng vội, vội trấn an sờ sờ mặt nàng nói: "Là nhà mẹ đẻ thái thái tam phòng." Thấy A Nguyên lộ ra dáng vẻ bưng bít đại ngộ, hiển nhiên là nhớ ra chuyện trụ cột nhà kia bị hạ ngục, thấp giọng nói: "Đại lý tự tra ra, tổng cộng mười tội lớn, nếu không phải Hoàng thượng niệm tình Thành Dương bá, chính là xem xét tội danh một nhà lưu đầy."

Kỳ thật tấu chương của Đại lý tự, cũng là thỉnh xét nhà, nam tử trưởng thành đều tội đây, vẫn nhờ Hoàng thượng e sợ kinh hành thừa dịp dẫm Thành Dương bá thêm một cước, bởi vậy lưu án, sau sửa lại tấu chương, chỉ xử cách chức, xét nhà, ba đời sau không cho thi khoa cử, vẫn để lại cho cả nhà một đường sống. Bất quá Hoàng thượng mấy năm nay ra tay càng thêm ôn hòa, có thể có cục diện này cũng bình thường, trong kinh tuy chỉ trích Thành Dương bá nhiều, đến cùng chỉ là tiểu nhân ghen tỵ. Nhưng mà, nghĩ tới đại quan môn to lớn, suy tàn chỉ trong mấy ngày, Tường Như Vân cũng có chút thổn thức.

"Từ trước, còn qua lại với tiểu thư nhà này, tuy tính tình không hợp nhau, chỉ là mắt nhìn người mình quen biết cứ như vậy thay đổi, trong lòng đến cùng cũng khổ sở." Tường Như Vân lắc đầu thở dài: "Hoàng thượng dùng nhân tâm để cai trị, tha một nhà, lại để lại một tòa nhà, đây chính là có thể cho bọn họ có chỗ đặt chân." Thấy A Nguyên nghe đến đó sắc mặt thay đổi mạnh, nàng vội vàng hỏi: "Chẳng lẽ ta nói sai?"

"Nhà bọn họ nay suy tàn, nghèo khó, chẳng phải còn muốn tống tiền nhà đi?" A Nguyên nhìn Tường Như Vân trên mặt không ngờ nói: "Biểu tỷ cũng biết, di là mềm lòng nhất, như này sau này thành lệ, không chỉ nuôi tam phòng nhà hần, lại giúp nuôi nhà của tam phòng..."

"Cái này sẽ không có đâu." Tề Nhã do dự nói: "Nghe nói nhà kia là thanh lưu (*dòng trong*- theo từ điển Hán Việt), ít nhiều có khí khái."

"Thời điểm có uy danh mới có khí khái." Tề Thiện lại sâu sắc hơn, khẽ cau mày nói: "Chỉ cần một gia đình này, nói là cầu bá phủ giúp họ giáo dưỡng mấy cô nương, đã là rất phiền toái." Có thể đường ra mẫu nữ như tam phòng, còn phạm nhiều chuyện như vậy, thật là người thanh cao sao? Tề Thiện đã giúp mẫu thân phu nhân anh quốc công quân gia từ sớm cũng không tin.

Nàng đang cảm thấy ngày sau hần là phải thỉnh mẫu thân nhắc nhở phu nhân anh quốc công vài câu, dù sao lấy quan hệ mấy nhà thông gia với anh quốc công, đều là vinh cùng vinh, e là người không biết tâm tư người khác sẽ bị làm hỏng mất, vừa ngẩng cao đầu, thì cách đó không xa, đang có một thiếu niên cao lớn đứng dưới tàng cây, si ngốc nhìn qua phía này...

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57-2

Editor: Kim Chi

Tề Thiện cả kinh, kinh ngạc rằng Phượng Minh trăm phương tính kế để lọt vào mắt nàng, chẳng biết tại sao trong lòng trầm xuống, nhưng lúc sau, lại thấy có chút thần nhiên tự tại.

Nàng không biết Phượng Minh thích nàng vì cái gì, nhưng mà đối với Tề Thiện mà nói, lại chưa bao giờ có ý áp đặt nàng.

Nàng chính là người suy nghĩ nhiều như vậy, trù tính trăm loại, Phượng Minh nếu lúc này thấy rõ bộ mặt đích thực của nàng mà thất vọng rồi đi, hơn xa so với ngày sau thành hôn phát hiện ra, phu thê bất hòa cả đời thống khổ, bởi vậy căn đo đong đếm cẩn thận, nàng liền không hề cảm thấy hoảng hốt, chỉ bình tĩnh đứng dậy gạt đầu cùng bọn tỷ muội đối với Phượng Minh đang bước nhanh tới đây, không có gì khác thường.

Ở đây đều là tấu từ đệ muội của Phượng Minh, huống hồ đều rất thân cận, Phượng Minh cũng không lo sẽ bị chỉ trích, huống chi hôm trước hần còn bị Hoàng thượng tự tay đánh đòn cảnh cáo, nay còn hoa cả mắt, trong lòng gấp đến độ hoảng, lại sững sờ nhìn nữ tử liễm mục bình tĩnh trước mắt, bàn tay nắm chặt đến đỏ mủn, tim đập bùm bùm, thế này mới khó khăn mở miệng: "Nhị, nhị, nhị..."

"Nhị cái gì a?" A Nguyên vùng tay vùng chân, vừa quay đầu đã thấy hần vẫn còn "Nhị", liền cảm thấy đường huynh này cũng thật là đủ nhị (*ngốc*).

"Nhị cô nương thật trí tuệ, chu toàn mọi mặt, khiến người khâm phục." Phượng Minh vừa rồi trốn tránh nghe lén Tề Thiện nói chuyện, nghe nàng phân tích những chuyện kia rất là toàn diện, chỉ cảm thấy trong lòng sùng bái không chịu được, nghĩ đến nếu sau này lấy được vợ bình tĩnh cẩn thận như vậy, Thành vương điện hạ sung sướng cõi lòng, cười ngốc nói: "Lòng hại người không thể có, tâm phòng người không thể không! Nhị cô nương cẩn trọng, có thể thấy được đối với phu nhân Thành Dương bá là chân tâm nhớ mong, tâm ý như vậy, không biết, không biết..." hần nhìn trộm A Nguyên xin một ánh mắt, đôi mắt là sự nghi hoặc của bé mập này, đích thực cảm thấy đường muội này không cho mình cơ hội, đành phải mặt dày nói: "không biết tiểu vương có phúc khí này hay không, về sau được nhị cô nương ở bên."

nói xong, thiếu niên này nín thở, bộ mặt đỏ rực.

Nhị cô nương kinh ngạc cực độ.

Nam tử bình thường, không phải đều thích nữ tử tiểu bạch hoa thiện lương thuần khiết hay sao? Tha phương vẫn chờ ảo tưởng trong lòng vị Thành vương điện hạ này tan biến, vô cùng đau đớn tự hỏi mình "Lòng từ bi của nhị cô nương ngơoi đâu?! Ngơoi làm sao có thể nghĩ như các cô nương đánh thương kia!" Vấn đề ngu xuẩn như vậy, làm thế nào lại biến thành một màn trước mắt chứ?

Nâng mắt sững ờ nhìn hoàng tử nhìn mình đỏ mặt này, Tề Thiện rất muốn hỏi một chút kịch bản có cầm nhầm hay không, nhưng mà lúc này sao nàng có thể nói ra lời này chứ? Đành phải luống cuống đứng tại chỗ, nhìn đôi mắt thiếu niên trước mặt trong trẻo thấu triệt, chẳng biết tại sao, trong lòng hơi chấn động, khóe miệng không tự chủ câu dẫn.

Nếu có thể cùng người như vậy sống đến đầu bạc, cũng là một chuyện rất hạnh phúc.

Mẫu thân luôn nói nàng tính kẻ quá mức, sau không dễ có lương duyên, nhưng mà nay, không phải có một người như thế, cho dù biết rõ con người thật của nàng, vẫn nguyện ý thích nàng hay sao?

A Nguyên vốn còn muốn tiếp tục nhìn xem hoàng huynh không rõ ý tứ ám chỉ, vậy xem một chút vương gia là tỏ tình như thế nào, lại bị Tường Như Vân xách lỗ tai, nghe răng trợn mắt bị nhắc đi.

Tề Thiện nhìn bé mập lưu luyến không rời kia, liên tiếp quay đầu lại, rồi mới nghiêng đầu mỉm cười một chút, thấy Phụng Minh kia thấy mình cười, cũng cười theo, mặt hơi có chút nóng lên, hơi hơi khôi phục bình tĩnh liền hỏi: "không biết vương gia..."

"Ta thích nàng!" Phụng Minh nghĩ vừa lúc trước, mẫu phi nói rằng nàng thích nói thẳng, nhất thời nhẹn không được lớn tiếng nói: "thật sự thích!" Thấy không chỉ Tề Thiện khiếp sợ, ngay cả A Nguyên vốn cho rằng mình lần này không đùa cũng quay phắt đầu lại, dùng ánh mắt bất quái mà nhìn, Phụng Minh vì sự vọng động của mình mà yên lặng rơi lệ, chỉ lui đầu nhỏ tiếng nói: "Thích nàng đã lâu rồi, chỉ là ta sợ nàng cảm thấy ta đường đột, bởi vậy không dám nói chuyện cùng nàng." hần nàng mắt, nhìn tư thái nữ tử trước sừng sốt sau lặng lẽ lắng nghe, trong lòng chỉ cảm thấy tình ý như muốn trào ra, thấp giọng nói: "Ta người này, có chút lỗ mãng, không bằng mấy vị ca ca thông minh, đời này, chỉ có thể làm một tôn thất nhân tàn, sống nhờ vào tước vị phụ hoàng ban."

"Ngài là thân vương." Mắt thấy Phụng Minh có chút thất thần, Tề Thiện lại không đành lòng nhìn hẫng sụp, ôn hòa nói.

"Nhưng mà vẫn không xứng với nàng." Phụng Minh nhìn thấy gương mặt thân thiết của nàng, lộ ra ý tươi cười, trầm giọng nói: "Ta có thể đưa cho ngơoi, chỉ có mộ trái tim chân thành này." hần dùng tay đặt lên ngực, ngừng đầu, dùng thanh âm nghiêm túc trịnh trọng nói: "Ta cả đời này, nguyện làm theo vương thúc, không nạp trắc phi, đời này, ta đối tốt với nàng." Thấy Tề Thiện nhìn mình không nói lời nào, hần cố cười nói: "Ta sẽ không nói lời dễ nghe, cũng không cố dễ người ta thích, nhưng mà ta đối với nàng là chân tâm, nếu ngày sau ta thay lòng đổi dạ, thiên lôi đánh xuống..."

"Chớ tự nguyện rửa mình." Nhìn thiếu niên chân thành trước mắt, Tề Thiện chỉ thờ dãi một cái nói: "Lời của điện hạ, đã là lời nói dễ nghe nhất ta từng được nghe."

Phụng Minh ngơ ngác, còn có chút phản ứng không kịp với ý tứ người trong lòng.

"Hoàng thượng, nguyện ý tứ hôn sao?" Nữ tử phủ anh quốc công, nhận định một người, sẽ quả quyết, lại càng sẽ không ra vẻ mặt tự nhiên. Tề Thiện bị Phụng Minh rung động, lúc này chỉ cười một tiếng, nhìn thiếu niên đã ngây người như ngỗng, nghiêng nghiêng đầu cười nói: "Nếu không có tứ hôn, gia phụ sẽ không đồng ý." Bất quá, nếu thiếu niên nghiêm túc như vậy dám đi tới trước mặt mình, nói vậy việc tứ hôn, đã được Hoàng thượng nhận lời.

"Có có có!" Phụng Minh đầu óc dừng hoạt động không biết bao lâu, lúc này rốt cuộc kịp phản ứng, thấy Tề Thiện nghiêng đầu giấu nụ cười qua khăn tay, tâm tình cứ như bay lên trời xanh, lại dùng sức tự cầu mình một cái, kinh hi nói: "Lần này không phải đang nằm mơ!" Tề Thiện nguyện ý gả cho hần, đây là mộng hần thích nhất, không biết đã mơ qua bao lần, nay mộng đẹp thành sự thật, Phụng Minh chỉ muốn ôm chặt thiếu nữ trước mặt vào lòng, nhưng mà cũng biết Tề Thiện là vì chân tâm của mình nguyện ý cho mình một cơ hội, ngày sau còn cần dùng tâm thật hùn làm nàng thừa nhận mình, nhẹn được vui vẻ trong lòng, nhìn Tề Thiện nói: "Cám ơn nàng!"

Tề Thiện nhìn thiếu niên như vậy, đến cùng không có hối hận.

"Ta còn một ngày, sẽ mang lại bình yên cho mỗi ngày của nàng!" Phụng Minh thấp giọng nói: "Về sau, Thái tử vào chỗ, chúng ta đón mẫu phi ra, đóng kín cửa sống cuộc sống của chúng ta." hần biết mình không biết lục đục đấu tranh, cũng chưa bao giờ nghĩ tới vào triều, chỉ mong về sau thanh nhàn tự tại, bên người có mẫu phi muội muội cùng tức phụ của mình, cả đời bình an.

"Ta vừa đáp ứng điện hạ, vô luận điện hạ ngày sau thế nào, đều cả đời tương tùy." Tề Thiện cảm thấy lời này là lời nói khiến người đỏ mặt nhất, nhưng mà nhìn thấy Phụng Minh nhìn mình ánh mắt mang theo bất an cùng ngưỡng mộ, trong lòng mềm nhũn, vẫn nhẹn không được trấn an hần.

"Tất cả lời nói của nàng, ta đều tin!" Phụng Minh trọng trọng gật đầu, sau, trước vẻ mặt vui vẻ của Tề Thiện loay hoay nói: "Chốc nữa, còn đến thỉnh phủ quốc công?" Thấy Tề Thiện gật đầu, hần cực cao hứng, nói tiếp: "Còn có chỗ phụ hoàng, nàng yên tâm, việc tứ hôn, ta đều sẽ lo liệu ổn thỏa, ta, ta sẽ làm nàng trở thành người khắp kinh thành đều hâm mộ!" Dứt lời, hần lau mồ hôi trên trán, cười ngây ngô một chút, liền lấy ra từ trong ngực một tá khế ước địa khế, miệng đường đường chính chính nhét vào tay Tề Thiện đang kinh ngạc nói: "Đây là mẫu phi đưa cho nàng."

"Cho ta?" Tề Thiện sờ địa khế thật dày này, sau lật lật, thấy đều là ruộng tốt cùng cửa hàng nào nhiệt khắp nơi, trong đó còn có mấy nơi rất nổi tiếng, liền cả kinh, trịnh trọng muốn trả thứ này lại: "Vô công bất hưởng lộc."

"Mẫu phi nói, nếu nàng đáp ứng, sau này sẽ là vợ ta." Phụng Minh nói đến "Vợ", lại cười ngây ngô chút, sau dùng thanh âm lý trực khí tráng nói: "Làm

phu quân, không phải hẳn là đều giao thân gia cho tức phụ bảo quản sao? Mẫu phi nói, thứ này vốn nằm đó tại thời điểm ta rời cung nhập phủ nên lấy ra, chỉ là phủ kia của ta lạnh lùng thật, chỉ có mấy tiểu tư quản gia, nào có thể phó thác này nọ? Nay phải nên cho nàng, đều là nàng cùng ta, ta..." hẳn muốn nói nhi tử của ta, chỉ là không có can đảm nói ra tà tâm này.

"Được đằng chân lân đằng đầu." Tề Thiện thấy ánh mắt Phụng Minh tặc hề hề, trên mặt cũng đỏ hồng, chỉ nhét đám địa khế vào ngực Phụng Minh, dậm chân đi.

Phụng Minh chưa thấy Tề Thiện xoay người trong nháy mắt, nụ cười trên mặt đã không che giấu được, lúc này túm địa khế trong ngực, nhắm mắt theo đuôi phía sau Tề Thiện hỏi: "Ta nói sai gì sao? Nàng đừng giận, ta bồi thường cho nàng." hẳn bồi tội cho hai muội muội quả thực như ngựa quen đường cũ, lúc này liền cảm thấy hẳn là nên làm cu li cho người trong lòng, cười lạnh nói: "Nàng không thích, vậy thì để sau khi thành thân hẵng bàn. Trước đây, không nghĩ có thể trò chuyện thế này, chỉ cần có thể thấy nàng, ta liền khoái hoạt." nói xong, lại cảm giác thấy dưới chân áo choàng có gì đấy bám lấy, vừa cúi đầu, liền thấy A Nguyên không biết đến lúc nào lộ ra vẻ cười gian trá nói với hẳn: "A Nguyên bồi tử hoàng huynh trò chuyện nha."

"Ngươi!" Mắt thấy Tề Thiện bụm mặt thật nhanh xâu hồ đi, Phụng Minh lòng hận không thể đi theo, cúi đầu nhìn bé mập này vừa cho một kích, không dám xuống tay với đứa nhỏ, chỉ có thể thăm thiết cúi người hỏi: "Tổ tông, tổ tông! Ngươi có biết ngươi vừa làm gì không?" Thành vương không dễ dàng ăn ý với giai nhân, lại bị đứa nhỏ bướng bỉnh này cắt đứt, có không khiến người ta học máu sao?!

"Cẩn thận đường đột giai nhân nha hoàng huynh!" Công chúa điện hạ cả hai đời đều không có kinh nghiệm yêu đương, lúc này còn liếm mặt khoe khoang thường thức của mình, lắc lư lắc cổ nói với Phụng Minh: "Biểu tỷ ta, da mặt rất mỏng! không dễ dàng mới đáp ứng ngươi, đây đã là cực hạn, ngươi mặt dày chết như vậy..." Thấy Phụng Minh trừng nàng, A Nguyên liền hàm súc nói: "Nhiệt tình như vậy, làm biểu tỷ không biết giải quyết như thế nào." Câu hôn xong liền giao phó thân gia, nàng như thế nào không gặp được phu quân tốt như vậy? A Nguyên có chút phiền muộn liếc mắt nhìn Phụng Minh đang gật đầu liên tục, tròn mắt chuyển chuyển nói: "Thời gian này, hoàng huynh vẫn là muốn nói chút lời dễ nghe với cậu ta, đúng hay không?"

"thật quá đúng." Phụng Minh sờ sờ đầu nhỏ của A nguyên, thấy bé mập này ngửa đầu cao cao ngông cuồng tự đại, liền cảm kích nói: "Hoàng huynh có hôm nay, đều là công lao của A Nguyên! Tình cảm này, ta ghi tạc trong lòng! Ngày sau cần rút đao tương trợ, chỉ cần một câu nói!" Dứt lời, thôi nhìn về phía hướng đi của Tề Thiện, cảm thấy lúc này thu phụ nhạc mẫu Thái son quan trọng hơn chút, đi băng băng như gió ra khỏi phủ công chúa, vừa mới ra cửa, liền thấy cổng ngoài phủ Túc vương, Túc vương xuống ngựa vào nhà, thấy Phụng Minh hấp tấp, liền mỉm cười giương giọng nói: "Đây là bị A Nguyên đuổi ra ngoài?"

"Hoàng muội ôn nhu, nào có thể làm chuyện như vậy, vương thúc nói giỡn." Phụng Minh lúc này nhìn ai cũng thấy vui vẻ, vội vàng hành lễ với Túc vương.

Ôn nhu?

Mặt cười của Túc vương lặng lẽ vụn vụn, hẳn lại đuối lý, cũng không có da mặt dày như thế, cảm thấy bé mập nhà mình xung quanh phóng hỏa quấy rối thực ôn nhu.

Bất quá Túc vương vẫn không thấy cái này là vấn đề gì, thấy cháu mặt mày hơn hờ, trong lòng vừa động, mỉm cười hỏi: "Đây là có hi sự gì?" Trong lòng cũng đã đoán được vài phần duyên cớ.

"Đại hi của cháu." Phụng Minh thấy Túc vương, liền nhớ đến một chuyện nghe được trong phủ an quốc công hôm trước, cảm thấy chính mình cần nên học theo vương thúc, vội vàng cung kính nói: "Còn có một chuyện, muốn thỉnh giáo vương thúc."

"Chuyện gì, nói đi." Túc vương ném roi ngựa trong tay vào lòng tiểu tư bên cạnh, rất có một phen phong lưu thoải mái, lúc này chỉ cười nói: "Vương thúc đã từng giấu giếm gì ngươi chưa?"

"Chính là..." Phụng Minh lúc này nhìn bốn phía xung quanh một lần, liền tiến lại bên tai vương thúc phong tư không giảm năm đó, nhỏ giọng hỏi: "Vương thúc, năm đó thúc viết thư cam kết như thế nào, cho tiểu cháu làm tham khảo, đừng để cháu đi chặng đường dài oan uổng." Cuối cùng thư cam kết chỉ cần có thể làm lão nhạc phụ vừa lòng, chuyện vui này, không phải thành công rồi sao?

Nụ cười tuấn mỹ trên mặt Túc vương, trong ánh mắt tha thiết của đứa cháu, đọng lại.

Túm roi ngựa vừa quăng đi lại, hẳn đột nhiên thấy rất ngứa tay.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58

Editor: Kim Chi

Lịch sử của hẳn bị cháu ruột vạch trần, Túc vương nhẫn không được mà cũng không muốn nhẫn.

Kéo thẳng cháu chẳng hay ho gì vào phủ Túc vương, nghe tên tiểu này kêu cha gọi mẹ, Túc vương xót xót trong lòng mới thả Phụng Minh bỏ lết đi, ném roi ngựa lên mặt đất, liền hướng chỗ Túc vương phi mà đi. Chính được thẳng cháu, Túc vương hiện tại hết sức thần thanh khí爽, bởi vậy bước vào đại sảnh, thấy Túc vương phi chống cằm không biết đang suy nghĩ cái gì, rất đáng yêu, không khỏi ra hiệu cho nha đầu hầu hạ đi ra ngoài, tươi cười ngồi phía đối diện thê tử hỏi: "Đây là đang suy nghĩ cái gì vậy?" Túc vương khi khó được thời điểm nghiêm túc như vậy, cũng làm Túc vương cả thấy tò mò.

"A Ngọc A Khuyết hai đứa nhỏ này, hôm kia lại đi đánh nhau, vừa mới có người đến cửa cáo trạng." Túc vương phi liền giận dữ nói: "Từ lúc còn nhỏ đã đánh nhau, đến Thuận vương còn dám động tay, không phải có chút bá đạo sao?" Phụng Ngọc Phụng Khuyết là hai nhi tử nhỏ nhất của Túc vương, hay ở trong cung đều rất được coi trọng, lúc sau còn có A Nguyên rất được sủng ái, hai người ở trước mặt Thái Hậu cũng rất đắc ý, bởi vậy đường thành tính nết bá vương như vậy, làm Túc vương phi đau đầu không đỡ được.

"Như này đã tính là gì." Túc vương lại không lưu tâm, chỉ ngồi qua bóp trán cho Túc vương phi, thì thầm bên tai nhẹ nhàng cười, làm tức phụ mặt đỏ đến lên, cảm thấy hết sức hài lòng.

Suy đi tính lại, nếu không có thư cam kết năm đó, vợ hắn có thể đã gả cho kẻ khác rồi? Túc vương diện hạ nhân cách, mị lực đã quyến rũ tiểu cô nương nên mới có thể ước hẹn chung thân sớm như vậy.

Cảm thấy cháu mình về điểm này thúc ngựa cũng đuổi không kịp, Túc vương liền vừa cười vừa nói: "Nhà chúng ta, hiển hách quá mức, đều là người mũi nhọn không làm hoàng huynh lo sao? Lão tam lão tứ cũng không tệ, nàng nhìn Phụng Minh xem, so với tam hoàng huynh của hắn đầu óc kém bao nhiêu? Càng khiến Hoàng thượng thích hơn phải không?" Thấy Túc vương phi nghi ngờ quay đầu nhìn hắn, Túc vương cười thờ dãi: "Cẩn thận có chỗ tốt của cẩn thận, hai đứa nhỏ không có gì kiêu kỳ như vậy, cũng không hẳn là chuyện xấu." Phụng Khanh Phụng Đường quá mức khôn khéo, có hai đứa ngọc trung hòa một chút, phủ Túc vương tổng quan lại không chối mắt.

"Ta không hiểu mấy chuyện này, chỉ là chàng nói như vậy, ta sẽ nhớ trong lòng." Túc vương phi rúc vào trong ngực trượng phu, thủ thi: "Chàng sẽ bảo vệ mẹ con chúng ta."

"Ta phải che chở thất cô nương của chúng ta chứ." Túc vương thom thom đầu ngón tay Túc vương phi, trên mặt lộ vẻ nhân nhật ôn nhu, cười cười, thấy Túc vương phi đỏ mặt đầy hân, cười lớn nói: "Lúc ta vừa về, gặp Phụng Minh, tiểu tử này mặt mày hồng hào, chỉ sợ là chuyện tốt trước mắt." Thấy Túc vương phi nghĩ không ra, cười nói: "Đứa nhỏ A Nguyên này, cũng không biết là giống ai, chỉ thích mấy thứ náo nhiệt như vậy."

"Nếu không phải trong lòng có Thành vương, A Nguyên lại không ngốc, làm sao lại đẩy Thiện Nhi vào hố lửa chứ?" Túc vương phi mỉm cười nói.

"Nàng coi hoàng gia là hố lửa?" Biểu hiện trên mặt Túc vương liền cổ quái, nhào tới Túc vương phi đang khách cười, há mồm lộ ra miệng đầy răng nanh, cắn chặt trắng nõn tức phụ đến cầu xin tha thứ, cũng không đứng dậy, chỉ đè nặng Túc vương phi cười nói: "nói như vậy, phu quân nàng, là củi trong hố lửa đúng không?" Trông mặt hắn chuyển chuyển, thanh âm khàn khàn, chậm rãi ghé vào hõm cổ mảnh khảnh trắng mịn của Túc vương phi cắn cắn, giọng nói mang theo vài phần mỉa mai: "Chẳng lẽ, nàng chính là con thỏ nộn nộn nhảy trên đồng lửa?"

nói xong, có chút nhịn không được, muốn đem thỏ con này một ngụm nuốt trọn.

Ngay lúc Túc vương há miệng, chợt nghe thấy ngoài cửa rắc một tiếng, vẻ tươi cười trên mặt Túc vương phi thay đổi, một phen đẩy phu quân xuống đất, sửa sang lại xiêm y của mình, vội vàng hỏi: "Là ai?"

Cách một lát, không có tiếng trả lời, Túc vương đen mặt, lửa nóng không dễ dàng tiêu tan, tự mình ra khỏi phòng, liền thấy xa xa bên ngoài có mấy cái nha đầu, đều cúi đầu, không dám ngẩng lên nhìn, trong lòng nghi hoặc, lại thấy trước thềm rơi một túi hà bao thu hương sắc nhỏ nhỏ tinh xảo, mở ra còn có mấy khối mứt hoa quả thịt khô, khỏe miệng giật giật, lập tức muốn đi đánh mông đứa nhỏ A Nguyên này, đến cùng vẫn nhịn được, chỉ trở về phòng cười với Túc vương phi có chút bất an nói: "không sao, là đứa bé A Nguyên vừa mới đi." Dứt lời, liền đặt hà bao trước mặt Túc vương phi.

"Giữa ban ngày, chàng đùa giỡn như vậy, về sau, bảo ta làm sao nhìn mặt khuê nữ đây?" Túc vương phi biết hóa ra là A Nguyên bắt gặp bọn họ thân thiết, nhất thời quá xấu hổ, thăm oán Túc vương chỉ biết làm chuyện xấu.

Đối mặt với ai oán của tức phụ, Túc vương lặng lẽ gánh chịu, dỗ dành Túc vương phi, mới dụ được nàng cười, bản thân mới quay người đi, chuẩn bị cùng khuê nữ nói chuyện nhân sinh lý tưởng.

Mà tâm can A Nguyên lúc này nhảy bùm bùm một trận, biết lần này là tai vạ đến nơi rồi, chỉ cho cung nữ đi ra ngoài, chính mình chạy lẻ lười lao về phía giường, tự mình lăn thành một quả cầu, trốn trong lớp chăn thật dày, thế mới yên lòng, không lo chốc nữa cái mông nhỏ bị quật, sau, liền oán thầm hai cái gia hỏa khuê nữ đã đã lớn một bó, thế mà trong buồng còn không che đậy nhu tình mặt ý, cũng không sợ bị ai bắt gặp.

Hôm nay Phụng Minh tỏ lộ một phen, Tề Thiện còn lo đại sự, nào còn có thể ở lại phủ công chúa? Chỉ tạm biệt A Nguyên, liền hồi phủ báo với trưởng bối.

A Nguyên làm việc tốt như vậy, trong lòng tự nhiên cũng thật vui vẻ, bởi vậy liền vội vã chạy về muốn khoe khoang công lao của mình cho Túc vương phi, đoạn đường này rất hào hứng, tuy vào vào cửa nghe hạ nhân trong phủ nói Túc vương chính Phụng Minh một hồi, nhưng nàng cũng không để ý, vì tình cảm hai thúc cháu rất tốt, quật đánh cũng chỉ một hai cái thôi, đến viện Túc vương phi còn không đợi mấy nha đầu ngăn trở, đã lao vào sảnh, ai biết sẽ bắt gặp chuyện như vậy đâu?

Ủu xìu nằm lý trên giường chờ tức phụ đến "tâm sự" với mình, A Nguyên lại chẳng biết tại sao, nghĩ tới chiếc cổ trắng nõn tinh tế của A Dung, trong lòng luôn cảm thấy ngứa ngáy, mặt A Nguyên cũng đỏ lên, run run lỗ tai nhỏ liu liêu niệm kinh, nghĩ niệm bay cổ A Dung ra khỏi đầu, mới niệm vài câu, liền thấy Túc vương đen mặt vén màn tiến vào, lộ ra vẻ tươi cười rất có hàm nghĩa với mình. Lúc này đây, cũng không cần niệm kinh, A Nguyên

lặng lẽ ngẩng đầu, chờ đợi vận mệnh bé mập bị quật.

Đến khi Phụng Khanh nhận được thư đến cứu muội muội, Túc vương đã quật xong hai cái móng, sung sướng rời đi, chỉ để lại bé mập trong chăn lệt lết đầy mệt.

Đối với bi kịch bậc này, Phụng Khanh cũng thật bất đắc dĩ, cũng không không thể hô to một tiếng "Báo thù", quật lại phụ thân?

An ủi muội muội đáng thương một hồi, Phụng Khanh ưng thuận mọi chuyện, thế này mới thấy vật nhơ rơm rì mặc áo ngủ. Giấc ngủ này liền không biết trời đất gì nữa, tóm lại ngày hôm sau, A Nguyên tỉnh thần phần chân lên xe đi phủ Thành Dương bá, công chúa điện hạ đã tha thứ cho phụ thân thẹn quá hóa giận, chỉ nhẹ nhàng sờ ờ hà bao Túc vương phi mới thêu cho nàng, mở miệng hà bao, ngửi hương mứt qua quả nhàn nhạt, nghĩ mẫu thân đối với mình đúng là thâm tình thâm thiết, thật hoài niệm đôi mắt u ám của Túc vương khi mình nhận hà bao này.

Tâm trạng không tệ, lúc đến phủ Thành Dương bá, A Nguyên trước mắt phu nhân Thành Dương bá tự ra đón mình tự nhảy từ trên xe xuống, hù phu nhân Thành Dương bá sợ hãi, tiến lên ôm lấy nàng, sáng giọng: "Nếu ngã, ai không đau lòng đây?"

Phía sau bà, A Dung không tự chủ đưa tay ra lại lặng lẽ rút về, nén kinh hi tống lòng, nở nụ cười.

"Nhất thời vui vẻ, làm di chán kinh rồi, là A Nguyên không phải." A Nguyên cười hi hi dụ dụ phu nhân Thành Dương bá, ánh mắt rơi lên trên người A Dung, không biết thế nào có chút tuần tra tới lui, bất quá trong ngực phu nhân Thành Dương bá thật ấm, A Nguyên cũng quên A Dung, chỉ vừa ôm cánh tay dì, vừa nhìn chung quanh một lần, thấy đứng đây không ít người, cả nhị phòng cũng ra nghênh đón mình, có chút ngượng ngùng, chỉ chui ra từ ngực phu nhân Thành Dương bá, cười nói với nhị thái thái Trạng gia: "Bản cung vốn là đến đây thăm dì, lại làm một gia đình đều bất an tĩnh, đích thực thẹn trong lòng."

"Như này đã tính là gì." Nhị thái thái Trạng gia này là người lạnh lẽo, chỉ liếc mắt nhìn phu nhân Thành Dương bá vẫn mỉm cười không nói gì, khóe mắt đuôi lông mày đều mang vẻ thân cận, cười nói: "Chẳng lẽ lại đây gặp công chúa một lần, có thể làm một ta? Ta cũng muốn trò chuyện cùng công chúa mà." nói xong, liền đẩy khuê nữ còn đang xấu hổ đứng bên, cười nói với A Nguyên: "A Dao ngày thường đi ra ngoài, công chúa thật che chở nàng, ta đã tạ người một lần, có gì vội vàng đâu?" nói xong, nghĩ tới bởi sự chiều chuộng của A Nguyên, khuê nữ của mình cũng có thể gả đến phủ Thượng thư, làm chị em dâu với công chúa, ánh mắt nhìn về phía phu nhân Thành Dương bá cùng A Nguyên càng thêm cảm kích.

Nếu không nhờ hai vị này, nữ tử trong kinh chẳng thiếu, nhị lão gia Trạng gia tuy lẫn lộn trong triều, nhưng không có được năng lực như vậy, có dám hỏi với phủ Thượng thư.

"A Dao tỷ tỷ thân cận với ta, ngài nói như vậy, có vẻ khách khí rồi." A Nguyên nói như bà cụ non xong, rồi trừng mắt nhìn A Dao vẫn đang đỏ mặt cười phía sau, liền cho người bùng ra từ trong xe một tráp khám nạm mã ngọc cười nói: "Hi sự A Dao tỷ tỷ ngày càng gần, đây là tâm ý của ta cho tỷ tỷ, tỷ tỷ đừng ghét bỏ, cứ cho là tình cảm của chúng ta."

"Như này sao có thể?!" Đầu năm nay, nào có chuyện công chúa tặng lễ thần nữ? Nhị thái thái Trạng gia không phải người chỉ biết đắc ý luôn miệng nói này nói nọ. Thấy A Nguyên đưa tráp cười, liền xin giúp đỡ từ đại tẩu tổng lòng mình là không gì không làm được, lại thấy phu nhân Thành Dương bá cười một trận nói với mình: "Nếu là tâm ý công chúa, cần gì chối, làm công chúa khó xử?" Thế này mới bảo A Dao cảm tạ A Nguyên, nhận lấy tráp, nhỏ giọng nói bên người phu nhân Thành Dương bá: "Nếu không nhờ tẩu tử, chúng ta nào có sáng rọi được như vậy?"

"Đây cũng là hai người bọn chúng hợp ý." Phu nhân Thành Dương bá thấy A Nguyên ăn mặt đơn bạc, vội vàng dẫn nàng về phòng.

Hai mẹ con nhị phòng Trạng gia cảm kích không thôi, hướng hồ cũng không coi là người ngoài, cùng hướng đi vào trong phòng, đi vài bước, A Nguyên dừng lại, có chút kỳ quái hỏi: "không biết A Kính ở nơi nào?" A Kính trong miệng nàng, là cô nương tam phòng Trạng gia nhân giới thanh cao, lúc này thấy bản thân mình tới, cô nương này cùng tam thái thái Trạng gia cũng không ra đón, có chút không vui.

Đối với việc một công chúa tới cửa báii phòng, đi ra gặp là cấp bậc lễ nghĩa nên có, hai mẹ con nhị phòng chẳng phải cũng ra đón sao?

A Nguyên đối với mấy cấp bậc lễ nghĩa này tuy rằng không thêm để ý, nhưng cũng không phải là trái hồng mềm. Như này chẳng phải rõ ràng là "Cũng không phải công chúa thật, chúng ta không coi người ra gì", tuy không làm A Nguyên nín thở, nhưng cũng có chút không vui. Tức ghen xưa nay không phải tính cách A Nguyên, lúc này, nàng càng thêm cảm thấy ánh mắt Tam công chúa không sai, chọn trúng A Dao làm em dâu, mà không phải A Kính không biết gì cả kia, thấy phu nhân Thành Dương bá mỉm cười nhìn nàng một cái, có chút chột dạ, sắc mặt hòa hoãn cười nói với nhị thái thái Trạng gia còn đang lúng túng: "Bất quá là ta thuận miệng hỏi, mọi người chớ để trong lòng."

Tuy ngoài miệng nói như vậy, đến cùng vẫn mang thù rồi.

"A Kính có chút chuyện, bởi vậy không thể ra đón." Nhị thái thái Trạng gia chân chờ một chút, liền hàm hồ nói.

nói tới cái này, A Nguyên nhảy bén nhìn thấy phu nhân Thành Dương bá thờ dài một hơi.

"Hôm nay là ngày lành, đừng nhắc tới chuyện này, làm A Nguyên vì nhà chúng ta mà lo lắng." Phu nhân Thành Dương bá cười chuyển hướng câu chuyện, điểm cái mũi nhỏ của A Nguyên nói: "Đứa nhỏ không có lương tâm, có đi ở đây, người còn mong chờ ai khác nữa?" Thấy A Nguyên cười hi hi ha ha, biết em dâu này của mình nhanh nhẹn miệng nhất, liền cảnh cáo nhìn nàng một cái, nhận lại một đôi mắt ủy khuất, phu nhân Thành Dương bá không khỏi dở khóc dở cười.

A Dung chỉ chậm rãi đi theo phía sau mọi người, nhìn A Nguyên lắc lắc thân thể nhỏ làm nũng với phu nhân Thành Dương bá, rất là thân cận, cũng cảm thấy vui vẻ, nhưng đôi mắt phụng lạnh lùng nhìn về phía hậu viện, lộ ra một tia tàn khốc, thấy A Dao khi nghe thấy A Nguyên hỏi, mặt đã có chút trắng.

đau lòng đường muội này, liền ôn hòa nói: "không cần để ý lời người bên ngoài."

"Đại ca." A Dao thấy phu nhân Thành Dương bá cùng nhị thái thái Trạng gia đã lôi kéo A Nguyên đi xa, hốc mắt đỏ lên nhỏ giọng nói: "Là ta, đoạt đi hôn sự của A Kính sao?"

"nói bậy bạ gì đó." A Dung mắng nhẹ: "Hôn sự này là Tam công chúa tới cửa cầu hôn, chẳng lẽ chúng ta còn có thể suy đoán lung tung ý tứ công chúa?" Thấy A dao có chút áy náy, liền trấn an nói: "Đừng nghe tam thẩm nói linh tinh, người cũng không nhìn một chút hôm nay nàng là cái bộ dáng gì, lời của nàng, người có thể tin sao?"

"Chỉ là.." A Dao há miệng thờ dốt, nhỏ giọng nói: "Ta mọi thứ không bằng A Kính, thế nào mà công chúa có thể nhìn trúng ta?" Tam công chúa thay nhà chông nàng phủ Lê bộ Thượng thư đến đề thân, mở miệng liền nói nhìn trúng mình, muốn kết thân, khi đó A Dao chỉ cảm thấy rất vui vẻ. Hướng hồ đây cũng là hi sự, trong nhà vui mừng, đại bá nương chỉ nghĩ nghĩ, rồi đồng ý luôn, không dễ dàng Tam công chúa đi, nàng chính là khoái hoạt, liền thấy tam thái thái Trạng gia dẫn A Kính lệ roi đầy mặt đi vào, chỉ nói phu nhân Thành Dương bá không công bằng, đoạt nhân duyên tốt từ tay A Kính sang cho nàng, cũng mặc kệ người bên ngoài nói như thế nào, nhất định là hai tẩu tử ở giữa đường làm khó dễ.

Nghĩ về ngoài tài năng A Kính quả thật hơn mình rất nhiều, A Dao liền nhịn không được suy nghĩ.

"Đây là duyên phận cá nhân, người là trưởng nữ nhà chúng ta, xứng đôi nhị công tử phủ Thượng thư, cũng là chuyện bình thường." A Dung khuyên giải muội muội, thấy nàng gật đầu, mỉm cười nói: "Ngày đó Tam công chúa lại đây cầu thân, người cũng trốn ở trong phòng, nhưng có từng thấy công chúa ân cần hỏi thăm A Kính một câu?" Thấy A Dao lắc đầu, hần ôn hòa nói: "Có thể chứ. Tuy người cho rằng bản thân không bằng A Kính, nhưng mà trong mắt người khác, A Kính..." nghĩ tới dáng vẻ đường muội thanh cao cao ngạo kia, A Dung liền lắc đầu nói: "A Kính thì không bằng người làm người ta quý mến."

A Dao từ nhỏ đã tin phục đại đường huynh này, nay thấy hần nói như vậy, trong lòng liền tin vài phần, đỏ mặt nói: "Làm đại ca lo lắng cho ta rồi."

"Người là muội muội của ta, đều là vì người lo lắng, chẳng lẽ ta không thể?" A Dung cốc một cái muội muội hay suy nghĩ lung tung này, thế này mới cười nói: "Có thể được công chúa nhìn trúng, là vì tính cách của người làm người ta yêu thích, đừng thay đổi, cũng không cần nịnh hót gì cả, cứ như vậy là tốt rồi." Giống như phu nhân Thành dương bá hóm hỉnh, nhị thái thái Trạng gia sáng sủa hoạt bát, A Dung nghĩ, Tam công chúa cũng sẽ thích A Dao trời sinh tính tình giống mẫu thân, có tâm muốn muội muội về sau gả cho người có thể tự tại chút, hần liền cười nói: "Ngày sau nếu có chuyện gì làm khó, nhìn xem nhị thẩm nói như thế nào với mẫu thân, người cũng nói như vậy với công chúa."

Nghĩ tới mẫu thân đã ba mươi tuổi còn ý lại bên người đại bá nương, bá nương đáng vẻ vừa bắt đắ dĩ vừa yêu quý, A Dao cảm thấy chính mình đã hiểu.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên dùng sức gật đầu với đường huynh hảo tâm, A Dao chạy nhanh như gió vào bên trong, bộ dáng hấp tấp này, chỉ làm A Dung bắt đắ dĩ đến cực điểm

Đến khi A Dung vào địa sảnh, liền thấy A Dao ánh mắt đã lấp lánh nhìn nhị thái Trạng gia lúc này đã không còn bộ dáng ôn trọng bên ngoài, nằm một bên ghé dài vừa len lén nhìn mặt phu nhân Thành Dương bá vừa bóc vỏ hạt dưa ăn, mắt thấy phu nhân thành Dương bá thấy nàng ăn vụng cũng không nói gì, chị em dâu hai người rất ăn ý, A Dao liền lặng lẽ nhớ kỹ, lưu lại về sau có việc gì sẽ dùng trước mặt Tam công chúa.

A Nguyên ngây ngốc biến sắc nhìn nhị thái thái Trạng gia túm lấy hai hột đào, không dám tin ngẩng đầu nhìn đi nhà mình, dụi mắt một cái, thế này mới về mặt vụn vụn ghen tỵ nói: "Di không cho ta ăn."

Nhị thái thái Trạng gia còn đang ăn vụng bị A Nguyên phá đá, ngượng ngùng chỉnh chỉnh thân mình, không dám ngẩng đầu nhìn sắc mặt phu nhân Thành Dương bá.

"Đề A dung bồi người, không phải thích hợp hơn sao?" Phu nhân Thành Dương bá chỉ cười cười, thấy A Dung đã đi đến đây ngồi bên cạnh A Nguyên, thế này mới cười nói với A Nguyên: "Hôm qua người thiết yến trong phủ công chúa, nghe nói rất náo nhiệt, liệu có chuyện gì lý thú không?"

Đương nhiên là có, chỉ là chuyện Phụng Minh cầu thân, còn có nhị phòng Trạng gia đang ở đây, A Nguyên cũng không thể nói, chỉ nhặt một chút chuyện thú vị, lại khoa trương một chút miêu tả cảnh đẹp trong phủ lúc ấy, rồi mới đặc ý rút đầu về, thấy A Dung buông mắt nghiêm túc bóc hột đào cho mình, ngón tay dài trắng nõn làm nàng hoa hết cả mắt, len lén nhìn trộm cổ dài tuyết trắng của thiếu niên này, A Nguyên không tự nhiên uốn éo người, chẳng biết tại sao, vội vàng cầm một ít điểm tâm trên đĩa đưa lên miệng A Dung nói: "A Dung ca ca thật cực khổ, ăn chút điểm tâm đi." Thấy tay nhỏ của chính mình còn có chút không được sạch sẽ, liền có lòng rút tay về, đến cùng lúc A Dung nhìn qua lại dừng lại.

A Dung thấy A Nguyên phồng mặt có chút bất an nhìn nàng, thấy tay nhỏ nhắn rút đi rút lại, chỉ cười cười, cũng không ghét bỏ, cúi đầu ăn điểm tâm trong tay A Nguyên.

hần vừa cúi đầu, cổ tuyết trắng cách A Nguyên còn gần hơn, làm A Nguyên chỉ dám nhìn thẳng về phía trước, vội vàng quay đầu lặng lẽ thì thầm mấy lần: mỹ nhân đều là họa thủy, xong xuôi mới len lén chùi chùi tay vào xiêm y, tự mình cố gắng ăn tiêu hột đào.

Nơi này chính là trò chuyện hoan hoan hi hi, ở trong sân tam phòng Trạng gia, một đôi mẫu nữ ngồi đối diện rơi lệ, không nói câu nào.

Đứng một bên có nha đầu nhìn động tĩnh bên ngoài, lại thấy hai vị chủ tử bên trong đều không có phản ứng, dậm dậm chân, không nhin được nữa liền tiến vào khuyên nhủ: "Vinh Thọ công chúa tới cửa bái phỏng, thái thái cùng tiểu thư không đi nghênh đón cũng được, nhưng ngay cả mặt cũng không lộ, đây chẳng phải là xem nhẹ công chúa sao?" Vinh Thọ công chúa tuy chỉ là nữ tôn thất, nhưng lại lịch lớn không dịch nổi, chộc nàng một cái, đắ tội phía sau không chỉ một nhà mà là hai nhà. Thấy tam thái thái Trạng gia chỉ cười lạnh không nói, nha đầu kia lấy trung tâm làm chủ, giận dữ nói: "Cửu lão gia hôm nay là cái tình trạng gì, chính là nghèo túng. Ngai nếu còn như vậy, trong nhà thật không còn đường sống!"

"Chẳng lẽ chỉ vì cái này, liền bảo bà bà như ta cúi đầu trước một đứa trẻ ranh?!" Tam thái thái Trạng gia là nữ nhân rất xinh đẹp, lúc này lễ hoa đại vũ, càng có phong tư, chỉ nằm lên bàn rơi lệ nói: "Người như đại tẩu vậy, từ nhỏ lớn lên, quen biết nịnh hót, nay đến cả một đứa trẻ con còn nịnh bợ. Ta làm không được! Dựa vào cái gì, dựa vào cái gì bắt ta chị kham khổ như thế?" Lại mắng tiếp nha đầu kia: "Mẹ người năm đó là của hồi môn của ta, ta còn muốn người cũng có khí khái của mẹ người, không nghĩ tới ở Trạng gia vài năm, lại thành con buôn như vậy!"

"Nô tỳ một lòng vì thái thái, đã bao giờ nói láo?" Nha đầu kia bị chủ tỳ dội cho xô máu chó lên đầu, cũng cảm thấy tâm tàn, lúc này liền khóc nói: "Nô tỳ khuyên thái thái, đừng vì xa cách với phu quân, lúc trước lão gia vì điều này không trở về nhà, nay, thái thái là muốn chân chính xa lạ sao?"

"Người nói cái hiếm lại sao!" Tam thái thái Trạng gia nghĩ tới trượng phu những năm này lãnh đạm, nay còn thấy chết mà không cứu, nhất thời nhin không được, vỗ bàn tức giận: "Ta là một tiểu thư muốn cái gì có cái đó, gả vào gia đình một người lính như hần, còn chưa đủ ủy khuất? Vì bà bà, ca ca, tẩu tử, liền khất khẩu với ta, cả nữ nhi cũng không để ý, đây là đạo lý làm vợ làm chồng? Trạng gia hần từ trước cũng bắt quá là trông trọt bên ngoài, xuất thân chân đất, lời nhận không toàn, vậy mà còn dám xem thường người khác, nay không đến, vừa lúc thanh tịnh!"

"Mẫu thân nói đúng." A Kính một bên liền rung rung nói: "Phụ thân cũng quá nhẫn tâm rồi, hôm qua mẫu thân mới nói muốn đón biểu tỳ đến ở, trò chuyện to nhỏ một chút, phụ thân lại không chịu, vô tình vô nghĩa như vậy, làm lòng người lạnh ngắt."

Nghe xong lời này, nha đầu kia ngay cả nước mắt cũng quên rơi, chỉ ngơ ngác nói: "Tiểu thư Cửu lão gia, bảo nuôi trong phủ chúng ta, đây cũng không đúng quy củ nha." Trách không được tam lão gia lại cãi nhau với thái thái, đóng sầm cửa mà đi, nếu mà nàng biết chủ tử nói đến cái này, nàng quý xin cũng không thể để chủ tử nói lời này ra khỏi miệng, lúc này nha kia tông lòng cũng biết không tốt rồi, bất chấp cái khác, thấp giọng cầu nói: "Thái thái, nay nhà chúng ta suy tàn, cần gì phải sinh hiềm khích với lão gia chứ? Tiểu thư phải gả cho người, thiếu gia còn đón dâu, cái nào không phải đại sự? Lão gia đối với ngài cũng có tình cảm, ngài nhẫn nhịn, bỏ qua chuyện này, chúng ta cũng..."

"Chịu thua?" Tam thái thái Trạng gia cười lạnh nói: "Ta là số hai không ai là số một! hần đối với ta như vậy, sau này, ta cũng không cần hần! Tình cảm..." Nàng oán hận nói: "hần chán ghét ta, thì nguyện ý cho hần đi tìm người mới chịu thua hần, dựa vào cái gì bảo ta ăn nói khép nép chứ?!"

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sùng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59-1

Editor: Kim Chi

A Nguyên lúc này đang nói chuyện vô cùng náo nhiệt với phu nhân Thành Dương bá.

Tam công chúa cầu cưới A Dao, chính là vì đám hỏi mà đến, nếu đã kỳ vọng, tự nhiên sẽ làm để người khác càng thêm coi trọng. Cách năm ba bữa liền đưa tới vài thứ, quý báu giống như trang sức trân cẩu, đơn giản như trái cây nơi khác tiến cống, chỉ cần có thể nghĩ tới, đều sẽ có một phần cho A Dao, cho nàng nếm mùi. Nếu đã như thế, phu nhân Thành Dương bá dĩ nhiên chân tâm cảm động, cũng không quên cấp bậc lễ nghi đáp lễ phủ Thượng thư cùng phủ công chúa rất nhiều thứ, hai nhà còn chưa kết thân, cũng đã rất thân mật. Tam công chúa nguyệt vọng đạt thành, Trạng gia cũng rất hài lòng, cả phủ Lễ bộ Thượng thư nhà chồng tam công chúa đều vui vẻ, là bộ dáng đại hoan hỉ.

Lại nghe nói vị phu quân tương lai kia của A Dao, nay ngày đêm đọc sách, thế muốn năm nay đạt được công danh tạo phúc cho thế tử cùng mình, Trạng gia càng hài lòng.

Ai mà không thích cơ chứ?

một phòng chính là cười nói thoải mái, A Nguyên còn hài lòng chỉ huy A Dung nước dâng tận miệng cho nàng uống, chợt thấy bên ngoài có một nha đầu vén màn tiến vào, hành lễ với mọi người, rồi đi tới bên người phu nhân Thành Dương bá thấp giọng nói: "Thái thái, tam lão gia cãi nhau với tam thái thái, tam thái thái nói nhao nhao muốn thất cô, cả phủ đều lo lắng, nô tỳ nghĩ, có nên hay không..."

"Lần này lại làm sao?" Phu nhân Thành Dương bá còn chưa mở miệng, nhị thái thái Trạng gia còn đang một bên túm tẩu tử nũng nịu đã nháy mắt đứng thẳng dậy, cười lạnh nói: "Đám bữa nửa tháng lại nhao nhao không dứt! Mỗi lần đều gọi tẩu tử đi, chẳng lẽ tẩu tử đáng để đi xử lý mấy việc rách nát này của bọn họ sao?!" nói xong, liền ôm cánh tay phu nhân Thành Dương bá nói: "Tẩu tử đừng đi! Mắt người nọ chỉ đặt trên đỉnh đầu, chướng mắt chúng ta thành quen, cần gì đi chạm xui xẻo này." Lại tiếp tục mắng Trạng Ba: "Đến cả tể phụ còn không quản được, làm công công cùng bà bà tức giận đến mức ở tại phía nam không muốn về, còn khiến tẩu tử chịu ủy khuất, nay càng ồn ào, sống tốt quá đi!"

"Tình tình như pháo đốt của người, vẫn không thay đổi." Phu nhân Thành Dương bá chỉ biết sờ sờ mặt nàng, thấy đệ muội này về mặt ủy khuất, liền ôn hòa trấn an: "Đây là chuyện phu thê tam đệ, người yên tâm, ta không đi."

"Lần nào tẩu tử cũng nói như vậy." Nhị thái thái Trạng gia liền oán giận nói: "Nếu là ta, bỏ cái phụ nhân phá sản này, lại cưới người tốt hơn, mới là như ý."

"Con cái đã lớn như vậy, nói cái này không hay đâu." Phu nhân Thành Dương bá cũng cảm thấy mệt mỏi, thấp giọng thở dài: "Cũng không phải là vì đệ muội, mà là ta đau lòng tam đệ, ta vốn chịu chút ủy khuất cũng không đau không ngứa, mà tam đệ người chẳng được trải qua ngày nào khoan khoái,

lại không nghĩ tới có người được một tác lại muốn tiến thêm một thước, không biết chừng mực!" nói đến đây, vẻ tươi đẹp trên mặt phu nhân Thành Dương bả liền sinh ra ý tàn khốc, lạnh lùng nói: "Mấy năm nay, ta nhìn cũng hiểu, tam đệ muội thích làm âm ỉ như vậy, lại càng không nguyên ý thái bình qua ngày, nếu đã như thế, ta cần gì phải để lại mặt mũi cho nàng."

"Việc của tam đệ và nàng không có gì đáng lo đâu." Thấy vẻ mặt nghiêm nghị của phu nhân Thành Dương bả, nhị thái thái Trạ gia chỉ cảm thấy khoái ý, vội vàng thêm cùi, thấy phu nhân Thành Dương bả nhìn qua, nàng liền tốt cáo thật nhanh: "Từ trước ta thấy tẩu tử yêu quý nàng, không dám nói, nay ta cũng không gạt tẩu tử. Nàng, nàng còn gọi tam đệ là con nhà lính." nói xong, thấy ánh mắt phu nhân Thành Dương bả đột nhiên lóe lên tối tăm, liền hơi sợ, nhỏ giọng nói: "Ta nói sai rồi, làm tẩu tử không vui, là ta không phải."

A Nguyên ở một bên nghe được cũng nhủ mảy.

Triều đại của quan văn thanh quý, phần lớn khinh thường nhóm người không học vấn không nghề nghiệp, xuất thân chân đất, chỉ ý vào sức mạnh đạt chút quân công liền dám cùng bọn họ sánh vai vô tướng. Con nhà lính này, chính là tiếng máng người khi tranh chấp văn võ trong triều, tam thái thái Trạ gia vậy mà nhục mạ phu quân như vậy, làm A Nguyên nghe được cũng cảm thấy không thích.

"Con nhà lính, con nhà lính!" Phu nhân Thành Dương bả đã tức giận đến cười rộ lên, lạnh lùng nói: "một khi đã như vậy, thì để cho nàng biết, gả vào trong phủ này, nàng cũng làm con nhà lính nhiều năm như thế rồi!" Dứt lời, bỗng nhiên đứng dậy, nói với nha đầu đang nín thở sợ hãi kia: "Đều qua xem cái nào! Ta không tin, ở ngay trong nhà mình, ta còn không răn dạy được một cái phụ nhân vô đức!" Thấy nhị thái thái Trạ gia có chút xấu hổ vì miệng lưỡi của mình tiến lại đỡ nàng, liền ôn hòa nói: "Có thể nói cho ta biết cái này, là người đối với người nhà chúng ta một tấm chân tình, bằng không, làm âm ỉ thành như vậy, tam đệ người còn chịu ủy khuất, nhà chúng ta, chẳng phải rước một tổ tông về?"

"Nếu phu thê tam đệ sinh ra hiềm khích, ta..." Nhị thái thái Trạ gia xấu hổ nói: "Ta còn có mặt mũi nào nhìn tam đệ nữa?"

"Nếu sinh ra hiềm khích, cũng là nàng ta tự gây ra, không quan hệ gì với chúng ta." Phu nhân Thành Dương bả liền lạnh lùng nói.

"Ta đi cùng đi." Phu nhân Thành Dương bả xưa nay ôn nhu, A Nguyên còn chưa thấy qua nàng nổi giận, lúc này rất sợ đi chịu thiệt, liền xung phong nhận việc nói.

Phu nhân Thành Dương bả lại lộ vẻ do dự, dừng một chút, lắc đầu nói: "Khó coi như vậy, bản mặt A Nguyên." Thấy A Nguyên thất vọng cúi đầu, nói với A Dung: "Coi chừng muội muội của người, không được để nàng vì chuyện này nọ mà phiền lòng." nói xong, thế này mới một đường đi cùng nhị thái thái Trạ gia.

Mất thấy nàng đi, A Nguyên liền ngẩng đầu, dùng ánh mắt tội nghiệp nhìn thiếu niên trước mặt, lại thấy A Dung lắc đầu nói: "Mẫu thân nói đúng, người đừng đi." Thấy A Nguyên ngơ ngẩn đi ngơ ngẩn lại nhìn ra bên ngoài, hần chỉ thò tay kéo vật nhỏ này qua, ôm thân thể béo béo của nàng cười nói: "A Nguyên chỉ cần vui vui về về mà sống là được." Vật nhỏ này chính là từ nhỏ không buồn không lo, để nàng thấy việc tông phủ này, quấy rối khoái hoạt trong lòng, A Dung cũng cảm thấy không đành lòng.

"không phải vậy." A Nguyên lại lắc đầu nói: "Đừng cho rằng ta cái gì cũng đều không hiểu, vài hôm trước vô tường lớn chỗ nhà Lý quốc công, ta nhìn từ đầu đến cuối." Thấy A Dung nhìn nàng không phản ứng gì, liền bắt lấy bàn tay A Dung lấy lòng nói: "Người yên tâm, ta rất lợi hại, sẽ không bị những người này thay đổi con người ta. hưởng hồ, hưởng hồ đề đi một mình chiến đấu hăng hái, ta tâm lý luyện tiết nha." Vừa nói vừa lúi lúi vào trong ngực A Dung, ăn đậu hủ của mỹ nhân này, cầu nói: "Mang ta đi nha, mang ta đi nha, ta sẽ ngoan ngoãn, nếu không, người bỏ ta?"

Thấy A Dung vẫn lắc đầu, liền uy hiếp nói: "Hoàng bá phụ đều nói bảo ta đi nhìn ngắm nhân tình thế thái, chẳng lẽ người muốn kháng chi không tuân?"

Thấy bé mập nhe răng trợn mắt đến cả kháng chi cũng nói ra, A Dung nhin không được cười một tiếng, lắc đầu cười nói: "Chi là nếu người thấy phiền, cứ nói cho ta biết, ta mang người trở về?"

"Ta sẽ nghe lời." A Nguyên liền vỗ ngực của mình đảm bảo một chút khí khái lương dân, xong xuôi mới để A Dung dẫn đi về phía tam phòng.

Đoạn đường này, bên trong phủ Thành Dương bả đại khái A Nguyên đã nhìn ngắm được rõ ràng.

Đây là tòa nhà năm gian, dù là A Nguyên cũng cảm thấy thật không nhỏ, thấy A Nguyên nhìn khắp nơi, A Dung liền kiên nhẫn nói: "Năm đó phụ thân lập quân công, có tước vị, bởi vậy Hoàng thượng liền thưởng tòa nhà này."

"Hoàng bá phụ thật hào phóng." A Nguyên hướng đi đến tam phòng, liền gặp cổng vòm rù hoa, còn có khu vườn cực trồng trái, xa xa còn có viện rất lớn người ra ra vào vào, nghĩ tới thật là chỗ của tam phòng liền nhỏ giọng nói: "Bá gia cùng đi, đối với mẹ con nhà này thật tốt." Viện lớn như vậy, còn có hạ nhân nhiều như thế, nghĩ tới chính là như vậy, phu nhân Thành Dương bả còn không để lạc một cái ân huệ, A Nguyên hậm hực nói: "Ăn đi dùng đi, còn đối đi như vậy, quả thực chính là sói mất trắng!"

A Dung thấy nàng chân tâm tức giận vì mẫu thân, trong mắt chợt lóe lên một tia ôn nhu.

Nghĩ nghĩ, hần muốn A Nguyên biết nhiều hơn về chuyện của mình, liền ôn hòa nói: "Hai vị thúc phụ, là mẫu thân mang theo lớn lên, bởi vậy mẫu thân vẫn rất chăm sóc thúc phụ." Huống hồ phu nhân Thành Dương bả không phải người hẹp hòi, chỉ cần các thúc phụ vẫn sống tốt, nàng cũng không thêm để ý một chút tài vật hay là phòng ờ.

A Nguyên bữu môi, không nói gì, chỉ bước đi từng bước nhỏ đến cửa sân, đã nghe thấy bên trong có thanh âm gào khóc, còn có tiếng nữ tử quát lớn, nghe ra đó là nhị thái thái Trạ gia, A Nguyên lên vào, liền thấy giữa đình trong sân, một phụ nhân mỹ mạo ngã ngồi dưới đất, A Kính một bên cũng ngồi chồm hổm bên cạnh nàng, hai người thi nhau khóc, phu nhân Thành Dương bả vẻ mặt trầm mặc đứng cách đó không xa, từ trên cao nhìn xuống các

nàng, chỗ xa hơn, có một nam tử về mặt hồ hững chẳng sợ mỹ phụ này khóc đến xuất huyết, nhìn mỹ nhân kinh hoàng chẳng nói một câu.

không sợ lúc này, trong viện chỉ có tiếng khóc thê lương của mỹ phụ kia, nhưng mà A Nguyên vừa xem liền hiểu.

"Trạm tam, Trạm tam!" Thấy mọi người lặng im, lại không người làm chủ cho nàng, tam thái thái Trạm gia rốt cuộc không khóc nổi, chỉ chảy nước mắt muốn bỏ nhào vào trên người nam tử kia, đôi mắt đỏ rực, tất cả đều là oán hận, thét to: "Người năm đó, là đáp ứng cha mẹ ta thế nào?" Thấy mặt nam tử này khê nhúc nhích, nàng chỉ sắc nhọn cười lộ lên, lạnh lùng nói: "Trạm gia tuy xuất thân nhỏ bé, nhưng cũng biết lễ nghi quy củ! Cả đời này chỉ nạp một thê tử, khuynh lực bảo hộ!", lười này, không phải Trạm gia các người nói sao?! Nay, nay bội ước nuốt lười, một nhà các người sẽ bị thiên lôi đánh chết!"

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59-2

Editor: Kim Chi

"Đù rồi!" phu nhân Thành Dương bá chỉ muốn giáo huấn đệ muội không hiểu chuyện một chút, cũng không nghĩ tới Trạm Tam vậy mà mang về một nữ tử, lúc này có chút luống cuống, nhưng mà nghe tam thái thái Trạm tam dám nói ra lời này, nhất thời mắng: "Chẳng lẽ khuê nữ nhi từ nhà người không phải người Trạm gia? Có ai nguyên rủa nhà chồng như người?!" Thấy nữ tử kia nhìn bà đầy oán hận, bà liền lạnh lùng nói: "Chẳng lẽ từ xưa đến nay, không phải người tự làm tự chịu? Ta chỉ hỏi người, con nhà lính, có phải người nói hay không?" thấy vẻ mặt tam thái thái Trạm gia bối rối, bà trầm giọng: "Nạp thiếp, là tam đệ không phải! Nhưng là người không muốn hầu hạ tam đệ, chẳng lẽ đến một thê tử hắc cũng không được có?!"

Tam thái thái Trạm gia không có nghĩ tới, lên oán giận bị người khác biết được, kinh hoàng, nàng cũng biết nói như vậy là phạm điều kiêng kị, nhưng lại nghĩ tới trượng phu không cho mình chút vinh quang nào, nàng lạnh lùng nói: "Bất kể thế nào, nạp thiếp, ta quyết không cho phép!"

"Vậy thì cùng cách (ly hôn mà cả hai cùng chấp nhận) đi." phu nhân Thành Dương bá chậm rãi nói.

"Tâu từ..." lời này của phu nhân Thành Dương bá vừa nói ra, người trong sân đều ngẩn người.

Trạm tam giật giật miệng, phu nhân Thành Dương bá nhìn qua, ánh mắt âm áp, trong mắt nóng lên, chỉ thấp giọng nói: "Toàn bộ để đại tâu làm chủ."

"Hòa ly..." Tam thái thái Trạm gia gần như không thể tin được, lắp bắp trong miệng hồi lâu, đột nhiên giọng the thé: "Trạm gia dựa vào cái gì hừ ta!" Nàng lôi kéo A Kính chỉ biết đứng khóc một bên nói: "Ta sinh con dưỡng cái cho Trạm gia các người, không có mấy may quá phận, nay người muốn hừ ta?" thấy phu nhân Thành Dương bá chỉ lạnh nhạt nhìn nàng, tam thái thái Trạm gia liền thét lên: "Vì một con yêu tinh, muốn bỏ rơi chính thê! Vẫn là vì người thấy nhà ta ngã xuống, liền cho rằng có thể áp đảo ta?!" Nàng khóc lớn nói: "Hòa ly cái gì, cho dù chết, ta cũng tuyệt không ra khỏi Trạm gia!"

"Nếu đã như thế, về sau phải hầu hạ tam đệ ta cho tốt!" Phu nhân Thành Dương bá lạnh lùng nói: "Người nhớ kỹ cho ta! Ta tình nguyện muốn tam đệ hòa ly, cưới một tức phụ nguyện ý sống tốt qua ngày, cũng không muốn hẳn phải nhìn sắc mặt của người mà sống!"

"Người nói nhiều như vậy, vì sao không nói Trạm gia các người vô tình vô nghĩa?!" Tam thái thái Trạm gia chỉ nằm trên đất kêu lên: "Người khi dễ ta cũng coi như xong, hôn sự của A Kính, bị người mang cho A Dao, ta cũng nhẫn. Nhà mẹ đẻ ca ca ta bị giam như vậy, các người có quan hệ thông gia lựa khoan tay đứng nhìn, mắt thấy ca ca ta gặp nạn, cũng chỉ như vậy, đều nói thân bất vô kỷ. Nhưng trước mắt thì như thế nào? Đến cháu gái cũng không cho gặp ta, còn mang theo một đứa yêu tinh đến bắt nạt ta, Trạm gia này vừa ra tay, quả thực muốn giết người! Còn muốn ta hầu hạ hẳn cho tốt?"

"Mẫu thân." A Kính cũng ngẩng đầu, rung rung nhìn Trạm tam không chút nhúc nhích: "Phụ thân đối đãi mẫu thân như vậy, thật làm lòng người người lạnh."

"Phi!" Tam thái thái Trạm gia chỉ ngẩng đầu thóa mạ: "Người chẳng chỉ xứng được loại ca kỹ hạ lưu hầu hạ!"

"Nếu người nhất định muốn chuyện này sáng tỏ, ta hôm nay, cũng hào hào nói chuyện với người." Phu nhân Thành Dương bá lãnh đạm nói: "không nói từ trước, trong mắt người không vương bụi trần, ta vì người là thiên kim quan môn, không muốn ủy khuất người. nói đến trước mắt, hôn sự phù Thượng thư, trước giờ không phải Trạm gia làm chủ. Người cho rằng nhân vật như Tam công chúa, ta chỉ cần nói hai câu tâm thường, sẽ có thể làm công chúa thay đổi tâm ý?" thấy tam thái thái Trạm gia nao nao, bà liền châm chọc nói: "Người nên trở về hỏi khuê nữ bảo bối của người một chút, trong phủ công chúa, là đáp lời thế nào. Nếu không phải ngày ấy đều là cô nương có quen biết, chỉ sợ đã kết thù!"

"Cái này ta cũng nghe qua." Trạm tam nhàn nhạt trong ánh mắt không dám tin của thê tử nói: "Lúc trước, Lễ bộ Thượng thư nói rõ qua thư với ta, ta cũng cảm thấy vẫn là A Dao thích hợp hơn, bởi vậy đồng ý."

"Cảm thấy A dao thích hợp?" Tam thái thái Trạm gia quả thực không thể tin được! Lạnh lùng nói: "Lễ bộ Thượng thư là xuất thân thanh lưu, A Kính mới thích hợp! A Dao là cái gì? Làm thơ vẽ tranh còn không biết, chỉ biết vô tâm vô phế đùa giỡn! Lễ nghi không hiểu chi biết gặt liên tục, người là cha ruột A Kính, người vậy mà đem hôn sự cho cháu gái!" Nàng lôi kéo A Kính đến trước mặt hẳn, the the nói: "Người xem khuê nữ của người! Người nhìn nàng

xem, người vì cháu gái đập nằng vào trong bùn! Trăm tam, người còn có lương tâm hay không?!" Dứt lời, liền cùng A Kính khóc nháo lên.

Nhị thái thái Trăm gia bị đệ muội này mắng như mưa như gió một hồi, thế này mới phản ứng kịp, mĩa mai trả lời lại: "Người a chướng mắt tài nữ nhà người già thanh cao, chẳng lẽ còn oán khuê nữ của ta làm người ta cản đường người?" Nàng chỉ cười lạnh: "Nếu đã như vậy, trên đời này người đáng yêu hơn khuê nữ người còn nhiều lắm, cứ thăm oán đi!" Tam thái thái Trăm gia nếu mắng nằng, cũng nhìn mặt tiểu thúc mà nhịn chút cho qua, nhưng mà ngàn lần vạn lần không nên mắng khuê nữ nằng, nữ nhi nhà ai không phải bảo bối? Dựa vào cái gì muốn chịu chỉ trích từ người ngoài chứ?"

"Sao người không hỏi, vì sao ta đẩy hôn sự của phủ Thượng thư đi?" Thê tử chăm chăm chỉ trích cũng làm Trăm tam thấy mệt mỏi, lúc này thấp giọng nói: "Tình tình của A Kính, gả tới trước mặt công chúa, người cho rằng có quả ngon mà ăn? Nhà chúng ta dù hiển hách, có thể so được với hoàng thất?" hầnphút run cả người, thấp giọng: "Ta đã sớm tính kỹ, cũng cầu ân sư giúp đỡ, tìm cho A Kính một tiến sĩ có tiền đồ, xuất thân không cần rất tốt, chỉ cần có tâm, nguyện ý chiều an nữ nhi của ta, chỉ bằng này, mặc kệ bao nhiêu bạc ta đều nguyện ý lo đồ cưới cho A Kính, để nằng về sau không lo cơm áo."

Huống hồ một ngày phủ Thành Dương bá vẫn còn, sẽ luôn là chỗ dựa cho A Kính, gia sự nhà con rể không bằng Trăm gia, tự nhiên sẽ không dám khi dễ nữ nhi trong mắt không vương bụi trần này, đến lúc đó còn có Trăm gia dẫn lối, cho con rể làm một chức quan, để nằng làm cáo mệnh phu nhân, không thể được như ở trong phủ Thượng thư sao?

hắn tâm tâm niệm niệm vì đứa nhỏ, nay A Kính lại cảm thấy bản thân hắn cản trở nhân duyên tốt của nàng.

không có biện pháp so đo này nọ với nữ nhi, Trăm tam nhẫn nhịn, chỉ trầm giọng: "Nhi nữ của ta, ta dĩ nhiên sẽ bảo hộ, tuyệt đối không để nằng chịu chút sơ xuất. Về phần người..." hần chậm rãi nói: "Ca ca người dám làm chuyện lớn như thế, phạm tội trời, nay để lại cho một cái mạng, người còn tưởng Hoàng thượng thực sự nhân từ?" Thấy tam thái thái Trăm gia ngắc đầu, hần bèn cười cười, lộ ra áy náy mà nói: "Là đại ca tới trước mặt Hoàng thượng thỉnh tội, ca ca người mới có đường sống."

"Người... người không có nói qua." Tam thái thái Trăm gia lúc này mới biết được vậy mà còn có hcuyeejn như vậy, liền ngây dại, ngắc ngứ nói.

"Đều là người một nhà, đại ca cũng lười nói." Tay Trăm tam nắm chặt, bật cười một tiếng: "Người muốn đón cháu gái người đến ở, chẳng lẽ người không biết, người cũng đang ở nhờ bên trong bá phủ?" hầnngắc đầu, nhìn phu nhân Thành Dương bá đứng một bên sững sờ khôn nói lời nào, hốc mắt đỏ lên, chỉ cố cười nói: "Từ khi còn bé, một chén hôn đồn đại ca chỉ uống một ngụm canh..." thấy phu nhân Thành Dương bá nước mắt tuôn rơi, hần dùng tay mặt một cái, thấp giọng nói: "Vì có ngày lành, đại ca tòng quân quên mạng, nhà ta nghèo, vẫn là đại tẩu tìm lão sư dạy ta cùng nhị ca đọc sách viết chữ, ngày thường rảnh rỗi, còn giúp mẫu thân thu xếp chuyện trong nhà."

"Cần gì nói những chuyện này." Phu nhân Thành Dương bá ghen ngào nói.

"Từ khi còn nhỏ đại ca nhìn đôi đũa ta được ăn, đại tẩu trưởng thành trong nhà phú quý, đại ca cưới tức phụ mới được cùng nhau ăn, còn khiến đại tẩu chịu ủy khuất." Trăm tam cố cười nói: "Chúng ta đều ở trong phủ, nay, người này thế mà còn có mặt mũi đem cháu gái nhà mẹ đẻ đến đây ăn cùng."

"nói đến cùng, nói đến cùng..." Tam thái thái Trăm gia có chút đứng ngồi không yên, nhưng mà nghe đến cuối, không biết chạm tới cái gì trong lòng nằng, thét to: "nói đến cùng, vẫn là vì đại tẩu của người!" Thấy Trăm tam mặt dữ tợn, nằng chỉ bẽn lẽn cười nói: "Trăm tam! Người luôn mồm địa tẩu đại tẩu, vì nằng, người đến cả thê tử trai gái đều không để ý..."

"Và miệng!" Đúng lúc này, một thân ảnh nho nhỏ đột nhiên xuất hiện từ một góc hẻo lánh, A Nguyên sắc mặt giận giữ, chỉ dọi hai cung nữ đứng cạnh xông tới, chỉ vào tam thái thái Trăm gia cắn răng nói: "Xé miệng nữ nhân dám nói hươu nói vượn này cho ta!" Nếu lúc trước, nằng cũng bắt qua là xem náo nhiệt mà thôi, phu nhân Thành Dương bá kỳ thật vẫn chưa chịu thiệt, huống hồ nằng mắt thấy Trăm tam kia có ý quyết tuyệt, lại sung sướng nhìn người gặp họa, chợt nghe thấy một câu như vậy, quả thực thấy xấu xa tới cực điểm, nhịn không được bước ra, nằng chỉ hướng về phía Trăm tam kinh ngạc kia cười lạnh: "Thê tử của Trăm đại nhân như vậy, ở nhà cũng dám đồn thổi, bản cung thấy, nếu đi ra ngoài, chỉ sợ cái gì cũng muốn la lên!"

Nữ nhân này nếu dám ở bên ngoài nói một câu như vậy, thanh danh phu nhân Thành Dương bá coi như xong rồi!

"Thái thái bị bệnh, chuẩn bị một biệt viện, nghỉ ngơi cho tốt." Phu nhân Thành Dương bá cũng biết lợi hại, không nghĩ tới đệ muội lại ngu xuẩn được đến thế. Thanh danh như vậy mà truyền đi, đừng nói bà tiếng gió không tốt, chính là A Kính, còn có thể gả ra ngoài sao? Nheo mắt, bà chỉ xua tay với Trăm tam còn muốn há mồm muốn nói nói: "Việc này, người đừng dính vào!" Bà giận dữ nói: "Người còn có nhi tử khuê nữ, phụ thân bỏ rơi mẫu thân, về sau phụ tử các người còn có thể ở chung? Ác nhân, cứ để ta làm đi."

"Tẩu tử a." Nhị thái thái Trăm gia lôi kéo tay bà, thấy bà mỉm cười không nói, vị này cũng là người lợi hại, cắn chặt răng, cũng quay đầu phân phó: "Cho đến ở phòng ta đi, đem hai bà mẹ biết võ nghệ gọi tới, nói đệ muội thân mình không tốt, e va chạm người khác, ai cũng không cho gặp!"

"Người cũng chỉ biết ồn ào." A Nguyên liền nói với A Kính oán hận nhìn hai bà nương kia: "Bà nương ta nếu thanh danh có hỏng một chút, đừng nói là ai làm, bản cung liền tính lên hết đầu người!" mắt thấy A Kính kia hận không thể ăn mình, nằng lạnh lùng nói: "Nếu ta là người, sẽ biết điệt điều! Bằng không, người có tin hay không chỉ cần Vinh Thọ ta nói một câu, người liền không thể sống trong kinh thêm một ngày?! Còn vài bị biểu tỷ nhà cậu của người nữa..." thấy gương mặt cá chết lưới rách của A Kính, A Nguyên cũng làm ra dáng vẻ nhân vật phản diện người xấu nói: "Các nằng, cũng phải chung bước cùng người chứ có phải không?"

"Người thế mà lấy các nằng áp chế chúng ta!" Tam thái thái Trăm gia vừa thờ ra được một hơi, chợt nghe thấy nằng nói một cái, hận không thể lại ngắt đi thôi.

"Muốn nhìn các người không biết thức thời." A Nguyên nghịch nghịch đầu ngón tay nói: "Từ trước đi ta như mẹ hiền, thoái nhượng cỡ nào, để các người ngày càng can rỡ, cũng không nhìn xem một chút, đây là phủ Thành Dương bá! Các người ở nhà người ta khi dễ chủ mẫu nhà người ta, đối người khác,

sớm đuổi cổ các người đi rồi!"

Trạm tam một bên nghe A Nguyên chỉ cây dâu mắng cây hòe, không khỏi lộ ra cười khổ bất đắc dĩ.

Phu nhân Thành Dương bá chỉ bảo vệ A Nguyên, lãnh đạm nói với tam thái thái Trạm gia: "Từ nay về sau, đệ muội hãy tĩnh dưỡng, thời điểm nguyên ý sống cho tốt qua ngày, thời điểm ấy sẽ ra ngoài. Dừng nghĩ lừa gạt được ta..." bà cười lạnh nói: "Phàm là về sau người lại sinh sự nữa..." bà cúi người xuống: "một nhà ca ca người, sẽ không biết có kết cục như thế nào."

Tam thái thái Trạm gia xưa nay thấy bà mặt mũi hiền lành, không nghĩ tới lợi hại như vậy, tựa hồ có thể ăn người, trong lòng không biết tại sao sinh ra sợ hãi, người phát run chỉ ôm A Kính không biết làm sao.

Thấy bộ dáng này của nàng, phu nhân Thành Dương bá chỉ thờ dài một cái, gọi người mang Tam thái thái Trạm gia giấy gĩa đi, ăn than dùng ánh mắt không đồng ý nói với Trạm tam: "Tại sao còn mang một nữ tử về? Như thế, khó trách tức phụ người nổi điên." Tuy rằng tức phụ không tốt, nhưng nạp thiếp có chút quá!

"nói không nạp thiếp, mặc kệ nàng có thể nào, ta nhất định không nạp thiếp." Trạm tam đối mặt phu nhân Thành Dương bá, cũng lộ ra biểu tình mềm mại, có chút ngượng ngùng nhìn nữ tử kia, thấp giọng nói: "Ta là tìm người đến kích nàng, cho nàng có chỗ kiêng kỵ, có thể đoàng hoàng hơn chút." Thấy phu nhân Thành Dương bá ngăn ra, hần chỉ lệnh nữ nhi kia lui xuống, rồi mới thấp giọng nói: "Nàng cầu ta chuộc thân cho nàng, ta bảo nàng diễn cùng ta, thanh toán sau, ai biết lại nháo thành thế này." Thấy phu nhân Thành Dương bá hận không thể đánh hần, Trạm tam liền cười hi hi nói: "Đại tẩu yên tâm, ta nắm thóp nha đầu kia, tuyệt đối không dám nói ra bên ngoài nữa chữ."

"Làm việc bậc này, không quang minh chút nào, không được dùng lại." Trong tiếng xin khoan dung liên tiếp của Trạm tam, phu nhân Thành Dương bá trịnh trọng nói xong, rồi mới thấp giọng nói: "Rốt cuộc vẫn là hôn nhân của người, lại có con cái ràng buộc, ta chỉ mong nàng sau này hiểu chuyện, cùng người thanh tịnh sống qua này, bằng không, chỉ có thể hừ." Bà dừng một chút, trầm giọng nói: "Về phần A Kính, ngày mai đến trước mặt ta, cũng muốn nàng hiểu đạo lý mình bạch!"

"Nghe theo đại tẩu." Trạm tam cảm kích thì lễ một cái.

Thấy vậy, A Nguyên lặng lẽ lau mồ hôi trên đầu, lòng nói tuy rằng lúc này xé rách mặt, bất quá sau này, cả gia đình thanh tịnh, vẫn rất tốt.

Chuyện nàng không nghe lời, có phải sẽ bị mắng hay không?

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60

A Nguyên không nghe lời chạy tới đây, phu nhân Thành Dương Bá vừa xử lý xong chuyện này liền nhìn sang nàng. Bé Mập dù biết lợi hại ra sao, cũng không nghĩ tới lúc tức giận lên đi quả thực dọa người, nào dám chọc bà nữa, chỉ đẩy A Dung xui xẻo lên trước mặt phu nhân Thành Dương bá, còn mình thì lẩn một đường lên xe bỏ chạy khỏi phủ Thành Dương bá, liều mạng phi về nhà.

Mấy ngày ru rú trong nhà, A Nguyên nghe các biểu tỳ phủ anh Quốc công bàn tán, anh Quốc Công đang dùng thám tử điều tra tên sói non Phụng Minh mưu toan cướp đi khuê nữ bảo bối của mình, đau khô mà trước đây Nhị ca Phụng Đường của A Nguyên đã từng trải qua, nay một lần nữa diễn ra trên người Phụng Minh, làm mỗi ngày Thành vương điện hạ đều thật mệt mỏi, khảo nghiệm như thế hết mấy ngày, thấy Phụng Minh không một chút oán trách, anh Quốc Công vừa lòng, tuy rằng phía sau ông, còn có một nhị lão thái gia nhảy dựng lên kêu gào đòi chính tên sói non này hơn nữa, chỉ là anh Quốc Công làm như không nghe thấy, ý tứ mà gạt đầu.

Phụng Minh được lão nhạc phụ cho phép, hạnh phúc không chịu nổi, ngay tức khắc dâng tấu xin ý chỉ Hoàng thượng, thực lo lắng đêm dài lắm mộng.

Tên tiểu tử vừa có vợ thì quên luôn muội muội này, để Hoàng thượng vui vẻ, còn có Túc vương giao việc, thuận tay xách theo Bé Mập còn đang bùi ngùi lưu luyến chia tay đại ca cùng vào cung, mặc cho A Nguyên thống khổ kêu thét, Phụng Minh vẫn ngầy ngỗ đi tới ngoài cung của Hoàng thượng, đang muốn đi vào, thì thấy thị nữ bên người Hoàng thượng bước ra ngoài, vội vàng qua hỏi: "hiện giờ ta cùng Hoàng muội có thể vào trong gặp Phụ hoàng được không?"

"Thuận vương điện hạ đang ở trong ả." Thành Vương Thuận vương không thuận mắt nhau, cả kinh thành đều biết, thị nữ thấy Thành vương vừa nghe sắc mặt liền hơi biến đổi, cũng cảm thấy đen đủi, một lúc mới vội nói, "Hai vị điện hạ chờ một chút, nô tỳ đi thông báo trước, nói không chừng Hoàng thượng có thể nguyên ý truyền hai vị điện hạ." Hoàng thượng nhắc đến ai mới có thể mặt mày vui vẻ, ngày thường sủng ái ai, chúng nô tài hầu như đều biết rõ, thấy Phụng Minh và A Nguyên gạt đầu, nàng lạnh giọng nói, "Hình như Thuận vương điện hạ tới là để thỉnh Hoàng thượng tứ hôn, không biết là vị thiên kim nhà nào có được vinh quang này?!" Kiếp trước chắc phải tu thành chính quả, kiếp này mới có thể có cái phúc này!

"Tam hoàng huynh muốn cưới chính phi?" Phụng Minh cùng A Nguyên liếc mắt nhìn nhau một cái, cũng không để bụng mà nói, "Lần này Từ gia thoát nhìn muốn có chuyện vui." hần vẫn nghĩ rằng Phụng Đồng muốn cưới nữ nhi Từ gia.

Thị nữ này hơi há miệng, nhưng cũng không nói gì thêm, chỉ đi vào trong thông báo, quả nhiên, nghe tới Phụng Minh và A Nguyên đến đây, Hoàng thượng rất vui mừng, đề Phụng Đồng về mặt có chút khó coi sang một bên, đã thấy cửa chợt mở, một đứa nhỏ mập mập lặn vào trong, nhanh nhẹn đoan chính bò lên ngồi trên đùi mình, giơ móng vuốt chộp lấy điểm tâm trên bàn, không khỏi cười nói: "Vừa mới vào, chưa ăn gì với Hoàng bá phụ, đã ăn rồi, đây là đạo lý vì vậy?" nói vậy nhưng vẫn kêu một tội giám tới đứng bưng trà ở một bên, tùy thời có thể chữa nghẹn cho Bé mập còn đang cười làm lành này.

A Nguyên vui đầu vào ăn, mắt điếc tai ngơ, qua một hồi lâu, chỉ vào Phụng Minh đứng dưới vờ phải nháy ra hiệu nói: "Tứ hoàng huynh gấp đến độ hoảng, cơm cũng không đợi A Nguyên ăn xong, nên con đói." nói xong, liền cười gian xảo.

Hoàng thượng cũng thấy nhi tử ngốc đáng về như đứng trên đồng lửa, cười cười, biết tên tiểu tử này nóng lòng, lại có ý xấu không để ý đến hân, chỉ cúi đầu trò chuyện với A Nguyên. Hai người ngồi trên vui vẻ, hai vị Vương gia ở dưới lại không có cách nào vui vẻ được.

Phụng Đồng không biết lão Tứ vì sao tiến cung, mà hân tiến cung, là muốn cầu Hoàng thượng tứ hôn, cưới nhi tiểu thư nhà anh Quốc công, vừa định mở miệng, thì hai tiểu tử kia vào ngăn cản mắt, ngược mắt lên có chút ghen tỵ nhìn Hoàng thượng nhỏ giọng hỏi đứa mập kia điểm tâm có ngon không, hân chưa từng có được về ân nhu ấy, nhất thời ghen ghét vạn phần, chỉ có thể nhẫn nhịn, miễn cưỡng tươi cười, nói với Hoàng thượng: "Hoàng muội vậy mà thật thân thiết với Phụ hoàng, gấp Phụ hoàng không cần phải thỉnh an."

Hoàng thượng nhìn ra nhi tử này đang ám chỉ A Nguyên vô lễ, trong lòng thấy nhi tử này đến đưa nhỏ không gây trở ngại gì đến mình cũng không thể bao dung, đã thực thất vọng, cũng chỉ nhân nhạ "Ừ" một tiếng, vuốt đầu A Nguyên nói nhỏ: "Tuy là nhà Đế vương, nhưng vẫn có những thân tình như gia đình bình thường, so đo nhiều như vậy thì có gì hay?" Thấy Phụng Đồng cúi đầu cười mỉa, liền quay sang hỏi Phụng Minh đang trợn mắt tức giận nhìn Phụng Đồng nói: "Con tới thỉnh an Trẫm có việc gì sao?". Nhớ tới Túc vương mấy hôm trước miêu tả sinh động như thật đánh tiểu tử ngốc này một roi như thế nào, Hoàng thượng nhịn không được dùng ánh mắt phức tạp nhìn hân.

Hiện tại Phụng Minh còn đang hận không thể cho lão Tam thích cáo trạng này một quyền, nghe thấy Hoàng thượng hỏi, mới mơ màng ngẩng đầu, liền thấy một lớn một nhỏ ngồi trên đều nhìn hân khinh thường giống nhau như đúc, tức khắc cảm thấy bị tổn thương, kêu lên: "Sao lại nhìn ta như vậy?"

"Đây là thái độ người nói chuyện với Phụ hoàng hả?" Hoàng thượng đập bàn cả giận nói.

"Hoàng thượng bớt giận, Hoàng thượng bớt giận!" Bé mập múa may điểm tâm kêu lên.

"không không không ả!" Phụng Minh vừa thốt lời oán giận xong, đã biết bản thân phạm đại tội rồi, vội vàng cười làm lành chấp tay nói: "Phụ hoàng bớt giận, Hoàng muội..." thật muốn đánh vào mông đứa mập này, Phụng Minh dừng lại ấp úng một lúc, rồi nói lấy lòng: "Hôm trước Hoàng huynh vừa có được hai con ngựa nhỏ, trắng thuần, không có một chút tạp sắc nào, cho Hoàng muội được không?" Thấy Hoàng thượng cùng A Nguyên đều nhìn mình vừa lòng, mới khịu một tiếng, trịnh trọng quỳ gối âm xuống trước mặt Hoàng thượng, đập đầu một cái, rồi cao giọng nói: "Nhi thần, cầu Phụ hoàng tứ hôn!"

Thấy vẻ mặt vui mừng của hân, Hoàng thượng liền biết việc hôn nhân xem như đã thành. Trong lòng cảm khái duyên phận cùng với anh quốc công, Hoàng thượng cũng lơ lơi kéo dài thêm, cười nói: "Nếu đã như thế, ba ngày sau, sẽ tứ hôn cho con."

"Nhi tử đã xem qua, ngày mai là ngày lành tháng tốt." Phụng Minh nhắc đến chuyện thành hôn, tuyệt đối không biết xấu hổ, mặt dày cười hi hi nói: "Con biết Phụ hoàng thương con, thương thì thương cho trót, ngày mai tứ hôn đi." Ba ngày lâu như vậy, Thành vương điện hạ chịu không nổi.

Đối với ánh mắt khẩn cầu của nhi tử, Hoàng thượng liền cười, xoa đầu Bé mập trong lòng nói: "Hiện giờ, khuê nữ càng tôn quý càng như vậy? A Nguyên yên tâm, sau này, tuyệt đối sẽ không để người khác cưới con đơn giản vậy đâu."

"Thứ gì dễ dàng có được đều sẽ không biết quý trọng, đi Tây Trúc thỉnh kinh còn phải trải qua tám mươi mốt kiếp nạn, làm một công chúa Hoàng bá phụ yêu thích, thế nào cũng không thể kém hơn đâu nha." A Nguyên không chút thẹn thùng, đương đương tự đắc nói.

Phụng Minh cúi đầu nhanh như chớp, chỉ sợ vẻ mặt kinh ngạc đến ngây người của mình mà bị Hoàng muội thấy được thì sẽ bị mang thù mắt.

"nói đúng!" Hoàng thượng phối hợp tung hứng với Chất nữ, hoàn toàn không nghĩ tới tâm tình muốn thất cổ của Phò mã sau này, chỉ véo véo thịt trên người A Nguyên, bảo Phụng Minh đứng sang một bên, đừng quý trước mặt khiến mình chướng mắt, bây giờ ý cười mới tản đi hỏi Phụng Đồng: "Con tới lại là làm sao?"

Đãi ngộ không công bằng như vậy, làm Phụng Đồng hận ngút trời, nhưng vẫn tươi cười nói: "thật khéo, nhi thần cũng giống Tứ hoàng đệ, tới thỉnh Phụ hoàng..."

"Nếu là tứ hôn, không cần nói nữa." Hoàng thượng nhân nhạ nói: "Hôn sự của con, trẫm đã sớm có an bài." Thấy Phụng Đồng tò mò nhìn mình, Hoàng thượng thờ dài trong lòng.

Nếu người như vậy là huynh đệ với ta, ta đã sớm xuống dưới đất uống trà cùng tiên đế rồi. Rốt cuộc vẫn là nhi tử của ta, không phải là mưu nghịch hay gì đó, ta thật không nỡ xuống tay làm thịt hân, nhưng lo lắng sau này mình băng hà, hân sẽ có thể làm ra chuyện gì trời đất không dung với Tần đế, lúc này đành lẳng lặng xóa sạch dã tâm của hân, tay nắm chặt ôm A Nguyên vào lòng, Hoàng thượng chậm rãi nói: "Nếu con cũng sốt ruột, ngày mai là ngày lành tháng tốt, trẫm sẽ cùng tứ hôn cho cả con và lão Tứ, cũng để hai con sớm có Vương phi lo toan việc trong vương phủ."

Tuy rằng Phụng Đồng cảm thấy bản thân không có nóng vội như Phụng Minh, nhưng Phụ hoàng đã nói như vậy, lòng hân liền rục rịch, ngẩng đầu hỏi: "không biết Phụ hoàng định tứ hôn cho con thiên kim nhà nào?"

"Đến lúc đó con sẽ biết." Hoàng thượng nhớ tới Phụng Đồng vừa nảy định cầu mình tứ hôn, đoán được hấn chỉ sợ đã nhìn trúng ai rồi, chỉ là nhi tử này xưa nay tầm mắt cao, nhìn trúng chỉ có thể là quý nữ danh môn, Hoàng thượng không muốn nghe thấy hấn nói ra mấy cái này, ngăn lời Phụng Đồng, lãnh đạm nói: "Nghe nói trong phủ con hiện nay trắc phi đang quân gia?" Thấy Phụng Đồng ánh mắt chợt lóe thấp giọng thưa vâng, Hoàng thượng liền không kiên nhẫn nói: "Trẫm không rảnh quân chuyện hậu viện nhà các con, nhưng nhớ một điều..." Người dừng một chút, lạnh lùng tiếp lời: "Chính phi, là trẫm tứ hôn cho! Đừng để trẫm biết, các con ở bên ngoài làm trẫm mất mặt!"

Hai Hoàng tử đồng thời run lên, nhất loạt dạ vâng, Hoàng thượng mới vừa lòng, lại cúi đầu cười nói với A Nguyên: "Sau đại hôn của Tam hoàng huynh và Tứ hoàng huynh con là hôn sự của ca ca con, có cao hứng không?"

"Hoàng bá phụ mau cho hoàng huynh đại hôn nha!" A Nguyên biểu đạt ý nghĩ sốt ruột của mình một chút, rồi cười tủm tỉm dấn vào bên tai Hoàng thượng thủ thi nói: "Đa tạ Hoàng bá phụ làm chủ cho biểu tỷ của con!" Làm sao có thể làm mất mặt Hoàng thượng? Đối xử tử tế với chính phi Hoàng thượng tứ hôn, Hoàng thượng đã ra mặt bậc này, so với viết thư gì đó còn hữu dụng hơn nhiều.

"Nên đã tạ Hoàng bá nương của con kìa." Nếu không phải Hoàng hậu gợi ý, Hoàng thượng cũng chẳng để tâm đến việc này.

Hai hoàng tử cúi đầu, lỗ tai lại vểnh lên, lúc Phụng Minh thấy hai người càng thân mật càng thấy sai sai, Phụng Đồng mơ hồ nghe được một câu "Hoàng bá nương", không biết vì sao, lòng chợt căng thẳng.

Hôn sự của hấn, mà lại có Hoàng hậu nhúng tay vào, chỉ sợ không ổn.

Nhưng dưới sự cương quyết của Hoàng thượng, Phụng Đồng không giống lão Tứ không biết xấu hổ mà nịnh hót đũa nhỏ kia, không dám mở miệng hỏi, chỉ dám thấp thóm trong lòng.

Hoàng thượng vui đùa trong chốc lát, làm Hoàng đế không thể nhà rồi được, liền bảo Phụng Minh dẫn A Nguyên đến cung Thái Hậu rồi mới cho bọn nhỏ ra ngoài, còn mình tiếp tục phê duyệt tấu chương.

Ba người thông dong rời khỏi cung Hoàng thượng, Phụng Đồng quay đầu lại, thấy đôi mắt tròn xoe của A Nguyên đang lờm lờm, hiển nhiên đang uy hiếp Phụng Minh gì đó, có chút không kiên nhẫn, nhưng vẫn làm ra vẻ thiện ý tới hỏi: "Hai người các đệ vì sao ngày nào cũng có nhiều chuyện để nói vậy?"

"Tình cảm tốt, tự nhiên nhiều chuyện để nói. Lời không hợp nhau, nửa câu cũng ngại nhiều, Tam hoàng huynh hiểu mà." Đầu nhỏ của A Nguyên lệch về một bên, khách khí trả lời.

Thấy nàng ngang ngược như vậy, Phụng Đồng xanh mặt, cũng lười ra vẻ huynh muội tình thâm tiếp nữa, hung tợn phát tay áo bỏ đi.

Nhìn hấn đã đi xa, A Nguyên mới phi nhỏ nói: "Vậy mà phò trưon trước mặt chúng ta!"

"Nếu không phải Mẫu hậu, Mẫu phi dẫn ta không cần tranh chấp với hấn, ta đã cho hấn biết nắm đấm của ta có bao nhiêu lợi hại Phụng Minh còn chưa biết vợ tương lai của mình bị mơ tưởng đến, khuê khuê nắm tay, thấy có cùng chung kẻ địch với A Nguyên, thì rất vui vẻ. Xa xa, Ngũ công chúa biết tin vội vàng đến đây, Phụng Minh chọc chọc mặt bánh bao của Bé mập đang vuốt vuốt cằm không biết lại nghĩ ra ý tưởng xấu gì nói: "Ngũ Hoàng muội đến đón muội kìa, đi đi." Thấy A Nguyên quay đầu nhìn hấn, Phụng mặt hơi đỏ nhỏ giọng nói: "Chuyện tứ hôn tốt như vậy, phải báo cho mẫu phi."

"Mẫu phi đang ở chỗ Hoàng tổ mẫu, Tứ hoàng huynh cùng đi đi." Ngũ công chúa đã qua đây, lời kéo cười nói: "Nếu đi bây giờ chúng ta có thể xem được trò hay."

"Trò hay gì cơ?" A Nguyên ăn no không có việc gì làm, tò mò hỏi.

"Bát Hoàng muội quý trước Hoàng tổ mẫu, thỉnh tội thay Từ tần." Ngũ công chúa liền nhỏ giọng nói, "Phụ hoàng cảm tức Từ tần, nhưng không cảm nàng, hiện tại đã quỵ một buổi sáng, Hoàng tổ mẫu bức nàng ta lấy thân thể của mình uy hiếp bà, tức giận lên, bây giờ không chịu gặp nàng, loạn lắm rồi." Dứt lời, chần chờ hỏi: "Vừa nảy là Tam hoàng huynh sao?" Nghe A Nguyên kể lại chuyện vừa rồi ở chỗ Hoàng thượng, Ngũ công chúa cười lạnh nói: "Đúng là vô tình vô nghĩa! Từ tần là di của hấn, Bát Hoàng muội là muội muội hấn, bình thường đối đãi không tệ với hấn, hiện giờ là thời điểm mấu chốt, hấn vậy mà chẳng quan tâm, chỉ biết đến chuyện tứ hôn?"

"Ngày xưa đến than ừ ảm ngày tuyết cũng là đồ trân quý." A Nguyên tuy cảm khái như vậy, nhưng cũng không muốn than của Từ tần.

Ba người trò chuyện dọc đường, đi như bay đến cung Thái hậu, vừa đến nơi mấy cung nữ đã ra nghênh đón, A Nguyên liền nghe thấy tiếng khóc thê lương của Bát công chúa, nghĩ tới nàng cũng chỉ là một đứa trẻ, không khỏi dừng mắt nhìn lại, chợt thấy bát công chúa khóc đến hồng cả người, đứng bên có một Cung phi xa lạ và mặt lo lắng muốn đỡ lấy nàng, lại bị Tám công chúa hunh hắng xô đẩy sang một bên, mắt thấy tay Cung phi kia chảy máu, Bát công chúa còn chỉ vào nàng kêu lên: "không cần người già vờ tốt bụng!" nói xong liền thét to: "Hoàng tổ mẫu! Mẫu phi ta nhiều năm dưỡng dục Ta và Tam hoàng huynh, không có công lao cũng có khổ lao, chỉ vì một chút chuyện này đã đoạt thanh danh mẫu phi, ta không phục, không phục!"

Đầu lệch sang một bên, thấy kẻ bắt nguồn mọi chuyện là A Nguyên đứng ngay trước mặt mình, đôi mắt tức khắc đỏ lên định nhào tới: "Tất cả là do người!"

"Tiểu Bát, dừng!" Cung phi phía sau hoảng hốt lôi kéo nàng lại, thấp giọng nói: "Theo đi trở về." không chút để ý máu chảy trên tay mình.

"Đó là Tuệ Tần?" Thấy Cung phi kia xưng là di của Bát công chúa, A Nguyên chợt nghĩ tới mẹ đẻ Phụng Đồng, thường ngày mới chỉ nghe thấy kỳ danh, lúc này tò mò nhìn, nhận ra Cung phi này cung trang đơn giản sạch sẽ, trên mặt có vẻ nhút nhát, nhưng cử chỉ nhu hòa, không dứt khoát, lúc này

chỉ giết giết, giấu Bát công chúa sau mình không để ánh mắt ba người nhìn tới, rồi nhẹ giọng nói: "Chúng ta trở về, chờ đến ngày mai, đi cầu Tam hoàng huynh con cầu tình thay mẫu phi con." Nàng nhắc tới nhi tử của chính mình, vậy mà lại dùng một từ "Cầu".

A Nguyên nhìn hai người kia, trong lòng không hiểu sao có chút khổ sở, không nói lời nào bước vào cung Thái hậu.

Lúc này Thái hậu quả nhiên là sắc mặt giận dữ, chỉ ngồi trong cung tức giận nói: "Đây là đang ép buộc ai gia?" Nếu không thả Từ tần ra, định chết trước mặt ai gia sao?!"

"Đứa nhỏ này cung là thương mẫu phi đến sớt ruột, khó tránh khỏi không quan tâm đến cử chỉ." Hoàng hậu không thích Từ tần, chỉ là nhìn Bát công chúa còn nhỏ như vậy, cảm thấy thật đáng thương, cầu nói: "Mẫu hậu bớt giận, tha cho Từ tần một lần, để đứa nhỏ quay về."

"Con mềm lòng như vậy, có gì mà tốt?!" Thái hậu chỉ hận rên sất không thành thêpnoi.

Hoàng hậu chỉ cười cười, cũng không biện giải, Đức phi bên hơi cúi đầu ôn nhu nói: "Hoàng hậu nương nương đau lòng cho hài tử của Bộ hạ đó chứ, đã như vậy, Thái hậu nương nương thành toàn cho tâm ý nương nương, tha Bát công chúa lần này đi."

"Hai con đều cầu tình cho nàng, thì thôi vậy." Thái hậu bình thường cũng để lại thể diện cho Hoàng hậu, trầm ngâm một lát, nhàn nhạt nói: "Nếu nàng ta còn dám tái phạm, cho dù các con cầu tình, ai gia trực tiếp không tha cho nàng!" Bà tức giận nói: "không có quy củ không thể dung thứ. Nếu ai cũng như nàng, sau này hậu cung còn có ngày nào yên bình?!" Thấy Hoàng hậu đứng dậy thưa vâng, bà liền cho người ra ngoài kêu Bát công chúa rời đi, rồi xoa khóe mắt nói: "Thời điểm này, đừng cho nàng tới đây, ai gia thấy nàng liên đau đầu."

Bát công chúa thất sủng rồi.

A Nguyên yên lặng mà nghĩ tới Bát công chúa, tuy cảm thấy vì mẫu phi mà liều mạng rồi bị thất sủng cũng là điều nên làm, chỉ là dùng biện pháp cương quyết đến vậy, có chút xúc động.

"Còn có Tuệ Tần..." Thái hậu thờ dài, "Là một người không tồi, đáng tiếc..." Có Thuận vương, Bát công chúa rời Từ gia chao đảo như vậy, Tuệ tần lại thành thật, chỉ có thể bị bó buộc trên chiếc thuyền không thể lên cao được nữa. Tuệ tần cùng vinh cùng nhục với Từ gia.

Chuyện không hay này khó tiếp lời, cung điện lặng im như tờ, Thái hậu cũng biết, liền lắc lắc đầu không nói.

Thấy bà tâm tình không tốt, A Nguyên chỉ nằm gối đầu trên đùi Thái hậu, cũng không nói lời nào, cứ lẳng lặng ở bên như vậy, một hồi lâu sau, Thái hậu mới cười một tiếng, vực lại tinh thần ôm hài tử không muốn xa rời như vậy bà lên, hỏi với hai đứa nhỏ đứng trước mặt: "Cùng nhau đến cung của Hoàng tổ mẫu, còn vui mừng ra mặt, chả có chuyện vui phải không?" Nhìn Phụng Minh đỏ mặt gãi đầu, liền mỉm cười gật gù nói: "Có vẻ như là chuyện tốt của tiểu Tứ?", nghe thấy A Nguyên trong ngực cười khanh khách không ngừng, nghĩ nghĩ, chợt vỗ tay nói: "Đến lúc đó, nơi này của ai gia, cũng sẽ đưa đến một phần sinh lễ, cho con áp đáy hòm"

"Như thế sau được." Đức phi ngồi bên đứng dậy nói.

"Đây là tặng cho bọn nhỏ, cũng đâu phải cho con." Thái hậu nhỏ giọng mắng nàng một tiếng, rồi lại cười nói với Phụng Minh: "Trong tay Hoàng tổ mẫu nhiều thứ tốt lắm, ở trong kho chẳng thấy được mặt trời, chẳng bằng lấy ra cho mấy đứa trẻ thưởng thức."

"Đồ của Hoàng tổ mẫu trân quý như vậy, chỉ sợ phải khóa lại để ở đầu giường, nửa đêm trộm cũng không thấy được." A Nguyên cười hi hi nói.

"Con nguyện ý, Hoàng tổ mẫu sẽ cho con một cái rương to thật to để đầu giường." Thái hậu chọc chọc cái đầu nhỏ của A Nguyên, rồi quay sang Hoàng hậu nói: "Ai gia thấy, tiểu tử gấp đến độ hoảng rồi, phải chuẩn bị nhanh thôi, không thì tiểu tử sớt ruột." Thấy Phụng Minh cười hi hi cũng không phủ nhận, bà cũng thích đứa nhỏ thật thà này, lại thấy Phụng Minh liên tục nhìn về phía A Nguyên và Ngũ công chúa, biết tên nhóc này không chừng đã ưng thuận đủ yêu cầu của hai nhà đầu nghich ngợm kia, cũng lười vạch trần, chỉ bảo mấy đứa nhỏ ngồi xuống nói chuyện, làm tâm tình bị Bát công chúa phá hỏng khoáng khoái hơn rất nhiều.

Thấy Thái hậu tâm tình tốt hơn, Hoàng hậu cũng rất nhạy bén, chỉ nói thêm vài câu rồi đứng dậy cáo lui.

Mất thấy mọi người đều rời đi, Thái hậu mới đặt hết tinh thần lên A Nguyên và Ngũ công chúa trước mặt, lắc đầu thở dài: "Trong cung này, là nơi loạn nhất, có khi nào khiến người khác bớt lo đâu?" Thấy A Nguyên khó hiểu, bà liền nói: "Con cho rằng, Từ tần sao lại nóng nảy thế, chỉ điểm Bát công chúa tới cầu xin thay nàng?"

"Vì sao thế ạ?" Từ tần bị giáng vị đã lâu, Bát công chúa mới ra ccaafu tình, A Nguyên cũng cảm thấy quái lạ.

"Hoàng thượng lâm hạnh một cung nhân trong cung Từ tần." Thái hậu nhàn nhạt nói: "Vừa quay đầu liền phong Thường tại, nghe nói Thường tại này trước là thị nữ thân cận Từ tần, con cũng biết rồi đấy, càng là người thân cận, phần bộ càng ngoan độc." Thường tại kia phản lại Từ tần, ngay khi Từ tần ngã xuống liền cắn ngược lại nàng, thổi gió bên gối Hoàng thượng, hướng chi Từ tần vốn không trong sạch gì, Thường tại này cũng giáo hoạt, thấy Hoàng thượng coi trọng Hoàng hậu, đã kể từng lời nói Từ tần nguyên rủa Hoàng hậu ra cho Hoàng thượng nghe, không cần xác thực, Hoàng thượng nghe xong càng giận dữ, càng không chịu bỏ lệnh cấm túc Từ tần.

"Như vậy, Từ tần còn có thể xoay người không?"

"Từ gia cho người tiến cung." Thái hậu lạnh lùng nói: "Cho nên mới nói trong cung thật náo nhiệt, một đám nữ nhân mong ước vinh hoa phú quý, một chút nhân tình cũng không sót lại." Thấy A Nguyên rung mình có chút sợ hãi, bà chợt thở dài nói: "hiện tại Từ gia đang nhìn trúng Tam hoàng huynh các con,

muốn một nữ nhi làm chính phi của hần."

"Hoàng bá phụ sẽ không đồng ý đâu." A Nguyên liền rầu rĩ nói.

"Vinh hoa phú quý làm mờ mắt, còn có thể nghĩ tới cái này?" Thái hậu nhân nhạ nói: "Ta nói chuyện với Hoàng hậu, bảo nàng chuyển lời cho Hoàng thượng. Nữ nhi Từ gia làm trắc phi, sau này, hoàng tử không thể để chính phi chịu ủy khuất, phải coi trọng đích thứ, quyết không để trắc phi làm bừa bãi!" Như vậy, thêm một khuê nữ Từ gia, Thái hậu cũng thấy không sao cả.

Về mặt Thái hậu có lãnh khốc, A Nguyên giờ mới hiểu vì sao Hoàng hậu nhắc tới việc chính phi với Hoàng thượng, vậy mà không ra trong đó còn có nước cờ như vậy, cũng cảm thấy mệt đến hoảng, liền vuốt ngực Thái hậu nhỏ giọng nói: "A Nguyên mệt mỏi, Hoàng tổ mẫu ngủ trưa với A Nguyên."

"Hoàng tổ mẫu ngủ với tiểu Ngũ và Hoàng muội đi." Ngũ công chúa ngồi bên cung lối kéo tay Thái hậu vội vàng nói.

"Được rồi." Thấy hai đứa nhỏ này đều nhi mình chăm chú, Thái hậu mỉm cười, lắc đầu nói: "Lên giường trước đi thôi." Bà đã là Thái hậu, nên an nhàn hưởng tôn vinh, vì sao còn phải lo lắng nhiều vậy?

Nghĩ thông suốt, Thái hậu có cảm giác như trút được gánh nặng, cùng đi ngủ với A Nguyên đã nhiều ngày không được gặp.

Hoàng thượng quả nói được làm được, quả nhiên, ngày hôm sau, hai đạo thánh chỉ tứ hôn ban xuống, một cái ban Nhị tiểu thư nhà anh Quốc công cho Thành vương làm chính phi, một cái ban nữ nhi Thái Thường Tự Thiếu Khanh làm chính phi. không đề cập tới phản ứng trên triều đối với hai thánh chỉ tứ hôn này, chỉ trong phủ Thuận vương, Phụng Đồng khiếp sợ nhận Thánh chỉ trong tay, lòng dấy lên nỗi thất bại không thể chống đỡ.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sùng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61

Thái thường tự Thiếu khanh?! Hoàng thượng đang muốn bức tử con trai ruột của mình sao?!

Phụng Đồng cảm thấy tim lạnh toát, không thể tưởng tượng được, người ra tay chặt đứt mọi đường tiến của mình lại chính là phụ thân. Hôm qua, ý của Hoàng thượng thể hiện rõ trước mắt, bực bội với Chính phi, tức bất kính với Hoàng thượng, làm Phụng Đồng không dám bộc lộ ra một chút oán hận nào. Cười miễn cưỡng kính tạ hoàng ân, chợt nghe thấy Nhị tiểu thư Tề gia gả cho Phụng Minh làm Chính phi, nhất thời Phụng Đồng suýt không thể tiếp tục duy trì được nụ cười hoàn mỹ trên mặt, vẻ dữ tợn vừa hiện ra liền thoáng chốc biến mất, chịu đựng oán hận trong lòng tiến nội giám truyền chỉ rời khỏi vương phủ, nghĩ nghĩ một lúc, quyết định tiến cung.

đi tới chỗ mẹ đẻ Tuệ tần, Phụng Đồng nhận ra cung của Tuệ tần lạnh tanh, mắt híp lại, bước nhanh vào, thấy ngay Tuệ tần đang vui vẻ trò chuyện với tiểu cung nữ bên người, trông thấy hần không dễ dàng mà tới đây, vội vàng đứng dậy tiến lại đón, vẻ mặt từ ái nói: "Hôm nay sao có thời gian đến đây?" Trong giọng nói có chút cẩn thận, tựa như sợ câu nói kia không đúng, sẽ làm nhi tử không hài lòng xoay người bỏ đi.

"Phụ hoàng tứ hôn cho ta." Từ khi tiến cung, Tuệ tần chưa lúc nào dám nghĩ đến việc đi tranh sủng với Hoàng hậu, chỉ trốn đi sống cuộc sống của mình, Phụng Đồng chán ghét sự nhát gan của Tuệ tần, châm chọc nói: "Nghe nói hôm qua nẫu phi đi kéo Bát Hoàng muội về?" Từ tần bị thất sủng, hần chỉ hận không thể phân chia giới hạn rõ ràng với bà ta, Tuệ tần còn xen vào việc này, không phải ngu xuẩn thì còn là gì

"Đó vẫn là di và muội muội của con." Tuệ tần ngắc ngứ nói xong, ánh mắt chợt sáng lên, vội vàng nói: "Trong cung đã truyền khắp tin đại hôn của con, ta nghe nói là thiên kim nhà Thái thường tự Thiếu khanh? Lại có một đoạn lương duyên." Chức vị Thiếu khanh của Thái thường tự tuy không có thực quyền, nhưng vẫn thập phần thanh quý. Nữ nhi được nuôi dưỡng trong nhà như vậy, chắc cũng không tồi. Tuệ tần niệm thần phật nói: "Trong lòng ta đã buông xuống được một tảng đá lớn rồi." Cả đời nàng chỉ có một đứa con trai này, tuy không thân thiết với nàng, nhưng vẫn làm nàng lo lắng mãi không thôi, chỉ sợ hôn sự của hần gặp gian truân, bây giờ biết hần có được một mối lương duyên như vậy thì càng thêm vui mừng.

"Lương duyên?" Phụng Đồng cười nhạo nói, "một nữ nhi nhà quan tứ phẩm, có thể làm Chính phi của ta, người nói đây là lương duyên?" Thấy Tuệ tần luống cuống nhìn mình, hần chỉ nhẫn nại một lát rồi nói: "Người có biết Chính phi của lão Tứ là ai không?" không chờ Tuệ tần trả lời, hần chỉ vào mình nói: "Là Nhị tiểu thư Tề gia! Dòng dõi anh Quốc công cao quý, thế lực lớn đến thế nào, nữ nhi nhà như vậy, mới là cái ta muốn!" Thấy Tuệ tần nồn nóng nhìn mình, hần dừng lại hỏi: "Người muốn nói gì?"

"Tứ hoàng tử được nuôi dưỡng dưới gối Đức phi nương nương, tự nhiên có tôn quý hơn chút." Tuệ tần lấy hết can đảm tiếp tục nói: "Huống chi, có xui gia như vậy, con muốn có để làm gì?" Thấy nhi tử hừ lạnh một tiếng, nàng tức khắc run lên, thấp giọng nói: "Ta tuy ngu dốt, nhưng cũng biết tình hình trong cung, chỉ cần con nguyện ý làm một Vương gia nhân tân, Hoàng hậu nương nương nhân từ, sẽ không làm khó dễ con, tội gì phải đi theo con đường kia?" Nàng khuyên nhủ, "hiện tại, con là hoàng tử, là Vương gia, đây đã là tôn quý cực hạn, Hoàng thượng cho con thể diện, con cũng đừng phản kháng nữa." Nếu không có Hoàng hậu, Thái tử, nàng có lẽ sẽ không cần bước nhi tử, chỉ là nàng cũng ý thức được một chút tranh đấu giành ngai Đế sẽ tàn khốc đến bậc nào, Phúc vương năm đó, không phải là bị Hoàng thượng ban chết sao? Nghĩ tới chuyện này, Tuệ tần liền cảm thấy lạnh lẽo.

"Ta cũng là hoàng tử, vì sao không thể tranh đoạt?!" Phụng Đồng vốn bực bội, thấy Tuệ Tần chỉ biết trốn tránh, tức khắc giận dữ, xoay người bỏ đi không màng Tuệ Tần giữ hần lại.

Vừa đi lại trong cung chốc lát, Phụng Đồng thấy xa xa bên kia hồ nước, là đứa béo đang hi hi ha ha chạy đuổi theo một thiếu niên tuấn tú, thấy thiếu niên kia mỉm cười lùi lại, đôi mắt chỉ chăm chú nhìn con nhóc béo kia. Trong lòng Phụng Đồng cực kỳ khó chịu, vẻ tươi cười lộ ra vài phần ác ý, nhướn mày tiến lại gần, cười hỏi: “A, là ai đây? không phải là Vinh Thọ muội muội sao? Sao hôm nay không nhìn hót Hoàng tử mẫu, chạy ra đây chơi đùa với nam hài vậy?” một câu hàm nghĩa thực nhiều, vừa ám chỉ A Nguyên là vua ning nọt, vừa nói A Nguyên vì nam nhân mà đến Tổ mẫu cũng không hiểu thuận.

Gặp thẳng nhãi này A Nguyên liền cảm thấy phiền, thấy hán vậy mà còn dám bày trò vô nghĩa trước mặt mình, niềm vui mừng vì A Dung vào cung bay biến mất, dùng chân lại, vừa lòng thấy A Dung tiến đến che chở cho mình, cũng nhướn mày lúc lắc chân nhỏ, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “A, đây không phải là Tam hoàng huynh sao, sao không đến tạ ơn Hoàng bá phụ ban hôn đi, sao lại nổi giận đùng đùng, rồi đến chỗ Hoàng muội trút giận thế?” Câu này cũng thật thâm, tức khắc làm Phụng Đồng trắng mặt, càng cảm thấy không hợp với Hoàng muội này.”

“Người ngậm máu phun người!” Phụng Đồng tức giận nói.

“Xin lỗi, ta chưa bao giờ phun ‘người’.” A Nguyên chẳng hề để ý mà ngoáy ngoáy tai, vừa lòng trông thấy Phụng Đồng tức giận không nhẹ, cảm thấy tổ chất tâm lý của thằng nhãi này quá kém, mới nói câu đầu tiên đã game over, liếc sang A Dung đang chăm chú nhìn mình miệng lưỡi sắc bén, cũng không thấy mình ác độc một chút nào, thì không tự chủ được mà cười rộ lên, thu về mặt bức bối của Phụng Đồng vào trong mắt. Biểu hiện này giống như Hoàng muội này xem thường hắn, nghĩ tới A Nguyên được sủng ái, tranh chấp vào lúc này, mặc kệ có lý hay không, chỉ sợ Hoàng thượng cũng sẽ mắng mình trước tiên, Phụng Đồng lăm bắm một tiếng đen đuôi, cảm thấy vừa rồi đã quá xúc động, chỉ lạnh lùng nói: “Miệng lưỡi Hoàng muội thật tốt, chỉ mong sau này vẫn được như vậy!”

“Nếu là vì chuyện này của Hoàng muội, vẫn thỉnh Hoàng huynh quản việc bản thân cho tốt đã.” Bé mập tròn mắt, cảm thấy thằng nhãi này đúng là bắt chớ đi cày xen vào việc của người khác.

Thấy con nhóc này làm vương chân mình như vậy, Phụng Đồng không khỏi nhớ đến hôm qua gặp Hoàng thượng, mơ hồ nghe thấy hai chữ ‘Hoàng hậu’, nghĩ kỹ lại, hôn sự của mình không thuận lợi, có thể do Hoàng hậu ở phía sau thổi gió bên tai Hoàng thượng, hận Hoàng hậu đến nghiêng răng nghiêng lợi, hắn không nhiều lời nữa, chỉ phát tay áo bỏ đi.

“Người kiểu gì thế không biết...” thật ra hôm nay A Nguyên rất sung sướng, tự nhiên Phụng Đồng ở đâu ra đến chằm chọc mình, liền hừ hừ nói với A Dung: “Ta nói này, Tam Hoàng huynh thật đáng ghét!”

“trên triều Từ gia nhiều lần bị buộc tội, hiện giờ nghe nói Chính phi của Thuận vương cũng rơi vào tay người khác, cũng không kỳ quái lắm.” A Dung sờ sờ đầu A Nguyên, chế nhạo nói: “hắn khổ sở trong lòng, muội thương hại hắn một chút cũng được.”

Nghe hắn nói như vậy, A Nguyên liền tưởng tượng ra dáng vẻ nghèo túng tội nghiệp của Thuận vương điện hạ, cười trộm hai tiếng, rồi mới ra vẻ trầm ổn nói: “Đàng hoàng một chút coi! nói!” Nàng ngửa cổ vênh mặt hất hàm nói: “Vì sao tiến cung?” Trăm gia tuy có chút tiếng tăm, nhưng cũng không thể để A Dung tiến cung đi lung tung như thế?

“Muội không biết sao?” A Dung nhướn mày, đến khi A Nguyên có vẻ buồn bức mới cười nói, “Hoàng thượng lệnh mấy thiếu gia nhà dòng dõi vào cung học tập làm thị vệ, sau này ở trong cung còn phải nhờ công chúa điện hạ chiếu cố tại hạ đó.”

A Nguyên chột hiểu ra.

Hoàng thượng gọi A Dung tiến cung học tập, chắc hắn không phải là để đứng gác, chỉ sợ đây là tuyển tâm phúc của mấy nhà Người tin tưởng, giữ lại dạy dỗ bên người, về sau có lúc trọng dụng. Lòng vui mừng vì Hoàng thượng coi trọng A Dung, nhưng nàng nhớ tới dáng vẻ đọc sách hồi trước của A Dung, thì có chút âm thầm nói: “Huynh không thi khoa cử nữa sao?” Trước đây, nàng thấy A Dung đọc sách viết chữ, còn nghiên cứu thơ ca, thì đã biết được là A Dung muốn dùng sức mình đạt được công danh rồi. hiện giờ Hoàng thượng bảo hắn tiến cung làm thị vệ, chẳng phải là chặt đứt đường thi cử, lòng A Nguyên chột cảm thấy mất mát vì người này.

A Dung nhìn gương mặt nhỏ nhắn mập mạp của A Nguyên đầy vẻ khổ sở, lo lắng, thì lòng mềm nhũn, cúi người nắm lấy tay A Nguyên, mỉm cười khuyên nài: “Ta là con trai trưởng của phụ thân, nếu thi khoa cử, vốn sẽ không giống những người khác. Huống chi...” hắn chớp chớp mắt nói, “Đó là không đi khảo thí, chỉ tự mình nghiên cứu học vấn, cũng có gì không giống chứ?” Thấy khuôn mặt nhỏ của A Nguyên hòa hoãn đi, mắt hắn gọn song, cười nói: “Đa tạ công chúa lo lắng cho ta.

“nói vậy! Bỏn cung, bỏn cung là vì thấy người ở trong cung thật phiền phức!” A Nguyên không thèm thừa nhận đâu, tức khắc dậm chân.

“Vậy làm thế nào đây?” A Dung thấy đứa nhỏ này hung hổ nhảy qua nhảy lại trước mặt mình, nghĩ đến nha đầu vậy mà đã quên ước định lúc trước với mình, nếu sau này cưới vào cửa, chẳng phải sẽ khó dạy sao, lập tức quyết định cho đứa nhỏ hung dữ này biết thế nào là lợi hại, cười nhẹ nói: “Hoàng thượng, thật khéo phân công tại hạ tới cung của Thái hậu, chuyên trông bầu bạn bên cạnh Công chúa và Thái hậu.”

Người A Nguyên cứng đờ, hoảng sợ che mặt lại!

A Dung cười, vẻ giảo hoạt lóe sáng trong đáy mắt.

“Thảo nào, thảo nào hôm qua huynh cười với ta, hóa ra là chờ sẵn ở đây rồi!” A Nguyên cảm thấy bản thân như bị A Dung theo dõi, hoảng đến độ hét lên, mà A Dung còn chẳng thèm để ý chút nào nắm lấy tay mình, miệng nói: “Chúng ta về cung Thái hậu đi.” Tức khắc cả người khó chịu, rút tay ra hỏi, “Về?” Dám dùng từ ‘về’, còn muốn Công chúa điện hạ vui vẻ mà trưởng thành trong cung nữa không?!

Nhìn A Dung quay đầu lại cười cười mà lòng phát lạnh, A Nguyên đành thất bại gục đầu xuống.

Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng ở trong cung có thể gặp được A Dung xấu xa, nàng, trong lòng nàng quả thật cao hứng. Chỉ là không thể nói ra, bằng không A Dung xấu xa sẽ kiêu ngạo, cần phải khẩu thị tâm phi.

Khẩu thị tâm phi: nói một đằng nghĩ một nẻo.

Cùng đi về cung Thái hậu, A Nguyên trộm ngẩng đầu, thấy trên mặt A Dung đều là vẻ tươi cười, thì khụ một tiếng nói: “Hôm qua, Tứ hoàng huynh đồng ý cho ta một con bạch mã nhỏ, chốc nữa, huynh cùng bốn cung đi xem đi.” nói xong liền cười híp cả mắt, rất có dáng vẻ đang phát tài.

A Dung thực thích nhìn nàng không có việc gì làm chui vào một góc ngồi đếm tiền, lúc này thấy tâm trạng nàng tốt, thì mỉm cười theo nàng nói: “Nếu là ngựa trắng, thì đặt tên thế nào?”

A Nguyên ngăn ra, bây giờ mới nhớ ra vấn đề này, nghĩ nghĩ, liền thử hỏi: “Gọi là Bạch Vân?” Nàng rất muốn gọi con ngựa trắng là “Bạc”, nhưng cứ như vậy có chút quá hung tàn, A Nguyên cảm thấy vì phu thê Túc vương hãy còn khỏe mạnh, vẫn nên nhu hòa hơn chút.

A Dung nghiêng đầu, thấy đôi mắt A Nguyên sáng lấp lánh, đầy vẻ” Cầu khen ngợi, cầu khích lệ”, trong lòng không khỏi vui vẻ, nhưng chỉ nhẹ nhàng nói: “Tên không tồi.”

A Nguyên thấy mình thật tài hoa xuất chúng, hai cái chân ngắn vênh vác đi nhanh hơn.

Sau lưng hai người, một đám cung nữ che miệng cười trộm, nhăm mắt theo đuôi.

Dưới ánh mặt trời chói chang, A Nguyên cảm thấy cả người đều nóng, liền bảo A Dung đi thẳng đến một trại nuôi ngựa nhỏ trong cung, đi vào, thì thấy hướng cửa chính có vài người đứng đó, hóa ra là Ngũ công chúa cùng với hai thiếu niên nàng không quen biết, chỉ vào chuồng ngựa nói chuyện với nhau, thấy A Nguyên tiến vào, đầu tiên Ngũ công chúa bị mỹ mạo của A Dung làm cho chấn động một chút, rồi tầm mắt dời xuống bàn tay A Dung đang nắm lấy tay A Nguyên, chỉ xấu xa cười cười, kêu lên: “Đây là hai con ngựa con Tứ hoàng huynh đã nói kia sao?” Nhìn A Nguyên đối với ai cũng tốt, thật lại không thích thân cận với người bình thường, có thể thân thiện để cho thiếu niên kia nắm tay, Ngũ công chúa cũng hiểu được đôi phần.

“Đây là A Dung nhà Thành Dương bá.” A Nguyên giới thiệu thân phận A Dung cho Ngũ công chúa trước, rồi mới cười ha hả nói: “Ta đến xem Bạch Vân có ngoan ngoãn làm người ta thích không.”

“Bạch Vân là ai?” Ngũ công chúa tò mò hỏi, hoàn toàn không quan tâm đường muội nhà mình ngựa chưa thấy đã đặt tên luôn rồi.

A Nguyên dung ánh mắt “Ngươi thực nghịch ngợm” nhìn nàng.

“Hai vị này là chiêu ca biểu đệ nhà ngoại ta.” Ngũ công chúa bị A Nguyên nhìn đến lạnh cả người, run lên, vội vàng nói sang chuyện khác, gọi hai thiếu niên lộ vẻ mặt tò mò lại bên người.

Mọi người chào hỏi nhau, A Nguyên tò mò nhìn hai thiếu niên có chút ngượng ngùng này.

Lúc trước ở phủ anh Quốc công, nàng nghe qua một ít chuyện nhà mẹ đẻ của Đức phi. Nghe nói Đức phi xuất thân từ phủ Định Quốc công, con trai phần lớn yếu đuối không nên thân, phủ Định Quốc công phú quý hiển hách, nếu có được nỗ lực cố gắng của Định Quốc công hiện nay, cùng với Đức phi và muội muội của bà, thì năm xưa đã không có huyết lệ của Chính phi Phúc vương. Đức phi may mắn hơn, còn có thể ở trong cung an tĩnh qua ngày, vị Phúc Vương phi kia nghe nói sau khi Phúc vương thất bại đã đứng cột tự vẫn, hồn tiêu phách tán. Dựa vào hai nữ nhân, phủ Định Quốc công mới có vinh hoa hiện tại, lúc đầu A Nguyên còn không tin tưởng lắm, chỉ là nhìn hai người tuấn tú vẫn nhả trước mắt này, còn đánh về ngại ngùng kia nữa, nàng liền than nhẹ trong lòng.

Nếu đây là con cháu phủ Định Quốc công, chỉ sợ không đến ba đời, phủ Định Quốc công sẽ suy tàn.

Ngũ Công chúa cũng nghĩ đến điều này, ánh mắt âm đạm, không biết đang nghĩ cái gì.

Hai nữ hài đều trầm mặc, A Dung thấy A Nguyên cũng không phải trong lòng khổ sở, thì yên lòng, chỉ tiến đến xem trại nuôi ngựa. Hai thiếu niên kia, người lớn tuổi hơn, tâm động động, lên kéo vạt áo Ngũ công chúa, tựa như làm vậy có thêm dung khí, nhẹ giọng nói với A Nguyên: “Thường ngày nghe biểu muội nhắc tới điện hạ, hiện giờ mới gặp được người thật, chỉ cảm thấy thật quen thuộc, giống như đã gặp nơi nào, tâm sinh thân cận.” hân câ lời vừa ôn nhu vừa đẹp đẽ, chỉ là A Nguyên nhạy bén nhìn thấy, thiếu niên nhỏ tuổi hơn hẳn, ánh mắt có chút âm đạm rút lại bàn tay đang định chạm vào vạt áo Ngũ công chúa.

Tuy rằng ánh mắt thiếu niên đang nói chuyện này trong trêu lườm thiện, lời nói cất lên cũng khiến người khác thích, nhưng mà A Nguyên vẫn thích dáng vẻ A Dung nói chuyện với mình hơn.

Lòng rung động nhìn qua A Dung, liền thấy thiếu niên này tựa như cảm giác được mình nhìn chăm chú, chột quay đầu lại cười với mình, A Nguyên hốt hoảng, sau đó vội quay đầu đi, nghiêng đầu hỏi: “Ngựa con đâu? Bạch Vân của ta đâu?”

“Ngươi yên tâm, Tứ hoàng huynh không dám không đưa tới!” Ngũ công chúa không thấy song ngăm mãnh liệt giữa hai thiếu niên bên cạnh, chỉ dằng dằng sát khí nói: “Nếu dám không cho, hẳn còn chưa có cưới vợ đâu!” Đến lúc đó, vào nháo động phòng, nàng sẽ làm cho Tứ hoàng huynh muốn đi thất cô! Phượng Minh chỉ sợ đang ôm thánh chỉ trốn ở trong phòng khóc, A Nguyên tưởng tượng ra dáng vẻ Tứ hoàng huynh khổ tận cam lai mà khóc lóc, thịt mỡ trên người run lên, cười xấu xa nói: “Tứ hoàng huynh thế nào ta không biết, chỉ là ta thấy, tâm tình Tam hoàng huynh quả thực không đẹp để gì.”

“Nếu là ta, ta cũng sẽ không cao hứng.” Ngũ công chúa tựa hồ vì Phượng Đồng nói một câu, sau lại đột nhiên biến sắc nói, “Xứng đáng!” Đáng đời lão Tam luôn chèn ép Tứ hoàng huynh nàng, đáng đời Từ tần năm xưa ngang ngược, coi thường Đức phi.

Hung hăng đậm đậm chân, ngũ công chúa lạnh nhạt nói, “hắn không phải người tốt, xứng đáng cưới vợ cũng không tốt!” Thấy A Nguyên không rõ nguyên do, thì nhỏ giọng nói, “Người chỉ ở trong cung, không biết chuyện bên ngoài. Thiên kim Thái Thượng tự Thiếu Khanh kia, thật ra không phải là cho không đâu.”

“Là xuất thân Văn nhân mà.” A Nguyên liền nhủ mảy mòi.

Người xuất thân từ những nhà này, đều thật có tri thức hiểu lễ nghĩa. Loại nào tàn như tám thái thái Trạng gia, quả thực là số ít.

“Cha là quan văn, mẹ...” Ngũ công chúa thấy hai con ngựa con giống nhau như đúc trắng như tuyết được dắt tới đây, tức khắc hưng phấn, chỉ kéo đến trước mặt mình, liền thấy hai con ngựa con này thực diệu ngoạn đáng yêu, cả người tuyết trắng, long bóng mượt, thì thích không chịu được, chỉ nghiêng đầu với A Nguyên còn đang bị nghẹn chết vì mới nghe được một nửa nói: “Người gọi là Bạch Vân, ta gọi Bạch Tuyết, hai ta là một đôi!” Dứt lời, hai đứa nhỏ đều cười lộ lên hi hi ha ha, cùng nhau duỗi tay sờ lông ngựa nhỏ. Lời vừa nói ra, A Dung khòe miệng hơi nhếch, quay đầu nhìn đứa nhỏ hung dữ vừa đi theo Ngũ công chúa vừa vỗ tay còn dùng sức trừng mắt với hắn, liếc mắt một cái.

Trong mắt hai thiếu niên đi sau Ngũ công chúa cũng lộ ra vẻ hâm mộ.

A Nguyên bị A Dung liếc nhìn sau lưng, rùng mình một cái, thì thấy vẻ ý lại vào Ngũ công chúa của hai thiếu niên kia, cảm thấy Ngũ công chúa thật cường hãn, lập tức đã chinh phục được hai thiếu niên đang hoai xuân, trong lòng cười xấu xa, nghe thấy Ngũ công chúa đứng bên cạnh đang vuốt con ngựa trắng tiếp tục nói: “Mẫu thân cô nương kia, là con gái duy nhất của Trung Vũ tướng quân đã qua đời, tuy Trung Vũ tướng quân này quân hàm không cao, nhưng vũ lực cường hãn, vị cô nương nhà Thái Thượng tự Thiếu Khanh này, di truyền vũ lực thủ đoạn của ông ngoại nàng, cho nên...” nàng nhìn không được lộ ra nụ cười vui sướng khi thấy người gặp họa, nhỏ giọng nói với A Nguyên, “Người hiểu mà.”

“Cho dù hung dữ nữa, cũng không dám rat ay với hoàng tử chứ?” A Nguyên nhớ tới thân hình Phượng Đồng, liền nghĩ nếu Hoàng thượng biết nội tình tông này, mà vẫn tứ hôn, hẳn là rất hận nhi tử này.

Quả thực sống không bằng chết.

“Nàng đến quận chúa còn dám đánh, nói gì đến một hoàng tử không được sủng ái?” Ngũ công chúa không để bụng nói: “Chỉ là người này rất sáng khoái, cũng không khác nghiệt, làm người cũng công bằng, chỉ cần Tam hoàng huynh không làm chuyện gì xấu, có Vương phi cai quản hậu viện như vậy cũng là việc tốt.” Dứt lời, cười lạnh nói tiếp: “Hậu viện Tam hoàng huynh lộn xộn như nào, ta ở trong cung cũng nghe nói, nếu là ta, cũng muốn có một vị Chính phi áp chế yếu tính đó!”

“Nếu người nói như vậy, ta lại cảm thấy đáng tiếc.” cô nương tốt như vậy lại gả cho Phượng Đồng, A Nguyên thấy đúng là phí của.

“Nếu sau này nàng có con trai, thì có thể kế thừa tước hiệu Vương gia, người khác cầu còn không được.” Ngũ công chúa mặc kệ, chỉ nhìn vào điểm tốt trong thực tế, chột nhỏ giọng nói với A Nguyên, “Chỉ là Tam hoàng huynh có thứ trường tử, sau này lớn lên không tốt, chính là phiền toái.”

“Dù sao cũng không phải chúng ta quản, sau này cứ xem thế nào là được.” A Nguyên không để tông lòng, dùng một chút, mắt nhìn hai thiếu niên nấp phía sau Ngũ công chúa, chỉ cười hi hi nói: “Đây là biểu ca biểu đệ của hoàng tử?” Đầu năm nay nha, biểu ca biểu muội, biểu tỷ biểu đệ, quả thực là tuyệt phối.

“Người nhìn ra rồi.” Mặt Ngũ công chúa không có nửa phần ngượng ngùng, trầm mặc một lát, thấp giọng nói: “Sau này Phò mã... sẽ là một trong hai người đó.”

A Nguyên thấy nàng cũng không quá vui mừng, thì lộ ra vẻ lo lắng.

Ngũ công chúa thấy thế thì chỉ cười cười, thấp giọng nói: “Thế hệ này của Phủ Định Quốc công, không có nữ nhi vào hầu hạ trong cung Thái tử.” Trong mắt A Nguyên nghĩ nghĩ cẩn thận gì đó, rồi lộ vẻ hoảng sợ, nàng liền thờ dài nói: “Thế hệ này có thể dựa vào mẫu phi ta, đợi sau làm thế nào đây? Nếu ocfn cho người vào cung, khó tránh Phủ hoàng sinh lòng kiêng kỵ, không bằng gả ta đi, một công chúa, ít nhất có thể bảo đảm nhà ngoại ba đời phú quý.” Thấy A Nguyên tỏ vẻ không tán đồng, nàng cười nói: “Người giống mẫu phi ta, lo lắng sau này ta không tốt, thật ra việc hôn sự này, vốn là chủ ý của ta.”

“Chỉ sợ không xứng.” A Nguyên nghẹn nửa ngày, chỉ nhỏ giọng nói.

“Người có thể nói với ta như vậy, có thể thấy được là thật sự tốt với ta.” Ngũ công chúa thất thần chốc lát, rồi lắc đầu cười nói: “Chỉ là, ta khác với người. Nhìn xem...” nàng vẫy vẫy roi ngựa trong tay, nói: “Tính tình của ta có chút nói một không hai, nếu gặp gỡ Phò mã cũng cường ngạnh, chỉ sợ ngày ngày đánh nhau, không bằng tìm một người ôn nhu nghe lời, trong lòng còn có ta, chỉ cần một lòng với ta, không sinh ý khác, ta liền dùng cái danh Công chúa này, bảo hộ phủ Định Quốc công một đời.” Huống hồ con trai Công chúa, đều sẽ được ban cho tước vị, giữ vững tước vị này, phủ Định Quốc công muốn lật cũng không lật được. Mẫu thân nàng xuất thân từ phủ Định Quốc công, nàng cũng nên giữ cho dòng họ không suy sụp.

“Chọn ai?” Bản thân Ngũ công chúa đã quyết định, Đức phi khuyên cũng không được, A Nguyên cũng thấy thất bại, liền thấp giọng hỏi.

“không tốt lắm.” Ngũ công chúa lại buồn rầu, dùng một chút, nhỏ giọng nói: “Biểu ca ôn nhu, còn là trường tử, ta hẳn nên gả cho hắn. Chỉ là...” nàng thờ dài nói: “Ta thích biểu đệ hơn.” Ít nhất, biểu đệ sẽ không nói với nữ nhi vừa gặp mặt lần đầu là lòng sinh ra thân cận. Huống hồ nhớ đến trong viện biểu ca

còn một đồng nha đầu xinh đẹp “Thương hoa tiếc ngọc”, Ngũ công chúa liền khẽ nhủ mày.

Nàng muốn dùng hôn sự của mình điu đất phủ Định Quốc công, chỉ là, không có nghĩa phải chịu ủy khuất vì chuyện hôn sự này.

“Hôm nay ta thấy một vị phu nhân tiến cung thỉnh an mẫu phi.” nói đến đây, trên mặt Ngũ công chúa lộ vẻ nghi hoặc, thấp giọng nói: “Phu nhân này thực xa lạ, hơn nữa, đáng vẻ mẫu thân...” Nhớ tới khi Đức phi thấy vẻ cười lạnh lạnh của nữ nhân kia, thì mày nhẩn lại, Ngũ công chúa cảm thấy thật kỳ lạ.

Editor: Chung cầu dân ý loa loa

Các nàng muốn xưng hô giữa A Nguyên và 5 Công chúa như thế nào?

“Ngươi-ta” hay “Tỷ-muội” hay “Ta-tỷ”, “Ta-muội”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62

Nhưng mà, tạm thời chuyện này bị ném qua đằng sau đầu, toàn bộ lực chú ý của A Nguyên đều bị ngựa con trước mắt này hấp dẫn.

“Muốn lên sao?” A Dung thấy nàng vuốt ve ngựa con đến chảy nước miếng, không khỏi buồn cười, bèn cúi người bế Bé mập đang giương nanh múa vuốt này đặt lên lưng ngựa, thấy A Nguyên sợ hãi giương tay ôm cổ ngựa, lòng liền mềm nhũn, ôn hòa nói: “Đừng sợ, có ta che chở muội.” hất giang hai tay bảo hộ bên người A Nguyên, thì thấy người Công chúa điện hạ thả lỏng hơn nhiều, mà ngựa con lại không nhúc nhích nữa, lá gan nàng cũng lớn lên, chỉ ngẩng cổ kêu lên: “Bỏn cung... Bỏn cung không sợ!” nói xong, liền đắc ý nhìn khắp nơi xung quanh.

Ngũ công chúa lớn hơn chút, đã sớm học cưỡi ngựa, khả năng hơn hẳn Đứa mập phía sau rất nhiều, tự mình xoay người nhảy lên ngựa, vũng vàng ngồi trên lưng ngựa nhướng mày nói với A Nguyên: “Chạy một vòng không?”

Đôi mắt A Nguyên dao động, cười haha không ngừng.

Chạy một vòng?! đi một bước cũng đủ làm Công chúa béo rơi xuống rồi!

Để dời mục tiêu đi, Công chúa điện hạ gian xảo chỉ vào hai thiếu niên nhà Định Quốc công đứng cách đó không xa cười hi hi nói: “Hoàng tỷ ta khó có được nhả hứng muốn cưỡi ngựa, cơ hội tốt như vậy, hai vị không dạo chơi cùng hoàng tỷ sao?” Mặt hai gã thiếu niên đồng thời đỏ lên, A Nguyên bèn ngăn ngại, ai không biết có lẽ còn tưởng rằng Công chúa điện hạ trêu ghẹo hai tiểu cô nương, chợt thấy thiếu niên lớn hơn kia đến lôi kéo yên ngựa Ngũ công chúa nói: “Ngựa này chưa có ai cưỡi qua, điện hạ xuống trước đã, nhờ cho ngựa nôi chứng làm Người bị thương.”

“Từ hoàng huynh sẽ không tặng ta ngựa chưa từng được huấn luyện.” Mặt thấy thiếu niên nhỏ tuổi kia mặt sợ như bị đòi mạng, lại đi dắt một con ngựa còn cao hơn hăm một cái đầu, Ngũ công chúa khẽ nhủ mày, nói: “Chỉ là ta nói chuyện với A Nguyên thôi, huynh đừng cho là thật.”

“Nhiều hạ nhân như vậy, làm sao đệ ngã bị thương được?” Thiếu niên mặt trắng bệch kia kiên cường cười một cái, kêu thái giám đỡ lên ngựa, thật cẩn thận đi tới trước mặt Ngũ công chúa, thấp giọng nói: “không nên làm biểu tỷ mất hứng.” Thấy Ngũ công chúa hí hửng nhìn mình, hẳn còn muốn nói thêm gì đó, nhưng sau khi mắt nhìn lướt qua huynh trưởng, nhớ tới lời mẫu thân dặn dò, ánh mặt chợt ảm đạm đi nhiều, chỉ cúi đầu nói: “Đệ chiếm ngựa của huynh trưởng rồi, huynh trưởng nói chuyện cùng biểu tỷ đi, đệ... đệ cưỡi ngựa đi trước.”

Dứt lời, bèn lệnh hạ nhân dắt ngựa chậm rãi tiến vào bên trong mã trường.

A Nguyên nhìn đáng vẻ muốn rút lui của thiếu niên này, lại thấy gương mặt trầm mặc của Ngũ công chúa, cảm thấy thật không thú vị.

Đối với khúc mắc của biểu huynh muội này A Dung không hứng thú chút nào, chỉ một tay đỡ A Nguyên, một tay nắm dây cương hỏi: “Sưông chưa? Xuống nhé?” A Nguyên là chủ nhân có lòng mà không sức, đứng nhìn vẻ kiêu ngạo của nàng lúc ngựa đứng yên, ngựa vừa động dậy, người đầu tiên kêu toáng lên là nàng!

“Xuống sao? không bao giờ!” A Nguyên hừ hừ hai tiếng, mắt liếc cuống nhìn A Dung, thấy trong mắt thiếu niên nàng toàn là hình dáng của mình, còn mở hồ gọn song, mặt liền hơi nóng lên, vịn vịn trên ngựa, Đứa mập đáng đánh đòn này vậy vậy rơi ngựa trong tay, vui mừng cười lộ rang sún, bắt chước vẻ phóng khoáng mạnh mẽ giương roi giục ngựa kêu lên: “Giá! Giá! Giá... AAAAAA!!!” Rơi ngựa không cẩn thận đột nhiên trúng vào mông ngựa, ngựa trắng vốn đang ngoan ngoãn, còn đã qua huấn luyện, hiểu được “Mệnh lệnh” rõ ràng như vậy, nghĩa là lúc mình nên đi, chậm rãi động dậy.

một Con nhóc béo mập, ngay lúc ngựa trắng vừa động, đã lăn nhanh xuống dưới đất.

A Dung tay nhanh mắt lẹ, tiến lên ôm lấy đứa nhỏ đang hét toáng này, nén cười nhìn A Nguyên mắt nhắm chặt mồm vẫn cứ “AAAA” này, không khỏi cười hỏi: “Cảm giác cưỡi ngựa như thế nào?” Tuy có yên ngựa, nhưng tay lại không hề nắm lấy dây cương, nếu không bị lăn xuống thì quả thực quá vô lý rồi.

“Vui lắm.” A Nguyên hết hồn, rung rung mỉm cười với thị vệ đại nhân hooj giá đúng lúc.

Ngũ công chúa đã sớm xoay người xuống ngựa chạy đến xem A Nguyên, thấy hoàng muội này không bị thương chút nào, nhưng vẫn nằm sấp trong lòng thiếu niên yếu đuối không chịu đứng lên, khoe miệng giết giết, càng thấy Hoàng muội đang chiếm tiện nghi người ta, chỉ là thấy A Dung cũng không có vẻ bị mạo phạm gì cả, bèn thở phào nhẹ nhõm, kêu biểu đệ phủ Định Quốc công quay lại, mọi người cũng không xem ngựa nữa, lệnh cho trại nuôi ngựa chiếu cô tốt hai bảo bối này, xong xuôi mới lưu luyến quay lại cung, vừa đi, Ngũ công chúa nhìn sang A Nguyên ý vào việc vừa mới bị kinh hãi không chịu tự đi, không khỏi cười nói: “Hôm kia vương thúc còn góp lời, bảo Phụ hoàng không thể nuông chiều Hoàng muội, mới có mấy ngày, đã điếc không sợ súng rồi?”

Kẻ muốn cho người muốn nhận, A Nguyên được A Dung ôm đi mà vui sướng không thôi, bèn ôm cổ trắng nõn tinh tế của A Dung dùng giọng ngựa đòn nói: “Hoàng tỷ đây là ghen tỵ!” Ngũ công chúa nặng như vậy, hai thiếu niên này bó làm một, cũng không dám nói năng.

Ngũ công chúa xanh cả mặt, gật gù với A Nguyên, tỏ vẻ ta đây mang thù người rồi.

A Nguyên buông tay, tỏ vẻ không sao cả nha.

A Dung thấy hai đứa nhỏ này nháy mắt đã trêu ghẹo nhau thì mỉm cười, tuy mình là cá trong chậu bị vạ lây, nhưng khi nhìn đáng vẻ cười không biết trời đất của A Nguyên, chợt thấy việc tiến cung này cũng không uổng chút nào.

Lúc Phụ thân hỏi hẳn có nguyện ý tiến cung hộ vệ Hoàng thượng hay không, hẳn liền nghĩ, nếu được vậy, cũng không có gì không tốt cả.

hẳn là trưởng tử Bá phủ, đáng lý nên giữ trách nhiệm trong phủ. Nếu thi khoa cử, tiến quan trường, chỉ sợ mười năm vòng đi vòng lại cũng được một chức Quan tứ phẩm, muốn lấy kinh nghiệm quan trường cũng tốn vài chục năm, không bằng bước sang lối rẽ khác.

Hoàng thượng triệu tập mấy thanh thiếu niên nhà dòng dõi vào cung, mỗi người đều là thống lĩnh cấm vệ quân trước ngũ phẩm, dựa vào để sủng, chỉ cần đầu óc không tàn, trong mấy năm tăng mấy cấp cũng là chuyện bình thường, khởi đầu còn cao hơn người khác nhiều. Tuy rằng người thông minh bên cạnh Hoàng thượng nhiều vô số, tầm thường một chút cũng sẽ bị xa lánh, chỉ là bằng sự linh hoạt của A Dung, cũng sẽ không gặp hại gì. đã có chuyện tốt như vậy, hà tất phải rồi rắm? Huống chi Hoàng thượng tự mình hỏi ý, thể diện lớn đến vậy, hẳn cũng sẽ không từ chối.

Hơn nữa ở trong cung còn có thể gặp được A Nguyên, cuộc mua bán này hẳn không thiệt chút nào.

A Nguyên và Ngũ công chúa đã cách xa A Dung, nháo loạn đùa giỡn với nhau, bèn thấy A Dung tiến đến cung Thái hậu, Ngũ công chúa cười nói: “Hôm trước mẫu phi ta có được vài chất vải khá đẹp mắt, nói là muốn làm xiêm y cho A Nguyên, chúng ta cùng đi xem đi?”

A Nguyên mấy ngày rồi không gặp Đức phi, liền gật đầu, ưỡn bụng nhỏ chỉ huy A Dung đi về phía cung Đức phi.

Ngũ công chúa thấy thiếu niên tuần tũ kia nghe theo chỉ huy của A Nguyên, mỉm cười đồng ý lại không chút hèn mọn, còn có chút tình ý, ánh mắt nhìn A Nguyên cũng ôn hòa, liền thờ dài trong lòng.

hiện tại nàng cũng gần đến tuổi tứ hôn, chỉ là nhân duyên tốt đẹp đang ở đâu đây? Biểu cả biểu đệ cũng làm lòng nàng thật phiền muộn, cảm thấy không bằng vô tư khoái hoạt như trước đây.

Mọi người tới cung Đức phi, liền cùng đi thỉnh an Đức phi. không nói đến người khác, A Nguyên thường xuyên tới, chỉ bò xuống như bay từ ngực A Dung, lại hòa hảo với Ngũ công chúa cùng kéo tay nhau chạy vào cung Đức phi, vào trong, liền thấy Đức phi đang ngồi trên cao, gương mặt hơi trầm tĩnh, một phụ nhân mang vẻ lấy lòng ngồi cạnh đang nói gì đó, thấy hai đứa nhỏ chạy vào, lập tức đứng dậy, mắt thấy Đức phi ôm cả hai đứa nhỏ vào lòng, thì vội vàng cười nói: “Đây là công chúa của nương nương?” Thấy Ngũ công chúa và Nguyên đều tò mò nhìn nàng, đánh bật cười tiến lên.

“Hôm nay không còn sớm nữa, nếu không còn việc gì, phụ nhân trở về đi.” Đức phi lạnh nhạt cắt lời, thấy cả người hai đứa nhỏ toàn là mồ hôi, không khỏi sẵn giọng: “Hai đứa nghịch ngợm ở đâu vậy? Mồ hôi mồ kê như này, gió lớn lại sinh bệnh bây giờ!”, nhưng vẫn lấy khăn tay trong ngực lau mặt cho A Nguyên, rồi lau lau cho Ngũ công chúa, thấy đại cung nữ bên người đã bưng trà tới, liền để hai đứa nhỏ xuống, không khỏi cười bắt đầu đi nhẹ nhàng nói: “Uống chút trà nóng cho ấm người đi con.”

A Nguyên uống ừng ực chén trà táo đỏ này, quệt miệng cười hi hi nói: “Tứ Hoàng huynh tặng con và hoàng tỷ hai con ngựa nhỏ trắng như tuyết, đẹp lắm, con và hoàng tỷ cùng đi cưỡi ngựa.”

Phụ nhân kia nghe thấy “Tứ hoàng huynh”, ánh mắt toát ra vẻ khác thường.

Đáng vẻ này có chút kích động, thêm chút ghen ghét, làm A Dung vừa tiến vào khẽ nhủ mày, ghi tạc đáng vẻ phụ nhân này vào lòng.

“Con chờ lại khi dễ hoàng huynh con.” Phượng Minh chiều chuộng hai nha đầu này hết mực, Đức phi đương nhiên cũng muốn huynh muội thân thiết, chỉ là hiện giờ lại thương nhi tử, chỉ điểm nhẹ vào đầu hai đứa nhỏ đang cười hi hi nói: “Hai nha đầu như ma tinh này, làm người khác thật đau đầu, sau này, chắc chỉ có hoàng tẩu các con mới trị được.”

“Nhị biểu tỷ thương bọn con lắm, làm sao có thể vì hoàng huynh mà không cần bọn con chứ?” A Nguyên hợp tình hợp lý nháy mắt với Ngũ công chúa, cười xấu xa nói: “không đúng, nhị biểu tỷ còn thích bọn con hơn.”

“Cười ngựa thấy thế nào?” Đức phi không đầu lại hai nha đầu nghịch ngợm này, bèn tỉnh bơ chuyển đề tài.

A Nguyên lập tức ngồi không yên.

“Vui lắm.” Lúc lâu sau nhóc mập mới nói nhỏ nhẹ nói.

“Tư thế lẩn xuống cũng thực đẹp!” Ngũ công chúa cười haha nhào vào ngực Đức phi, quay đầu lại là chọc cho A Nguyên một đao. Đức phi trách cứ nhìn nàng một cái, xoay qua xoay lại A Nguyên, nhẹ giọng hỏi: “Có bị thương không?”

“Có người che chở mà.” Ngũ công chúa ở một bên cười chỉ chỉ về phía A Dung đứng dưới cùng thiếu nhà Định Quốc công, thì thấy Đức phi nhìn A Dung cũng lộ vẻ ngạc nhiên, bèn cười nói: “Đây là đại công tử nhà Thành Dương bá, Phụ hoàng gọi tiến cung làm thị vệ trong cung Hoàng tử mẫu, quan hệ rất tốt với A Nguyên.” Thấy Đức phi gật đầu, nàng liền nghiêng đầu cười nói: “Hơn nữa còn đặt A Nguyên trong lòng, lúc ngã ngựa lập tức đỡ được ngay, không hề ai nhúng tay vào.”

“Thế mới gọi là sứ giả hộ hoa!” A Nguyên mặt dày dương dương tự đắc, nghĩ bản thân chính là mẫu đơn, là hoa hồng, là thực được, không nghĩ tới Công chúa điện hạ vốn là đóa hoa Đại ma vương.

Đức phi che miệng nhìn hai đứa nhỏ muốn làm mình vui vẻ, bọn nhỏ đùa giỡn, khiến cung điện lạnh thấu nhân tâm bắt đầu trở nên ấm áp, cùng nói đùa với A Nguyên và Ngũ công chúa một hồi, lòng thương tiếc, không muốn hai nhà đầu quá hao tâm tốn sức nữa, bèn cười một trận, rồi gọi A Dung đến trước mặt nói chuyện, thấy hần cử chỉ vẫn nhã lễ nghĩa, ôn tồn lễ độ, trưởng thành cũng rất tuấn tú, xuất thân thế gia, chợt có suy nghĩ, nhưng mắt thấy đáng về thiếu niên này híp mắt nhìn A Nguyên cười, cuối cùng thăm thò dài tiếc nuối.

Nếu đứa nhỏ này vẫn chưa có quan hệ tốt đến thế với A Nguyên, hẳn sẽ để làm con rể nàng, hiện giờ chỉ còn có thể tiếc nuối thôi.

Trong lòng tiếc hận, Đức phi liếc nhìn hai cháu ngoại trai nhà mẹ đẻ, điều kiện không tốt lắm, nhưng nghĩ đến Ngũ công chúa quật cường, hai cháu ngoại trai này tính tình cũng hiền lành cẩn thận, chỉ có thể cẩn rang nhận, ôn thanh nói vài câu, bèn cười nói: “Thôi thôi, hôm nay ta cũng mệt mỏi, không giữ các con lại nữa, đừng chi biết ầm ĩ mỗi chỗ ta, còn không mau đi thỉnh an Hoàng tử mẫu?” Rồi cẩn thận dặn dò: “Hoàng hậu nương nương hiện giờ đang bận rộn chuyện tứ hôn của Thuận vương, Thành vương, đừng đến quấy nhiễu nàng, xong xuôi hãy đi thỉnh an nương nương.” Trông thấy hai đứa nhỏ đều đồng ý, mới lấy đồ trên tay cung nữ đứng sau ra, cười nói: “Tứ hoàng huynh các con hiếu kính ta, chỉ là ta đã có tuổi như này, trang điểm nhiều làm gì đâu? không bằng đưa cho các con mặc, ta cũng vui vẻ.”

“Mẫu phi xinh đẹp không tuổi, mặc gì cũng đẹp.” Ngũ công chúa biết Đức phi không hứng thú tranh sủng, cũng không nói nhiều, chỉ là vẫn hy vọng thường ngày Đức phi có thêm chút mới lạ sống vui vẻ trong cung.

A Nguyên cũng liên tục gật đầu.

Tuổi tác Đức phi cũng chỉ lớn hơn Túc vương phi một ít, mẫu thân nàng hiện giờ vẫn là đáng về tiểu cô nương, Đức phi dường như đã bắt đầu ăn chay niệm Phật, quả thực khiến A Nguyên có chút đau lòng.

“Là cầu được ước thấy thôi.” Đức phi sờ sờ đầu hai đứa nhỏ.

Năm xưa nàng vào cung Thái tử, lập chí làm cảnh, không cần được sủng ái, chỉ cần đại diện cho gia tộc, có thể đứng vững trong hậu cung, là được rồi, hiện tại Hoàng thượng Hoàng hậu đều cho nàng thể diện, bên gối có trai có gái, còn có không thỏa mãn chứ?

Đức phi thực thỏa mãn, nhưng khắp nơi đều có người sẽ không vui vẻ gì. Mắt thấy cung nữ dâng mấy tấm vải hoa lệ thêu chỉ vàng tiến lên, A Nguyên ôm cổ Đức phi cảm tạ, phụ nhân ngồi dưới mấy lần muốn xen mồm mà không thành công, lúc này tìm thấy cơ hội, cười lạnh nói: “Vẫn là Thành vương điện hạ có bản lĩnh, vải vóc tốt như vậy cũng có thể tìm thấy, thiếp thân ở ngoài, đã bao giờ nhìn thấy một mảnh đâu. Là Thành vương điện hạ hiếu thuận, tặng cho nương nương, bằng không, mấy nữ nhi nhà ta kia, chỉ ngày ngày ngóng trông biểu ca đến chiếu cố, lại không gặp được lúc nào.”

Thấy A Nguyên tò mò quay đầu, nàng liền nhanh mồm nói: “Mấy cô nương nhà ta, không tôn quý bằng điện hạ, chỉ là tấm lòng vì Thành vương điện hạ, không khác biệt chút nào.”

“Ý phụ nhân Ta hiểu, sau này, sẽ nói với Thành vương.” Đức phi lãnh đạm nói: “Nhân việc tứ hôn của Thành vương, đây là đại sự, vì tình cảm trước kia, tuy phụ nhân không quy củ thỉnh an, vì thể diện của Thành vương, bản cung cũng bỏ qua, chỉ là nói tới đây, bản cung cũng muốn nói với phụ nhân một câu thật lòng.” Thấy vẻ mặt phụ nhân kia ẩn giấu bất mãn, nàng nhân dịp nói: “Năm đó, tỷ tỷ Dương gia bệnh nặng qua đời, Thành vương được ta nuôi lớn, từ lúc đó, Thành vương là con trai của ta, cháu ngoại của phủ Định Quốc công, sau này phụ nhân cũng không cần nhắc lại biểu tỷ biểu muội Dương gia, biết chưa?”

“Ăn nuôi dưỡng quan trọng, ân sinh ra thì không quan trọng?” Phụ nhân nghe thấy vậy, nước mắt liền rơi xuống, che mặt lại nói: “Nương nương nói, thần thiếp nghe hiểu, chỉ là, đây cũng là ý Thành vương sao? Chỉ nhận phủ Định Quốc công, không nhận mẫu tộc của Ngai ấy sao?”

Đức phi cũng không phải thánh mẫu nhi tử tự mình nuôi nấng lại phải ghen uất trả lại cho người khác, lúc này cười nhạt một tiếng nói: “Lời này, người nghe không rõ sao?” Thấy phụ nhân ngắc đầu, nàng châm chọc nói: “Mấy năm trước, Thành vương không cho nhà các người tòa nhà sao? nói thật cho người biết, khoản bạc này, đều là bản cung cho các người, chính là để cho các người thành thật một chút, đừng rước phiền toái đến chỗ bản cung.” Thấy Phụ nhân kia hoảng sợ đứng dậy, nàng bèn cười lạnh nói: “Hay là, người quả thật cho rằng bản cung không biết, mấy năm trước các người tìm đến trước mặt Thành vương, nói không ít cái gì mà ta không phải mẹ đẻ, tình cảm cũng không thể bằng Dương phi hả?”

Dương phi, đó là mẹ đẻ Phượng Minh, Phượng Minh còn quần tòng tã lót, Dương phi bệnh qua đời. Dương gia cũng không phải nhà giàu, không quá hai năm thì suy tàn.

“Đây là... đây là...” Phụ nhân này không nghĩ đến, “Lời nói thật tâm” với Phượng Minh có thể nghe lại được từ miệng Đức phi. “Thành vương đã nói lại với Bồn cung từ lâu rồi, chỉ là thấy các người cũng khó khăn, bồn cũng vẫn chưa so đo, ai biết được, người lại còn dám đề cử người nhà người đến trước mặt bồn cung?” Đức phi vuốt ve mặt Ngũ công chúa, giọng nói càng thêm lãnh đạm: “Biết vì sao bồn cung cho người tiền cung nghe những lời này không? Là Thành vương, đến cầu ta, làm thế nào để các người yên tĩnh một chút!” Phụ nhân kia kêu lên: “không thể nào!” Nàng chỉ cười lạnh nói: “không phải là ý Thành vương, bồn cung cũng lười nói chuyện với người, huống chi, Thành vương nói, hấn địa hôn, là chuyện vui, nhưng ai ngờ chuyện vui này lại khiến có người không vui về gì, hấn chỉ sợ sẽ phải không màng đếm tình cảm trước kia. nói đến đây, người chưa hiểu sao?!”

Nàng cúi người, khí thế phi tần giữ địa vị cao đã lâu lập tức áp đảo phụ nhân lúng ta lúng túng kia, lạnh lùng nói: “Cái này, cũng đúng ý bồn cung!”

“Lời nương nương nói, thần thiếp nghe không rõ.” Phụ nhân kia cười gượng một tiếng, rồi nhào đến trước mặt Đức phi kêu lên: “Thần biết nhà thần nghèo túng, phủ An Quốc công càng thân cận thì càng có thể trợ giúp điện hạ, chỉ là, chỉ là cũng không thể đâm mọt ruột cậu ruột vào trong đồng bần chứ!” Nàng ta khóc đến nước mắt nước mũi đầy mặt, oán giận than: “Tòa nhà có thì có, cũng chỉ đủ song miễn cưỡng, sau này có gì tốt? Thành vương điện hạ nay là thân vương cao quý, diu đất cậu hấn, diu đất biểu ca biểu đệ hấn, có gì khó khăn đâu? Qua hấn tâm rồi!”

“Cậu nó, là thế tử Định Quốc công, vẫn còn rất khỏe mạnh, người không cần lo lắng.” Đức phi lạnh nhạt trả lời, thấy phụ nhân nhìn nàng như nhìn thấy quý, nàng liền trầm giọng nói: “Xuất thân năm xưa của Thành vương, ta không hề giấu diếm nó, mẹ đẻ là ai, nó cũng biết. Hẹn giờ nó càng thân thiết với ta, là nhờ tình cảm mẫu tử mười mấy năm đời! Thành vương, là con trai Bồn cung!” Nàng vỗ mạnh vào mặt bàn, dọa phụ nhân kia nhảy dựng lên, khoe mắt nàng lóe ra sát khí nói: “Nửa đời sau của bồn cung, đều trông cậy vào Thành vương! Ai dám làm hỏng tình cảm mẫu tử ta, Bồn cung lấy mạng người đó!”

“Còn người...” Đức phi cười lạnh nói: “Dám tự tưởng đưa khuê nữ vào phủ Thành vương làm thiếp, làm vương thất vợ của con ta, ly gián vợ chồng chúng nó, ta nói cho người biết, Mơ Mộng Hảo Huyền!”

“Chỉ làm thiếp thôi, thế này cũng không được sao?” Đây mới là mục đích chính mà phụ nhân này tiếng cung, nhưng mới vừa rồi khuyên can mãi cũng không được, hiện tại Đức phi cự tuyệt như chém đinh chặt sắt, đã làm phụ nhân không nhịn được nói: “Nương nương không muốn bên người Thành vương có một người khôn khéo hầu hạ sao?”

“Nó đã có chính thể rồi, còn cần người khác làm gì?” Đức phi thấy vẻ mặt A Nguyên khó chịu, mặt mày ôn hòa hơn nhiều, giọng như chứa hàn băng nói: “Ta nói thật với người, việc nạp thiếp cho Thành vương, trước nay ta chưa bao giờ nghĩ tới, hấn nữa...” nàng cười nhạo một tiếng nói: “Lấy biểu muội làm thiếp, khổ cho người nghĩ ra được, cho rằng bồn cung ngu ngốc sao?” Thiếp thất như vậy, mặc kệ có tình cảm hay không, chỉ bằng huyết thống, đã có thể làm Thành vương phi sinh lòng xa cách, kết thân vốn là hai họ thêm gần bó, phủ anh Quốc công hùng mạnh, để giúp đỡ nhi tử của mình, Đức phi cũng sẽ không làm Phượng Minh và Tề Thiện nảy sinh khúc mắc.

“Cứ như vậy đi.” Đức phi cũng lười nhiều lời với phụ nhân này, nếu không phải Phượng Minh gặp nàng cầu cạnh, nàng xác thật không muốn trên lưng Phượng Minh gánh ách danh không tình nhà mẹ đẻ, cứ thấy người Dương gia một lần lại khiến nàng ghê tởm một lần, lúc này chỉ phát phát tay lạnh lùng nói: “Nhớ kỹ cho Bồn cung! Nếu bên ngoài có lời bóng tiếng gió về Thành vương,” bàn tay nàng giờ lên không trung, nắm chặt lại, chiếc nhẫn bảo thạch quanh ngón út phát ra tia sáng lạnh như băng, “Phủ Định Quốc công, cũng không phải ngồi không đâu!”

Phụ nhân kia không nghĩ tới, Đức phi sẽ kiên quyết đến như thế, chỉ dám sợ hãi nhìn nàng một cái, thấy tông mắt vị phi tần này tràn ngập băng tuyết, cả người run lên, không dám nói thêm gì nữa bị người xách ra ngoài. Mắt thấy nàng ta đi rồi, Đức phi mệt mỏi dựa vào một bên ghế, thấp giọng nói: “Tứ hoàng huynh các con còn muốn trở mặt với Dương gia này, nếu không nhờ nhờ ta phân tích lợi, hại, chỉ sợ chẳng bao lâu nữa sẽ cho người tiền công tiêu diệt.”

“Hay là nhà bọn họ muốn trực tiếp đưa thiếp vào phủ Tứ hoàng huynh?” sự tình liên quan đến Tề Thiện, A Nguyên vội vàng hỏi.

“Bằng không sao Tứ hoàng huynh con phải trở mặt? Còn không biết xấu hổ muốn áp chế vợ nó, Tứ hoàng huynh con đang tức giận thay biểu tỷ con!” trên mặt Đức phi phảng phất ý cười, còn có chút kiêu ngạo nói: “Đây mới là con ta!” Người chỉ biết phong lưu khoái hoạt, đứng núi này trông núi nọ, sẽ không thành con trai nàng.

“Hoàng huynh đã có Hoàng tẩu, vì sao còn muốn nạp thiếp?” Ngũ công chúa cứng rắn nói: “Từ xưa đến nay, chỉ nhìn nam tử phong lưu khoái hoạt, sao không thấy bao đau khổ của không ít nữ tử phía sau?” Lời này quả thực siêu việt so với thời đại này, đúng là một đầu sĩ kiện cường theo chủ nghĩa nữ quyền! A Nguyên nghe được hai mắt liền tròn tròn, không nghĩ tới Ngũ công chúa còn hiện đại hơn cả người hiện đại, liền nghe thấy Ngũ công chúa nói: “một vợ một chồng thì đã làm sao? Còn không phải phân đích thứ, cầm sắt hòa minh, khoái hoạt bức nào? Nữ tử cả đời chỉ vì một người nam nhân, vì sao nam nhân không thể thủ trinh tiết của mình chứ?!”

A Nguyên yên lặng lau mồ hôi.

Còn “trinh tiết” nữa...

Đức phi thật sự bất đắc dĩ, cũng không biết tốt cùng đã dạy sai chỗ nào rồi, Ngũ công chúa tự quyết việc hôn sự, nhưng mà loại nguyện vọng trong lòng nàng đó, sao lại nói ra, thấy hai cháu ngoại trai đứng kia, đứa lớn tuổi khề nhừ vậy, ả ý không ủng hộ, hiển nhiên cảm thấy bản tính Ngũ công chúa quá mức cương liệt. Nhưng đứa nhỏ còn lại...

Đức phi vậy mà suýt không màng dánh về dụi dụi hai mắt mình.

Đứa nhỏ kia lại có thể gạt đầu, hơn nữa, còn là thật lòng gạt đầu đồng tình với Ngũ công chúa.

Mắt thấy Ngũ công chúa vừa nói, vừa nhìn xuống dưới, ánh mắt lại ở khuôn mặt tươi cười của biểu đệ kia, trong lòng Đức phi, cũng đã có cân nhắc.

Còn có một Đứa mập nhảy cẫng lên kêu to: “Ngũ hoàng tử nói quá đúng!”

Nhưng mà, ngay trong khi Ngũ công chúa phát biểu tuyên ngôn động trời của mình, thì Phụng Minh vốn phải đang cảm tạ trời xanh trong vương phủ của hắn, lại mặt xám mày tro bị phạt đứng trước mặt một ông lão râu tóc bạc phơ, thành thành thật thật mà kêu: “Nhị ngoại tổ phụ!” Thấy ông lão này ngửa đầu cười Ha Ha, tức khắc nước mắt ngấn nước mắt dài, hận không thể lập tức ôm lấy đùi ông lão, chỉ chịu đựng vừa đứng chịu phạt một bên vừa gào khóc nói: “Chuyện... chuyện... nạp thiếp đó, con bị oan mà!”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63

“Đừng sợ.” Về mặt Nhị lão thái gia lại rất hòa khí, giống như hoàn toàn là một ông lão hiền lành vô hại, mắt thấy Phụng Minh khóc lóc thảm thiết, sợ hãi khôn cùng, ông liền từ từ nói: “Tên đề bảng vàng, đại hôn sắp tới, đúng là chuyện vui lớn nha!” Thấy Phụng Minh run rẩy cả người, ông vỗ vỗ bả vai tiểu tử này ra về thành khẩn nói: “Vương gia đón nhiều hi vọng như vậy, phủ anh Quốc công chúng ta cũng vui vẻ cùng Vương gia.” nói xong, cả hàm răng trắng lộ ra, chỉ chờ Phụng Minh dám gạt đầu, Nhị lão thái gia sẽ trở mặt đánh chết hắn.

“không phải! không phải!” Phụng Minh thấy Nhị lão thái gia cười, cũng biết không xong rồi, liền kêu lên như bay: “Thiếp gì đó? Biểu muội gì đó? Đều không có! không có!” Thấy Nhị lão thái gia chấp tay sau lưng nheo mắt lại nhìn mình, hắn đột nhiên nhanh trí, lôi xoẹt một phong thư giấy trắng chỉnh tề từ trong ngực áo ra, hai tay dâng lên trước mặt ông lão này, đáng vẻ cung kính mười phần, rung rung nói: “Đây là tiểu vương...”

“Khụ...” Lão đầu già cả mắt mờ khịt một tiếng.

“Đây là thiết kết thư* con lấy được từ chỗ Vương thúc.” Vì thiết kết thư này, Thành vương điện hạ ba lần đến nhò, bị Túc vương thẹn quá hóa giận đánh thành đầu heo, cuối cùng cũng làm cảm động được Túc vương lãnh huyết vô tình, dựa vào bản thiết kết thư của Túc vương năm xưa mà viết cho phủ anh Quốc công, đánh bậy đánh bạ viết một lần, vừa rồi mới dám ý lá gan lớn dâng lên, mắt thấy ông lão này vừa lòng gật gù, nhận lấy giấy, chậm rãi đọc, thì thở dài nhẹ nhõm một hơi, cười lấy lòng đứng bên cạnh nói: “Ngài cũng biết, mẹ đẻ con mất sớm, Dương gia kia luôn kiếm việc không ngừng, lúc này đây, là do con sơ sót, sau này, tuyệt đối sẽ không để Nhị tiểu thư chịu ủy khuất như vậy!”

Chi tiết “thiết kết thư” này đã được nhắc ở mấy chương trước đó, sorry các nàng là takhông nhớ rõ, nhưng ta đã dịch là thư giới thiệu, thật ra cũng không biết “thiết kết thư” là cái gì, nhưng nghĩa chắc cũng giống thế .=

“Dương gia kia, rốt cuộc vẫn là nhà mẹ đẻ người.” Nhị lão thái gia rất vừa lòng, nhưng vẫn làm bộ làm tịch nói.

Phụng Minh cười mỉa.

hắn bộc trực, nhưng không ngu ngốc. Dương gia vì sao cứ liên tục tới cửa, hắn quả thực nhìn đến quá rõ rồi. Chính vì biết được tâm tư không an phận này của Dương gia, hắn mới càng thấy phiền phức thêm.

rõ ràng nghe được từ chính miệng hắn nói, cả đời này chỉ cưới một vị Vương phi, còn muốn đưa nữ nhi trong nhà tới cửa, đến tột cùng vì cái gì, hắn đều hiểu rõ quá rồi.

Cũng chỉ là muốn dựa vào Vương hiệu của hắn, mưu toan vinh hoa phú quý mà thôi.

Nghĩ đến đây, mắt Phụng Minh nghiêm nghị hẳn lên, cúi người trước Nhị lão thái gia, trầm giọng nói: “Thỉnh Nhị ngoại tổ phụ, truyền lời cho Nhị tiểu thư.” hắn ngắt đầu, đôi mắt trong trẻo thấu triệt, lớn giọng nói: “Từ nay về sau, nữ quyến Dương gia, không bao giờ được vào cửa! không chỉ là Dương gia,” hắn cắn môi nói, “Ngay tại kinh thành, không ai có thể làm cho Vương phi ta yêu thương phải chịu ủy khuất! Người khinh thường Vương phi ta, là kẻ thù của ta!” hắn sẽ không để thể tử mình lúc nào cũng thấp thỏm lo lắng, chỉ cần nàng ở nơi mình có thể bảo hộ, sẽ luôn được vui vẻ khoái hoạt.

“Như này, không tồi lắm.” Nhị lão thái gia bây giờ thực vừa lòng.

Cháu rể tốt như vậy, kiếm ở đâu được đây?

Thấy ánh mắt Phụng Minh lo lắng nhìn qua, ông bèn ôn tồn nói: “Vương gia xem xem! Chuyện không phải là to tát, chúng ta cũng không coi trọng lắm. Sao lại tuyên bố thế? Chẳng lẽ Dương gia bức bách quá mức, làm Vương gia nóng nảy? thật tội lỗi, tội lỗi.” không chỉ trở mặt không nhận, còn thuận tay hất chậu phân này lên đầu Dương gia, nghĩ trong lòng gan chó Dương gia cũng thật lớn, cần phải nhỏ cò tận gốc một chút, Nhị lão thái gia càng cười càng từ ái.

không nóng nảy, thì bị bầm vằm là cái chắc.

Lại nói tiếp, vị Nhị lão thái gia này còn thật sự dám làm chuyện Tề Thiện “bệnh chết”, nếu Tề Thiện gả vào êm xuôi, mà phủ Thành vương lại có

thêm một nữ nhân vào cửa, tuyệt đối sẽ thành cả nhà “chết bệnh”, chỉ là trong lòng Phượng Minh, vẫn vì có thể cưới được Tề Thiện mà vui mừng

hắn thích nàng, thích toàn bộ những gì thuộc về nàng.

Cưới nữ tử cương liệt như vậy, hẳn đã sớm có giấc mộng.

Thành vương điện hạ và ông lão hiền lành cùng nhìn nhau cười, không khí rất hài hòa, lại không biết trong cung, A Nguyên và Ngũ công chúa đã họp thành liên minh thống nhất “Phu quân muốn nạp thiếp, giết cả nhà hắn, công chúa lại tái giá”, quay đầu lại nháy nhót mà từ biệt Đức phi chỉ biết bùm mặt không nói được lời nào, ra khỏi cung mặt A Nguyên liền trầm xuống, híp mắt một đường đi đến cung Thái hậu, lôi kéo tay A Dung, cảm thấy tay A Dung thật ấm áp, nâng phần nộ trong lòng, cắn răng nhỏ giọng nói: “Đương gia, chuyện này sẽ không dễ yên đâu!”

Dám phá hoại hạnh phúc của biểu tỷ ta, quá đúng là tiện nhân!

“Nếu không liên lụy Thành vương, thì có thể.” Biết ý đồ xấu trong lòng A Nguyên, A Dung cũng đã từng được thưởng thức qua thể loại thân thích bám như đĩa này, nghĩ đến vài lần gần đây, nữ quyền nhà mẹ đẻ tam thẩm hắn đến khóc than, mẫu thân không nói lời nào, chỉ cho đường muối đứng trong buồng nhìn mấy nữ nhân thường ngày bày ra dáng vẻ cao ngạo đó dùng đủ mọi thủ đoạn tội tệ nào, chỉ vì đồng bạc mà làm trò hề, ủa thực đúng là giết người không thấy máu. Hồi tưởng đến tình cảnh A Kính lúc ấy, A Dung bèn nhẹ nhàng nói: “Nếu muối không thích, ta sẽ giúp muối.”

Thế hệ đó, phù Thành Dương bá đã đồng lòng với phù anh Quốc công, mỗi nhân duyên tốt như vậy còn có người muốn gặm một cái, A Dung cũng thực ghi hận.

“không cần.” A Nguyên chỉ lạnh lùng mà nói: “Đương gia, tuy nữ nhi không biết xấu hổ, nếu không có chủ ý của trường bối, làm sao dám làm loạn đến trước mặt Đức phi!” Nàng nheo nheo mắt, nhẹ giọng hỏi: “Mà cách đại hôn, còn có vài tháng.”

“Ừ.” A Dung ôn hòa lên tiếng

Tuy Phượng Minh sốt ruột, nhưng đại hôn của Thân vương Hoàng tử, làm sao có thể hấp tấp, đủ mọi việc, vài tháng cũng là thiếu.

A Nguyên dừng lại, đi di bần dưới chân, nhìn phía sau các cung nữ cách khá xa, liền dựa vào bên người A Dung nhỏ giọng nói: “Việc này, cần phải nhất lao vĩnh dật*, làm cho bọn chúng dứt đi!”

Nhất lao vĩnh dật: một lần vất cả cả đời nhân nhả.

“Muội muốn làm thế nào?” A Dung nghĩ nghĩ, liền điểm điểm vào trán A Nguyên, thờ dài cười nói: “Muội muốn bảo Thành vương chính miệng dẹp bọn chúng đi?”

“Nếu đối là người khác, sẽ làm mất mặt Tứ hoàng huynh, huynh cũng biết, Tam hoàng huynh chỉ chờ chờ cười Tứ hoàng huynh, đâu không thể giả, thù sao có thể quên dễ dàng được?” A Nguyên chậm rãi nói: “Hôm nay ta nhìn nữ quyền, thì đã biết chỉ sợ ở kinh thành, Dương gia ý vào tước hiệu Tứ hoàng huynh, thật quá kiêu ngạo, một khi đã vậy, nếu không trừng trị cho tốt, sau này có người buộc tội, đều sẽ là Tứ hoàng huynh phải gánh.” Nàng thờ dài nói: “Là người quen nên sẽ khó xuống tay, bằng không, chỉ xin Lục dương buộc tội vài lần giống như Từ gia đợt trước, Dương gia cũng đủ xong rồi.”

Nàng thân với Phượng Minh, bởi vậy càng không thể ngang nhiên bảo hắn đuổi nhà ngoại hắn đi. Rốt cuộc phiền toái nhất là trong lòng Phượng Minh vẫn còn Dương gia, càng thân thiết càng không thể lấy nhân tâm ra đánh cược, A Nguyên không chỉ vì việc này mà xa cách với Phượng Minh.

Mà phụ thân Tường Như Vân hiện nay là Hữu Đô Ngự sử*, đó là người đứng đầu Ngự sử đài.

Đô Ngự sử: Đây là chức quan chuyên trách và cao nhất trong Ngự Sử Đài. Ngự Sử Đài là cơ quan có đặc quyền được hặc tấu tất cả mọi việc có ý nghĩa can gián những việc là không đúng hoặc chưa tốt của vua và quan lại. (Theo Wikipedia)

“Quyết định của Thành vương là quan trọng nhất.” A Dung nghiêng đầu, mỉm cười nói, “Từ lúc phong Vương, Dương gia bèn có chút huênh hoang, bây giờ xử lý tốt việc này, cũng vì tiền đồ Thành vương.” Bằng không, nhà mẹ đẻ sinh sự, tự nhiên cũng tính thêm cả Thành vương vào.

“Nếu hỏi ý ta, thì trước hết cứ chụp bao tải đánh một trận trước đã, mới có thể làm cho bọn chúng ngoan ngoãn được. Còn đánh như thế nào...” A Nguyên rung đùi đắc ý, nghiêng đầu nhìn A Dung, thấy hắn cũng không để ý ý đồ xấu xa của mình, liền đắc ý ưỡn ưỡn bụng nhỏ, điều võ dương oai đi lên phía trước, rất có phong phạm Công chúa nói: “A Dung nha, huynh thông minh như vậy, rất có khả năng tiền đồ rộng mở! Làm tốt lắm! Bỏn cùng xem trọng huynh!” nói xong, lên đến bên cạnh thiếu niên đang cười run cả người, lay tay áo hắn, đôi mắt tràn ngập bát quái hỏi: “Vị tam thái thái nhà huynh, thế nào rồi?”

“Muốn ta nói, trước bộ bao tải hướng chết tấu một hồi, mới có thể gọi bọn hắn thành thật. Đến nỗi như thế nào tấu.” A Nguyên rung đùi đắc ý, nghiêng đầu xem A Dung sắc mặt, thấy hắn cũng không để ý chính mình ra ý đồ xấu, liền đắc ý mà thiên thiên chính mình Tiểu Đổ Bì, điều võ dương oai mà đi ở đằng trước, một bên rất có công chúa phạm nhi mà nói, “A Dung nha, người như vậy thông minh, như vậy có khả năng, rất có tiền đồ! Hào hào làm! Bỏn cùng xem trọng người!” nói xong, xoay người lên đến cười đến cả người phát run thiếu niên bên người, lay hắn tay áo, một đôi mắt tất cả đều là bát quái hỏi, “Nhà người vị kia tam thái thái, như thế nào?”

“Dừng lại rồi.” A Dung nhìn đứa nhỏ thông minh biểu cảm bách biến này, thật tình thấy khoái hoạt, chỉ sờ sờ tóc nàng, cười thờ dài nói: “Vài hôm trước, đường đệ ta ở Quốc Tử Giám xin nghỉ về nhà, hắn về đến nơi, tam thẩm liền yên tĩnh.” Lại nói tiếp, vị đường đệ này của hắn thật ra là đứa trẻ ngoan, đại khái là vì nam hài đều được nuôi dưỡng ở tiền viện, đã chịu ảnh hưởng không lớn, đường đệ càng thân thiết với hắn hơn, làm người cũng rất thật thà, lúc này quay lại, chính là vì muốn khuyên Trăm Tam thái thái ngừng lại, hướng hồ mềm mấp đường đệ này trôi chảy, nói Trăm tam thái thái vốn há miệng

đóng miệng là muốn tỏ khổ đến hôn mê bất tỉnh.

Nghĩ đến vẻ mặt Trạng Tam thái thái á khẩu không trả lời được khi đường đệ hần hỏi, nếu không có Thành Dương bá, chỉ bằng ông cậu tốt trong truyền thuyết kia của hần, hần có thể có tư cách vào Quốc Tử Giám cùng đọc sách với công tử thế gia hay không, A Dung vừa cười vừa thờ dài nói: “Huỳnh đệ đồng tâm, ta cũng thực thỏa mãn.”

Huồng chi, nhớ tới đường đệ thu phục được mẫu thân, quay sang đã hỏi ngay đến chuyện A Kính, mấy nay trừ việc A Kính thường giấu trang sức trong phủ hay vài tấm vải được ban thưởng trong cung cho biểu tỷ biểu muội, đã từng có được một chút báo đáp nào chưa, làm cho muội muội khóc lóc nằng hần: “Đồ con buồn! Hẹp hòi!” Mặt mày bức bối, tiến lên cho A Kính một bạt tai làm nàng hiểu rõ ai mới là người nhà, A Dung liền lắc đầu nói: “Ngũ đệ là người hiểu chuyện.”

Chỉ cần sau này đường đệ này không làm chuyện hồ đồ, tam phòng sẽ vô ưu.

Cho dù không dạy dỗ A Kính nên người, nhưng huỳnh trưởng ruột thịt có tài năng, ai dám khi dễ nàng chứ?

“Chỉ cần đi không việc gì, ta cũng mặc kệ những chuyện khác.” A Nguyên không liên quan trọng hóa nói.

“Hiện giờ mẫu thân cũng không phiền lòng điều gì.” A Dung thấy A Nguyên lo lắng cho phu nhân Thành Dương bá như vậy, thì mỉm cười nói: “nói đúng ra, nay bà cũng không cần lo lắng về sự xa cách trong nhà, cứ tùy tâm sở dục*, ai cũng không dám nói gì.” Huồng hồ lúc này đây Trạng Tam không còn mặt mũi, bà chỉ nói nếu xảy ra chuyện lần nữa, không bằng phân nhà, dọa Trạng Tam thái thái xanh mặt, hiện giờ phải đành phải an tâm “dưỡng bệnh.”

Nếu phân nhà, thực sự không phải mong muốn của Trạng Tam thái thái. Thiên kim bá phủ, với một cô nương nhà quan văn, phân lượng kém xa.

Hai người vừa nói chuyện, vừa đi tới chỗ Thái hậu, vừa khéo Thái hậu cũng đang tìm A Nguyên, thấy nàng đi ra ngoài một lúc, vậy mà nhoáng một cái quay về cùng với một thiếu niên tuấn tú khiến mọi người đều yêu thích, quả thực phải nhìn năng lực của cháu gái bảo bối bằng cặp mắt khác xưa, lại thấy cháu gái nắm tay thanh niên này tiến vào, không khỏi vui vẻ, cười nói: “Ây nha, chàng thiếu niên này ở đâu ra vậy?” Ôm lấy A Nguyên đáng yêu hi hi ha ha chạy tới chào mình, thấy A Dung thì lễ với mình, tuấn tú tuyệt trần như Thanh tùng, thì thập phần vừa lòng.

“Đây là A Dung phủ Thành Dương bá, Hoàng bá phụ an trí huỳnh ấy làm hộ vệ ở cung chúng ta.” A Nguyên “Cung chúng ta” một cái, làm Thái hậu vui vẻ không ngừng, lão thái thái tuổi đã lớn, càng thích người trẻ tuổi ở bên cạnh đùa vui, thấy A Dung dung nhan tuấn tú, biết lễ nghi, liền nhớ tới dáng vẻ phu nhân Thành Dương bá đã từng tiến cung thỉnh an, bèn cười nói: “Đứa nhỏ này giống mẫu thân, nhưng khí chất này, phảng phất giống phu thân nó.” Thiếu niên thế gia Hoàng thượng chiều mộ vào trong cung, quả nhiên phải nhìn bằng cặp mắt khác xưa, huồng hồ Thái hậu cũng nói với Hoàng thượng nhìn trộm Thành Dương bá, lúc này bèn ôn hòa nói với A Dung: “đã vào cung chúng ta, thì tức là đứa nhỏ ngoan của ai gia, không cần chú ý lễ nghi nhiều như vậy, cứ coi cung chúng ta như nhà vậy.”

A Dung thấp giọng đồng ý, thấy A Nguyên phía trước làm mặt quỷ với mình, thì nhin không được cong môi cười.

Ánh mắt Thái hậu nhảy bén liếc mắt một cái liền nhìn thấy A Nguyên nháy mắt, lúc cúi đầu xuống Nhóc mập này còn giả bộ nghiêm trang, mắt thấy đáng vẻ này quả là mới lạ, bà chỉ cười cười nói với A Dung: “Tiểu ma tinh dưới gối ai gia này, bình thường chỉ thấy nó thân thiết với mấy huỳnh trưởng, chưa thấy nó vui vẻ với nam tử nào khác như con, có thể thấy được các con chơi với nhau từ nhỏ.” Thấy A Dung không chút do dự lên tiếng “Dạ phải”, bèn cười nói: “Nếu đã như thế, các con cứ chơi đùa trong cung ai gia, chỉ cần có thể coi chừng tiểu ma tinh này, ai gia cảm tạ con.”

“Công chúa đáng yêu, A Dung dĩ nhiên dùng hết sức mình.” A Dung dừng một chút, liền chỉ đứng một bên, không nhiều lời nữa.

“Đứa trẻ ngoan.” Thái hậu thấy hần không sinh tâm kiêu ngạo, thì càng thêm vừa lòng, mắt thấy A Nguyên thờ phào nhẹ nhõm một hơi, rồi chỉ chuyên tâm tằm lấy điểm tằm ăn ăn uống uống, liền vuốt vuốt đầu đứa nhỏ này thờ ải nói: “Cũng không biết con đã đình thân chưa, nếu không thì...”

A Nguyên đang ăn đến vui vẻ, nghe thấy thế suýt nữa phun hết ra, che miệng ho khan vài tiếng, thấy Thái hậu đưa chén trà lên cạnh miệng mình, bèn uống mấy ngụm to, xong xuôi mới vỗ vỗ bộ ngực nhỏ của mình, trước ánh mắt ham xúc ý tứ của A Dung nói như bay: “A Dung xấu xa lắm, cô nương nhà ai mà gặp phải huỳnh ấy, không phải là nên khóc òa sao! Nếu để con nói, thì phải cần người còn xấu xa hơn đến hàng phục huỳnh ấy!” Thấy Thái hậu nhin cười nhìn mình, bèn có chút chột dạ, nhưng vẫn ngang ngạnh nói: “Huỳnh ấy đã lớn lắm đâu, đây là lúc nên kiến công lập nghiệp, gấp làm gì ạ?”

“Quả thực không vội.” A Dung chỉ đứng một bên cười tùm tùm trả lời. A Nguyên cười ngay ngô một chút, tránh ánh mắt Thái hậu, nhanh như chớp phi vào bên trong đình cử.

Thái hậu vốn thích người đẹp trẻ tuổi, đặc biệt giống như A Dung, nói năng ôn nhã, lại thú vị, thực có thể làm lão thái thái yêu thích, mới có mấy ngày, lòng Thái hậu đã bị A Dung thu phục, trong cung Thái hậu này, ngoại trừ A Nguyên và Ngũ công chúa, Hoàng tử Công chúa khác đều bị xếp sau, làm Con cháu Thuận vương muốn tỏ vẻ hiếu thuận đều hận đến nghiến răng, nhưng không dám sinh sự, chỉ có thể nhìn miệng Thái hậu tám câu A Nguyên năm câu Ngũ công chúa, dư lại ba bốn câu đều A Dung thế nào, A Dung làm sao.

yêu thích đến vậy, cũng làm Hoàng thượng thích, thấy lão thái thái sùng ái A Dung, cũng không thấy có gì vượt rào, mà biết A Dung có bản lĩnh như vậy, bèn chuẩn bị mấy năm nữa sẽ đưa hần đến cung Thái tử, đi theo Thái tử, cũng có ý lót đường cho tiền đồ A Dung sau này khi Tần Quân đăng cơ.

A Dung được sùng ái như vậy, làm cho A Nguyên ghen ghét đến hồng người, chỉ là nơi nơi đều thấy hần che chở cho mình, công chúa điện hạ vẫn rất vừa lòng. Lại nghe từ ngoài cung truyền vào, nhà ngoại ruột Phụng Minh gây chuyện lớn, vị kia tại thanh lâu lớn nhất kinh thành tranh đoạt vị hoa khôi mới nhất, mà cùng với ba bốn tên “bạn tốt” diều võ dương oai, chân đạp lên lan can, gọi người vào đập phá, còn ra sức găm rú: “Ta là biểu đệ Thành vương!” Sau đó, làm cho Phụng Minh đã tức đến hộc máu chịu không nổi nữa, điều người Dương gia đi làm quan cách thật xa kinh thành, cũng coi như kết cục.

Còn vì sao lại là một chức quan nơi trăm tộc hỗn tạp, tỷ lệ tử vong cực cao, thì một ông lão luôn miệng cười tủm tỉm ngồi ở đại viện nhà mình, tỏ vẻ tâm ý của lão thái gia, không cần phải cảm tạ gì cả đâu, bản thân quả là người tốt làm việc tốt không màng đến danh lợi.

Có thể còn sống mà trở lại hằng nói.

“Có bị ai nghe thấy không?” A Nguyên nghe hung tin như vậy, liền lo lắng hỏi.

Ngày đó ở bên ngoài nàng đã kêu A Dung coi chừng mấy người kiêu ngạo kia, chính vì sợ vào thời điểm mấu chốt như này, Dương gia sẽ gây ra chuyện như vậy, tổn hại đến thanh danh Phụng Minh.

“Ngày đó đã kêu A Dung ở bên ngoài coi chừng Dương gia mấy cái kiêu ngạo người, chính là sợ lúc này thời điểm mấu chốt, Dương gia người làm ra điểm nhĩ chuyện này tới, kêu phụng minh thanh danh có ngại.

“không có việc gì, đã có người trông chừng.” A Dung nhớ tới lúc ấy biết được tin này, bèn ngay lập tức kêu Thành vương chạy nhanh đến, liền cười tủm tỉm nói: “Phòng có cách âm, cửa vừa đóng, vị đại thiếu gia kia, kêu rách cổ họng cũng không ai nghe thấy, bởi vậy thanh danh Thành vương vẫn còn.” Chỉ là làm cho Thành vương đứng cách một bình phong xem xét một phen, cả người tức giận đến run rẩy.

“Huynh đã làm gì thế?” Biết tên tiểu tử A Dung này rất xấu xa nha, A Nguyên liền nhảy bèn hỏi.

“không có gì.” A Dung cười ôn nhu, gạt đầu chuyên tâm bóc vỏ hạch đào cho A Nguyên, tựa như chuyện quan trọng nhất đối với mình, chính là lột hạch đào.

Chỉ là người xui xẻo nhất lần này, là biểu đệ tốt của Thuận vương, vị này cũng rất táo bạo, vung tay một cái chặn cửa thanh lâu, cực kỳ bất hạnh đêm đó có một vị Ngự sử tâm thần không yên tự mình đi tuần quanh kinh thành tận mắt thấy một màn này, vô cùng tức giận, ngay hôm sau, tấu chương nhà ngoại Thuận vương Từ thị dung túng người nhà đánh nhau ở thanh lâu, cứ vậy được đưa lên ngự án của Hoàng thượng mà thôi. Còn trong lòng Hoàng thượng nghĩ thế nào về Thuận vương và Từ gia, cũng không liên quan gì đến A Dung.

Kẻ ăn ốc người đồ vỏ*, để Thành vương được hưởng lợi, vậy chỉ có thể ủy Thuận vương điện hạ rồi, ai bảo Ngự sử xuất hiện trùng hợp như vậy, chỉ thấy mỗi biểu đệ của Thuận vương hấn chứ?

Kẻ ăn ốc người đồ vỏ: Nguyên bản là Hoa Thủy Đông Dẫn (Cảm ơn chị)

Nhớ đến ngày đó Thuận vương còn dám ăn nói lạnh nhạt với A Nguyên, trong mắt A Dung liền tối lại, một lúc sau, càng ôn nhu càng chuyên tâm bóc hạt lột vỏ cho A Nguyên đang ngồi tựa bên cạnh mình, hợp hết chỗ hạt lại đứt cho công chúa điện hạ đang há miệng chờ đợi được ăn như đại gia, A Dung vừa lòng nhìn một người đầy thịt mỡ của đứa nhỏ nghịch ngợm này, liền mỉm cười, đích thực cảm thấy bản thân chăm bẵm thật không dễ dàng, vừa vuốt tóc A Nguyên, vừa đứt thật nhiều đồ ăn ngon, cười nói: “Từ từ thôi.”

A Nguyên hạnh phúc khôn xiết, nào biết dụng tâm hiểm ác của A Dung xấu xa, nhai ngon lành hết tất cả, rồi lại há mồm tiếp.

Lúc hai đứa đều cảm thấy vui sướng, lại có người thấy thật ngứa mắt.

Túc Vương hôm nay tiến cung, vừa khéo trông thấy cảnh tượng như vậy, mắt thấy khuê nữ đã béo thành quả bóng rồi, mà tiểu tử Trầm gia này vẫn tiếp tục bòn, chỉ dùng ánh mắt uy hiếp trừng A Dung một cái, lúc sau nhìn lại... Há?! Tiểu tử này tỏ vẻ ủy khuất, khuôn mặt tuần tú nhàn nhạt bất an, đang có chút kinh ngạc, lại thấy ở một đầu khác, cung nữ đang đỡ Thái hậu tiến lại đây, liếc mắt một cái thấy A Dung buồn rầu, chưa biết đầu của tai nghe thế nào, lão thái thái lập tức chỉ vào Túc vương nói: “Người làm A Dung hoảng sợ gì thế?”

Túc vương quá oan uổng, mà lại có cảm giác hết đường chối cãi, huống chi ông cảm thấy tiểu tử A Dung này vậy mà có thể khiến cho Thái hậu đứng về phía hắn, thật sự gian xảo.

A Dung cũng kinh ngạc. hấn bày ra dáng vẻ này, là để A Nguyên xem, mưu toan làm cho công chúa điện hạ quan tâm hắn một chút, nào biết đầu lại khiến Thái hậu cũng thấy bèn mắng Túc vương, vội vàng đứng dậy cười nói: “Thái hậu nương nương đừng lo, chỉ là con nghĩ tới một chút chuyện bên ngoài, không liên quan đến Vương gia ạ.”

“A Dung không phải sợ nó.” Thái hậu liền phát phát tay, rất có khí thế mà nói: “Nhi tử ai gia nuôi, ai gia còn không hiểu sao? Đây là vì thấy con và A Nguyên vui vẻ, nên ghen tỵ.” Thấy Túc vương cười khổ, bà bèn hừ lạnh nói: “Chỉ biết khi dễ khuê nữ nhà ngươi, ngươi có từng nghĩ đến năm xưa, mẫu hậu ngươi đã từng khát khe với ngươi như thế chưa?”

“Chuyện này đâu có giống.” Túc vương ngược ngược nói, thấy tầm mắt Thái hậu dừng lại phía sau mình, thì vội vàng đưa một ông lão lên phía trước, mỉm cười nói: “Đây là Trình danh y ở Giang Nam, y thuật cao minh, năm xưa, bệnh của A Khanh chính là nhờ Trình lão khám.” Thấy Thái hậu gạt đầu, ông liền cười lạnh nói: “Con và Hoàng huynh đều lo lắng cho sức khỏe của Mẫu hậu. Đúng lúc Trình lão vào kinh, nên nhi thần thỉnh Trình lão vào cung, cũng để khám cho Mẫu hậu.” Quả nhiên thấy Thái hậu vừa lòng gật đầu, bây giờ mới thở phào nhẹ nhõm.

Tuổi đã lớn, còn có gì làm lão thái thái vui mừng hơn so với con cháu hiếu thuận?

Thái hậu hơi gạt đầu với Trình danh y kia, cũng không vội khám, chỉ thường ghé ngồi, rồi hỏi Túc vương: “Dạo này A Khanh thế nào?”

“Sức khỏe đã tốt hơn nhiều, chỉ là từ trước đã yếu, con và Vương phi cũng không dám để nó mệt mỏi.” Túc vương thờ dãi, tựa hồ lo lắng mà nói:

“Huống hồ tính tình A Khanh điềm đạm, cũng không thích vào triều, hiện giờ làm một tôn thất nhàn tản ở vương phủ, vẫn rất tự tại.”

“Như vậy, phải nhắc nó cẩn thận thân mình.” Thái hậu biết là Túc vương đang nói với mình rằng Phượng Khanh sẽ không tham gia chuyện triều chính, liền cảm thấy thương tiếc đứa nhỏ này, nói với Túc vương: “Đây là trưởng tử của con.” Bà dừng một chút, rồi mới nói: “Con vẫn nên chăm sóc tốt. Vương phủ của nó ở cách vách con?” Thấy Túc vương gật đầu, Thái hậu bèn rũ mắt nói: “Như vậy cũng tốt, các con có duyên phụ tử, vốn đã không dễ, sau này, đừng để tình cảm phai nhạt.”

Túc vương khom người “Dạ”, rồi mới mỉm cười tiếp tục nói: “Hai hoàng huynh hẳn đều đã đại hôn, nhi thần nghĩ, có phải nên nghĩ đến việc thành hôn cả A Khanh không?”

“Ai gia nhớ rõ, vị hôn thê của nó, là cô nương Tường gia?” Thái hậu nghĩ nghĩ, liền cười nói: “Đứa nhỏ đúng là tuyệt sắc mỹ nhân, ta nhìn cũng thấy lòng an tĩnh, thực khiến người khác thích.” Nghĩ tới gì đó, bà bèn quay sang nói với cung nữ bên cạnh: “Đi lấy một vài món trang sức lại đây, thưởng cho Tề gia, Tường gia, còn có...” Bà chần chờ nói.

“Vương gia Thái Thường tự Thiếu Khanh.” Túc vương nhắc nhở.

“Xem trí nhớ ai gia này, già thật rồi.” Thái hậu cười nói: “Đều tặng cho cô nương ba nhà này một phần, cháu dâu của ai gia, cũng phải thật tôn quý.” Lúc sau, cho người chuẩn bị một phần càng quý báu hơn, đích danh tặng cho Thái tử phi, bây giờ mới tính là xong xuôi.

Túc vương mỉm cười nhìn Thái hậu đã già rồi vẫn tất bật chuyện con cháu, chấp tay cười nói: “Mẫu hậu, vẫn nên thỉnh danh y khám qua?” Thấy Thái hậu đáp ứng, mới thỉnh ông lão A Nguyên đã từng gặp qua lại đây, trình trọng bắt mạch cho Thái hậu, một lúc sau Trình Tĩnh gật đầu nói: “Thân thể nương nương khỏe mạnh, thường ngày được bảo dưỡng, nên không có gì không tốt.” Thấy đáng về mọi người thở phào nhẹ nhõm một hơi, ông liền tiếp lời: “Thường ngày nên tâm hồn thư thái, tiểu nhân để lại mấy phương thuốc được thiện bổ dưỡng, ăn mỗi ngày, cũng không cần uống thuốc bổ nữa, chỉ cần ăn như bình thường, thân thể cũng có thể khỏe mạnh.”

Dưới sự trợ giúp của A Dung, A Nguyên vừa lén lút ăn hạt dưa, vừa gật gật gù gù.

Dược thiện của Trình Tĩnh, nàng đã được biết đến, hương thoang thoảng, dược tính cũng ôn hòa, mà còn tốt hơn thuốc bổ nhiều. Huống hồ trước đây nàng đã từng nghe Trình Tĩnh nói dược tính của thuốc bổ rất mạnh, bởi vậy bình thường nên chú ý một ít.

Thái hậu cảm thấy ông lão này quả là danh y, càng thêm vui mừng, có lòng bảo A Nguyên cũng đến khám xem, miễn cho đứa cho dễ bị bệnh, nhưng mà, vừa mới đây Bé mập không tình nguyện lên trước, liền thấy gương mặt già nua của Trình Tĩnh đầy rối rắm.

“Cái này...” Lão đầu tính tề đánh giá Con nhóc mập mập này một chút, nhú mày nói: “Vấn đề không nhỏ đây!”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64

A Nguyên đỡ ra, hiển nhiên không hiểu đây là có ý gì.

Trình Tĩnh thường xuyên chăm sóc cho sức khỏe Phượng Khanh, bởi vậy A Nguyên và ông cũng được tính là có quen biết, ông lão này đã xuất hiện trước mặt nàng đầu tiên một hai lần, sao lại đột nhiên nói ra một câu như vậy? Nghiêng đầu nhìn đáng về cha hiển quan tâm con gái của Túc vương, trực giác A Nguyên nhắc nhở, hai người này có âm mưu!

Thái hậu lại rất lo âu.

Bà sùng ái A Nguyên nhất, với thái độ của danh y thì bèn sinh lo, liền chỉ vào Nhóc mập khỏe miệng run rẩy đang mắt đối mắt với phụ vương mình hỏi: “A Nguyên làm sao thế? Có vấn đề? Có chỗ nào không tốt sao?” Vừa nói vừa ôm A Nguyên vào lòng, sờ nắn cả người đầy mỡ thịt của con nhóc, vội vàng nói: “Thân mình như thế này, ai gia thấy không tồi, sao lại có vấn đề?”

“Điện hạ nhìn không tồi...” Khóe mắt Trình danh y co giật, hiển nhiên không dám nói bừa với người bà nội cung chiều cháu gái này, bèn rất chính nghĩa nói: “Chỉ là, có chút mập mập!”

“Đứa trẻ nhà nào...”

“Mập mập quá mức, cũng không tốt cho sức khỏe.” Trình danh y chỉ nhàn nhạt nhìn A Nguyên, nghiêm túc nói: “Suy yếu! Thở hổn hển, khó thở, ra nhiều mồ hôi! Tới những ngày hè, còn có thể bị hen suyễn phải không?” Thấy Thái hậu liên tục gật đầu, ông liền nói: “Những triệu chứng này đều do quá mập mập gây nên, thân thể công chúa cao quý, nếu Thái hậu nương nương thật sự yêu thương công chúa, thì không thể dung túng công chúa được!” Ông vốn là người thẳng như ruột ngựa, bởi vậy đến cả thái y cũng không làm được, chỉ nghiêm khắc nói: “Nếu mong Công chúa điện hạ khỏe mạnh, thì không thể để công chúa muốn ăn gì thì ăn.”

A Nguyên biết ông lão này đang muốn làm gì, đây chính là đang muốn ngăn cản con đường ăn uống của mình, nhất thời liền coi ông lão này như kẻ địch, hét lớn: “Hoàng tổ mẫu đừng tin lời nói dối!”

“Phải làm gì đây?” Thái hậu không có hồ đồ, biết cái gì mới là tốt cho cháu gái, cũng không để ý A Nguyên giãy giụa trong lòng, bèn hỏi nhanh: “Ai gia phải làm thế nào mới đúng?”

“Ăn nhiều rau xanh ăn ít thịt.” Ông lão liếc nhanh qua vẻ mặt thờ dài của Túc vương, rồi khụ một tiếng, không chút đồng cảm với Bé mập sắp gặp phải bi kịch, tiếp tục nói: “Điểm tâm, thịt khô, những thứ như vậy, vì Công chúa, đều không cho nàng ăn. Còn nữa...” ông nhàn nhạt nói: “Mỗi ngày, chỉ cần ba chén cơm, không cần thêm ưu đãi gì nữa.”

Thái hậu gật đầu liên tục, chỉ thờ dài: “Nếu chỉ có thế, ai gia có thể tự mình để ý cho A Nguyên.” Tuy rằng đau lòng, nhưng vẫn hơn là khám ra bệnh gì xấu.

A Nguyên tròn trắng mắt ngã xuống trong ngực Thái hậu, đến cả sức giãy giụa cũng không còn.

A Dung bắn khoản nghi ngờ nhìn về phía Trình danh y, giống như cảm giác được ánh mắt nhạy bén của hắn, ông lão có chút chột dạ, nhưng vẫn ngoan cường đứng vững trước ánh mắt đầy áp lực ấy, tỏ ra học thuật đặc biệt của mình rất đáng tin cậy.

“không nghĩ được là chỉ trò chuyện với mẫu hậu thôi, lại khám ra được chuyện này.” Túc vương nhìn Nhóc mập này tròn trắng mắt, trong lòng buồn cười muốn chết rồi, chỉ có thể cố gắng nín cười, nói với Thái hậu: “Bây giờ Mẫu hậu chớ có mềm lòng, A Nguyên cũng nên được quản thúc tốt.” Mắt thấy ván đã đóng thuyền, Thái hậu và Nhóc mập cùng nhau ôm đầu rung rung nước mắt, Túc vương chỉ cảm thấy cực kỳ bất đắc dĩ, nhưng mà A Nguyên quá béo, thật sự khiến Túc vương vô cùng lo lắng, bởi vậy quyết tâm, không nhìn lão nương và khuê nữ nước mắt lưng tròng, ông nghiêm túc nói: “Nhi thần, phò thác A Nguyên cho mẫu hậu.”

“Bảo ai gia làm thế này, thật sự là...” Thái hậu cảm thấy bản thân thật tàn nhẫn.

Túc vương cười khổ một tiếng, nhưng lúc này thật sự không chịu châm chước, tuy rằng là câu kết với Trình lão, xác thật vẫn vì muốn tốt cho A Nguyên, chỉ thấp giọng nói: “Là có lòng tốt.” Những tiểu chứng ở trên, A Nguyên đều có, như này không phải là khỏe mạnh.

Trình Tĩnh lại không cho là đúng.

Thời đại này, nữ nhân ở hậu viện đều cưng chiều trẻ con. Giống như phủ anh Quốc công, Tề lục ngọc thụ lâm phong trước đây chính là một cái bánh bao núc ních, suốt ngày kêu cha gọi mẹ muốn ăn thịt, đều nhờ danh y tiền bối tự mình đi một chuyến, hù thái phu nhân anh Quốc công một trận, bảo bà cứ ngồi yên mặc kệ, mới có mấy nam nôi danh kinh thành như hiện tại chứ đâu.

Mắt thấy Thái hậu đáp ứng, Túc vương mới cùng Trình Tĩnh rời cung.

Lần này Thái hậu quả thật kinh sợ, nào còn dám dứt thịt cho A Nguyên ăn nữa? Cho dù là thịt, nhưng cũng chỉ là một miếng bé tẹo, mà còn hoàn toàn cắt đứt khẩu phần điểm tâm chè bánh các loại, mới chỉ mấy ngày, một con nhóc mập đói chạy toát loạn trong cung, đôi mắt xanh đau đầu chờ mong thức ăn trên bàn của mọi Cung.

Quá nôn nóng, Con nhóc mập làm đủ mọi trò, thêm ăn đến mức chảy cả nước mắt, làm phi tần trong cung nhìn cũng thấy thương.

Nhưng ở hậu cung, lời Thái hậu mới là định đoạt, chẳng màng A Nguyên đáng thương, bên trên từ Hoàng thượng Hoàng hậu, đến xuống dưới là đại cung nữ bên người A Nguyên, không ai dám đùa với lửa, mạo hiểm cho A Nguyên ăn chỉ sợ Thái hậu tức giận, không mấy ngày, mặt A Nguyên quả nhiên gầy đi.

Sinh hoạt như vậy quá khổ, Công chúa điện hạ cảm thấy quá bị thương. Lúc này đây bất lực già chết trong ngực A Dung, A Nguyên liền nghe thấy A Dung thấp giọng nói: “Trong cung không thú vị, chỉ bằng, ta đưa muội ra ngoài cung một hôm?”

A Dung ít nhiều cũng biết, lời Trình Tĩnh chưa chắc đã là nói thật, A Nguyên đói thành như vậy cũng khiến hắn thực đau lòng. Chỉ là hắn không dám mạo hiểm làm chuyện kia, đành vuốt đầu nhỏ A Nguyên, xuống tới sườn mặt gầy ốm của đứa nhỏ này bèn thờ dài.

Kế thừa huyết thống của Túc vương và Túc vương phi, A Nguyên dĩ nhiên cũng là một bé con xinh đẹp. Lúc này mới hai bên sườn mặt bị đánh tan, khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm tinh xảo, xiêm y cũng bắt đầu vừa người, không hề tròn trịa giống như quả bóng trước kia, liền có vài phần phong tư lồi lạc như Phụng Khanh Phụng Đường, huống hồ A Nguyên trời sinh một đôi mắt phượng hẹp dài giống như đức Túc vương, tự bản thân A Dung cũng không thể không thừa nhận, không quá hai năm nữa, thân hình A Nguyên này nở, hẳn sẽ câu không ít thì nhiều ánh mắt các thiếu niên.

“Muốn xuất cung thì nói như thế nào với Hoàng tổ mẫu?” Đói bụng hai bữa, A Nguyên cũng đã thành thói quen, hiện giờ chỉ là bị đá kích một chút, lòng bị thương nghiêm trọng, có chút uể oải, kỳ thật nhìn đáng vẻ xinh đẹp của mình trong gương. Công chúa điện hạ cũng rất vui sướng, thấy A Dung cúi đầu cười với mình, trong lòng A Nguyên nháy nhót, muốn xuất cung chơi đùa, chỉ là lại có chút chần chờ.

“Thái hậu thương muội, đã bảo ta đưa muội xuất cung vui vui về về một hôm.” Mấy ngày nay Thái hậu ngày này để mắt đến A Nguyên, thấy cháu gầy, quả nhiên những triệu chứng kia cũng ít đi, người cũng tinh xảo hơn nhiều, liền thật sự tin lời danh y, nhưng thấy A Nguyên uể oải ỉu xiu, bèn kêu A Dung đưa nàng đi thư giãn.

“Nếu xuất cung, có thể được ăn vặt ăn ngon sao?” A Nguyên tràn ngập hy vọng hỏi.

“Cái này không được.” A Dung xấu xa ôn hòa cười, thấp giọng nói: “Ta sẽ trông chừng muội đó.”

A Nguyên cảm thấy thực thất vọng, chỉ là đã biết hiện giờ A Dung cái gì cũng đồng ý với mình, khiến Công chúa điện hạ không ngừng nỗ lực cố gắng, len lén chui vào ngực A Dung làm nũng, hy vọng hẳn có thể thay đổi ý định.

Hai người cười nói vui vẻ, chợt thấy từ phía xa xa, có một vị phi tần đang chậm rãi đi tới sân đình nơi hai người hóng gió, mắt thấy A Dung và A Nguyên, thì dừng lại. A Nguyên liền chui ra từ lồng ngực A Nguyên, thấy vị này lại là Tuệ tần mẹ đẻ Phượng Đồng, dù sao vẫn là bậc trưởng bối trong hậu cung Hoàng thượng, chỉ bảo A Dung thân là nam tử ở yên đây, tự mình tiến tới thì lễ với Tuệ tần, cười nói: “Người sao lại tới chỗ này?” Nơi này gần cung Thái hậu, lại thấp phần heo lánh, Tuệ tần cũng ít qua lại cung Thái hậu, làm cho A Nguyên cảm thấy nàng khá xa lạ.

“Chỉ cảm thấy hôm nay trời đẹp, nên ra ngoài một chút.” Tuệ tần nào dám nhận cái thi lễ này của A Nguyên, vội đi tới đỡ nàng, nhưng nghĩ thế nào, lại vội thu tay, ôn hòa mà nhìn A Nguyên, nhẹ giọng nói: “Lòng vui mừng, nên cảm giác như thời tiết rất tươi đẹp.”

A Nguyên hơi giật mình, mắt nhìn thẳng vào đôi mắt của Tuệ tần, thì thấy vẻ mặt nữ tử này ôn nhu vui mừng, rất đầm ấm, nhớ tới Phượng Đồng lúc nào cũng hung hung hổ hổ dọa người, còn có Từ tần ngang ngược bừa bãi, không khỏi khe khẽ thở dài.

Hiện tại địa vị trên triều của Từ gia không tốt lắm, vì việc của Từ tần, Hoàng thượng ghét cả Từ gia. Nhưng A Nguyên chợt nghĩ, nếu trước đây, Từ gia không vì vinh hoa phú quý mà đưa Từ tần vào cung, chỉ cần thứ nữ Tuệ tần an phận thủ thường như vậy ở hậu cung, cũng chưa chắc sẽ rơi vào cục diện khó tiến khó lùi như hôm nay.

Tuệ tần rất vui, vì hôm nay Thái hậu cho mời tiểu thư Tề gia và Vương gia (nhà họ Vương) vào cung gặp mặt, con dâu tương lai của nàng cũng ở trong đó, đứng nhìn từ xa, liền cảm thấy đó là một thiếu nữ thực thanh lệ, nàng cũng qua đó, đứa bé này hoàn toàn không vì thân phận hèn mọn của mình mà kinh thường, ngược lại còn cung cung kính kính thi lễ với mình, ánh mắt còn mang ý thân thiết. Đáng vẻ như vậy, làm Tuệ tần năm qua tháng lại chỉ ở trong cung muốn rơi lệ.

Nhi tử, nhi tử không quá hiểu thuận, nhưng nàng dâu này, thực rất tốt.

Nhưng những điều này, Tuệ tần không thể nói với ai khác, thấy A Nguyên nhìn mình mà không có nửa phần không kiên nhẫn, lòng nàng chợt nghĩ đến Bát công chúa, hơi hơi thở dài, cũng không nói thêm gì cả, chỉ nhẹ nhàng nói: “Ta nghe nói gần đây Công chúa ăn ít hơn chút.” Thấy mặt A Nguyên đỏ lên, có chút không được tự nhiên, nàng hơi nín cười, thấp giọng nói: “Lời này, vốn ta không nên nói, chỉ là nữ nhi khó chịu, làm cha mẹ, chắc còn khó chịu gấp trăm ngàn lần,” nàng dừng một chút, có chút thỏa lòng tâm tình mà nói: “Công chúa chớ sinh khúc mắc, sau này, người mới có thể hiểu được tâm của phụ mẫu.”

nói xong, thấy A Nguyên đơ ra nhìn mình, tức khắc có chút hoảng loạn xua tay nói: “Nếu lời vừa rồi, công chúa không thích, ta, ta...” Nàng cũng thấy Thái hậu nghiêm với A Nguyên, e ngại A Nguyên còn nhỏ không hiểu rõ nỗi khổ tâm của Thái hậu, bởi vậy nhìn không được mà nói ra.

“Đa tạ lời dạy bảo của nương nương.” A Nguyên lại có chút hổ thẹn, chỉ cảm thấy bản thân đã khiến cả phụ thân, mẫu thân và Thái hậu đều phải lo lắng, nay một câu của Tuệ tần như đánh thức người trong mộng, không khỏi cảm kích mà khom người nói: “Nếu không nhờ nương nương, A Nguyên còn chỉ biết đến bản thân, mà không nhận ra tấm lòng hiền từ của trường bối.”

“Ta cũng chỉ từ mình suy ra người thôi.” Tuệ tần thấy A Nguyên nhanh nhẹn đáng yêu, còn hiểu chuyện nghe lời, lòng cũng thực yêu thích, theo bản năng muốn vuốt đầu nàng, nhưng nghĩ đến việc kiêng kỵ, vẫn nhịn xuống, chỉ nhẹ giọng nhắc A Nguyên không nên ở ngoài lâu mà bị cảm lạnh, rồi mới chậm rãi rời đi.

Mắt thấy nàng đi rồi, A Dung mới qua đây, liền thấy ánh mắt A Nguyên có chút phức tạp nhìn theo bóng dáng Tuệ tần, thấp giọng nói: “Đáng tiếc.” Nữ tử như vậy, tuy không khéo, cũng không lợi hại, nhưng lại là người tinh tâm sống qua ngày khó có được.

“Nàng thực thích muội.” A Dung chỉ chỉ đôi mắt mình, thờ dài nói: “Ánh mắt, không lừa được người.” Ánh mắt Tuệ tần nhìn A Nguyên thoáng chút thiện ý và từ ái, A Dung nhìn từ xa, liền cảm thấy tên Phượng Đồng này, quả thực đúng là có phúc không biết hưởng.

Có một mẫu thân như vậy, mà vẫn không thỏa mãn.

“Chỉ mong sau này Tam hoàng huynh chớ có liên lụy đến nàng.” A Nguyên nghĩ đến Phượng Đồng, liền lắc đầu nói: “Nghe nói Vương phi hẳn cũng là một nữ tử không tồi, Tam hoàng huynh không phải là đồ vật, mà lại rất có phúc khí.” Nhưng thoát nhìn, Phượng Đồng khinh thường không thèm nhìn loại phúc khí này.

Thôn thớt một trận, A Nguyên bèn đặt hết mấy chuyện này sang một bên, chỉ là bình thường gặp Tuệ tần, tuy không phải quá quen biết, nhưng vẫn sẽ cung kính vài phần. Nhân lời Tuệ tần nói, bấy giờ suốt ngày ăn rau xanh, A Nguyên cũng nghiêm túc hơn rất nhiều, không làm loạn nữa, thậm chí cư xử thấp phần không ấu trĩ chút nào, làm Thái hậu tâm tặc kêu lạ, cảm thấy không có gì không tốt cả. Rốt cuộc, A Nguyên đã bắt đầu trưởng thành, nếu còn thiên chân ngây thơ, sau này Thái hậu chỉ có thể lo lắng cho nàng.

An tĩnh trong cung hơn một tháng, A Nguyên đã gầy đi rất nhiều, còn thường xuyên đi cười ngửa với Ngũ công chúa, càng trở nên thon thả, nàng vốn có nét, nay mặt mày ngày càng hoàn chỉnh, khiến Thái hậu vô cùng vui mừng, cho người may mới xiêm y, để đứa nhỏ cũng mang theo vài phần phong tư. Lúc này mới thành thật mấy ngày trong cung Thái hậu, hôm nay, A Nguyên đang ngồi trò chuyện với Thái hậu, thì thấy Hoàng hậu và Đức phi dắt tay nhau tới, bèn tiến lên thi lễ, rồi mới cùng ngồi xuống, Hoàng hậu cũng nhìn thấy biến hóa này của A Nguyên, chỉ cười nói với Thái hậu: “Nhóc con này, thật là mỗi ngày một đáng vẻ, A Nguyên ngày hôm qua thần thiếp vừa mới thấy, hôm nay gặp lại, không ngờ lại có chút bất đồng.”

“Khuôn mặt A Nguyên tinh xảo, có chút giống với Thái hậu nương nương, bây giờ ôn trọng hơn, cả khí chất cũng như đức.” Đức phi cũng ngồi bên

cười nói.

A Nguyên nhếch miệng cười, phá vỡ trầm tĩnh vừa nãy, nhưng Thái hậu lại rất đặc ý cười nói: “Bé con này vốn có duyên với ai gia, nào có chỗ không giống nhau?” nói xong, quay đầu lại vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của A Nguyên, cũng rất vui vẻ.

Ngũ công chúa có chút tái nhợt đi cùng tiến đến bên người A Nguyên, thấy A Nguyên lo lắng nhìn mình, chỉ cười cười nói: “Mấy hôm trước bị bệnh, sợ lây bệnh cho Hoàng tử mẫu và Hoàng muội, bởi vậy chưa đến thỉnh an người được.” Nàng tựa như bị bệnh thật, vừa ốm yếu, vừa mong manh, A Nguyên liền cầm tay nàng, chỉ cảm thấy tay đầy lạnh lẽo, cũng bắt chước những cái khác, A Nguyên kéo kéo tay Thái hậu nhỏ giọng nói: “Con đưa Hoàng tử vào trong nghỉ nhé.” Lại thấy ánh mắt Ngũ công chúa lộ ra vài phần cảm kích, lòng không khỏi có chút nghi hoặc.

Ngũ công chúa xưa nay cường tráng, mấy ngày trước còn đùa ngựa với này, lúc này bị bệnh đáng vẻ cũng có chút hùng hổ.

“Mau đi nghỉ ngơi đi.” Thái hậu thấy Ngũ công chúa quả nhiên không khỏe, lòng cũng nôn nóng, lại giận Đức phi nói: “Đưa nhỏ ốm, phải bảo nó dưỡng bệnh mới đúng, nóng lòng đến đây chẳng phải là ép buộc đứa nhỏ?”

“Nó nhớ Thái hậu nương nương và A Nguyên, thần thiếp nào khuyên được?” Đức phi vội vàng đứng dậy cáo tội, còn làm ra dáng vẻ đáng thương, cũng khiến được Thái hậu lắc đầu cười.

A Nguyên lôi kéo Ngũ công chúa không có chút sức lực nào vào trong, bảo nàng nằm xuống đi, liền nghe đằng trước Hoàng hậu đang cười nói với Thái hậu: “Hôm kia thai Vương Quý nhân đã ổn, thái y nói là một Hoàng tử...”

“Hoàng tử hay Công chúa đều tốt cả.” Thái hậu đã có bốn cháu trai, bởi vậy là nam hay nữ không để bụng chút nào, cũng chỉ là dệt hoa trên gấm thôi, lúc này nói với Hoàng hậu: “Con xưa nay cẩn thận, chuyện này giao cho con, ai gia cũng yên tâm.”

“Thần thiếp thấy nàng hiện giờ vẫn còn khỏe, nghĩ đến việc cho nhà mẹ đẻ của nàng vào thăm nàng một chuyến.” Hoàng hậu liền cười nói.

Phi tần có thai có cơ hội được gặp người nhà mẹ đẻ, đây là chuyện thường, bởi vậy Thái hậu liền gật đầu nói: “Con tự làm chủ đi.” Tự tính toán nếu Hoàng hậu thật sự muốn tính kế cái thai của Vương Quý nhân, Thái hậu cũng đứng về phía Hoàng hậu, nay Hoàng hậu đã có hai con trai, vô luận thế nào cũng thế có sai lầm.

A Nguyên nghiêng tai nghe Hoàng hậu bẩm báo việc hậu cung với Thái hậu, rồi quay đầu lại, nằm bên người Ngũ công chúa sờ trán của nàng, nhíu mày nói: “Đến tốt cùng là có chuyện gì mà khiến Hoàng tử bệnh nặng một trận thế?”

“Còn không phải do biểu ca sao?” Ngũ công chúa không sức lực mà ôm A Nguyên, chính giọng nói một một câu “Vừa tay”, rồi nói: “Hôm kia có một vị biểu cô nương bà con xa nhà mẹ cha mẹ đều qua đời đến ở phủ Định Quốc công.” Thấy A Nguyên gật đầu, nàng liền nhân dịp nói: “Là một cô nương đến khóc cũng xinh đẹp, cực kỳ đáng thương, nếu không có biểu ca, cũng chẳng bao giờ như thế. Ta khó khăn lắm mới có thể xuất cung thỉnh an cậu mẹ, cô nương này thấy ta, thì lùi ra thật xa như sợ hãi cái gì, cứ như là sợ ta ăn nàng.”

“Chỉ sợ lúc đó còn có biểu ca ngồi ở đó.” A Nguyên không còn gì để nói nhìn trời, thật lòng cảm thấy cô nương này thật không có đầu óc.

Nếu Ngũ công chúa phải gả cho thiếu gia quý phủ Định Quốc công, cứ cho là trong lòng thiếu gia không thích đi nữa, vẫn chỉ là bậc tiểu bối, cũng không có năng lực cự tuyệt, cô nương này còn phí sức tính kế thiếu gia làm gì?

“Biểu ca lo lắng đến hông luôn rồi.” Ngũ công chúa chỉ cảm thấy phiền toái, phát phát tay, vô lực nói: “Chăm chăm che chở cô nương kia lùi vài bước, khuyên ta chớ có dọa người đáng thương.”

“Sau đó thế nào?” A Nguyên còn chưa được gặp cốt truyện tiểu thuyết trong đời thực thế này bao giờ, hai mắt sáng lên hỏi: “Ta cảm thấy ghê tởm không chịu nổi, nếu nàng cảm thấy ta khi dễ nàng, ta bèn lợi dụng cái hư danh này. Ta quát một roi lên người cô nương kia, bảo nàng nhanh cút đi.” Ngũ công chúa khụ khụ hai tiếng, bi thương mào: “thật đúng là tai bay vạ gió*.” Thấy đáng vẻ bất quá của A Nguyên thờ tới, nàng liền nhìn trời nói: “Biểu ca tốt bụng lộ ra dáng vẻ thất vọng, càng cảm thấy ta không tốt với nữ nhi động lòng người trong lòng hẳn kia.” Sau đó nàng đang muốn nói cho biểu ca nàng khôn ra chút, thì biểu đệ chạy tới, khác hẳn với dáng vẻ thẹn thùng ngày thường, cãi nhau với huynh trưởng hẳn.

Tai bay vạ gió: Họa từ trên trời rơi xuống.

“Đây là đang khoe với ta.” Ngũ công chúa nhìn trúng biểu đệ ngoan ngoãn, thân là tỷ muội tốt A Nguyên tự nhiên hiểu rõ, thấy vẻ tươi cười nhân dịp trên mặt Ngũ công chúa, A Nguyên liền đẩy nàng nói: “Rồi sao nữa, nói mau đi.”

“Biểu đệ chỉ nói, nếu ta động roi, tự nhiên là ta có đạo lý của ta, ở chỗ này, còn không biết là ai sai đâu.” Nhớ tới biểu đệ thân hình có chút gầy yếu còn đứng ngăn trước người mình, Ngũ công chúa cười cười, rồi mới tiếp lời: “Huống hồ biểu đệ còn nói, sao lại cho là ác độc? Chẳng lẽ thân là Công chúa còn dọa một một đứa dân nữ không chút quyền lực?”

“Ô! Về bình thường của hẳn đâu?” A Nguyên được đầu đầy hắc tuyến.

Ngũ công chúa cười một tiếng, hiển nhiên rất đặc ý, vuốt vuốt tóc nói: “Mẫu phi đã nói chuyện với mẹ, sau này lớn hơn chút, ta sẽ gả cho biểu đệ.” Biểu ca là người thương hương tiếc ngọc, nàng thật sự không tiêu hóa nổi. Hơn nữa lúc đó nàng nhìn đôi mắt nghiêm nghị kia của biểu đệ, cũng chẳng sợ hẳn vẫn vô không thành, khiến Ngũ công chúa có chút không rời mắt được, nghĩ đến đây, nàng liền thở dài nói: “Quả thực đúng là vui quá hóa buồn, lúc tranh chấp, ta không cần thận ngã vào hồ nước.” thấy vẻ “Não người bị tàn à?” của A Nguyên, nàng liền cãi nói: “Cung nữ đằng sau không để ý.”

Như này không khổ sao, bị rơi xuống nước, Ngũ công chúa thích bơi lội có thể tự mình bò lên, ai mà ngờ được biểu đệ ngốc thấy, vô cùng anh dũng nhảy theo vào trong nước.

“Đáng giận nhất là, hần đâu có biết bơi!” Nghĩ tới biểu đệ chìm xuống nước như quả cân nặng trĩu, Ngũ công chúa giận dữ dậm vào giường!

A Nguyên cười lớn, cười đến khi không thở được mới thôi.

“Ngốc như vậy, thật sự không thành vấn đề sao?” A Nguyên lau nước mắt hỏi.

“hần nếu thông minh, ta đã không thích.” Ngũ công chúa hàm hồ nói một câu, khóe miệng không khỏi nhếch lên.

“Khi khác, ta phải xem cho kỹ đại anh hùng này!” A Nguyên dùng lực giờ ngón cái lên, rồi mới cười hi hi nói: “Mấy ngày nữa, ta xuất cung đi dạo, ta cũng muốn đi xem biểu đệ nương kia.” Dám lấy Công chúa làm bàn đạp, cũng coi như là rất có dụng khí.

“Mẹ đã đưa đi tiểu viện, không để nàng ta được gặp lại biểu ca nữa.” Nam nhân nhà Định Quốc công không có mấy năng lực, nhưng mà nữ nhân, bắt lộn là cưới vào, hay là gả đi, đều không giống nữ tử bình thường. Phu nhân Định Quốc công mất thấy nữ nhi nhà ngoại mình diễn xuất đến mức đấy, còn có ý muốn bị dục song phi* với con trai mình, làm gì còn chút kiên nhẫn nào, chỉ sấm rền gió cuốn đưa tai họa ra khỏi phủ Định Quốc công, còn nói với con trai lớn đang bị thương rằng “Nếu thương tiếc, thì cùng nhau đi đi, không ai cả đâu”, áp chế trường tử cảm thấy nữ tử cả thiên hạ đều đáng yêu đáng thương kia, xoay người liền giáo dục đứa bé hơn phải có tiền đồ không được ngớ ngẩn như đại ca.

Bị dục song phi: Nôm na là ở bên nhau không ra rời.

“Nếu để ta nói, vẫn là một cây làm chẳng nên non.” A Nguyên dừng lại cười, chỉ nói: “Nếu không có nam nhân cô vũ cho, nàng ta bày ra bộ mặt đáng thương đó cũng vô dụng phải không? Thấy Ngũ công chúa cười nhạo một tiếng, A Nguyên cũng cười nói: “Nhưng mà, cô nương tốt như vậy đều là đá thử vàng, chỉ thử một lần, cũng thử ra đồ chứ.”

“Thôi, nhắc đến người này ta liền thấy phiền.” Ngũ công chúa cười xấu xa ghé vào bên người A Nguyên, nhỏ giọng nói: “Ngoài kia, đều nói là lợi hại, người cũng không kém đâu.” Thấy A Nguyên ngẩng đầu nhìn trời, nàng híp mắt hỏi: “Vương Quý nhân hôm kia khóc là muốn ra ngoài, người nói với Phụ hoàng gì đó, làm nàng ta lại im được thế?”

“Nàng ta biết đây là đứa con trai, đã tâm lại lớn, ta làm nàng tỉnh một chút.” A Nguyên cười lạnh nói: “Mong chờ biểu ca ta, nghĩ muốn kết thân với phủ anh Quốc công! Giống như nếu chuyện không thành, nữ tử của nàng sẽ không sinh được, ta đương nhiên lo lắng nói chuyện với Hoàng bá phụ, đừng để tiểu Hoàng đệ của ta bị người hồ đồ kia làm nháo loạn đến không còn.” Phi tần không coi long duệ ra gì như thế, thật ra không có nhiều lắm, A Nguyên chỉ nói một chút với Hoàng thượng Vương Quý nhân coi trọng nhà mẹ đẻ hơn long duệ, nên mới bất chấp thân mang thai Hoàng tử mà cứ làm loạn lên như thế, muốn lựa lời nói, nên đương nhiên, ngữ khí của A Nguyên là uyển chuyển lo lắng, nhuwng mà sắc mặt Hoàng thượng cũng không tốt lắm đâu.

Bằng không, Hoàng hậu cũng sẽ không cho người Vương gia vào cung, chỉ là muốn một nhà này hiểu cho rõ chuyện chút.

“thật khéo, ta còn biết chuyện trọng điểm cơ.” Ngũ công chúa thấy A Nguyên nghiêng nghiêng đầu, liền nhẹ giọng nói: “Cô nương rất xinh đẹp kia của Vương gia, gọi là Vương Diên.”

A Nguyên nghĩ tới nữ nhi quả thật là mỹ nhân kia, ấn tượng cũng không tồi, bèn khẽ gật đầu, tò mò hỏi: “Nàng làm sao?”

“Nàng đính hôn.” Ngũ công chúa thờ hộc một hơi.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65

Tuổi Vương Diên không nhỏ, đính hôn cũng là chuyện thường, A Nguyên không để tâm lắm, chỉ nhìn chăm chăm một mâm điểm tâm bên cạnh, nuốt nước miếng ừng ực, nhưng vẫn không thò tay tới.

Nàng đã đáp ứng không để Thái hậu lo lắng cho sức khỏe của nàng.

“Có thể cưới được nàng ấy, quả thật là phúc tu được từ kiếp trước.” Vương Diên xinh đẹp tuyệt trần, là mỹ nhân trong mỹ nhân, huống hồ nàng cũng không nguyện ý gả vào phủ anh Quốc công, đã làm cho A Nguyên thấy hảo cảm phần nào, lúc này cười cười dứt điểm tâm cho Ngũ công chúa, tỷ tỷ ăn nàng nhìn, rồi cười hỏi: “Là công tử nhà ai thế?” Nếu là gia đình bình dân, thì thật đáng tiếc thay Vương Diên.

Ánh mắt Ngũ công chúa nhìn A Nguyên có vài phần khó xử và phức tạp, lúc Hoàng muội mỉm cười nhìn qua, liền trầm mặc một lát, thờ dài nói: “Thoạt nhìn thì là A Dung còn chưa nói với người.”

A Nguyên ngẩn ra, không rõ trong chuyện này có liên quan gì tới A Dung, nhưng vẫn thật thà nói: “Hôm trước hần nhiệm phong hàn, xin phép Hoàng tổ mẫu, ở nhà dưỡng bệnh.” Trước đó một thời gian, nàng nghe nói sương lúc sáng sớm rất phong nhã, tiểu thư bên ngoài đều có, chỉ tùy tiện nói với A Dung thôi, ai ngờ người này ở nhà đứng chờ giữa sáng sớm gió lạnh, liên tiếp mấy ngày, cuối cùng tích một lọ đầy cho nàng, để khi nàng giao lưu với đám quý nữ càng có mặt mũi thêm, bản thân lại đỡ bệnh.

Nhớ tới dáng vẻ thiếu niên kia mỉm cười với mình, A Nguyên bèn thấp giọng nói: “So với cái sương sớm đồ bỏ đó, ta còn muốn hần khỏe mạnh hơn.”

Nhiều nha đầu cung nữ như vậy, người này còn muốn tự mình làm, khiến A Nguyên rất xúc động, nhưng không khỏi đau lòng.

Cũng không biết sau này, ai sẽ gả cho người như vậy. Nếu A Dung cưới vợ, nàng sẽ không thân thiết với hần nữa.

thật là...” Thấy vẻ mặt A Nguyên, Ngũ công chúa liền lắc lắc đầu, thờ dãi nói: “Ta biết mà, A Dung chuyện gì cũng nói cho người, làm sao có thể gạt người cái này.” Nhìn khuôn mặt càng thêm tinh xảo xinh đẹp của A Nguyên chuyển qua nhìn mình, Ngũ công chúa dè tay nâng lại, đỡ cho nàng tức giận, thấp giọng nói: “Đỉnh thân với nàng vẫn là nhà ngoại người.” Nàng cười khổ nói: “Ta nói người đừng bức, cô nương Vương gia này bản lĩnh không nhỏ, bắt được tâm biểu ca nhà cậu người.” A Nguyên xưa nay chán ghét Vương Quý nhân ra mặt, làm sao chịu kết thân thích với Vương gia.

“Cái gì?!” Sắc mặt A Nguyên đột nhiên thay đổi, chỉ neho mắt cười lạnh nói: “Chẳng lẽ ta nhìn lầm rồi? Vừa làm ta yên tâm, mưu đồ phủ anh Quốc công?”

Vương Diên nếu có tâm cơ đến vậy, thật sự khiến A Nguyên phải rửa mắt mà nhìn.

“không phải nhà anh Quốc công...” ngũ công chúa dè chừng nhìn A Nguyên, thấy A Nguyên không giận mà còn cười, liền run lên, vội vàng tiếp tục nói: “Là trưởng tử của Tứ cậu thứ xuất của người, nghe nói hai nhà hiện giờ đã trao đổi bái thiếp, chỉ là...” nàng nhẹ giọng nói: “không ngờ, Tứ cậu kia của người là người thông minh, lại đồng ý cô nương Vương gia vào cửa.” Tứ cậu của A Nguyên, là Tề Tuyên huynh trưởng thứ xuất của Túc Vương phi, là ruột thịt với Túc Vương phi, ôn hòa ôn trọng. A Nguyên nhớ tới dáng vẻ thân thiết của Tứ cậu, kinh ngạc một chút, bèn thấp giọng nói: “Như này không đúng.”

Vương Diên nếu muốn mưu tính phủ anh Quốc công, không nên vừa gả tới đã chia nhà ra ở ngoài, coi như là tam phòng nhánh nhỏ như vậy.

Vuốt cảm nghĩ nghĩ, A Nguyên liền lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Vẫn không đúng, cậu của ta, không phải là người dễ dàng nhảy xuống hố như vậy.”

“Ta nói cái này với người, những chuyện khác cũng không biết gì thêm.” Ngũ công chúa ghé vào trên giường, cảm thấy mệt mỏi hơn, trong mắt đều là sao sáng, lắc đầu nói: “Chỉ là kết thân như vậy, nếu tính ra, trong kinh cũng chẳng có mấy nhà, kết thân thì nhiều, nhưng ít gì tới nhà kẻ thù lắm.” Thấy A Nguyên còn ngồi trên ghế nhỏ không nói lời nào, biết nàng xưa nay đề bụng chuyện nhà ngoại, nghĩ nghĩ, liền che miệng nói: “Có điều phúc khí của biểu ca người kia thật không nhỏ, nếu đề ta nói, cô nương Vương gia tuy rằng thanh danh không tốt lắm, nhưng quả là mỹ nhân.”

Tuy rằng ở kinh thành Vương Diên cũng mẫu thân đã đến nhiều nhà, mấy nhà nhà cao cửa rộng có điều phê bình nàng, nhưng có cái không thể phủ nhận, đó là mỹ mạo của nàng ta. Mỹ mạo này đừng nói bây giờ gả vào nhà quan làm con dâu, đến vào cung làm nương nương cũng là bình thường, chỉ là không đúng đắn gả vào phủ anh Quốc công, còn thực lãng phí gả vào nhánh nhỏ đã sớm phân nhà, Vương gia đóng cửa lại không chừng còn muốn hộc máu.

“Ta ngược lại không phải vì chuyện này...” chẳng lẽ kết thân, có phủ anh Quốc công chống lưng cho một Quý nhân, A Nguyên lại phải cố gắng mà cười? A Nguyên không quan tâm Vương Diên gả cho ai, chỉ nhủ thầm nói: “Biểu ca nhà cậu ta đã gặp qua, là người đọc sách, ta chỉ sợ cô nương này tính tình gian xảo, lời kéo biểu ca ta, sau này họa tới cửa.” Thấy Ngũ công chúa nghe câu được câu không, thần sắc uể oải, nghĩ rằng nàng còn chưa khỏi hần, chỉ nhẹ nhàng bảo Ngũ công chúa ngủ đi, lại nghe thấy Thái hậu đang bàn bạc mấy việc vặt chuẩn bị đại hôn Thành vương Thuận vương với Hoàng hậu và Đức phi, không kiên nhẫn nghe được, tự mình dẫn đại cung nữ đặc dụng ra ngoài giải sầu.

hiện tại trong cung an tĩnh, trước nay Hoàng thượng không coi trọng hậu cung của mình lắm, ngày thường ân sủng cũng không có gì bất công, Hoàng hậu cũng đã không biến sắc đánh lui mấy cung tần muốn tranh sủng sớm mấy năm rồi, lúc này không ai dám ngoi đầu lên. Thí dụ như bắt gặp Hoàng thượng ở Ngự Hoa viên, hiện tại đúng là một người cũng không có. A Nguyên dẫn người đi dạo trong Ngự Hoa viên mệnh mông, lại phát hiện bây giờ A Dung không ở trong cung, làm nàng chẳng có sức lực muốn chơi đùa chút nào. Ca ca tốt Thuận vương Phụng Hoàng cũng đóng cửa ở nhà nguyền rủa nhân duyên của mình, đến cả cái người đề cãi nhau A Nguyên cũng không có, trong lúc nhất thời Công chúa điện hạ chợt cảm thấy cô đơn vạm vỡ.

Bản thân ôm phiền muộn, A Nguyên liền thấy phía trước, có vài nữ quyến đang dẫn người đi tới chỗ này, một nữ tử trung niên đi đầu lại có chút ngửa đầu đắc ý, nữ nhi đi sau có chút quy củ, đầu cũng không nâng lên.

A Nguyên ngăn đàng trước mấy nữ quyến này, nội giám phía trước thấy là Vinh Thọ công chúa hiện giờ rất được sủng ái, vội vàng cười làm lạnh tiến lên thỉnh an, làm A Nguyên đã có thể nhận ra mấy người đằng sau, lại là Vương Diên và thái thái Vương gia.

Thấy biểu tỷ Trần Hoàn không có trong đó, A Nguyên cười lạnh trong lòng, đứng bất động, ánh mắt có chút lạnh cả người nhìn mấy nữ nhân Vương gia này.

“Xin thỉnh an Công chúa.” Vương Diên thấy ánh mắt A Nguyên mang theo vài phần lạnh lẽo dừng lại trên người mình, tim hẫng một nhịp, nghĩ chỉ sợ nàng đã nghe tin hôn sự của mình, lại nhớ tới trước đây mình luôn miệng không muốn gả vào phủ anh Quốc công, hiện tại cảm thấy ngược không chịu được, thấy mẫu thân và bá nương nhà mình đều chỉ đứng bất động tại chỗ, lòng sốt ruột, vội vàng thi lễ với A Nguyên, thấy đứa bé này không phản ứng gì cả, hiển nhiên đã sinh xa cách với mình, nháy mắt liền đau xót, suýt nữa rơi lệ.

Cung nữ và thái giám bốn phía đã len lén nhìn qua, Vương Diên thấy trường bối còn chưa làm gì cả, chỉ duy trì tư thế hành lễ, lời kéo ông tay áo mẫu

thân thấp giọng nói: “Mẫu thân mau thỉnh an Công chúa.”

Khuê nữ nhà mình, sắp là biểu tẩu Vinh Thọ công chúa. Con dâu của mình, là biểu tỷ của Công chúa này. Còn có Vương Quý nhân, nói thế nào cũng là trưởng bối của nó, hai phụ nhân đứng trước không muốn A Nguyên được đắc ý, cũng cảm thấy thi lễ với một đứa trẻ có chút mất thể diện, nhưng thấy đôi mắt trầm mặc của A Nguyên nhìn qua, vậy mà thấy lòng kinh hoàng, tia sắc lạnh trong đôi mắt kia đâm vào mắt thật đau, không kịp nghĩ gì nữa, chỉ cùng cúi người thi lễ: “Thỉnh an Công chúa.”

Nếu là người khác, với A Nguyên chỉ cần nói cười hai câu cũng là được, lúc này nàng đứng yên nhận hết toàn lễ này, rồi mới nhàn nhạt nói: “Quy củ trong cung nhiều, nề mặt biểu tỷ, bốn cung cũng đơn giản cho qua, mấy vị chớ có lại va chạm với quý nhân trong cung, nói cho cùng, tuy rằng vất vả tiến cung một lần, cũng không thể để Vương Quý nhân mất mặt có phải không?” Thấy mặt Vương Diên đỏ lên, nàng tự dung cảm thấy có chút không hiểu giải nhân xinh đẹp này trong lòng đang nghĩ gì, chỉ hồ hững mà nói: “Có thể tiến cung là nhờ ân điển của Hoàng bá nương, mấy vị đừng có cô phụ mới phải.”

“Quý nhân nương nương được Hoàng thượng sủng ái, chúng ta vô cùng cảm kích.” không thích nghe Hoàng hậu Hoàng hậu trong miệng A Nguyên, liền có một nữ nhi thiếu kiên nhẫn không màng Vương Diên ngăn trở buột miệng thốt ra.

A Nguyên bị đứa trẻ này ngắt lời, cũng không nói tiếp, chỉ lạnh lùng nhìn.

“Công chúa nói chuyện, có phần của người à?” Phía sau liền có đại cung nữ quát lớn: “Trong cung là nơi nào mà để người giương oai?! Công chúa của chúng ta nói cái gì, người phải rửa tai nghe mới đúng! Chẳng lẽ còn muốn Hoàng thượng hạ chỉ xuống chỗ Vương Quý nhân, lệnh nàng sửa lại gia giáo Vương gia?!”

“Người!” Dung mạo nữ nhi kia không bằng Vương Diên, nhưng cũng là một mỹ nhân thanh tú, lúc này bị người khác quát mắng, hai mắt mở trừng trừng, bèn có chút không đỡ được.

“Phẩm cấp Vương Quý nhân không cao, khó trách khỏi sơ sẩy chút.” A Nguyên không để ý nói: “Huống hồ, chỉ tiến cung một lần này, lần sau không biết bao giờ mấy vị mới lại được tiến vào, mấy thứ quy củ này...” nàng lạnh nhạt cười: “Học về sau cũng vô dụng.”

“Muội muội thân mình không tốt, về nhà trước đi, chốc nữa ý tốt của người ta sẽ nói với Quý nhân.” Thấy A Nguyên ngăn không cho mọi người đi, Vương Diên liền hiểu A Nguyên đây là hận mình nuốt lời, chỉ lời kéo nữ nhi kia khuyên vài câu, dụ dỗ nàng không nói nữa, xong mới cười gượng một tiếng.

“Biểu tỷ bốn cung sao không thấy?” A Nguyên chậm rãi nói.

“Tẩu tử có thai, đang ở nhà dưỡng thai.” Vương Diên ách ách nhìn đứa bé trước mặt, lúc này không nhìn ra cảm xúc của nàng, bèn cảm thấy thấp thỏm, nói nhanh: “Huống hồ hôm nay đại ca được nghỉ ở nhà, vừa lúc làm bạn với tẩu tử, bởi vậy không đi cùng.” nói tới đây, nàng có chút hồ thẹn mà nói: “Tẩu tử bận rộn trong ngoài, khó lắm mới được nghỉ ngơi một chút, ta cũng thương nàng phải đi chuyển.”

“Phụ nhân đó kìa!” Nữ nhi kia ở phía sau nhỏ giọng nói.

“Câm mồm!” Vương Diên quay đầu lại quát chói tai.

“Nhìn cô về như cô nương không phục biểu tỷ bốn cung?” A Nguyên thấy nhắc tới Trần Hoàn, mấy người này có biến đổi, liền nghiêng đầu, không kiên nhẫn mà chỉ vào Vương Diên chân tay luống cuống cười lạnh nói: “Người nói!”

“Có thai mà còn không cho ca ca ta nạp thiếp, không phải đối kỵ thì là gì?!” Vương Diên không kịp ngăn cản, còn có hai phụ nhân đứng trước khoanh tay đứng nhìn, nữ nhi kia liền ồn ào.

“Người nói rất đúng.” A Nguyên lại chỉ nhàn nhạt mà cười, đối mắt với sự hoảng sợ của Vương Diên, đột nhiên cười, ôn hòa nói: “Tỷ tỷ Vương gia nghe nói sắp gả cho đại biểu ca của ta?” Thấy sắc mặt hai nữ nhân đằng trước thay đổi, nàng từ từ nói: “Nề nếp gia đình của Vương gia hiền hòa như vậy, ta nghĩ, sẽ không đổ kỵ mấy nha đầu hồng tự thêm hương của biểu ca nhà ta đâu, đúng không?”

Vương Diên thấy thật khổ sở, nhưng cũng thấy tẩu tử có thai, mẫu thân ở phía sau không ngừng đưa nha đầu cho ca ca có chút quá phận, lúc nào quá mức hôn thẹn, thấp giọng nói: “không phải tẩu tử không bao dung...” thấy A Nguyên nhìn qua, nàng nhớ tới Trần Hoàn vất vả, không bao giờ để ý mấy lời nói xuôi lý, bèn ngửa đầu lớn tiếng nói: “Ngay khi tẩu tử có thai, thì đã nghĩ đến việc an bài người hầu hạ đại ca, rất khoan dung, là do đại ca bận rộn chuyện trên triều, không để tâm chuyện này, mẫu thân mới đưa mấy nha đầu vào, chuyện đã vậy, tẩu tử vẫn giữ mấy nha đầu lại trong sân, chiếu cố thật tốt.”

A Nguyên thấy Vương Diên hành sự lỗi lạc như cũ, ánh mắt hòa hoãn đi rất nhiều.

“Về phần hiền lành...” Vương Diên cười khổ, thấp giọng nói: “Thu xếp nha đầu hầu hạ hợp ý người cho phụ quân, chính là bổn phận của thê tử, ta, ta cũng vậy.” Dứt lời, tựa hồ như không còn sức lực nào.

“Dễ như thế, bốn cung cũng chỉ nói một lời.” A Nguyên nhìn Vương Diên, thở dài một tiếng, trầm giọng nói: “Biểu tỷ ta vạn dặm khó tìm, bất kỳ ai không phải là người có thân phận cao, nếu khiến biểu tỷ ta không thoải mái...” A Nguyên nâng mắt, lạnh lùng nói: “Bốn cung cũng không để người đó được thoải mái!” Vương Quý nhân vẫn còn ở trong hậu cung đó.

Vương Diên kinh sợ, nhưng vẫn nhịn xuống không nói gì.

Thấy A Nguyên xoay người rồi đi, Vương Diên dừng một chút, rồi chạy nhanh đuổi theo nàng, miệng hô: “Công chúa dừng bước!” Thấy A Nguyên quay đầu lại lãnh đạm nhìn mình, giọng nàng có chút ngẹn ngào, chịu đựng khó chịu trong lòng thấp giọng nói: “Thọ yến ngày ấy, lúm đồng tiền của điện hạ còn ở trước mắt, hiện tại, đã coi ta như người qua đường mà đối đãi sao?” A Nguyên chỉ nhìn cung điện cách đó không xa không nói lời nào, nàng (VD) bèn tiến nhanh lên vài bước nhỏ giọng nói: “Trước nay ta chưa từng mở miệng gả tới phủ anh Quốc công! Chỉ là...” nàng rung rung nói: “Ta chỉ là, muốn gần gũi hơn với thái phu nhân, chỉ vậy thôi.”

Thái phu nhân, là người ôn nhu nhất nàng từng gặp, phù hợp hết thảy mọi hy vọng của nàng về bậc trưởng bối, kể từ ngày đó, Vương Diên liền nghĩ, nếu có thể hầu hạ dưới gối bà lão này, đây là việc hạnh phúc tới cỡ nào a.

sẽ không bày ra vẻ cao sang rồi nội tâm lại muốn trèo lên nhà cao quý như mẫu thân, cũng sẽ không giống phu nhân trong kinh thành tiểu lí tàng đao*, chỉ âm áp nhìn mình, thật tốt a.

Tiểu lý tàng đao: Nụ cười có giấu đao.

“Ta, ta biết ta không xứng với công tử nhà anh Quốc công...” Vương Diên run rẩy cả người, nước mắt chỉ chực rơi xuống, trước ánh mắt của A Nguyên nhẹ giọng nói: “Chính vì ta muốn gần với thái phu nhân, cho nên, mới chọn biểu ca người.” Tuy rằng là tam phòng đã chia nhà, nhưng tâm lòng từ ái của thái phu nhân đối với tiểu bối không phải là giả, chỉ cần, chỉ cần nàng gả qua, cũng sẽ được...

“Người là vì thái phu nhân nên mới tìm phu quân cho mình?!” A Nguyên quả thực không thể tưởng tượng, đánh giá từ trên xuống dưới Vương Diên đang xấu hổ, không khỏi kinh ngạc nói: “Vậy biểu ca ta?”

“Là ta bày thủ đoạn.” Vương Diên thấp giọng nói: “Chỉ là tâm tư của ta đối với biểu ca người là thật. Ta thật sự thích chàng.” Thiếu niên như vậy, tuy là người đọc sách, nhưng một chút cũng không cô hủ, tính tình rộng rãi ôn nhu, đối xử với nàng cũng tôn trọng chân thành, Vương Diên vì lẽ gì mà không thích đây? Tâm nàng vốn dĩ không cao, vốn chỉ mong muốn tìm một người đơn giản gả đi, tự mình trải qua cuộc sống gia đình, nhận lại đau khổ trong lòng, nàng chỉ đến gần A Nguyên, vô vô ngữc nói: “Thực tâm đối với biểu ca người, với thái phu nhân cũng là thật lòng, người yên tâm...” nàng đột ngột mà cười một tiếng, nhẹ giọng nói: “Ta biết người chán ghét điều gì, đường tử...”

“Vương Quý nhân chỉ là đường tử của người thôi.” A Nguyên lãnh đạm nói.

“Tề gia là nhà chồng ta, xuất giá tòng phu, sau này ta sẽ không để chuyện Vương gia làm liên lụy đến phủ anh Quốc công.” Vương Diên chỉ cười cười, lắc đầu nói: “Sau này, chuyện trong nhà ta đều sẽ đáp ứng, chỉ có liên lụy đến phủ anh Quốc công, ta sẽ không khoan dung nhà mẹ đẻ.”

“Mong người có vài phần thật lòng với biểu ca ta.” Chuyện của người khác này, A Nguyên không quản được, huống chi cậu mình cũng đã chấp nhận rồi, tự nhiên cũng có suy nghĩ của cậu, A Nguyên không muốn nhúng tay thêm nữa, lúc này thấy nữ quyến Vương Diên phía xa không kiên nhẫn nhìn về hướng này, bèn rời mắt nói: “Đi gặp Vương Quý Nhân đi.” Nàng dừng một chút, liền cười nhạo nói: “Tính cách của người, không giống với Vương Quý Nhân và cô nương vừa rồi lắm.” Nhìn mặt Vương Diên đỏ lên, nàng chỉ lắc đầu nói: “Vương Quý Nhân có thể được gặp gia quyến, là nhờ Hoàng Bá nương cất nhắc nàng, người cũng nói rõ chút, đừng khiến người khác lạnh lòng.”

“Đường tử ở trong cung...” Sắc mặt Vương Diên chợt thay đổi, thấy A Nguyên liếc nhìn mình, chỉ cảm thấy người rét run, cắn răng hỏi: “Tỷ ấy lại làm gì?”

“Lúc đến đó người sẽ biết.” Vương Quý Nhân nọ, còn không kêu khổ với người nhà sao? A Nguyên tưởng tượng đến dáng vẻ khóc hoa lệ đái vữa* kể về người này, thích nhìn Vương Diên, cảnh cáo nói: “Quan hệ của ta với Vương Quý Nhân không tốt.” Đến lúc đó, Vương Quý Nhân chỉ sờ mở miệng ra là chửi nàng, A Nguyên hít một hơi nhìn Vương Diên đang cúi đầu, liền cười lạnh nói: “Thế loại bôi nhọ nguyên rủa này, trước nay bản cung chưa từng sợ hãi.” Thấy mặt Vương Diên trắng bệch, cũng không để ý tới, tay bóp nát đóa hoa cúc Kim Bối đỏ thắm, lạnh lùng nói: “Nếu để bản cung biết, biểu tỷ ta, vì chuyện này mà phải chịu khổ...”

“sẽ không đau.” Vương Diên luống cuống nói: “không nói tới Công chúa, chỉ việc tẩu tử lao tâm khổ tứ vì nhà chúng ta nhiều năm như vậy, ta và biểu ca, sẽ không để tẩu ấy phải chịu khổ.”

“Là người nói đấy nhé.” A Nguyên cũng không định nói chuyện này ở đây, chỉ lãnh đạm gật gật đầu với Vương Diên, rồi rời đi.

Vương Diên nhìn theo A Nguyên khác lạ này, nhớ tới lần trước ở phủ anh Quốc công, tiểu cô nương ấy vẫn còn ôm tiểu thư Tề gia làm nũng, lúc này đột nhiên phát hiện, hóa ra là quý nữ tôn thất, thật sự có thể trở mặt không nhận người.

Trong lòng cười khổ một tiếng, nàng cũng biết bản thân đã làm ra việc người khác không thể chấp nhận được, nhưng mà nghĩ đến từ nay về sau, có thể gần gũi với vị Thái phu nhân hiền từ ấy, dung khí trong lòng Vương Diên liền dâng lên.

Lời tẩu tử đã nói với nàng, là đúng.

Tình cảm, đều cần tích lũy tháng ngày, phải chân thành mới có được. Chỉ cần nàng cần cù hiếu thuận, hầu hạ phu quân thật tốt, sau này, sẽ có một ngày người khác buông bỏ thành kiến.

Thở dài một tiếng trong lòng, Vương Diên liền xoay người đi về hướng mẫu thân, cùng đi tới cung Vương Quý Nhân.

“Điện hạ rất ít khi lạnh lùng sắc bén.” Thấy phía sau không còn bóng dáng nữ quyến Vương gia nữa, đại cung nữ cơ linh liền tiến lên, mắt thấy A Nguyên rảo bước nhanh, nhưng trên mặt không chút tức giận, bèn cười cười nói.

Mấy đại cung nữ đều hầu hạ A Nguyên từ nhỏ, A Nguyên xưa nay thoải mái với các nàng, lúc này cũng không giận, chỉ lắc đầu cười nói: “Ta cũng chẳng có ý gì với nàng ta, nghiêm khắc như vậy, là để cho hai phụ nhân kia nhìn.”

“Nếu không làm thế, chỉ sợ lúc trở về, bọn họ sẽ tra tấn biêu cô nương.” một cung nữ khác, A Nguyên xuất cung thường dẫn theo nàng, cũng biết mấy biểu tỳ của A Nguyên, liền cười nói: “Trước kia không được đưa tin ra ngoài, nay khó mới gặp được, Vương Quý Nhân còn không nói điện hạ thành đại ác nhân mới là lạ!” Tâm địa không tốt, làm khó Trần Hoàn, miệng lưỡi sẽ ác lắm đây.

“Ta vốn chinh nàng ta, kỳ thật nàng ta cũng không có nói sai.” A Nguyên thờ dài nói: “Chỉ là, oan có đầu nợ có chủ, muốn làm gì thì cứ hướng về phía ta, lẽ gì muốn khi dễ biêu tỳ?” Vỗ vỗ cái bụng đã nhỏ đi của mình, Công chúa điện hạ đối với thân hình không còn mỡ thì rất thất vọng, chột rung đùi đắc ý nói: “Ta xấu xa, ta tự hào! Có năng lực thì cần ta đi, cần ta đi!” Dứt lời, cũng tự thấy chính mình đúng là người xấu, nhảy nhót xung quanh cung nữ rồi đi tìm Hoàng thượng giải buồn.

hiện tại Hoàng thượng đứng là đang ngồi bên trong thư phòng.

A Nguyên ngựa quen đường cũ mà đi vào, cười hi hi thỉnh an Hoàng thượng, liền thấy ngồi đối diện với Hoàng thượng là một vị lão già* khuôn mặt nghiêm túc mang theo vài phần ương ngạnh khó thỏa hiệp, một thân lão già này trí thức phong độ, vừa nhìn là biết dáng vẻ ngoan cố của người đọc sách, đang xụ mặt và có chút cười khô nói chuyện với Hoàng thượng. A Nguyên cảm thấy Hoàng thượng tựa hồ thật hết cách đối với vị lão già này, còn có chút chịu đựng, thì tò mò liếc mắt nhìn ông lão này một cái, lại thấy ông lão trông thấy Công chúa điện hạ, bèn đứng dậy, thi lễ thực đoan chính, miệng nói: “Lão thần, thỉnh an Công chúa!”

Lão già: (Đại) Xưng thay người hoặc sự vật. ©Như: "kí giả" 記者, "tác giả" 作者. (Theo hvdic.thivien.net)

“Như này sao được.” Có thể ngồi đối diện Hoàng thượng, tức không phải người thường, huống chi lão già này tuổi đã lớn, A Nguyên chưa bao giờ có thể yên tâm thoải mái để trường giả cúi người trước mặt mình, đương nhiên, người nào đó là cá biệt, lúc này chỉ vội vàng tránh đi, nhìn về phía Hoàng thượng xin giúp đỡ.

Hoàng thượng cực kỳ vừa lòng.

Lão thần hành lễ, đưa bé ngoan nhà mình cũng thực biết lễ trước lão thần, đây đều là Hoàng đế dạy dỗ tốt đó chứ? Lúc này bèn cười ngăn lại nói: “A Nguyên là đứa nhỏ rất tôn trọng triều thần, Trịnh đại nhân không cần đa lễ như vậy, làm A Nguyên bất an.”

Vị Trịnh đại nhân này liền nghiêm túc gật đầu, dùng ánh mắt nghiêm khắc có thể khiến trẻ con phát khóc liếc nhìn A Nguyên đang cười tươi với mình một cái, thấy vị Vinh Thọ công chúa này thật ra lại ngây thơ đáng yêu, mà không hề ngang ngược kiêu ngạo, nhớ tới cháu gái trong nhà nói vị Công công chúa này rất ngoan, liền khẽ gật đầu, nở nụ cười miễn cưỡng đầy nể nhẵn lại.

“Lại nói tiếp, Trịnh đại nhân còn có thân quen với A Nguyên.” Thấy A Nguyên tò mò nhìn qua, Hoàng thượng bèn cảm thấy thú vị, cười tùm tùm mà giải thích cho chắt nử đang không hiểu gì này: “A Nguyên chẳng lẽ đã quên Lục mợ nhà con rồi à?”

Trịnh thị thê tử Tề kiên, cũng là họ Trịnh, A Nguyên tức khắc hiểu ra vị này chính là Trịnh các lão ông của Trịnh thị, lúc này liền cười nói: “Còn là trường bối nữa.” Thấy Hoàng thượng hơi hơi gật đầu với mình, nàng gật mình, bèn thi lễ với Trịnh các lão này: “Là A Nguyên chậm chạp.”

“Công chúa khách khí.” Trịnh các lão nghiêm túc mà đáp lễ.

một lớn một nhỏ nhìn nhau thì chột nghe thấy Hoàng thượng vỗ tay cười nói: “Có duyên như thế, không bằng, A Nguyên bái ái khanh làm thầy, học chút đạo lý, thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66

Khóe mắt A Nguyên giật giật.

Trịnh các lão là lão thần tam triều, hiện nay các quan lại quản lý mọi chuyện trong thiên hạ, là xương cánh tay phụ trợ cho Hoàng thượng, đến các thái phó dạy dỗ Hoàng tử, cũng không ai được như vị lão sư quyền cao chức trọng này. hiện giờ vậy mà lại muốn thu nhận một nhóc con, quả thực khôi hài.

Trịnh các lão cũng không cự tuyệt, chỉ nhìn A Nguyên miễn cưỡng cười như đang suy nghĩ điều gì đó.

“Cũng không nhất thiết phải lấy danh phận sư đồ.” Hoàng thượng thấy một già một trẻ trước mắt cứng đờ người rồi, thì lộ ra nụ cười hòa khí, ôn hòa nói: “Nhóc con A Nguyên này thật sự thông minh, chỉ là tuổi còn nhỏ, được Thái hậu nuông chiều, Trầm nghĩ, muốn ái khanh dạy dỗ con bé chút kiến thức, sau này xử sự, làm việc sẽ có nhiều bổ ích.” Trịnh các lão vốn là người bảo thủ, trên triều cũng không để tâm gì đến phen Thái tử, tính tình thực quật cường, Hoàng thượng an bài như vậy, thứ nhất để A Nguyên thân cận hơn với Trịnh gia giới quan văn, cái khác, cũng để sau này, Thái tử có thể nể tình

cảm với A Nguyên mà đối xử tử tế với cự thần.

Ai bảo trong số các cự thần, những người khác đều rất linh hoạt, chỉ có mỗi một lão già không khiến người khác thích nổi này chứ?

Thái tử tuân thủ bổn phận, không thường tiến cung, chỉ là vô cùng yêu thương đường muội A Nguyên, hưởng hồ lão sư của Công chúa, có thể an toàn nhiều hơn so với lão sư của Hoàng tử, không đến mức sinh ra kiêng kỵ.

Chỉ có điều...

Hoàng thượng nhìn A Nguyên đã xinh xắn hơn nhiều, không có ý tốt nghĩ, nhà Trịnh các lão là đại gia tộc, năm trai tám cháu chín chất, trong số các tiểu bối, có mấy thiếu niên lạnh lợi trạc tuổi A Nguyên, nếu mối quan hệ này thành, có lẽ sau này sẽ có một Phò Mã xuất thân từ Trịnh gia?

Gia phong Trịnh gia nghiêm cẩn, nếu sau này A Nguyên gả vào, cũng sẽ không bị thua thiệt.

A Nguyên vẫn không biết Hoàng bá phụ nhà mình nghĩ ra nhiều chủ ý như vậy.

Đọc sách, nàng thực sự thích. Chỉ là sợ trong triều phê bình nàng bừa bãi, nên vẫn không dám đường hoàng đi về phía Trịnh các lão để bái sư. Hiện tại nghe Hoàng thượng nói là mai này chỉ thỉnh giáo chút học vấn thôi, lòng liền buông lỏng, ngửa mặt cười toe toét ngây thơ không chút tính toán với vị Trịnh các lão còn đang trầm tư kia.

Nhóc con bé xíu, ngọc tuyết đáng yêu, mặt mày lại tinh xảo, đôi mắt trong veo còn mang chút狡 hoạt, tuy Trịnh các lão cổ hủ, nhưng cũng rất thích bé con đáng yêu như vậy. Huống chi A Nguyên biết lễ nghĩa, lòng Trịnh các lão đã mềm hơn nữa, lại nhớ tới Lục cẩu của vị Vinh Thọ Công chúa này, là cháu rể mình thích nhất, đó cũng là một thiếu niên thông minh lạnh lẽo, làm việc thanh chính, ngầm đến gia phong phủ Túc vương, thì đã âm thầm gặt đầu. Ông cũng có thể đoán được là Hoàng thượng đang phòng ngừa chu đáo cho mình, dừng một chút, liền cúi người nói: “Lệnh của Bệ hạ, lão thần dĩ nhiên nghe theo.”

“Như vậy thì quá tốt rồi.” Hoàng thượng vỗ tay nói.

Trẫm biết ngay, trên đời này có người nào sẽ không thích A Nguyên chứ?

Càng nhìn A Nguyên càng thấy thích, Hoàng thượng bèn hướng về phía nha đầu đã cười với Trịnh các lão đến không biết trời đất, ân cần dâng một chén trà nóng đến tay Trịnh các lão đã hòa hoãn, thấy nhóc con này chạy huỳnh huyếch tới, liền ôm ngồi lên trên đầu gối như mọi khi, cảm giác được một thân mớ thịt không còn thấy đau nữa, lòng hơi hốt hắng, những vẫn cười hỏi: “Vậy đồng ý bái sư sao?”

“Thường ngày lão sư vẫn phải phân ưu vì Hoàng thượng, hiện tại còn phải bớt thời giờ dạy dỗ A Nguyên nữa, vất vả đến cỡ nào chứ?” A Nguyên cười hi hi lay lay há bao bên hông Hoàng thượng, ngẩng đầu, ngước đôi mắt long lanh sáng ngời lên mà nói: “Đọc sách giúp hiểu biết các lễ nghi, tu tâm dưỡng tính, A Nguyên sao có thể không cảm kích lão sư ạ? Huống chi ông ấy vừa là thầy, vừa là bậc trưởng bối, A Nguyên dĩ nhiên muốn cư xử với trưởng bối của mình ngoan thật là ngoan.” A Nguyên thật ra là một người biết lấy lòng, há mồm “lão sư” ngậm miệng “lão sư”, làm cho râu Trịnh các lão vênh lên đắc ý, ánh mắt nhìn về phía nàng càng thêm ôn hòa.

“Lời này là ai dạy con thế?” Bình thường A Nguyên được sủng ái, tuổi còn nhỏ mà có lý lẽ rõ ràng như vậy, Hoàng thượng lại cảm thấy có chút đau lòng, vuốt má A Nguyên nói: “Ương ngành một chút cũng không sao.” Trẫm rất thích trẻ con nhà, nhưng gò bó bản thân không được tùy ý như vậy, làm sao bảo Hoàng thượng không đau lòng cho được?

Trẫm là Hoàng đế, Hoàng đế phải bảo vệ con trẻ của mình được thoải mái mới đúng.

Trịnh các lão ngồi dưới cẩn thận nghe, lúc đầu còn liên tục gật đầu, thực hài lòng vì A Nguyên biết lễ, đến khi nghe thấy Hoàng thượng nói ra câu kia, khuôn mặt già nua trầm xuống, chậm rãi nói: “Đệ hạ, cự thần muốn nói chút ‘lời thật thì khó nghe’!” Có thể dạy dỗ trẻ con như thế sao? Chẳng trách hồi trước Nhị công chúa kiêu ngạo ương ngạnh, kinh thành phê phán, có một lão cha Hoàng thượng như vậy, còn nhảm ở đâu được nữa? nói chung là gia giáo của Túc vương tốt, bé con sinh ra cho dù được sủng ái vẫn biết lễ nghi, bằng không nuôi dạy trên tay Hoàng thượng, có khi còn dạy ra một tiểu ma vương cũng không chừng!

Trịnh các lão luôn thờ phụng đạo lý “thương cho roi cho vọt” rất bức mình.

A Nguyên tiểu bá vương hậu cung cười vô cùng hàm súc, vô cùng ngọt ngào, vô cùng vô tội, đặc biệt ngoan ngoãn.

“Chính là nhờ có Hoàng bá phụ, A Nguyên mới có thể thành một đứa trẻ ngoan được ạ.” Nhãi con sói đội lột cừu ngay lập tức nịnh hót Hoàng bá phụ không chút ngưng ngừng!

Hoàng thượng bị Trịnh các lão nhắc nhở đến xanh cả mặt, chỉ hận không thể đuổi lão già không cho người ta chút thể diện nào này ra ngoài, lúc sau cháu gái ngoan trấn an mình, càng cảm thấy A Nguyên đúng là tri kỷ, Hoàng thượng liền xoa xoa đầu nhóc con này, ôn hòa nói: “Nếu đã như thế thì hôm nay phụ vương con đưa con về nhà, hôm sau hẵng đến quấy rầy quý phủ Trịnh khanh.” Hạ quyết tâm không để lão già họ Trịnh này làm giận tím cả mặt!

“Lão sư?” Nhóc con nho nhỏ quay đầu lại, hướng đôi mắt to tròn đen láy nhìn qua, vô cùng đáng yêu.

“Lão thần sẽ ở nhà từ từ đợi Công chúa.” Vinh Thọ Công chúa được sủng ái, thoát nhình không hẳn không có đạo lý, Trịnh các lão liền gật gật đầu.

Hoàng thượng thấy ông đồng ý, bây giờ mới nở nụ cười, lại thấy A Nguyên có chút buồn bức không vui, chỉ mỉm cười hỏi: “Làm sao thế?” Hoàng

thượng nói chuyện không có kỳ. Trịnh các lão, nhưng Trịnh các lão lại rất linh hoạt, bèn cáo lui ra ngoài, ông lão này vừa quay đầu lại, liền thấy Công chúa được sủng ái kia giống như đang muốn cáo trạng, lắc lắc thân thể nhỏ ghé vào bên tai Hoàng thượng, giống như đứa trẻ nhà bình thường thủ thủ với Hoàng thượng cái gì đó, Hoàng thượng ngược lại cười to ha hả lên, thì có chút trầm tư xuất cung.

“nói như vậy, nếu không có A Dung, con còn không để cười ngửa cho chắc được sao?” Ở trong cung lúc này Hoàng thượng đang cười tùm tùm hỏi.

“không A Dung, không an tâm được nha.” A Nguyên rung đùi đắc ý nói.

“Thiếu niên nhà Thành Dương bá xác thật có thể khiến người khác tin cậy.” Hoàng thượng cố ý nói như vậy, liền thấy A Nguyên cúi đầu cười, một ý nghĩ chợt lóe qua, nhớ tới gương mặt tuấn tú dễ nhìn của A Dung, cũng rất yêu quý, nhưng rốt cuộc thì học con nhà mình là tốt nhất, Hoàng thượng cũng không muốn người nào che đi tầm mắt của A Nguyên, lúc này bèn ôm A Nguyên cười ha hả nói: “Con nhìn Trịnh khanh này cứ như mặt than vậy, nhưng có mấy nhóc nhà ông ấy chẳng giống thế chút nào, còn thông minh lanh lợi nữa, nếu con thích thì thật ra có thể làm bạn, sau ngày có chỗ qua lại.”

“Bạn bè là duyên phận, làm sao có thể nói gặp là gặp được?” A Nguyên bày ra dáng vẻ lão thành, khiến Hoàng thượng vô cùng yêu thích.

Thấy Hoàng thượng cười, A Nguyên liếc trộm Người một cái, lúc này mới cười nói: “Hoàng bá nương hôm nay đến thỉnh an Hoàng tổ mẫu, còn nói tới đại hỷ sự của hai vị Hoàng huynh, Hoàng bá phụ đã làm người tốt thì làm đến cùng, ban thưởng chút chút cho hai vị Hoàng tẩu đi ạ, cũng để cả kinh thành đều biết vị trí của hai Hoàng huynh trong lòng Người nha?” Thấy Hoàng thượng lắc đầu cười, nàng liền không ngừng cố gắng mà nói: “Nhà Tam hoàng huynh lại bị buộc tội, hôm trước tiến cung con thấy huynh ấy không vui vẻ gì lắm, Hoàng bá phụ cũng an ủi huynh ấy một chút, đừng để trước ngày cưới có chuyện không vui phải không ạ?”

“Lòng dạ nó hẹp hòi, có lòng oán hận Trẫm, cho dù thế nào cũng sẽ không thấy đủ đâu.” Hoàng thượng khề nhiu mày, cúi đầu nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của A Nguyên thì không khỏi cười nói: “Nghe nói nó tiến cung lại sinh sự với con?”

“Trước đây Thái tử ca ca đã nói...” thấy Hoàng thượng không vui, móng vuốt nhỏ của A Nguyên vội vuốt vuốt ngực cho Người, miệng nhanh nhẩu nói: “Cho dù ở dân gian, giữa huynh đệ tỷ muội có nơi nào không cãi nhau đâu? Chỉ là sự giận một chút, ai cũng không để trong lòng, ồn ào chút cũng được.” Dứt lời, khuôn mặt nhỏ của nàng đỏ lên, nghịch nghịch ngón tay mình lên nhìn Hoàng thượng, dáng vẻ nhỏ nhắn cực kỳ ngoan ngoãn, nói nhỏ: “Miệng con cũng hư, cũng trêu tức Tam Hoàng huynh, năm mươi đại bản này của Hoàng bá phụ, tha cho chúng con đi?”

“Thái tử yêu thương đệ đệ muội muội, đây mới xứng làm huynh trưởng.” Phụng Đồng và A Nguyên lại cãi cọ qua lại, Hoàng thượng đã biết từ lâu, trong Hậu cung có ai có thể giấu Trẫm? Người không để ý việc nhỏ linh tinh này lắm, chỉ cảm thấy Phụng Đồng đã lớn như vậy rồi, vẫn không bao dung được một muội muội nhỏ nhỏ, có chút bức mình, hiện giờ nghe thấy A Nguyên muốn mình vui vẻ mà pha trò, liền dùng sức ôm ôm bé con này, chậm rãi nói: “Lần sau nếu gặp lại nó, không cần khách khí với nó nữa. Huynh hữu đệ cung*, nó cứ cay nghiệt với con như vậy, con cũng không cần coi nó như huynh trưởng.”

Huynh hữu đệ cung: anh em hoà mục thân ái tôn kính lẫn nhau.

“Lời này của Hoàng bá phụ nếu để Tam hoàng huynh nghe thấy chẳng phải sẽ khiến huynh ấy buồn lắm sao?” A Nguyên liền hừ nói: “Tuy rằng con hay cãi nhau với Tam hoàng huynh, nhưng huynh trưởng chính là huynh trưởng, bối phận không được rối loạn.”

“Nhóc con thật thà, cũng không tốt.” Hoàng thượng biết A Nguyên cũng có lòng dạ hẹp hòi của chính mình, nhưng mà biết làm sao giờ? Vừa có lòng dạ hẹp hòi, lại vừa tuân thủ bốn phận nghiêm ngặt, thực khiến người khác thích không buông. Nhưng hôm nay hình như A Nguyên này không phải đến kiện cáo, làm trong lòng Hoàng thượng có chút không thích. Rốt cuộc hiện tại nhắc lại chuyện lại, thực sự là do Phụng Đồng liên tiếp khiêu khích, nó không sợ bị người khác đánh trả sao? Nhắm mắt lại, Hoàng thượng liền lạnh lùng nói: “Tuy có thứ tự, nhưng vẫn phải có tôn ti. Bây giờ nể mặt con mà tha cho nó, chỉ có điều nếu không hài lòng với hôn sự mà Trẫm ban cho nó...”

A Nguyên cúi đầu, cảm chén trà nhỏ của Hoàng thượng lên nhấp chút nước uống.

Vừa đến đã phải nói nhiều như vậy, thực sự rất khát nước a.

“Nha đầu Từ gia kia làm thứ phi đi.” Hoàng thượng nhàn nhạt nói.

Chính phi trắc phi mới là Ngọc điệp Hoàng gia, thứ phi cùng lắm là nói cho dễ nghe, trên thực tế chỉ là một thiếp thất không chút danh phận mà thôi, A Nguyên khụ một tiếng, làm như không hiểu gì.

một thằng oắt con chết tiệt của Từ gia dám đồn thổi ở ngoài, nói đại ca nàng là đồ quý bệnh tật, khiến A Nguyên vừa nghe xong quả thực muốn bùng nổ, tuy lâu nay vẫn bị người khác liên tục buộc tội, nhưng cái khẩu khí này, là sợ A Nguyên ngồi yên sao?

Còn muốn làm Trắc phi Quận vương?

Nằm mơ đi!

Dừng một chút, A Nguyên mới vỗ tay cười nói: “Tam hoàng huynh thực có phúc, Tam hoàng tẩu vừa vào cửa thì lại có thêm một tiểu tẩu từ nữa.”

“một à thứ phi, sao tính là tẩu tử?!” Hoàng thượng nghe thấy A Nguyên nói vậy cảm thấy không ổn chút nào, trầm ngâm một lát liền chậm rãi nói: “Vương phi vào cửa, thứ phi này cũng phải hiểu rõ một chút đạo lý, sao dám tranh giành với Vương phi?” Mắt Hoàng thượng có chút lạnh nói: “một năm sau hãy để nàng ta vào phủ Thuận vương, một năm này, phải cho một nữ quan xuất cung ra ngoài, giáo dục nàng ta làm một thứ phi thì phải như thế nào!” So với Thuận vương Phụng Đồng, là một người cha, tuy nhi tử không tốt, Người cũng vẫn sẽ cảm thấy đây là do có tiểu nhân xúi giục, hơn phần nửa

cũng không phải là nhĩ tử sai, bởi vậy phá lệ căm ghét Từ gia ngang ngược phách lối xúi giục Thuận vương làm trò ngỗ nghịch, lúc này tuyệt sẽ không để lại cho Từ gia một chút thể diện nào.

“Hoàng bá phụ định tứ hôn cho cô nương Từ gia nào?” A Nguyên liền tò mò hỏi.

“Làm thứ phi của hoàng tử, dĩ nhiên phải là dòng chính nữ* của Từ gia.” Ánh mắt Hoàng thượng lộ ra vẻ chán ghét, thấp giọng nói.

Dòng chính nữ = Dích nữ: con gái con vợ cả.

Quả là thâm.

Từ gia trong phái thế gia trăm năm vọng tộc, nhưng ở triều đại này, cũng là danh gia trong danh gia, bằng không năm đó Từ tần sẽ không vừa mới tiến cung đã được phong Phi. Đường hoàng là dòng chính nữ vậy mà phải làm thiếp cho Quận vương, còn Từ gia kia về sau làm thế nào bây giờ?

A Nguyên vừa hiểu ra, thì ngửa đầu lên liền thấy vẻ lạnh lùng thấu xương trong mắt Hoàng thượng, lòng chợt run run, rồi mắt đi tỏ ra không nhìn thấy.

Hoàng bá phụ này của nàng, nhìn ôn hòa hướng nội, kỳ thật lòng dạ rất hẹp hòi, năm xưa khi Hoàng bá phụ còn chưa đăng cơ, làm một Thái tử không biết có thể lên ngôi được không, thì Từ gia dám dâng một thứ nữ Tuệ tần cho có lệ lên cho Người, dù sau này Hoàng thượng đăng cơ vẫn đối xử rất rộng lượng với Từ gia, nhưng đối với loại người coi khinh mình trong lúc khốn khó như này, Hoàng thượng vẫn luôn ghi tạc trong lòng.

Hơn nữa vị Hoàng bá phụ này nhẫn nhịn rất giỏi, có thể chịu đựng nhiều năm qua như vậy, tìm được lý do chính đáng rồi mới bắt đầu ra tay, hiện giờ Từ gia trên triều không xong rồi, còn vị bị Hoàng thượng ở phía sau khinh thường một phen, quả thực khổ sở.

Năm xưa không phải các người lấy thứ nữ đi lừa gạt ta sao? Được thôi! Lần này, bắt các người làm thiếp cho nhĩ tử ta!

Hoàng thượng không biết A Nguyên đã nhìn ra tâm tư của Người, lúc này tâm trạng rất tốt, chỉ ôm A Nguyên nói nói cười cười, tận cho đến khi Túc vương, rốt cuộc có thể mang được khuê nữ về nhà, đến cửa đón người, A Nguyên mới tạm biệt Thái hậu, cùng xuất cung với Túc vương.

A Nguyên vui mừng vì một nhà được đoàn tụ, lại không biết trong cung Vương Quý nhân, một nữ tử cung trang đẹp đẽ đang dựa vào giường nệm mềm mại, tay run run che lại bụng nhỏ của mình, ngón tay thon dài chỉ thẳng về phía đường mũi của mình, mặt tức giận đến vặn vẹo, giọng run rẩy thê thào: “Người... người vừa mới nói cái gì?!”

“Ta nói, là dù Hoàng hậu nhân từ, tỷ tỷ cũng không nên ý vào mình có thai, mà không để yên an Thái hậu, Hoàng hậu!” Vương Diên lúc này đang đứng giữa cung, đầy mâu thuẫn luôn miệng kêu nàng cảm động, cao giọng nói: “Năm xưa chư phi có thai, có người nào mà Hoàng hậu không phá lệ khoan dung? Từ phi năm đó nay là Từ tần, không nói có người thúc giục hay không, cũng thỉnh thoảng tới trò chuyện với Hoàng hậu, ta nghe nói thế nào, đến lượt tỷ tỷ, mấy tháng này, thai nhi cũng đã ổn định, mà lại không biết lễ nghĩa như thế?!”

“Là ý của Bệ hạ.” Vương Quý nhân có chút đắc ý mà khoe khoang.

Vương Diên bị ai nhìn đường tỷ còn có thể đắc ý này, trầm mặc một lát, thấp giọng nói: “Mấy tháng này, Hoàng thượng có từng đến thăm tỷ tỷ sao?” Vương Quý nhân đứng là đang đi tìm đường chết, Vương Diên thấy vậy mà tưởng bối trong nhà vẫn còn để Vương Quý nhân tùy ý làm loạn, liền nhìn không được lạnh lùng.

Cứ cho là Hoàng tử đi, muốn trưởng thành thì còn phải cần thêm mười mấy năm nữa, ai biết trong khoảng thời gian này, trong cung còn phát sinh chuyện gì nữa?

Nghe thấy câu hỏi của Vương Diên, Vương Quý nhân có chút khó chịu.

Từ khi nàng có thai, Hoàng thượng không đến đây nữa, lúc nàng làm ầm ĩ, phần lớn Hoàng thượng cũng mặc kệ, nhưng những điều này, nàng sẽ không nói với đường mũi đứng trước mặt, tiện cho nàng ta cười nhạo mình bị thất sủng, nên chỉ gượng cười nói: “Bệ hạ dĩ nhiên thương yêu ta.” Nhưng nhớ tới mấy đứa cũng chỉ là Công chúa kia, vậy mà có thể khiến Bệ hạ rời khỏi cung của mình, mặt Vương Quý nhân nhăn nhó lại, hung hăng nói: “Hai con Phúc thọ Vinh thọ đấy, quả thực đúng là hư hỏng! Còn giúp Hoàng hậu Đức phi tranh sủng, cũng không nhìn ra bà già hết thời đó, còn có mặt mũi nào làm Hoàng thượng vui vẻ!” Dáng vẻ nói những lời này, quả thật vô cùng cay nghiệt chanh chua.

“Sao tỷ tỷ lại biến thành như này?” Ai cũng nói hậu cung là nơi ăn thịt người, trước đây Vương Diên còn không tin, chỉ là hiện giờ nhìn cô nương hồi trước đến uống trà còn mang vẻ nhu mì tình thơ ý họa, nay trở thành đáng sợ đang sợ trước mắt này, nàng cảm thấy quá bị thương, thấp giọng nói: “Hoàng hậu làm chủ lục cung, nuôi dưỡng Thái tử, dưới gối Đức phi có Thành vương cũng vô cùng được sủng ái, phủ Định Quốc công ở ngoài kia, một đầu ngón tay cũng có thể dìm chết Vương gia chúng ta, tỷ tỷ nghĩ thế nào mà lại không phụng dưỡng Hoàng hậu, sau này có thể đem lại tiền đồ tốt cho con tỷ tỷ, còn hơn là đắc tội người ta chứ?”

Sau này Thái tử lên ngôi, Vương gia phải làm sao?

“Khắp nơi Hoàng hậu đều giả đồ hiền lương rồi giấu giấu lại ta, người vậy mà còn nói thay à?!” Vương Quý nhân bị chèn ép không chịu nổi, nằm bẹp ra một bên khóc rống: “Đến cùng thì người là muội muội của ai?!”

“Nếu không phải là muội muội của tỷ, ta sẽ không nói những lời này!” Vương Diên gằn cổ nói.

“Con bé này đang không khỏe, nương nương đừng để ý.” Thái thái Vương gia đứng sau nghe được mà sợ hãi, chỉ lúi lúi kéo kéo Vương Diên bảo nàng

im miệng, miệng cười làm lạnh nói: “Sức khỏe Nương nương hiện giờ đáng quý trọng, ngàn vạn lần đừng vì việc nhỏ này mà tức giận.” Dứt lời bèn xoa người lại mắng Vương Diên: “Còn không xin lỗi tỷ tỷ người!”

“Xin lỗi? Vì cái gì? Con không sai!” Vương Diên đẩy mẩu thân mình ra, lạnh lùng chỉ vào Vương Quý nhân vẫn còn đang khóc nói: “Ta khuyên tỷ tỷ nên thành thật một chút! thật sự cho rằng ta không biết tính toán của tỷ sao? Nếu để ta nói ra, chỉ sợ đều khó coi!” nói xong, liền vẫy ẵm tay áo, chậm rãi nói: “Tỷ kêu Tam muội muội đi lấy lòng Lão thái thái nhà Hộ bộ thượng thư...” nàng nói tới đây, nữ nhi khi này còn cãi lời A Nguyên ở Ngự Hoa viên bắt chọt rùng mình, thấy đáng vẽ này của nó, Vương Diên liền lãnh đạm tiếp tục nói: “Còn muốn ta qua lại với quý phủ anh Quốc công, đừng nói Hoàng hậu nương nương, đến cả đứa ngốc còn nhìn ra được!”

Nền tảng Vương gia không lớn, không có cách nào đối kháng với Hoàng hậu Thái tử, chỉ có nữ nhi Vương gia đều vô cùng xinh đẹp, đây là vốn tự có, chỉ cần dựa vào khuôn mặt mà gả đến nơi nhà cao cửa rộng, Vương Quý nhân cũng coi như có thân thích với những nhà quyền quý trong kinh thành, cứ như vậy mà có thêm trợ lực.

“Ta không nghĩ tới, tỷ tỷ cư xử như vậy, Hoàng hậu nương nương vẫn còn có thể tha cho tỷ sinh đứa bé này ra.” Mưu mô nhỏ của Vương Quý nhân quá rõ ràng, cũng đúng, nữ nhân hậu cung này, có ai sẽ tâm tâm để Thái tử đáng coi, Hoàng hậu đắc ý đây?

“Lời Hoàng thượng đã nói, bà ta dám vi phạm sao?” Vương Quý nhân không cho là đúng.

“Cho nên, tỷ tỷ có tâm tư ngông cuồng này, ta thật lo lắng Vương gia sau này sẽ bị hủy hoại trong tay tỷ.” đã không có tâm kế thủ đoạn cao cường, còn dám mưu đồ vinh hoa phú quý, quả thực khiến Vương Diên muốn phì cười, nhưng nhớ đến đôi mắt lạnh băng của A Nguyên vừa nãy, Vương Diên vẫn không nhịn được rùng mình một cái, biết không phải chỉ có A Nguyên, đây là Hoàng hậu đang thông qua A Nguyên cảnh cáo Vương gia, đáng thương cho nữ nhân này chỉ biết khoe khoang, không hiểu chút suy nghĩ nào của Hoàng hậu, thì tức giận đến run cả người, trầm giọng nói: “Ta sắp phải gả vào Tề gia.”

“Sau này để xem đứa Vinh Thọ Công chúa kia kiêu ngạo thế nào!” Vương Diên sau này chính là tẩu tử A Nguyên, Vương Quý nhân nhớ tới đáng vẽ bừa bãi của A Nguyên thường ngày, liền lộ nụ cười đắc ý, lại nhủ thầm nói: “Còn có Trần thị...” nàng ta nhắc tới Trần Hoàn, rõ ràng còn có chút chán ghét: “Thấp kém, còn dám làm âm ỉ, thím quản cho tốt vào.”

“Nương nương chớ lại rảnh rỗi quản chuyện nhà ta!” Vương Diên thấy Vương Quý nhân căm giận ngẩng đầu, chỉ chậm rãi nói: “Tẩu tử ta mất một sợi long to, chỉ sợ tỷ tỷ ở trong cũng không tốt lành gì đâu! Nếu ta là tỷ, hiện tại nên đối xử thật tốt với tẩu tử ta, bằng không, tỷ không sống an ổn trong cung này được đâu! Còn ta...” nàng cười cười, thần nhiên nói: “không nói tới con gái gả chồng như bát nước hắt đi, chỉ nói đến sau này, ta cũng sẽ không để tỷ thích làm gì thì làm, phá hỏng Vương gia!”

“Người!” Vương Quý nhân chỉ thẳng vào Vương Diên, nói không ra lời.

“Sau này ta làm dâu Tề gia, nhưng cũng đâu có cùng nhánh, thật ra không giúp được tỷ tỷ nhiều lắm.” Lời này của Vương Diên, chính là đang cự tuyệt ý vào phủ anh Quốc công để nâng đỡ Vương Quý nhân, không chỉ có vậy, nàng còn chỉ tay vào đường muội có chút sợ hãi đứng bên, thấp giọng nói: “Tuổi muội muội còn nhỏ, không hiểu chuyện! Nhưng phạm là người có đầu óc, sẽ không lấy trứng chọi đá! Nếu dễ dàng gả được vào phủ Thượng thư, thì cho dù muội muội muốn nhà người ta giúp đỡ tỷ, cũng chỉ sợ liên lụy muội muội chẳng có quả ngon mà ăn!” Thấy nữ quyền cả nhà đều vây quanh người Vương Quý nhân, tất cả đều không cho là đúng nhìn mình, Vương Diên chỉ cảm thấy thật bi thương.

Tỷ tỷ nàng, nếu thực sự được sủng ái, thì sao trước đến giờ, vẫn chỉ là một Quý nhân?

Mất đã mồ, còn hoang tưởng, đây là đại họa diệt nhà!

“Nếu đã như thế, người đi dương quan đạo của người, chúng ta đi cầu độc mộc của chúng ta*!” Vương Quý nhân mắng: “Đây là leo lên được phủ anh Quốc công rồi, thì không để cả tỷ tỷ vào trong mắt nữa!”

*: Người đi đường người, ta đi đường ta.

Lời này vừa dứt, nữ quyền Vương gia lại vây quanh an ủi, Vương Diên nhìn mà bức, trong lòng loạn vô cùng.

Nàng lúc này rối rắm không chịu nổi, chỉ nghĩ tới sau này gả đến gia tộc lớn, phải làm tròn bổn phận, để nhờ đến đại nạn của Vương gia, còn có năng lực cứu người nhà. Ở một chỗ khác, A Nguyên đã an vị trong xe ngựa, thấy Túc vương đoan trang rất hài lòng nhìn mình, liền cắn răng nói: “Phụ vương vừa lòng chưa?” Câu kết với một ông lão đến lừa gạt, suýt nữa khiến Nhóc mập chết đói mất, Phụ vương nàng thật hư!

“Đây là muốn tốt cho con.” Túc vương thăm thờ dài, thấy A Nguyên quay đầu đi không để ý tới mình, bèn chậm rãi cười nói: “Bằng không Nhị ca con mà trở về, thấy con, chẳng phải chết khiếp sao?”

“Nhị ca trở lại rồi sao?” Phượng Đường rời kinh cùng Nhị hoàng tử Trịnh vương, chắc đã hoàn thành công việc, đã quay về, A Nguyên bèn rất vui mừng, nhưng mà, thấy vẻ sầu lo nhàn nhạt trong mắt Túc vương, không khỏi tò mò hỏi: “Chẳng lẽ Nhị ca có việc gì?”

Đôi mắt Túc vương chột lóe.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67

“Cũng không có gì.” Túc vương thấy khuê nữ không tin, không khỏi cười cười xoa tóc nàng, nhẹ nhàng nói: “Chỉ có điều trong chuyện đi thấy có chút chuyện không tốt, khiến Nhị ca con khó chịu thôi.” Quan viên nơi khác, cách ra kinh đô và các vùng lân cận, thì chuyện xấu nào cũng làm không kiêng nể gì, một lần đi xa này Phụng Đường và Trịnh vương đã tận mắt chứng kiến không ít, hóa ra ngoài nơi Kinh thành phồn hoa này, còn có bao điều xấu xa và khắc nghiệt, tuy Túc vương lần lộn chốn quan trường đã lâu không thêm để ý mấy chuyện này, nhưng đối với Phụng Đường vẫn còn trẻ, thì có chút quá mức.

“Đây mới là dụng ý của Hoàng bá phụ.” Sức khỏe Phụng Khanh tuy tốt hơn trước, nhưng rốt cuộc vẫn không thể so sánh với người bình thường, bởi vậy không thể làm quan. Phụng Đường là thế tử Túc vương, sau này chỉ sợ sẽ phải gia nhập quan trường, Hoàng thượng làm như vậy, cũng là để huynh ấy sớm nhìn rõ mọi sự trong thiên hạ, còn có Trịnh vương giúp đỡ, đây là có ý muốn bồi dưỡng cho Phụng Đường.

A Nguyên vẫn cứ đau lòng, liền nhỏ giọng nói: “Phụ vương xin Hoàng bá phụ nghỉ mấy ngày đi, để Nhị ca nghỉ ngơi chút.”

“Phụ vương còn không tính đến chuyện này sao?” Thấy hai đứa huynh muội tình thâm, ánh mắt Túc vương vô cùng ôn nhu, nhưng nghĩ tới lần này trở về, biểu hiện Phụng Đường rất khác thường, tự cảm thấy không đúng chỗ nào đó.

A Nguyên chỉ biết phân khởi tính toán xem Nhị ca đem quà gì tốt về cho mình, không nhìn thấy vẻ mặt Túc vương.

Xe ngựa chạy một đường về phủ Túc vương, A Nguyên vừa nhảy xuống xe là chạy thẳng đến hậu viện, hiện tại mở miếu không còn nữa, Công chúa điện hạ cảm thấy bản thân uyển chuyển nhẹ nhàng như con bướm vậy, vênh vào hết to chạy vọt vào đại phòng của Túc vương phi, liền thấy bên trong, Phụng Đường vẻ mặt bất đắc dĩ đang bị Túc vương phi ôm vào ngực, còn lau lau nước mắt cho mẫu thân đại nhân vẫn khóc lóc không ngừng của mình, mắt thấy A Nguyên tiến vào, đầu tiên là sững sờ, còn có chút phản ứng không kịp tiêu nha đầu xinh đẹp này là ai, một lát sau, bèn tươi cười, vỗ tay với A Nguyên nói: “Muội muội lại đây.” Chỉ kéo A Nguyên đến trước mặt, véo khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng một phen, chỉ mỉm cười hỏi: “Mỡ của muội đâu?”

“Đều là chuyện xưa rồi.” A Nguyên phiền muộn thờ dài, sờ mặt Phụng Đường thờ dài nói: “Huynh muội chúng ta nên cùng đồng cam cộng khổ.” nói xong, liền rung đùi đắc ý lắc lư trước mặt Nhị ca, vô cùng tích cực diễn tả hình ảnh muội muội thương nhớ huynh trưởng đến ăn không ngon ngủ không yên.

Phụng Đường thật đã phải chịu khổ, mặt gầy ốm không ít, nhưng vẫn tuân mỹ kính người. Lúc này A Nguyên pha trò, thì cười rộ lên, cả căn phòng sáng rực cũng bị nụ cười của hắn áp đảo, chỉ lắc đầu cười nói: “Ta tin rồi, được chưa?” Xưa nay hắn khôn khéo, luôn nhạy bén, rất ít khi có thời điểm ôn hòa như vậy, làm A Nguyên nhìn vẻ tuân túc của hắn liền chui vào lòng hắn.

“A Đường xác thật đã chịu khổ rồi, mẫu thân bồi bổ A Đường nhiều nhiều chút.” Túc vương phi không dễ mới ngừng khóc trong tiếng khuyên nhủ của hai huynh muội này, thì thấy Phụng Khanh tiến vào cùng với Phụng Ngọc, Phụng Khuết, nhẹ nhàng nói.

Phụng Đường nhìn về phía Phụng Khanh, nét phức tạp hiện lên nhàn nhạt trong đôi mắt, nhưng bắt gặp ánh mắt ôn nhuận của Phụng Khanh, thì nhắm mắt lại, rồi đứng dậy nghênh đón, thấp giọng nói: “Đệ về rồi.”

Từ khi còn nhỏ, tình cảm của Phụng Đường và Phụng Khanh đã cực kỳ tốt, thậm chí vì Phụng Khanh ốm yếu, Phụng Đường còn cang giống như huynh trưởng mà chăm sóc ca ca, tận tâm đến mức đó, Phụng Ngọc Phụng Khuết đều không chiếm được từ Nhị ca, nhưng mà A Nguyên lại cảm thấy, trong nháy mắt nhìn thấy Phụng Khanh kia, Nhị ca nàng tựa như ngừng thở một chút, tuy rằng lúc này thoạt nhìn không có gì khác thường, nhưng vẫn khiến A Nguyên nghi ngờ. Chỉ có điều giây phút này nhìn đôi thiếu niên tòa sáng như mặt trời này đứng chung một chỗ, huynh đệ tình thâm, nàng tự cảm thấy mình đã suy nghĩ nhiều rồi, bèn ghé vào bên người Túc vương phi ngắm nhìn bốn huynh trưởng đứng tùm lại với nhau, cùng nghe Phụng Đường kể lại kiến thức đã được trải nghiệm bên ngoài.

Vì có mẫu thân ở đây, Phụng Đường cũng không nhắc tới những chuyện khiến người buồn bực kia, chỉ kể chút chuyện kỳ lạ ven đường con phố cho cả nhà nghe, dứt lời, thần thái chói lòa mang theo chút buồn khổ, thấy Phụng Khanh ngồi bên mỉm cười đưa chén trà cho hắn, cũng thuận tay nhận lấy, khiến A Nguyên một bên nhìn kỹ cảnh này, bên nhận định là do Nhị ca rời nhà lâu quá, nên có chút không quen, hiện tại đã tìm lại được cảm giác trước đây, quả nhiên không còn ngăn cách nữa.

Phụng Khanh cũng nghĩ như thế.

Phụng Đường đối với hắn có chút không được tự nhiên, đến A Nguyên cũng nhìn ra được, càng không nói đến Phụng Khanh tâm tư nhạy bén, chỉ là thấy lúc sau Phụng Đường lại bình thường, hắn cũng thờ phào nhẹ nhõm một hơi.

Với bọn đệ đệ đang ở độ tuổi ngốc nghếch đó, thật ra phải nịnh hót cẩn thận chút.

Phụng Đường không biết đại ca nhà mình đã phân tích mình một phen, lúc này chỉ bảo gã sai vật ra ngoài, nâng hơn mười chiếc rương lớn bằng gỗ lim mạ vàng nặng trĩu vào, sau khi phân phó để xuống mặt đất, rồi mới cười nói với Túc vương phi và A Nguyên: “Đây là chút đồ thú vị ở bên ngoài, để cho mẫu thân và muội muội giải buồn.” Thấy đệ đệ muội muội lập tức trầm trồ tiến tới mở các rương ra, thì có chút bất đắc dĩ mà nói với Phụng Khanh: “Quả thực không chút lễ nghi gì cả.”

“Người một nhà, để ý làm chi?” Phụng Khanh chỉ ôn hòa cười, không để bụng.

Ánh mắt Phụng Đường dừng trên khuôn mặt vân đạm phong khinh* của Phụng Khanh, tận sâu trong đáy mắt hiện lên một tia sáng ngăm, rồi lại yên tĩnh, chỉ làm như không có việc gì nói: “Đúng vậy, chúng ta vốn là người một nhà.”

“Nhi ca có để phần cho biểu tỷ?” A Nguyên bé xú, mà thấy tâm tư Phụng Ngọc Phụng Khuyết đặt hết vào mấy thứ trong rương, bèn bá chiếm một cái gương to dùng, giảo hoạt hỏi.

“Đương nhiên.” Để lại chút đồ tốt cho vợ tương lai, Phụng Đường chẳng chút do dự trả lời, rồi chậm rì rì nói: “Những đồ này đều là của mẫu thân và muội.” Nhìn nhóc con cười ha hả lên, chạy tới lẫn lộn trong đồng tơ lụa Vân Hà sang quý tươi mát ở trong chiếc rương chỗ kia, không khỏi nhăn nhó nhăn: “Trâu nhai mẫu đơn*, đúng là trâu nhai mẫu đơn!” Những mảnh tơ lụa này, là tơ lụa thượng đẳng Giang Nam, đến trong cung cũng không có được màu sắc đa dạng như thế này, nữ nhi bình thường có được một tấm, không giấu đáy hòm thì cũng cất kỹ, vậy mà muội muội nhà mình lẫn lộn bên trên.

“Muội muội được vui vẻ là nhờ tâm ý của đệ.” Phụng Khanh đứng bên cười trấn an đệ đệ bị tức giận đến trợn mắt, lát sau, liền vỗ tay vỗ vù nói: “Lăn tiếp một vòng nữa đi!”

Con nhóc nghịch ngợm tuyệt đối nghe lời ca ca nỗ lực lẫn lộn tiếp.

Phụng Đường mặt không biểu cảm nhìn con bé nghịch như quỷ này, chậm rãi đứng dậy.

Nhóc con đột nhiên bất động, nằm bò trên rương, nhìn lé cử động của Nhi ca.

Thiếu niên tuổi mười sáu đưa tay áo, bước chân đến gần cái rương.

Phụng Ngọc Phụng Khuyết la lên một tiếng ngăn ở phía trước rương, miệng kêu to: “Đừng để ý đến bọn ta, muội muội chạy mau!” một câu anh hùng như vậy, hai vị này đã muốn nói từ lâu rồi.

Nhóc con đã kêu oai oái nhảy từ trên rương xuống, ôm đầu bỏ nào trốn sau lưng Túc vương phi.

Phụng Khanh cười đến run rẩy cả người, chỉ bùm mặt cười dài trên mặt bàn, nhìn thấy Phụng Đường lại ưu nhã quay về chỗ ngồi bên cạnh mình, thì thở hắt cười: “Đừng khi dễ muội muội.”

“Hừ quá!” A Nguyên bị Nhi ca lừa, nhờ đầu từ sau lưng Túc vương phi ra, lòng đầy cảm phẫn, cùng mẫu thân chỉ trích hành vi sai lầm này của Nhi ca.

Túc vương đứng dựa vào cửa, nhìn cả phòng thoải mái như vậy, mắt sáng ngời lên.

“Nếu đã quay lại, ngày mai hãy đến thỉnh an Hoàng bá phụ con.” đi tới bên cạnh thê tử, xách nhóc con phá phách ở sau ra ngoài, thấy hai tiểu nhi từ lập tức chạy tới ôm lấy muội muội, Túc vương mỉm cười nói: “Mấy hôm trước, Hoàng huynh nói con làm không tốt, còn muốn thưởng cho con.” Thấy Phụng Đường cười cười, ông liền vuốt cằm nói: “Ta nói với Hoàng bá phụ con, thưởng cái gì, cũng không bằng thưởng một cô vợ phải không? Đến lúc con nên thành thân rồi.”

“Cười vợ thôi! Hú hú!” Ba oắt con ở dưới bắt đầu làm âm ỉ.

Dù rất cẩn thận, nhưng tuổi tác Phụng Đường không lớn lắm, lúc này mặt liền đỏ lên, nhưng không thốt ra được câu “Nhi tử tuổi còn nhỏ”, đành phải đứng dậy nhỏ giọng nói: “Đều do Phụ vương làm chủ.” nói xong, liền lộ ra vẻ thiếu niên ngượng ngùng, hiển nhiên thực vừa lòng với chuyện cưới vợ này.

Thấy nhi tử như vậy, Túc vương giấu đi đôi mắt có chút nghiêng cứu tìm tòi, chỉ ôn tồn nói: “Nếu đã như thế, con cũng nên đi nói chuyện với cậu con một chút, đừng để người ta nghĩ nhà mình thất lễ.” Nhưng rồi nghĩ tới Phụng Đường nhỏ tuổi hơn Phụng Minh, lại cưới tỷ tỷ, Phụng Minh cưới muội muội Tề Thiện, Túc vương liền xoa xoa đầu cảm thấy thật gian nan.

Về mặt Phụng Đường ngập tràn vui mừng, thấy đệ đệ muội muội lại hô to gọi nhỏ bò đến chỗ rương, cũng không giáo huấn gì cả, chỉ nhỏ giọng nói chuyện với Phụng Khanh ngồi bên, coi như mình không phát hiện ra.

Cuối cùng, Công chúa điện hạ đánh bại hai huynh trưởng, cảm thấy rất mỹ mãn mà kéo hơn phân nửa chỗ rương về phòng, vuốt đồng vải dệt tơ lụa còn tinh tế hơn da em bé, còn có trang sức đá quý này, thì cười đến chảy nước miếng.

Ngày hôm sau, Phụng Đường tiến cung, A Nguyên liền chuẩn bị chút đồ, lấy đi một bức họa cổ từ tay Túc vương làm cha nàng đau lòng đến chảy cả nước mắt, làm lễ vật dâng cho lão sư, đến khi lễ vật đã đầy đủ, liền đưa bá thiếp đến quý phủ Trịnh các lão, ý ba ngày sau chính thức nhập môn, chợt nghe bên ngoài có vài giọng nữ nhi truyền tới, lộ đầu ra, thấy là vài vị biểu tỷ đến đây, liền cười đi ra ngoài, rất ngoan ngoãn nói: “Mới muốn đi chúc mừng các biểu tỷ, vậy mà các tỷ đã đến đây rồi, đúng là tâm linh tương thông nha.”

“Ba hoa.” Phụng Đường hay tin, một đêm cũng không chờ nổi, nửa đêm trèo tường muốn đi quý phủ anh Quốc công bàn chuyện thành thân với Tề Nhã, tuy rằng mới bò lên đầu tường, đã bị anh Quốc công thân thủ nhảy bén đánh cho ngã xuống dưới, nhưng vẫn cho “trình bày”, lúc này Tề Nhã nhớ tới hôm qua tên tiểu tử Phụng Đường bị anh Quốc công đánh cho kêu cha gọi mẹ, còn có ông lão nhảy nhót trầm trồ cổ vũ như chỉ sợ thiên hạ không loạn, mặt liền đỏ lên, cảm khan tay điểm điểm vào cái trán hỏ của A Nguyên.

“Gây rồi.” Tề Thiện nhìn nhìn A Nguyên, che miệng cười.

A Nguyên bắt đầu nhìn về mặt chế nhạo của hai biểu tỳ, rồi nhìn Tề Thiện, liền cảm thấy thật bị tương

Từ hoàng huynh nàng thực sự ỷ vào có vợ, đang muốn trở mình trước nàng và Ngũ Công chúa đây.

“Chẳng lẽ biểu tỳ muốn xả giận thay Từ hoàng huynh?” A Nguyên liền buồn bực mà nói: “A Nguyên mới là người trong lòng của biểu tỳ chứ!” Dứt lời, bèn nhảy nhót lấy lòng như khi con bên người hai biểu tỳ xinh đẹp nói: “Bằng không, về sau biểu tỳ sẽ hối hận đó nha.”

“Làm sao có người không thích A Nguyên được?” Tường Như Vân đứng bên nhìn thấy thú vị, chỉ cười cười, rồi lôi kéo A Nguyên tới chỗ Túc vương phi, trò chuyện nửa ngày với Túc vương phi, rồi mới đi ra, thấy A Nguyên có vẻ muốn nói lại thôi, bèn mỉm cười hỏi: “Có gì muốn hỏi muội cứ nói đi.”

“Chuyện của cô nương Vương gia.” A Nguyên cũng không khách khí, tới ngồi xuống chỗ các biểu tỳ, nghĩ mấy hoàng huynh còn chưa được hưởng thụ trái ô mai phải ắp, Công chúa điện hạ sẽ hưởng thụ trước, nhóc con này cũng không sợ đám huynh trưởng biết được sẽ đánh mông nàng, hai móng vuốt nhỏ không thành thật ôm hông tỳ tỳ, cười xấu xa: “Quả là một ngày hạnh phúc.” Các hoàng huynh chưa đánh nàng, nhưng bị một đập vào đầu từ cây quạt của Tề Thiện, lúc này mới thành thật, chỉ tò mò hỏi: “Cậu tư sao lại đáp ứng nhà nàng ta?”

“Mợ tư thương biểu đệ, mới đồng ý.” Tường Như Vân vừa rót trà cho bọn tỳ muội, vờn nhẹ nhàng nói: “cô nương Vương gia xinh đẹp ôn nhu, vô cùng hiền lành, biểu đệ thật sự thích, quỳ gối trước mặt phu thê Cậu tư nói không phải nàng không cưới, nhìn dáng vẻ đó đúng là thật lòng, huống hồ mợ tư đã nhìn qua cô nương Vương gia, trừ việc người trong nhà đầu có vẻ hơi bị hỏng, nhưng thật ra lại là một cô nương hiểu chuyện, nào có chuyện sẽ cự tuyệt chứ?” Nàng lại thở dài: “Nhưng đúng là cậu tư có chút không vui, có điều cũng không thể tỏ mặt mà bức từ biểu đệ, nên cũng để mặc như vậy.”

“Nhưng mà, ta thấy Từ thúc có chút kỳ lạ, vậy mà lại không ra sức ngăn cản.” Nghĩ đến đường đệ quỳ gối trước mặt Từ thúc nhà mình, kiên trì giữa mặt, thì mặt Từ thúc có vẻ phức tạp, Tề Nhã liền nhỏ giọng nói: “Vương gia này đúng thật là có chút bủn xỉn, tuy rằng nhà chúng ta ngoảnh lại cưới vợ, cũng không coi trọng gì lắm, chỉ là lúc trước trao đổi canh thiếp, Từ hãm tặng rất nhiều trang sức vải vóc cho cô nương Vương gia, lúc sau, hạ nhân quý phủ đến cả một cái bao tiền thưởng cũng không được.” Tuy rằng đã chia nhà, nhưng mà phủ đệ Từ lão gia Tề Tuyên ở ngay cách vách phủ anh Quốc công, trong phủ bên kia đã xảy ra những chuyện gì, chỉ bằng một hạ nhân nói thì cả nhà cũng đều biết.

“Thanh cao thật.” A Nguyên liền cười lạnh nói.

“không chỉ là chuyện bao tiền thưởng.” Tề Thiện nhàn nhạt mở lời: “Chỉ sợ sau này nàng ấy gả vào, sẽ có chút khó khăn.” Nhà phú quý, nặng nhất là về quy củ, Vương gia bủn xỉn một bao tiền thưởng là chuyện nhỏ, nhưng lại khiến hạ nhân Tề gia sinh khinh thường vì thiếu nể nể gấp vào cửa này. Vốn đức hạnh không tốt, lại còn dùng thủ đoạn để vào cửa, không có cách nào lập uy với hạ nhân, đến khi tiến vào cửa lớn sẽ không dễ dàng chút nào, nhưng mà nghĩ đến rốt cuộc vẫn là hôn sự của nhà không cùng nhánh, Tề Thiện tuy để ý, cũng không để tâm, chỉ chậm rãi chuyển đề tài, thấp giọng nói: “Có người Dương gia tìm tới cửa, muốn ta làm chủ thay nàng ta.”

“Dương gia không phải rồi kinh rồi sao?” A Nguyên kinh ngạc, vội vàng hỏi.

“Chỉ là có người vẫn luyện tiệp biểu ca.” Tề Thiện cười cười, nhớ tới dáng vẻ nữ nhi nhu mì đáng yêu đủ về thể lương quỳ gối trước mặt cầu nàng thành toàn, liền chậm rãi nói: “thật là một cô nương thông minh.” Biết Phượng Minh sẽ tiến vào gặp nàng, liền nhanh nhẹn tự mình quỳ rạp trên mặt đất, ngược lại giống như nàng đang bắt nạt ả, nghĩ nghĩ tới cảnh đó, Tề Thiện cười nói: “Xác thật còn hơn cả ta.” Đầu gối mềm như vậy, nhưng xương cũng thật sự cứng hơn nàng nhiều.

“Thiếu nam nhân đứng không!” A Nguyên đột nhiên ném vớ cái chén trên bàn, cười lạnh nói: “Thả cho cả nhà ả ta một con đường sống, mặt đây là không biết xấu hổ sao?!”

“Cũng thật đáng thương.” Tề Thiện rũ mắt, nói là đáng thương, nhưng ngữ khí bình tĩnh lãnh đạm, sờ sờ đầu A Nguyên, cười rồi nói: “Vứt lại nhà cửa, đến ông bà cha mẹ cũng bỏ lại, bản thân lẻ loi một mình lưu lại trong kinh, đáng thương biết bao.” Hoàng thượng lệnh Dương gia rời kinh, đây là ý cứ đi, không nghĩ tới Dương gia không muốn rời đầu răng chần chừ hể mà thu thập đồ đạc lần đi, vậy mà cô nương tốt của Dương gia không nguyện ý cứ như vậy rời xa biểu ca, khóc lóc giữ lại hai nha đầu, đây mới là một chiều cuối cùng của Dương gia.

đã không có người thân, biểu ca chính là thân nhất, Phượng Minh dù lạnh lùng, cũng không thể nhìn biểu muội ruột thịt bơ vơ không không nơi nương tựa phải không?

“Người đâu rồi?” Tường Như Vân cũng không biết có chuyện như vậy, vội vàng hỏi.

Tề Nhã tâm tính ôn nhu, cũng có chút bất an mà nhìn muội muội vẫn đang thần nhiên.

“Từ hoàng huynh nói thế nào?” Quỳ xuống trước mặt Phượng Minh, cô nương này cũng quá mưu mô, nói thế nào A Nguyên đều không thể để lại tai họa như vậy được.

“Chàng ấy nói, nếu muốn quỳ thì ra đường mà quỳ, nhiều người vậy mới đẹp.” Nhớ tới vẻ mặt căm tức của Phượng Minh, Tề Thiện buồn cười, đôi mắt có chút lãnh đạm nổi lên gợn sóng.

“Có điều xử trí như vậy không tốt lắm.” Tường Như Vân thấp giọng nói: “Nếu không phải biểu muội Thành vương, nên lôi xuống đánh chết.”

“hiện tại cô nương này đang ở đâu?” A Nguyên liền vuốt cằm hỏi.

“Vẫn tự mình trụ lại trong nhà Dương gia.” Tề Thiện bèn mỉm cười nói: “Hôm nay Từ hoàng huynh muội nói muốn đưa ta đi xem chút, muội có muốn đi cùng không?”

“Lớn như này rồi ta còn chưa gặp qua loại không biết xấu hổ như thế đâu.” A Nguyên vỗ bàn nói: “Sao lại không đi? Chúng ta cùng đi!” đang nói, liền thấy từ phía xa, Phụng Minh tươi cười tiến lại chỗ này, tuy rằng biết thường quyền gặp mặt trước khi thành thân là không quy củ lắm, nhưng A Nguyên cũng không nói gì, chỉ đứng dậy, nở nụ cười nói: “Gió xuân đầy mặt Tứ hoàng huynh kia, có chuyện tốt gì sao?”

“Ta thu xếp cho biểu muội một nhân duyên tốt, chúng ta cùng nhau qua đi.” Dưới đôi mắt nhỏ bén nhọn của đường muội, Phụng Minh run lên có chút khiếp đảm nhõng nhõng nói với Tề Thiện.

“Đều nhờ Vương gia làm chủ.” Tề Thiện khó có được lúc nhu thuận.

“không không không, từ bỏ mấy chuyện dơ bẩn này nọ, những cái khác ta đều nghe nàng.” Phụng Minh liền cười hắc hắc, lại là dáng vẻ thoải mái sáng khoái, thấy hân như thế, Tề Thiện chỉ nhún vai, rồi đi theo Phụng Minh, chào Túc vương phi và mấy tỷ muội, liền cùng lên xe ngựa với Phụng Minh, một đường đi tới một tòa nhà lớn. Vừa mới vào tòa nhà này, Phụng Minh vừa nhảy xuống xe, A Nguyên liền nghe thấy có nha đầu kích động hô to: “Vương gia đến gặp cô nương!” Lời vừa dứt, thì một cô nương dịu dàng đáng người tình tế chạy ra, cô nương này thấy Phụng Minh, hai mắt liền đỏ lên, bi thương kêu: “Biểu ca!”

Phụng Minh mất diết tại ngơ, chỉ đỡ Tề Thiện và A Nguyên xuống xe, rồi mới quay người lại, có chút lãnh đạm nói: “Ta mang theo Vương phi đến đây.”

“Biểu tẩu.” cô nương này từ đầu đến chân đều là dáng vẻ bi ai, vuốt ngực mình, gọi Tề Thiện một tiếng, rồi lại lui về sau, giống như Tề Thiện làm gì nàng ta.

“Biểu tỷ ta còn chưa có gã đâu, người gọi vậy cái gì đó!” Phụng Minh không tiện động tay, A Nguyên ân cần đỡ hai biểu tỷ tiến tới, không cần nha đầu bà tử, thấy một màn như vậy, liền nhớ tới điển xuất tiêu bạch hoa*, nhưng quả là tận mắt chứng kiến vẫn ghê tởm hơn, liền thực không khách khí kinh thường cô nương này một câu.

Tiểu bạch hoa: *Bánh bèo.*

“Sao lại không được gọi?” Phụng Minh nghe thấy lời A Nguyên, cảm thấy thật nguy hiểm, tức khắc gạt mình một cái.

Biểu muội mà động một cái, không chừng đến vợ cũng không còn a!

“Tứ hoàng huynh thông minh như vậy cơ mà.” Thấy nữ nhi Dương gia phía đối diện đang dùng ánh mắt phẫn nộ nhìn mình, A Nguyên nghịch ngón tay, chậm rãi nói: “Nếu ta là người, thì đừng nhìn ta như thế, bằng không, phải trị người tội coi rẻ hoàng tộc!” Nàng liếc mắt, cười lạnh nói: “Là thứ gì, mà cha mẹ người phụng chỉ rời kinh, người lại không muốn, đây là có bất mãn với ý chỉ Hoàng bá phụ sao?” Thấy mặt nữ nhi kia thoáng cái trắng bệch, A Nguyên liền tiếp tục nói: “Bỏ cả gia đình, người hy sinh cũng lớn thật đấy, chỉ là...”

“Biểu ca?” Nữ nhi này có chút không nhịn được, đôi mắt ngập lệ nhìn về phía Phụng Minh xin giúp đỡ.

“Đến cả cha mẹ ruột người cũng không cần, ai dám lấy cô nương như người? Có khi nào...” với người thân, A Nguyên đáng yêu ngoan ngoãn, với địch nhân, A Nguyên cũng có thể tàn nhẫn, coi như không phát hiện dáng vẻ nữ nhi kia, tiếp tục nói: “Đến cả phụ quân, con trai con gái người cũng không cần, đi tìm vinh hoa phú quý lớn hơn nữa không?”

“Đây là Vinh Thọ Công chúa Hoàng muội ta, người không muốn nghe, cũng phải nghe.” Lúc này, Phụng Minh mặt vô cảm nói.

Nhà ngoại của Vinh Thọ Công chúa là phủ anh Quốc công, như này rõ ràng là ra mặt thay Tề Thiện. Thấy người kia dáng vẻ lãnh đạm, giống như một khối băng vậy, chỉ thần nhiên đứng sau mọi người, không cần nói gì, cũng có nhiều hậu duệ quý tộc ra mặt vì nàng ta như thế, cô nương Dương gia này cảm thấy oán hận không chịu nổi, đột nhiên quỳ gối trước mặt A Nguyên, mắt lệ nhòa dập nói: “Ta biết công chúa tỷ muội tình thâm, chỉ là ta, ta thật lòng với biểu ca. không cầu làm thế tử...”

“Người cũng dám nói làm thế tử?” A Nguyên cười lạnh ngắt lời nàng ta, chậm rãi nói: “Người thật sự cho rằng ta không rõ sao? Người quỳ gối trước mặt ta, không chừng trong lòng đã mắng ta thành cái dạng gì rồi.”

“Ta không dám...”

“Mấy ngày sau trong kinh, chỉ sợ sẽ có tin đồn Vinh Thọ Công chúa ngang ngược bắt cô nương đáng thương quỳ gối, đúng không?” A Nguyên không khách khí mà nói: “Cũng để cho Tứ hoàng huynh ta nhìn thấy, ta khi dễ người như thế nào, trong lòng sẽ sinh ra khúc mắc với ta.” Nàng tầm tã tông miệng: “Tâm tư thật không ít nha, chỉ có điều...” nàng cười lạnh một tiếng, chậm rãi nói: “Ngang ngược gì gì đó, Bôn cung chẳng sợ! Tùy người muốn nói gì thì nói! Chỉ là, hôm nay đóng chặt hết cửa nhà người, ta nghĩ cái danh này, sẽ không truyền ra được.” Nàng cười tủm tỉm với nữ nhi ngăn đầu kinh hãi kia nói: “Muốn quỳ nói chuyện với ta, vậy quỳ cho tốt.”

Nữ nhi này không nghĩ đến còn có một Công chúa như vậy, chỉ ngơ ngác mà nhìn A Nguyên, phản ứng không kịp.

“Mấy vị tội gì mà phải hùng hổ dọa người ở đây!” Vào lúc này, ở hậu viện tòa nhà, có hai thiếu niên và một thiếu nữ đi ra, ánh mắt nhìn về phía này, còn mang vài phần chán ghét.

“Hậu duệ Hoàng gia thì làm sao? Chẳng lẽ không cần đề ý đến Vương pháp?!”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 68

“À ha, còn có bạn tốt cơ à?” A Nguyên liền cười lạnh một tiếng, ngạo mạn nói: “Ngươi là cái thứ gì, dám cao giọng trước mặt bản cung?! Cút nhanh đi, bằng không, đừng trách Bản cung không khách khí.” Dứt lời, liền quay sang lạnh lùng nói với cô nương Dương gia kia: “Tiện nhân! Đừng cho rằng đồng người thì Bản cung không dám trị ngươi! đã thế cho các ngươi biết, thế nào là vương pháp?!”

nói đến từ “vương pháp”, ánh mắt của nàng, nhìn chằm chọc về phía ba người kia.

“Cho dù là Công chúa, cũng không thể khinh thường người khác như vậy!” Thiếu nữ đứng giữa, váy dài trắng thanh nhã thướt tha, cả người mang phong độ trí thức, chỉ là lúc này lòng đầy căm phẫn mà nhìn A Nguyên, thấy nàng còn nhỏ, mà miệng lại độc ác như thế, liền oán hận nói: “Dương tỷ tỷ chỉ là thích một người mà thôi, dựa vào cái gì mà phải chịu sự chỉ trích của các người?” Thấy nữ nhi kia khóc đến ngã khụy xuống đất, thiếu nữ vội vàng tới đỡ, mặt phẫn nộ nhìn A Nguyên nói: “Tỷ tỷ không phải đau khổ, chúng ta không chấp nàng ta!”

“Hỗn láo!” Mấy đại cung nữ đứng sau A Nguyên đều đồng loạt quát lớn, Phụng Minh cũng không vui vẻ gì, tiến tới chỉ vào thiếu nữ kia lạnh lùng nói: “Nha đầu không biết chừng mực này ở đâu ra, dám nói với Hoàng muội ta những lời như vậy, quả thực nên và miệng!” hần vốn là Hoàng tử, bình thường hay nhường nhịn đủ phần với A Nguyên và Ngũ Công chúa, bởi vì mình là huynh trưởng cùng chung huyết thống, nguyện ý che chở muội muội, nhưng không phải đối với nữ nhi nào cũng hòa nhã như vậy, lúc này thấy thiếu nữ mặt đã trắng bệch, cũng không muốn A Nguyên xuất đầu lộ diện thayhấn nữa, bèn chỉ tay vào nữ nhi Dương gia kia lạnh nhạt nói: “Ngươi thích ta, thì ta phải thích ngươi sao?”

“Sao ngươi có thể nói như vậy?!” Thiếu nữ kia phẫn nộ nói.

“Còn nói với Bản vương một câu như thế nữa, thì chờ vào Đại Lý tự đi!” Ánh mắt Phụng Minh lạnh băng, nhìn thiếu nữ kia kinh ngạc không thôi, thì chỉ lạnh lùng quay ra nói với biểu muội kia của mình: “Ngay từ đầu, ta đã nói rồi, trừ Chính phi, ta sẽ không có nữ nhân nào khác, điều này, Bản vương tưởng ngươi đã hiểu.” Thấy nàng ta co rúm lại, Phụng Minh hít một hơi nói: “Vậy mà, dù đã nói rõ ràng, ngươi còn dám đến quỳ trước mặt Vương phi ta, đây là có ý đồ gì, ta biết rõ quá rồi.” Nữ nhân nhà ai, đều sẽ đề phòng cái loại sinh vật “biểu muội” của phu quân này, quỳ dưới chân như vậy, nói dễ nghe, thì Tề Thiện sẽ sinh lòng nghi ngờ người trong lòng hần đến tốt cùng là ai. nói khó nghe, thân là đích nữ nhà quyền quý đứng đầu kinh thành, Tề Thiện không muốn dây dưa với Phụng Minh, giận dữ cự hôn, cũng không phải là không có khả năng.

“Trước kia, chàng và ta đã cùng nhau hứa hẹn. Từ nay về sau, mặc kệ người khác nói những gì, chỉ cần chàng nói không phải, ta đều tin chàng.” Giọng nói có chút lãnh đạm của Tề Thiện truyền tới từ phía sau Phụng Minh, hần quay đầu lại, thấy trong cả thấy những nữ nhi như hoa, hần thích người này nhất, chỉ cần hơi hơi mỉm cười với hần, đã khiến Phụng Minh muốn rơi lệ.

hần thích nàng, tin tưởng hần như vậy, đây là chuyện hạnh phúc tới cỡ nào.

“Ngươi dùng chút tình cảm huynh muội trước kia đến ép buộc ta.” Phụng Minh cười với Tề Thiện, quay đầu lại chậm rãi nói với biểu muội: “Nể tình cảm với nẫu phi ta lúc trước, ta quan tâm Dương gia rất nhiều, nhưng lại khiến các ngươi tính kế ta.” hần cười một tiếng, mặt lộ vẻ phiền chán nói: “Nếu biểu muội nhớ người nhà đến vậy, cậu mợ còn nói muốn ta làm chủ cho hôn sự của ngươi nữa kia.” hần chỉ chỉ ra bên ngoài, cười cười, nhẹ giọng nói: “Ta thay ngươi chọn một hôn sự tốt, ngươi tự mình sống cho tốt đi.”

“Dựa vào cái gì ngươi có thể làm chủ?” Thiếu nữ đứng bên không nhịn được lại cất giọng the thé nói, hai gã thiếu niên bên cạnh, một tên lớn hơn lộ ra vẻ oán giận giống thế, còn có một nam hài xinh đẹp khoảng bảy tám tuổi, chỉ tò mò mà nhìn A Nguyên đang chán nản ngước lên nhìn trời, cả đôi mắt đều là nét tò mò.

“Đây đã là lần thứ hai ngươi hỗn hào với Bản vương.” Trong lòng Phụng Minh không có chút nào thân thiện với nữ nhi, hoặc có thể nói nữ nhi hần muốn thân thiện không nhiều lắm, lúc này liền không kiên nhẫn, nghiêng đầu liếc nhìn A Nguyên một cái, A Nguyên vung tay lên, lập tức có mấy đại cung nữ tiến tới, một tay đè lại thiếu nữ vẫn gầy gầy kia, lôi sang một bên. Thấy thiếu nữ kia chống cự không ngừng, miệng thét chói tai, A Nguyên chậm rãi nói: “Ngươi còn gào to nữa, thì tiếp theo sẽ là thị vệ!” Vì thanh danh trong sạch của thiếu nữ này, A Nguyên mới kêu cung nữ giữ nàng ta lại, bằng không, có ý xấu hơn, thì đã kêu bọn thị vệ cứ đầu gối mà đánh, thiếu nữ này còn có thể gả đi nơi nào nữa?

“Muội muội” Thiếu niên lớn hơn sợ ngây người, không thể tưởng được, trong nháy mắt Thành vương còn dám trở mặt.

“Đa tạ Công chúa giữ gìn thay đường tỷ ta.” Đứa bé hơn kia lại rất thông minh, thấy là cung nữ, thì thờ phào nhẹ nhõm một hơi, còn chấp tay với A Nguyên khiến nàng kinh ngạc, rồi lôi kéo góc áo thiếu niên bên cạnh thấp giọng nói: “Nhị ca, cũng chỉ mới gặp có vài lần thôi, còn là việc nhà người ta, chúng ta hà tất xen vào.” Thấy đường huynh nhà mình khiếp sợ nhìn qua, nam hài này liền thi lễ với Phụng Minh, áy náy mà nói: “Là chúng ta thất lễ, việc ở đây, ba huynh muội chúng ta chỉ để trong lòng, tất nhiên sẽ không nói với người khác.”

“Hậu duệ Hoàng gia thì có thể khi dễ người sao?!” hần vừa dứt lời, sắc mặt Phụng Minh vốn đã hòa hoãn, mà thiếu niên kia lại chỉ thẳng vào hần nói: “Tằng tổ phụ* uy danh thế nào, mà ngươi lại bại hoại đến mức khom lưng uốn gối như thế! Khí phách của ngươi đâu?!” Tiếp tục chỉ vào Phụng Minh nói: “Ngươi ức hiếp một nữ nhi như vậy, chẳng mấy chốc nữa, tằng tổ phụ ta chắc chắn sẽ buộc tội ngươi!”

Tằng tổ phụ: Ông cố nội. (Mình cứ tưởng cha của ông nội thì miền Bắc mình phải gọi là cụ chứ nhỉ?)

Ngươi vậy mà chỉ một câu đã có thể đơn giản thay tằng tổ phụ ngươi kết thù với hai đại địch!

Lời thiếu niên vừa nói ra, nam hài liền thấy sắc mặt Thành vương, A Nguyên và mấy nữ nhi kia đều thay đổi, tức khắc phát hiện thế này là kết thù rồi, vội vàng kéo lại tay đường huynh ngu xuẩn còn đang muốn bảo vệ khí phách này, lạnh lùng nói: “Nhị ca câm miệng!”

“Tằng tổ phụ của ngươi là ai?”

“Ông có ta hiện giờ là đại học sĩ nội các, người đời đều xưng một tiếng Trịnh các lão.” Thiếu niên kia hiển nhiên thập phần đắc ý đối với gia thế nhà mình, cũng mặc kệ đường đệ ngăn cản, ngửa đầu khoe xuất thân một chút.

Trước mắt A Nguyên liền hiện lên một khuôn mặt già nua đen như mực, khóe mắt giật giật một chút, lại nghiêm túc mà nhìn mặt hai gã thiếu niên tuấn tú này, thật sự cảm thấy chẳng giống chút nào, vuốt vuốt cằm hồi lâu, không khỏi nhíu mày hỏi: “Các ngươi lấy danh Trịnh các lão ra đắc tội Hoàng tộc, ông có ngươi biết không?” Quả thực đúng là gia môn bất hạnh nha, A Nguyên cảm thấy chỉ cần để tiểu tử này dạo khắp kinh thành khoảng mười, hai mươi năm gì đó, Trịnh các lão có thể kết thù với khắp thiên hạ.

thật là vô tội.

Nhưng mà nghe nói năm xưa Trịnh các lão bị bốn cột giáng chức mà mặt xám mày tro, lúc xuất kinh thương con trai con gái nên chỉ dẫn theo vợ trước, để lại con cái trong nhà không có cơ hội quân giáo, hiện giờ mấy nữ tử không nên người cũng không phải chỉ là đồn đại.

“Ông có làm người chính trực, khinh thường nhất mấy người nhà giàu ăn chơi trác táng các ngươi!” Thiếu niên kia tiếp tục kéo theo hận thù, một câu này, chính là kết thù với toàn bộ con cháu thế gia trong kinh.

“Nhị ca nói bậy gì đó! Ông có đã bao giờ nói như thế đâu!” Trong nháy mắt nam hài nghe thấy Nhị ca nhà mình dám nói ra lời này, quát lớn một tiếng, vội vã thi lễ với Phụng Minh, mặt biến sắc nói: “Điện hạ bớt giận, đường huynh ta mới vào kinh được mấy ngày, vẫn chưa học được các nói chuyện.”

“Thế mới có thể nói lời thật lòng không phải sao?” Phụng Minh âm u nói.

“Ngu xuẩn.” A Nguyên cười lạnh một tiếng.

“không phải...” mồ hôi trên mặt nam hài này nhỏ từng giọt, hần chỉ miễn cưỡng cười nói: “Ông cố là người trung thành, làm sao có thể nói ra những lời này. Chỉ có Nhị ca mượn danh ông cố, để đánh bóng bản thân mà thôi.” hần vội vàng nói: “Con cháu dưới gối ông cố nhiều như vậy, Nhị ca sao có thể nghe thấy ông cố giảng dạy chứ?” Vừa xin lỗi, vừa bịt miệng Nhị ca lại muốn gây họa cho ông cố này, bằng không chỉ sợ sẽ có đại họa.

“Nếu đã như thế, lần này thôi vậy.” Dưới ánh mắt không thể tin nổi của Phụng Minh, A Nguyên cười với nam hài này, cười đến đặc biệt thân thiết.

Nam hài này chớp chớp mắt, không nghĩ tới Vinh Thọ Công chúa lại thoải mái như thế, hoàn toàn không có sự ngang ngược hoàng tộc, tự mình cũng cảm thấy có chút hổ thẹn, liền tục chấp tay nói: “Đa tạ điện hạ hạ thủ lưu tình.”

“A Nguyên.” Phụng Minh thấp giọng kêu.

“Trước tiên làm cho biểu muội khuất khỏi tầm mắt đi đã.” A Nguyên hung tợn giờ chân đá Phụng Minh một cú.

“không cần chàng ấy.” Tề Thiên thờ ơ lạnh nhạt, lúc này lại thờ dài, thấp giọng nói: “Ta không thể luôn để chàng ấy che chắn trước người ta, an hưởng phần tâm ý này.” Thấy A Nguyên nhìn qua, nàng liền cười liếc nhìn Phụng Minh một cái, khiến hần sung sướng mà nhe răng cười đến mê sảng, nhẹ giọng nói: “Ta không phải là người sắt đá. Ai yêu quý ta, trong lòng ta tự nhiên nhận thấy.” Cảm tình như vậy của Phụng Minh, đến cục đá cũng tan chảy, huống hồ là nhân tâm.

Nhìn lúm đồng tiền như hoa của vợ trước mắt, Thành vương điện hạ đã nhiều ngày nay chịu thao luyện khổ bức của Nhị lão thái gia, đột nhiên cảm thấy đúng là khổ tận cam lai*.

Khổ tận cam lai: hết khổ đau, bất hạnh thì sẽ đến lúc được sung sướng, hạnh phúc.

“Đương cô nương.” Tề Thiên nhìn từ trên cao xuống, từ xa nhìn nữ nhi oán hận kia, chậm rãi nói: “Có chút chuyện, không cần nói quá rõ ràng, giờ phút này, ta chỉ nói với ngươi một lần thôi.” Nàng liếc mắt nhìn Phụng Minh đang lệt nóng lưng trông, khóe miệng hơi động, rồi quay lại nhìn nữ nhi kia: “Nữ nhân Tề gia, chưa bao giờ chia sẻ trọng phụ với người khác. Thành vương, là người trong lòng ta...”

A Nguyên hoảng sợ nhìn khóe mắt Phụng Minh đã uрон ướt.

Rùng cả mình, A Nguyên chợt nghe thấy giọng nói của Tề Thiên vọng lên giữa đình viện trống vắng: “Ta không đồng ý nạp thiếp. không chỉ đơn thuần là ngươi, mà sau này trong lòng Thành vương có người khác, muốn chia sẻ nam nhân với ta, thì chỉ có thể bước qua xác ta. Ngươi, hiểu chưa?” Nếu người chết không phải nàng, dĩ nhiên sẽ là đôi gian phu dâm phụ!

Nhìn thấy ánh mắt lạnh băng mang theo sát khí của Tề Thiên, lần đầu tiên nữ nhi Dương gia này cảm nhận được loại khí chất ngập tràn của quý nữ thế gia, cả người run lên, tay chân mềm nhũn.

“Biểu ca ngươi tìm một nhà cho ngươi, rồi ngoan ngoãn mà gả qua đi.” Tề Thiên nhàn nhạt nói: “Nếu còn để ta thấy ngươi lần nữa, đừng trách ta hạ thủ

vô tình, tiền nguoi một đoạn.”

“Người dám coi mạng người như cỏ rác!” Thấy nữ nhi Dương gia khóc đến ngã gục trên mặt đất, nháy mắt liền bị thù hạ Phụng Minh lôi đi, thiếu nữ Trịnh gia kia giận giữ không chịu nổi, quay ra nhìn A Nguyên, cười lạnh nói: “Các người bừa bãi như vậy, tất nhiên...”

Lời chưa dứt, đã bị nam hài cho một bạt tai vào mặt, gương mặt nam hài tát đường tỵ của mình có vài phần mờ mờ, phải giáo huấn nàng biết mở mồm nữ thì sẽ thế nào, lúc này A Nguyên rất vừa lòng mà gật đầu.

Tự mình đánh người thì còn có nghĩa gì? Nhìn người một nhà đánh người một nhà, mới thú vị chứ.

“Người dám đánh ta?” Nữ nhi kia ăn tát đến ngốc rồi, đại ra hồi lâu, mới quay đầu nhìn đệ đệ còn nhỏ tuổi hơn mình này.

“Tỷ tỷ còn nói bây nữa, thì không chỉ có một bạt tai thôi đâu.” Nam hài rừ mắt nói.

Cũng chẳng ảnh hưởng đến tiền ăn sáng của mình, A Nguyên chỉ không có thành ý mà nói một câu: “Quả nhiên có gia phong Trịnh các lão...” nghiêm túc ghi nhớ kỹ dáng vẻ ba người này đợi mai này xử lý, rồi kéo Phụng Minh vẫn đứng cười ngây ngô đi, lên xe đưa tỷ muội Tề gia về trước, tiện đường vẫn an Thái phu nhân một chút.

“Ta nói này, cứ như vậy mà tha cho bọn chúng, có phải quá không thích hợp hay không?” Phụng Minh vỗ vỗ đầu một cái, nhíu mày hỏi.

“Ai nói ta tha cho họ?” A Nguyên cũng thật sự kinh ngạc, quay đầu hỏi lại.

“Ta còn tưởng rằng kiểu gì cũng phải cho người trời mây đưa đó lại đuổi về Trịnh gia, để Trịnh các lão quản giáo cho tốt.” Phụng Minh nhíu mày nói: “Tuy rằng tính tình Trịnh các lão có chút ương ngạnh, nhưng mà làm người không tồi chút nào, nếu con cháu cứ mượn danh đi gây họa thế này, chẳng phải là tai bay vạ gió sao?” Trong kinh nhiều nhà quyền quý, được như Phụng Minh dù bị chửi cũng không mang thù lại không nhiều lắm đâu, lúc này Phụng Minh đang nghĩ cho Trịnh các lão, chỉ hy vọng ông ấy sớm nhận ra khuyết điểm của con cháu, nhanh nhanh dạy dỗ, miễn cho sau này tai họa này mầm.

“Bỏn cung thật là người tốt nha, đương nhiên muốn đích thân tới tận cửa đúng không?” A Nguyên liền cười hi hi nói: “Hoàng bá phụ bảo ta đi theo Trịnh lão đại nhân học tập đạo lý, ba ngày sau ta sẽ bái sư, đến lúc đó sẽ trò chuyện vui vẻ.” Chịu thiệt mà không mang thù, quả thực không phải phong cách của Công chúa điện hạ, đến lúc đó, A Nguyên muốn đích thân nhìn mấy người đó bị ăn đánh.

Nếu không được thấy tận mắt, thật tiếc à nha.

Phụng Minh nhìn điệu cười xấu xa trên mặt A Nguyên, rụt cổ lại không hề rảnh.

Hoàng muội này thật xấu xa, việc của mình lo còn không kịp, vì sao còn muốn chọc tới nàng vậy?

A Nguyên nhón chân một cái là có thể nảy ra ý xấu.

Tới quý phủ anh Quốc công rồi, A Nguyên liền lần một đường đến viện thái phu nhân. Hiện giờ Thái phu nhân đang an hưởng thanh tịnh, chợt thấy A Nguyên “bỗng nhiên gãy”, đau lòng vô cùng, ôm A Nguyên nói một hồi đám cậu lão cha tàn nhẫn áp bức mấy đứa bé mập mập đến thế nào, làm A Nguyên cũng đau lòng theo, vội vàng nuốt một khối bánh mật ong đường thật to trước khi anh Quốc công vào, chưa kịp nuốt hết, thì cậu đã vào, nhóc con nghịch ngợm miệng còn dính mật ong, thấy nam tử thanh tuấn hơi mỉm cười nhìn qua, bèn lần một cái đến trước mặt cậu, ấn đầu mình vào trong lòng ngực cậu, dùng sức xoa xoa mềm dính đầy mật ong vào, cười lấy lòng nói: “A Nguyên nhớ cậu lắm!”

anh Quốc công cúi đầu xuống, nhìn vết bầm to đùng trên ngực áo, bèn nhắc A Nguyên lên muốn đánh cái mông nhỏ của nàng.

Công chúa điện hạ giống như rùa đen vậy, bị cậu nhắc lên không trung bắt lực rụt cổ lại mà kêu oai oái, tội nghiệp nhìn về phía Thái phu nhân xin cứu.

“Đây là do mẫu thân chiều hư nó.” Thấy A Nguyên gục đầu nhỏ xuống lắc lư trên tay mình, anh Quốc công là người sầm to mura nhỏ, chưa đợi Thái phu nhân lên tiếng, đã lắc lắc đầu cười.

Phu nhân anh Quốc công theo sau cười khúc khích tiến vào, nhìn phu quân khẩu tâm bất nhất, lúc này rất ôn nhu vuốt đầu nhỏ của A Nguyên, thì chỉ cười nói: “Nhưng mà A Nguyên gãy đi, thật ra lại là chuyện tốt.” Trẻ con béo quá, kỳ thật cũng khiến người khác lo lắng.

“Nhóc con đáng đánh.” Tề Kiên thò đầu ra từ phía sau hai người, cong ngón tay búng đầu A Nguyên một cái, cười hi hi nói: “Người ngược lại ăn nhiều nhiều chút cho cậu xem nào.”

“nói gì đấy!” anh Quốc công trở tay tát một cái vào ót đệ đệ trút giận thay cháu gái.

Đương nhiên, cháu gái vẫn ngoan ngoãn bị nhắc lên không đột nhiên phản chấn lên, há mồm cắn một ngoạm vào ngón tay Cậu sáu dám xúc phạm Công chúa quyền thế, vô cùng hung hãn.

“Á á á!!!” Đừng nhìn Tề Kiên ở ngoài ồn trọng bao nhiêu, ở nhà liền dậm chân bình bịch, ôm ngón tay mình lần đến trước mặt thái phu nhân cầu được an ủi.

“Nhị ca trở lại, mang về rất nhiều thứ đồ mới mẻ, A Nguyên chuẩn bị một phần, tặng cho các biểu tỳ nhà mợ chơi ạ.” Phu nhân anh Quốc công sợ A Nguyên bị thương, đánh trượng phu một cái, ôm A Nguyên vào trong ngực, rồi ngồi lên ghế. Ghé vào lòng mợ thơm tho mềm mại, A Nguyên hạnh phúc đến híp cả mắt, liền dâng vật quý lên cho mợ.

“Còn nữa...” Phu nhân anh Quốc công cười, nói với Thái phu nhân ngồi trên: “Mẫu thân không biết, thế tử đưa tới rất nhiều rương đồ, Quốc công gia không cho người đưa vào, khuyên can mãi mới được đưa vào cửa, nhưng vẫn không cho Nhị nhi Thiện nhi động vào đâu.”

“Tiểu tử thói nửa đêm treo tường, làm sao có thể tha cho nó.” anh Quốc công cười tùm tùm nói.

“Treo tường là loại vận động hữu ích cho cả thể xác lẫn tinh thần.” A Nguyên gan lớn nói lời hay thay Nhị ca.

Về mặt của anh Quốc công lúc này, tựa hồ rất muốn ném Công chúa điện hạ lên trên đầu tường. Trước ánh mắt “ám áp” như vậy, A Nguyên rụt rụt cổ nhỏ không nói nữa.

anh Quốc công vừa lòng, ôn hòa ỏi: “Nghe nói con muốn bái sư Trình các lão?”

Đôi mắt A Nguyên lộ vẻ tang thương nhìn ra xa xăm.

Hoàng thượng có ý tưởng hay quyết định gì, đều sẽ nói cho anh Quốc công, nếu không phải A Nguyên sợ Hoàng bá phụ và cậu liên hợp với nhau cùng đánh mông, nằng nhất định sẽ cảm khái một câu “Đây mới là chân ái”.

Giữa huynh và ta vĩnh viễn sẽ không có bí mật gì...

anh Quốc công đột nhiên cảm thấy vẻ mặt đáng khinh này của cháu gái khiến chân tay ông ngứa ngáy.

“A Nguyên.” Thấy vẻ mặt A Nguyên như hồn đang phiêu đảng nơi nào, phu nhân anh Quốc công liền lay lay nàng, thấy nhóc con này giật mình hoàn hồn, không khỏi buồn cười nói: “Đúng là bé con.”

“thật trung hợp nha, hôm nay con còn gặp mấy tiểu bối nhà Các lão.” A Nguyên nằm ghé vào cánh tay mợ gặm gặm miếng bánh không ngọt không ngấy thơm phức, chắc hẳn đây hẳn là đồ ăn chuyên trị cứu đói cho Cậu sáu bị áp bức phải giảm cân, yên lặng rơi lệ trong lòng, còn ngây ngô mà gian xảo nói: “Hương vị thật tuyệt!” Thấy phu nhân anh Quốc công cười càng tươi mà dứt thêm bánh cho mình, vừa mắng thầm cái miệng đói ăn của mình, vừa dùng đĩnh nghĩ xem nên nói thế nào để chinh được nữ nhi Dương gia và tiểu bối Trình gia kia, thì thấy anh Quốc công nhìn mình như đang uy tứ cái gì.

“Làm không tồi đâu.” một lúc lâu, đến khi A Nguyên sắp không chịu nổi áp lực nữa, thanh Quốc công chậm rãi gật đầu: “Đưa trẻ Tề gia, xác thật hẳn phải có khí chất như vậy.”

không tồi mà sao người tỏa ra khí lạnh vậy cậu?!

A Nguyên yên lặng chửi thầm, liền thấy Tề Kiên đang làm vẻ hiểu từ ngồi trên bồng cười phụt một tiếng, cao giọng nói: “Ta đã nói mà, nhị thúc đề cao nha đầu này, đúng là không phải không có đạo lý.”

“Đề cao ta?” A Nguyên kinh ngạc chỉ vào mình.

“Nhị thúc nói nguoi hư đến trời long đất lở, quả thực chính là nhân tài hiếm thấy.” Tề Kiên cười hi hi nói.

Mũi A Nguyên phun ra khói.

Cái gì mà trời long đất lở?

“Được rồi, đệ cũng không khá hơn đâu.” anh Quốc công liền lắc đầu nói: “Nhị thúc vốn muốn đích thân dạy dỗ A Nguyên, không nghĩ tới nửa đường lại có một Trình các lão.” Nghĩ đến “Mị lực” ai cũng có thể kết thù được của nhị thúc nhà mình, lại còn có Trình các lão cứng đầu hơn đá tảng nữa, anh Quốc công cảm thấy hai vị này quả thực không phân thắng bại, nói chuyện với ai cũng có thể khiến người kia tức không nói nên lời, nhìn sang đôi mắt đen láy vô tội của A Nguyên, anh Quốc công cảm thán trong lòng đồng cảm với cháu gái, thờ dài nói: “Đáng thương.”

A Nguyên cảm thấy có nguy hiểm từ trên trời giáng xuống.

đang định hỏi cậu sự ảo diệu trong chuyện này, liền nghe thấy tiếng ho khan trầm thấp từ bên ngoài truyền vào. âm thanh này vừa vào đến đây, anh Quốc công liền trầm mặc không nói nữa, quả nhiên ngay sau đó, một ông lão hồ ly mang vẻ mặt hiền lành khiến mọi ánh nhìn hướng vào mình cười tùm tùm tiến vào, chấp tay với Thái phu nhân ngồi trên, gọi một tiếng “Đại tẩu”, xong xuôi mới nói: “Đệ muốn xin tẩu tử ít lông hồ ly mềm mại chút, trong nhà đệ đệ đều không đủ mềm”

“Đệ muội muốn dùng?” Thái phu nhân lập tức gật đầu, cho nha đầu bên người đến nhà kho lấy, thấy chỉ có mỗi mình Nhị lão thái gia tới đấy, liền nhủ mày hỏi: “Chẳng lẽ lại bị bệnh?”

“Sắp đến mùa đông rồi, bà ấy không thích đi lại nhiều lắm” Nhị lão thái gia cười cười nói: “không sao cả, tẩu tử yên tâm đi.” nói xong, mắt thấy một nhai con nằm oặt trong lòng phu nhân anh Quốc công nhìn qua, tức khắc đôi mắt sáng rọi lên, hô: “Đây không phải là Tiểu Thất ai kia sao.”

“Ai kia” yên lặng nghiêng rặng.

Tuyệt đối là có ý!

“Nhị thúc.” Thấy Nhị thúc lại muốn khi dễ người khác, anh Quốc công bắt đắc dĩ mà chỉ chỉ A Nguyên nói: “Bé con này qua đây cần an trường bối, Nhị thúc...”

“Biết rồi, thật nhỏ mọn.” Nhị lão thái gia uy hiếp cháu trai một chút, lúc sau mới khôi phục khí lực, mặt mày hớn hờ nói: “Vừa nãy ở cửa, hehe! Bản Lão thái gia gặp Thành vương!”

một câu này hàm ý vô cùng sâu sắc, anh Quốc công thật không muốn biết Thành vương con rể mình đã gặp phải loại bi kịch đáng sợ đến thế nào, chỉ ôm đầu, lại thấy Nhị lão gia không nói gì cả, nhìn chăm chăm mình, không khỏi kỳ quặc hỏi: “Sao Nhị thúc nhìn cháu như vậy?”

“Trực giác.” Đừng nhìn Nhị lão thái gia già rồi, thật ra còn có bản năng như dã thú đó, lúc này chậm rãi nói: “Nó có kẻ cho Bản lão thái gia chút chuyện không vui về gì lắm.”

“A Nguyên định bái Trịnh các lão làm thầy.” anh Quốc công thần nhiên nói.

Nhị lão thái gia lộ ra vẻ ghen ghét, cắn răng nói: “Cái lão già kia, Bản lão gia dạy dỗ thành công một đứa cháu trai, đã đưa cho hắn làm cháu rể.” Ông nói hết câu này, Tề Kiên ngồi trên thâm run run, lại nghe thấy ông lão tiếp tục nói: “Khó khăn lắm mới nhìn trúng một cháu gái nhỏ, vậy mà hắn cũng muốn tranh giành với ta, quả thực không thể nhìn được!” Dứt lời, liền chỉ vào vẻ mặt bị kịch của Tề Kiên: “Khi nào cháu gái người đi bái sư, người cũng đi, tất yếu phải giết chết uy phong lão già kia!” nói xong, liền hừ hừ.

Tề Kiên cười khổ lĩnh mệnh,

Trịnh các lão mặt than, thật ra đánh cũng rất đau nha.

A Nguyên cười khúc khích nhìn vẻ mặt Tề Kiên đắng ngắt, cũng không mở miệng cứu giúp. Ăn cơm cùng các trưởng bối xong, A Nguyên mới cáo từ về nhà. Về phần Phụng Minh, đã sớm sung sướng đến chân không chạm đất rồi, thuận tay gả biểu muội Dương gia cho một quan nhỏ cách xa kinh thành.

Phụng Minh tức giận việc biểu muội này cứ dây dưa không rõ, suýt nữa làm hỏng nhân duyên của mình, cũng lười chọn lựa nữa, nhìn quan nhỏ này có hàm quan lại, nói ra ngoài cũng dễ nghe, sẽ không khiến hắn vác cái danh ác độc với biểu muội. Chỉ là gia cảnh quan nhỏ kia cũng miễn cưỡng sống tạm, trên có gia dưới có trẻ, tất cả điều kiện biểu muội kia của hắn không thích đều có cả, chính là sự trả thù bí mật của Phụng Minh.

Huống hồ nhà chồng nghèo như vậy, nữ nhi Dương gia cũng không có tiền vốn hồi kinh nữa, Phụng Minh chỉ bảo nàng ta yên ổn mà sống đi.

Gió êm sóng lặng ba ngày, vào một sáng sớm, A Nguyên đã bị Túc vương phi gọi dậy, dụng tâm trang điểm thành một tiểu cô nương ngọc tuyết đáng yêu, rồi mới để phu thê Tề Kiên tới đón nàng, dẫn đến phủ Trịnh các lão.

Hôm nay vẻ mặt Mộ sáu Trịnh thị cũng thực thư thái. Nàng đã xuất giá, tuy rằng có thể về thăm, nhưng không thể cứ đi lại lại, khoảng thời gian này nhớ nhung người nhà mẹ đẻ, có cơ hội này này, còn nghe nói A Nguyên có duyên phận với nhà mình như vậy, tức khắc vô cùng vui vẻ.

Chỉ là chút vui vẻ này, tại thời điểm xuống xe trước cửa lớn Trịnh gia, thấy một nữ tử cũng được nha đầu đỡ xuống xe, thì sắc mặt Trịnh thị có chút miễn cưỡng.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69-1

Lần đầu gặp nữ nhân này, A Nguyên liền chú ý thấy bộ váy áo đỏ thắm trăm điệp xuyên hoa của nàng, trên đầu là bộ mũ miện phụng hoàng ngâm ngọc trai khảm trân châu đỏ, trước ngực còn đeo một chiếc vòng cổ vàng ròng quý giá, trang điểm đến lông lẩy hoa hờn hoa sói, tựa như còn lớn hơn Trịnh thị vài tuổi. Mắt thấy nhân có A Nguyên đến đây, còn mang theo đội ngũ đông đảo, lại thấy vẻ mặt tươi cười của Trịnh thị, được Tề Kiên anh tuấn đỡ lấy, bên cạnh còn có một tiểu cô nương xinh đẹp phú quý, nữ nhân này không khỏi lộ nụ cười mỉa mai, chạm tay vào bộ trang sức trên đầu, tiến lại, nhướn mày cười nói: “Đây không phải Ngũ muội sao?”

“Tam tỷ.” Trịnh thị hơi sững lại, rồi nở nụ cười.

Tề Kiên không nói gì, nhìn vợ, rồi liếc qua nữ nhân lông lẩy này một cái, chỉ nhẹ nhàng nói với Trịnh thị: “Nên đi thỉnh an Tổ phụ thôi.”

Nữ nhân này thấy cách Tề Kiên nói chuyện với Trịnh thị, cứ như sợ chỉ cần to tiếng sẽ làm nàng ta kinh sợ không bằng, lại thấy Trịnh thị vẫn là đáng vẻ mềm như bông không có chính kiến, liền lộ ra vẻ ghen ghét, cười nói: “Thế nào, sợ ta ăn thịt Ngũ muội sao?” Ánh mắt dừng lại trên mặt Tề Kiên, nữ tử này hung hăng vỗ khăn trong tay mình, lại cười nói: “Tổ phụ là người bận rộn, làm sao có thời gian gặp muội được? Hay là cùng ta đi thỉnh an Tổ mẫu đi.”

“đi thôi.” Tề Kiên không thèm để ý đến nữ nhân này, chỉ dẫn Trịnh thị và A Nguyên rời đi.

“Đừng đi!” Nữ nhân này muốn đi theo lời kéo, nhưng lại bị cung nữ A Nguyên mang theo ngăn cản lại, dậm chân tức giận, mà không dám cùng đi tới thư phòng Trịnh các lão, đành phải đi về phía hậu viện.

Trịnh thị bị Tề Kiên lôi đi, vừa đi vừa nhìn một bên sườn mặt của phu quân mình, càng nhìn cười càng tươi, A Nguyên ở bên cạnh chỉ nhìn như vậy thôi đã có thể đi buồn dấm chua, vô lực mà nhìn bằng ánh mắt thiên thần giống hệt như vị phu nhân vẫn còn đang chìm đắm kia, chua xót nói với cậu sáu: “Chính kẻ xấu, như nào làm sao còn là đứa bé ngoan tâm linh thuần khiết nữa.”

“Nhãi con từ trong cung ra, còn có thể thuần khiết sao?” Tề Kiên cúi đầu, tươi cười đúng kiểu “Người đừng trêu ta”.

Đối với loại cậu xấu xa chỉ biết đối nghịch với mình này, A Nguyên không có gì để nói, lúc này tò mò hỏi: “Vừa rồi là ai vậy?”

“Đường tử của mẹ người.” Tề Kiên cười nhạo một tiếng nói: “thật sự cho rằng mình là thiên tiên hay sao, mà ngày nào cũng hoa hoét, quả thực chẳng biết cái gì.” Ở trước mặt hắn còn nói chuyện nheo nhéo, đáng về thẹn thùng, khiến Tề Kiên thật ghê tởm, nếu không phải là thân thích của Trịnh thị, cho một đạp vào ngực còn là nhẹ.

“Tam phòng là nhà mẹ đẻ ta, đây là đường tử đại phòng.” Trịnh thị ở cạnh nhỏ giọng giải thích: “Cây là dòng chính đại phòng, nên tính tình đường tử có chút cao ngạo.” Con cháu Trịnh gia nhiều, bởi vậy đại phòng càng được coi trọng.

A Nguyên liền gật đầu, lại nghĩ nghĩ, liền tò mò hỏi: “Trong Trịnh gia có một nam hài lớn hơn con một chút, có thể nói, cũng có dáng vẻ đỉnh đặc hiểu chuyện, không biết là người nào.” Thấy Trịnh thị ngẫm nghĩ, nhưng rồi lắc đầu, cũng cảm thấy Trịnh gia là đại gia đình, muốn tìm một người như vậy cũng không dễ dàng, bèn gác lại, đi tới chỗ Trịnh các lão. Tới thư phòng rồi, liền thấy Trịnh các lão đang ngồi phất phơ, vẻ mặt nghiêm túc nhìn qua, Tề Kiên xưa nay tôn kính Tổ phụ của vợ, vội vàng cùng Trịnh thị thi lễ, miệng nói: “Kính xin thỉnh an Tổ phụ.”

Vừa ngẩng lên, thì thấy nhóc con A Nguyên này, đã chạy tới trước mặt Trịnh các lão, rút xoẹt ra một quyển trục* từ trong ngực, vẻ mặt trang trọng như hiến dâng vật quý, nhón mũi chân đưa lên cho Trịnh các lão, miệng hô: “Lão sư, kính xin người nhận bức họa này của A Nguyên.”

Quyển trục: Trục cuộn (sách). § Sách vở ngày xưa viết bằng lụa đều dùng trục cuộn nên gọi sách vở là "quyển trục" 卷軸, cuốn tranh vẽ gọi là "họa trục" 畫軸. (theo hvdic.thivien.net)

Thế mà không bị ăn đánh!

Tề Kiên thấy Trịnh các lão tuy mặt than, nhưng vẫn ôn hòa mở quyển trục ra, không khỏi sợ ngấy người trước mặt lực của cháu ngoại nhà mình.

Quả thực có thể giết người không cần dao.

Lúc này Trịnh các lão tinh tế nhìn bức họa cổ trên tay, hồi lâu sau, mới gật đầu nói: “không tồi, rất có khí chất thời kỳ Ngụy Tấn.” nói xong, cũng không khách khí, liền cất bức họa cổ vào trong bình để tranh, nói: “Tiền công này thầy giáo nhận.”

“Bảo kiếm tặng anh hùng, danh họa tặng danh sư*.” A Nguyên rung đùi đắc ý lời bút mực của mình ra, rồi mắt hướng lên trông ngóng Trịnh các lão.

*: Từ câu “Bảo kiếm tặng anh hùng, hồng phần tặng giai nhân.”

“không được nịnh nọt!” Mặt Trịnh các lão trầm xuống, hừ một tiếng.

A Nguyên cười hi hi coi như không nghe thấy.

“Cháu cũng tới à?” Xưa nay Trịnh các lão thực thích cháu rể Tề Kiên này, ánh mắt có chút ôn hòa, miệng lại nghiêm túc nói: “hiện tại cháu ở Hàn Lâm viện, muốn làm được bổn phận, phải nghiên cứu học vấn cho tốt, không được để chương ngại cản trở, cũng không thể tùy hứng được.”

“Cháu trai hiểu ạ.” Tề Kiên khom người nói.

Đây là cháu rể Trịnh các lão đích thân chọn, quả thực quá vừa lòng, gật đầu, rồi nói: “đi chỗ hậu viện thỉnh an Tổ mẫu cháu đi, công chúa ở lại đây ta còn có chút lời muốn nói. lát nữa, cháu lại qua đây.” Thấy Tề Kiên gật đầu đáp ứng và Trịnh thị có chút lo lắng nhìn qua rồi đi rồi, Trịnh các lão mới nói: “hiện giờ Điện hạ tuổi còn nhỏ, cũng nên tự biết đạo lý “dục tốc bất đạt,” không cần phải nóng vội, chỉ cần nắm vững bài vở của mình, có chỗ nào không rõ, tùy thời cứ tới hỏi lão thân.” Ông dừng một chút, vẻ mặt có chút khác thường, nhưng vẫn nói: “Hoặc là, đến quý phủ Nhị lão thái gia cũng được.”

“Đa tạ lão sư.” hiện tại A Nguyên đến viết chữ vẫn còn lung tung rối loạn, chỉ như gà bới mà thôi, lúc này lập tức chấp tay đồng ý.

“Tập viết cũng không thể vội, nét chữ nét người, từ chữ viết, có thể nhìn ra tính tình của một người.” Trịnh các lão lấy ra một chồng băng chữ mẫu, làm khó mắt A Nguyên gật gật, chậm rãi nói: “Điện hạ mỗi ngày một băng chữ to này, ngày ngày không ngừng, mấy năm sau, sẽ thành thạo.”

“Mấy năm không ngừng.” Hóa ra ở cổ đại, học tập cũng thật gian nan.

A Nguyên rung rung mỉm cười, cảm tạ tâm ý Trịnh các lão.

Thấy nàng nghe lời, không cao ngạo chút nào, Trịnh các lão rất vừa lòng. Phạm là văn nhân, luôn dẫn dò nhiều hơn với người thích nghe mình nói chuyện, Trịnh các lão cảm thấy A Nguyên không có bệnh Công chúa, nghĩ nghĩ, bèn nói: “Lão thần còn có mấy chất trai cũng đang độ tuổi đọc sách, ý của Hoàng thượng, cũng là để Điện hạ có thêm bạn học cùng, bây giờ lão thần gọi bọn chúng đến đây. Sau này có thể giúp đỡ bài vở cho nhau, không sinh ra tâm lười biếng” nói xong, liền lệnh gã sai vặt ra ngoài mời người lại đây, chưa được một lát, A Nguyên liền nghe được tiếng có người nói chuyện, mơ hồ có chút quen thuộc.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69-2

Cửa thư phòng mở ra, mấy thiếu niên cung kính tiến lại đây, thấy thư phòng ông cố vậy mà còn có một tiểu cô nương xinh đẹp, không khỏi ngẩn ra, nhưng có hai người trong số đó, sắc mặt khẽ biến đổi.

“Các con quen biết sao?” Trịnh các lão lẩn lộn chốn quan trường đã lâu đôi mắt cực kỳ nhạy bén, liếc mắt một cái là nhìn ra hai chất trai đối diện có điều bất tự nhiên.

A Nguyên nhận ra là mấy đứa nhóc này vẫn còn giấu diếm Trịnh các lão, cũng không muốn mở lời làm kẻ xấu khiến Trịnh các lão không thoải mái, bèn cười hi hi, ngậm miệng không nói gì. Nam hài đứng dưới kia, lúc này nhắm mắt lại, nhỏ giọng nói: “Đã từng gặp ở ngoài một lần ạ.” hắn cũng biết, chuyện của đường huynh đường tỷ sẽ không giấu được, hiện giờ A Nguyên không nói, là nể mặt Trịnh các lão, nhưng nếu hắn cũng không nói, thì vị Công chúa này có thể cáo trạng, lúc này bèn quỳ trên mặt đất, cúi đầu kể từ đầu đến cuối những việc đã xảy ra, sắc mặt cũng mang theo vài phần hổ thẹn.

Mặt Trịnh các lão tái cả đi.

Ông đã từng đắc tội không ít người, nhưng đều là nói có sách mách có chứng, trời quang trăng sáng, đã bao giờ có việc chưa hiểu ra sao đã kết thù như vậy, tức khắc giận tái mặt, lập tức cảm nghiệm mực trên bàn ném thẳng về phía thiếu niên lớn tuổi hơn cũng đang quỳ dưới đất kia, mắng: “Phụ thân ngươi dạy ngươi như vậy hả?!”

“Ông có bớt giận.” Nam hài kia liền vội vàng dập đầu.

A Nguyên cũng đứng dậy, chỉ tiến lại an ủi nói: “Cũng không phải chuyện gì quá lớn, chỉ là lúc đó là đồ nhi và Tứ hoàng huynh thì cũng cho qua, nhưng, không biết lần tới sẽ là đắc tội ai.”

Thấy nàng vẫn đậm phong khinh như vậy, Trịnh các lão tức đến muốn ngã ngửa. Làm một quan lại lẩn lộn quan trường, còn trà trộn vào được nội các, Trịnh các lão tuy ngay thẳng, nhưng không phải tên ngốc. Dù A Nguyên nói xong rất thoải mái, nhưng khi nhìn nàng chỉ cười hi hi nhìn chất nội nhà mình, ông cảm thấy lòng đau vô cùng.

Bây ra về mặt làm điều tốt giúp mọi người, chớ bảo thù, còn khiến người khác nói không nên lời. Đứa bé mới lớn được từng này đã cơ trí như vậy, vậy mà làm sao dám tôn tử của một cự thần lại ngu xuẩn như vậy, vừa đi ra khỏi cửa đã gây thù kết oán?

Nghĩ đến đây, Trịnh các lão càng không chịu bỏ qua, phải giáo huấn mấy tiểu tử này cho sáng mắt ra.

“Điện hạ nói rất đúng.” Tuổi Trịnh các lão đã lớn, nhưng tinh thần lại rất tốt, lúc này bớt giận giữ lại, lại mười phần điềm tĩnh, một chút chóng mặt như lúc đầu cũng không có, chỉ kêu hạ nhân bên ngoài tiến vào, lôi hai thiếu niên này ấn xuống, đánh đại bản.

A Nguyên vừa thờ dài lo lắng, vừa đếm đếm thay thiếu niên lớn tuổi hơn bị đánh đến kêu cha gọi mẹ, trong lòng thực thoải mái, mắt thấy tiểu tử này bị đại bản đánh sắp nát nửa bên hông, mới làm bộ làm tịch mà thờ dài: “Quá rồi, quá rồi!” Nàng có lòng tốt nói: “Lão sư tức giận đến vậy, làm A Nguyên vô cùng bất an, thôi, chỗ Trịnh công nương, người tạm tha đi, bằng không đánh thành như vậy, một cô nương làm sao có thể ra gặp người ngoài được nữa?”

Hóa ra còn có một con cá lọt lưới, Trịnh các lão đột nhiên bừng tỉnh, mắt vừa chuyển động, thì một gã sai vặt đã thẳng một đường đến chỗ hậu viện.

A Nguyên lại thờ dài nãy nê một lần nữa, ánh mắt dừng lại chỗ nam hài kia, cảm thấy trong chuyện này, vị này đúng là họa vô đơn chí*, rất vô tội.

Phúc bất trùng lai, họa vô đơn chí: Đây là câu tục ngữ Hán Việt, ý nói "sự may mắn (phúc) thì không xảy ra đến hai lần (chỉ có một lần, ít ỏi), còn điều xui xẻo (họa) thì đến không chỉ một lần (tức là nhiều lần gặp họa), ý nói họa nhiều hơn phúc."

Huống chi thấy nam hài kia đau đến cắn răng, cũng không kêu to ra tiếng, A Nguyên cũng có chút bội phục, quay đầu cầu tình với Trịnh các lão: “Vị sư huynh này không nói năng lỗ mãng gì ạ.”

“Huynh trưởng nói năng ngông cuồng, nhưng không thể ngăn lại, đây là lỗi sai của nó.” Trịnh các lão thấy đã đánh phạt xong, đôi mắt lộ chút đau lòng, nhưng vẫn lạnh lùng nói: “Nếu còn để ta biết các ngươi ra ngoài không lựa lời, thì không chỉ có mấy hèo này đâu!” Dứt lời, nhìn A Nguyên cơ trí kỳ lạ, lại

vẫn rất cảm kích nàng, bằng không đắc tội tôn thất, làm sao một trận đánh đại bản là có thể cho qua? A Nguyên như thế, cũng là để Thành vương xem, ông dĩ nhiên hiểu rõ, liền thở dài nói: “Đề Công chúa phải lo lắng rồi.” Ông là cự thần nhiều uy danh, được Hoàng thượng coi trọng, thậm chí còn dạy dỗ cho Công chúa, lại không nghĩ rằng vậy mà tông nhà không yên, có thể ngu xuẩn đến thế, thì không khỏi tâm sinh thổn thức.

Nam hài kia mặt tái nhợt nghiêng đầu xem huynh trưởng của mình như thế nào rồi, xong mới giẫy giụa bò dậy thi lễ với Trịnh các lão.

“Người cho sư huynh đi thoa thuốc đi.” A Nguyên liền vội cười nói.

Thiếu niên này cảm kích mà liếc mắt nhìn A Nguyên một cái, sinh ra vài phần hảo cảm với vị Công chúa nguyên ý cầu tình thay hắn này.

“Điện hạ đã nói như vậy rồi, các người còn không đi đi?” Trịnh các lão hừ lạnh một tiếng, lại nói vài câu với nàng, xong xuôi mới đi cùng nàng ra ngoài, hai người vừa ra khỏi cửa, A Nguyên liền thấy nam hài kia đứng dưới hành lang cách đó không xa, ôm cây cột mạ vàng nhìn qua, mắt thấy hai người, bèn chậm rãi tiến lại đây.

“Đây là?” A Nguyên liền hiếu kỳ hỏi.

“Hôm nọ, là do ta và huynh trưởng đụng độ với Công chúa, bởi vậy đến đây bồi tội.”

Trịnh các lão rất vừa lòng, gật đầu nói: “Biết sai liền sửa, thực không tồi.” Thấy chất trai cười, liền chỉ vào hắn nói với A Nguyên: “Đây là Trịnh Lâm chất trai lão thần, tuy không hay cười, đọc sách cũng có thể, thật ra có thể thân thiết với Công chúa chút.”

Có thể từ miệng một người nghiêm khắc như vậy nghe được hai chữ “Có thể”, thì có thể tưởng tượng Trịnh Lâm này học vấn hẳn rất không tồi, A Nguyên lại thấy trong mắt Trịnh các lão có chút kiêu ngạo, liền nhìn thiếu niên nghe xong lời khích lệ cũng không kiêu ngạo không nóng vội này bằng con mắt khác, chỉ cười nói: “Như thế, sau này ta sẽ cùng sư huynh hỏi việc sách vở, sư huynh chớ cảm thấy A Nguyên ngu dốt.”

“sẽ không đâu.” Nghe thấy tiếng cười tựa hồ vô tư vô lý của A Nguyên Trịnh Lâm bỗng nhiên cảm thấy vết thương trên người chẳng đau đến vậy, miệng nhếch lên cười, rốt cuộc tuổi cũng không lớn, liền lộ ra vài phần trẻ con, mặt có chút ngượng ngùng nói: “Đọc sách phải luôn học hỏi, mong rằng sau này điện hạ cũng có thể giải thích những nghi hoặc của ta.”

Trịnh các lão nhìn hai đứa nhỏ này, chỉ cảm thấy tâm trạng rất tốt, hơi hơi gật đầu, rồi kêu Trịnh Lâm đưa A Nguyên đi dạo quanh nhà, còn mình thì trở về thư phòng vuốt ve nghiên cứu họa cổ.

A Nguyên đi quanh nhà Trịnh gia cùng Trịnh Lâm, nhìn khắp nơi, liền phát hiện quả là một gia tộc không nhỏ.

Trịnh các lão thanh liêm, hưởng hồ trước đây cũng không gặp may béo bở gì cả, tòa nhà ngày nay là do được ban thưởng, bằng không chỉ sợ tòa nhà để con cháu có thể ở cũng không mua nổi. Nhưng mà A Nguyên thấy Trịnh Lâm này tuy mặc xiêm y mộc mạc, nhưng mặt mày vẫn thản nhiên, liền cảm thấy người bạn này qua lại không tồi, thấy Trịnh Lâm thảnh thơi lại nghe rằng trọn mắt, bèn cau mày nói: “Nếu không người cứ trở về phòng nằm dưỡng thương đi.”

“không được.” Trịnh Lâm cười, ôm đầu nhỏ giọng nói: “Mẫu thân mà biết, chỉ sợ lại khóc không ngừng cho xem, nghe đau đầu lắm.” hắn nghiêng đầu liếc nhìn A Nguyên một cái, đỏ mặt nói: “Huống hồ khiến trưởng bối lo lắng, ta cũng bất an.”

“Như thế thì người để ta đi tìm cậu mợ cũng được.” A Nguyên biết Trịnh Lâm bởi vì nàng ở đây, nên không thể cứ như vậy mà bỏ nàng lại để trở về dưỡng thương, liền chỉ cười nói: “Sau này sẽ hay lui tới, thương thể của người tốt hơn chúng ta lại đi dạo tiếp.”

thật ra Trịnh Lâm đau muốn chết rồi, thấy A Nguyên nói như vậy, nghĩ nghĩ một chút liền gật đầu, cười nói: “Cũng được.” Dẫn A Nguyên đi trên một con đường nhỏ, hắn quay đầu lại nói: “Mợ của người là đường cô cô ta. Ta là cháu trai nhị phòng, đường cô cô là tam phòng.” Thấy A Nguyên ngăn ra rồi khẽ gật đầu, hắn liền áy náy mà nói: “Đường huynh đường tỷ kia của ta đều xuất thân từ đại phòng, hiện giờ đã được giáo huấn rồi, sau này sẽ không dám lỗ mãng nữa.” nói xong, nhỏ giọng lại nói: “Ta vốn muốn báo việc này cho Tổ phụ, chỉ là khi đường tỷ trở về nhà lại bị bệnh, ta, ta định chờ chờ thêm mấy hôm, để đường tỷ khỏe đã.”

“Tâm của người rất tốt.” A Nguyên nhìn cảnh sắc xung quanh, cảm thấy thật không tồi, miệng lại nhàn nhạt nói: “Chỉ là, vẫn câu nói đó, lần này các người đụng phải ta và Tứ hoàng huynh, nếu đổi lại là một người khác, mấy ngày chán chừ này, có khi sẽ khiến cả nhà người cũng phải chịu tội.” Thấy sắc mặt Trịnh Lâm chuyển trắng bệch, nàng chỉ cười cười, nhẹ nhàng nói: “không dọa người, tình hình trong triều dễ thay đổi, chỉ cần không để tam cũng có thể gặp nguy hiểm, nếu lão sư chưa kịp phòng bị gì đấy người khác làm khó dễ, người chẳng phải là tội nhân Trịnh gia sao?” Trịnh Lâm không có kinh nghiệm, A Nguyên cũng muốn giúp hắn hiểu rõ, cái gì mới là nặng nhẹ.

“Ta không nghĩ được thế.” Mặt Trịnh Lâm thoáng cái trắng toát.

“Lần sau, ít nói đi một chút.” A Nguyên nhắc nhở.

“Đa tạ người.” Trịnh Lâm lại cảm tạ A Nguyên một hồi, rồi không nói gì nữa, chỉ đi phía trước dẫn đường. A Nguyên đi theo hắn một đoạn xa, chợt thấy đằng trước có khoảng sân bày trí rất thú vị, bèn kêu Trịnh Lâm dẫn vào, liền thấy một tòa nhà không nhỏ trong viện, bày trí rất đơn giản, cũng không có nhiều núi giả suối chảy gì, nhưng lại thập phần trang nhã, mấy bồn hoa cỏ phía dưới hành lang bùng bùng sức sống, khiến lòng người thoải mái. đang có một tiểu nha đầu đứng ngoài, mắt thấy Trịnh Lâm vội vàng hô một tiếng: “Tiểu thiếu gia tới!” Rồi vội vàng vén rèm cho A Nguyên và Trịnh Lâm.

A Nguyên đi vào, liền thấy một gian phòng nhàn nhạt hương thơm, có vài nữ nhàn đang ngồi bên trong, Tề Kiên không ở đây, chắc nam nhân Trịnh

gia đã kéo đi rồi, thấy Trịnh thị đứng dậy tiến lại, bèn cười hi hi chào hỏi một phen.

Trịnh Lâm đưa nàng đến xong, mắt thấy mấy nữ quyến thỉnh an A Nguyên, liền lui ra ngoài, trở về đường thượng.

A Nguyên chỉ chờ mọi người ngồi xuống, bèn ngồi bên cạnh Trịnh thị, thấy ngay trong ánh mắt mấy nữ quyến Trịnh gia này đều ôn hòa có lễ, liền lặng yên gặt đầu, chẳng trách Trịnh thị ôn nhu, quả là gia truyền, mà mình đang ở đây, cũng khiến mấy nữ quyến không được tự nhiên nói chuyện, liền nằm vào lòng Trịnh thị ngáp một tiếng.

“Mệt rồi sao?” Trịnh thị cúi đầu nhỏ giọng hỏi: “Hay là chúng ta về nhà?”

“Khó lắm mới mới được về nhà, làm sao có thể chỉ vì A Nguyên mệt nhọc mà đã phải rời đi được.” A Nguyên lập tức lắc đầu, dựa vào đầu vai Trịnh thị nói: “không sao đâu.”

Thấy A Nguyên thân thiết với Trịnh thị, mà cũng thực lòng nghĩ cho nàng, trong mắt mấy nữ quyến Trịnh gia này đều hiện lên ý cười phần chần, hiển nhiên rất vui mừng với cuộc sống hiện giờ của Trịnh thị.

“Nếu diện hạ mệt mỏi, hay là vào trong nhà nghỉ ngơi chốc lát?” một phụ nhân lớn tuổi chút mỉm cười hỏi. Thấy A Nguyên gặt đầu, vội vàng kêu hạ nhân vào dọn dẹp bên trong, dẫn A Nguyên đi vào, thấy nàng không chê giường đệm đơn giản, sau khi gặt đầu với mình xong liền xoay người đi ngủ, thì nở nụ cười, đẩy đẩy Trịnh thị ngồi nghiêm túc bóc hạt dưa để thành chồng nói: “không nghĩ được là ngốc cũng có phúc của ngốc, có thể có phúc khí như vậy?”

“Hả?” Trịnh thị ngạc nhiên ngẩn ngơ, thấy tỷ tỷ từ từ đều mỉm cười nhìn mình, lúc này mới nghĩ lại xem vừa nghe thấy gì, liền đỏ mặt nhỏ giọng nói: “Được Tổ phụ yêu quý, gả ta cho một người trong sạch.”

“Tam tỷ tỷ kia của người hâm mộ người chết đi được.” Có một nữ nhân ngồi bên lộ ra vẻ châm chọc, cười lạnh nói: “Lúc trước, nghe thấy là phải gả đến chỗ con của thiếp, nàng ta khóc la không chịu, khiến mối hôn sự này rơi trên đầu người, ai biết được người càng ngày càng tốt, mà nàng ta hiện giờ, cũng chỉ là bình hoa di động, không biết trong lòng đã hối hận thành cái dạng gì rồi.” Tiếp tục nói chuyện cuộc sống không vừa ý sau khi xuất giá của Tam nữ nãi nãi đại phong kia với nữ quyến bên cạnh, cái gì mà hiện tại thiếp thất nhà đó đã có bảy tám người rồi, khiến Trịnh thị giọng cười cười, nhớ tới vừa rồi ánh mắt tỷ tỷ kia có chút bất thiện, vẫn không nên đi bỏ đá xuống giếng*.

Bỏ đá xuống giếng: Kiểu chọc gậy bánh xe gì đó.

Năm xưa, nàng cũng biết một chút chuyện về hôn sự này.

anh Quốc công tự mình dẫn thứ đệ tới cửa cầu thân, vốn tưởng là Tổ phụ sẽ gả Tam tỷ tỷ đại phòng rất được coi trọng đi, ai biết khi Tam tỷ tỷ nghe nói Tề Kiên là con vợ lẽ, còn là hạ nhân sinh ra, liền khóc la không muốn, khiến Tổ phụ thấy phiền, cũng không muốn từ kết thân lại thành kết thù, bởi vậy mới chọn nàng từ tam phòng mà gả qua. Nàng vốn định thành thành thật thật làm vợ con tiểu thiếp không ngốc đầu nổi, ít hôm sau sẽ chia nhà, phu quân tiếp tục khoa cử, tự mình dùng của hồi môn mua mảnh đất tiếp tục sống, nhưng sau khi xuất giá qua đó mới phát hiện, cái gọi là con vợ lẽ, cuộc sống không khác trên cung tiền chút nào.

Mới đính hôn, chỉ sinh lễ, đã là ngân phiếu một vạn lượng áp đầy hòm, còn có được liệu vải vóc trang sức vô số, khiến người khác hoa cả mắt. Tổ phụ không giữ lại những thứ này, để cho nàng thêm vào của hồi môn, cũng vì muốn nàng có thể có chỗ đứng trong phủ Quốc công.

Gả cho người, phu quân tuân thủ ôn nhu, trong phòng không có thiếp thất, mẹ chồng hiền lành, đại bá từ từ tốt bụng, bà bà còn sủng ái con vợ lẽ đáng thương hơn cả con vợ cả, sau lưng bà bà còn âm thầm cho nàng vạn lượng ngân phiếu và khế ước thôn trang trăm khuynh*, chỉ nói là để cho phu thê bọn họ tiêu vật, không được từ chối, thật ra là cho bọn họ tiền bằng một phương thức khác mà thôi, gả qua đã được mấy năm, đều là ăn chung, mỗi tháng còn được cấp bạc, nhưng cũng không dùng gì đến số bạc đó, em chồng đã gả đi cũng thực dễ thân thiết, hiện tại Tề Kiên đang đi vào con đường làm quan, tiền đồ cam tử đều ở trước mắt, nhìn như cuộc sống của nàng quá hoàn hảo.

Khuynh: (Danh) Lượng từ: đơn vị diện tích ruộng đất, một trăm mẫu là một "khuynh".

Đúng là vậy thật.

“nói cho cùng thì cô nương nhà chúng ta có phúc.” Mẫu thân Trịnh thị ngồi trên liền vui sướng nói.

Trịnh thị hé miệng cười cười, quyết định không nhắc lại đáng về mẫu thân năm xưa khi biết mình phải gả cho "đứa con vợ lẽ không có tiền đồ" ấy.

“Có điều, ta nghe nói ở trong cung Vinh thọ Công chúa vô cùng được sủng ái, Thái hậu không yêu không tách ra được, không nghĩ được vậy mà không có chút ra vẻ nào cả.” Từ từ Trịnh thị nhỏ giọng nói: “Quan hệ với muội muội tốt đến vậy, ta thấy được là rất thân thiết.” Nếu không quen với Trịnh thị, A Nguyên cũng sẽ không khách khí như vậy.

“A Nguyên là đứa bé ngoan.” Cảm hạt dưa trong tay, Trịnh thị cẩn thận cho vào trong hà bao, định chút nữa chia cho A Nguyên một nửa, phu quân một nửa, nghe thấy thế ngẩng đầu lên nghiêm túc nói: “Vừa hiểu thuận vừa biết lễ nghĩa, làm sao có ai không yêu quý được?” Tuy rằng Tề Kiên và A Nguyên thường xuyên chỉ chốc, nháo trong phủ Quốc công đến gả bay chó sủa, còn khiến anh Quốc công tức phát khùng tự mình cầm bản trục chạy theo quát đánh hai nhóc con nghịch như quỷ, nhưng Trịnh thị vẫn tự cảm nhận được A nguyên thân thiết với hai cậu của mình, lúc này nhỏ giọng nói: “Nhưng mà Thái hậu nương nương xác thật rất yêu quý A Nguyên, khi A Nguyên rời cung, cũng ban thưởng không ít đồ trong cung, không có lúc nào không nghĩ cho bé.”

Ánh mắt các nữ quyến dừng lại trên đầu nàng, thấy trên búi tóc đơn giản của Trịnh thị có cài mấy cây trâm ngọc lan màu xanh ngọc, mấy đoá hoa này

hiên nhiên là được chạm trổ từ loại ngọc cực phẩm nhất, sáng trong ôn nhuận khó có được, hiển nhiên rất cao quý, nghĩ tới Trịnh thị thân thiết với A Nguyên, khó nói những trang sức chỉ có thể thấy được ở trong cung này không phải do A Nguyên tặng, liền có vài phần hâm mộ. Lại nghĩ đến hiện tại Tề Kiên được vào trong Hàm Lâm viện*, sau lưng còn có sự ủng hộ của phủ anh Quốc công, vốn là người một nhà tính cảm tốt, nay lại càng thân cận hơn.

Hàm Lâm viện: Chuyên lo việc văn thư.

“Chỉ nên, nên có đứa con, không câu nệ là nam hay nữ.” Khoảng thời gian Trịnh thị vào cửa cũng không ngắn, có một phụ nhân sầu lo nói: “Phủ anh Quốc công cũng không nhỏ, chỉ sợ nhà hân nóng vội, lại...”

“Nam nhân Tề gia không nạp thiếp.” Tâm bệnh của Trịnh thị cũng là vì việc này, nhưng cái nàng nhọc lòng chính là chưa có con cái đến trường bồi yên tâm, còn việc có nạp thiếp hay không lại không để ý lắm, rốt cuộc thì mấy năm nay tâm của Tề Kiên nàng đều nhìn thấy rõ, liền rất tin tưởng nói: “Cho dù có nữ nhân đưa tới cửa, phu quân cũng sẽ không liếc mắt một cái đâu.” Dứt lời, cả mặt đều là vẻ “Phu quân là đúng, nhất định phải tin tưởng phu quân.”

Dáng vẻ ngây ngất ngốc ngốc này, đều làm mọi người thực lo lắng, trầm mặc trong chốc lát, thì có một nữ quyền gượng cười nói: “Sao người có lòng tin như vậy?” Nam nhân không nạp thiếp, thì chẳng phải heo cũng biết leo cây sao?

“Phu quân nói đã có ta là đủ nha.” Trịnh thị hợp tình hợp lý mà nói. Trước khi tổ phụ xuất giá đã nói với nàng, phủ anh Quốc công không giống mọi nhà khác, là phải có gánh vác. Gả cho nam nhân Tề gia, nhất định phải thật tâm đối đãi, không được có chút nghi ngờ nào, tin tưởng từng câu nói của phu quân như vậy, mới có thể lấy được trái tim phu quân. Nàng nghe, vì thế mới có được phu thê hạnh phúc như hôm nay.

Các nữ quyền lại trầm mặc một lần nữa, vô cùng cảm thấy vị này gả chồng đã nhiều năm thế mà vẫn còn ngây thơ ngốc nghếch như vậy, quả thực đúng là vi diệu.

Đương nhiên, chuyện vi diệu tồn tại nơi nơi, ít nhất trước mặt Tề Kiên, cũng có một người như vậy. Lúc này thanh niên tuấn tú ấy đang nở nụ cười nhìn anh vợ trước mặt, trong mắt lộ vẻ châm chọc nói: “Ý của đường ca là, muốn tặng thiếp cho ta?!”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sùng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 70

trên đời này, mới nghe nói có mẹ chồng đưa thiếp vào phòng con trai, huynh trưởng tặng thiếp cho đệ đệ, chứ chưa bao giờ nghe qua, cái gì mà, ca ca nhà mẹ đẻ của vợ tặng thiếp cho muội phu. Thông thường mà nói, không phải khi muội phu nạp thiếp, anh vợ hẳn phải chủ động xông đến cửa đánh sao? Tại sao anh vợ Trịnh gia này, lại có “tư tưởng” như thế? Tuy Tề Kiên cơ linh, cũng phản ứng không kịp, thần trí tỉnh lại, bèn cười như không cười mà nhìn nam nhân cứ cố tỏ ra thân thiết trước mặt này, mặt híp híp, đầu bắt đầu vận động.

Tiểu tử này xuất thân từ đại phòng Trịnh gia, lẽ ra chỉ là đường huynh của Trịnh thị, thường ngày cũng không thân quen gì với Tề Kiên, ai biết được tự dưng lúc này lại nhảy ra, làm Tề Kiên thấy thật thú vị.

Nhưng tông lòng, rốt cuộc cũng tiếc hận thay Trịnh các lão.

Vị cự thần này quyết đoán cường hãn cả đời, đến Hoàng thượng cũng bội phục, ai ngờ lại có con cháu như thế.

Nam nhân kia chờ Tề Kiên đáp lời, nhưng một lúc lâu vẫn không thấy động tĩnh gì cả, liền rất nghi hoặc, cũng không màng Tề Kiên còn nhỏ hơn hẳn không ít tuổi, cười xum xoe nói: “Lại nói tiếp, vẫn là do muội muội không tốt, đã mấy năm rồi, con cái nhà người ta đã đi học cả rồi, khiến người khác nóng lòng thay muội phu nha.” Hắn thờ dài nãy nê một hơi, xoa xoa tay nói: “Tuổi muội phu đã như vậy rồi, còn không có một mụn con, có gì tốt đây? Trịnh gia chúng ta xin lỗi muội phu a~.” nói xong, cũng không màng Tề Kiên còn chưa đáp lời, chỉ quay đầu lại thúc giục: “Còn không gọi nói đến chócô gia nhìn một cái!”

Mắt thấy gã sai vặt lĩnh mệnh đi, nam nhân mới tiếp tục cười nói: “Là một mỹ nhân tuyệt sắc, muội phu nhất định thích.”

“Huynh...” trên gương mặt tuấn tú của thanh niên lộ ra một nụ cười nhẹ nhàng, nam nhân vừa thấy thái độ Tề Kiên hòa hoãn, mắt sáng rực lên, cảm xúc mê mông, chợt nghe thấy thanh niên mỉm cười hỏi: “Huynh tặng thiếp cho ta, Tổ phụ biết không?”

Tổ phụ mà biết, còn không đánh chết hắn sao?!

Nam nhân nhìn nụ cười bình thản của Tề Kiên, không biết vì sao, lại cảm thấy lạnh lẽo, chỉ cười gượng nói: “không phải...”

“Huynh có thể, đại diện cho Tổ phụ, đại diện cho Trịnh gia sao?” Tề Kiên tiếp tục dùng nụ cười khách khí, nói những lời không khách khí, làm nam nhân kia nghe đến mức mặt đỏ bừng: “Đu người thiếp kia dát vàng trên mặt, cũng không phải bầm bóa lại sao?” Vừa dứt lời, Tề Kiên liền nghe thấy tiếp bước chân nhẹ nhàng từ bên ngoài truyền vào, xoay người lại, quả nhiên nhìn thấy thiếu nữ tuyệt sắc mặc váy áo lụa là bông bành, vẻ mặt e lệ đi đến, sợ hãi đứng cách đó không xa, cúi đầu lộ ra một đoạn cổ trắng nõn, mịn màng đáng yêu giống như hoa sen thanh khiết trên mặt hồ, trong mắt nam nhân đứng sau Tề Kiên kia liền lộ vẻ giao hoạt.

Tề Kiên cười lạnh trong lòng một tiếng, tầm mắt dừng tại khuôn mặt thiếu nữ, đến khi làm thiếu nữ đỏ bừng cả mặt, mới nhìn nam nhân đang nhìn ra chỗ khác kia, mỉm cười nói: “Là cô nương tốt...” thấy mặt thiếu nữ kia sáng lên, nhu tình vạn chủng, liền cười tủm tỉm mà nói: “Chỉ có điều, một nữ nhân thôi, mà muốn ta trợ thủ trong ngói, đường huynh có phải đang tưởng tượng không?” Tề Kiên quay đầu, liền thấy mặt nam nhân này tái nhợt đi, cười lạnh nói: “Khuê nữ của đường huynh, nói không biết nghĩ, đắc tội Thành vương, hiện tại, còn muốn ta ra mặt giúp nàng?! Để ta có yếu điểm sao?!”

Ngày đó thiếu nữ nói năng lỗ mãng ở Dương gia, đúng là con gái của nam nhân này, nhưng Tề Kiên không nghĩ được là, vì khuê nữ của mình, tiện nhân này đến cả muội muội cũng bán!

“Trong kinh không phải đều nói sao, là quan hệ giữa Thành vương và muội phụ rất tốt?” Trước ánh mắt bén nhọn của Tề Kiên, nam nhân này tựa như thấy được bóng dáng Trịnh các lão, lúc này cười gượng nói: “Huống chi hồng tỵ thêm hương, cũng là chuyện tốt.”

“Chuyện tốt?” Tề Kiên cười nhạo một tiếng, châm chọc hỏi: “Vậy đường huynh, sa không đưa vị tuyệt sắc này cho phu quân tam cô nãi nãi nhà ngươi? Phân bên nặng bên nhẹ như vậy, người nào không tốt lại nghĩ cùng là muội phụ, chẳng lẽ Tam tỷ phu kia, là mẹ kế nuôi đó?” Lúc ở cửa gặp được Tam tỷ Trịnh thị, cũng là muội muội ruột thịt của nam nhân này, Tề Kiên bèn thấy kỳ quái, chỗ vi diệu của Trịnh gia, đều tụ tại đại phòng? Chẳng lẽ phong thủy đại phòng không tốt?

“Ngươi ngươi ngươi...” không nghĩ tới thường ngày Tề Kiên thường cười tủm tỉm, trở mặt lại có thể nhanh đến vậy, từng câu từng chữ làm người ta chết nghẹn, nam nhân này nhìn không được, hậm hực mà nói: “Muội phụ không muốn thì thôi đi, chẳng lẽ nhất định phải sỉ nhục ta sao?!”

Làm như hần tình nguyện đưa mỹ nhân như vậy cho muội phụ ỷ! Đây là giai nhân Giang Nam hần vạt và lấm mới tìm được, định để cho chính mình dùng, nếu không phải vừa rồi mấy ma từ chỗ Trịnh các lão đến đề khuê nữ xuống đánh một trận, lệnh cho khuê nữ đi quy ở Phật đường, không có lệnh của Trịnh các lão thì không thể ra ngoài, hiện tại vừa then vừa mết đã ngắt xui rồi, hần còn biết khuê nữ đắc tội hoàng thất, lão thái thái đã lên tiếng không muốn khuê nữ đi lại trong kinh thành, thì hần sao bỏ được mỹ nhân chứ?

Mặc kệ là như nào, khuê nữ đã lớn, cũng là thời điểm chọn mặt gả chồng, mà lại đắc tội Thành vương và Vinh Thọ công chúa, nhà ai dám gây án ngược gió, cưới khuê nữ đây? Khuê nữ không gả được vào nhà cao cửa rộng, sao có thể mang lại trợ lực cho hần được? Huống chi, Thành vương và công chúa, có khi nào ghét ai ghét cả đường đi lối về, thấy kẻ làm cha là hần, mà chặn lại con đường làm quan của hần không?

Chỉ cần tượng tượng thôi, nam nhân đã hận không thể bóp chết khuê nữ đim cha mình xuống này!

Thấy Tề Kiên lộ vẻ khinh thường, hần càng thêm giận, có chút luống cuống phát tay áo nói: “Đều là thân thích một nhà, chúng ta đã chuyện bé xé ra to rồi có phải không? Chẳng lẽ thật sự muốn ta đi tạ tội Thành vương?”

Tốt xấu gì tổ phụ hần cũng là Trịnh các lão, làm sao có thể mất mặt trước Thành vương như vậy?

“Thề diện của Tổ phụ, đã sớm bị các ngươi làm mất hết rồi.” Chẳng trách Trịnh các lão nguyên ý liên hôn với phủ anh quốc công, có vẻ như chính là suy nghĩ đến đời sau, có thể cho đám con cháu không có tiền đồ này một chỗ dựa, lác lác đầu, Tề Kiên cũng lười dây dưa với xuẩn vật này, chỉ quát lớn thiếu nữ sắc mặt nhợt nhạt nước mắt chực rơi kia, xong đi thẳng đến chỗ Trịnh các lão.

hần cũng không có làm hại ai, mà lại bị tính kẻ như vậy, cần thiết phải cáo trạng!

Nam nhân ngây người một lúc, đã thấy Tề Kiên chạy xa rồi, tức khắc mặt trắng bệch, lèn đuổi theo phía sau, lại thấy Tề Kiên chăm chăm tiến đến thư phòng Trịnh các lão, một lát sau, một tiếng quát giận giữ truyền ra, thì hai chân tức khắc mềm nhũn, biết là tai vạ sắp đến rồi.

Chuyện ở tiền viện này, nữ quyền hậu viện chưa hay gì cả, lúc này Trịnh thị đang cùng mẫu thân tỷ tỷ nói chuyện, đang nói đến bản thân không quản gia, phu nhân anh quốc công yêu quý đối xử với nàng giống như với khuê nữ, thì nghe thấy trong buồng có tiếng gấp gấp gấp gấp. Trịnh thị thuận thực đứng lên, chân không ngừng hướng đến trong buồng. Các nữ quyền cũng theo vào sau lưng, thì thấy một tiểu cô nương xinh đẹp, đang ngo ngắc ngồi ở trên giường, ôm chân dụi mắt, còn lấy chân xoa xoa mặt nhỏ, mắt thấy Trịnh thị lại đây, bèn theo thói quen híp mắt giang tay ra muốn ôm.

Trịnh thị vô cùng thuận thực ôm tiểu cô nương này vào lòng, đặt ở một bên.

Cho dù là phu quân Tề Kiên, hay là cháu gái ngoại A Nguyên, lúc rời giường, đều lười biếng bò bò, chỉ hận không thể chôn vào lòng ngực người khác.

Khi Trịnh thị mặt không đổi sắc kéo A Nguyên đã dán mặt vào lòng ngực mình ra, thì dưới đáng vẻ tựa như muốn rút cầm của mẫu thân, tiếp tục dùng khăn lau mặt nhỏ cho A Nguyên, thom vào khuôn mặt nhỏ bé trắng nõn một cái, thấy lúc này Công chúa điện hạ mới vừa lòng mà hừ hừ, liền chải tóc lại cho bé, thấy cung nữ hầu hạ đứng bên dâng trà cho A Nguyên, bé con này nghiêng đầu uốc hai ngụm, rồi lại tiếp tục chui vào lòng nàng, thì rất có kinh nghiệm mà nhỏ giọng nói: “Ta đã bóc rất nhiều vỏ hạt dưa, A Nguyên có muốn ăn không?”

Thân thể nhỏ nhắn mềm như bông vừa động đậy, Trịnh thị liền thấy một đôi mắt sáng lấp lánh, không nhìn được mà nở nụ cười với A Nguyên.

Nữ quyền Trịnh gia chứng kiến đều đã choáng váng.

A Nguyên lại không để bụng.

Trong suy nghĩ của nàng, Trịnh các lão là thầy nàng, Trịnh thị là mẹ nàng, đây đều là trưởng bối, vì sao phải bày ra đáng vẻ công chúa chứ? Lúc này cũng nhoen miệng cười với hai nữ quyền đang không biết dùng vẻ mặt gì để nhìn cảnh này, rồi kéo kéo tay Trịnh thị nhỏ giọng nói: “Đều là thân thích nhà mình, chỉ cần như bình thường là được, bằng không, con làm sao dám đến nữa?”

Đĩ nhiên là Trịnh thị đồng tình, hướng hồ A Nguyên vốn thân thiết với nàng, nàng cũng không cảm thấy có gì không ổn, bèn cười nói với mẫu thân: “A Nguyên mới ngủ dậy, chúng ta cùng ra ngoài hít thở không khí đi.”

Khuê nữ gả vào nhà tốt, đến Công chúa cũng thân quen, như này đương nhiên là chuyện tốt. Hứa phu nhân mẫu thân Trịnh thị lúc này liền gật đầu liên tục, cảm thấy xác thật rằng khuê nữ không có gả sai người, trong lòng thầm niệm thần phật, hận không thể cảm kích Trịnh các lão đến tận trời vì đã mang lại cho Trịnh thị một nhân duyên như vậy. Nhìn lại niềm vui sướng trong lòng, nhẹ nhàng nói với A Nguyên: “Công chúa còn thích gì nữa, cứ nói với chúng ta, ta sẽ cho phòng bếp làm!” nói xong, liền tràn đầy chờ đợi nhìn về rồi rắm của A Nguyên, thấy A Nguyên ừ rừ cụp đuôi, liền nghi hoặc nhìn về phía khuê nữ.

“Đã nhiều ngày sức khỏe A Nguyên không tốt, không ăn đồ bên ngoài.” Cháu gái bị lệnh cưỡng chế phải ăn rau xanh không được ăn thịt, làm Tề Kiên ở nhà mừng rỡ lẫn lộn, Trịnh thị tự nhiên cũng biết, cũng không muốn vạch trần A Nguyên, lúc này liền gian nan mà nói dối.

Tĩnh tĩnh khuê nữ thế nào Hứa phu nhân đương nhiên hiểu rõ, thấy mắt nàng liếc qua chỗ khác, A Nguyên ngẩng đầu nhìn trời, liền biết đại khái là có việc gì khác trong chuyện này, nhưng Trịnh không muốn nói ra, bà cũng không miễn cưỡng, chỉ cười cười, sai người ra ngoài vắt nước trái cây cho A Nguyên uống, rồi bèn đùa giỡn với nhóm nữ quyến, A Nguyên ngồi trong lòng ngực Trịnh thị, nhìn mẹ con Trịnh thị nói chuyện, tự nhiên trong lòng cũng thấy khoan khoái, cười khúc khúc lắng nghe, bỗng nghe thấy phía trước có tiếng la hét ầm ĩ, lát sau liền có một nha đầu vội vàng tiến vào, hành lễ với Hứa phu nhân, gấp gáp nói: “Ngũ cô gia và Nhị gia tranh cãi với nhau, bây giờ Lão thái gia đang trách mắng, Tam lão gia kêu nô tỳ đến đây thỉnh Thái thái đi khuyên nhủ.”

“Sao lại thế?” Hứa phu nhân kinh ngạc, nhú mày hỏi: “cô gia nhà chúng ta được nhất là ôn hòa, làm sao có chuyện tranh cãi với người ta?” Bà vừa nói vừa đứng phắt dậy, thấy nha đầu này áp úng, liền rùng mình, cao giọng nói: “Người nói!”

“Do, do Nhị gia muốn tặng thiệp cho cô gia.” Từ trước đến nay phải khai báo chuyện như này đều thật khổ sở, nha đầu này cũng sắp khóc rồi, nói nhanh: “Nô tỳ không nghe rõ lắm, có điều tựa hồ là như vậy...”

“Cái gì?!” Trịnh thị còn đang ngờ ngác mà ôm A Nguyên cũng ngây ngốc phản ứng không kịp trong lòng, thì Hứa phu nhân đã tức giận đến muốn bốc khói. Bà vắt và lăm mới có được một con rể vừa lòng như thế, còn chưa vui chán đâu, vậy mà đã bị đâm một dao sau lưng, không những thế còn là người một nhà của mình, bèn thét chói tai một tiếng, trên gương mặt hiện từ của vị phu nhân này bao phủ sát khí, cùng con dâu con gái cũng vô cùng phần nộ bước nhanh đến tiền viện, vừa đi hai bước quay đầu lại, vẫn thấy tiểu khuê nữ còn bất động như núi ôm công chúa, liền chỉ hận rèn sắt không thành thép mà mắng: “Còn nghĩ cái gì đấy?!”

Nghĩ nữa, đến con rể cũng không còn!

“Phu quân còn chưa xả giận hết thay con dâu, con chờ hần cái xong rồi đi.” Trịnh thị liếc mắt nhìn A Nguyên đột nhiên cười ha hả không ngừng một cái, quyết định trước khi Tề Kiên mắng cho đã mồm, thì mình hăng xuất hiện.

Hứa phu nhân giận run người, chỉ chỉ tay vào Trịnh thị, bu rầu mà dẫn đầu trưởng nữ và con dâu cùng tiến thẳng đến chiến trường.

Trịnh thị và A Nguyên liếc mắt nhìn nhau, cho dù nhụt chí, cũng không nên để Hứa phu nhân chấn phía trước chứ, có phải không?

“Kỳ thật, đi chứng kiến tư thế oai hùng của phu quân, cũng được đấy chứ.” Trịnh thị nhìn dáng vẻ bu rầu của lão nương, liền nói với A Nguyên.

Còn tư thế oai hùng...

A Nguyên bị mợ làm cho mắc ói, nhiệt tình thăm nghĩ cậu sáu nàng chính là một đại cầu hùng, lúc này nể mặt mũi nửa túi hạt dưa, liền hàm súc gật gật đầu, nhảy ra từ lòng ngực Trịnh thị, đi hai bước trên mặt đất, rồi mới kéo Trịnh thị cùng đứng dậy, ngửa đầu nói: “đi thôi!” một đôi mợ cháu ngọc ngà cùng tiêu sái tiến tới tiền viện, đến nơi, liền thấy Hứa phu nhân vốn đến để đánh nhau lại ngay ngốc đứng cách đó không xa, xa hơn nữa còn truyền tới tiếng quát mắng mười phần hung bạo của Trịnh các lão.

A Nguyên chỉ sợ thiên hạ không loạn nhìn về phía xa xa, thấy ngay về mặt nhà nhả của Tề Kiên lúc này đang đứng phía sau gương mặt đen thui của Trịnh các lão, một chút đáng về cái nhua cũng không có. Nhưng lão su nhà nàng đứng trước, hiện giờ tức giận đến run rẩy cả người, chỉ tay vào một nam nhân cúi đầu quỳ trên mặt đất không nói lời nào mắng: “Nghiệp chướng! Đúng là nghiệp chướng!” Quả là bại hoại từ trong ra ngoài, Trịnh các lão không nghĩ được rằng, cháu nội tốt của ông lại còn có “tiền đồ” như vậy.

Thời trẻ đắc tội tiền để bị giáng chức rồi lại giáng chức, Trịnh các lão thừa nhận bản thân không có thời gian quản giáo con cháu, chỉ là đây cũng không phải là lý do, làm sao mình lại bất hạnh như vậy, gánh loại cháu nội xúi quẩy thế này!

Tĩnh tĩnh Trịnh các lão vốn nghiêm khắc, lúc này chỉ tay vào cháu trai, lạnh lùng mào nói: “Tâm tính của ngươi, vậy mà chỉ biết đi đường ngang ngổ tăt như vậy thôi sao? Gia phong Trịnh gia ta, dạy dỗ ra loại bại hoại như người há?!” Thấy nam nhân này không phục, ông trầm mặc một lát, liền thấp giọng thờ dài: “Thôi, thôi, nếu ngươi đã biết tính toán như vậy, thì rời khỏi Trịnh gia, tự mình tìm đường mà sống cho tốt đi!” Ý tứ trong lời nói, là muốn đuổi cháu trai này rời nhà đi sống một mình, thấy mọi người trong viện đều có chút bất an, còn có người dường như muốn khuyên nhủ, Trịnh các lão lắc đầu nói: “Có thể nghĩ ra ý tưởng như vậy, ta quân cũng không được, chỉ đành nhắm mắt làm ngơ.”

Dứt lời, ông liền thờ dài nói: “Kia cũng là đường muội của ngươi, vậy mà ngươi cũng bỏ được.”

“Cháu cũng vì muốn tốt cho cả nhà.” Nam nhân này liền cãi một câu.

“Đắc tội với người ta, cũng không phải là muội muội người.” Đôi mắt Trịnh các lão trừng lên, nhắc chân đá nam nhân này ngã lăn sang một bên, lạnh giọng quát: “Bản thân muội nữ nhi không tốt, còn muốn người trả nợ thay người?!”

“Phụ thân.” Hứa phu nhân cũng hận không thể đánh chết cháu trai không cùng nhánh này, chỉ là nhìn người kia học máu miệng, biết là Trịnh các lão cực kỳ tức giận rồi, vội vàng tiến lại nói: “Đừng quá tức giận ảnh hưởng sức khỏe.” Nhưng nói cho cùng thì thật hả dạ.

Thời trẻ Trịnh các lão bị giáng chức qan, mấy nhĩ tử trong nhà đều phải nếm đau khổ, đại phòng vì lớn tuổi hơn, lại càng gian nan, bởi vậy Trịnh các lão vẫn luôn áy náy với đích tôn, hiện tại phát đạt, mấy phòng khác đều nhìn mặt Trịnh các lão mà không tranh chấp với đích tôn, một phòng này càng quen thói kiêu căng, không nói đến chuyện hôm nay, mấy tiểu nha đầu kia, cũng đều không để Hứa phu nhân vào trong mắt, nay thấy nam nhân kia quỳ gối trước mặt Trịnh các lão liên tục dập đầu nhận sai, liền sáng khoái, thấy Tề Kiên chỉ cười cười tiến tới nói vào tai Trịnh thị vài câu, thì khề gặt gù.

Mặc kệ là vì cái gì, chỉ với việc chung thủy với Trịnh thị hôm nay, con rể này thực sự không tồi.

“Tổ phụ...” Trịnh thị nghe xong mấy câu Tề Kiên nói, lúc này liền đứng ra, nhỏ giọng nói: “Người để tâm thay cháu gái, đã khiến cháu gái rất vui mừng, chỉ là tuy rằng hôm nay Nhị ca sai rồi, nhưng vẫn là người một nhà, Người tạm tha cho huynh ấy, đừng bắt huynh ấy rời nhà.”

Trịnh các lão ngẩn ra, liếc mắt nhìn Tề Kiên đứng cạnh Trịnh thị một cái, hừ lạnh.

A Nguyên cũng cười hi hi nói: “Hôm nay là ngày đồ nhi bá tử, lại sinh ra chuyện này, không phải khiến người không vui sao? Hôm nay chưa tính, về sau thì thế nào nha?”

Ta cho tiểu tử này? Quả thực là nằm mơ. Chỉ là hiện giờ bắt hắn cắt đi, không chừng lúc Trịnh các lão thấy nhớ, thằng nhãi này này lại vương giả trở về. không bằng cứ để hắn làm vài chuyện ngu xuẩn dưới mí mắt Trịnh các lão, Trịnh các lão mắt sáng như đuốc, từ trước đến nay tin tưởng con cháu nhà mình nên không thêm để ý, hiện giờ biết trong nhà còn có loại ngu xuẩn đến bức này, còn không rọi đèn pha nhìn cho bằng hết sao? Thời gian lâu dài, không kiên nhẫn, thì sẽ có chuyện hay.

Huống chi Trịnh các lão nghiêm khắc như vậy, chỉ sợ lần này, gia pháp có được áp dụng không đây?

Quả nhiên danh bất hư truyền, Trịnh các lão không chỉ nghiêm khắc với ngoài, cháu nội đối diện phạm phải chuyện này cũng sẽ vô tình như gió thu cuốn hết lá vàng, một tấm bản trục... đánh chó đã được mang ra, lưới để lại thể diện gì đó cho cháu trai nữa, chỉ kêu một đám nữ quyến mặt đỏ đi ra ngoài, liền lột quần tên này trước mặt mọi người, tự mình giám sát hunh hang mà đánh cho nó một trận.

Lúc đầu A Nguyên chỉ nghe thấy một trận kêu cha gọi mẹ, cười thầm trong lòng đến run người, vốn muốn nhìn lên, lại bị Tề Kiên khước miệng giật giật che mắt lại lắc lắc đầu không cho nàng nghịch ngợm, đành phải tưởng tượng dựa vào tiếng kêu thê thảm kia.

Trịnh thị lúc này, đang nhìn thiếu nữ tuyệt sắc đang co mình trong góc kia, quay đầu lại nhìn lên Tề Kiên, thấy hắn đã bắt đầu đấu đá với cháu gái muốn làm phản rồi, thì lặng lẽ đến bên cạnh cô gái kia, nhỏ giọng hừ lạnh nói: “Phu quân là của ta!” Thấy thiếu nữ hoảng sợ nhìn qua, nàng nỗ lực nhớ tới dáng vẻ hung thần ác sát của nẫu thân, mà nói với thiếu nữ: “Ta là người rất dễ nói chuyện, chỉ là ai dám lăng nhăng với phu quân ta... ta...” nàng cố lấy dũng khí nói: “Ta sẽ bán người đó!” nói xong, liền cảnh cáo nói: “Ta nói thật, cái gì ta cũng làm được, chỉ có phu quân là không thể cho bất kỳ ai!”

Phu quân của người hung dữ như vậy, tự mình giữ lại đi!

Mỹ nhân này muốn làm thiếp, là để hưởng phúc, không phải để bị quất đánh. Chứng kiến chủ nhân bị Tề Kiên nói cho vài câu đã ghen ghét, còn mặt không đổi sắc mà nhìn người ta bị đánh đến muốn tắt thở, thiếu nữ cũng sợ rồi, lúc này liền vội vàng gặt đầu, càng chui sâu vào trong góc.

Trịnh thị vừa lòng, vẻ mặt sung sướng bước tới bên người Tề Kiên, cười tùm tùm mà không nói lời nào.

Khi Tề Kiên nghịch trộm tay vợ, cộng thêm đấu tranh với nhóc con, thì một hồi gia pháp bị thâm cũng kết thúc. Vài người từ Đại phòng Trịnh gia chạy đến, chỉ khiêng đồ xui xẻo chỉ có thờ vào không có thờ ra đi, sắc mặt Trịnh các lão mới hòa hoãn lại, ông chấp tay nói với A Nguyên: “Đề Công chưa chê cười rồi.” Thấy A Nguyên không để bụng, mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng trong ánh mắt cũng lộ ra vài phần cô đơn, thở dài nói: “Con cháu không có tiền đồ, không người nào có thể kế thừa tài học của lão thần.” thật ra Tề Kiên không tồi, nhưng lại xuất thân từ phủ anh Quốc công, vốn không thể đảm nhận làm đương gia Trịnh gia.

Tề Kiên thây vợ một mối, bên kêu nàng đi ngủ ngơi. Còn A Nguyên đã đánh một giấc, lúc này tinh thần phấn chấn, ghé vào bên tai hắn nhỏ giọng nói: “Lão sư của ta, đang có ý chia nhà sao?”

“Nhìn ra rồi à?” Tề Kiên cười nhàn nhạt, nhẹ giọng nói: “không chia nhà, toàn gia ý vào thân thể của ông, chỉ sợ sau này sẽ đại loạn mà chết.” Thấy A Nguyên gặt đầu, hắn liền tiếp tục nói: “So với sau này bị tấn công tiêu diệt, không bằng hiện tại buông tay, cho dù có quan hệ với ông, có điều cũng không chạm được tới lõi.” Chỉ cần Trịnh các lão không ngã, cho dù Trịnh gia dính vào chuyện gì cũng sẽ không tính là đại sự.

A Nguyên ngoáy ngoáy lỗ tai nhỏ, hừ hừ một tiếng, rồi lẩn một vòng sang bên, nhàn nhả nói: “Làm một nàng công chúa, đối với việc tiền triều gì đó, ta thật sự không hứng thú lắm.” Dưới ánh nhìn khinh thường của Tề Kiên, nàng liền cười hi hi nói: “một công chúa, không thể tùy ý nhúng tay vào tiền triều. Chúng ta chỉ có thể ảnh hưởng nó.” Nữ nhân tham chính, là một chuyện nghiêm túc, dính vào thì sẽ không hay ho gì. Có điều dùng chút lực “không cần thận” mà làm ảnh hưởng đến nó cũng không phải vấn đề to tát.

“Nhị thúc đúng là chinh người ta không biết mỗi là gì.” Khẩu khí này vừa phát ra đã biết ngay là từ Nhị lão thái gia anh Quốc công, Tề Kiên liếc nhìn nhóc con cười đến gian xảo một cái, long tơ trên người chợt dựng đứng cả lên. không nói gì nữa.

Cậu sáu thật sự thiếu kiên nhẫn với nhóc con này, vội vội vàng vàng đưa nhóc con trở về phủ Túc vương. Công chúa điện hạ hết sức vừa lòng sau khi hung mãnh đánh cậu sáu một chút, xe ngựa vừa đến cửa phủ Túc vương liền nhảy nhót về phía hậu viện, thuận tiện buồn chuyện bát quái vài chuyện xưa không thể không nói của mấy phòng của Trịnh gia kia với Túc vương phi. Mới nhảy đến chỗ Túc vương phi, liền thấy ở trong phòng có một mỹ thiếu niên hơi ốm yếu, bước chân dừng lại, có chút đau lòng lôi kéo tay A Dung đang mỉm cười hỏi: “Bệnh huynh còn chưa khỏi, sao không nghỉ ngơi?”

Vốn mặt mày A Dung túm, hiện giờ bị bệnh, gương mặt và đôi môi đều có chút tái nhợt, người cũng lộ ra vẻ suy yếu, nhưng lại tỏa ra một loại mỹ cảm mong manh, chỉ là mỹ cảm này làm ruột gan của A Nguyên cũng đau, vuốt bàn tay hơi lạnh của hắn, A Nguyên liền rũ đầu nhỏ giọng nói: “Đều do ta tùy hứng.” Nàng cũng là được A Dung chăm sóc đến tùy hứng, chỉ vì một chút chuyện này đã làm âm thầm không ngừng, hiện tại cực kỳ hối hận.

“Cũng là người ăn ngũ cốc hoa màu, sao lại không có lúc bị bệnh chứ?” A Dung nghiêng đầu khụ một tiếng, thấy A Nguyên còn có chút ủ rũ, liền từ từ cười nói: “Có điều được Điện hạ đau lòng thay ta, ta cũng cảm thấy vui mừng.” nói xong, liền ôn nhu nói: “Nghe nói hôm nay điện hạ đến Trịnh phủ?” Thấy A Nguyên dựa vào người mình, dù trong lòng vui vẻ, lại vẫn nhẹ giọng nói: “Cách xa chút, đừng để lây bệnh cho người.”

“Ta nguyện ý bị bệnh.” A Nguyên dụi dụi vào người A Dung, lát sau, chậm rãi nói: “Hoàng bá phụ bảo ta đi theo lão sư học tập, về sau cũng có điều kiện xuất cung, không cần thường xuyên bị vây hãm trong cung.”

“Trịnh các lão làm người chính trực, như này rất tốt.” A Dung dừng một chút, thấy A Nguyên yên lặng gật đầu, không biết vì sao đột nhiên thấy có chỗ không đúng, một khắc sau khóe mắt gật gật, lồng ngực có chút ngột ngạt khó thở, nhủ thầm nói: “Nhưng mà, đây là có ý muốn người cùng học tập với tiểu bối Trịnh phủ đúng không?” Thảo nào, khi hắn ở nhà, đã có linh cảm không tốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71

Về mặt A Dung thực sự không ổn, A Nguyên nghi ngờ mà nhìn sang hắn, thấy sắc mặt thiếu niên này càng thêm tái nhợt, lòng liền rất khó chịu, vội vàng mò mẫm trên mặt bàn, thấy một bát canh nấm tuyết âm áp, thì cầm lấy dúi vào tay A Dung, miệng vội vàng nói: “Uống chút nước đường đi, cho đỡ khát.”

Vừa nói, cái mũi nhỏ ngửi thấy hương vị ngọt ngào, liền thêm thường nuốt nước miếng cái ực.

Trong lòng A Dung xoay chuyển vòng vòng một hồi, cúi đầu thì thấy đôi mắt A Nguyên mở to sáng ngời nhìn mình, nhất thời cảm thấy nổi phiền muộn của mình bay biến đi đâu mất, cứ tưởng hắn giữ gìn nhiều năm như vậy, chỉ là dựa mỗi vào tâm ý của chính mình, không liên quan gì đến A Nguyên. Cho dù sau này như thế nào, hiện giờ người thân cận nhất với A Nguyên không phải là hắn sao? Huống chi, sau này nhiều thiếu niên bên ngoài như vậy, hắn sao có thể phòng được hết đây? Bởi vậy lúc này hắn chỉ nở nụ cười, bưng bát nước đường lên, thấy A Nguyên chớp chớp miệng nhỏ, thì không khỏi múc một thìa từ trong bát, đặt cạnh miệng A Nguyên, cười nói: “A Nguyên ném thử trước đi.”

A Nguyên cúi đầu sờ sờ bụng mình, lòng thật đau khổ.

Ăn, hay không ăn, quả là một sự lựa chọn khó khăn.

“một chút thôi, cũng không tính là gì.” A Dung biết hiện tại A Nguyên đang lập chí làm bé ngoan, không dám tự mình ăn điểm tâm, nên cười ôn hòa nói.

“Vậy thì, được.” A Nguyên đã sớm thêm đến không chịu nổi rồi, thấy A Dung cũng không thành vấn đề, tức khắc uống ừng ực một ngụm nước đường lớn, cười toe toét hạnh phúc, mắt híp lại không nhìn được gì nữa.

A Dung thích nhìn dáng vẻ A Nguyên như vậy khi ở cùng mình, lúc này chỉ cười cười, lại đút cho A Nguyên mấy thìa nữa, đến khi Túc vương phi ngồi bên mỉm cười mở miệng nói: “Được rồi, được rồi,” mới mặt không đôi sắc uống hết chỗ dư còn lại, cảm thấy cơ thể thoải mái hơn rất nhiều, mà thấy A Nguyên cũng được ăn uống no đủ tự giác rúc vào lòng mình, tức khắc ôm bé con này, nghĩ ngợi một chút, hơi gian xảo nói: “Nếu mới bắt đầu học tập, viết chữ không tốt từ trước thì phải làm thế nào đây? Suy cho cùng thì Trịnh các lão cũng là triều thần, không thể lúc nào đi làm phiền ông ấy. Huống chi...” hắn cúi đầu, thấy A Nguyên ngửa đầu chăm chú nhìn mình, mỉm cười, tiếp lời: “Nếu để người khác biết chữ viết A Nguyên không tốt, không phải sẽ bị chê cười sao?”

A Nguyên cũng ngẫm, nhớ tới bảng chữ mẫu Trịnh các lão đưa cho mình, cảm thấy A Dung nói quá đúng.

“Ta nhớ rõ là người viết chữ đẹp lắm.” Túc vương phi chợt nhớ ra, thấy A Dung ngồi đối diện mình, liền vỗ tay cười nói: “một chuyện không phiền nhị chủ, một khi đã vậy, nhóc con này sẽ giao cho người, nếu người không chê phiền, thì cứ qua đây dạy dỗ nó.”

A Dung cười, cúi đầu nhìn A Nguyên, quả nhiên thấy hai mắt bé con này sáng rực lên, còn có vài phần chờ đợi mà nhìn mình.

A Nguyên cũng không nói rõ ra được cảm giác có thể được A Dung dạy viết chữ là gì, chỉ cảm thấy lòng tràn đầy vui mừng, có thể ở bên người này, chỉ cần nghĩ thôi cũng thấy mát lòng, nhưng không chịu biểu đạt ra ngoài như vậy, khẩu thị tâm phi nói: “Thôi thôi, nhất thời không tìm được ai khác, bốn cùng đành cố vậy.” Dứt lời còn thở dài thườn thượt, mắt lại lén lén lút lút mà nhìn trộm sắc mặt A Dung, thấy đôi mắt cười của thiếu niên này cong lên

đẹp như trăng sáng, biết trong lòng hắn cũng nguyện ý, liền chôn mặt mình vào trong vạt áo của hắn, không nhịn được khẽ mỉm cười.

“Hôm trước đến nhà Trịnh các lão, có gặp được nhiều người không?” A Dung xấu xa không chút dấu vết mà đi tra xét tình địch, hắn nhớ rõ biết rõ, là Trịnh gia có mấy tên xấp xỉ tuổi A Nguyên, còn có một nam hài rất lanh lợi nữa.

“Trừ việc có náo loạn một trận, thì cũng không có gì khác.” A Nguyên thích Trịnh các lão, A Nguyên cũng rất thích Trịnh thị. Chỉ là những người Trịnh gia khác, công chúa điện hạ cứ nhớ tới là lại thấy phiền, lúc này liền không kiên nhẫn mà phát tay nói: “Miễn bàn, không lại khiến ta bực mình.”

“Nếu bực mình, ta sẽ xả giận thay muội.” A Dung cười cười sờ đầu A Nguyên, nghe thấy nàng lải nhải bên tai mình chút lời nói trẻ con, vậy mà lòng không thấy phiền chán chút nào, chỉ đến khi hắn trầm giọng ho khan mới lùi đầu ra.

A Nguyên thấy dáng vẻ này của hắn, đau lòng không chịu nổi, càng lượn quanh hắn nhiều hơn.

không ai biết ở bên ngoài phòng, đang có một đôi thiếu niên đang đứng yên lặng nhìn. Trên khuôn mặt Phụng Khanh thoáng ý cười, hiển nhiên rất vừa lòng với tâm ý A Dung. Nhưng còn Phụng Đường, thật ra nụ cười trên mặt lại âm u bất định, thấy muội muội ngốc nhà mình chui đầu vô lưới, uốn éo chui vào trong lồng ngực A Dung, chỉ cần chặt răng, nhỏ giọng nói: “Nha đầu thói thực sự không có tiền đồ gì cả!” A Nguyên cư xử với người khác, kỳ thật cũng rất lạnh nhạt, bằng không dựa vào sự dạy dỗ của phu Túc vương và Hoàng thượng, thường ngày bao nhiêu nam hài tới tới lui lui không đếm được, A Nguyên lại chẳng để tâm đến ai, trừ người thân, vậy mà chỉ có A Dung mới có thể thân thiết với nàng đến vậy.

“A Nguyên hiểu rõ mà, nếu không phải chân thành với con bé, làm sao nó thân cận như vậy được.” Nếu quen biết có mục đích, A Nguyên dường như có trực giác vô cùng nhạy bén, chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn ra.

“Tuổi hắn cũng không nhỏ nữa.” Phụng Đường vẫn có chút không muốn, nhưng thấy muội muội vui vẻ, cũng nhẫn nhịn. Nghiêng đầu thấy vẻ mặt ôn nhu của Phụng Khanh, khỏe miệng liền gật gật, vẫn nuốt lời định nói xuống, nhìn như lơ đãng hỏi: “Hôm kia Hoàng bá phụ tìm đại ca, nghe nói là muốn thăng tước vị cho đại ca?” Phụng Khanh phong Khanh Quận vương, ngay từ đầu Hoàng thượng đã nhìn mấy năm rồi, hiện tại thấy Thái hậu đã hòa hoãn với Phụng Khanh, liền nghĩ thừa dịp Phụng Khanh sắp đại hôn sẽ thăng tước vị, chỉ lấy thân phận thế tử Túc Thân vương của Phụng Đường, “sao huynh có thể kém hơn đệ”, để Phụng Khanh cũng được hưởng tước vị Thân vương.

“Ta đã từ chối.” Phụng Khanh ôn nhu nhìn mẫu thân và muội muội tòng phòng, thấy hai nữ nhân ngốc này vẫn vỗ tay nói đùa với A Dung, vô cùng nhàn nhã, liền chậm rãi nói: “một nhà hai thân vương, hiện tại dưới triều Hoàng bá phụ thì vẫn tốt, nếu sau này Thái tử lên ngôi, cho dù rộng rãi với chúng ta, vẫn phải tránh hiềm nghi, đừng khiến người khác kiêng kỵ, có phải không?” Dưới gối Túc vương có hai vị Thân vương, dù là tôn thất cũng nắm cường quyền, Phụng Khanh đương nhiên không ngốc đến mức coi trọng một chút hư danh trước mắt, mà làm cho tương lai quý phu Túc vương không được yên ổn.

nói tới đây, Phụng Khanh liền thấy Phụng Đường dùng ánh mắt khó diễn tả nhìn mình, cảm thấy là đệ đệ áy náy, thì lắc đầu cười nói: “Quận vương là tốt quá rồi, huống chi, sau này nếu ta nghèo túng, đệ cũng không khoanh tay đứng nhìn đâu nhỉ?”

“Đương nhiên sẽ không.” Từ lúc Phụng Đường trở về, trong mắt thỉnh thoảng hiện một mờ mịt, thế nhưng sau những lời Phụng Khanh nói thì mấy mảnh tối tăm đó biến mất không còn bóng dáng, lòng chợt thấy rộng mở thông suốt, nở nụ cười trong sáng nói: “Chúng ta là huynh đệ ruột thịt!” hắn nhấn mạnh bốn chữ này, rồi ngẩng cao đầu nói: “Vĩnh viễn cũng không thay đổi!”

“Tất nhiên rồi.” Phụng Khanh lòng tự nhủ không phải vừa về vương phủ là đã quán lấy nhau rồi sao, nhưng thấy đệ đệ hiếm có lúc trầm trọng tốt, không muốn phá vỡ, mỉm cười hỏi: “Đợt này cùng đi ra bên ngoài với Trịnh vương có tiến bộ gì không?” Trịnh vương là đệ đệ ruột của Thái tử, con trai thứ hai của Hoàng hậu, là người thập phần nghiêm túc hướng nội, trước nay giao tình rất tốt với Phụng Đường, hiện tại lại cùng đi ra ngoài, nên càng thêm thân thiết, quả nhiên thấy Phụng Đường nghe xong gật đầu, hắn liền cười nói: “Trong kinh còn đang nói tới hi sự của hắn đây.”

“Việc hắn cưới kẻ vương phi* sao?” Phụng Đường bèn nhíu mày, nhưng mà nghĩ tới rốt cuộc cũng không liên quan gì lớn đến mình, liền lắc đầu nói: “Tuy đệ thân với Trịnh vương, nhưng không dám dõng dạt huynh, người được chọn làm kẻ vương phi này, chúng ta chớ có kết luận vội.” Gặp Phụng Khanh khó hiểu, hắn do dự trong chốc lát, rồi thấp giọng nói: “Trong phủ Trịnh vương đang có một thứ phi rất được sủng ái, thường ngày được Trịnh vương vô cùng bảo vệ, không bị thị tước ra bên ngoài, đến Hoàng hậu nương cũng không hay biết gì. hiện tại đây là lúc Trịnh vương rất dễ bụng thứ phi này, đúng thật cô nương nhà ai gả đến sẽ phải chịu xui xẻo rồi.”

“nói thế nào cũng sẽ không sủng thiếp diệt thế chứ.” Nếu thực sự có một ngày như vậy, Hoàng hậu chắc chắn sẽ xử lý Trịnh vương ngay lập tức.

“Có lẽ sẽ không có chuyện vậy đâu.” Phụng Đường nhàn nhạt nói: “Đệ đã thấy thứ phi kia một lần, là người thật thà, bằng không Trịnh vương phi hỏi xưa trước khi mất cũng sẽ không đến mức không bắt thóp được gì. Huống chi Trịnh vương cũng là người quy củ, chuyện nên giữ thể diện, sẽ giữ.” Chính thất được yêu thích, thiếp thất được sủng ái, chỉ cần cân không rối loạn tôn ti chính, thứ, thì đều là việc bình thường, nói chung sẽ không bị đề ý, nhưng mà chứng kiến phu thê Túc vương dốc hết lòng yêu thương nhau, còn có thanh mai trúc mã Tề Nhã của mình, Phụng Đường luôn cảm thấy nhân duyên như vậy thật không thoải mái, lúc này liền lắc đầu nói: “Tội gì phải đi làm cảnh.”

Kẻ vương phi: Trịnh vương đã từng có vương phi, nhưng vương phi này đã mất, nên khi lấy vợ lần nữa thì được tính là vợ lẽ.

“Đệ đừng không tin, sắp xếp như vậy là việc phần lớn các cô nương đều phải làm.” Phụng Đường hiểu rõ về chuyện này hơn, tự nhiên minh bạch ý Phụng Đường, bèn lắc đầu cười nói: “Chính phi Trịnh vương, tuy là vợ kế, nhưng từ trước đến nay Trịnh vương vẫn chưa có con trai con gái dòng chính, đây cũng không khác vợ cả là bao, nào không hưởng chút ý?” hắn thở dài nói: “Như nhà chúng ta có thể có được bao nhiêu đây? Cứ làm những gì ta muốn, là tốt rồi.” Trong lòng hắn đã có người khiến hắn nguyện ý chung sống cả đời, tự nhiên nguyện ý nhất sinh nhất thế nhất song nhân*, chỉ là dựa vào cái gì mà yêu cầu những người khác cũng phải thế đây?

Nhất sinh nhất thế nhất song nhân: "Thiên nhược thiên tâm thiên bản khổ, nhất sinh nhất thế nhất song nhân". Dịch nghĩa: "Ngàn kiếm ngàn tìm muôn ngàn khổ, một đời một kiếp một đời người".

"Là lỗi của đệ." Phụng Đường nhíu mày nói: "Trịnh vương cũng đã từng nói sẽ không bạc đãi chính thất, chỉ là..."

"nói cho cùng thì đáng thương thay cô nương kia." Phụng Khanh thở dài nói.

"Đệ cũng từng khuyên Trịnh vương, đưa thứ phi kia lên làm chính thất là xong rồi, có điều đệ thấy ý của Trịnh vương là không muốn đỡ thiếp là thế." đã làm thiếp, lại lên làm chính thất, nhà bình thường thì thật ra tùy ý thế nào cũng được, chỉ là một hoàng tử như Trịnh vương, liền rất không hay.

"Thôi, chớ nói tiếp làm gì, tóm lại cũng không phải là chuyện của nhà chúng ta." Cười chính phi, cũng là một loại thủ đoạn liên hôn, chính phi Trịnh vương cũng là một loại thế chính trị không nhỏ, làm sao có thể cứ như vậy mà phê đi được?

Phụng Đường ngẫm nghĩ cẩn thận, rồi gật gật đầu, lại cùng tán gẫu một chút với Phụng Khanh, lúc này mới quay đầu định rời đi. Chỉ là nghe thấy tiếng cười của A Dung truyền ra, hẳn nhìn không được, trầm giọng ho khụ khụ một tiếng, dưới ánh mắt cười cười của Phụng Khanh mà vén màn lên tiến vào phòng, liền thấy lúc này cặp móng vuốt của A Nguyên đang giơ trò trên người A Dung, thật sự khiến con mắt không đành lòng nhìn, sắc mặt biến cả thành màu đen, nhưng vẫn nhìn lại được, chỉ ngoắc ngoắc tay với A Nguyên nói: "Muội muội." Thấy A Nguyên không tình nguyện mà buông A Dung đang cười tùm tùm ra, uốn uốn éo éo mà lượn đến trước mặt mình, Phụng Đường không khỏi đưa tay sờ sờ khuôn mặt của mình.

Khuôn mặt này, cũng thực tuấn mỹ, tuy rằng không tuyệt trần như A Dung, nhưng chịu cái vẻ mặt của muội muội như vậy, đúng thật khiến thế tử bốc hỏa.

"thật là nhóc con không có lương tâm." Hai lỗ mũi Phụng Đường đều nhả khói, nhắc A Nguyên lên, thấy nàng cười ha hả uốn éo vặn vẹo, con giận cũng bay mất, bất đắc dĩ cười nói: "Nhị ca đối với muội không tốt sao? Sao ta lại thấy, ta lại không bằng A Dung vậy?"

"Như nhau, như nhau." A Nguyên bị nâng lên cao, cảm thấy rất thú vị, lắc lắc người nhõ nhõ một chút, hai mắt sáng lấp lánh mà nói: "Cao thêm chút nữa, cao thêm chút nữa."

"Đừng làm nó ngã." Lúc Túc vương phi thấy hai huynh muội này chuẩn bị bày ra trò chơi ném muội muội, lập tức có chút lo lắng, thấy nhóc con còn vui vẻ đến mức kêu hú hú, liền thực sâu bì nói: "Tình tình lại còn như vậy, làm sao không thể thực nữ một chút chứ?" nói xong, nhớ tới dáng vẻ đoan trang chừng mực của các tiểu thư nhà khác mà mình đã từng chứng kiến qua, bẻ tay nói: "Đều do các con cung chiều."

Phụng Khanh mỉm cười tiến vào, liền nghe được một câu như vậy, khoe miệng gật gật, không đành lòng nói tình tình muội muội quả thực giống mẫu phi như đúc, nhưng mà thấy Túc vương phi dù lấy tám giá nên cấm xung quanh cũng không rơi vào bản thân được, cũng liền cảm thấy bất đắc dĩ, lắc đầu nói: "Mới kêu muội muội ăn uống điều độ hiện giờ nẫu thân lại muốn con bé thực nữ, không phải là khiến nó thờ không nổi sao?" Thấy A Nguyên rời từ trên không trung xuống, được Phụng Đường vững vàng tiếp lấy, rồi ghé vào trong lồng ngực huynh trưởng cười hi hi không ngừng, liền nhìn Túc vương phi cười nói: "Hay là mẫu thân chột dạ?"

Đúng thật là Túc vương phi đang chột dạ.

Nàng cũng cảm thấy khuê nữ nhà mình và bản thân năm xưa tuy quá trình khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kỳ diệu, đều khiến người khác phải đau đầu, chỉ là tuyệt đối không thể thừa nhận cái này được được, bằng không về sau làm sao sẽ diện trước mặt nhi nữ được? Bên ngoài mạnh mẽ trong yếu nói: "Con trưởng thành rồi, muốn lên mặt rồi phải không?! Được được được, ta không quản con được, đợi đến khi phụ vương con về rồi, sẽ bảo ông ý nói chuyện với con." nói xong, thấy khoe miệng Phụng Khanh nhếch lên, muốn nói tiếp gì đó, liền lập tức ôm đầu đau khổ nói: "Đau đầu quá." Dứt lời, liền để nha đầu đang nhìn cười đỡ lấy thoãn thoãn rời đi.

Chỉ bằng một câu nói địa ca đã tiến lão nương đi, A Nguyên quả thực cực kỳ bội phục, đôi mắt sáng lấp lánh sung bái nhìn về Phụng Khanh.

Phụng Khanh lại chỉ cười, thấy Phụng Đường hạ quyết tâm không để A Nguyên ra chỗ A Dung nữa, liền mặc hấn ngồi cách đó không xa trêu chọc muội muội, còn mình ngồi cạnh A Dung, thấp giọng cười nói: "Ta thấy là, sau này ngươi sẽ phải chịu khổ rồi."

"đã là trân bảo, sao có thể có được dễ dàng?" A Dung lại không để bụng, hướng chi tâm tính Phụng Đường hẳn đã sớm biết, tuy rằng cứng nhắc, nhưng lại rất khác khi ở bên người thân thiết, hiện tại sáng khoái thể diện chút lòng dạ hẹp hòi của bản thân, cũng có nghĩa thân cận với A Dung, nhớ tới đủ loại khảo nghiệm khi cha mình Thành Dương bá cưới mẫu thân, A Dung cảm thấy những thứ tước mắt này thực không đáng nhắc tới, bèn cười cười, chỉ thấp giọng hỏi: "Hoàng thượng quả nhiên muốn tấn ngươi làm Thân vương?"

"Ừm." Phụng Khanh cười, cảm kích mà nói: "Một người nghĩ ra được tâm tư Hoàng thượng, bằng không bỗng nhiên hỏi ta, ta cũng không biết đáp lại như thế nào." Đột nhiên bánh bao có nhân từ trên trời rơi xuống, ai có thể phản ứng ngay được?

"Mấy ngày nay, Hoàng thượng nhắc tới ngươi mấy lần trước mặt Thái hậu, ta liền cảm thấy không tốt." A Dung cup mặt, trầm giọng nói: "Thân vương, Quận vương tuy chỉ kém một bậc, nhưng lại là việc lấy mạng người."

Nghe tiếng cười của Phụng Khanh bên cạnh mình, hẳn cũng cười, vẻ giao hoạt lộ ra trong đôi mắt, nói: "Ta nói rồi, tước vị Thân vương này, bạc quan trọng ở chỗ nào? Hơn một ngàn lượng một năm, không chừng là góp chung cả mạng vào." Bỗng lộc Thân vương một năm nhiều hơn Quận vương một ngàn lượng, ngày đó Phụng Khanh từ chối Hoàng thượng, Hoàng thượng liền cảm thấy Phụng Khanh thật thà khiến người khác đau lòng, lại thưởng Phụng Khanh một cái hoàng trang thật lớn làm bồi thưởng, cũng có ý thêm vinh dự cho đại hôn sắp tới của Phụng Khanh, một tiền đồ, một hoàng trang này, không biết bằng bao nhiêu bổng lộc của Thân vương nữa.

Những chủ nhân đứng đầu trong cung lại đều cảm thấy Phụng Khanh hiểu chuyện, không nhân sủng ái của Hoàng bá phụ mà sinh kiêu, đây mới là tiện nghi lớn.

“Lặng lẹm làm giàu, mới là đạo làm thần.” Ngón tay thon dài của A Dung gõ trên mặt bàn, nhẹ giọng nói.

“Người khéo đùa đây như vậy, về sau ta cũng không cần lo lắng thay A Nguyên.” Phụng Khanh liền cười chế nhạo nói: “Chỉ là ta có ba tên đệ đệ, người cứ cẩn thận.”

“Điện hạ cứ lo hôn sự của mình viên mãn cái đã, rồi hãy nói ta.” A Dung mặt không đổi sắc nói.

nói chuyện với A Dung, Phụng Khanh luôn rất vui vẻ, đó là đầu võ mồm cũng cảm thấy lòng nhẹ nhàng, lúc này cũng không giận, chỉ cười tủm tỉm mà nói: “Người yên tâm, bốn vương đẳng hoàng thân trang lên trước mặt Di sáu, Dượng sáu lại muốn ngáng chân, thì cũng không phải sợ.” Khuê nữ nhà ai cũng là bảo bối, Trương Như Vân là trưởng nữ của cha mẹ, bởi vậy Phụng Khanh thực không dễ dàng khiến lão Thái son tương lai nhả ra được, nhưng lúc này đây, hắn sẽ đi lối tắt, đổi chân tâm của mình lấy chút hảo cảm của di, dâng toàn bộ nhà cửa, tình cảm chân thành lên cho thể tử, làm đi mềm lòng, cũng mặc kệ dượng dậm chân thế nào, hàm súc gặt đầu đồng ý đại hôn.

So với Phụng Đường gãy giữa trong tay anh Quốc công có thể coi là còn mạnh hơn gấp trăm lần.

Nghĩ đến dáng vẻ hiện tại của Phụng Đường bị anh Quốc công nhào nặn đến không còn sức lực, Phụng Khanh tuy là huynh trưởng, vẫn có chút không phúc hậu mà vui sướng khi người gặp họa.

Mặc dù A Nguyên đang cười đùa khoe mẽ với Nhị ca, nhưng một đôi mắt thỉnh thoảng vẫn hướng về phía A Dung và Phụng Khanh, thấy đôi thiếu niên túm tụm nhau cười rộ lên, không khỏi ngứa ngáy trong lòng, nhưng mà thấy tay Phụng Đường thủ sẵn mình, mắt đảo một vòng, liền xấu xa cười trộm một tiếng, ghé vào bên tai Phụng Đường nhỏ giọng nói: “Hôm kia, muối đi ra ngoài với nhóm biểu tỷ.” Thấy sóng nước lưu chuyển tràn đầy trong đôi mắt đào hoa của phụng Đường, liền buồn lòng trong lòng, không ngừng cố gắng nói: “Nhã biểu tỷ, gầy.”

“Gầy?” Năm tay Phụng Đường đột nhiên căng thẳng, bình tĩnh lại, liền nhẹ giọng hỏi: “Xảy ra chuyện gì sao?”

“Cái này...” Nhóc con muốn nói lại thôi.

“Chẳng lẽ bị thiệt thòi?” Phụng Đường hí mắt hỏi, nhưng trong lòng đã nhận không được mà tức giận rồi.

Vợ của hắn, là ai dám ăn tôm hùm mặt gấu bắt nạt? Bấm nó!

“Haizz!” Mặt A Nguyên lộ vẻ lo lắng, thở dài nặng nề, thật sự là không nói gì thì hơn.

Thấy dáng vẻ này của nàng, Phụng Đường liền cảm thấy mình đoán đúng rồi, lại thấy A Nguyên không chịu nói, ôn hòa thuyết phục: “Muội chỉ cần nói ai dám sinh sự, yên tâm đi, ta tuyệt sẽ không để người khác biết là muội nói cho ta.” Tề Nhã ôn nhu, chịu thiệt thòi cũng chỉ biết giấu mình, Phụng Đường cực kỳ đau lòng, lập chí lúc này phải làm chủ cho nàng dâu nhà mình.

“Là Nhị ca muốn A Nguyên nói đấy nhé.” A Nguyên cúi đầu lí nhí.

“Ừ.” Phụng Đường cười tươi, cảm thấy mình đặc biệt hòa khí.

“Bởi vì biết sắp thành thân với Nhị ca, phiền muộn trong lòng, ăn không ngon ngủ không yên, cho nên biểu tỷ gầy.” A Nguyên liền buông tay, thấy Phụng Đường sững sốt, buồn lòng cảnh giác mà thả tay mình ra, tức khắc nhảy xuống khỏi đầu gối Nhị ca, lăn ngay một đường tới phía A Dung. Sau khi Phụng Đường xem như kịp phản ứng hiểu ra nhóc con này là đang lừa bịp hắn, liền tức giận đến mặt biến thành màu đen, cắn răng nắn: “Ra đây cho ta!” Ngay lúc này, không đánh nhóc con này, thể tử điện hạ thật sự nuốt không trôi con tức này.

Cũng dám cười nhạo hắn!

A Nguyên nhảy dựng lên, nhảy vào trong lòng A Dung, thấy thiếu niên này bao bọc mình kín như bưng, tức khắc dương dương tự đắc, thò cái đầu ra, dưới nụ cười bắt đắc dĩ của Phụng Khanh, cười hi hi nói với Nhị ca đang nghiêng răng nghiêng lợi: “A Nguyên nhớ nhầm, biểu tỷ là mập, bởi vì mấy ngày Nhị ca không ở trong kinh, tâm trạng biểu tỷ tốt, ăn nhiều hơn chút.” Dứt lời, lại co người nhỏ kêu lên: “Thẹn quá hóa giận, thẹn quá hóa giận.” Đứng là dáng vẻ tiểu nhân đắc chí, hiển nhiên cũng thấy thú vị với cảnh Nhị ca phải ăn khổ trong tay cậu.

“thật là...” Phụng Khanh thấy đệ đệ đã nheo đôi mắt hồ ly lại, tức khắc hiểu là đệ đệ đã viết tên muội muội vào sổ đen, rất muốn nói cho nhóc con biết cái gì gọi là “không muốn chết cũng phải chết”, nhưng mà rốt cuộc cảm thấy huynh muội đại chiến như vậy thú vị hơn, liền cười tủm tỉm mà ngồi một bên, nhìn nhóc con tiếp tục nhảy nhót. Ngược lại, A Dung mắt thấy không tốt rồi, lập tức nghiêng đầu dùng sức mà ho khan vài tiếng, khụ đến mặt đỏ bừng, lúc này mới áy náy nói với Phụng Khanh cứ cười tủm tỉm và Phụng Đường đang không biết suy nghĩ cái gì: “Hôm kia bị phong hàn, không được khỏe lắm, nếu không có việc gì, ta cáo từ trước.”

nói xong, liền đứng dậy, đi đến hướng cửa, thuận tiện ôm nhóc con trong ngực cùng thoát đi.

Vén màn đi ra ngoài, A Dung chạy như bay, chỉ kịp lấy A Nguyên vẫn còn cười rất có phong phạm chạy thực mạng, liền nghe thấy phía sau có tiếng thét chói tai của Phụng Đường, vừa quay đầu lại, quả nhiên thấy Phụng Đường đen mặt đuổi tới, trong tay còn xách theo một tấm bản trúc to, hiển nhiên là đã bị muội muội trêu tức không nhẹ, bàn chân bước đi càng thêm như bay.

Loại tiết mục công chúa điện hạ bị đuổi đánh vì chộc giận thế tử đến muốn chết đống lại này quả thực mấy ngày nay ngày nào cũng trình diễn khắp vương phủ, hạ nhân thấy nhiều cũng không can thiệp, dù sao chỉ bằng cấp chân ngắn của công chúa điện hạ, trước nay thế tử đều chưa chạy đuổi nàng bao giờ, càng miễn bàn đến việc bị đánh bản trực. Nếu không phát sinh thảm án, mấy nha đầu sai vặt đều có trách nhiệm riêng phải làm, cũng không để ý quá nhiều, mỗi lần như vậy, chỉ nghe thấy thế tử kêu muốn đánh muốn giết, đằng trước có tiếng cười khanh khách không ngừng, thì đều đồng thời cảm thấy, không hổ là hậu duệ hoàng gia, cách thể hiện tình cảm không giống với người bình thường.

Đương nhiên, Công chúa điện hạ vẫn còn đang đắc ý không thể tưởng tượng được, mấy năm sau, khi nàng có người trong lòng, Nhị ca mang thù sẽ chinh phò mã tương lai của nàng thế nào.

A Dung ôm bé công chúa chạy phía trước, huynh trưởng khổ sở một đường truy đuổi phía sau, sau khi người tới ta đi vài vòng, Phụng Đường đang sắp hết hơi, thì nghe thấy cách đó không xa, có tiếng hô kinh ngạc truyền tới, quay đầu lại, liền thấy Phụng Minh trợn mắt che mắt nhìn hắn, đang muốn nói chuyện, thì thấy Phụng Minh đã vội vàng không ngừng đi về chỗ A Nguyên, dang rộng cánh tay ra phía trước bảo hộ cả A Dung đang lau mồ hôi và nhóc con dương dương tự đắc, lát sau, thốt lời thăm thía với Phụng Đường: “Hoàng đệ, tuy rằng A Nguyên xác thật rất xấu, chỉ là, ta cũng không thể cứ đánh trẻ con như vậy có đúng không? Khoan dừng một chút...” hắn dùng giọng điệu giống như Hoàng thượng để khuyên nhủ.

Tuy rằng hắn vẫn luôn tưởng tượng đến cảnh được đánh nhóc con này.

Có điều, làm huynh trưởng, lòng dạ không phải là nên rộng lớn sao?

Hai huynh muội đang chơi đùa nhìn về mặt thánh khiết của Tử hoàng huynh, đồng thời bất động.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72

“Sao Hoàng huynh lại tới đây?” nói đến cái này, Phụng Đường liền tức. Tề gia có hai nữ nhi, Tề Thiện có hôn ước với Phụng Minh, hắn ta chỉ bị làm khó dễ có một chút, không đau không ngứa, cậu hắn liền cho qua, huống hồ lúc trước Phụng Minh đuổi biểu muội ra khỏi nhà, đã làm mất lòng nam nhân nữ nhân phủ anh Quốc công, hiện giờ ở quý phủ chẳng gặp bất lợi chỗ nào, thấy lúc này mặt mày vị hoàng huynh hồng hào, thì biết hắn quá sướng rồi.

Thế tử điện hạ thì sao? Quả thực giống như con ghê vậy đó, vẫn là cậu ruột kia, lại muốn chinh hắn đến chết mới thôi, hiện giờ Phụng Đường chỉ cần tưởng tượng, cũng thấy đau cả ruột.

Đối diện với ánh mắt bất thiện của Phụng Đường, Thành vương điện hạ cảm thấy có chút không thích hợp, quay đầu lại, nhìn thấy A Nguyên nằm trong ngực A Dung phía sau đang hí mắt nhìn hắn, tức khắc run lên, thu lại vẻ mặt đầy xuân phong đắc ý, nhấp nháy miệng nói: “không phải Nhị hoàng huynh đã trở về sao.Ồ, ờ... Thái tử mở tiệc trong cung Thái tử, nên ta qua đây tìm các đệ.” Đức phi luôn luôn kính cẩn tôn trọng Hoàng hậu, chưa từng vượt rào, bởi vậy hai cung xưa nay hòa thuận, Phụng Minh cũng vô tri vô giác mà xưa nay coi Thái tử và Nhị hoàng tử Trịnh vương như huynh trưởng ruột thịt, hắn làm người lại chân chất sáng khoái, không có dị tâm, thường ngày Thái tử cũng thực quan tâm hắn.

Phụng Đường khẽ nhủ mày.

Lúc hắn và Trịnh vương đi các nơi, xác thật có sinh ra chút sự tình không nhỏ, có điều lo lắng mẫu thân và muội muội sầu lo vì mình, bởi vậy che giấu đi, thật ra đã nói qua với Túc vương, lúc này thấy Thái tử cho mời, chỉ sợ tẩy trần cho Trịnh vương và mình là một mặt, mặt khác, chính là dò hỏi tình trạng lúc đó. Chỉ là từ nhỏ hắn ở trong cung thân thiết với Thái tử Trịnh vương, hơn nữa cũng lo cho việc trong triều, nên chỉ do dự một lát, liền hơi hơi gật đầu, thấp giọng nói với Phụng Khanh: “Đệ đi rất nhanh rồi sẽ về.” Thấy Phụng Khanh gật đầu, hắn liền ngoắc Phụng Minh đang nhìn qua đây nói: “đi thôi.”

“Cùng đi cùng đi.” Mắt thấy Phụng Đường đang định đơn thương độc mã đi, Phụng Minh vội vàng nói: “Thái tử bảo là gia yến bình thường thôi, chúng ta vui vẻ ngồi cùng nhau.” nói xong, liền cười nói: “Ta đã cho người đi gọi Phụng Ngọc, Phụng Khuyết, chúng ta dẫn theo A Nguyên cùng đi thôi.” Thấy A Dung đứng một bên, khuôn mặt tú nữ khiến người khác nhìn mà thoải mái, nghĩ nghĩ quan hệ tiểu tử này với A Nguyên rất tốt, liền có lòng muốn hắn xuất hiện trước mặt Thái tử, cười nói: “A Dung cùng đi đi, bữa tiệc cũng có thanh niên này nhà, người cũng không cần câu nệ.”

“A Dung bị ốm.” Khi A Nguyên được một tuổi, Thái tử cũng có con trai trưởng, vì không có khuê nữ nên tiếc nuôi vô cùng, sự tồn tại của A Nguyên quả thực thỏa mãn toàn bộ tưởng tượng về bé con đáng yêu mềm mại của Thái tử, huống hồ A Nguyên xuất thân tôn thất, lại không phải là mấy muội muội cùng cha khác mẹ gây chướng mắt kia, Thái tử thích không buông tay, tuy rằng đã trưởng thành, kiêng dè hậu cung không thể thường xuyên vào được, nhưng thường ngày tặng đồ Thái hậu không ít đồ ăn, trân bảo, yêu thương A Nguyên như khuê nữ từ nhỏ, bình thường A Nguyên cũng thân thiết với Thái tử, lòng rất vui vẻ, nhưng nhìn thấy sắc mặt A Dung tái nhợt giống như lung lay sắp đổ, liền ôm cổ hắn nhỏ giọng nói.

Phụng Minh ngăn ra, cảm thấy đây là lần đầu tiên bản thân nhìn thấy Ma vương lộ ra dáng vẻ như vậy, có một loại cảm giác khó hiểu trong lòng, nhưng cũng không suy nghĩ sâu xa.

“Ta không sao.” A Dung chỉ cúi đầu, thấy A Nguyên dùng khuôn mặt nhỏ cọ cọ vào mặt mình, ánh mắt nhìn cũng nhu hòa đi, nhẹ giọng nói: “A Nguyên muốn ta đi cùng, ta liền đi.”

“Về nghỉ ngơi cho tốt đã, ta không cần huynh đi với ta.” A Nguyên lại lắc đầu, thấp giọng nói: “Bệnh của huynh tốt lên, lòng ta liền được an ủi, chúng ta lại có thể đi cùng nhau.”

A Dung nghe thấy lời A Nguyên mặt mày cũng giãn ra, miệng ừ một tiếng, rồi mới ôm A Nguyên đến trước mặt Phụng Minh, ôn hòa nói: “thật sự là tông người không dễ chịu, ý tốt của điện hạ, chỉ có thể phụ rồi.”

“Sức khỏe của người quan trọng hơn.” Phụng Minh nhìn người này là đang muốn mình ôm đường muội, nhưng mỹ thiếu niên thỉnh cầu thành khẩn, hẳn thật đúng là có chút không nỡ chối từ, đẹp mã thật đúng là có ích lợi, lúc này đón lấy A Nguyên, thấy A Dung định đi tới chỗ Túc vương phi để chào từ biệt, thì mới đặt A Nguyên đang nhe răng với mình từ tông lồng ngực xuống mặt đất, đi cùng thỉnh an Túc vương phi. Trong lòng A Nguyên hơi mất mát, vừa quay đầu lại lại, liền thấy Phụng Đường đen mặt đứng bên cạnh mình, nở nụ cười có chút dữ tợn về phía mình.

“Nhị ca, muội sai rồi!” một chút xấu hổ cũng không có, nhóc con chỉ chớp mắt đã như chó săn phản chủ, mắt thấy không còn Từ hoàng huynh khuyên giải và A Dung ôm mình trong lòng nữa, lúc này như cá nằm trên thớt, tức khắc lần đến trước mặt Nhị ca mà ôm đùi, ngửa đầu tội nghiệp kêu lên: “Cũng không dám nói linh tinh nữa!”

Chiều chọc chó ghẹo mèo này nhóc con xài nhiều đến nhàm chán rồi, Phụng Đường muốn nhấn tâm không để ý tới, nhưng đứng trước đôi mắt long lanh vô tội kia, lại vẫn mềm lòng, trực bản trong tay hạ hân xuống, chỉ ấn vào giữa trán A Nguyên ôm hận nói: “Còn có lần nữa, quyết không tha người!” Thấy nhóc con này hoan hô được một tấc lại muốn thêm một thước bò lên chân hắn, liền hừ lạnh bẻ nhóc con lên, lạnh nhạt nói: “không có chút khí khái nào!” Đương nhiên, muội muội có khí khái, hẳn cũng không thực sự thích. Trẻ con, không phải nên mềm như bông mà lớn lên sao?

Phụng Khanh cười tủm tỉm mà nhìn đệ đệ khẩu thị tâm phi*, cười lắc đầu.

Khẩu thị tâm phi: nói một đằng nghĩ một nẻo.

Khi hai huynh muội mới đẹp yên được chuyện bát nháo, Phụng Minh cũng đã quay trở lại, A Dung tự mình cáo từ rồi đi về, A Nguyên liền cùng mấy huynh trưởng đi tới cung Thái tử ăn tiệc. Vừa mới vào cung Thái tử, xuống xe ngựa liền thấy có mấy củ cải nhỏ vậy lại quanh đây, sau khi cùng nhau thỉnh an, mấy củ cải nhỏ đều vây quanh A Nguyên, người đang được huynh trưởng bế ở trên cao, vẻ mặt cao ngạo giống hệt như con gà trống nhỏ, toàn bộ ôm đùi Phụng Đường, dùng ánh mắt sùng bái mà nhìn lên, kêu: “cô cô, cô cô!” Thấy vẻ mặt A Nguyên cao thâm khó đoán, chậm rãi vươn tay chỉ xuống dưới, tất cả củ cải đều ngoan ngoãn xếp thành một hàng, đặc biệt có quy củ.

Phụng Khanh vừa nhìn thấy một màn huấn luyện nghiêm chỉnh này, mà muội muội nhà mình lại còn đào dạt đắc ý, quay đầu phụt một tiếng.

Phụng Đường thật không nghĩ tới mới mấy năm ngắn ngủi, muội muội của mình đã thành đại ca đi đầu đám hoàng tôn, bắt đắc dĩ búng A Nguyên một cái, buông nàng xuống, chớp mắt đã thấy nhóc con bị củ cải bao vây.

A Nguyên nhìn theo hướng các huynh trưởng đi, đi bàn chuyện hệ trọng, bản thân liền quay đầu, khụ một tiếng với mấy tiểu tử xấp xỉ tuổi mình nhiệt tình này, nói: “Nghiêm túc chút đi!”

“Vinh Thọ cô cô sao gầy thế?” Có một tiểu tử đẩy hết mấy đệ đệ ra, nghi ngờ hỏi.

Đứa bé này bằng tuổi A Nguyên, là đích trưởng tử của Thái tử, suốt ngày bị A Nguyên bắt nạt, lại đặc biệt thích theo đuôi A Nguyên, hiện tại tốt hơn rồi, lớn chút thì ở trong cung Thái tử vỡ lòng*, nhưng lúc còn nhỏ, khi còn được nuôi dưỡng trong cung Thái hậu, chính là ngày nào cũng đi theo sau mông A Nguyên và Ngũ công chúa làm bộ ba Hồn thể Ma vương. Cảm tình giữa A Nguyên và nó thực không tồi, lúc này liền sờ sờ đầu nó, thấy nó tuy rằng bầu môi, nhưng lại ngoan ngoãn để yên cho mình sờ, thì rất vừa lòng mà nói: “Đương nhiên là vì nhớ Trường Sinh, ăn không ngon ngủ không yên nên mới gầy.”

Vỡ lòng: bắt đầu học chữ.

Đây là trưởng tử của Thái tử, chỉ sợ nó bị thương, bởi vậy Hoàng thượng tự mình ban nữ danh là Trường Sinh, tuy hiện giờ đã có tên, nhưng từ nhỏ A Nguyên đã kêu quen, như thế càng thêm thân thiết.

Ngoại trừ Thái tử phi, A Nguyên và vài người khác thân quen với nó ra, ai gọi nữ danh này sẽ bị Hoàng trưởng tôn trở mặt.

Mặt Hoàng trưởng tôn đỏ lên, có chút không nhịn được vui mừng, cúi đầu đi đi hờn đá dưới chân, vẻ mặt vừa sung sướng vừa ngượng ngùng mà nói: “Trường Sinh, Trường Sinh cũng nhớ Vinh Thọ cô cô.” Nhìn thấy không, trong lòng cô cô, ta là đặc biệt nhất! Vừa nghĩ, Hoàng trưởng tôn Phụng Đường liền liếc mắt khoe khoang với bọn đệ đệ ngu xuẩn ghen tị phía sau kia.

A Nguyên đã sớm nhìn thấy sóng ngầm mãnh liệt giữa các huynh đệ này, chỉ là những thứ này không quan hệ lớn đến mình, nàng làm như không phát hiện, ưỡn cái bụng nhỏ của mình uy nghiêm hỏi: “Các cháu, mấy ngày nay ở trong cung, có làm những chuyện ý nghĩa hay không?”

“Mẫu phi bảo chúng cháu vỡ lòng, tay viết chữ đau quá.” Phụng Đường liền len tới trước mặt A Nguyên, vươn bàn tay nhỏ của mình tỏ khổ với A Nguyên: “cô cô nhìn xem, đều nổi bọt nước rồi.”

“Học tập, cần sự nghiêm túc, càng cần gian khổ.” Tuy rằng bài vở của Công chúa điện hạ cũng chẳng ra sao, có điều hoàn toàn không thể ngăn nàng dùng lời lẽ chính đáng mà giáo huấn mấy cháu trai, thấy mấy củ cải nhỏ lộ vẻ buồn rầu, nàng liền trầm giọng khụ một tiếng nói: “Ta cô cô cũng đang đọc

sách đây, có sao đâu? Thực nhẹ nhàng đó chứ?” Nhớ tới Trịnh các lão vừa đưa cho mình ‘Tam Tự Kinh’, A Nguyên liền đắc ý nói: “không có gì đáng ngại. Đúng rồi, các cháu học đến đâu rồi?” Nếu mình đang học trước, làm cô cô, nàng nguyên ý nói cho mấy nhóc con này một chút cái gì gọi là Mạnh mẫu tam thiên*.

Mạnh mẫu tam thiên:

1. (Nghĩa đen) Mẫu thân ngài dọn nhà ba lần để chọn làng giếng tốt cho Mạnh Tử. (Lần thứ nhất, nhà ở gần nghĩa địa. Lần thứ nhì, nhà ở gần chợ mua bán. Cuối cùng mẹ của Mạnh Tử dọn nhà một lần nữa để ở gần trường học, cho Mạnh Tử hoàn cảnh tốt về giáo dục).

2. (Nghĩa bóng) Việc nào mẹ cũng làm để cho con đời sống tốt.

“Tư trị thông giám*,” Phụng Đăng quay đầu hỏi, “Là tên này sao?”

Tư trị thông giám (chữ Hán: 資治通鑑; Wade-Giles: Tzuchih T'ungchien) là một cuốn biên niên sử quan trọng của Trung Quốc, với tổng cộng 294 thiên và khoảng 3 triệu chữ. Tác giả chính của cuốn sử này là Tư Mã Quang – nhà sử học thời Tống.

“Đúng rồi!” Tất cả mọi người đều thù sâu như núi nói, lại dùng ánh mắt sùng bái nhìn A Nguyên đột nhiên ngẩng đầu không nói, nói: “không hổ là cô cô, thật lợi hại!” Cho nên mới là trường bối, mới cảm thấy nhẹ nhàng.

A Nguyên đột nhiên cúi đầu, không rên một tiếng liền hướng chân đi vào trong.

Nàng thực sự lo lắng phải giao lưu một chút tâm đắc trong quá trình học tập với đám nhóc con này.

Phụng Đăng thấy cô cô đi rồi, vội vàng nhắm mắt hteo đuôi mà đuổi kịp, miệng còn nóng lòng nói: “Hôm nay phụ thân mời vài vị thúc thúc lại đây, thật náo nhiệt.” Nó ghé vào bên tai A Nguyên nhỏ giọng nói: “Tam thúc cũng ở đây, có thúc ấy ở đâu, Trường Sinh liền không được thoải mái.” Phụng Đăng có chút đã tâm nhỏ, không được an phận như Phụng Minh, Thái tử cũng không phải mất mớ, tự nhiên thấy rõ. Hoàng chi Phụng Đăng là trưởng tử Thái tử, có nó ở đây, Thái tử có con nối dõi, địa vị càng thêm vững chắc, khát vọng ngập tràn của Phụng Đăng không có cách nào thực hiện được, nào có chuyện không hận thẳng nhóc này, có người ác ý, sinh hoạt trong cung Phụng Đăng đều thấp phần nhảy bển, vừa nhìn liền biết.

“cô cô cũng thấy phiền.” Thái tử đến cả đường đệ cũng đều mời đến ăn cơm, nếu bỏ qua Phụng Đăng, chỉ sợ ngay ngày hôm sau tiểu tử này đã có thể khóc lóc cáo trạng với Hoàng thượng. Thái tử không muốn Hoàng thượng cảm thấy mình bạc đãi đệ đệ, chẳng màng chán ghét trong lòng, vẫn phải làm ra vẻ huynh đệ chan hòa, cũng mời Phụng Đăng. Nhưng nghĩ đến chuyện này, A Nguyên dừng bước chân lại, quay đầu nhủ thầm nói: “không phải nói là vị này ở nhà làm con rể hiếu thuận sao, sao lại rảnh đến đây?” Cũng không biết được vị cao nhân nào chỉ điểm, Phụng Đăng đang từ oán giận vì bị Hoàng thượng tứ hôn bắt công lại khôi phục tinh thần, làm ra vẻ thân thiện qua lại với nhà Thái thượng tự Thiếu khanh.

Người nhà họ Phụng vốn có vẻ ngoài tốt, tiểu tử này nho nhã lễ độ chút thì rất có phong độ, mới có vài lần đã khiến sui gia vừa lòng, hiện giờ đi lại thực sự là thân mật.

Có điều, trước đây Thái tử có cho mời, Phụng Đăng luôn có lý do thoái thác không tới, vậy mà hôm nay thay đổi thái độ, làm trong lòng A Nguyên hơi kinh ngạc.

Tính tình người này biến hóa quá nhanh, khiến người khác không cách nào tiếp thu được.

Bước đi vào chính điện, A Nguyên thấy Bát công chúa đang ngồi ngay bên Phụng Đăng, tên tiểu tử từ trước đến nay chưa bao giờ kiên nhẫn với muội muội vậy mà còn dẫn Bát công chúa tới, thấy diễn xuất huynh trưởng tốt của thẳng nhãi này, khỏe mặt A Nguyên run rẩy một chút, rồi trở lại như thường. Thấy nàng tiến vào, trên mặt một thanh niên thanh tú mặc phụ sức mình hoàng đang ngồi ghé đầu trên cao không nhìn được mà nở nụ cười tươi, chỉ ôn hòa mà vẫy tay kêu: “A Nguyên lại đây.” Thấy A Nguyên ngửa đầu cười toe toét, không chút nghĩ ngợi mà nhào về phía mình, liền dang tay ra ôm chặt nàng, cười híp mắt hỏi: “Sao lâu như vậy rồi không đến gặp ta?” hãnh đạo mặt cười nói: “Chẳng lẽ không nhớ ta à?” Trước mặt người ngoài hẳn tự xưng “cô”, nhưng ở đây đều là huynh đệ muội muội của hắn, bởi vậy không quá để ý.

“không phải không phải.” A Nguyên như ông cụ non mà nói: “một ngày không gặp, như cách ba thu nha.”

trên mặt Thái tử lộ ra vẻ nửa tin nửa ngờ, nhưng chỉ vuốt khuôn mặt nhỏ của A Nguyên, uy hiếp nói: “Nếu sau này lại không tới gặp ta, ta liền vào cung, làm cho...”hắn cười tủm tỉm mà dấn vào bên lỗ tai A Nguyên cười nói: “Làm cho mỗi ngày A Nguyên đều chỉ có thể được ăn rau xanh.” Đối với diễn cổ như vậy, khi Thái tử phi đến thỉnh an Hoàng hậu đã được nghe nói, cảm thấy cực kỳ thú vị, trở về liền nói cho Thái tử, vị Thái tử điện hạ này chỉ chờ thời cơ cười vào mặt Hoàng muội, nhưng chờ mãi vẫn không thấy, thật sự ghen đến mức quá sức.

A Nguyên làm bộ làm tịch che lại khuôn mặt nhỏ, làm vẻ hoảng sợ.

“Kỹ thuật diễn thật không tồi nha.” Phụng Minh ngồi một bên thấy A Nguyên ngoan ngoãn đáng yêu, liền ngửa mặt lên trời thở dài.

Khác hẳn đáng về hung hãn nghịch ngợm trước mặt hắn.

Bát công chúa đang ngồi cạnh Phụng Đăng, khi thấy Thái tử coi A Nguyên như trân bảo, nhỏ giọng hỏi ầm thực ngày thường của nàng ta, không để ý gì xung quanh nữa, còn đặc biệt lệnh cho cung nhân chuẩn bị đồ ăn mà A Nguyên yêu thích, thì trong lòng cực kỳ ghen ghét. Len lén lôi kéo tay áo Hoàng huynh một chút, nghĩ đến hiện tại còn mang vài phần sứ mệnh trên người, liền nhìn xuống dùng ánh mắt oán độc nhìn về phía A Nguyên, cúi đầu, vuốt tay nải nhỏ đang cầm trong tay.

Phượng Đồng hí mắt nhìn hết thấy, lúc này mỉm cười nói: “A Nguyên còn nhỏ, tâm tình chơi đùa còn quan trọng, sao có thể nghĩ đến việc thân thiết với Hoàng huynh được?” hần cười, dưới ánh mắt khó đoán của Thái tử mà đẩy Bát công chúa ra, cười nói: “Tâm tư Bát Hoàng muội vẫn tí mỉ hơn, hiện tại trời lạnh, không muốn Thái tử bị nhiễm lạnh, bỏ vậy đã cho người chuẩn bị xiêm y ấm áp, cũng là một phần tấm lòng.” nói xong, liền vội quay ra nói với Bát công chúa: “không phải thường ngày ở trong cung Hoàng muội nhắc tới Thái tử mãi sao, đều là huynh muội ruột thịt, sao lại không thân cận được?”

Phượng Ngọc Phượng Khuyết ngồi bên, nghe A Nguyên bị nói xỏ, liền nhin không được, tức khắc muốn nhảy dựng lên đánh hần.

Tấm lòng của Bát Hoàng muội, cô sao phụ được?!” Chỉ là một cái xưng hô đơn giản, trong lúc đó đã phân xa gần rõ rệt giữa A Nguyên và Bát công chúa, về mặt Thái tử, vẫn có thể bày ra vẻ hữu ái đệ muội, cũng không tiếp cái tay nải này, mà ôn hòa để nội giám đứng bên lấy, phân phó người đưa ra đằng sau, xong xuôi mới ôn hòa nói với Bát công chúa: “Muội còn nhỏ, nhớ mấy thứ này, chẳng phải là một lòng sao?” Thấy Bát công chúa cảm giận ngẩng đầu, sao Thái tử lại so đo với một đứa trẻ làm gì, chỉ cúi đầu lau miệng cho A Nguyên, miệng chậm rãi nói: “Đây là một phần tâm ý những năm gần đây của Hoàng muội, cô đương nhiên muốn cất cho kỹ, để mỗi lần nhìn là được vui mừng.”

Đúng là gác xó.

Phượng Đồng được chỉ điểm một chút, có điều mới có mấy ngày, lúc này sắc mặt có chút cứng đờ, càng không nói đến Bát công chúa bên cạnh.

“Có tâm như vậy, có phải trong lòng Thái tử ca ca thấy ấm áp không?” Tròng mắt A Nguyên chuyển một cái, liền cười hi hi hỏi.

“Hồi trước muội tự mình sửa lại cây quạt cho ta, tay bị kim đâm chảy máu, ta chỉ thấy đau lòng, không ấm áp gì cả.” một câu của Thái tử, liền khiến A Nguyên càng nổi bật có tâm hơn Bát công chúa.

Tự mình làm với sai người làm, dĩ nhiên cách biệt.

“Vua nịnh hót!” Bát công chúa thấy Thái tử nói xong, liền cho người đi lấy mấy cây quạt tới, đều do phùng có tiếng làm, mạ vàng ngọc cốt trúc tía, khiến người xem hoa cả mắt, chỉ đưa cho A Nguyên thưởng thức, thì bèn nhỏ giọng chửi.

“Đến vượt hông ngực còn không biết cách làm, chẳng phải còn thô thảm hơn sao?” Phượng Đằng chơi với A Nguyên lâu ngày, bèn miệng lưỡi sắc bén nói.

“Người!” Tỉnh tỉnh Bát công chúa vốn bạo liệt, tức khắc muốn trở mặt, cuối cùng vẫn bị Phượng Đồng toát mồ hôi lạnh kéo lại.

Nhãi con Phượng Đằng này thật đáng ghét, chỉ là nguyên rủa trong lòng còn được, người dám giờ roi lên xem! Hoàng thượng và Thái tử có thể lột da người ra!

Đây chính là hoàng trưởng tôn!

“không biết, Bát Hoàng muội đã làm được gì cho hoàng bá phụ?!” A Nguyên nghiêng đầu cười tùm tùm hỏi, thấy mặt Bát công chúa lộ ra vẻ bức bối, nàng liền chỉ cười nói với Thái tử: “Muội nghe nói, hôm nay trong người Hoàng bá phụ khó chịu, không biết có khỏe không?”

“Nhóc muội đã nói với Mẫu hậu, Mẫu hậu gọi thái y cho Phụ hoàng, có chút thể hư, bây giờ đang điều dưỡng, nhưng tốt hơn rất nhiều rồi.” Tự mình thể hiện hiếu thuận có có là gì? Nhắc nhở Thái tử đi thể hiện sự hiếu thuận, mới có thể khiến trong lòng Thái tử nhớ rõ ân tình này. Huống chi A Nguyên nhìn ra Hoàng thượng không khỏe, lại không khoa trương tỏ vẻ, mà chỉ lên nói với Hoàng hậu, thành ra có vẻ như Hoàng hậu để tâm đến Hoàng thượng. Trong lòng Hoàng thượng cũng cảm nhớ tâm ý của A Nguyên, một mũi tên trúng ba con nhạn lấy lòng được lão đại trong cung này, mới là phong phạm làm việc của A Nguyên.

“Tuổi muội còn nhỏ, không hiểu gì cả, chỉ biết là gặp chuyện thì sẽ mặt dày nói với Hoàng bá nương, vẫn là nhờ Hoàng bá nương để bụng mà.” A Nguyên chui vào lồng ngực phảng phất mùi hương của Thái tử, cười hi hi nói: “nói chuyện này, đề tài không khiến chúng ta thoải mái.” Dứt lời, nàng liền lay cánh tay Thái tử, miệng nhỏ giọng nói: “Tuy không thể ăn thịt, nhưng mấy thứ dùng làm cù gà vịt gì đó, đều mang lên được không, để A Nguyên đỡ thêm nha.” Thấy Phượng Đằng bên cạnh ngày ngày cười kéo kéo tay áo mình, cũng không màng cha để hần còn ở đây, ườn bụng nhỏ chỉ huyên nói: “Đến lúc đó, cháu gấp đồ ăn cho cô cô!”

“Nhất định làm cô cô vừa vừa lòng” Phượng Đằng đặc biệt ngoan ngoãn.

“Hai đứa nhóc con.” Thái tử lau khôe mắt, cười nói: “Thái tử phi đã sớm chuẩn bị đồ các con thích, đến lúc đó các con tự mình đi lấy một bàn, ta cũng không quản được.”

“Hoàng tẩu thật vất vả.” A Nguyên làm bộ làm tịch mà chấp tay thi lễ, rồi ngẩng đầu liền hỏi: “Sao không thấy Hoàng tẩu ạ?”

“Hậu viện còn một số việc.” Thái tử nói qua loa, thấy A Nguyên vẫn nhìn mình, đành bất đắc dĩ nói: “Trong người Tôn lương đệ thấy không khỏe, Thái tử phi ở cạnh chăm sóc.” Thái tử phi chính là đích nữ phủ Trung Tĩnh Hầu danh giá trong kinh, hiền lương thực đức, tuy sinh hạ cho Thái tử hai con trai, lại không cậy sủng mà kiêu, thường ngày vẫn thập phần săn sóc cơ thiếp bên người Thái tử, là một nữ nhân ôn hòa hiền hậu, bởi vậy Thái tử luôn thập phần kính trọng thể tử, cũng nhân Thái tử phi được sủng ái, những phi thiếp khác trong cung Thái tử, hiện giờ mặc dù có người đã sinh hạ con nối dòng, cũng không dám xằng bậy trước mặt Thái tử phi.

Cung Thái tử được Thái tử phi quản lý gọn gang ngăn nắp, nữ nhân bên trong cũng không sinh sự, càng khiến Thái tử yên tâm về hậu viện, hướng tầm mắt về phía trước.

Thái tử cười nhiều thiếp thất như vậy, cũng không phải vì háo sắc, mà phần nhiều vì cân bằng tiền triều, trong lòng A Nguyên vì Thái tử phi bình thân rộng lượng mà tiếc hận, rốt cuộc không muốn nói cái này vào lúc này, liền gật đầu nói: “Như thế, muội sẽ chờ này chờ Hoàng tẩu.”

Nàng thật sự không muốn lại phải nhìn thấy tiết mục tỷ muội chốn hậu cung, trong suy nghĩ của này, mấy màn này thuần túy chỉ để diễn cho người ngoài xem. Chia sẻ một người nam nhân, có thể hòa thuận mới là có vấn đề! Vì sao Đức sinh có thể thân với Hoàng hậu, cũng là vì trước nay Đức phi hoàn toàn không đi tranh sủng, không ngủ với nam nhân của Hoàng hậu, mới khiến Hoàng hậu nhìn bằng con mắt khác.

Có thể nói trong người không thoải mái ngay trước yến hội của Thái tử, người này cũng không phải thứ gì tốt.

Thái tử thấy mặt A Nguyên có chút khó coi, liền cười nói Phụng Hằng: “Nhìn xem, đây là vì mẫu phi con mà giận dữ ta đó.”

“Cô cô thân thiết với phụ thân, mới lộ biểu cảm ra ngoài mặt.” Phụng Hằng có thể làm Hoàng thượng tôn nhiều năm như vậy, cũng không phải là ngồi không, liền ở bên một bên cười hi hi nói.

“Khó lắm mới tới được một lần, lại không được gặp hoàng tẩu, ai lại vui mừng chứ?” A Nguyên liền ngồi xuống bên người Thái tử, buông tay làm vẻ sầu khổ.

Nhưng mà, ánh mắt nàng, trong tiếng cười vui vẻ của Thái tử, hướng lại chỗ thanh niên đang thấp giọng nói chuyện với Phụng Hằng ở cách đó không xa. Thấy ngay trên vẻ mặt đoan chính lạnh lùng của thanh niên này còn ẩn vài phần sát khí, liền nhớ tới gì đó, nhỏ giọng nói với Thái tử: “Trước khi muội xuất cung, chợt nghe nói Hoàng bá nương chỉ hôn cho Nhị Hoàng huynh, lần này Nhị Hoàng huynh trở lại, là vì muốn cưới vợ rồi?” Về mặt nàng thật ra rất bất quá, lại thấy thanh niên kia tựa như cảm giác được phía sau có người đang nhìn mình, bèn quay đầu lại, thấy A Nguyên chợt dạ, mới lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

A Nguyên chớp mắt thật nhanh với Trịnh vương.

Phụng Hằng nhìn một màn thân thiết người khác không chen vào lọt này, khóe mắt gật gật điên cuồng, thế nhưng cảm thấy cho dù là Hoàng thượng, cũng nhìn không nổi với không khí như vậy. Chỉ là nghĩ đến mình biết lẽ qua lại với nhà sui gia làm Hoàng thượng có vài phần vừa lòng với mình, liền gật gao đề nén hận ý trong lòng, cười gượng, đang muốn nói gì đó, lại thấy Bát công chúa bên cạnh, đang dùng ánh mắt ghen ghét hướng về A Nguyên có thể đắc ý trước mấy hoàng huynh mà nhìn, cũng biết trong lòng nàng ta khó chịu với việc A Nguyên chỉ là một nữ nhi tôn thất lại có phân lượng trước mặt Hoàng thượng và Thái tử hơn cả một công chúa chính tông như nàng, liền vội vàng đề nàng ta lại, thấp giọng nói: “Nghĩ đến mẫu phi người đi!”

Giống như nhớ ra cái gì, Bát công chúa đột nhiên chảy nước mắt, quăng tay Phụng Hằng ra một bên, vọt tới trước mặt Thái tử, khóc ròng nói: “Thái tử làm chủ thay muội!”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73

Khi Từ tần còn tranh sủng, tâm sinh kiêu ngạo, ý vào gia thế còn có chút mạnh hơn Hoàng hậu, bởi vậy chưa từng đề Hoàng hậu vào mắt. Khi đó còn có Phụng Hằng bên cạnh nhảy nhót lung tung, Bát công chúa học theo mẫu thân và huynh trưởng, mưu dâm thâm lâu, đối với Hoàng hậu, với Thái tử đều không chút tôn kính.

Trong số các công chúa, Thái tử thấy phiền nhất chính là muội muội ngang ngược kiêu ngạo này, có điều bởi tuổi nàng còn nhỏ, lại còn là nữ nhi, nên không muốn so đo với nàng thôi, thường ngày cũng chỉ coi như người xa lạ, bày ra vẻ huynh muội tình thâm chỉ vì nể mặt Hoàng thượng.

Hiện tại thấy Bát công chúa tuy đang có chuyện cầu người khác, nhưng ý tứ trong đôi mắt lại là “Người không làm theo ý bốn cung thì chính là đồ khổ!” Trong lòng Thái tử có chút khó chịu, nhưng khi cúi đầu xuống, bắt gặp A Nguyên và Phụng Hằng đều cùng ngẩng đầu lên nhìn mình, đôi mắt to đen lấy tràn đầy niềm thân cận, tâm tình của hắn lại tốt lên, liền nở nụ cười nhẹ, nhìn lại khó chịu trong lòng ôn hòa nói: “Có chuyện gì thì Hoàng muội cứ nói với Phụ hoàng, bảo Phụ hoàng làm chủ mới phải.” nói với hắn làm cái rắm gì! Chẳng lẽ một Thái tử, còn có thể chạy theo nói này nói nọ với Hoàng thượng, bảo hắn đi làm chủ thay tần thiếp của phụ hoàng, thương cho thứ mẫu kia sao?

Thế còn ra cái thanh danh gì!

“Hoàng muội cũng có chút nóng vội.” Phụng Hằng vốn bảo Bát công chúa phải kiềm chế, không nghĩ tới nha đầu chết tiết kia lại thiếu kiên nhẫn như vậy, tức khắc mặt méo xệch, thấy mấy huynh đệ xung quanh đều nhìn mình sắc mặt không tốt mấy, vội vàng hướng phía trên cười gượng nói: “Cũng vì hoàn cảnh hiện nay của Từ tần nương nương thật không tốt lắm, Thái tử ngài cũng biết đấy, tình cảm mẫu tử khó nói thành lời mà. Hoàng muội nhìn mẫu thân phải chịu khổ, bản thân muội ấy còn đau khổ hơn nhiều.” Từ tần bị giáng vị, lại thất sủng, bị Hoàng thượng cầm cung, trong cung nàng ta toàn là về tiêu điều.

Nội giám cung nữ trong cung đều là người có mắt nhìn, thấy Từ tần thật sự bị Hoàng thượng ghét bỏ rồi, chỉ là dưới gối còn có Bát công chúa nên mới chưa bị Hoàng thượng biếm vào lãnh cung, bèn bắt đầu không tôn kính vị Từ tần nương nương này. Thủ đoạn trong cung rất nhiều, chỉ bất động thanh sắc cũng có thể khiến người phải chịu thua thiệt. Trong thời gian ngắn ngủi bị tra tấn đủ loại, đến nước tắm cũng không có để dùng, Từ tần có chút hồng rồi. Lại nghe bên ngoài phong thanh người này được sủng ái, người kia được thăng vị phần, đến cung nữ thân cận bên người cũng đã thành tân sủng của

Hoàng thượng, vị này khi còn ở nhà đã bao giờ phải chịu khổ như thế, liền sắp có xu thế phát điên.

Đến chủ nhân như Từ tần cung nhân còn dám hạ cho có lệ, càng không nói tới Bát công chúa chưa từng được Hoàng thượng sủng ái, đến thù hạ nô tài của Bát công chúa cũng bắt đầu không nghe lời, khiến nàng ta chịu khổ không ít, bởi vậy nàng vẫn luôn nghĩ tới đường lui, ít nhất sẽ khá hơn tình trạng hiện nay. Chỉ là hiện tại bên trong hậu cung, Hoàng thượng chỉ để Hoàng hậu định đoạt, tiếng nói của Bát công chúa không có trọng lượng trước Hoàng hậu, Hoàng hậu cũng lười đến nỗi xem một phi tần và một công chúa sống có tốt không, Bát công chúa có khổ mà không nói được, liền vào một ngày chặn đường Phụng Đồng, bảo hắn nghĩ cách cho mình.

Phụng Đồng có thể nghĩ ra được biện pháp gì? Hắn còn không được sủng ái mà!

Chỉ có điều, hiện giờ trong cung Thuận vương điện hạ xuất hiện một vị cao nhân, chuyên chỉ điểm, thật sự mang lại không ít chỗ tốt cho Phụng Đồng, lấy việc này ra hỏi, vị cao nhân kia liền mỉm cười bày cho hắn một kế, làm Phụng Đồng vô bản tán dương không thôi.

Trước mặt tất cả mọi người, bảo Bát công chúa thỉnh cầu Thái tử phi.

Hoàng hậu mong đến ngày Từ tần chịu khổ còn không kịp, còn có sự tín nhiệm của Hoàng thượng, nên đường này đi không thông. Trước kia Bát công chúa toàn làm chuyện ngu xuẩn, đến Thái hậu còn không thích nàng, cũng không thể cầu xin Thái hậu. Bởi vậy phải khóc lóc cầu xin Thái tử phi. Nếu Thái tử phi không chịu giúp, thì phu thê Thái tử vô tình với muội muội, còn nếu đồng ý...

Trong lòng Hoàng hậu sẽ vui vẻ vì Thái tử phi cầu tình cho phi tử của Hoàng thượng sao? Chưa nói tới trở mặt với nhau, chính là tình cảm chán chường sẽ có rạn nứt. Đến lúc đó, Thái tử phi thất sủng trước Hoàng hậu, còn không liên lụy tới Hoàn g trường tôn Phụng Đẳng sao? Hồ nước phải loạn, mới thừa dịp đục nước kéo cò được chứ. Mắt thấy đây là một kế sách vô cùng tốt, lại bị đồng đội ngu như heo Bát công chúa phá hoại mất, Phụng Đẳng tức giận đến thở phào, nhưng trong đầu nảy ra một ý, lại cười xum xoe nói: “Thái tử trăm công ngàn việc, sao có thời gian rảnh rỗi như vậy? Nhưng thật ra thì, Thái tử phi xưa nay luôn yêu thương các Hoàng muội, tất nhiên không nỡ để Hoàng muội đau lòng...”

Há mồm ngậm miệng, đều dính tới Thái tử phi vô tội.

“Ồ...” mắt thấy Thái tử nhẹ nhàng vỗ vào bả vai mình, A Nguyên hiểu bất luận Thái tử nói gì cũng đều không ổn, bèn nhẹ nhàng cười với Phụng Đẳng kiên kỳ ra mặt, nói: “Hồi trước, Tam hoàng huynh còn há mồm ngậm miệng đều là ‘đi’, nay Từ tần nương nương vừa bị giáng vị, huynh liền chuyển thành ‘nương nương’, ta nói Tam hoàng huynh cái này này, tuy rằng xưa nay đưa than sưởi ấm ngày tuyết rơi luôn không dễ dàng gì, chúng ta cũng không trông vào người trăm công ngàn việc như huynh đi phân ưu thay Từ tần nương nương, chỉ là, cũng không thể bỏ đá xuống giếng như vậy chứ?”

“không chừng Từ tần nương nương còn đau lòng vì chuyện này nhiều hơn.” Phụng Đẳng hận hoàng thúc này dám tính kế mẫu thân mình, liền bổ thêm một đao.

Phụng Đồng suốt nửa bị hai đứa nhãi con nói cho ghen không thở nổi, lúc này, nói không ra lời.

“Hoàng muội thương Từ tần như vậy, cũng là có tâm.” Thái tử chỉ mỉm cười sờ đầu hai nhóc con coi như khen thưởng, còn Trịnh vương sắc mặt lạnh lùng khiến Bát công chúa sợ hãi lạnh nhạt nói: “Chỉ là hiện giờ, Từ tần phạm vào quy định trong cung, không trừng phạt, chỉ biết cầu xin, tha cho Từ tần dễ dàng, sau này trong hậu cung, còn có luật lệ đáng nói nào nữa? Từ tần như thế nào, đương nhiên trong lòng Phụ hoàng biết rõ, nay Hoàng muội cầu này cầu kia, không bằng bảo Từ tần an phận thủ thường, tĩnh tâm lại, làm Phụ hoàng vừa lòng, tự nhiên sẽ khoan thứ cho nàng.” hiện tại Trịnh vương làm việc trong Lại bộ, lúc nào cũng rõ ràng minh bạch, há mồm pháp luật ngậm miệng quy củ, Bát công chúa nào dám tranh luận với hắn, chỉ khóc thút thít trước Nhị hoàng huynh xưa nay thẳng như ruột ngựa, không biết phải làm thế nào.

“Hoàng muội khóc thành như vậy, cô vô cùng đau lòng.” Thái tử thấy Phụng Đẳng không nói nữa, mới cười cười, nói: “Hay là, chúc nửa trở lại cùng, chuẩn bị chút ca vũ cho Hoàng muội vui vẻ, đỡ cô đơn?”

Thái tử cũng thật xấu a.

không chỉ không chịu giúp, còn đưa ca vũ cho người ta, Bát công chúa nên khóc hay nên cười đây? A Nguyên nằm trong cánh tay Thái tử, được Thái tử xoa bóp thoải mái đến híp mắt, nhưng trong lòng, vạn phần xác định Thái tử đúng là con trai Hoàng thượng.

Lòng dạ hẹp hòi như vậy quả thực là gene di truyền.

“Khó lắm mới đoàn tụ được một bữa, Hoàng muội như thế, làm chúng ta đều không biết làm sao cho phải.” Phụng Đẳng nhìn thoáng qua Trịnh vương, khoé miệng giật giật, cũng biết con trai Hoàng hậu lúc này mà khi dễ Bát công chúa sẽ khiến người khác lên án, liền cười nhàn nhạt nói: “Bằng không, thỉnh Tam hoàng huynh đưa muội về?”

“Thế sao được?!” Phụng Đồng ngăn ra, tức khắc cự tuyệt.

hắn tới yến tiệc của Thái tử, bàn đến việc của bát công chúa, chính là để cho Hoàng thượng cảm thấy huynh hữu đệ cung, trước khi làm nên cơm cháo, lại rước về một Bát công chúa khóc lóc suốt mướt, còn ra thế thống gì? Lúc này cũng bắt chước tâm trạng của Bát công chúa, vội vàng kéo Bát công chúa vừa oán hận nhìn về phía Thái tử vừa liều mạng giãy dụa về, ẩn xuống bên cạnh mình, xong mới cười nói: “Trẻ con ý mà, tới cũng nhanh đi cũng mau, tất cả mọi người đều là người một nhà, đừng chấp chặc với nó.” Dứt lời, liền giơ chén rượu đặt trên bàn lên, kính Thái tử một chút, một hoi uống cạn.

A Nguyên cọ cọ mặt vào ống tay áo Thái tử, che đi vẻ nghi hoặc trên mặt mình.

Phượng Đồng này, có phải uống lộn thuốc hay không? Sao đáng vẻ kỳ quái như vậy?

Phượng Đồng lại hừ lạnh trong lòng một tiếng, trong mắt lộ ra hận ý nhàn nhạt.

Muru sĩ kia trong phủ Phượng Đồng, hẳn không chỉ biết, hơn nữa, đã phải chịu không ít đòn giầu tay. Khi rời kinh, việc khiến hắn khó thể nào quên, suýt nữa nhập ma chứng, cũng là do người này dựng lên. Mắt thấy người này vậy mà đầu quân cho Phượng Đồng, đôi tay Phượng Đồng nắm chặt lại, chỉ hận không thể giải quyết luôn cả Phượng Đồng, mới có thể tiêu đi mối họa trong lòng.

Thái tử lại chỉ cười uống chén rượu trong tay, thấy mũi nhỏ A Nguyên và Phượng Đồng đều hít hà thứ trong tay mình, liền cười tủm tỉm nói: “Đây là làm từ tuyết trắng, vô cùng thanh ngọt, cũng không quá nặng, có muốn thử không?” Thấy mắt hai nhóc con đều sáng lên, thêm đến chảy nước miếng, cũng không chê cười, chỉ tự mình đổ ra một chén rượu, cho Phượng Đồng nếm một ngụm, thấy tiểu tử này chẹp chẹp dư vị trên môi, bèn cúi đầu, dùng ống tay áo to rộng, che cho A Nguyên rồi trộm nuốt cho nàng nếm một ngụm.

A Nguyên lăm lăm lét ngó mấy huynh trưởng, thấy vì nàng đang ở bên cạnh Thái tử nên các huynh trưởng rất yên lòng, lúc này chỉ cúi đầu nói chuyện với nhau, vội vàng húp một ngụm rượu mang hương thơm dịu mát thấm ruột gan, vào đến miệng đột nhiên mảy mảy cả lại, phì cái phun hết cả ra, túm lấy cánh tay Thái tử đã đặt chén rượu lên bàn và đang che miệng cười rộ, nói: “Thái tử ca ca hư quá!” Cay chết nàng rồi, là ai nói thanh ngọt thế?!! Đưa ra ngoài hung hăng đánh mông cho công chúa điện hạ!

Phượng Đồng thấy cô cô cũng bị lừa, mới lẽ lười ra, đi theo ra bên ngoài nhỏ nước miếng.

Thái tử thấy hai nhóc con này cùng xúm lại căm giận nhìn mình, cười đến run rẩy cả người, lau nước mắt nói: “Về sau có nhớ kỹ bài học này không?”

“A Nguyên sẽ mách Hoàng bá nương.” Tiểu phản đồ Phượng Đồng này, làm cô cô, A Nguyên tuyệt đối không thể tha thứ tiểu này đã làm phản, vừa đá tiểu tử này qua một bên, vừa hung hãn mà tỏ vẻ bản thân muốn cáo trạng.

“Hoàng huynh.” Trịnh vương rất nghiêm túc, thấy Thái tử vậy mà lại lừa hai đứa bé, không khỏi không tán đồng mà lắc đầu, cho người mang nước trắng tới cho A Nguyên và Phượng Đồng vẫn đang liên tiếp muốn nhào vào người cô cô để súc miệng, xong mới lạnh mặt nhắc nhở: “Hai nhóc còn nhỏ, sao có thể làm vậy? Bị ảnh hưởng thì sao bây giờ? Sau này, vạn lần không thể tùy tiện như vậy.”

“Biết rồi.” Thái tử bị đệ đệ giáo huấn một chút, lại rất thành thật đáp ứng, dùng một chút, gọi người mang mấy cây quạt quý báu dâng lên trước mặt A Nguyên, cười nói: “Cái này, vừa tiện để ta nhận lỗi với A Nguyên, ngàn vạn lần đừng tố cáo ta với mẫu hậu.” Thấy A Nguyên đáng vẻ hung hãn ưỡn cái bụng nhỏ đã bị ‘ăn hành’ của mình lên, hẳn không nhịn được cười, luôn miệng nói: “Ta thật sự rất sợ hãi.”

“không điều thiện nào hơn biết sai chịu sửa.” A Nguyên rung đùi đắc ý nói, thấy một đám huynh trưởng đều cười bất đắc dĩ, tức khắc cảm thấy bản thân thật uy vũ, vênh mặt hất hàm mà sai khiến Phượng Đồng đem mấy cây quạt không phải ngọc cốt thicũng là trúc cốt thực đáng tiền đến bên cạnh, mình lại nhặt xem một cái đặt trên bàn dài, rồi lại nói đùa vài câu với các huynh trưởng, sau thấy Thái tử vỗ vỗ tay, liền có hàng dài vũ nữ tiến vào như nước chảy, eo nhỏ thon thả, mềm mại đáng yêu, rất là cảnh đẹp ý vui, đứng đầu là một thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi trang điểm nhẹ nhàng, váy áo bông bành như một đóa hoa sen, sau khi hành lễ với mọi người trong điện, liền tung dài tay áo hiên vũ.

không biết tiếng đàn tới từ đâu, màn ca vũ ảo diệu như vậy, thực khiến lòng người thích thú. A Nguyên xem không chớp mắt, vô cùng vui vẻ, Phượng Đồng ồm ồm bên cạnh không thấy có gì hứng thú, chỉ cúi đầu nói chuyện không ngừng với Trịnh vương, không liếc mắt nhìn những thiếu nữ đẹp như hoa này một cái, đặc biệt lãnh khốc vô tình. Ngược lại, Phượng Khanh ním cười xem ca vũ, nghiêng đầu cười nói với A Nguyên: “Thích cái này à?” Thấy nàng gật đầu, không khỏi lắc đầu cười nói: “Chẳng trách muội thích chạy tới phủ Tam hoàng tỷ, cũng vì cái này sao?”

“Nhiều mỹ nhân như vậy, còn náo nhiệt nữa, ai lại không thích chứ?” Đối diện với Phượng Đồng nhìn mấy cô nương kia mà dường như trông mắt cũng sắp rớt ra ngoài, tuy rằng A Nguyên cảm thấy bản thân cũng là một tiểu quý hào sắc, cũng không tệ như Phượng Đồng, liền trộm ghé vào bên tai Phượng Khanh nhỏ giọng nói: “Nên để Thiếu Khanh đại nhân trông thấy con rể ông ấy có cái đức hạnh gì.”

Muốn làm con rể tốt, nhưng lại không làm cho trọn chẵn, A Nguyên chợt cảm thấy, tiểu tử Phượng Đồng này, thật đúng là giang sơn dễ đổi bản tính khó dời. Nhưng nàng cũng không để tâm làm gì, còn Bát công chúa đã sớm ôm một bụng lừa giận do đám huynh trưởng vô tình vô nghĩa, bây giờ đến Phượng Đồng cũng không chịu nói chuyện với mình, tức khắc không nhịn được nữa.

“Tránh ra!” Cung nữ bên cạnh gấp thức ăn cho nàng, Bát công chúa lại giơ tay vung xuống một bạt tai, khiến cung nữ ngã qua một bên, rồi đứng dậy mắng: “Hầu hạ chủ nhân như thế à?! Còn biết quy củ không?!”

“đang ở cung Thái tử, Bát hoàng muội phát điên cái gì thế?” A Nguyên bực bội nhất là với muội muội này, liền cười lạnh nói: “Thái tử có lòng tốt để chúng ta xuất cung giải sầu, Hoàng muội không để tâm ý Thái tử trong lòng thì cũng thôi đi, dạo gần đây, nhà nào mà chẳng có một con sói mất trắng? Chỉ là, giọng trống khua chiêng làm người khác không được vui vẻ như vậy, là muốn làm gì đây?”

“À hầu hạ không tốt, mà cũng chỉ là nô tài thôi, chẳng lẽ ta còn không thể động vào?!” Bát công chúa thấy A Nguyên nói cứ chậm rì rì, vừa nói vừa há miệng được Phượng Đồng ăn cản dứt cho, tức giận đến đỏ cả tròng mắt.

Lúc này ca vũ đã dừng lại. Tuy là hai nữ nhi, nhưng cả hai đều là công chúa, bỗng có xung đột, cũng khiến người khác không biết theo ai.

“Hầu hạ không tốt, tự nhiên sẽ có quân sự đứng đầu cung Thái tử lo liệu, Hoàng muội tự mình giáo huấn như vậy, tính toán chi li với một nha đầu, không khỏi hơi mất thân phận.” một bạt tai này, không chỉ đánh vào mặt cung nữ, mà còn đánh cả lên mặt Thái tử, chỉ là để Thái tử tự mình lên tiếng, không khỏi sinh ra hiềm nghi khi dễ trẻ con, lúc này A Nguyên mở lời, quanh đi quẩn lại cũng chỉ là tỷ muội tranh cãi, hướng chỉ Bát công

chúa không biết lý lẽ, cũng không lanh lợi, đấu với nàng. A Nguyên qua thực phần thắng vô hạn, liền nhàn nhạp mà nói: “Ồ cung của mình ra về ta đây còn chưa đủ, Hoàng muội còn bày ra thái độ này trước mặt huynh trưởng, thật làm người khác hoài nghi, không biết bình thường Từ tẩn nương nương dạy dỗ muội thế nào.”

“Ngươi!” Bát công chúa nắm chặt tay muốn xông tới, lại bị Phụng Đồng lôi kéo, không thể động dậy, chỉ khóc lóc nói: “Bây giờ, ngươi chỉ là ý vào mẫu phi ta đang khó khăn, không có ai làm chủ thay ta mà thôi, Phụ hoàng thường nói huynh muội tình sâu nghĩa nặng, chẳng lẽ đây là tình sâu nghĩa nặng sao?”

“Ái dám bắt nạt ngươi chứ? Nếu Hoàng muội tât thiếu những người khác được mấy cái, ta liền A di đà phật.” A Nguyên cười lạnh một tiếng, cũng ném chiếc đĩa trong tay lên mặt bàn, lạnh lùng mà nói: “Khoảng thời gian tốt như này, chúng ta đều vui vẻ mà, mới vừa rồi các Hoàng huynh còn không được tính là chăm sóc ngươi sao? Giỏi nhất là khiến người khác khó chịu, cả phòng chúng ta đều bắt nạt Hoàng muội chắc?” Dứt lời, liền đứng dậy nói với Thái tử: “Chỗ này hơi mất tự nhiên, muội ra đằng sau gặp Hoàng tẩu đây.” Xem hậu cung Thái tử, còn khá hơn nhiều ở đây nhìn về mặt “Tất cả các người đều có lỗi với ta” của Bát công chúa.

“Con dẫn cô cô đi.” Phụng Đồng ra sức bó một túi đồ ăn các loại, rồi lon ton rút cho A Nguyên, xong cũng đi theo nói.

“Thời tiết bên ngoài không tồi, các con cứ đi đi.” Thái tử bèn ôn hòa nói, Bát công chúa thấy Thái tử cũng không để ý đến nàng, òa lên một tiếng, khóc lóc chạy ra ngoài.

“Tiểu Tâm hồi cung cùng công chúa, lòng công chúa không sáng khoái, các người thỉnh tội trước với Mẫu hậu đi.” Thái tử phân phó nội giám bên người, thuận tiện báo Hoàng hậu, miễn cho Phụng Đồng hoặc là Bát công chúa lại nháo loạn, xong xuôi mới mỉm cười với Phụng Đồng đang đứng ngồi không yên nói: “Hoàng muội về rồi, Tam hoàng đệ, đệ không đi theo à?” hần thờ dài: “nói cho cùng cũng do Hoàng đệ đưa tới cùng, lúc đến cười, lúc về lại khóc...” Lời ngập ngừng, có chút ý vị thâm trường.

“Nếu đã vậy, Hoàng đệ xin về trước.” Tâm trạng tốt của Phụng Đồng đã bị Bát công chúa phá hỏng, hiện tại trong lòng hận không chịu được, nhưng thấy Thái tử có ý muốn đuổi khách, vẫn không thể không đứng dậy, đuổi theo Bát công chúa xui xẻo.

“Vô liêm sỉ!” Phụng Đồng nhìn bóng dáng hần, liền hừ lạnh, quay đầu nói với Thái tử: “Gần đây trong phủ tiểu tử này có một quân sư, đệ đã từng ở phủ anh vương, hiện tại cách hành xử của hần có chút làm người khác nhìn không thấu, chỉ sợ có liên quan đến anh vương.” Lúc đi thăm thú, Phụng Đồng và Trịnh vương từng đến đất phong của vị thúc tổ phụ anh vương. Vị thúc tổ phụ này từng là em cùng cha khác mẹ của tiên đế, nhà họ mẹ hèn mọn, tiên đế chú ý, đã sớm ban tiền ra đất phong, nhưng cũng chính vì vậy, không có động tĩnh gì ở kinh thành nữa, liền bị người khác quên đi ít nhiều. Lúc hai người lo lắng tới đất phong của người này, mới cảm thấy có chút không đúng.

“Đệ đã bàn với phụ hoàng về việc này.” Binh lính ở đất phong vậy mà có tới vạn người, ai mà tin được là chỉ để bảo hộ mình anh vương chứ? Trịnh vương bèn nói với Thái tử trầm ngâm: “Mà trong phủ anh vương, khách khanh môn khách vô số, nhỉnh không đơn giản đâu.”

“Thỉnh phụ hoàng xem xét quyết định đi thôi.” Tuy rằng con không nói cha sai, nhưng Thái tử vẫn ít nhiều hiểu được rằng tiên đế hoa mắt ù tai, một kẻ đã tâm bưng bưng như vậy mà vẫn còn giữ lại đến bây giờ, khiến Thái tử vô cùng bất đắc dĩ, thờ dài nói: “Sao phụ hoàng không rõ tình hình không ổn trong tôn thất chứ? Chỉ là đại khái vẫn ở trong bóng tối, dù muốn giải quyết, cũng vô có xuất binh.” không có chứng cứ xác thực, mà ngươi muốn giết chết tôn thất? Sợ tôn thất không dám tạo phản à?

Phụng Khanh vừa đi phía sau A Nguyên, vừa nhẹ giọng nói: “Hay là, thừa dịp thánh thọ Hoàng bá phụ, mời hết vào kinh thành?” Kỳ thật, phủ Túc vương lại được lợi từ mối họa ngầm này. Hoàng thượng sinh cảnh giác với tôn thất, đề áp chế mấy huynh đệ thúc bá này, nên phong tước cao cho bốn con trai dưới gối đệ đệ ruột Túc vương, như thế, mới có thể khiến người trong tôn thất tâm sinh kiêng kỵ, có thể ngoan ngoãn hơn chút.

A Nguyên không muốn nghe những điều này, thấy vì mình ở đây, lời của mấy huynh trưởng cũng tế nhị đi, liền nhẹ nhàng ra ngoài, thấy Phụng Đồng đang nhìn ngó xung quanh, bèn hỏi: “Nhìn gì đấy?”

Nàng vừa dứt lời, liền thấy Phụng Minh cũng từ trong bước ra, hần không kiên nhẫn nói: “Nghe mà đau đầu, ra ngoài cho thoáng.” Lục đục với nhau như vậy, thực sự hần chẳng chút hứng thú, chỉ hướng của Phụng Minh cũng vốn không đặt tông triều, nghe các huynh trưởng thảo luận làm thế nào áp chế tôn thất, cũng cảm thấy không thú vị, vừa ra đây thì thấy A Nguyên và Phụng Đồng đang đứng cùng nhau, liền hí hửng nói: “Sớm biết là bàn mấy chuyện này, còn không bằng ta ở nhà sắp xếp việc trong phủ.” Đại hôn sắp đến, phủ đang được tu sửa lại lần nữa, làm sao còn nhiều thời giờ quan tâm cái này cái kia.

A Nguyên bất đắc dĩ mà nhìn hoàng huynh đội vợ lên đầu, thờ dài một hơi, lắc đầu nói: “Hoàng huynh ạ, huynh không chịu động não như vậy, sẽ có vấn đề lớn đó.”

Phụng Đồng vừa lắng tai nghe, vừa tìm mấy huynh đệ nhà mình, cười phụt một tiếng.

“Muội cứ đợi đấy cho ta.” Có vợ rồi Phụng Minh cũng lợi hại hơn, búng vào trán A Nguyên đang cười hi hi, rồi nói: “Ta phải tiến cung nói với phụ hoàng về việc hôm nay, về trước đây.” Phụng Đồng nhất định sẽ cáo trạng, chính vì vậy, Phụng Minh cũng không thể ngồi im. Việc cáo trạng không dùng đầu óc mấy so với nghiên cứu tâm tính của tôn thất còn nhẹ hơn nhiều, Thành vương điện hạ rất thích.

Phụng Minh vui vẻ rời đi, A Nguyên nhón chân nhìn theo bóng dáng hần, quay đầu lại lại thấy về mặt Phụng Đồng có chút mất mát, liền khó hiểu hỏi: “Ngươi không vui à?”

“Các huynh đệ đều lớn rồi, có chút cảm khái ý mà.” Phụng Đồng đuổi cung nhân bên người đi, đi theo sau A Nguyên, như ông cụ non mà nói.

“một đám còn chưa ngồi lên được ghế cao, lớn gì chứ.” Tuy A Nguyên nói như vậy, nhưng trong lòng hơi hơi thờ dãi.

Đừng nhìn Thái tử còn chưa đăng cơ, mà mấy đứa con ở dưới này, tông lòng cũng đều đã có chút tính toán. Phụng Đăng tuy là Hoàng trưởng tôn, nhưng ai quy định là Hoàng trưởng tôn Thái tử phi sinh ra nhất định sẽ là Thái tử tương lai, Hoàng thượng tương lai chứ? Hồi trước tuổi mấy hoàng tôn còn nhỏ, còn rất hòa thuận. Hiện giờ lớn hơn chút, tuy rằng không quá xa lạ, nhưng đã tạo khoảng cách. Phụng Đăng thân thiết nhất với mẫu thân và đệ đệ ruột của mình, người ngoài đều xếp sau. Huống chi hiện nay, mà nói ngay trong yến hội hôm nay, Phụng Đăng có thể có một vị trí nhỏ trong nhóm các Hoàng thúc, mà các hoàng tôn khác, lại không có phần nào.

Đãi ngộ khác biệt như vậy, trong lòng ai có thể dễ chịu đây?

“Người làm huynh trưởng, mặc kệ dù thế nào, đều nên hữu ái đệ muội, lòng dạ bao dung.” A Nguyên đường hoàng mà nói, thấy bốn phía không có người, liền thấp giọng nói: “Nếu có người cứ hùng hổ, cũng không cần phải khách khí.”

“Đa tạ cô cô.” Có thể nói những lời này với hắn, dễ thấy được là A Nguyên thực sự xem hắn là người một nhà, Phụng Đăng cảm kích lời kéo ông tay áo A Nguyên, nhò giọng nói: “Bây giờ phụ thân còn là Thái tử, thì vẫn tốt.” Nếu đến khi tiến thêm một bước, nhìn Tam hoàng thúc hiện tại, liền ra bọn đệ đệ của hắn. Nghĩ đến đây, tâm trạng Phụng Đăng có chút đi xuống, thấy A Nguyên lo lắng nhìn mình, chỉ nhẹ giọng nói: “Tóm lại, ta sẽ không làm hại các đệ đệ.” Được cái gật đầu hài lòng của A Nguyên, hắn dừng lại một lúc, cười khổ nói: “Bên ngoại muốn Nhị hoàng thúc tái giá đó, ta nghĩ đây không phải là rước phiền phức cho mình hay sao.”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 74

Trịnh vương là miếng bánh thơm ngon, chỉ là có liên quan gì đến A Nguyên đâu? Cho dù có tốt, Công chúa điện hạ cũng đã có gả đến đó?

A Nguyên chẳng có chút hứng thú nào với hôn sự của Trịnh vương, gật gù nghe, không để bụng nói: “Nhà ngoại người đã có một vị Thái tử phi, nếu biết đúng mực, thì nên suy nghĩ cho mẫu tử các người, đừng mâu thuẫn Chính phi của Trịnh vương.”

Chỉ sợ người hoàng gia không phải xuất thân từ phủ Trung Tĩnh hầu sao? một người, hai người đều làm Chính phi, miếng thịt nào cũng muốn cắn, đến ngụm canh cũng không để dành cho thế gia trong kinh chút nào, như này không phải rất quá đáng ư? Giống như cậu tốt anh quốc công của nàng, hai khuê nữ đều gả vào hai vương phủ, sau lưng không biết đã bị bao kẻ tiểu nhân nhiều lời nguyền rủa rồi, nếu không phải thân thiết với Hoàng thượng, e rằng đã bị nhắc nhở trên triều.

“Mẫu thân cũng nói vậy.” Chỉ khi ở trước mặt A Nguyên, Phụng Đăng mới cái gì cũng dám nói, lúc này liền hừ nói: “Bà ngoại nghe xong, nói mẫu phi của ta ích kỷ, chỉ biết đến tiền đồ của mình, không biết săn sóc cho tỷ muội trong nhà kìa.” Thấy A Nguyên đỡ trán không nói gì, liền thấp giọng: “nói cho cùng thì là mẹ kế, không phải mẹ ruột, mới không quan tâm gì đến vậy!” Vị bà ngoại này của hắn, là vợ kế Trung Tĩnh hầu, mẹ kế Thái tử phi, tuy rằng Thái tử phi không có mẹ đẻ thứ muội, nhưng ngày rước dâu đó vốn tưởng thân càng thêm thân, có thể chăm sóc được tốt đứa con duy nhất của Hầu phu nhân lưu lại, ai ngờ người này lại thập phần xa cách với mẫu phi, mà dưới gối còn có nữ nhi của chính mình, liền bắt đầu tính toán.

“Nếu ta là bà ta, hiện giờ lấy lòng Hoàng tẩu còn không kịp.” Kế nữ có thể trở thành Mẫu nghi trên hạ, còn có con trai nối dòng, không nịnh bợ lại còn kết thù, về sau sống coi như là miễn cưỡng qua ngày chẳng?

“Ông ngoại cũng tức giận, đã đuổi bà ấy về thôn trang, chỉ cần ta còn tồn tại, bà ngoại không quay về được.” không phải ai cũng như Lý quốc công mê muội mỹ nhân khiến gia trạch không yên, Trung Tĩnh hầu có thể đoạt được cái ghế Nhục phụ đại nhân của Thái tử giữa biết bao gia tộc thế gia chôn kinh thành, vốn không phải kẻ ngu xuẩn, mắt thấy đây là sắp đắc tội khuê nữ ngoại tôn, trở tay một cái liền đưa Trung Tĩnh Hầu phu nhân ra khỏi phủ, vô cùng lo lắng mà muốn gả ngay tiểu nữ nhi ra ngoài, thì mới tính là xong xuôi, nhưng cái Phụng Đăng muốn nói lại không phải cái này, thấy tâm trạng A Nguyên tốt, bèn nhỏ giọng nói: “Nghe nói, quan hệ giữa cô cô và địa công tử Thành Dương bá rất tốt?”

“Đúng vậy.” A Dung đối tốt với mình vô cùng, A Nguyên thực đắc ý, bèn ngửa đầu xác nhận.

“Ngoại tổ nhìn trúng đại công tử đó.” Phụng Đăng lấy hết can đảm nói.

“Cái gì?!” A Nguyên nhảy dựng lên, tức khắc nổi giận đùng đùng, một tay túm ngay Phụng Đăng đang định trốn quay trở lại, trừng mắt ép cung: “Cái gì gọi là nhìn trúng?!” Chọc đúng tổ ong vô vàn rồi! A Nguyên không thể tưởng tượng được, vậy mà hôm nay lại có thể nghe được tin tức tào bạo này!

Đường đường là Hoàng trưởng tôn, hắn phải không sợ trời không sợ đất, chỉ là Phụng Đăng nhìn A Nguyên như hung thần ác sát như vậy, cảm thấy nhũn cả người, nhìn không được lộ vẻ sắp khóc nói: “Ta biết cô cô nhất định tức giận.” Người khác thì thôi đi, nhưng Phụng Đăng lớn lên từ nhỏ với A Nguyên, thường ngày A Nguyên há mồm A Dung như thế nào, ngậm miệng A Dung như thế kia, hắn còn có thể không hiểu sao? Nghe ngào một chút, liền sợ hãi nói: “Cho nên, mới báo tin trước cho cô cô.” Bằng không, suýt nữa nếu A Nguyên biết việc này từ nguồn tin khác, chỉ sợ sẽ ghi hận hắn đã che giấu.

“Hừ!” A Nguyên thờ ơ phỉ phò vài hơi, bình phục tâm tình một chút, bèn hừ nói: “A Dung không nói gì với ta cả.” A Dung chưa bao giờ dấu diếm mình điều

gì, nếu không nói qua với mình, chỉ sợ bản thân huynh ấy cũng không biết. Từ trước đến nay Phu nhân Thành Dương bá mặc kệ nhân duyên của A Dung, đều kêu hần tự làm chủ, nếu A Dung không biết, chắc hẳn là Trung Tĩnh hầu mê sáng trong đầu, còn chưa phong thanh với người ngoài. Thấy cháu trai thấp thòm nhìn mình, A Nguyên cảm thấy nhóc con này vẫn thực hướng về mình, liền vừa lòng nói: “Tình nguyện báo cho ta việc này, ta sẽ nhớ rõ công của ngươi.”

Mặt mày Phụng Đăng quả nhiên hớn hờ, khuôn mặt nhỏ nhắn cười thành một đóa hoa.

A Nguyên thấy nhóc con này đáng yêu quá chừng, không nhịn được mà nheo má một phen, rồi vừa đi, vừa ngậm tra xét tình địch, hỏi: “không biết, Hầu gia muốn gả vị công nương nào?”

“Là đích nữ cậu cả nhà ta.” Phụng Đăng liền vội vàng nói: “Năm nay mười bốn, đáng về không tới, tính tình cũng quy củ, có điều hòa toàn không có để mền như cô cô.” A Nguyên là tiểu bá vương, có thể nói ra lời vuốt mông ngựa lộ liễu như vậy, Phụng Đăng xem như thực liều mạng.

Công chúa rất thân thiện trước lời nhỉnh hót này, khẽ mỉm cười nói: “Người có thể nói ra được lời thật lòng như thế, bây giờ hiếm có lắm nha.”

“Trước mặt cô cô sao nói dối được ạ.” một chút cũng không ý thức là mình đang vuốt mông ngựa, Phụng Đăng vẫn luôn cảm thấy Vinh Thọ cô cô chính là thần tượng của mình, không tiếc lời tí nào, vừa nói xong, liền tiếp tục cun cút theo bên người A Nguyên, ân cần mở đường cho nàng, tiếp lời: “Chỉ là mẫu thân cũng nói, thời buổi này, chỉ có nhà trai tới cửa cầu thân, làm gì có đạo lý nhà gái cộc đi tìm trâu chứ? Nếu Thành Dương bá có ý, chỉ cần kê ra hiệu là có thể tới cửa, cần gì phải làm huyên nào lên?”

hiện tại A Nguyên đang ở cung Thái hậu, mỗi ngày A Dung và nàng đều quần lấy một chỗ, Thái tử phi lại không phải người chết, sao lại không nhìn ra được? Có điều việc này liên lụy tới danh dự A Nguyên, Thái tử phi không nói rõ ràng được với nhà mình, bởi vậy mới nói một câu ý nhị như trên.

“nói quá có đạo lý.” A Nguyên lặng lẽ gật đầu đồng tình.

“Ngoại tổ thấy Mẫu thân nói rất đúng, bởi vậy thật sự đã mời Thành Dương bá vài lần thương tửu.” Chỉ là mấy lần này đều quá thất bại. Thành Dương bá là quân nhân, làm sao hiểu được ý tứ cong cong queo queo đây? Phần lớn là Trung Tĩnh hầu ngồi đó huyên thuyên, Thành Dương bá trầm mặc nghe, thường xuyên qua lại như thế, ngược lại Trung Tĩnh hầu cảm giác đã tìm được tri kỷ, Thành Dương bá lại không chịu mở miệng nhắc tới việc hôn nhân, cũng thật sự khiến người khác chẳng làm gì được. Được A Nguyên vênh lỗ tai lên nghe, nhãi con Phụng Đăng này không chút chậm trễ mà bán luôn ông ngoại của mình, lại còn hào hứng nói: “Cuối cùng, thật ra cũng coi như thỏa lòng mong ước.”

“Là sao?” A Nguyên vội vàng hỏi.

“Trưởng tử thì không được, nhưng con thứ thì cũng có thể.” Phụng Đăng cười hi hi nói: “Ngoại tổ hứa hẹn hôn sự cho biểu tỷ ta và Nhị công tử Thành Dương bá, hiện tại đang ở ở nhà lên ăn mừng rồi.” Trung Tĩnh hầu có được một đứa cháu rể, bây giờ không khác chôn trộm được gả, thấy cuộc sống thật tươi đẹp, đặc biệt là vô cùng khỏe mạnh, giống như tiểu tử choai choai với ghé con gặp được thiên thần vậy, nháy mắt liền thấy mấy thiếu gia yếu đuối bệnh tật trong phủ đều so không bằng, chỉ ồn ào nhắc tới cháu rể tốt suốt.

A Dung có hai đệ đệ, một là A Hoài, một là A Đồng, từ khi còn nhỏ đã có vẻ cao lớn rắn chắc hơn A Dung, hoàn toàn kế thừa tính cách phẩm chất Thành Dương bá, từ khi trưởng thành đã đi theo Thành Dương bá lăn lộn tổng quân ngũ, hiện giờ A Nguyên thấy họ trông không khác tháp sắt là bao, A Nguyên nghĩ tới chuyện A Dung kể về Nhị đệ A Hoài, khoe miệng giật giật, bèn nở nụ cười nói: “Tiểu tử này lợi hại phết, A Dung nói rằng ở trong quân, chỉ riêng hần và A Đồng đã có thể mỗi người chấp vài tên.”

“Oa.” Mặt Phụng Đăng sáng rực lên, nhanh nhẹn nhớ thật kỹ để sau này còn lấy lòng ông ngoại.

“Làm người cũng thật thà phúc hậu.” A Nguyên liếc mắt nhìn tiểu quý một cái, cũng có tâm muốn khoe khoang mình thân thiết với phủ Thành Dương bá, gật đầu nói: “Nếu là người thân quen, A Hoài vô cùng nghe lời.” Khi con nhỏ A Nguyên cũng đã từng có ý đồ với A Hoài có nề nếp gia giáo, chỉ lại về sau không biết vì sao, nàng chỉ nghĩ tới A Dung, vậy mà không hạ thủ được với hai tiểu tử kia, đành phải cầm giận buông tay.

Có điều, Trung Tĩnh hầu có thể không để ý tới xuất thân phu nhân Thành Dương bá mà nguyện ý gả cháu gái dòng chính cho, khiến lòng A Nguyên sinh hảo cảm.

“Thế thì chỉ sợ ông ngoại sẽ vui vẻ muốn chết.” Thành Dương bá đúng là lên như điều gặp gió ở kinh thành, bao nhiêu nhà nhìn vào, chỉ là bình thường đối với nữ quyền A Dung tạo nên có thừa nhiệt tình không đủ, không làm được gì, mặt khác còn hai tiểu tử khiến nhà khác tính toán ít nhiều thì Trung Tĩnh hầu chiếm mất một tên rồi, hiện giờ Trung Tĩnh hầu đang đắc ý vì thành tựu này, làm sao có chuyện không khoe ra được?

A Nguyên chợt phản ứng lại, nheo lỗ tai Phụng Đăng vẫn đang cười hi hi hung ác mà nói: “Được lắm, ngoại vừa dọa ta rồi!”

“Dọa gì cô cô chứ?” Phụng Đăng chớp chớp mắt nói.

“Còn không phải là vì lo lắng cho cô nương đó thiếu chút nữa rơi vào hố lừa sao?” Đây không phải lúc công chúa điện hạ tức tối, đặc tính lớn nhất của A Nguyên là khẩu thị tâm phi, lúc này nàng liền làm bộ làng tịch nói: “Ngoại còn nhỏ không biết thôi, A Dung ý, không phải xấu xa bình thường đâu, ta cũng là vì các cô nương nên mới lo lắng đó!” Thấy Phụng Đăng nhìn nhìn chân mình, lại lên nhìn nàng, bèn đen mặt đe dọa: “Đừng để cô cô tức lên! Bằng không, ngoại cũng không có quả ngon mà ăn đâu!” Thấy hần vô tội mà nhìn mình, mới lại đứng đĩnh đi dương dương tự đắc mà nói: “Chỉ là, A Dung chỉ hư với mình ta, các ngoại muốn cũng không được.”

Cái gì mà cháu gái dòng chính của con gái dòng chính, tìm chỗ nào mát mẻ mà chơi đi!

Bị trêu ghẹo bày trò nghịch ngợm, là việc nên đắc ý sao?

Hoàng trưởng tôn tuổi nhỏ được lĩnh ngộ qua điều mới mẻ này, một đường gặt gù theo sát theo bóng lưng không biết mỏi mệt của cô cô mà mở rộng tầm mắt.

A Nguyên ngẩng đầu ưỡn ngực đi trước dẫn đường, một đoạn đường ngắn ngủi này lại đi thật lâu, cho đến khi phía trước có một cô nương trẻ tuổi đang dẫn đầu đoàn người đi đến, A Nguyên thu lại vẻ mặt ‘mọi sự trên đời đều hoàn hảo’, chỉ tiến lên cười nói: “Thỉnh an Hoàng tẩu.”

Nữ nhân váy áo hoa lệ này nở nụ cười thật dễ gần, tức khắc tiến tới đỡ lấy A Nguyên hờn dỗi nói: “Ồ trước mặt tỷ mà còn phải câu nệ sao?” Thấy A Nguyên làm mặt quỷ, liền bật cười nói: “Thái tử truyền lời cho tỷ là muội tới, hồi lâu tỷ vẫn không thấy, bèn dẫn người tới đón muội.” Thấy A Nguyên cười khanh khách ôm lấy mình, nàng bắt đắc dĩ mà nói: “Con khi nhỏ này, không có Hoàng tổ mẫu và Mẫu hậu ở đây là lại nghịch ngợm rồi.” Rồi nắm lấy tay A Nguyên, dẫn nàng cùng tới dưới đình cạnh núi giả để hóng gió, cho người đi chuẩn bị ít điểm tâm và trà ấm, xong xuôi mới cười nói: “Tỷ có một việc nhờ muội, muội có đồng ý không?”

“Muội đang nghe đây.” A Nguyên giới nhất là lời ngon tiếng ngọt, lúc này liền cười tủm tỉm mà nói: “Vi Hoàng tẩu, cho dù A Nguyên vượt lửa qua sông cũng không tiếc mạng.” nói xong, bèn giương đôi mắt tò mò hỏi: “Hoàng tẩu có chuyện gì phân phó A Nguyên vậy?”

“Mồm mép thật đấy.” Thái tử phi cười đến run rẩy cả người, càng cảm thấy vẫn là bégái thân thiết, chỉ cần lời nói dễ nghe cũng khiến người khác yêu quý. Có thể nói so với Phụng Hằng chỉ biết tròn mắt ngây ngô cười còn đáng yêu hơn, nàng đưa tay véo véo khuôn mặt nhỏ của A Nguyên mà không hay biết là đã báo được mối thù véo mặt vừa nãy của con trai mình, cười nói: “Tỷ nghe nói phu nhân Thành Dương bá là di muội?” thấy A Nguyên không chút do dự gật đầu, nàng thâm than trong lòng vị phu nhân kia thật may mắn, nhưng mặt không biểu lộ cảm xúc gì, chỉ ôn nhu nói: “Còn nữa, tỷ vào Bá Phu nhân còn có duyên làm thông gia.”

Thái tử phi không có chút hứng thú nào với xuất thân ngày xưa của người khác.

Là nha hoàn thì sao? Hoàng đế khai quốc trước kia cũng là ăn mày, không phải đã khai sáng một hoàng triều thịnh thế hay sao? Cái Thái tử phi hướng tới là tương lai. Huống chi có thể từ một nha hoàn lên làm Bá Phu nhân, đây là nhân vật lợi hại bậc nào? Thái tử phi dĩ nhiên khâm phục người như vậy.

“Trường Sinh đã nói với muội rồi.” A Nguyên cười hi hi nói: “Đây đều là duyên phận, sau này, muội và Hoàng tẩu không phải thân càng thêm thân sao?” Thấy Thái tử phi quả nhiên vui mừng, nàng rút cuộc vẫn là người cơ trí, xử sự sẽ nhìn về mặt người khác, liền nói: “Lại nói tiếp, từ trước phủ Trung Tĩnh hầu đã có duyên với phủ anh Quốc công rồi mà.” Tuy rằng duyên này cũng không biết là đến được chỗ nào, có điều cũng có liên quan gì đâu? Có thể nhắc tới là được rồi, A Nguyên bèn tiếp lời: “A Nguyên muốn gặp gỡ tỷ tỷ của quý phủ, nhưng lại không có duyên, thật sự rất tiếc nuối.” nói xong, liền nhẹ nhàng thờ dài.

“Nếu muội thích, sẽ bảo nàng tới thỉnh an muội.” Thái tử phi vỗ tay cười nói.

“Giao lưu một chút cũng được ạ.” Quả nhiên, ý tứ của Thái tử phi là muốn A Nguyên qua lại thân thiết với vị cô nương phủ Trung Tĩnh hầu kia, sau này có thể bước vào cửa phủ Thành Dương bá dễ dàng hơn, để lại ấn tượng tốt với phu nhân Thành Dương bá. Đây là việc có lợi cho phu nhân Thành Dương bá, A Nguyên dĩ nhiên sẽ không ngốc nghếch mà từ chối, chỉ cười hai tiếng với Thái tử phi, rồi ước định một buổi du ngoạn, dụ dỗ Thái tử phi sắc mặt có chút mệt mỏi một chút, tuy rằng biết trong lòng nàng ấy có điều phiền muộn khác, cũng không mở miệng hỏi, nói chuyện thêm một chút rồi tạm biệt.

Tiệc ở chính điện cũng đã dần tan, không biết hai người đã thương lượng được việc gì mà Phụng Khanh và Phụng Đường cho người truyền lời báo nàng cùng về nhà, A Nguyên nhạy bén phát hiện ra mặt Phụng Đường có chút không vui vẻ gì, vội hỏi: “Chẳng lẽ có người chọc giận Nhị ca?”

Phụng Đường sờ đầu nàng, rồi chỉ nhún mày nói với Phụng Khanh: “Đệ phải nói, kẻ trong quý phủ lão Tam kia nên trừ bỏ sớm.” Quân sư kia vẫn luôn khiến Phụng Đường bất an, dù biết rõ việc này có liên can lớn, kẻ kia cũng không dám tung tin đồn lung tung, nhưng lòng Phụng Đường vẫn nổi lên sát tâm

A Nguyên nghiêng đầu nghe, liền thấy vẻ mặt Phụng Khanh có vài phần nghi hoặc, mà đôi mắt Phụng Đường lại tối sầm lại. Phụng Khanh trầm mặc một lát, bèn thấp giọng hỏi: “Ồ trước mặt Thái tử ta không dám hỏi nhiều, chẳng lẽ trong chuyện này, còn có nguyên do khác?” Lại thấy Phụng Đường trầm mặc không nói, vẫn cứ cam chịu, hần do dự một chút, cắn răng thấp giọng nói: “Đệ không muốn nói, ta sẽ không hỏi nữa. Nếu đệ cảm thấy kẻ đó là tai họa, thì trừ bỏ thôi, bắn khoả gì nữa?” Thấy Phụng Đường kinh ngạc ngẩng đầu, hần liền nở nụ cười ôn hòa, nhẹ giọng nói: “Đệ là đệ đệ ruột của ta, ta không giúp đệ thì giúp đỡ ai đây?”

“Đệ có nỗi khổ riêng.” Phụng Đường há miệng thở dốc, nhưng lời ra lại chỉ có câu này.

“Ta luôn tin tưởng đệ.” Phụng Khanh vỗ vỗ tay đệ đệ, ôn hòa mà nói: “Trong lòng ta, ai cũng không đặt trên các đệ được.” Cho dù hần không thích giết người, không muốn đổ máu, nhưng đệ đệ muốn mạng người kia, hần cũng sẽ làm vì đệ đệ.

Phụng Đường cúi đầu, cầm lấy tay huynh trưởng, hồi lâu sau nhẹ giọng nói: “Chỉ sợ rút dây động rừng, khiến lòng vương thúc nảy sinh cảnh giác.”

“Cảnh giác thì sao chứ?” Phụng Ngọc đi bên cạnh liền cao giọng nói: “Ai dám đối đầu với phủ Túc vương chúng ta?”

Phụng Đường không phải người máu lạnh, chỉ là cứ tâm tâm niệm niệm muốn giết người, A Nguyên bèn cảm thấy trong chuyện này có chút không hợp, nhưng vẫn không xen vào, chỉ yên lặng mà nhìn các huynh trưởng bắt đầu bàn bạc kế hoạch hành sự. một lúc sau, nàng cũng mệt mỏi, dựa vào lồng ngực Phụng Khanh mơ màng ngủ, nhắm mắt một cái là ngủ say, đến khi tỉnh lại thì đã ở trong phủ rồi, bên ngoài lại có chút ánh sáng, vậy là nàng đã ngủ tới buổi sáng ngày hôm sau. Lòng cũng cảm thấy mình đang có khuynh hướng lớn thành heo con, nàng liền bay xuống khỏi giường chạy thẳng tới chính

viện Túc vương phi để thỉnh an phụ thân và mẫu thân.

Vừa vào cửa liền nghe thấy Túc vương phi cười nói: “Công chúa của chúng ta tỉnh rồi.” một khi A Nguyên đã ngủ, thì đúng là đến bị sét đánh cũng không bị đánh tỉnh, đặc biệt còn vô tâm vô phách, tuy rằng điểm này di truyền từ Túc vương phi, nhưng Túc vương phi vẫn luôn nghĩ mình là người dễ tỉnh ngủ, trước nay chưa từng chịu thừa nhận sự thật, còn thích cười nhạo khuê nữ nhà mình nữa.

Túc vương ôn nhu nhìn Túc vương phi vỗ tay cười, cũng tiếp tục phụ xướng phụ tùy: “Thế mới gọi là phóng khoáng.”

A Nguyên cup mắt kiên quyết không nhìn một đôi cha mẹ này, chỉ bỏ nhào vào lòng Phụng Khanh dụi mắt. Túc vương phi trêu đùa khuê nữ một chút, lòng rất sung sướng đắc ý, lát sau đọc thứ gì đó, tức khắc liền ném một tấm thiệp ra cười lạnh nói: “Đắc tội khuê nữ của ta, rồi chỉ đem tới mấy thứ tấm thường trẻ con này là xong sao, thật sự cho rằng nhà mình là quý giá không ai có thể phạm được chắc?” Dứt lời, bèn quay ra A Nguyên có chút ngượng người, nói: “Trịnh gia kia có cái gia giáo như vậy, có thể dạy dỗ con được gì? Ý tứ của Hoàng thượng cũng như thế, sau này, con ít qua lại!”

Kéo một xe trái cây đến coi như nhận lỗi, thật sự coi tôn thất không đáng giá tiền như vậy sao?

“Chỉ sợ không phải bút tích của lão sư.” A Nguyên nhìn cái thiệp ngửa mắt kia, nhưng ngẫm nghĩ, lại chỉ cười nói: “Tuy lão sư làm người ngay thẳng, nhưng không ngốc, đây chẳng phải là muốn kết thù sao? Con nghĩ, chỉ sợ đại phòng Trịnh gia tự ra quyết định, lão sư không hay biết thôi.” Thấy Túc vương phi hòa hoãn hơn chút, nàng liền cười hi hi quay đầu nói: “Tự mình tới cửa, không khỏi có chút giống trống khua chiêng, lão sư sẽ không làm vậy, có điều con đoán là, sau khi tan triều hôm nay, lão sư sẽ tự mình nhận lỗi với phụ vương.” Trịnh các lão làm người không phải là không thể khom lưng, nếu nhà mình làm sai, hẳn sẽ không coi như chưa có chuyện gì xảy ra.

Túc vương thấy A Nguyên nhạy bén như vậy thì vừa lòng gật đầu.

Khá thông minh, chỉ là học có chút kém... Khụ, vậy đọc sách nhiều hơn là được.

“Cha mẹ sinh con trời sinh tính.” A Nguyên tiếp tục khuyên Túc vương phi: “Nhà nào mà lại không có người này người kia chứ? Con thấy gia giáo nhị phòng Trịnh gia không tồi, huống hồ mợ sáu cũng xuất thân từ Trịnh gia, coi như nể mặt lão sư và mợ vậy.”

Quan hệ giữa Túc vương phi và Trịnh thị cũng thực không tồi, Túc vương phi nghĩ nghĩ một chút, liền gật đầu thờ dài: “Con nói cũng đúng.”

A Nguyên chỉ cười cười, thấy vẻ mặt Phụng Đường đã nhẹ nhõm vài phần, thì biết là hôm qua các huynh trưởng đã thảo luận được biện pháp rồi, cũng không hỏi nhiều, chỉ ăn cơm sáng cùng mọi người. Đến khi đi dạo sau bữa ăn, vừa mới ra khỏi cửa thì thấy một cung nữ mang tới một tấm thiệp vàng, dâng lên trước mình thấp giọng nói: “Đây là bái thiệp đưa tới cho điện hạ.” Thấy A Nguyên nhận lấy, lại nói: “Trong cung có truyền lời ạ, Thái hậu nương nương nhớ điện hạ, hỏi người bao giờ hồi cung.”

“nói với người họ khoảng hai ngày nữa ta sẽ quay lại.” A Nguyên nào không nhớ Thái hậu chứ? Vừa nói vừa mở thiệp ra, thấy đó lại là thiệp mời của phủ Trung Tĩnh hầu, không khỏi ngượng người vì độ thân tộc của Thái tử phi, lúc sau tầm mắt dừng lại ở nét chữ xinh đẹp nhỏ nhắn trên tấm thiệp, thật tình vô cùng hâm mộ, nhưng mà từ nét chữ này, có thể nhìn ra tính cách chủ nhân tấm thiệp dịu dàng ôn nhu, cũng không quá sắc sảo, cũng có lòng muốn kết giao với cô nương phủ Trung Tĩnh hầu, bèn gật đầu, không chút do dự tự tay viết thư hồi đáp cho cô nương này, xong xuôi mới mới trở về phòng chuẩn bị.

Quả nhiên tầm sau giờ Ngọ, khi công chúa điện hạ bị tấm thiệp viết tay kích thích mà đang ra sức cầm bút tập viết thì nghe thấy hạ nhân từ bên ngoài truyền lời tới rằng công nương phủ Trung Tĩnh hầu đến rồi, liền đặt bút xuống ra ngoài. Từ xa thấy mấy cung nữ dẫn mấy nữ nhi tới. Người đi đầu mỹ mạo thanh nhã, khí độ nhã nhặn, lịch sự thông thả, chỉ là cả người vậy lụa màu lục nhạt, trên đầu cài cây trâm khảm hoa phi thúy, dường như lại làm lu mờ thiếu nữ mỹ mạo đi đằng sau một thân đồ thắm, trâm hoa khảm bảo thạch tinh xảo lánh ánh đầy đầu khiến A Nguyên hoa cả mắt kia.

Biết rằng đại khái đây là các cô nương nhà Trung Tĩnh hầu, A Nguyên cũng chỉ mỉm cười nhìn qua.

Mấy nữ nhi kia thấy A Nguyên vội vàng tiến lại hành lễ, A Nguyên chỉ đỡ thiếu nữ đi đầu, người khác thì làm như không thấy, mỉm cười nói: “đây là người nhà Hoàng tẩu thục cùng là người một nhà rồi, hà tất phải khách khí như vậy.”

“Lẽ không thể thiếu được.” Nữ nhi này lại chỉ lắc đầu, trịnh trọng thì lễ, không vì tuổi A Nguyên còn nhỏ mà có nửa phần coi khinh, xong mới ôn nhu cười nói: “cô đã sớm nói với thần nữ rằng tính cách điện hạ ôn hòa, rất bình dị gần gũi, chỉ là thần nữ cũng không thể ỷ vào việc này mà không đúng mực được.” Lời nàng nói lên ôn ôn nhu nhu, vẻ mặt không có chút kiêu căng của đích nữ phủ Trung Tĩnh hầu. Lòng A Nguyên liền vì đi nhà mình mà vô cùng vui mừng, chỉ cảm thấy phu nhân Tàn Dương bá có được một cô con dâu tốt rồi, còn có thể diện của Thái tử phi ở đây nữa, bèn càng thêm thân thiết, chỉ kéo nữ nhi này cười nói: “Chúng ta vào tổng nói chuyện đi.”

“Điện hạ gọi thần nữ là A Tuệ là được rồi ạ.” Nữ nhi có được sự coi trọng của A Nguyên, lại vẫn cung kính nói.

“A Tuệ đáng yêu, lòng ta sinh thân cận.” A Nguyên nghiêng đầu, thấy A Tuệ cúi đầu cười, mặt đỏ lên, thì cười tùm tùm nói: “Về sau chúng ta thường xuyên qua lại, nói chuyện nhiều hơn, ta ở ngoài cũng sẽ không cô đơn rồi.”

A Tuệ đã được Thái tử phi dặn dò, chỉ cần lòng nàng (AT) không sinh dị tâm, A Nguyên là đối tượng trò chuyện tốt nhất, quả nhiên đúng vậy, lúc này lòng cũng thả lỏng, nói cho cùng, ai ôn hòa mà gặp phải một cô công chúa ngang ngược kiêu ngạo cũng không thể chịu nổi phải không?

Nàng an tâm, lại không thấy phía sau nàng, có thiếu nữ còn nhỏ tuổi hơn chút, ánh mắt nàng ta khi nhìn về phía nàng, chứa vài phần ghen ghét.

Cháu gái Thái tử phi, ôn nhu như vậy, xinh đẹp như vậy, quan trọng nhất chính là, không phải gả cho A Dung, mà là đệ đệ hần, đối với Công chúa điện hạ

mà nói, đây quả thật là bằng hữu tốt nha. hiện tại, thấy A Tuệ do dự một chút, nhẹ nhàng dắt tay mình, nhỏ giọng nói: “Thần nữ quá phận,” A Nguyên lại không cảm thấy bị mạo phạm chút nào, ngược lại còn hơi nhiệt tình nói: “Từ trước đây mấy nhà chúng ta cũng đã là thân thích, ta rất thân với Hoàng tâu, sao muốn A Tuệ để ý như vậy được? Nếu như này, về sau chúng ta qua lại thế nào đây?”

Quả nhiên A Tuệ cúi đầu xuống, hé miệng cười với A Nguyên.

A Nguyên mắt nhìn lục lọi, tai nghe bát phương, dĩ nhiên nhìn ra dáng vẻ thiếu nữ phía sau có chút bất thiện, nghĩ đến quan hệ gia đình của vị thế tử Trung Tĩnh hầu, thì nhớ ra cô nương này, là muội muội thứ xuất của A Tuệ.

Nàng cũng không có thành kiến với thứ nữ, chỉ là nếu đã là thứ nữ, nên an phận thủ thường một chút, bái thiếp hôm nay của A Tuệ không nhắc tới có dẫn theo muội muội, vậy mà cô nương nàng lại tới, chỉ nghĩ cũng biết chỉ sợ đã có trận tranh cãi ở phủ rồi, hơn nữa còn ăn mặc kỹ càng hơn A Tuệ, đã khiến A Nguyên có chút không vừa lòng. Thứ nữ vội vàng muốn ngồi đầu như vậy, còn muốn nổi bật hơn cả đích nữ, thực sự khiến người khác thương thức không nổi, huống hồ nhìn dáng vẻ này, là hận A Tuệ, lòng dạ hẹp hòi như vậy, ai dám làm thân chứ?

Thấy mắt nữ nhi kia đảo khắp một vòng vương phủ, A Nguyên không tỏ thái độ gì, quay đầu nói với A Tuệ: “Chúng ta vào nhà nói chuyện.” nói xong liền lôi kéo A Tuệ vào thẳng trong, nhỏ giọng hỏi: “Nghe nói tỷ đính hôn rồi sao, chúc mừng tỷ.” Đương nhiên, đối tượng đối lại thành A Dung, nhất định sẽ không phải là câu này.

Mắt thấy A Nguyên dùng đôi mắt bát quái nhếch lên nhìn qua, thật đáng yêu, tâm trạng căng thẳng của A Tuệ cũng thả lỏng xuống, lại nhớ tới Thái tử phi đã từng nói với nàng, có lẽ sau này A Nguyên sẽ còn thân cận hơn với nàng, tuy rằng không biết lời này căn cứ từ đâu, nhưng xưa nay nàng luôn kính nể người cô cô Thái tử phi này, liền toàn tâm mà tin, lúc này mặt cũng có chút đỏ, nhỏ giọng: “Đúng là có việc này ạ.” Thấy A Nguyên nhếch miệng cười, lòng nàng hơi động, liền cúi đầu nhỏ giọng nói: “Là Nhị công tử nhà Thành Dương bá, nghe nói võ nghệ cao cường, được nhiều người khâm phục.”

Nàng tới phủ Túc vương chính vì muốn thông qua A Nguyên mà qua lại hơn với nhà chồng tương lai, bởi vậy cũng không giấu diếm.

“A Hoài là người thật thà.” A Nguyên nhìn nhìn ra sau, quả nhiên thấy đại cung nữ đắc lực phía sau đã bắt tri bắt giác mà ngăn cách muội muội thứ xuất kia ra, A Nguyên mới lộ vẻ nghiêm túc nói: “Nếu Thái tử phi đã ủy thác, ta sẽ khai báo thành thật, ta cũng không phải người thích lừa gạt.” Nghe thấy A Tuệ nhỏ giọng đáp, nàng mới trịnh trọng nói: “Phủ Thành Dương bá, quy củ từ trước đến nay không nhiều, điều đầu tiên, chính là phu quân không thể nạp thiếp, cái này hẳn tỷ cũng biết.” A Nguyên thấp giọng nói: “Tuy không phải là quy định trên giấy trắng mực đen, có điều nam nhân Trạng gia phần lớn rất coi trọng, có thể từ bỏ, sẽ không để tâm ai khác nữa.”

“Điều này ta đã nghe nói.” Hôm trước tổ phụ lên cho người dò hỏi chuyện xưa của phủ Thành Dương bá, nghe được nhiều nhất chính là cái này, ba vị trưởng bối Trạng gia đều chỉ có một thê, đến nay phòng các tiểu bối cũng thực sự sạch sẽ, vì điều này, chẳng sợ thiếu gia Trạng gia là kẻ không nên thân, nàng cũng tình nguyện gả vào phủ Thành Dương bá, nói chung cùng, cuộc sống một vợ một chồng, quả thực giống như mơ mộng trên trời mới có được, A Tuệ nghĩ đến đây, mặt đỏ lên, nhẹ giọng: “Nếu có thể đi vào lòng người, dù phải chịu khổ ta cũng vui mừng.”

“Nào sẽ để tỷ phải chịu khổ chứ?” A Nguyên cười hi hi nói: “Chẳng phải ta sẽ đau lòng muốn chết sao?”

Ngang ngược đùa giỡn như vậy, nếu không phải là một bé con nói ra lời này, A Tuệ sẽ cho một bạt tai. Chỉ là hiện tại mặt nàng đỏ ửng cả lên, cũng không màng tôn ti, đẩy nhẹ A Nguyên một cái, nói: “Điện hạ cứ trêu ta.”

Mỹ nhân này khuôn mặt nhỏ nhắn, đôi mắt nhỏ nhắn khiến lòng A Nguyên ngứa ngáy, bèn bám vào tay mỹ nhân kêu lên: “Xấu hổ gì chứ, xấu hổ gì chứ? Quan hệ của chúng ta là như nào chứ? Mà...” đôi móng vuốt của nàng đã bắt đầu không ngoan ngoãn sờ soạng người của mỹ nhân, khó hiểu hỏi: “Sao lại không có hà bao, tỷ bảo ta phải dặn dò A Hoài thế nào đây?”

A Tuệ mắt nhắm lại, quả thực lần đầu gặp phải lưu manh, vội vàng nói: “không có đâu ạ, sau này...” nàng nhỏ giọng xoắn góc áo nói: “Tất nhiên sẽ thỉnh điện hạ giúp ta.” Nàng bây giờ, nét nhã nhặn lịch sự vừa rồi đã không thấy tăm hơi đâu nữa, thay bằng vẻ nữ nhi trẻ con xen lẫn ngượng ngùng.

A Nguyên cũng chỉ là vui đùa một chút thôi, nếu dọa A Tuệ chạy mất thì chẳng phải đã gây tội rồi sao, lúc này bèn dừng tay, lơ đãng cười nói: “Di ta tính tình ôn nhu hiền lành, trừ việc lo cuộc sống cơm áo hàng ngày, chưa bao giờ quá để ý đến việc trong phòng của cánh đàn ông, chỉ là mấy người A Hoài đều kính yêu mẫu thân, chỉ cần A Tuệ tôn kính di ta, phu thê tự nhiên sẽ hòa thuận.” Đây là bắt tri bắt giác mà cảnh cáo, rõ cuộc, ai biết được nữ nhi quý tộc, có khinh người giống như tam thái thái Trạng gia hay không? A Nguyên cũng không phải người ôn nhu như phu nhân Thành Dương bá, nếu nàng biết được vợ A Hoài A Đồng dám bắt kính với phu nhân Thành Dương bá, đừng nói là cháu nhà ai, nàng cũng sẽ đánh chết nàng ta! “Điện hạ nói phải ạ.” A Tuệ trịnh trọng mà nói: “Phận làm vợ phải tôn kính trưởng bối, sớm tối hầu hạ, là chuyện thiên kinh địa nghĩa. Tuy ta kiến thức nông cạn, nhưng cũng không dám không trọng đạo hiếu.”

“A Tuệ thật là cô nương tốt.” A Nguyên liền cười tủm tỉm nói: “Phủ Thành Dương bá cũng có hai vị tiểu thư, một người đã gả đi, vào nhà Tam Hoàng tỷ ta.” Thấy A Tuệ cảm kích gật đầu, nàng lại mỉm cười nói: “Vị còn lại hiện giờ đang dưỡng bệnh di ta, tuổi không nhỏ nữa, chỉ là mẫu thân nàng bị bệnh, không hay gặp người ngoài lắm.” Lúc nói đến “bị bệnh”, A Nguyên có chút khác thường. A Tuệ thông minh nhạy bén, lập tức hiểu ra, chỉ sợ vị cô nương này không thân thiết lắm với phu nhân Thành Dương bá, đầu tính toán kỹ lưỡng, liền cảm kích nói: “Đa tạ điện hạ chỉ điểm.” cô em chồng tương lai đã xuất giá kia có thể đi lại được, còn người kia... cứ đối xử bình đẳng là được.

A Nguyên thấy A Tuệ lại do dự trở lại, cũng cảm thấy nữ nhi như vậy cũng đủ làm dâu trưởng phủ Thành Dương bá, nghĩ tới vậy mà Thành Dương bá không chịu nhả ra, nàng liền yên lặng căng thẳng, chỉ là ai để ý đến những thứ này đây? Nàng dẫn A Tuệ đi xuyên qua hành lang, chỉ chỉ vào hồ nước núi giả phía xa xa vui cười vài câu, lúc này mới vào phòng khách nhỏ đặc biệt của mình với A Tuệ, mọi người cùng ngồi xuống, xong xuôi mới khách khí nói với nữ nhi đứng kia: “cô nương không cần đa lễ, cứ coi như ở nhà là được rồi.”

“Điện hạ nói thực sự làm thần nữ xấu hổ, cảnh sắc trong phủ hoa lệ, khiến người choáng ngợp.” Nữ nhi kia vội vàng cười nói: “Ồ nhà phụ thân gọi thần

nữ là A Bích, điện hạ nếu thích, vậy gọi thần nữ như vậy cũng được a.” một cái nhún mày một nụ cười của nàng đều mang vài phần quyến rũ phong vận đặc biệt, miệng cũng khéo, so với A Tuệ chỉ ngồi bên nhón miệng cười xác thực còn có chút hơn, nếu không phải A Nguyên không thích nàng ta lắm, thật ra sẽ càng thấy nàng dễ mến hơn A Tuệ.

Chỉ là, vẫn khiến lòng A Nguyên phân xa gần, nàng chỉ mỉm cười gật đầu, có chút lạnh nhạt.

Nữ nhi này thấy A Nguyên có miệng nhưng lại chỉ gật đầu với mình, mắt hiện lên tia không cam lòng.

Ở trong nhà, tuy nàng là thứ nữ, nhưng lanh lợi dễ gần, được người quý mến, trước nay đều có phần áp đảo A Tuệ, không nghĩ được là lúc này lại rơi xuống thế hạ phong.

“Mấy ngày nữa, bốn cung lại xuất cung, muốn ra ngoài thành dâng hương, nếu A Tuệ rảnh thì đi cùng ta đi?” A Nguyên chặn lại lời A Bích định mở miệng nói, quay đầu hỏi.

“Điện hạ có lời mời, làm sao dám không tuân theo đây?” A Tuệ chỉ ôn nhu cười, làm như không thấy muội muội ngượng mặt, cảm kích nói: “Đến lúc đó sẽ không nuốt lời.” Chỉ sợ lúc đó, nàng còn có thể trước mặt Phật tổ mà gặp được phu quân tương lai của mình, cũng coi như yên lòng hơn chút. Nhìn thấy thứ muội bên cạnh nóng lòng muốn nói, về mặt Vinh Thọ công chúa đã có vài phần không kiên nhẫn, nàng liền thở dài trong lòng một tiếng, quay đầu thấp giọng với muội muội bỗng nhiên rung rung, nói: “A Bích đừng đi, thân thể muội yếu đuối, nhờ vả chạm gì thì sao?”

Suy nghĩ trong đầu của muội muội nàng cũng biết ít nhiều, xem ra là muốn tự tìm cho mình một mối nhân duyên tốt. Chỉ là nhân duyên do tổ phụ làm chủ, nàng đi cùng mình tới đây thì làm được gì? không gặp được mấy vị tiểu chủ nhân phủ Túc vương, cũng không thấy được thiếu gia nhà Thành Dương bá, hoa hồng lộng lẫy cho một vị công chúa nhìn, ai thích được nàng ta mới là có vấn đề.

“Tuy sức khỏe yếu đuối, nhưng muội muội cũng thành kính lễ Phật, tỷ tỷ hà tất phải trói ta trong phủ chứ?” A Bích liền rung rung nói: “Nếu ta đi cùng, nói đúng ra là khiến tỷ tỷ sốt ruột phải không?”

“Muội muội nói đúng, ta đúng là không vui.” A Tuệ có chút lãnh đạm mà nói: “Muốn lễ Phật, ở trong phủ được rồi.” thấy A Bích rung rung, nàng liền lạnh lùng nói: “Nếu muội không muốn, có thể tới chỗ tổ phụ tố cáo ta, ta cũng không thêm để ý đâu.”

không nghĩ tới A Tuệ lại “cứng” như vậy, A Nguyên hứng thú hơn vài phần, cảm thấy cô nương này thật khiến người khác yêu thích.

Làm đích nữ nếu còn nhu mì, để cho muội muội thứ xuất dẫm lên người để trèo lên, cũng quá không có tiền đồ.

Híp mắt lại nhìn A Tuệ trầm giọng quát muội muội này một chút, A Nguyên chỉ coi như không nghe thấy nhìn sang hướng khác nhấp ngụm trà, lúc sau mỉm cười nói đùa vài câu với tỷ muội này, rồi mới cho người tiễn các nàng ra cửa. lát sau, nàng liền vuốt cằm, rất có cảm khái về mùa xuân đang tới, từng cặp từng cặp một, cũng khiến người ta hâm mộ. Yên lặng mà tỏ vẻ cảm khái một chút, công chúa điện hạ mới vô bụng mình tiếp tục trở lại với sự nghiệp tập viết của mình. Mấy tháng sau này, A Nguyên bận rộn đến không nói nên lời.

Đầu tiên là trở về cung Thái hậu làm một cháu gái hiếu thuận, sau đó A Nguyên bị cuốn vào con sóng thành thân, chỉ cảm thấy tông vòng mấy tháng, Phụng Đồng, Phụng Minh, Phụng Khanh, Phụng Đường lần lượt đại hôn, kinh thành ngập tràn sắc đỏ và vui mừng, khiến mọi người đều hòa mình theo. Tuy rằng tông lúc đó, có một sự không hài hòa nhân nhạ, chỉ là không liên quan lắm đến A Nguyên. Nhưng về phần Phụng Đồng, sau khi đại hôn, lại đặc biệt đau khổ.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75

Ba ngày sau khi thành thân, không biết Phụng Đồng nổi điên hay sao mà cầm đao đâm chết quân sư, tuy rằng sau đó Phụng Đồng biện giải rằng hấn cũng không hiểu chuyện gì đã xảy ra, chỉ là con dao nhỏ máu hấn còn đang nắm trong tay, ai có thể tin Thuận vương điện hạ vô tội đây? Hoàng thượng giận dữ, tuy không đến mức bắt nhừ tử đem cho quân sư kia, có điều toàn bộ ấn tượng tốt đẹp mà khó khăn lắm Phụng Đồng mới tích góp được đã tan biến trong nháy mắt, Hoàng thượng chỉ lệnh cho hấn ngoan ngoãn ở yên trong vương phủ, không có việc gì đừng ra ngoài cho đỡ mất mặt.

Nhưng mà, nhưng mà ở trong phủ cũng không được a, trong phủ còn có một con hồ cái đó!

Ai có thể nghĩ được, đường đường là đích nữ nhà quan văn Thái thường tự Thiếu Khanh, là hồ cái múa được đao vung được kiếm, không nói hai lời đã gio năm đâm chết? Thuận vương phi là nữ nhân cường ngạnh, còn có mặt mũi Hoàng thượng, quả thực khiến các nữ nhân ở hậu viện Thuận vương khổ không nói nổi. Tuy rằng Thuận vương phi cũng rất rộng lượng, hằng tháng luôn cho Thuận vương đi thân mật với thứ phi đó đây, nhưng tuyệt đối không cho phép tranh sủng, nếu để Thuận vương phi biết thì sẽ bị đánh chết.

“Sau này đừng có xuất hiện nữa!” một lần, dưới con mắt ngưỡng mộ của A Nguyên, Thuận vương phi về mặt hung tàn chỉ tay vào một thứ phi của Thuận vương đang bị đánh đến khóc sụt sùi nói.

Thuận vương hận, hẳn thực sự hận vợ của mấy hoàng đế khác đều nhu tình như nước, tại sao Vương phi của hắn lại mà một con hổ cái, vốn cũng định giết Thuận vương phi vài lần, nhưng mỗi lần hắn nhắc tới kiếm, Thuận vương phi tuyệt đối không lùi mà tiến tới, đưa cổ đến bên kiếm hắn bảo hắn giết, dù rất vui lòng lại không muốn Hoàng thượng tức giận bảo hắn rút đi, Thuận vương thật sự nói không nên lời, sau đó có lòng ghê lạnh nàng, ai ngờ vị Vương phi này cái gì cũng dám nói, phạm trong cung có gia yến, luôn kể toạc mấy chuyện là Thuận vương không đến phòng nàng, sủng thiếp diệt thế, không muốn vợ cả sinh con trai trưởng, mới được vài lần, Thuận vương mất não không hiểu sao mình lại đâm chết quân sư đành phải thỏa hiệp.

Thuận vương phi không biết xấu hổ như vậy, A Nguyên lại cảm thấy vị hoàng tâu này thực đáng yêu. Cái A Nguyên kinh ngạc, chính là Tuệ tần mẹ đẻ Phụng Đồng, không cảm thấy con dâu này đáng ghét nửa phần, ngược lại vô cùng thích, còn có chút thân thiết, tựa hồ còn quan tâm hơn cả quan tâm Phụng Đồng.

Giống như lúc này, mấy vị Vương phi đều đang ở trong cung Thái hậu, A Nguyên nằm trong ngực Thái hậu, thấy vẻ mặt sinh động của Thuận vương phi ngồi dưới khi kể mấy chuyện trong phủ, khiến các Cung phi và Vương phi nghe thấy đều nở nụ cười, ánh mắt Tuệ tần nhìn nàng cũng ôn hòa từ ái, vị này chưa giờ xuất đầu lộ diện ở hậu cung, chỉ cẩn thận sống qua ngày, còn tại lúc Thuận vương phi tạm dừng mà thấp giọng quan tâm: “Coi chừng thân thể, đừng kích động quá mức.” Dứt lời, tầm mắt hướng tới bụng nhỏ hơi nhô lên của Thuận vương phi.

Thuận vương phi tuy rằng hơi ghê gớm, nhưng lại xử lý gọng gang ngăn nắp mọi chuyện trong phủ Thuận vương, đến con cái của vợ lẽ cũng chăm sóc rất tốt, còn hiếu thuận với Tuệ tần, thường tiến cung thỉnh an trò chuyện cười đùa với Tuệ tần, chỉ mấy tháng, trong lòng Tuệ tần liền không có nhĩ tử, chỉ có con dâu.

So với con trai vô tình, thì con dâu hiếu thuận và cháu vàng cháu bạc càng mang lại hy vọng hơn đúng không?

“Quả là đứa trẻ biết ăn nói, ai gia rất thích, muốn thưởng cho nó!” Thái hậu chỉ vào Thuận vương phi đang gật đầu với Tuệ tần mà cười, nói.

“Mấy cháu dâu cùng thái y ngu thân*, làm các nương nương vui vẻ một hồi, cũng được thưởng chút chút chứ ạ?” Thuận vương phi buông một tay, tay kia lại lôi kéo Thành Vương phi Tề Thiện cúi đầu cười, cười nói: “Chúng ta cùng tiến cung không phải vì thế sao? Thái hậu nương nương quý chúng ta, lại muốn thưởng cho chúng ta, có thể thấy được, sau này phải thường xuyên tiến cung hầu hạ, mới là bổn phận của chúng ta.” Nàng được yêu quý, lại ôm lấy mình mà đi tranh sủng, cũng không để chị em dâu ngồi một bên nhìn, chu toàn như thế, khiến lòng A Nguyên cũng thực sáng khoái, thấy giao tình biểu tỷ nhà mình và Thuận vương phi không tồi, cũng ngồi bên nói thêm một câu: “Hoàng tử mẫu thưởng cho các Hoàng tâu, vậy A Nguyên phải làm sao bây giờ?”

Thái y ngu thân: Truyền thuyết thời Xuân Thu có một lão Lai tử, rất hiếu thuận, tuổi đã 70 còn mặc quần áo sặc sỡ, giải làm con nít chọc cha mẹ cười. Sau thành điển cổ hiếu thuận cha mẹ.

“Con cũng muốn tặng cho các Hoàng tâu con cái gì nào?” Thái hậu liền cúi đầu cười hỏi.

“A Nguyên là người bị thất sủng, thực nghèo khổ, Hoàng tử mẫu chỉ biết đến các Hoàng tâu, không nói gì tới A Nguyên, Người còn muốn bảo bối trong kho nhỏ của A Nguyên bay vào trong tay các hoàng tâu, khổ quá đi thôi.” Nhóc con liền cúi đầu, chớp mắt nói.

“Đây là đang trách ai gia đây.” Thái hậu chỉ ôm A Nguyên vào lòng dụ dỗ: “Ai cũng không vượt qua con được, con cứ yên tâm.”

“Hoàng muội ghen với bọn ta, đây cũng là có lòng.” Thuận vương phi cười xong, lại vờ nói: “thật khéo, nếu Hoàng muội không nói ta cũng quên mất.” Nàng dừng một chút, liền cười nói: “Ồ ngoài tặng rất nhiều đồ từ phương Tây cho phủ ta, ta thấy trong đó có mấy cái kính lúp nho nhỏ, vô cùng tinh xảo, tuy không đáng giá gì mấy, nhưng lại rất đáng yêu, ta nghĩ các muội muội sẽ thích, bởi vậy mang theo mấy cái, để các muội chơi.” Thấy hai mắt A Nguyên sáng lấp lánh lên, nàng thở phào trong lòng một tiếng, trên mặt vẫn giữ vẻ cười hi hi nói: “Chỉ là chỉ đủ mỗi muội một cái, nhiều hơn cũng không có.”

“Con nghĩ đến các muội muội con như vậy là rất tốt.” Thái hậu liền chỉ vào nàng cười nói: “Còn có vợ lão Tứ, mấy ngày trước còn dâng lên mấy quả dưa hấu cực đại, đây cũng là đồ mới mẻ khó tìm.” Dưa hấu thì thực tâm thưởng, nhưng trải qua năm mùa xuân lại thành thứ hoa quả hiếm lạ, A Nguyên chỉ biết là Tề Thiện nghiên cứu chút sách cổ, vậy mà làm phỏng thí nghiệm nho nhỏ, mới có mấy quả dưa hấu này, lòng bên cạnh thấy bội phục cô cùng.

Nàng là nữ xuyên không, còn chưa làm ra được ống nghiệm thủy tinh đâu.

Nàng thật làm mất mặt các nữ xuyên không.

“Đó là chuyện chúng con nên làm” Tề Thiện liền cung kính nói.

“Từ khi cưới vợ lão Tứ càng thêm ôn trọng.” Thái hậu thực vừa lòng với Tề Thiện, mà còn là biểu tỷ A Nguyên nữa, nên lời nói ra đều thập phần ôn hòa, lúc này liền cười nói: “Đứa bé ngoan, đây đều là công lao của con.”

“Nếu không nhờ Thái hậu nương nương dạy dỗ, Vương gia nhà ta sao có được ngày hôm nay ạ?” Tề Thiện chỉ mỉm cười, rồi nói: “Phòng thí nghiệm còn có mấy chậu hoa vừa nở, nếu các nương nương không cho, ngày mai con sẽ cho người đưa vào ạ.”

“Hay quá!” A Nguyên liền ngồi bên vỗ tay bôm bốp.

“Gặp được các con ai gia liền sáng khoái.” Thái hậu đột nhiên lại thở dài: “Bây giờ, còn mỗi tiểu Nhị còn lẻ loi một mình tông vương phủ, ai gia nhìn mà không đành lòng.” Mấy tháng trước, Trịnh vương chỉ cảm thấy mấy đệ đệ vâng vâng người thành thân hết, thực sự không ưa náo nhiệt này lắm, huống chi Hoàng hậu cũng không bắt ép hẳn, chưa chọn lựa Vương phi, chỉ là chuyện này, Thái hậu ghi tạc trong lòng, lúc này thấy trong số các cháu trai, chỉ có Trịnh vương cô đơn lẻ bóng, liền có chút thương xót, lắc đầu nói: “Nó không có Chính phi quản việc trong phủ, làm sao có thể an tâm làm việc,

đây không phải khiến ai gia lo lắng sao.”

Nhắc đến Trịnh vương, Thuậ vương phi và Tề Thiện làm đệ muội đều không tiện nói, còn Hoàng hậu lại chỉ ngồi bên cười nói: “Chuyện này, thần thiếp lại muốn cầu mẫu hậu từ bỏ thứ Người yêu thích.”

“Sao lại nói vậy?” Thái hậu đang thẫn thốc, liền vội hỏi.

“Lúc trước thần thiếp đã nhìn trúng một cô nương trong sạch, chỉ là thực sự nhiều việc lo liệu không hết, mới gác sang một bên, hiện tại có chút không đợi được nữa, cô nương trong sạch ấy, vẫn nên đoạt về tay chứ ạ?” Thấy Thái hậu mỉm cười gật đầu, Hoàng hậu liền vội cười nói: “Đúng là cô nương phủ An Quốc công, cũng nhờ phủ An Quốc công giáo dưỡng tốt, thần thiếp mới thấy vài lần, mắt cũng không nhìn ai khác được nữa, bây giờ mặt đây, thỉnh mẫu hậu làm chủ, ban cô nương tốt này cho Trịnh vương, cũng để thành toàn tâm ý của thần thiếp.”

“Cái này, ai gia muốn nghĩ chút đã.” Thái hậu bèn đắn đo nói.

Hoàng hậu chỉ cầu hai lần, rồi không nói gì nữa, chỉ là nụ cười trên mặt vẫn không tắt đi.

Nàng đã sớm nói qua với Thái hậu là muốn cô nương phủ An Quốc công làm thê tử Trịnh vương, bây giờ cũng chỉ là diễn trò trước mặt mọi người, nâng lên thân phận của cô nương kia. Nghĩ tới năm xưa Thái hậu là đích nữ phủ An Quốc công, đây là đang thông qua Trịnh vương mà thân cận hơn với Thái hậu, Hoàng hậu cảm thấy lòng rất khoan khoái, nhìn những người cụp mí rũ mắt phía dưới tự dưng thấy mấy phi tần phần lớn đều là thân phận cao quý lại thuận mắt hơn nhiều, chỉ là dừng một chút, thấy A Nguyên nghiêng đầu nhỏ như đang nghĩ điều gì, lòng liền rục rịch, mỉm cười hỏi: “A Nguyên cảm thấy thế nào?”

“Duyên trời tác hợp, nếu con là nam nhân, con cũng muốn cưới tỷ tỷ nhà An Quốc công làm vợ.” A Nguyên bèn cười khanh khách nói.

“Lại nói hươu nói vượn.” Thái hậu vỗ vào bả vai A Nguyên nhưng cũng nhin không nổi mà cười lên, rất vui mừng.

Lão nhân gia tuổi đã lớn, ngoại trừ quan tâm đến nhi tử, chút lo lắng còn thừa lại là về nhà mẹ đẻ. Sau bà thì phủ An Quốc công không có nữ nhi nào để kết thân với hoàng gia nữa, hiện tại có một vị Trịnh vương phi, cũng coi như là thông gia không đứt với hoàng gia, ít nhiều cũng có thể an ủi nỗi lòng Thái hậu.

cô nương phủ An Quốc công kia theo như lời Hoàng hậu thì A Nguyên đã gặp qua vài lần, tuy không có xinh đẹp mười phần vẹn mười, nhưng lại có vẻ phong lưu phóng khoáng của danh sĩ Ngụy Tấn, làm người khác lưu luyến không thôi. Nữ nhi như vậy, quả thực thế gian khó tìm. Lúc này A Nguyên chỉ cảm thấy tiêu băng hữu mặt lạnh như tiền có thể mang ra để dọa trẻ con Trịnh vương đúng là gặp vận cứt chó* rồi, nhưng đột nghĩ đến Trịnh vương có thiếp, không khỏi ngơ ngẩn.

Vận cứt chó: có nghĩa là gặp may.

Ở phủ Túc vương lâu quá rồi nàng quên mất, thời cổ đại trong phủ các thế loại Vương gia, chỉ có mấy người Phụng Minh mới là kỳ quái, Trịnh vương có trác phi thiếp thất mới là bình thường.

Nghĩ tới nữ nhi thoát tục ấy lại phải chia sẻ phu quân với kẻ khác, A Nguyên liền cảm thấy lòng ghen muốn chết, mà thấy cả phòng toàn mỹ nhân, lại không có cách nào tỏ nỗi lòng, lúc này, vậy mà lại bắt gặp nghĩ tới A Dung, người vẫn luôn mặc kệ nàng nói những gì, cũng đều yên lặng lắng nghe.

Công chúa điện hạ từ trước đến nay cầu được ước thấy, đợi chờ phi tần đi, chỉ còn lại Hoàng hậu, Thuận vương phi và Tề Thiện, A Nguyên bèn nhin không được, cáo lỗi đi ra ngoài. Đúng lúc A Dung đang canh gác ở đằng sau, tránh các tần phi, thấy được A Nguyên liền nở nụ cười, vẫy vẫy ta kêu A Nguyên đến, tay vừa xò ra, thì lộ ra một con thỏ bạch ngọc nhỏ nhỏ, hần cười nói: “Hôm kia có được một khối ngọc, ta thấy muội sẽ thích, nên khắc ra cái này, tay nghề không được tốt, muội cũng đừng ghét bỏ.”

Lòng A Nguyên sung sướng, cảm lấy, nhưng lại ngược đầu hừ hừ nói: “Xác thật chẳng có gì đặc sắc, nhưng bản cung cũng thích cái này.” nói xong, liền vui thích nhét thỏ ngọc vào hà bao nhỏ của mình, vừa nhét vào vừa nói: “Bản cung không chê đâu, nếu huynh còn thì cứ đưa ta, ta cũng sẽ có nhận, không để huynh nghĩ tay nghề của huynh bị người khác ghét bỏ đâu, nha!” Thấy A Dung chỉ híp mắt cười, mặt A Nguyên đỏ lên, nàng ngắc ngứ kêu: “Bản cung, bản cung làm thế cũng chỉ vì huynh thôi, huynh phải nhớ kỹ ân tình của ta!”

“Sao dám quên đây?” A Dung cúi người đưa mặt lại gần, đối diện với gương mặt tinh xảo đẹp tuyệt trần như vậy, A Nguyên ngừng thở một chút, lúc sau, A Dung tinh tế nhìn nàng, nhún nhún hỏi: “Muội có điều gì không vui sao?”

hần xưa nay nhạy bén, A Nguyên sớm tập mãi thành thói quen, lòng lại thấy vui mừng, chỉ nép nép vào người A Dung, để hần chắn gió bên ngoài thay mình, liền nhỏ giọng nói: “Nhị hoàng huynh sắp cưới kế phi.”

“Là tiểu thư nhà An Quốc công?” A Dung cười hỏi.

“Sao huynh biết?!” A Nguyên hung hăng ngẩng đầu lên, trừng mắt hỏi: “Hay là, huynh rất thân quen với vị tiểu thư kia?” Thấy A Dung nhin cười nhìn mình, nàng liền hừ nói: “Bản cung quên mất, huynh cũng đã tới tuổi này, sao nào, gặp được cô nương tốt, nên muốn khoe một chút mặt bản cung?” Ngoài miệng nói, đôi móng vuốt nhỏ lại lần tới bên hông mỹ nhân, kêu lên: “Chẳng lẽ còn có tin vật định ước gì đó? Mau đưa bản cung xem, xem xong về sau huynh cũng đừng thân thiết với bản cung như vậy nữa!”

A Dung bị nhóc con này mò cả người, cảm thấy nha đầu chết tiệt kia quả thực chỗ nào cũng dám sờ, chỉ dờ khóc dờ cười nói: “Trong đầu muội nghĩ những gì thế?”

“Lúc trước huynh còn chưa nói với ta về việc A Tuệ đâu.” Mới vừa rồi chỉ là nói giỡn thôi, A Dung rất thông minh, lại thường ở bên cạnh Thái hậu, nghe được điều gì đó, tự nhiên cũng có thể đoán được việc liên hôn giữa Trịnh vương và phủ An Quốc công, A Nguyên chỉ chiếm tiện nghi mỹ nhân một chút, lúc này lên sờ hai cái ở bên hông gầy nhưng rắn chắc của A Dung, nhóc con cười trộm trong lòng, cũng biết ngoài mình ra A Dung không thương nữ nhi nào khác, lại có chút đắc ý, bèn ngửa đầu làm ra vẻ đại gia, tranh thủ giáo dục mỹ nhân, nói: “Có việc không được gạt ta, không được giấu ta, ta mới thích huynh, biết chưa?”

Nhìn nàng làm ra vẻ răn dạy, đôi mắt to tròn lại lên nhìn về mặt mình, A Dung nhin cười, lòng lại càng mềm nhũn, chỉ mỉm cười đáp: “đã rồi, tất sẽ không để điện hạ thất vọng.” Thấy A Nguyên vừa lòng gật đầu, hần thấy cung nữ xung quanh đều đã tản ra chỗ khác, liền ôm A Nguyên vào ngực, nghe thấy tiếng nàng cười hi hi bên tai, bèn nói: “Việc của phủ Trung Tĩnh hầu ta thật sự không biết nội tình, sao có thể nói được với muội chứ?” Đến khi hần biết, cũng chỉ hay rằng Trung Tĩnh hầu gả cháu gái cho đệ đệ hần, nếu không phải A Nguyên hậm hực, hần cũng không biết bản thân mới là người bị nhìn trộm.

A nguyên uốn éo người ngoắc khắp nơi rồi chớp chớp mắt nhỏ giọng nói: “Lão sư bảo ta mỗi ngày phải luyện rất nhiều chữ, bài vở rất nặng a, huynh giúp ta một chút được không?”

Trịnh các lão là người chính trực, được phân làm lão sư của A Nguyên thì sẽ cực kỳ quan tâm, bài vở của A Nguyên ông đều nhìn chăm chăm, còn có luyện chữ hàng ngày, bài vở của A Nguyên đều do Trịnh các lão tỉ mỉ xem từng chữ từng chữ một, trong lúc đó, viết tốt cũng có họa, viết không tốt càng gấp hòa, quả thực nghiêm túc đến cực điểm. Nếu là chưa viết tốt, lại có thêm bài tập, khiến A Nguyên kêu khổ không ngừng, lúc này thấy A Dung, nàng liền gõ bàn tính, nhỏ giọng nói: “Bài vở, không phải quý hồ tinh bất quý hồ đa* sao?”

Quý hồ tinh bất quý hồ đa: quý ở chất chứ không phải lượng.

“Cái này ta sẽ không giúp muội.” A Dung lại cự tuyệt: “Tự mình viết, mới là của mình.”

Nhưng thấy A Nguyên chớp chớp đôi mắt đáng thương nhìn mình, A Dung mềm lòng, nắm lấy tay A Nguyên, thấy trong lòng bàn tay quả nhiên có vết chai nho nhỏ, vô cùng đau lòng, vừa nhẹ nhàng xoa tay nàng, vừa nhẹ nhàng nói: “Trịnh lão đại nhân làm như vậy, cũng vì muốn chữ muội đẹp từ bé, chốc nữa, ta dạy muội viết, lão đại nhân thấy muội viết tốt, sẽ không bắt muội viết nhiều nữa.” Thấy A Nguyên gật đầu, mắt tỏ vẻ tin cậy nhìn mình, khoe miệng A Dung giật giật, cười khỏ điểm điểm vào trán nàng bất đắc dĩ nói: “Muội a...”

Về việc huynh đệ Phụng gia vô duyên vô cớ mà chặn đường hần vài lần vì chuyện này, thôi không cần nói cho nàng.

Bằng không, cái đuôi sẽ không dẫu lên tận trời sao?!

Lòng cảm thấy nhóc con quả thật khác hẳn từ hồi nhỏ, A Dung nắm tay A Nguyên tới thu phòng, đứng phía sau A Nguyên, cúi người nắm lấy tay A Nguyên từ đằng sau, liền thấy sau khi bé con nắm chắc được bút, lại ngóc ra, liền thấp giọng nói: “Viết theo tay ta.”

Hô hấp của hần bên tai, A Nguyên chỉ cảm thấy lỗ tai ngứa ngứa, còn có hương thơm thoang thoảng, không giống với cảm giác khi nhào vào ngực A Dung, chớp đôi mắt, A Nguyên lại ngăn ra trong chốc lát, nỗ lực chịu đựng để không quay đầu lại chiếm tiện nghi A Dung, rồi mới lên tiếng, miệng lẩm bẩm thanh tâm chú, cũng không nhìn bàn tay thon dài đang nắm lấy tay mình khi của A Dung, chỉ nghiêm trang viết theo tay A Dung dẫn dắt, những chữ trên trang giấy quả nhiên đẹp hơn rất nhiều, hơn nữa không biết vì sao, A Nguyên càng viết càng phấn chấn, không một chút nào, thấy chữ trước mặt càng đẹp thêm, không khỏi quay đầu cọ cọ mặt A Dung nói: “Qua nhiên huynh vẫn tốt nhất.”

A Dung cười, không nhịn được khẽ trán mình lên trán A Nguyên.

Trong phòng hai người một dạy một học chăm chú viết chữ, bên ngoài cửa lại có một cái đầu lén lút thò vào.

Tề Thiện bất đắc dĩ mà đứng bên ngoài, không để ý việc đang diễn ra trong phòng, chỉ nhìn phu quân “hiểu chuyện ỏn ẻn” đang thò đầu vào mà đỡ trán nói: “Phu quân nhìn gì thế?” Có được phu quân nhanh nhẹn như vậy, tuy rằng cuộc sống hằng ngày của Tề Thiện rất vui vẻ, nhưng không chỉ ngốc nghếch ở địa bàn vương phủ của mình mà còn ngốc đến tận trong cung, thực sự có chút mất mặt. Quay đầu lại thấy các cung nữ phía sau đều đã tránh đi xa xa, Tề Thiện bất đắc dĩ thở dài, nhưng không cần lại công cuộc rình mò của Phụng Minh, lén mở cửa phòng ra một chút, để phu quân nhìn rõ hơn.

Ai cũng nói nữ nhân thành thân sẽ hóa ngọc, hóa ra, là sự thật.

“không nghĩ tới a không nghĩ tới a, nha đầu chết tiết kia cũng có ngày này!” Phụng Minh nhe răng trợn mắt, phát hiện ra được một bí mật quả thực mặt cũng nở hoa, quay đầu lại, lại thấy vẻ mặt vợ không đồng ý, xưa nay hần luôn nghe lời, không nhìn lên nữa, tiến đến trước mặt vợ cười hi hi nói: “Nàng không thích chỉ cần nói với ta, cái gì ta cũng nghe nàng, chỉ cần không khiến nàng khó chịu trong lòng, ta đều nguyện ý.” Thấy Tề Thiện cười, còn lấy khăn tay lau mặt cho mình, Phụng Minh nhớ tới nhu tình mặt ý mấy tháng qua, thật lòng cảm tưởng như hạnh phúc đến ngất trời, nào có nghĩ đến muội muội nữa? hần chỉ nói: “Đừng quản nha đầu chết tiết kia nữa, chúng ta về nhà, về nhà thôi.”

nói đến về nhà, mặt Thành vương điện hạ lại như sắp khóc, chỉ thiếu kêu oai oái lên.

Tề Thiện ra, cũng không nói gì.

“Nhóc con A Nguyên này lúc nào thấy chẳng được. Ta, ta nhớ nàng.” Ở tông phủ, cái Tề Thiện không thể chịu nổi nhất chính là đáng và đáng thương mà Phụng Minh hay dùng khi nói chuyện này, lòng muốn nhanh nhanh về nhà ôm ấp vợ, Phụng Minh khịt khịt cái mũi, nhỏ giọng nói: “Nha đầu này hư như thế, mỗi lần gặp nó, ta đều cảm thấy mạng sống nguy nan!” Để vợ cảm thương cho mình, hần bán lương tâm “khen” muội muội một chút, thấy ánh

mắt Tề Thiện càng kỳ lạ, thì không ngừng cố gắng mào: “Nha đầu chết tiết kia bị ta tóm được nhược điểm, chúng ta về nhà, thông thả nghĩ cách trị nó, nha!”

“Ha ha...” Thành vương điện hạ đang nói thật cao hứng, hy vọng từ giúp mình chinh nhóc con, thì nghe thấy ở phía sau, có tiếng cười trầm thấp, vừa quay đầu lại liền thấy A Nguyên đã dựa vào cánh cửa, đôi mắt nhỏ nhưng hung tàn nhìn hắn.

Lúc này đến nỗi mũi A Nguyên cũng xẹt khói, hận không thể đi ra ngoài mà một miếng cắn chết Tứ hoàng huynh dám nói xấu mình, nhưng thấy về mặt Phụng Minh “đại sự không ổn”, bèn nhẹ nhàng uy hiếp: “Cuộc sống của Tứ hoàng huynh tốt quá ha, A Nguyên cũng thực vô cùng vui mừng, phải hợp mặt Ngũ hoàng tỷ và Hoàng huynh mới được.” nói xong, liền hiện ra vẻ mặt “ta nhớ rõ người rồi.”

Phụng Minh nghe xong, chỉ thiếu không lăn ra ngất xỉu, phải để Tề Thiện nhìn cười đỡ lấy, run rẩy rẩy rẩy mà chỉ vào A Nguyên nói: “Muội, muội đừng có nghĩ đến việc đẩy nha, bản vương, bản vương cũng là người có chỗ dựa đó!” Dứt lời, liền hướng ánh mắt cầu cứu về phía “chỗ dựa” Vương phi.

“Nể mặt ta tha cho chàng một lần đi.” Tề Thiện chỉ xoa xoa mặt cười nói: “Hai huynh muội các muội tình cảm tốt như vậy, lại khiến ta cười đến hồng mắt thôi.” So với bình yên ngày trước ở phủ anh Quốc công, cuộc sống hiện tại của Tề Thiện vui vẻ hơn nhiều, thấy Phụng Minh đã dùng ánh mắt đặc biệt hạnh phúc nhìn mình, Tề Thiện nhớ tới Thuận vương phi gặp ban này, theo bản năng mà sờ sờ bụng nhỏ của mình, sinh ra vẻ hâm mộ.

Nàng đã quá mỹ mãn rồi, hiện giờ, cũng chỉ thiếu một hài tử kéo dài huyết mạch cho Phụng Minh.

Nghĩ tới hôm nay Đức phi cho dù thấy bụng Thuận vương phi và vẻ tươi cười vui mừng của Tuệ tần, lại vẫn bất động thanh sắc như cũ, không thúc giục nàng chuyện con nối dõi, cũng không ban cho cung nữ hầu hạ hoặc là thiếp thất nào cả, lòng Tề Thiện thực sự cảm kích.

Có bao nhiêu mẹ chồng có thể làm được như Đức phi đây?

Nhân có qua có lại, Tề Thiện vừa nghĩ xong, đã thấy A Nguyên lảng xăng chạy đến bên người A Dung để cáo trạng, hơi hơi chần chờ, rồi hỏi Phụng Minh: “Thiếp nghe nói, công tử phủ Định Quốc công muốn thi khoa cử?”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76

“Mẫu phi nói với nàng sao?” Phụng Minh lặng lẽ nhớ kỹ dáng vẻ đùa giỡn giữa A Dung và A Nguyên, chỉ chờ về sau thêm mắm thêm muối, khi để A Dung để báo mối thù đối với Hoàng muội. Xong, lấy lại tinh thần, hắn thấy Tề Thiện nghiêm túc nhìn mình, liền gật đầu cười nói: “Đúng là có chuyện như vậy, ý của mẫu phi là, phủ Định Quốc công không thể sống bằng tiền dành dụm, thế nào cũng phải tự lực mới có thể có chỗ đứng ở kinh thành.”

Chỉ là hắn không nói, nam nhân phủ Định Quốc công, quả thật...

“nói cho cùng là người một nhà, chúng ta đều nên quan tâm.” Tề Thiện không muốn trong lúc A Dung và A Nguyên bên nhau không được tự nhiên, liền đi ra bên ngoài, hai người chỉ kêu cung nhân phía sau theo từ đằng xa, nắm tay đi dạo trong cung, thưởng hoa ngắm liễu, một phen tình thú khác với mọi hôm, lúc này Tề Thiện liền nhẹ nhàng nói: “Lúc về thiếp sẽ hỏi phụ thân một chút, nhà thiếp nhiều quan văn, có vị thế khá tốt, cả hai cùng hoạt động, tự sẽ có kết quả.”

“Nàng chớ lo lắng vì mấy việc này, bên ngoài đã có ta rồi.” Phụng Minh cười, cầm tay nàng, lòng cực kỳ vui mừng vì nàng tình nguyện để bụng đến người nhà của mình, thấp giọng nói: “Chỉ là, đến mẫu phi cũng nói, thật sự không nên thân, nếu làm quan, không chừng gặp phải đại loạn gì đó. Làm người quý ở chỗ có thể tự mình hiểu lấy, mẫu phi chỉ bảo bọn họ an hưởng phú quý là được.” Thấy Tề Thiện muốn nói lại thôi, hắn liền cười khò nói: “Huống chi hiện tại Ngũ Hoàng muội quyết định muốn một phò mã từ phủ Định Quốc công, đến thời điểm sẽ thành thân, đến cùng cũng sẽ không nghèo túng đâu.”

“Dù thế nào đi nữa, sự nghiệp vẫn cứ quan trọng.” Tề Thiện không có gì phản cảm với việc hôn nhân địa dất cả gia tộc, nhưng vẫn thấp giọng dặn dò một câu.

“Con bé không phải người có thể gây hại, đừng lo.” Phụng Minh che chở Tề Thiện tránh để những cành cây làm đầu nàng bị thương, đang vui mừng thì từ xa thấy mấy nữ nhân tiến lại đây, lòng nguội đi, còn thấy một phụ nhân đi đầu còn có vẻ đặc ý, Phụng Minh liền khẽ nhíu mày, thấp giọng nói: “Trong cung sao lại có mệnh phụ từ bên ngoài vào đi lại đường hoàng như thế?” nói cho cùng bản thân là nam nhân, mắt dò ra uống khác, chỉ chờ mấy nữ nhân này đi qua. Tề Thiện theo bản năng nhìn lại, lại thấy trong đó có Vương Diên đã gả đi, ngăn ra, há mồm gọi: “Biểu tẩu?”

Ba tháng trước, Vương Diên vừa gả vào tam phòng, tuy rằng Tề Thiện không quá thân với nàng, nhưng cũng sẽ không bỏ mặc nàng, chỉ là thấy nàng vậy mà lại xuất hiện ở trong cung, bèn nhíu mày hỏi: “Sao biểu tẩu lại tiến cung?”

Vương Diên cười khổ, gương mặt uyển chuyển nhu mì bây giờ lại thấm vài phần mệt mỏi, đối diện với ánh mắt của Tề Thiện liền biết nàng ấy không vui vì mình tiến cung cùng nhà mẹ đẻ, nhưng cũng không cãi lại, chỉ thỉnh an Phụng Minh rồi xin lỗi mào: “thật ra chỗ đường tử ta xảy ra chút chuyện, ta không thể khoan tay đứng nhìn, bởi vậy đến khuyên nhủ đường tử.” Thấy Tề Thiện nghi ngờ, nàng cũng biết là chọc phải tổ ong vỡ tổ rồi, cắn chặt

răng, trầm giọng: “Chuyện này, thật sự là sai lầm của nhà ta, thay vì để tẩu tử lại mặt nói ra khiến mọi người đều không vui, không bằng tanó với Vương phi.”

“Chuyện gì?” mặt Tề Thiện hơi trầm xuống.

Nàng vốn không phải nữ nhân ôn nhu hòa khí, về mặt lúc này càng khiến người khác sợ hãi, cảm giác được sự tức giận của nàng, Phụng Minh cũng không cười, sắc mặt bất thiện mà liếc mắt nhìn mấy nữ quyến Vương gia một cái, rồi đứng bên cạnh Tề Thiện thấp giọng: “Có ta ở đây.” Mặc kệ Tề Thiện làm gì, đắc tội với ai, hẳn đều sẽ ở phía sau bảo vệ thê tử vô điều kiện.

Thấy hai người bọn họ cảm sát hòa mình, lòng Vương Diên khỏ sở, nhưng vẫn duy trì không ngừng nụ cười trên mặt.

Gã đến Tề gia, nguyện vọng trong lòng nàng chính là thái phu nhân anh Quốc công, lúc nàng tiến lên thỉnh an, thực sự đối xử với nàng rất tốt, không khác tổ mẫu ruột thịt, khiến lòng nàng âm áp vô cùng. Đến cha mẹ chồng cũng đối với nàng không có chỗ chê, cực kỳ tử ái, phu quân lại thực tâm thích mình, Vương Diên vốn tưởng rằng chỉ cần vậy đã có thể sống vui vẻ khoái hoạt. Nhưng đến khi nàng gã đến tộc mới biết được, trong phủ, có rất nhiều chủ nhân không được yêu thích, còn có những hạ nhân làm việc đã lâu năm mà các chủ nhân còn tôn trọng vài phần.

Bằng không, chỉ bằng mấy chuyện tán gẫu trong phủ, cũng có thể khiến nàng muốn thất cổ.

Thủ đoạn nàng gã vào vốn không quang minh chính đại, khiến người lên án, trong phủ sớm đã có chỉ trích, có điều hiện tại nàng đúng là mới cưới, giữa hai vợ chồng không có ai khác, bởi vậy không có chuyện lớn gì. Hơn nữa, trong nhà vốn không có nhiều tiền, cho dù tẩu tử Trần Hoàn đã hết lực tính toán, đúng là chút hồi môn ít ỏi, cùng với sinh lễ để người nhà nàng có thể sống qua ngày mà nàng cần rằng để lại, tóm hết lại đã thành lỗi lầm của nàng. Cho dù mẹ chồng tức giận, đuổi mấy hạ nhân, chỉ là các câu chuyện nhàn nhạt vẫn truyền qua truyền lại không ít.

Cả ngày dài nghe mấy thứ đó, Vương Diên chỉ cảm thấy mệt mỏi không chịu nổi.

Mất thấy vẻ hạnh phúc của Tề Thiện, Vương Diên lộ vẻ hâm mộ, chỉ là thấy sắc mặt Tề Thiện không tốt thì im lặng một lúc, rồi mới nói: “Là nhà ta sai, đường ty thương huynh trưởng ta, hôm trước đã ban một cô nương tới để hầu hạ.”

Tề Thiện cười lạnh một tiếng.

“Nương nương.” Vương Diên sốt ruột, vội vàng tiến lại định nắm lấy ống tay áo Tề Thiện, nhưng lại bị cung nữ ngăn cản, đành dùng ánh mắt cầu xin nhìn về phía Tề Thiện.

Sở dĩ hôm nay nàng tiến cung chính là để làm cho Vương Quý nhân nào bị ứng nước sáng mắt ra.

Cái người ngu xuẩn này không biết bị ai xui bậy mà lại có địch ý với Trần Hoàn, không nói hai lời đã thưởng một tiểu cung nữ bên người cho ca ca mình. Mẫu thân nàng cũng ngu muội không kém, hoan thiên hi địa nhận luôn cung nữ này, ngênh ngang đưa vào nhị phòng, làm cho huynh trưởng nàng ngày ngày ở ngoài không về nhà được, sau đó không nhìn nổi nữa, muốn đón tẩu tử nàng Trần Hoàn ra ngoài ở, hiện tại đang nào loạn muốn chia nhà, trong phủ rối thành một đồng, vì Vương Quý nhân không cho Trần Hoàn chút thể diện nào, tuy chưa truyền tới phủ anh Quốc công, nhưng mẹ chồng Vương Diên cũng đã biết, nay ánh mắt bà nhìn Vương Diên cũng có vài phần khác xưa.

Mẫu thân Trần Hoàn xuất thân từ tam phòng, đường hoàng là ty ty ruột của bố chồng nàng, Trần Hoàn phải chịu thiệt thòi, mẹ chồng nàng sao có thể tha cho nàng được? Bà chỉ bắt động thanh sắc bảo phu quân nàng nỗ lực học hành, từ đó mà hơi xa cách với nàng rồi.

“Cách hành xử như vậy của quý phủ... không phải lần đầu tiên.” Tề Thiện chỉ lạnh lùng mà nói: “Phủ anh Quốc công không phải vùng bùn, để xem về sau thế nào.” Vương Quý nhân đã quá nhiều lần làm khó Trần Hoàn, ở trong cung còn khinh thường A Nguyên, sao Tề Thiện có thể thích cho được?

“Nương nương hãy nhìn ở tình sâu ý nặng của huynh trưởng ta.” Vương Diên biết là Tề Thiện sắp không kiên nhẫn nữa rồi, thấp giọng nói: “Huynh trưởng cũng không đồng ý.”

“Nếu không phải vì cái này, một nhà Vương gia các người cũng đã sớm phải dứt đi rồi!” Bỗng từ phía sau có tiếng cười lạnh lùng truyền tới, Vương Diên quay lại, liền thấy A Nguyên được A Dung nắm tay đi tới, A Nguyên nhìn chằm chằm Vương Diên, chậm rãi nói: “Chẳng phải, biểu tẩu nói biểu ty của bản cung vẫn tốt sao?!” Thấy mặt Vương Diên đỏ bừng, A Nguyên liền nhàn nhạt nói: “Ngày đó, bản cung đã từng nhắc nhở người, đừng bạc đãi biểu ty ta, bằng không, chỉ sợ Vương Quý nhân ở trong cung, cũng không được sống thoải mái đâu.” Thấy trong số các nữ quyến Vương gia có người lộ vẻ mặt khó chịu, nàng ngẩng đầu cười lạnh hỏi: “Cho là bản cung đùa với các người hả?”

một đám tiện nhân, ăn của biểu ty nàng dùng của biểu ty nàng, vậy mà còn dám đâm dao sau lưng biểu ty nàng, không giết chết bọn chúng, A Nguyên quả thực không phải xuyên vào một công chúa.

“Điện hạ đừng tức giận, ngay lúc này ta nhất định sẽ bảo đường ty thu hồi mệnh lệnh.” Cả người Vương Diên run lên, mất thấy A Nguyên và Tề Thiện đứng cùng nhau, ánh mắt hai người đều toát lên địch ý lạnh băng, liền biết không ổn rồi.

“Nữ nhi gã ra ngoài như bát nước hắt đi.” A Nguyên chậm rãi nói: “Biểu tẩu, biểu ty người phải chịu thiệt như vậy, đứng ra người cũng nên tức giận chứ?” Xét về phía nhà chồng, Trần Hòa chính là biểu ty Vương Diên, bị A Nguyên chèn ép như thế, mặt Vương Diên đỏ bừng, mà thiếu nữ đứng sau đã từng đụng độ A Nguyên lại lộ ra vẻ phần nộ, cao giọng nói: “Chẳng lẽ Vương phi nương nương và Công chúa còn muốn giết chúng ta sao?” Nàng ta cười lạnh nói: “Làm thê tử, vốn hẳn nên khiêm tốn rộng lượng, nấp tiếp thay phu quân, hiện tại còn xúi giục chia rẽ đường huynh và người trong nhà, loại phụ nhân này, cho dù hủ cũng có làm sao?”

“Sao cơ?” Tề Thiện lạnh lùng mà nói: “Cho dù hòa ly, hay là hưu thê, chỉ cần các người hoàn trả hết của hồi môn mấy năm nay của biểu tỷ ta, thì đường ai nấy đi cũng được!”

“Gã vào nhà ta, người cũng là của chúng ta, huống chi của hồi môn!” Thiếu nữ kia kêu lên.

Tề Thiện lười tranh cãi với loại người ngu xuẩn này, lúc này đây chỉ cười lạnh, mà đại cung nữ phía sau A Nguyên đã đi theo bên cạnh A Nguyên từ lâu, mưa dầm thấm lâu, liền cất tiếng: “Của hồi môn là tài sản riêng của biểu cô nương nhà chúng ta, nói lý lẽ thì hẳn phải để lại cho con cái, không biết vị cô nương này là tiểu thư nào dưới gối biểu cô nương nhà ta, mà lại có mặt mũi mong chờ tài sản nhà chúng ta.” Thấy thiếu nữ kia lại muốn thét lên, nang tức khắc quát lớn: “To gan! Trong cung là cấm địa, các người ý vào Quý nhân liền dám phóng túng cao giọng, va chạm các chủ nhân, trước khi nê mặt Vương Quý nhân thì cho qua được, hiện giờ được một tác lại muốn tiến thêm một thước, ý là định kiện tụng đến chỗ Hoàng hậu nương nương sao?!”

“Thôi.” A Nguyên nghe đến đó, chỉ thấy mắt hừng, thấy mặt Vương Diên trắng bệch, liền gật đầu nói: “Hưu thê, cũng là ý kiến không tồi.” Thấy Vương Diên run rẩy cả người, nàng liền thấp giọng nói: “Ai vũ nhục người bên cạnh ta, Vinh Thọ ta, dĩ nhiên sẽ trả lại gấp trăm lần!” Nàng giương mắt, nhìn chăm chăm Vương Diên, miệng lại nở nụ cười, nhướn mày nói: “Ngày hòa ly, biểu tẩu, chỉ sợ cũng là lúc trụ cột Vương gia cũng sụp đổ.” Ý vào Vương Quý nhân mà dám ngang ngược kiêu ngạo như vậy, nếu Vương Quý nhân có gì bất trắc, Vương gia sẽ thành cái gì?

A Nguyên thật muốn nhìn cảnh đó.

Giết chết một Quý nhân nho nhỏ, một chút gánh nặng trong lòng A Nguyên cũng không có.

“Tranh cãi với mấy kẻ ngu xuẩn này, nhờ bị thương thì phải làm sao bây giờ?” Phụng Minh đau lòng nhìn ánh mắt hiềm khi lộ vẻ phần nộ của Tề Thiện, càng hận cái đám ngang ngược can rờ này, đột nhiên nhanh trí, ngẩng đầu lên, lạnh lùng nói: “Các người khiến Vương phi và muội muội ta không vui, nữ nhân nhà các người cũng rộng lượng thật, lại thích mấy cô nương trẻ trung.” hần lộ vẻ ngạo mạn đặc trưng của hậu duệ Hoàng gia, chậm rãi nói với Vương Diên xanh cả mặt: “Mới vừa rồi Bản vương có được một nha đầu hầu hạ từ chỗ Tam hoàng huynh, thưởng cho Vương gia vậy, để nàng ta làm tỷ muội với mẫu thân người đi!”

Ta thật giỏi a!

Chiêu bắt ngờ của Phụng Minh khiến các nữ nhân ở đây đều ngây người.

A Nguyên há hốc miệng, ngơ ngác nhìn Tứ hoàng huynh sau khi nói ra câu này còn cảm thấy vô cùng đắc ý kia, không biết nên phản ứng thế nào.

Vương Diên vừa hiểu ra, cả người chợt toát mồ hôi lạnh, vội vàng đỡ lấy mẫu thân mình, nắm lấy tay Thái thái Vương gia nhỏ giọng: “Mẫu thân chớ làm náo loạn.” Thái thái Vương gia quả thực có gan dám la lối om xòm, nếu bị đuổi ra khỏi cung, chịu thanh danh như vậy, sau này Vương gia và Vương Quý nhân biết sống ở kinh thành thế nào đây? Chỉ là nàng vẫn không đành lòng, thấp giọng nói: “Điện hạ hạ thủ lưu tình.”

“Bốn vương nhìn các người làm khổ biểu muội ta như vậy, còn có vẻ rất đạo lý, bỗng cảm thấy các người đặc biệt hiền lương thực đức.” Phụng Minh không biết xấu hổ tự nhận Trần Hoàn làm thân thích, thấy đôi mắt xinh đẹp của Tề Thiện nhìn mình, hẳn chỉ cảm thấy là mình đang trút giận thay vợ, lòng đầy vui mừng, bèn cười lạnh nói: “Sao nào, thái thái Vương gia hiền đức sao lại có chút không vui, vậy là, cảm thấy bản vương không bằng cháu gái Quý nhân kia của người sao?” Lời này thật thâm, Vương Quý nhân cho dù thế nào cũng đâu thể sánh bằng Hoàng tử chứ.

“không phải...” Mối Vương Diên phát run, cũng không oán giận mấy người trước mặt, chỉ nguyên rủa Vương Quý nhân chỉ biết khơi mào mà không biết dẹp loạn đến trăm ngàn lần.

A Nguyên thờ dãi trong lòng.

Nữ nhân nàng không thích, nàng mắng mỏ quát đánh, thậm chí làm thịt cũng không sao cả, nhưng lại không muốn giống như người khác tặng nữ nhân để nàng ta chia sẻ trọng phụ, dù lý do thế nào, kỳ thật tặng thiếp vẫn là phá hỏng nhân duyên của người ta. Chỉ là Phụng Minh ra mặt vì Tề Thiện, nàng cũng thực cảm động, thấy môi Vương Diên run run, mím lại nói không nên lời, liền cảm thấy nàng có chút đáng thương.

Nhưng nói đến đáng thương, phải là biểu tỷ một lòng nghĩ đến nhà chồng của nàng kia kia!

Nghĩ đến đây, ánh mắt A Nguyên nghiêm nghị lên.

Vương Diên liếc mắt một cái liền đối diện với ánh mắt lạnh băng của A Nguyên, thấy tiểu nha đầu này miệng mím thành một đường, lòng liền lạnh toát.

“Cái khác không nói...” nói chuyện với một đám náo tào vô dụng thật lãng phí cuộc đời, cứ để cho bọn chúng vui vẻ mấy ngày, chờ đến khi Vương Quý nhân sinh xong, sẽ cho chúng biết thế nào là lợi hại. A Nguyên chỉ vào Vương Diên, lạnh nhạt nói: “Ba ngày nữa, không cần biết Vương gia các người có chết hay không, bản cung chỉ muốn thấy biểu tỷ ta không ưu phiền điều gì, nụ cười thường trực. Nếu không làm được...” nàng cười lạnh một tiếng, chậm rãi nói: “Lâu rồi, bản cung chưa đến thăm Tứ cậu mợ.”

Tuy rằng sẽ không thật sự tặng thiếp cho biểu ca nàng, có điều đe dọa Vương Diên một chút, tâm lý cũng không chịu áp lực gì.

“đi thôi.” A Dung cúi đầu, không liếc mắt nhìn mấy nữ nhân này lần nào.

Có cái gì không thể nê hà đây? Vương Diên thực đáng thương, chỉ là liên quan gì đến hắn đâu? Nếu không phải vì A Nguyên mềm lòng, hẳn chỉ cần ra tay, cũng có thể lấy mạng cả nhà Vương gia.

“Điện hạ...” Vương Diên còn đuổi theo vài bước muốn cầu xin, lại bị Phụng Minh cho người đẩy ra, rồi nghe Phụng Minh cười lạnh nói: “Người cứ thử chạm vào Vương phi và Hoàng muội của bản vương xem!” hẳn chẳng có lòng thương hoa tiếc ngọc nào, ngoài Tề Thiện ra, nữ nhân không khác nam nhân là mấy, dám can rờ, cứ đem đi đánh chết mới phải.

Vương Diên âm thầm lui về phía sau, thấy muội muội bá nương còn muốn tiến lên đôi co với người ta, chỉ vội vàng ngăn lại, cảnh cáo nói: “không được mạo phạm hậu huệ thiên hoàng!” Thấy nữ quyến trong nhà khó chịu, nàng càng cảm thấy mệt mỏi, tất cả đều do Vương Quý nhân kéo mình vào thế tiến thoái lưỡng nan, tâm như tro tàn, cũng không rảnh rỗi quản chuyện Vương Quý nhân nữa, lôi kéo tay áo mẫu thân, dúi vào tay thái giám đang có chút không nhẫn nại một túi bạc trước, cầu khẩn cho thêm chút thời gian, rồi ghé vào bên tai mẫu thân nói: “Giờ mẫu thân đã biết sự lợi hại của hoàng gia chưa?”

Thiếp này của Thành vương, không chỉ phải nhận lấy một cách vui mừng, còn phải chăm sóc cho thật tốt, thể hiện sự tôn trọng với Thành vương. Trước đây những thứ này đều là mẫu thân nói với tâu tử, bây giờ lại ứng dụng vào người mẫu thân nàng.

“Sao Thành vương có thể nhúng tay vào chuyện nhà chúng ta được?!” Thái thái Vương gia liền khóc lóc hoang mang.

“Mẫu thân chớ khóc thút thít trong cung như thế, vậy không phải là bất kính với Hoàng gia sao?” Vương Diên cắn răng, ngữ điệu trầm xuống: “Đường ty hại chúng ta, chúng ta còn không xoay sở nổi, sao còn gặp mặt đường ty làm gì nữa?” Thấy thái thái Vương gia gật đầu, nàng liền thấp giọng nói: “Bây giờ chỉ có thể đưa nữ nhân Quý nhân đã ban cho đi thật xa, cầu tâu tử quay lại, chỉ cần trong lòng tâu tử không có khúc mắc gì, nhà chúng ta vẫn sẽ giống như trước kia.” Dù như thế nào, cũng không thể để thiếp Thành vương tặng vào cửa được.

“À khuyến khích ca ca ty sống ở bên ngoài, chia rẽ tình cảm với chúng ta, trên thế gian này nào có loại con dâu ngoan độc như vậy chứ?” Chuyện Vương Quý nhân đã làm thực sự chọc giận Trần Hoàn.

Tính tình Trần Hoàn rất tốt, không để bụng nhà chồng xài bao nhiêu tiền bạc, nàng chỉ để tâm đến cuộc sống ân ái giữa hai phu thê, Vương Quý nhân đâm sau lưng nàng như vậy, nếu vẫn nhẫn nhịn chào đón người mới vào cửa thì chỉ có thể là tiện nhân.

Trần Hoàn không phải là tiện nhân, vì thế nàng chửi ầm lên một hồi trước mấy tiện nhân này, sau đó về phòng mình đóng cửa không ra ngoài.

Thái thái Vương gia bị con dâu chửi bới ngay lập tức đi cáo trạng với nhi tử, ai ngờ phu quân Trần Hoàn lại rất sáng khoái, ù ù cạc cạc nghe xong thì mấy ngày không về nhà, thuê một tòa nhà lớn bên ngoài, trang hoàng dọn dẹp, lúc hồi phủ không nói hai lời liền đón thê tử và con nhỏ đi, đây là có muốn dọn ở riêng, cũng là để nói cho mẫu thân rằng con trai không có phúc hưởng tiểu thiếp này, nếu mẫu thân thương nàng ta, thì đưa cho phụ thân cũng tốt, khiến thái thái Vương gia tức đến ngắt xiu, đến giờ vẫn còn nguyên rủa Trần Hoàn đã xúi giục con trai bất hoà với mình.

“Nếu mẫu thân không muốn nhà mình thái bình, thì cứ làm thế đi!” Cuộc sống tốt lành của Vương Diên cũng bị Vương Quý nhân quấy nhiễu đến phiền toái, rốt cuộc nhịn không được nữa, tức giận nói: “Việc hôm nay mẫu thân còn chưa nghĩ cho cẩn thận sao? Thành vương và Công chúa đang trút giận thay tâu tử đó! Nếu còn dám làm như thế, đồng nghĩa với việc không coi trọng gì đường ty đấy!” Lòng nàng khô sở, nước mắt chảy xuống, tâm như tro tàn nói: “Mẫu thân còn muốn trong nhà ta có thêm một tiểu thiếp không được phép mang chửi sao?”

“không phải Tề gia nói không nạp thiếp sao?!” Thái thái Vương gia vẫn thương nữ nhi, vội vã nói: “Con là chính thê mà!” Tuy chỉ là tam phòng, nhưng chi tiêu ăn mặc của Tề gia đều rất xa hoa, phú quý bậc nhất, huống chi tam phòng còn có một vị Túc vương phi, thân phận thế nào chứ, Vương Diên có thể gả vào nhà tam phòng đã khiến thái thái Vương gia vô cùng đắc ý với bên ngoài, hiện tại hoang mang, lâm bầm: “Chẳng lẽ vì nàng ta mà liên lụy đến cả con?”

“Tâu tử mới đúng là cháu gái.” Vương Diên thấp giọng

cầu xin nói: “Cứ cho là vì con, mẫu thân đừng đôi co qua lại nữa, đường ty...” nàng dừng một chút, cắn răng thấp giọng nói: “Lần này chỉ sợ đường ty sẽ phải ăn quả đắng rồi, nếu mẫu thân phó thác tính mạng toàn gia vào tay đường ty, chỉ sợ sẽ phải hối hận.” Thấy vẻ mặt thái thái Vương gia không đồng tình, lại vẫn nhẫn nhịn khô sở trong lòng, thấp giọng nói: “Ít nhất cũng chờ đến khi đường ty làm hôn, rồi bản bạc kỹ hơn.” Nếu nàng đoán không lầm, cho dù đứa trẻ này là một Hoàng tử, chỉ sợ, sau khi sinh xong, Hoàng thượng cũng sẽ không để đường ty đích thân nuôi dưỡng.

“Vậy cũng được.” Thái thái Vương gia bị Vương Diên thuyết phục, tức nuốt đứng một bên.

“Ta và mẫu thân về trước.” Vương Diên nói với bá nương và muội muội.

“Vậy mà lại sợ phụ nhân đồ kỵ kia sao?” Con giận kia của Trần Hoàn của nhà Vương gia đều chửi kiến, đường muội của Vương Diên bĩu môi nói: “Lát nữa ta sẽ nói với đường ty, để ty ấy hạ chỉ trừng trị ả.”

“một Quý nhân sao có thể hạ chỉ trừng trị thần thê!” Vương Diên quát muội muội, rồi lạnh lùng nói: “Bụng đường ty đã lớn, đang là thời điểm hệ trọng, ta nói cho người biết, chuyện mới vừa rồi đừng có nói cho đường ty! Nếu không, dẫn đến thân mình đường ty không tốt, tội của người không nhỏ đâu!” Dứt lời bèn không nhìn muội muội tức giận này nữa, cũng không đi gặp Vương Quý nhân nữa, xoay người xuất cung, tính toán làm thế nào để Trần Hoàn nguôi giận.

A Nguyên không biết rằng đường muội Vương Diên không nghe theo lời ty ty mà ngược lại còn ôm một bụng tức đi thêm mắm thêm muối kể lể với Vương Quý nhân, lúc này đây nàng đang chậm rãi đi dạo trong vườn, nhìn muôn hồng nghìn tía khắp nơi, tâm mắt dừng lại đôi phu thê đang đi ở đằng trước, bĩu môi nói: “Thân thiết như vậy đúng là chọc trúng chỗ đau của bé.” Chuyện của Trần Hoàn nàng cũng không lo lắm, anh Quốc công cậu nàng cũng không ăn chay, nếu Trần Hoàn bị nửa phần thiệt thòi, Vương gia đã sớm bị anh Quốc công xử lý, chưa truyền đến tận trong cung, tức là Trần Hoàn không đáng ngại.

“Vị trưởng tử kia của Vương gia là người thành thật.” Lưu loát dứt khoát đưa Trần Hoàn dọn ra ngoài, trước khi đi còn để lại một câu, chỉ cần không để phu thê hấn bất hòa, thì vẫn sẽ tình nguyện trở về hiếu thuận cha mẹ, như vậy không phải thực tròn đạo hiếu sao?

“Chỉ cần hấn hiểu chuyện, ta cũng không lo gì.” Loại chuyện này, chỉ cần phu quân không đổi lòng, thì ai cũng không thay đổi được. Nếu phu quân có ý niệm khác, thì dù công chúa Hoàng gia hay Thiên vương lão tử cũng không áp đảo được. Nghĩ tới Trần Hoàn tuy rằng không quá chu toàn, nhưng rất cuộc phu thê đồng tâm, A Nguyên liền vô cùng hâm mộ, liếc nhanh nhìn A Dung, nói nhỏ: “Vị nữ nhân của mình, dù vinh hoa phú quý phu quân cũng không coi trọng, chỉ toàn tâm toàn ý, thực sáng khoái a.”

“Nếu là ta thì cũng chỉ cần một thê tử, vậy là đủ rồi.” A Dung cúi đầu mỉm cười, ánh mắt nhìn A Nguyên lấp lánh như sao sáng, làm nàng ngẩn cả người. Lúc sau, A Nguyên cắn răng nói: “Di nói mệnh huynh không hợp cưới sớm, có thật không?” “Thấy A Dung mỉm cười gật đầu, A Nguyên đỏ mặt, tự dưng muốn chủ động xuất kích, lá gan to ra nhìn nhìn những cung nữ đã tránh ra xa, và đôi đũa trước vẫn còn tình chàng ý thiếp, rồi vẩy vẩy tay với A Dung.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77

A Dung như rồng mây, muốn biết rốt cuộc nha đầu này định làm gì, liền cúi người xuống.

A Nguyên nhìn gương mặt mỹ nhân quen thuộc trước mắt này, gan lớn lên, nhào tới chụp một cái vào môi A Dung, chỉ cảm thấy mềm mại mọng manh, còn có vài phần lạnh lạnh, tim muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, mở to mắt mà ngoài miệng trong yếu nói: “Đánh... đánh dấu cho huynh!”

Tuy rằng A Dung không hiểu lời này, nhưng thấy mặt A Nguyên đỏ bừng, hoảng chi hàm ý như vậy sao có không rõ được? hấn nheo mắt ôn nhu cười với A Nguyên.

“Bản cung cảm thấy huynh thật thảm.” A Nguyên không thấy A Dung bị thẹn quá hóa giận, cũng không đánh mình, bèn cảm thấy A Dung bại hoại này không chừng cũng có ý nghĩ đồ với mình, lòng sung sướng, toác cả miệng, tự tin ngửa đầu ưỡn ngực nói: “Tuy rằng huynh dễ nhìn, nhưng cũng lớn tuổi rồi, không dễ cưới vợ được.” Với suy nghĩ khuôn mặt này có thể làm một đứa trẻ bảy tám tuổi đến đại cô nương bị mê hoặc đến choáng váng. A Nguyên cảm thấy mình rất có thủ đoạn tiên hạ thủ vi cường, bội phục bản thân đến không chịu nổi, mặt càng ngẩng lên cao.

“Điện hạ nói phải.” A Dung nhin cười, cố gắng thành khẩn hết sức trước công chúa điện hạ kiêu ngạo như con gà trống nhỏ này.

“Bản cung ý mà, rất quý di nha, vấn đề nan giải này của huynh chỉ sợ cũng khiến di nhọc lòng, vậy thì, đành vậy, chấp nhận huynh một chút cũng được.” Công chúa điện hạ giải thích, ghé mắt nhìn mỹ thiếu niên, chờ phản ứng của hấn.

“Chuyện này, điện hạ sai rồi.” A Dung dịu dàng nói.

A Nguyên kinh ngạc, cảm thấy hồng rồi, tức khắc nổi giận, túm lấy tay A Dung kêu lên: “Huỳnh... huỳnh... huỳnh... huỳnh chiếm tiện nghi bản cung nhiều như thế, ôm cũng ôm rồi hôn cũng hôn rồi, chẳng lẽ không muốn chịu trách nhiệm sao?”

Mặc dù bản thân thường chui vào ngực mỹ nhân để chiếm tiện nghi, nhưng mà mỹ nhân này cũng đâu có đẩy ra, đúng chứ?

“Trong lòng ta có điện hạ, vì vậy tình nguyện kiên nhẫn chờ đợi, đến khi điện hạ nguyện ý.” A Dung cúi người, nhin không được điểm điểm vào trán A Nguyên còn đang ngây người, nhẹ giọng nói: “Những lời này sao để điện hạ nói trước được.”

“Trong lòng có ta, vậy là thích ta ư?” A Nguyên chớp mắt ngơ ngác hỏi.

“Nếu không vì sao ta phải chờ đến tận lúc này chứ?” A Dung cứ nghĩ mình vẫn sẽ tiếp tục kiên nhẫn chờ đợi, chờ đến khi mình nóng lòng, chờ đến khi giữa đường nhảy ramột con sói muốn đoạt công chúa từ mình, ai ngờ có được bất ngờ như hôm nay, hấn chỉ cảm thấy tảng đá lớn nhất trong lòng đã gỡ xuống, tuy cũng biết tuổi A Nguyên còn nhỏ, sau này còn xảy ra nhiều chuyện nữa, nhưng trước mắt hấn cảm thấy vui mừng khôn cùng, mặt mày cũng giãn ra, giọng nói cũng ôn nhu. Mắt thấy công chúa mặt thực vô si, vừa nhào tới nói thầm: “Đây là vật tư nhân của công chúa điện hạ”, vừa vươn móng vuốt sờ soạng khắp người mình, hấn vẫn thản nhiên, không cảm thấy xấu hổ buồn bực vì bị đùa giỡn.

thật ra, hấn cũng thích... .

Phượng Minh đi đằng trước vui vẻ nói chuyện với thê tử, vừa lơ đãng quay đầu lại thì bất gặp cảnh này, sợ hãi đến run run, nhẹ giọng nói: “Được đấy, giữa thanh thiên bạch nhật mà dám phi lễ mỹ nhân!”

“Sao lại nói thế?!” Tề Thiện mắng hấn một câu, thấy hai người đằng sau đều vui vẻ ra mặt thì cũng vui lây, dí dí đầu phu quân. Sau khi bị nhắc nhở mà hấn còn ngơ ngác, Tề Thiện thở dài nói: “Trừ A Dung ra còn ai xứng đôi với A Nguyên của chúng ta nữa?”

“Cũng đúng.” Phượng Minh nhất trí, nói: “Đôi lại là người khác chắc đã bị Hoàng muội khi dễ chết rồi.” Nếu không bị bắt nạt mà chết, thì cũng là tự mình

tìm đây thất cổ, chẳng như A Dung lúc nào cũng bên cạnh bảo vệ A Nguyên, mà còn không có chút tâm lý biến thái muốn trả thù nào cả.

“Nếu nói được thế thì chàng nói với phụ thân đi.” Tề Thiện che miệng cười.

anh Quốc công ôn hòa nho nhã mà nghe được con rể dám bình phẩm cháu gái của mình như vậy, thì chắc chắn sẽ ôn hòa nho nhã đánh hấn đến răng rơi đầy đất.

Phượng Minh chợt nhớ tới tình cảnh bị lão Thái sơn xẻo từng thớ thịt xuống hồi chưa thành thân, môi run rẩy, rùn đầu không nói nữa.

“Thiếp thấy hiện tại khí sắc Tam tẩu không tồi, lại mang thai, không ngờ lại có chút khác với trước kia.” không trở mặt như Phượng Đồng và Phượng Minh, thực ra Thuận Vương phi và Tề Thiện khá thân thiết, tuy không thường qua lại, nhưng vẫn dành sự quan tâm cho nhau, thấy Phượng Minh cũng không ngăn cản mình qua lại với Thuận Vương phi, nàng bèn ôn nhu nói: “Chuyện giữa nam nhân các chàng thiếp không hiểu, cũng không can thiệp được, chỉ là về hậu phượng, cũng không thể không hòa thuận được.” Nếu nàng cũng bất hòa với Thuận Vương phi, vào mắt Hoàng thượng và Thái hậu chính là không hiểu chuyện.

“Ta cưới nàng, là để nàng tùy tâm mà sống.” Phượng Minh không chú ý lắm mấy việc này, đỉnh đặc nói: “Nàng cảm thấy Tam tẩu tốt, thì qua lại. Nếu không thích, cứ coi như không khí là được.”

Lời này hần đã nói qua vô số lần, ánh mắt Tề Thiện nhu hòa, nàng đồng ý, cầm lấy tay hần mỉm cười nói: “Thiếp vui vẻ khôn cùng đều bởi vì có Vương gia ở bên.” Thấy Phượng Minh cười, nàng ôn hòa nói: “Hôm kia thiếp cho người dựng một võ trường nhỏ ở trong phủ, Vương gia thích múa kiếm, rồi để thiếp xem cũng hay.” Phượng Minh vui mừng đáp ứng, Tề Thiện bèn chuyển mắt sang chỗ khác, cười tùm tùm nói: “Bây giờ xuất cung chúng ta hà tất quay về phủ làm gì? không bằng đi phủ Túc vương, thính an cô...” Nàng ngừng lại, hơi đỏ mặt nói: “Thính an Thúc vương và thím.”

“Được thôi.” Phượng Minh cười đắc ý.

Hai người này rồi đi mặc kệ muội muội đằng sau, A Nguyên cũng không trông cậy vào hần, lại thẹn A Dung một cái nữa rồi mới cảm thấy thực thoải mái, chui từ lồng ngực A Dung ra, nghiêm túc nói: “Huynh là của ta rồi đó, về sau không được để ý ai nữa.”

“Ta có để ý ai khác đâu.” A Dung không khỏi cười, thấy A Nguyên vừa lòng gật đầu, hần bèn thấp giọng cười, nói: “Gặp được nữ nhi đáng yêu như điện hạ rồi, trong lòng ta còn có ai được nữa?” Lời này nói ra cũng thực quá vô si, chỉ sợ nữ nhi khắp kinh thành nghe được mình không “đáng yêu” bằng nhóc con này sẽ la thất thanh rồi nhảy xuống giếng tự sát mất.

“Đừng lắm.” A Nguyên đặc biệt tự tin, vừa lòng mà nói: “Cho nên huynh được lời lắm đấy có biết không?!” Khi nào về nhà phải thành tâm cảm tạ Phật tổ đó.”

“Hồi phủ sẽ bái Phật tổ ngay.” A Dung cũng không phản bác lại nàng, ôn hòa đồng ý.

Công chúa điện hạ càng đắc ý.

Sung sướng được một hồi, A Nguyên chợt nhớ ra, lòng thực sáng khoái nói: “Nên đi thính an Hoàng bá phụ thôi.” Nàng nghĩ nghĩ, rồi nói với A Dung: “Huynh chớ đi cùng, nếu không việc hôm nay không tránh khỏi liên lụy đến huynh.” Tuy cả nhà Vương Quý nhân thật ngu xuẩn, chỉ là nói cho cùng Hoàng thượng cũng không muốn người ngoài biết được hậu cung của mình ngu xuẩn đến đâu. A Dung không đi cùng nàng, thì cho qua là được. Còn nếu A Dung cũng đi thính an, chỉ sợ trong lòng Hoàng thượng sẽ có ấn tượng không đẹp.

“Cũng được, muội cũng cẩn thận.” A Dung dặn dò nói.

“Hoàng bá phụ sẽ không làm gì ta đâu.” A Nguyên phẩy phẩy tay kêu A Dung đi, xong mới chậm rãi đi tới thư phòng Hoàng thượng. Sau khi cho người đi báo biết thư phòng Hoàng thượng không có ai, Công chúa điện hạ liền không khách khí đi vào. Vào đến nơi, bèn thấy Hoàng thượng đang chuyên tâm đọc tấu chương sau đại án, đọc nghiêm túc đến mức nàng đã vào mà đầu cũng không ngẩng lên.

A Nguyên không bận lòng, chỉ lặng lẽ tới bên cạnh người Hoàng thượng, chân nhỏ thuận thực bò lên trên, rồi bắt đầu tự giác mài mực, đặc biệt ngoan ngoãn nghe lời.

Hoàng thượng phê tấu chương, công chúa mài mực. Hai người phối hợp như vậy một thời lâu, Hoàng thượng bình tĩnh xem xong tấu chương liền thấy vẻ mặt nghiêm túc cứ nhìn chăm chăm nghiền mực của A Nguyên, không có lấy một chút xao nhãng nào, thì không khỏi cười bất đắc dĩ, vốn có lòng cố ý muốn逗逗 bé này ngó vào tấu chương viết về một người thân cận với nó, vậy mà nó hoàn toàn không động tâm, thật sự phạm một phen ý tốt của mình rồi. Có điều Hoàng thượng càng thích tính cách rõ ràng minh bạch như vậy của A Nguyên hơn, Người tùm tùm bé con lại chỗ mình, cảm thấy người gầy thế này lại có chút không bằng mập mập như trước kia, mỉm cười hỏi: “Sao hôm nay lại có thời gian đến chỗ Hoàng bá phụ thế?”

“Đến cáo trạng với Hoàng bá phụ ạ.” A Nguyên không chút che giấu.

“nói nghe xem nào.” So người quá khéo léo, Hoàng thượng càng thích cái gì cũng thể hiện ra mặt như A Nguyên hơn, cũng đã biết nhóc con muốn tố cáo ai, nhưng vẫn mỉm cười hỏi.

“Nữ quyến nhà Vương Quý nhân mạo phạm con, con nói ra vài câu tàn nhẫn, bây giờ nghĩ lại chỉ sợ đã khiến Hoàng bá phụ khó xử.” Những chuyện trong cung chỉ cần Hoàng thượng muốn biết nhất định sẽ biết được ngay, tâm cơ của A Nguyên hoàn toàn không so được với Hoàng thượng đã từng trải qua biến cố tiền triều, hơn nữa nàng cũng không muốn làm ra dáng vẻ dối trá trước mặt Hoàng thượng phụ sự yêu quý thật lòng của Người đối với mình, lúc này đây, nàng không cố kỵ nói thẳng: “Vương gia bất kính, hôm nay coi rết con, sau này, chỉ sợ cũng coi ai vào mắt, con không chịu được,

tuy đã khiến Hoàng bá phụ khó xử, nhưng con không hối hận.”

“Nếu không hối hận, thì cứ làm vậy là được.” Hoàng thượng xoa đầu A Nguyên, thấy nhóc con mở to mắt ngạc nhiên, liền ôn hòa nói: “Hoàng bá phụ luôn đứng về phía con.”

“Vương Quý nhân cũng chỉ là một phi tần phẩm cấp thấp, mà lại dám ban người ra ngoài cung.” A Nguyên nhỏ giọng nói: “Cho dù không phải biểu tỷ A Nguyên, A Nguyên cũng cảm thấy việc này có chút vượt rào, để người khác nhìn, giống như hậu cung không có quy củ vậy.”

“Hôm nài ta báo với Ta và Hoàng hậu, nói chỉ là một cung nữ đã lớn tuổi cho phép rời cung, ai ngờ lại có chuyện như vậy.” Trí nhớ Hoàng thượng không tồi, tức khắc nhớ ra, nghĩ đến Vương Quý nhân làm ra chuyện này thì chỉ cảm thấy lòng đầy phiền chán, cũng không quá mong đợi con trai của nàng ta, lúc này đây, Người ôm lấy A Nguyên giống như đang suy từ điều gì, nói: “Vương thị ngu xuẩn, không phải người có thể nuôi dạy long duệ, sau này...” Người đột nhiên nhủ thầm nói: “Đứa trẻ này, thật sự có chút khiến trẫm khó xử.” Tâm mắt người dừng lại chờ đợi án trước mặt, nói: “Nếu là Công chúa, thì tốt rồi.”

Những lời này, dường như Hoàng thượng cũng không cần hồi đáp từ miệng người khác, A Nguyên chỉ nghịch khuy áo long bào Hoàng thượng làm như kẻ điếc. Trong chốc lát Hoàng thượng lại lấy lại tinh thần, cúi đầu nhìn dáng vẻ không hứng thú của A Nguyên, liền cười hỏi: “Mới nghe nói con chơi đùa rất vui vẻ với tiểu tử Trầm gia ở Ngự Hoa viên, bây giờ gặp Hoàng bá phụ lại không dễ chịu, hay là, ta không bằng tiểu tử Trầm gia?” Dừng một chút, thấy A Nguyên che miệng nhỏ cười khanh khách, Người bèn bắt đầu nói: “Tiểu tử Trầm gia không biết gặp được vận may gì mà lại được con coi trọng.”

“Tiên hạ thủ vi cường a!” Nhóc con đã dùng ‘mị lực’ của bản thân mà thu phục được một mỹ thiếu niên, lúc này sung sướng, liền rung đùi đắc ý nói.

Hoàng thượng nghiêng đầu phớt cười, sờ sờ đầu nhóc con đang dương dương đắc ý này, mỉm cười hỏi: “Có muốn Hoàng bá phụ chỉ hôn cho không?”

“Chỉ hôn là chỉ hôn, có điều nếu các huynh trưởng không vừa mắt A Dung, thì cũng phải trải qua chín chín tám mươi mốt kiếp nạn đó.” A Nguyên nhắc lại chuyện xưa, ánh mắt liền giảo hoạt, cười xấu xa nói: “Con thích A Dung, chỉ là khi dễ một chút cũng không ảnh hưởng đến toàn cục, còn có thêm chút tình thú nha.” Nàng ngưng một lúc, rồi xoa xoa vạt áo Hoàng thượng cười hi hi nói: “Con còn biết nữa, là hồi xưa cậu khi dễ Tứ hoàng huynh thế nào đều nói hết với Hoàng bá phụ, Người còn cười đến không chịu nổi, về đường cho cậu nữa.”

Khó cho hoàng tử Phụng Minh kiếp trước không tu tâm tích đức, không chỉ gặp phải thục tử phụ và cha vợ khó chiều dễ nhất, còn dính thêm một phụ thân xấu xa thích nhìn nhi tử khổ sở nữa, ít nhất là A Nguyên biết, mỗi lần anh Quốc công tiến cung, từ thư phòng luôn truyền ra tiếng cười sung sướng của Hoàng thượng, không chỉ riêng Hoàng thượng gặp được bạn tốt đâu.

Bị cháu gái thông minh vạch trần, Hoàng thượng không khỏi sờ sờ mũi, lắc đầu cười nói: “Bây giờ không phải ‘chờ được mây tan thấy trăng sáng’ rồi sao?”

A Nguyên nheo mắt liếc Hoàng thượng một cái, nghĩ nghĩ, rồi mới than một tiếng, cầm tách trà trên bàn lên uống, miệng nhỏ phồng lên ửng ửng ửng ửng giống như một chú ếch xanh vậy, chậm rãi nói: “Thấy trăng sáng? Có phải lần trước Người nói với cậu, bảo cậu nói nhỏ với Tứ hoàng huynh chuyện điều khác gỗ không?” Tay nghề Phụng Minh không tốt, biết Tề Thiện thích mấy thứ mới lạ, nên tự mình học điều khác, sau khi xuất sư cũng đã đi hiểu kính Hoàng thượng, Hoàng hậu, có điều không nhiều lắm, của lạ vẫn ở trong tay vợ hạn.

Hoàng thượng ghen tị, cảm thấy sự hiện diện của mình thật nhỏ bé, len vào anh Quốc công đi nói Phụng Minh là cha vợ muốn gỗ điều khác, còn muốn có được vài bộ, trước mặt anh Quốc công, Phụng Minh nào dám phun ra nửa chữ ‘không’ chứ? Điều khác một muốn học máu xong rồi, chỉ dám ôm vợ mềm mại khóc thút thít, vẫn không hay biết, đằng sau lão Thái son nhả tâm là cha ruột tá ác làm chủ mưu. hiện tại tượng gỗ điều khác kia vẫn còn được bày trong cung Hoàng thượng kia kìa.

“không phải Hoàng bá phụ chia phần cho con rồi sao?” Hoàng thượng không nhịn được hỏi.

A Nguyên nhìn trời, cảm thấy Hoàng thượng bị một kích trúng luôn.

“Con mới không hiếm lạ.” Nhìn trời một lát, A Nguyên liền đứng lý hợp tình mà nói: “Tay nghề kia của Tứ hoàng huynh tính là chứ? Hoàng bá phụ không biết đó thôi, trẫm cài A Dung làm cho con đều rất đẹp nhé!” Lúc này đây, Bá phụ và cháu gái đều đắm chìm trong ánh dương rọi vào từ cửa sổ, trán chạm trán nhỏ giọng trò chuyện, chợt Hoàng thượng nghe thấy nhóc con kia giống như đang chiếm thế thượng phong thì thầm nói: “Tay nghề A Dung rất tinh xảo, hơn nữa, huynh ấy đặc biệt có nguyên tắc, chưa bao giờ làm trẫm cho người khác.” Trâm cài là vật độc hủng của Công chúa điện hạ, A Nguyên chỉ cần nhớ đến một chút là lại mừng thầm.

Khỏe miệng Hoàng thượng giật giật, nhưng Người cũng không phản bác lại.

Nếu là gỗ khác bình thường, Người còn có thể ý thể hiếp người mà lệnh A Dung làm ramột cái để trình lên. Đúng là cây trâm này chỉ giống như đồ chơi, hàm nghĩa lại muốn mạng người, nếu Người muốn một mỹ thiếu niên đỉnh đặc tự mình làm một cây trâm, hậu quả...

Lòng ‘rắc’ một tiếng, lần đầu Hoàng thượng thua trong tay cháu gái mặt dày.

Điểm điểm trán A Nguyên, Hoàng thượng cũng cảm thấy xem như trộm kiếp phù du nửa ngày nhân*, áp lực trong triều cũng giảm chút, lại cùng nói vài câu chuyện trênhỏi với A Nguyên, thì để ý A Nguyên cứ mân mê thôi mực Tùng Yên của mình, sắc mặt Hoàng thượng chợt đầy hứng thú, hỏi: “Bài vờ của con không nhiều, muốn mực làm gì?” Khỏi mực Tùng yên này xác thực là đồ tốt nơi núi cao vùng khác mang tới, chỉ là A Nguyên vẫn luôn chỉ thích vàng bạc châu báu, sao lại có hứng thú ‘phong nhã’ như thế?

Trộm kiếp phù du nửa ngày nhân: Trích trong bài thơ “Đề Hạc Lâm tự bích” (Đề trên tường chùa Hạc Lâm) của Lý Thiệp, nguyên văn:

“Thâu đắc phù sinh bán nhật nhàn”. Ý là chẳng mấy khi được buổi rảnh rồi.

“Chữ viết của A Dung đẹp lắm, Hoàng bá phụ, đây không phải ứng với câu ‘bảo kiếm tặng anh hùng’ sao? A Nguyên liến thoắng, cùng lúc đó nhét một con rùa bạch ngọc vào trong hà bao, miệng nói thầm: “Rùa con này không tòi.”

Mắt thấy nhóc con chẳng những lấy cho mình, còn thấy cho cả yêu, Hoàng thượng rốt cuộc cũng đã hiểu rõ cái gì gọi là con gái gả chồng như bát nước hắt đi, khuỷu tay hướng ra bên ngoài, chỉ ấn vào đầu nhỏ A Nguyên nói: “Chờ đây cho Hoàng bá phụ.” không nỡ làm gì cháu gái, nhưng người trong lòng của cháu gái, thì cũng phải xử lý chút chứ nhỉ?!. Hoàng bá phụ xấu xa cười thầm một tiếng, cúi đầu hỏi cháu gái đang cảnh giác: “Tuổi A Dung cũng không nhỏ, thực sự nên rèn luyện thêm nữa, Trẫm xem trọng nó, những năm này phải bảo nó học tập thật nhiều, về sau mới có thể trọng dụng tốt mới được.”

“Người muốn huynh ấy tham gia vào quan trường?” A Nguyên run run lỗ tai nhỏ, nhảy bèn hỏi.

Đến Hoàng thượng cũng phải than một tiếng nhóc con này thực sự nhạy bén, chỉ cần nghe một câu, đã có thể biết được ý định của mình, lúc này đây, Người cười nói: “Con cũng thật thông minh.” Thấy A Nguyên lộ vẻ luyến tiếc, trong lòng Người cũng không dễ chịu, chỉ xoa đầu A Nguyên nói: “Hay là, thả cho nó chơi với con vài năm nữa?”

“Tiền đồ nam nhân không ở trong hậu cung.” A Nguyên bĩu môi nói: “Huynh ấy là người có thể phụng sự Người, sao lại cứ quanh quẩn trong hậu cung, chỉ làm một thị vệ chứ?” Tuy nàng vui vẻ, nhưng cũng không muốn nhìn A Dung phí hoài thời gian, thấy Hoàng thượng nghiêm túc cúi đầu nhìn mình, A Nguyên rục rịch trong lòng, thở dài: “Tuy sau này con sẽ nhớ huynh ấy, nhưng có thể khiến huynh ấy ra sức vì Hoàng bá phụ, thì cũng coi như A Nguyên nỗ lực hiếu thuận bên cạnh hoàng bá phụ không phải sao?” Thần kinh nàng hơi run rẩy, miễn cưỡng cười nói: “Có việc gì một nhóc, người khác không tiện làm, Người cứ giao cho huynh ấy là được.”

Coi như Hoàng thượng định làm như vậy thật, hiện tại cũng bị A Nguyên nói cho mềm lòng, bỏ hẳn ý tưởng trước đó đi, Người nghĩ nghĩ, rồi lắc đầu cười nói: “Đó là người con thương, phụ thân nó cũng rất đặc lực, sao lại làm ngược lại hạ thấp thân phận phụ thân nó được?” Nhắm mắt nhắm nghĩ một chút, Hoàng thượng bèn cười nói: “Hộ bộ* đang thiếu người, phụ vương con lại quản lý Hộ bộ, cứ cho nó đi học hỏi phụ vương con đi, sau này nếu tốt, sẽ khác.”

Hộ bộ: Quản lý ruộng đất, thu phát bổng lộc liên quan đến đất đai như thóc gạo...Hay hôn nhân, hộ khẩu. coi phép lưu thông tiền tệ, vật giá đất rẻ.

“Triều đình của Hoàng bá phụ, Hoàng bá phụ định đoạt.” Răng sún của A Nguyên cũng coi như “gần” đủ, hôm nay đặc biệt tươi cười, cộng thêm khoe khoang răng trắng sáng, cười đến ngây thơ hồn nhiên với Hoàng thượng, rồi A Nguyên mới cảm thấy vừa lòng.

Tuy rằng không phải Lại bộ đứng đầu lục bộ, nhưng Hộ bộ cũng rất quan trọng, cũng coi như là chỗ đứng không tồi.

Nếu không có chút lý lẽ vừa nãy của nàng, chỉ sợ Hoàng thượng sẽ đưa A Dung đến cung Thái tử. Tuy địa vị Thái tử vững chãi, A Nguyên cũng bằng lòng cho A Dung thân cận với Thái tử, suy nghĩ đến tần triều, nhưng lúc này Hoàng thượng đang trẻ tuổi hăng hái, A Dung làm trưởng tử của Thành Dương bá chương quân Cẩm quân, bây giờ chưa phải lúc thân cận với Thái tử.

Trước tiên hiểu rõ việc trong triều đã, sau này Thái tử chắc chắn sẽ trọng dụng hẳn.

A Nguyên tính toán chút nhỏ nhặt trong lòng, đang nói chuyện với Hoàng thượng, chợt nghe bên ngoài có tiếng oanh oanh yến yến, trong chốc lát thì có người tiến vào bẩm báo: “Tiểu chủ Thường tại tự mình làm canh Ngọc lộ nên vội tới thỉnh an Bệ hạ.”

Hoàng thượng nhướng mày, lại thấy vẻ mặt A Nguyên không vui, liền chỉ cười nói: “Cứ để xuống đây, bảo nàng trở về đi.” Thấy A Nguyên quay đầu không thèm để ý, Hoàng thượng chỉ thờ dài trong lòng, lắc đầu, nói với nội giám kia: “Bảo nàng an phận chút, không cần đa dạng như vậy! Ngự thư phòng là nơi nàng có thể tới sao?” Thấy Thường tại kia bị khiển trách, A Nguyên liền tươi cười, Hoàng thượng cũng biết A Nguyên không thích phi tần trong cung, bèn bắt đắc dĩ nói: “Chẳng trách Mẫu hậu luôn nói, con là đứa trẻ ngốc.” Nếu là người khác, thì sẽ chẳng màng đến tức giận trong lòng, tuyệt đối không lộ ra vẻ mặt ‘không ưa những kẻ như này’ trong hậu cung của Hoàng thượng.

“Cả ngày đều trang điểm lòe loẹt, A Nguyên không thích.” A Nguyên ở trong cung từ nhỏ, có gì chưa từng gặp qua, cho dù đã được Hoàng hậu che chở không nhìn mấy chuyện như này, nhưng cái nên biết, nàng đều biết.

Ngoài miệng đều là tỷ muội tốt, sau lưng là một đám lăm lăm dao sắc, chưa nói đến cái khác, trước kia có một mỹ nhân ca hát rất dễ nghe, được Hoàng thượng thuận miệng khen vài câu, vậy mà đã ngang ngược lên, mới ngang ngược được mấy ngày, không biết vì sao mất giọng, hiện tại trở nên điên điên khùng khùng, đi đâu cũng nói có người hại nàng ta. Chuyện như vậy đến Hoàng hậu cũng không thể phòng được, khiến A Nguyên phiền lòng cực kỳ, chỉ thấp giọng nói: “Giấu Hoàng bá phụ khó chịu lắm, Con không muốn gặp Người.”

“Lời này chỉ nói với Hoàng bá phụ thôi nhé, đừng đi ra ngoài đắc tội với người ta.” Hoàng thượng cũng không tức giận, chỉ yên lặng xoa đầu A Nguyên, có chút lo lắng thay con bé.

Nếu bé con này không có ai bảo vệ, cá tính như vậy phải biết làm sao?

“A Nguyên không ngốc, trừ Người ra con không nói với ai khác đâu.” A Nguyên ý lại ôm lấy cổ Hoàng thượng, dụi dụi, rồi mới nhỏ giọng: “Bởi vì là Người, cho nên A Nguyên cảm thấy nói gì cũng đều tự tại.”

Toàn tâm ý lại như vậy, đúng là điểm yếu khi sinh ra ở gia đình đế vương, sờ sờ nhóc con có chút ngốc nghếch này, Hoàng thượng thầm thở dài, thấp

giọng nói: “Dù có chuyện gì, Hoàng bá phụ luôn đứng về phía con.” Thấy A Nguyên “Dạ”, lúc này Người mới thường bát canh “tâm ý” kia cho cung nhân, rồi ôm người nhỏ của A Nguyên cười nói: “Lát nữa tới cung Hoàng hậu với Hoàng bá phụ, cho con vui vẻ, được không?”

Thấy A Nguyên quả nhiên gật đầu, Người cười, đang muốn chế nhạo nhóc con phân biệt đối xử này một chút, lại thấy một iều thái giám thất tha thất thiếu chạy vọt từ ngoài cửa vào, té nhào ra đất đầu không dám ngẩng lên mà hô: “Bệ hạ, hậu cung báo tin, tiểu chủ Vương Quý nhân khó sinh!”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78

Nhiệt độ trong thư phòng lập tức hạ xuống.

A Nguyên có chút mất tự nhiên ngo ngậy trong lòng Hoàng thượng, nhỏ giọng nói: “Hoàng bá phụ không định đi xem sao?”

“Trẫm cũng đâu phải thái y, đi chẳng lẽ có thể giúp nàng tốt hơn được sao?” Thường ngày A Nguyên vẫn luôn ngăn ngại ở cung Thái hậu, không biết đáng về nữ nhân hậu cung tranh sủng rốt cuộc là như thế nào. Nhưng Hoàng thượng lại quá quen thuộc. Chỉ tính trong tháng này, Vương Quý nhân đã lấy lý do như vậy làm phiền Người không dưới năm lần, chỉ sợ đã có mưu tính lên người đứa trẻ này, từng trải như Hoàng thượng cũng cảm thấy Vương Quý nhân thực sự coi mình như tên gốc mà lừa gạt.

Thái độ lạnh nhạt của Hoàng thượng cũng khiến lòng A Nguyên buồn lòng.

Mới vừa rồi nàng xảy ra xung đột với nữ quyến Vương gia ở Ngự Hoa viên, ngay sau đó thì Vương Quý nhân khó sinh, nếu Người đến thì không phải để nàng ta mách lẻo hay sao? Nếu không phải vì thế, nàng cũng lười hỏi một câu vừa nãy. Thấy Hoàng thượng không để bụng, A Nguyên liền yên tâm, chỉ nhìn ngó xung quanh, thấy tiểu thái giám kia run run rẩy rẩy vẫn chưa đi, liền nhíu mày hỏi: “Sao vẫn chưa quay về bẩm báo?”

Tiểu thái giám chỉ phủ phục trên mặt đất, miệng kinh hoàng nói: “Thưa điện hạ, thái y nói thai của tiểu chủ không tốt lắm, Hoàng hậu nương đã qua bên đó, nương nương nói, thỉnh Bệ hạ cũng tới, có người làm chủ, hậu cung cũng được an tâm.” Lúc hân vừa bước ra, tiếng thét chói tai của Vương Quý nhân quả thực khiến người khác tê dại cả xương cốt, từng chậu máu loãng được bê ra ngoài không ngừng, tiểu thái giám này chỉ cần nhớ tới thôi đã sợ run người, hiện tại giọng nói còn run run sợ hãi, lúc đó sắc mặt Hoàng hậu quá dọa người, nếu Hoàng thượng không đi, làm sao hân dám quay về bẩm báo được đây?

“Hoàng bá nương cũng ở đó, chỉ sợ tình hình thực sự không được tốt.” A Nguyên do dự một chút, rồi suy nghĩ cẩn thận.

Chỉ sợ phải quyết đoán.

Nếu vì khó sinh mà xảy ra chuyện gì, người làm chủ Hậu cung là Hoàng hậu chỉ e sẽ phải gánh lấy ác danh, nếu không có Hoàng thượng che chắn phía trước, chẳng phải nguy rồi sao?

“Nếu Hoàng hậu đã có lời, thì đi nhìn một cái vậy.” Hoàng thượng chau mày, vốn không muốn đi, nhưng lại không muốn từ chối Hoàng hậu, bởi vậy đồng ý. Thấy A Nguyên nhanh nhẹn nhảy xuống đứng sang một bên, Người cười cười, rồi dắt tay A Nguyên cùng đi tới cung Vương Quý nhân.

Mà tình cảnh chỗ của Vương Quý nhân, đã thành đại loạn. A Nguyên mới đi vào liền thấy không ít cung nữ, nội giám ra vào vội vàng, toàn bộ không khí trong cung tràn ngập căng thẳng. Từ tổng cung vọng ra từng tiếng kêu thê lương của nữ nhân, Hoàng thượng dắt A Nguyên tiến vào liền thấy sắc mặt Hoàng hậu, người đang ngồi trên ghế chủ tọa, thấp phần khó coi, chur phi cúi gằm mặt ngồi phía dưới nàng.

Dưới đất có mấy phụ nhân đang quỳ, là nữ quyến Vương gia. Khi Hoàng thượng vào cũng không để ý tới người khác, chỉ ngồi xuống bên cạnh Hoàng hậu, cầm lấy tay Hoàng hậu thấp giọng nói: “Đề nàng bị liên lụy rồi.”

“Vi con nói dối của Bệ hạ, đây là điều thần thiếp nên làm.” Hoàng hậu ôn nhu nói xong thì thấy nữ nhi mỹ mạo phía dưới ngẩng đầu phần hân nhìn mình, nàng bèn cười lạnh nói: “Sao vậy, ôm hận với bốn cung à?”

A Nguyên nhìn sang, đứng là đường muội Vương Diên, hiện giờ mặt nữ nhi này cũng trắng bệch đi, hiển nhiên kinh sợ vạn phần.

Có điều, Hoàng thượng tới chỗ Vương Quý nhân, thấy Vương Quý nhân gian nan như vậy, mà câu đầu tiên nói ra là vì Hoàng hậu, chẳng nhắc tới Vương Quý nhân một câu, nếu đổi lại là A Nguyên, đến suy nghĩ một ngoạm cắn chết Hoàng thượng cũng sẽ có.

“Có chuyện gì thế?” Hoàng thượng nghe tiếng thét của nữ nhân thì có chút tâm phiền ý loạn, biết Hoàng hậu ôn hòa, bình thường sẽ không để mệnh phụ quỳ để nói chuyện.

“Mấy người này không biết nặng nhẹ, tùy ý bàn luận thị phi trong Hậu cung, ảnh hưởng đến Vương Quý nhân khó sinh, nên thần thiếp mới lệnh họ quỳ xuống, kiểm điểm lại mình, chỉ là xem ra, bây giờ hận thần thiếp rồi.” Hoàng hậu không phải quả hồng mềm, mới nói vài câu đơn giản, đã khiến sắc mặt Hoàng thượng trở nên khó coi, làm cho chút thương tiếc vì Vương Quý nhân khó sinh cũng tan biến luôn, mắt thấy vẻ mặt Hoàng thượng như vậy, ánh

mắt Hoàng hậu trầm xuống, ôm lấy A Nguyên thở dài: “Còn nghị luận về A Nguyên nữ, thật sự khiến thần thiếp tức giận.”

“Hóa ra, Vương Quý nhân khó sinh đều là do A Nguyên làm hại.” A Nguyên chậm rãi nói.

“Chẳng lẽ còn không liên quan đến Công chúa sao?” Thiếu nữ kia ngẩng đầu, gương mặt đầm lệ, khóc lóc nói: “Công chúa kính thường chúng thần như vậy, còn nhục mạ ta, chẳng lẽ không biết đây là thời điểm quan trọng của Vương Quý nhân, không chịu được ảnh hưởng sao?” Nàng ta lau nước mắt, rồi lại khóc rống nói: “Hiện giờ tỷ tỷ khó sinh, tâm nguyện của Công chúa...”

“Câm mồm!” Mắt thấy nàng ta dám chỉ trích A Nguyên, Hoàng thượng thuận tay cầm chén trà trên bàn ném thẳng vào đầu thiếu nữ, thiếu nữ kia bị chén đập vào trán còn ngẩng đầu lên không dám tin nhìn Hoàng thượng. Người liền cười lạnh nói: “Trước mặt Trẫm mà ngươi còn dám đổi trắng thay đen?!”

“Bệ hạ bớt giận, mới vừa rồi cũng vì cái này mà thần thiếp mới phạt bọn họ.” Hoàng hậu ôn nhu nói: “Vương Quý nhân sao có thể biết chuyện nếu không nhờ miệng lưỡi mấy người này?!! hiện giờ còn muốn đẩy tội lên đầu A Nguyên.”

“Cứ cho là A Nguyên đến hãm trước mặt nàng ta, thì nàng ta cũng phải chịu.” Ánh mắt Hoàng thượng lạnh băng, Người cắt lời Hoàng hậu, chậm rãi nói: “Mang thai long duệ lại không biết giữ gìn, đây, là trọng tội của nàng ta!” Chỉ trích Vương Quý nhân còn đang vầy vùng giành sự sống, Hoàng thượng tiếp tục nói: “Chỉ là một Quý nhân nhonhò, đừng nói việc hôm nay vốn không liên quan đến A Nguyên. Cho dù A Nguyên muốn mạng của nàng ta, thì đã làm sao?! Chẳng lẽ nàng ta còn mưu toan tranh phong với Công chúa sao?!” Lời nói vô tình như vậy, khiến cho mấy nữ nhân phía dưới choáng váng chao đảo, Hoàng thượng lộ vẻ không kiên nhẫn, chỉ phát tay nói: “Hãm hại long duệ, bất kính Hoàng hậu, mưu hại Công chúa! Mới vừa rồi cho dù ai nói thỉ cũng lời xuông hết, mỗi người tám mươi đại bản!”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78-2

Với một đám phụ nhân, tám mươi đại bản là muốn mạng!

“Hiện tại đồ máu, chỉ sợ ảnh hưởng không tốt tới long duệ.” Hoàng hậu có chút ngập ngừng.

“Đợi đến khi tiểu hoàng đệ ra đời, rồi đánh mấy cái đại bản này cũng không muộn.” Số đại bản này nếu không đánh còn có lợi ích thực tế hơn, khiến A Nguyên ngửa ngáy trong lòng, hơn nữa có thể bán ơn huệ cho Hoàng thượng, bèn tựa hồ nói rất có vẻ nhân từ.

“Khó có người tâm tư lương thiện như hai người.” Hoàng thượng thở dài một tiếng, thấy Hoàng hậu và A Nguyên càng quan tâm con nối dõi cho mình, càng cảm thấy Vương Quý nhân quá tệ, không biết nặng nhẹ.

trên mặt A Nguyên hàm súc vẻ lo lắng, lát sau, A Nguyên nhìn sang sắc mặt đám Cung phi, cười thông thả chậm rãi, nhẹ giọng nói: “không bằng, đánh mấy cái tát trước đã, đề răn đe cảnh báo.” Nàng ngấm nghĩa móng tay mình, tỏ vẻ lơ đãng nói: “Vương Quý nhân còn ở trong kia vùng vầy giành sự sống, nói cho cùng là người một nhà, sao có thể cứ ngồi đây chờ, mà không làm gì cả?”

Sắc mặt Chư phi biến đổi, ngược nhìn A Nguyên đan cười đến ngây thơ đáng yêu, đều có chút nói không ra lời.

Hoàng thượng cúi đầu nhìn A Nguyên, thấy ánh mắt con bé lạnh toát, cũng hiểu được con bé đã từng bước nhượng bộ Vương Quý nhân, hiện tại không nghĩ đến chuyện lui nữa, trầm mặc một lát, bất đắc dĩ điểm điểm lên trán A Nguyên, trầm giọng: “Cũng nên cho chúng biết, hiện tại Vương Quý nhân đang đau đớn thế nào.”

“Cũng dễ khích lệ Vương Quý nhân nữa.” A Nguyên biết Hoàng thượng đang thay mình lập uy trước các chư phi, cũng che miệng cười hì hì nói: “Ở trong cung này kêu lên, không chừng Vương Quý nhân nghe thấy được, mới có sức lực sinh hạ tiểu hoàng đệ. Nếu không...” nàng che miệng nhỏ giọng nói: “Chỉ sợ Vương Quý nhân nghĩ ngợi chuyện khác, không tận tâm vì Hoàng bá phụ. Cái này, chẳng phải là điều từ trước đến nay Quý nhân thích làm nhất sao?”

Lời này thực lợi hại, chư phi thấy A Nguyên cười tủm tỉm mà như thấy quỷ. Đây cũng là lần đầu tiên đứa trẻ này, ở trong hậu cung, lộ ra tính công kích.

Tuy rằng từ trước A Nguyên vẫn luôn được sủng ái, nhưng ở trong mắt chư phi, rốt cuộc chỉ là đứa trẻ con mà thôi. Vào lúc này đây, chư phi mới phát hiện, con bé chỉ biết cầm ống tay áo Hoàng thượng và Thái hậu lắc lư mà đi, cũng đã biến thành Công chúa không ai có thể mạo phạm.

A Nguyên rũ mắt, cười.

Cũng coi như, Vương gia đã giúp nàng một ân huệ lớn.

Tại hậu cung, không có thù đoạn lập uy, vĩnh viễn sẽ không có được ánh mắt xem trọng của người khác. Nàng vẫn tưởng Vương gia ngu xuẩn lúc nào cũng chỉ đi tìm được chết, không ngờ lại nhiều lần tiến cung thành toàn cho nàng. Xung đột hậu cung, sao có thể qua được mắt Hoàng thượng, liên tiếp nhẫn nhịn rồi nhẫn nhịn, cuối cùng đã khiến lòng Hoàng thượng nghiêng hẳn về phía mình, hôm nay đột nhiên làm khó dễ, tự nhiên Hoàng

thượng sẽ hướng về mình.

Cho dù là Hoàng thượng, thì nàng cũng không muốn dùng hành vi đầu đá lung tung, mất đi sự yêu thương thật lòng của trưởng bối.

Bởi vì đã thật sự coi Hoàng thượng là bá phụ, nàng không muốn vì xử lý mấy nữ nhân này nọ mà chia rẽ tình cảm giữa mình và bá phụ, khiến Người sinh lòng khúc mắc.

hiện tại, nàng cũng đã biến thành người có tâm kế rồi.

“Cứ dụng hình tại đây đi.” Hoàng thượng thấy người A Nguyên có chút run lên, nắm thật chặt lấy tay nàng, rồi lạnh nhạt phân phó.

Lập tức ngay trước mắt chư phi, nữ quyến Vương gia bị ấn xuống đất, có cung nữ lấy ra trúc bản trượng hình* ra, quất từng cái từng cái lên mặt đám phụ nhân, chỉ trong chốc lát, mặt ai nấy đều đã đỏ rực lên. A Nguyên nhìn máu tươi chảy từ trên mặt những phụ nhân đó xuống, da thịt nứt toác, vô cùng dữ tợn, lòng tuy sợ hãi, nhưng mặt vẫn giữ vẻ bình tĩnh.

Trượng hình: sự trừng phạt tội nhân bằng cách dùng gậy mà đánh.

một A Nguyên có thể bình đạm mà nhìn máu tươi chảy dài trên mặt đất như vậy, cũng khiến chư phi bất giác sinh ra một loại cảm giác không cách nào có thể áp đảo được.

“Đây chính là kết cục của việc mạo phạm Công chúa.” Mắt thấy mấy phụ nhân bị đánh đến hôn mê bất tỉnh, A Nguyên quay đầu lại nhìn Hoàng thượng, thấy Người gật đầu với mình, nàng liền cho người lấy nước lạnh hắt cho tỉnh lại, nghiêm nghị nói với đám người sợ hãi nhìn nàng.

Có điều, nàng chưa muốn đánh chết chúng ngay bây giờ.

Lúc này đây đánh chết, nhiều nhất cũng chỉ là một đám phụ nhân chết đi mà thôi. Chờ đến khi Vương Quý nhân sinh nhi tử xong lại đánh tiếp, đồng nghĩa với việc Hoàng thượng không hề để bụng hoàng tử này, không muốn cho một thể diện nào, đến lúc đó cho dù là Hoàng tử, thì ai ai cũng đều biết nó không được sủng ái, sau này, cũng không sinh ra cản trở gì.

Cũng cho người khác biết được, trong mắt A Nguyên, Hoàng tử cũng chẳng có gì khác nhau.

Hơn nữa nếu Vương Quý nhân không bị tiếng kêu thảm thiết của nữ quyến trong nhà cảnh tỉnh lại, thì quả thật vẫn sẽ cho rằng mình dễ trêu chọc.

“A Nguyên vẫn mềm lòng.” Hoàng hậu thấp giọng nói với Hoàng thượng: “Con bé đang sợ Vương Quý nhân ở bên trong lo lắng đây mà.” Khẽ đưa mắt sang chỗ khác, Hoàng hậu lo âu nói: “Nếu bên trong có chuyện...”

“Giữ Hoàng tử.” Hoàng thượng đã nhìn thấy máu tươi quá nhiều rồi, lúc này đây cũng không để ý, chỉ nhẹ nhàng bâng quơ mà nói. Nhưng thấy Hoàng hậu có chút lo lắng, trong lòng Hoàng thượng chợt sinh ra cảm giác khó nói thành lời.

Nếu đứa trẻ này là một Hoàng tử, nhưng không phải được Hoàng hậu sinh ra, Người vẫn có chút nghi kị.

Vương Quý nhân là người không hiểu chuyện, nuôi dưỡng một Hoàng tử, chỉ sợ sau này đứa trẻ cũng trở thành ngu xuẩn. Chỉ là nếu Người vì Hoàng tử mà chọn cho nó một mẫu thân khác, tìm cả hậu cung, Hoàng thượng cũng không nhìn ra được một ai khiến bản thân yên tâm. Phi tần trong cung ngoại trừ những người phân vị quá thấp không thích hợp nuôi dưỡng trẻ nhỏ, thì chỉ cần là Phi, gia thế đều cao hơn Hoàng hậu. Mấy năm nay Hoàng thượng vẫn không lui lại quá nhiều chốn hậu cung, chính vì sợ phi tần có địa vị cao sinh ra Hoàng tử, Công chúa sẽ tranh sủng với Hoàng hậu, cho dù là con nuôi, cũng sẽ có uy hiếp với Thái tử, trên triều chỉ sợ cũng sẽ rung chuyển. Mà nếu giao cho Hoàng hậu...

Đứa trẻ này có thân phận con nuôi của Hoàng hậu, còn không phải Hoàng hậu đích thân sinh ra, ai biết ngày sau sẽ như thế nào?

Hoàng thượng liền cảm thấy cực kỳ khó giải quyết.

Lúc A Nguyên đang bưng chén trà như suy tư điều gì, Hoàng thượng chợt nghe thấy một tiếng thét chói tai từ bên trong phát ra, Hoàng thượng nhíu mày, lại nghe thấy bên trong đột nhiên có tiếng khóc của đứa trẻ mới sinh, tuy rằng yếu ớt, nhưng vẫn làm ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm một hơi, một lát sau, một ma ma lớn tuổi ẵm một đứa trẻ quấn trong tã ra ngoài, thấy Hoàng thượng Hoàng hậu và chư phi đều ở đây, bị cảnh tượng trước mắt dọa sợ dựng đứng người, nhưng lại nhanh chóng cười gượng, thông báo: “Bệ hạ có thêm một Cữu Công chúa ạ.” Dứt lời, vẻ mặt cũng có chút quái dị.

“không thể nào!” Nữ quyến Vương gia khó khăn lắm mới tỉnh lại được nghe thấy lại là một Công chúa, tức khắc cảm thấy trời đất như quay cuồng, miệng vết thương trên mặt nứt ra nhưng vẫn bất chấp đau đớn thét lên: “Sao có thể không phải Hoàng tử?!” Nếu sớm biết không phải Hoàng tử, ai dám làm càn như vậy?

“Đúng, đúng là Công chúa ạ.” Vị ma ma này cũng cảm thấy thật bị kịch. Khi Vương Quý nhân chưa sinh, hết thấy thái y từng đến khám đều nói là một Hoàng tử, sao đến khi sinh ra lại khác hoàn toàn như thế? Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, bà còn tưởng đây sẽ là một con báo thay thế cho Thái tử đó! Thấy Hoàng thượng nhìn Cữu Công chúa cũng không đón lấy, chỉ yên lặng mà nhìn, ma ma kêu khổ trong lòng, nhưng không dám nói gì tùy ý.

“Công chúa, công chúa.” Hoàng thượng lâm bầm, đột nhiên cười một tiếng, rồi đứng lên, nhàn nhạt nói: “Nuôi dưỡng cho tốt đi.” nói xong, thấy Hoàng hậu có chút không đành lòng muốn ẵm lấy đứa bé, Người bèn nhẹ giọng nói: “Hôm nay nàng cũng mệt mỏi rồi, về cùng ta đi.” Trong tiếng khóc tuyệt vọng của nữ quyến Vương gia, Hoàng thượng nắm lấy tay Hoàng hậu muốn nói lại thôi và A Nguyên bình thân, cùng rời khỏi cung Vương Quý nhân, sau

khi đi được một lát, Hoàng thượng quay đầu sang, nhìn Hoàng hậu, hơi mỉm cười với nàng, ôn hòa nói: “Sau này, sẽ không bao giờ để nàng phải khó xử như vậy nữa.”

“Bệ hạ?” Hoàng hậu không biết vì sao Người nói lời này, mắt mờ to ngạc nhiên.

“Hậu cung sẽ không nạp thêm phi tần nữa, về sau chúng ta, sống vui vẻ hai người mà thôi.” Chỉ ở bên Hoàng hậu, như vậy mới có thể đảm bảo không có thêm Hoàng tử có thể uy hiếp địa vị Thái tử, Hoàng thượng cảm thấy nhi tử của mình đã đủ nhiều rồi, hướng chi đều đã trưởng thành, đến hoàng tôn cũng đã có, không có hứng thú nhiều với Hoàng tử nữa. Hơn nữa đã có tuổi, đối với mỹ nhân cũng không quá đề bụng, hiện tại nhìn Hoàng hậu, còn phảng phất có một loại cảm khái lịch tị thiên phạm*, thấy nàng có vẻ kinh ngạc, liền cười nói: “Ai cũng nói còn trẻ kết duyên vợ chồng sẽ làm bạn đến khi già cả, về sau, Hoàng hậu làm bạn với trẫm, trẫm, sẽ không làm nàng buồn nữa.”

Lịch tị thiên phạm: Chắc có ý là thời gian thấm thoắt thoi đưa.

“Bệ hạ vẫn luôn quan tâm thần thiếp, thần thiếp hạnh phúc còn không đủ, nào đâu từng thương tâm?” Tuy rằng Hoàng hậu nói lời này, nhưng đôi mắt đã ươn ướt.

“Trẫm đều hiểu.” Hoàng thượng thấp giọng nói: “Trước đây, nàng đã phải chịu uất ức.” Tuy rằng Người luôn kính trọng yêu quý Hoàng hậu, nhưng phi tần trẻ tuổi xinh đẹp Người cũng thực sự sùng ái, bởi vậy đã nổi lên không ít phong ba, nhờ sự khoan dung của Hoàng hậu, chuyện xảy ra vứa này đã khiến Người vỡ lẽ ra, Hoàng thượng cảm thấy mình quá vô liêm sỉ.

Trong khốn cảnh năm xưa, Hoàng hậu đã từng bước từng bước ở bên cạnh mình.

“Khi đó, trong áo cả nhà chúng ta đều giấu độc dược, lòng không vui kinh hoàng, trẫm, vĩnh viễn không quên được.” Sợ tiền đế không biết khi nào sẽ phế Hậu, phế đi Thái tử là Người, Hoàng thượng đã có dự đoán xấu nhất trong đầu. Hoàng hậu lặng yên khâu độc dược lên trên người mình và Thái tử. Trịnh vương còn đang trong bụng mẹ, chỉ cần tiền đế thực sự phế Người, Hoàng hậu sẽ dẫn các con đi chết cùng Người, quyết không để các con rơi vào tay đám tiện nhân dơ bẩn đó để phải chịu vũ nhục. Hôm nay Hoàng thượng nhớ tới hình bóng Hoàng hậu năm ấy, cảm thấy lòng chưa xót không thôi.

“Trẫm đã phụ nàng rồi.” Sau khi đăng cơ, Người cảm thấy Hoàng hậu cần nhất là vinh sủng, bản thân cũng bị nữ nhân kiêu diễm mê hoặc, nhưng một năm gần đây suy nghĩ cận kề về đứa trẻ trong bụng Vương Quý nhân, Hoàng thượng có chút hiểu rõ, bản thân đã làm những gì.

(Về câu “Người cảm thấy Hoàng hậu cần nhất là vinh sủng”, ý của tác giả là sau khi trải qua nhiều thăng trầm thì lúc hoàng thượng đã ngồi lên Vương vị thì Người cho rằng vinh sủng là cái cần thiết để bù đắp cho Hoàng hậu, cái Hoàng hậu cần nhất là vinh sủng, địa vị không thể lung lay.)

Khi trong lòng Người rồi rấm khó xử vì đứa trẻ này, lúc trước Từ tần mang thai Bát Công chúa điều vô gương oai trước mặt Hoàng hậu, trong lòng Hoàng hậu đã có tư vị gì.

“sẽ không có ai khác nữa.” Nguyên ý cùng sống cùng chết với Người, chỉ có mình Hoàng hậu, chỉ là quanh đi quẩn lại nhiều năm như vậy, Người mới lại nhớ tới chuyện xưa.

A Nguyên, trong lúc Hoàng hậu bắt chắp đáng vẻ mà rơi lệ, đã lên rồi đi. Mắt thấy phía sau Hoàng thượng đang ôn nhu lau nước mắt cho Hoàng hậu, cũng vui mừng vì Hoàng hậu.

Nàng nhẫn nhiều năm như vậy, rốt cuộc đổi được cái quay đầu của trượng phu, cũng coi như viên mãn.

Bởi cảm thấy vui mừng, cũng biết đối với đôi phu thê trung niên không dễ dàng mới lão thụ khai hoa*, chỉ sợ đang “ôn kỉ niệm”, không màng gì khác nữa. Công chúa điện hạ quyết định sẽ đi làm con chim báo tin vui, dẫn theo các cung nữ nhảy nhót tới cung Thái hậu, thấy Thái hậu đang nằm nghiêng người trên giường chợp mắt, vội tới ôm lấy cánh tay Thái hậu cười hi hi nói: “Cung hi Hoàng tổ mẫu.”

Lão thụ khai hoa: Già rồi còn sinh?! Chắc ý nói đến từng tuổi này mới được viên mãn.

“Là một Công chúa.” Thái hậu đã biết từ sớm, lúc này đây chỉ mỉm cười vuốt đầu A Nguyên nói: “Hoàng thượng không phong vị phần cho Quý nhân, ai gia thấy, chỉ sợ cũng không có bấy nhiêu tình cảm với nha đầu này.” Thấy A Nguyên chỉ tròn mắt lắng nghe, Thái hậu liền thở dài nói: “Thôi, tuy rằng nữ nhân kia tước vị quá thấp, có điều cũng chỉ sinh một Công chúa, không cần so đo làm gì. Cửu Công chúa cứ để nàng ta nuôi đi.”

“Hoàng tổ mẫu từ ái.” A Nguyên lạnh lệ nịnh nọt.

“Con nha!” Sao Thái hậu lại không biết A Nguyên đã làm gì ở cung Vương Quý nhân chứ? Vì A Nguyên, bà cũng không có ấn tượng tốt với Vương Quý nhân, bèn có chút lãnh đạm nói: “Ai gia không bảo mẹ con bọn họ phải chia lìa, chỉ mong nàng ta làm mẫu thân có thể ngoan ngoãn chút đừng khiến ai gia thất vọng nữa.” Thái hậu tuổi đã lớn, sức khỏe tinh thần không còn dồi dào, nào có nhiều tâm tư tự mình chăm sóc từng cháu trai cháu gái được đây? Như A Nguyên hay Ngự Công chúa còn tốt, đến Bát Công chúa bà đã không thích rồi, càng không nói đến Cửu Công chúa.

Vốn không có nhiều tình cảm với Cửu Công chúa, Thái hậu liêu nhíu mày hỏi: “Nghenói, Vương gia bị con và miệng rồi?”

“Hoàng bá phụ thường họ đại bản, hiện giờ còn đang nợ, con cũng không phải người lòng dạ hẹp hòi, để về sau đi.” A Nguyên đặc biệt hào phóng.

“Hoàng thượng quên, nhưng ai gia nhớ kỹ!” Thái hậu cười lạnh một tiếng, quay sang nói với cung nữ bên người: “đi, truyền lời của ai gia, Vương gia bởi

nhỏ Hoàng tộc, tám mươi đại bản đánh không chết thì tiếp tục đánh, đánh đến chết thì thôi!” Cung nữ lĩnh mệnh đi, A Nguyên liền biết Vương Quý nhân không trở mình được nữa, chỉ lên thăm dò một chút, rồi cười khanh khách rúc vào lòng Thái hậu nói: “Đa tạ Hoàng tổ mẫu làm chủ thay A Nguyên.” Nũng nịu một lát, A Nguyên mới thò đầu ra, cầu Thái hậu: “Bên ngoài còn càng náo nhiệt hơn, Hoàng tổ mẫu cho A Nguyên đi ra ngoài mấy ngày, rồi trở về kể cho Người nghe?”

“Con lại muốn ra ngoài.” Thái hậu có chút không vui, nhưng rốt cuộc vẫn đồng ý.

A Nguyên ở trong cung Thái hậu nghe nói Vương Quý nhân mới tỉnh, còn chưa kịp chịu đá kích từ Hoàng tử biến thành Công chúa, đã bị mấy đại bản Hoàng thượng Thái hậu ban cho làm cho tỉnh.

Nàng cũng không làm gì khác, chỉ một đường đến đó, ngồi ở trong cung Vương Quý nhân, chậm rãi mà nhìn nữ quyến Vương gia gào khóc, từng cái từng cái đại bản nghiêm chỉnh đánh xuống trước mắt nàng. Vương Quý nhân ở trong phòng kinh hoàng đến khóc lóc thảm thiết, đã ngất mấy lần, bị tiếng kêu thê lương của người nhà làm cho sợ hãi, chỉ là lần này, A Nguyên cho người dâng lên Vương Quý nhân một ân huệ, biểu đạt sự “cảm kích” một năm nay đối với Vương Quý nhân, cũng không chút để ý tâm trạng hôm nay của nàng ta là như thế nào mà ngênh ngang rời đi.

Hậu cung đã truyền lời của Hoàng hậu, Vương Quý nhân thất đức, do có Cừu Công chúa nên không giáng vị nàng ta, chỉ là từ đây, không được phép tùy ý rời cung của mình.

Người xem kịch đều đã tan, chỉ dư lại thi thể cuốn ba cuốn bị người kéo ra khỏi cung, đuổi về Vương gia. Còn chưa chờ Vương gia đột nhiên kinh sợ hiểu chuyện gì đã xảy ra, ý chỉ của Hoàng thượng đã tới nơi. Hoàn toàn không nghĩ tới Cừu Công chúa, tước chức quan nam đình Vương gia, nghiêm tra tội lỗi, trong giây lát Vương gia lụn bại dường như có thể bẻ gãy nghiền nát được.

Phi tần trong cung thấy chuyện này, càng chà đạp Vương Quý nhân khi còn được sủng ái không để ai vào mắt thêm, đủ loại thủ đoạn, đến A Nguyên nghe được còn sớn gai ốc lạnh cả người.

Có điều, cũng không liên quan đến A Nguyên. Lập được uy, hậu cung quả nhiên nhìn mình bằng con mắt khác, A Nguyên chẳng hề như đứa trẻ con ngốc nghếch mà rốt cuộc đã thẳng tay trừng trị, lúc này đây đã vui mừng xuất cung, đoàn tụ với người nhà.

Sau khi Phụng Khanh và Phụng Đường đại hôn, Phụng Đường còn tốt, làm thế tử Túc vương thì ở ngay phía sau đại viện, hằng ngày xử lý công vụ. Phụng Khanh lại dọn ra ngoài phủ Túc vương, chuyển sang quý phủ Khanh vương cách vách, nhưng làm hàng xóm như này lại càng thêm tiện, Túc Vương phi nhớ con trai, lên đọc vách tường hai phủ Khang Túc, hoàn thiện một cái cửa, bên ngoài nhìn như hai nhà, thực tế lại là một nhà. Lúc A Nguyên về đến nhà, liền thấy Túc vương phi đang trong phòng, Trương Như Vân và Tề Nhã đã trang điểm như phụ nhân đều đang ngồi quanh Túc vương phi, nhân đều là biểu tỷ của mình, A Nguyên vẫn giống như trước lần vào lòng ngực Túc vương phi, cười khanh khách hỏi: “Mẫu thân có nhớ A Nguyên không?”

“Con đoán thử xem.” Túc vương phi cười tủm tỉm nói.

Trương Như Vân nghiêng đầu cười phụt một tiếng, cảm thấy hai mẹ con này thực sự hoạt bát.

A Nguyên quay đầu, liền thấy hiện tại mặt mày vóc dáng nàng càng lộ vẻ quyến rũ, nước miếng chảy trong chốc lát, bèn cười hi hi nói: “Tẩu tử thích ý như vậy, có thể thấy được đại ca là người thật ôn nhu.” Lúc nói lời này, mặt nàng còn nháy mắt trêu chọc, nếu không phải tuổi nàng còn nhỏ, Trương Như Vân đã muốn tiến lại nheo miệng nàng.

“Đừng trêu tẩu tử con.” Túc vương phi đặc biệt yêu quý Trương Như Vân, thấy A Nguyên có chút đơ người, liền vui sướng nói: “Tẩu tử con đang mang thai, con đừng nghịch ngợm.” thật là trời xanh phù hộ, Túc vương phi vẫn luôn lo lắng thân thể Phụng Khanh yếu đuối, chỉ sợ có chút không “đủ”, con nối dõi sau này sẽ gian nan. Vậy mà người có thai đầu tiên lại là Trương Như Vân, khiến tảng đá lớn trong lòng Túc vương phi rơi xuống đất.

A Nguyên cũng kinh ngạc, nàng vẫn luôn thích trẻ con, tức khắc cực kỳ vui mừng, nhảy xong quanh Trương Như Vân vài vòng, rồi mới quay ra Túc vương phi kêu lên: “Tẩu tử có thai, mẫu thân phải chăm sóc thật tốt mới được, tổ yến gì đó đều phải dùng.” Thấy mọi người cười, nàng lại vỗ trán nói: “Tổ yến tầm thường, bình thường vẫn ăn mà. thật khéo Hoàng tổ mẫu thương con rất nhiều huyết yến tơ vàng, tuổi con còn nhỏ, không chịu được bổ như thế, không bằng mượn hoa hiến Phật*, tặng hai chị dâu để bồi bổ thân thể nha?”

Mượn hoa hiến Phật: Ý nói: Dùng của người này để lấy lòng người khác, giống như lấy xôi làng dãi ăn mỳ.

“Ta cũng có phần sao?” Tề Nhã ngồi bên liền cười hỏi.

“Lời này...” nhóc con chạy vòng quanh, cười xấu xa nói: “Trước sau vẫn là chuyện vui, chẳng lẽ còn muốn muội mò miệng lần hai sao?”

Thấy A Nguyên phản bác, một chút hăng hực Tề Nhã cũng không có, nàng chỉ mỉm cười nói với Túc vương phi: “A Nguyên hào phóng như vậy, con cũng thấy xót của thay con bé.”

“Các con thương nó, nó mới báo đáp thật lòng.” Túc vương phi liền cười nói: “Bình thường, nó là đứa bần xin nhất.” Nghĩ tới đáng về tham tiền mất sáng lên khi thấy vàng của A Nguyên, Túc vương phi bèn bắt đặc đi kéo nhóc con đang lăn lộn trên mặt đất này đến trước mặt, lau mồ hôi trên mặt nàng, rồi mới cười nói: “Trong phủ chúng ta cũng có huyết yến, chỉ là không phải tâm ý của A Nguyên, bây giờ cứ để nó tự mình mở kho chiêu đãi các con.” Nàng dứt lời, A Nguyên liền hoan hô đưa chìa khóa cho cung nữ tâm phúc đi mở cái kho nhỏ của mình để lấy đồ.

Mất thấy A Nguyên thân cận, Trương Như Vân theo bản năng sờ bụng mình, nhỏ giọng: “Chỉ mong là đứa trẻ đáng yêu như A Nguyên.”

Nghe xong lời này của nàng, A Nguyên và Tề Nhã đều tán đồng gật đầu, cảm thấy lời tâu từ nói quá đúng, về mặt Túc vương phi lại khề méo mó, trầm mặc hồi lâu, rồi thở dài: “Đến lúc đó, chỉ sợ con muốn khóc cũng không kịp.” Nhóc con phá phách ầm ĩ như vậy, nếu không thường xuyên ở từng cung, Túc vương phi cũng muốn thất cổ mất thôi.

“Người khóc sao, Người có khóc sao?” A Nguyên bị mẹ ruột ghét bỏ thành nhưu vậy, tức khắc phản ứng, lắc lắc người dùng sức chui vào lồng ngực mẫu thân, oán giận nói: “Bé con đáng yêu đến nhường này, Người còn có thể nhẫn tâm, trái tim sắt đá để cớ nào đây chứ?!”

Trong lúc vui đùa ầm ĩ, A Nguyên liền thấy các cung nữ đã bùng đồ đến đây, thấy phiá trên không chỉ có huyết yến, còn có các loại đồ bỏ khác, liền thập phần hài lòng, thỉnh Túc vương phi xem qua không phải vật nên kiêng, mới cho người đưa đến phòng hai tâu từ, đồ còn dư, nàng liền vuốt ve đồng châu trong tay, cười hì hì nói: “Mấy thứ này, cách hôm nữa con đưa đến phủ Thành Dương bá, bái lễ đi.”

“Sao lại trịnh trọng vậy?” Túc vương phi nghi ngờ hỏi.

“Thế mới bày tỏ được hiếu tâm của con chứ.” Biết nếu nói thật, thế nào Túc vương phi cũng trêu chọc mình, hiện giờ A Nguyên cũng suy nghĩ cẩn thận, chỉ sợ Túc vương phi và phu nhân Thành Dương bá đã sớm ăn ý với nhau chuyện giữa mình và A Dung, liền hơi ngưng ngững, e thẹn nói: “đã lâu không gặp, tặng đi vài thứ cũng đâu có sao?” Thấy Túc vương phi lắc đầu không nói, nàng cũng không nói nhiều, chỉ gọi người đưa đồ xuống, trò chuyện thêm vài câu thì thấy bên ngoài báo có Trần Hoàn tới, lòng hơi hơi động, A Nguyên đang hiếu kỳ, đã thấy Trần Hoàn tiến vào.

Đứng thấy Vương gia là xong rồi, có điều không liên lụy tới phu quân Trần Hoàn, hiện tại khí sắc Trần Hoàn không tồi, vừa tiến vào, liền hành đại lễ với Túc vương phi.

“Làm gì vậy?!” Túc vương phi vội vàng đỡ Trần Hoàn khoe mắt đã dung dung, sáng giọng: “Người một nhà cần gì đa lễ như vậy?”

“Nếu không được di che chở, hiện giờ con đã chết rồi, cũng không khép được mắt.” Trần Hoàn lau nước mắt, cũng không ngồi sang bên, chỉ nằm trên đầu gối Túc vương phi cảm kích nói: “Trước đây, bên nhà không chút nào bớt lo, mọi chuyện không thuận, hiện giờ nghĩ lại, con vẫn hoảng hốt như đang nằm mơ.” Phu quân đối xử với nàng quả thực thâm ý trọng, nhưng nếu không hiểu rõ ý nghĩa của phủ anh Quốc công và phủ Túc vương, liệu có từ chối không nạp thiếp hay không, Trần Hoàn cũng không biết.

Nhớ tới hôm qua, cha mẹ chồng kinh hoàng đến cửa, chỉ nói Vinh Thọ Công chúa trở mặt vô tình, một chút tình cảm cũng không để lại đã ra tay đánh chết mấy nữ quyến không hiểu chuyện, Trần Hoàn lại chỉ cảm thấy thống khoái, thấy A Nguyên quan tâm nhìn mình, lúc này mới hiểu rõ, đâu là người nhà, đâu là chỗ dựa, nghiêm túc nói: “Lúc này đây, cũng đa tạ biểu muội, đã ra mặt thay ta.”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79

Có vẻ như đã nổi tiếng rồi. Túc vương phi khề nhú mày.

A Nguyên lại không xem như chuyện gì lớn. Để người khác phải nể sợ, vẫn hơn không được ai coi trọng, không phải sao? Nàng liền cười nói: “Việc của biểu tỷ, cũng chính là việc của ta, chỉ là ra tay thôi, đâu cần khách khí như vậy.”

Túc vương phi cũng ngẫm nghĩ lại, chậm rãi gật đầu rồi mỉm cười.

“A Hoàn mặt dày, muốn cầu di một chuyện.” Trần Hoàn nhìn A Nguyên cảm kích, rồi đỏ mặt mở miệng.

“Con là cháu gái ngoại của ta, sao ta không thương con cho được?” Túc vương pho liền nói: “Con cứ nói đi.”

“hiện tại nhà bọn họ sáng sớm ra đã mở rộng cổng tới đón tiếp con, nói rằng trước đây họ đã sai rồi, sau này sẽ thương con như khuê nữ ruột thịt.” Trần Hoàn thở dài một tiếng, rồi lắc đầu nói: “Chỉ là, con sợ họ không thực sự muốn một nàng dâu tốt, mà là không muốn sống khổ sở qua ngày.”

“Ý của biểu tỷ ta hiểu, có điều bây giờ Vương Quý nhân đã thất sủng, Vương gia suy tàn, chỉ còn biểu tỷ là thân phận tối cao. Nếu như biểu tỷ về nhà, họ cũng sẽ cung phụng tỷ lên.” A Nguyên ngồi bên cười nói: “Quá đúng là nhân quả tuần hoàn, đã đến lúc bọn họ phải nhìn về mặt của tỷ mà hành xử.”

“đã bao giờ ta không hiểu điều đó đâu?” Trần Hoàn cảm kích, “Chỉ là nhà đó, ta thấy cực kỳ phiền, dù cung phụng ta, ta cũng không ham.” Trong lòng nàng hiểu rõ nguyên nhân vì sao Vương gia thay đổi thái độ. Còn không phải đã nhìn ra phủ anh Quốc công và phủ Túc vương thực sự bảo vệ nàng, đến Công chúa cũng ra mặt thay nàng sao? Chỉ cần như vậy thôi, đã có thể dim chết Vương gia.

Chỉ là nàng cũng đâu tham lam làm gì.

một chi nhà Vương Quý nhân này xem như đã xui xẻo đến tột cùng, không khác với chết hết là sao, so với xét nhà cũng không kém là bao. Chi còn dư lại một chi nhà phu quân, hiện giờ đã rất hoảng loạn vì sợ bị liên lụy. Nếu còn sống chung với Vương gia, chắc hẳn mấy kẻ đó sẽ mượn danh nàng, đến lúc đó chẳng phải nhà mẹ đẻ nàng sẽ phải khó xử hay sao? So với nhà chồng không đáng tin cậy, sau này con cái nàng còn phải trông cậy vào nhà mẹ đẻ,

sao có thể để mấy kẻ này lợi dụng làm mất hết thể diện, liên lụy con cái nàng chứ?

“Con định làm thế nào?” Túc vương phi bèn hỏi.

“Phu quân đã ở kinh thành nhiều năm, con muốn cầu dư tụng và cậu, để chàng ra khỏi kinh.” Trần Hoàn trải qua một việc lớn, lúc này đây suy nghĩ thông suốt, nhỏ giọng nói: “Đến lúc đó cả nhà chúng con không cầu phú quý, chỉ mong cách xa bọn họ, như vậy là đủ rồi.” Thấy Túc vương phi nhú mày, nàng vội vàng nói: “không cần điều kiện thập phần tốt, chỉ cần cả nhà ở bên nhau, cho dù là nơi cần cỗi, con cũng vui về.” Nàng thấp giọng: “Con cũng biết đã quá phận, chỉ là dù cũng biết đó, lúc này đây phu quân che chở con, hiển nhiên có tình cảm với con, nhưng, tình cảm không phải thứ vĩnh viễn bất biến.”

Tình cảm dù sâu nặng, trải qua nhiều biến cố, cũng khó tránh khiến con người ta mệt mỏi, Trần Hoàn không dám đánh cược.

“Chuyện của con...ta nhớ kỹ rồi.” Rốt cuộc Túc vương phi vẫn thương cháu gái, chỉ suy nghĩ một chút liền đáp ứng, nhưng vẫn dặn dò: “Có điều, cũng nên nói rõ với phu quân con, đừng vì thế mà sinh ra khúc mắc.”

Trần Hoàn nghe thấy thế tức khắc vui mừng, đứng dậy dập đầu tạ ơn Túc vương phi, chợt nghe thấy Túc vương phi nhỏ giọng nói: “Cầu ta cũng được, chỉ là nếu cầu cậu con, sẽ dễ dàng hơn chút.” ‘Cậu’ trong miệng nàng chính là anh Quốc công.

Trần Hoàn nghe thấy liền không nhịn được thầm thở dài.

anh Quốc công là cậu nàng, nhưng lại là cậu không cùng chi. Tuy rằng mấy năm nay anh Quốc công đối xử bình đẳng với mấy tỷ muội, chỉ là Trần Hoàn có thể nhìn ra được rằng mẫu thân cũng không quá thân cận với anh Quốc công, nàng thực sự không muốn rời được với cậu, hưởng cậu ruột của nàng, lão gia Tề tứ, vị này mới đón con dâu là Vương Diên, bảo nàng làm sao nói ra? Chỉ là nhớ tới Vương Diên, Trần Hoàn vẫn thở dài nói: “cô em chồng kia của con thật ra lại người hiểu chuyện, cũng thật đáng tiếc.”

Túc vương phi không hứng thú với bước ngoặt thân thích, hướng chi trước kia Vương Diên gả vào thế gia, nàng đã không thực sự tích. nói cho cùng, đó là cháu trai ruột của nàng, vốn dĩ Túc vương phi muốn tuyển một cô nương gia thế tốt phẩm chất tốt trong kinh thành để gả cho cháu trai, về sau con đường làm quan cũng gọi là có lực diu dắt, không nghĩ tới giữa đường lại bị đoạt mất, tâm trạng tốt sao được.

“Chỉ cần nàng ta biết điều, cuộc sống sẽ không quá tệ.” Túc vương phi lạnh nhạt nói.

Túc vương phi không để bụng, nhưng lại không biết hiện tại, Vương Diên đã vô cùng gây ốm.

Vương Quý nhân sinh Công chúa, tuy có chút không như ý, nói cho cùng vẫn là huyết mạch Hoàng gia, chỉ là chưa đợi ai cao hứng, cả bạt tai và đại bản Thái hậu và Hoàng thượng đều phạt đánh, Vương Quý nhân sau đó cũng bị cấm túc trong cung, ngày ấy chỉ sợ không sống nổi. Vương Diên cảm tưởng như mặt mình cũng đã bị đánh đến sưng vù lên, lúc này đây tinh thần sa sút, đang ngồi ngẩn người trong phòng thì ấy nha đầu hồi môn vội vàng tiến vào, chỉ vội vàng hỏi: “Sao rồi?”

“Lão gia đã khước từ thái thái, bây giờ thái thái có chút không vui, nhưng không nói thêm gì khác.” Nha đầu kia thấy Vương Diên thờ phào một hơi, tức khắc hai mắt cũng đỏ lên, nước nớc: “Sao lại làm vậy? Có ai không biết cô nương và cô gia cảm sát hòa minh*, thái thái này nói nhét người liền nhét người, chẳng lẽ thấy Vương gia suy tàn liền khi dễ người sao?” Vương Quý nhân thất sủng, làm loạn thành chuyện lớn như vậy, Tứ thái thái không giữ bình tĩnh được nữa, mặc dù Vương Diên đã can thận, Tứ thái thái vẫn nói một câu, muốn đưa một nha đầu hầu hạ giấy mực ở thư phòng cho phu quân Vương Diên.

Cảm sát hòa minh: cảm và sát là tên hai thứ đàn cở chuyên hoà thanh với nhau; dùng để ví tình vợ chồng hoà hợp, gắn bó.

“Vương gia chưa từng phát lên, sau có thể nói là suy tàn?” Vương Diên biết được Tứ lão gia Tề Tuyên không đồng ý nhĩ từ nạp thiếp, lúc này cả người mềm nhũn, cười khổ nói: “Mẫu thân cũng không phải người như vậy, bà chỉ là...” Thực sự tức giận Vương gia không còn thể diện, mới có ý nghĩ như vậy.

Nàng thấy chuyện không ổn đã chạy trước, thoát được một kiếp nạn, nếu lúc này đây nàng cũng ở trong cung, cho dù không bị đánh chết, chỉ sợ khi về cũng sẽ nhận hủ thừ.

Nén nước mắt, Vương Diên cười gượng nói: “May có phu quân và bố chồng đều đứng về phía ta, cũng không quá gian khổ.” Chỉ là, lúc này nàng đã hiểu rõ, tâm tình của tẩu tử Trần Hoàn khi Vương Quý nhân lên tiếng nói ban nữ nhân cho ca ca nàng.

Chính là tâm trạng, bơ vơ không nơi nương tựa, nén nước mắt vào trong.

“Chỉ cần cô gia còn quan tâm, cô nương cũng sẽ tốt thôi.” Nha đầu này là người trung thành, bèn khuyên nhủ: “Thái thái sao có thể không hiểu cô nương là người thế nào? Chỉ là quá tức giận, lão gia nói không đồng ý, chẳng phải cũng không kháng cự gì nữa hay sao? Có thể thấy, tận tâm thái thái vẫn thương cô nương.” Có điều lúc này đây Vương gia không còn chút vinh quang, cũng khiến người khó chịu.

“Ta hiểu.” Vương Diên lau lau nước mắt, cười gượng nói: “Qua mấy ngày nữa, mẫu thân bớt giận, chúng ta liền đi thỉnh a mẫu thân.” Nàng xoay người lại ngồi trước gương trang điểm, nhìn nữ nhi trời sinh xinh đẹp bên trong, chỉ dùng thêm phấn son che đi nước mắt, nhẹ nói: “Kỳ thật cuộc sống của ta tính ra vẫn rất tốt, phu quân đối xử tốt với ta, cũng không có ai khác nữa, sao còn không biết đủ được chứ?” Nếu gả vào nhà khác, chỉ sợ còn phải sốt ruột hơn nhiều, nói cho cùng du mẹ chồng không thích nàng, cũng chỉ lạnh nhạt, cũng không làm gì khác.

Ngoại trừ, ngoại trừ việc trông coi nghiêm ngặt việc học tập của phu quân, hiện tại ít thân mật với nàng thôi.

Lập ga đình đều là như thế, nàng cũng không có gì oán giận.

Chỉ là sao trong lòng, sao lại khó chịu đến vậy?

Chấn chỉnh lại tinh thần một chút, Vương Diên bèn thấp giọng nói: “Mấy ngày nữa đithình an lão thái thái phủ anh Quốc công, nhà chúng ta...” nàng nhớ tới Vương gia quần bách, cười khổ nói: “Cũng đã vậy rồi, còn mong gì nữa?” Vương gia tiêu rồi, nếu nàng còn không biết đứng mực nhúng tay vào đó, chỉ sợ đến bản thân cũng dính vào, nghĩ đến đây, nàng vội vàng hỏi: “Tẩu tử nói thế nào?”

“Vẫn từ chối, chưa trở về nhà.” Nha đầu kia dè dặt nói: “Chỉ sợ đã làm tổn thương đại nãi nãi.”

“Ai có thể chịu nổi chứ.” Trần Hoàn đã cắt đứt tình cảm với người trong nhà, Vương Diên thở dài, lấy ra một cái vòng cổ bát bảo từ chiếc hộp đặt trên bàn ra đưa nha đầu này, thấp giọng nói: “Lấy cái này đưa cho mẫu thân, bảo với bà không cần lo lắng cho nàng. Được mấy ngày, công văn cử ra khỏi kinh của phu quân Trần Hoàn đã tới, không đợi Vương gia có phản ứng gì, Trần Hoàn đã nhanh gọn theo sát phu quân đi nhậm chức mới, thập phần tiêu sái.

Sau khi nha đầu này nức nở lĩnh mệnh mà đi, Vương Diên mới ngồi ngẩn người, nghĩ đến đau khổ hiện tại, nhịn không được lại muốn rơi lệ.

không đề cập tới Vương Diên khoanh tay đứng nhìn, chỉ để nhà mẹ đẻ nàng chửi ầm lên, ghét bỏ nàng đã gả tới Tề gia mà chỉ đưa được tí tẹo bạc về, quả thực đúng là đại bất hiếu, nhưng lúc này đây, cũng không có ai lo lắng cho nàng. Được mấy ngày, công văn cử ra khỏi kinh của phu quân Trần Hoàn đã tới, không đợi Vương gia có phản ứng gì, Trần Hoàn đã nhanh gọn theo sát phu quân đi nhậm chức mới, thập phần tiêu sái.

Thế của phủ anh Quốc công lớn, Vương gia không thể trêu vào, chỉ là Vương Diên thỉvấn có thể đâm thọt được, nhất thời người nhà mẹ đẻ thường xuyên tới cửa, ánh mắt hạ nhân nhà chồng nhìn mình càng thêm kỳ lạ, dần dần Vương Diên cũng lạnh tâm với nhà mẹ đẻ.

Cái này để nói sau, hiện tại A Nguyên rảnh rồi, bởi vậy cảm thấy mình thực sự nên điếu thuận mẹ chồng tương lai một chút, tự mình bày tỏ lòng thành, Công chúa điện hạ vui vui về về đi tới phủ Thành Dương bá, mới vừa vào cửa đã thấy A Dung đang chờ mình, thấy hấn không nở cách xa mình đến thế, A Nguyên cực kỳ đặc ý, nhưng vẫn làm ra vẻ cao ngạo, vào phủ vẫn không xuống xe, ghé vào cửa xe chậm rãi hỏi: “Tiểu Dung đang đợi vị giai nhân nào thế?”

Lại còn Tiểu Dung nữa...

A Dung bị cô nương đầu óc kỳ lạ này chọc cho dở khóc dở cười, lại không nhịn được vui mừng trong lòng, cùng hầu theo nàng: “Bẩm Công chúa nương nương, Người không phải là một tuyệt đại giai nhân hay sao?” Lời này... nói ra mọi người đều cảm thấy đủ đui lý.

Đại công tử Thành Dương bá, vì nịnh nọt người trong lòng, cũng thực liều mạng.

A Nguyên lại mặt mày hớn hờ, nghe thế mới lần ra ngoài, cũng không cần người khác đỡ mình, vận sức, lấy đà, luồn lướt nhảy vào trong lòng ngực giữa hai cánh tay gương ra đón của A Dung, để hấn ôm lấy, xong xuôi mới biểu dương: “Rất có mắt nhìn đấy! Thường!”

một đám cung nữ phía đầu nghẹn cười, chỉ là trong cung Thái hậu đã sớm được dạy dỗ, biết cái gì nên nói cái gì không nên nói, bởi vậy lúc này đây chỉ coi như việc rất bình thường.

“Thường gì thế?” A Dung ôm A Nguyên, nhưong mày cười hỏi.

“Thường vợ cho Tiểu Dung nhé.” A Nguyên thâm trầm nói, thuận tay hất nhẹ dưới cằm A Dung, đùa giỡn: “Mỹ nhân thấy sao?” Trời thấy còn thương, nàng đã muốn làm cái động tác này, tập lời kịch này đã thật lâu rồi, hiện giờ được được như ý nguyện, lòng Công chúa điện hạ kích động đến nhảy cẫng.

A Dung bị đùa giỡn quen, cũng không để bụng, chỉ cười tủm tỉm mà nói: “Trước mắt không phải đã có rồi sao?” Thấy A Nguyên thực xinh xắn, không khỏi véo thịt phần eo của nàng, hàm súc nói: “Thịt nhiều hơn chút thì được.”

“Lớn mắt!” A Nguyên bị người xấu véo, tức khắc oa oa lên, bỏ nhào vào ngực A dung muốn cắn hấn, đang lúc vui vẻ thì nghe thấy có tiếng bước chân tới, lát sau có tiếng một thanh niên lạ kinh ngạc kêu lên: “Đại ca?” A Nguyên nhìn qua bả vai A Dung liền thấy một thiếu niên tuấn tú, thiếu niên này mặc thanh sam giản đơn, mặt mày có vài phần phong độ tri thức, nhìn A Dung ôm A Nguyên vui đùa ầm ĩ, lộ ra vẻ mặt vô cùng kinh ngạc.

Thiếu niên này xa lạ, A Nguyên nghi ngờ hỏi: “Đây là ai?”

“Là Thiếu Nhạc Ngũ đệ của ta, Điện hạ gọi đệ ấy là A Nhạc được rồi.” A Dung quay đầu lại, mỉm cười, đối mặt thiếu niên có chút nhú mày, cũng không buông A Nguyên ra, rất ôn hòa nói: “Vị này là Vinh Thọ Công chúa phủ Túc vương.”

Thiếu niên kia cũng không phải không hiểu chuyện như mọii mẫu thân nhà mình, vội vàng tiến lên trịnh trọng thi lễ với A Nguyên.

A Nhạc...

A Nguyên khẽ nhú mày, thầm nghĩ đây không phải là con trai tam phòng Trại gia sao? Nhớ tới đôi mẹ con chẳng bao giờ khiến người khác bớt lo kia, A Nguyên khẽ nhú mày, nhưng thấy ánh mắt A Nhạc nhìn huynh trưởng lại thập phần thân cận liền cũng chỉ gật đầu, nói: “Nếu đã là thân thích thì không cần đa lễ đâu.” Dứt lời nàng chui ra khỏi lòng ngực A Dung, kéo tay hấn nói: “Ta đi thăm dì, chốc nữa tìm ta.”

“Được.” A Dung cúi người nhẹ nhàng đồng ý, tiễn A Nguyên đi, xong mới quay đầu, mỉm cười với đệ đệ, hỏi: “Sao đến tìm ta vậy?”

“Cũng chỉ qua đây xem một lát.” A Nhạc cũng nhìn theo dáng vẻ nghiêng ngàng mà đi của A Nguyên, quay đầu lại nhìn huynh trưởng tuần mỷ, ung dung thân nhiên thì cũng lộ sự thân thiết, nhỏ giọng nói: “Vội lại khó khăn lắm mới từ Quốc Tử giám ra ngoài, muốn đến thăm đại ca.” Thấy mặt mày A Dung vui vẻ, hẳn nghĩ tới vị Vinh Thọ Công chúa vừa rồi, không nhịn được, hỏi: “Quan hệ giữa đại ca và Công chúa rất tốt sao?”

“Đệ muốn hỏi gì?” A Dung liền quay đầu hỏi lại.

A Nhạc ngáp ngừng, xong vẫn thấp giọng: “Trong kinh đều nói, Vinh Thọ Công chúa được sủng mà kiêu, người như đại ca, nữ nhân nào chẳng có, vì sao...” Thấy A Dung lặng yên nhìn mình, hẳn hạ mắt, nói nhỏ: “Huống chi nếu để người ngoài biết, về sau cũng sẽ không nói để nghe về đại ca.” Hôn nữa Vinh Thọ Công chúa còn chưa trưởng thành, A Nhạc nghĩ tới huynh trưởng vì vậy mà phải thủ tiết vì một nha đầu mấy năm nữa liền nhịn không được thấy khó chịu thay huynh trưởng.

“Đệ không biết rõ rồi.” Mắt thấy đệ đệ lo lắng vì mình, A Dung cười cười, nhẹ nói: “Ta cam tâm tình nguyện, không có ai ép ta cả.” Thấy A Nhạc rầu rĩ, hẳn bèn cười nói: “Takhông thích người khác hiểu lầm nàng, đệ là đệ đệ của ta, sau này còn qua lại nhiều, đến lúc đó đệ sẽ biết cách làm người của nàng, vô cùng chân thành.” Thấy A Nhạc ngoan ngoãn đáp ứng, hẳn cũng không khỏi thương đệ đệ, thấp giọng nói: “Bây giờ đã về rồi, đệ nghỉ ngơi mấy ngày, cũng nên đoàn tụ vui vẻ với Tam thúc.”

Từ nhỏ đệ đệ này đã thân thiết với hẳn, A Dung cũng không muốn đệ đệ công chuyện mẩu thân trên lưng, để lại gánh nặng tâm lý.

“Về sau, kẻ sĩ trong nhà, chỉ sợ đệ sẽ phải đi đâu.”

Bởi vì thân phận nên huynh trưởng không thể tham gia khoa cử, A Nhạc vốn rất tiếc nuối, thấy huynh trưởng hy vọng toàn bộ vào hẳn như vậy thì tức khắc nhận thấy trọng trách lớn trên người, dùng sức gặt đầu, ánh mắt lại lộ vẻ khôn khéo, cười nói: “Nữ nhân đại ca thích đệ sẽ không phản đối, đại ca vẫn luôn có lý do của mình.” Thấy A Dung cười, hẳn bèn cười theo, tiếp lời: “Vội lại cũng không phải là không có việc gì, mà là hôm nay Nhị tỷ về nhà, đệ ra đón tỷ ấy.”

“A Dao gả đến bên cạnh Tam công chúa, nghe nói cuộc sống rất tốt.” A Dung nói xong, thấy sắc mặt đệ đệ có chút lưỡng lự, biết đệ đệ đang suy nghĩ điều gì, liền an ủi: “Hôn sự của A Kính mẫu thân đã tính toán, hiện tại đúng là có một nhà khá tốt, chỉ là không biết A Kính có nguyện ý hay không.”

“Là nhà ai vậy?”

“yêu Tôn nhà Hàn Lâm viện chuyên hầu dạy các học sĩ, nhà bọn họ thi thư gia truyền, tuy rằng có nghèo khó chút ít, cái khó có được chính là gia phong thanh chính, nam nhân mấy đời đều không có cơ thiếp, mẫu thân đã từ qua lại bên ngoài nhiều lần, khi trở về nói thái thái nhà này ôn nhu khoan dung, nữ nhi trong nhà cũng lễ nghĩa, không khó sống chung. Nếu Tam muội có thể gả qua đó, nhìn chung cuộc sống sẽ không tồi.” Thấy A Nhạc lộ vẻ vui mừng, A Dung ôn thanh: “yêu Tôn nhà bọn họ tuy chưa thi lên cao, nhưng rốt cuộc tuổi cũng không lớn, bằng gia phong nhà họ, về sau ít nhất cũng là một tiền sĩ.”

“Tốt quá rồi!” A Nhạc không nghĩ tới rằng còn có người trong sạch đến thế, nghĩ đến muội muội thật sự không được tốt lắm, hẳn liền lo âu: “Chỉ sợ nhà người ta không thích.”

Tính cách A Kính thực sự khiến người khác đau đầu, nhà nào có thể chịu được đây?

Cho nên mới chọn một người đọc sách cho có tiếng nói chung với nàng ta đó.

A Dung nói thà trong lòng, nhưng suy xét cho thể diện của đệ đệ nên không nói ra, chỉ mỉm cười đáp lời: “Nhà chúng ta thế nào, sao lại có người không muốn chứ?” Cũng không nói gì khác nữa, để A Nhạc tự mình cân nhắc quyết định, A Dung hơi ngừng một chút, thuyết phục: “Tam thúc cũng đã biết, cũng nói đây là mối hôn sự không tồi, nếu đồng ý thì nhà chúng ta nên nhanh chút, nhà như vậy không biết bao người đang mong chờ đấy.” Nhà người ta hơi nghèo khó, đối với thể gia như bọn họ mà nói thực sự không phải chuyện lớn, cùng lắm của hồi môn nhiều hơn chút cũng được.

“Nhân phẩm gia phong mới là quan trọng nhất.” A Nhạc suy nghĩ thật nhanh, xoa cổ tay nói: “Phụ thân khó nói, đệ đi nói với mẫu thân và muội muội!” hẳn thở dài: “nói cho cùng cũng không thể để A Kính ở nhà làm gái lơ thì.” Kể từ khi mẫu thân và phụ thân trở mặt với nhau, bà đã không còn tin phụ thân nữa rồi, nếu phụ thân mớ lời, chỉ sợ mẫu thân sẽ cự tuyệt ngay tức khắc, hôn sự tốt như vậy bị chặt đứt mất.

Nghĩ đến nhà mình làm loạn như vậy, phu nhân Thành Dương bá cũng không so đo hiềm khích trước đây, A Nhạc liền cảm thấy hổ thẹn vạn phần, thấp giọng nói: “Khiến Bá nương bị liên lụy rồi.”

“Có gì đâu.” A Dung chỉ lắc đầu cười: “Con người mẫu thân đệ còn không biết sao, chẳng để bụng bao giờ, là người một nhà, tính toán nhiều vậy làm gì?” Nếu không phải còn có A Nhạc cung kính, phu nhân Thành Dương bá mới không nhiều chuyện, tìm cho A Kính một mối nhân duyên tốt như vậy.

“không được, đệ phải đi đây.” Rốt cuộc A Nhạc vẫn là thiếu niên, biết được tin tức tốt như vậy trong lòng như muốn tung bay, chỉ nói với A Dung: “Đại ca đón Nhị tỷ dùm đệ nhé...” nói xong liền phi đi nhanh như chớp. A Dung bắt đầu đi lắc đầu cười, đợi trong chốc lát quả nhiên thấy A Dao về mặt thoải mái mang theo người về lại mặt, bèn dẫn nàng đến phòng phu nhân Thành Dương bá, mới vén màn lên liền nghe thấy bên trong có tiếng cười nói rộn rã, A Nguyên đang làm nũng bên cạnh phu nhân Thành Dương bá, Nhị thái thái Trạng gia ngồi sau cười không ngừng, thấy A Dao, tức khắc vui mừng, thốt lên: “Hôm nay là ngày lành gì vậy, ai cũng quay về nhà?”

“Con nha.” Phu nhân Thành Dương bá ôn nhu bế A Nguyên đến bên cạnh nhị tử, rồi nắm lấy tay A Dao một thân váy áo đỏ thắm, trăm cái bát bảo đang đưa trên đầu, cười nói: “Nhìn tinh thần này liền biết cuộc sống không tồi.”

“Mẹ chồng và phu quân đều rất khoan dung với con, Công chúa cũng che chở con.” A Dao vội vàng đưa lễ lên trước: “Chút tâm ý của con.” Lúc sau, nhỏ giọng nói: “Công chúa nói, bá nương vất vả, mẫu thân vất vả, nên hiếu kính thật tốt.” A Nguyên ngó vào liền thấy trên mâm bày một ít đồ trang sức và đồ cúng, cái khác đều là nguyên liệu bổ dưỡng tinh lọc từ trong cung ra, liền cười hi hi nói: “Giống ta rồi.” Đồ của nàng là từ trong cung mang ra, nhìn của A Dao là biết.

“thật sự là lương duyên!” Biết đây là Công chúa tự tay chuẩn bị, Nhị thái thái Trạng gia vui mừng vô cùng, càng nhìn càng thấy A Dao đáng yêu.

“Chị em dâu hòa thuận, còn có Tam Công chúa chăm sóc, chúng ta cũng yên tâm.” Phu nhân Thành Dương bá cũng mừng, lại tình tế hỏi chút về cuộc sống hằng ngày của A Dao ở nhà chồng, dần dần nàng cũng không nên ý được sủng ái, thấy nàng sáng khoái ‘Dạ’, lúc này mới vừa lòng.

“Tam muội dâu rồi à?” A Dao ngó trái ngó phải không thấy muội muội, vội vàng hỏi.

Từ khi Tam thái thái bị cấm cửa, A Kính đều chăm sóc phu nhân Thành Dương bá, khoảng thời gian này tuy chưa cải thiện được nhiều lắm, nhưng vẫn được phu nhân Thành Dương bá dạy dỗ cho hiểu chuyện hơn chút, ngày ngày đều túc trực trước mặt bá nương, lúc này đây A Dao về nhà lại không thấy đâu, nàng không khỏi hơi nghi hoặc.

“Mẫu thân nó bị bệnh, ta kêu nó qua nhìn một cái.” Phu nhân Thành Dương bá trả lời, rồi cười nói: “Nếu con lo lắng thì đi gặp đi, chỉ là đừng để lây bệnh là được.”

A Dao vâng lời, lại lần vào lòng ngực Nhị thái thái Trạng gia cười đùa: “Trước hết ở đây với Bá nương và Mẫu thân đã.” Thấy phu nhân Thành Dương bá gật đầu, nàng ngập ngừng hỏi: “Muội muội xấp xỉ tuổi con, không biết...”

“Ta cũng biết.” Tuy rằng từ nhỏ A Kính vẫn luôn xem thường A Dao, chỉ là A Dao vẫn thực quan tâm đến muội muội này, lúc này đây cũng không quản ân oán từ trước, nhẹ giọng: “Tình tình A Kính có chút cao ngạo, Bá nương Mẫu thân chọn một nhà cho nó, đừng để nó sau này phải chịu thiệt thòi là được.” Nàng tiếp lời: “Hiện nay không ít nhà hâm mộ thể lực nhà chúng ta, hôm qua con và Công chúa cùng đi ra ngoài, còn có mấy người hỏi thăm về A Kính, chỉ là dòng dõi tuy cao nhưng nội bộ lục đục, con nghĩ nếu A Kính gả đến mấy nhà như vậy, không chừng thế nào cũng chịu khổ.”

Từ khi Hoàng thượng cử A Dung tới Hộ bộ, điểm xuất phát đã là quan chủ sự Ngũ phẩm, thực sự được sủng ái, mắt thấy Hoàng thượng sủng ái từ Thành Dương bá rồi kéo dài tới cả đời sau, lúc này mà còn không chú ý tới thì quả thực không có thiên lý, chưa đề cập tới khuê nữ A Kính, mấy tiểu tử Trạng gia bây giờ thực giống như miếng bánh thơm ngon, đối với A Dung, Thành Dương bá hình như còn có suy tính khác, mấy ngày trước vừa có thêm một vị Trạng gia vào nhà Trung Tĩnh hầu, mọi người đều chú ý thăm, cảm thấy thật tiện cho lão già này.

“Cái này ta cũng đã nghe nói tới.” Phu nhân Thành Dương bá cười cười, lại nhìn thoáng qua A Nguyên đang có chút đắc ý, rồi chậm rãi nói: “Nhà chúng ta như vậy nhưng cũng không mưu toan phú quý, chỉ cần giữ gia phong. Có điều...” ánh mắt nàng trở nên âm áp: “Con nghĩ được cho muội muội con, thực tốt.”

“Con cũng đã lớn rồi mà.” A Dao ngượng ngùng đáp lại, nghe thấy mẫu thân hỏi chuyện trong nhà mình, liền vội nói: “Quý phủ chúng con không có quy củ như vậy, trong phòng phu quân không có ai mẹ chồng cũng mặc kệ, cuộc sống hằng ngày của con thực sự khoan khoái.”

“Tốt quá rồi.” A Nguyên ngồi bên nghe được liền cười hi hi nói: “Tam Hoàng tỷ tâm lý nhất, đã đứng về phía phủ chúng ta, cũng sẽ không làm ra những loại chuyện kia.”

A Dao cảm kích nghe xong, lúc sau lại lặng yên nghĩ nghĩ về mấy lời A Nguyên vừa nói, đột nhiên hỏi: “Phủ chúng ta?” Sao lại ‘chúng ta’?

A Nguyên nhất thời lờ lờ, cơ mặt hơi giật giật, ngẩng đầu nhìn trời, da mặt dầy đến vậy cũng không tránh khỏi đỏ rục lên.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80

Trước mắt tạm không đề cập tới Công chúa điện hạ thẹn quá hóa giận như thế nào, đúng lúc này, trong phòng tam phòng, A Nhạc ngơ ngác nhìn muội muội và mẫu thân của mình, thờ dốt nói không ra lời.

“Ta nói rồi mà, quanh đi quẩn lại chẳng bao giờ thấy bóng dáng Ngũ gia, tự nhiên hôm nay lại rành rõi đến nơi vắng vẻ này.” Từ khi bị cấm cửa, Tam thái thái Trạng gia càng lúc càng kỳ quái, lúc này đây chỉ cười lạnh nói: “Tình cảm? Vì bá nương nguoi mà thôi, còn lấy muội muội nguoi làm lá chắn?!” Thấy A Nhạc không nói lời nào, nàng chỉ ôm A Kính vẫn thút thút rung rức mà khóc ròng: “Tốt xấu gì muội muội nguoi cũng là tiểu thư bá phủ, nguoi làm lơ dờ nó như thế à?”

“Ai lơ dờ muội muội?” Sắc mặt A Nhạc đen thui, hần chỉ lạnh lùng mà nói: “Lời này của mẫu thân con không dám nhận, ai không biết, còn tưởng rằng con là súc sinh không màng người thân!” Thấy Tam thái thái Trạng gia ngẩn ra, hần lạnh nhạt nói: “Vì sao mẫu thân rơi vào cảnh này, thực sự coi rằng con là đứa ngốc không biết gì sao? Hôn sự của muội muội con cảm thấy như thế rất tốt, xuất thân hàn lâm, dòng dõi thư hương, nguoi còn có gì không vui?”

Dòng dõi có hơi thấp nhưng cũng có thể khiến sau này tiếng nói của phủ Thành Dương bá có trọng lượng hơn, dù A Kính không hiểu chuyện, nhà mẹ đẻ nàng không ngã, thì ai dám động vào nàng?

“Sao người không nhắc tới nhà bọn họ nghèo như thế!” Tam thái thái Trạng gia thét lên: “Từ nhỏ muội muội người đã lớn lên trong cảm y ngọc thực, chẳng lẽ có thể ăn cỏ ăn trấu sống qua ngày sao?” Nàng ôm lấy A Kính hoảng hốt, lớn tiếng: “Đừng ai dám nghĩ đến việc tra tấn nữ nhi của ta!” Lại mắng: “Bá nương kia của người giỏi nhất là bụng dạ xấu xa, không việc gì lại bắt muội muội người xem trò hề của mẹ người, bây giờ cứ nhớ tới là lại gặp ác mộng, cũng phiền nàng ta đã làm như vậy...” nàng cười mỉa nói: “Đề mẹ con ta biết được, trên thế gian này, chỉ có bạc là quan trọng nhất!”

Nếu không phải không có bạc, tâu từ đáng thương kia của nàng sao có thể đến trước phu nhân Thành Dương bá để cầu xin chứ!

“Nhà như thế con không muốn đâu.” A Kính nhỏ giọng khóc lóc.

“không muốn cũng không được!” A Nhạc không mắng mầu thân được, chẳng lẽ còn không mắng được muội muội sao? Lúc này đây hắn liền cười lạnh nói: “Phụ thân và ta không có năng lực cho người phụ quý! Nếu người thực sự không muốn nhà này, thì cả đời đừng gả chồng!”

“Có ai nói với muội muội như người không?” Tam thái thái Trạng gia đứng bật dậy cầm đồ lên ném tới tấp vào mặt con trai, chửi đồng: “Phụ Từ các người đều là giống vô tình vô nghĩa!”

“Nếu thật sự vô tình vô nghĩa, phụ thân đã đón người khác vào, nào còn nơi sống cho mẫu thân!” A Nhạc bị mẫu thân chửi liền tức giận đỏ bừng mặt, lạnh lùng nói: “Đến bây giờ, mẫu thân vẫn còn muốn chấp mê bất ngộ* sao?!” Thấy mẫu thân kinh hãi, hắn cố thở hắt ra một hơi, chỉ vào A Kính đang khóc lóc sụt sùi nói: “Ta hỏi người lần cuối cùng, hôn sự này, người có đồng ý hay không?!” Lòng hắn cũng chợt nhận ra, nếu A Kính nói không muốn bất cứ gì nữa, như vậy lại thực sự có vấn đề, về sau khó tránh liên lụy phủ Thành Dương bá.

Chấp mê bất ngộ: Cứ giữ sự mê muội mà không tỉnh ngộ, ý nói cứ giữ sự sai quấy của mình, không chịu sửa đổi.

Nếu thực sự không muốn gả, tuy rằng đáng tiếc, hắn cũng chỉ có thể từ chối khéo, không thể để không kết thân được lại thành kết thù.

“Ta không muốn!” A Kính khóc ròng: “A Dao còn có thể gả đến nhà như thế kia, ta có kém gì chứ?”

“Được thôi.” Vậy mà còn muốn so đo với A Dao, A Nhạc tức giận đến bật cười, lạnh lùng mà nói: “Người đừng hối hận là được.”

“đi nói với bá nương kia của người đi!” Tam thái thái Trạng gia kêu lên: “Nàng ta không phải có năng lực sao? Nàng đính hôn con trai của nàng ta với phủ Trung Tĩnh hầu, thân với cả thái tử phi, sao đến lượt cháu gái lại bần xin như thế?” Giọng nàng the thé lên: “Nếu là người hiền lương, thì hiền lương cho ta xem cái nào, hay chỉ nói để nghe thể để đối phó ta!”

“nói bậy gì đó! Mẫu thân cần tỉnh dưỡng đi!” Mắt thấy lời ra phản uất, A Nhạc tức giận đến run rẩy cả người, chỉ sợ bị người khác nghe thấy, lại khiến người nhà lạnh tâm, bèn một tay kéo A Kính qua, chỉ vào Tam thái thái Trạng gia nói: “Bá nương không nợ chúng ta cái gì, việc hôn nhân của A Kính xong, về sau ta sẽ không lại để bá nương nhọc lòng vì nhà chúng ta nữa! Tình cảm trong nhà không thể để mẫu thân phá hủy được! Mẫu thân dưỡng bệnh cho tốt đi! Người đi theo ta!” hắn kéo A Kính giẫy giụa ra khỏi phòng, rồi chỉ vào mấy nha hoàn im re như ve sầu mùa đông, nói: “Coi chừng tiểu thư các người! Nếu tiểu thư lại gặp thái thái, nói ra mấy lời gì dễ nghe, đại bản không đánh chết các người thì ta đem bán hết!”

Dứt lời ném muội muội xuống mặt đất bên ngoài, cũng không màng đến tiếng khóc của A Kính, cũng không quay đầu lại, đi thẳng.

Lúc Tam phòng tiếp tục chửi ầm lên thì A Nhạc đã tới chỗ phu nhân Thành Dương bá, tiến vào phòng liền quỳ xuống trước phu nhân Thành Dương bá, thấp giọng nói: “Lòng tốt của bá nương chỉ sợ không thực hiện được.”

“Nó không muốn.” Tuy rằng đã sớm biết kết quả như vậy, phu nhân Thành Dương bá vẫn than một tiếng.

A Nhạc cũng cảm thấy khổ sở, cúi đầu rơi lệ, không nói lời nào.

“Thôi, nếu con bé không muốn, thì đành vậy.” Phu nhân Thành Dương bá cười cười, nâng A Nhạc dậy ôn hòa nói: “Có bao chuyện quan trọng cũng không làm khó con thành thế này, nam nhi hữu lệ bất khinh đạn*.” Nàng lấy khăn lau mặt cho thằng bé, rồi an ủi: “Mẫu thân con có chút hiểu lầm với ta, chỉ là người làm con cũng không thể khinh mạn mẫu thân, lòng nên kính sợ, hiếu kính nàng, yêu quý muội muội con, biết chưa?”

Nam nhi hữu lệ bất khinh đạn, chích nhân vị đáo thương tâm xử: Nam nhân không dễ gì rơi lệ, chỉ là chưa phải chuyện thực sự đau thương.

“Bá nương làm con không đất dung thân.” So với mẫu thân chanh chua, phu nhân Thành Dương bá khoan dung càng làm A Nhạc thêm bi thương.

“Chỉ là, hôn sự này...” Phu nhân Thành Dương bá thực khó xử, trong phủ cũng không thể có gái lơ thì được?

“Nó muốn thế loại gì, thì tự mình đi tìm đi.” A Nhạc năn lòng thoái chí nói: “Tự mình đi con đường của mình, tùy nó đi thôi, đồ cho sau này lại oán giận người khác.” Thấy hai bá nương đều thờ dãi, hắn liền lắc đầu nói: “Cũng chỉ hy vọng, nếu sau này nó thực sự gả được vào nhà người nó thích, thì cũng chớ hối hận.”

A Nguyên thầm cảm thấy phu nhân Thành Dương bá thật cao tay, cứ nhẹ nhàng như vậy mà quăng A Kính phiền toái sang một bên, còn nhận được sự cảm kích của tam phòng, lại khiến tam thái thái Trạng gia bị cấm cửa đến không thấy trăng sao đâu nữa, thực khiến A Nguyên bội phục.

Tam thái thái không làm ầm ĩ như vậy, về sau lại làm phu nhân Thành Dương bá phải đau đầu vì hôn sự của A Kính. hiện giờ thật ra là thành khôn cần để

ý tới nữa.

“Con là ca ca nó, khuyên nhủ nó cho tốt đi.” Ngay từ đầu, nếu A Kính đồng ý, thì đây đã là một hôn sự tốt, nếu không muốn, thì cũng thôi vậy, ai sẽ coi nó như tổ tông mà để bụng tiếp làm gì? Lúc này đây phu nhân Thành Dương bá cũng không an ủi nữa, thấy A Nhạc đồng ý, thì lại quan tâm nói: “Con còn đang học tập đó, cũng đừng nên để ảnh hưởng tới bài vở.”

“Đa tạ bá nương.” A Nhạc cảm kích đáp, xong xuôi mới lui ra ngoài quay lại xử lý việc A Kính. A Nguyên đưa mắt nhìn hẩn đi, rồi lại tiếp tục làm con khi lẩn lộn làm nũng trên người phu nhân Thành Dương bá, thấy phu nhân Thành Dương bá bắt đầu đi đi về về vào trán mình, thì quay sang A Dung làm vẻ mặt đắc ý, cười hi hi nói: “Di từ ái như vậy, A Nguyên nhìn mà cảm động vô cùng.” Thấy phu nhân Thành Dương bá hàm súc nhìn mình, A Nguyên bèn mặt dày nhỏ giọng: “Về sau, di thương thương A Nguyên nhiều nhiều hơn, thì thật tốt.”

“Sao con còn cần ta thương đây?” Phu nhân Thành Dương bá thấy dáng vẻ này liền biết ra làm sao, thâm niệm thần phật trong lòng, để tâm sự của con trai không thất bại, còn mình liền mỉm cười nói: “Chỉ cần lòng các con vui vẻ, ta chẳng cầu gì hơn.” Như vậy, đã mơ hồ biểu đạt bản thân mình đã đồng ý, quả nhiên lòng A Nguyên liền buông lỏng, lại ân cần chạy tới chạy lui trong phòng, bưng trà đổ nước cho phu nhân Thành Dương bá, vô cùng bận rộn, hiểu kính một phen, xong mới ghé vào cạnh người A Dung nhỏ giọng cảm khái: “Nhìn xem, ở đây, cô nương tốt như ta cũng không nhiều lắm đâu.”

“Ừ, là độc nhất.” A Dung không nhịn được cười, đưa tay ra bóp tay bóp chân cho Công chúa điện hạ, đặc biệt nịnh hót.

“Nể phần ân cần như vậy của huynh, bổn cung, bổn cung thưởng cho huynh.” Nhóc con lại không thành thật, đôi mắt nhỏ đảo qua đảo lại, vừa thấy là biết bí từ.

“Thuê ta một ngày đi.” A Dung chỉ cười cầu xin tha thứ, một chút phong độ cũng không còn, mắt thấy Công chúa điện hạ vừa lòng, mỹ thiếu niên ngoài mặt cười, tâm nói chờ đến khi lừa được nàng thành thân, sẽ cho nàng biết lợi hại.

Công chúa điện hạ sao có thể biết được tâm tư đáng sợ đó chứ? Nếu biết được, nhất định chạy mất dép, lúc này đây còn không khách khí vừa chỉ huy người trong lòng bóc vỏ trái cây cho mình ăn, vừa lăm bằm xỏ lá: “Tiểu Dung, nói cho bổn cung nghe một chút, bây giờ việc của huynh thế nào rồi?” Uốn ngực lồi bụng, không ai bì nổi, qả thực chính là phong cách địa chủ!

“Việc gì cũng tốt, đa tạ điện hạ đã quan tâm đến ta.” A Nguyên cũng không phải là Lôi Phong* làm chuyện tốt không cần lưu danh, cứu A Dung một phen, tất yếu thỉnh báo đáp, đã sớm đem một đồng sức lực của mình ra nói với A Dung, tâm ý này cũng khiến A Dung vui mừng, ôm nhóc con lồi ngon tiếng ngọt một lúc, rồi mới mỉm cười hỏi: “Bây giờ muội còn hay tới chỗ Trịnh các lão học không?” Thấy A Nguyên sáng khoái đáp, A Dung làm như lơ đãng hỏi: “Nghe nói nhị phòng Trịnh gia có một thiếu gia học hành không tồi, đến Trịnh các lão cũng coi trọng vài phần, không biết là ai vậy.”

Lôi Phong (18 tháng 12 năm 1940 – 15 tháng 8 năm 1962) là một chiến sĩ của quân Giải phóng Nhân dân Trung Quốc. Sau cái chết của mình, Lôi Phong đã được hình tượng hóa thành một nhân vật vị tha và khiêm tốn, một người hết lòng với Đảng Cộng sản, chủ tịch Mao Trạch Đông và nhân dân Trung Quốc. Năm 1963, anh trở thành đề tài cho cuộc vận động mang tính tuyên truyền diễn ra trên toàn quốc có tên là "noi theo tấm gương đồng chí Lôi Phong (向雷锋同志学习)". Lôi Phong được miêu tả như một công dân kiểu mẫu và quần chúng nhân dân được cổ vũ học theo lòng vị tha, khiêm tốn, và hết đời hiến dâng của Lôi Phong. Sau khi Mao Trạch Đông qua đời, Lôi Phong vẫn là một biểu tượng văn hóa. Tên của anh đã đi vào lời ăn tiếng nói hằng ngày và hình ảnh của anh xuất hiện trên áo phông và quà lưu niệm.
https://vi.wikipedia.org/wiki/Lôi_Phong>

“Hắn là Trịnh Lâm.” Từ khi vết thương trên móng Trịnh Lâm tốt lên thì cùng học với A Nguyên, người này xử sự minh bạch, lại ôn tồn lễ độ, cũng không phải là người ốm một bụng xấu xa, thực là quân tử chân chính ôn nhu, A Nguyên cảm thấy sư huynh này không tồi, nghe thấy A Dung hỏi, liền vội nói: “Là người thành thật, chỉ là Trịnh gia tệ quá, ta qua lại cũng thấy phiền, không tiếp xúc nữa.” Trịnh các lão liêu mạng chia nhà, chỉ là chia nhà, mấy “hiền từ hiền tôn” vẫn thường tới cửa, quả thực làm Trịnh các lão muốn cười hặc lên trời luôn rồi.

Vì sao con cháu nhà khác đều đầy tiền đồ, của ông lại bị ai như thế?

Hiện giờ Trịnh các lão hết sức hoài niệm quãng thời gian chưa thăng quan hồi trước, ít nhất mấy kẻ ngu xuẩn trong nhà còn biết thu liễm.

“Nếu không thích thì lượn qua một chút là được rồi.” A Dung liền bày đưa ra chủ ý xấu cho nàng.

A Nguyên cảm thấy có chút không đúng, quay đầu lại, liền thấy nụ cười động lòng người trên khuôn mặt tuấn mỹ của A Dung, con người đảo một vòng, tức khắc cười khẽ, ghé vào bên tai A Dung đắc ý nói: “Sao lại có toan tính như này ở đây?”

“Bởi vì ta ghen.” A Dung cực kỳ thành thật, đôi mắt long lanh gọn sáng nhìn thẳng vào mắt A Nguyên, thản nhiên mà nói.

Thản nhiên đến vậy. Mặt công chúa điện hạ đỏ lên, nàng chớp mắt liên tục, thấy A Dung không có ý nói giỡn, bèn cảm thấy trong lòng vừa ngọt ngào vừa vui sướng, vận vẹo quần quéo góc áo của mình, nhin không được khẽ nói: “Ghen gì chứ, ghen gì chứ?” Nàng che miệng nhỏ cười, có chút ngại ngùng, rồi lại có chút sung sướng, chỉ ôm cổ A Dung nhỏ giọng nói: “Lòng ta, thích huynh.” Trịnh Lâm rất tốt, có điều, nếu A Dung thấy không vui, làm một Công chúa điện hạ có trách nhiệm, lại biết gánh vác, quyết lập chí phụ trách nửa đời sau của mỹ thiếu niên, A Nguyên cảm thấy hay là vẫn cách xa một chút thì hơn.

Bằng hữu gì đó, ở thời cổ đại này thực vẫn là một từ đặc biệt ái muội.

A Nguyên không nghĩ đến việc chân đứng hai thuyền, cũng không muốn cho người khác đề tài bàn tán, đương nhiên sẽ không cố tình làm việc khiến A Dung không vui.

Có một số việc, không nên xen chút đùa giỡn vào chuyện yêu đương.

A Dung chỉ biểu đạt một chút tâm ý của mình, còn lại cũng không nói nhiều, chỉ hơi cười cười, hẹn A Nguyên mấy ngày nữa sẽ đi suối nước nóng ở thôn trang chơi. Còn A Dao tuy rằng sau khi không phiền muộn điều gì, lại vẫn ôm mẩu thân đã lâu không gặp khóc lóc một hồi, đến tối, A Nguyên liền ăn cơm chiều với trưởng bối Trại gia, được mỹ thiếu niên toàn tâm hầu hạ, xong xuôi mới mỹ mãn rời đi.

Nàng và A Dao lưu luyến không rời vừa đi, ngay sau đó, tam lão gia Trại gia sắc mặt trầm xuống, nghe con trai nói lại, liền thờ dài nói: “Mẫu thân con, là người không hiểu chuyện.” Nếu không phải vì đứa con trai này, ông đã sớm hưu phụ nhân phá sản này rồi, còn hơn để giữ nàng ta lại làm tai họa đến cả nhà. Ngẫm nghĩ một chút, ông bức tức nói: “A Kính bị mẫu thân con dạy dỗ thành như vậy, quả thực...”

“Hòa li đi.” Trầm mặc hồi lâu, A Nhạc uể oải trầm giọng nói.

“nói hươu nói vượn!” Nghe thấy lời này thốt ra từ miệng con trai, Trại tam suất nữa văng một bạt tai xuống, chỉ vào hần mông: “Người nói bậy cái gì thế!”

“Chẳng lẽ nửa đời sau Phụ thân định để như vậy?” A Nhạc cảm thấy thực khổ sở, nếu không phải tâm hần đã rét lạnh, hần sao có thể khuyên phụ thân hòa ly với mẫu thân đây, lúc này chỉ cúi đầu nghẹn ngào nói: “Phụ thân không biết đó thôi, đã nhiều ngày nay, cậu thường xuyên tới Quốc tử giám tìm con, nếu không tìm được, thì liền nịnh bợ mấy đồng học của con.” Có thể học tập được ở Quốc tử giám đều là con cháu thế gia, nếu không phải vì các huynh trưởng đều khiêm nhường, A Nhạc cũng sẽ không có cơ hội theo học ở Quốc tử giám, hần vốn chỉ xuất thân từ tam phòng, không dám có chút hành xử không đúng mực nào ở Quốc tử giám, nhưng chưa từng nghĩ tới, hại hần lại là cậu ruột, biểu ca ruột của mình.

“Con gặp ai?” Trại tam cũng biết cậu cả hiện giờ đã không cần thể diện nữa, tức khắc mặt trầm xuống, vội vàng hỏi: “Con có nói cho đại bá phụ con không?”

“Chuyện này của nhà chúng ta, sao có thể khiến đại bá phụ, bá nương lo lắng được?” A Nhạc chỉ lắc đầu, thấp giọng nói: “Đủ loại trò hề, con cũng không muốn phụ thân tức giận, chỉ là bởi vì cậu và biểu ca, hiện tại con cũng khó sống ở Quốc tử giám.” Xấu hổ mất mặt như vậy, mấy vị con cháu mắt cao hơn đầu kia sao không châm biếm cho được, chỉ là kiêng kỵ gia thế phủ Thành Dương bá mới không thể hiện ra mặt, nhưng từ trong xương cốt đã coi khinh hần, khiến A Nhạc toàn thân phát run, cắn răng nói: “Nếu không phải, nếu không phải con đồng ý với đại ca sau này phủ chúng ta sẽ có một tiến sĩ thì...”

“Vô liêm sỉ!” Trại tam nổi giận.

Ông chán ghét thế tử, nhưng đã nhiều năm như vậy thậm chí một cơ thiệp cũng không có, nói cho cùng đều là vì đứa con trai này, hiện giờ mặt mũi con trai bị dẫm trên mặt đất rồi, khiến ông giận giữ đến run rẩy cả người, nín nhịn tức giận trong lòng, ông vỗ vỗ bả vai con trai, khẽ nói: “Chuyện này, ta biết rồi, sau này cả nhà kia, sẽ không dây dưa với con nữa!” Nếu đã không để con của ông sống yên, ông còn quản tình cảm gì nữa chứ? Nghe nói anh vợ kia của ông tuy rằng đã bị kết án, nhưng vẫn làm không ít chuyện, lúc này đây, ông sẽ làm cho cả nhà này tìm nơi khác mà đi.

Nghe nói đào than đá ở Tây Bắc cũng không tệ lắm?

Trại tam nghĩ trong lòng, lại nghe thấy con trai lặng lẽ khóc, ông cũng cảm thấy đau lòng, trấn an: “không sao, lâu ngày biết nhân tâm, gặp biến cố như này cũng tốt, con cũng có thể thấy rõ bên tâm tư từng người tông Quốc tử giám.”

“Con cảm thấy khó quá.” A Nhạc lau nước mắt, thấp giọng: “Con không dám nói với bá phụ, biểu ca, biểu ca, còn loan tin ra bên ngoài bảo rằng con với biểu muội là thanh mai trúc mã, sớm có tình cảm với nhau.” Đây là đang ép hần cưới biểu muội, về sau cả đời làm trâu làm ngựa cho nhà bọn họ, đáng thương cho hần tể nhị nói với mẫu thân, mẫu thân lại vẫn bảo hần phải thương lấy cậu, cũng nên dúi đất biểu ca, dù sao biểu muội cũng là thân cận thêm thân, có vấn đề gì đâu. Nghĩ đến vẻ mặt thân nhiên của mẫu thân, A Nhạc không nhịn được hỏi: “Con là quà đền bù tổn thất cho nhà cậu của mẫu thân sao?”

Trại tam nhắm mắt, hiểu được thế tử này không thể chấp nhận được nữa.

Đời này của ông thế nào cũng không sao cả, nhưng nếu có ai dám hủy tiền đồ của con ông...

Dù là vợ cả cũng...

“Hiệu trưởng Quốc tử giám Phùng đại nhân từng nói với ta bài vờ của con rất tốt.” A Nhạc tuy rằng xuất thân thế gia, nhưng lại không ăn chơi trác táng như con cháu thế gia tầm thường, rất nỗ lực học hành, tự nhiên có thể trở hết tài năng giữa chúng bạn cùng trường, hướng chỉ thân phận cũng thích hợp, Trại tam thấy vẻ mặt nhĩ tử không hiểu gì, liền nhẹ giọng: “Nhà Phùng đại nhân nghe nói có một con gái con vợ cả, trời sinh tính tình ôn nhu, nghe nói con đã gặp qua vài lần, có đúng không?”

Mặt A Nhạc lập tức đỏ lên, hần chần chờ hồi lâu rồi mới thấp giọng đáp, lại vội vàng nói: “không phải có ý thất lễ tiểu thư Phùng gia, chỉ là trùng hợp thôi.”

“trên đời này nào có chuyện trùng hợp như vậy.” Trại tam lại cười một tiếng, nhàn nhạt nói: “Đây là nhìn trúng con, muốn chiêu con làm con rể.”

“Ồ?” A Nhạc rốt cuộc vẫn là thiếu niên, lúc này liền ngây dại, lát sau mặt đỏ vọt lên, lẩm bẩm: “Con, con chưa nghĩ tới cái này.” Nhưng trong lòng vẫn hiện ra có chút mơ hồ bóng dáng người thiếu nữ mảnh mai.

“Vậy hiện tại nghĩ đến đi.” Trại tam không khách khí mà nói, dừng một chút, lại lắc đầu: “Chỉ cần con nguyện ý, ta sẽ đi Phùng gia đặt lễ đính hôn, lo

cho con, rồi lo cho muội muội con.” Ông liền thở dài: “Xong xuôi việc hôn sự của các con, ta và mẫu thân con hòa ly.” Nếu hưu thê, rốt cuộc vẫn khiến con trai con gái về sau khó coi, hòa ly tuy rằng cũng ý nghĩa như vậy, nhưng được cái danh, cứ làm vậy đi.

“Để phụ thân phải lo lắng rồi.” A Nhạc thấp giọng nói.

“Đừng nói cái này với bá nương bá phụ con.” Trạng tam cười khổ nói: “Bằng không, chỉ sợ sẽ sinh khúc mắc.” Cho dù hòa ly, ông cũng sẽ không để thê tử đi uống gió Tây Bắc, nhưng chỉ việc này thôi cũng đủ liên lụy đến con của ông, như thế lại càng không ổn, nghĩ đến bản thân vốn tưởng cứ sống qua ngày như này là có thể vượt qua, Trạng tam liền thở dài: “không nghĩ tới, nhà chúng ta, vậy mà lại đi tới bước này.” Thấu A Nhạc cũng âm trầm, ông liền nhắc nhở: “Phùng gia thanh liêm trụ cột vững chắc, không nói tới Phùng đại nhân, nhà bọn họ đi lên ngược dòng, đến nội các đã từng ngồi qua, không phải thực sự thấy con không tội, lại có gia phong Trạng gia không nạp thiếp, tiện nghi bậc này cũng không rơi xuống đầu con được, con hiểu cho rồi!”

A Nhạc im lặng.

Phụ thân hắn, dù có bị mẫu thân làm tức giận đến học máu, nhiều năm như vậy cũng không có nạp thiếp, đây là tấm gương cho hắn.

“Chỉ cần nàng không giống mẫu thân, con tự nhiên một lòng với nàng.” A Nhạc thấp giọng đáp.

Có cam đoan này của con trai Trạng tam mới vừa lòng, lại nghe về tiêu chuyện kẻ vợ kén chồng của khuê nữ, quả thực lại hận đến học máu, rốt cuộc không thể nề hà, được con trai khuyên bảo, tự mình lại về thư phòng ngủ một mình.

Ý định của khuê nữ, ông không quản được.

A Nguyên nào biết rằng Trạng gia sắp thay đổi như vậy. Về nhà mấy ngày, cũng xem Vương gia náo nhiệt thế nào, nghe nói trong cung, Vương quý nhân khổ không chịu nổi, rốt cuộc Hoàng hậu vẫn nhân từ, thực sự không để hạ nhân can quấy, cũng không muốn khắt khe với Cửu Công chúa, nên mẹ con nhà này mới sống yên, nhưng mà cũng chỉ tốt hơn chút, mấy ngày trước, ba ngày cũng không được tắm. Lúc này trong cung gió êm sóng lặng, A Nguyên không có tâm tư trở về, khó khăn lắm mới đợi được nhiều ngày, A Dung được nghỉ, liền chuẩn bị đến suối nước nóng ở thôn trang Trạng gia.

Vừa chuẩn bị xong, A Nguyên liền nghe thấy bên ngoài có tiếng cười lớn truyền tới, bắt đầu đã nghĩ ra, quả nhiên là Ngũ Công chúa một thân hoa lệ đi đến, vị này có vẻ đã thành an Túc vương phi, lúc này đây lắc lắc tay A Nguyên cười hi hi nói: “Có chuyện tốt như vậy mà người không tìm đến ta, có thể thấy được, thường ngày ta rất thương yêu người đó.” Suối nước nóng thôn trang, Ngũ Công chúa rất thích. Nếu không phải Túc vương phi nói đến, nàng đã suốt bỏ lỡ rồi.

“Thần thái Hoàng tỷ tỏa nắng, vừa thấy liền biết cuộc sống trôi qua không tội, làm sao ta biết người có rảnh hay không?” A Nguyên há mồm liền trêu ghẹo, lại cười hi hi nói: “không bằng cùng đi?”

“Cùng đi, cùng đi.” Ngũ Công chúa ngăn ở trong cung đến ngựa ngáy cả người, lúc này đây đôi mắt rực sáng, vừa cười vừa nói: “Chuyện tốt như vậy sao lại không đi chứ?”

“Biểu đệ của Ngài, có mời đi cùng không?” A Nguyên quyết định trêu hoàng tỷ này một chút, nhưng mà lại thấy vị hoàng tỷ này thật sự nghiêm túc mà suy nghĩ, tức khắc khoe miệng run rẩy, nhăn mặt hỏi: “Ta nói này, các người thực sự tốt không đấy?” Tuy rằng tiểu biểu đệ kia của Ngũ công chúa càng lớn càng đẹp, giống như tiểu cô nương vậy, chỉ là A Nguyên vẫn cảm thấy thiếu gia này có chút ngốc, còn không phải ngốc bình thường.

“Vẫn thế.” Ngũ Công chúa thành thật không khách khí mà nói: “Thôn trang Trạng gia lớn như vậy, nhiều người chẳng lẽ người xót sao?” Thấy A Nguyên thật thà gật đầu, Ngũ Công chúa bị muội muội này làm cho nghẹn luôn rồi, chỉ hậm hực nói: “Xót cũng phải để đi với ta!” Thấy A Nguyên lộ ra điệu cười xấu xa người biết ta biết, nàng cũng không gạt, chỉ thoải mái sáng khoái mà nói: “Ta cảm thấy biểu đệ tốt lắm, thực thích hợp làm Phò mã của ta.”

“Biểu ca người làm sao bây giờ?” A Nguyên nhớ tới còn có một biểu ca thương hương tiếc ngọc nữa, liền không có ý tốt hỏi.

“Hắn sao?” Ngũ Công chúa lại chỉ bừa bãi, lãnh đạm mà nói: “Biểu ca ôn nhu như vậy, há có thể nghĩ đến ta chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81

A Nguyên cũng không hỏi nhiều nữa, gật đầu với Ngũ Công chúa, cho người đưa tin tới phủ Định Quốc công, còn mình thì cùng vào phòng nói chuyện với Ngũ Công chúa, lát sau bên thấy A Dung một thân sang khoái thanh tân đi tới, A Nguyên vui vẻ, cũng bắt chước ánh mắt bát quái của Ngũ Công chúa, hào phóng mà chỉ vào A Dung đang mỉm cười nói: “Của ta!”

“Điện hạ.” A Dung cũng cười tủm tỉm đáp.

Ngũ Công chúa bị hai con người không biết xấu hổ này làm cho sợ ngấy người, đã sớm quên vừa rồi ai còn tuyên bố chọn biểu đệ làm Phò mã, tay run run nhìn vào nhóc con cười gian xảo như hồ ly kia, hồi lâu sau mới cam chịu nhận thua: “Ta thua.”

Độc cô Cầu Bại Công chúa mặt vênh mặt dương dương đắc ý.

A Dung chỉ nhìn nhóc con này, rồi cúi đầu cười không nói gì.

Lát sau hai tỷ muội lại lập tức chơi với nhau, Ngũ Công chúa uống một ngụm nước đường trong phòng A Nguyên, cảm thấy mùi vị này không giống trong cung lắm, uống thêm mấy ngụm, nói: “Cho ta mang chút ít hồi cung.” Rồi tiếp lời: “Hôm kia cô nương phủ An Quốc công tiến cung thỉnh an Hoàng tổ mẫu.” Thấy A Nguyên vừa gật đầu vừa quẩn lấy A Dung, Ngũ Công chúa hăm mộ một chút, nhưng vẫn nói tiếp: “Trước khi ta còn cảm thấy cô nương kia cũng tầm thường thôi, hôm nay nhìn thật kỹ, A! Khí chất kia thực khác biệt!”

Bình sinh nàng đã từng gặp không ít nữ nhi, chỉ có nữ nhi đáng vẻ khoan khoái, giống như đám mây lơ lửng trên trời như vậy, quả thật nhân gian khó tìm.

“Ta nói rồi mà, đó là một cô nương đặc biệt.” A Nguyên nghĩ nghĩ, rồi thờ dãi: “Cũng coi như hợp với Nhị Hoàng huynh.” Trịnh vương nghiêm cẩn, cô nương này ung dung, nếu ở giữa không có trắc phi thứ phi gì đó, cũng coi như là một đôi không tồi, chỉ là nữ nhi phủ An Quốc công này vốn là vợ kế, sao có thể mở miệng đuổi cơ thiếp đã có từ trước của Trịnh vương được?

“Ta thấy Nhị Hoàng huynh cũng mừng.” Người cứng nhắc như vậy mà cũng có thể nở nụ cười, Ngũ Công chúa tưởng như nhìn thấy quỷ, chỉ là chớp mắt một cái nụ cười của Trịnh vương đã tắt, khi nữ nhi kia vẫn đậm phong khinh nhìn qua hần thì chỉ hơi gật đầu đáp lại, lúc sau, lại không nhìn cô nương ấy lần nào nữa.

Chứng kiến vẻ mặt biến hóa như vậy của Trịnh vương, Ngũ Công chúa chạy bật mạng ra khỏi cung, miễn bị Hoàng huynh thẹn quá hóa giận xử lý.

“Ta cảm thấy vị cô nương này thực sự coi đây là liên hôn.” Sau này gả vào, dù sao vẫn là chính thất, quản mấy cơ thiếp của Trịnh vương làm gì. Chính phi chỉ cần sinh ra đứa con trai, xong đóng cửa hưởng thụ cuộc sống an nhàn của mình là được, phía sau có Thái hậu và phủ An Quốc công chống lưng, cơ thiếp tầm thường trong Vương phủ cũng không dám làm loạn, đây là cuộc hôn nhân tốt đến cỡ này chứ? Ngũ Công chúa hiểu được suy nghĩ của cô nương này, nhưng có thể vì đến cả nàng cũng có thể nhìn ra được điều đó, nên hôm nay càng không dám thờ trước mặt Trịnh vương.

“Ta chắc phải trốn thôi.” Cho dù là ai, chỉ cần vẫn là nam nhân, hần không thể chịu được chuyện này đúng không?

“cô nương này thực thông minh nha.” A Nguyên liền cười hi hi nói: “Chẳng lẽ còn muốn cong lưng xuống, chen lẫn ở giữa một đám trắc phi cơ thiếp tranh đoạt sủng ái của nam nhân sao?” Vương phi là một chức vị không tồi, cô nương này lại vô cùng tinh tường, sau này chỉ cần không đột nhiên “Vì yêu mà điên cuồng” làm ra chuyện ngu ngốc, vị trí kia thực sự sẽ vững chắc. Có điều nghĩ đến Trịnh vương, A Nguyên liền không nhịn được cười xấu xa nói: “Chỉ sợ bây giờ, Nhị hoàng huynh không chừng còn đang bực tức trong lòng đấy.” Trịnh vương không quá hứng thú với nữ nhân, nhưng cũng không có nghĩa là hần sẽ đồng ý nữ nhân không quá hứng thú với hần.

“Chớ có nói cái này.” Ngũ Công chúa bình tĩnh lau mồ hôi một phen, thấp giọng nói: “Tứ Hoàng huynh còn dám khoe ra trước mặt Nhị Hoàng huynh là Tứ tẩu tự mình xuống bếp làm điểm tâm cho huynh ấy.”

A Nguyên trầm mặc, lặng lẽ thấp cho Tứ Hoàng huynh tự tìm đường chết một nén hương.

“Hoàng huynh còn sống không?” Dưới ánh mắt cong cong của A Dung, nhóc con hào hứng lên, gian xảo hỏi kỹ.

“Chỉ còn vài hơi mong manh, được Tứ tẩu kéo về phủ rồi.” Ngũ Công chúa không kể cụ thể thảm trạng Trịnh vương nghiêm túc quát đánh hoàng huynh ra làm sao, chỉ thờ dãi nói: “Chỉ là, chuyện này cũng không ổn lắm nha.” Thái hậu vẫn cứ cười tùm tùm mà nói gì mà duyên trời tác hợp, nếu thực sự chuyện đã định, chỉ sợ Trịnh vương sẽ muốn đi thật cổ mất.

“Ai bảo Hoàng huynh có nhiều nữ nhân trong phủ như vậy làm gì, tự mình đi tìm người nào tốt giải thích thay đi.” A Nguyên không cho là đúng nói.

“Ta sẽ nói lại lời của người.” Ngũ Công chúa cạn lời mà liếc mắt nhìn muội muội không tìm không phải một cái, uy hiếp một chút, rồi ngồi chờ, hồi lâu sau liền nghe thấy bên ngoài có thông truyền, một thiếu niên tuấn tú tức giận mà vén rèm tiến vào, thấy trong phòng có người, mặt đỏ lên, nhẹ nhàng chào hỏi A Nguyên và A Dung, xong mới quay ra phía Ngũ Công chúa, chợt giống như nhìn thấy người bảo kê, nước mắt lăn dài trên má, nhào sang bên cạnh Ngũ Công chúa vừa đứng lên, kéo kéo ống tay áo nàng nức nở nói: “Biểu tỷ!”

“Ha!” Nếu là hồi trước, A Nguyên nhất định khẳng định tiểu tử này là nhược thụ*!

Nhược thụ: Giống nữ bánh bèo, nhưng là trong đám mỹ.

Quả thực là trời sinh một đôi với biểu tỷ hần.

“Làm sao vậy?” “Cường công*” Ngũ Công chúa không biết ý nghĩ bị ỏi tống đầu muội muội, bằng không chắc chắn muốn đánh nàng, lúc này đây trong mắt chỉ còn mỗi thiếu niên ủy khuất này, đỡ bờ vai của hần ôn nhu nói: “Đệ nói với ta, ta làm chủ cho đệ.”

Cường công: Giống nam cường, nhưng là trong đám mỹ.

“Đại ca cũng tới.” Thiếu niên này uất ức vô cùng, chỉ thờ thề nói: “Khó khăn lắm mới có thể đi cùng biểu tỷ.” rõ ràng Ngũ Công chúa chỉ mời hần đi, mấy ngày nay, ít nhiều thiếu niên này cũng đã biết biểu tỷ có thích hần, mẫu thân cũng nói bóng gió, tóm lại hần sắp là Phò mã rồi, lòng vui mừng khôn

cùng, đang muốn được tiếp xúc với biểu tỷ nhiều hơn, lại bị ca ca phá hỏng, còn mang theo đứa con chồng trước, thiếu niên tốt tính này cũng bức mình, chỉ chẹp miệng nói: “Biểu tỷ không muốn gặp người khác, ta lại không ngăn được.”

“Lời này... cũng chỉ là ra ngoài đi chơi thôi, có thêm vài người thì thêm vài người, dù sao không để ý tới là được.” Thấy biểu đệ có chút lo lắng mình sẽ khó chịu, Ngũ Công chúa liền mềm lòng.

“Ta nói này, có thể đừng xem bọn ta như không khí được không?” A Nguyên liền thấy hai người lại sắp bắt đầu rồi, nghe rằng tròn mắt, chợt thấy một đôi thiếu nam thiếu nữ từ ngoài tiến vào, thế mới biết tiêu biểu đệ này khó chịu vì cái gì, lúc đầu, rồi nhàn nhạt gật đầu.

Ngoài Khánh Chấn biểu huynh Ngũ Công chúa, cùng tiến vào còn có một cô nương mặt mày như họa, nữ nhi này một thân xiêm y trắng thuần, khiến A Nguyên nhìn ngây dại.

“Như này, là có ý tới của vội về chịu tang à?!” A Nguyên không nhịn được, liền không khách khí nói.

Từ khi nàng gián tiếp làm thịt nữ quyến Vương gia, liền cảm thấy bản thân thực khí phách.

“nói vậy, sao lại tự nguyên rửa mình như vậy?” Sắc mặt A Dung biến đổi, quát A Nguyên, nhưng ánh mắt nhìn về phía nữ nhi nhu nhược đến gió thổi cũng bay kia cũng không tốt cho lắm.

“Là biểu muội tự làm đúng quy củ.” Khánh Chấn vung tay áo, có chút thoải mái, lúc này thấy Ngũ Công chúa chỉ ngồi nói chuyện với Khánh Quang đệ đệ hần, không chịu để ý đến hần, có lòng cho biểu muội sợ hãi run rẩy như con thỏ nhỏ một bậc thang bước xuống rồi mới có chút thương tiếc nói: “Hôm kia nhà tổ mẫu của biểu muội đều qua đời, biểu muội muốn giữ đạo hiếu, bởi vậy ăn mặc hơi mộc mạc.” nói đến cái này, hần liền có chút thương cảm “Cũng vì vậy, đã lâu rồi biểu muội không được thoải mái.”

“Nếu giữ đạo hiếu còn ra ngoài làm gì? Chẳng lẽ giờ không tuân thủ đạo hiếu nữa?” A Nguyên nở nụ cười, hỏi thẳng: “Chẳng lẽ, ta nên xui xẻo như vậy, nhìn các người sao?” Nếu không phải nể mặt Đức phi, nàng đã sớm cho bạt tai!

Cho người vội về chịu tang!

“Ta chỉ muốn biểu muội vui lên một chút.” Khánh Chấn vốn không phải người cứng rắn gì, A Nguyên làm căng, hần liền mềm, lúc này làm bầm: “Cũng không phải...”

“Tổ mẫu qua đời, nàng có thể cười cái rầm!” A Nguyên xì một tiếng khinh miệt, cười lạnh mà nhìn cô nương kia, nghĩ đến trước kia kẻ mách lẻo Ngũ Công chúa chỉ sợ chính là nàng ta, liền chậm rãi nói: “Bây giờ có thể vui vẻ cười đùa, có thể thấy được tổ mẫu đối với nàng mà nói, vẫn không đủ thân cận!” Làm bộ làm tịch gì thế? Nếu thật sự hiểu quy củ, thực sự sẽ mặc như vậy mà đứng đặc đi chơi sao?

“Nữ nhân muốn tỏ tấm lòng hiếu thảo...” Ngũ Công chúa liền ngồi bên ngân nga nói: “cũng không bằng cô nương xinh đẹp này.”

“Biểu tỷ nói phải.” Khánh Quang ngồi cạnh cũng nói: “Nếu thật sự thành tâm, sao biểu tỷ còn ngày ngày ăn thịt chứ?”

“A Quang!” Tiếng quát của Khánh Chấn chẳng nề hà gì tới Khánh Quang, chỉ nghiêng đầu đi không để ý đến ca ca, Ngũ Công chúa thấy liền vừa lòng cực kỳ, chẳng buồn nhìn biểu ca không thể giải thích được kia, lạnh nhạt nói: “Lẽ ra, không mời mà đến, bản cung hần nên bảo người lần trở về, chỉ là rốt cuộc không muốn làm xấu mặt mợ, cũng đành thôi.” Thấy Khánh Chấn cảm kích nhìn mình, nàng cũng chẳng lạ gì với cái cảm kích khó hiểu này, chỉ chỉ vào nữ nhi rung rung nước mắt kia, nói: “Người đâu, thay bản cung lột bộ đồ đen đủ này ra!”

“Biểu muội sao có thể...” Mắt thấy nữ nhi kia muốn giãy giụa lại bị một cung nữ bạt tai ngã xuống, lê trên mặt đất thết lên cầu cứu, Khánh Chấn liền tròn tròn mắt, có chút ngập ngừng nhìn Ngũ Công chúa và A Nguyên vẫn thản nhiên mà nói: “Nhà nào cũng có nữ nhi, sao có thể đối xử như vậy?”

“Để nghe thật, chỗ bản cung không có.” Thân là Công chúa còn phải nhìn người sao? Ngũ Công chúa cười lạnh trong lòng, nghĩ định sai người tát cô nương kia mấy cái nữa, mặt nhàn nhạt nói: “Biểu ca cũng nên hiểu cho rõ, mợ, sẽ không để nữ nhi như vậy làm chính thể của huynh đâu.” Phu nhân Định Quốc công đã nhìn ra tâm tư của nàng, dĩ nhiên sẽ không để trường tử dính vào nữa, huống chi Khánh Chấn đối xử với nàng cũng giống như trời sinh đã thương yêu mọi nữ nhi khác, đã biết tâm ý của đệ đệ cũng không hề dây dưa nữa, bởi vậy hiện giờ nghe thấy lời của ngũ Công chúa, Khánh Chấn đỏ mặt, lại lúc đầu nói: “Biểu muội đáng thương, yêu quý một chút cũng phải lẽ.”

“Đúng rồi.” A Nguyên không có ý tốt nhìn về phía về mặt bất cần của ngũ Công chúa, cười nói: “Ai cũng nói nữ nhi làm từ nước, hần cần người khác ôn nhu thương yêu, bảo vệ một bé gái mồ côi, kỳ thật cũng không có gì sai cả, đúng không?”

A Dung nghe xong tức khắc muốn học mẫu, hận không thể đánh vào mông nhóc con đáng tử từ thích giả vờ giả vịt này, Khánh Chấn ngược lại lại cảm thấy như tìm được tri âm, quay đầu lại, đôi mắt ôn nhuận long lanh ý tán đồng với A Nguyên, thấy hần như vậy, A Nguyên chỉ cảm thấy hết sức đắc ý, đang muốn tiếp tục phát biểu một chút quan điểm kinh động thế tục thì nghe thấy A Dung cười tủm tỉm bên tai nàng, nói: “Muội cũng làm từ nước à?” Nhóc con này làm từ thép mới đúng!

Đặng Đồ Tử: vốn là tên của 1 sĩ phu cùng thời với Tống Ngọc (một trong tứ đại mỹ nam của Trung Quốc cổ xưa). Đặng Đồ Tử ám chỉ kẻ háo sắc là do xuất phát từ điển cổ xích mích giữa Đặng Đồ Tử và Tống Ngọc.

A Nguyên vừa nhìn ánh mắt thâm tình của Khánh Chấn liền biết lớn chuyện rồi, đứng về tri tâm khó cầu, nhất kiến chung tình, nàng tức khắc đỡ mặt nói: “nói vậy, nói vậy, ai cũng nói vậy hết mà.”

“Lời của Công chúa, thật ra vô cùng có lý.” Khánh Chấn là một thiếu niên tuấn tú, đôi mắt ra lại càng ôn nhu, đôi mắt như biết nói, nếu không phải biết rằng vị này có chút thuộc tính nào tàn, A Nguyên cũng cảm thấy cảnh đẹp ý vui, chẳng qua hiện giờ không được, Công chúa điện hạ đã mua dây buộc mình rồi, lúc này thăm rọi, A Nguyên nức nở nói: “Nước có gì tốt đâu. Nước rửa chén, nó cũng là nước đấy.”

Lời này thực quá ghê tởm, đôi mắt thâm tình của Khánh Chấn đã bị nước rửa chén dội ào tắt ngấm.

Lúc này A Dung mới vừa lòng gật đầu, tâm trạng tốt thoải mái bốc hạt dưa cho A Nguyên.

Ngũ Công chúa ngờ ngác nhìn nhóc con đã khiến biểu ca mình sắp nôn ra, lại thấy biểu đệ bên cạnh có vẻ tán đồng, liền khóc miệng giật giật hỏi: “Ý gì thế?”

“Trừ biểu tỷ ra, ai cũng là nước rửa chén.” Khuôn mặt nhỏ của Khánh Quang đỏ bừng lên, lòng tràn ngập cảm giác không muốn xa rời với biểu tỷ giả vờ ho khan, có chút ngưng ngưng nhưng lại rất nghiêm túc mà đáp.

A Nguyên ở một bên sắp tức chết rồi!

Chẳng lẽ nàng cũng là nước rửa chén hả?!

Ngày nào đó nhất định sẽ nhân biểu đệ ngốc xít này vào thùng nước rửa chén!

Thấy vẻ tức giận của nàng, biết nhóc con này rất hư nha, biểu đệ không tránh khỏi phải chịu khổ rồi, Ngũ Công chúa vội vàng ngăn cản nói: “Thôi đừng nói cái này nữa, có phải chuyện lớn gì đâu.” nói xong, lúc này mới thấy nữ nhi vừa bị kéo xuống thay quần áo nước mắt lưng tròng kia quay lại, váy áo nguyệt bạch lịch sự tao nhã, trên đầu cài một cây trâm phượng hoàng ngậm châu, nàng mới vừa lòng gật đầu, chỉ cười lạnh nói: “nói cho người một lần này thôi, bản cung không ưa nói chiều trò đẩy của người, còn cố ý khiến bản cung buồn nôn, đơn giản thôi, bản cung sẽ thuận theo ý người, đánh chết mới xong!”

cô nương này thật sự không biết cái gì là kiêu kỳ?! Quý mới tin!

Chỉ là có chỗ dựa vững chãi, rồi làm Ngũ Công chúa nổi giận, tốt nhất là đánh nàng mấy roi, dẫn đến việc huynh đệ Khánh gia chán ghét nàng, thù đoạn nhỏ này Ngũ Công chúa thấy nhiều rồi, chỉ lười ứng phó thôi.

Nếu không phải còn phải để lại thể diện cho phu nhân Định Quốc công, nàng sẽ đánh chết nàng ta!

cô nương này bị vạch trần tâm tư, lúc này vô cùng kinh hoàng, tuy rằng mắt nhìn người của Khánh Chấn không được tốt lắm, nhưng rốt cuộc vẫn xuất thân thế gia, có gì chưa từng thấy qua, nghe xong liền nhúm mày, lại vẫn ôn hòa nói: “Bộ này rất đẹp.” Dứt lời, không khỏi thở dài trong lòng.

hắn thương tiếc nữ nhi, chỉ là người này, dường như khiến hắn có chút thất vọng rồi.

A Nguyên mặc kệ mấy việc kiện tụng này, nếu người đi đều đến rồi, mọi người liền cùng ra khỏi vương phủ, đi thẳng một đường tới thôn trang ngoài kinh. Đến nơi, A Nguyên liền cảm thấy chỗ này yên tĩnh lạ thường, A Nguyên vén màn xe nhìn ra bên ngoài thì thấy thưa thớt vài trạch viện bằng gỗ, ẩn sau tàng cây, như ẩn như hiện, khung cảnh mới lạ, ngoại trừ có hoa đào, còn có hoa cỏ chen nhau mọc lên dưới tàng cây, thực quá đẹp, mấy căn nhà xa xa còn có khói bếp lượn lờ, xác thật có vài phần cảm giác nhà nông dân dã.

A Dung kêu xe đánh vào trong, A Nguyên lại thấy thôn trang này ở trong một bức tường khô lô làm bình phong ở cổng, rồi cảnh sắc tinh xảo xa hoa lại hiện ra, rừng đào vô số, từng đóa từng đóa hoa đào lớn vừa lúc nở rộ, phòng xá ban công đều thấp phần tinh xảo, nàng ngắm thích thú vô cùng, bất lấy tay A Dung nói: “Nếu sớm biết nơi này tốt như vậy thì đã tới rồi.”

“Nếu thích thì ở lại vài ngày.” Đến nơi, A Dung đỡ A Nguyên xuống xe, lại thấy nhóm người Ngũ Công chúa phía sau cũng đã xuống, mới cười nói: “Chỉ là nhà dân bình thường, mọi người đừng ghét bỏ.”

“Sao lại ghét bỏ chứ?” Xưa nay Ngũ Công chúa luôn thích nơi rộng rãi như vậy, lúc này liền cười nói: “Mong người không phiền chúng ta quấy rầy mới đúng.” Kéo theo biểu đệ cộng thêm biểu ca biểu muội lại đây ăn hỏi, Ngũ Công chúa cũng không phải người tâm lý vững vàng, xấu hổ muốn chết đi được.

Nữ nhi phía sau nhìn thấy thôn trang rộng lớn, khác với tầm thường, lại thấy A Dung tuấn tú, đôi mắt không khỏi long lanh, trong lòng sinh ra vài phần hy vọng xa vời.

nói nàng là cháu gái ngoại của phu nhân Định Quốc công, kỳ thật cũng chỉ là thân thích cực xa, cha mẹ đều mất nên tới nhờ cậy, vốn bị phú quý phủ Định Quốc công mê hoặc hoa mắt, nghĩ đại biểu ca là người ôn nhu, đời này gả cho hắn là có thể vinh hoa phú quý an hưởng tôn vinh, có điều nhìn ra Ngũ Công chúa không dễ đối phó, còn nhiều lần thị uy, nàng cũng khiếp. Huống chi hiện giờ phu nhân Định Quốc công có chút nhận ra, bèn không đối xử thân cận từ ái như trước với nàng nữa, cũng luôn thúc biểu ca không để bọn họ thân cận, điều này khiến khi nàng nhìn thấy A Dung tướng mạo còn tuấn tú phong lưu hơn lại có chút đổi ý.

Tuy rằng không biết thân phận của vị thiếu gia này là gì, nhưng có thể qua lại với Công chúa và thiếu gia nhà Định Quốc công mà không hèn mọn, chỉ sợ thân phận người này không tầm thường, huống chi chưa nói tới cái khác, một đại thôn trang kinh người như kia quả thực có tiền cũng chưa chắc có được, có tiền có thể lại đẹp, nếu có thể thân cận với hắn, cưới về làm thiếu phu nhân, cũng không tồi.

Nghĩ đến đây, nữ nhi này không tự chủ được mà lộ ra vẻ kiêu ngạo, chỉ lượn lờ phía sau, nhìn cũng có một vẻ lâm thủy chiếu hoa.

Lâm thủy chiếu hoa: tạm dịch là “hoa soi bóng nước”, “hoa rọi mặt hồ”. Cụm từ này có thể lấy từ đoạn tả Lâm Đại Ngọc trong “*Hồng lâu mộng*”: “*Nhàn tự kiều hoa chiếu thủy*”, tức là “*Vẻ nhàn nhã, thư thái như hoa rọi mặt hồ*”.

A Dung không nhìn ai khác, chỉ mỉm cười chỉ vào một bức vách tường phía xa nói chuyện với A Nguyên, thấy nàng thích, liền thực vừa lòng gật đầu.

Làm dáng không công cho người mù xem, nữ nhi kia liền cần môi, yên lặng mà đi theo sau.

Khánh Chấn không đành lòng, tuy có thất vọng, lại vẫn nói vài câu với nàng, đề nàng không đến mức cô đơn, nhưng về thương tiếc trong mắt đã tiêu tan không ít. Mắt thấy đến hân cũng lạnh nhạt với mình, nữ nhi này liền nhìn không được, rơi nước mắt.

“Sao vậy?” Khánh Chấn liền nôn nóng hỏi.

“Muội cũng không biết vì sao, chỉ là biểu ca làm lòng ta khó chịu.” Nữ nhi này khóc lóc kéo ống tay áo Khánh Chấn, bị thương nói: “Muội đã làm gì sai sao?”

“Cũng không phải.” Tâm Khánh Chấn bị nước mắt làm mềm nhũn, nào còn nhớ chuyện cũ, chỉ thương cảm lau nước mắt cho nàng, miệng thở dài nói: “Do ta nghĩ sai, đề muội phải đau lòng.” hân dễ dàng nữ nhi đã thành thói quen, những lời này há mồm liền ra, dễ biểu muội đến mặt mày hớn hờ, lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, thấy mấy người đằng trước đi cũng khá xa rồi, không khỏi xoay người nắm lấy tay nữ nhi này đuổi theo, miệng còn dặn dò: “Biểu muội ta và Vinh Thọ đều được sủng ái nhất trong cung, giống như bá vương mà lớn lên, đến Hoàng thượng Hoàng hậu đều không nỡ mắng mỏ, nếu muội chịu thiệt thòi, cũng nên nhẫn nhịn, sau hẵng giải bày với ta.”

Thấy biểu muội nhẹ nhàng đáp, Khánh Chấn nở nụ cười, cảm thấy một nữ nhi một lòng nghe lời như vậy so với Ngũ Công chúa và A Nguyên bá đạo vẫn đáng yêu hơn.

A Nguyên nào biết rằng mình đã thành một bá vương đâu, chỉ vui tươi hơn hờ được A Dung dẫn đi dạo trong thôn trang, trêu chọc mèo một lát liền thúc giục hân muốn đi tới suối nước nóng, A Dung bắt đầu nhìn Công chúa điện hạ như sắp cháy nhà đến nơi này, đành phải mang nàng đi.

hân lại không biết, Công chúa điện hạ đòi trước chính là một dân đen, có thể gặp được thứ tốt như suối nước nóng này, nào có thể nhẫn được?

A Nguyên thèm nhỏ dãi mà tiến ra một gian phòng cực lớn ở bên ngoài, liền thấy phòng này xà chạm cột đều vô cùng tinh mỹ, vượt qua cửa chạm trở son son, xuyên qua từng tấm màn lụa mềm mại, A Nguyên liền thấy trước mắt mình hiện ra một hồ nước cực đại, nước bên trong cũng không biết dẫn từ đâu tới, chậm rãi lưu động, còn có tiếng nước róc rách, giương quý phi kéo dài đến trong nước, ở bên còn có đĩa gỗ, phiêu động nhàn nhã trên mặt nước, từng luồng hơi nước ấm áp tỏa lên, làm A Nguyên nhìn không được thò tay xuống nước, lúc sau liền kinh hãi kêu lên: “Quả nhiên là suối nước nóng!”

“Nếu Điện hạ thích thì cứ thoải mái.” Hồ như vậy cách vách còn có ai cái, A Dung thỉnh mấy nữ nhi ở lại, tự mình dẫn hai thiếu gia Khánh gia đi chỗ khác, thấy Khánh Quan tuổi còn nhỏ kia còn đang lưu luyến đứng nhìn Ngũ Công chúa cứ đứng một bên cười đùa nói với A Nguyên, A Dung đen mặt, lại vẫn cười tủm tỉm hỏi: “Sao không đi?” Hân đàn, vợ tương lai của hân còn ở trong đó, chẳng lẽ tiểu thư thú này còn muốn nhìn dáng vẻ vợ hân khi xuống nước hả?!

“không có ta, biểu tỷ gặp nguy hiểm phải làm thế nào?” Lúc này, Khánh Quang thập phần nghiêm túc mà lo lắng biểu tỷ có thể sẽ bị chìm xuống nước.

A Dung bị tiểu tử này làm tức giận đến không nhẹ, thật sự cho rằng hân đàn giả ngu với mình, nhưng khẽ nhìn hân vài lần, lại kinh ngạc phát hiện vậy mà hân thực sự lo lắng, tức khắc vuốt mặt, ưu nhã mà mỉm cười nói: “Người yên tâm, chỉ cần ngươi không ở đây, Ngũ Công chúa sẽ không gặp nguy hiểm.”

“A.” Khánh Quang hoàn toàn nghe không hiểu A Dung nói đến mình, ngờ ngác đáp, lại ngẩng đầu cảm kích thiếu niên này nói: “Dung ca ca đúng là người tốt!”

A Dung bị tiểu tử này làm tức hết cả đầu, hồi sau phát hiện ra ngờ ngác như vậy cũng có thể là đại sát khí của người thông minh, hàm súc mà vui lòng nhận danh người tốt, vừa chửi thầm trong lòng phủ Định Quốc công toàn là tuyệt thế, vừa không quay đầu lại dẫn đầu mà đi.

A Nguyên thấy cùng nữ bên ngoài đóng cửa lại, lúc này mới rủ lên thoải mái, xiêm y cũng không đòi liền hãy xuống nước, thành thạo cưỡi đến khi chỉ còn áo trong, lại lấy một đĩa quả khô đến trước mặt mình, thấy biểu cô nương phủ Định Quốc công đã đi suối nước nóng khác, bốn bề vắng lặng, lúc này mới cười tủm tỉm mà nói: “Như này vẫn tự tại nhất.”

“Nếu ta nói cái khác, chỉ sợ ngươi sẽ không được thoải mái.” Ngũ Công chúa đột nhiên mở lời.

“Có thể có cái gì khiến ta không thoải mái?” A Nguyên liền tròn mắt nói: “Cuộc sống của ta đếm không biết bao nhiêu là sung sướng.”

“Chính là có người không muốn chúng ta sung sướng.” Ngũ Công chúa cười lạnh nói: “Hôm kia, có người buộc tội hai chúng ta.” Thấy A Nguyên chậm rãi đứng thẳng người lên nhìn qua, Ngũ Công chúa liền lạnh lùng mà nói: “Buộc tội chúng ta ý vào để sủng, ngang ngược, chỉ thiếu nói hai chúng ta là tai họa nữa thôi!”

“À Ha!” Đôi mắt A Nguyên đột nhiên sáng lên, chỉ cười hi hi nói: “Buộc tội sao? không tồi, bốn cung rất vui vẻ!” nói xong, vẻ mặt không tìm không phải mà bỏ trở về giường nôi, tâm trạng rất tốt.

Rõng rãi như vậy, khiến Ngũ Công chưa đành có chút tức giận nói không ra lời. Lúc trước nếu nàng biết được, chẳng phải muốn tức chết sao? Chỉ là thấy A Nguyên bình tĩnh, nàng lại giống như tìm được tâm phúc, tức giận cũng tan đi, chỉ tò mò hỏi: “Người bỏ qua?”

“Thú vị nha.” A Nguyên quay đầu lại cười, lộ ra hàm răng tà ác: “Đây là chuyện tốt, ta phải cảm ơn cả nhà hẳn đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82

“Ta không hiểu lắm.” Bị buộc tội sao còn tính là chuyện tốt?

“Thời buổi này, nơi nào chẳng có người trong hoàng tộc bị buộc tội?” Mới vừa rồi A Nguyên còn căng thẳng, còn tưởng nguyên do bị buộc tội lớn lắm, kiêu như chiếm đoạt dân nữ gì gì đó, nghe thấy lại là việc nhỏ xiu, liền chỉ cười nói: “Như này đã là gì? Chỉ là mấy cái tấu chương, không phải các Ngự sử vẫn luôn nhìn chằm chằm chúng ta sao? Giờ cũng tốt, chúng ta coi như cũng là một nhân vật có tiếng trong kinh, bằng không nếu tầm thường hơn một chút, người ta cũng chẳng rảnh mà buộc tội.” Nàng cười hi hi xoay người nói với Ngũ Công chúa: “Giống như Bát Hoàng muội ấy, bằng tuổi ta, ta còn có tư cách khiến người khác buộc tội, vị này thì, chưa chắc các Ngự sử đã biết có người này tồn tại đâu.”

“Chẳng lẽ đây là chuyện đáng kiêu ngạo sao?” Ngũ Công chúa phì cười.

“Lại nói tiếp, có ai nguyện bị buộc tội đâu? Chỉ là tấu chương cũng đã đưa lên rồi, chúng ta xui xẻo như vậy còn tiếp tục để bản thân không được hoạt nũa sao?” A Nguyên không coi là chuyện gì lớn, cái trò buộc tội này, khi nào Hoàng thượng bắt người thì mới là đã có chứng cứ phạm tội, còn lại thì hoàn toàn không đầu không ngửa, tấu chương buộc tội cha nàng chất đầy bàn của Hoàng thượng kia kia, A nguyên còn giúp Hoàng thượng xếp đó, nghĩ nghĩ, A Nguyên bèn tận tình khuyên bảo: “Ngũ Hoàng tỷ, người cũng phải nghĩ cho mấy Ngự sử chứ, nếu buộc tội mấy hạng tép riu không phải hoàng tộc, sao có thể để người ta cảm thấy đại nhân Ngự sử không sợ cường quyền chứ? Sao có thể lưu danh sử sách được? Chúng ta đang công hiến đó, làm bàn đạp cho người khác, cũng chẳng mất miếng thịt nào?”

Có điều, khi nào về nàng sẽ tìm trên bàn Hoàng thượng, nhìn xem mình bị chửi thế nào, cũng vui.

“Người...” Ngũ Công chúa thờ không ra hơi vui mặt vào trong nước, cự tuyệt nói chuyện với A Nguyên.

A Nguyên thu phục tỷ tỷ, cười hi hi chơi đùa trong chốc lát rồi ra ngoài, suối nước nóng tuy thích, nhưng ở lâu vẫn hoa mắt chóng mặt, đằng nào sau này cũng là nhà mình, Công chúa điện hạ mặt dày yên tâm thoải mái đánh dấu chủ quyền lên thôn trang này, cũng không lưu luyến nữa, lôi kéo Ngũ Công chúa ra ngoài. Sau khi thay xiêm y, hai người cùng khoác tay nhau ra liền thấy mấy thiếu niên đang ngồi ngay ngắn bên trong đình có chút gió lạnh, bên cạnh có cô nương đang ngồi, đang dùng đôi mắt ngập nước mà nhìn A Dung, loại ánh mắt này còn có cảm thức cảm xúc mà A Nguyên không ưa chút nào, sắc mặt A Nguyên lập tức trầm xuống.

“Ta nói rồi, tiện nhân đúng là tiện nhân.” Ngũ Công chúa lạnh lùng mà nói.

“Biểu ca có khát nước không? Ta rót trà cho biểu ca nhé?” A Dung nói năng phong nhã, lời ra cũng hàm ý, hai huynh đệ nhà Định Quốc công chạy mầy con phở cũng không đuổi kịp, thiếu nữ kia càng nhìn càng thích, lúc này thấy không có ai cả, vội vàng e lệ mà đứng dậy nói.

“không cần.” Mất nửa ngày A Dung mới hiểu ra biểu ca ý là gọi hẳn, lúc này đây làm như không thấy ngón tay thon dài mà thiếu nữ này cố ý để lộ ra, lạnh nhạt nói: “Nhà ta không thân thích với phủ Định Quốc công, cô nương gọi ta là biểu ca không thích hợp.” nói xong liền nói với Khánh Quang đang ngơ ngác nhìn hẳn: “đang nói đến đâu rồi?” Hoàn toàn không để ý đến thiếu nữ kia.

“Ta chỉ là...” Thiếu nữ định giải thích, nhưng có ai nghe nàng nói đâu? Chỉ có Khánh Chấn thương tiếc nhìn nàng một cái, có tâm an ủi, nhưng vẫn nhịn xuống, từ phái xa dùng ánh mắt an ủi.

Khỏe miệng A Nguyên nhếch lên, cũng không tiến lại, chỉ đứng xa xa mà nhìn.

Thiếu nữ kia một kích không thành, chỉ cắn cắn môi, cười gượng nói: “Ta châm trà cho mọi người.” nói xong cũng mặc kệ người khác cự tuyệt, đứng dậy cầm ấm trà lên.

Có người nguyện làm nô tài, A Dung thân nhiên để mặc, người ta tự nguyện làm nha hoàn ai mà quản được? Chỉ là không ngờ thiếu nữ này đưa ấm trà tới trước mặt mình thì ta nghiêng một cái, cả bình nước trà đều đổ lên người hẳn, thời tiết như vậy, nước vừa đổ ra liền lạnh, A Dung đã mất kiên nhẫn, lại nghe thấy thiếu nữ kêu lên một tiếng, rồi nức nở nói: “Ta không cố ý, ta, ta lau khô cho huynh!” Rồi nắm lấy khăn của mình định lau xiêm y cho A Dung, làm bộ làm tịch như vậy chỉ khiến A Dung càng thêm chán ghét, về mặt tươi cười trước sau như một cũng không giữ được nữa, trước khi thiếu nữ còn chưa chạm vào người mình bèn dùng sức đẩy ngã nàng ta xuống mặt đất, lạnh lùng mà nói: “không cần.”

“Ta làm sai, ta...”

“hai vị chờ một lát, ta đi thay xiêm y.” A Dung lười dây dưa với người này, không liếc nàng ta một cái cũng hoàn toàn không thèm để ý tới thiếu nữ này,

phủ tay rời đi, lại thấy A Nguyên cười tủm tỉm đứng cách đó không xa, nghĩ tới bé con này chỉ sợ đang cười mình, không khỏi lộ vẻ bất đắc dĩ, chỉ đi tới nhẹ giọng hỏi: “Đứng đây lâu chưa?”

“Thay quần áo đi thôi, đừng để bị cảm.” A Nguyên thương người trong lòng, chỉ đẩy đẩy hần đi. A Dung thấy nàng không giận giữ, lúc này mới yên tâm, rồi khẽ nhìn nàng thấy nàng ăn mặc không ít, mới yên tâm rời đi.

A Nguyên bẻ khớp tay, đi đến đó, thấy thiếu nữ này vẫn còn khóc lóc thút thít, lôi kéo tay biểu ca nói mình sai rồi, thì chỉ quay đầu cười với Ngũ Công chúa vẫn cười lạnh liên tục, quay đầu lại liền lạnh mặt, túm lấy vạt áo thiếu nữ vung một bạt tai xuống, khiến thiếu nữ này sợ ngây người, lúc này mới cười lạnh nói: “Đây là đang dạy dỗ ngươi, cho ngươi biết, không phải ai cũng có thể câu dẫn!”

“Điện hạ.” Mới vừa rồi Khánh Chấn còn cảm thấy vị “nữ nhi là nước” này đúng là nét na, giờ chỉ sợ ngây người, tiến lên ngăn cản nói: “Như này có chút quá đáng!”

“Các ngươi và miệng nàng ta cho bọn cung!” A Nguyên phân phó cung nữ phái sau, cười lạnh nói: “Bọn cung có lòng tốt mời các ngươi đến thôn trang phủ Thành Dương bá, vậy mà các ngươi dám ném thẻ điện bọn cung đi! Ai không biết còn tưởng rằng bọn cung cũng là loại tiện nhân câu dẫn nam nhân như thế này!” Mắt thấy mấy cung nữ đã đề thiếu nữ này xuống, A Nguyên chậm rãi nói: “Lúc trở về, bọn cung sẽ nói với phu nhân Quốc công về mấy quy củ của người! đang giữ hiếu còn dám làm vậy, không giữ hiếu nữa, người còn không bỏ lên tận trời sao?! Nếu có thể sẽ bảo phu nhân tìm cho ngươi một nhà tốt, miễn sinh chuyện gièm pha!”

“Công chúa nói có chút quá phận.” Tuy rằng A Nguyên có bằng có chứng, Khánh Chấn cũng thật sự cảm thấy vừa rồi biểu muội có chút không ổn, nhưng nhìn nữ nhi như hoa sau khi bị lãnh mấy cái tát khóe miệng đã chảy máu, cũng biết lần này nàng đã làm mất hết mặt mũi A Nguyên, liền thờ dài khuyên nhủ: “Tha cho người...”

“nói nhảm ít thôi, biết ta là không?” A Nguyên lật mặt, đã vậy không để lại thẻ điện cho ai cả, chỉ chỉ vào mặt hần cười lạnh nói: “Mắt chó của ngươi mù rồi à! Ngày thường nể mặt Đức phi nương nương nên hòa nhã với các ngươi, thật sự nghĩ mình hơn người rồi hả?! nói cho ngươi biết, từ bé Bản Công chúa đã không biết cái gì là khách khí rồi!” Mắt thấy Khánh Chấn xấu hổ, A Nguyên chỉ vào thiếu nữ kia cười lạnh nói: “Ban ngày ban mặt dẫn thứ yêu tinh này đến câu dẫn công tử thế gia, đây là lễ nghĩa của ngươi à?! Còn lau lau...” Nàng thốt lên: “Lau cái rắm! Có biết xấu hổ hay không?! Còn dám vớ vẩn, ta nắm tay ngươi!”

“nói đúng lắm” Khánh Quang ngồi bên đã sớm khó chịu với cô nương này, vỗ tay bôm bốp.

“Cho dù Người là Công chúa, cũng không thể...” cô nương kia mất hết thẻ điện, mặt còn đau rát, lúc này đây không thể tao nhã được nữa, cũng nhìn ra A Nguyên có ý với A Dung, chỉ là người như tiên nhân như vậy sao có thể coi trọng một tiểu nha đầu kiêu ngạo ương ngạnh được chứ? Nghĩ thầm đến chiều đã dùng trước kia với Ngũ Công chúa, cô nương này liền thét lên.

“Ta là Công chúa, cái gì ta cũng làm được.” A Nguyên lạnh lùng liếc mắt nhìn qua, chậm rãi nói: “Ngươi có tin không, dù ta muốn mạng của ngươi, Hoàng bá phụ cũng bảo vệ cho ta?”

“Điện hạ!” Khánh Chấn tức giận đến hồ đồ, chỉ luôn miệng nói: “Mẫu thân ta...”

“Đừng nói với ta cái này, Ngũ Hoàng tỷ có lòng phân rõ phải trái với ngươi vì tỷ ấy có thân thích với các ngươi, ta và phủ Định Quốc công lại không như vậy, còn khiến ta tức giận, đừng trách ta không khách khí!” A Nguyên lười biếng nói: “Nếu ngươi thích, thì cứ dâng tấu chương cáo trạng đi, chỉ là ta nói cho ngươi biết, mang tiện nhân này cút nhanh nhanh lên! Bọn cung chỉ cho ngươi nửa nén hương, nàng ta không cút, thì vĩnh viễn chết ở đây đi!” Lời cuối vừa dứt, trên khuôn mặt nhỏ nhỏ của đứa trẻ này lộ ra sát ý kinh người, Khánh Chấn bắt gặp mà sợ run người, theo bản năng mà lùi về sau một bước.

“Nếu trong kinh có đồn thổi, biểu ca, khi Phụ hoàng biết được, ta sẽ chỉ hỏi ngươi thôi.” Ngũ Công chúa đắc ý trong lòng, nhưng chỉ sợ cái danh ngang ngược của A Nguyên lại nâng cao một bậc, lúc này đây mờ mịt, đứng bên người A Nguyên, lạnh nhạt nhắc nhở: “Còn về phía mẹ, đương nhiên ta sẽ đi thỉnh tội, chỉ là, hôm nay ta nói rõ ràng cho ngươi biết, ta không thích nàng ta, sau này cũng ít dẫn đến trước mặt ta, nếu không, đánh chết ngươi lại đau lòng. Hiểu chưa?”

“Xe đã chuẩn bị xong, Khánh huynh, bây giờ đi luôn sao?” A Dung đã thay xiêm y vừa ra thì thấy A Nguyên đang vì sự “trong sạch” của hần mà nóng tính, vậy mà trong lòng lại vui mừng khó hiểu, thân nhiên tiến lại dưới ánh mắt kinh hãi của thiếu nữ kia, miệng lại nói ra lời khiến người ta đờ người, lúc sau liền mỉm cười nói với A Nguyên: “Điện hạ ra mặt vì ta, lòng ta vô cùng sung sướng.”

“Nàng còn muốn giết người vì người đó.” Ngũ Công chúa bĩu môi, lại thấy tiểu biểu đệ bên cạnh ngo ngác mà nhìn, ánh mắt tràn đầy hâm mộ thì không khỏi có chút buồn cười, véo má hần một cái rồi cười híp mắt hỏi: “đang nghĩ gì đấy?”

“Biểu tỷ có thể tức giận như vậy vì ta chứ?” Khánh Quang nắm lấy tay biểu tỷ, ánh mắt sáng rực long lanh mong đợi. Ngũ Công chúa ngẩn ra, cúi đầu nhìn vào mắt biểu đệ, lòng rung động, nghĩ nghĩ rồi nói: “Đương nhiên rồi, ai dám đụng một chút tới đệ thôi, ta sẽ róc sống hần!” Biểu đệ trong lòng chỉ ngập tràn nỗi mình mình như vậy đúng là đáng yêu, lòng Ngũ Công chúa gọn sóng.

Tiểu biểu đệ thỏa mãn ben lên ôm ôm tay Ngũ Công chúa, nhìn trộm sắc mặt cô nương kia, chán ghét nói: “Trước kia còn chọc biểu tỷ tức giận, ghét nhất nàng ta!”

“Còn không đi sao?” Ngũ Công chúa nhin cười, chỉ cất giọng hỏi.

“đi thôi.” Cũng biết lúc này đã mạo phạm nhiều người, Khánh Chấn chỉ nâng biểu muội có chút tuyệt vọng dậy, rồi nhìn A Nguyên, miệng hơi mở, ánh

mất có chút phức tạp, nhưng không nói lời nào, đỡ người rời đi.

“thật xui xẻo!” A Nguyên cực kỳ khó chịu, dậm chân mắng một tiếng, hận không thể sờ khắp người A Dung, thấy A Dung chỉ mỉm cười nhìn mình, nàng cũng cảm thấy có chút mất tự nhiên, nhỏ giọng nói: “không thích người khác chạm vào huynh.”

A Dung mỉm cười, lòng tự nhủ vì cái này mà hiện giờ thiếu gia ta đến mặc quần áo cũng không cần hầu hạ, hạ nhân cũng không cần làm việc nữa sao? Có điều, lòng A Nguyên có mình, hẳn rất thỏa mãn, cúi người nói: “So đo với người như vậy làm gì? Vô duyên vô cớ ảnh hưởng thân phận.”

Thấy người nọ dây dưa với A Dung, A Nguyên tức chết đi được, còn nhớ rõ cái gì thân phận cái gì không thân phận, nhưng lời này A Nguyên sẽ không nói ra, ưỡn bộ ngực nhỏ kiêu ngạo mà nói: “Huynh là người của bốn cung, dù thế nào cũng phải bảo vệ huynh chứ, phải không?”

A Dung lắc đầu cười khế, thấy rốt cuộc trong lòng A Nguyên vẫn có chút không vui, lại chửi thầm đám tiểu tử rách việc kia. Ở thôn trang một ngày, A Dung tự mình làm một ít bánh hoa đào cho A Nguyên, đồ dành Công chúa điện hạ mặt mày hớn hờ rồi mới cùng nhau trở lại kinh thành.

A Dung đưa mấy bá vương trở về phủ Túc vương trước, còn mình có việc vội vàng rời đi, lát sau, A Nguyên liền nói với Ngũ Công chúa và tiểu biểu đệ bên cạnh: “Ta vẫn cảm thấy không ổn, lát nữa, ta cũng đi cùng Hoàng tỷ tới phủ Định Quốc công.” nói cho cùng không thể vì một người kỳ dị mà chia cắt với phủ Định Quốc công, không biết vì sao Túc vương phi khá có hảo cảm với phủ Định Quốc công, tuy mấy năm nay không đi lại nhiều, nhưng ngày lễ ngày tết đều không quên, sinh nhật gì đó của thái phu nhân Định Quốc công cũng sẽ đích thân đến thăm.

Tuy rằng không biết vì sao Túc vương phi thân thiết với phủ Định Quốc công như vậy, nói là bởi vì mối quan hệ với Đức phi cũng hơi gương ếp, nhưng mà A Nguyên chỉ hỏi một lần, Túc vương phi lại nói qua loa, liền không hỏi nữa.

Ngũ Công chúa cũng cảm thấy có lý, nghe vậy liền lên xe cùng A Nguyên và biểu đệ tới phủ Định Quốc công, vừa đến cửa liền thấy cửa chính mở rộng ra, phu nhân Định Quốc công tự mình ra đón. Vị phu nhân xinh đẹp này là người hào sảng, thấy hai nữ nhi chỉ cất giọng cười nói: “Hôm nay ngon gió nào thổi hai vị Công chúa tới phủ chúng ta thế?” Thấy con trai mình cũng bước xuống, ánh mắt nàng hơi sáng lên, cười nói: “Bình thường tiểu tử này suốt ngày buồn chán bức bối, vừa nghe thấy biểu tỷ thì cái gì cũng quảng ra đằng sau.” Lại hỏi có gây phiền toái cho hai vị Công chúa không, dừng một lúc rồi nói: “Trong nhà có người không biết lễ nghi, điện hạ đừng trách mót.”

“Là do ta ngang ngược.” A Nguyên cũng cười nói: “Bởi vậy đặc biệt tới thỉnh tội với phu nhân, phu nhân xem như ta còn nhỏ, đừng để bụng nhé.”

“Sao nói thế được?” Phu nhân Định Quốc công là người hào sảng thẳng tính, lúc này đây liền mỉm cười nói: “Do nhà ta vô lý chứ.” Tuy nàng là phận nữ lưu, nhưng trong phủ Định Quốc công, lời nói ra có phân lượng không kém lời của Định Quốc công, câu này vừa ra khỏi miệng, nha hoàn bà tử phía sau đều cười lạnh, thấy A Nguyên cũng không tức giận, phu nhân Định Quốc công thở dài nhẹ nhõm một hơi, thấp giọng thở dài: “Đúng là nghiệp chướng kiếp trước, vốn thấy nó đáng thương cho ở lại trong phủ, ai ngờ lại không biết lễ nghi đến thế.” Nàng vẫn tưởng rằng Ngũ Công chúa và A Nguyên đề cháu ngoại trở về gặp như vậy là bởi vì đứa bé này tự mình đi theo, khiến hai vị Công chúa không vui.

Chớ mất một cái A Nguyên đã hiểu ra rằng thiếu nữ kia và Khánh Chấn lại không nói thật với phu nhân Định Quốc công rồi, có điều không nói thật, chẳng phải càng tốt sao? Nàng cũng không vạch trần, chỉ cùng phu nhân Định Quốc công đi tới phòng khách, mắt thấy một sân toàn nhà đầu xinh đẹp như hoa như bướm tiến vào, dâng lên điểm tâm nước trà thành thực hoa trôi nước chảy, nàng thầm nghĩ phu nhân thật hiểu lễ nghĩa.

Cho dù tức giận đến ấy, được tiếp đãi chu đáo như vậy, người bình thường ai mà còn tức giận gì nữa chứ?

Phu nhân Định Quốc công thấy Ngũ Công chúa và A Nguyên ăn uống tự nhiên, lúc này đây mới mỉm cười một chút, hỏi: “Mấy ngày nay tình thân không được tốt lắm, không tiến cung, không biết Đức phi nương nương thế nào rồi ạ?” Rồi lại như lơ đãng mà hỏi: “Hôm kia vừa kéo gặp Thành vương phi, ta thực ngạc nhiên, trời sinh một vẻ đặc biệt, lời nói cử chỉ đều hiểu lòng người, Thành vương của chúng ta cũng là người có phúc.” Nàng nói nói cười cười, thân thiết như vậy nhưng lại không nịnh nọt hèn mọn, làm A Nguyên chậm rãi ăn điểm tâm mỉm cười.

Có ai không thích người ăn nói dễ nghe đâu?

Ngũ Công chúa nhìn ra bản lĩnh này của mợ bèn cười nói: “Mẫu phi còn nhắc tới mợ suốt đó, bảo là không biết bị việc gì quán chán mà đến cả mẫu phi cũng không gặp được.”

Đợi ngày mai tất nhiên sẽ đi thỉnh an nương nương.” Phu nhân Định Quốc công trong thấy con trai lật tung điểm tâm trên bàn tìm được một miếng liền dúi vào tay Ngũ Công chúa, Ngũ Công chúa cũng không chê chút nào, bèn thầm niệm thần Phật, bụng bảo dạ người gốc có phúc của người gốc, cũng không nhiều lời chỉ sợ hai đứa bé không được tự nhiên, bèn cười nói: “Trong phủ vừa mời một gánh hát, xướng quý phi say rượu, ngay cả nương nương trong cung cũng tán thưởng, nếu hôm nay hai vị điện hạ không có việc gì thì gọi bọn họ ra hát một hồi, để chúng ta cùng vui vẻ được không?”

A Nguyên dơ một chút, nhưng vẫn hơi ngập ngừng: “Ngược lại lại khiến phu nhân phí tâm.” Hát xướng nho nhã ả ý cao sâu thế này, nàng nghe không hiểu a!

“Đây coi là gì, chỉ là chọc người cười thôi.” Phu nhân Định Quốc công nở nụ cười, cho người xuống truyền lời, rồi lại cười hỏi: “không biết Túc vương phi có khỏe không?”

Mẫu thân vẫn như cũ, vẫn cực kỳ lười, bình thường koong đi lại nhiều.” nói đến Túc vương phi, về mặt A Nguyên trở nên nghiêm túc, phu nhân Định Quốc công nhìn thấy bèn cười nói: “Năm xưa khi Vương phi còn là khuê nữ chưa xuất giá cũng từng qua lại với phật chúng ta, sau này tuy rằng gả cho Túc vương, không đi lại nhiều, tình cảm của chúng ta vẫn chưa hề quên.” Nàng nói lên tình chân ý thiết, về mặt A Nguyên càng thân cận thêm.

Phu nhân Định Quốc công cũng không coi hai vị này như người ngoài, lúc có người đến thỉnh nàng quyết định, nàng cũng không tránh sang chỗ khác, chỉ

phân phó từng người, lát sau, liền cau mày hỏi: “Có chuyện gì thế? Hai vị Công chúa và Nhị thiếu gia trở về, thế Đại thiếu gia đâu? Đây là lễ nghi ta đã dạy dỗ sao?”

“Vẫn còn sớm, để biểu ca nghỉ ngơi cũng được.” Ngũ Công chúa không để bụng cười nói. thật, nàng cũng không muốn sáng sớm ra đã gặp vị biểu ca này.

“Thế sao được.” Phu nhân Định Quốc công nhất quyết không để người khác bắt được lỗi sai, lúc này chỉ lắc đầu, lại cho người đi thông truyền, đợi một hồi lâu liền thấy một bà từ mặt trắng bệch từ ngoài vào, cảm thấy sắc mặt bà từ này khác thường, không biết vì sao trong lòng phu nhân Định Quốc công có dự cảm không lành, nhưng dưới ánh mắt tò mò của Ngũ Công chúa, nàng chỉ cười nói: “Lại thần thần quỷ quỷ.” Rồi nói với bà từ kia: “Điện hạ ở đây có gì mà không nói ra được chứ?”

“Hoàng tử đưa ta cái kia với.” A Nguyên biết địa khái là có việc, thấy phu nhân Định Quốc công khó xử, liền quay đầu đi, duỗi tay bắt lấy cái đĩa đậu phộng nhào đường trước mặt Ngũ Công chúa, mới vừa cầm được vào cái đĩa thì thấy một bàn tay khác cũng túm lấy, ngẩng đầu lên liền thấy tiểu biểu đệ Khánh Quang xinh đẹp ngượng ngùng như thiếu nữ hơi hơi đỏ mặt nhưng lại nghiêm túc nói: “Biểu tỷ cũng thích ăn, Người...” Nếu đổi lại là người khác, một cọng long Khánh Quang cũng sẽ không để người khác lấy đi, có điều giao tình giữa A Nguyên và Ngũ Công chúa rất tốt, Khánh Quang cũng cảm thấy chán ghét tiểu nha đầu này, nghĩ nghĩ, biểu đệ đại nhân cảm thấy bản thân phá lệ hào phóng mà nói: “Mỗi người một nửa nha.”

A Nguyên yên lặng nhìn tiểu từ này, cũng nghĩ nghĩ rồi gật đầu, gảy một nửa đĩa đường vào trong tay mình, lại thấy Khánh Quang nhú mày: “Nhiều quá.”

“Người nói mỗi người một nửa còn gì.” A Nguyên cắn răng.

“Ba người.” Khánh Quang tính số học, lúc này đây chỉ chỉ vào mình, ý là cũng tính cả mình trong đó, chia một phần ba tô đường cho A Nguyên ngoi ngác, còn mình đem hơn phân nửa đĩa đến trước mặt Ngũ Công chúa đang nín cười, ân cần mà nói: “Tất nhiên cần, cho biểu tỷ cả đấy.”

Nếu là lúc trước, phu nhân Định Quốc công nhìn thấy cảnh này chắc chắn sẽ cười, có điều trước mắt, nàng lại không có tâm tình như vậy, cúi đầu nghe bà từ kia bẩm báo xong, phu nhân xinh đẹp lúc nào cũng tươi cười này tức khắc không thể giữ bình tĩnh, thét lên: “Người nói cái gì?” Nàng thét chói tai xong liền thấy mấy đứa trẻ đối diện đều kinh ngạc nhìn mình, tim đập thình thịch, hai mắt tối sầm, run run nửa ngày, rồi chỉ gượng cười nói: “Phía sau có chút sự cố, ta đi nhìn một cái, hai vị Công chúa chờ ở đây chút lát nhé.”

Mất thấy không diễn ‘Quý phi say rượu’, A Nguyên liền đứng dậy cười nói: “Hôm nay tôi đã là làm phiền, sau này cũng không phải sẽ không tới nữa, chúng ta liền về trước, hôm sau lại qua đây.”

“Hôm sau ta và A Nguyên lại đến thăm mộ.” Ngũ Công chúa cũng cảm thấy không ổn, thấy A Nguyên vừa nói cáo từ, cơ mặt phu nhân Định Quốc công hơi hơi buống lỏng, thâm hiểu ra, liền cũng cười cáo từ.

“Vậy thì hôm sau ta sẽ làm ông chủ, thỉnh hai vị điện hạ.” Hậu viện phu nhân Định Quốc công bốc cháy, thực sự không còn tâm trí nịnh nọt, lúc này đây cũng không khách sáo, chỉ thờ dài nói: “Trong nhà lại sinh chuyện.” không nói tiếp mà chỉ đứng dậy muốn đưa hai nữ nhi, mới đi được một bước đầu lại chóng váng, nha đầu đứng bên đỡ lấy, cắn răng cười nói: “Không tiễn hai vị điện hạ được rồi.” Lòng nổi giận, chỉ hận không thể đánh chết tiện nhân kia, nhưng vẫn nhịn xuống được.

A Nguyên vừa kêu phu nhân Định Quốc công dừng bước, vừa nghĩ chỉ sợ phủ Định Quốc công có đại sự xảy ra, bằng không Ngũ Công chúa đã từng nói, người mẹ này còn mạnh mẽ hơn cả nam nhân, sao lại có chuyện không thể chịu nổi như vậy đây? Trong lòng cũng không muốn đúc kết việc nhà người ta, nàng đi nhanh, nhưng mà còn chưa ra khỏi phòng khách liền thấy một nha đầu đầu tóc toán loạn mặt đầy nước mắt lao từ bên ngoài vào, cũng không nhìn ai khác, quỳ rạp xuống đất ôm lấy hai chân phu nhân Định Quốc công đang vô cùng giận giữ khóc kêu: “Phu nhân làm chủ cho con trong nhà con!”

“Câm miệng!” A Nguyên và Ngũ Công chúa còn chưa đi, phu nhân Định Quốc công lạnh giọng quát.

“Cô nương nhà con là người trong sạch, nay lại chung một giường với Đại thiếu gia, cô nương còn biết sống thế nào?!” Nha đầu này chạy tới chính là để làm loạn, lúc này thấy phòng khác có người, trước sau có không ít người theo hầu liền biết đây là người có thân phận, càng muốn sự tình nháo loạn hơn, chỉ thét to: “Đại thiếu gia và cô nương nhà con đã là phu thê, phu nhân cũng nên có lời, nếu không thì chính là buộc cô nương chúng con đi tìm chết đó!” nói xong lại khóc rống lên.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83

“Tiện tì! Dám phá hỏng danh dự con ta!”

Cái này chính là cái gọi là dẫn sói vào nhà! Phu nhân Định Quốc công tức giận đến run rẩy cả người, nàng nhất thời có lòng tốt, không ngờ rước một con sói mất trắng, tính kế con trai nàng, làm ra loại chuyện như thế này.

Dù Khánh Chấn có chút không nên người, nhưng vẫn nó vẫn là trưởng tử của nàng! Sau này sẽ hưởng tước vị!

một đứa con gái mồ côi mà lại có lá gan như thế, đây không phải là đang ép nàng nhận ả làm con dâu sao? Đừng có nằm mơ! Phu nhân Định Quốc công tương lai sao có thể là một nữ nhân phẩm đức bại hoại như vậy được, hôm nay làm lớn chuyện khiến mọi người đều biết, về sau truyền ra ngoài chẳng phải nói rằng phu nhân thế tử Định Quốc công là loại người như thế sao? Lúc này đây Phu nhân Định Quốc công tức giận đến phát run cả người, chỉ lạnh giọng lệnh cho nha đầu đứng bên bịt miệng tiểu nha đầu kia lại, về mặt vạ phần dữ tợn, run run cười lạnh nói: “Mơ tưởng trèo cao? Người đứng là nằm mơ rồi!”

Cho tiện nhân này làm thiếp cũng là quá hời.

Chỉ là Khánh Chấn còn chưa đính hôn, trong phòng có hai nha đầu thông phòng cũng không ảnh hưởng gì tới toàn cục, lão gia các nhà đều như vậy. nói cho cùng tiện nhân này vẫn đang hoang là cháu gái ngoại nhà nàng, xảy ra chuyện, chỉ sợ sẽ làm thiếp, suy nghĩ vì thanh danh cũng không thể để làm tiện thiếp, cứ như vậy, làm gì có nhà nào trong sạch muốn gả nữ nhi cho người đã có sẵn biểu muội thiếp thất chứ? Chẳng phải định sẵn là sẽ sùng thiếp diệt thế sao?!

Phu nhân Định Quốc công nói không ra lời, A Nguyên và Ngũ Công chúa nỗ lực làm người tâng hinh, đặc biệt hy vọng phu nhân Định Quốc công coi như mình không tồn tại.

Các nàng cũng không không phải người điên, thế loại bát quái này có thể ngồi nghe được sao?!

“Đề điện hạ sợ hãi rồi.” Phu nhân Định Quốc công suy đi tính lại, một lát sau liền nghĩ ra được một biện pháp, lúc này mới bình tĩnh lại, vừa thấy A Nguyên và Ngũ Công chúa đứng phía sau tức khắc như ngừng thở, biết rằng lần này coi như vứt hết thế điện ra ngoài đường rồi, có điều nghĩ đến Ngũ Công chúa thân với nhà mình, A Nguyên lại thân cận với Đức phi thì thở phào nhẹ nhõm một hơi, chỉ cười trừ rồi áy náy nói: “Trong nhà có tiện ti bôi nhọ chủ nhân, là do ta trị gia không nghiêm, điện hạ đừng để trong lòng.”

“Sao mợ có quan tâm tư người khác được? Tri nhân tri diện bất tri tâm*, ai biết trong đầu loại tiểu nhân vong ân phụ nghĩa này đang chứa cái gì?” Ngũ Công chúa cười cười, an ủi: “Trùng trùng thích đáng là được, mợ yên tâm, mẫu phi ta đã sớm tìm một cô nương cho biểu ca, chỉ cần làm rõ chuyện này, ai sẽ quan tâm đến một nữ nhân đây?” Ngũ Công chúa chọn biểu đệ làm phò mã, tuy Đức phi biết Khánh Chấn vô năng, nhưng rốt cuộc nó sẽ là huynh trưởng của phò mã, còn là cháu trai mình, cũng không đành lòng bỏ vậy đã thăm chọn lựa vô số nữ nhi, phải để Khánh Chấn cưới được một cô nương như phu nhân Định Quốc công.

Họa hổ họa bì nan họa cốt, tri nhân tri diện bất tri tâm: Vẽ hổ vẽ da, khó vẽ xương, biết người biết mặt, chẳng biết lòng.

Cho dù sau này nam nhân không vực dậy phủ Định Quốc công được, thì nữ nhân vẫn có thể.

“Chuyện này cũng không phải quá, nhà nào chẳng như này.” Ánh mắt tha thiết của phu nhân Định Quốc công dừng ở người mình, A Nguyên cũng biết vị này không yên lòng, liền cười nói: “một nha đầu thôi, hà tất phiền lòng.”

Phu nhân Định Quốc công yên lòng, lúc này mới thở dài nói: “Gia môn bất hạnh, quả là gia môn bất hạnh.” Thấy hai nữ nhi này đều không tiếp lời, hiển nhiên hoàn toàn không hứng thú với chuyện hư hỏng của quý phủ Định Quốc công, nàng xoa xoa mồ hôi lạnh trên mặt, mỉm cười tiễn hai tiểu tử tông ra cửa, vừa quay đầu lại mặt liền trầm xuống, dẫn nha đầu bà tử cao lớn thô kệch đi thẳng tới hậu viện. Phu nhân Định Quốc công tiến vào sân viện thấp phần hoa lệ chỉ thấy nha đầu xinh đẹp diễm lệ đứng đầy sân, đang hoang mang lo sợ rơi lệ, trong đó còn có mấy nha đầu đang nói chuyện với nhau, trước kia không để trong lòng, hiện giờ thấy trong viện con trai có nhiều hồ ly như vậy, phu nhân Định Quốc công tức giận gần chết, chỉ lạnh lùng nói: “Trời lại hết cho ta!”

Bà tử đứng sau linh mệnh, trối lại đám nha đầu ăn mặc xiêm y còn tinh xảo hơn tiểu thư đang khóc lóc cầu xin tha thứ kia, một bà tử còn đi lên cười nịnh nọt với phu nhân Định Quốc công, nói: “Phu nhân cũng nên quản, nha đầu trong viện đại thiếu gia cả ngày giống như tiểu thư thế gia vậy, muốn sao bọn nô tài không dám lấy trắng, còn dám mạnh miệng với Nhị thiếu gia, Người nhìn cách ăn mặc kia xem, không biết trong lòng đang suy tính cái gì, hẳn là mơ tưởng đại thiếu gia đó!” Bà thêm mắm thêm muối, muốn cho đám nha đầu ngày thường mắt cao hơn đỉnh đầu kia ăn quả đắng, lại thấy phu nhân Định Quốc công chậm rãi xoay người lại, nhìn chằm chằm bà trong chốc lát, tay đưa lên cao vung một bạt tai xuống!

“Ăn nói bậy bạ cái gì thế?!” Phu nhân Định Quốc công biết, thanh danh như vậy mà truyền ra ngoài, con trai nàng sao có thể đính hôn được nữa? Nàng quát lớn: “Cút xuống đi! Còn để ta nghe thấy những lời này, ta muốn mạng của ngươi!” Nhưng rốt cuộc vẫn thở dài trong lòng.

Ai cũng nói phụ nhân khéo tay, ở phủ Định Quốc công lại là phu nhân Định Quốc công đứng trước chống đỡ phủ Định Quốc công, Định Quốc công giáo dưỡng hai con trai, đang khi không ai phát hiện ra, hai đứa con trai “lệch lạc”. Con thứ còn tốt, đầu óc không dùng được nhưng biết nghe lời, con trai trưởng thì...

Phu nhân Định Quốc công sắc mặt lạnh băng hít sâu một hơi, đẩy cửa phòng vào, liền thấy một thiếu nữ quần áo xộc xệch nằm trên giường Khánh Chấn khóc thút thít, con trai nàng khoác xiêm y hoang mang lo sợ, sắc mặt trắng bệch ngồi trên ghế dựa, dĩ nhiên là choáng váng rồi, mắt thấy mẫu thân tiến vào, thiếu niên này cảm thấy dường như nhìn thấy tâm phúc, vội vàng đứng dậy trong mắt còn vương nước mắt kêu lên: “Mẫu thân, không phải con!” hẳn không hiểu được, hôm qua ngủ rất ngon, vì sao sáng ra lại thấy biểu muội đang ngủ cùng hắn.

“Nghep chương!” Phu nhân Định Quốc công đánh con trai một bạt tai, thấy hắn kinh sợ mới lạnh lùng nói: “Làm xong chuyện rồi muốn thoái thác sao?”

“thật sự không phải mà.” Mắt thấy mẫu thân thất vọng về mình, Khánh Chấn cũng không dám nhiều lời, chỉ rung rung nước mắt quỳ gối xuống trước mặt mẫu thân, thấp giọng nói: “Tuy rằng nhi tử quý mến biểu muội nhưng sẽ không làm chuyện đường đột như vậy, nhi tử cũng thật sự không biết gì đã xảy ra.” Nhưng mà trong lòng hắn ẩn ẩn sinh phần uất với biểu muội. Lần trước nàng ta xung đột với Ngũ Công chúa đã từng bị phu nhân Định Quốc công

đuổi ra ngoài một lần, nhờ Khánh Chấn cầu tình vì nàng ta nên mới có thể quay lại. Lần này nàng ta đắc tội hai vị Công chúa cũng kinh hoàng bất an, e sợ phu nhân Định Quốc công biết chuyện sẽ đuổi nàng ra khỏi phủ. Thấy nàng ta đáng thương, Khánh Chấn đáp ứng sẽ không nói với ai khác về việc này, về tươi cười cảm kích của nàng còn ở trước mắt, ai ngờ quay đầu lại đã tính kế hãm rồi.

Hóa ra biểu muội hấn thương yêu cũng ngoan độc như thế!

“không phải.” Phu nhân Định Quốc Công thấy nhi tử ảm ức, lòng cũng sinh nghi, lại thấy thiếu nữ kia thỉnh thoảng lên nhìn mình, mắt chợt sáng lên, cả kinh, híp mắt nghiêm một chút rồi quay đầu nói với nha đầu đứng sau: “Lần lượt thăm tra toàn bộ nha đầu bà tử trong viện đi! Ta muốn biết, đến tột cùng kẻ nào có lá gan lớn như vậy, dám tính kế đại thiếu gia! Thăm tra ra...” nàng neho mắt nhìn thiếu nữ kia, nhẹ giọng: “Đánh chết hết!”

Nàng xưa nay hòa nhã, thiếu nữ kia lần đầu thấy nàng hấn tâm như vậy, cả người run bần bật lên, trong lòng sinh sợ hãi bất an.

Phu nhân Định Quốc công cười lạnh.

Nếu quả đúng là đứa cháu gái này bày mưu, hiển nhiên đã mua được nội gián, bằng không sao có thể thuận lợi ở yên trong này cả đêm được. Phu nhân Định Quốc công càng nghĩ càng tức giận, chỉ tay vào thiếu nữ đang sợ hãi kia: “Đàng hoàng một chút cho ta! Nếu bên ngoài có một nửa tin truyền ra thôi, lão gia dù phong lưu khoái hoạt cũng chỉ là đùa giỡn thôi, ngươi nghĩ cho kỹ đi!”

“Dì.” Nghe rõ ý uy hiếp trong lời phu nhân Định Quốc công, thiếu nữ này kinh hoàng thất thố, giương mắt cầu xin: “hiện giờ con đã là người của biểu ca, Người không thể...” Nếu không phải luyện tiết vinh hoa phú quý này, nàng cũng sẽ không gấp gáp ăn vạ biểu ca đâu.

“Hầu hạ biểu cô nương cho tốt, cô nương còn đã giữ hiếu đấng mà vẫn dám bỏ lên giường nam nhân! Ngươi!” Nàng chỉ tay vào thiếu nữ kia, lạnh lùng mà nói: “Quy trước Phật tổ cầu phúc cho cha mẹ ngươi đi, ngươi là đứa hiếu thuận, vậy quý ba ngày, miễn cho cha mẹ ngươi tức giận đến song lại bóp chết ngươi!”

“Dì...” Phật đường đến cái đêm mềm cũng không có, đến nam nhân quỳ trên mặt đất lạnh cứng như vậy ba ngày chỉ sợ cũng biến thành tàn phế, thiếu nữ này cảm thấy cả người lạnh run, rốt cuộc biết phu nhân Định Quốc công có ý muốn giết mình rồi, nhưng cầu phúc cho cha mẹ sao có thể cự tuyệt đây? Nàng chỉ ròi lệ ghé vào bên giường cầu xin: “Dì thương con với.” Nhưng mới chỉ nói tới đây đã bị một bà tử nắm tóc kéo xuống giường, chạt vật ngã lăn trên mặt đất.

“Biểu cô nương ăn uống thuần tịnh đã nhiều ngày, uống chút nước là được rồi.” Khánh Chấn ngăn ra nghe thấy phu nhân Định Quốc công ôn nhu nói.

“Con và biểu ca tình đầu ý hợp, dì, nghĩ cho biểu ca với.” Nếu Phu nhân Định Quốc công đòi đánh đòi giết, thiếu nữ này tự nhiên sẽ có biện pháp thoát thân, có điều vừa rồi nàng mới biết sự lợi hại của phu nhân Định Quốc công, luống cuống xoa xoa tay đập đầu trước phu nhân Định Quốc công, rồi lại quay đầu khóc cầu xin Khánh Chấn: “Biểu ca cứu muội!”

Nghĩ đến biểu muội tính kế mình, tuy trong lòng thấy chút đáng thương, Khánh Chấn cảm thấy đây vẫn chưa phải phạt nặng, để nàng nhớ cho kỹ bài học này, bèn hấn tâm quay đầu đi không nhìn.

Nam nhân nào biết hình phạt này lợi hại thế nào đâu. Phu nhân Định Quốc công thầm cười lạnh một tiếng, chỉ sai người kéo thiếu nữ này như kéo nô tỳ đi, mắt thấy nha đầu trong phủ đã biết hướng gió, lúc này mới lười nhiều lời với Khánh Chấn, chỉ cho người chuẩn bị xe tiến cung.

Nếu con trai nàng không có tâm tư gì với nha đầu kia, hiện giờ rơi vào tay nàng, nàng sẽ chậm rãi để cho ả nha đầu dám can đảm hại con trai nàng biết, trong hậu viện thế gia ngoài vinh hoa phú quý ra còn những cái gì!

Muốn tìm đường chết, nàng thành toàn ả!

Nhà mà Đức phi đã nói với nàng tựa hồ rất không tồi, nàng không thể để nha đầu này vào cửa ly gián tình cảm vợ chồng son được. hiện giờ giết gà dọa khỉ, cũng để đám nha đầu có dã tâm trong phủ nhìn một cái, xem xem còn có mạng leo lên giường Khánh Chấn hay không.

Khi Phu nhân Định Quốc công vô cùng lo lắng tiến cung gặp Đức phi, A Nguyên và Ngũ Công chúa biết chuyện chấn động như vậy cũng chưa quay về vội, chỉ lệnh cho xedị dọa trên đường, Ngũ Công chúa có chút trầm mặc, lát sau bèn bẻ khớp tay nói: “không nghĩ được là biểu ca hồ đồ như vậy.”

“Chuyện này, ta cũng không tiện xen mồm vào.” A Nguyên liền khuyên nhủ: “Chính hấn vui lòng, ai còn làm gì được?” Đó là một vị chủ nhân thương hương tiếc ngọc, huống chi A nguyên cũng không cảm thấy Khánh Chấn là lương phối. nói cho cùng, tiểu tử này không chỉ thương tiếc một đoá kiều hoa, mà là toàn bộ đại hoa viện, cho dù sau này thành chuyện tốt với biểu cô nương kia, tính tình này cũng không thay đổi, biểu cô nương sẽ được “mài dũa” đây. Tâm tình nhìn biểu ca thương hương tiếc ngọc, so với nhìn phu quan thương hương tiếc ngọc hoàn toàn bất đồng đó nha.

“Nhìn hấn liền thấy phiền.” Ngũ Công chúa tưởng tượng đến một chủ nhân như vậy thình thình nói: “May mà sau này ta còn có phủ Công chúa của mình, bằng không cả ngày ở với một đám như vậy, thật chẳng thú vị gì cả.”

“Người ta cũng đâu muốn gặp ngươi, lo cái gì.” Ngũ Công chúa chính là một con cạp cái, bánh bèo mềm mại yếu ớt sợ nhất là loại cạp cái lòng dạ độc ác này đây.

Nghĩ tới cạp cái, A Nguyên không khỏi nhớ tới Thuận vương phi, vị này có văn có võ, võ nghệ cao cường, thật sự khiến người khác khâm phục. Lại nhớ đến vài lần được trông thấy khuôn mặt khổ sở của Thuận vương Phụng Đồng, A Nguyên sung sướng vừa nhìn ra ngoài qua tấm màn mỏng vừa cười xấu xa, nhóc con xinh đẹp thanh tú rúc trong góc cười khùng khục làm Ngũ Công chúa rợn gai ốc, thầm cảm thấy Hoàng muội càng lớn tật xấu càng nhiều, nhưng tâm trạng Ngũ Công chúa cũng tốt hơn, vén màn nhìn ra ngoài xem, nhìn một lúc miệng liền “A” lên một tiếng, chỉ vào một bé trai vừa đi ra

từ một tiệm sách cách đó không xa nói: “Kia không phải là sư huynh của ngươi sao?”

A Nguyên tò mò nhìn qua, quả nhiên thấy Trịnh Lâm từ một cửa hàng bước ra, Trịnh Lâm cũng nhìn thấy nàng, ánh mắt sáng ngời lên, bước nhanh đến gần xe cười nói: “Vây mà gặp được điện hạ ở đây.” Thấy A Nguyên cười cười, hắn do dự một lát, bèn khuyên nhủ: “trên đường nhiều người, dù điện hạ đi du lịch, cũng nên mang nhiều người chút, nhờ vả chạm thì phải làm thế nào?”

“Đa tạ sư huynh.” A Nguyên nhớ tới A Dung bèn quyết định không quá thân thiết, chỉ nở nụ cười nhẹ, đáp: “đang có chuyện hơi gấp, ngày khác ta sẽ tới thỉnh an lão sư.”

Thường ngày A Nguyên rất hoạt bát, lời nói ra cũng thực thú vị, hôm nay lại lãnh đạm hơn nhiều khiến Trịnh Lâm có chút ngây người, liền lo lắng hỏi: “Tâm trạng điện hạ đang không tốt sao?”

“Cũng không phải.” Đối diện với ánh mắt lo lắng của hắn, A Nguyên mỉm cười nói: “Thường ngày ta cũng vẫn như thế, bình thường thôi.”

“Nếu không ngại, có lẽ ta cũng có thể giải quyết một vài chuyện đó.” A Nguyên xinh đẹp đáng yêu, lại thông minh sáng tạo, Trịnh Lâm chưa từng gặp nữ nhi như vậy bao giờ, lòng hơi có cảm giác với nàng, trước mắt lại thấy A Nguyên lạnh nhạt, không biết vì sao cảm thấy hơi mất mát, nhưng được gặp A Nguyên vẫn thực vui mừng, hắn còn nhỏ, chưa hiểu rõ cảm giác ấy là như thế nào, bèn cười nói: “Ông cố cũng nhớ điện hạ, thường nói với ta nên giúp đỡ bài vở cho điện hạ, nếu điện hạ tới chơi, ông cố hẳn sẽ rất vui mừng.”

“Sư huynh về đi, học tập tốt nhé.” Trịnh các lão vô cùng kỳ vọng vào Trịnh Lâm hiểu chuyện từ nhỏ, hy vọng hắn chú tâm học hành để ngày sau Trịnh gia lại có thêm một vị đại thần nội các, A Nguyên hiểu rõ điều này vì vậy thúc giục nói.

Trịnh Lâm vốn muốn trò chuyện tiếp với A Nguyên, chỉ là thấy dù về mặt A Nguyên thực hòa nhã thân thiết, nhưng vẫn có cảm giác xa cách, lòng có chút mất mát, lại vẫn gật gật đầu, nói: “một khi đã như vậy thì ta về trước đây.”

Mất thấy Trịnh Lâm ngoài đầu lại nhìn A Nguyên vài lần rồi mới đi, Ngũ Công chúa ngồi cạnh vẫn chưa hề rảnh tí nào bèn cười hi hi hỏi: “Sao ngươi không nói với hắn thêm vài câu nữa?”

“Hà tất phải sinh gút mắt chứ?” Trịnh Lâm đối xử với nàng khác với những người khác, A Nguyên cũng đâu phải người chết sao lại không nhận ra cho được? Bằng không cũng sẽ không vừa nghe A Dung nói đã chốt dạ, lúc này đây nàng chỉ cười nói: “Vốn vô tình, làm ngược lại thành ra hại hắn.” Có lẽ nữ nhân khác thích mập mờ, làm người khác lưu luyến không rời, nhưng A Nguyên lại không thích như vậy.

Ngũ Công chúa biết A Nguyên luôn luôn có quan điểm của riêng mình nên cũng không khuyên nữa, bèn chậm rãi nói: “Ngươi chiều hắn như vậy, nếu sau này hắn đắc ý ý sủng mà kiêu thì phải làm thế nào?” Nam nhân, nếu cảm thấy nữ nhân toàn tâm toàn ý với hắn, sẽ không để tâm đến nàng ấy quá nhiều nữa, tuy rằng A Dung không tồi, nhưng sao Ngũ Công chúa yên tâm được đây? A Nguyên là đứa bé ngốc, đánh bậy đánh bạ bới ra được A Dung, khiến Ngũ Công chúa vẫn cảm thấy khá lo lắng.

Còn ý sủng mà kiêu...

A Nguyên không biết suy nghĩ này của Ngũ Công chúa rơi từ đâu xuống, lại chỉ nững nịu lần đến bên cạnh Ngũ Công chúa, cười khúc khích nói: “Ta tin huynh ấy.” nói xong lại ngồi cười ngây ngô.

Ngũ Công chúa còn biết nói thế nào nữa, đành phải bất đắc dĩ lắc đầu, đang định nói chuyện khác với A Nguyên thì chợt nghe thấy bên ngoài có người tiến lại, đến trước xe liền nhỏ giọng hỏi: “Phía trước là xe của Phúc Thọ Công chúa sao ạ?” Phúc Thọ Công chúa đúng là phong hào của Ngũ Công chúa, nàng vừa để ý thì nghe tấy cung nữ bên ngoài đáp lời, bèn cất giọng hỏi: “Ai vậy?” Chốc lát sau, một cung nữ vén rèm vào, cung kính nói: “Đằng trước là xe của Thuận vương phi, Vương phi thấy xe của chúng ta nói là nhìn quen mắt nên cho người lại đây hỏi một chút.”

Nghe thấy là Thuận vương phi, A Nguyên liền không thể giả ngu, ngó ra bên ngoài liền thấy trong xe ngựa được người bảo vệ đỡ cách đó không xa Thuận Vương phi cũng đang ngó đầu ra cười với mình, tuy rằng nàng bắt hòa với Phụng Đồng, nhưng lại không có cái gì gọi là giận chó đánh mèo với Thuận Vương phi. Oan có đầu nợ có chủ, hà tất sinh chuyện thêm chứ? Nàng bên sai người lái xe tiến lên, lúc này mới cười lộ hai má lúm đồng tiền, cực kỳ đáng yêu hỏi: “Hoàng tẩu thân thể nặng nhọc, bốn ba như vậy cũng không hay, muốn làm gì cứ sai người đi làm, hà tất phải tự mình ra ngoài như vậy?” Lời nàng thực thân thiết, làm ánh mắt Thuận Vương phi càng thêm nhu hòa.

“Ta mang thai, cũng muốn tự mình tới chùa lễ tạ thần, không vất vả gì lắm.” Thuận Vương phi thấy A Nguyên và Ngũ Công chúa không sinh khúc mắc với mình, lòng rất cảm kích, lại bởi hai cô em chồng ôn nhu này mà liên tưởng tới Bát Công chúa em chồng kia của mình, tức khắc cảm thấy thật là kiếp trước tu không đủ, phu nhân là tiện nhân, cô em chồng cũng không tốt lành gì cho cam, nếu không phải mẹ chồng rất tốt, nàng đã sớm cầm dao đâm chết đám người này, lòng thâm cảm khải nhưng khi sờ sờ bụng nhỏ của mình, trong đôi mắt Thuận Vương phi ánh lên hy vọng, thấy A Nguyên quan tâm như vậy, còn ngọc tuyệt đáng yêu, nàng liền nghĩ tới cốt nhục của mình bèn nhiệt tình mời: “Nếu đã gặp, không bằng đến phủ cùng ta ngồi một chút?”

Lời vừa ra Thuận Vương phi liền hối hận.

A Nguyên và Phụng Đồng trở mặt, người có mắt đều nhìn ra được, nói không chừng tiểu cô nương này tòng lòng sẽ nghĩ đây là Hồng Môn Yến* mất.

Hồng Môn Yến: Hồng Môn là nơi đại quân 400.000 người của Hạng Vũ đóng doanh trại. Sau khi nghe tin Lưu Bang đã chiếm được Hàm Dương - kinh đô nhà Tần, Hạng Vũ và Lưu Bang đã lập giao ước và nói rằng, nếu ai vào được Hàm Dương trước thì người đó sẽ được làm vua. Với 100.000 quân, Lưu Bang biết rõ thế lực của mình quá yếu so với Hạng Vũ, vì thế ông dẫn mưu sĩ Trương Lương và đại tướng Phàn Khoái đến Hồng Môn, nói với Hạng Vũ, mình chỉ là người trông coi Hàm Dương, đợi Hạng Vũ đến làm vua. Hạng Vũ tin Lưu Bang, mở tiệc chiêu đãi. Mưu sĩ Phạm Tăng, người chủ trương bày yến tiệc mời Lưu Bang tới dự để giết chết, ngồi ở bên cạnh Hạng Vũ, mấy lần ra hiệu cho

Hạng Vũ giết Lưu Bang, nhưng Hạng Vũ giả vờ không nhìn thấy. Phạm Tăng cho đại tướng Hạng Tráng vào múa kiếm làm vui, muốn tìm cơ hội để giết hại Lưu Bang. Hạng Bá, chủ của Hạng Vũ, thấy tình hình không ổn, cùng rút kiếm ra múa, dùng cơ thể che chở cho Lưu Bang, Hạng Tráng không có cơ hội ra tay. Cuối cùng, Lưu Bang nhờ kế mà trở về doanh trại an toàn.

Từ đó, tiệc Hồng Môn được dùng để chỉ những bữa tiệc "lành ít dữ nhiều", là cuộc đấu trí mà khách mời được may mắn thoát nạn nhờ mưu lược và sự may mắn.

Cho dù Phượng Đồng hận nàng muốn chết, nhưng có thật là sẽ dám làm thịt nàng ngay trong phủ của mình không? A Nguyên thấy Thuận Vương phi bất an, liền cười nói: “Có gì đâu? Ta và Hoàng tử đều rất thích, còn muốn đa tạ Hoàng tâu nữa kia.”

“Quý rày Hoàng tâu rồi.” Ngũ Công chúa không để trong lòng, tuy rằng không thân thiết với Thuận Vương phi như với Tề Thiên Thành Vương phi, nhưng rốt cuộc không có gì phản cảm với vị nữ nhân vô tội này cả.

Thuận Vương phi nở nụ cười ôn nhu, chậm rãi gật đầu.

Nữ nhi lương thiện như vậy khó trách đến Hoàng thượng và Hoàng hậu cũng yêu thương, xác thật Bát Công chúa chạy trước mấy con phò cũng không đuổi kịp.

Nàng cũng không khách sáo, chỉ bảo A Nguyên và Ngũ Công chúa cùng lên xe của mình. Xe giá của Quận vương phi thập phần rộng rãi hoa lệ. Vì Thuận vương phi đang có thai, trong xe đều là chăn đệm thật dày mà mềm mại thượng đẳng, chỉ sợ sẽ làm Thuận vương phi bị thương. A Nguyên vừa chui vào liền cảm thấy nội thất bông bênh ấm áp, thâm nghĩ khi nào phải sửa chữa cho xe của mình mới được, phải càng thoải mái để chịu càng tốt, chỉ là bông ngừi được mùi hương nhàn nhạt trong xe, A Nguyên chau mày, do dự mãi rồi vẫn không nhìn được khuyên nhủ: “Đây là thời điểm quan trọng của Hoàng tâu, mùi hương này quá nặng, chỉ sợ không tỉnh tâm được.”

không cần nhớ tới kiếp trước gì cả, chỉ đơn giản ở bên trong hậu cung thôi, dùng mùi hương làm chuyện xấu không chỉ có một hai kẻ.

Thuận vương phi nghe xong, cũng không biết trong lòng có cảm giác gì.

Hôm kia về nhà, mẫu thân nàng cũng đã khuyên bảo nàng như thế này, là người thân mới có thể nói ra lời như vậy, vậy mà không chỉ chú ý đến tiểu tiết, A Nguyên còn nhắc nhở nàng, đại khái là có thai, lòng càng mềm mại hơn, Thuận vương phi lại nghĩ đến tiện nhân phu quân kia, mắt bèn cay cay nhưng vẫn gượng cười nói: “Ta nhớ rồi, đây là đàn hương của chùa, chắc là vương vào người ta, thường ngày trong này cũng chỉ bày chút trái cây thôi.” Lại cầm tay A nguyên cảm kích nói: “Đa tạ muội đã quan tâm tới ta.”

“Cũng do ta nhiều chuyện.” A Nguyên cười cười, đỡ Thuận vương phi nằm nghiêng qua một bên, rồi lúc này mới hỏi: “Hoàng tâu tới chùa lễ tạ thần nào vậy?” Linh như vậy nàng phải nhớ kỹ, về sau cũng tới.

Thuận vương phi cười tủm tỉm trả lời, dùng một chút rồi lấy hai lá bùa bình an bạch ngọc nhỏ từ trong ngực áo ra, phía dưới còn có bình an như ý kết, rất đáng yêu, thấy A Nguyên nhìn qua, Thuận vương phi cũng không nói nhiều, chỉ đặt hai lá bùa bình an lên tay A Nguyên và Ngũ Công chúa mỗi người một cái, vỗ về bụng nhỏ của mình rồi cười nói: “Đây là xin từ chùa, tuy không đáng giá gì, nhưng lại có ý nghĩa đặc biệt, tặng hai muội mang theo bên mình.” Hai cái này vốn là xin cho Phượng Đồng, có điều nhớ tới bản mặt dối trá chanh chua kia của Phượng Đồng, Thuận vương phi thầm nói cho cái rắm! Nếu thai là con trai, nàng còn ước gì tiện nhân này chết luôn đi!

Thuận vương phi nhớ tới hai ngày trước nha đầu hồi môn của mình khóc lóc nhào tới trước mặt mình cầu nàng cứu con bé, không muốn Phượng Đồng thu vào phòng, đáy mắt nàng chứa lửa, tức giận đầy mình, nhưng vẫn kiềm chế xuống, thấy A Nguyên và Ngũ Công chúa cũng không chối từ, lúc này mới cảm thấy lòng khoan khoái hơn rất nhiều, miệng lại nở nụ cười, chỉ là thấy A Nguyên và Ngũ Công chúa ngồi bên cạnh nhau, tư sắc hơn người, đầu óc Thuận Vương phi lại phiêu xa.

Khi nàng được tứ hôn, biết rằng bản thân phải gả cho Thuận vương khốn kiếp, lúc ấy quả muốn học máu. Cha mẹ ôm đầu khóc rống một hồi, rốt cuộc hoàng mệnh khó cãi, cũng đành cắn răng chịu đựng. Sau đó Thuận vương còn kiềm nén bức bối bày ra dáng vẻ chiều hiền đãi sĩ, tuy mỗi lần tiến hán đi phụ thân đều chữi mắng, nhưng bề ngoài vẫn phải làm ra vẻ rất vừa lòng với Thuận vương, chính là để hấn vì phản tình cảm này mà đối xử với nàng tốt hơn một chút. Nhưng nàng nhận được những gì? Thiếp thất làm âm ỉ không nói, không biết hấn là hoàng tử hay là tiện nhân, cứ như chưa từng thấy nữ nhân bao giờ, cả ngày mong chờ nha đầu hồi môn của nàng, quả thực khiến nàng ghê tởm!

Trong hậu cung không thiếu người không có hòa khí, mà nàng lại dính phải hai kẻ ngu xuẩn kia, kiếp trước đã tạo nghiệt gì vậy?

“Lần này, bọn muội đã chiếm tiện nghi của Hoàng tâu rồi.” Bùa bình an nhỏ nhỏ không đáng là bao nhưng lại quý giá tào nhả, điều khắc tinh tế, với kinh nghiệm gom tiền phong phú của A Nguyên và Ngũ Công chúa, liếc mắt một cái liền nhìn ra chỉ sợ Thuận vương phi vốn định đưa cho người nào quan trọng.

“Có gì đâu, chỉ cần hai muội thích là được.” Thuận vương phi tự tay với lấy cái đĩa trái cây, để trước mặt A Nguyên, hơi dùng một chút liền mỉm cười hỏi: “Hôm kia ta tiến cung, nghe nói sức khỏe Cửu Công chúa chỗ Vương Quý nhân không được tốt, ta nặng nhọc không tiện đi, cũng không biết là có chuyện gì.” Nàng không có hứng thú mấy với Cửu Công chúa, nhưng nếu Cửu Công chúa lọt vào mắt ai, được sủng, nàng cũng phải tính trước, miễn đắc tội.

“Hoàng muội là sinh non, lại ở nơi lạnh như vậy, khó tránh khỏi hơi yếu đuối, mẫu hậu đã lệnh cho Vương Quý nhân phải cẩn thận.” Thuận vương phi sợ đắc tội người trong cung, dáng vẻ nom nớp lo sợ, Ngũ Công chúa cũng hiểu rõ, lúc này liền nói thẳng.

Hoàng hậu không để tâm, có thể thấy được là không được sủng.

Thuận vương phi thầm nói một tiếng trong lòng, cũng không thăm dò chuyện hậu cung, chỉ tả một chút phong cảnh ven đường khi lên chùa cho A Nguyên, rồi cười nói: “Mấy ngày nữa, xuân về hoa nở, hai muội đi đạp thanh cũng không tồi đâu.” nói xong bèn lắc đầu nói: “Ta là con gái duy nhất trong nhà, không có tỷ muội, bởi vậy có chút cô đơn. Nếu các muội rảnh rồi, chi bằng tới trò chuyện với ta, ta cũng đỡ bị vây hãm trong phủ, chẳng biết chuyện gì.” Tâm tư đám nữ nhân trong phủ nàng không muốn đánh cược, hai Hoàng muội trời quan trắng sáng vẫn yên tâm hơn.

“Chi cần trà ngon điểm tâm sẵn sàng, thường xuyên tới cũng có làm sao?” A Nguyên cười hi hi nói.

Còn có thể gặp Phụng Đồng, làm hấn tức chết mới tốt.

Thuận vương phi cười, lại nói hai ba câu nữa, A Nguyên chỉ cảm thấy vị Hoàng tẩu này là người lòng dạ rộng rãi khó kiếm được, tuy rằng cũng từng thấy nàng kêu đánh kêu giết đám cơ thiếp trong phủ, nhưng chi bằng hiện giờ vương phủ Thuận vương không chút nháo loạn liền biết vị này chỉ là lập uy ngay từ đầu mà thôi. Nhà mẹ đẻ của nàng thấp kém, khó tránh khỏi bị khinh thường, xu thế bây giờ không phải gió đông thổi bạt gió tây, mà là gió tây áp đảo gió đông, lúc mới gả nếu không phải nàng bắt chấp thể diện bằng mọi giá, hiện giờ chi sợ còn đang làm vật trang trí ở trong Thuận vương phủ.

Bây giờ không ai dám chọc vào, lại trở nên hòa khí, mới là người thông minh.

Vốn có giao tình không tồi với Thuận vương phi, nói thêm mấy câu, A Nguyên lạnh lẽo đã trở lại, làm Thuận vương phi cười chảy cả nước mắt. Thuận vương phi cầm lấy tay A nguyên thờ dãi: “Làm phiền muội muội, giải quyết giúp ta.” nói đến đây, không biết nghĩ tới điều gì, ánh mắt Thuận vương phi này sinh tàn khốc.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84

“Hoàng tẩu đang mang thai, chi cần giữ tâm trạng vui vẻ, cái khác ngày sau hẵng nói.” Ngũ Công chúa cũng là người dễ mềm lòng, thăm chửi Phụng Đồng đến đâu đâu máu chó, trên mặt khăn thiết khuyển nhủ.

“Ta hiểu.” Thấy Ngũ Công chúa nghĩ rằng nàng lo lắng về mấy trác phi thứ phi trong phủ, Thuận Vương phi cười cười, cũng không giải thích, chỉ là có chút mệt mỏi nằm hơi lệch qua một bên, mỉm cười nhìn A Nguyên và Ngũ Công chúa hoạt bát.

Cơ thiếp quý phủ đã sớm bị nàng hành đến nhìn thấy nàng như thấy quỷ, nàng cũng không cầu cái gì gọi là tỷ muội tình thâm, cũng không hiềm lạ cái gì gọi là ân sủng, hiện giờ nàng chỉ nghĩ tới việc ngồi vững trên cái ghế Chính phi này, bảo dưỡng thân thể cho tốt, sống lâu hơn Thuận vương, sinh ra hai cậu con trai, mắt không thấy tâm không phiền là được rồi. Còn lại, mặc kệ Thuận vương sống thế nào thì sống, chi cần không làm nàng ngứa mắt, thì sao cũng được. Nhưng một nguyện vọng giản dị như vậy thôi Thuận vương còn bần xìn, không chỉ tự mình chọc nàng ghen thờ, còn dẫn theo một Bát Công chúa đáng ghét ngày ngày nhảy nhót tước mặt nàng, nếu Bát Công chúa không phải Công chúa, nàng đã cho nó một bạt tai rồi.

Khế cần môi, Thuận vương phi cũng biết lời khuyên của Ngũ Công chúa có lý, cũng không nghĩ tới ranh con chết dẫm Bát công chúa dám nhúng tay cả vào chuyện trong phòng của huynh trưởng kia nữa. Nàng dừng một lúc, rủ mắt nó: “Mặc kệ chuyện ra sao, ta cũng sẽ vì bé con mà bảo trọng thân thể.”

“Nếu Hoàng tẩu không thích ở trong phủ thì tiến cung đi, Hoàng tử mẫu cũng thích chết lắm.” A Nguyên liền cười nói.

“Hoàng tử mẫu và mẫu hậu đối xử với ta không có chỗ nào không tốt.” Đến Thuận Vương phi cũng cảm phục tấm lòng của Hoàng hậu, vợ của loại Hoàng tử thứ xuất luôn liều mạng kéo con trai bà xuống ngựa như nàng vậy mà Hoàng hậu không hề phân biệt đối xử, chi cần ban thưởng thì đều là giống nhau như đúc, ngày thường cũng từ ái, khiến lòng Thuận vương phi sinh cảm giác thân thiết. Nàng cũng đã từng có ý định khuyên nhủ Thuận vương đừng làm những chuyện không muốn song đó nữa, thành thành thật thật làm một Quận vương đi, nhưng rốt cuộc khi nhìn thấy đáng về khôn kiếp kia của hấn, nàng lại nuốt mấy lời định nói vào lòng.

Thuận vương phi vẫn thâm tính toán, chờ về sau sinh đứa bé ra rồi thì sẽ thường xuyên qua lại với Hoàng hậu, ít nhất cũng không để Thuận vương liên lụy đến con trai của nàng. Xe ngựa một đường chậm rãi đã tới cổng lớn phủ Thuận vương, xe vừa đi vào liền có vô số nha đầu tới vén màn đỡ người xuống xe. Thuận vương phi chợt thấy một bà tử từ xa xa chạy tới, nhận ra đây là thị tỷ tâm phúc của mình, lại thấy vẻ mặt căng thẳng ủa bà tử này, Thuận vương phi liền biết chi sợ lại xảy ra chuyện không đáng vui về gì, nụ cười tức khắc tắt, nhin lại khí lạnh trong lòng mà hỏi: “Lại làm sao vậy?”

“Bát Công chúa lại tới nữa.” Bà tử này hơi hơi do dự, liền nhỏ giọng đáp.

“Mấy ngày nay nó quả thật coi đây là nhà của nó rồi.” Mắt thấy vẻ mặt phẫn nộ của bà tử này, Thuận vương phi cười lạnh một tiếng, lộ ra vẻ đánh đả từ trên xuống dưới, lạnh lùng mà nói: “Nể mặt Từ tần, hai ngày nay ta đã giữ thể diện cho nó, lại còn tưởng rằng đã thành tổ tông của ta rồi đấy!” Lại nể mặt Từ tần: “Cái thứ gì?! Khó trách bị giáng vị! một tần phi thôi, lại cũng chẳng phải mẹ chồng ta, vậy mà còn có mặt mũi ban người làm thông phòng cho Vương gia! Còn biết xấu hổ hay không? Thanh danh này truyền ra thì không phải bị cười nhạo chết sao?!”

Cho dù là đi, cùng lắm cũng chỉ là thứ mẩu. Đại cung nữ bên cạnh thứ mẩu vào cửa làm thiếp, còn trông ngóng vị trí này của nàng, cho nên Thuận vương phi mới nói Thuận vương là tên ngu xuẩn!

“Nương nương nhỏ tiếng thôi.” Thuận vương phi đành đá nhưng bà từ không đành đá, chỉ vội vàng dậm chân nói: “Nếu để người khác nghe thấy thì biết làm sao.”

“Nghe thấy thì nghe thấy, chẳng lẽ nàng ta còn có thể xuất cung giết ta?!” Tuệ tần lại là người tốt, biết nàng có thai bèn chỉ hận không thể bế nàng đặt lên những thứ đồ mềm mại nhất, thật lòng yêu quý như mẹ ruột như vậy, vì thế Thuận vương phi cũng thiết tình hiếu thuận Tuệ tần, mẹ chồng nàng dâu hợp nhau, vì nàng có thai, Tuệ tần còn truyền lời từ trong cung ra, cơ thiếp quý phù nếu ai dám làm Vương phi tức giận, thì đều kéo ra ngoài đánh chết! Tâm ý như vậy làm Thuận vương phi cảm kích vô cùng, lại không nghĩ tới thời gian chưa được bao lâu, mẹ chồng ruột còn chưa nói gì, cái loại danh bất chính ngôn bất thuận như vậy lại dám nhảy nhót lung tung.

A Nguyên và Ngũ Công chúa bắt đầu nhìn nhau, chỉ cảm thấy hôm nay thật đúng là một muốn chết, mới vừa xem tuồng máu chó ở phủ Định Quốc công xong, giờ lại gặp phải Bát Công chúa. Hai đứa xưa nay không ưa Bát Công chúa, cũng biết tay nó thói lắm, chỉ sợ nó làm hại đến Thuận vương phi, liền cũng tiến lên, vừa đi vừa thấp giọng nói: “Thuộc hạ Bát Hoang muội không biết nặng nhẹ, Hoàng tẩu cách xa nó một chút, đừng để va chạm.” Bát Công chúa thích nhất đẩy người khác, nếu đẩy Thuận vương phi, không phải sẽ hại người sao.

Ai không biết chắc hẳn sẽ tưởng hai đứa nàng mới là cô em chồng ruột của Thuận vương phi, ai ngờ là đang đối phó phu quân nàng và cô em chồng kia chứ?

“Ta sẽ để ý, chỉ là lát nữa, hai muội không được nhúng tay vào chuyện bên trong.” Thuận vương phi liền dặn dò: “Hai muội còn nhỏ, chỉ nhìn là được, nếu bị người khác nắm được nhược điểm, sau này chỉ sợ sẽ gặp bất lợi.” Thấy A Nguyên và Ngũ Công chúa gật đầu, nàng lại dặn dò vài câu, xong mới a tâm, chỉ thẳng lưng lên, vênh mặt đi vào phòng khách chính viện, bên thấy giữa phòng khách rộng lớn xà trạm cột điều là Bát Công chúa đang ngồi ngay ngắn trên ghế chủ vị, khuôn mặt nhỏ nhắn lại, cũng không cần người hầu hạ, lộ ra ác ý rõ ràng.

Phía dưới Bát Công chúa lại là một nữ nhi mặt mày kiều mị đáng yêu. Nữ nhi này có chút thấp thỏm, rồi lại có chút đắc ý mà nhìn bài trí bốn phía, cảm thấy phú quý thực đã mất, lúc sau liền cười lấy lòng trò chuyện với Bát Công chúa, đáng về cực kỳ ân cần.

Thấy nữ nhi kia, về mặt Thuận vương phi liền lộ chán ghét, chỉ chậm rãi đi vào phòng khách, thấy Bát Công chúa cũng không đứng dậy, liền chậm rãi nói: “Hôm nay Bát muội rảnh rồi sao?”

Bát Công chúa thấy A Nguyên và Ngũ Công chúa phía sau thì tức giận đến đỏ cả tròng mắt, chỉ hung hăng nhìn hoàng tẩu chưa bao giờ biết tốt xấu này, nhảy xuống dưới, chỉ tay vào Thuận vương phi cười lạnh nói: “Ta ta ta tới phủ, ngươi không có ở đây, ta còn tưởng ngươi có chuyện quan trọng, hóa ra là ngươi đi ra ngoài chơi với muội muội tốt!” Nàng quát: “Chẳng lẽ ngươi không biết ta sẽ tới? Vì sao hôm nay còn đi ra ngoài?!”

Lời này cực kỳ không có đạo lý, Thuận vương phi thân kinh bách chiến, cũng không giận giữ, chỉ lạnh nhạt nói: “Ta cũng không phải con giun trong bụng Bát muội, sao mà biết được? thật ra thì, Bát muội không mời mà đến, cũng coi như ác khách.”

“Điện hạ có lòng tốt tới thăm nương nương, sao nương nương có thể nói ra lời như vậy.” Nữ nhi kia không nhịn được bèn ngồi bên chân ngồi.

“Ta nói chuyện với muội muội, có thêm người xen vào làm gì!” A Nguyên đã từng chứng kiến Thuận vương phi ra tay, lúc này vị vương phi này chỉ như một mụ cười nói: “Vì chưa thấy ta chết, nên muốn chọc tức ta, để một xác hai mạng sao?”

“Ngươi!”

“Còn nữa...” Thuận vương phi đưa móng tay đã được chăm chút của mình ra, vừa ngắm nghía vừa chậm rãi nói: “cô nương được Phụ hoàng chỉ hôn, có trời đất chứng giám, thì có thể gả vào làm trắc phi, ta cũng đâu phải người đồ kỵ. Chỉ là phụ hoàng nói nửa năm sau mới đón vào, đến thời điểm, dĩ nhiên ta sẽ đưa kệu nhỏ tới quý phủ tự mình đón. Vì cô nương là biểu muội Vương gia, cũng sẽ bày rượu nhạc ăn mừng mấy ngày, nói chung là sẽ không bạc đãi cô nương. Có điều...” Thuận vương phi ngân nga cười nói: “Bây giờ còn chưa tới lúc, cô nương lại chờ không được đã muốn làm phu thê với biểu ca của cô nương, ngày ngày đến đây, cái này sẽ khiến người ngoài nói ra sao?”

“Ngươi có thai còn không muốn biểu tỷ ta vào cửa chăm sóc cho biểu ca sao?!” Bát Công chúa thấy cô nương Từ gia không phải đối thủ của Thuận vương phi, liền cười lạnh một tiếng, mắng: “Độc phụ! Ta sẽ bẩm báo với Phụ hoàng, để Người trị ngươi!”

“Thời buổi này, em chồng chưa xuất giá quản chuyện trong phòng của huynh trưởng thật ra không có nhiều lắm đâu, truyền ra ngoài không hay đâu nha.” Thuận vương phi không biến sắc nói: “Bát muội, muội là muội muội của Vương gia, tẩu từ hôm nay khuyên muội một câu, ít làm mấy chuyện không có thể diện này đi, bằng không truyền ra ngoài, khiến kinh thành chê cười muội, về sau nhà ai còn dám cưới muội về làm con dâu nữa? không chừng sau này muội mai mối nhiều đến nghìn, lần sau, còn đưa nha đầu vào phòng công công đó!” Lời này vô cùng ác độc, A Nguyên cũng không nghĩ được là Thuận vương phi mới vừa rồi còn tươi cười cũng có thể lật mặt vừa cười tùm tùm vừa nói ra lời như vậy.

Bát Công chúa cũng bị lời này làm cho ngây dại, thấy nó tròn tròn mắt, Thuận vương phi liền thăm cười lạnh một tiếng, đúng là tiện nhân tự dung đến để được nghe chửi, rồi thực nhân nhả mà nói: “Nếu ta là điện hạ thì sẽ không đụng vào cái đình của Phụ hoàng đâu! Ta nghĩ là, Bát muội còn không có được một phần sủng ái, để Phụ hoàng bảo vệ trong lòng đâu!”

Ngũ Công chúa lặng lẽ lau mồ hôi, tang thương nhìn trời, thế mới biết, hóa ra người đàn bà đánh đá có dang vẻ như thế này.

“Ngươi dám nói vừa ta như vậy hả?!” Ngoài miệng Bát Công chúa không đầu lại được Thuận vương phi, quả nhiên miệng chửi người nhào lên muốn đánh Thuận vương phi, bị nha đầu bốn phía kéo lại, vung văng ra, chỉ vào Thuận vương phi chửi: “Ngươi là cái đồ tiện nhân!”

“Vừa khéo, hoàng huynh ngươi cũng là tiện nhân, chúng ta quả là trời sinh một đôi!” Thuận vương phi nhướn mày, lạnh lùng mà cười, sau lại lạnh lùng nói: “không thấy Công chúa không khỏe à, còn không đưa xuống khám cho tốt! Nếu mà truyền tới trong cung, có một tin tính một tin, ta cho các ngươi đẹp mặt!” nói xong cái này, ánh mắt nàng liền gắt gao nhìn chăm chăm cung nữ theo ra cùng Bát Công chúa, cười lạnh nói: “Các cô nương thấy náo nhiệt, chỉ sợ quay về cung sẽ thêm mắm thêm muối nhỉ?” Đám cung nữ đồng loạt quỳ xuống. Thuận vương phi thấy thế chỉ cười cười, cũng không tránh, cười tùm tùm nói: “Nếu các ngươi thành thật, sau này đều sẽ có tiền đồ tốt, đương nhiên sẽ tốt hơn so với đi theo Bát Công chúa. Nếu mà thật sự không biết tốt xấu, ta đây cũng không có lời nào để nói.”

Bát Công chúa và Từ tần đã sớm thất sủng, cung nữ có phương pháp đã sớm tới cung khác, mấy cung nữ này còn dư lại vốn đã vô vọng, nghe xong lời này của Thuận vương phi, biết vị này ở trong cung còn được cả Thái hậu thích, liền sinh hy vọng, quỳ trên mặt đất đồng thanh nói: “Nguyên ý nghe theo phân phó của nương nương.”

“Độc phụ nhà ngươi!” Bát Công chúa trải đời chưa nhiều, đảo qua đảo lại cũng chỉ có hai ba câu như vậy, rốt cuộc không nói được gì nữa, ngày thường còn có thể ý vào ngang ngược kiêu ngạo mà áp bức người khác, hiện giờ Thuận vương phi không để nàng vào trong mắt, mà nàng lại thành trọn vẹn, cả người giãy giụa kịch liệt, cuối cùng được người kéo ra ngoài. Nghe tiếng kêu khóc của Bát Công chúa, Thuận vương phi cảm thấy bứt rứt giận không ít, liền ngồi xuống một bên, thấy nữ nhi Từ gia kia kinh hoàng nhìn mình, nàng chỉ cười lạnh nhạt, nói: “cô nương vẫn còn ở đây?!”

“Ta...ta...” Mấy bánh bèo nhu nhược sợ nhất là gặp phải cộp cái khác người thường như này, cô nương Từ gia đã bao giờ gặp phải chuyện này đâu? Hai chân nhũn ra, nằm xoài trên ghế dựa không dậy nổi, khóc lóc nói: “Ngươi đối xử với ta và Công chúa như vậy, biểu ca sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu!”

“Ta ra làm sao, cũng không đến lượt cô nương quản.”

Thuận vương phi cười lạnh một tiếng, chậm rãi vung tay lên, cơ thiếp vây xem ở bên ngoài đều vội vàng tiến vào, nàng cũng không nói lời nào, chỉ ngồi xuống chỗ chủ vị, một vị trắc phi vừa nhin tiến lại, vừa tự tay bưng trà cho nàng, rồi ân cần hỏi: “Nương nương ra ngoài một chuyến thoải mái, quả nhiên tinh thần tốt hơn rất nhiều, tiện thiếp thấy cũng vui thay nương nương.” Nàng nhin hót xong thì đám cơ thiếp đã sớm bị Thuận vương phi thiết quân luật đều cười lạnh, nhao nhao hòa theo, vây quanh Thuận vương phi vô cùng ngoan hiền.

Thuận vương phi lạnh lùng cười ra tiếng, các cơ thiếp đồng loạt nghiêm chỉnh im lặng.

cô nương Từ gia nhìn thấy vị trắc phi trước nay mắt đặt trên đỉnh đầu vô cùng đắc ý vì sinh được con trai trưởng cho Thuận vương kia nay lại khúm núm sợ hãi, cho dù biết Thuận vương phi đã bày cho mình xem, nhưng rốt cuộc vẫn lạnh cả người, sinh sợ hãi.

Thuận vương phi hoàn toàn không để tâm tới nàng ta, chỉ yên lặng chậm rãi vào miệng chén trà, sau khi ngồi xuống thì hỏi trắc phi kia: “Đại thiếu gia khỏe không?”

“Có nương nương ở đây nào có chỗ nào không tốt đâu.” Đám sinh hạ thứ trưởng tử của Thuận vương, trắc phi này cũng coi như là có chút năng lực, chỉ là sau khi gặp Thuận vương phi, chút bản lĩnh đó thực không đủ dùng, huống chi Thuận vương phi cũng không có gì khắt khe với trưởng tử, ngày thường cũng không thân cận, khiến trắc phi này cũng yên tâm, lại vì sủng ái trong cung, Hoàng thượng coi trọng nhất là đích thứ, lòng tranh sủng của trắc phi này cũng phai nhạt, biết Thuận vương là người có mới nói cũ, không bằng dựa vào Vương phi, hiện giờ cũng dựa vào bản thân đã rất có địa vị trong đám cơ thiếp mà dẫn dắt cơ thiếp cẩn thận hầu hạ cho Thuận vương phi, cũng có ý muốn một hứa hẹn cho tiền đồ sau này của con trai mình.

Chúng cơ thiếp đã biết Hoàng thượng ban một Từ gia biểu cô nương qua đây làm trắc phi, lòng hận vô cùng, a lại nguyên ý trên đỉnh đầu ngoại trừ Chính phi còn có thêm một tổ tông như thế nữa? Vì vậy càng xa lánh nàng ta thêm, quay sang cung kính vương phi, làm cô nương này thâm run sợ.

Có cơ thiếp khác còn che miệng cười nói: “cô nương nhìn cho tốt cách hầu hạ Vương phi, sau này mới thành tỷ muội tốt được.”

“Thôi, nếu ngươi có quy củ của ngươi, thì trước mặt ta cũng có miếng ăn của ngươi.” Thuận vương phi không buồn nâng mí mắt, khóe miệng nhếch lên châm chọc.

A Nguyên chỉ yên lặng mà nhìn, chợt thấy sau khi Thuận vương phi gật đầu thì liền thò người ra cười nói với nàng: “Trong phủ có một mẻ bánh làm ra cực ngon, chua chua ngọt ngọt, ta ăn thấy không tồi, hai muội muội nếm thử xem nhé, mùi vị không giống trong cung đâu.”

Có khác cơ thiếp, còn ở che miệng cười nói, “cô nương hảo sinh nhìn như thế nào hầu hạ Vương phi, ngày sau mới hảo làm tỷ muội đâu.”

“Hoàng tâu gọi người đưa lên đi ạ” Ngũ Công chúa cảm thấy Thuận vương phi chính là thần tượng của mình, làm như vậy cuộc sống mới được sung sướng chứ, thấy cô nương Từ gia kia khóc sụt sùi, nàng liền có chút lo lắng hỏi: “Tam hoàng huynh...”

“không sao đâu.” Thuận vương phi cười cười, đang an ủi hai muội muội liền thấy Phụng Đồng tức giận muốn học máu từ bên ngoài tiến vào, chỉ tay vào nàng lạnh lùng nói: “Ngươi lại nháo cái gì thế?!” Từ khi cưới Vương phi như này, cuộc sống của hân chẳng trôi chảy chút nào, trên triều hân đã lộ thể bại, đám nữ nhân hậu viện lại làm loạn không thể yên, quả thực đến thanh tịnh hân cũng không có. Thấy ở bên còn có người khóc tang, Phụng Đồng hoàn toàn mất kiên nhẫn, chỉ vào biểu muội tiện nghi nhà mình quát: “Ngươi khóc cái gì mà khóc!” Nhưng rốt cuộc Từ gia còn hữu dụng, tuy rằng không có cảm tình gì với biểu muội này, hân vẫn cố nén bực tức mà hòa nhã nói: “Đừng khóc nữa, chốc nữa biểu ca sai người đưa muội trở về.”

“A, Vương gia thương hương tiếc ngọc đây mà.” Thuận vương phi ngồi vững vàng ngay ngắn, mỉm cười nói: “Làm sao, nếu trong lòng muốn đón người vào cửa, Vương gia cũng biết mà, ta không phải người không biết bao dung.”

Phụng Đồng phẫn nộ nhìn Vương phi, quát lớn: “Ngươi cầm miệng!” Thấy ánh mắt Thuận vương phi lạnh băng nhìn qua, vậy mà lòng hân run lên

nhẹ nhẹ, nghĩ đến hiện giờ Thái thường tự Thiếu Khanh như đã thay đổi thành người khác vậy, để ý cũng để ý đến mình, cũng không màng ý tứ khuê nữ nhà mình, Phụng Đồng liền tức lậy.

Nhạc phụ qua lại với Trịnh vương, quả thực là kẻ phản bội vô sỉ nhất!

“Chào Tam hoàng huynh.” Phụng Đồng đại khái là tức phát điên, vào phòng khách lâu như vậy rồi nhưng vẫn chưa nhìn thấy A Nguyên và Ngũ Công chúa, lần đầu thấy A Nguyên chấp tay, Phụng Đồng ngạc nhiên ra mặt, xong nàng lại lộ ra nụ cười mà bản thân cảm thấy thực hòa khí, khiến Phụng Đồng ghê tởm quá sức, mặc kệ không trả lời, chỉ hỏi: “Bát muội đâu?” Nghe nói Bát Công chúa tới vương phủ làm loạn, Phụng Đồng vô cùng chán ghét, chỉ cảm thấy Bát Công chúa thực đáng ghét, có điều nó còn hữu dụng, đành phải nhẫn.

“Đã ra phía sai nghỉ ngơi, lần này Bát muội đến đây chính là vì ra mặt thay Vương gia, nói ta là tiện nhân.” Thuận vương phi mỉm cười đáp.

Phụng Đồng giật giật khóe mắt, cảm thấy thế tử bị muội muội mắng cũng không có vấn đề gì, vốn hắn cũng ghét nữ nhân này, bởi vậy chỉ ‘Ừ’ một tiếng.

“Ta và Vương gia phu thê tình thâm, nào dám độc chiếm cái danh này.” Thuận vương phi tiếp tục cười nói: “Vì thế, ta nói với muội ấy, Tam ca của muội cũng là tiện nhân, chúng ta ý mà, đúng là trời đất tác thành.” Thấy Phụng Đồng đột nhiên ngừng đầu, nàng chỉ mỉm cười hỏi: “Vương gia, người thấy có đúng hay không?”

“Người! Người!” Vốn phải là nữ nhân hậu viện cư xử dựa vào sắc mặt của mình, nay cũng dám làm trò trước mặt nhiều người như vậy mắng mình là tiện nhân, Phụng Đồng hậu duệ quý tộc khóe mắt như muốn nứt ra, chỉ cảm thấy mạch máu sắp vỡ tung, cả người tức giận đến run bần bật, không nói được lời nào, hận Thuận vương phi muốn chết, nhưng vào lúc này lại không thể làm gì được. Cũng biết Vương phi này cho dù lạnh nhạt với nàng ta thế nào, cả nhà vẫn không sao cả, chỉ là bị A Nguyên và Ngũ Công chúa nhìn thấy, hẳn thực sự không nhịn được, lập tức rút kiếm, chỉ vào thế tử mình, hét lên: “Hôm nay ta nhất định phải giết người!” Lời này vừa ra đã phi thẳng đến chỗ Thuận vương phi vẫn đang bình thản, chúng cơ thiếp thét chói tai toán loạn, có mấy nha đầu muốn tiến lên lại bị Phụng Đồng đá sang một bên.

“Người...” Đặt kiếm lên cổ Thuận vương phi, Phụng Đồng dữ tợn nói.

“Ta khuyên Vương gia đừng nói gì khó nghe, bằng không phu thê nhất thể, ta là cái gì, Vương gia chính là cái ấy.” Thuận vương phi không cảm thấy mình sắp bị phu quân giết một chút nào, lúc này nhàn nhã bóc bỏ trái cây cắn một miếng, lắc lắc đầu với A Nguyên ý bảo con bé đừng lại đây, lúc này mới thờ dãi nói: “Bụng của ta thực quý giá a! Mỗi ngày đều phải ăn chút trái cây, tới giờ rồi cũng đành bất chấp Vương gia muốn giết ta cũng phải ăn trước chút, về sau, đứa bé cũng chưa chắc đã được hưởng thụ có phải không?”

“Người uy hiếp ta!” Sắc mặt Phụng Đồng thay đổi, nhưng cũng thật không dám một kiếm với thế tử.

Đứa trong bụng này là con vợ cả của hắn! Hoàng thượng cực kỳ coi trọng con vợ cả, nếu đứa bé này không còn, chẳng phải hắn càng lạc hậu sao? Huống chi nếu mình Vương phi này, Hoàng thượng sẽ càng giận giữ, hắn sớm thất sủng rồi.

Tiện nhân này tính toán chuẩn đến vậy, biết mình không dám động vào nàng ta!

Phụng Đồng hận, hận hận Hoàng thượng vì sao bất công như vậy, chỉ hôn thứ này cho hắn!

rõ ràng hắn coi trọng Đại cô nương nhà Tường Ngự sử trước, Hoàng thượng cho Phụng Khanh! Hắn muốn thỉnh chỉ nhị cô nương phủ anh Quốc công, Hoàng thượng liền ban cho Phụng Minh sau lưng hắn, được, hai người hắn ưng đều không thành, nhưng dù thế nào cũng nên cho hắn một Vương phi ôn nhu uyển chuyển chứ, để cuộc sống của hắn thoải mái chút. Hoàng thượng càng không! Ban một đứa sa cơ thất thế muốn gia thế không có gia thế, muốn giáo dục không có giáo dục, ngày ngày phải chịu đựng ách ép, khiến Phụng Đồng hận không thể khóc nổi, rốt cuộc cắn chặt răng, Phụng Đồng chỉ lạnh lùng mà nói: “Người tự giải quyết cho tốt đi!”

Dứt lời liền cười lạnh nói với A Nguyên: “Thế nào? Kịch trong phủ Tam hoàng huynh thế nào?”

“Cũng được.” Nếu Phụng Đồng thật sự dám cho Thuận vương phi một nhát kiếm, trong lòng A Nguyên còn có thể bội phục hắn một ít, hiện giờ thấy hắn ngoài mạnh trong yếu, liền chống cằm nói: “Kém hơn gánh hát chút.”

Thuận vương phi phụt một tiếng nghiêng đầu cười.

Phụng Đồng ngừng thở, suýt nữa sùi, chỉ cảm thấy không thể ở lại vương phủ này nữa, lại có chút khó chịu, bèn chỉ kiên cường mà lạnh giọng nói: “Đây là quý phủ của ta!”

“Cũng rất mới mẻ nha, chưa nói đến người khác, đây không phải là Vương phi của huynh biểu muội của huynh sao?” A Nguyên vỗ vỗ bụng nhỏ ăn đến no căng của mình, liền thấy Phụng Đồng ánh mắt ác độc nhìn qua, thầm biết người này hận không thể độc chết mình, cũng không để trong lòng, chỉ cười hi hi nói: “Tam hoàng huynh, ta coi lâu như vậy rồi mà vẫn không hiểu được, huynh tức giận vì cái gì.” Thấy Phụng Đồng nghiêng răng nghiêng lợi, nàng liền cười nói: “Nóng giận hại đến thân thể, huynh là trụ cột quốc gia, vui vẻ lên chút thì còn có thể sống thêm vài năm nữa, có đúng không?”

Nha đầu thói đang rửa mình thành quỷ chết sớm à?!

Phụng Đồng không thể nhịn được nữa bỗng nhiên đứng dậy, muốn tiến tới. Thấy hắn nổi giận, A Nguyên bèn lạnh nhạt nói: “Thực không khéo, người đi theo hoàng muội đều là người bên cạnh Hoàng tử mẫu, Tam hoàng huynh dám đụng vào ta và Hoàng tử một chút thôi, huynh cũng biết rồi đấy...”

Thái hậu giống như ngọn núi lớn ngay trước mắt mình, Phượng Đồng đưa mắt nhìn bốn phía, lập tức bị thương, lòng lại tức muốn chết, chỉ chỉ vào A Nguyên, lại nhìn Thuận vương phi về mặt lo lắng một chút, cười lạnh nói: “Các người giỏi lắm!” nói xong liền phát tay áo bỏ đi, đúng là liếc Từ gia biểu muội vẫn luôn la tên hần liên tục cũng không, trực tiếp ra khỏi vương phủ. Mắt thấy hần đi, A Nguyên mới đứng dậy, từ từ nói: “Hôm nay thực sự khiến bọn muội kinh sợ, sau này hoàng tẩu chớ có xúc động như vậy.”

Nhờ chớ cùng rút giận (tình thế bị đẩy đến bước đường cùng phải làm liều, kể cả điều xằng bậy.)

“Nếu không như thế, chẳng phải ta sẽ chết trong tay hần sao?” Dựa vào sự kiên cường mới vừa rồi Thuận vương phi mới có thể thoát, lúc này cũng thở phào một hơi, trong lòng vui sướng, chỉ cười nói: “Bây giờ ta mời hai muội uống rượu.” Cho người kéo cônương Từ gia này đi rồi, nàng lại cười nói: “Bát muội vẫn muốn nghỉ ngơi một chút, sức khỏe yếu, không nên tham gia.” nói xong liền nhàn nhã tiếp lời: “hiện giờ Từ tần nương nương không có gì làm, còn lo lắng cho ta, ta thực không đành lòng. Muốn cho Từ tần nương nương bận tay bận chân một chút mới tốt, đúng không?”

Mắt thấy ánh mắt Thuận vương phi mang theo vài phần hóa độc, A Nguyên cảm thấy vợ Hoàng tử có một phần đánh đá như Hoàng tẩu cũng đáng phải bội phục.

Sau khi nể phục, nhóc con thuận tay thấp một nén hương cho Từ tần nương nương.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85

A Nguyên làm tu hú chiếm tổ ở phủ Thuận vương, vui vẻ ăn ngon lành. Đến khi ăn uống no đủ, Thuận vương đến bóng người cũng không thấy đâu, Thuận vương phỉ không để trong lòng, A Nguyên càng chẳng bận tâm. Đùa giỡn một hồi, A Nguyên liền cho người đưa Ngũ Công chúa hồi cung, còn mình trở về phủ Túc vương, kể chuyện hôm nay với Túc vương rồi cười nói: “Vị Tam Hoàng tẩu này cũng thật kỳ diệu, chỉ là con vẫn chưa hiểu, sao có thể làm loạn thành như vậy, giống như là trở mặt luôn rồi vậy, để người khác nhìn vào cũng thấy lạ.”

“một trường sử* trong phủ Trịnh vương là thân thích bà con xa nhà mẹ đẻ Thuận vương phi, bởi vậy hiện giờ nhà bọn họ đi lại nhiều hơn với Trịnh vương, lão Tam thấy, nào không ghen? Đây là tiên hạ thủ vi cường*, bằng không nếu bị lão Tam nhốt trong phủ, mới là chết chắc.” Thuận vương phi cũng là đang dùng hết sức mình, nếu không thể áp đảo Thuận vương, chỉ sợ con trai nàng dù sinh ra được, cũng chưa chắc có cơ hội nuôi nó. Túc vương cảm thấy Phượng Đồng ngày càng vô liêm sỉ, không muốn nhắc đến hần nữa, chỉ hừ lạnh một tiếng, lại thấy A Nguyên vừa nghĩ nghĩ gì đó vừa cười xấu xa, liền không khỏi tức giận mắng: “Chuyện nhà người ta con lo nhiều quá rồi đấy!”

Trường sử: Là một chức quan văn từ phẩm chuyên lo việc văn thư.

Tiên hạ thủ vi cường: Binh pháp Tôn Tử có câu "Tiên hạ thủ vi cường, hậu thủ vi tai ương" có nghĩa là nếu có thể ra tay trước thì sẽ chiếm thế mạnh, nếu ra tay sau đối thủ thì sẽ gặp tai họa.

“Ngoài cái này ra con còn biết làm gì bây giờ?” A Nguyên tranh luận: “Nhưng mà chẳng thú vị!” Đặc biệt là hiện tại Hoàng thượng lại cùng Hoàng hậu trải qua mùa xuân thứ hai, sao còn nhớ rõ cháu gái tội nghiệp mới mắt trông ngóng mà chẳng ai để ý đến đang ở xó xỉnh nào nữa chứ? không tự mình đi tìm niềm vui chắc A Nguyên ghen chết mất.

“đi thăm Thái tử đi!” Túc vương mắng: “Nhanh nhẹn như vậy đi lại nhiều một chút con có thể mệt chết được hả?” Nhìn tình hình này, sau này Thái tử là vững chắc, lúc này mà không làm thân nhanh lên thì quả thực chính là thiên lý bất dung! Ông không nghĩ đến chuyện phủ Túc vương chỉ có thể hưng thịnh ở một thời của Hoàng huynh.

“hiện tại Thái tử đang bận bịu chính sự, nào có thời gian chơi đùa với con đâu? A Nguyên liền đứng lý hợp tình nói: “Còn có tiểu tử Phượng Đăng kia nữa, tốt rồi, bé tí, cực kỳ nghịch ngợm, con làm trưởng bối, tay già chân yếu a, sao lẫn lộn với nó được?” nói xong, nhóc con thở dài một tiếng, đặc biệt sinh động.

Phượng Khanh ở ngoài nghe được không nhịn được mà bật cười, tiến vào gõ nhẹ đầu muội muội một cái, dưới ánh mắt không phục của A Nguyên mà lắc đầu cười nói: “Muội yên tâm, Thái tử gặp muội tất sẽ thích muội.”

“Vì sao thế?” A Nguyên liền nghi ngờ hỏi.

Thái tử yêu thương nàng không khác khuê nữ là bao, có điều trong lòng A Nguyên vẫn biết đúng mực, cũng sẽ không cậy sủng mà kiêu, ý vào sự sủng ái của Thái tử mà muốn làm gì thì làm. Nàng hiểu rõ Hoàng thượng khác với Thái tử, lúc này thấy trong lời Phượng Khanh có ý khác, liền tò mò hỏi: “Hôm kia Thái tử vừa mất một đứa con trai, lúc này ta không đi tìm xui xẻo đâu.” Tuy rằng đứa con trai này là con của thứ phi, có điều đã sớm có tình cảm, tâm trạng Thái tử có thể tốt mới là có quý, ai sẽ tới cửa tự tìm phiền phức chứ?

“Thái tử phi lại có thai, làm sao Thái tử còn nhớ rõ cái này.” Phượng Khanh cười cười, rồi nói: “Muội nhanh trí, hôm nay ta gặp Thái tử ở ngoài, Thái tử còn nói kêu muội đi bầu bạn với Thái tử phi, không chừng về sau đứa bé cũng đáng yêu lanh lợi giống muội.”

“Giống được như muối, thì có chút khó đấy.” Da mặt của A Nguyên không phải dày bình thường.

Túc Vương cũng thực không biết xấu hổ, đã nói A Nguyên là thông minh bởi vậy lúc này nhin không nói gì, chỉ đánh giá nhóc con từ trên xuống dưới, muốn biết rằng nàng có được sự tự tin như thế từ đâu, thấy A Nguyên ngửa đầu dương dương đắc ý, tinh thần tốt lạ thường, trong lòng vừa động, rồi chỉ mỉm cười hỏi: “Xem ra là có chuyện vui hả?” Thấy nhóc con ngao nghễ “Vâng” một tiếng, ông tức giận đến nghiêng răng ken két, rồi không biến sắc mà hỏi: “Chẳng lẽ đi chơi một chuyến với A Dung là vui vẻ như vậy?”

“Đương nhiên rồi.” Từ trước đến nay A Nguyên đều khẩu thị tâm phi*, đắc ý lần này còn có chút ý nghĩa khác, khiến ánh mắt Túc vương lóe lên, thâm nguyên rửa tiểu tử kia quả thực đã thành công.

Khẩu thị tâm phi: Nghĩ một đằng nói một nẻo.

Phượng Khanh cũng nghe ra, chỉ là xưa nay hần vẫn quý A Dung, vì vậy cũng không nói nhiều, chỉ lôi kéo A Nguyên dặn dò: “hiện giờ A Dung chưa có nhiều địa vị trong triều, là thời điểm quan trọng, muối không được làm hần chậm trễ.” hiện giờ A Dung đang ở Hộ bộ, Phượng Khanh vừa nói xong ngừng đầu lên, thì thấy Túc vương tay nắm Hộ bộ đảo mắt, liền biết phụ thân chỉ sợ đã sinh ra ý đồ xấu gì đó rồi, có tâm định bảo phụ thân nhẹ tay chút, đừng hành hần đến quá tàn nhẫn, nhưng nghĩ tới hiện giờ nào có con rể nhà ai mà lại không phải trải qua kiếp nạn này đâu, bèn thôi. Bé A Nguyên ra khỏi phòng, nhét nhóc con vào trong ô chăn, đang muốn đi liền thấy một bàn tay nhỏ vươn tới, bắt được ống tay áo Phượng Khanh.

“Làm sao vậy?” Phượng Khanh cúi người, thấy bé con xinh xắn nằm trên chiếc giường tinh xảo đang mở to mắt nhìn mình, lòng mềm đi, vuốt vuốt tóc A Nguyên.

“Về sau, đại ca có cháu trai nhỏ, có còn thích A Nguyên như bây giờ không?” A Nguyên sợ hãi hỏi.

Phượng Khanh là người thân thiết nhất với nàng, ôm nàng lớn lên từ bé, rốt cuộc có vị trí đặc biệt trong lòng nàng, hiện giờ biểu tỷ Tường Như Vân có thai, A Nguyên vô cùng vui mừng, nhưng mà cũng sinh sợ hãi, chỉ sợ huynh trưởng chỉ nhớ rõ con của mình, không để bụng đến nàng như trước.

“Ở trong lòng ta vị trí của A Nguyên vĩnh viễn sẽ không thay đổi.” Phượng Khanh thấy A Nguyên bất an, bèn ngồi ở bên giường, nhìn nhóc con bò lư loát vào lòng ngực mình, cảm thấy lòng mềm mại, ấm giọng nói: “Dù lòng ta có nhiều thêm vài người, cũng sẽ không bỏ qua tiểu muối muối của ta.” Thấy A Nguyên bĩu môi, hần liền cười tùm tùm mà nói: “Đến lúc đó, A Nguyên cũng sẽ có bạn chơi cùng rồi. Muội nghĩ thử xem, một đoàn bé con nho nhỏ dù khi dễ thế nào cũng sẽ không cáo trạng, giống A Nguyên hồi trước, thú vị không?”

Em bé không thể nói chuyện chỉ có thể sinh hờn dỗi là đáng yêu nhất.

“Ồ!” Công chúa điện hạ mới cảm động một phen, nghe đến đây mặt liền đen thui.

Nàng lại nhớ tới lịch sử đen tối năm đó rồi đấy.

“Dùng sức khi dễ, nhưng đến thời điểm quan trọng, A Nguyên cũng tự mình bảo hộ cháu mà.” Phượng Khanh thấy nhóc con lăn vào bên trong không thèm nhìn hần, cũng không so đo, chỉ ghé vào bên vai A Nguyên trấn an thêm vài câu, lúc này mới yên tâm ra ngoài, lại phân phó vài câu với người hầu hạ A Nguyên, bảo phải chăm sóc Công chúa, xong xuôi mới vừa lòng rời đi. Tuy rằng hiện giờ đã chia nhăm có điều hai phủ đã thông với nhau, hần qua lại cũng tiện. Trở về phủ Khang vương, hần liền thấy Tường Như Vân đang ngồi dưới đèn chờ mình, dưới ánh nến nhàn nhạt, sùnn mặt đập đến kinh tâm động phách, ánh mắt Phượng Khanh mềm ra, tiến tới thấp giọng nói: “Sao vẫn chưa nghỉ ngơi?”

“Chờ chàng về.” không cần người hầu hạ, Tường Như Vân tự mình cời xiêm y Phượng Khanh rồi đặt qua một bên, hỏi: “Chỗ Phụ vương có việc gì sao?”

“Cũng không có gì, ta trò chuyện với A Nguyên.” Phượng Khanh cười, cũng không nhắc tới nỗi lo của A Nguyên, của cười hỏi: “Nghe nói A Nguyên rất dễ bụng nàng, thế thì ta cũng xếp sao nàng rồi.”

Tường Như Vân mắng hần một tiếng, lúc này mới nói, “Ở bên ngoài ta nghe được một chút phong thanh, không được tốt lắm, bởi vậy muốn bảo với chàng một chút, chàng cũng đừng tức giận.”

“Là nói Phúc Thọ và A Nguyên kiêu căng sao?” Phượng Khanh cười lạnh nói, “Ta cũng thấy kỳ quái, năm đó Nhị công chúa, cường đoạt Trạng Nguyên làm phò mã ngay trên đường, vậy mà còn chưa nhận cái tội danh kiêu căng, sao đến muối muối chưa kịp làm gì đã phải gánh chịu cái hư danh này?” Thấy Tường Như Vân muốn nói lại thôi, hần vội hỏi: “Hay còn có việc khác?”

“thật ra cũng không phải, chỉ là mẫu phi tức giận không nhẹ.” Tường Như Vân chỉ soạn nóng giận hại sức khỏe, liền hòa nhã nói: “Ngày hôm trước thiếp nghe thấy người bên ngoài nói A Nguyên đồ kỳ, không ưa nữ nhi xinh đẹp, không phải càng kỳ quái sao?” Thấy Phượng Khanh gật đầu, nàng liền thờ dãi: “A Nguyên là biểu muội ruột của thiếp, nói như vậy, thiếp sao còn có thể nhẫn? Bởi vậy đã cầu phụ thân, muốn biết là ai ở phía sau bịa đặt, chàng biết ta nghe được gì không?” Tường Như sử phụ thân Tường Như Vân hiện giờ đứng đầu Đô Sát viện, muốn gió thổi cỏ lay thật sự vô cùng dễ dàng.

“Là ai?” Phượng Khanh hí híp mắt hỏi.

“Là Trịnh gia.” Tường Như Vân liền thờ dãi: “Đúng là hồ phụ khuyến tử! Nhân vật như Trịnh các lão vậy mà lại sinh ra loại con trai phá gia như vậy. Hồi trước A Nguyên không cho cô nương nhà họ thê diện, cô nương kia nghe nói còn tự tử.” Nàng nói đến chính là cô nương nói năng lỗ mãng đứng ra thay mặt biểu muội Phượng Minh kia.

“Chết rồi sao?” Phượng Khanh có chút lạnh nhạt hỏi.

“Cứu rồi, chi là cũng không được như ý, vì chuyện này mà gả vào nhà bình thường, bởi vậy ghi hận A Nguyên, cảm thấy tất cả là do A Nguyên.” Mắt thấy nụ cười trên mặt Phụng Khanh càng hạ nhiệt, nàng liền tiếp tục nói: “Ngày thường nàng ta cũng tương giao đi lại cùng một vài nữ quyến, chàng cũng biết đó, những nhà bình thường đó cũng có chút ghét thế gia, nha đầu này truyền ra chút gì liền ồn ào huyên náo, lại vì duyên cớ nào khác mà dính cả Ngũ Công chúa, còn có Ngự sử viết tấu chương, phụ thân thiếp suy nghĩ thật lâu, dâng tấu chương này lên rồi.”

“Nhạc phụ làm không tệ.” Phụng Khanh nhìn sát ý trong lòng, hơi hơi mỉm cười, nhẹ nhàng nói: “Có lời đồn như vậy, thậm chí còn tới tai Ngự sử, tức là A Nguyên đã phải chịu thiệt thòi. Thiệt thòi như vậy, nếu không để Hoàng thượng biết được, chẳng phải càng đáng tiếc sao?” hân lại lắc đầu nói: “không đúng, mấy nữ quyến không thể nào làm lớn chuyện đến như vậy được, ta nghĩ, còn có người ở trong đục nước béo cò, muốn hại thanh danh muội muội.” Dứt lời, ánh mắt Phụng Khanh liền lạnh băng.

Ý nghĩa của A Nguyên đối với hân không giống bất cứ ai khác, năm đó hân tự tay nuôi muội muội lớn, như huynh như cha, nhóc con này là toàn bộ tâm huyết của mình, nghĩ thế, trên mặt hân liền lộ ra vài phần sát khí, thấp giọng nói: “Mặc kệ là ai, dám làm như vậy thì đừng trách ta tàn nhẫn độc ác.” nói xong, còn nói thêm: “Mấy hôm nữa, truyền tin tới chỗ Trịnh các lão, nhà mình làm ra tai họa, để Trịnh các lão tự mình xem đi!”

“Chỉ sợ Trịnh các lão không nỡ.” Phụng Khanh muốn mạng nha đầu kia rồi, Tưởng như Vân chần chờ nói.

“Nếu không lo cả nhà cùng chết, thì ông ta cứ đối đầu với ta.” Phụng Khanh cười ôn nhu, nhẹ giọng nói: “Cho rằng ta không làm quan, không có quyền gì trong tay, thì không làm gì được ông ta sao?!”

Tưởng Như Vân thấy Phụng Khanh tự tin, liền đồng ý.

Qua mấy ngày, quả nhiên liền lặng lẽ truyền tới Trịnh các lão một lời nhắn, lại còn có chứng cứ vô cùng xác thực, không nói gì thêm, chỉ là ý tứ trong đó lại khiến người ta cảm thấy cả người phát run. Ít nhất Trịnh các lão cũng biết được trong nhà còn có một cháu gái phá gia như vậy, tức giận đến suýt đi gặp tổ tông, rốt cuộc vẫn có một hơi, gọi nữ nhi đã ra ngoài trở về, cũng không biết đã nói gì, cũng không trở về nhà chồng, mấy ngày sau lại chết bất đắc kỳ tử, tác phong nhanh nhẹn như vậy làm trong lòng Phụng Khanh hòa hoãn hơn rất nhiều. Trịnh các lão vẫn tạo nhãi cồ lễ như cũ, khiến người khác như tấm mình trong gió xuân, khi gặp lại vị Khang vương ôn nhu như nước nhưng thủ đoạn khốc liệt này, nội tâm lại sinh oán lạnh.

Tiểu lý tàng đao (nụ cười giấu đao) hóa ra là như thế.

Phụng Khanh chỉ là chép ra tội trạng con cháu dưới gối đại phòng một lần, đưa tới Trịnh phủ mà thôi.

một cái nữ nhi chết, hay cả nhà đại phòng đều chết theo, đây mới là các lựa chọn Phụng Khanh đưa ra cho Trịnh các lão, không có loại thứ ba. Trịnh các lão cảm thấy tội không đến mức chết, lại cũng chỉ có thể cắn răng cho chặt gài quy thiên, bảo vệ đại phòng.

Đương nhiên, duyên cớ trong đó A Nguyên không biết, Phụng Khanh và Trịnh các lão cũng chưa từng nghĩ đến việc nói với nàng. Nhưng thật ra, Hoàng thượng từ trong cung ban hoàng thôn trang trăm khuynh cho mỗi Ngũ Công chúa và A Nguyên mỗi người một cái, A Nguyên liền biết chỉ sợ Hoàng thượng là đang làm cho người khác xem, có ý nâng hươu để sừng không đứt.

Quả nhiên, sau khi Hoàng hậu cũng từ trong cung ban cho không ít trang sức trân bảo thì đồn đại trong kinh tiêu tán đi rất nhiều.

Mấy lời đồn đại này đối với A Nguyên không đau chẳng ngứa. Nếu nàng chưa có người trong lòng, vì nhân duyên sau này có lẽ còn trần trở một ít, có điều hiện giờ đã thủ sẵn được A Dung, A Nguyên nhẹ nhõm vô cùng, không lo lắng rằng cái thanh danh này sẽ làm không gả được chút nào. Tuy rằng không biết vì sao Trịnh các lão bệnh nặng, còn dâng tấu lên ngự tiền thỉnh tội, hiện giờ đã ở nhà tu dưỡng, nhưng vẫn đối xử với nàng rất tốt, cho người mang đến không ít bằng chữ mẫu kêu nàng không cần nộp bài tập, lòng bèn cảm động, A Nguyên cũng có qua có lại, đưa tặng một hộp điểm tâm ở trong cung, ý để lão sư ăn ngọt miệng.

“Nghe nói lão sư kia của muội còn khóc đó.” Lúc này nàng đang ghé vào bên cạnh Thái tử phi, A Nguyên vừa đi lòng vòng, vừa khó hiểu nói: “Lão sư không phải người hay khóc suốt nửa nhà, sao bị một hộp điểm tâm làm cảm động đến như vậy?” Ngày đó bà tử đi tặng thấy Trịnh các lão cầm lấy hộp điểm tâm mà nước mắt giàn giụa, khi trở về bèn kể lại cho A Nguyên, làm A Nguyên ngạc nhiên cực kỳ.

Lão nhân kiên cường đến vậy mà lại khóc vì điểm tâm.

Cảm thấy đại khác là do lão sư thích điểm tâm này, Công chúa điện hạ lại hào phóng tặng thêm hai hộp, khiến Trịnh các lão trong lòng hồ thẹn không chỗ dung thân.

A Nguyên thật lòng với ông, nhưng kẻ hại con bé lại là con cháu của mình, đây mới là nguyên nhân Trịnh các lão bệnh nặng. Nếu không phải Phụng Khanh tỏ vẻ dừng ở đây, Trịnh các lão đã định nói cho A Nguyên hết thảy, để A Nguyên xem xét quyết định.

“Muội mở miệng ra là khiến người ta không thể không yêu được.” Trịnh các lão kinh qua mưa gió đã no bụng mà còn có thể roi lệ vì cái này? Thái tử phi liền biết bên trong có sự tình khác, chỉ là thấy A Nguyên cười hi hi nhìn mình, liền biết con bé đang muốn mình vui vẻ, trong lòng cũng được an ủi, bèn gọi A Nguyên đến trước mặt mình thở dài: “Chỉ mong là tiểu cô nương giống như A Nguyên.” Nàng có con trai đủ nhiều rồi, không hiếm lạ, khuê nữ vẫn quý giá hơn chút. Thấy A Nguyên cẩn thận mà nằm ở trong lòng mình, cô không chạm vào bụng nàng, Thái tử phi về mặt dịu dàng hỏi: “Hôm kia bọn muội náo loạn một trận ở phủ Thuận vương sao?”

“Sao Hoàng tẩu biết?” A Nguyên liền thắc mắc: “Ngũ Hoàng tỷ nói với tẩu ạ?”

“Bát muội tố cáo vợ lão Tam với Phụ hoàng.” Thái tử phi thấy thật kỳ lạ, sao có người muốn sống yên ổn, nhưng thiên địa lại không để cho như ý, lúc

này liền lạnh lùng nói: “thật khéo, trước muội ấy, Tuệ tần tố cáo từ Từ tần, nói rằng ta lòng dạ khó lương, không muốn Thuận vương sống tốt, không muốn Thuận vương có con vợ cả sinh ra, bởi vậy gây sóng gió, muốn hại Thuận vương phi.” Có thể làm mẹ chồng không khác mẹ ruột là bao, Thuận vương phi cũng coi như bản lĩnh không nhỏ, Tuệ tần lần đầu tự mình lộ diện, vừa khóc vừa kể những chuyện Từ tần và Bát Công chúa đã làm, khiến Hoàng thượng nổi giận tại chỗ, quát mắng Bát Công chúa còn dám tới cáo trạng, sau đó...

“Từ tần lại bị giáng vị phân.” Thái tử cũng thăm khoai ý, nhưng lại chỉ lạnh nhạt nói.

“Lại giáng?” hiện giờ A Nguyên không ở trong cung, tin tức cập nhật cực lạc hậu, lúc này cả mắt đều tròn tròn, làm Thái tử phi cười lên, rồi chỉ ngo ngắc mà nói: “Lại bị giáng vị, thì chỉ có thể là Quý nhân.” một quý nhân nho nhỏ, hậu cung còn một xấp đầy, tính là gì chứ? Huống chi, không nói tới Từ gia như thế nào, đến Từ tần... Từ Quý nhân thân phận ngày hôm nay, mẫu quý vì con trai, ngay cả giá trị của Bát Công chúa cũng sụt giảm rồi đi? Nhớ tới trước kia vì nhà mẹ đẻ của Tam Công chúa thấp kém, thời điểm nghị hôn khiến Người thực đau đầu, A Nguyên liền nghiêng răng, miệng nói: “Nhìn xem, nhìn xem, ai cũng nói không muốn chết thì sẽ không phải chết đó, cô nhân thật sự không lừa ta, hiện giờ Từ Quý nhân, thực là cầu nhân được nhân.”

Thích làm loạn, hiện giờ không phải bị nhận báo ứng sao?

“Lúc này Phụ hoàng thật sự tức giận.” Từ Quý nhân này cũng không phải mẹ đẻ Phụng Đồng, cũng không có danh gì mà dám lướt qua Hoàng hậu làm khó Thuận vương phi, không chỉ không coi Hoàng hậu ra gì, mà nhìn chung Từ Quý nhân cũng không xem Hoàng thượng tự mình chỉ hôn cho con dâu làm chính phi là cái gì to tát, Hoàng thượng lòng dạ hẹp hòi, ai gặp qua đều biết, làm sao còn có thể tha cho nàng ta, chỉ truyền chỉ nói Quý nhân thân phận thấp kém, không thể làm chủ một cung, bảo Quý nhân dời tới Thiên điện. Bên trong thiên điện kia vốn là chỗ của mấy quý nhân nho nhỏ, cả ngày khắc khẩu, Hoàng thượng ngoan độc, lại nâng vị phân của một phi tần khác lên, để nàng ta làm chủ điện.

“Chi sợ chủ điện kia là cung nữ bên cạnh Từ Quý nhân hồi trước.” A Nguyên biết tâm tính Hoàng bá phụ, liền đỡ đỡ nói.

“Muội đoán đúng rồi.” Thái tử phi cảm thấy chẳng trách Hoàng thượng thích A Nguyên, như này quả thực tâm ý tương thông, liền gật đầu nói: “Tuy rằng cũng là một Quý nhân, có điều trong hậu cung là do Phụ hoàng định đoạt, hiện giờ người hầu hạ mình trước đây...” Thái tử phi cảm thấy chiều này của Hoàng thượng, quả thực hung ác.

Xưa nay đối với người hầu kẻ hạ Từ Quý nhân không đánh tức mắng, người nọ sẽ ghi hận sao? Thực lợi hại.

“Nếu lòng nàng ta không xấu, ai sẽ khi dễ nàng ta chứ?” A Nguyên liền thấp giọng nói: “Nếu không phải Tam tẩu hơi cường hãn, thì sao có thể chịu được cảm giác kia!” Trong bụng còn đang mang đứa con của trượng phu, sau lưng hấn lại sủng ái nữ nhân khác, người còn phải ở bên thu xếp mà nhìn, Thái tử phi được tâm sự của A Nguyên thuyết phục, trong lòng cũng thờ dài.

Hoàng hậu là mẹ chồng rất tốt, tuy cũng chỉ định mấy trắc phi đưa cho Thái tử, nhưng đại để đều là Hoàng thượng tự mình chọn rồi ban cho thông qua Hoàng hậu, Hoàng hậu thực ra vốn không thích trắc phi thứ phi bên dưới con dâu, chính vì vậy, trong cung Thái tử nữ nhân không ít. Tuy rằng Thái tử ôn nhu tôn trọng nàng, ngày thường dù có thai cũng nghỉ ở phòng của nàng, nhưng nha đầu hầu hạ thư phòng kia Thái tử phi đều biết rõ.

Trong lòng tuy có khổ sở, nhưng trên đời này có thể có mấy Túc vương, mấy Thành vương đây? Có thể ngồi trên bảo tọa Thái tử phi, nàng cũng có lòng dạ riêng, cũng không phải người chỉ biết nịnh nọt tình trường, bèn thăm gấu đi mát mát, lại cúi đầu cười nói với A Nguyên: “Lời này của muội cũng đừng nói với người khác nhé, bằng không lại thêm một cái mũi ghen ghét đó kỳ nữa, về sau làm sao bây giờ?”

A Nguyên lại không để trong lòng: “Hoàng tử mẫu, Hoàng bá nương, Hoàng tẩu đều thương muội, muội còn sợ gì nữa? Nguyên ý một đôi một đôi với muội, muội tự nhiên sẽ thật lòng đáp lại, còn nếu phụ muội...” Nàng chỉ cần mạng người nọ là được.

“Còn nói nữa!” Thái tử phi gõ nàng một cái, rồi lại nghĩ nghĩ cười nói: “Nhưng mà, nếu thai này là một bé gái, thì để nó đi theo muội, đừng học tam tông tứ đức cái gì cả.” Phàm có thể nói ra tam tông tứ đức thì đều là để yêu cầu người khác, khuê nữ nhà mình tuyệt đối không thể thiết thời như thế được.

Thấy tinh thần nàng tốt hơn, A Nguyên cũng can tâm, bằng không như trước cảm thấy Thái tử phi uể oải, A Nguyên liền biết cung Thái tử không yên ổn, chỉ nàng trước nay cũng không dám vượt rào quản chuyện của Thái tử, lúc này cũng không thể hỏi, chỉ giả ngây thơ, kể chút chuyện thú vị bên ngoài, nói nói liền nói đến suối nước nóng ở thôn trang, liều mạng tả nước thoải mái đến bậc nào, thấy Thái tử phi cũng lộ vẻ hứng thú, thì bám vào nàng cười nói: “Đến lúc đó bảo Thái tử đưa Hoàng tẩu đi du ngoạn, ầm áp lắm, lúc ra da thịt đều tỉnh té, đặc biệt cực.”

nói xong còn giống như định xuất khẩu thành thơ, chỉ cả cả đầu toàn nước không nghĩ được gì, thực sự nghẹn quá sức, để Thái tử phi thấy làm nàng vô cùng mừng rỡ.

“Thôi thôi, muội lại quanh quẩn bên cạnh ta chỉ sợ ta sẽ cười đến hồng mắt.” Thái tử phi biết tâm ý của Thái tử, hẳn là muốn A Nguyên đáng yêu đến làm mình vui vẻ đây mà, chỉ là A Nguyên thật sự rất lâu linh, nàng không dám để lại, bèn cho người bưng lên rất nhiều trang sức tinh xảo, lấy ra một cây trâm hình con bướm nho nhỏ cài lên đầu A Nguyên, rồi cười nói: “Cũng khéo bên ngoài tặng chút trang sức, ta thấy hơi nhò không cài được, nhưng thật ra lại hợp với muội.” nói xong lại lấy gương tới cho A Nguyên xem, thấy A Nguyên vô cùng xinh, liền lắc đầu thờ dài: “Bát muội muốn vợ lão Tam gặp phiền toái cũng vì cái này.”

Thuận vương phi tặng mỗi người một cái gương, không thêm không bớt, lại thực sự chọc giận Bát Công chúa. Nàng cho rằng tẩu tử này kinh thường nàng, bằng không vì sao không cho nàng lấy một cái, bởi vậy báo cho Từ Quý nhân, nên mới dẫn tới từng sự cố phía sau.

“Kẻ lòng tham không đáy luôn yêu cầu nhiều hơn chút.” Minh thật xinh đẹp nha, nhìn gương mặt mũi nhỏ mắt to kia, A Nguyên xinh xắn liền thấy Phụng Đồng vẻ mặt vui mừng tiến vào, đảo quanh người nàng. Thấy dáng vẻ của thằng bé Thái tử phi cũng thấy thú vị, chỉ che miệng cười nói: “Thằng nhóc này từ bé cũng chỉ thân với mỗi muội.” Rồi lại nhắc nhở con trai: “Hoàng cô cô là trường bối, con phải cung kính, không được sinh sự với Hoàng cô cô, biết chưa?”

“Con biết mà, con với cô cô là ai chứ.” Phụng Đăng vội vàng cười nói, thấy A Nguyên liếc nhìn hần thì tức khắc tỏ lòng trung thành mà nói: “Hoàng cô cô là tốt nhất, cô cô yên tâm, về sau con trưởng thành nhất định sẽ hiếu thuận người!” nói xong cũng cảm thấy lời này rất có trình độ, đặc ý vênh mặt, chờ cô cô khen ngợi.

A Nguyên...

Cái cảm giác an hưởng tuổi già này là như thế nào?!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86

Mai có việc bận nên có chương mới trước 1 ngày nhé!

Lời này cực kỳ không hợp khẩu vị A Nguyên.

Lắm nhảm lại vẫn cứ thấy không chỗ nào đó, A Nguyên đen mặt mà nhìn cháu trai xui xẻo này, chỉ cảm thấy thẳng thắn này nên treo lên mà đánh, không có một chút giáo ngộ nào từ sự hào hùng của nàng, thấy Thái tử phi đã quay mặt đi phụt cười, nàng bắt đắc đi liếc nhìn Hoàng tẩu một cái, rồi ngoắc ngón tay, sau khi thành công lừa được cháu trai xui xẻo này lại gần thì hành hung bạo lực một trận, xong xuôi mới cảm thấy sáng khoái, lúc này đây ăn đầu tiểu tử đang kêu oai oái kia xuống hừ lạnh nói: “Hiếu thuận với ta?!”

“Sao vậy ạ? Tâm lòng của con đều dành cho cô cô mà.” Phụng Đăng cực kỳ ủy khuất vì cảm thấy lòng tốt của mình không được báo đáp.

“Đừng buồn, cô cô thương con.” Thấy thẳng thắn này vẫn còn dỗi, A Nguyên liền thấp giọng khịu một tiếng, bắt lấy tay nhóc con này, thấy nó lại mặt mày hờn hờ thì nhò giọng nói: “Mấy ngày nay cô cô không tới cũng không phải vì không quan tâm đến con a, con đừng nghĩ nhiều.” Thường ngày Phụng Đăng rất tốt với nàng, A Nguyên không muốn nó cảm thấy mình không quan tâm đến nó. Chưa nói đến tình cảm đã cùng nhau lớn lên, chỉ nói tới tâm lòng của Phụng Đăng với nàng, nàng cũng không thể là người không tim không phổi được.

“Con biết, còn không phải vì Hoàng đệ không con nên cô cô mới không muốn tới sao?” So với Thái tử chịu tang con mà khổ sở, một đệ đệ khác mẹ chết đi, biểu tình của Phụng Đăng lạnh nhạt ngoài dự đoán của mọi người, đứa trẻ sinh sống trong cung nào có thể thiên chân vô tà*? Lúc này đây, dưới ánh mắt có chút kinh ngạc của A Nguyên, hần lạnh lùng nói: “Con thấy, đệ đệ sinh ra cũng là một tai họa, nếu không phải đã chết, con cũng...”

Thiên chân vô tà: Ngây thơ trời sinh không chút xấu xa nào.

“Trật tự!” A Nguyên duỗi tay bịt miệng không cho cháu trai không biết lựa lời này nói nữa, kéo hần đến chỗ không có người, nhìn chằm chằm Phụng Đăng đang cúi đầu không nói lời nào, cảm thấy củ cải nhỏ mấy ngày trước còn ngây thơ đáng yêu theo đuôi nàng đi khắp nơi nghịch ngợm, vậy mà đã khiến mình thấy thật xa lạ, chỉ lạnh lùng nói: “Lời này, từ miệng ai nói ra cũng được, trừ con ra!” Thấy Phụng Đăng đặt móng ngời bệt xuống mặt đất, nàng cũng vô cùng bất đắc dĩ, bèn ngồi xuống bên cạnh hần, nói: “Con là Hoàng trưởng tôn, chỉ cần không đi sai bước thì cũng không sao cả, huống chi dù trong lòng có gì, trên mặt cũng nên huynh hữu đệ cung mới phải.”

Chẳng sợ sau lưng đánh nhau đến đầu trôi máu chảy, nhưng trước mặt Thái tử cũng nên là huynh đệ tốt.

“Phụ thân sủng ái đệ đệ, con không thoải mái.” Phụng Đăng tiến đến trước mặt A Nguyên, biết cô cô từ trước đến nay luôn quan tâm đến mình nhất, đến đệ đệ cùng một mẹ của hần cũng không nghiêm túc như vậy, lúc này liền nhỏ giọng nói: “Người luôn bảo con phải khiêm nhường đệ đệ, về sau, có khi còn muốn con nhường lớn hơn nữa?”

“Chỉ là biểu diễn chút thôi, lợi ích thực tế không cho đâu.” A Nguyên biết rõ là Thái tử vì sao thích trẻ con, ai không thích em bé mập mạp mềm mại chứ, lúc này đây liền khuyên giải: “Phụ thân con hiểu rõ là trẻ con dùng đệ đệ sủng ái, còn người vai gánh môn hộ, có thể phò thác trọng trách, thì vẫn chỉ là con trai trưởng như con thôi!” Nhấn mạnh vào ‘con trai trưởng’ liền thấy mắt Phụng Đăng rực sáng lên, A Nguyên liền nghiêm túc nói tiếp: “Con đọc sách nhiều hơn ta, hần nên biết, năm xưa, phi tần của Hán Cảnh đế vây quanh nịnh nọt Lật Cơ, Lật Cơ không chịu, vì vậy Ngôi vị Hoàng đế vốn đã nắm trong tay lại bay vào tay Võ Đế!”

Cái này quả thực là bài học lớn nhất.

Trăm ngàn năm qua đã nói cho ta biết hậu cung và các hoàng tử, khi ở trước mặt Hoàng đế, đều phải diễn! Chẳng sợ chờ đến khi lão Hoàng đế chết rồi mới xử lý huynh đệ gây chương mất là đã muộn đâu.

Mặt Phụng Đăng cũng nghiêm túc hần lên, nhìn đáng vẻ A Nguyên, hồi lâu sau cảm thấy lòng thật ảm áp, bèn thấp giọng nói: “Con hiểu rồi.” Dừng một chút rồi lại nhò giọng: “Những lời này con cũng không dám nói ra với mẫu thân, chỉ có thể tâm sự với cô cô.”

“Con còn nhỏ, huống chi Hoàng bá phụ đang tuổi hăng hái, nào phải thời điểm con nên nhọc lòng.” A Nguyên không cho rằng thẳng thắn này phải lo

lắng điều gì, để hấn suy nghĩ một hồi, sau, thấy hấn gật đầu thì bèn cười hi hi nói: “Bây giờ con chỉ cần là hoàng tôn thật tốt, hoàng huynh thật tốt, những thứ đó Hoàng bá phụ và Thái tử ca ca đều để ý.” Triều đại này nặng nhất là tôn ti đích thứ, chút lo lắng này của Phụng Đăng quả thực không phải thứ A Nguyên để vào mắt. Tỷ như Hoàng thượng vậy, này xưa nghe nói khi còn là Thái tử, Tiên đế tâm tâm niệm niệm muốn phế Người, suy nghĩ mười mấy năm, nghĩ đến khi chết cũng không phế được, đây chính là sức mạnh của đích thứ.

“Ồ bên ngoài, con chính là hoàng trưởng tôn đáng yêu nhất thiên lương nhất!” Mỗi tâm sự lớn trong lòng Phụng Đăng đã bay biến hết, lúc này đây cũng hoạt bát hẳn lên, khoe khoang bản thân một chút rồi ghé vào gần mặt A Nguyên, nghiêm túc nói: “Chỉ là, những thứ vừa nãy con nói, đều là sự thực.” Thấy A Nguyên nghi hoặc nhìn qua, hấn cầm lấy ngón tay A Nguyên, làm động tác ngoéo tay, nói nhẹ: “Ngoài mẫu thân ra, chỉ có cô cô một lòng vì ta, chờ tới khi con thực sự có ngày đó, con sẽ làm chocô cô trở thành Công chúa tôn quý nhất trên đời này.”

“hiện tại cô cô cũng rất tôn quý rồi mà.” A Nguyên lau mồ hôi một phen.

“Bây giờ cô cô vẫn không được tùy tâm sở dục*, chờ sau này, con không để bất cứ ai trên thế gian này có thể khiến cô cô khom lưng.” Phụng Đăng cười hi hi nói: “Con cũng không thể.”

Tùy tâm sở dục: cứ theo ý mình mà làm.

“không tồi nha, lời ngon tiếng ngọt, nhóc con con rất có tiền đồ nha.” Phụng Đăng mới bao lớn, lời của con trẻ A Nguyên cũng không để trong lòng quá nhiều, nhưng chỉ sợ Phụng Đăng cảm thấy mình coi khinh nó, liền lại cười nói: “Thế thì, cô cô sẽ chờ ngày này, nha!”

“Được ạ!” Phụng Đăng cười đáp, lúc này mới bò dậy, lại kéo A Nguyên lên, miệng nói: “cô cô tới thật đúng lúc, phòng bếp vừa nghiên cứu ra một món điểm tâm mới, mùi vị đặc biệt ngon.” Thấy A Nguyên vẻ mặt vận vẹo, Phụng Đăng lại biến thành nhóc con vội vàng nói: “không khiến Người béo lên chút nào đâu, con nhớ mà.”

“Đừng nói lời vô nghĩa nữa! Con đã tặng các đệ đệ chưa?” A Nguyên tét thẳng nhóc này ngay lập tức, rồi mới chậm rãi nói: “Đệ đệ thì chỉ cần chăm sóc tốt, nếu con có năng lực làm chúng thân phục, thì chúng sẽ là cánh tay tốt của con, bằng không, con cũng nên giấu lại bản thân đã làm cái gì sai mà bọn đệ đệ lại nổi tâm phản nghịch.” Thấy Phụng Đăng vâng dạ rồi cam đoan sẽ thân cận với các đệ đệ, nàng mới gật đầu, trong lòng thầm cảm thấy hoàng tử hoàng tôn hoàng gia thật là mệt, chẳng trách từ trước đã có câu “Nuôi tiếc lớn nhất là sinh ra trong nhà đế vương”, cuộc sống này quá ư là khổ bức a.

Là Công chúa vẫn tốt nhất, không phải kiêng kỵ ai, chỉ cần không tự tìm đường chết như những chuyện đã đúc kết từ trước, thì vinh hoa phú quý cả đời không trốn thoát được.

A Nguyên cảm thấy đời này đầu thai thật sướng, liền rất đắc chí.

Phụng Đăng nhìn trộm về mặt sung sướng của A Nguyên, vội vàng xum xoe hỏi: “cô cô nghĩ gì mà vui vẻ thế?”

“Cái này là bí mật nhỏ của cô cô, không thể nói cho con.” A Nguyên nói xong liền ưỡn ngực hóp bụng mà chỉ huy: “đi! Nếu con đã nói là ăn mà không béo thì còn không mau dẫn đường? Chúng ta đại khai sát giới!”

Phụng Đăng cảm thấy câu này không phải là đùa như vậy, nhưng lời của cô cô trước nay đều đúng, hoàng trưởng tôn vẫn đang sùng bái lúc này đây về mặt sung sướng mà dẫn đường đi trước, đi vài bước, liền thấy phía trước có vài nữ nhân đang đi tới, A Nguyên tinh mắt, tức khắc liền thấy có A Tuệ trong đó, cô nương này đã đính hôn cho A Hoài đệ đệ A Dung, về sau cũng có duyên với A Nguyên, thấy nàng, A Nguyên liền lộ ra nụ cười vui mừng, cất tiếng gọi: “Phải A Tuệ không?!”

A Tuệ đang đi sau một phụ nhân xinh đẹp, nghe thấy tiếng A nguyên gọi, lòng cũng vui mừng lên.

Nhờ phúc A Nguyên, sau khi nàng vừa đính hôn liền đi chùa một chuyến, “thật khéo” phu nhân Thành Dương bá bảo A Hoài đi theo làm hộ vệ cũng dâng hương, lại “vừa khéo” gặp nhau. Thế nàng mới biết được, phu nhân Thành Dương bá là một người dễ thân thiện lành dịu dàng, còn A Hoài... A Tuệ đỏ mặt.

Trước đây mẫu thân đã nói A Hoài nhất định có thể làm nàng thích, ngày đó gặp, chỉ cảm thấy đó là một thanh niên cao lớn cường tráng, tựa hồ có thể ôm cả người mình vào trong ngực, làm A Tuệ vừa nhìn thoáng qua liền mặt đỏ tím đập, lòng thầm sinh ra cảm giác an tâm.

Nam tử tay trái gà không chặt, không thể bảo vệ vợ con thực sự không phải đối tượng A Tuệ thích.

Nhớ tới phu nhân Thành Dương bá cười tủm tỉm nhận túi tiền của mình, quay người lại liền treo bên hông thiếu niên cũng đỏ mặt cười ngây ngô kia, A Tuệ liền thật lòng cảm kích A Nguyên đã cho nàng gặp gỡ một lần, cũng biết xưa nay A Nguyên thân cận với phu nhân Thành Dương bá, bởi vậy cũng sinh cảm giác thân thiết, chỉ nghiêng đầu nói với mẫu thân cũng đang nhìn qua, liền thấy ánh mắt mẫu thân sáng ngời lên, dẫn theo nàng tiến lại.

Thấy nhóm người muốn thỉnh an, A Nguyên chỉ cười nói: “Cũng không phải là trước mặt người ngoài, nào cần nhiều lễ như vậy?” Lời này cũng thực thân cận, không có ý là người ngoài với nhau, mẫu thân A Tuệ, phu thân thế tử Trung Tĩnh hầu hai mắt sáng ngời, hiển nhiên thực hưởng thụ thiện ý của A Nguyên, cũng thân thiết cười nói: “Điện hạ là tới trò chuyện với Thái tử phi ạ?” Thái tử phi là nữ nhi nhỏ nhất của Trung Tĩnh hầu, kém tuổi hơn rất nhiều so với phu nhân thế tử Trung Tĩnh hầu, khi phu nhân thế tử gả vào, mẹ chồng không quá một năm thì mất, Trung Tĩnh hầu không đi bước nữa, bởi vậy Thái tử phi cũng xem như được phu nhân thế tử nuôi lớn, thập phần thân thiết.

“Hoàng tẩu có thai, ta chỉ sợ làm tẩu ấy mệt, bởi vậy ra ngoài đi dạo.” A Nguyên cười, thấy A Tuệ mặt mày có chút vui mừng, liền cũng rộng rãi cười nói với phu nhân thế tử: “Phu nhân mau vào đi thôi, chốc nữa ta lại nói chút chuyện với A Tuệ.”

“Vậy thì chúng ta đi thỉnh an Thái tử phi trước.” Phu nhân thể tử thấy thứ nữ đằng sau nóng lòng muốn đi nói chuyện, thầm cười lạnh trong lòng, trên mặt lại không biểu lộ gì, chỉ cáo lui với A Nguyên và Phụng Hằng liền đi một mạch. Thấy bà đi rồi, A Nguyên lúc này mới thu hồi tầm mắt, lại thấy Phụng Hằng nhìn bóng dáng A Tuệ, rồi có chút lạnh lùng nói với nàng: “Cô cô nhìn xem, đây là chỗ khác biệt giữa cùng mẹ, khác mẹ. Mẹ ta đối xử với thứ nữ kia thế nào? Đều cùng chăm nom nuôi lớn, bây giờ, loại này cũng trông ngóng chuyện tốt của A Tuệ đấy.”

“Sao thế?” A Nguyên giật mình, cười nói: “Muốn gả vào Trạng gia? một thứ xuất còn muốn được chuyện tiện lợi như vậy?”

“Nàng ta muốn đi theo A Tuệ làm hồi môn.” Hoàng trưởng tôn đen mặt chầm rãi nói.

“Hồi môn?”

“Hồi môn!” Đối diện với vẻ mặt không thể tin được của A Nguyên, Phụng Hằng nghiêm túc gặt đặt đầu, thấy cô cô nhà mình khoe miệng run rẩy, hần khụ một tiếng, cùng nhìn trời với cô cô, lẩm bẩm “Đầu óc...”

“Lớn lên kiểu gì vậy?” A Nguyên lặng lẽ tiếp lời.

Thời đại nào rồi, còn định làm “tỷ muội” kiểu này, đầu óc này không phải bị úng nước đó chứ? Nhớ tới vẻ mặt phu nhân thể tử xác thật khó chịu, A Nguyên liền thờ dãi nói: “Mẹ của con, nuôi dưỡng không tồi nha.” Thứ nữ nhà nào mà dám muốn là của hồi môn của khuê nữ mình, A Nguyên ngoài giết chết ả ra thì không còn gì khác! Tự nhiên mà làm tiểu tam như vậy sao?! Mà tiểu tam còn là tỷ muội với mình, còn biết xấu hổ hay không đây? Nghĩ đến đây, A Nguyên liền bật cười, lắc lắc đầu nói: “thật là một cơn rưng thích động não.” Nàng cũng nhìn ra là hết thấy thứ nữ tương đối được sủng ái đều cảm thấy bản thân không kém gì đích nữ, hôn sự này vì sao không thể được như đích nữ chứ.

“Rất có tiền đồ, cũng không biết có thể sống đến lúc ấy hay không.” A Nguyên bình luận một câu về cô nương tự mình tìm đường chết này.

Liên hôn với phủ Thành Dương bá, càng nhiều nàng dâu càng tốt chắc?

“Cửu cửu đốc sức làm việc ở bên ngoài, nào biết mấy chuyện này.” Phụng Hằng cười hi hi nói: “Còn cảm thấy nha đầu kia là một muội muội thương người, nguyên ý ‘phân ưu’ với A Tuệ.” Thấy A Nguyên ngẩng đầu nhìn trời, hần tiếp tục ra sức khoe thành tích của bản thân, lại cười nói: “Con thấy là mẹ thăm oán hận rồi, với lại cũng cảm thấy tâm tư nha đầu kia không tồi, bởi vậy truyền tin một chút, hy vọng sau này nàng ta không cần cảm tạ con.” hần rung đùi đắc ý mà cảm khái: “Bỏn trường tồn đúng là giỏi làm chuyện tốt không cần lưu danh.”

“Trung Tĩnh hầu?” Tư duy của A Nguyên tức khắc đồng bộ cùng với cháu trai, hai nhóc con ghé đầu vào nhau, dưới ánh mặt trời cùng phát ra tiếng cười xấu xa rộn cả gai ốc.

“Làm không tồi! cô cô xem trọng con đó nha!” Phụng Hằng cũng thật hự nha, thọc chuyện đến trước mặt Trung Tĩnh hầu, tuy rằng A Nguyên chưa từng gặp lão nhân kia, có điều nghe danh là cáo già xảo quyệt, còn có thể không hiểu rõ nội tình sao? không chừng vừa biết đã thâm tính toán xử lý cháu gái thứ xuất không an phận này thế nào rồi. Cảm thấy Phụng Hằng đã làm rất tốt, A Nguyên ngưng một chút rồi cười tùm tùm nói: “Nếu đã như thế, hôm nay cô nương này cũng tới đây chỉ sợ là có duyên có khác.”

“Ông ngoại nhân ái, định cho nàng thêm một cơ hội.” Thái tử phi đã nhìn trúng một phu quân cho cô nương này, tuy rằng xuất thân nhà nghèo, nhưng tự lực cánh sinh, đỗ tiến sĩ, hiện tại đang làm việc trong cung Thái tử. Nếu cô nương này nguyện ý, Thái tử phi bỏ ra một cháu gái thứ xuất có thể đổi lại được một văn bồi tiền đồ không tồi. Nếu cô nương này không chịu... Nếu thật lòng muốn gả vào phủ Thành Dương bá, Thái tử phi không thiếu cách giúp nàng có một cuộc sống tốt.

“Xe ngựa bên ngoài đều đã chuẩn bị, chỉ cần nàng ta không đồng ý, mẫu thân liền đưa nàng ta vào am, về sau thanh đăng cổ phật, cũng là một hồi công đức.” Phụng Hằng nhin cười nói.

Là con vợ cả, Phụng Hằng trời sinh chán ghét đối với sự tồn tại của mấy thứ xuất vừa có dã tâm vừa không an phận này, lúc này đây liền đặc biệt tích cực.

“A di Đà Phật.” A Nguyên làm bộ làm tịch niệm Phật, còn có vài phần từ bi nói: “Bằng lòng giữ lại mạng cho nàng ta, Hoàng tử quả là tâm địa từ bi.” nói xong, mặt ỉu xiu, không hứng thú mà nói: “Tiền thì tiền, cũng có liên quan gì tới chúng ta đâu? Cũng không thân thiết gì với nàng ta. đi thôi, chúng ta đi ăn điểm tâm” Nàng lại khề uy hiếp: “không được dể Hoàng tử mẫu biết, bà lại phiền lòng vì ta! Nếu ta nghe thấy bên ngoài có một con gió thổi qua nói ta vụng, hahaha...” Nàng cười ý vị thâm trường trước dáng vẻ nịnh nọt của Phụng Hằng.

“Con biết rồi.” Hoàng trưởng tôn chân chó ngoan ngoan nói: “Còn có nước hoa quả nữa, chốc nữa cô cô uống cho đỡ khát.”

“À, mấy đệ đệ của con đâu rồi?” A Nguyên ngó dáo dác, gặp Phụng Hằng vài lần đều không dẫn theo đệ đệ đến, bèn vội vàng hỏi.

“Còn đọc sách, bọn nó không thông minh như con, học chậm không bằng con.” Trong ánh mắt oán hận của A Nguyên Phụng Hằng lại dấm lòng tự trọng của cô cô học kém, khoe khoang một chút tài học của mình, vẫn chưa hay biết mình đã thọc cái ống vào phổi cô cô, chỉ ăn cần vừa dẫn đường vừa nói: “Bây giờ vẫn chưa tan học, chờ đến khi tan học thì chúng ta chơi cùng nhau.” đi thẳng tới cung của mình, vì Phụng Hằng là Hoàng trưởng tôn, mà Thái tử lại không muốn hần học theo phụ nhân, bởi vậy ở riêng một cung. Cung này tuy không lớn, nhưng cái gì cũng có, A Nguyên đã tới nhiều, làm như không thấy cây cỏ núi giá bên ngoài, trực tiếp đi tới cung điện.

Vừa vào trong đó, quả nhiên A Nguyên liền ngửi được mùi hương ngọt ngào, A Nguyên ngửi ngửi liền biết này trong đó ít dầu ít đường, ước chừng chắc là dùng nguyên liệu khác, thấy điểm tâm này vẫn còn ấm, bèn không khỏi quay đầu, vỗ vỗ bờ vai của cháu trai đang chớp chớp mắt nhìn mình, nhẹ giọng nói, “Ta nhớ rõ tình cảm của con.” Thằng cháu này quan tâm đến nàng như vậy, coi như không uống nàng đã thương nó.

Phượng Đăng quả nhiên mặt mày hớn hở.

A Nguyên nhân nhả mà dùng điểm tâm, ợ một cái rồi lẩm bẩm: “Cuộc sống này trôi qua thật không tệ.”

đang nói thì nghe thấy bên ngoài có tiếng cười tuyền tới, phu nhân thế tử dẫn A Tuệ đến đây, đằng sau không có thứ nữ kia, trong lòng liền biết kết quả. không có hứng thú với việc nhà của người khác, nàng cũng không hỏi nhiều, chỉ mời phu nhân thế tử và A Tuệ cùng ngồi xuống rồi mới cười nói: “Tinh thần của Hoàng tẩu tốt, phu nhân yên tâm chưa?”

Phu nhân thế tử quả nhiên vui mừng, gật đầu liên tục nói: Nhiều năm không có động tĩnh, hiện giờ, cũng là niềm vui ngoài ý muốn.” AI mà không thích có nhiều con cái chứ? Thái tử cũng không phải là nuôi không nổi, con cái của vợ cả càng nhiều, vị trí Thái tử phi mới càng vững chắc. Chỉ là phu nhân thế tử thấy Phượng Đăng hay đi theo A Nguyên, nhìn ra là cục kỳ thân thiết với cô cô này, trong lòng cũng có chút tiếc hận vì thắng bé không quá thân với phủ Trung Tĩnh hầu, nói cho cùng nhìn vào sự quan tâm của A Nguyên, nên cảm kích mà nói: “Tuy là lời cũ nhắc lại, nhưng sự trợ giúp của điện hạ đối với A Tuệ thực làm lòng ta cảm kích.”

Sau khi vợ chồng son gặp mặt, tình cảm liền chậm rãi tăng lên.

Nghĩ đến Thành Dương Bá phu nhân vô tình cố ý mà nói rằng trong phòng A Hoà không có ai, về sau cũng sẽ không có, phu nhân thế tử cảm thấy sung sướng đến muốn cười ra tiếng, tâm nói chửi trách ai cũng đều muốn gả vào phủ Thành Dương bá, gia phong không nọp thiệp này, sao không được người ta thích chứ?

“Ta và A Tuệ mới quen đã thân, tự nhiên thân thiết, nguyện ý tính toán một chút vì nàng.” A Nguyên biết tính tình A Tuệ không tồi, lúc này chỉ cười nói: “Cũng vì nàng và đi hợp ý nhau, bằng không đi cũng sẽ không quý A Tuệ như vậy.”

Lời này đã chạm tới tâm khảm phu nhân thế tử, trong mắt cha mẹ, khuê nữ nhà mình luôn đáng yêu nhất, lúc này vô cùng vui mừng, liền tục gật đầu nói: “Cũng vì Bá phu nhân thật từ ái ôn nhu nên A Tuệ mới sinh lòng ái mộ.”

Có thể cảm thấy khoái hoạt, vậy cũng tốt. A Nguyên vừa lòng gật đầu, thấy dáng vẻ này là không có gì kiêng kỵ, phu nhân Thành Dương Bá, lúc này mới gật đầu cười nói, “Về sau chúng ta cũng ở một chỗ, đây không phải là rất tốt sao?” Chúng ta về sau tổng ở một chỗ, này không phải thực hảo?” Nàng lại cho người rót nước trà, uống cùng phu nhân thế tử. Mặt mày phu nhân thế tử có chút trầm tư, A nguyên làm như không thấy, nhỏ giọng nói chuyện với A Tuệ, lại không biết trong lòng phu nhân thế tử nổi lên chút tâm tư với nàng.

Con trai thứ tư ruột thịt của nàng lớn hơn A Nguyên năm tuổi, tới giờ vẫn chưa đính hôn. Tuy rằng bên ngoài đồn đại Vinh Thọ Công chúa ngang ngược, nhưng mắt nhìn cũng thấy không phải như vậy, hẳn là có tiểu nhân ác ý hãm hại thôi. Công chúa được sủng ái như vậy, còn có Thái tử, Hoàng trưởng tôn yêu quý, quả thực là ngàn dặm mới tìm được một. Trong lòng phu nhân thế tử khúc mắc chuyện đính hôn, chỉ là bởi phận không hợp, bèn đề xuất với Thái tử phi, lại bị Thái tử phi không chút do dự cự tuyệt. Vì Thái tử phi nói không được, phu nhân thế tử xưa nay tin tưởng cô em chồng này, bởi vậy cũng chỉ có thể tiếc hận hai tiếng, thậm chí nói một tiếng vô duyên.

A Nguyên bị ánh mắt nhìn chằm chằm của phu nhân thế tử làm sồn gai ốc, nhin cảm giác mắt tự nhiên vào lòng mà vừ như không biết. Phượng Đăng nhìn lung tung, không biết đang suy nghĩ cái gì, rồi che miệng núp sau lưng A Nguyên, đang lúc phu nhân thế tử và A Tuệ cùng trò chuyện, các hoàng tôn tan học. Phu nhân thế tử liền thấy, từ trong cung Phượng Đăng bỗng nhiên ủa ra không biết bao nhiêu củ cải, làm bà đầu văng mắt hoa ca lên. Đàn khi nhảy nhót lung tung cho đã rồi lao thẳng tới đây, một đám vây quanh A Nguyên hét lớn: “cô cô! cô cô!”

“Quy củ đi! Xếp hàng!” Làm cháu trai thân cận nhất với cô cô, hoàng trưởng tôn điện hạ lấy uy nghiêm của mình ra, chỉ là không có tác dụng, cả đám khi con không để ý tới hân, thành đàn lao về phía Công chúa điện hạ xinh đẹp mặt đã trắng bệch ra.

“Má ơi!” Suýt nữa bị đám loi chơi này đè bẹp dí, A Nguyên gian nan bò ra, thò ra cả người cả đầu, mắng: “Cố ý đúng không?! Muốn cô cô tức giận đúng không?!” Nàng nhẹ nhàng uy hiếp: “Còn dám làm như vậy, sau này cô cô sẽ không đưa các con đi chơi nữa đâu, biết chưa?!” Thấy bọn khi con vô tội mà nhìn mình, cảm thấy bản thân lúc này đây chính là Công chúa điện hạ uy vũ, lấy ra khí thế quát: “Biết chưa?!”

Phu nhân thế tử trải đời chưa từng thấy qua chuyện này bao giờ ngồi trên ghế há to miệng nói không ra lời.

một đám hoàng tôn ủ rũ hóc ủa tạ tội với cô cô.

Lúc này A nguyên mới vừa lòng, thấy Phượng Đăng ở phía sau đá những đệ đệ không nghe lời này, liền khoát tay nói: “Việc này về sau lại nói, đã đến đông đủ như này rồi...” thấy những đôi mắt lóe sáng lấp lánh, hoàng cô cô hào khí vung tay kêu lên: “Chúng ta đi thôi!” nói xong liền hùng hổ dẫn đầu nhóm cháu trai ở á trầm trồ khen ngợi đi ra cửa cung của Phượng Đăng. Ở đằng sau, phu nhân thế tử cũng đi ra cùng, lại thấy bụi mù cuốn cuộn, các hoàng tôn đang đáng sát khí, chỉ dậm chân ỏi: “Như này, như này phải làm thế nào?” Mắt nhìn cũng thấy là cung Thái tử sắp đại loạn rồi!

A Tuệ đồng cảm nhìn mẫu thân sắp té xỉu, che miệng cười một tiếng, rồi hơi có ý xấu hỏi: “Bây giờ, mẫu thân người còn muốn đệ đệ với Công chúa sao?”

Khóe mắt phu nhân thế tử co quắp kịch liệt.

Diễn tích Hán Cảnh đế và Lật Cơ đã nhắc tới trong lời A Nguyên nói ở trên:Lật Cơ (Lịch Cơ) vì tính cách thẳng thắn nên được Hán Cảnh đế vô cùng sủng ái, lập con trai là Lưu Vinh là Thái tử, song lại không lập Lật Cơ làm Hậu, chỉ là Phu nhân. Có con làm Thái tử, Lật Cơ càng ngang ngược hống hách, không coi ai ra gì, ghen ghét phi tần, do không ưa Quán Đào Trường Công chúa, chị gái Hán Cảnh đế, nên xảy ra mâu thuẫn giữa hai bên. Quán Đào Trường Công chúa lập mưu khiến các đại thần thúc giục Hán Cảnh đế lập Lật Cơ làm Hậu, dẫn tới Lật

Cơ ngã dài. Thái tử Lưu Vinh bị phế, Lật Cơ phần uất mà chết, Hán Cảnh đế lập Lưu Triệt, tức Hán Võ đế, làm Thái tử.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sùng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87

Trong hoa viên đã gà bay chó sủa.

một đám khi con vô pháp vô thiên phá từ đầu này qua đầu khác, vô cùng ác liệt. Ngay giữa vườn hoa cỏ bị tàn phá vô số, bùn đất hỗn độn, là tổ hợp của mấy con chim trĩ bị nhổ lông, tiên hạc bị đuổi đến phát điên, còn có đám tiểu tử nước mũi chảy thông lòng cười trên hươu sao nhưng cười ngựa làm bộ gioroi hó hét đủ kiểu. Nội giám chỉ nhắm mắt nhắm mũi theo đuôi phía sau đàn tổ tông này, mắt thấy trong thời gian ngắn ngửi hoa viên tinh xảo đẹp đẽ như tiên cảnh đã không ra dáng vẻ gì nữa cũng chỉ nghẹo ngẹo trong lòng, miệng kêu: “Điện hạ cẩn thận, chớ để bị ngã.”

Khi Phụng Đường đi theo Thái tử đi vào để dẫn nhóc con nhà mình về nhà, thì thấy, một con nhóc đang cao cao tại thượng đứng trên núi giả như quân lâm thiên hạ, hai tay chống nạnh làm thành một Ma vương, miệng hô: “Ta là ai?!”

“cô cô!” Trong đám khi con cũng chưa có đứa nào dám leo lên núi giả cao đến vậy, nên tức khác bị cô cô dừng cảm thuyệt phục.

“không nghe thấy! Ta là ai nào?!” Nhóc con lại tiếp tục diễn.

“cô cô đáng yêu nhất cường đại nhất trên trời dưới biển!” Phụng Đường liền nhảy cẫng lên, chỉ thiếu câu “Tiên phúc vĩnh hưởng, thọ cùng trời đất.”

Thái tử đứng cạnh Phụng Đường đang xanh mét cả mặt, cười đến run rẩy cả người, đưa tay lau nước mắt rồi vỗ vỗ vai đệ đệ thỏn thức nói: “Dù đáng yêu, cường đại thế nào đi nữa thì cứ bảo A Nguyên xuống trước đã, nhờ ngã thì sao bây giờ?”

“Nghịch ngợm, đúng là nghịch ngợm!” Phụng Đường dậm chân nhưng không dám cao giọng, chỉ sợ mình làm muối muối giật mình, lúc này lòng ngàn ngạt lửa giận, quay đầu lại hung tợn mà nói: “Đợi đến khi nó xuống để xem đệ có đánh cho một trận không!”

“Xuống đã rồi nói sau.” Lời tàn nhẫn đã có ai chưa từng nói chứ? Phụng Đường nói không không biết bao lần, nhưng chưa từng chạm vào A Nguyên đến một lần, chỉ là dù Thái tử cười lại vẫn sợ A Nguyên bị thương, bèn tự mình tiến lại, vờn tay nhẹ nhàng nói: “Thái tử ca ca ở dưới này đón muối, đừng sợ.” Quả nhiên thấy A Nguyên nở nụ cười tín nhiệm, không chút do dự nhảy xuống, Thái tử đón được bé con mềm như bông này, thấy nàng rúc trong lồng ngực mình cười khanh khách, thì tâm trạng cực kỳ tốt, cười hỏi: “Tin tưởng ta như vậy sao?”

“Thái tử ca ca sẽ luôn bảo vệ muối!” A Nguyên ngửa đầu kêu lên, thuận tiện ôm Thái tử cạp cạp, lặng lẽ bôi mặt bẩn vào xiêm y sạch sẽ của Thái tử. Phụng Đường đứng sau nhìn thấy tựa hồ như muốn ngắt xiu đi luôn, chỉ lạnh lùng nói: “Còn không đến đây!”

A Nguyên ngó qua, chớp chớp mắt với Nhị ca nhà mình, lè lưỡi, rồi lại rúc vào lòng Thái tử kêu lên: “Sợ lắm!”

“Được rồi được rồi, chuyện con con so đo với muối muối làm gì?” Tâm trạng Thái tử không tồi, lúc này đây làm người hòa giải, thấy gương mặt tuần mỷ của phụng Đường xanh mét một mảng, liền rất có kinh nghiệm mà nói: “Nhìn xem, đây là chưa có con nên vậy, đến khi đệ có con rồi thì sẽ biết trẻ con đều là đáng về như vậy, đệ cũng quen thôi.” Trong cung của hắn, một đám nhóc con này ngày nào cũng làm loạn, nếu không phải tổ chức tâm lý không tồi, hẳn đã sớm thất cổ, thấy Phụng Đường cắn răng “Vâng”, lúc này mới cẩn thận ôm A Nguyên chuyển sang tay Phụng Đường, thấy A Nguyên lưu luyến nhìn mình, hai tay khua loạn xạ, trong lòng khoan khoái nhưng vẫn thấp giọng giáo huấn: “Mới vừa rồi thật nguy hiểm, cũng không trách Nhị ca muối tức giận được.”

“Dưới chân muối chắc chắn lắm.” A Nguyên lén lút ghé vào tai Thái tử, nhỏ giọng: “Muội nhìn rồi, chỗ dưới kia là bùn đất mới xới, mềm lắm, rơi xuống cũng không làm sao đâu.”

Thái tử sừng sốt, lúc sau nhìn A Nguyên thông minh cổ quái, bất đắc dĩ mà cười nói: “Chả trách muối thành đầu đàn của chúng nó.”

“Đề Thái tử ca ca và Hoàng tẩu thư giãn một chút chính là công lao của muối.” Bản chất của nhóc con này là thuận cộc mà leo, thấy Thái tử vui mừng, nàng liền chẳng biết xấu hổ nói: “Muội là cô cô đưa các cháu đi chơi, Thái tử ca ca thưởng muối thế nào?” Xòe tay là muốn có đồ, Thái tử đã sớm biết tính cách muối muối, bèn chỉ phất phất tay, cho người đưa lên một mâm đồ vật như tuyết trắng, cười nói: “Miễn Điện đưa tới ngà voi, rất đẹp, cho muối làm đồ trang sức, tích góp của hồi môn.”

“Của hồi môn đã sớm tích góp rồi.” A Nguyên cũng không khách khí, nhận một mâm đầy ngà voi này, nghĩ nghĩ chuẩn bị làm mấy đồ vật thú vị gì rồi mới để Phụng Đường đưa về nhà.

Ngồi trong xe, thấy Phụng Đường đen mặt nhìn mình, A Nguyên vội vàng cười làm lành nói: “Nhị ca, muối thực sự sai rồi.” lên nhìn thấy sắc mặt Phụng Đường vẫn vậy, nàng liền ngoan ngoan mà nói: “Cũng không dám trèo lên cao nữa!”

“Muội để người khác lo lắng như vậy, tốt lắm hả?” Phụng Đường lắc lắc đầu, chỉ dặn dò: “Quân tử bất lập nguy tường chi hạ! Muội như

vậy không phải là rảnh rỗi đi kiếm việc để làm à?” Thấy A Nguyên quả thực lắng nghe, rốt cuộc không đành lòng trách móc nặng nề, nhẹ giọng nói: “Chẳng lẽ Nhị ca có thể đánh muỗi được sao?” Thấy A Nguyên trốn ở một bên, người co tròn lại, nhìn như đang tự kiểm điểm, lòng Phụng Đường mềm nhũn, nghĩ nghĩ thực ra muỗi muỗi cũng là đứa trẻ ngoan ngoãn hiểu chuyện, liền nhẹ nhàng nói: “Thôi, không nói muỗi nữa, để Nhị ca nhìn xem muỗi có bị ngã bị thương ở đâu không nào.”

Quần tử bất lập nguy tường chi hạ: 1 người đàn ông chân chính sẽ không đứng dưới 1 bức tường sụp đổ. Nghĩa bóng: Bắt nguồn từ câu nói của Không Tử, quần tử khi phát hiện có nguy hiểm, bản thân gặp nguy hiểm sẽ kịp thời rời khỏi nơi đó.

Khi Thái tử bảo A Nguyên nhảy xuống, tìm Phụng Đường như muốn nhảy cả ra ngoài.

“không sao cả mà.” A Nguyên làm bộ làm tịch, ngẩng đầu lên thấy quả nhiên Nhị ca đã hòa hoãn, lại rúc trở về, bám vào huynh trưởng, rồi hỏi nhỏ: “Nhị ca có tâm sự sao?”

“không phải việc gì lớn.” Phụng Đường đã bẩm báo lên Hoàng thượng, khoảng thời gian này vẫn luôn truy tra việc anh vương, lão nhân kia vẫn làm bộ một vương thúc ngoan ngoãn tránh ở đất phong không chịu ra, nhưng ít nhiều phong ba trong kinh hấn đều có lão len lén hạ độc thủ phía sau, Phụng Đường trẻ tuổi tính tình nóng nảy, chỉ nói xử lý lão già này là xong chuyện. Rốt cuộc Hoàng thượng suy xét kỹ càng hơn, chỉ sợ tôn thất biến động, bởi vậy vẫn luôn tìm kiếm chứng cứ, có điều mấy việc này...hắn không muốn làm đảo lộn cuộc sống vui vẻ của muỗi muỗi nên từ tốn nói: “Muỗi chỉ cần nhớ rõ, là ngoài Hoàng bá phụ và Phụ vương ra, bên trong tôn thất không phải ai cũng là trưởng bối của chúng ta để mà có thể thân cận được.”

hắn chỉ sợ tuổi A Nguyên còn nhỏ, bị người ta lừa.

“Còn cần Nhị ca nói sao, kẻ ngốc cũng biết.” A Nguyên thấy mặt Nhị ca lại đen, vội vàng xin tha thứ, lúc sau lại có chút căm giận mà nói: “không biết sao Nhị tâu lại thích Nhị ca?! Keo kiệt như vậy thì sống chung thế nào?!”

“Để ta nói cho muỗi phải sống chung như thế nào!” Phụng Đường tức chết mất thôi, bèn kéo nha đầu chết tiệt này lại, lật người lại định tét mông, nhóc con này không có một chút tiền đồ nào, tức khắc kêu cha gọi mẹ, gào lên oai oái, ai không biết còn tưởng rằng trong xe đã xảy ra thảm án gì. Phụng Đường thấy nhóc này chỉ có sấm không có mưa thì có ý định dạy dỗ nàng, nhưng tay giờ lên cao vẫn không đành đánh xuống, lại nghe thấy nhóc con này còn khóc rống: “không dám nữa, không dám nữa rồi!” Giống như một con rùa không lật người lại được vậy, làm khóe miệng Phụng Đường không khỏi nhếch lên.

A Nguyên khóc một hồi lâu, nhìn trộm thấy Nhị ca đang cười, lúc này mới thở phào một hơi, bỏ dây cườm nịnh nọt, đợi đến khi huynh trưởng vui vẻ, đưa đến cửa nhà, bèn tức khắc nhảy xuống xe kêu lên: “Nhị ca đánh người! nói xong liền không màng chân ngắn chạy thẳng vào trong. Trong chốc lát Phụng Đường đã thấy Phụng Ngọc Phụng Khuyết thiếu nữ kia xông tới kêu “Hộ giá!”, nhắm mắt lại, nén lửa giận trong lòng, lúc này mới vào nhà, liền thấy A Nguyên đang ôm đầu khóc rống lên với Túc vương phi, Túc vương và Phụng Khanh ngồi bên cười đến đau ruột, đến vợ mình cũng che miệng cười trộm, cảm thấy phủ này thực không cho ai đường sống, cắn răng hỏi: “Rất thú vị hả?”

Túc vương phi và nhóc con ôm lấy nhau tỏ vẻ hoảng sợ, sinh động như thật.

Phụng Đường tức chết lại vẫn nhẫn nhịn, chỉ cúi người nhỏ giọng nói bên tai vợ một câu: “Đợi đến khi về phòng sẽ xử lý nàng!” Thấy thái tử lộ vẻ sợ hãi, bèn cảm thấy mình có khí chất làm chồng, lúc này đây mới vừa lòng, ngồi xuống vị trí của mình gõ tay lên mặt bàn.

Túc vương phi run lên, cúi đầu buông lỏng nhóc con ra.

Nhóc con cũng run lên, dịch dịch từng bước nhỏ tới trước mặt hắn, vừa ngẩng đầu liền xu nịnh nhìn Phụng Đường, rồi lại bận rộn bưng trà đổ nước, miệng không ngừng nói: “Hôm nay Nhị ca đi đón A Nguyên, thật là vất vả.”

“Vất vả.” Túc vương phi thấy bản thân thực vô tội, cũng lấy lòng theo.

Túc vương ngồi bên nhìn cảm thấy bất đắc dĩ cực kỳ. Ai mà tin được, vợ mình nuôi dưỡng mười mấy năm, cuối cùng không khác khuê nữ là bao chứ? Thấy A Nguyên vẫn còn nhiệt tình giả vờ đáng yêu, ông sờ sờ cằm, nghĩ rằng nhóc con ngốc nghếch này đưa cho mẫu thân vẫn thích hợp hơn, liền cười nói: “Ồ nhà cũng lâu rồi, mai ta đưa con hồi cung.” Thấy A Nguyên nghĩ nghĩ rồi ngoan ngoãn “Dạ”, ông cảm thấy không biết vì sao nha đầu này lại tự dưng ngoan như vậy, nhưng rốt cuộc vừa lòng, cũng không để trong lòng, chỉ ăn cơm cùng con cái rồi về phòng.

Vì sao A Nguyên đồng ý hồi cung?

Để nhìn xem hiện giờ Từ Quý nhân thế thâm thế nào.

Vị này từ khi A Nguyên vừa sinh ra liền bắt đầu chèn ép Túc vương phi, mưu toan lấy nàng làm đá kê chân để Bát Công chúa dẫm lên, mối thù này Công chúa điện hạ nhớ rất rõ, hiện giờ thấy kẻ thù nghèo túng, tuy không đến mức bỏ đá xuống giếng, có điều đi xem một chút vẫn được, với việc tiến cung cũng không thấy gì không vui lắm. Ngày hôm sau A Nguyên bị Túc vương ném vào trong cung, đầu tiên nàng đi tìm Thái hậu, hai bà cháu nhiều ngày không gặp đặc biệt thân mật, dính vào nhau không tách ra được, làm Ngũ Công chúa tới thỉnh an Thái hậu nhìn mà sồn gai ốc, nghĩ đến A Nguyên lòng dạ hẹp hòi liền không tỏ thái độ gì, nhịn xuống.

A Nguyên thành công dỗ Hoàng tổ mẫu, giờ mới sung sướng đi chơi, cùng Ngũ Công chúa ra ngoài, thấy khốe mắt đuôi lông mày của nàng cũng ẩn hiện nét dịu dàng, không khỏi cười hỏi: “Có chuyện gì tốt sao?”

“Biểu ca sắp thành thân, đây không phải chuyện tốt à?” Ngũ Công chúa liếc sang A Nguyên một cái, cười đáp.

“cô nương nhà ai mà xui xẻo thế?” Công chúa điện hạ chưa từng biết cái gì gọi là khẩu đức bèn không khách khí hỏi.

“Ồ!” Tốt xấu gì vẫn là biểu ca!

“Ý là cô nương nhà ai đòi trước tội ác chồng chất như vậy?” Đúng là đòi trước tạo nghiệt, đòi này mới đầu thai thảm thế.

Lần này dầu gì cũng uyển chuyển một ít, Ngũ Công chúa cũng bắt đầu đỡ, chỉ là cùng cảm nhận rằng cô nương kia thật đủ xui xẻo, liền thờ dài nói: “Là đại tiểu thư nhà Tĩnh Bắc hầu.”

“Hoàng tử có ý gì khác à?” Thấy vẻ mặt Ngũ Công chúa có chút phức tạp, A Nguyên liền tò mò hỏi.

“Thực sự nói ra rất dài dòng.” hiện giờ, Ngũ Công chúa cũng không biết là biểu ca Khánh Chấn của nàng xui xẻo hơn, hay là đại tiểu thư nhà Tĩnh Bắc hầu xui xẻo hơn, lúc này đây không nhận được mà thờ dài.

Người được mùi bát quái, tìm A Nguyên nhảy bùm bùm phấn khích, hai mắt tỏa sáng nói: “Đầu phải không có thời gian, nói mau.”

“cô nương kia... biết võ nghệ.” Ngũ Công chúa gian nan nói ra.

Kỳ thật, biết võ nghệ cũng không đủ để miêu tả vị đại tiểu thư nhà Tĩnh Bắc hầu trong truyền thuyết này. Thời điểm vị cô nương này sinh ra, Tĩnh Bắc hầu đang cùng Phu nhân ở biên quan vùng vậy giành sự sống, nữ nhi sinh ra từ trong chiến tranh từ bé đã biết gươm đao múa kiếm, chưa tới mười tuổi đã theo phụ thân ra chiến trường, hiện giờ còn đứng đầu một đội quân, có điều trong triều chưa có tiền lệ làm nữ tướng, cái danh này đặt lên đầu đệ đệ nàng, nhưng mà người chỉ huy ra trận giết địch, vẫn luôn là vị đại tiểu thư này.

Ngũ Công chúa nói tới đây, A Nguyên đã cực kỳ bội phục. Xưa nay nàng kính ngưỡng nữ nhân còn cường hãn hơn nam nhân như vậy, không khỏi bẽ tay nói: “Đáng tiếc không được gặp trước, bằng không nói thế nào ta cũng phải làm bằng hữu tốt với nàng ấy.”

Ngũ Công chúa ánh mắt phức tạp nhìn thoáng qua A Nguyên hoàn toàn không chút khinh thường nữ nhi cả người nhuộm máu giết người vô số đó, trong lòng cảm thấy bản thân không tiêu sái bằng nàng, liền thờ dài nói: “Mẫu thân cũng nói như thế.” Thấy A Nguyên tò mò, nàng liền bắt đầu kể: “Nhưng mà, nhà bình thường có ai dám lấy nàng? Gã không được, ở nhà thành gái lơ thì cũng không có ai tới cầu hôn, nhà Tĩnh Bắc hầu cũng gấp lắm, chỉ nàng tự mình không vội vàng gì, nói là nếu không gả được thì cả đời không lấy chồng cũng không sao.”

A Nguyên không nói nên lời, chỉ giữ một ngón tay cái, lúc sau liền chần chờ mà nói: “Biểu ca người nhỏ thế kia, một đầu ngón tay của người ta cũng không địch lại được ư?”

Ngũ Công chúa liếc xéo nàng một cái, rồi đứng lý hợp tình nói: “Biểu ca không có bản lĩnh, nên phải cưới một nàng dâu lợi hại chút, chỉ là ta đã gặp cô nương kia, không phải là người nhu hòa, rất cường ngạnh, từ đầu đến chân cứng cáp, liếc mắt nhìn qua một cái ta cũng thấy sợ hãi.” Lăn lộn trong quân, tự nhiên sẽ có khí chất sát phạt, làm sao nữ nhi chỉ có thể mềm mại chôn khuê phòng như Ngũ Công chúa chịu được chứ? Nghĩ đến nam nhân không khác thiếu nữ kia là bao, Ngũ Công chúa run rẩy, cười gượng nói: “Biểu ca có phúc.”

“đang yên làm hỏng một cô nương tốt.” A Nguyên lại cảm thấy Khánh Chấn mềm như bông đó thật sự không xứng với đại tiểu thư nhà Tĩnh Bắc hầu.

“Mẫu phi ngàn chọn vạn tuyển mới tìm được một người hợp ý, vô cùng vừa lòng, cũng đã thăm bóng gió với phu nhân Tĩnh Bắc hầu, vị phu nhân kia sầu lòng lắm rồi, biết được là cầu hôn cho thế tử phủ Định Quốc công thì tức khắc đồng ý vài phần.” Ngũ Công chúa tiếp tục buôn: “không phải là hôm kia biểu ca vừa sinh sự có sao? Mẹ là người lợi hại, không nói hai lời liền tiến cung thỉnh tội, mẫu phi tức giận biểu ca đã không tôn trọng mẫu phi, định bồi tội với Tĩnh Bắc hầu, hôn sự có được hay không để ngày khác hằng nói, chỉ cần đừng làm người ta cảm thấy chúng ta giễu cợt, thành kết thù gì đó.” Tuy phu nhân Định Quốc công đã lệnh phía dưới không được phong thanh về chuyện trong phủ Định Quốc công, song tất nhiên không thể giấu tiệt được bên ngoài, không bằng nói ra trước, ngược lại có vẻ như nhà mình vô tội hơn chút.

“Vậy mà phu nhân Tĩnh Bắc hầu cũng đồng ý?” A Nguyên thầm tiếc nuối thay cho cô nương kia.

“Quả thật nguyện ý, có điều phu nhân Tĩnh Bắc hầu cũng đã nói, sau khi cô nương ấy gả qua, trước khi con trai trưởng dòng chính được ba tuổi, biểu ca không thể có con cái thứ xuất.” Đây là tấm lòng người mẹ, trẻ con chết yếu rất nhiều, nhưng qua được ba tuổi thân thể cũng tính là trưởng thành rồi, đại để sẽ không có vấn đề gì, đây cũng là con đường tốt nhất, chỉ là Ngũ Công chúa thấy có gì đó không ổn, thấp giọng nói: “thật ra ta cảm thấy, hôn sự này dù có thành thì cũng là tính toán của các trưởng bối, vị đại tiểu thư kia nhìn rất có chính kiến, gặp biểu ca cũng không có phản ứng gì, giống như là...”

“không coi biểu ca người như cái bàn đồ ăn!” Người có chút năng lực đều chú ý mất loại nam nhân mềm như bông này đúng không?

“Ồ!” Ngũ Công chúa xì khói qua lỗ mũi, cảm thấy A Nguyên này mở miệng ra là đáng ghét, càng đáng giận hơn đó là quả thật A Nguyên đã nói ra suy nghĩ trong lòng nàng, lúc này đây liền thờ dài nói: “Mẫu phi cũng nhìn ra, buồn vô cùng, chỉ mong biểu ca không chịu thua kém một chút, lấy ra thủ đoạn ngày thường, ít nhất đừng để người ta coi như...” Lời sau có chút không hay, Ngũ Công chúa cũng không không lựa lời giống như A Nguyên, bèn nuốt câu sau xuống, day trán nói: “Có điều cô nương này quả thật có năng lực, nếu gả vào phủ Định Quốc công thật, sau này biểu ca chỉ cần ở phía sau, không phải bận lòng chuyện gì đáng trước cả.”

Đây là đã có kinh nghiệm. Định Quốc công hiện tại, cậu Ngũ Công chúa chính là một người ôn nhu, một mảnh lá cây rơi xuống cũng có thể thần kỳ trải qua xuân thu bi thương, may mắn phu nhân Định Quốc công một lòng vì cậu, bằng không Định Quốc công thành cái đáng về gì thì không ai đoán ra được.

“Hahahaha...” Nam nhân không nên thân, để nữ nhân đau khổ chống đỡ ở phía trước, đối với mặt hàng như vậy A Nguyên đã không còn lời nào để nói.

“Quả là một mối hôn sự tốt.” A Nguyên thở dài nói: “Đức phi nương nương thật sự vất vả nha.” Phải lật tung nữ nhi cả nước lên mới tìm ra được vị như vậy, A Nguyên cảm thấy Đức phi nương nương vì mấy người không nên thân nhà mẹ đẻ quả thực đã rất liều mạng.

“Nếu không phải năm xưa...” Ngũ Công chúa chần chờ, rồi nhỏ giọng: “Mẫu phi tội gì phải vào trong cung chịu tội chứ?” hiện giờ mẫu phi không khác gì quả phụ sống thủ tiết, cả ngày thanh tâm quả dục, làm Ngũ Công chúa nhìn cũng thấy khó chịu, chỉ là Đức phi nguyên ý làm đồ trang trí, Ngũ Công chúa cũng cảm thấy chẳng có gì cần thiết phải tranh sủng, bởi vậy cũng đành để vậy. Nhưng nhìn những nữ nhi linh hoạt bên ngoài, Ngũ Công chúa bèn thấp giọng nói: “Trong hậu cung ăn thịt người này không biết chứ bao nhiêu lệ mỹ nhân.”

Nay Hoàng thượng và Hoàng hậu càng thêm khăng khít, đồng nghĩa với việc toàn bộ hậu cung đều thất sủng, những nữ nhân này lại phải làm thế nào đây?

Cũng không phải là lòng chứa phần uất, Ngũ Công chúa chỉ là oán giận một câu thôi, A Nguyên chỉ coi như gió lớn quá không nghe thấy, chốc lát sau Ngũ Công chúa lại hòa hoãn, kéo tay A Nguyên cười nói: “Chờ đến khi vị đại tiểu thư kia lại tiến cung, ta sẽ tới tìm người để cùng đi gặp nàng.”

“Giới đến như vậy thì nên thân cận cho tốt.” A Nguyên cười rồi cùng Ngũ Công chúa khoác tay nhảy đi dạo trong Ngự Hoa viên. hiện tại chư phi thất sủng, không ai có tâm tư trang điểm hoa hòe lộ liễu để người mù nhìn lầm gì, cũng không có tâm trạng dạo Ngự Hoa viên, bởi vậy trong Ngự Hoa viên phá lệ tiêu điều thê lương. A Nguyên vừa đi cùng Ngũ Công chúa, vừa nghe nàng kể chuyện phủ Định Quốc công, biết được vị biểu cô nương kia bị phu nhân Định Quốc công phạt, nghe nói trong lúc tức tặc bên linh cửu mẫu tần không cẩn thận mà quý đến tàn phế, liền cảm thấy lạnh người.

Cho dù Khánh Chấn có lòng với biểu muội này, nay thấy một nữ nhi không còn hoàn mỹ như vậy nữa, còn có thể thích đến mức nào đây? Phu nhân Định Quốc công như thế, thật là tàn nhẫn.

“Là chính thể ở ngoài còn không hơn làm thiếp phủ Định Quốc công sao?” A Nguyên liền thở dài: “Phu nhân Định Quốc công không bớt của hồi môn của nàng ta, chỉ cần nàng an phận chút thì đã không có gì xảy ra.”

“Nàng ta muốn làm vợ biểu ca, nào định làm thiếp.” Ngũ Công chúa liền lắc đầu nói: “Đã nhìn ra, mợ làm sao có thể muốn một đứa con dâu như vậy.”

“Biểu ca người thì sao?” A Nguyên nghĩ nếu vị kia biết mình sắp cưới một nữ tướng quân, không chừng phải học máu ấy chứ.

“Chỉ gặp đại tiểu thư nhà Tĩnh Bắc hầu một lần, cũng không biết cô nương kia đã nói với hần cái gì mà ta thấy như mất hồn mất vía, tựa hồ bị đá kích không nhẹ.” Ngũ Công chúa không nhịn được nhíu mày nói: “Nghĩ đến, đại tiểu thư kia chừng mất hần, cũng không có lời hay gì.” Nếu là lời hay, nữ tướng quân này mà cưới vào, Ngũ Công chúa nghĩ tới một đám nha đầu hoa hòe lộ liễu trong hậu viện kia, liền thở dài nói: “Một đám tiểu yêu tinh trong phòng hần đều bị mợ bán hết, còn hai đứa là vẫn làm phu thê với biểu ca thôi.” nói đến đây, nàng hơi đỏ mặt, lại vẫn nói tiếp: “Mợ chỉ bảo các nàng tự hồi mình, một người đồng ý, tặng của hồi môn rồi gả ra ngoài, một người không muốn đi, bị mợ đưa tới thôn trang cho hạ nhân.”

Phu nhân Định Quốc công không làm gì thì thôi, một khi đã động là lời đình, đừng nói Định Quốc công sợ hãi trong phủ còn có cô nương “hùng tâm tráng chí”, ngay cả biểu ca nàng cũng bệnh nặng một hồi, giờ còn bệnh tật nằm giường kia.

A Nguyên tưởng tượng dáng vẻ bệnh tật bị thương cảm thấy thiên hạ rộng lớn mà không có chỗ dung thân của thiếu gia kia, không khỏi cười khúc khích, thấy Ngũ Công chúa trừng trừng, tức khắc xin khoan dung nói: “Xin lỗi, không nhịn được.”

“Người đúng là...” Ngũ Công chúa muốn điểm điểm trán A Nguyên, rốt cuộc lại nhịn xuống, chỉ thở dài nói: “Đại tiểu thư nhà người ta cũng là người mạnh mẽ, ta chỉ mong biểu ca có thể thật sự hiểu được, sống thật tốt với người ta, cho dù không thể chống đỡ phủ, cũng đừng để người ta chống đỡ, còn mình ở sau tiêu dao tự tại tay ôm thiếp, sao có mộng đẹp thể được?!”

“Có việc chung vô điểm, vô sự hạ nghênh xuân*.” A Nguyên làm vẻ là người có học vấn một phen, lúc sau liền thở dài, “Nơi nào có nhiều chuyện tốt như vậy?”

Có việc Chung Vô Diệm, vô sự Hạ Nghênh Xuân: nói về chuyện Tề Tuyên vương có khó khăn mới có thể nhớ tới Chung Vô Diệm, vô sự liền đem nàng ném đến sau đầu, hình dung người vong ân phụ nghĩa, bạc tình bạc nghĩa phụ nghĩa.

Chung Vô Diệm và Hạ Nghênh Xuân là 2 người vợ của Tề Tuyên Vương, Chung Vô Diệm thì xấu, Hạ Nghênh Xuân thì đẹp. Mỗi lần có biến sự, ông vua chỉ biết kiếm Chung Vô Diệm, còn khi hết chuyện, lại không thèm đoái hoài đến nàng nữa mà chạy sang tìm Hạ Nghênh Xuân vui đùa.

“nói nữa lại phiền, thôi thôi.” Khoi chuyện cũng là Ngũ Công chúa, hiện giờ nói đến phiền cũng là Ngũ Công chúa. Nàng đứng ngay giữa Ngự Hoa viên rộng thoáng liền thấy ở chỗ hồ nước xa xa có mắc dây du mối, rốt cuộc vẫn là trẻ con thích chơi đùa, liền lôi kéo A Nguyên đi đến giải sầu, mới đi vài bước lên thấy vài người cũng chạy nhanh lại đây, đi đầu chính là Bát Công chúa có chút tức học mẫu, cảm thấy thực sinh động. Ngũ Công chúa là người miệng không nê nang mảy, bèn cười lạnh nói: “A, ta còn tưởng là ai, hóa ra là Bát muội cái gì cũng có thể quán, ta nói với bát muội này, người không ở trong cung hiểu thuận Từ Quý nhân, an ủi Quý nhân, lại chạy đến đây, sao ta lại thấy hụt hẫng thế này?”

Ai là Hoàng thượng? Từ Quý nhân nghèo túng thì đáng thương, còn lúc ý vào được sủng ái mà coi rẻ Đức phi thì sao?

một bụng lửa giận của Ngũ Công chúa hiện tại đều rải ra.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 88

Công chúa được sủng ái và Công chúa không được sủng ái, ở trong cung hưởng đãi ngộ khác nhau như trời với đất.

Ngay như trước mắt đã có cung nữ cười gượng tới kéo Bát Công chúa lại, không để nàng va chạm với Ngũ Công chúa và A Nguyên, lại nhìn nụ cười lạnh bất thiện của Ngũ Công chúa, hoàn toàn không có ai dám đụng vào một đầu ngón tay nàng.

Nếu vẫn như trước đây, vị kia vẫn là Từ tần thì ai không dám? Có điều trước mắt vì việc của Thuận Vương phi mà Từ tần xung khắc như nước với lửa với người muội muội này, hiện giờ Từ Quý nhân bị biếm xuống bùn đất rồi. Bát Công chúa không được Hoàng thượng thích, mẫu thân lại thất thế, lập tức bé nhỏ trước con mắt cay độc của cung nhân.

Mắt thấy Bát Công chúa bị cung nhân lôi kéo thì liên tục giãy giụa, A Nguyên liền nhủ mày, chậm rãi nói: “Bát muội ăn mặc đơn bạc, đưa về đi đừng để bị bệnh.” Thấy Bát Công chúa oán hận xem ra, không chút cảm kích A Nguyên đang muốn cứu nàng ta, A Nguyên tức khắc cười khẩy, cảm thấy bản thân quả thật ăn no rừng mỡ làm chuyện tốt, bèn nghiêng đầu đi, thấy không ít cung nữ phía xa đều nhìn qua thì liền nhỏ giọng nói với Ngũ Công chúa: “Đừng quá mức, Hoàng bá phụ biết được phật lòng.”

Ngũ Công chúa cũng cảm thấy có lý, mới vừa rồi chỉ là nhất thời xúc động phần nộ, thật muốn làm tiểu nha đầu chơi xấu như A Nguyên, có điều nàng đúng thật là không làm được thế. So với Bát Công chúa, nàng chỉ bằng đi gây phiền toái cho Từ Quý nhân, bởi vậy gật gật đầu, chỉ lạnh lùng nói với Bát Công chúa: “Sau này ngươi ngừng nghĩ chút đi, chỉ thiếu ở ngoài hết năm uống sáu, cho là không có ai trị được ngươi chắc?” Thấy Bát Công chúa còn nghe không rõ, trong lòng cũng không biết là tự vị gì, liền lắc đầu thờ dãi: “Chỉ cần sưa này ngươi thành thành thật thật, khác với trước đây, Phụ Hoàng và Mẫu hậu dĩ nhiên sẽ không quên ngươi, đừng cứ nhắm đường thất sủng mà đi.”

Cho dù bất hòa với Bát Công chúa, Ngũ Công chúa vẫn không quyết tâm tàn nhẫn được.

Lòng tốt làm tỷ tỷ tốt bị ném cho chó ăn.

Bát Công chúa gào khóc, hét lên với Ngũ Công chúa: “Ngươi đang cười nhạo ta đấy à?! Được a, các ngươi từng bước từng bước kết đảng trong cung, ức hiếp mẫu phi ta, hại bà thất sủng rơi xuống tình trạng này, giờ còn muốn khi dễ ta sao?” Thấy Ngũ Công chúa xanh cả mặt rồi cười lạnh một tiếng kéo A Nguyên quay đầu đi, nàng liền kêu lên: “Ngươi không được đi! Ngươi nói rõ cho ta! Nếu không phải ngươi gièm pha trước mặt Phụ hoàng, bọn ta sao có thể thành thế nào!” Rồi còn muốn vùng thoát khỏi cung nữ, nhào lên định đánh hai tỷ tỷ này.

“Từ Quý nhân dạy nó hồng rồi, quả thực vô liêm sỉ!” Ngũ Công chúa tức giận đến run loạn cả người, chỉ lôi kéo A Nguyên đi ra thật xa, lúc này mới oán hận nói: “Những lời này làm sao một đứa tiểu nha đầu có thể nghĩ ra được? Có thể thấy là Từ Quý nhân ngày ngày ngày nguyên rửa, bảo nó nhớ kỹ mới có được lời này!” Nhắc đến cái này, Ngũ Công chúa cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Dạy dỗ Bát Công chúa thành cái đáng ghét này, Từ Quý nhân có phải là điên rồi không?

“Người trong lòng có ác niệm luôn cho rằng người khác hại mình.” A Nguyên lạnh nhạt nói: “Nàng ta chút một chút một làm ra nhiều chuyện như thế thì có liên quan đến chúng ta sao? Sao lại còn thành chúng ta hại nàng ta?” rõ ràng là tự mình tìm đường chết, làm đến mức nữ nhân cần thận như Từ tần còn chịu không nổi tới cáo trạng nàng ta, vậy mà vẫn cảm thấy bản thân làm rất đúng hả? A Nguyên hết chỗ nói với thể loại hoàn toàn đáng ghét này, chỉ nắm tay Ngũ Công chúa không kiên nhẫn mà nói: “Nhắc đến nàng ta làm ồ ồ miệng ta! Cuộc sống bây giờ của nàng ta không tồi, cứ ở thế là được.”

Hiện giờ Từ Quý nhân lại phải kiểm ăn từ cung nữ thuộc hạ ngày trước, còn có những người nàng ta từng ức hiếp, A Nguyên không cần xem cũng biết nàng ta có thể sống được bao lâu.

không khác ở trong lãnh cung là bao.

Ngũ Công chúa giải bày với A Nguyên xong cảm thấy tức giận ban nãy vui không ít, lúc này đây cũng không đề cập tới nữa, cùng nhau đi dạo vườn, rồi cười nói với A Nguyên: “Hồi trước A Dung còn ở đây ngươi cũng không chơi với ta nhiều như này, bây giờ ta lại được sủng rồi.” A Dung không còn làm thị vệ, thân là ngoại thân nào còn có thể tiến cung? A Nguyên nghe xong chỉ cảm thấy bụng đầy nước mắt chua xót, thờ dãi nói: “Thôi, càng xa càng đẹp mà, xa bao nhiêu thì càng đẹp bấy nhiêu.” Vốn dĩ nàng định to gan lớn mật nói một câu “Tiểu biệt thắng tân hôn”, nhưng mà Công chúa điện hạ là người bên lên thẹn thùng, sao nói thắng như vậy được?

Công chúa điện hạ bên lên thẹn thùng mới vừa quay về cung Thái hậu liền thấy ngồi phía dưới Thái hậu là một vị mỹ nhân đang ngồi ngay ngắn, nước dãi chảy ròng ròng nhào tới, suýt nữa bôi hết nước miếng thẹn thùng vào quần áo mỹ thiếu niên.

“Sao Dung ca ca tiến cung?” Thái hậu ngồi trên thấy mỹ thiếu niên vẻ mặt đắc dĩ mà lau nước miếng cho nhóc con này, đã cười nghiêng cả người qua một bên, A Nguyên da mặt dày nha, không quay lại nhìn Ngũ Công chúa phía sau để bị cạo mặt đâu, chỉ ôm cổ A Dung hỏi.

“Sắp rời khỏi cung nên hôm nay tới tạ lễ với Thái hậu nương nương.” A Dung ở trong cung Thái hậu được Thái hậu quan tâm không đếm xuể, đối đãi như văn bối, lúc trước vừa mới tiếp nhận công việc nên vội đi, bây giờ công vụ tốt hơn chút liền muốn tới đặc biệt dập đầu với Thái hậu, biểu đạt sự cảm kích của mình một chút. A Dung lại thấy nhóc con trong ngực cười đến không thấy mắt đâu nữa, lòng cũng vui mừng vô cùng, lặng lẽ ôm chặt rồi ngắt

đầu ôn nhu nói với Thái hậu ngồi trên: “Cũng chỉ khi ở với Thái hậu nương nương Điện hạ mới tươi cười rạng rỡ như vậy.”

“A Nguyên là bảo bối của ai gia, sao có thể để nó khó chịu được?” Từ chuyện ăn uống điều độ ra, đối với A Nguyên Thái hậu quả thực hữu cầu tất ứng, nếu A Nguyên này còn cảm thấy không hài lòng thì thực nên chịu thiên lôi đánh.

A Dung bề ngoài túm, làm người ôn nhu, Thái hậu ưng lắm, thấy A Dung cúi đầu cười mỉm, bà nghĩ nghĩ một chút rồi sai người đi lấy một cái tráp gỗ đồ mạ vàng tới đặt vào tay A Dung, ôn hòa nói: “hiện giờ con được Hoàng đế coi trọng, có thể thấy được là có bản lĩnh, nói cho cùng cũng dưỡng dưới gối ai gia một hồi, cái này tặng cho con, nếu bị khi dễ thì cứ tới nói với ai gia, ai gia làm chủ cho con.” A Dung mở tráp ra liền thấy bên trong phần lớn đều là ngọc bội đặc biệt đa dạng, rất xa xỉ, vội vàng đức dậy nói: “Sao có thể nhận thưởng của Thái hậu nương nương, vô công bắt thụ lộc ă?”

Mới vừa nói xong liền cảm thấy bên hông đau xót, bị néo một cái, A Dung ăn đau cúi đầu thì nhìn thấy nhóc con tròn mắt trừng mình.

“Nhìn xem, đây là đang đau lòng thay con đấy.” Thái hậu thấy đáng về đôi con trẻ phía dưới, bật cười.

A Dung được ban thưởng tức là mình được ban thưởng, sao có thể thay mình từ chối được? A Nguyên đắc ý vô cùng, ngó vào trong liền thấy trong đó có một đôi ngọc bội hình con cá nhỏ, tinh xảo đáng yêu bèn túm nhanh ra ngoài treo lên cho A Dung một cái, mình một cái, nhỏ giọng nói: “Lại đánh một con dấu nữa.” nói xong nhớ tới cái lần trước, cảm can bé nhỏ nhảy lên thỉnh thịch, vừa ngẩng đầu liền thấy A Dung mặc hồng hồng, cười cười nhìn nàng.

Thái hậu tinh tế mà nhìn hai đức nhỏ phía dưới này, tuy rằng cảm thấy A Dung tuổi có lớn chút, có điều cái này đối với nam nhân không quan trọng lắm, lại còn mỹ mạo ôn nhu, quan trọng là A Nguyên có vẻ thích, liền thầm đặt đầu, cho người đưa lên một cái tráp trang sức nội tạo trong cung, âm giọng nói với A Dung: “Ai gia tuổi lớn rồi, đánh trang sức cũng không dùng được, lại lãng phí, mẫu thân con dạy con rất khá, là người có bản lĩnh, những thứ này ban cho mẫu thân con, thưởng nàng mấy năm nay đã cần thận dưỡng dục con.”

Thái hậu ban thân thể trang sức, đây là vinh quan thiên hạ, trong kinh chỉ đều phải ghé mắt, A Dung có tâm giành vinh quang vì mẫu thân, lúc này cũng không chối từ, chỉ đứng dậy cung kính dập đầu nói: “Thay mặt mẫu thân khấu tạ Thái hậu nương nương.”

“Đức trẻ hiếu thuận.” Thái hậu thích người thuần hiếu, thấy không có gì không vui, liên tục gật đầu rồi mới lại ôn tồn nói với A Dung vài câu, thấy con khi con A Nguyên trong người A Dung nôn nóng lắm rồi, biết là muốn nói chuyện thân cận bèn cho chúng lui ra ngoài, lúc này đây tươi cười trên mặt xu xuống, chỉ nhủu mây hồi Ngũ Công chúa ở dưới: “Hôm nay trong cung các con gặp tiểu Bát sao?” Thấy Ngũ Công chúa gật đầu, Thái hậu liền thở dài nói: “A gia cũng không biết kiếp trước tạo ra cái nghiệp gì mà lại có mấy tổ tông này!”

“Bát muội còn nhỏ, về sau sẽ hiểu chuyện thôi.” Ngũ công chúa thực không thành ý mà khuyên một câu.

“nhỏ như vậy đã biết xúi giục huynh tẩu bất hòa, tính tình hư thành như vậy như đức ra từ khuôn Từ Quý nhân vậy!” Thái hậu không thiếu cháu gái, bởi vậy khiến bà không thích, bà cũng lười lo lắng cho.

Ngũ Công chúa ánh mắt chợt lóe, lúc sau liền ra về có chút mất tự nhiên nói: “Cũng do con nóng nảy, phải hiểu Từ Quý nhân là Từ Quý nhân, Bát muội rốt cuộc vẫn là muội muội con, sao có thể đối đãi muội ấy như vậy?”

“Con có lòng tốt như vậy, nhưng mà lại không biết, nhân tâm độc ác, đồ vong ân phụ nghĩa kia chưa chắc con là tỷ tỷ đâu.” Ngũ Công chúa và A Dung đều là Thái hậu nuôi lớn từ nhỏ, Thái hậu tự nhiên đối xử với các nàng đặc biệt hơn, thấy Ngũ Công chúa nằm lên đầu gối bà, liền thở dài nói: “Có con và A Nguyên hiếu thuận dưới gối cũng là cái phúc đời này của ai gia.” Bà nhớ tới chuyện Hoàng thượng nói với mình gần đây, lại thở dài: “Về sau con cũng chưa chắc có thể có thêm huynh đệ tỷ muội, đứa bé này hợp với con, vậy thì làm tỷ muội cả đời đi vậy.”

Ngũ Công chúa giật mình, nghe ra ý tứ đằng sau, trong lòng vui mừng vì Hoàng hậu, cũng buồn lòng thay mẫu phi mình, dừng một chút, định thân lại, nhỏ giọng hỏi: “hiện giờ trong cung đồn rằng Phụ hoàng miễn tuyền tú, nay nghe ý tứ của Hoàng tổ mẫu, là sự thật ă?”

“Ai gia cũng cảm thấy nữ nhân tông cung cũng đủ nhiều rồi.” Lúc tước vì khai chít án điệp cũng đành tvaajy, hiện giờ Hoàng tử Công chúa đã trưởng thành không ít, hà tất lại thêm người mới chứ?

Huống chi Hoàng hậu đồng cam cộng khổ trải qua hoạn nạn cùng Hoàng thượng, Thái hậu cũng không đành lòng lại làm nàng chịu thiệt thòi.

“Nếu Hoàng tổ mẫu không tuyền tú, vậy Nhị Hoàng huynh làm sao bây giờ đây?” Nghĩ đến cái này, đôi mắt Ngũ Công chúa lại nghịch ngợm, ngẩng đầu lên, vẻ mặt có chút vui sướng khi người gặp họa, nhỏ giọng nói: “Nhị Hoàng huynh nói cứng cực kỳ, đạo lý gì mà ‘trước hôn sự không được làm người ta mất tự nhiên, sao có thể ngày ngày đến làm phiền phủ An Quốc công được’ gì đó?” Bị kịch đặc biệt chính là, Trịnh vương điện hạ anh minh thần võ, còn chưa tới nửa tháng nữa là đại hôn mà đại môn phủ AN Quốc còn chưa dầm vào, làm Ngũ Công chúa cảm thấy cực kỳ thú vị, nào còn quan tâm huynh muội tình thâm gì nữa, chỉ tận tình cười nhạo.

“Đừng nhắc đến nó nữa, đến đệ đệ cũng không bằng, ai gia thật xót thay nó!” nói đến cái này, Thái hậu ngất xiu mất.

Trịnh vương là con vợ cả Hoàng hậu, khí chất uy nghiêm khác hẳn bọn đệ đệ bên dưới, lại kính cẩn khiêm tốn, tuy rằng nghiêm túc quá, có điều xưa nay Thái hậu nhìn với con mắt khác bằng không cũng sẽ không để cháu gái nhà mẹ đẻ bà cho Trịnh vương làm kẻ phi. Nhưng một mối nhân duyên tốt như vậy, hiện giờ lại làm Thái hậu rầu thủ ruột, chỉ cảm thấy tâm can không chỗ nào không đau, cắn cắn răng, sờ sờ đầu nhỏ của Ngũ Công chúa một chút rồi mới thở dài nói: “Nhìn xem tiểu Tứ đã làm thế nào chứ! Ài! Nếu có lòng thì cứ tới cửa đi, ngày ngày bồi dưỡng tình cảm, đây là còn chờ nhà người ta mời nó đến nữa hà?”

Kỳ thật, Trịnh vương thực vừa lòng tiểu thư phủ An Quốc công, không phải vừa lòng bình thường đâu, chỉ là làm một Vương gia uy

nghiêm hán không thể lị lợm la liếm không biết xấu hổ như Tứ đệ hán được, trong lòng thích lắm rồi lại không dám mặt dày đi lấy lòng lão thái son và vợ tương lai, mà không làm gì cả hán lại cũng chẳng dễ chịu gì, bởi vậy mỗi khi “tiện đường”, “vô tình” đi qua cửa lớn phủ An Quốc công thì vẫn luôn chờ một người nào đó đi ra thấy hán, ngạc nhiên một chút rồi nghênh mời vào trong phủ trò chuyện, thường xuyên qua lại như thế tình cảm còn không được bồi dưỡng sao?

Phủ An Quốc công đáp lại kế hoạch này của hán là: cửa lớn đóng chặt, trước nay chưa có chủ nhân nào từng ra.

Trịnh vương lẫn lộn nửa tháng, hơn nửa trong cung đều đã biết, chỉ là Hoàng hậu cũng biết Trịnh vương nghiêm túc, ít khi nói cười, chỉ sợ hán then quá thành giận, không tiện nói thẳng bảo hán đổi phương thức khác, vì thế nên tới bây giờ, Trịnh vương điện hạ sắp thành hôn vọng cửa rồi.

Làm sao Thái hậu không biết được? Chỉ là trường hợp này bà cũng không biết làm thế nào cho phải.

Trịnh vương đã khó khuyên, nha đầu phủ An Quốc công kia cũng không phải người có thể bớt lo, nha đầu ấy chỉ coi hôn sự này là liên hôn, nghĩ thật kỹ rồi định coi Trịnh vương phi như một cái chức nghiệp, coi Trịnh vương là sếp, hai cái người này hợp lại với nhau, có thể không làm Thái hậu không đau đầu được sao?

Chỉ là Thái Hậu ở chỗ này cùng ngũ công chúa đau đầu, ở một chỗ khác, A Nguyên đã cười đến lẫn lộn trong lòng ngực A Dung, hồi lâu sau mới lau nước mắt, nắc nứu nhỏ giọng nói: “Sao lại tới cầu huynh rồi?” Trịnh vương và A Dung, bắn đại bác cũng không tới phải không? Có vấn đề nan giải vậy mà lại tới hỏi A Dung quan hệ không lớn với hán sao? Làm A Nguyên cảm thấy cực kỳ kỳ quái.

A Dung cũng cảm thấy lạ.

hán và Trịnh vương cùng lắm là sơ giao thôi, huống chi Trịnh vương lớn tuổi hơn, thường ngày cũng chỉ qua lại với Phụng Đường. Nhắc tới Phụng Đường, A Dung chỉ cảm thấy phải giữ lại khóe mắt cho đỡ run rẩy. Vị Nhị ca này đã thâm lạng gây phiền toái cho hán không biết bao nhiêu lần rồi, quả thực là đại cứu khổ chơn nhất.

Phải biết Trịnh vương đã chú ý tới A Dung từ lâu.

không phải hảo hán nào cũng có thể thu phục trôi chảy Thiên ma tính đến như vậy, nhóc con đến cả trong cung của Thái tử còn có thể đại náo thiên cung nhưng ở trong tay A Dung lại ngoan ngoãn như vậy, Trịnh vương liền cảm thấy A Dung không bình thường. Huống chi vẻ ngoài của A Dung đẹp như vậy có lợi ích rất lớn, Trịnh vương thích người thuận mắt, bởi vậy vẫn luôn rất có hảo cảm với A Dung. đã nhiều ngày bị hôn sự tra tấn dã man, hán chạy loạn chữa trị bệnh cấp mẫn tính mình, giấu giấu giấu giếm giếm tới hỏi Thành vương Phụng Minh bây giờ đang đặc biệt hạnh phúc, nay Phụng Minh đang sướng, tự nhiên cũng hy vọng hoàng huynh cũng sung sướng, bởi vậy liền kể đại ân “giúp đỡ” của A Nguyên ra, chỉ nói đây đều là nhờ Hoàng muội vất vả một phen.

“A Nguyên là đức bé ngoan!” Phụng Minh nghiêm túc mà nói, Trịnh vương trong lòng bùng tình đại ngộ, trên mặt lại lãnh khốc gật gật đầu.

Có điều, làm hoàng huynh, còn là một hoàng huynh uy nghiêm, sao có thể đi hỏi muội muội làm thế nào theo đuổi Vương phi được? Như thế chẳng phải về sau không dám ngẩng đầu trước mặt muội muội sao? Nghĩ đến A Nguyên trước nay vẫn tôn kính với mình, da mặt Trịnh vương vẫn không thể dày hơn được, đành phải nhờ tới A Dung cực kỳ thân cận với A Nguyên, hơn nữa lại không phải là Hoàng đệ của hán trợ giúp, bảo hán thăm dò ý kiến của A Nguyên, xem xem chuyện này còn đường sống nào cứu được nữa hay không.

“nói với Nhị Hoàng huynh là, cô nương này không dễ cưa, ta chưa chắc đáp ứng, để hán nợ huynh một ân tình.” Công chúa điện hạ thích nhất là làm mai mối, tuy rằng lúc trước Tứ Hoàng huynh vong ân phụ nghĩa cưới được vợ xong là trở mặt nhưng từ trước đến nay Công chúa điện hạ lòng dạ rộng rãi, không thích so đo, đợi sau này làm khó dễ Tứ Hoàng huynh cũng không sao, hiện giờ biết được Trịnh vương có ý với Vương phi này, không biết vì sao nâng lại thấy vui mừng, cũng vui vẻ thay cô nương kia, bởi vậy thâm đồng ý nhưng vẫn muốn làm khó một chút.

Có tình ý với nhau vẫn hơn là liên hôn với tang băng, A Nguyên cảm thấy như thế vẫn tốt hơn đối với cô nương kia.

“Đừng hành quá mức.” Mắt thấy Trịnh Vương về mặt vững vàng, đáng vẻ lại có vài phần thất bại, A Dung liền tốt bụng nói.

“Người ta là hoàng hoa khuê nữ đó, Nhị Hoàng huynh mấy đời vợ rồi?!” A Nguyên trợn mắt cãi.

“Muội!” Đôi mắt A Dung mở to, nhìn A Nguyên cái gì cũng dám nói trước mặt, lâu sau, đành bắt đắc dĩ chọc chọc vào khuôn mặt nhỏ đúng lý hợp tình của nàng, nhẹ giọng cười nói: “Về sau, ngoài ta ra, không được nói thế với ai khác đâu nhé.” Mấy đời vợ... Lời này mà Trịnh vương nghe thấy chắc phải thổ huyết mất.

“Đương nhiên rồi.” A Nguyên lắc lắc ngón tay A Dung, hơi thở dài nói: “Nhị Hoàng huynh lại khác Tứ hoàng huynh.” Phụng Minh thích Tề Thiện, là thật lòng thích, toàn tâm toàn ý, ngoài Tề Thiện ra trong mắt không chứa nữ nhân nào khác, trước khi thành thân một mình ở trong vương phủ, nghe nói không cần nha đầu hầu hạ, hoàn toàn dùng sai vật, cũng không cần trực đêm, chính bởi vì thế mới có thể khiến anh Quốc công vốn có chút nghi ngờ cảm động gật đầu, thành toàn một mối nhân duyên. Còn Trịnh vương, chưa nói đâu xa, hán thậm chí tiểu thư phủ An Quốc công, vậy mà trong phủ hiện giờ còn cơ thiếp thành đàn, phỏng chừng muốn ngủ là ngủ, chẳng chút nhàn rỗi.

“Hậu viện huynh ấy nhiều nữ nhân như vậy, ta lại bảo cô nương này động lòng với huynh ấy, thế chẳng phải là hại người hay sao?!” A Nguyên liền nhỏ giọng nói.

Từng câu này đã sớm làm A Dung hiểu ra tâm ý của nàng, lúc này đây thấy A Nguyên rũ rứt, có chút không vui ngồi trong lòng mình, hữu khí vô lực, A Dung nghĩ nghĩ rồi gật đầu nói: “Muội nói rất đúng.” không cảm thấy A Nguyên ra vẻ một chút nào.

“Huynh cảm thấy ta nói đúng?” Đôi mắt A Nguyên sáng lấp lánh.

“Tình cảm, nếu có thể chia ra nhiều phần như vậy thì còn có thật lòng gì đáng nói.” A Dung cười, vuốt vuốt mặt A Nguyên, cũng dường như đang thổ lộ tâm ý của mình, lại ôn hòa nói: “Tình cảm phải ngang nhau, nếu Trịnh vương muốn cô nương kia toàn tâm toàn ý, vậy thì cũng nên dùng cả tấm lòng mình để đổi đãi.” hần dừng một chút, hơi hơi khụ khụ, hàm hồ nói: “Thân thể cũng vậy.” Miệng kêu ta chỉ yêu nàng, sau lại đithân cận lần lượt các nữ nhân khác, còn ra gì nữa?

“Vậy thì ta an tâm rồi.” Nhóc con không biết đang nghĩ đến cái gì, miệng cười lập tức thành bi ối.

“Ta chỉ nói là muội cũng không biết làm thế nào cũng là được rồi.” A Dung nói. Trịnh vương ngập ngừng như vậy chính là vì còn cảm thấy thân phận bất đồng, khó trách người nhà phủ An Quốc công không mời hần vào cửa, vì còn cảm thấy bản thân quan trọng hơn đi? Cúi đầu vì cô nương mình thích nào có khóc như vậy?

“không, huynh cứ nói như ta bảo.” A Nguyên không muốn Trịnh vương khó chịu với A Dung, liền nhỏ giọng nói: “Chính là thật lòng đổi thật lòng, Nhị Hoàng huynh có thể làm được đến trình độ nào là có thể được hồi báo từng ấy, cái còn lại, để Nhị Hoàng huynh tự mình ngộ ra đi thôi.”

“Được.” A Dung đáp, xong mới cười tùm tùm hỏi: “Mấy ngày nay, nghe nói muội sống rất đặc sắc, đúng không?” hần mơ hồ nghe được bên ngoài có người buộc tội A Nguyên, nửa đêm biết, nửa đêm liền đến phủ Túc Vương, được Phụng Khanh nói mấy câu, hiện giờ lòng đã khẳng định, thấy A Nguyên cũng không biểu lộ gì khác thường, bèn nuốt lời định an ủi xuống, chỉ nhẹ giọng nói: “Muội chỉ cần nhớ rõ, mặc kệ muội có cái dạng tội danh gì, trong lòng ta, muội sẽ không hề thay đổi.” hần chớp mắt, có vài phần trêu đùa: “thật ra ta hy vọng muội không gả đi được, sau này cũng không làm Thành vương thứ hai đâu.”

Phụng Minh bị anh Quốc công và Nhị Lão thái gia chinh đến kêu cha gọi mẹ, A Dung nghĩ đến cha ruột các huynh trưởng các cậu của A Nguyên một chút đã cảm thấy lạnh cả sống lưng.

Gặp phải nhà mẹ đẻ đáng sợ như vậy, hần... hần cảm thấy... hay là bỏ trốn đi!

“Được lắm!” Công chúa điện hạ không biết ý đồ xấu xa của A Dung, lúc này nghe rằng trốn mất mà nhào lên, ôm A Dung cắn một ngoạm vào gò má trắng nõn của hần, làm thiếu niên này sững sốt một lúc, sau lá gan của thiếu niên này cũng lớn lên, thấy bốn bề vắng lặng, cũng tiến tới cho nàng một ngoạm, để lại dấu răng trên khuôn mặt béo đó. Công chúa điện hạ ngờ ngác nhìn mỹ thiếu niên cười lộ hàm răng trắng tinh sắc bén, tức khắc đổi vai làm người bị hại gào lên: “Được lắm, mới như thế mà huynh đã dám phản kháng! Về sau bốn cung còn có đường sống sao?” La lối khóc lóc om xòm, nếu mỹ thiếu niên thò mặt tới nàng sẽ cắn một ngoạm nữa.

Bên ngoài, Ngũ Công chúa định tới nói chuyện với muội muội quả thực đã sợ ngây người, nhìn mỹ thiếu niên đang cười tùm tùm, tuần tú đến mức làm người khác tự ti kia quả thật nghe lời tiến tới để nhóc con mặt dày dương dương đắc ý há miệng rộng cắn một cái. Ngũ Công chúa cảm thấy thế giới đảo điên chạy như bay ra khỏi đó, một đường hoảng loạn chạy tới cung Đức phi, lăn lên trên giường quần chăn găm hết quanh người, trần trọc trần trọc, hồi lâu sau lại nhảy dựng lên, lấy giấy xoắn xoạt đặt lên bàn viết mấy chữ to, viết thật cẩn thận, xong xuôi mới ra ngoài, chợt thấy Đức phi đang không biết mình bị làm sao lo lắng đứng trước cửa.

Chợt dạ nói qua loa với Đức phi, Ngũ Công chúa lập tức cho người đưa phong thư này tới phủ Định Quốc công, đến tay tiểu biểu đệ nhà mình.

Tiểu biểu đệ đỏ mặt, ngờ ngác mở đệ nhất phong thư mà biểu tỷ gửi cho mình, vừa mở ra, chỉ cảm thấy giông bão ập vào mặt.

“Đệ bằng lòng bị ta cắn không?”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 89

A Nguyên cũng không biết là bản thân đã mở ra một thế giới mới cho hoàng tỷ nhà mình, chỉ cười đùa với A Dung một hồi, nhưng bây giờ rốt cuộc hần vẫn là ngoại thân, không tiện ở lại trong cung, cho dù A Nguyên lưu luyến, A Dung vẫn mỹ mãn lau hết nước miếng của nhóc con trên mặt mình rồi rời đi.

Vừa xuất cung, A Dung liền thấy Trịnh vương điện hạ mặt lạnh tanh ở ngay đằng trước đang từ xa đi tới, không khỏi cảm thấy có chút bất đắc dĩ, hần giấu đi, cung kính nói: “Thỉnh an Vương gia.”

“thật khéo, vậy mà có thể gặp được người ở đây.” Trịnh vương lại một lần nữa “tình cờ bất gặp” nói nhàn nhạt.

thật sự nghĩa là đôi mắt mỹ thiếu niên dùng để ngắm sao? Chắc hẳn là khi A Dung vừa định rời cung, tiểu thái giám cứ ngó ngó dáo dác kia đã báo lại cho Vương gia rồi chứ gì? Chỉ là, A Dung khéo léo đưa đẩy đến thế nào chứ? Sao có thể nào vạch trần Trịnh vương điện hạ đã trải qua nhiều gian nan được? A Dung chỉ mỉm cười trong chốc lát, đối diện ánh mắt lạnh lùng của Trịnh vương mà nhẹ giọng nói: “Thần đã nói qua với Công chúa, Công

chúa nói rằng tâm ý của Vương gia làm Người cảm động, tuy rằng Công chúa còn nhỏ tuổi, không biết có thể làm được gì, vẫn chỉ nói lại những lời hỏi trước đã nói với Thành vương điện hạ, để nói với Vương gia lần nữa.” Chậm rãi nói lại lời của A Nguyên, hần liền thấy vẻ mặt Trịnh vương toàn là suy tư.

không muốn kể công trong tình huống này, A Dung không định làm một nịnh thần, bởi vậy cười cười rồi chuẩn bị rời đi.

“Ta nhớ kỹ tấm lòng của ngươi.” Khi A Dung đang lên ngựa liền nghe thấy tiếng Trịnh vương nhàn nhạt nói phía sau.

Ghi nhớ ân tình thì có ích lợi gì, nữ nhân nhiều như vậy, bao nhiêu ý kiến hay đều dẽ không.

A Dung trầm trợn trắng mắt, lòng nói ‘cứ chờ chịu khổ’ đi thôi, khi quay đầu lại cười đến ôn nhuận hòa khí nói: “Chuyện của điện hạ có thể viên mãn chính là tâm nguyện của thần.”

Trịnh vương thấy hần cũng không kiêu căng, liền vừa lòng gật đầu nói:” Thái tử nói người vạn trung lấy một, ta còn không tin, hiện giờ xem ra, ngươi quả thật khác biệt.” Để khi nào bồi dưỡng cho tốt một chút, biết đâu sau này trong triều hần còn có thể trợ giúp chút. Có điều nghĩ đến gương mặt cười xấu xa của A Nguyên, Trịnh vương lại trầm nghĩ, để lộ một yếu điểm lớn như vậy vào trong tay nhóc con này, về sau, biết đâu nó còn vơ vét tài sản nhiều nữa không chừng.

A Dung nhìn bàn thân đi như bay của Trịnh vương rồi đi, xong mới mang theo đồ Thái hậu ban trở về nhà. Đến nơi cũng không thay quần áo trước, chỉ mang đồ với thượng phòng, chợt thấy không khí trong phòng có chút căng thẳng, nhị thái thái Trạng gia hơi tức giận nói gì đó với phu nhân Thành Dương bá đang nhíu mày, hiển nhiên đang trấn an, phía dưới A Nhạc cũng ở đây, khuôn mặt dẽ dẽ tam phòng này đầy khổ sở, ai nhìn cũng đều đau lòng. Lòng chấn động, hần lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh mẫu thân, đẩy hai cái tráp đến trước mặt phu nhân Thành Dương bá, mỉm cười nói: “Hôm nay con đũa on Thái hậu nương nương, nương nương ban thưởng vài thứ, mẫu thân nhận lấy đi.”

“Con lớn rồi, giữ lấy đi, về sau cho vợ con quản.” Phu nhân Thành Dương bá nghe được A Dung được Thái hậu ban thưởng, cảm thấy cùng chung vinh dự, khó chịu ban này cũng tan, lúc này về mặt hơi hồng hào, âm giọng nói.

Giữ rồi, trừ trang sức thưởng cho phu nhân Thành Dương bá là không động gì đến, nhóc con chọn tới chọn lui không ít ngọc bội, giữ “giữ” hần rồi.

A Dung lại bắt gặp nở nụ cười, song lại thu lại, chỉ vội vàng đẩy đẩy một cái trong đó, cười nói: “Đây đều là Thái hậu nương nương cố ý ban tặng mẫu thân, mẫu thân tự mình cất giữ đi.”

“Nhờ tiền đồ của Dung ca ca mà trước mặt Thái hậu tâu từ cũng được yêu quý rồi.” Nhị thái thái Trạng gia hâm mộ vô cùng, hướng chỉ vốn thân cận với phu nhân Thành Dương bá, liền sáng khoái nhanh nhẹn mà nói.

Câu “Dung ca ca” của nàng vừa ra khỏi miệng A Dung liền bắt gặp nhớ tới Công chúa điện hạ lên lút hồ to gọi nhỏ, ngoài miệng khụ một tiếng, cười không nói gì, thấy A Nhạc ngồi bên có chút khổ sở, bèn cười nói: “Hôm nay về nhà vì có việc sao?” Thấy A Nhạc đi tới cạnh mình muốn nói lại thôi, hần xưa nay thích dẽ dẽ này, bèn lấy một mảnh ngọc bội khắc cá chép vượt long môn từ trong tráp treo lên eo dẽ dẽ, ôn hòa vỗ vỗ vai hần nói: “Học tập thật tốt, để nhà chúng ta có được một nhân sĩ.”

“không không!” Mắt thấy huynh trưởng đeo ngọc bội lên cho mình, A Nhạc đã đỏ bừng mặt, chỉ vội vã tháo xuống, thấp giọng nói: “Đây là Thái hậu nương nương ban thưởng cho ca ca, sao có thể cho dẽ dẽ được?”

“Nếu đã cho con thì con cứ dùng đi, nó là ca ca con mà.” Phu nhân Thành Dương bá đã mở tráp, bảo Nhị thái thái Trạng gia đồ mặt chọn trước, lại tự tay lấy một cây trăm hoa mai nhị hồng cài lên tóc Nhị thái thái, xong liền cười nói với A Nhạc: “Đại ca chăm sóc dẽ dẽ là chuyện phải vậy.” Bà than nhẹ một tiếng, nói: “Đều là huynh đệ nào cần nhiều đạo lý như vậy?” Bà lại chờ một chút, lấy ra một đôi vòng tay bát bảo giống nhau như đúc ra, đưa Nhị thái thái một cái, cái còn lại đặt vào trong tay A Nhạc, âm giọng nói: “Tốt xấu gì cũng là đồ từ trong cung, cái này con đưa về cho A Kính, để nó vui vui về về.”

“Tấm lòng của bá nương cháu trai hiểu rõ, chỉ là cái này không cần cho nó đâu ạ.” Phu nhân Thành Dương bá ôn nhu từ ái, A Nhạc suýt trào nước mắt, chỉ nghẹn ngào đặt vòng tay lên trên bàn, có chút lạnh nhạt nói: “Lòng tham không đáy, cho nhiều nữa cũng bằng không.”

“Đưa trẻ này.” Phu nhân Thành Dương bá mắng một tiếng, chỉ là cũng biết lần này A Nhạc quả thật rất đau lòng, liền cũng không tiếp tục ép thẳng bé nhận nữa, chỉ kêu A Dung ngồi ở một bên, về mặt nghiêm túc hỏi: “Mẫu thân con bây giờ đã mặc kệ mọi chuyện rồi, bá nương mạo muội hỏi con một câu, con có thích biểu muội nhà cậu con hay không?”

“Tuyệt đối không ạ.” A Nhạc lập tức quỳ gối trước phu nhân Thành Dương bá, chỉ cảm thấy người vuốt đầu hần, toàn tâm vì hần mà không phải muốn bán hần đi này, mới thực sự là mẫu thân, lúc này đây rung rung mà nói: “Cháu trai tuy rằng không rõ đạo lý lớn gì, nhưng cũng không phải người đốn mạt như vậy!” Nghe thấy phu nhân Thành Dương bá than một tiếng, hần liền nắm nói ra: “Cháu và nàng ta thực sự trước nay chưa từng có gì cả, đâu ra thanh mai trúc mã hẹn ước gì đó chứ?” Hôm đó hần nói chuyện ở Quốc Tử Giám cho Trạng Tam lão gia làm phụ thân hần tức giận không nhẹ, cũng không biết phụ thân dùng thủ đoạn gì mà cậu không dám tới Quốc Tử Giám tìm hần nữa, khi hần đang thở phào nhẹ nhõm một hơi, còn nghĩ rốt cuộc có thể bình yên học tập rồi, thì phu nhân Thành Dương bá lại gọi hần trở về.

Hóa ra là mợ hần, vậy mà mang theo biểu muội tới cửa, khóc la đòi “Công đạo.”

Công đạo cái gì?

hần đã làm gì mà bị người ta đòi công đạo thế?

Chỉ là nhà cậu suy tàn, định tới mượn hán nương nhờ vào phủ Thành Dương bá, rồi lại tác oai tác quái đây mà.

Buồn cười là, mẹ ruột hán thế mà thật sự không tin hán, đánh hán một bạt tai phủ đầu, mắng chửi: “Súc sinh vô tình vô nghĩa!”

“Nếu con thực sự không có tình cảm gì, vậy ta sẽ quay về.” Phu nhân Thành Dương bá cũng biết Trạng Tam đã muốn hào ly, lúc này đây liền thở dài nói: “Cả nhà đang tốt đẹp, sao lại thành như bây giờ?” Bà lại mỉm cười: “Phụ thân con nói, nhà Phùng đại nhân Quốc Tử Giám kén rể, cái này, nếu con đồng ý, bá nương liền da mặt dày đến cửa, để con cưới vợ về nhà.” Lúc này đây thấy mặt A Nhạc đỏ bừng lên, lại không cự tuyệt liền biết được tâm ý của hán, vỗ tay cười nói: “Thế không phải là xong chuyện rồi sao?”

“Còn mẹ và biểu muội...” A Nhạc chần chờ nói.

“Cứ để chúng nháo đi, không bằng không chúng, chẳng lẽ là nhà chúng ta bị mất mặt chắc?” Nhị thái thái Trạng gia liền không cho là đúng nói.

Nếu là trước kia A Nhạc sẽ khó tránh khỏi mềm lòng, chỉ là cậu mẹ hán tâm tâm niệm niệm muốn hại hán như vậy, Hoàng thượng cũng không chấp nhận được, lúc này trong lòng hán đã hận đến vô cùng, chỉ cần rằng nói: “Nếu mẹ còn làm loạn hơn nữa, có thể thấy được là không sợ mất mặt, con là một nam nhân, còn sợ cái gì nữa?”

“Gia phong Phùng đại nhân trong sạch, chuyện này cũng nên nói rõ với người ta.” A Dung trầm ngâm một lát rồi chậm rãi nói.

“Đây là mối nhân duyên cực tốt, nhưng mà xét lại thì thật ra là nhà chúng ta trào cao, đương nhiên không thể có sơ xuất.” Thành Dương bá mới được sủng một thế hệ, khi chưa phát đạt thì chính là thợ săn đảo quanh trong núi, nhiều thế hệ thư hương dòng dõi sao có thể ngó đến được? Đừng thấy có chút lộc mà phú quý đặc ý, không được người ta coi trọng là bao đâu.

Dòng dõi nhà cao cửa rộng càng muốn kết thân với giới thanh quan, muốn thay đổi địa vị. Lúc này đây Phùng gia vậy mà lại muốn kết thân với Trạng phủ, dĩ nhiên là nhìn trúng học vấn và nhân phẩm của A Nhạc, phu nhân Thành Dương bá dù thế nào cũng không thể bỏ qua chuyện tốt thế này được, lúc này liền nói nhanh: “Chuẩn bị đồ đi, ngày mai chúng ta liền tới thăm.”

Ngày mai, chuyện Thái hậu ban thưởng trang sức cho phu nhân Thành Dương bá có thể sẽ truyền khắp kinh thành, đây cũng là vinh quang cực đại, thừa dịp con gió phát lên này mà đính hôn được cho A Nhạc thì tốt quá.

“Vây phó thác cả vào bá nương ă.” A Nhạc lại thẹn thùng, mặt cũng đỏ lên, có chút ngượng ngùng mà nói.

“Chỉ cần các con huynh đệ hòa thuận, trong nhà một lòng, bá nương làm cái gì cũng đều vui mừng.” Phu nhân Thành Dương Bá cũng cười, thấy A Nhạc đáp, không khỏi lại nhìn thoáng qua con trai đang cười tủm tỉm, thấy A Dung lúc này lại hờn du thiên ngoại, trong lòng lại cảm thấy vui mừng, chỉ mỉm cười nói: “A Nhạc là đệ đệ của con, thường này con cũng giúp đỡ nó chút.” Thấy A Dung vội vàng vâng dạ, thì liền cười nói với nhị thái thái Trạng gia, “Nhìn bọn chúng từng bước từng bước trưởng thành ta mới phát hiện ra, vậy mà chúng ta đều già rồi.”

“Tẩu tử già chỗ nào đâu? Vẫn giống như xưa ấy chứ.” Nhị thái thái Trạng gia lộ kéo tay áo bà làm nũng.

“Thôi thôi, muối lau mặt trong miệng đi, ta ngọt quá không chịu được.” Phu nhân Thành Dương bá mỉm cười lắc đầu, lại tính toán một chút, rồi mới nhẹ giọng nói với A Nhạc: “Chỗ mẫu thân con, ta đi không thích hợp lắm, con cứ nói với mẫu thân con tâm ý của mình, cũng để muội ấy vui về.” Gia thế Phùng gia so với nhà mẹ đẻ tam thái thái Trạng gia còn lớn hơn mấy con phố ấy chứ, về sau nàng có khi còn tự xưng là xuất thân từ nhà văn sĩ đó.

“Dạ.” A Nhạc nghĩ đến mẫu thân về mặt cứng đờ rất nhiều, nhưng vẫn gật đầu đáp ứng, sờ sờ ngọc bội bên hông, thấp giọng thở dài một hơi.

nói cho cùng, chỉ sợ phu nhân Thành Dương bá phần nộ, hán còn có một chuyện lớn nữa chưa nói, nếu nói ra, chỉ sợ cả nhà đều chấn động.

A Dung cúi đầu liền thấy sắc mặt đệ đệ có chỗ nào đó bất thường, liền nhíu mày hỏi: “Còn có chuyện gì không thể nói ra sao? Cứ nói với ta, biết đâu có thể làm đệ thoải mái hơn.”

“Cũng không có gì.” A Nhạc hơi ngập ngừng, nhưng thấy huynh trưởng và hai vị bá nương đều lo lắng nhìn qua, khóe miệng hán gật gật, rồi vẫn không nhận được, nhẹ giọng nói: “Hôm nay tranh chấp với mẫu thân, con nghe thấy mẫu thân lộ ra chút bóng gió.”

“Bóng gió cái gì?” A Dung đỡ đệ đệ ngồi xuống bên cạnh, xong mới hỏi.

Dáng vẻ A Nhạc tựa hồ có chút hồ thẹn, có chút khó có thể mở miệng, thấp giọng nói: “Mới vừa rồi ở chỗ mẫu thân, con nghe được có ý tứ, cũng không biết mẫu thân nhìn trúng con trai Hoài Nam Vương gia lúc nào, định gả A Kính đang nhà họ làm con dâu.” nói xong, hán liền cảm thấy mặt rất cực kỳ. hiện giờ trong kinh thành, Phủ Thành Dương bá cũng là số một số hai, sao lại có thể có một cô nương phủ Thành Dương bá ngày ngày nhăm nhe công tử nhà người ta được chứ? Phủ Hoài Nam vương có khi còn không biết có một người như A Kính đây.

Nghĩ tới ý tưởng kỳ lạ của mẫu thân, lời A Nhạc định nói tiếp cũng không mở miệng nổi nữa.

“Phủ Hoài Nam vương?” Phu nhân Thành Dương bá nhíu mày nói: “Phủ này từ xưa đến nay chưa từng qua lại với nhà ta, làm thế nào mà mẫu thân con biết đến người ta được?” Hơn nữa Hoài Nam vương chính là tôn thất, tính ra là đường huynh họ hàng xa của Hoàng thượng, thân phận như vậy làm sao là chỗ phủ Thành Dương bá có thể trào cao được.

“không biết mẹ nói với mẫu thân thế nào.” A Nhạc cũng cảm thấy không ổn, thấp giọng nói: “Nếu không, để những người này gặp mẫu thân một chút, đỡ sau này lại gây ra cái gì.” Thấy phu nhân Thành Dương bá gật đầu, hán liền trầm tĩnh nói: “Nhân duyên của A Kính phụ thân cũng đã tính dùm nó, sau này

bá nương không cần để bụng vì nó, có khi nếu có chuyện gì xảy ra còn đổ lên đầu bá nương đó.” Tồn công vô ích, tồn hại tình cảm.

A Dung lại khẽ nhủ mày, thấp giọng nói: “Trước kia khi ở cung Thái hậu ta đã từng gặp Hoài Nam vương phi một hai lần, tuyệt đối không phải người dễ đối phó đâu.” Nghĩ nghĩ, lại thấy A Nhạc nhìn qua, hần liền cười khổ nói: “Thái hậu từng nhắc tới chuyện của vị Vương phi này, phủ Hoài Nam vương cơ thiếp vô số, nhưng không có lấy một người sinh ra con vợ lẽ, huống chi ta thấp khi vị này nói chuyện với A Nguyên, bề ngoài đang cười, nhưng ánh mắt lại lạnh đậm, đũa bẻ như A Nguyên gặp một lần liền không thích thân cận với vị này nữa, không phải bàn cãi.” Lời này làm A Nhạc phát run cả người, chỉ lẩm bẩm: “Là người như vậy sao?”

Người như vậy mà làm mẹ chồng, thì chính là muốn chết thôi.

“Ta mơ hồ nhớ là...” Phu nhân Thành Dương bá tuy chán ghét A Kính nhưng cũng không thể để nàng ngã vào vũng bùn, lúc này đây khoát tay áo, suy nghĩ trong chốc lát rồi nói: “Con trai thứ năm của vị Vương phi này, bốn người trước đều đã cưới vợ, chỉ còn một đứa con út này, nghe nói là vẫn vô đều không ra gì, ăn chơi trác tang, thông phòng trong nhà không biết bao nhiêu, bởi vì tiêu hoa gheo nguyệt nên còn trong nhà trong sạch trong kinh không ai nguyện ý gả, nên trì hoãn đến giờ. Nếu ý mẫu thân con là tên này, ta khuyên con nói với nàng suy nghĩ lại, bằng không thì chẳng phải làm lỡ cả cuộc đời muội muội con sao?” Bà thờ dãi một hơi, kéo tay A Nhạc nhẹ nhàng nói: “Nghe bá nương một câu, gả chồng đừng để bụng cảm y ngọc thực cái gì cả, bản thân vui vẻ là được rồi.”

“Con hiểu rồi.” A Nhạc nghe xong vẫn đang ở trong mộng, trả lời: “May có bá nương nói, bằng không...”

“Trường bối trong nhà rốt cuộc biết được nhiều hơn, cũng không tính là gì cả.” A Dung vỗ vỗ bả vai đệ đệ, mỉm cười nói: “Được rồi, đi thôi, chỉ là bình tĩnh nói chuyện với tam thẩm, đừng nảy sinh cãi vã.”

“Đệ nhớ rồi.” A Nhạc cảm kích gật đầu, tạ ơn phu nhân Thành Dương bá lần nữa rồi mới lập tức rời đi. Mất thấy hần đi rồi, phu nhân Thành Dương bá liền thở dài nói: “Cũng là do nhà tam thẩm con xảy ra biến cố nên mới thành tính tình như bây giờ.” Trong trí nhớ, nữ nhi kiều ngạo một thân văn thơ, rốt cuộc bị năm tháng tra tấn biến mất không còn dấu vết. Suy nghĩ mấy cái này, phu nhân Thành Dương bá liền cảm thấy có vài phần cảm khái, thấp giọng nói: “Nếu muội ấy có thể tỉnh ngộ thì cũng đã không đi đến ngày hôm nay.”

“Tam đệ muốn hòa ly, sau này không biết đã nhìn trúng nhà nào chưa?” Nhị thái thái Trạ gia liền tò mò hỏi.

“Nào có nhanh như vậy? Chỉ có chuyện hòa ly đã làm tâm Tam đệ hóa tàn tro một nửa rồi, đón đầu cũng không thể ngay trước mắt được.” Phu nhân Thành Dương bá lắc đầu, lại hỏi A Dung: “Chỗ A Nguyên, nếu con đã xác định thì để bụng một chút, về sau cũng đừng quá thân cận với nữ nhi nào khác.”

A Dung thấp giọng đáp, nhị thái thái Trạ gia lại ngửi ra được mùi gì đó, vội vàng cười nói: “Hay là nhà chúng ta còn có một vị Phò mã cơ à?” Nàng chỉ vỗ tay cười nói: “Đúng là trời sinh một đôi rồi.”

“Chỉ là chơi thân thiết với nhau thôi, Công chúa tuổi còn nhỏ, nào hiểu được cái này. Nói thế chúng ta lại có chút vô lễ.” Phu nhân Thành Dương bá lắc đầu, không nói tiếp nữa, ngay sau đó lại đổi đề tài, cười nói: “Không phải A Dao nói sẽ về hai ngày sao? Muội không chuẩn bị cho con bé ít điểm tâm thức ăn nó thích đi, còn vẫn có thời gian quản lĩnh tinh à?” Nhị thái thái Trạ gia là người không quá để bụng, nhanh chóng quên chuyện vừa này, chỉ toàn tâm toàn ý tổng hợp lại đồ ăn cho khuê nữ. Thấy nàng đã lăm nhăm lăm nhăm, phu nhân Thành Dương bá mới mỉm cười gật đầu với A Dung.

Ai không thấy A Dung tốt chứ? Nhà mẹ đẻ Nhị thái thái Trạ gia cũng có ý kết thân, chỉ là trực tiếp khước từ rốt cuộc không hay, chỉ thoang thoáng nói với nhị thái thái Trạ gia, nàng cũng không khai A Nguyên ra, chỉ là nếu nhà mẹ đẻ có ý, nàng cũng sẽ trực tiếp cự tuyệt.

A Dung lại nghĩ nghĩ trong chốc lát, lại hỏi phu nhân Thành Dương bá chút việc nhà, xong xuôi mới rời đi.

Đến ngày hôm sau, A Nguyên mới tỉnh lại trên giường, đang lẩn lộn trên giường thì thấy Ngũ Công chúa vội vã tiến vào, lôi kéo nàng cười nói: “Vị nữ tướng quân kia tiến cung, chúng ta đi gặp không?”

Đây là chuyện tốt đó. A Nguyên lập tức tỉnh táo, bò dậy mặc xiêm y rồi ào ào ra ngoài, cùng Ngũ Công chúa phi thăng tới cung Đức phi. Vừa đi vào liền nghe thấy tiếng cười của Đức phi, còn có giọng nói của phu nhân Định Quốc công. Nàng ngưỡng mộ trong lòng, vội vàng thấp thò ngó vào, liền thấy bên trong có vài nữ quyến đang ngồi, ngồi ngay đầu là một vị nữ nhân dáng người cao gầy, mắt phượng sắc bén, một thân khí thế bức người, lúc này đây đang ngồi ngay ngắn bất động, lưng thẳng tắp, phong thái trong quân ngũ, dường như cảm giác được có người đang nhìn mình, nữ nhân này quay đầu lại liền thấy ở cửa cung có một tiểu cô nương đáng yêu xinh đẹp, chỗ cửa khẽ mở thò ra một cái đầu nho nhỏ, đối diện với ánh mắt của mình thì liền nở nụ cười tươi rói rói.

Nữ nhân này có chút lạnh lùng, nhưng cũng không ngăn được nụ cười khác biệt của A Nguyên, không khỏi cũng cười nhàn nhạt.

Nhóc con gọi nhất là thuận cộc leo lên đó, mất thấy nữ nhân này không chán ghét mình, tức khắc lần lại ôm đùi, ngẩng mặt nhìn nữ nhân này cười nói: “Vị tỷ tỷ này thật đẹp!” nói xong dùng sức gật gật đầu liên tục.

“Xem kìa, vừa thấy A Loan thì nào còn thấy chúng ta được nữa?” Đức phi thấy A Nguyên thích nữ nhân này, liền nở nụ cười.

“Thỉnh an nương nương.” A Nguyên cũng không buông tay, xa xa thỉnh an Đức phi, rồi lại giang tay đòi ôm.

A Loan cô nương nào đã từng gặp qua nhóc con mặt dày như vậy, dùng một chút, băng lãnh trong ánh mắt tan chảy một chút, lộ ra tươi cười nhàn nhạt, cúi người bế A Nguyên lên để như trò bàn tay, đặt lên đầu gối mình.

“Đây là Vinh Thọ.” Ngũ Công chúa đã từng gặp qua, Đức phi liền chỉ vào A Nguyên rồi cười với một phụ nhân gương mặt thoáng chút gió sương ngồi dưới, nói: “Là Hồn thể Ma vương nhất, chỉ là không ngờ có duyên vừa gặp đã thân với A Loan.”

“Tham kiến Công chúa.” Giọng nói A Loan có chút nghẹn ngào, lại rất dễ nghe, ánh mắt A Nguyên như ứa ra sao nhỏ, bám vào bả vai nàng cười hi hi nói: “Sao lại phải khách khí như vậy chứ? Gọi muội là A Nguyên là được rồi.” Đương nhiên, nếu đổi lại là người nàng không thích mà định đặc gọi nàng như vậy, sẽ bạt tai đánh chết.

A Loan thấy A Nguyên đáng yêu, tựa hồ rất muốn véo mặt nàng một cái, chỉ là chân chờ nhưng vẫn không đưa tay lên.

Tay nàng, nắm đao mười mấy năm trời, đã thực thô ráp.

A Nguyên cũng mặc kệ điều này, thấy nàng tựa hồ thực sự thích mình, tức khắc liền sưng hơn, lăn lộn trong lòng A Loan, vừa chửi thầm hoa tươi cảm bài phân trâu, vừa gào lên: “Vị tỷ tỷ này về sau hay đến gặp A Nguyên nhé, đừng không thèm quan tâm đến A Nguyên nhé.” nói xong, thấy ánh mắt nữ nhân này lộ ra ý cười, liền vội vàng nói: “Nghe nói tỷ tỷ ở trong quân rất lợi hại, A Nguyên bội phục lắm, về sau muốn đi theo tỷ tỷ học, tỷ tỷ đừng ghét bỏ muội.” Dứt lời liền quay qua cười nói với Đức phi: “Về sau tỷ tỷ chỉ ở bên A nguyên, tuy rằng A Nguyên ở trong kinh kiến thức không được nhiều lắm, nhưng có thể kể chút điển cố cho tỷ tỷ đó.”

“Tỷ tỷ con ngày thường rất bận rộn, không cho con đi nháo nàng.” Đức phi liền sưng giọng.

“Cũng không vội.” A Loan thập phần trầm tĩnh, cầm tay A Nguyên cảm giác được tay nhỏ này mềm mại liền muốn buông ra, lại thấy nhóc con vội vàng nhét tay của mình vào trong tay nàng.

“Nhìn dáng vẻ sung sướng này đi.” Ngũ Công chúa không biết vì sao biểu đệ cũng vào được, lúc này đây đang nhìn mình lo lắng, liền chỉ quay đầu cười nói với A Nguyên.

“Hữu duyên thiên lí năng tương ngộ* đó nha.” Nhóc con ôm cổ nữ tướng quân, rung đùi đắc ý nói. A Loan thấy thú vị, cầm chén trà từ trên bàn đưa tới cho nàng, thấy nàng nhấp nhấp nước uống như sóc con, trong lòng thầm cảm thấy vui mừng, cũng cảm thấy, chuyện gả cho một phế vật cũng không hẳn là quá khó chịu.

Hữu duyên thiên lí năng tương ngộ / Vô duyên đối diện bất tương phùng: Có duyên ngàn dặm xa vẫn gặp/ không duyên đối mặt vẫn cách lòng.

Chỉ cần có được một tiểu nha đầu như vậy cũng bao thú vị.

Đại biểu ca đang ở phủ Định Quốc công xa xa triển miên bệnh tật trên giường còn không biết bản thân đã trở thành một vật đính kèm. A Nguyên lại vừa uống trà vừa cười khanh khách, giống như chôn trộm gả, dựng lỗ tai nhỏ giọng than thở với A Loan một chút, liền nghe thấy Ngũ Công chúa đang nhỏ giọng nghi ngờ hỏi tiểu biểu đệ: “Đệ có chuyện gì muốn nói à?”

“Phải!” Khánh Quang dùng sức gật đầu, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng.

“Cái gì, nói nghe chút xem nào?” Ngũ công chúa cười, thấy ánh mắt biểu đệ này chứa vài phần ngượng ngùng, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu lên nhìn mình, liền mỉm cười hỏi.

“Ta, ta bằng lòng để biểu tỷ cắn ta!” Thiếu niên có chút ngượng ngùng, nhưng giọng nó lại rất rõ ràng, đột nhiên nói to lên, vọng lên cả điện.

“Phụt.....” A Nguyên quay đầu, nước trà phun đầy đất.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90

Ngoài Khánh Quang ngại ngùng đến không biết nên nhìn về hướng nào ra, thì toàn bộ nữ nhân trong cung đều sợ ngây người.

Ngũ Công chúa chợt nhớ ra ngày hôm qua nàng đã làm cái gì, ngơ ngác nhìn biểu đệ đang ngượng ngùng len lén nhìn mình này, cười gượng một tiếng, miễn cưỡng ngẩng đầu đối diện với vô số ánh mắt ý vị thâm trường, trong đó có Đức phi đã không biết nên giấu mặt vào đâu nhờ khuê nữ bưu hãn nhà mình, khòe miệng giật giật, đành nói khẽ với phụ nhân Định Quốc công đã cười đến không khép miệng lại được: “Tẩu yên tâm, Phúc Thọ...” nàng cắn răng nói: “sẽ chịu trách nhiệm”

“Đều là người một nhà, chẳng lẽ ta lại không tin nương nương?” Phụ nhân Định Quốc công chỉ hận Ngũ Công chúa không thể cắn con trai một cái ngay lập tức, coi chuyện này như gió thoảng, vội nói: “Chuyện giữa biểu tỷ đệ bọn chúng thì cứ để chúng tự quyết định.” nói xong liền cười nói với vị phụ nhân Tĩnh Bắc hầu đang ngồi dưới kia: “Phụ nhân cũng đừng cảm thấy rằng chúng ta không biết quy củ, thật ra là lớn lên cùng nhau từ nhỏ, nói chẳng lựa lời, hơn nữa cũng không coi phụ nhân là người ngoài.”

“Lời này? Đều là người một nhà cả.” Phu nhân Tĩnh Bắc hầu cũng cười, thấy phía dưới Ngũ Công chúa và nữ nhi nhà mình cũng rất thân thiết thì thờ phào nhẹ nhõm trong lòng một hồi, cười nói với Đức phi: “Đều là nữ nhi, chốc nữa phó thác cho hai vị Công chúa vậy.” Dứt lời quay sang nói với A Loan: “Con tay chân vụng về, đừng để các Công chúa bị thương.”

A Loan trầm giọng đáp ứng.

A Nguyên ngẩng đầu lên, chỉ cảm thấy A Loan này có một loại tuấn mỹ nữ nhân hiếm thấy, trông oai hùng hiên ngang, còn có cảm giác dễ gần, liền vỗ tay cười nói: “Phu nhân nói gì vậy ạ? A Loan tỷ tỷ đồng ý đi chơi với ta, ta cao hứng còn không kịp.” Rồi chỉ vào một bàn điểm tâm, ánh mắt đặc biệt thành khẩn mà nói: “Bánh hoa quả kia ăn thật ngon.”

A Loan dừng một chút, lấy một miếng lại đây, thấy mắt A Nguyên thiết tha trông mong, thì liền đưa tới bên miệng nàng. Công chúa điện hạ mỹ mấn ăn điểm tâm, cười hi hi, Đức phi ngồi trên bắt đắc dĩ nói: “Đức bé này, ý vào người khác mềm lòng mà khi dễ người ta.”

Sao lại tính là khi dễ người ta chứ? Phu nhân Tĩnh Bắc hầu ngược lại còn cảm thấy A Nguyên đang rất thân thiết đấy chứ, nhưng chỉ mỉm cười không nói, ánh mắt nhìn về phía A Loan an tâm hơn rất nhiều.

Từ khi hồi kinh từ biên quan gió cát vạn dặm, bà lo nhất là A Loan không thể hòa nhập được với các quý nữ kinh thành mềm mại yếu ớt này.

A Loan cũng không dễ bụng. Nàng sinh ra vốn có lòng dạ nam nhân, ngày thường cũng không dễ trong lòng những bài xích cố ý vô tình của những tiểu cô nương đó, lúc này đây thấy A Nguyên thân thiết với nàng, vì chưa từng gặp qua tiểu cô nương mềm mại trắng nõn như vậy, lòng liền cảm thấy bé con khác biệt, thấy bé ôm mình nũng nịu cũng thập phần thú vị, bèn không buông bé ra, chỉ nghiêm túc nuốt từng miếng từng miếng điểm tâm một cho bé ăn, chưa được một lát, nhóc con duỗi thẳng lưng lên ngã vào lòng ngực mỹ nhân, ưỡn bụng nhỏ thỏa mãn.

A Loan thập phần kiên nhẫn, lại xoa bụng cho nàng.

“A Loan là cô nương chu đáo.” Phu nhân Định Quốc công vẫn luôn quan sát nàng, thấy nàng rất thích trẻ con, cũng thập phần ôn nhu, chút lo lắng lúc trước tan biến hết, chỉ tính toán để nhanh nhanh cưới con dâu này về nhà, lúc này đây ánh mắt nhìn về phía phu nhân Tĩnh Bắc hầu càng thêm thân cận, mỉm cười nói: “Sau này, quý phu của chúng ta cũng yên tâm giao vào tay A Loan.”

A Loan rũ mắt, tay dừng lại trong chớp mắt, rồi tiếp tục xoa bụng cho A Nguyên, vẻ mĩa mai nhàn nhạt hiện lên trong đôi mắt.

một cái bao cò như vậy, thấy mình đã sợ phát run, còn có lá gan thành thân sao?

A Nguyên cũng cảm thấy hần không xứng lắm, có điều phu nhân Tĩnh Bắc hầu cũng đáp lời nói được, cũng biết bà là đang không muốn nữ nhi trị hôn hơn nữa, huống chi Khánh Chấn là con trai trưởng phủ Định Quốc công, về sau hưởng tước Định Quốc công, thân phận như vậy đốt đèn lồng cũng khó tìm được.

A Nguyên không biết nên san sẻ với A Loan thế nào, chỉ đơn giản biểu đạt tâm ý của mình, ôm cổ nàng nói mấy lời ngọt ngào. Lát sau, bên ngoài lại có cung nữ bên người Hoàng hậu tiến vào, thường A Loan rất nhiều vật phẩm, đây là nể mặt Đức phi, phu nhân Tĩnh Bắc hầu vì thiện ý này mà kinh ngạc, vui mừng vô cùng. Đến khi xuất cung, phu nhân Tĩnh Bắc hầu thấy A Nguyên ở xa xa vẫn đi theo không tha, vẫy vẫy tay với A Loan, liền thực khuây khỏa nói: “Con có thể có được hảo cảm của Đức phi nương nương và Công chúa như vậy, sau này ở phủ Định Quốc công ta cũng không phải lo nữa.”

“Chỉ là Khánh Chấn kia, không phải lương phối.” A Loan lạnh nhạt.

“Nó phế vật như vậy, về sau phủ Định Quốc công còn không phải do con định đoạt sao?” Phu nhân Tĩnh Bắc hầu chỉ hận rèn sắt không thành thép mà nói: “Hôn nữa, con bao nhiêu tuổi rồi? Con, con muốn mẫu thân con lo lắng chết sao?!”

“Kim qua thiết mã mới là cuộc sống mà con muốn, hiện giờ vậy trong một tiểu viện như vậy...” A Loan lắc đầu, thấp giọng nói: “Con không thích những thứ này.”

Phu nhân Tĩnh Bắc hầu chỉ cảm thấy đại khái là bản thân kiếp trước đã tạo nghiệt rồi, kiếp này mới sinh ra một nữ nhi như này, lòng tràn đầy mọi mệt, cầu xin: “Con lo đính hôn sắp tới đi, đừng nhắc đến những thứ đó nữa, về sau, sinh con dưỡng cái mới là chính đạo của nữ nhân.”

A Loan không muốn mẫu thân lo nghĩ vì mình, trầm mặc trong chốc lát, rồi gật đầu đáp ứng.

“Mấy thứ đao thương gây gộc trong phòng con, nên dọn đi, nếu không còn ai dám thân cận với con đây?” Nhĩ tới đáng vẻ phát khóc của thiếu gia phủ Định Quốc công kia, phu nhân Tĩnh Bắc hầu liền thờ dài, tình hình này, đến khi động phòng, cũng không biết có nên chuyện không.

“Kệ hần.” A Loan mất kiên nhẫn trả lời mẫu thân, rốt cuộc không chịu đựng nghe nữa, nghiêng đầu đi.

A Nguyên không biết phu nhân Tĩnh Bắc hầu sàu đến mức chết, lúc này đây còn đang hưng phấn đàm luận với Ngũ Công chúa về vị nữ tướng quân này, chỉ cảm thấy tâm sinh kính yêu, thấp giọng nói: “Đúng là vận cứt chó.” Khánh Chấn kia đầu thai thật tốt, Định Quốc công tương lai, còn có người vợ tốt như thế, còn cầu gì được nữa? Lòng nàng ghen ghét, nói với Ngũ Công chúa: “Nếu sau này tiểu tử Khánh Chấn kia dám bắt nạt A Loan, ta sẽ không bỏ qua cho hắn!”

“Ai bắt nạt ai còn chưa biết được đâu.” một quyền của A Loan cũng có thể biến Khánh Chấn thành bánh nhân thịt, Ngũ Công chúa thờ dài nói: “A Loan

lòng dạ rộng rãi, ta cũng hy vọng bọn họ cảm sát hòa mình.” So sánh với những nữ nhi khuê phòng nhiều mưu kế, Ngũ Công chúa càng thích người vạm vỡ không hề trong lòng như A Loan, thân thiết với nàng ấy lòng cũng khoan khoái theo.

“Bảo hấn khỏi bệnh nhanh lên, diễn cho ai xem thế?” Sắp đính hôn lại bệnh, như này không phải muốn tuyên bố cho mọi người biết là hấn không thích hôn sự này hay sao.

“Mợ khéo léo, tuyệt đối sẽ không để hấn tùy ý như vậy.” Ngũ Công chúa an ủi mợ hồi mới thôi, rồi lại nói chuyện với A Nguyên chốc lát xong mới về cung Thái hậu. Vừa vào liền thấy trong cung Thái hậu có mấy vị phi tần cười dịu dàng ngồi phụng dưỡng, về mặt Thái hậu nhân nhạ, A Nguyên liếc mắt một cái liền thấy mấy người này đều là phi tần Hoàng thượng tuyển vào cung đợt sau, nhà đều có chút thế lực, khế nhũ mảy, chỉ núp ở đằng sau nghe lén cùng Ngũ Công chúa, nghe thấy bên trong có một nữ nhân xinh đẹp mỉm cười nói: “đã lâu chưa thỉnh an Thái hậu nương nương, chúng thần thiếp vô cùng bất an, bởi vậy mới tới thỉnh tội với Thái hậu nương nương.”

nói xong, đôi mắt xinh đẹp liền nhìn bốn phía, tựa như đang chờ cái gì.

Kỷ xảo này Thái hậu thấy nhiều quá rồi, bèn lạnh nhạ đáp: “Tinh thần của ai gia không tốt, không thích nhiều người, lòng hiếu thảo của các người ai gia hiểu rõ, về sau không cần thỉnh an.” Dứt lời thì thấy A Nguyên và Ngũ Công chúa lên lút, liền mỉm cười vẫy tay nói: “Mới sáng sớm đi đâu thế?”

“Chúng con tới chỗ Đức phi nương nương chơi chút.” A Nguyên ngắc cổ để Thái hậu lau mồ hôi cho nàng, xong mới cười hi hi nói: “Nếu biết buổi sáng chỗ Hoàng tổ mẫu náo nhiệt như vậy, ai muốn ra ngoài chứ?”

“Con thích náo nhiệt, Hoàng tổ mẫu lại không chịu nổi.” một câu của Thái hậu khiến chư phi phía dưới biến sắc. Thái hậu chỉ nhân nhạ nói: “Tất cả đều hồi cung đi thôi, các người suy nghĩ cái gì ai gia đều biết, chỉ là hiện giờ ai gia không quản việc hậu cung nữa, Hoàng thượng như thế nào ai cũng sẽ không quản. Còn các người...” bà ngừng trong chốc lát, trong ánh mắt mong chờ của chư phi nói: “An thủ bản phận, bằng không, ai gia không chấp nhận.” Vì sao những phi tử này xuất hiện ở đây Thái hậu rất rõ ràng, chỉ là ghen ghét Hoàng hậu độc sủng, muốn cầu mình bảo Hoàng thượng mưa móc trải đều thôi.

Mất thấy Thái hậu không quan tâm, chư phi đều lộ vẻ thất vọng, mà lời muốn nói nữa lại thật sự không có lập trường.

Để hậu hòa thuận là chuyện tốt mà, ai định nổi danh đi phá hỏng mà nói tiếp nữa chứ?

Mất thấy các phi tử không cam lòng đi rồi, A Nguyên liền nghĩ đến Đức phi đã hiểu rõ từ trước, trong lòng cũng thờ dài vì những nữ nhân này, nhưng cũng không thể hiện ra, chợt thấy Thái hậu cúi đầu, nhìn mình mỉm cười nói: “Dạo gần đây không ngờ con lại làm đại sự nhỉ?”

A Nguyên cũng không dám vâng dạ. Nàng làm chuyện xấu quá nhiều, ai biết là chuyện gì chứ? A Nguyên không khỏi rúc vào trong lòng ngực Thái hậu lấy lòng một chút, chợt dạ nói: “Con không rõ ý tứ của Hoàng tổ mẫu.”

“Ai gia đã biết lời con khuyên Trịnh vương.” Thái hậu cũng cảm thấy A Nguyên tâm tư đoan chính, hướng chỉ tiểu thư phủ An Quốc công còn là người trong tộc bà, nào không đồng ý để con bé mỹ mãn chứ? Lúc này đây liền mỉm cười cúi đầu nói: “Hoàng tổ mẫu cũng cảm ơn con.”

“Sao người nói vậy?” A Nguyên đỏ mặt, tay nhỏ bả lấy Thái hậu, nói: “Chỉ là nói linh tinh thôi, vẫn nhò... vẫn nhò...” nàng miễn cưỡng: “Vẫn nhò Nhị Hoàng huynh giác ngộ tốt.” Thấy Thái hậu bật cười, nàng vội vàng hỏi: “Nhị Hoàng huynh đã nói gì mà làm Hoàng tổ mẫu vui mừng như vậy?”

“Cái này, con đi hỏi Nhị Hoàng huynh của con đi.” Thái hậu chỉ một cái, liền thấy một thanh niên nghiêm túc xuất hiện từ phía sau, thanh niên này vừa bước lại đây A Nguyên nhắc mông định chạy trốn, đến khi Trịnh vương túm nàng lại, nhóc con tức khắc hai tay ôm đầu kêu lên cầu xin tha thứ: “không dám nữa!”

Như này là đã phải làm bao nhiêu chuyện xấu rồi mới có thể thuận thực đến vậy?

Khỏe miệng Trịnh vương run rẩy một chút, túm nhóc con tinh ranh này lại trong tay, xong mới quay lại gật gật đầu với Thái hậu đang cười đến sắp không chịu nổi nữa, và cả Ngũ Công chúa cảm tưởng như tai vạ cũng sắp xuống đầu mình, rồi nghênh ngang bê muội muội kêu oái oái mà đi.

A Nguyên thực sự sợ bị ăn đánh.

Chỉ là lúc này lên lên nhìn thì thấy sắc mặt Trịnh vương nhân nhạ, cũng không có vẻ tức giận, lòng có chút buồn lòng, lá gan cũng lớn hơn, lơ lửng giữa không trung lấy lòng nói: “Hôm nay Nhị Hoàng huynh quả thật anh minh thần võ.”

“Muội nói rất đúng. Lúc trước ta đã quá đề cao bản thân mình.” Trịnh vương vốn là con thứ dòng chính, nhưng một câu của A Nguyên đã làm hấn bừng tỉnh, thân phận của hấn tôn quý, người phủ An Quốc công chẳng lẽ lại không tôn quý? An Quốc công hiện tại chính là ca ca ruột của Thái hậu, năm xưa Hoàng thượng lên ngôi, đúng là quyền thế khôn cùng. Nữ nhi nhà ông, đừng nói làm kế phi cho một thân vương, làm Hoàng hậu cũng không quá lời, chả trách không mở cửa cho mình, mình quả thật đã làm cản. Suy nghĩ lại thật cẩn thận, Trịnh vương liền hạ mình xuống, chuẩn bị lễ thực thành khẩn tới cửa, quả nhiên, cửa lớn phủ An Quốc công nhẹ nhàng mở ra.

“Ha ha...” A Nguyên thầm nói huynh đừng để bốn cung ngã xuống đó nhé.

“Chỉ là.....” Trịnh Vương nhủ mảy, thấp giọng nói, “Sao lại vẫn không nóng không lạnh?”

Vị nữ nhi phủ An Quốc công này là mỹ nhân nổi danh, tính tình tự nhiên phóng khoáng, gặp là vong ưu, Trịnh vương cũng coi như nhất kiến chung tình, đáng tiếc mỹ nhân khách khách khí khí, chẳng chút động tâm, thật sự làm Trịnh vương thất bại.

“Chỉ cần chân thành ắt được đền đáp.” A Nguyên chấp tay trước ngực, đặc biệt thành kính.

Trịnh vương bắt đầu đi mà nhìn nhóc con dù làm thế nào cũng không chịu nói thẳng ra này, khóe miệng giật giật, ôm nàng vào trong lòng, thấy nàng bắt đầu nhìn trời nhìn đất, liền nhấp miệng, nghiêm túc nhìn nàng, một lát sau mở miệng: “Muội chỉ cần nói lý do vì sao thôi.” hần ngồi xuống đình trong cung Thái hậu, đặt muội muội xuống trước mặt mình, nhẹ giọng: “Ta rất thích nàng ấy, cho nên, cũng hy vọng...”

“Nhị Hoàng huynh cũng thích những mỹ nhân trong phủ không phải sao?” A Nguyên không nhận được, nói.

Trịnh vương trầm mặc trong chốc lát, liền nhíu mày nói: “Những người đó chỉ là để giải buồn tâm thường thôi, không giống với nàng, sao lại nhắc đến?” Thấy A Nguyên không đồng ý nhìn mình, hần liền chậm rãi nói: “Lòng ta có nàng, như vậy, còn chưa đủ sao?” Chẳng sợ phủ hần có nhiều nữ nhân, những nữ nhân kia có thể có thể không, còn hần chỉ coi trọng một mình nàng, hà tất so đo nhiều như vậy?

“Cái gì gọi là giải buồn tâm thường?!” A Nguyên có chút nóng, quăng tay của Trịnh vương đi, bắt chập mình sợ ca ca này, trầm giọng nói: “Nữ nhân trên đời này không ti tiện như huynh vừa nói. Cái gọi là giải buồn, chính là không đủ yêu thương thể tử, mới có thể nói ra lời như vậy!” Thấy Trịnh vương trầm mặc nhìn mình, A Nguyên kích động, đứng lên nói: “trên đời này, có nữ nhi nhà ai, trượng phu nói yêu nàng, phía sau lại để nàng một thân một mình, đi thân thiết với nữ nhân khác, mà trong lòng có thể dễ chịu được?” Nàng chậm rãi nói: “Nhị hoàng huynh bản thân không làm được thì đừng yêu cầu cô nương nhà người ta phải toàn tâm toàn ý vì huynh, như vậy, như vậy chẳng phải đâm dao vào tim người ta hay sao?!”

nói xong liền tức giận ngồi ra xa.

“Hóa ra, ý muội là vậy.” Trịnh vương rũ mắt, không nói gì nữa.

Mất thấy chính là A Nguyên đang tranh luận gì đó với Trịnh vương, ai dám lộ mặt chứ? Những cung nữ đứng xa xa cũng không dám tới gần, A Nguyên đến trà lạnh cũng uống, lòng ghen lửa, chỉ lạnh lùng mà nói: “Như hiện giờ không phải tốt sao? Dù sao cũng đã ban hôn, cô nương nhà người ta nhất định phải gả cho Nhị Hoàng huynh, huynh muốn là có. Đến lúc đó cử án tề mi tương kính như tân*, huynh có một Vương phi lo liệu chuyện trong nhà, cũng không phải lo đây là đồ phụ hại tiểu thiếp của huynh, cô nương người ta cũng sẽ không đau lòng chờ huynh đến hừng đông, người tốt ta tốt cả nhà tốt.”

Cử án tề mi tương kính như tân: Vợ chồng kính trọng nhau, coi như khách.

“Muội...” Nhìn A Nguyên đang tức giận, Trịnh vương như suy tư gì đó, “Lý lẽ này ở đâu ra thế?” Chỉ là lời của A Nguyên lại làm hần nghĩ tới đệ đệ hần Phượng Minh. Tiểu tử này cưới Vương phi, không có thêm người nào khác, trước kia Trịnh vương còn có chút không đồng ý, nay nhớ tới hình ảnh Phượng Minh và Vương phi nhìn nhau cười, lại khiến lòng hần bất giác hiểu ra điều gì đó, nhìn thoáng qua mặt muội muội, Trịnh vương bèn thấp giọng hỏi: “Chẳng lẽ còn muốn ta giải tán cơ thiếp trong phủ?” Nhắc đến cái này, hần vẫn có chút nhíu mày.

“Đó là hậu viện của Nhị Hoàng huynh, không phải của muội.” A Nguyên liền dừng một chút, rồi thấp giọng nói: “Nhưng nếu là muội, phu quân của muội về sau còn đi thân cận với nữ nhân khác, muội sẽ không quan tâm đến hần nữa.”

Tức vương chỉ có một thể, đây là gia phong, A Nguyên có ý nghĩ như vậy cũng có thể lý giải được, Trịnh vương liền gật gù đầu.

“Mấy cái đó là suy nghĩ của muội, chưa chắc đã là ý tứ của cô nương người ta.” A Nguyên liền nhỏ giọng thở dài: “Có khi, lý do là Nhị Hoàng huynh không được thích thì sao?”

“Muội!”

“Bao nhiêu chân thành đổi lại bấy nhiêu chân thành.” A Nguyên bĩu môi, nhỏ giọng nói: “Nhị Hoàng huynh nỗ lực nữa lên, dù sao, vợ là của mình, sống với nhau như nào, tự huynh xem xét.” nói xong chỉ sợ Trịnh vương thẹn quá hóa giận túm lại đánh, A Nguyên vội vàng chạy nhanh như một con gió, Trịnh vương phía sau nhìn nhóc con chạy như chó rượt này mà không khỏi nở nụ cười nhân nhật, nghĩ nghĩ, rồi đứng dậy ra khỏi cung.

Mới ra ngoài, Trịnh vương liền thấy đệ đệ gốc nhà mình về mặt hạnh phúc toe toét cười đi đến, cảm giác từ khi thành hôn đến nay, mặt mày Phượng Minh phá lệ hồng hào, Trịnh vương liền không nhận được kêu Phượng Minh dừng lại, thấy đệ đệ về mặt không muốn, cảm thấy có chút nín thở.

Từ khi nào, làm huynh trưởng lại làm cho người thấy phiền thế này?

“Chúng ta lâu ngày không gặp, đệ tới phủ ta uống rượu đi.” Trịnh vương liền làm ra dáng vẻ ca ca thân thiện.

Nếu là trước đây, Trịnh vương luôn đặc biệt nghiêm khắc mà làm ra dáng vẻ thân cận như vậy, Phượng Minh đã sớm thụ sủng nhược kinh, chỉ là trước mắt, đệ đệ này lại có chút không vui, còn liên tiếp giấu tay ra đằng sau. Anh mắt Trịnh vương nhanh như chớp, tức khắc hỏi: “Trong tay có gì đấy?”

“không có gì.” Mặt Phượng Minh đảo qua chỗ khác một chút, xoay người liền chạy, tư thái kia, với nhóc con chạy trốn mới vừa rồi, cách làm khác nhau nhưng hiệu quả giống nhau đến kỳ diệu.

“Đứng lại!” Luận thân thù, Phượng Minh không phải đối thủ của Trịnh Vương, Thành Vương điện hạ tức khắc bị Hoàng huynh đè lại, giãy lên, hô: “Làm cái gì vậy a!” Lại bị Trịnh Vương tức khắc lật tay ra, Trịnh Vương liền thấy trong tay đệ đệ lại là mấy đóa hoa bị nhàu, không khỏi nhíu mày hỏi: “Đây là cái gì?”

“Vương phi nói mấy đóa hoa trong cung Mẫu hậu đẹp lạ thường, không giống những nơi khác.” Phượng Minh liền cười hi hi nói: “Dù sao hiện giờ Mẫu

hậu cũng có rất nhiều hoa, không thiếu một đóa hai đóa này, ta ngắt ít về để Vương phi cắm hoa, vui vui về về.” Vừa vui thích mà nói, vừa sinh ra gan chó chụp lấy tay Hoàng huynh hân kêu lên, “Cẩn thận một chút, đừng chạm vào làm rách cánh hoa!”

Trịnh vương bị đệ đệ này làm răng hàm cũng sắp rớt xuống, nói không ra lời, hồi lâu sau, liền khinh bỉ nói: “Bên ngoài có bao nhiêu, sao cần phải đi trộm như vậy?”

“Chỗ khác Vương phi đâu có khen?” Phượng Minh đứng lý hợp tình, chỉ cảm thấy hoa Vương phi tán thưởng đẹp vô cùng.

Trịnh Vương thật sự chịu không nổi tên này, nhin xuống, thấy cửa cung ngựa xe như nước, hai Hoàng tử thật sự để làm người khác chú ý, không khỏi vẩy vẩy tay, chậm rãi nói: “Thôi, đi cùng ta, ta có một số việc muốn hỏi đệ.” Thấy Phượng Minh không tình nguyện, chỉ ở phía sau xô lá, hân híp mắt nhìn nhìn đệ đệ này, thấp giọng nói, “Muốn ăn đánh à?!”

Phượng minh ngẩng đầu, ngẩn ra lắc lắc đầu.

“Vây đi với ta.”

Phượng Minh thầm kêu một tiếng đen đui, cẩn thận giờ mấy đóa hoa tươi rêu rao khắp nơi, chẳng cảm thấy mát mắt chút nào, chỉ thấy Trịnh Vương một đường mang hân trở về phủ Trịnh Vương, vừa vào cửa liền thấy mấy nữ nhân xinh đẹp ôn nhu ra nghênh đón Trịnh Vương, tức khắc liền cảm thấy mát tự nhiên, ôn ào vô cùng, lại bị mùi hoa phấn hun đến ngứa mũi, quay đầu hắt xì một cái, lúc này đây trước ánh mắt có chút phức tạp của Trịnh vương xưa tay nói, “Chờ đệ đi rồi hoàng huynh hãy lại hưởng thụ đi, đệ thật sự cảm thấy mắt hoa cả lên rồi.”

Trịnh Vương chậm rãi phát tay, nhóm cơ thiếp đi rồi, lúc này mới nhàn nhạt mà nói: “Thoạt nhìn, ở trong phủ đệ, không có việc như này.”

“Mỗi ngày Vương phi đều ở nhà chờ đệ hạ triều.” Phượng Minh ngây ngô cười, rồi chỉ huy hạ nhân phủ Trịnh Vương: “Đi đi! Nhanh nhanh đem cái bình hoa tới đây!” Hoàng huynh đáng ghét này không chừng còn đem cả mực đến để ghi chép, hoa héo mất thì bắt đền ả?

“Chẳng ra dáng tượng phu gì cả!” Trịnh Vương lạnh lùng nói: “một Vương phi người cũng để cho bắt nạt?”

“Cái gì gọi là bắt nạt,” Phượng Minh nhíu mày, cảm thấy lời này không dễ nghe, phản bác: “Đệ rất vui mà, nhiều nữ nhân như vậy rất thú vị sao? Ai có thể được như Vương phi thật lòng với đệ, đặt đệ trong tâm khảm được chứ? Huống chi...” hân có chút ngượng ngùng mà nói, “Vương phi, không phải là người trong lòng của đệ sao, một chút đệ cũng không dứt ra được, nào có rảnh đi nhìn nữ nhân khác chứ?”

không phải lúc nào đệ đệ này cũng lời ngon tiếng ngọt như vậy. Có điều, lời ngon tiếng ngọt trước mặt Trịnh vương, quả thật quá đáng! Trịnh vương trầm mặc một lát, liền thấp giọng nói: “Dù cho lòng đệ có năng, cũng không ngại đi thân cận nữ nhân khác chứ?”

“Đâu thể giống nhau được?” Phượng Minh nhỏ giọng nói: “Lòng đệ tràn đầy hình bóng của nàng, đệ nào có tâm với nữ nhân khác?” hân chỉ hận không thể treo bên hông thể từ cả ngày, làm sao người khác có thể làm hân phân tâm được như vậy? Thấy trong phủ Trịnh vương lúc này có chút nhạc vang lên, tiếng đàn xôn xao, Phượng Minh cảm thấy Hoàng huynh thật biết hưởng thụ, có điều thấy Trịnh vương như đang trầm tư cái gì đó, cũng không chú ý mấy thứ kia, không khỏi có chút nóng nảy, hỏi: “Nhị Hoàng huynh nghĩ ra cái để hỏi chưa? Huynh tìm đệ rốt cuộc là vì cái gì thế?”

Vì muốn bàn về tượng phu với hân? Miễn đi, Thành Vương điện hạ đâu có cảm thấy thiệt thòi.

“Khắc trong tâm khảm.” Mắt Trịnh vương nhìn xa xăm, thấp giọng nói: “Đệ nói xem, nếu là đệ, vì một nữ nhân, có thể bỏ qua mọi người khác trong phủ, chỉ sống chung với một nữ nhân không?”

“Đây là cần thiết mà!” Phượng Minh vỗ bàn khẳng định nói.

Trịnh Vương bắt đầu dĩ đồ trấn, hân chỉ cảm thấy, bản thân tựa hồ bị muội muội cổ quái đầy bụng, và đệ đệ sợ vợ, bẻ lệch rồi.

Tác giả có lời muốn nói: Ngựa đực gặp trung khuyển...

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91

Làm một thanh niên quý tộc đang tuổi mon mọn, Trịnh vương điện hạ có chút khó tiếp thu với tư tưởng phức tạp thích một nữ nhân thì không được ngủ với các nữ nhân khác này, lúc này đây đang hóa thành ‘người suy tư’ ngồi ở bàn không nói lời nào.

Thập phần lạnh lùng cao quý.

Làm một đệ đệ tốt, Thành vương điện hạ thật sự không có khả năng thưởng thức vẻ đẹp đến mức độ ấy. Thành vương đối đến trông mắt cũng đã đỏ lên lạng yên nuốt miếng điểm tâm còn lại cuối cùng xuống bụng, nhìn thoáng qua sai vật bên người đã trốn thật xa không dám lại gần tự tìm phiền phức kia,

thấy gã sai vặt khóc lóc lắc đầu, chớp mắt liên biến mất khỏi tầm mắt Thành vương. Thành vương thầm chửi ầm lên, chờ về nhà sẽ xử lý tên đồ đệ bất trung bất nghĩa này. Đầu lại gục xuống nhìn đóa hoa đã héo, lúc này đây Thành vương điện hạ chỉ hận không thể khóc rống lên, nhin rồi lại nhin, rốt cuộc không nhin được nữa mức nở kều: “Nhị ca!”

“Hả?” Trịnh vương suy nghĩ mãi vẫn chưa nghĩ ra được gì nghi hoặc ngẩng đầu lên, nhìn thấy đệ đệ bày ra vẻ mặt tội nghiệp mà nhìn mình, không khỏi nhíu mày hỏi: “Sao đệ vẫn còn ở đây?”

Thời buổi này, vô tình vô nghĩa, qua cầu rút ván đúng là không ít. Nếu là Thành vương ngày trước, chỉ sợ đã la lên một tiếng thất cổ tự tử rồi, có điều sau khi chịu đựng sự tấn công của lão Thái sư phủ anh Quốc công một phen, năng lực chịu đựng của Thành vương điện hạ đã tăng lên rất nhiều, giờ phút này nén giận uất trong lòng lại, cúi đầu không nói lời nào. Chỉ có tiếng bụng réo biếu đạt tâm trạng oán hận của đệ đệ.

“Nếu đói bụng thì ở lại đây dùng bữa rồi hẵng về.” Trịnh vương là người hào phóng, yêu thương đệ đệ, lúc này cũng hơi đau lòng vì đệ đệ, bèn chậm rãi nói.

“Đề khi khác đi.” Phụng Minh cúi đầu nhỏ giọng nói: “Vương phi còn đang ở nhà chờ đệ.” Vừa ngẩng đầu lại đối diện với ánh mắt khinh thường của Trịnh vương, Phụng Minh bắt đầu khoe: “Hôm nay Vương phi tự mình xuống bếp đó, đệ, đệ đã nói sẽ giúp nàng ấy.”

“Quân tử cách xa nhà bếp!” Trịnh vương sầm mặt, ánh mắt nặng nề nhìn đệ đệ đang vui vẻ về này, cảm thấy quá là không có tiền đồ, hừ lạnh nói: “Đệ là Hoàng tử, là Thân vương! Hậu duệ quý tộc! Sao có thể tự mình xuống bếp được?!” hần vồ bàn quát lớn: “Hay là trong phủ Thành vương không có đầu bếp?” Còn có thể từ kia của đệ đệ nữa, còn dám ra lệnh cho phu quân mình, còn biết tam tòng tứ đức nữa không?! Cảm thấy đệ đệ đúng là tên ngốc, Trịnh vương liền tận tình khuyên bảo: “Đệ thích Vương phi thì sung ái là được rồi, như bây giờ lại không được đâu!”

“Khà khà...” Phụng Minh chỉ làm như không nghe thấy, nhỏ giọng: “Vương phi thương đệ mà, không nỡ để đệ đụng vào dầu mỡ gì đó, bình thường ở trong phòng bếp, đệ cũng chỉ chế củi châm lửa thôi, không cực khổ gì.”

Hiển nhiên, cho dù là huynh đệ ruột cũng có định nghĩa không giống nhau về thế nào là cực khổ, Trịnh vương biết được em dâu lại có lá gan lớn đến như vậy, để một Vương gia bỏ củi cho nàng ta, thì lỗ mũi cũng nhà khói, định răn dạy, nhưng người ta cũng không phải kẻ từ của mình, chẳng nhẽ lại còn quản được cả em dâu, chỉ chỉ vào đệ đệ còn cảm thấy sung sướng này tức giận nói: “Có ngày đệ sẽ phải khóc thôi!”

Phụng Minh mắt điếc ta ngờ với lời mắng của huynh trưởng, chỉ mong ngóng hỏi: “Nhị ca, còn có việc gì không?”

“Cút đi!” Trịnh vương tức chết mất thôi, dùng sức chỉ thẳng ra cửa.

Phụng Minh nghe lời, cút ra sân. Sao Trịnh vương lại để đệ đệ đi luôn như vậy, vội vàng theo hần ra cửa, liền thấy đệ đệ hiện giờ còn càng ngây ngốc hơn đang mải mê một gã sai vặt mặt mày ủ rũ: “Thường ngày tốt đi chơi người là giỏi nhất, giờ chủ nhân gặp nạn, người còn chạy nhanh hơn cả khi!” Gã sai vặt kia cầu xin tha thứ, Tứ Hoàng tử đại nhân lại oán hận mà nói: “không gã Lục Ngọc bên người Vương phi cho người làm vợ nữa!” Tức khắc gã sai vặt kia khóc còn to hơn, mắt thấy tiểu tử này khóc rống, Thành vương điện hạ về mặt thỏa mãn nhảy lên ngựa, chấp tay với Huynh trưởng đã run rẩy tròn mắt há hốc mồm, cười nói: “Nhị ca đừng tiến nữa, đệ về đây.” Rồi lại đá gã sai vặt khóc lóc thảm thiết kia lại gần ngựa, nói: “Còn không mau cầm theo hoa về!” Dù héo nhưng vẫn là tấm lòng.

Gã sai vặt túm lấy bình hoa nhanh như gió, nghiêm túc đứng bên cạnh chủ dục lệnh.

Đứng trước hai kẻ ngu xuẩn này, Trịnh vương thiết tình nói không nên lời, chỉ phát phát tay kêu hai tên này cút nhanh nhanh, lại sai thân binh trong phủ hộ tống đệ đệ về, xong mới xoay người đi về phía sân, nhưng khi thấy ánh đèn rực rỡ sáng lên, mỹ nhân như hoa bước ra phía ánh đèn vây quanh lại, cũng không biết vì sao, có chút hâm mộ cuộc sống vui vẻ hiện tại của đệ đệ.

không đề cập tới Thành Vương lúc về nhà nhìn vợ thế nào, cũng không nhắc tới rồi rắm trước mắt của Trịnh vương, lúc này đây A Nguyên cảm thấy đại khái là lần này đụng độ với Nhị Hoàng huynh, mặc dù có chút hối hận, cảm thấy quá thực đáng ra phải nói chuyện một ít, chỉ là lại không cảm thấy ý tứ của mình vẫn để gì. Nhưng vẫn lo Nhị Hoàng huynh tam thế tử thiếp bị lễ giáo phong kiến độc hại sẽ đến đánh nàng. Công chúa điện hạ đặc biệt ngoan ngoãn, chỉ ở trong cung Thái Hậu làm tiểu thư khuê các, định là nếu Nhị Hoàng huynh có đến, nàng cũng có thể chạy thật nhanh đến chỗ Thái Hậu xin cứu mạng.

Ngoan ngoãn như vậy, Thái Hậu lại không quen, tuy rằng trong lòng cũng vui mừng vì A Nguyên ngày ngày bầu bạn với mình, Thái Hậu lại vẫn có chút nghi ngờ. Có một ngày, A Nguyên đi vòng quanh mình ân cần đầm lưng cho mình, không cần cung nữ hầu hạ, Thái Hậu vừa quay đầu lại, liền thấy vẻ mặt tiểu nha đầu vui sướng ngập tràn, đôi mắt sáng lấp lánh, bèn cười hỏi: “Vui thế cơ à?”

“Cháu gái từng đường kim mũi chỉ đều là Hoàng tử mẫu ban cho, cũng chỉ có ít sức lực và tấm lòng này là của con, có thể hiếu kính Hoàng tử mẫu A Nguyên rất vui.” A Nguyên vừa niết bả vai cho Thái hậu, vừa nghiêm túc mà nói.

Nàng thiết lòng kính yêu Thái Hậu, làm những việc này vì bà cũng là cam tâm tình nguyện.

“Bé con làm gì có nhiều sức lực như vậy?” Thái hậu thấy hai bên thái dương của A Nguyên toàn mồ hôi liền cực kỳ đau lòng, ôm nàng ngồi xuống bên cạnh mình, cùng đắp chung một chiếc chăn, lúc này mới lau mồ hôi cho A Nguyên, thấy A Nguyên cười hi hi cọ cọ vào tay mình lau vài cái liền xong, bèn đổi nói: “Bên ngoài tuy đã ấm hơn nhưng thời tiết thất thường, cẩn thận không cảm lạnh.” Thấy đứa bé này ngoan ngoãn dạ, bà thở dài cười nói: “Cũng chỉ có con mới nghịch ngợm như vậy,” rồi vuốt cổ nhóc của A Nguyên cười tủm tỉm hỏi: “nói xem nào, sao mấy hôm nay ngoan thế?”

A Nguyên chân chờ một lát, song nhỏ giọng nói: “Con nói năng không biết nặng nhẹ, chỉ sợ đã phật lòng Nhị Hoàng huynh.”

“nói thế nào?” A Nguyên rất thông minh, sao có thể nói lung tung được? Thái Hậu cũng cảm thấy tò mò, cho người bưng trà tới. Đút cho A Nguyên uống, rồi hỏi.

A Nguyên hơi do dự, thấy xung quanh cũng không có người khác, liền đỏ mặt ghé vào bên tai Thái Hậu thì thầm.

Thái Hậu nghe, trong lòng cũng vui mừng vì A Nguyên đề bụng đến nữ nhi nhà An Quốc công như vậy, nhưng mà nghe xong A Nguyên kể lại, liền lắc đầu nói: “Nha đầu ngốc.” Tính tình của A Nguyên là cái làm bà không yên lòng nhất, nhìn thì như khéo đưa đẩy, chỉ là đối với một vài việc lại phá lệ tích cực. Giống như trước mắt, đừng nói Hoàng tử, đến nam nhân trông trọt kiếm mấy đấu gạo bên ngoài cũng cưới nhiều thê thiếp, sao Hoàng tử lại chỉ có một chính phi được?

Như Túc Vương, Thành Vương mới là dị loại, nếu không phải Thái Hậu đã từng trải qua gian khổ, thật sự không muốn con dâu cháu dâu lại phải chịu đựng đau khổ như thế, thì sao có thể tự tại như bây giờ được?

“Con không quen.” A Nguyên cắn cắn môi, nhỏ giọng biện giải: “Cứ nghĩ đến cái này là lòng con lại không thoải mái được.”

“Tính con...” Thái hậu thở dài, thấy A Nguyên phụng phịu, lòng lại nhũn ra, cũng nhớ tới bi ai thuở xưa của mình, chợt cảm thấy có lẽ lời của bé con này không sai, không có thiếp là sung sướng đến mức nào chứ? Thương con bé, Thái hậu liền cúi đầu hỏi: “Con... đã hỏi A Dung chưa?”

“Huynh ấy đã hứa với con rồi, dù có ba ngàn con sông cũng chỉ mức một gáo nước.” A Nguyên da mặt dày, dù nói cái này với trưởng bối mặt cũng đỏ lên, nhưng lòng lại vui sướng, chỉ như con sóc con bò đến cạnh tai Tổ mẫu, thăm thì bí mật này với bà.

Thái hậu mỉm cười nghe, cúi đầu liền nhìn thấy mặt mày vui mừng khoái hoạt của A Nguyên, không có nửa phần mưu tính, không biết vì sao, Thái hậu lại muốn rơi lệ, nhìn bé con này rúc vào người mình, nhỏ giọng kể về mấy lời nói chuyện vui vẻ với người trong lòng của nó, bà vừa cười, vừa dùng sức ôm ôm lấy bé con này, cảm thấy, trong cung Thái hậu nguy nga mà trống trải, rốt cuộc cũng có một chút hơi ấm, khơi lên hy vọng. Hồi lâu sau, cúi đầu xuống thấy A Nguyên lên cười như chồn ăn vụng gà, Thái hậu thăm ra một quyết định trong lòng, nhưng không biểu hiện gì, chỉ mỉm cười nói: “Khó có được đứa trẻ tốt như A Dung, nó hiện giờ bận rộn, chỉ sợ cũng vất vả, con cũng nên thường xuyên đi thăm nó, để nó hiểu được.”

A Dung đã lớn, Thái hậu cũng luyến tiếc A Nguyên phải gả đi sớm, chỉ sợ hôn sự này sẽ phải kéo dài. Thái hậu không đấu cuộc lòng người, chỉ nghĩ đến hết thảy biện pháp để buộc thiếu niên mà cháu gái thích này lại, để nó có thể cho A Nguyên hạnh phúc nửa đời sau.

“Con biết rồi ạ.” A Nguyên rụt rụt rụt cổ nói.

“Nhị Hoàng huynh của con không phải người keo kiệt, con sợ cái gì nào? Lại có tật giật mình.” Thái Hậu chỉ cười nói: “nói chuyện lại với Nhị Hoàng huynh con, Hoàng Tổ mẫu chờ tin tốt.” Thấy A Nguyên gật đầu, bà lại cười nói: “Dù thế nào, ta sẽ bảo Nhị tâu con cảm tạ con.”

“Sao người nói vậy ạ?” A Nguyên ngượng ngùng mà xoắn quẩy nói: “nói như thế nào đi nữa thì cũng đáng hoàng là biểu tỳ của A Nguyên mà.”

Thái Hậu mỉm cười ừ, dừng một chút, thấy A Nguyên yên tâm lại rồi bèn nghĩ nghĩ rồi cười nói: “Có vẻ như thời tiết không tồi, con xuất cung đi, làm chân chạy vặt cho Hoàng Tổ mẫu.” Thấy A Nguyên nghiêng tai lắng nghe, bà liền cố ý vô tình đưa tay lần chiếc tràng hạt bằng ngà voi, chậm rãi nói: “Vợ lão đại Trạng gia là người không tồi, cũng biết lễ nghi, ai gia rất thích. Vừa khéo phòng bếp vừa làm một ít đường chưng, cực ngon, ai gia vốn định thưởng mấy nhà trong kinh, bây giờ, nếu tặng cho nàng thì cũng không ít đi là bao.”

Thái hậu thường thường điểm tâm trang sức cho các ngoại mệnh phụ, nhưng chủ yếu là phủ An Quốc công hoặc mấy nhà Thái hậu thân thiết thôi, hiện giờ lại thưởng cho phu nhân Thành Dương bá, quả thực là vinh quang khó có được, còn trịnh trọng hơn trang sức mà A Dung nhận trước kia nhiều rất nhiều. Thường ngày ở trong kinh xuất thân của phu nhân Thành Dương bá bị nhiều người chỉ trích, chẳng sợ quyền thế hiện giờ của Thành Dương bá không nhỏ, không ai dám lộ ra mặt nhưng bình luận sau lưng không chỉ một hai người, trước mắt vậy mà Thái hậu tự nguyện chống lưng cho phu nhân Thành Dương bá, ai còn dám nhớ xuất thân thế nào nữa? Thêm còn không kịp.

A Nguyên vô cùng mừng rỡ, vội vàng chấp tay nói: “Đa tạ Hoàng Tổ mẫu!”

“Ta thưởng cho nàng, con cảm tạ cái gì?” A Nguyên chân thành, một khi đã quý ai thích hận không thể hai tay dâng lên chân tâm của mình, Thái hậu chỉ thấy may mà mẫu tử phu nhân Thành Dương bá là người thuần lương, bằng không còn không bán A Nguyên đi sao? Bà chỉ lắc đầu điểm vào trán A Nguyên một cái, bất đắc dĩ mà nói: “Cầm đồ ai gia thưởng đi đi, khi nào lại về ăn cơm với Hoàng tổ mẫu.” Thấy A Nguyên vui mừng vâng dạ, Thái hậu mới vừa lòng, cho người ban thưởng làm cảnh cùng A Nguyên mang đi.

Phu nhân Thành Dương bá xuất thân không cao, hiện giờ Thái hậu càng muốn cất nhắc nàng, để không ai dám xem thường nàng nữa. Sau này nếu tứ hôn cho A Nguyên, mới có thể làm như gả nàng đến phủ Thành Dương bá, cũng không phải thất sủng.

“Tạ ơn từ tâm của Tổ mẫu dành cho A Nguyên.” A Nguyên sao không hiểu? Trong lòng dào dạt ấm áp, rúc rúc vào tay Thái hậu nén sung sướng trong lòng nói.

“đi nhanh về nhanh nhé.” Đây cũng là ý tứ bảo A Nguyên đi gặp A Dung. Thái hậu liền thúc giục một tiếng.

Lúc này đây A Nguyên mới mang đồ Thái hậu ban thưởng, đi thẳng đường cái rất là hiển hách đến phủ Thành Dương bá. Nghe thấy bên ngoài có ít người dò hỏi, lại có một vài tiểu cung nữ nói là Thái hậu ban thưởng, A Nguyên mới vừa lòng, để lại đủ loại cảm nhận ở bên ngoài về phu nhân Thành Dương bá xong, A Nguyên bon bon một đường tới phủ Thành Dương, hiện tại càng trịnh trọng hơn, cửa chính phủ Thành Dương bá mở rộng, phu nhân Thành Dương bá dẫn đầu, nữ quyến còn có cả năng đi chuyển trong phủ đều ra nghênh đón, hiển nhiên là đã sớm có nội giám thông truyền, phu nhân Thành Dương bá mặc trang phục phẩm cấp, phá lệ trịnh trọng, lúc này đây đỡ A Nguyên xuống, A Nguyên nghiêm trang tuyên khẩu dụ của Thái hậu

trước, xong mới cười hì hì đưa hộp đồ ăn tinh xảo cho phu nhân Thành Dương bá, thấy vẻ mặt nàng phảng phất mỗi một, liền nghi hoặc hỏi: “Tinh thần đi không được tốt sao?”

Phu nhân Thành Dương bá cung kính tiếp đồ ban thưởng của Thái hậu, mỉm cười nhìn A Nguyên một cái, nhẹ nhàng nói: “Đức bé này, cho dù thể diện lớn như vậy.” Nàng không phải đồ ngốc, dĩ nhiên hiểu điều này đại biểu cho cái gì.

Có được sự coi trọng của Thái Hậu, sau này ở kinh thành nàng càng nở mày nở mặt đứng càng vững chắc, chỉ sợ rốt cuộc không còn ai có thể xem thường.

“Hoàng tử mẫu quý đi mà.” A Nguyên đỡ phu nhân Thành Dương bá cười nói.

Trong kinh ngoại mệnh phụ rất nhiều, Thái Hậu có thể nhớ đến một Bà phu nhân chẳng có chút quan hệ với mình sao? Phu nhân Thành Dương bá lắc đầu, lại không nói gì nữa, chỉ dẫn A Nguyên về hậu viện, kêu A Nguyên ngồi, rồi mới tự mình cung kính cất đường chung đi, xong xuôi mới đổi đại lễ phục tiếp ban thưởng khi nãy ra thành bộ y phục thường ngày rồi quay lại, thấy A Nguyên nhìn chung quanh, liền cười nói: “Hiện giờ A Dung quản lý sự vụ, thực sự bận rộn, chưa đến tối là chưa thấy trở về.” Thấy A Nguyên vì bị mình nhìn thấu mà ngượng ngùng, cũng không trêu nữa, kéo A Nguyên lên ngồi xuống bên người mình, nhẹ nhàng nói: “Đạo này con ở trong cung có tốt không?”

“không có ai sống tốt hơn con.” A Nguyên vội vàng cười, chỉ là thấy sắc mặt phu nhân Thành Dương á thật sự khó coi, nhị thái thái ngồi cạnh cũng là có vài phần lửa giận, liền nghi hoặc hỏi: “Đi đang có việc gì không giải quyết được sao?”

“Còn không phải do A Kính!” Phu nhân Thành Dương bá lắc đầu không nói, nhị thái thái tính tình vốn bạo liệt ở bên liền bật thốt lên mắng: “Cũng không tự đi mà soi gương, chỉ là đích nữ quan tứ phẩm, cả kinh thành chẳng thiếu, có mỗi cái hôn sự thôi mà cứ như muốn lấy mạng nó ấy, lại khóc lóc nói chúng thần hại nó!” Thấy phu nhân Thành Dương bá nhủ mảy, nàng liền vội vàng nói với A Nguyên: “Điện hạ xem xem, người định ra hôn sự là lão Tam, nó tìm cha nó chứ, nếu can thiệp thì không hay nên thần và tâu từ một đầu ngón tay cũng không đụng vào! Ấy thế mà còn nói chúng thần lòng dạ khó lường nữa!” Còn dám nói A Dao khuê nữ nhà nàng ngu ngốc được gả vào nhà cao cửa rộng, làm nhị thái thái chỉ hận không thể cho nha đầu chết tiết kia một bạt tai!

“A Nhạc hôm nay nghỉ, nói là phải về, để thằng bé nói chuyện với A Kính đi.” Đối với người như vậy, sao Phu nhân Thành Dương Bá tính nguyện đi quản làm gì? Nàng cũng lười đến biện bạch với A Kính là Trạm Tam đã phải rất cực khổ mới tìm thấy một nhà tốt như này, chỉ nhàn nhạt nói.

Hôn sự Hàn Lâm viện ngày trước đã sớm thất bại, phu nhân Thành Dương bá nghe nói phu nhân nhà kia cũng rất nhanh tay, đã chọn được cháu gái nhỏ nhà An Dương bá, xuất thân từ đại phòng, về sau huynh trưởng sẽ hưởng tước. Có thể kết thân với giới thanh lưu là mối hôn sự các thế gia thích nhất. Hiện giờ Trạm Tam chỉ tìm con cháu nhà đồng liêu mà thôi. Vì A Kính vô năng, Trạm Tam nom nớp lo sợ, đến con trai trưởng cũng không dám treo cao, đã chọn được một cháu trai không cần gánh đại sự, tuy đồng liêu này chỉ là Ngũ phẩm, phẩm cấp còn thấp hơn ông một cấp, có điều nhà cửa cũng rất phú quý, không cần lo lắng kẻ sinh nhai, hậu trạch cũng đơn giản, đồng liêu kia tuy cũng có mấy bà thiếp, có điều mấy con trai đều là con của vợ cả, bởi vậy thập phần hòa thuận. Mẹ chồng chỉ em dâu đều có tiếng là người hiền lành, nói đơn giản thì như cục bột, bánh bao vậy, thực sự có thể chịu đựng được tính tình của A Kính.

A Nhạc làm huynh trưởng đã sớm chẳng nói một lời mà gật đầu, chỉ cảm thấy đây là duyên trời tác hợp, nhưng mà phu nhân Thành Dương bá biết được điều kiện của gia đình này, liền cảm thấy quá sức.

Chức quan của nhà này còn không bằng Trạm Tam, chỉ là một Ngũ phẩm. Chỉ sợ A Kính mắt đặt trên đỉnh đầu chỉ thiếu tự coi mình là nương nương kia sẽ không đồng ý thôi.

Quả nhiên, lời kia của Trạm Tam vừa thốt ra, hôm nay trong phủ A Kính quả là một hồi đại náo, khóc trời rung đất lở, cảm thấy là phụ thân bị người khác khuyển khích mà muốn gầy xéo nàng ta, bảo là chết cũng không chịu, làm Trạm Tam giận dữ, phát tay áo bỏ đi.

“Nếu là ta, chỉ cần đánh mấy hèo là nàng ta sẽ biết tốt xấu ý mà.” Với loại không biết xấu hổ, vẻ mặt của A Nguyên liền lãnh đạm, nàng nhủ mảy nói với phu nhân Thành Dương bá: “Cứ để nàng ta làm âm ỉ, thật ra con còn muốn nhìn xem, nàng ta còn có thể làm loạn được đến mức nào!” Thấy phu nhân Thành Dương bá mỉm cười gật đầu, biết dĩ nhiên không phải là người dễ mềm lòng, A Nguyên mới đỡ nàng nở nụ cười, lại nói chút chuyện khác, đang chờ A Dung về nhà, liền nghe thấy bên ngoài có tiếng thanh niên tức giận nói vọng lên, lát sau thì thấy A Nhạc phẫn nộ tiến vào.

Tầm mắt A Nguyên dừng ở bên hông hắc, thấy đúng là ngọc bội A Dung được thưởng, trong lòng liền có vài phần linh ngộ về tình cảm giữa A Dung và thiếu niên này, tuy rằng mới chỉ gặp mặt một lần, nhưng thấy hắc khuôn mặt trắng nõn thanh tú, nho nhã lễ độ, cũng thấy thập phần cảnh đẹp ý vui, hơn nữa cũng thân thiết với phu nhân Thành Dương bá, thì thầm gật đầu, cảm thấy tam phòng Trạm gia vẫn có người đáng hoàng.

“Làm sao vậy? Sao lại tức giận đến thế?” Phu nhân Thành Dương bá kéo A Nhạc đến bên người, hỏi.

“Loại không biết tốt xấu!” A Nhạc về nhà một hồi liền biết được việc ngày hôm nay, còn chưa đi được vài bước đã có nha đầu tam thái thái Trạm gia tới thỉnh, hiển nhiên là muốn oán giận với hắc. Chỉ là hắc vẫn không hiểu được là có ai có ý xấu, chỉ hoàn toàn thất vọng với muội muội không có đầu óc này, lúc này đây vội vàng thì lễ với người trong phòng xong, rồi mới nói với phu nhân Thành Dương bá: “Đạ bá nương đừng để tâm đến tật xấu của nó! Xuôi gió xuôi nước nhiều năm như vậy, nó đã quên xuất thân của mình rồi! Nếu không muốn sống tốt, thì từ nó đi!”

“Con bé là muội muội của con.” Phu nhân Thành Dương bá thờ dãi.

“Muội muội bảo ta cưới biểu muội là toàn nhân nghĩa đạo đức, từ chối hôn sự với nhà hiệu trưởng Quốc tử giám ý à?” A Nhạc cười lạnh một tiếng, mắt hắc lửa giận.

Có thời gian trước Thái hậu ban thưởng cho phu nhân Thành Dương bá và A Dung, nhà hiệu trưởng Quốc tử giám lại thanh quý, cũng là thuận gió mà bay, mắt thấy cả nhà phủ Thành Dương bá đều được sủng ái, A Nhạc lại tự mình phấn đấu, nào lại không muốn chứ? Tuy không có giá như người đọc sách, có điều phu nhân Thành Dương bá lại biết điều ba lần đến mời, tới cửa cầu hôn ba lần, chuẩn bị đại lễ người đọc sách thích mà vẫn không mất phần quý trọng, mặt trong mặt ngoài đều cho, cũng coi như có tâm, Phùng đại nhân cảm thấy thực không tồi, thanh cao gât gât đầu, lại có ý vô tình bảo nữ nhi ra gặp khách, một nữ nhi biết lễ nghi hiểu thi thư, quan trọng hơn cả là thập phần tôn trọng trưởng bối như vậy lập tức được trên dưới phủ Thành Dương bá thích.

Tốt đến vậy, cũng chỉ có A Kính mới buông ra được mấy lời gây mất hứng. Cảm thấy huynh trưởng là đang ruồng bỏ thanh mai trúc mã, cưới một nữ nhân có thể mang lại tiền đồ cho hắn, thật sự là con buôn cộng thêm vô tình vô nghĩa, nàng ta bắt ca ca bỏ hôn sự này, không được phụ biểu muội, còn định nói với tiểu thư nhà Phùng đại nhân, làm A Nhạc vốn hài lòng với hôn sự này mà thậm chí vui vẻ đã tức giận đến run rẩy cả người, quát mắng một trận, cho người coi chừng muội muội không biết tốt xấu này, cũng không chịu gặp nàng ta nữa.

Đau cả đầu.

A Nguyên cũng sợ ngây người, thậm chí nói quả thật không có não tàn nhất, chỉ có não tàn hơn.

“Hôn sự kia...” Phu nhân Thành Dương bá ngập ngừng.

“Phụ thân đã uyển chuyển từ chối.” A Nhạc lạnh lùng mà nói: “Phụ thân nói, nếu muội muội quyết tâm ở bên mẫu thân, không muốn gả chồng phải rời xa mẫu thân, thì sau này sẽ cho nó và mẫu thân một cái thôn trang, sống cho tốt, đừng đi đâu nữa!” Nha đầu bà tử hầu hạ ở thôn trang kia không phải ít, áo com cũng sẽ không bị cắt xén, chỉ cho họ sống qua ngày, cũng không thể trở ra, sau này, hắn chỉ sợ cũng sẽ không bằng lòng nhìn thấy mẫu thân và muội muội này. Nghĩ đến hai kẻ sau này chỉ sợ còn muốn ly gián tình cảm phụ thê hắn, hoặc là hủy tiền đồ của hắn, A Nhạc liền thấy sồn tóc gáy, thấp giọng nói: “không thể thả họ về.”

Cả nhà cậu kia của hắn đã bị phụ thân đưa vào tù chờ định tội, chỉ là lần này phụ thân ra tay dứt khoát, một nhà này không chết chắc cũng lưu đầy, đây là vì tương lai của hắn, nhưng mà nghĩ tới mẫu thân hiện giờ đã hận phụ thân muốn chết, hắn liền cảm thấy khó chịu trong lòng.

“không phải không thể vượt qua, ngày lành còn ở phía sau mà.” Nhị thái thái Trạm gia nhìn A Nhạc lớn lên, nhị không được an ủi nói.

“Cháu trai biết.” A Nhạc lau mặt một phen, cười gượng, thấy hai bá nương đều nhìn mình lo lắng, hắn vội vàng an ủi nói: “Cháu trai không phải là người hay để tâm vào chuyện vụn vặt.” Lại trấn an hai vị trưởng bối, A Nhạc định cáo lui, lại thấy bên ngoài có nha đầu hơn bắt an tiến vào, thỉnh an, xong mới bẩm với phu nhân Thành Dương bá: “Thái thái, bên ngoài, có người tới cầu hôn nhị tiểu thư.”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92

“Cầu hôn?” Phu nhân Thành Dương Bá ngăn ra.

Trong những nhà thế gia nào có bao giờ nhờ bà mối đầu? Hai nhà gặp qua một chút, cảm thấy thích hợp, cùng chung chí hướng, liền trao đổi canh thiệp là được. Phu nhân Thành Dương bá sống trong nhung lụa nhiều năm như vậy, quả thực chưa từng thấy bà mối bao giờ cả, tổng lòng thâm cảm thấy việc này có chút kỳ quái, nhưng không tỏ thái độ gì, chỉ hơi ngây người hỏi A Nhạc: “Chẳng lẽ phụ thân con đã ước định với nhà nào sao?” Nếu Trạm tam ra tay thì cũng sẽ phải đánh tiếng trước với nàng chứ.

A Nhạc liền nhíu mày nói: “Phụ thân chưa từng nhắc tới ả.” Thấy phu nhân Thành Dương bá gât đầu, hắn liền chậm rãi vừa nghĩ vừa đoán: “Việc này... quá kỳ lạ... làm gì có chuyện chưa từng chào hỏi mà đã tới cầu hôn được? Đại bá nương không cần để ý đâu, cháu nghĩ chỉ sợ là nhà ai sa cơ thất thế đã thăm dò thanh thế của phủ ta, nên muốn hưởng lợi thôi.” Phủ Thành Dương bá hiện giờ đúng là cường thịnh, đại khái là nhà ai nghèo túng, trông cậy vào việc cưới một tiểu thư Trạm gia, thân thích với Trạm gia, rồi về sau cáo mượn ai hùm. Nghĩ đến đây, A Nhạc liền nhớ tới người cậu tốt của hắn, càng thấy khó chịu nói: “Tuy rằng A Kính gả đến nhà người ta cũng tự tại, nhưng lại khiến phủ ta không yên ổn, từ chối thôi.”

“Nếu con đã nói vậy, thì từ chối vậy.” Phu nhân Thành Dương bá cảm thấy bà mối này quá vô lễ, được người bên ngoài nhờ tới cửa là tới cửa, quả thực không có thể diện, liền gât đầu, chỉ lệnh nha đầu kia đi ra ngoài bảo bà mối đi đi, chỉ là đợi một lát lại thấy nha đầu kia đã quay lại, vẻ mặt hơi kinh hãi, tựa hồ có chút khác thường, liền vội hỏi: “Hay là người họ không chịu đi?”

“Thái thái, bà mối kia nói, là phủ Hoài Nam vương ủy thác bà ta tới làm mai, bởi vậy...” Vương phủ cầu hôn ai dám đuổi đi đây? Nha đầu không dám tự tiện, đến trước mặt phu nhân Thành Dương bá cung kính mà nói. Chỉ là nha đầu này lại thậm chí có chút lấy làm kỳ lạ, cảm thấy Nhị tiểu thư vậy mà còn có phúc được vương phủ coi trọng, còn nữa, như này chẳng phải là liên hôn với hoàng gia, kinh thiên động địa hay sao?

“Phủ Hoài Nam vương?!” A Nhạc nghe thấy thế liền nhớ tới lời nói hôm trước của mẫu thân, chỉ là khoảng thời gian này mẫu thân vẫn luôn bị giám sát, hắn vốn tưởng rằng không có việc gì, không thể tưởng tượng được là đã xong việc rồi, về mặt biến sắc, cùng hai bá nương về mặt trầm xuống liếc nhìn nhau, bèn nhẹ giọng nói: “Nếu là phủ Hoài Nam vương, chỉ sợ không thể cứ đuổi đi như vậy.” Thấy đại bá nương gât đầu, hắn cũng muốn biết hai kẻ muốn tìm đường chết kia đến tột cùng là đã làm đến bước nào rồi, nếu không được còn có thể nói là bất tự không hợp, lòng tức giận muốn chết lại chỉ

có thể nhìn xuống, cười gượng nói một tiếng với nha đầu kia: “Mời vào đi!”

A Nguyên thấy vẻ mặt A Nhạc như bị táo bón vậy, mặc dù lòng khó chịu, nhưng vẫn không nhìn được mà nghiêng đầu cười.

Phu nhân Thành Dương bá đang cảm thấy phiền chán lại thấy dáng vẻ cười xấu xa của A Nguyên, chợt vui vẻ, mà thấy A Nhạc tức giận đến phát run cả người, bèn chỉ vào A Nguyên cười nói: “đang cười ai thế?” Tiếng nói của nàng vừa dứt, ánh mắt của A Nhạc cũng hướng lại đây, thiếu niên này thấy vẻ mặt A Nguyên vô tâm vô phế, nghĩ đến thân phận của nàng, rốt cuộc cũng là người thông minh, liền nhìn không được cũng tươi cười nói: “Do thần rồi, điện hạ cười thần cũng không lạ.” A Nguyên xuất thân từ phủ Túc vương, tâu tữ của phu nhân Thành Dương bá cũng là nữ nhi trong tôn thất, nếu ở nơi khác phủ Hoài Nam vương còn có thể uy uy phong phong, bắt ép hôn sự được. Chỉ có ở phủ Thành Dương bá, thì lại không đủ dùng rồi.

Mất thấy A Nhạc đã khoan khoái hơn, A Nguyên chỉ cười nói: “Chốc nữa cũng để ta nhìn xem bà mối của phủ Hoài Nam vương là như thế nào.” Hoài Nam Vương phi đã từng có duyên gặp gỡ vài lần ở trong cung Thái hậu, người kia quả thật như tổ tông, cay nghiệt vô tình, giỏi nhất là đội trên đạp dưới, lúc hữu dụng thì nâng người ta lên trời, lúc vô dụng rồi thì giẫm cả vạn bản chân lên. Đến A Nguyên cũng thấy một nhân vật như vậy có chút khó tiêu, cũng vì vậy số con trai dưới gối của vị Vương phi này, vốn vương phủ cũng nhà cao cửa rộng, lại không cưới được một thiên kim chân chính nào cả, cùng lắm đều là những nhà muốn dựa dẫm nịnh nọt vương phủ, bây giờ đều đã bị nàng ta bắt chẹt, không dám linh tinh.

Nhân việc này, con tức giận vừa rồi mới tan đi, A Nguyên lại chợt cảm thấy hôn sự này là duyên trời tác hợp.

không phải là A Kính muốn gả vào nhà cao cửa rộng sao, phủ Hoài Nam vương đang hoàng là nhà cao cửa rộng đó, ai cũng vui.

Còn cuộc sống sẽ như thế nào, A Nguyên cảm thấy đâu có liên quan đến mọi người đâu.

Phu nhân Thành Dương bá rũ mắt trầm tư, cũng không lên tiếng.

một lát sau A Nguyên liền thấy phụ nhân trang điểm hoa hòe lộng lẫy vui vẻ về vẻ ngượng ngùng xoắn xít tiến vào, thấy mấy chủ nhân phủ Thành Dương bá ngồi trên bện vôi vàng quý gổ, ngoài miệng nịnh nọt cười nói: “Thỉnh an các thái thái.”

“Người tới cầu hôn sao?” Phu nhân Thành Dương bá hoàn toàn lười quản việc của A Kính, A Nhạc cũng không muốn bá nương mang ác danh, liền ngồi bên mở miệng hỏi, thấy bà mối này gật đầu, hần nhìn không được hỏi: “Người đã chuẩn bị đến trước cửa thế này, chẳng lẽ là đã có ước định trước với người ta?” hần dừng một chút, rồi cười lạnh nói: “Phủ Thành Dương bá tuy không lớn, nhưng không phải ai nói muốn tới là tới được, vương phủ thế lớn, chẳng lẽ liền cho rằng phủ chúng ta nhất định sẽ đồng ý hôn sự này? Cũng quá tự tin rồi.” rõ như ban ngày mang danh phủ Hoài Nam vương tới cửa, nếu không định kết thù, thì chẳng phải là bắt ép phải chấp nhận hay sao?

Bà mối này bị dáng vẻ có chút dữ tợn của A Nhạc dọa nhảy dựng. Thấy sắc mặt nữ quyền không tốt, tìm đập thỉnh thích, vôi vàng cười lạnh nói: “không phải là hai nhà ăn ý nên mới cho người tới cầu hôn hay sao ả?” Quả giống với những gì Hoài Nam vương phi đã nói? Nghĩ tới vị Vương phi kia cười tủm tỉm mà nói rằng phủ Thành Dương bá sẽ đồng ý, bà mối liền hơi run rẩy, biết là chỉ cần một câu không cần thận thối đã có thể bị vị Trạ gia về mặt bất thiện kia xé xác rồi, vôi vàng lấy một hà bao từ trong lòng ngực ra nâng trên tay nói: “Nhị tiểu thư cũng đã tặng hà bao này rồi, sa không đồng ý được ả?”

“Cái gì?!” A Nhạc không nghĩ tới Trạ phủ nghiêm mật đến như vậy mà vẫn có lỗ hổng để người chui ra, mặt biến sắc xem ra, thấy hà bao nho nhỏ này còn thêm một đôi uyên ương màu sắc tươi đẹp, bên cạnh còn thêm một câu “Chỉ nguyện uyên ương bất nguyện tiên,” rõ ràng chính là bút tích của A Kính, muối muối luôn ra vẻ thanh cao trong sáng lại dám có mặt mũi viết ra nùng từ diễm khúc đến như vậy, lén lút trao nhận, quả thực mất hết thể diện Trạ gia, trong lúc nhất thời hai mắt tối sầm, lại thấy hai vị bá nương ngây dại không nói được lời nào, liền hít một hơi không dám ngắt xiu, vôi vàng giận dữ nói: “Bảo Nhị tiểu thư ra đây!”

Vô liêm sỉ, quả thực vô liêm sỉ!

Tức giận qua đi, hai mắt A Nhạc liền rơi lệ.

“Sao vậy?” Nhị thái thái Trạ gia vôi vàng bảo nha đầu đưa khăn cho A Nhạc, thấy A Nhạc che mắt nghẹn ngào, chỉ nói: “Nó hư thì con nói với nó! Hà tất phải khổ sở trong lòng như thế?” nói xong liền trừng mắt nhìn bà mối này.

Nữ nhi mà tặng hà bao như vậy, thật sự là định muốn chết rồi, bà mối này không phải vừa tức giận thì cũng không dám lấy ra, lúc này cũng hối hận, rúc ở một góc không dám nói gì.

A Nguyên bụng dạ tiểu nhân khoanh tay trước ngực, cảm tạ trời cao, thấy A Kính làm như vậy quả là làm lòng người sáng khoái, đây chẳng phải định sẵn là sẽ gả tới phủ Hoài Nam vương rồi sao? Trong lòng thầm cảm thấy phải ra sức vì mối nhân duyên này một ít, cũng đáng với tình cảm bao lâu giữa nàng và A Kính chứ? Dù sao cô nương này mắt nhìn là vô cùng muốn gả vào vương phủ rồi, A Nguyên nhẫn lại sung sướng trong lòng, mặt lộ sâu lo, thấp giọng nói: “Ai cũng nói lệnh cha mẹ lời người mai mối, ta hiện giờ, cũng chỉ sợ mấy người chúng ta không muốn cũng chẳng nói nên lời. Nếu Trạ tam thái thái đồng ý thì đây là lệnh của trưởng bối rồi, sao có thể không thành đây?”

“Hà bao cũng đã có, khó mà nói khác được, đành chờ thôi.” Nếu không có chứng cứ như vậy, phu nhân Thành Dương bá còn có thể ậm ừ vài câu, mà nay chứng cứ người ta đã nắm chặt trong tay rồi, không đồng ý cũng không được.

đang nói chuyện chợt nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân vôi vàng, A Nguyên liền thấy A Kính trang điểm đến mỹ lệ vọt tiến vào, thấy bà mối kia liền nôn nóng hỏi: “Là vương phủ tới cầu hôn sao?” Thấy bà mối về mặt kinh hoàng lập tức cảm thấy rõ ràng là bị mấy trưởng bối ghen tị đả kích kia uy hiếp rồi, mặt biến sắc, kiên cường đứng giữa phòng, cảm thấy bản thân có tiền đồ, cũng không thỉnh an, chỉ lạnh lùng nói: “Vương phủ tới cửa cầu hôn, đây là chuyện tốt, chẳng lẽ hai vị bá nương... muốn hủy hoại nhân duyên của ta sao?!” Dáng vẻ đầy tức giận bất bình.

“Ngươi yên tâm, chúng ta một chữ cũng chưa nói gì cả, chỉ là mời ngươi đến đây để hỏi một chút, túi tiền kia có phải của ngươi hay không thôi.” một thằng con trai vương phủ ở trong kinh thành thì tính là cái gì? A Nguyên hoàn toàn không để vào mắt, ánh mắt lóe lên xấu xa cố ý nói: “Nếu ngươi bị oan, bổn cung sẽ làm chủ cho ngươi!”

“Đương nhiên là của ta rồi!” A Kính kiêu ngạo như một con thiên nga trắng mà nói.

Xong!

A Nguyên thầm nói hôm nay bản công chúa giúp ngươi một phen, mà ta vốn cũng là người lương thiện, không cần cảm tạ, về sau nếu ngươi có sống không tốt, Công chúa điện hạ sẽ rất thỏa mãn, trên mặt lộ vẻ khó xử, nắm tay phu nhân Thành Dương bảnhbò giọng nói: “Vậy thì... không để rồi.”

Phu nhân Thành Dương bá phiến vì kẻ chuyên phá hoại này lắm rồi, lúc này cũng mặc kệ sau này A Kính có thể không có ngày lành, chỉ hỏi A Kính: “Mẫu thân ngươi đồng ý sao?”

“Ta cũng đồng ý!” Mẹ con hai nàng bị khi dễ đến tận bây giờ còn không phải vì không có chỗ dựa đắc lực sao! A Kính thầm tưởng tượng sau khi nàng đã gả vào vương phủ cảnh đám trường bối từng khi dễ mình sẽ phải khom lưng trước mình vô số lần rồi, thấy phu nhân Thành Dương bá có vẻ khó xử, chỉ cho rằng bà ta sợ hãi phu Hoài Nam vương, lòng thầm sinh khoái trá, cười lạnh nói: “Bá nương không phải suy nghĩ nữa, nếu không phải nhà này, ta sẽ treo cổ trước cửa nhà! Để cho bên ngoài đều biết, hai vị bá nương bức tử cháu gái của mình thế nào!”

“Súc sinh!” A Nhạc ở bên nghe từng câu của A Kính phổi cũng muốn nổ, nhin không được vron người đứng dậy, lập tức cho muội muội một bạt tai, đánh cho nàng ngã té ra mặt đất, giọng run run nói: “Mấy năm nay... mấy năm nay bá nương thật sự đã yêu thương ngươi!”

“Ta nguyện ý!” A Kính bị một bạt tai này làm trước mắt tối sầm, thấy mặt huynh trưởng đỏ bừng, chỉ cười lạnh nói: “Tiểu nhân vô tình vô nghĩa thì có thể diện gì mà dạy dỗ ta!” nói xong, mặc kệ tất cả, chạy qua nhét một tấm khăn thiệp vào tay bà mới đang khóc không ra nước mắt kia, kêu lên: “Mẫu thân ta đã đồng ý, hôn sự này đã định rồi!”

“Ngươi!” A Nhạc trở tay không kịp, lại không thể đoạt khăn thiệp từ tay bà mới kia, suýt ngất vì giận.

“Hôn sự của ta đương nhiên là do mẫu thân làm chủ. Bá nương, hẳn nên biết điều này!” A Kính quay đầu lại, lạnh lùng nói.

“Phụ thân ngươi biết chưa?” Phu nhân Thành Dương bá lạnh nhạt.

Nhắc tới Trạng tam lão gia, ánh mắt A Kính liền lộ vẻ hoảng sợ, lúc này đây hít một hơi ngao ngễ mà nói: “không cần phụ thân có đồng ý hay không, ta đã nói chuyện với vương phủ rồi! Nếu đại bá nương muốn đắc tội với Hoài Nam vương thì cứ việc cự tuyệt! Chỉ là, vẫn nên nghĩ đến tương lai của phụ thân và các bá nương nhé!” Thấy phu nhân Thành Dương bá rũ mắt, nàng nghĩ là đã hiểu, liền tiếp tục thực ngao ngễ mà nói: “Có thể liên hôn được với vương phủ là phúc của Trạng phủ, sau này ta gả qua nhất định sẽ hầu hạ cha mẹ chồng thật tốt, không chừng Vương gia còn có thể cao hứng, dúi đất bá phụ!”

Đến lúc đó, Trạng gia tồn bộ đều phải nhìn sắc mặt của nàng, nàng cũng có thể cúi đầu nhìn xem hai bá nương đáng ghét kia, sẽ không bao giờ là đáng về bị chà đạp nữa.

A Kính nói tới đây, thấy mọi người đều không nói gì, cảm thấy chính mình cao cao tại thượng, ngẩng cao đầu rồi đi, chẳng liếc mắt nhìn huynh trưởng đã tức giận muốn ngắt một cái. Mắt thấy nàng chẳng hiểu gì như thế, A Nhạc cũng nản lòng, lúc này đây trầm mặc hồi lâu, thấy các nữ quyến không tiếng động, cũng sinh hận, rốt cuộc kệ tốt xấu, chỉ nói với bà mới đang cười giọng không biết làm thế nào cho phải kia: “Ngươi trở về báo lại... hôn sự này, nhà ta đồng ý!” Thấy phu nhân Thành Dương bá nhìn qua, hẳn liền thấp giọng: “Trước đây con cũng đã từng nói, nó chọn con đường của nó thì đừng hòng hận, con sẽ không ngăn nó!”

hiện giờ lại ngăn trở, trừ oán hận tăng thêm thì còn dư lại cái gì? không bằng là huynh trưởng “tốt”.

“Nếu Vương phi biết được dù chỉ một chút chuyện hôm nay, bổn cung chỉ sợ đầu của ngươi sẽ phải chuyển nhà, biết chưa?” Chuyện nhà phủ Thành Dương bá A Nguyên không muốn để Hoài Nam vương phi biết, bởi vậy lạnh lùng nói với bà mới kia.

Nàng tự xưng bổn cung, có thể thấy được là Công chúa. Trong kinh thành Công chúa thân cận với phu nhân Thành Dương bá còn ai không biết nữa? Bà mới này lập tức hiểu ra đây chỉ sợ là Vĩnh Thọ Công chúa, nhớ tới thanh danh ngang ngược của vị Công chúa này, gáy bà lạnh buốt, vội vàng vâng dạ, thấy không ai nói gì nữa, dù sao chuyện này cũng đã xong, hà tất dây dưa thêm nữa, vội vàng vàng vâng về bẩm báo chuyện vui này, lúc sau, toàn bộ phủ Thành Dương bá lại âm ỉ lên.

Sau khi Trạng Tam biết hôn sự này thì rất hồ hững, động tay bắt đầu chuẩn bị của hồi môn cho khuê nữ.

Phủ Hoài Nam vương thực gấp với hôn sự này, định ra một tháng sau sẽ đón dâu, bởi vậy rất nhiều gia cụ đại kiện đều không kịp chuẩn bị, Trạng tam cũng mặc kệ, nhìn tục lệ trong phủ mà chiếu theo số bạc khi A Dao xuất giá để chuẩn bị cho A Kính, nhưng mà trong mắt A Kính lại không đủ, bèn náo loạn một hồi, một chút Trạng tam cũng không để ý tới, chỉ nói cứ thế đi, nếu còn không thì có thể đem hồi môn của tam thái thái phân cho nàng cũng được, Trạng tam thái thái lại không chịu, bởi vậy phu nhân Thành Dương bá cảm thấy âm ỉ không yên nên cho thêm năm ngàn lượng bạc, của hồi môn của A Kính cứ như vậy mà nghèo kiệt hủ lậu.

Vạn sự đã định, lúc nổ pháo A Nguyên cũng đang ở trong cung nghe ngóng tình huống bên ngoài, biết A Kính quát giá bèn vừa lòng, cảm thấy tiền được loại phá hoại này đi về sau nhà cửa mới thanh tịnh được, nghĩ tới hồi môn tầm tầm hai vạn lượng bạc của A Kính Hoài Nam Vương phi thấy

còn không tức chết sao, liền tránh trong cung cười trộm, làm Ngũ Công chúa bên cạnh có chút nghi ngờ, chỉ là chuyện này chỉ có thể vui một mình, A Nguyên không thể nói với Ngũ Công chúa, đành phải nói sang chuyện khác: “Hoàng tử mặt ủ mảy chau thế, có chuyện gì không vui sao?”

“Còn không phải do biểu ca sao?” Ngũ công chúa thiết tình cảm thấy sầu cả người, có điều trước nay chưa từng kiêng kỵ điều gì với A Nguyên liền ngồi với nàng, lúc này gần người nhìn chung trà nhỏ trước mặt, hồi lâu sau mới thấp giọng nói: “Hôn sự với nhà Tĩnh Bắc hầu chỉ sợ sẽ bị hủy.”

“Hả?” Đại tiểu thư nhà Tĩnh Bắc hầu là thần tượng của A Nguyên, lúc này đây nàng cũng ngây dại, vội vàng hỏi: “đã trò chuyện vui về chỗ Đức phi nương nương rồi, không thể đoán trước được cái này nha.” Lúc ấy, nadng nhớ rõ là phu nhân Tĩnh Bắc hầu nguyên ý vô cùng rồi, đến Khánh Chấn có nha đầu thông phòng cũng cho qua, đến cái này cũng nhận được, còn có cái gì không thể vượt qua để đến điểm mấu chốt chứ?

“Tĩnh Bắc hầu đã trở lại.” Ngũ Công chúa thấp giọng nói: “Hôm trước mang đại tiểu thư đi cùng tới gặp biểu ca, vừa lúc bắt gặp biểu muội kia đang nhào vào lồng ngực biểu ca mà khóc, biểu ca thấy đại tiểu thư còn lộ vẻ sợ muốn chết, trốn xuống dưới giường. Tĩnh Bắc hầu nhìn thấy liền giận dữ, biểu ca lại còn nói là lòng hơi hoảng nên thế, như này không phải đang nhắc khéo sao, Hầu gia vô cùng không vui, vừa ra liền nói rằng hôn sự sẽ xem xét lại.” Đương nhiên, nguyên văn lời của Tĩnh Bắc hầu là: “Nếu đã không muốn như vậy thì hà tất phải bắt ép bản thân?”

Người ta thà rằng nuôi khuê nữ lờ thì cả đời cũng không muốn để người trêu đùa.

“Phu nhân Định Quốc công...” nói tới trong phủ Định Quốc Công, A Nguyên còn cảm thấy ai tương đối vô tội thì chính là phu nhân Định Quốc Công.

Phu nhân Định Quốc Công choáng váng, Ngũ công chúa nhớ đến vẻ mặt kinh ngạc nói không ra lời lúc ấy của mẹ đau lòng cực kỳ, gục đầu xuống thấp giọng nói: “Người không biết đó thôi, mẹ thực lòng yêu quý đại tiểu thư này, chỉ là...” nàng thở dài nói: “Rốt cuộc là tâm sự như nước chảy.” Tĩnh Bắc hầu phát tay áo bỏ đi, phu nhân Định Quốc công cũng ngắt xi, bệnh nặng một hồi, khi Ngũ Công chúa đến thăm thì thấy tóc nàng đã bạc hơn nửa đầu, liền nhỏ giọng nói: “Lần này mẹ thực sự là tức phát điên luôn rồi, kéo biểu cô nương kia vào phong chất củi, đóng cửa lại đánh một trận.”

A Nguyên vốn cảm thấy đây không phải lương duyên, chỉ là không thể nói ra lời vô tâm vô phé như vậy được, liền cùng thở dài với Ngũ Công chúa, lại hỏi: “Đánh chết?” Nếu đánh chết thì cũng báo là chết yểu thôi, có gì đâu?

“Mẹ hận nàng ta muốn chết, nào có thể để nàng ta chết đơn giản như vậy?” Đột trước cô nương này đã bị phu nhân Định Quốc công phạt quỳ đến tàn phế một chân, hiện giờ sao tạm tha đơn giản như vậy, canh sâm phải hầm nhỏ lửa mới nồng đậm, treo một cái mạng cho cô nương này, cứ đến giờ cơm là đánh, nhiều ngày qua đi đã chỉ còn nửa cái mạng, nghĩ đến phu nhân Định Quốc công hung ác, Ngũ Công chúa không nhận được rằng mình một cái, ánh mắt hơi hoảng sợ nói: “Chỉ là nàng ta bệnh mất đất trình lên nha môn, cũng cho nàng ta ra khỏi phòng củi.”

không giết chết? A Nguyên không rõ là phu nhân Định Quốc công đến tốt cùng muốn làm gì.

“trên đời đã không còn người như nàng ta, hiện giờ mẹ ném nàng ta ra đường cái rồi.” Phu nhân Định Quốc công dường như thương cho cô nương này thật tốt xong ném nàng ta vào đám khắt cái, chính mắt thấy nữ nhi nhu nhược trước kia thậm chí vì một cái màn thầu mà ẩu đả với người ta, đến tướng mạo sẵn có cũng không nhìn ra được nữa, Ngũ Công chúa tìm dịp thỉnh thoảng, thấy khuôn mặt nhỏ của A Nguyên vì sợ mà trắng bệch, cả đầu đầy mồ hôi lạnh, lúc này mới cầm bàn tay dầm mồ hôi của muội muội, có chút run run nói: “Ta... ta... hai ngày nay không ngủ được, hiện giờ nói với người rồi, người cũng biết rồi, mấy ngày nay phải ở lại với ta đấy.”

Hai nữ nhi, chuyện ác độc nhất từng làm cũng chỉ cho người ta mấy cái tát mà thôi, chứng kiến thủ đoạn nội trạch lợi hại đến vậy nhất thời ngốc cả ra.

“Theo lý thuyết, cô nương kia làm mừng một, phu nhân Định Quốc Công làm mười lăm thôi*.” A Nguyên cười cười, an ủi nói, “Hoàng tử hà tất vì thế mà kinh sợ? Phu nhân như thế nào, mấy năm nay người lại không biết sao? Người thân thiết tự nhiên toàn tâm đối đãi, chỉ là đối với địch nhân, đặc biệt là địch nhân hại người, làm ra cái gì cũng đều không hiếm lạ.” Cái cô nương này hừ không chỉ có hôn sự của Khánh Chấn, mà càng có thể là tương lai của phủ Định Quốc Công, phu nhân Định Quốc Công xử lý nàng ta như vậy, về tình cảm cũng coi như là có thể tha thứ. Chỉ có điều nghĩ đến Khánh Chấn ôn nhu, A Nguyên liền hỏi: “Đại thiếu gia.....”

**Từ câu Tránh được mừng một không tránh khỏi mười lăm.*

“Biểu ca ngắt tại chỗ, hiện giờ ngoan ngoãn vô cùng, chỉ là ta thấy lại có chút...” Ngũ công chúa nghĩ đến dáng vẻ chim sợ cành cong của Khách Chấn hiện giờ liền thở dài nói: “Sau này, không biết sẽ như thế nào.” Khánh Chấn bị phu nhân Định Quốc công dọa sợ mất mật, bây giờ không dám thân cận với ai, nha đầu gì đó cũng không dám dùng, chỉ kêu hai gã vật thành thật hầu hạ trong phòng, chính là sợ nữ nhân nào đó lại độc ác như phu nhân Định Quốc công, không chừng ngày nào đó cũng kéo hẳn ra ngoài làm khắt cái.

“Bây giờ cứ như hai người khác nhau vậy.” Trước đây cứ như là hộ hoa sứ giả vậy.

“không nói cái này nữa.” Ngũ Công chúa xua tay nói: “Mẹ mặc kệ biểu ca ra sao, giờ lại nhờ mẫu phi tìm một cô nương tốt nhà nào đó cho biểu ca, mẫu phi cũng sầu đến hoảng rồi, biểu ca chẳng dám dính dáng gì đến nữ nhân vậy, sau này phu thê thế nào?”

A Nguyên khụ một tiếng, cúi đầu xuống

Ngũ Công chúa chỉ là oán giận vài câu với A Nguyên thôi, hiện giờ nói xong cũng cảm thấy nhẹ lòng, lời kéo A Nguyên ở lại với nàng.

A Nguyên cũng sợ quá mức, hai ngày gặp ác mộng. Đến ngày lại mặt của A Kính, nàng liền biết nha đầu này chỉ sợ muốn tìm đường chết, có tâm muốn chống lưng cho phu nhân Thành Dương bá, liền thỉnh chi Thái hậu, thả Ngũ Công chúa không vui về làm bèn mời Ngũ Công chúa cùng đi, chỉ nói tạ ơn hôm A Dung mời mọi người tới thôn trang suối nước nóng đã để nàng có cơ hội tình ý dâng cao, lúc này đây mới tang tảng lớp lớp xuất cung. Tới cửa liền thấy đã có xe giá, trong lòng biết là A Kính đã về, cũng không thêm nhìn, cho người thông truyền, đỡ phu nhân Thành Dương bá và Trầm Nhị thái thái ra

ngheh đón rồi cười nói: “Con đi giải sầu với Hoàng tỷ, nhớ đi nen mặt dày đến đây.”

Vừa nói vừa đi vào chính sảnh, thấy nam đình Trạm phủ cũng ở đây, liền tránh vào bên trong, cùng lúc bắt gặp một đôi nam nữ vui mừng đang ngồi, bèn có chút ngoài cười nhưng trong không cười hỏi: “không quấy rầy gì chứ?”

Trong lòng biết A Nguyên tới vì muốn ra mặt thay nàng, phu nhân Thành Dương bá nào phải người không biết tốt xấu, chỉ ôn hòa nói: “Con đến không thấy cả phủ cũng sáng lên sao?”

A Nguyên cười, lại thấy phía đối diện kia, A Kính nhìn thấy mình lại không chút động đậy, mà thanh niên bên người nàng ta lại về mặt cười nịnh nọt đứng dậy đón chào, thái độ khiêm cung, còn có ý nhắc nhở cô nương kia làm Công chúa điện hạ rất là vừa lòng.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93

Ngũ thiếu gia phủ Hoài Nam vương nổi danh ăn chơi trác táng.

Chỉ có điều ai bảo ăn chơi trác táng thì nhất định ngu xuẩn chứ?

Có thể trở thành một kẻ ăn chơi trác táng đủ tư cách mà không ai dám khi dễ, không ai dám chạm vào một đầu ngón tay thì thông minh là bắt buộc phải có, bằng khôngnhờ trêu vào người không nên đắc tội, chỉ sợ sau này muốn ăn chơi trác táng cũng chẳng còn mạng để làm. Đối với thể loại ăn chơi trác táng trong kinh đáng nói tới, ngoài A Nguyên và Ngũ Công chúa có đề sùng, đằng sau còn có chỗ dựa vững chãi, thì chính là vị nhân tài kiệt xuất Phụng Thành và cảm nhận được ánh mắt vừa lòng của A Nguyên mà nhìn lại đây, mặt liền đầy tươi cười chào đón nói: “Con gió nào thổi tới mà trùng hợp vậy, có thể gặp được hai vị Hoàng muội ở đây?” Miệng kêu Hoàng muội, về mặt thì như nói chuyện với tổ tông.

“Đường huynh đến thỉnh an di ta, ta đến xem chút thôi.” Phủ Hoài Nam vương là một hành rất xa, đến phiên Phụng Thành này chỉ sợ tước vị cũng chưa chắc sẽ truyền lại cho một đứa con trai nhỏ bé như hắn. A Nguyên biết rằng, Hoài Nam vương phi nguyên ý liên hôn với phủ Thành Dương bá chỉ sợ chính là vì muốn tìm một xui gia hữu lực cho con trai mình, sau này Vương phủ chia nhà, tiểu tử này cũng có thể tiếp tục cuộc sống ăn chơi trác táng được, hưởng chi xui gia này còn có phủ anh Quốc công chống lưng phía sau, quá tiện còn gì. A Nguyên cũng rất bội phục tính toán của vị Vương phi này, chỉ là, tính đi tính lại, cũng không tính được là sẽ cưới một nàng dâu không phối hợp với người này.

Mất thấy A Nguyên thân cận với phu nhân Thành Dương bá như vậy, đôi mắt Phụng Thành cười đến mị hoặc, đối mặt với phu nhân Thành Dương bá một vị bá nương không cùng chi như vậy còn thấy giống như nhạc mẫu chân chính luôn vậy, hoàn toàn không có nửa kiêu ngạo của tôn thất, chỉ thập phần cung kính mà nói: “Hoàng muội thường tới thăm trường bối, huynh cũng làm việc nên làm thôi.” Miệng thực ngọt, khuôn mặt thanh tú còn phảng phất chút ngượng ngùng nói tiếp: “Đến huynh nhận được vài phần tử ái của bá nương tâm cũng sinh kính ngưỡng, nếu bá nương không chê cháu rể quá phiền, cháu liền mặt dày thường xuyên qua lại, cũng để cháu bày tỏ lòng hiếu thảo với bá nương.”

Về mặt Phụng Thành càng ngượng ngùng cảm kích thêm.

A Nguyên ghé vào lồng ngực thom ngát mềm mại của phu nhân Thành Dương bá, không khỏi thán than vị “đường huynh” này quả thật là diệu nhân.

Có thể bày ra vẻ mặt nguyên ý lấy lòng trường bối đến vậy, chẳng trách có thể thoải mái ăn chơi trác táng nhiều năm như thế.

Ngũ công chúa há hốc miệng thở dốc, thật sự nói không ra lời đối với vị đường huynh này. Có điều phu nhân Thành Dương Bá có giao tình với Đức phi, đã nhiều năm như vậy rồi, mỗi năm ngày lễ ngày tết, sinh thần của Đức phi, phu nhân Thành Dương Bá đều dâng lễ tới, vô cùng thân cận, tuy rằng Đức phi giữ kín như bưng, cũng không chịu nói với Ngũ công chúa sự tình năm đó, nhưng mà Ngũ Công chúa vẫn biết là Đức phi đối với phu nhân Thành Dương Bá không giống những người khác.

Đức phi cũng từng cảm khái nói với nàng, năm xưa có người nhận ân huệ của phu nhân Thành Dương Bá và Túc Vương Phi, hiện giờ lại thành bản thân nàng, chỉ là khi Ngũ Công chúa hỏi tại sao lại có ân huệ này, Đức phi lại không chịu nói gì.

“Điện hạ khó khăn lắm mới tới được, vậy ở lại dùng cơm với chúng ta chứ?” Phu nhân Thành Dương bá mặt mày ôn nhuận, vỗ vỗ A Nguyên trong lồng ngực, rồi nói với Ngũ Công chúa: “Vừa khéo phía nam mang tới chút thủy sản mới mẻ, phòng bếp đã chế biến sạch sẽ, tuy không bằng mỹ vị trong cung nhưng cũng được tính là thanh đạm ngon miệng, cũng để điện hạ đổi khẩu vị một hôm, bữa hôm nay thưởng thức chút cháo được không?”

“Sao phu nhân lại nói vậy? Phải là A Nguyên và ta ăn chùa đồ tốt của phu nhân mới đúng.” Ngũ Công chúa chỉ cười, nói, lại ngồi xuống sát cạnh người phu nhân Thành Dương bá, mất thấy A Nguyên lên lút ngó nghiêng bóng dáng A Dung, bàn âm thầm biểu đạt một chút khinh bỉ với muội muội mặt dày này, xong mới mỉm cười với phu nhân Thành Dương bá nói: “Nha đầu A Nguyên này vất vả lắm mới xuất cung được, vương phủ còn chưa về đã tới quý phủ của phu nhân, một lòng đều vì phu nhân đó.” nói xong liền che miệng cười, có ý tứ muốn ra hiệu với phu nhân Thành Dương bá đây là có ý tới để chống lưng cho người đó.

“Tầm lòng của hai vị điện hạ thần hiểu rõ.” Phu nhân Thành Dương bá bèn cười đáp.

Ngũ Công chúa thấy phu nhân Thành Dương bá hiểu được ý của mình, cảm thấy bản thân đã giúp A Nguyên có được hảo cảm trước mẹ chồng tương lai nên đặc biệt đặc ý, nỗi sợ vì biến cố hôm trước ở phủ Định Quốc công cũng tiêu tán vài phần, chỉ là thấy Phụng Thành vẫn ánh mắt trông ngóng mà nhìn, liền mở miệng mời hân ngồi lại chỗ. Thanh niên kia vừa cử động, Ngũ Công chúa liền để ý tới A Kính kia, từ lúc A Nguyên và nàng tiến vào vậy mà vẫn an tọa bất động, hiện tại còn có chút kiêu ngạo ngồi yên, cũng không thèm nhìn ai khác, nàng vốn không phải người tính tính ôn hòa, lúc này đây liền cười lạnh nói: “A! Đường tâu đang khinh thường ta sao?”

Lời này thật lợi hại. Phụng Thành không biết ân oán trong Trại gia, nào biết được thê tử làm vậy là có ý gì, lại thấy sắc mặt Ngũ Công chúa không tốt, tức khắc rơi vào thế khó xử.

Chưa nói tới phủ Định Quốc công, phía sau Ngũ Công chúa còn có Thành vương Phụng Minh rất được Hoàng thượng sủng ái nữa, đây mới là niềm kiêu ngạo lớn nhất trong kinh của Đức phi và Ngũ Công chúa!

Nghĩ đến Phụng Minh yêu thương muội muội, Phụng Thành liền đỏ mặt hời hợt, vội vàng lôi kéo A Kính có vài phần buồn bực nhìn về phía Ngũ Công chúa một phen, miệng nói nhỏ: “Gặp khách sao lại không để ý tới, đây là quy củ chủ nhà à?”

A Kính không ngờ rằng Ngũ Công chúa mở miệng làm nhục nàng, Phụng Thành vậy mà lại không đứng về phía thê tử của mình, còn có ý muốn nàng bồi tội với Ngũ Công chúa, thù mới hận cũ, lúc này ánh mắt lẫn thù hận, cắn răng thấp giọng nói: “Chàng là huynh trưởng của các nàng, chẳng lẽ hiện tại không phải các nàng tới bái kiến tâu từ là ta mới đứng sao?!” Nhân luân có trật tự, đây là thiên đạo! Chẳng lẽ còn muốn tâu từ hạ mình cười nịnh nọt hai đứa em chồng sao?!

Phụng Thành quay phắt đầu lại nhìn nàng, ánh mắt đầy vẻ kinh ngạc!

Bảo hai người có phong hào Công chúa... tới bái kiến vợ của con trai một cái vương phủ nhỏ nhỏ? Đầu óc có trưởng thành không thế? Còn có chí số thông minh không thế?

Lòng lộp bộp một tiếng, Phụng Thành chợt cảm thấy người vợ này không giống như trong tưởng tượng, chỉ là hân nghe nói rằng, lúc đầu đại tiểu thư Trại gia làm chị em dâu với Tam Công chúa, phủ Thành Dương bá phía sau còn thăm dò đất phu quân của đại tiểu thư nữa, như vậy hẳn A Kính cũng sẽ không kém, đầu óc của vợ không tốt lắm, nhưng nhà vợ dùng tốt là được rồi, khoe miệng giật giật, rốt cuộc nhìn xuống, chính giọng lệnh A Kính đừng nói gì, rồi mới vội vàng vàng đỡ lời trong ánh mắt lạnh của Ngũ Công chúa: “cô dâu thẹn thùng ý mà, nhìn vào khó khăn lắm ca ca mới lấy được dâu hiền, muội muội cho qua đi nhé.”

“Cũng đúng, A Kính tỷ tỷ không thích bá nương dạy dỗ tỷ, bởi vậy không tự tại trước mặt bá nương như Trại đại tỷ tỷ.” trên khuôn mặt tinh xảo trắng nõn của A Nguyên lộ ra nụ cười ngây ngô.

Từ lời này Phụng Thành lại nghe ra được tiếng xương cốt vỡ vụn.

Cái gì mà không thích bá nương dạy dỗ? Chẳng lẽ là không thân cận với phu nhân Thành Dương bá sao?! Nếu không thân cận, hân cố sức cưới khuê nữ một quan tứ phẩm để làm cái gì?! Ăn no rừng mỡ à?!

Trong lòng mang theo vài phần do dự, về cử án tề mi mới vừa rồi với A Kính biến mất không dấu trên gương mặt của người này, trầm mặc một hồi, rồi cười giọng nói: “Về sau, còn nhờ bá nương quan tâm dạy dỗ nàng ấy.”

“Nàng là nữ nhi đã xuất giá, bá nương để ý cũng không thích hợp.” A Nhạc yên lặng mà ngồi ở một bên, mới vừa rồi trong lòng còn vì tình cảm của người này không tồi mà có chút vui vẻ, nói cho cùng vẫn là muội muội của mình. Chỉ là trước mắt nhận ra phản ứng của Phụng Thành, thăm khó chịu thay muội muội, lại biết, chỉ cần một ngày con bé vẫn không thay đổi tính tình của mình, thì ngày này sớm muộn cũng sẽ đến, không muốn phu nhân Thành Dương bá phải khó xử, liền ngồi bên lạnh nhạt nói ra lời này.

hân đường đường là huynh trưởng của A Kính lại có dáng vẻ hờ hững, Phụng Thành khẽ nhủ mảy, lên ra hiệu cho A Kính, bảo nàng nói chút lời mềm dẻo. Dù sao cũng là người một nhà, nào lại như kẻ thù được?

A Kính hôm nay tới cửa vốn là vì thị uy mà đến, hướng chỉ gả đến vương phủ đã ba ngày, Hoài An Vương phi rất là coi trọng nàng, mấy tâu từ đều không bằng, vị Vương phi kia dường như chỉ hận không thể đối đãi với nàng khuê nữ ruột thịt, cũng làm A Kính đặc ý, bởi vậy hôm nay tới, cốt là muốn nhìn sắc mặt bá nương đường huynh hỏi hận lấy lòng. Mấy thứ kia chưa thấy đâu đã bị A Nguyên và Ngũ Công chúa cản trở, trước mặt đang buồn bực, dưới ánh mắt khác lạ của phu quân Phụng Thành chỉ phui tay, cũng không nhìn sắc mặt khó coi của phu quân, chậm rãi đứng dậy, nhìn chằm chằm phu nhân Thành Dương bá đang ngồi yên, lạnh lùng hỏi: “Mẫu thân ta đâu?!”

“Mẫu thân ngoại đang bị bệnh, không phải ngoại biết rồi sao?” Trại nhị thái thái liền cười lạnh một tiếng.

Ánh mắt Phụng Thành bao quát, thấy không khí trong phòng không đúng lắm, liền âm thầm nhủ mảy.

“Nếu ngoại nhớ nàng thì đưa cháu trai đi gặp nàng đi, để nàng vui vẻ.” Phu nhân Thành Dương bá không nói đưa Trại tam thái thái tới, chỉ ôn tồn nói.

“Nhạc mẫu nếu bị bệnh sao cháu dám quấy rầy tĩnh dưỡng được? Để người nghỉ ngơi vậy, cũng không phải sau này không tới nữa, còn gặp nhiều lần.” Phụng Thành coi như đã nhìn ra là cả nhà này không hài hòa lắm, chỉ là hân cưới A Kính vốn vì để ý đại phòng, nhạc mẫu bị bệnh hay không bị bệnh hân không để bụng lắm, chỉ cần phu nhân Thành Dương bá thích mới là quan trọng nhất, lúc này thấy vẻ mặt bị bá nương này lạnh nhạt, bèn ngồi bên cười nói: “Sau này hai cháu tới chơi, bá nương đừng ghét bỏ phải chuẩn bị thêm hai đôi đĩa nhé.”

“Các người nguyện ý tới, mấy thứ đó tính là gì?” Phu nhân Thành Dương Bá biết một câu của hôm nay A Nguyên đã để phủ Hoài Nam vương hiểu ra A Kính không thân thiết với trong nhà, sau này chỉ sợ cuộc sống sẽ không dễ dàng gì, bèn chỉ ôn hòa đáp.

A Kính đứng ở trong phòng đã hồi lâu lại không có ai để ý tới nàng, trong lòng hận đến muốn chết, cắn chặt môi ôm hận xem ra, hồi lâu, liền thấp giọng nói: “Ta đã là tôn thất, chẳng lẽ bá nương lại bắt kính với tôn thất, với Hoàng gia như vậy sao?!”

“Chẳng lẽ người gả cho tôn thất chính là để tới diều võ dương oai với nhà mẹ đẻ sao?” Phu nhân Thành Dương Bá cũng không thánh mẫu, lúc này mặt trầm xuống, nhàn nhạt nói: “Hay là định trị cả nhà tội đại bất kính, tiện phò bày uy thế phu nhân ra?!”

Phu nhân Thành Dương Bá nói đến A Kính phản bác không được. một lúc sau, vậy mà nàng ta đột nhiên che kín mặt mình khóc rờn nói: “Bá nương từ trước đã khi dễ mẹ con chúng ta cũng thôi đi, hiện giờ lại vẫn đối xử với ta như thế sao?” Nàng xoay người một cái liền đẩy Phụng Thành đang ngây dại, lớn tiếng khóc rờn: “Thiếp bị bạc đãi khuất nhục như vậy, Ngũ gia lại chỉ biết nhìn thôi sao?!”

Phụng Thành ngây ngốc ngẩng đầu, đối diện với đôi mắt mị mai của A Nguyên, lúc sau lại nhìn thê tử nào tàn của mình, rất muốn hỏi nàng ta một câu —— chẳng lẽ, còn muốn bốn thiếu gia chống một đám tổ tông, báo thù cho người hả?!

“Lời này...ta không thích nghe!” A Nguyên lạnh lùng mở miệng, khuôn mặt nhỏ đã trầm xuống.

Phụng Thành quay đầu nhìn, mắt thấy sắp đắc tội A Nguyên rồi, trong lòng tức khắc muốn học máu!

Đối mặt với ý nghĩ kỳ lạ trong đầu A Kính, cảm thấy nàng thật sự không có giá trị lợi dụng gì cả, Phụng Thành sớm trong lòng chán nản khôn cùng, huống chi thiệt lòng thích A Kính, hẳn cảm thấy ở trong mắt A Nguyên và Ngũ Công chúa chính mình còn không được tính là một cọng hành, còn làm loạn nữa, chỉ sợ sẽ biến thành xác chết ăn chơi trác táng. Cuộc đời tươi đẹp phía trước hẳn còn chưa hưởng thụ đủ đâu, đã nhiều ngày vì A Kính yêu cầu đủ trò, còn không cho hẳn đụng chạm tiêu nha đầu mà phiền đến hoàng rồi, hiện tại mất kiên nhẫn, lại không thể nặng lời trước mặt thống gia, bằng không nhớ sau này có biến cố, người ta lại cùng một phe, chẳng phải sẽ hạn chế thân sao?

Dừng một chút, người này mới khụ một tiếng nói: “Muội muội nói đúng, người cũng quá yếu đuối rồi. Mới vừa nói cái gì ngốc nghếch thế, người một nhà, những lời này chẳng phải quá xa lạ rồi sao?” Thấy A Kính ôm hận, hẳn cũng không nể nang gì nữa, khoe mắt ra hiệu một cái, nha đầu bà tử theo cùng đã đi lên, cười ản A Kính vẫn còn đang tức giận bất bình lại, lúc này đây mới đứng dậy, trịnh trọng thi lễ với phu nhân Thành Dương Bá, miệng nói, “Là do A Kính hồ ngôn loạn ngữ, cháu thay nàng bồi tội với bá nương.”

Thấy phu nhân Thành Dương Bá sắc mặt nhàn nhạt gật đầu, hẳn liền cười nói: “Bá nương yêu thương nàng, không vì nàng không hiểu chuyện mà để trong lòng, cháu rể lại bất an cực kỳ, khi về sẽ nhắc nhở nàng thật tốt, lần tới đến, nhất định sẽ rất quy củ ạ.”

Rồi lại cười lạnh nói với A Nguyên: “Cũng bồi tội với muội muội nữa.”

“Một rồi.” A Nguyên mới không để phu nhân Thành Dương Bá nói ra cái gì mà tha thứ đâu, lúc này liền mềm oặt trong lòng ngực di lãnh đạm nói.

“Một rồi thì đi đưa con vào trong nghỉ nhé?” Phu nhân Thành Dương Bá cúi đầu mỉm cười.

“Dâng đồ ăn lên đi.” A Nhạc nhìn muội muội cứ lao vào đường chết như vậy mà cảm thấy một mối đến hoảng, lại chỉ sợ hôm nay con bé còn muốn nói ra cái gì khác dễ nghe, bèn nhẹ giọng nói.

“Ăn yên xong, chúng ta lại nghỉ vậy.” Nhắc đến ăn, hai mắt A Nguyên liền sáng, lại nghi hoặc hỏi: “Sao không thấy A Dung đâu ạ?”

“Chóc nữa con sẽ gặp.” Phu nhân Thành Dương bá mỉm cười, lộ vẻ từ ái sẵn có, rồi lại cho người ra phía trước thỉnh ba vị lão gia vào. Đều là người một nhà nên cũng không kiêng dè gì, bèn ở giữa nhà bày tiệc rượu. Khoản tiệc rượu thì Phụng Thành rất lạnh lợi, thập phần gặp may rồi, thâm lẫn vào Trăm gia tìm cách thân cận hơn, vội vàng như vậy bắt chấp thê tử chịu thiệt thòi, thấy thái độ Thành Dương bá cũng xem như khách khí, liền cảm thấy coi như đã thành công, lại sợ thất bại rong gang tấc, chỉ uống rượu rồi nói làm phiền cả nhà đã lâu, chuẩn bị cáo từ rồi đi.

Trạm Tam nhìn tiểu tử tinh ranh này, xoa xoa khoe mắt mình, rồi hỏi A Kính: “Người đi với con rể sao?”

“Chẳng lẽ ta còn muốn ở lại sao?” A Kính liền cười lạnh nói: “Cả phủ này không gặp ta mới thấy vui đấy, ta hà tất phải câu nệ?!”

Phụng Thành hận không thể học máu!

Mới tạo được chút hảo cảm mà quanh đi quẩn lại thê tử này đã hủy sạch tâm huyết của hắn, muốn chết đấy hả?! Trong lòng hận đến không nhẹ, hẳn ở bên cười trừ nói: “Gia mẫu yêu quý nàng, một khắc không muốn chia xa, muốn trách thì phải trách sao nàng có thể làm người ta thích đến thế, nhưng...”

“Hừ!” A Kính cười lạnh một tiếng, Phụng Thành không nói được nữa.

Trạm Tam lại không giận, thấy con rể chân tay luống cuống, liền đặt chén rượu trong tay xuống, nhàn nhạt mà nói: “một khi đã như vậy thì cũng đành thôi, ta vốn muốn, hôm nay ta và mẫu thân người định hòa li, người nhớ mẫu thân, hiện giờ ngược lại không cần lo lắng nữa.”

Lời này giống như sét đánh giữa trời quang, tức khắc làm A Kính kinh sợ, lâu sau, nàng đột nhiên thét to: “Người muốn hưu mẫu thân ta?!” Cơ hồ nàng như muốn nhào lên, thét lên: “Dựa vào cái gì mà người hưu bà?!”

Hưu: chồng bỏ vợ.

Hòa li: cả hai cùng muốn ly dị.

“Là hòa li.” Trạm Tam lạnh lùng nói: “Năm xưa, mẫu thân ngươi không hiền lương, ta vốn đã muốn hòa li cùng nàng, chỉ là đã có ngươi và ca ca ngươi, nên mới chịu đựng đến nay. hiện gi...” ông nhẹ giọng nói: “Ngươi đã gả chồng, ca ca ngươi cũng đính hôn, không còn gì phải băn khoăn nữa, trước mắt cũng là lúc ta và nàng duyên phận đoạn tuyệt.” Thấy Phượng Thành phía sau A Kính ánh mắt thâm trầm, ông chỉ cảm thấy thật mệt mỏi, lắc lắc đầu nói: “Cho dù là hòa ly, ta cũng sẽ cho mẫu thân ngươi không ít bạc, của hồi môn của nàng cũng để nàng mang về, từ nay về sau, tự bảo trọng là được.”

Mẫu thân ngươi liền tính là hòa li, ta cũng sẽ cho nàng sung túc bạc, nàng của hồi môn, cũng mang về, từ nay về sau, từng người bảo trọng cũng là được.”

Ngôn từ kiên định, hiển nhiên không phải một ngày đã quyết định ra, A Kính lại cảm thấy phụ thân mất thấy nhà mẹ đẻ mẫu thân thất thế mới làm thế, chửi: “Tiểu nhân!”

“nói thế nào thì là thế ấy đi.” Trạm Tam không để trong lòng, liền lãnh đạm mà nói.

“Ngươi cũng đồng ý?!” A Kính chỉ tay vào A Nhạc đứng bên không nói lời nào mà cảm hận nói: “Vì nịnh hót đại bá phụ đại bá nương, đến mẫu thân của chúng ta mà ngươi cũng từ bỏ hả?!”

“Nếu cậu không định ôm đùi nhà chúng ta, ta cũng sẽ không như thế.” A Nhạc châm chọc: “Khi nào ngươi tiễn đưa cậu đi ý, thì hỏi chút thử xem, hần đã làm gì cõi nhà ta.” Cậu hần sắp lưu đây biên quan, cả đời không thể hồi kinh nữa, A Nhạc xem như trút được gánh nặng.

“Tiểu nhân vô tình vô nghĩa, ta... ta sao lại có loại người nhà như các ngươi chứ!” A Kính chỉ cảm thấy cả phủ nay toàn kẻ ác tâm, lúc này đây cũng vênh mặt cười lạnh nói: “Hòa li thì hòa li! Sau này, các ngươi cũng đừng hối hận!” nói xong, trong lòng liền quyết định sẽ lập tức cáo trạng với Hoài Nam Vương phi, thỉnh nàng trị tội đám tiểu nhân này, càng không muốn ở lại thêm, cũng đã quên nên đi an ủi Trạm tam thái thái trước, lỗi kéo phu quân đang híp mắt không biết suy nghĩ điều gì ghêhề ngang mà đi, Trạm Tam tâm tình cũng không tốt, chỉ yên lặng ngồi ở một bên.

“Loại vợ phá gia như vậy sớm nên hưu rồi!” Trạm nhị lão gia là người có gì nói nấy, liền ném mạnh chiếc đũa lên bàn, cười lạnh nói: “Mấy năm nay, nàng ta làm đủ trò, còn không phải do ngươi dung túng sao?!”

A Nguyên đã ăn thực no, cũng không nghe mấy huynh đệ này nói chuyện, bỏ xuống bàn, liền thấy A Dung đang có chút mệt mỏi mà vội vàng từ bên ngoài tiến vào, thấy tiệc đã tan, liền nhíu mày nói: “không kịp sao?” Trong lòng lại thầm tế Túc vương cứ lệnh hần lật xem lại hồ sơ một phen, tâm nói đại khái là vì lão Thái son trước kia đã bị phủ anh Quốc công tra tấn không nhẹ, hiện giờ đúng là đem kinh nghiệm tích lũy nhiều lắm đến hành hạ hần đây!

“không muốn ở lại với đám ngốc chúng ta, dĩ nhiên là đã về rồi.” Trạm nhị lão gia cười lạnh một tiếng, lúc này mới hỏi: “đã đói bụng chưa? Ăn chút đồ lót lót.”

A Dung đang nhìn A Nguyên ngồi cách đó không xa đang nghe rằng cười với mình, nghe thấy vậy bèn vội vàng đáp lời nhị thúc, xong mới đi đến bên cạnh phu thân Thành Dương bá, cũng cười lại với A Nguyên, rồi cười nói: “Sớm biết muộn tới, kiểu gì ta cũng cố về sớm.” Thấy A Nguyên thỏa mãn mà rung đùi đắc ý, hần lên sờ sờ bụng A Nguyên, cảm thấy phình phình, tức khắc dùng ánh mắt khiển trách nhóc con không biết giữ mồm giữ miệng này một cái, lúc này đây mới ngồi xuống bàn phu nhân Thành Dương bá, thấy A Nguyên cũng ân cần bỏ lại nhìn hần mất nhìn dáo dác, liền cười hỏi: “đang làm gì thế?”

“Khà khà.....” A Nguyên vẻ mặt: huynh hiểu mà.

A Dung xác thật đã hiểu, lúc này liền ngoan ngoãn gấp chút rau xanh trước, tự mình ăn chút, lại tự mình dứt cho A Nguyên có chút ghét bỏ. Công chúa điện hạ vốn muốn phun đám rau xanh ra, có điều đồ mỹ thiếu niên bòn cho nàng phá lệ thơm ngọt, liền rung đùi đắc ý mà ăn, lúc này mới nhỏ giọng nói: “Trời đẹp, chúng ta làm gì khác nhé?” Thấy vẻ mặt A Dung co quắp, liền vội vội hỏi: “Chẳng lẽ, huynh không muốn sao?”

Đề cha muộn thấy không phải sẽ hành hạ ta đến chết sao.

A Dung lúc này mới hiểu ra, chẳng trách thời buổi này, có câu “Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quý cũng phong lưu”, một câu của Công chúa mập đã làm hần có chút bất chấp đi vào đường chết của Túc vương rồi, lòng co rút mãi, lại cũng vô cùng vui mừng, mỉm cười gật đầu nói: “Được.”

“Làm gì đây?” A Nguyên dáo dác, nhìn đôi môi còn có chút hồng mềm hơn cả của mình của A Dung, cảm thấy bản thân lại đói bụng.

Mỹ thiếu niên không biết mình được Công chúa nhớ thương, lúc này đây liền nghĩ nghĩ, rồi cười nói: “hiện giờ bên ngoài đúng là xuân về hoa nở, chúng ta đi một chút, muộn thích cái gì, ta mua cho muộn đem về?”

“A Nguyên chỉ có nửa ngày thôi, lát nữa sẽ hồi cung cùng ta.” Ngũ công chúa không đời nào thừa nhận bản thân hăm dọa ghen tị đâu, liền ở bên thực gây mất hứng mà nói. Có điều thấy vẻ mặt A Nguyên ghen khuất nhìn mình, Ngũ công chúa không có tiêu biểu để ở đây thâm sát khoái, ngửa đầu nói với A Dung đang dờ khóc dờ cười: “Luôn để A Nguyên ra ngoài tìm ngươi là sao? Ngươi hần phải thương thương tới gặp A Nguyên mới đúng chứ?”

Cái gì gọi là khó chơi, A Dung xem như đã biết. Nhóc con ở trong cung, nơi đó có thể muốn gặp liền gặp được sao? Trở ngại quá lớn. Có điều mỹ thiếu niên mất thấy nhóc con bị nhắc nhở một chút mà lộ điệu cười gian trá kia, thật tình không khỏi muốn xoa xoa xoa mắt, Công chúa nhóc con còn đắc ý mà nói: “Hoàng tỷ nói quá đúng! Dung ca ca...” nàng như có như không nói: “Muôn sông nghìn núi đều là tình, chút kia đã là gì, vì bổn cung, cho dù phá tan trở ngại, cũng là điều Dung ca ca cần thiết phải làm, đúng không?”

Nàng đang đắc ý, lại thấy phu nhân Thành Dương Bá ý vị thâm trường mà nhìn nàng một cái, nhưng không lên tiếng.

“đã biết.” A Dung cảm thấy lần này, chỉ sợ phải chà xoát chút hảo cảm của mấy vị lão đại trong cung thôi.

A Dung mỉm cười đáp ứng, A Nguyên trong lòng sung sướng khôn cùng, lại bướng bỉnh kiêu ngạo lên, nhìn liền đặc biệt có uy nghiêm của Công chúa, lát sau mấy người ở đây liền cười nghiêng ngả. Lúc này, Trạ Tam đã đứng dậy đi về phía hậu viện, A Nguyên liền biết chỉ sợ không ổn. Quả nhiên lát sau liền nghe thấy tiếng khóc nháo kinh thiên từ sau viện truyền đến, hồi lâu liền thấy Trạ Tam vành mắt đỏ bừng, theo sau có Trạ tam thái thái được người dìu, phía sau nữa còn có rất nhiều rương lớn, mắt thấy nhanh như vậy đã thu thập xong, A Nguyên liền biết lúc này đây Trạ Tam chỉ sợ quyết tâm rồi, đây là đã chuẩn bị từ sớm, chỉ chờ A Kính xuất giá là hòa li.

“Tàu tử! Tàu tử! Tàu nói với chàng đi, đừng hưu muội!” người nói với hân nói chuyện nhi, đừng hưu ta!” Trạ tam thái thái trước kia chẳng sợ gì chỉ vì gia phong Trạ gia thuần lương, hiện giờ mắt thấy khó cứu vãn, lập tức liền mềm, nằm trước mặt phụ nhân khóc cầu xin: “Chàng nghe tàu, chỉ cần tàu nói một câu thôi, một câu là đủ rồi!” nói xong, nàng khóc lớn nói: “Ngoài Trạ gia ra ta còn có thể đi đâu được nữa!” Nhà mẹ đẻ sụp đổ, nữ nhân một thân một mình như nàng sẽ gian nan đến cỡ nào.

Trạ Tam thái thái chỉ cảm thấy lòng mờ mịt, cũng không biết nơi nào là tiền đồ của mình nữa.

“Duyên phận hai ta, đã dứt.” Trạ Tam cũng cảm thấy phiền muộn, chỉ là mấy năm nay khắc khẩu thất vọng buồn lòng, tình cảm ban đầu đã sớm mai một, hân cúi đầu nhìn Trạ tam thái thái, lộ ra bi ai lạnh lẽo nhàn nhạt, nhẹ giọng nói, “Cứ như vậy đi, về sau, nàng tìm người nàng vừa ý, sống thật tốt đi.”

Đây là câu nói thê tử thường xuyên oán giận, oán giận hân vô dụng, luôn khiến nàng chịu thiệt thòi.

Trạ tam thái thái nhìn người phụ quân vẫn anh tuấn như cũ này, nhìn thấy sự quyết tuyệt trong mắt hân, nhớ đến năm xưa, cũng từng cảm sát hòa mình, ân ái vui mừng, lại nhìn đến hiện giờ, phụ quân vô cứu vãn, nhưng còn con trai con gái của nàng, một thờ ơ lạnh nhạt, một lại không thấy bóng dáng đâu nữa, rốt cuộc hiểu được cái gì gọi là hối tiếc không kịp nữa.

Nàng kêu thảm một tiếng, chậm rãi nằm xoài trên trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94

Hối hận nữa, cũng đã muộn.

Vô luận lúc này Trạ tam thái thái nói cái gì, khóc cầu như thế nào, thậm chí nói sau này tuyệt đối sẽ không tái phạm nữa, Trạ Tam cũng không chịu quay đầu lại.

Hôn sự của A Kính bị Trạ tam thái thái tùy ý định đoạt như vậy đã đốt cháy cọng rơm do dự cuối cùng trong lòng Trạ Tam. Chẳng nói chẳng rằng đã đính hôn cho A Kính, hoàn toàn mặc kệ giao tình giữa phủ Hoài Nam vương và phủ Thành Dương bá là như thế nào, một khắc ấy đã khiến Trạ Tam hiểu rõ, tâm đã lạnh với người vợ này. Chỉ là ông rốt cuộc vẫn áy náy, chỉ sợ cuộc sống sau này của thê tử gặp khó khăn, nên lại tự mình lấy ra một vạn lượng bạc cho thê tử đem theo, lúc sau, đi kèm làm một tờ thư hòa ly đặt vào trong tay thê tử, làm Trạ tam thái thái ngờ ngác mà ngồi trên mặt đất, không biết phải làm sao.

Huynh trưởng và nam đinh nhà mẹ đẻ của nàng đều đã bị nhốt lại, nữ quyến vẫn còn ở lại, chỉ là tình trạng trước mắt cũng rất khó khăn, mắt thấy nàng mang theo bạc và tuyệt bút về nhà bên mừng còn không kịp, cũng không làm ấm i với Trạ gia, chỉ đem bạc và của hồi môn của nàng ra để làm của sinh hoạt chung cho cả gia đình. Nam đinh trong nhà bị định tội nên đành chuẩn bị cho nha môn rất nhiều, mỗi quan một tấc bạc, không đến nửa năm, cửa hàng vốn liếng đều phải bán đi, lúc này mới ngăn chặn được đám quan lại trong nha môn lòng tham không đáy kia, làm chúng để ý tới việc của nam đinh trong nhà.

Hiện giờ, Trạ tam thái thái ở nhà, lúc đầu còn lo lắng cho huynh trưởng và cháu ngoại trai, nhưng bạc càng ngày càng ít, cũng cảm thấy có chút bất an, vốn không định đưa bạc cho người nhà nữa, nhưng lúc này đây, đã không còn trượng phu, ai còn nghe nàng đây? Tàu tử đi đâu lục soát hết bạc của nàng ra rồi nghiêng ngàng mà đi, bỏ mặc nàng lại trong hậu viện nhỏ. Lại vì phải chi bạc rất nhiều, tình cảnh trong nhà lại khó khăn cùng xuống, liền luyện tiệc cho nàng được ăn cơm ngon mặc ấm, giờ chỉ còn canh suông quả ruộng mới giữ cho nàng một mạng này. Dùng danh hào của nàng tới phủ Thành Dương bá hoặc tới chỗ A Nhạ để đòi bạc đều bị đánh đuổi ra, nay trực tiếp tới tìm A Kính đã gả vào phủ Hoài Nam vương.

Cuộc sống của A Kính, hiện tại cũng không phải là hoàn hảo.

Nàng vừa đi cha mẹ liền hòa ly. Phụng Thành vốn nảy sinh nghi ngờ về mối quan hệ giữa nàng và Trạ gia, trước mắt không cần hỏi nữa, cái gì nên biết đều đã biết. Phụng Thành biết được đây là kẻ vô dụng, trong lòng tức giận, cho rằng A Kính và Trạ tam thái thái liên thủ với nhau lừa hôn mình, bèn cáo trạng với Hoài Nam vương phi. Hoài Nam vương phi cũng không phải người dễ đối phó, giỏi nhất là miệng ngọt lòng ác, khi biết chuyện tức giận đến ngã ngựa, nhưng vẫn còn một đường hy vọng, tuy đối đãi với A Kính không bằng trước lại không trở mặt dạy dỗ đứa con dâu này, hơn nữa thấy đáng về vô tri vô giác của A Kính, liền một đường đưa thẳng hai nha đầu trẻ tuổi mỹ miều lại biết điều vào phòng nhi tử, sau đó tự mình vào cung.

Thịnh an ninh hót Thái hậu một hồi, Hoài Nam vương phi liền tìm đến A Nguyên.

Lúc này, A Nguyên đang cảm bức họa mà A Dung tự tay vẽ chân dung cho mình khoe khoang tài nghệ của người trong lòng với Ngũ Công chúa, làm Ngũ Công chúa bĩu trề cả môi, thì thấy từ xa xa Hoài Nam vương phi một thân tôn quý trang điểm hoa lệ tiến lại, đầu lại nảy ý tưởng có tâm định tiếp tục “giúp đỡ” A Kính, bèn đứng dậy cười nói: “Hoàng thân sao lại tới đây?”

“Thấm tới thịnh an Thái hậu nương nương, lại nhớ đến Công chúa và Phúc Thọ ở trong cung tịch mịch, bèn muốn tới trò chuyện cùng các cháu.” Hoài Nam vương phi là người khắc nghiệt khó sống chung, lúc này trên mặt tuy đang cười, nhưng lại khiến người khác lạnh cả xương, A Nguyên không nghĩ ra tại sao A Kính lại có thể cảm nhận được người mẹ chồng này là người hiền lành, lúc này thịnh Hoài Nam vương phi ngồi, xong cười nói: “Hoàng thân quan tâm tới chúng ta rồi.” Dừng một chút, liền có chút lơ đãng hỏi: “Hôm kia mới vừa gặp Đường huynh về lại mặt phủ Thành Dương bá, sau đó lại sinh ra chút biến cố, đường huynh có bị kinh ngạc gì không?”

“Thằng bé cũng đâu phải bậc trưởng bối, kinh ngạc thì đã làm sao?” Hoài Nam vương phi thấy A Nguyên nhắc tới nhi tử, miệng liền hơi nở nụ cười.

“Cũng thịnh Hoàng thân an ủi A Kính một chút nữa.” A Nguyên thở dài nặng nề: “Tuy rằng ta không hay nói chuyện với nàng, thường ngày cũng không có giao tình gì, nhưng rốt cuộc vẫn là nàng dâu mới, lòng hẳn cũng hoảng.”

“Cách làm người của thẩm cháu còn không biết sao?” Hoài Nam Vương phi che miệng cười nói, “Tất nhiên không thể con bé được.” Nàng cười một hồi, liền hỏi: “Nghe nói con bé tranh luận với Bá phu nhân, đứa bé này cũng thực vô lễ rồi, không biết hiện giờ Bá phu nhân có còn trách hay không, nếu vẫn còn, thẩm liền tới cửa bồi tội với Bá phu nhân.” Bồi tội gì chứ? Đây là tới cửa định lôi kéo tình cảm thôi. Tuy phủ Hoài Nam vương là tôn thất, chính ra lại không bằng Thành Dương bá được Hoàng đế đề bạt thăng lên như điều gặp gió, hiện giờ đã có giao tình, nào có chuyện không tới cửa?

A Nguyên chỉ bày ra vẻ vô tri vô giác, nhìn ly hoa đào nho nhỏ trước mắt, mỉm cười nói: “Di là người lòng dạ rộng rãi, huống chi cũng đã quen với những lời như thế của A Kính, cũng không để bụng đâu.”

Về mặt Hoài Nam Vương phi liền có chút khó coi.

Quen rồi? Cái gì gọi là quen rồi? Mở miệng chống đối đã thành thói quen? không nói A Kính vô lễ, chỉ sợ trong lòng phu nhân không chừng đã ghi hận lắm rồi, vốn muốn kết thân, không nghĩ rằng lại sắp kết thù, Hoài Nam Vương phi hận không thể nhổ huyết, cảm thấy cuộc mua bán này thật quá lỗ, chỉ gượng cười nói: “Vậy à? Chắc vì con dâu kia của ta rốt cuộc vẫn là cháu gái, không để ý sự chống đối của nó cũng dễ hiểu.” Chỉ là lần này, giá lạnh trong ánh mắt đã không che giấu được nữa.

Lôi Phong* sống A Nguyên lại cười nói: “Con gái gả chồng như bát nước hắt đi, bên nào không phải người Trạ gia, sao có thể lòng dạ hẹp hòi được?” Lại thở dài khe khẽ nói: “Hoàng thân thật có phúc, A Kính vô cùng hiếu thuận, vì mẫu thân của mình mà cũng can đảm cãi lại phụ thân, muốn đòi công đạo đó, hiếu thuận được như vậy, sau này tự nhiên cũng có thể hiếu thuận thẩm như thế.” Ngẩng đầu lên, ánh mắt liền tỏ vẻ trông mong hâm mộ mà nói: “Con mắt của thẩm thật sự không tồi, thiệt cho Tam Hoàng tỷ nhìn trúng Trạ đại tiểu thư, bằng không sao thẩm có được A Kính đây?”

Lôi Phong: ý chỉ người làm việc tốt không cần lưu danh.

Đến tình cảm cũng là người khác chọn còn thừa lại!

Hoài Nam vương phi cả đời không nề nang ai, lúc này nhặt được thứ người khác không cần, đến phổi cũng muốn nỏ, lại biết được A Kính đã trở mặt với Trạ phủ, chỉ cảm thấy ngực đau đớn một trận, miệng run run nói không ra lời, nhưng về mặt “giúp đỡ người khác làm việc tốt” của A Nguyên khiến nàng không nói thêm được gì, nàng vốn là người biết tính toán, thấy trên mặt thì A Nguyên đang cười, nhưng ánh mắt lại lạnh băng, liền biết chỉ sợ A Kính đã quá đắc tội vị Công chúa được sủng ái này rồi, bằng không sẽ không mấp mả về A Kính như thế, trầm mặc trong chốc lát, xong mỉm cười đứng dậy nói: “Như vậy thì, thẩm yên tâm rồi.”

Yên tâm

Yên tâm cái gì?

A Nguyên tiễn Hoài Nam Vương phi đi rồi, lúc này tươi cười quay trở lại bên cạnh Ngũ công chúa, ngón tay lại vuốt ve bức họa, thấy Ngũ công chúa cúi đầu nhìn mình, liền cười, thấp giọng nói: “Năm đó, nàng ta và mẫu thân nàng ta hòa nhau khất khe di, loại thâm thù này, cả đời ta không dám quên!” Thấy Ngũ Công chúa tiến lại sờ đầu nàng, A Nguyên liền thân nhiên mà cười nói: “Năm xưa khi dễ đi ta bao nhiêu năm, hiện giờ, ta cho hai mẹ con này sống chịu bấy nhiêu năm, cũng để chúng thử xem cảm giác đây là như thế nào!”

Muốn mạng của nàng ta thật dễ dàng, nhưng A Nguyên, lúc này đây chỉ để hai kẻ này phải sống mà chịu đựng! Chắc hẳn nhà mẹ đẻ Trạ Tam thái thái, và Hoài Nam Vương phi sẽ không làm nàng thất vọng.

Hoài Nam Vương phi xác thật không có để A Nguyên thất vọng. Sau lần gặp A Nguyên, nàng đã thực phiền chán A Kính. Huống chi A Kính cũng sẽ không làm được chuyện lớn gì, thường ngày cung chiều nó cũng bởi vì nhìn vào nhà mẹ đẻ sau lưng nó. Nay nhà mẹ đẻ đã không còn trông cậy vào được, vậy thì còn chờ cái gì? Phượng Thành là con trai út nàng thương yêu nhất, nàng cũng không nỡ để thằng bé phải chịu thiệt thòi, một đường trở về vương phủ, vừa đến cổng lớn, liền thấy mấy nữ quyến xiêm y cũ nát đáng về nịnh nọt vây quanh trước cửa vương phủ, ngăn đón không cho ai vào, Hoài Nam vương phi có chút nóng giận, liền cho người đến hỏi.

“Mợ của Ngũ thiếu phu nhân?” Hoài Nam vương phi nghe xong, tức khắc giận dữ, cũng không đi ra, chỉ lạnh lùng nói: “Đuổi ra đi!” Dám vây quanh

vuông phủ, thể diện đều bị bọn chúng làm mất hết rồi! Thấy mấy hạ nhân kia chần chờ, liền cũng mặc kệ, chỉ đi thẳng vào giữa mấy nữ quyến này, kêu xe trực tiếp đi vào, lúc này mới cười lạnh nói: “Còn không đi, thì đánh gãy chân quăng ra ngoài!” Dứt lời, lại cho người đi gọi mấy đứa con dâu tới gấp nằng, sau khi rửa mặt chải đầu thay y phục ra ngoài liền thấy trong phòng mình, mấy đứa con dâu đều cụp mí rũ mắt mà chờ nằng, chỉ có A Kính không ở đây. Trong lòng tức giận, nằng chỉ ngồi ghế trên cùng, cười lạnh nói: “Nhìn đi, đây là không để ta vào mất rồi đây mà, hiện giờ vương phủ là thiên hạ của nó rồi!”

Đây là lần đầu nằng để lộ sự tức giận với A Kính, mấy chị em dâu của A Kính đứng bên vui mừng, lại chỉ cười nịnh nọt không nói lời nào.

Hoài Nam vương phi uống trà cười lạnh chờ, hồi lâu sau, mới thấy A Kính vén màn thướt tha lác lác tiến vào, cũng không đợi A Kính thỉnh an, chung trà trong tay liền bay thẳng vào mặt A Kính. A Kính làm sao nghĩ được mẹ chồng ngày hôm qua còn kéo tay nằng “Con của ta”, hôm nay đã có thể động tay động chân được? Nước trà vương đầy mặt, thập phần chật vật, lại bị chung trà đập vào đầu tím bầm, trong lúc nhất thời ngất người.

“Vợ lão Ngũ gọi lắm!” Hôm nay Hoài Nam vương phi tức giận đến không nhẹ, chỉ lạnh lùng nói: “Thấy người mới vừa gả vào, ta rộng lượng với người một chút, vậy mà dung túng người đến độ không để trường bối vào mắt nữa rồi!” Thấy A Kính vậy mà ủy khuất rơi lệ, muốn cãi lại, liền chỉ cười lạnh nói: “Thế nào, đây là tính tình dung cảm, muốn đối chất với ta? Phi!” Nằng mắng: “Cũng không ý thức được bản thân là cái thứ gì! Hôm nay ta kêu người không tới, ngày sau, chỉ sợ ta chết ở trên giường, người còn vỗ tay ăn mừng nữa đấy!” Lại mắng: “Đồ bất hiếu! Mau mau cút đi, miễn cho ô uế chỗ của ta!”

một đám con dâu vui sướng khi người gặp họa nhìn A Kính bị Hoài Nam Vương phi ghét bỏ, lại chạy nhanh đi lên khuyên mẹ chồng bớt giận.

A Kính hiện giờ, cũng có một bụng âm ức.

Hoài Nam Vương phi thường hai nha đầu, A Kính cũng không để trong lòng. Mẹ chồng thích nằng như vậy, sao có thể tính kế nằng được?

Chỉ là từ khi Phụng Thành đi ngủ với hai nha đầu kia, A Kính chỉ muốn lấy nước mắt rửa mặt.

Nam nhân Trại gia đều không nạp thiếp, nằng liền vẫn luôn cho rằng phu quân của mình cũng tất nhiên là không có thiếp, hai đứa yêu tinh ngang trời xuất thế, yêu tinh trong vương phủ bắt đầu cố ý vô tình đảo quanh người Phụng Thành càng nhiều thêm, thậm chí nha đầu hồi môn bên người cũng lĩnh hoạt lên, A Kính liền không biết nên như thế nào cho phải, cãi cọ với Phụng Thành mấy lần, người này cũng không phải là Trại Tam thê tử làm loạn vẫn nhẫn nhịn, sau đó cả mặt nằng cũng không thấy nữa, chỉ đi vui đùa chốn hoa phần, để thê tử phòng không cô quạnh, những yêu tinh kia trước một vẻ sau một vẻ, Phụng Thành không có ở đây liền nói lời châm chọc lạnh nhạt với nằng, không để nằng vào mắt, nằng phản ứng lại, mấy yêu tinh đó liền cáo trạng với Phụng Thành nói chủ mẫu khắc nghiệt, làm phu thê bất hòa, trước mắt lại càng lãnh đạm thêm.

Hôm nay, A Kính định tới cáo trạng phu quân với mẹ chồng, lại không tưởng được mẹ chồng chẳng hỏi xanh đỏ đen trắng, thực sự quá đáng!

“Mẫu thân, mẫu thân sao có thể khi dễ con như vậy!” Nghĩ nghĩ, A Kính liền hỏi ra câu này.

Mấy chị em dâu đều sợ ngất người, quay đầu lại nhìn nằng, không hề tưởng tượng được là lại có người dám chất vấn Hoài Nam vương phi.

Hoài Nam Vương phi lại đã sớm biết, con dâu này là đứa ngu xuẩn, lúc này chỉ cười lạnh một tiếng, lạnh lùng mà nói: “Sao nào, chẳng lẽ còn muốn ta cung kính người? không nhìn lại bản thân mình đi!” Thấy A Kính nhìn mình ngây dại, nằng vừa nghiêng đầu, liền ngạo mạn mà nói: “Với loại đức hạnh của người, gả được vào vương phủ đã là trời không có mắt rồi! Thế mà còn muốn lý luận với ta?!” Tay nằng chỉ chỉ vào mấy nha đầu đang tiến vào, nhướn mày nói: “Chốc nữa các người cùng về với Ngũ thiếu phu nhân đi, thấy Ngũ gia thì nói là ta bảo, vợ nó không tốt, ta cho nó mấy người tốt để phân ưu cùng nó!”

Đây là nhét thiếp rành rành, không thể tùy ý quát mắng thiếp.

A Kính đơn thuần lớn lên ở phủ Thành Dương bá, nào đã từng gặp qua hậu trạch như vậy, chỉ cảm thấy Vương phi “mẹ con” ngày đó mím cười còn ở trước mắt, quay lưng lại người này liền trở mặt vô tình. Trong lòng cảm thấy đau khổ khôn cùng, chợt nghe Hoài Nam Vương phi lạnh lùng mà cười nhạo nói: “một đứa xuất thân tứ phẩm, vậy mà còn định làm mưa làm gió ở vương phủ!” Lại lạnh lùng mắng nằng: “Về sau đừng để ta thấy người! Bằng không, đừng trách ta đưa người trở về làm bạn với mẫu thân người!” Lời này là Hoài Nam Vương phi trợn mắt nói dối. Nằng nhìn ra rõ thái độ của A Nguyên, lạnh nhạt với A Kính là một chuyện, nhưng nếu thật sự hù dọa nó, thì chính là hắt nước đen lên phủ Thành Dương bá, đến lúc đó chỉ sợ sẽ trở mặt.

Ánh mắt Hoài Nam vương phi nhìn tràn ngập ý ghét bỏ và khinh bỉ, lòng A Kính đau đớn, đoán muốn nói gì đó, lại nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân, liền thấy Phụng Thành vén màn tiến vào, thỉnh an mẫu thân xong, nhìn cũng không liếc A Kính một cái, chỉ cười nói: “Lá gan ai lớn như vậy, dám coi thường mẫu thân thế?”

“Trừ vợ tốt của con ra, được như con, thì còn ai làm tổn thương ta được nữa?” Vương phi liền cười lạnh một tiếng.

Phụng Thành có chút vô tình đảo mắt qua A Kính, rồi cười nói: “Nằng ta không tốt, mẫu thân dạy nằng, cũng để nằng biết chút quy củ, bằng không, lại vẫn cho rằng mình là thiên tiên đấy.” Nghĩ đến hai ngày đầu A Kính vừa gả vào, khinh khỉnh nhìn từ người đến cánh trong viện hần, cho rằng là thấp kém, hần còn cố gắng nhẫn nhịn nằng ta, Phụng Thành liền rất không vui, lúc này liền nhàn nhạt mà nói: “Muốn đánh muốn chửi, tùy mẫu thân ạ.” nói xong, mới trở mặt ra cười nói: “Nhì từ xem kịch ở bên ngoài, thấy một con hát trong trắng như thủy tinh, mẫu thân cho con ít bạc đi, đỡ để con ném mặt mũi vương phủ.” hần xưa nay là kiểu chạy mận không kị, chỉ cần không mang theo về vương phủ, Hoài Nam Vương phi thương nhì từ xưa nay mặc kệ, bởi vậy liền thực đúng lý hợp tình mà đòi tiền để bao con hát.

“Phu quân!” Ôn nhu ngày thành thân còn ở trước mắt, mà đảo cái, người này đã làm A Kính cảm thấy thật xa lạ.

“Phụng dưỡng mẫu thân cho tốt đi!” Phụng Thành không kiên nhẫn xô đẩy nàng sang một bên, cười nói với Hoài Nam Vương phi nói rất nhiều chuyện, thấy mẫu thân cười, lúc này mới yên tâm.

“không thể giữ được tâm phu quân, người cũng thật là đũa phé vật.” Hoài Nam Vương phi cho bạc, Phụng Thành cười hi hi đi rồi. Thấy hắn đi rồi, Vương phi liền châm chọc nói.

Dưới ánh mắt khinh thường của đám chị em dâu A Kính tựa hồ như đã đại ra, mà ngay cả ngắt xiu đi cũng không thể, lại còn bị mẹ chồng châm chọc mỉa mai, bỗng dưng cảm thấy một màn này, dường như đã gặp qua.

“Mấy kẻ sa cơ thất thế ngoài kia còn tới tìm người lần nữa, thì đừng trách ta hừ người!” Hoài Nam vương phi cá giận: “Còn dám đến đây?! Quả thực ngu xuẩn!” Dứt lời lại hí híp mắt nghĩ nghĩ, rồi lười nhác mà nói: “Sức khỏe Ngủ thiếu phu nhân không tốt, cứ ở trong phòng tĩnh dưỡng đi. Ai dám để Ngủ thiếu phu nhân ra khỏi phủ. . .” ánh mắt nàng ngoan độc, nhẹ giọng: “thì tự mình đến chịu tội đi!” Nếu A Kính ra khỏi vương phủ tới phủ Thành Dương bá xin giúp đỡ, thì thực không ổn rồi, Hoài Nam vương phi hiểu rõ nhất là tính toán này, liền chặt đứt hy vọng cuối cùng của A Kính.

A Kính tức khắc hôn mê bất tỉnh, Hoài Nam vương phi chỉ nói thầm một tiếng: “Nhìn là biết phúc mỏng,” rồi ném ở ở một bên. đã không có Vương phi chống lưng và sự sủng ái của trượng phu, vương phủ nhà cao cửa rộng như này sao có thể là nơi người có thể ở lại? A Kính bị hạ nhân tra tấn khổ không nói nổi, hối hận không kịp.

Hóa ra, gả vào nhà cao cửa rộng là có được hạnh phúc.

Sức ảnh hưởng của A Nguyên đối với mối hôn sự này của phủ Hoài Nam vương rất mạnh mẽ, chỉ là nói gì cũng không thể thừa nhận, lúc này đây nàng đang ngồi ở trong cung Đức phi, liền thấy Đức phi đang không thôi nhìn thiếu nữ ngồi ngay ngắn khôngtiếng động ở đằng trước, hồi lâu sau, Đức phi mới thở dài một tiếng, nói với thiếu nữ sắc mặt nghiêm nghị này: “Hôn sự này, ta thay mặt phủ Định Quốc công xin lỗi con.” Thấy thiếu nữ kia đứng dậy, nàng liền hỏi: “Con sắp rời kinh sao?”

“Phụ thân nói in hình biên cương không ổn, định quay lại cùng thân.” Thiếu nữ này đúng là A Loan, hiện giờ hôn sự với phủ Định Quốc công đã thất bại, nàng lại không oán giận Đức phi, chỉ cung kính nói: “Ồ kinh thành mấy ngày, nương nương nơi nơi quan tâm tới thân, A Loan thật lòng cảm kích, sau này nếu còn cơ hội hồi kinh lần nữa, chắc chắn tới thỉnh an nương nương.” Tỉnh Bắc Hầu mắt sáng như đuốc, liếc mắt một cái liền nhìn ra địa thiếu gia phủ Định Quốc Công không phải lương xứng, mẫu thân ở nhà khóc ra lệ huyết, phu nhân Định Quốc Công vài lần tới cửa muốn vấn hỏi mối hôn sự này, nhưng Tỉnh Bắc Hầu nói cái gì cũng không làm nữa.

Tính cách A Loan càng tựa Tỉnh Bắc Hầu, không có ý kiến gì với quyết định của ông, cùng lắm là không gả chồng thôi, so với tranh đấu với đám nữ nhân ở hậu trạch, nàng càng thích đại khai đại hợp trên chiến trường hơn, chỉ là phu nhân Định Quốc công từ ái, A Loan thực sự cảm kích, nghĩ đến khuôn mặt mỗi một của phu nhân Quốc công, A Loan do dự một lát, rồi nói với Đức phi: “Đại thiếu gia quý phủ sức khỏe không tốt lắm, cũng chớ nên bức bách quá mức, nhiệt tình quá hóa dở.” Nàng chường mặt người nọ, chỉ là cũng sẽ không vui sướng khi người gặp họa trước thềm trạng hiện giờ của người nọ.

Đó không phải con người nàng.

Đến Đức phi hiện giờ cũng than một tiếng “đáng tiếc”.

Nữ nhi lòng dạ như vậy, trời xui đất khiến vậy mà không có kết quả với cháu trai của nàng, ai có thể không hận hực tiếc nuối được đây? Lại nghĩ đến Khánh Chân hiện giờ đã thành chim sợ cành cong, dường như chẳng có chút sợ hãi với nữ nhân, liền tiếp tục thở dài.

Cả đời nàng đều vì phủ Định Quốc Công trừ tính, chỉ là suy sụp lớn nhất, lại cũng đến từ phủ Định Quốc Công.

Đức phi cũng cảm thấy mệt đến hoảng, lại ôn tồn dặn dò A Loan vài câu, rồi cho người nâng ra một chiếc rương không lớn bằng gỗ đồ, tự tay mở ra, A Nguyên ngó vào liền thấy bên trong đều là bảo vật nhân sâm, hiển nhiên Đức phi quan tâm tới A Loan, lại nghe thấy Đức phi ôn hòa mà nói: “Con đến biên quan, mang theo nhiều được liệu chút cũng tốt, ta ở trong cung không dùng đến mấy, tặng cho con, cũng là một hồi duyên phận của chúng ta.”

A Loan tạ ơn, xong mới rời cung Đức phi.

A Nguyên và Ngủ công chúa liếc mắt nhìn nhau một cái, liền đuổi theo, thấy A Loan tựa hồ biết, đang chờ ở phía xa, A Nguyên có chút luyến tiếc, lao vào lòng A Loan, giương mắt trông mong hỏi: “A Loan còn trở về không?”

A Loan tựa hồ cười một chút, chỉ là nụ cười này lướt qua trong giây lát, ánh mắt lại ôn nhu, cầm tay nhỏ của A Nguyên, nhẹ giọng nói: “Đợi đến khi phụ thân không còn canh giữ biên quan, thân liền trở về.” Thấy A Nguyên nắm lấy tay mình tay rầm rì, bỗng cảm thấy đây là đứa bé mềm mại đáng yêu nhất cuộc đời này từng gặp qua, do dự một lát, liền lấy ra từ trong lòng ngực một đôi vòng tay răng nanh, có chút ngại ngùng mà nói: “Đây là răng nanh mãnh hổ thân tự tay hạ ở trong núi, cũng chưa có dâng lên Phật, lại là vật yêu thích của thân, liền tặng cho hai vị Công chúa, ngày sau, mãi không quên.”

Thiện ý của A Nguyên và Ngủ Công chúa đối với nàng thiện ý, nàng tự nhiên không muốn quên, đây cũng là thu hoạch lớn nhất của lần vào kinh này.

A Nguyên và Ngủ công chúa đã dùng ánh mắt anh hùng mà nhìn A Loan.

một nữ nhi, có thể đánh giết mãnh hổ.....

“A Loan có nguyện ý cưới một nàng dâu vào cửa không?” Móng vuốt nhỏ của A Nguyên gắt gao bắt lấy vòng tay, ngoác hỏi.

Ngũ công chúa đột nhiên quay đầu lại, cơ hồ bị nha đầu chết tiệt này dọa sợ ngây người.

Đề A Dung nghe thấy, quả thực đúng là muốn tìm đường chết rồi!

Nghĩ đến A Dung lòng dạ hẹp hòi hơn nữa còn tiểu lý tàng đao, Ngũ công chúa nhìn A Nguyên nhanh như gió đeo vòng tay kia lên, lặng yên thấp một nén hương cho nhóc con này.

A Loan cũng cười. A Nguyên trêu đùa, lại cũng biểu đạt sự thân cận với mình, nàng đương nhiên vui mừng, lúc này còn nhìn thấy tiểu cô nương mặt mày tinh xảo xinh đẹp này e thẹn lấy ra một cái bùa bình an từ trong lồng ngực ea, nói với nàng: “Cái này là mẫu thân cầu cho muội lúc trước, tặng cho A Loan, chỉ mong tỷ ngày sau bình an.”

“Cũng vọng A Loan, ngày sau bình an trôi chảy.” Ngũ công chúa cũng trịnh trọng lấy ra một thanh như ý nhỏ nhỏ từ hà bao ra, tặng cho A Loan.

“Ngày sau gặp lại, các điện hạ chớ quên thân nhé.” A Loan lại tạ ơn lần nữa, rồi cất những lễ vật này đi cẩn thận, xong mới nhìn A Nguyên và ngũ Công chúa thấp giọng nói: “Chỉ nguyện cuộc đời này, bảo vệ quốc gia, để thiên hạ, để hai vị điện hạ bình an.”

A Nguyên nghe được, trong lòng kích động, cùng Ngũ công chúa tiễn A Loan rời cung, lúc này đây mới thở dài nói: “Gặp được A Loan, ta mới biết được, nữ nhân sinh ra cũng có thể khoan dung độ lượng tráng lệ như nàng.”

Ngũ công chúa cũng gật đầu, thế nhưng lại cảm thấy đây là một nữ nhi không giống người thường, tâm ý kiên định không thua nam nhi, bèn thấp giọng nói: “Nữ nhi như vậy lại vô duyên với phủ Định Quốc công, là tổn thất của chúng ta.” Lời này của nàng, lại thành không.

Nhiều năm về sau, khi Tĩnh Bắc Hầu hồi kinh, nàng mới phát hiện ra, hóa lai vòng đivòng lại, tuy rằng A Loan không có gả cho Khánh Chấn, nhưng lại vẫn có duyên phận thiên ti vạn lữ với phủ Định Quốc công, lúc ấy, Ngũ công chúa chỉ cảm thấy cô nương đứng trong nắng sớm kia, tuy rằng trên mặt có một vết sẹo không bao giờ có thể chữa lành, nhưng khi sóng vai bên thanh niên trầm mặc cao lớn cùng tiễn lại phía mình, nàng lại vui mừng đến nói không ra lời.

Tâm trạng Đức phi không tốt, Ngũ công chúa liền thở dài nói với A Nguyên: “Mẫu phi tim cô nương mấy nhà cho biểu ca, chỉ là đều không vừa ý lắm.”

“Cũng chớ để Đức phi nương nung hao tổn tinh thần quá mức.” Lúc này đây, A Nguyên phá lệ không cười nhạo Khánh Chấn, thấp giọng nói.

“Đành để xem vậy.” Ngũ công chúa thở dài một tiếng, liền thấy đằng trước, đang có một người tản bộ mà đến, lại đúng là Trịnh Vương, đang định ra chào hỏi, đã thấy A Nguyên giật nảy mình, xoay người bỏ chạy!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95

Nhị hoàng huynh xách theo nhóc con xui xẻo đang ủ rũ cụp đuôi chậm rãi dạo bước, phía sau ngũ công chúa nhắm mắt theo đuôi, một bên dùng ánh mắt thương hại nhìn lại hướng A Nguyên bị xách giữa không trung.

Đây là sắp bị ăn đánh rồi.

đi tới chỗ thạch đài, Trịnh Vương vẫy cho cung nhân lui, lúc này mới đem nhóc con tội nghiệp đặt xuống mặt đất, cúi người dùng ánh mắt nghiêm túc nhìn nàng.

A Nguyên nho nhỏ nuốt chút nước miếng, đột nhiên xông lên ôm đùi, miệng kêu: “Hoàng huynh, muội biết sai rồi!”. Lời kịch này đối với mỗi hoàng huynh đều nói qua, công chúa điện hạ cảm thấy điều này cũng coi như là một loại thành tựu, không khỏi đắc ý trong lòng một chút, nhưng lại giương đôi mắt nhỏ long lanh sợ hãi không khác biệt tấn công Trịnh Vương, quả nhiên thấy nhị Hoàng huynh ánh mắt mềm mại, trong lòng tự tán dương bản thân, liền cười hi hi nói: “Muội biết Hoàng huynh sẽ không vì biểu tỷ phủ An Quốc Công mà tổn thương muội”.

Vì thế, nhóc con có thể chọc vào vết sẹo của Hoàng huynh xui xẻo được hay sao?

Ngũ công chúa cảm thấy, A Nguyên này quả thực chính là đang tìm đường chết, quả nhiên thấy Trịnh Vương mặt đen, đang muốn rút đao tương trợ, chợt tiếng réo rắt của thiếu niên vội vàng truyền tới, quay đầu nhìn lại, anh Dung bước chân vội vàng, sau khi tới trước mặt Trịnh Vương thì lễ, liền nhẹ giọng nói: “Vương gia thù hạ lưu tình, công chúa...”. A Dung dừng một chút, mới thở dài nói: “...Vương gia hẳn là biết rồi”. Từ khi A Nguyên có thể nói đã thường xuyên gây thù chuốc oán, nếu không phải ngày thường nhóc con quá tinh ranh thì đã sớm bị hủy diệt một vạn lần!

Trịnh Vương liếc mắt nhìn A Dung một cái, thấy hắn cười làm lành với mình, cảm thấy tiểu tử này còn coi như có nghĩa khí, nhẹ nhàng búng trán A Nguyên một cái mới nhàn nhàn nói: “Chỉ là đến thăm muội thôi”.

A Nguyên ngờ ngác nhìn A Dung đứng đối diện, cảm thấy vóc dáng ấy quả nhiên cao lớn, lúc sau mới có chút mừng thầm, quay đầu lại làm mặt quỷ với

ngũ công chúa, vô cùng khoe khoang.

Tiểu biểu đệ, A Dung sẽ bảo vệ người trong lòng như vậy đó.

Với việc so sánh biểu đệ nhà mình, Ngũ công chúa tỏ vẻ hèn giận. Đương nhiên là không thể nhìn A Nguyên đắc ý, nàng híp mắt cười rồi chậm rãi vươn tay, lộ ra vòng tay răng nanh A Loan mới tặng, cười uy hiếp với A Nguyên quơ quơ.

Mới vừa rồi nhóc con thiếu chút nữa hồng hạnh xuất tường, ngũ công chúa điện hạ chính là nhân chứng.

A Nguyên lập tức hiểu ra, chột dạ nhìn A Dung đang cung kính nói chuyện cùng Trịnh Vương đứng trước. Nàng cảm thấy nếu như để Hoàng huynh biết, quả thực chính là chọc vào tổ kiến lửa, nghẹn ngào một chút liền gục đầu xuống nhận thua.

Ngũ công chúa cầm một vật chứng lớn như vậy để chuẩn bị uy hiếp A Nguyên cả đời liền lập tức đắc ý, đi hai bước đến trước mặt A Nguyên cười hi hi nói: “Hoàng tỷ thương người mà!”.

Bị Hoàng tỷ vô tình vô nghĩa làm thương tâm, A Nguyên quay đầu chui vào lồng ngực A Dung còn đang kinh ngạc, đôi tay giở trò, tìm kiếm an ủi.

“Nam nữ thụ thụ bất thân!” Trịnh Vương cổ hủ lập tức đen mặt, nhìn trái nhìn phải, không tìm cảnh liễu nào để đánh được... Mỹ thiếu niên dám giang tay đồng lõa phạm tội với muội muội, đành phải tự mình xách nhóc con nghịch ngợm còn đang lưu luyến từ trong ngực mỹ thiếu niên ra, thấy đôi tay nhỏ liêu mạng vươn về phía A Dung, lập tức cảm thấy không vui.

Lúc Huỳnh trưởng còn vì tình mà khổ sở, ân ái như vậy có phải có chút quá đáng hay không?!

Trong lòng giận dữ, Trịnh vương xách theo A Nguyên liền đi ngay. Ở phía sau A Dung bắt đầu nhìn trời một lát, đến lúc Ngũ công chúa ôm bụng cười to mới nhắm theo sau Trịnh Vương, hẳn không dám nói gì làm Trịnh Vương học máu, chỉ yên lặng đi theo. Trịnh Vương đi được một lúc lâu đột nhiên quay đầu lại, thiếu niên liền ôn nhu cười, nói: “Vương gia tìm công chúa có việc gì vậy?”. Khó ở như vậy, chẳng trách không lâu được lòng thê tử! Mỹ thiếu niên trên mặt cười tủm tỉm ôn nhu, trong lòng thì yên lặng chửi thề.

“Bốn vương...” Trịnh Vương khoe miệng giật giật một lúc mới chậm rãi nói: “Thực thích Vương phi tương lai”.

A Nguyên tỏ vẻ hiểu rõ, lời này ai cũng sẽ nói ra nhưng nhìn đám thiếp trong nhà mới thấy không phải như vậy.

“Những thị thiếp đó đã theo bốn vương nhiều năm, nếu hiện tại đều đuổi hết đi khiến các nàng lưu lạc mai danh mãi vô, bốn vương sẽ khinh thường chính mình”. Thấy A Nguyên đang ở trong tay mình gặt đầu, Trịnh Vương cảm thấy mấy ngày nay đã nghĩ đau cả đầu, nhưng vẫn lạnh lùng mà nói:

“Nếu đã theo hầu hạ bốn vương một thời gian, bốn vương cũng không phải là người vô tình, sau này...” hẳn thấp giọng nói: “Vinh hoa phú quý, cảm ý mỹ thực, ta đều có thể cho các nàng, chỉ là từ đó, ta sẽ không thân cận các nàng nữa”. Phần lớn nữ tử trong phủ đều là vì cuộc sống vinh hoa phú quý mà thôi. Các nàng muốn gì hẳn cũng cho, đó là muốn an ủi các nàng, nhưng cũng chỉ có như vậy mà thôi.

Thế gian đâu có cách nào toàn vẹn đôi đường?

“Cái này cũng coi như là Nhị Hoàng huynh khó có được.” Nếu Trịnh Vương thật muốn vì một Vương phi mà đuổi hết những nữ nhân trước kia đi, người tuyệt tình như vậy A Nguyên cũng sẽ cảm thấy sợ hãi.

“Hết thảy từ trước đến nay, bốn vương không có cách nào, chỉ là tương lai, ta nguyện ý cuộc sống chỉ có nàng.” Mấy ngày nay Trịnh vương đang quan sát vương phủ hai đệ đệ, chỉ cảm thấy Thuận vương phủ gà bay chó sủa, khuôn mặt Thuận vương đầy vẻ mệt mỏi, nhưng phủ Thành vương lại hoan thanh tiểu ngữ, mỗi ngày Phụng Minh đều mặt mày hồng hào, ai không hâm mộ hẳn chứ? Nghĩ nghĩ, Trịnh Vương liền khẽ cười cười với A Nguyên, rồi trầm giọng nói: “Ta là dạng người gì, muội muội biết mà, ta đã hứa, về sau, muội không cần lo lắng đâu.”

Trịnh Vương trọng tình cảm, A Nguyên xưa nay biết, lúc này liền gật gật đầu, có chút rụt rè mà nói: “Chờ Hoàng Muội bày mưu cho huynh nha.”

một nhóc con dương dương đắc ý như vậy, A Dung thầm lo lắng cho cái mộng nhỏ của nàng. Trịnh vương nở nụ cười, gật đầu nói: “Ta chờ muội.” Dứt lời mới hỏi A Dung: “Sao hôm nay người lại tiến cung?”

“Vương gia có một tẩu chương đang rất gấp gáp, mệnh thần đưa vào cung ạ.” Chút việc nhỏ này đâu từng cần tới hẳn? Túc vương là đang có tâm muốn hành hấn, A Dung trong lòng cay cú, nhưng nghĩ đến Hoàng thượng vừa gặp mình đã mệnh hẳn tới gặp A Nguyên, thái độ của Hoàng bá phụ này thật ra lại bao hiền lành, Túc vương cũng coi như ăn trộm gà không thành mà còn mất nắm gạo, liền có chút đắc ý mà nói: “Hoàng thượng thấy hạ quan, liền nhớ tới hạ quan đã từng làm thị vệ trong cung Thái hậu, liền lệnh cho thần tới thỉnh an Thái hậu.” Thấy Trịnh Vương gật đầu, lúc này mới cười nói: “Vương gia nếu là không có việc gì, thần xin phép đưa Công chúa trở về.”

“Đừng quên đấy.” Trịnh Vương cũng còn công việc, lại dặn A Nguyên một câu, lúc này mới rời đi.

Mất thấy nhị hoàng huynh đi rồi, A Nguyên mới lại nhào vào trong lồng ngực A Dung. Ngũ công chúa đã sớm phát tay áo bỏ đi, không thèm hai kẻ vô si này, A Nguyên cảm thấy lồng ngực người trong lòng thực ấm áp, liền ngắt đầu hỏi: “Hôm nay, có nhớ bốn cung không?”

“Nhớ, tưởng tượng ra đặc ân muội giúp A Kính, ta liền đặc biệt vui mừng” A Dung sờ sờ đầu A Nguyên, mỉm cười nói, “Đa tạ muội đã vì ta.”

“trên đời này, có nhân mới có quả.” A Nguyên có chút thấp thỏm, nhỏ giọng hỏi: “Người không cảm thấy ta có chút ác độc chứ?” Việc làm của nàng thực đã làm hồng cả đời sau của A Kính, xưa nay trước mặt A Dung nàng được người khác yêu quý, nào đã lộ ra khía cạnh bén nhọn như vậy đâu? Thấy

A Dung mỉm cười lắc đầu, lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhỏ giọng nói: “Huynh yên tâm, người huynh không thích ta mới như phá như vậy, nếu là người huynh thích.”

“Điện hạ cũng thích?”

“Nam nhân ta cũng thích, còn nữ nhân.” A Nguyên lộ ra vẻ mặt hung tợn, tay nhòlăm đao hung tàn chém trong gió: “Huynh hiểu rồi đấy!”

A Dung thấy nàng đằng đằng sát khí, buồn cười muốn chết, chỉ mỉm cười ôm nàng nói: “Nam nhân cũng đừng thích, bằng không, ta cũng muốn.” hân cũng dùng sức mà dùng tay thay đao chém xuống, cười nói, “Điện hạ hiểu rồi đấy.” Nhưng mà cườimột hồi liền thấy A Nguyên lộ ra một vật nhỏ cổ tay, một chiếc vòng lạ, cảm thấy thú vị, liền tò mò hỏi: “Ồ đâu ra vậy?” Dáng vẻ này của hân chỉ là tò mò bình thường mà thôi, ở trong con mắt chột dạ của Công chúa điện hạ, thành ra hương vị bất gian, nhóc con chỉ cảm thấy sấm chớp đầy trời, tức khắc ôm đầu kêu lên: “Ta không có xuất tướng!”

A Dung trầm mặc.

A Nguyên phản ứng được bản thân đã nói cái gì, tức khắc rung rung mỉm cười, nỗ lực mà nói: “Huynh nghe ta giải thích.”

Bao nhiêu hiểu lầm giữa tình nhân đều xuất phát từ không nghe giải thích đó. A Dung liền làm ra dáng vẻ chăm chú lắng nghe, trong lòng lại không có để ý nhiều.

A Nguyên làm người xưa này trời quang trăng sáng, không phải người đứng núi này trông núi nọ, A Dung cũng không lo lắng cái này, chỉ là nhìn A Nguyên chột dạ khá thú vị, nhin cười, nghe A Nguyên kể chuyện của A Loan từ đầu chí cuối, xong mới thở dàimột tiếng, vuốt trước mắt ngoan ngoãn rồi lại cười nói: “Sau này, đến nữ nhân ta cũngkhông được yên lòng.”

A Nguyên cười xum xoe.

Mắt thấy nàng đã hiểu ra cái sai của mình, A Dung bèn kéo nàng nhắm thẳng tới cung Thái hậu. A Nguyên đi khắp cung rêu rao mỹ thiếu niên một phen, khi đến nơi liền thấy trong cung Thái hậu đang có người khác. A Dung dù sao vẫn là ngoại nam, thấy vậy bèn không tiến thình an Thái hậu, cúi đầu bái Thái hậu một cái ở bên ngoài rồi rời đi. A Nguyên hẹn hân mấy ngày nữa sẽ gặp lại, rồi mới lưu luyến mà đi vào, liền thấy Hoàng hậu khí sắc tốt sắc mặt hồng hào đang ngồi bên tay Thái hậu trò chuyện, ánh mắt liên tiếp nhìn xuống phía dưới, toát lên vẻ vô cùng vừa lòng.

A Nguyên thấy phía dưới là nữ quyến phủ An Quốc công, thế hiểu ra vì sao Nhị Hoàng huynh lại tiến cung. Hân là đuổi theo vợ rồi, vốn nghĩ lãng tử quay đầu quý hơn vàng, A Nguyên liền chào hỏi các vị trưởng bối, rồi mới cười nói với Thái hậu: “Mới vừa rồi cháu gái gặp Nhị Hoàng huynh ở trong cung.”

“Đưa bé này công việc bận rộn, sao vẫn có thời gian tiếp cung nhi?” Hoàng hậu thấy nữ nhi nhà An Quốc công ngồi dưới kia khề cười nhạt, mặt mày lại ung dung như thường, liền thập phần thích, bèn có chút ý vị thâm trường mà nói.

“Ai biết được ạ.” A Nguyên nhún vai mặt ủ mày chau trả lời: “nói mấy câu con khônghiểu gì cả nữa.” Dứt lời liền kể kể về Trịnh vương, làm ra vẻ đặc biệt đơn thuần, kéo ống tay áo Hoàng hậu, hỏi: “Hoàng bá nương hiểu không ạ?”

“đã có Vương phi, đương nhiên là nên như thế.” Hoàng Hậu dĩ nhiên coi trọng vợ cả, lúc này liền vừa lòng gật đầu.

A Nguyên nhìn lên xuống dưới, thấy vị biểu tỳ nhà An Quốc công đang rũ rứt như suy tư điều gì, liền cảm thấy có hy vọng, không ngừng cố gắng mà nói: “thật khéo, mấy ngày nữa trong nhà Tam Hoàng tỷ có tiệc, nghe nói là ở tiểu viện bên cạnh suối nước nóng ngoài kinh thành, vừa thanh nhàn lại lịch sự tao nhã, biểu tỳ cũng đi đi, thế nào cũng đều là tỷ muội nhà mình, chúng ta đi chơi cùng nhau, sau này mới càng thân thiết hơn được.” Thấy nữ nhi tên Hoài Cẩm kia gật đầu đồng ý, mới cười nói với Thái hậu và Hoàng hậu: “Vẫn nhờ mặt mũi con lớn chút, thật đắc ý.”

“Chúng ta cũng đều không bằng con rồi.” Tâm nguyện của Hoàng hậu được đền bù, liền điểm điểm vào trán nàng, thấy A Nguyên hiện giờ càng mạnh khảnh thêm, lại cảm thấy có chút đau lòng, sờ sờ mặt nàng nói: “Thường ngày cũng đừng để bản thân thiệt thòi quá.”

“Con tự giác mà.” A Nguyên làm mặt xấu một chút, lúc này đây mới mỉm cười với Hoài Cẩm kia, ước hẹn thời điểm.

Qua mấy ngày, chỗ của Tam Công chúa quả nhiên náo nhiệt, chỉ là cuộc sống của Tam Công chúa rất dễ chịu, nào có nhiều thời điểm đãi khách yến như vậy đâu? Nếu khôngphải mấy ngày trước Trịnh vương đến trước mặt nhờ vả, nàng cũng không định làm bà mối đâu. Trong vườn nhỏ phần lớn là trúc, lục ý dạt dào, phảng phất vẻ thanh hương và râm mát, Tam Công chúa sáng tạo khác người, chuẩn bị yến hội đặt giữa rừng trúc, gió không quá lớn, lại dẫn nước chảy từ ngoài vào làm suối róc rách, mơn thanh trúc mà vang nhỏ xôn xao, ngay cả nhạc cụ cũng không cần, toàn bộ bàn tiệc đều dùng trúc xanh làm đồ đựng rượu và thức ăn, cũng coi như đã bỏ ra rất nhiều tâm tư.

A Nguyên ngồi vào bàn, liền thấy Hoài Cẩm lười nhác mà ngồi ở phía dưới, vẻ mặt lại có chút trầm tĩnh, bèn thò lại gần có chút bát quái hỏi: “Biểu tỳ, Nhị Hoàng huynh ý, tỷ thấy thế nào?” Hoài Cẩm vừa nhìn là biết là người quyết đoán, A Nguyên thực sự nhìnkhông ra suy nghĩ của nàng, thấy đôi mắt nghi ngờ của Hoài Cẩm nhìn qua, liền nhẹgiọng nói: “Nếu Nhị Hoàng huynh vô tâm, muội cũng sẽ không khuyên tỷ cái này, ai lại nguyện ý đau lòng chỉ vì một nam nhân chứ? Chỉ là hiện giờ huynh ấy cũng coi như làđã làm đến cực hạn rồi, biểu tỳ đừng ngại tốt đối tốt với Nhị Hoàng huynh một chút, cho dù không có nhiều tình cảm lắm, nhưng. . .”

“Nếu hân đối đãi với tỷ thực lòng, tỷ sẽ không phụ hân.” Hoài Cẩm thấy trên khuôn mặt nhỏ của A Nguyên tràn đầy quan tâm, lòng hơi ấm lên, lúc này đây bèn có chút trịnh trọng mà nói: “một ngày hân chỉ có một mình tỷ, tỷ liền toàn tâm coi hân như phu quân của mình. Nếu có ngày hân phụ tỷ. . .” thấy A Nguyên khụ một tiếng, nàng ôn tồn nói: “Nữ nhân khắp thiên hạ này, cũng chưa chắc đều chỉ có phu quân, phảikhông?” Thiên hạ rộng lớn, đến lúc đó

nàng tự tại tiêu dao, cần gì phải đặt nam nhân tâm chẳng có mình ở trong lòng, đau lòng vì hấn chứ?

A Nguyên liền biết vị biểu tỳ này không phải người bình thường, rộng rãi như vậy, cũng làm nàng cảm thấy Trịnh vương thực khổ, như này còn không bằng coi trọng một nữ nhân tam tòng tứ đức đơn giản đâu.

Nàng liền thấy phía trong rừng trúc cách đó không xa, Trịnh vương đang ẩn như ma đứng nhìn về bên này, trong lòng vì đường tình duyên của hấn còn có cơ hội thông thuận mà cảm thấy vui mừng, nhưng mà ngay lúc Trịnh vương dường như muốn đưa, lại nghe thấy Hoài Cẩm nhẹ cười, ánh mắt linh động, nói: “Chỉ là, tỳ không thêm đề ý nam nhân phụ tỳ, nhưng chỉ sợ bảy huynh trưởng ở nhà, lại không vui về làm đâu.” Nhiều ca ca cũng có chỗ tốt, chính là người nhiều lực lớn, cho dù Vương gia thì đã làm sao? Nếu làm người ta tức lên, ai có thể ngăn được vận mệnh bị tấn chứ? Hoài Cẩm nói xong, thấy A Nguyên khiếp sợ há to miệng nhìn mình, bèn cười tùm tùm nói: “Cho nên, tỳ không lo.”

A Nguyên gian nan gật gật đầu, ánh mắt kính nể, tâm sự: “Kỳ thật, huynh trưởng nhà muội cũng rất nhiều.” Về sau, có thể phải bảo A Dung xấu xa cần thận một chút.

Hai nữ nhi cảm thấy như đã tìm được tri âm của mình, tức khắc ghé vào nhau đàm đạo đề tài nghiên cứu về phu quân máu lạnh vô tình. Hoài Cẩm mới gặp đã thấy rất có khi chất, sau một hồi thâm giao, quả thật khác biệt. A Nguyên mới gặp biểu tỳ này vài lần, lại rất ăn nhịp với nhau, miệng nói không ngừng. Bóng ma Trịnh vương yên lặng đứng run rẩy, cũng không biết là do tức giận vì nha đầu chết tiết không biết sợ kia hay vì sao, chỉ nhẩn nhẩn chịu đựng, lại thấy A Nguyên cười gian một tiếng, đảo dắc ngo nhóm tỳ muội ở xa xa một hồi, mới rút rè mà nói: “Nhị hoàng huynh... còn chuẩn bị cho biểu tỳ một phong thư.” Nàng dương dương đắc ý khoe: “Muội làm người đưa thư hữu nghị đó.”

Hoài Cẩm cúi đầu, thấy khuôn mặt nhỏ của A Nguyên đều là ý “Mau khích lệ ta đi”, vẫn chưa biết bản tính của nhóc con này, còn tưởng rằng nhóc đã thực sự làm chuyện tốt gì đó, liền tò mò hỏi: “Thư?”

Trịnh vương tránh ở phía xa xa nghiêm túc đưa tay lên miệng khụ một tiếng, lúc này mới đi tới trong ánh mắt thúc giục của A Nguyên, đến trước mặt nữ nhi mình thích. Tuổi tác hấn chỉ nhỏ hơn Thái tử một chút, nào còn nhanh nhẹn như Phụng Minh, từng mắt liếc muội muội một cái, mới đặt một phong thư vào tay Hoài Cẩm, thấy nàng chậm rãi mở ra, lòng có chút thấp thỏm, lại cảm nhận được cảm giác sung sướng đời này chưa từng có được, không khỏi thấp giọng hỏi: “Viết gì vậy?”

Đôi tay Hoài Cẩm run lên một chút, ngẩng mắt nhìn hấn.

“Lời Hoàng Muội nói, theo ta thấy liền không linh nghiệm.” Trịnh Vương nói lời, cảnh cáo liếc muội muội lần lóc cười ôm bụng một cái, nghĩ đến ngày đó nhóc con này thần thần bí bí dúi phong thư này vào tay mình, nghe nói bên trong là bí kíp trước nay chưa từng có, cảm động đất trời, thậm chí còn khiến một vị tuyệt đại giai nhân sau khi nghe được lời nguyện thề này, đã cam tâm tình nguyện ở lại bên Tây Hồ thượng đẳng mười tám năm, chưa từng có ý định rời đi tìm thi hào đã viết dòng thơ này, tuy rằng cảm thấy Hoàng muội làm vậy có chút nào tàn, nhưng mà càng nào tàn, hấn lại càng tin, thật sự đưa lá thư cho Hoài Cẩm.

“Thực sự không tồi.” Hoài Cẩm cúi đầu liếc nhìn phong thư một cái, khóe mắt gật gật, gian nan đáp.

Hai huynh muội đang nôn nóng chờ nàng trả lời, đồng thời thờ phào nhẹ nhõm một hơi.

“Ta đã bảo rồi mà, bốn cung mà đã ra tay thì chỉ có thuận lời đủ đường thôi!” A Nguyên cảm thấy bản thân quả là có thiên phú làm mai mối, hiện giờ như tìm thấy chân lý nhân sinh, tức khắc quẩy đuôi.

Khó có khi nàng giúp được việc, khóe miệng Trịnh vương cũng hơi hơi nhếch lên, lại không phát hiện ra ánh mắt phức tạp rối rắm của Hoài Cẩm đang nhìn về phía mình, chỉ nghiêm nghị mà nói: “Tâm ý của ta đều ở trong đây, đời này, ta chỉ có mình nàng, nếu sau này phụ bạc, ta...”

“không cần thế đâu.” trên gương mặt phong tình của Hoài Cẩm ẩn chứa ý cười nhàn nhạt, ôn hòa nói: “Ta tin điện hạ, như vậy là đủ rồi.” Đương nhiên, nếu người này phụ bạc nàng, thế thì có ích gì? không bằng nếu có ngày ấy thật, nói là nàng có thể giết chết hấn còn hơn.

Trịnh vương cũng không biết câu nói “độc nhất phụ nhân tâm”, nghe vậy về mặt nghiêm túc cũng hòa hoãn hẳn đi, thấy A Nguyên vẫn đứng một bên nhìn, liền thấy muội muội này thật phiền, chẳng cảm thấy bản thân qua cầu rút ván chút nào.

Dùng mắt là biết nhóc con này rõ là ngớ ngẩn, không biết ý tứ gì cả, Trịnh vương liền nhin ý định muốn đánh nàng một trận lại, da mặt dày, nhẹ giọng nói: “Cơ thiếp trong phủ ta đã đưa đến thiên viện vương phủ, về sau chúng ta ở chính viện, nước sông không phạm nước giếng là được.” Thấy Hoài Cẩm gật đầu, hấn liền nói: “Nàng còn muốn gì thì cứ nói với ta.”

“Chi cần không tới tranh phu quân của ta, ta liền cho các nàng vinh hoa và hư danh cả đời.” Cái danh trác phi thứ phi đó Hoài Cẩm cũng không để ý.

Hôm nay Thuận Vương phi cũng tới giúp Tam Công chúa tổ chức yến hội, lúc này đang ngồi cùng Thành Vương phi Tề Thiện. Nàng xa xa liền thấy thanh niên sắc mặt nghiêm túc cũng nhắc đang cúi người xuống nói chuyện với thiếu nữ mềm mại đáng yêu, ánh mắt ngập tràn ôn nhu, chỉ cảm thấy hình ảnh như vậy, ngay cả nhìn thôi cũng thấy hạnh phúc, nhớ tới trạng phu vô tình vô nghĩa chỉ hận mình không thể chết đi trong phủ kia, ánh mắt lại hiện ra tia âm ảm, lúc này đây quay đầu cười nói với Tề Thiện: “Chúng ta sắp có thêm Nhị tẩu rồi.”

“Tẩu là người có phúc.” Tề Thiện chỉ ôn hòa mà nói.

Hiện giờ nàng độc sủng, lại cũng chưa có thai. Thuận Vương phi và Thuận vương thế như nước lửa, lại đã có con nối dòng nhanh như vậy. Đối với nữ nhân mà nói, thành công lớn nhất cũng chính là ở con nối dòng, thấy Thuận vương phi gật đầu, ánh mắt Tề Thiện ôn nhu nhìn về bụng nhỏ của nàng ấy, nhẹ giọng nói: “Tam tẩu phải bảo trọng thân thể.” Do dự một lát, nàng mới nói: “Những người trong vương phủ đó khi nào xử lý cũng được mà. Đến

Tam hoàng huynh tẩu tử cũng nên tránh tranh chấp với huynh ấy, sau này sinh ra bé con rồi lại thanh toán mới tốt.”

Tính tình Thuận vương phi lợi hại, Tề Thiện chỉ sợ nàng tức giận mà động thai, đã thương người khác thì cũng thôi đi, chỉ sợ làm bản thân bị thương.

“Tuệ tần nương nương cũng đã dặn dò rồi.” Thuận vương phi rất thích người em dâu này, tính tình Tề Thiện trầm tĩnh, không thích thị phi, nàng cũng thích trò chuyện với nàng ấy, lúc này đây cảm thấy lòng ấm dào dạt, có tâm muốn san sẻ với Tề Thiện, liền mất chú ý ánh lệ thấp giọng nói: “Nương nương nói ta đang mang thai, trong phủ không thể xảy ra động tĩnh gì quá lớn, huống chi nào có Vương phi chịu khổ sinh con, Vương gia lại nạp người mới vào được, nên bảo nữ nhân Từ gia kia khoan hăng vào vương phủ.” Thấy Tề Thiện nở nụ cười vui mừng, Thuận vương phi cũng cảm thấy ít nhất được mẹ chồng từ ái là cũng coi như thỏa mãn rồi, bèn thấp giọng nói: “Nương nương đi cầu Hoàng thượng và Hoàng Hậu, Hoàng Hậu nương nương đã đồng ý rồi.”

Hiện giờ cái gì nàng cũng đều không cầu, chỉ sinh hạ con vợ cả, để Tuệ Tần vui vẻ, để nửa đời sau mình có chỗ dựa là được rồi.

“Nếu như thế, Tam tẩu càng phải cẩn thận, chớ phụ lòng người yêu quý tẩu.” Tay Tề Thiện ôn nhu đặt lên tay Thuận vương phi, nhẹ nhàng nói: “Đến lúc đó, chúng ta mang theo đứa bé này, sống thật tốt.” Nàng liền thấy tay Thuận Vương phi động, tay và tay nắm chặt lại với nhau.

Chỗ A Nguyên, Công chúa điện hạ lại đang nhìn Trịnh Vương và Hoài Cẩm trò chuyện thủ thỉ với nhau, lúc cảm thấy khá thú vị, liền nghe thấy Hoài Cẩm có chút chán chờ hỏi: “May là thư này không phải Vương gia viết, bằng không ta cũng thấy thực lợi hại.” Nghĩ nghĩ, Hoài Cẩm liếc nhìn A Nguyên đang chột dạ một cái, liền mỉm cười đưa mảnh giấy cho Trịnh vương, tức khắc A Nguyên sắc mặt biến đổi phóng vút đi, động tác đặc biệt nhanh nhẹn, quả là đáng vẻ có tật giật mình, khiến Trịnh vương vừa hoàn hồn, liền thấy dòng chữ trên giấy phảng phất hương thơm kia, đúng là một bản thơ tình nổi danh.

“Thượng da,

Ngã dục dử quân tương tri,

Trường mệnh vô tuyệt suy.

Son vô lãng,

Giang thủy vị kiệt,

Đồng lời chán chán,

Hạ vũ tuyết,

Thiên địa hợp,

Nãi cảm dử quân tuyệt.” thật sự là tình ý miên man, nhưng Hoài Cẩm về mặt nghi ngờ hỏi: “Vương gia thật sự không biết bên trong là gì sao?” không phải cảm thấy ghê răng, mới nói dối là bút tích của muội muội chứ? nói cho cùng, một phong thơ đặt ở trong tay lâu như vậy, làm sao Trịnh Vương lại có sự tin tưởng đến như vậy, không xem nội dung bên trong?

Dịch thơ:

Hỡi trời,

Ta nguyện được cùng chàng tương tri (yêu nhau),

Duyên tình mãi mãi không dứt.

(Tới khi nào) núi không còn đất,

Nước sông chưa cạn,

Mùa đông sớm chớp,

Mùa hè tuyết rơi,

Trời đất hợp làm một,

Mới dám cùng chàng chia lìa.

Trước vẻ mặt “Người bị ngốc à?” của người trong lòng, sắc mặt cũ kỹ, nghiêm túc của Trịnh vương điện hạ, chậm rãi đen...

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 96

Ngày cuối thu mát mẻ, hương hoa quế tràn ngập ngọt ngào trong không khí. Ngày mùa thu treo cao, phảng phất chút hơi thở lười biếng.

Dưới tàng cây hoa quế có mấy đứa trẻ mặc cẩm y đang chơi đùa hi hi ha ha. Đây là ở trong cung, những đứa trẻ này đều là chủ tử trong cung, thời điểm chơi đùa cũng có một đám cung nữ đứng sau che chắn, e sợ mấy bé con nghịch ngợm lại bị chúng vấy lù phải lùi ra sau, chỉ căng thẳng nhìn chăm chăm vào một nữ nhi tính tẻ thướt tha đứng dưới tàng cây hoa quế. Nữ nhi này chợt cười vang vui vẻ quay người đi, mấy đứa bé khác liền cất bước chạy đến chỗ nàng, miệng thiếu nữ cũng kêu: “một, hai, ba, người gỗ!” Vừa dứt lời, nàng đột nhiên quay đầu nhìn về phía sau, lộ ra một khuôn mặt hoàn mỹ tinh xảo.

Mấy bé con tuổi không lớn lắm đồng thời dừng lại, bày ra đủ loại tư thế quái dị, vẻ mặt lại nghiêm túc thập phần!

Chỉ có một đứa bé tầm không quá năm tuổi, cả người tròn xoe run run lên, chân không giữ thẳng bằng được nữa, tức khắc quay vòng vòng về phía trước, đồ ầm xuống đất bất động.

Thấy bé té ngã, các cung nữ phía sau chẳng khác như cha ruột đột ngột qua đời là bao, kêu thảm lên một tiếng chạy tới đỡ vị tổ tông này lên, liền thấy bé con này dụi dụi chậm rãi ngẩng mặt bánh bao tròn trịa lên, nhìn thiếu nữ đang nhìn bé ở đằng trước kia, phụng phịu mà duỗi tay kêu lên: “Tỷ tỷ a~!” Thấy tỷ tỷ đứng yên, nhưng cho dù nũng nịu cũng không gọi mấy cung nữ lại dịu bé, tự mình chậm rãi lần lần, giống con rùa đen nhỏ mà gian nan bò dậy, xong mới hít hít cái mũi, tức khắc lại nở nụ cười, khanh khách lao vào lòng thiếu nữ kia.

“Ai da thương tâm can bảo bối của tỷ quá.” A Nguyên mới vừa rồi để đứa bé này tự lực cánh sinh, giờ lại ôm lấy đệ đệ béo kiên cường, nước mắt nước mũi một phen kêu: “Tỷ tỷ đau lòng chết mất thôi!”

Trong con mắt một đám nhìn đến đại ra, hai tỷ đệ ôm đầu khóc rống lên.

Hồi lâu sau, A Nguyên cảm thấy diễn rất sáng khoái rồi, xong mới ôm đệ đệ mập lau mặt chùi tay cho bé, thấy đệ đệ nắm lấy xiêm y mình cười hi hi có vẻ rất vui, liền điểm điểm vào trán bé bắt đắc dĩ nói: “Sao lại ngốc vậy?”

“Người còn nói như vậy, không chừng Ngũ đệ còn càng ngốc hơn.” Ngũ Công chúa cảm roi khí phách cười ngửa từ xa tới, nay nàng đã là đoá hoa nở rộ mười tám tuổi, nét điểm lệ trên khuôn mặt không cách nào che giấu, lại vì được sủng ái trong cung, tự nhiên cũng có một loại khí chất kiêu ngạo, được người bàn tán không ngừng, nếu không phải nàng đã định hôn từ sớm với nhà mẹ đẻ phủ Định Quốc công, chỉ sợ thế gia trong kinh đến cầu hôn đã nói liền không dứt. Lúc này đây nàng đi tới, vẻ khuôn mặt nhỏ mập mạp của Ngũ Hoàng tử một phen, thấy đệ đệ mập này e lệ chôn mặt trong lồng ngực của muội muội, bèn cười nói: “Cũng chỉ có người mới có thể chơi đùa với hần đến cùng như này.”

A Nguyên cũng đã mười lăm, vậy mà còn có thể dẫn đầu một đám bé con chơi đùa, quả khiến Ngũ Công chúa bội phục.

Hiện giờ, đôi mắt phượng ẩn vài phần điểm lệ long lanh, hẹp dài giống y như Túc vương của A Nguyên liếc xéo Ngũ Công chúa một cái, làm lòng Ngũ Công chúa cũng rộn ràng. Thăm nghĩ vì sau ngày trước không phát hiện ra muội muội này là một tai họa, Ngũ Công chúa lại không biểu lộ gì, chỉ nhỏ giọng nói: “Người cẩn thận đấy, không thì A Dung nhà người lại tiến cung giờ.” A Nguyên càng lớn càng xinh đẹp, mọi người lại không phải người mù, tự nhiên nhìn ra được, mấy năm nay cả Hoàng cung và phủ Túc vương đều không thiếu mấy phu nhân nhà thế gia dẫn theo thiếu niên độ tuổi tương xứng tiến tới, khiến cảm giác nguy hiểm trong lòng A Dung càng lớn thêm.

Có điều Công chúa điện hạ mắt để trên đầu, mấy năm nay chẳng khác với tăng sư khổ hạnh là bao.

“Tiến cung, mới gặp được nhau chứ.” A Nguyên thăm gian trá một chút, lúc này mới thấy Ngũ Hoàng tử cười toét lộ ra một cái răng sún với mình, nhất thời lại tưởng niệm tới bị kịch thay răng ngày xưa của mình, liền dừ tợn mà nói: “Còn nhìn nữa thì ăn luôn cả đệ đấy!”

Ngũ Hoàng tử là bé con Hoàng hậu cố sinh hạ, vì là bé con nhỏ nhất trong cung bởi vậy Thái hậu và Hoàng hậu cực kỳ cưng chiều, nhưng sự cưng chiều này cũng lại không khiến tính tình Ngũ Hoàng tử ngang ngược kiêu ngạo. Từ nhỏ, đứa bé này chính là đáng vẻ sung sướng, cho dù có té ngã, cũng chỉ cùng lắm là rớt vài giọt hạt đậu vàng tượng trưng, xong lại cười đến thực vui vẻ. Thái hậu thấy bé vui vẻ đáng yêu, lại thập phần ngoan ngoãn, nên mấy năm nay vẫn luôn nuôi dưỡng bé trong cung Thái hậu, từ đó vô cùng thân thiết với A Nguyên.

Huống chi tính cách A Nguyên ưa nói thích cười, hai tỷ đệ đặc biệt thân cận, biết tỷ tỷ là khẩu thị tâm phi, Hoàng tử mập cười toét miệng, răng sún hở ra như cún con lầy lòng mà nói: “Bánh, hoa, quế.”

Lời này vừa ra, ngoài A Nguyên thăm chấp nhận, cảm thấy đệ đệ này rất có tiền đồ, chưa nói tới Ngũ Công chúa, đến các cung nữ cũng đều không chịu nổi.

AI có thể nghĩ được là, Vinh Thọ Công chúa để sủng ngập tràn yêu thích hoa quế, yêu thích đến mức Ngự Hoa viên cũng xây dựng một góc chuyên để trồng hoa quế, chỉ bởi vì vị Công chúa điện hạ này rất thích điểm tâm làm từ hoa quế được đây? Chẳng lẽ Hoàng cung bỏ đói vị Công chúa này sao? Có điều, từ sau khi Ngũ Hoàng tử có thể ăn được điểm tâm, Ngự Hoa viên tiếp tục mở rộng trồng hoa quế thỏa mãn tâm tình của nhóm tham ăn kia, lúc này đây Ngũ Công chúa đã che mặt, thiếu nữ yếu điệu lạnh lệ kia lại lôi kéo tay đệ đệ mập nhà mình, cùng si ngốc đứng nhìn gốc cây hoa quế đang nở rộ nhất trong vườn.

“Còn không nhanh nhanh hái chút hoa xuống để cô cô thúc thúc làm điểm tâm!” Chợt có một thiếu niên tầm tám chín tuổi đứng sau bất đắc dĩ nhìn đôi tổ tông bối phận cực cao này, liếc mắt một cái, quay đầu phân phó.

Các cung nữ phía sau phản ứng lại bèn vội vàng dạ vâng, sôi nổi đi hái hoa quế.

“Chọn nhiều chút, để sau còn làm ít tương hoa quế, đậu hũ hoa quế nhé.” A Nguyên nuốt nước miếng, rất có kinh nghiệm mà nói.

“Hoàng tử nói đúng!” một nhóc béo mập thế hệ mới của Hoàng cung vỗ tay kêu lên.

“Đủ rồi” Ngũ công chúa thấy vẻ mặt mấy đứa cháu đáng sau lộ ra vẻ kỳ quái, xoa xoa mắt mình, giữ chặt tay muối muối, thấy nàng nhìn với ánh mắt nghi hoặc liền thờ dãi nói: “Uy nghiêm trưởng bối của người đâu?”. hiện tại nàng đã là người có cháu, sao lại có thể không ôn trọng như thế?.

“cô cô có uy nghiêm hay không hả?” A Nguyên cười hi hi quay đầu, mắt nhìn mấy đứa cháu về mặt bắn khoăn một chút. Ánh mắt của cô cô không tốt khiến mấy cái tiểu tử đều kinh ngạc. Chúng biết cô cô này nội tâm nhưng nhỏ, lập tức sôi nổi gặt đầu, trong đó đứa cháu thân thiết, trưởng tử của Phụng quân Phụng Khanh, liền vội cười nói: “cô cô chính là cô cô, người luôn ở trong tâm khảm chúng con.” nói xong, nó còn thọc thiếu niên mới mở miệng kia, hỏi: “Đúng không?”.

Thiếu niên kia chính là Phụng Thuyền con trai của Thuận Vương phi, lúc này ánh mắt thán ôi hòa liếc nhìn đôi mắt đang lờm lờm của A Nguyên một cái, nghiêng đầu cười, rồi quay đầu lại nghiêm túc nói: “Đúng”.

một đám củ cải nhỏ còn lại nhảy nhót lung tung, đương nhiên là địa vị của cô cô ở trong lòng chúng so với cha mẹ ruột còn quan trọng hơn.

Hoàng tử mập đang đứng chung một chỗ với cô cô được ngưỡng mộ đến vậy, phía dưới là một đám ngẩng cổ lên mắt ngập tràn sùng bái, cảm thấy bản thân lúc này đặc biệt uy phong.

Ngũ công chúa bị hai đứa không biết xấu hổ này đánh bại, muốn dùng roi ngựa đánh hai đứa nhóc, nhưng vẫn không nỡ xuống tay, chỉ giận dữ mà chỉ chỉ xong mới dẫn muối muối và đệ đệ cùng một đám cháu xui xẻo hướng đến cung Thái hậu mà đi, còn nhỏ giọng nói: “Hôm nay mấy vị Hoàng tẩu đều ở đây, người trốn đi, không biết có bao nhiêu người đã xum xoe trước mặt Hoàng tử mẫu rồi đấy.” nói xong liền cười lạnh liên tục, lộ ra vài phần bất thiện.

“Nàng nguyện ý xum xoe, như vậy luôn khiến Hoàng tử mẫu vui vẻ.” A Nguyên không để bụng, chỉ mỉm cười nói: “Hoàng tử không phải cũng ra ngoài sao?”

“Chính vì ta không muốn nhìn mặt nàng ta”. Ngũ công chúa lạnh lùng nói.

Nàng và A Nguyên đến tuổi liền phải gả chồng, khó tránh khỏi bên người Thái hậu có chỗ trống, khiến có người động tâm muốn cắm vào một tay để được Thái hậu thích. Nhưng làm gì có chuyện thuận lợi như vậy đâu? không nói người khác, chính bản thân Thái Hậu, cũng không ưa.

Thái Hậu tuổi đã lớn, sức lực vốn không nhiều, hiện giờ Ngũ Hoàng tử được bà nuôi dưỡng, người khác ở trước mắt bà làm trò, quả thật khiến Thái Hậu đau đầu. Là do nhìn thấy Thái Hậu không dao động, vừa rồi Ngũ công chúa mới lạnh lùng như vậy, bằng không với tính tình bá vương kia của nàng, đã sớm đánh người nọ mấy trăm lần.

A Nguyên thấy Ngũ công chúa khó chịu, cũng không nói lại, chỉ lôi kéo tay nhỏ của nhóc mập, quay đầu lại yên lặng đi bên người Phụng Thuyền nói: “Con quay về nhà đã nhiều ngày, tam tẩu vẫn khỏe chứ?”

“Từ trước phi lại làm loạn một hồi, đến mức bị mẫu thân cho hai cái tát liền đi phụ vương cáo trạng.” Phụng Thuyền khẽ đi gần A Nguyên một chút, cảm thấy trong lòng sung sướng mới lộ ra tươi cười nhàn nhạt. Vì Thuận vương không phải kẻ ra gì, đứa nhỏ này có chút trưởng thành sớm, nhìn qua so với bên mấy đường huynh đệ cười hi hi thì ôn trọng hơn. Mấy đứa cháu cũng rất tình cảm với A Nguyên, thấy A Nguyên lo lắng nhìn mình, Phụng Chu liền nghiêng đầu cười, nói: “cô cô đừng lo, người còn không biết tính tình của phụ vương sao? Cũng chỉ dám nói ngoài miệng thôi.”

Thuận Vương phi được như ý nguyện sinh hạ con vợ cả, Thuận vương chỉ cảm thấy sấm chớp đầy trời tức giận muốn chết, mắt thấy Thuận Vương phi có nhi tử càng không để mình vào mắt thêm, người này cũng hạ quyết tâm, chuyên môn ở nhà dùng thứ trưởng tử tranh chấp với Thuận vương phi, chỉ là hẳn không biết được rằng mẹ đẻ thứ trưởng tử kia đã bị Thuận vương phi xử lý đến mức dễ bảo rồi, cho dù Thuận vương có cất nhắc cũng không dám có dị tâm với Thuận vương phi, khiến Thuận vương chửi bừa nhào không trát nổi tường. Chỉ là Thuận vương phi chẳng hề để ý, chỉ hỏi Thuận vương có dám phế đích lập thứ hay không.

Đùa sao?

Năm xưa Hoàng thượng thiếu chút nữa bị phế bỏ, kiêng kỵ nhất chính là con vợ lẽ thượng vị, phạm Thuận vương dám làm như vậy thì quả thực là định tìm đường chết rồi.

Thuận vương bị một câu của Thuận vương phi chính không đến tắt ngóm, làm hấn thống khổ vô cùng, ngay sau đó Hoàng thượng lại lập Phụng Thuyền làm thế tử Thuận vương, chính thức định danh phận, Thuận vương cũng không còn cơ hội gì được nữa.

Có cho hẳn tám trăm lá gan hẳn cũng không dám chống đối lại Hoàng thượng.

Thuận vương phủ dù vững chắc Thuận vương lại vẫn không cam lòng, bởi vậy liền lạnh nhạt mẫu tử Thuận vương phi, chỉ sùng hạnh thiếp thất, trong đó vị trắc phi đến từ Từ gia kia được sùng hạnh nhiều nhất, lại không có đầu óc, nên đặc biệt thích gây chuyện với Thuận vương phi, cuộc sống trong Thuận vương phủ hiện giờ vô cùng nóng nảy.

A Nguyên thật sự không hiểu, con trai Thuận vương phi cũng đã lớn rồi sao vẫn còn giữ Thuận vương lại làm gì nữa? Nhớ tới tiền triều năm xưa, trong tôn thất có một vị Quận chúa tính tình ác liệt, phu quân cũng là một kẻ vô liên si, vị Quận chúa này là cái người quyết đoán đến tàn nhẫn, chỉ chịu đựng, nhẫn tới khi sinh hạ được nhi tử rồi xử lý cả mẹ chồng và phu quân, để nhi tử của mình lên làm Hầu gia, từ đây cả đời trôi chảy, cuộc sống quá ư là sáng khoái, quả thực là thế hệ mẫu mực của quý nữ tôn thất. Tuy rằng Thuận vương mới là đường huynh của mình, có đều mấy năm nay càng làm trò, trong triều cũng thăm triệu tập được một nhóm người, làm A Nguyên thấy thực phiền.

Phượng Thuyền thấy vẻ mặt A Nguyên không cho là đúng, liền thầm cười khổ một tiếng.

Thuận vương phi nhìn nhiều năm như vậy, cốt vẫn vì tổ mẫu của hần, Tuệ Tần.

Tuệ Tần từ ái với Thuận vương phi, tuy rằng mấy năm nay không quá thân cận với Thuận vương, song vẫn là mẫu tử, mạng nặng đẻ đau vất vả sinh ra, ngày thường lạnh nhạt cũng thôi đi, nhưng nếu con trai chết, nữ nhân thiện lương như Tuệ Tần chỉ sợ sẽ thương tâm chết mất. Thuận vương phi không muốn mẹ chồng đau lòng, đành chịu đựng Thuận vương. May bản tính năng lợi hại, Thuận vương lạnh nhạt thì lạnh nhạt cũng không dám làm gì khác, bằng không đổi lại người khác, thì đã chết từ mười năm trước.

“Con còn có chúng ta mà, đừng quản mấy kẻ râu ria đó làm gì.” Thấy Phượng Thuyền có chút âm đạm, A Nguyên liền nhẹ giọng an ủi.

Phụ thân thành người râu ria, thì đã làm sao? Trong lòng Phượng Thuyền không có gì gọi là tình cảm đối với người phụ thân vô tình kia, giọng trầm đáp lại rồi thôi.

hần có mẫu thân có tổ mẫu, còn có rất nhiều người đối tốt với hần, như vậy là đã có được quá nhiều, quá nhiều rồi, lại cũng có chút xa xỉ.

Mặt mày lại sáng bừng lên, Phượng Thuyền liền mỉm cười nói với A Nguyên: “Nếu cô cô mở miệng, xin bà cố cho con ở trong cung khoan khoái mấy ngày thì càng tốt.”

“Con yên tâm, có ta bảo kê.” A Nguyên vỗ ngực, rồi nhìn trời nói: “Ngũ thúc của con cũng có thể ra sức một phen đó.”

“Có thúc thúc bảo kê!” đã nóng lòng muốn lên tiếng từ lâu, Hoàng tử mập vỗ vỗ cái bụng tròn vo của mình, ngửa đầu thực kiêu ngạo mà nói.

“Đa tạ Ngũ thúc.” Mỗi lần nhìn thấy Ngũ thúc đều cảm thấy rất vui vẻ, làm sao bây giờ? Phượng Thuyền ghen cười, nghiêm túc cảm tạ Ngũ thúc đang chớp mắt to lấy nhìn mình, quay đầu lại nhìn một hàng cung nữ tay ôm hoa quế vài lần, trong lòng lại cảm thấy vui mừng, nhìn không được đi hạ phạm thượng, cúi người véo má nhỏ của Ngũ thúc một phen, lúc sau, đuổi theo như bay đám đường huynh đệ đang đi phía trước.

Mất thấy mấy đứa bé này thực ra huynh hữu đệ cung, A Nguyên liền cảm thấy thập phần vui mừng, sinh ra cảm giác già cả được an ủi kỳ lạ, lại thấy bản thân thực tang thương, khụ một tiếng, lời kéo nhóc mập vẫn đang ôm mặt sợ ngây người đi, một đường lần tới cung Thái hậu, liền thấy trước mặt Thái hậu, Hoàng hậu Đức phi đang ngồi ở phía trên một chút, phía dưới là mấy Hoàng tử phi, bên cười hi hi kéo Ngũ Hoàng tử thỉnh an các trưởng bối, xong mới cùng nhau nhào vào lòng Thái hậu, kêu: “Hoàng tổ mẫu!”

“Ai da thương tâm can của ai gia quá!” hiện giờ Thái hậu nói chuyện càng giống A Nguyên thêm, ai cũng nói là Lão Ngoan Đồng*, nhưng lại thoải mái hơn trước rất nhiều, bên ôm lấy hai tiểu tử tông liêu mạng rúc vào ngực mình, xong mới cười hỏi: “đi đâu về thế, lăn bùn như khi con thế này?” Ánh mắt bà dừng ở một thân bùn đất của Ngũ Hoàng tử, nghe chuyện mập con này lăn trên mặt đất ra sao của A Nguyên thì cười đến không khép miệng được, thờ dõc nói: “Ra dáng A Nguyên ngày trước phết.”

Lão Ngoan Đồng: Là Ngoại hiệu của Chu Bá Thông trong các tiểu thuyết kiếm hiệp của Kim Dung. Chu Bá Thông được miêu tả với tính cách ngây thơ, hay đùa giỡn như trẻ con, vì vậy được gọi là Lão Ngoan Đồng.

rõ ràng là trò giỏi hơn thầy, Công chúa điện hạ cảm thấy bản thân năm đó đâu có béo đến mức không nhìn thấy chân như này đâu, liền quyết định phản bác một chút.

“Thuyền Nhi mới vừa rồi véo mặt cháu trai đó!” Giống tý tý, đám mập đều đặc biệt thích giả bộ trưởng bối, Hoàng tử mập phồng má cáo trạng.

Thuận vương phi che lại đôi mắt đã cười đến cong cong, hồi lâu sau liền cười nói trong ánh mắt bất đắc dĩ của Hoàng hậu: “Nhi thần phải thỉnh tội với Mẫu hậu rồi.” nói ra thúc thúc còn nhỏ hơn cháu trai, cũng thập phần hiếm lạ.

Hoàng hậu cũng đã có tuổi, vung vẩy giành sự sống mới sinh hạ được Ngũ Hoàng tử. Mấy năm nay Hoàng thượng độc sủng, quả thực nói là kết tình tình yêu cũng không sai, vì vậy liền vô cùng sủng nịch Ngũ Hoàng tử, thấy mập con này dương dương đắc ý, bên lắc đầu nói: “Muốn trách thì phải trách cái mặt bánh bao này của con, ai không nhớ thương được chứ?” nói xong, chính mình cũng đến véo một cái, trong đôi mắt ngập nước của con trai, chậm rãi mỉm cười.

Phía dưới còn có mấy phi tử đến làm khách, không dám ló ra làm chim đầu đàn vào thời điểm này, liền cùng cười trừ, nghe Thuận vương phi và Hoàng hậu mỉm cười nói chuyện.

Tuệ Tần cảm thấy mỹ mãn ôm cháu trai ngoan của mình, vẻ mặt vạn sự sung túc, ánh mắt tràn ngập hạnh phúc, lúc này đây còn dặn dò Phượng Thuyền: “Lần này ở lại trong cung với tổ mẫu, đừng về làm tổ mẫu không gặp được con.” Phượng Hoàng bất hiểu, hiện giờ tình yêu cả đời bà đều đặt trên người Thuận vương phi và Phượng Thuyền, nhất thời không rời được.

Phượng Thuyền dạ, rồi mới vô lại mà khoanh tay với Ngũ thúc mập, nói: “Lần sau không dám nữa.”

“Lần sau, có thể véo bên kia.” thật ra, đám mập con đều cảm thấy nựng mặt là một loại phương thức biểu đạt tình cảm, véo một cái là hữu ích cho thể xác và tinh thần.

A Nguyên đã cười đến lần trên người Thái hậu nói không ra lời, được Thái hậu cúi đầu bón cho nàng chút nước trà, rồi mới lau nước mắt cười nói: “Quả là trường giang sóng sau đè sóng trước, trước kia ta cũng không được nhiều người thích đến thế đâu.”

“Hoàng tử thật khiêm tốn.” Nhóc mập quay đầu lấy lòng, chấp tay khiêm tốn nói.

Thái hậu chỉ ôm lấy hai nhóc con, nhìn hai đứa bé nói chút chuyện trẻ con, chỉ dừng một chút, rồi quay đầu nhẹ nhàng nói với Hoàng hậu: “Ngoài trời tuy không oi bức như mùa hè nhưng cũng không sáng khoái lắm, khi khác con cho người chuẩn bị cho bọn trẻ chút đồ mát mẻ, đừng để sức khỏe chúng không được thoải mái.” Thấy Hoàng hậu đáp, xong mới mỉm cười nhìn xuống, liền thấy tràn ngập đều là con cháu của mình, cũng cảm thấy lòng vui mừng, tinh thần càng phấn chấn, lần lượt hỏi thăm từng Hoàng tử phi, hỏi đến gần hết, rồi mới hỏi Thái tử phi ngồi dưới vẫn đang mỉm cười nhìn mình: “Sức khỏe con vẫn tốt chứ?”

“đã rất tốt rồi ạ.” Thái tử phi tuy nói vậy nhưng sắc mặt còn vài phần tái nhợt, A Nguyên nhìn thoáng qua liền biết đây là khí huyết khó thông, lòng cũng quan tâm, vội vàng nói với Thái hậu: “Sức khỏe Hoàng tẩu quan trọng, để thái y mau bắt mạch chuẩn trị Hoàng tẩu cũng để chúng ta được yên tâm.” Mấy năm trước Thái tử phi sinh hạ một nữ nhi, bởi vì gặp sự cố nên sinh non, sức khỏe bé con và Thái tử phi đều không tốt lắm, mấy năm nay, Thái tử ngày ngày quan tâm, trong cung cũng coi trọng sức khỏe của nàng, chỉ là trước mắt không thể một mòi, bằng không thân mình liền không chịu nổi.

“Ta đã nói rồi, thiếp thất nhiều lúc nào cũng sinh ra chuyện!” Mắt thấy Thái tử phi như vậy, Thái hậu đương nhiên đau lòng, liền quay đầu thờ dài với Hoàng hậu: “Đề đứa bé này chịu khổ rồi.”

Năm đó thái tử phi chính là bị một trắc phi lòng có dị tâm đẩy một phen, suýt nữa một xác hai mạng. Tuy rằng Hoàng thượng giận tím mặt tru di cửu tộc gia tộc của trắc phi kia, nhưng dù nhiều người chết, sức khỏe Thái tử phi cũng không quá nhanh nhẹn được nữa. Vì chuyện này, Hoàng hậu khó chịu trong lòng, mấy năm nay cũng không chịu để con dâu tuyển thiếp nữa, đến Thái tử cũng sinh hổ thẹn với thể tử của mình, thấy nàng không màng bệnh tật lo liệu gia sự cho mình, lại không muốn làm thể tử đau lòng nữa, mấy năm nay cũng không còn gần gũi sắc, phần lớn thời gian đều bầu bạn bên cạnh thể tử.

Thái tử phi cũng không biết cuộc sống hiện giờ là tốt hay xấu, chỉ là tuy rằng không quá khỏe mạnh, nhưng Thái tử nguyện ý bảo vệ cho mình, lòng nàng vẫn rất vui mừng, huống chi không phải làm việc gì quá mệt nhọc, cũng không phải là năm hạn, nàng không quá để trong lòng, lúc này đây thấy Thái hậu cảm thán, vội vàng cười nói: “Nhi thần được trưởng bối thương xót đã là thiên đại phúc khí, nếu còn nói là đã chịu khổ, thế gian này ai còn bằng lòng trải qua cuộc sống sung sướng nữa đây?” Nàng thấy Hoàng hậu tựa hồ định nói gì đó nữa với mình, bèn cung kính nói: “Lòng thương của Hoàng tổ mẫu và Mẫu hậu đối với nhi thần, nhi thần đều để trong lòng.”

“Nghe xem kia, lại hiền lành hiếu thuận như vậy.” Thái hậu liền thờ dài nói.

Đây là đang cho Thái tử phi vinh quang đó, mấy Vương phi ai lại phá đám chứ? Chỉ mỉm cười nghe Thái hậu và Hoàng hậu khen Thái tử phi một hồi, A Nguyên dựng lỗ tai nghe xong mới yên tâm thu tai về, ghé vào đầu gối Thái hậu, bắt động. Xưa nay nàng quan hệ tốt với vài vị hoàng tẩu, nào còn có hình tượng gì đáng nói, chỉ xô lá nhau với Ngũ Hoàng tử, chỉ lát sau, hai nhóc con lăn ra, trán chạm trán mơ màng buồn ngủ. Vì hai đứa hiền nhiên đã mệt, Thái hậu cũng không thích nói chuyện, thấy bà lộ vẻ ủ rũ, hiền nhiên muốn đưa hai đứa bé ra phía sau nghỉ ngơi, Hoàng hậu rất có mắt nhìn liền đứng dậy, dẫn Đức phi chuẩn bị hồi cung.

Mắt thấy Hoàng Hậu đứng dậy, các phi tần và Hoàng tử phi đều đứng dậy cáo lui, đang thời điểm muốn lui ra lại nghe thấy có tiếng cười vui sướng của một thiếu nữ truyền đến, dễ nghe như chuông bạc, tiếng cười vừa vào trong cung liền thấy một nữ nhi tuyệt sắc một thân áo váy trắng lụa là, trên đầu cài bộ miện bướm giang cánh khảm hồng bảo kim đang bước nhanh đến, trên tay cầm thận nặng một chum hầm cách thủy không lớn, miệng cười nói: “Hoàng tổ mẫu, đây là chè hạt sen cháu gái đã làm cho Người, Người nếm thử xem có hợp khẩu vị không?”

“Trật tự!” Sắc mặt Thái hậu không vì sự ân cần của thiếu nữ này mà giãn ra, còn đột nhiên trầm xuống, thấp giọng quát lớn: “không thấy tỷ tỷ và đệ đệ người đang ngủ sao?!”

Giọng nói Thái hậu nghiêm khắc, giống như một chậu nước lạnh tạt vào vẻ mặt vui mừng của nữ nhi kia.

Ngũ Công chúa đứng cạnh Thái hậu nhìn từ trên cao xuống, nhìn nữ nhi bê chum hầm bị Thái hậu quát đến choáng váng, liền không nhịn được mà nở nụ cười. A Nguyên lên mở mắt, thấy Ngũ Công chúa tươi cười, liền cảm thấy vì tâm trạng Hoàng tử đang tốt, nàng vẫn nên ra chút sức, tiếp tục ngủ thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 97

cô bé này vừa tiến vào vẻ mặt Hoàng hậu liền lạnh nhạt.

Ai lại ưa một thứ nữ lúc nào cũng trăm phương ngàn kế tranh sủng trước mặt Thái hậu được chứ?

“Con...” Nhiệt huyết bị Thái hậu dội cho một gáo nước lạnh, nữ nhi này liền phụng phịu, khuôn mặt vốn điểm lệ nay còn hiện vài phần tái nhợt, người nhìn cũng thương tiếc, đang muốn giải thích lại bị ánh mắt nghiêm khắc của Thái hậu gạt bỏ. Đôi mắt quét qua A Nguyên và Ngũ Hoàng tử đang ngủ say, nữ nhi cắn môi không nói gì, nhưng thực ra phía dưới có một vị phi tần đã có tuổi nhìn nàng vài lần, thầm thở dài nhưng vẫn đứng dậy thi lễ với Thái hậu, nhẹ giọng nói: “Do thần thiếp không dạy dỗ Cửa công chúa được tốt, còn mong Thái hậu nương nương không lấy làm phiền lòng.”

“đi ra ngoài!” Bé mập trong lòng ngực làm bầm vụn vụn, trong đôi mắt Thái hậu đều chỉ có dáng hình Ngũ Hoàng tử, bèn mắt kiên nhẫn mà phát tay.

Nếu Cửu công chúa này thực sự hiếu thảo với bà, làm sao bà lại có ác cảm như vậy được? Chỉ là lợi dụng bà để tranh sủng, ngầm chèn ép A Nguyên và Ngũ Hoàng tử mà thôi. Thái hậu ở hậu cung đã bao năm, sao có thể nhìn không ra? Chỉ là dù thế nào vẫn là con cái của Hoàng thượng, bởi vậy không quá dễ tâm, nhưng nếu nói yêu thích nó, nhìn khuôn mặt giống Vương Quý nhân như đúc kia của Cửu Công chúa đã đủ làm Thái hậu chán ghét.

Tuổi còn nhỏ mà đã xinh đẹp đến kia đã khiến lòng người khác cảm thấy xa cách cực kỳ.

“Cửu Công chúa được nuôi dạy tốt, thời điểm không có việc gì thì cứ ở lại trong cung của người đi, lại âm thầm như thế còn ra thể thống gì nữa?” Thái hậu vuốt tóc hai đứa bé, nhẹ giọng nói: “Nhìn cả hậu cung có công chúa nào không màng thân phận tự mình xuống bếp không? Giống trông khua chiêng nấu nấu nướng nướng, không phải để người ta chê cười sao?!” A Nguyên cũng đã từng cùng Ngũ Công chúa lên lút làm điểm tâm cho Thái hậu, chỉ là cũng chỉ ở trong bếp nhỏ mà thôi, chẳng như một chung kia lướt qua cả nửa hậu cung mọi người đều biết.

Làm điểm tâm cho Thái hậu, hay khoe khoang là bản thân hiếu thuận đây?

Cửu Công chúa đỏ mặt, nàng cũng sợ Thái hậu không vui, liền cúi đầu, trong lòng lại không khỏi nghĩ đến A Nguyên đang ngủ trước mắt mình kia.

một nữ nhân tôn thất thôi vậy mà còn có vẻ tôn quý hơn huyết mạch của Hoàng thượng như nàng nữa, cứ như bản thân còn xa mới bằng được nó vậy? Dựa vào cái gì chứ? Dáng vẻ A Nguyên không đẹp như nàng, tính tình không ôn nhu như nàng, nghe nói mấy năm nay chỉ mỗi việc học mà nó đã như muốn cướp cái mạng già của Trịnh các lão, đâu có bác học đại tài như nàng chứ? Chỉ có chọn đúng thời điểm, lúc Thái hậu thích trẻ con nhất đã ở bên cạnh Thái hậu, đoạt tiên cơ mà thôi, chẳng được hiếu thảo ôn nhu như nàng chút nào.

Cửu Công chúa lòng nghĩ vậy lại vẫn nhẫn nhịn, chỉ yếu ớt hỏi: “Con dâng điểm tâm cho Hoàng tổ mẫu...” Nàng nước mắt lã chã, quả thực đáng thương.

Phi tần kia chỉ nhẹ giọng nói: “Hãy để hạ nhân dâng, khi Hoàng tổ mẫu con muốn dùng, tự nhiên sẽ biết.” Nhiều năm trước, Cửu Công chúa bị mọi người phát hiện ra là một đứa ngốc, trừ ăn ngủ ra không làm gì được nữa, Vương quý nhân chịu không nổi liền thất cô tự vẫn, để đứa con gái ngốc non dại ở lại chịu khổ trong cung, lúc sau Thái hậu lại hỏi ai nguyện ý nhận đứa bé này, phi tần nào chịu được một con ngốc chứ? Chỉ có bà ở xa xa mà nhìn đứa bé ngờ ngác chỉ biết toét miệng cười với mình, lại đột nhiên cảm thấy tuy rằng ngốc nghếch, nhưng bà lại thật lòng yêu thích.

Bà bằng lòng nuôi dưỡng một đứa bé ngốc, cũng cảm thấy bản thân ngốc theo rồi.

Ai biết sau này Cửu Công chúa lại tốt lên, lại thông minh lanh lợi, phi tần này tuy cảm thấy đây là ông trời mở mắt, lòng cũng vui mừng, nhưng không khỏi vẫn luôn nghĩ đến đứa bé ngốc năm xưa dù cái gì cũng không hiểu kia, lại tựa như biết bà ban đêm tịch tịch, dùng thân thể nhỏ nhắn ấm áp ôm lấy bà.

“đi thôi.” Phi tần này vốn cảm thấy Cửu công chúa vẫn nên ngoan ngoãn giữ khuôn phép mới tốt, bèn cầm tay Cửu công chúa có chút không tình nguyện kia, thi lễ với Thái hậu xong liền theo sau Hoàng hậu rời đi.

A Nguyên thấy Hoàng hậu và các vương phi đã đi rồi bèn lạnh lẽo, đứng dậy dụi dụi cái mũi nhỏ của mình, ôm tay Thái hậu cười nói: “Rất thơm ngọt a.”

Nhóc mập ở bên cũng giương đôi mắt cún con nhìn chăm chăm chung hàm nho nhỏ kia, ánh mắt sáng lấp lánh, làm Thái hậu cười bất đắc dĩ chỉ nhẹ nhàng nói: “Nếu thích, Hoàng tổ mẫu sẽ cho người đi làm bây giờ.” Rồi lại nhắc nhở hai đứa trẻ tham ăn này: “Đồ lạ từ tay người khác không được ăn nghe chưa?” thật lòng mà nói, Cửu Công chúa lanh lợi quá mức thực sự làm người khác không yên lòng, bị lạnh nhạt đã nhiều năm như vậy mà nha đầu này vẫn còn có thể tươi cười đến lấy lòng, tuổi còn nhỏ mà đã có lòng dạ như vậy, người ta không khỏi giật mình đề phòng.

Trong cung không phải ai cũng thích người quá khôn khéo.

Ngũ hoàng tử ngoan ngoãn vâng dạ, lúc này đây mới ngồi trên giường nệm thượng đẳng mà ăn ngon lành, thấy nó béo đến vậy rồi lại không có lệnh cường chế phải ăn uống điều độ, A Nguyên chịu khổ ngày trước vô cùng ghen ghét, không có ý tốt mà hỏi Thái hậu: “Hoàng tổ mẫu, Ngũ Hoàng đệ có phải cũng nên chú ý đến ăn uống không?”

Thái hậu do dự một chút nhưng rồi vẫn nói: “Năm xưa nhìn con không được ăn gì lòng ai gia cũng tan nát, hiện giờ lại như vậy chẳng phải là muốn mạng ai gia sao?” Bà thấy A Nguyên cười xấu xa, liền thở dài nói: “Con đó đừng hù dọa đệ đệ con, bé trai mập một ít cũng đâu hề gì?” Năm đó ba chính là sợ A Nguyên béo thể thì không gả đi được, Ngũ Hoàng tử thì không có loại sầu lo này, làm Hoàng tử con Hoàng hậu, về sau chắc chắn được phong Thân vương, lúc đó chỉ có nữ nhân sợ thất sủng, sao có chuyện không cưới được thể từ chứ?

Ngũ Hoàng tử nhào vào lòng A Nguyên, trông đặc biệt đáng thương, A Nguyên cúi đầu nhìn thoáng qua liền nở nụ cười, chớp chớp mắt rồi nói với Thái hậu: “Nhìn đệ ý, con cảm thấy trước kia bản thân quả thực quá xinh đẹp luôn.”

Còn không phải vô cùng xinh đẹp sao, dùng thân hình béo tròn đánh bại vô số mỹ nhân trong kinh dám tới đoạt trái tim mỹ thiếu niên, có cô nương nào

làm được như vậy đây? Ngũ Công chúa nghĩ đến mấy năm nay quan lộ mấy năm nay của A Dung trôi chảy, tuổi còn trẻ mà đã lên tới chức Ngự sử tứ phẩm rồi, tức khắc cảm thấy hăm nộ vô cùng, thầm thở dài, cảm thấy muội muội thật may mắn, có điều nhớ đến biểu đệ nhà mình nàng cũng thấy rất viên mãn, lúc này đây thấy Thái hậu vui mừng, chần chờ một lát liền thấp giọng nói với Thái hậu: “Hôm kia con xuất cung, đường đường chính chính từ Từ gia...” Thấy vẻ mặt Thái hậu có chút khó chịu, nàng bèn nhỏ giọng: “Bát Muội đường đường chính chính đi ra từ tông Từ gia, bên người còn có Ngũ thiếu gia Từ gia ngay cạnh.”

“AI gia lười quản chuyện của nó, tùy nó thôi.” Thái hậu liền nhàn nhạt.

Ngũ công chúa do dự hồi lâu, vẫn không có nhin xuống, nằm ở trước mặt Thái Hậu nói: “Ồ bên ngoài, có ai không biết Ngũ Thiếu gia nhà muội ấy là kẻ đa tình đâu? Xưa nay đều qua lại hòa ca với danh kỹ, tuy đều nói đây là chuyện phong nhã, nhưng cháu gái vẫn cảm thấy đó như là hồ lừa vậy, Bát muội tuy rằng không thân với con, chỉ là con cũng không muốn hôn sự của muội ấy không ổn, nếu không cẩn thận mà gả sai người, vậy chẳng phải là chuyện cả đời sao?” Nàng và Bát Công chúa có tranh chấp, ngày thường quan hệ cũng không tốt, chỉ là hiện giờ bản thân Ngũ Công chúa đang rất hạnh phúc, liền cũng không muốn nhìn thấy người khác quá bất hạnh, bởi vậy dù biết lời này mình không nên nói ra, lại vẫn không nhịn được mà nói.

“Con a~” Tâm địa Ngũ Công chúa là sự đơn thuần Thái hậu thích nhất, bà trầm ngâm trong chốc lát, liền châm chọc nói: “Thôi, cứ tạm ghi trong lòng trước, nói cho cùng chưa có cái gât đầu của Hoàng thượng nó cũng không gả được cho người nọ, cũng lắm là cảm xúc tuổi trẻ mà thôi.” Nghe thấy Ngũ Công chúa thờ phào nhẹ nhõm, Thái hậu liền cười nói với hai cô cháu gái: “Nhưng mà chuyện này không được để lộ ra trước mặt Tiểu Bát, bằng không nó lại tưởng rằng các con ganh tỵ với nhân duyên của nó, sau này khó tránh khỏi sinh chút trắc trở.” Nghe hai cháu gái đáp ứng, bà mới vỗ tay cười nói: “đi chơi đi, đừng ở mãi với bà lão này nữa.”

Thái hậu tuổi đã lớn, lúc này xác thực cần nghỉ ngơi, đám A Nguyên lui ra ngoài, Ngũ Công chúa đang muốn tâm sự thiếu nữ một chút với A Nguyên lại thấy phía sau, Hoàng tử mập đã đứng đưa rống rần kéo đến đây, lập tức bắt đắc dĩ, quay đầu lại nắm tay hẩn chỉ sợ hẩn ngã, rồi mới hỏi: “Sao đệ có thể dính được như vậy?” Thấy Nhóc mập co tròn rúc vào lòng nàng, về mặt A Nguyên lại nhàn nhạt, thì bèn cười hỏi: “Vẫn còn vì lời của ta mà không vui sao?”

“Chuyện của Bát muội dù từ miệng ai nói ra cũng không nên từ miệng Hoàng tử nói ra.” A Nguyên liền nhủ mày: “Như vậy chẳng phải tự mình tìm phiền toái sao?” Từ khi Bát Công chúa trưởng thành liền biến thành cái thùng thuốc nổ. Nếu quả thực có cảm tình không tồi với tiểu tử kia, biết được Ngũ Công chúa phá hỏng nhân duyên của nó, còn không bùng nổ sao? Tuy rằng không gây thương tổn đến ai, nhưng bị người khác “ngày nhớ đêm mong” lại không hay gì, A Nguyên cảm thấy Ngũ Công chúa vậy mà thành thánh mẫu mất rồi, liền thở dài nói: “Dù là tỷ muội cũng nên để người khác nói mới đúng.” Hoàng thượng lại không phải người mù, chỉ cần không phải cố ý muốn hại Bát Công chúa thì sao có thể để nó gả tới Từ gia được?

“Người cho rằng ta là vì nàng ta?” Ngũ công chúa tức giận mà nói: “Tuy nó đáng thương, ta lại cảm thấy hai người chúng ta lại càng đáng thương ý!” Bàng không, vì tám công chúa không đáng giá, nàng cũng sẽ không góp lời.

“Là sao?” A Nguyên nghi hoặc hỏi.

“Ta còn chưa nói đoạn sau.” Ngũ công chúa dậm chân chửi: “Đúng là loại không có đầu óc! Người đoán xem, nó đã đi những đâu.” Thấy sắc mặt mặt A Nguyên khó chịu, nàng liền thở dài: “Theo tiểu tử kia đi thuyền hoar a hồ, còn muốn kết bạn với mấy “kỳ nữ”! Nếu để người kinh thành thấy, thanh danh của chúng ta cũng đi luôn!” Triều này này vốn là khác với nữ nhân, tuy rằng nữ nhi tôn nhất còn có chút thoải mái, thế nhưng đã là Công chúa, dù có thể lợi hại, có thể ương ngạnh, thậm chí nhúng tay vào triều chính, cũng lắm cũng chỉ gánh bêu danh “Gà mái báo sáng” mà thôi, nhưng tuyệt đối không thể có cái danh kết giao với danh kỹ, bằng không xem như đời người bị hủy rồi.

Bát Công chúa làm ra chuyện như vậy làm sao có thể không liên lụy tới Ngũ Công chúa và A Nguyên vẫn đang cùng tồn tại trong cung được đây? Nhớ tới lúc ấy suýt nữa bị tức chết, Ngũ Công chúa liền phát phát tay, oán: “Xem ra là nó không màng thể diện rồi!”

“Có người thấy nàng ta sao?” A Nguyên cũng biết lợi hại trong chuyện này, sắc mặt tức khắc biến đổi.

“Ta còn có thể để nàng ta đi thuyền hoa sao?” Ngũ công chúa cười lạnh một tiếng, lạnh lùng mà nói: “Bị ta ngăn lại, rồi chỉ nói cho nàng ta biết nếu dám đi lên, ta lập tức thiếu rụi thuyền hoa kia, để nàng ta làm quỷ phong lưu!”

“hiện giờ Từ Quý nhân, càng không được việc thêm.” Có thể sống mười năm, không có thất cổ như Vương quý nhân, A Nguyên cũng rất bội phục Từ Quý nhân, chỉ là nghĩ nghĩ, nàng liền cười nói: “Như này không phải là oán hận với Hoàng bá phụ nên muốn dạy dỗ ra một khuê nữ không biết xấu hổ, huỷ hoại tất cả khuê nữ của Hoàng bá phụ sao?”

Hoàng tử mập vừa gặm trộm miếng thịt khô trong tay, vừa dáo dác lắng nghe lén, thầm ghi tạc vị Bát Hoàng tử này của hẩn vào trong lòng một lần nữa?”

“Lai lịch của tiểu tử Từ gia kia như thế nào?” A Nguyên liền có chút nghi hoặc hỏi.

hiện giờ nàng không biết nhiều lắm về các học sĩ, chỉ biết là Từ gia có một nhân vật thực bồi danh, nghe nói là phong lưu mà không hạ lưu... khụ khụ... Lúc hỏi A Dung, mỹ thiếu niên ghen, cười với nàng mấy ngày liền, cười đến mức Công chúa điện hạ són tóc gáy, từ đây có một loại sợ hãi đặc biệt với vị nhân vật truyền thuyết này, vừa nhắc đến hẩn thì cả người mất tự nhiên, chỉ hận không thể xuống tay đập bẹp cảm giác này xuống. Rốt cuộc tò mò với người có thể hàng phục được Bát Công chúa, liền chịu đựng ruột gan lộn tung phèo mà hỏi một câu.

“Thanh Tùng công tử nổi danh kinh thành.” Ngũ Công chúa biết A Nguyên đang ghé thăm cái gì đó, bèn cố ý nói rõ “nhã hào”, quả nhiên thấy muội muội lạnh lùng mình.

“Kinh thành thật thiên biến vạn hóa.” Từ khi nào đã có nhã hào gì như thế chứ? A Nguyên cảm thấy thật tang thương.

Hoàng tử mập cũng cảm thấy miếng thịt khô trong tay chẳng ngon nghề gì nữa, mỡ run lên, nhào vào lồng ngực A Nguyên tỏ vẻ tìm kiếm an ủi.

“Ngược lại thì cũng có chút văn danh đấy, chỉ là quá phong nhã rồi, trước kia thì rớt xong cũng không chịu luồn cúi vào triều, ngày ngày phong hoa tuyết nguyệt, bởi vậy các cô nương trong kinh rất ngưỡng mộ, cảm thấy người không màng danh lợi rồi xa chốn quan trường như vậy mới đích thực là trích tiên đó.”

A Nguyên ôm thân hình đầy thịt của Ngũ Hoàng tử, cũng nghiêm túc gật đầu.

“A Dung nhà ngươi đã sớm không còn bị truy đuổi nữa rồi.” Năm xưa, A Dung phủ Thành Dương bá là mỹ thiếu niên có tiếng, rất được hâm mộ, là vị con rể phu nhân nhà nhà trong kinh thành đều ao ước, chỉ là thời gian là con dao giết heo, tuy rằng phong thái hiện giờ của mỹ thiếu niên vẫn như cũ, có điều đã biến thành mỹ thanh niên, mọi người đều cảm thấy bằng tuổi này rồi thì nhi tử nhà người khác đã có thể đấm mưa nước tương, vì sao vị mỹ thanh niên này vẫn còn chưa thành thân chứ? Nghe nói trong nhà tỷ thiếp cũng không có, tổng hợp tất cả những điều này lại, cũng không ai dám làm mai cho hắn.

Có khi mỹ thanh niên này có lý do gì nói đó.

A Nguyên cũng biết mấy chuyện đồn thổi này, chỉ là trước nay A Dung và nàng đều không coi trọng lắm.

Chờ về sau Công chúa điện hạ gả qua, rồi không phải tất cả mọi người đều sẽ hiểu ra hay sao? không phải lý do khó nói, cái này gọi là nam nhân tuyệt thế nhất vắng tình thâm.

“Vẫn nên ít người theo đuổi thôi.” Phu quân quá đẹp thì phải làm sao đây? Công chúa điện hạ thực khó xử.

“Lời này của người ngược lại ta lại thấy khá thú vị.” Ngũ Công chúa cười một hồi, thấy A Nguyên và Ngũ Hoàng tử đều lộ ánh mắt khinh thường với Thanh Tùng công tử, nghĩ nghĩ bèn công bằng mà nói: “Người đừng nói, đáng về người này thực sự không tồi.” Tuy không tú mỹ tuyệt luân như A Dung, lại tạo một loại cảm giác rất thanh tú đa tình, hơn nữa còn hay xuất khẩu thành thơ, xuất thân cũng không tồi, vì vậy phảng phất vài phần tỏa sáng.

đang nói lại thấy phía trước Bát Công chúa đang dẫn một thanh niên lại đây. Từ xa xa A Nguyên nhìn thấy một công tử bước nhẹ nhàng còn tươi cười ôn hòa đi cạnh Bát Công chúa, Bát Công chúa thấy hai muội muội này về mặt liền lộ ra thập phần đắc ý, lôi kéo thanh niên tiến lại. Tiểu tử trước mắt này không đẹp bằng A Dung, khí chất không bằng A Dung, A Nguyên chỉ cảm thấy mấy cô nương kinh thành mất mũi đúng là có vấn đề, nhưng vẫn cười trừ, gật đầu nói: “Bát muội, đã lâu không gặp.”

Bát Công chúa cười lạnh một tiếng, quay đầu lại nhìn nhìn thanh niên tựa thanh tùng này, rồi ngẩng cao đầu trước Ngũ Công chúa và A Nguyên.

Nơi chốn của nàng không bằng hai đứa này, như chỉ ở điểm này còn cách xa hai kẻ tỷ tỷ phế vật này mấy con phố đấy!

một phò mã tương lai là phế vật có tiếng, một kẻ tuổi còn có thể bằng cha nàng, nơi nào so được với biểu ca nhà mình đây? Bát Công chúa hôm nay tiến đến vốn là có tâm muốn khoe, nhớ đến chuyện tranh chấp hôm trước với Ngũ Công chúa ở thuyền hoa thì sắc mặt trầm trầm, chỉ lạnh lùng mà nói: “Làm sao? Hoàng tỷ đang ghen tị với ta, không muốn thấy ta hạnh phúc, muốn đuổi ta đi chẳng?” Thấy bé mập đứng bên đang phẫn nộ nhìn mình, lòng nàng oán hận, nhưng cũng đã có vài phần trưởng thành, nàng cũng có vài phần tâm tư, chỉ nhàn nhạt mà nói: “Hóa ra Hoàng đệ cũng ở đây sao?”

Hoàng hậu hại mẫu phi của nàng còn bản thân thì thương vị là chuyện Bát Công chúa hận nhất, huống chi Từ Quý nhân ở trong cung chịu đủ đau khổ, giả nua đến không ra gì nữa, giống như tựa tuổi Thái hậu vậy, Bát Công chúa vừa nhìn liền cảm thấy cực kỳ khổ sở, hiện giờ cũng biết bản thân không thể xúc động, bèn thâm nguyên rửa tên đệ đệ này trong lòng, chỉ dào dạt đắc ý nói với A Nguyên: “Đây là Ngũ biểu ca nhà ta, Hoàng tỷ ít hiểu biết chỉ sợ cũng chưa từng thấy người như vậy, hôm nay muội muội đến giúp tỷ tỷ mở mang tầm mắt, miễn cho sau này đi ra ngoài để người ta cảm thấy hoàng tỷ không nam nhân thể diện là thế nào.”

“Nếu Hoàng muội còn nói lời này nữa, làm tỷ tỷ như ta cũng chỉ có thể cho vả miệng muội, để muội biết đạo lý là như thế nào.” Trước nay A Nguyên không phải dễ chọc vào, chỗ không bỏ được tạt ăn phân, nàng chưa bao giờ tin người xấu biến thành người tốt, lúc này không chút thương tiếc mà lạnh nhạt nói với Bát Công chúa: “‘Biết được nam nhân thể diện’ là điều nên từ miệng người mà ra sao? Ai không biết còn tưởng người là...” A Nguyên ý vị thâm trường nói: “nói ra cũng ô uế miệng ta, chỉ có điều ta nghĩ là cũng chỉ là một nam nhân, lấy ra khoe để làm gì thế?”

Mất thấy nàng không để mình vào mắt, thanh niên Từ gia này liền có chút mất tự nhiên. Hắn ở kinh thành xưa nay luôn được cung phụng, lúc này liền có chút ngượng ngùng: “Điện hạ.....”

“Nam nhân ngoài cung, dù có được cho phép vào cung, cũng nên biết quy củ!” Ngũ công chúa thâm hận biểu đệ nhà mình bị biến thành vật đối chiếu liền có chút lãnh đạm mà nói: “thật đúng là cho rằng được vài câu nịnh hót thì người chính là thiên tiên há?!”

“Người!” Bát Công chúa giật dử!

“Kém xa.” A Nguyên xòe bàn tay thờ dài nói: “Bát Hoàng Muội, người ít hiểu biết, thấy ai cũng như thấy thần tiên, hoàng tỷ ta khuyên người yên phận chút, đợi đến khi Hoàng bá phụ tử hôn rồi mới nên khoe mới đúng chứ?”

Hai nữ nhi luân phiên đáp trả đến uy nghiêm của Bát Công chúa không còn sót lại chút gì trước mặt biểu ca. Ánh mắt của thanh niên này hơi lập lờ, hiển nhiên phát hiện ra tuy rằng Bát Công chúa là một Công chúa không được sủng ái, nhưng lại còn không thể phản bác được hai tỷ tỷ, như vậy nếu sau cưới vào cửa không thể góp lời gì cho Từ gia, thì có gì tốt đây? Tình tình Bát Công chúa cũng còn bất thường, hắn đã nhìn từ lâu, nhìn lâu như vậy mà mãi không nhận lại được gì, khiến hắn bắt đầu có chút mất kiên nhẫn.

hắn là nam đỉnh xuất sắc nhất trong nhà, tự nhiên hắn nên cưới một thê tử hữu lực bậc nhất, cùng cố Từ gia.

Nghĩ đến đây, thanh niên này đã nảy ra chủ ý, chỉ là hắn lại chưa định đắc tội với Bát Công chúa ngay lúc này, bèn hơi hơi cúi người với Ngũ Công chúa và A Nguyên, giọng nói cung kính: “Từ Vũ thỉnh an hai vị điện hạ.”

“A~ Nhớ ra rồi à?” A Nguyên cười tủm tỉm âm thầm nói: “Ta còn tưởng rằng Thành Tùng công tử vô cùng thanh tao, thật sự không thể khom lưng trước tôn thất chứ.” Cầm tay bé mập nhà mình, nàng lại lạnh lùng nói: “Hoàng đệ ta ở ngay trước mặt ngươi, ngươi lại chỉ biết thi lễ với bọn ta, quy củ như vậy, thật không thể tưởng tượng được.” Nàng cười, nhìn về mặt oán hận độc ác của Bát Công chúa, gần từng câu từng chữ: “Chả trách cùng một nhà mẹ đẻ với Từ Quý nhân.”

“Ngươi xỉ nhục mẫu phi ta?!” Bát Công chúa đã nhìn A Nguyên lâu lắm rồi, đang muốn xông lên đánh lại bị vị Từ Vũ này giữ lại, A Nguyên liền thấy thanh niên này cúi người nói vài lời nhỏ nhẹ với Bát Công chúa, sắc mặt thiếu nữ liền hòa hoãn lại, nghĩ đến lời đồn về thanh niên này, liền cảm thấy cổ họng có chút ghê tởm, kéo Ngũ Công chúa chuẩn bị rời đi, lạnh lùng nói: “Người trong cung rất nhiều, Bát Hoàng muội cẩn thận một chút, đừng xô sát với nương nương các cung, bằng không, dù là thanh tú cũng không tránh bị chém đứt lìa!” Nàng nói đến không cho xuống đài được, Ngũ Công chúa lại cảm thấy cực kỳ sáng khoái, sờ sờ roi ngựa trong tay, cười lạnh nói: “Lại nói câu nào vô nghĩa nữa, bổn cung cho ngươi biết thế nào là lợi hại!”

Thứ đồ chơi này một chút cũng không bằng Phò mã nhà mình.

Hai Công chúa đồng thời tâm ý tương thông.

Từ Vũ miệng giật giật, cũng phát hiện ra hai người này không dễ chọc. Có điều hắn không để bụng cọp cái, cái hắn để ý là hai vị Công chúa này có chỗ tốt gì để hắn dùng hay không. Nghĩ vậy, một là nữ nhi duy nhất của Đức phi, sau lưng có phủ Định Quốc công; một là nữ nhi duy nhất của phủ Túc vương, nhà Túc vương hai vương hai công*, lòng liền hơi dao động, thấy mặt Bát Công chúa phẫn nộ, hắn đột nhiên nảy ra một ý, vội vàng nở nụ cười khiêm cung, ôn hòa mà nói: “Điện hạ ở trong nhà thường nói với thần rằng tỷ muội trong cung không nhiều lắm, bởi vậy có chút cô đơn. Các điện hạ đừng ghét ta nhiều chuyện, chỉ là đã có chút duyên phận làm tỷ muội là duyên phận trời cho, cũng nên bỏ qua tất cả, biến chiến tranh thành tơ lụa không phải là đại thiện sao?”

Công: Là tước cao nhất trong năm tước công, hầu, bá, tử, nam.

Dứt lời liền thấy Ngũ Công chúa và A Nguyên đều ngưng đại nhìn hắn.

Hồi lâu sau Ngũ Công chúa mới phản ứng lại được, chỉ cười lạnh nói: “Ngươi là cái cọng hành nào mà dám quản cả chuyện của ta?!”

“Biểu ca một lòng vì ta, chỉ là tâm tư kẻ này hiểm ác, không cần lo lắng cho ta nữa đâu.” Bát Công chúa cảm động vô cùng, càng cảm thấy biểu ca tri kỷ thêm, lúc này đây thấy ánh mắt Từ Vũ thương tiếc nhìn mình, chỉ kém chảy nước mắt, chỉ cảm thấy trên đời này có biểu ca là đủ rồi, liền túm ống tay áo thanh niên mà nói.

“Muội trông tiểu tụy, rốt cuộc vẫn là muội muội của ta, lòng ta sao có thể không để tâm?” Từ Vũ thở dài, dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn hai người giống như xem khi diễn công chúa, lại đặc biệt ôn nhu, nhẹ giọng nói: “Tâm lòng của hai vị điện hạ quả thực như biển rộng trời cao, biểu muội này của thần tuy miệng lưỡi có lợi hại, nhưng không có ý xấu, cũng bởi đã chịu thiệt thòi trong cung, chỉ chịu đựng chứ không có thù hận, tâm tư như vậy hai vị điện hạ không chút nào động lòng sao?” nói nói, miệng tiểu tử này cũng dần xuất hiện một đóa bạch liên hoa to tướng xa lạ.

Tên của đóa bạch liên hoa này chính là Bát Công chúa đáng thương.

Đối với một cái lý do thoái thác như vậy, Hoàng tử mập ở bên nghe thấy quá ghê tởm, bèn dùng một âm thanh lãnh lết thánh thiện, hoàn mỹ đáp lại.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 98

một tiếng rầm vang lên.

Tiếng xì hơi không to chẳng nhỏ này như một cái tát đánh không thương tiếc lên mặt Từ Vũ này.

Da mặt thanh niên lập tức đỏ ửng lên.

A Nguyên ngẩng cao đầu, cảm thấy đệ đệ làm rất tốt.

“Lại nhai lâu như vậy Bổn hoàng tử đã sớm không thể nhịn được nữa.” Nhóc mập dùng ánh mắt cùn con mà nhìn người này, chẹp miệng kêu lên: “nói nhiều thế để làm gì? Chẳng lẽ chúng ta nên ở lại nghe nước nói ầu nói tả sao?” Bé cảm thấy tiểu tử này quá xấu xa, rõ ràng nhìn ra được là Hoàng tử đại nhân muốn đánh rắm, vậy mà vẫn còn nói lảng nhảng ở đây, chẳng phải là đang bắt Hoàng tử phải nhịn sao? Xin lỗi, đối với một bé mập mới năm tuổi

mà nói, nhin, không có trong từ điển nhá.

Có rắm thì thả, mới là tiêu sái.

“Là tại hạ không phải.” Chẳng sợ mùi xì hơi này quá hôi thối, Thanh Tùng công tử vẫn bóp mũi nhận lấy cái rắm này.

“Biết sai liền sửa thì còn việc thiện nào hơn, ngày sau, chớ có làm vậy nữa, rồi bị nhiều người ghét nha.” Trước đáng vẻ cười đến chỉ hận không thể đâm xuống đất của hai tỷ tỷ, bé mập ưỡn bụng mỡ nghiêm túc mà giáo dục tiểu thanh niên không hiểu chuyện này một chút, thấy hấn có vẻ nghe lời bèn vừa lòng quay đầu sốt ruột nói với A Nguyên: “Chúng ta đi nhanh nhanh thôi, bằng không Bát tỷ tỷ khóc lên lại như có ai bắt nạt tỷ ấy thì chết, đáng thương lắm.” Dứt lời, trước trong mắt như muốn nứt ra của Bát Công chúa, bé mập thò thê: “Tuy rằng Bát tỷ tỷ là người ôn nhu chẳng so đo với ai bao giờ, nhưng cũng một bụng lửa, phải nhin không phát tiết như thế càng khiến người ta lo lắng đó.”

Lời này lung tung rối loạn, chỉ có điều với một nhóc mập mới có năm tuổi này thì vẫn có thể chọc tức điên được.

Bát Công chúa bị đệ đệ này làm tức giận đến run rẩy cả người, nhưng lại bị Từ Vũ còn có chút đầu óc cười khổ ngăn cản lại.

Đây chính là Ngũ Hoàng tử Hoàng thượng yêu thương nhất, nếu Bát Công chúa thực sự dám làm ra chuyện gì quá đà, vậy chỉ còn có thể chờ Hoàng thượng đến lột da!

Ngũ Hoàng tử vô cùng đắc ý, vênh mặt rồi đi. A Nguyên cười xong, lau nước mắt cảm kích hai con khi đã mang lại cho mình chút giải trí mà nói: “Này, diễn xướng không tồi nha, khi khác người tiến cung nhiều chút, cũng diễn diễn trước mặt Từ Quý nhân, để Từ Quý nhân cũng được nở nụ cười nha.” Dừng một chút, rồi lại cười nói với Bát Công chúa đang tức giận: “Chỗ Tuệ tần nương nương thì đừng đi, bằng không, nương nương lại tưởng không nhìn ra cuộc sống của nương nương đang quá hoàn hảo, khiến bà nổi giận đấy.”

“Cẩn thận cho Bốn cung!” Ngũ Công chúa quát một roi xuống chân Từ Vũ, cười lạnh nói: “Cái thứ gì!”

Hai tỷ muội quay đầu liền đi, lát sau đã thấy Ngũ Hoàng tử chạy tới, mặt tròn vo long lanh như cún con, ngoan ngoãn lấy lòng: “Mới vừa rồi đệ thế nào?”

“Quả là có tiền đồ.” A Nguyên khen ngợi một chút, bảo bé mập này không nên ngừng cố gắng, rồi lúc sau vuốt vuốt chiếc cằm tinh xảo của mình mà cười tủm tỉm: “Mùa thu tới rồi, nghe nói chỗ Nhị Hoàng huynh có cá cua béo mập ngon lắm, vừa lúc hôm nay Hoàng tẩu tiến cung, chúng ta đi ăn hoi, thế nào?” Làm một Công chúa hoành hành kinh thành và một Nhóc mập bá vương hậu cung, ăn hoi vĩnh viễn là đề tài bất diệt trong lòng ai kẻ tham ăn này, có mấy Vương phi Hoàng tử bị hai đứa nhóc tai họa này hành đến khổ không nói nổi, chỉ là hai đứa nhóc này rất dễ mang thù, vì vậy cũng chỉ có thể bịt mũi nhin nhin.

“Phá cỗ!” Ngũ Hoàng tử nhảy cẫng lên vỗ tay hoan hô.

Ngũ Công chúa tay cầm roi, vẫn đánh đất đắc dĩ gạt đầu.

“đi đi!” Tay nhỏ của A Nguyên vung lên, dẫn theo tỷ tỷ và đệ đệ chạy tới cung của Hoàng hậu, đi như bay, chỉ một lát liền vào đến cung Hoàng hậu, lại thấy Hoàng hậu đang trò chuyện cùng Thái tử phi và Trịnh vương phi, tức khắc cười toe toét, tiến lên an vị dưới tay Trịnh vương phi, cười ha ha mà nhin Trịnh vương phi không nói gì.

Nhóc mập cũng đuổi kịp đến, cực kỳ đáng yêu trước mặt Hoàng tẩu.

“Biết rồi, chốc nữa cùng ta xuất cung.” Trịnh vương phi Hoài Cẩm là người vô cùng thông minh, lập tức hiểu ra suy nghĩ trong đầu đám nhóc con này, lúc sau tưởng tượng ra cái mặt đen thui của Trịnh vương phu quân mình sau khi nhìn thấy hai đứa bé này, nhin không được liền cười.

Hoàng hậu gọi Ngũ Hoàng tử đến trước mặt mình, ôn nhu sửa sang xiêm y, ánh mắt thập phần từ ái. Thái tử phi thấy liền xúc động, cười nói với Thái hậu: “Ngũ Hoàng đệ hiện giờ càng ngày càng hoạt bát.”

“Trước kia thằng bé nhỏ như con mèo con, lòng ta đau như cắt vậy.” Thời điểm Hoàng hậu sinh Ngũ Hoàng tử ra thì đã có tuổi, Ngũ Hoàng tử đương nhiên không thể khỏe mạnh được như những đứa trẻ khác, như hôm nay vừa điều trị xong nên đã toát mồ hôi rất nhiều. Thường ngày Hoàng hậu thập phần quan tâm đứa con trai nhỏ này, cũng sợ bản thân đã lớn tuổi, đi trước khi thằng bé trưởng thành, nên có tâm muốn Ngũ Hoàng tử thân cận với các huynh trưởng, để về sau cuộc sống suôn sẻ, có người chiếu cố, bèn nhẹ nhàng nói: “Sau này đứa bé này có gì không phải, các con làm tẩu tử phải dạy dỗ nó thật tốt nhé.”

Tình cảm đều ở chỗ này mà phát triển, bằng không, sao A Nguyên có thể thường xuyên đưa Ngũ Hoàng tử tới các vương phủ chơi được chứ?

“Ngũ Hoàng đệ thông minh đáng yêu, nhi thần vừa nhin đã yêu, huống chi đệ đệ hiểu chuyện, nào có chỗ đáng để dạy ă?” Thái tử phi vội vàng nói.

Ngũ Hoàng tử biết đây là đang khích lệ hấn, tức khắc ngẩng cao mặt vẫy đuôi rồi rít.

Hoàng hậu vô cùng vui mừng trước sự thân thiết của Thái tử phi, lại dẫn dò nàng vài câu, rồi cười nói: “Hôm trước Hoàng thượng mở cửa kho, tặng ta không ít được liệ, cho cũng là cho, ta chuẩn bị cho các con một phần, mang về biết đâu có lúc nào hữu dụng.” Lại kéo A Nguyên cười nói: “Chỗ mẩu thân con ta cũng cho người đưa tới.”

“Hoàng bá nương toàn nghĩ tới mẩu thân tẩu tử, con làm thế nào được đây?” A Nguyên vô tâm vô phể mà nói, rồi cùng Thái tử phi và Trịnh vương phi

cáo lui. Thái tử phi nói vài câu với mấy đệ đệ muội muội xong, tinh thần sáng khoái mà rời đi, A Nguyên liền cùng ngồi trên xe Trịnh vương phi, mọi người đùa giỡn một hồi đã tới phủ Trịnh vương. Đến như cơm bữa, A Nguyên đã sớm quen thuộc, tự mình nhảy xuống, quay lại ôm nhóc mập xuống đất, xong mới đi thẳng tới chính viên phủ Trịnh vương.

Vừa vào cửa, liền thấy Trịnh Vương đã hạ triều trở lại, lúc này đang ngồi dựa trên ghế gỗ đỏ, sắc mặt thanh thoi chăm chú nhìn xuống lá thư trên tay, bên cạnh hẳn lại có một nữ nhân mảnh mai thanh lệ liếc mắt đưa tình nhìn Trịnh vương, đang vương tay định châm trà cho Trịnh vương, chỉ là Trịnh vương liếc gã sai vặt bên người một cái, gã sai vặt kia vội vàng tiến tới ngăn nữ nhân này lại, không cho nàng ta đến gần Trịnh vương. Mắt thấy Trịnh vương lãnh đạm như vậy, nữ nhân này chớp mắt liền lóng lánh ánh lệ, nhìn cực kỳ đáng thương.

A Nguyên ở cửa hừ lạnh một tiếng, tiến nhanh lại.

Trịnh vương thiết tình không muốn gặp muội muội này lắm, bởi vì mỗi lần nhìn thấy, bản thân lại luôn bị gạt sang một bên, còn phải dâng lên không ít đồ ăn ngon, chỉ là muội muội đã tới trước mặt mình hẳn đành phải nhìn, huống chi cũng không nở làm muội muội thiết thời, liền buông thư xuống, gật đầu nói: “Hôm nay muội tới rồi à?” Thấy A Nguyên nhìn chăm chăm nữ nhân kia, hẳn lộ ra vài phần bất đắc dĩ, nói với nữ nhân này: “Việc trong viện của người Bôn vương không quản, có gì hỏi Vương phi.” Thấy nữ nhân kia ngờ ngẩn hồi lâu mới nhỏ giọng đáp, hẳn liền tiếp tục nói: “Lúc không có việc gì cứ ở trong viện là được, không cần ra ngoài.”

“Vương gia...” Nữ nhân này lẩm bẩm gọi một tiếng.

A Nguyên rũ mắt không nói gì.

Trước khi Trịnh vương đại hôn nàng chưa từng biết đến người này, sau lại hay đến chỗ Trịnh vương, người thường cũng có thể nhìn thấy mặt không cam lòng của nữ nhân này, cũng mới biết được rằng hóa ra trước khi có Trịnh vương phi, Trịnh vương thực sự sủng ái vị thứ phi này, tuy rằng thân phận thấp kém không thể thỉnh lập làm trắc phi, nhưng lại cũng dựa vào ôn nhu đáng yêu mà được Trịnh vương yêu thích, nếu cứ như vậy quả thực cũng có thể sinh con đẻ cái cho Trịnh vương được sủng ái cả đời. Chỉ là Trịnh vương phi xuất hiện giữa đường, trong thời gian ngắn ngủi đã chiếm cứ tâm tư Trịnh vương nam nhân đã có người trong lòng này thật tuyệt tình, không thèm nhìn nàng nữa, ném cả nàng và cơ thiếp bên người vào hết tiểu viện, không có chuyện quan trọng là không gặp.

Huống chi sau đó còn bị Trịnh vương mắng vài lần, thứ phi này đã sớm không còn đến nữa, sao lúc này lại ngoi đầu lên chứ?

Trịnh vương lạnh nhạt, nữ nhân này liền nói không ra lời, đang muốn tiến lên lại thấy Trịnh vương phi chậm rãi tiến vào, sắc mặt tức khắc thay đổi, sợ hãi liếc nhìn Trịnh vương phi một cái, chậm rãi né tránh.

“A~, như này là sợ ta ăn ai không bằng?~” Trịnh vương phi liền cười nhàn nhạt.

Thấy nàng lại đẩy Trịnh vương liền đứng dậy, tự nhiên mà duỗi tay đỡ nàng ngồi xuống bên người mình, thấy Trịnh vương phi cười tủm tỉm nhìn mình, miệng hừ một tiếng, lại vẫn tự tay đưa chén trà trong tầm tay cho Trịnh vương phi, vừa nhìn nàng uống trà, vừa hỏi: “Trong cung thế nào?”

“Ngoài Thái tử phi sức khỏe không tốt lắm, những cái khác đều ổn.” Trịnh vương phi thấy vẻ mặt bị tổn thương thứ phi kia, chỉ cảm thấy buồn cười, lại vẫn hỏi: “Người ở đây là có gì muốn bẩm báo sao?” Trịnh vương phi lười quản đám cơ thiếp ở tiểu viện kia, bởi vậy mới tuyển ra một thứ phi từ nơi này, nếu có việc gì thì bẩm báo với mình. Cũng bởi vậy thứ phi này cảm thấy bản thân không giống những kẻ kia, rằng nàng được yêu thích hơn, những suy nghĩ này đều ở trong mắt Trịnh vương phi.

“Hôm nay làm toàn bộ cá, yến được không?” Máy thấy thứ phi này lúng ta lúng túng chẳng nói được gì, Trịnh vương phi liền quay sang mỉm cười hỏi Trịnh vương.

“Làm nhiều món nặt một chút, phía sau nhà còn có mấy con mèo.” Trịnh vương không muốn thừa nhận là mấy thứ thịt, cá này là để dành cho đệ đệ muội muội, bằng không uy nghiêm của huynh trưởng chẳng phải là không còn sót lại gì nữa sao?

Đám nhóc con quả thực đòi mạng.

“Mèo này ăn uống được phết nhỉ.” A Nguyên thấy Trịnh vương chờ được Trịnh vương phi sẵn soc, liền cười hi hi chế nhạo.

Trịnh vương cốc một cái vào đầu nàng, thấy muội muội này ôm đầu lăn lộn trên ghế, một nhóc con bên cạnh lại nhảy nhót lung tung kêu la, chỉ cảm thấy vương phủ đã trở thành Hoa Quả Sơn rồi, thấy Trịnh vương phi còn nhìn vui vẻ, bèn bất đắc dĩ mà nói: “May là A Lan còn ngủ ở trong, nếu mà cũng ở đây nữa, chúng ta khỏi ăn cơm luôn.” Rốt cuộc lại vẫn nở nụ cười, hiển nhiên là khẩu thị tâm phi.

Phượng Lan là con trai Trịnh vương phi sinh ra, bằng tuổi Ngũ Hoàng tử, ngọc tuyết đáng yêu, lại là trưởng tử Trịnh vương bởi vậy rất được Trịnh vương yêu thương, bởi vì hôm nay mệt mỏi nên Trịnh vương phi vẫn chưa đưa vào cung, ở lại trong phủ nghỉ ngơi. Nghĩ tới đứa bé này, ánh mắt Trịnh vương trở nên đặc biệt.

hắn là người cổ hủ, năm đó trước khi cưới Vương phi, tuy rằng cơ thiếp vô số, lại vẫn kiên định mà cho rằng con trai trưởng phải từ bụng Vương phi sinh ra rồi mới tính đến con vợ lẽ, bởi vậy trước khi Vương phi không có con nối dõi, hắn cũng không chịu để các cơ thiếp sinh hạ con vợ lẽ. Vương phi bệnh nặng qua đời, hắn liền chờ kẻ phi, được cái chờ đi chờ lại lại tìm được đúng người trong lòng, hiện giờ chỉ còn một người thê tử này liền càng coi trọng con vợ cả hơn. Mắt thấy ánh mắt hắn khi nhắc đến nhi tử ôn nhu đến vậy, vẻ mặt thứ phi kia liền lộ nét ai oán.

Năm xưa trước khi có Vương phi, nàng cũng có chút tâm cơ, từng mang thai, chỉ là bị Trịnh vương biết sau đó giận tím mặt, tự mình bắt nàng phá thai này, lại lạnh nhạt với nàng nửa năm, khó khăn lắm mới kêu nàng quay trở lại. Cũng từ lúc ấy, thứ phi này đã biết điểm mấu chốt trong lòng Trịnh vương,

cũng không dám làm gì nữa. Mãi sau khổ sở chờ kể phi vào cửa, Vương gia Vương phi lại phu thê tình thân, cơ thiếp trong phủ đều thành bài trí, thứ phi này chỉ cảm thấy ngũ lõi oanh đỉnh, trước từng thử xuất đầu lộ diện, lại bị Trịnh vương tự mình mắng mỏ phải trở về, nàng liền hạ quyết tâm chờ đợi.

Chờ lần này, là chờ mười năm, năm kia Hoàng thượng lập Phụng lan làm thế tử Vương phủ, thứ phi này liền cảm thấy đây hẳn là lúc mình nên rat ay.

Mười năm, dạng mỹ nhân gì cũng đều tàn úa không phải sao?

Chỉ là trước mặt không hề giống với tưởng tượng của nàng. Vị kế phi này nhìn vân đạm phong khinh, chính đôi mắt kia tựa hồ trong suốt nhìn thấu hết thấy này làm nàng không khỏi chột dạ. Đối diện với Vương phi đáng sợ này, thứ phi lại nhìn gương mặt tinh xảo của Trịnh vương phi, lặng thầm mà sờ sờ mặt mày có chút tái nhợt của chính mình, liền biết nếu không tìm một cơ hội thân cận với Vương gia, chỉ sợ đời này khó xoay người. Huống chi nàng cũng có chút không phục, trừ việc xuất thân Trịnh vương phi tốt hơn chút, thì nơi nào bằng được nàng chứ, vậy mà lại độc sùng, quả đúng là đồ phụ, cũng không biết Hoàng hậu nương nương đứng đầu hậu cung tha thứ cho thế nào.

Trong lòng ngàn vạn suy nghĩ, thứ phi này liền si ngốc nhìn Trịnh vương, nghĩ đến trước đây hẳn thích nhất mình thanh tú nhu nhược, vậy mà giờ đây còn không chịu liếc mắt nhìn mình một cái, bỗng cảm thấy đau lòng. Đau lòng xong lại cảm thấy, ít hôm nữa Vương gia lại tới phòng nàng, có lẽ tình cảm năm đó sẽ trở lại.

Đôi mắt Trịnh vương phi sáng rõ, tự nhiên đã nhìn ra thứ phi này không an phận, chỉ có điều coi như không thấy, mỉm cười nhìn Trịnh vương đang bắt đắc dĩ mà vuốt tay xoa xoa trán cho nhóc con, thỏa thuận không ít cái tốt, xong mới dỗ được nhóc con không gào nữa.

“Sao ngươi còn ở đây?” Trịnh vương quay đầu lại liền đối diện với đôi mắt này của thứ phi, cảm thấy ánh mắt này làm mình không thoải mái, liền nhàn nhạt hỏi.

“Chỉ là muốn cáo lui với Vương gia.” Thứ phi này ôn nhu hỏi.

“đi xuống đi.” Trịnh vương lệnh nàng đi, lúc này mới nói với Trịnh vương phi đang hơi nhíu mày: “Nàng ta nhìn nàng, có chút không đúng lắm.”

“Có cái gì không đúng?” Trịnh vương phi liền cười nói: “Đây là có ý nhớ Vương gia đó.”

“Nàng!” Trịnh vương xưa nay không nói lại được Vương phi, lại cảm thấy nói nữa thực không đáng mặt trượng phu, các đệ đệ muội muội còn đang nhìn, liền bắt đắc dĩ mào nói: “Nàng ta nếu lại không an phận, muốn phạt muốn đuổi tùy nàng, chỉ là đừng để nàng ra chướng mắt.” Dừng một chút, Trịnh vương liền có chút lãnh khốc mà nói: “Cho người che chở A Lan hơn nữa, hiện giờ trong phủ tuy rằng thanh tịnh, cũng khó đảm bảo sẽ không có kẻ sinh ác niệm.” hiện tại hẳn thực hối hận năm xưa đã nạp nhiều thê thiếp như vậy. Nhiều nữ nhân liền không yên ổn, dù bây giờ có xa lại vẫn làm Trịnh vương hơi hoảng sợ, chỉ sợ nữ nhân này kia gây chuyện.

hiện tại, hẳn cảm thấy phủ đệ Thành vương chỉ có một Vương phi mới là tốt nhất.

một nữ nhân, không chỉ sinh nhiều chuyện, mà cả con nối dòng cũng không thể thiếu quan tâm vạn lần. Nếu không phải có chút không đành lòng với những nữ nhân đã từng hầu hạ hắn, hẳn thật hận không thể đưa hết đến thôn trang.

Trịnh vương phi chỉ cười tủm tỉm nghe quyết định của hắn, cũng không thêm mắm thêm muối.

Từ trước đến nay nàng vẫn không thích vấn vè về cơ thiếp của Trịnh vương.

Đội Trịnh vương gian nan dặn dò xong, A Nguyên mới thở hắt ra một hơi, nhỏ giọng nói với Ngũ Công chúa: “Nhị Hoàng huynh thật dong dài.”

Trịnh vương uy nghiêm mà nhìn nàng một cái, rồi mới lạnh mặt hỏi: “Vừa khéo muội đến đây, ta hỏi muội một chút, bài vở gần đây nhất thế nào rồi?” Thấy khuôn mặt tinh xảo của A Nguyên lập tức nhăn lại, Nhị Hoàng huynh vừa lòng, lên mặt giáo huấn: “Tuy rằng là Công chúa nhưng cũng nên đọc sách, cũng nên học cho tốt, chớ lười biếng.” Trịnh các lão làm lão sư cho muội muội này đúng là xui xẻo tám kiếp, mắt thấy hẳn phải bị nhóc con này tra tấn đến muốn thất cổ, Trịnh vương nghĩ tới bản mặt càng thêm đen của Trịnh các lão, liền cảm thấy có chút đồng cảm.

Khiếp trước hẳn đã tạo nghiệt bao lớn mới gặp phải nhóc con này đây?

“Lão sư muội hôm kia đã dâng tấu chương xin về hưu với Phụ hoàng, ta thấy lần này là tâm ý đã quyết rồi.” Mấy năm nay Trịnh các lão vẫn luôn thỉnh cầu về hưu, miệng nói là đức hạnh không đủ xứng với nội các, Hoàng thượng biết nguyên do sâu xa, chỉ là bởi vì con cháu phụ lòng mà thôi, cũng cảm thấy việc trong nhà với việc triều đình không liên quan, Hoàng thượng vẫn thực thích tài cán xử lý công vụ của Trịnh các lão, nên vẫn luôn không đồng ý, nhìn ra ông quả thực không muốn tiếp tục làm nữa, Hoàng thượng lúc này mới suy tính đến một người thay thế.

“hiện giờ, lão sư chỉ muốn ở nhà nhắc nhở sư huynh của muội thì cử thật tốt thôi.” A Nguyên liền nói: “Ông tuy rằng về hưu nhưng môn sinh vẫn còn, sau này còn có thể diu dắt sư huynh muội, nếu lại vẫn còn phụng sự triều đình thì sẽ làm ông không được tự nhiên.” Trịnh các lão là cái người cô hủ, nếu chính mình trên triều diu dắt cháu trai, ông chỉ sợ cháu trai không nâng nổi đầu lên, không bằng về hưu, như vậy còn làm cho thằng bé cảm thấy bản thân ông chưa từng can thiệp vào việc này.

“nói đến môn sinh, ta tự dừng lại nhớ tới một người.” Trịnh vương chậm rãi nói.

Thấy hẳn đang muốn kể cho mình ít chuyện trước kia, mấy năm nay A Nguyên cũng đã từng nghe qua một ít, âm thầm cổ vũ trước mặt Hoàng thượng, đã rất quen thuộc với thao tác này, liền gật đầu làm ra vẻ đang lắng nghe.

“Tổng đốc Trục lệ* hẳn là quay lại kinh vào năm nay.” Trịnh vương lạnh lùng mà nói, “Đây là kẻ khá có năng lực, ta thấy ý tứ Phụ Hoàng là muốn bồi dưỡng hẳn vào Nội các. Vừa khéo...” hẳn uống một ngụm trà, chậm rãi nói: “Năm xưa, người này là môn sinh của Từ gia, hằng năm vẫn tặng lễ tới Từ gia, tình cảm không tầm thường.”

Trục Lệ: nghĩa là "trực tiếp bị kiểm soát" và biểu thị cho vùng đất nằm dưới quyền kiểm soát trực tiếp của triều đình trung ương Trung Hoa.

“Tam Hoàng huynh chỉ sợ rất vui mừng.” A Nguyên cười cười, nhướn mày nói: “Chỉ có điều có thể làm được đến chức Tổng đốc Trục lệ này thì không nên là kẻ ngu xuẩn, chỉ nghĩ cũng có thể hiểu rõ được tâm ý của Hoàng bá phụ, nếu hẳn thực sự muốn gia nhập Nội các, muội thấy trước tiên phải đoạn tuyệt với Từ gia. Còn nếu hẳn thực sự tình thâm ý trọng...” trước ánh mắt mang ý cười của Trịnh vương, A Nguyên buông tay thở dài: “Thời buổi này, người thông minh nhiều lắm, nghe nói Tổng đốc Lương Quảng cũng rất có năng lực, đúng không?” “Hoàng thượng chán ghét nhất là kết bè kéo đảng, đây cũng là vì sao đến bây giờ Tổng đốc Trục lệ vẫn còn chưa vào Nội các, Hoàng thượng không định lưu lại một quan nội các có dị tâm cho Thái tử đâu.

Tổng đốc Lương Quảng (chữ Hán: 兩廣總督, Lương Quảng tổng đốc) là chức quan cao nhất cả về quân sự lẫn dân sự, của địa phương bao gồm hai tỉnh Quảng Đông và Quảng Tây của Trung Quốc thời nhà Minh và nhà Thanh. Quan phủ đặt tại Quảng Châu (Quảng Đông) tuy nhiên có một thời gian từ 1655 đến 1663 lại đặt tại Ngộ Châu (Quảng Tây).

“Là người hay quý, cứ chờ trong mười ngày này nữa.” Trịnh vương cảm thấy nói chuyện với muội muội này thập phần vui sướng.

Tổng đốc Trục lệ đã vào kinh, trong vòng mười ngày nếu còn dính dính nhào nhào với Từ gia như vậy, chỉ sợ Hoàng thượng đành phải thành toàn cho hẳn.

Năng lực càng lớn, lại không chịu cúi đầu với Thái tử, dĩ nhiên là nên chết sớm.

A Nguyên không quá hứng thú với những lục đục trong triều này, có điều hướng gió triều đình như thế nào lại là thứ A Dung nên rất chú ý hiện giờ, cẩn rắng nhớ thật kỹ Tổng đốc Trục lệ này, rồi mới làm như không có việc gì mà cùng trò chuyện với Trịnh vương phi.

Chuyện bên ngoài này Trịnh vương phi không quản được, bởi vậy yên lặng ngồi nghe, xong liền cười nói với A Nguyên: “Tẩu nghe mà mây mù dày đặc, khó có được muội có thể nói chuyện với Hoàng huynh muội như này. Nhìn hai người nói chuyện tẩu cũng vui mừng, nếu thích muội cứ thường thường tới chơi với Nhị Hoàng huynh của muội, cũng dễ dàng vui vui mừng mừng.”

“Vẫn là thôi đi.” Hai huynh muội đồng thanh.

“Nhị hoàng huynh thực sự ghét bỏ muội sao?” Trước vẻ mặt khó ở của Trịnh vương, A Nguyên xấu xa đánh phủ đầu trước, làm ra dáng vẻ đáng thương, chậm rãi đứng dậy thở dài: “Thôi thôi, muội sợ người khác ngại lắm, vẫn nên đi trước đây, miễn cho Nhị Hoàng huynh ăn không vô.” nói xong liền định cất bước chạy trốn, lập tức nghe thấy Trịnh vương hừ lạnh một tiếng, bị thương một chút, lúc này đây mới xoay người lại cười làm lạnh nói: “Muội sợ Nhị Hoàng huynh thấy muội phiền ý mà.”

“Vương phủ không thiếu một đôi dưa cho muội!” Ý ngầm của Vương gia chính là, cứ tới tự nhiên, Bốn vương không cảm thấy phiền.

Có điều, sau khi đám nhóc con chiếm cứ toàn bộ bàn ăn, điên cuồng càn quét bàn ăn chén chén xong, Trịnh vương giờ dưa hỏi hận.

Liếc nhìn lại mâm đồ ăn sạch sẽ kia, quả thực đôi dưa của Vương gia chưa được góp phần.

Ngũ Công chúa nhìn hai kẻ tham ăn phồng mồm tròn má đánh như bay bàn ăn này, giống như đói khát lắm vậy, thì chỉ cảm thấy hận không thể chui xuống gầm bàn, bèn cười gượng nói: “Cái này, đại khái là chưa ăn no...”

“một bát nữa!” Nhóc mập gõ bát con com của mình mà kêu lên.

“Đừng ăn nhiều đầy bụng.” Trịnh vương phi nghĩ đến lần đầu Nhóc mập này đến phủ Trịnh vương, sau lại nâng bụng mỡ nhỏ này mà về, không khỏi đỏ mặt hỏi thay thẳng bé, có chút lo lắng nói: “Nếu lại bỏ ăn, khổ cũng chỉ có đệ thôi.” Thấy Nhóc mập mắt trông mong mà nhìn mình, nàng quyết tâm lắc đầu nói: “Đệ mới bao lớn, chừng này cũng đủ rồi, không thể tiếp tục.” nói xong, cũng cảm thấy bản thân thực tàn nhẫn, cho người dọn chén com trước mặt Nhóc mập, rồi mới cười nói: “Chờ khi nào đệ lại đến, tẩu lại tiếp đón đệ.”

“Nam tử hán sao có thể ăn hưởng ham mê ăn uống như vậy!” Huynh trưởng đại nhân nghiêm túc lạnh lùng nói.

hắn vừa dứt lời, liền nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân truyền đến, một bà tử về mặt kinh hoàng tiến vào, bẩm báo: “Vương gia, trong viện kia...” bà hàm hồ chỉ chỉ vào phía sân viện của nhóm cơ thiếp, rồi nói: “Có một vị trắc phi nương nương thất cổ!”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sùng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Cái miệng nhỏ của A Nguyên đang không ngừng húp canh cho đầy bụng, nghe vậy suất nữa phun hết cả ra.

Nhóc mặt bên cạnh cũng giờ muống bắt động.

“Phù Hoàng huynh bận rộn, bọn muội ở đây khó tránh khỏi vương bận, nên về trước.” Ngũ Công chúa một tay kéo A Nguyên, một tay túm đệ đệ lên, có chút mất tự nhiên mà nói, xong liền cho người đi ra ngoài chuẩn bị xe, định hồi cung.

Làm đệ đệ muội muội, dính vào gia sự của huynh trưởng để làm gì chứ?

Trịnh vương không ngờ được là đàn cơ thiệp an phận năm, hiện giờ lại làm loạn ra chuyện xấu đến vậy, nhủ nhủ mảy, song vẫn đứng dậy nói: “Ta đưa các muội ra ngoài.” hần vừa dứt lời, liền thấy một nữ nhân nghiêng nghiêng ngả ngả từ ngoài tiến vào, lúc này đây khuôn mặt nữ nhân này đầm nước mắt, nhìn rất thương tâm, vào tới cửa cũng không nhìn bất cứ ai khác, đầu gục xuống trước mặt Trịnh vương, miệng kêu lên nghẹn ngào: “Cầu Vương gia làm chủ thay tỷ!” Chính là thứ phi mới rời đi vừa rồi, chỉ là về mặt của nàng đã sớm không còn sự ôn nhu vừa rồi, toàn bộ đều là vẻ bi thương, yếu ớt mảnh mai, lại có chút nhu nhược động lòng người.

Trịnh vương phi kéo A Nguyên lại lau miệng cho nàng, lại nhìn diễn xuất của thứ phi này, trên gương mặt lộ ra ý cười nhàn nhạt.

“Mặt hoa da phấn, có thể thấy được là dụng tâm.” A Nguyên nhìn thoáng qua thứ phi này, rồi cười nói với Trịnh vương.

Thực sự đau lòng thì sao còn có thể có được gương mặt mỹ lệ sạch sẽ đến vậy đây? Mắt nhìn cũng thấy đây là mụon mạng người làm bậc thang cho mình đây mà. A Nguyên phiền chán nhất là mấy cái này, huống chi chính phi còn ở đây, một thứ phi vội vàng vàng xuất đầu lộ diện là thể loại gì chứ? E sợ một đại nam nhân như Trịnh vương bị lừa gạt trước thủ đoạn nhỏ của nữ nhân này, A Nguyên liền nói thêm một câu.

Thứ phi kia cả kinh, quay đầu lại liếc mắt nhìn A Nguyên một cái, lúc sau tầm mắt dừng ở hai bàn tay đang nắm nhau của Trịnh vương phi và A Nguyên, tức khắc khóc ròng: “Tâm của tiện thiếp sao Vương gia có thể không biết được ạ? Điện hạ muốn ra mặt thay Vương phi, nhưng cũng không thể đồ vấy cho tiện thiếp được!” nói xong, dưới ánh mắt lạnh buốt xem ra của Trịn vương, nàng ta quỳ rạp trên mặt đất roi lệ mằn: “Vương gia, Vương gia, tỷ tỷ đã từng hầu hạ người năm xưa, vì điểm này, cầu xin Vương gia khai ân, đi nhìn tỷ tỷ một cái, cũng để tỷ ấy được an tâm chút.” Dứt lời lại khóc lớn lên.

“Bỏn cung lại thành kẻ xấu rồi!” Bị điểm mặt, A Nguyên chỉ cười lạnh, nhàn nhạt hỏi: “đã chết chưa?”

Bà tử vừa tiến vào là tâm phúc của Trịnh vương phi, lúc này đây thấy thứ phi này ý vào một nữ nhân muốn thất cổ mà ra mặt trước Trịnh vương cũng hận vô cùng, vội vàng trả lời: “Được hạ nhân cứu kịp thời, hữu kinh vô hiểm*, nô tỳ đã cho người đi thỉnh thái y, chốc nữa liền đến ạ.”

Hữu kinh vô hiểm: chỉ bị hoảng sợ chứ không gặp nguy hiểm.

“Cuộc sống tốt đến như vậy mà lại muốn tự vẫn, như này không phải là muốn mách lẻo với Nhị hoàng huynh sao?” A Nguyên nhàn nhạt mà nói, ánh mắt lạnh lùng nhìn thứ phi kia.

“Muội a~” Trịnh vương phi lời kéo A Nguyên không để nàng nói nữa, thấy A Nguyên lo lắng mà nhìn mình, liền nhỏ giọng ghé vào bên tai nàng nhẹ nhàng nói: “Chúng ta phải tin tưởng Hoàng huynh của muội, đúng không?” Đừng nói hiện giờ Trịnh vương không có tâm tư đó, mà cho dù có, mụ nhân tươi trẻ trong phu còn nhiều lắm, thứ phi này so với nàng còn lớn tuổi hơn, còn vẫn nghĩ tới trước kia được sủng ái, ai thèm ngốc cùng nàng ta chứ?

Quả nhiên, Trịnh vương nhìn thứ phi đang khóc lóc túm lấy góc áo của hần này, trầm mặc một lát, rồi chậm rãi nói: “nói như vậy, nàng ấy thất cổ, lại là vì có phần uất với ta. Người cũng như thế sao?” Thấy thứ phi kia chân động, hoảng sợ ngẩng đầu nhìn lên, nước mắt cũng quên chảy, khoe miệng Trịnh vương lộ sự mỉa mai, nhẹ nhàng mằn: “Năm xưa, các người bằng lòng vào phủ ta, hẳn biết được sủng ái hay thất sủng, cũng chỉ đơn thuần là một ý niệm mà thôi, đâu thể oán trách. Cho dù không có Vương phi, nữ nhân trên thế gian nhiều như vậy, mấy người các người thất sủng cũng là chuyện sớm muộn thôi, đúng không?”

“Vương gia!” Thứ phi này kêu lên một tiếng, lại không thể phản bác được lời nào.

Nàng sớm biết sẽ thất sủng, chỉ là không cam lòng, tại thời điểm được sủng ái lại bị Trịnh Vương ném ra sau đầu, đoạn tuyệt hoàn toàn.

“Bỏn vương hứa hẹn với các người vinh hoa phú quý, an hưởng quãng đời còn lại, vốn tưởng rằng cũng đã đủ phúc hậu.” Trịnh Vương rũ mắt, một chân hất thứ phi này quạ một bên, lạnh lùng mà nói: “Thứ các người cầu còn không phải là vậy sao? hiện giờ được rồi lại mong chờ cái khác sao? nói đi...” hần sắc mặt không thay đổi, chậm rãi ngồi lại trên ghế dựa, chống cằm chậm rãi nói: “Lúc này, định mưu hại ai thế? Vì Vương phi khát khe, hay là cảm thấy ở phủ Trịnh vương không được thoải mái, muốn đến thôn trang?” hần cũng không phải một kẻ vô tình vô nghĩa, bởi vậy năm đó chỉ ngăn cách đàn cơ thiệp này lại, lại vẫn để các nàng ở lại Vương phủ, hiện giờ nhìn lại, mới thấy lòng tốt này lại là nguồn gốc gây họa.

“Vương phi nói tới đây, tiện thiếp cũng nói ra lời trong lòng mình.” Thứ phi này mắt thấy ánh mắt vô tình của Trịnh vương dừng trên người mình, sợ hãi vô cùng, lại vẫn cắn chặt răng, rung rung ôn nhu nói: “Từ khi hầu hạ Vương gia, tâm tư tiện thiếp tràn ngập hình bóng Vương gia. Năm đó Vương gia cũng đã từng thích tiện thiếp, không phải sao?” Nhớ tới ân ái năm xưa, nàng liền roi lệ: “Ai nguyện ý làm thứ phi đây? Vì Vương gia, vợ cả bên ngoài thiệp không đi làm, lưu lại trong phủ để ai cũng có thể dẫm một chân lên thiệp. Sau khi Vương phi vào cửa, thiệp cũng toàn tâm phụng dưỡng, tất cả đều vì Vương gia.”

“Vậy là, bỏn cung nên cảm kích người?” Trịnh vương chậm chọc.

Lúc này, bên ngoài lại có bà tử tiến vào, thì thầm gì đó bên tai Trịnh Vương phi, Trịnh Vương phi có chút biến sắc, khiến Trịnh Vương nhìn

qua, không nói với thứ phi này nữa, vội hỏi: “Làm sao vậy?”

“Trắc phi đã tỉnh, hiện giờ, chỉ là.....” Bà tử này có chút khó xử, lại vẫn thấp giọng nói, “Là lừa gạt, từng quần muốn làm bộ thất cổ, chính là vì cầu Vương gia đi gặp nàng một chút, thương tiếc cho nàng. Chỉ là.....” Bà tử này thấy sắc mặt thứ phi kia trắng bệch, cả người phát run, liền căng da đầu tiếp tục nói: “Chỉ là chuyện phía sau, giả thất cổ thành thật thất cổ, có người muốn nàng đã chết, bản thân còn ở trước mặt Vương gia.....” nói đến đây, liền nhìn đến khuôn mặt Trịnh Vương đã âm trầm đến làm người khác sợ hãi, nói không được nữa, chỉ ở bên nhìn khác nơi, không biết nên làm thế nào.

“không nghĩ được là trong phủ ta, còn có nữ trung hào kiệt như vậy.”

Trịnh Vương lạnh lùng nhìn xuống thứ phi hoảng loạn tái nhợt kia, thấp giọng nói: “Xưa nay bốn vương đối đãi với người không tệ, nhưng quả thật đã nhìn không ra người là cái dạng tâm địa rắn rết bậc này!” Dẫm lên mạng người để mong ước ân sủng, nữ nhân như vậy, Trịnh Vương chỉ nghĩ đã thấy lạnh cả người. Lại nghĩ đây là trắc phi gặp nạn, còn nếu không cẩn thận mà Phụng Lan gặp phải nữ nhân này, Trịnh Vương chỉ cảm thấy lạnh dọc sống lưng, không rét mà run.

“Vương gia! Vương gia! Thiếp là vì Vương gia mà!” Thứ phi này không nghĩ được là bị khai ra đơn giản như thế, trong lòng chỉ hận sao hạ nhân đến quá sớm, không để trắc phi kia chết hẳn đi, nhưng lúc này đây lòng sợ hãi, cũng biết bản thân chỉ sợ khó thoát thân, nhất thời khóc thút thít chẳng còn xinh đẹp như ban nãy, phần trôi nhờ nhোet, chỉ thút thít mà nói: “Lòng thiếp có Vương gia, chỉ là Ngài không bao giờ chịu tới, thiếp....”

“Năm xưa, huynh trưởng người là thị vệ của bốn vương, vì bảo vệ bốn vương mà chết ở bên ngoài.” Trịnh vương mặt không biểu tình, giọng nói lãnh khốc, nói: “Vì vậy, bốn vương liền muốn đối xử tử tế với người. Vốn định chuẩn bị của hồi môn chu đáo gả người ra ngoài, được hưởng giàu có mỹ mãn, nhưng người lại không muốn, muốn ở lại Vương phủ. Nể phần tình cảm với ca ca người, bốn vương thỉnh phong Thứ phi cho người, cho người thể diện, cuộc sống ở trong phủ của người cũng rất khá. Cho dù sau khi Vương phi vào cửa, trong các cơ thiếp thể diện của người cũng độc nhất, bốn vương cảm thấy... đã không làm huynh trưởng của người thất vọng.”

Trịnh vương phi ở bên rù rứt, nhẹ nhàng thở dài.

Nếu không phải Trịnh vương từng kể với nàng chuyện xưa năm đó, nàng nào có thể chịu đựng thứ phi này chứ? Đều vì người đã khuất mà thôi.

Thứ phi này chỉ khóc thút thít, lại vẫn trầm giọng kêu lên: “Ngài có tình cảm với thiếp, vậy thì vì sao lại vứt bỏ thiếp?” Nàng đau lòng nói: “không phải là tiện thiếp muốn tranh chấp với Vương phi, mà tiện thiếp ở bên cạnh người Vương phi lại không chịu, toàn bộ nữ nhân trong phủ đều thành vật bài trí. Vương gia! Vương phi đồ kị như vậy, dù muốn ở bên người cũng khó.”

“Người đẩy hết nguyên do lên người Vương phi, có thể thấy được là kẻ ngu xuẩn.” Trịnh vương nhàn nhạt mà nói: “Nếu bốn vương muốn sủng hạnh ai, sao Vương phi ngăn được? Chỉ là hiện giờ bốn vương can tâm tình nguyện giữ mình vì Vương phi, không muốn chạm vào ai khác, người, đã rõ chưa?” Lời thẳng thắn như vậy là lần đầu tiên Trịnh vương nói lên, Trịnh vương phi đứng từ xa nhìn sắc mặt chẳng bao giờ thay đổi của nam nhân này, đột nhiên lòng chua xót, quay đầu lại gạt đi nước mắt, chỉ đi qua cúi người cầm lấy tay Trịnh vương, xong mới trước ánh mắt khiếp sợ vì bị đã kích không nhẹ của thứ phi kia mà mắt đối mắt với Trịnh vương, nhẹ giọng: “Lời này của Vương gia sai rồi.” Nàng dừng một chút, mới ôn nhu nói: “hiện giờ, cứ cho là Vương gia muốn sủng hạnh người khác, ta dù giết hết nữ nhân trên thiên hạ, cũng không thả để Vương gia đi.”

Năm đó nàng còn có thể giữ tâm bình đạm, cảm thấy bản thân có thể cứ án tề mi* với Trịnh vương, ai ai cũng vui vẻ, chỉ là mười năm nay, người nam nhân này vẫn giữ nguyên lời hứa hẹn của mình, chỉ một thế tử, không chút thay lòng.

Cử án tề mi: Đời Đông Hán, bà "Mạnh Quang" dọn cơm cho chồng dâng lên ngang mày, tỏ lòng kính trọng. Chỉ sự vợ chồng kính trọng nhau (đối đãi như khách quý): "tương kính như tân". Cũng nói là "Mạnh Quang cử án", "tề mi cử án" (via: hvdic.thivien.net)

hắn không toàn tâm toàn ý như Thành vương Phụng Minh. Rốt cuộc, người này, vốn không cho rằng một vợ một chồng là đúng.

hiện giờ, dần dà Trịnh vương phi chỉ cảm thấy tâm tư toàn là hình bóng của hắn, đã không bao giờ có thể yên lòng bình thản như nước được nữa.

Dù là trả giá hết thảy, nàng cũng không thể buông tay người này ra nữa.

“Cảm ơn nàng.” Nghe được một câu này của nàng mà lòng rộn ràng, Trịnh vương trở tay liền nắm lấy tay Trịnh vương phi.

Thứ phi kia nhìn đến ngây dại, nước mắt chậm rãi chảy xuống, về mặt tuyệt vọng.

“Vương phủ không thể có kẻ ác độc như người.” Trịnh Vương nhìn nhìn nàng, chậm rãi nói: “Mấy năm nay, người vẫn luôn không an phận, Vương phi lại chưa từng nói về người nữa phần không phải trước mặt bốn vương, vì cái này, ta liền không thể để Vương phi chịu thiệt thòi.” hần rù rứt, chậm rãi nói: “Đừng oán bốn vương tàn nhẫn, chỉ là từng có ý muốn giết người, tiếp theo chưa chắc không tạo ra sóng to gió lớn hơn nữa. Bốn vương không đánh cuộc lòng nhân từ của nàng mà nương tay cho người.” hần vốn là một kẻ lãnh khốc, trên triều không biết đã giết chết bao nhiêu đối thủ, soa có thể mềm lòng nơi nội trạch, lúc này đây nhẹ giọng nói: “Bốn vương ban người lụa trắng, cho người toàn thây.”

“Vương gia!” Thứ phi này vốn không muốn lấy một mạng người, dù có bị Trịnh Vương ghét bỏ cũng cùng lắm là bị đưa đến thôn trang tự mình kiếm điểm, có lẽ ngày sau phu thê Trịnh vương bất hòa còn có thể nghĩ đến nàng đây, đưa nàng trở về. Lại không nghĩ được là Trịnh vương ra tay liền muốn giết chết, nhất thời hoảng loạn, đang muốn đi lên cầu xin tha thứ lại thấy gã sai vặt ở bên đã tiến tới, thẳng tay ấn nàng xuống, bịt miệng nàng, kéo nàng ra ngoài.

A Nguyên thấy thứ phi kia gãy giữa ngoài đầu lại, miệng kêu lên ứ ớ, thì nhắm mắt lại, cũng không mở miệng cầu tình.

Trịnh vương phi có thể nhẫn nhịn thứ phi này từng ấy năm cũng chưa ra tay, đã là mệnh được sống lâu của thứ phi không an phận này rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99-2

“Những người còn lại trong viện... cũng đưa đến thôn trang hết cả đi.” Trịnh Vương nghịch cái nhẫn trên ngón tay, thấy Trịnh Vương phi giật mình, không khỏi ngẩn đầu, nhưng trên gương mặt nghiêm túc lại hiện lên nụ cười nhàn nhạt, nhướn mày nói: “Hay là Vương phi còn sợ người bên ngoài bàn luận một tiếng đồ kỵ?” Có thể đuổi toàn bộ cơ thiếp trong phủ Trịnh vương đến thôn trang, độc chiếm phủ Trịnh vương, chỉ sợ thế gia trong kinh thành đều sẽ nói một câu Trịnh vương phi lợi hại đồ kỵ, bằng không sao có thể kiên quyết đến vậy chứ?

“Cái danh đồ thiếp còn sợ đến muộn đây.” Trịnh vương phi nén lệ, chỉ che miệng cười.

Nàng sinh ra vốn xinh đẹp quyến rũ, lúc này đây dưới ngọn đèn dầu lại vũ mị động lòng người, làm Trịnh vương nóng bừng, chút u ám ban nãy chậm rãi tan đi, đang muốn thảo luận về việc thêm nhân khẩu trong phủ với thể tử liền thấy cách đó không xa, hai nhóc con đang dùng đôi mắt sáng quắc còn có chút đáng khinh mà nhìn động tĩnh bên này, vô cùng bất quái paparazzi (*để nguyên văn luôn đó ^^*), thấy hai người càng thân thiết, đám nhóc con còn phát ra tiếng cười khùng khục, cộng thêm khuôn mặt nhỏ xinh đẹp, cảnh tượng càng quý dị nói không nên lời.

Trịnh Vương trầm mặc.

Ở một bên, Ngũ Công chúa bị đám nhóc con liên lụy muốn chết đã khóc không ra nước mắt, chỉ nghĩ tai vạ sắp tới đầu rồi.

Trịnh Vương chậm rãi đứng dậy, đi tới trước mặt đệ đệ muội muội còn đang tay trong tay chưa có phản ứng gì, không nói hai lời định đánh.

A Nguyên nói cho cùng là một cô bé, cũng đã lớn, Trịnh vương không nỡ xử nàng. Có điều Nhóc mập vẫn ở đây, lúc này đây đã bị huynh trưởng lật lại lộ ra cái mông nhỏ, tức khắc sợ ngây người, lập tức gào lên: “Mẫu hậu! Mẫu hậu! Hoàng huynh muốn giết người!” Nháy mắt vài cái kêu hoàng tỷ vô lương nhà mình cũng gào rú lên, Trịnh vương còn chưa động được vào một cái lông tơ cũng đã làm loạn đến kinh thiên động địa.

Trịnh vương điện hạ tức điên!

đang muốn xử đẹp hai đứa này, tầm mắt Trịnh vương lại đột nhiên dừng ở cửa lớn, liền thấy một bé trắng trẻo mập mập đang nấp sau cửa thò cái đầu ra, nhìn thấy Trịnh vương túm Nhóc mập, tức khắc cười toe toét, bỏ nhào đến trước mặt Nhóc mập, nghiêng cứu tình trạng lúc này của Nhóc mập một chút, lúc sau chợt kêu lên: “Phụ vương, hư!” Dứt lời, ưỡn ngực nâng bụng nghiêm trang nói: “Hoàng thúc là trưởng bối đó, làm cháu trai, Hoàng thúc gặp nạn, cháu trai hẳn phải ra mặt, lấy thân tương trợ, cầu Phụ vương tha cho Hoàng thúc, mọi việc đều tính lên Lan Nhi đi!”

“anh hùng a~” A Nguyên ở bên liền cực kỳ cảm thán.

“nói rất đúng!” Nhóc mập liều mạng cùng vỗ tay béo với cháu trai đứng bên.

Phượng Lan gãi đầu, ngượng ngùng cười, lúc sau, đôi mắt lóe sáng hỏi: “Cháu trai cứu Hoàng thúc một lần, như vậy, lần sau tiến cung, cháu trai cũng có thể cười một con ngựa gỗ của Hoàng thúc chứ?” Trong cung Thái hậu có một con ngựa gỗ A Nguyên thiết kế cho Nhóc mập, đặc biệt thú vị, Phượng Lan mơ ước đã lâu, chỉ là thể tử Trịnh vương là người then chốt, ngại nói ra.

“Đương nhiên!” Nhóc mập chỉ cầu một đường sống, không suy nghĩ đáp ứng.

“Phụ vương còn không mau mau buông Hoàng thúc ra!” Đối với Nhóc mập, Phượng Lan đặc biệt có đáng dấp tiểu bối, còn đối với lão cha mà nói thì chính là tổ tông, lúc này đây rất có khí thế mà chỉ huy: “Nếu chạm vào da hoàng thúc một chút thôi, Lan Nhi... Lan Nhi...” thẳng bé chớp chớp đôi mắt to, trước sắc mặt đen như mực của Trịnh vương, nói: “Lan Nhi không thom thom Phụ vương nữa!”

Nhị Hoàng huynh nghiêm túc vậy mà cũng có thời điểm thom hôn con trai! A Nguyên nghe được chuyện bát quái động trời này mà mở to mắt, quyết đoán nhận định rằng Nhị Hoàng huynh là người khó ở!

Trịnh vương bị thẳng con khuyển tay hướng ra ngoài này làm cho tức đến đau ruột, ném đệ đệ xuống mặt đất, thấy đám nhóc con nhao nhao cái cảm tay cùng nhau chạy, mà thẳng con còn tung ta tung tăng định đi cùng luôn, hận đến nghiêng răng, quay đầu lại mắng Trịnh Vương phi: “Đều là do nàng chiều!”

“Thiếp có thom thom Lan Nhi đâu.” Thường ngày, chiều thẳng con nhất chính là Trịnh vương, trước mắt lại còn ra oai phủ đầu, Trịnh Vương phi cảm thấy thực sự quá đáng ghét!

Trịnh vương còn có thể nói gì đây? Chỉ tay vào Vương phi, một hồi liền phát tay áo bới, rốt cuộc lại không nỡ, tự mình đi ra ngoài tiễn muội muội đệ đệ lên xe, lại kẹp thẳng con đang lưu luyến không rời mà túm lấy cửa xe dưới nách, chào đám nhóc con, lúc này đây mới giáo huấn con trai một chút, nhưng vừa cúi đầu lại đối diện với đôi mắt long lanh tội nghiệp, Trịnh vương điện nghiêm túc khụ một tiếng, lúc sau ôm lấy con trai, cảm giác được cơ thể béo mập mềm mại của con trai ỷ lại ghé vào bên vai mình, thong thả chậm rãi nở nụ cười ôn nhu.

Trịnh vương phi cầm đèn đứng trong viện nhìn đôi phụ tử, đôi mắt cũng ánh lên tia ôn nhu.

Lần này, có phải là chân chính một nhà ba người không?

A Nguyên khám phá được đại bí mật của Nhị Hoàng huynh đại bí mật, một đường hồi cung còn cười không ngừng, Ngũ Công chúa cảm thấy mạng nhỏ của mình không được bảo đảm, ai oán vô cùng, vừa nguyên rủa hai tên đầu xỏ, vừa một mồi thở dài: “Ngừng nghỉ chút đi.”

Có điều nàng tựa hồ cũng biết lời này không có tác dụng, liền giật giật khóe miệng, thấy A Nguyên gật đầu chẳng có thành ý gì cả, liền nhẹ giọng nói: “Người nhìn xem, thế thiếp cả phủ đều là muốn ăn thịt người.”

“Nhà ai cũng vậy mà, có điều, Nhị Hoàng huynh có thể tàn nhẫn đến vậy, cũng là khó có được.” Nam nhân sao? Thử

ong hương tiếc ngọc, dù biết ác độc nhưng về thâm tình chân thành như vậy tội bao lớn cũng có thể miễn. Trịnh vương vậy mà ra tay liền giết, A Nguyên cảm thấy tuy rằng hắn có ác chút, nhưng xét về việc bảo vệ Trịnh vương phi thì cũng coi như có đảm đương. Dừng một chút, nàng liền nhìn Ngũ Công chúa mà cười xấu xa, nói: “Hoàng tỷ có thể nói ra cái này, là vì lòng đã nắm chắc sao?” Thấy Ngũ Công chúa đỏ mặt chửi thề một tiếng, liền cười hi hi nói: “Có thể thấy được, nên cầu Hoàng tổ mẫu gả người nào đó đi thôi.”

“Chẳng lẽ người không muốn?” Ngũ Công chúa hỏi ngược lại.

“Muốn ~” A Nguyên lơ đãng mà ôm Nhóc mập đang mơ màng sắp ngủ, chỉ cảm thấy cái mình ôm là thịt cả người của Nhóc mập này, mới hiểu ra vì sao năm đó bản thân được chào đón đến thế, béo mềm thế này quả thật tạo ra xúc cảm, liền cười tủm tỉm mà nói: “Chỉ là, ta là người bình tĩnh, chỉ nghĩ, không nói.”

Dáng vẻ đặc ý như vậy, Ngũ Công chúa dở khóc dở cười, hồi lâu nghĩ tới việc gì liền hào hứng, cười nói với A Nguyên: “Hôm trước A Loan đưa tới cho chúng ta không ít đồ quan ngoại, ta thấy bên trong còn có da hổ và hồ ly mà còn nguyên vẹn khó có được, có thể thấy là A Loan đối với chúng ta rất tốt.”

Năm đó A Loan rời kinh cùng phụ thân lần nữa, làm nữ tướng, lần này Hoàng thượng cho nàng danh phận, làm thiên tướng dưới trướng Tĩnh Bắc hầu, tuy rằng chức vị chỉ là tam phẩm, nhưng lại là lần đầu xuất hiện từ thời khai thiên lập địa, cả triều đều có phê bình, cho rằng nữ nhân làm quan không khỏi trái lẽ thường, lại vẫn bị Hoàng thượng phản bác lại.

“Bất luận nam nữ, đồ máu vì triều đình, đều không thể để máu này chảy vô ích.” Lúc ấy, Hoàng thượng có một câu như vậy, cũng coi như A Loan được lưu danh sử sách một chút.

A Nguyên tự nhiên vì bạn tốt mà vui mừng, nàng xưa nay ngưỡng mộ A Loan, thấy Hoàng thượng cũng thích, liền càng thân cận thêm, mấy năm nay thường có thư từ lui tới, nếu có bình khí tốt hoặc là bình thư hiếm lạ, liền đưa tới chỗ A Loan, A Loan tự nhiên cảm động tới tâm khảm, bởi vậy mấy năm nay đóng giữ ở quan ngoại, có cái gì hiếm lạ đều đưa hồi kinh tặng A Nguyên và Ngũ Công chúa làm tâm ý của mình. Lần này nghĩ đến tấm da hổ đó, tiểu thị dân A Nguyên nhớ tới đôi trước bản thân chỉ từng thân mật tiếp xúc với lão hồ qua thuốc dán cao hổ, lại nhìn không được muốn lần lộn trên tấm lông xù của đại hồ.

“Đề Hoàng tổ mẫu làm đệm giường, rồi.....” A Nguyên liền chụm tay thì thầm

“Ta liền đưa tới chỗ Mẫu hậu Mẫu phi chỗ làm là được.” Ngũ công chúa chà xát tay, cười nói với A Nguyên: “Hiếm có chính là mấy tấm lông hồ ly kia kia, lần này mùa đông tới, ai có thể hơn được chúng ta?” Lông hồ ly trắng như tuyết hiếm thấy vô cùng, nếu dùng để làm xiêm y còn không được hâm mộ chết sao? Hiện giờ Ngũ Công chúa đã lớn tự nhiên cũng yêu cái đẹp, mắt cũng tỏa sáng.

A Nguyên cũng vui mừng một hồi, quyết định đến lúc đó phải cho A Dung mê đắm mới được, liền vỗ thịt Nhóc mập nói: “Muốn ta nói, thì vẫn là A Loan đối với chúng ta rất tốt.” Thấy Ngũ Công chúa gật đầu, nàng nghĩ đến năm nay Hoàng thượng có chỉ triệu Tĩnh Bắc hầu hồi kinh, liền chờ mong nói: “A Loan tất phải về rồi, lần này hợp mặt thật tốt.”

“Hai năm trước nàng gả cho người, chúng ta cũng chỉ tặng lễ, không biết là dạng người như thế nào.”

“Trước hai năm nàng gả cho người, chúng ta cũng chỉ tặng lễ, cũng không biết là cái dạng gì người.” Có thể làm A Loan nguyện ý gả cho, hẳn không tồi được. Ngũ công chúa cũng cực kỳ tò mò, thấy A Nguyên cười tủm tỉm gật đầu, nàng liền cười nói: “Nghe là một võ tướng trẻ tuổi ở biên quan, nhưng cũng nên có chỗ hơn người. Nghe nói là lần này Phụ Hoàng hạ chỉ cũng kêu toàn gia võ tướng này cùng hồi kinh, nên là muốn mọi người gặp mặt.” Ánh mắt nàng cũng lộ ra vẻ nghi ngờ, thấp giọng nói: “Chỉ là, không biết chuyện gì xảy ra, ta tóm lại vẫn cảm thấy mẫu phi là lạ.”

“Sao lại thế?” A Nguyên liền nghi hoặc hỏi.

“Hôm trước Mẫu hậu cho hạ nhân lui, nói gì đó với mẫu phi, từ hôm đó mẫu phi liền khác lạ.”

Thường xuyên thất thần, lúc còn vương nước mắt, mà khi rơi lệ, trên gương mặt Đức phi còn hiện nụ cười vui mừng.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 100

25 ngày mất mạng thật sự quá khổ sở ToT

“Hoàng tử chưa hỏi sao?” A Nguyên liền tò mò hỏi.

Ngũ Công chúa lắc đầu thờ dãi: “Mẫu phi có chịu nói đâu, nhưng mà theo ta thấy có vẻ như không phải chuyện gì xấu, bởi vậy cũng không hỏi nhiều.” Chưa nói đến Hoàng hậu đợi Đức phi cũng không trách móc nặng nề, chỉ nhìn vào khuôn mặt vui mừng của Đức phi hôm nay, Ngũ Công chúa cũng biết được rằng có chuyện gì đó làm Đức phi mừng rỡ đến không nên được nước mắt.

“Nếu nương nương muốn Hoàng tử biết, tất sẽ có ngày Người nói cho tỳ.” A Nguyên an ủi một chút, thấy Ngũ Công chúa gật đầu, mới hơi ngập ngừng nói: “Hôm trước ta về nhà hào hứng nói với mẫu phi về hôn sự của A Loan, mới nhắc đến nhà bên kia, mẫu phi cũng giật mình thảng thốt.” Túc vương phi không có mấy hứng thú với A Loan, nhưng đến khi nàng vừa nhắc tới gia đình nhà A Loan gả tới thì Túc vương phi lại ngây dại, bà vốn là người tâm tư hào sảng, nếu không phải Túc vương che miệng bà lại hẳn còn muốn hỏi thêm A Nguyên một chút.

“Chắc phải có nguyên do.” Ngũ Công chúa liền trầm tư.

“Bàn nhiều lòng phiền.” A Nguyên không quá để ý đến mấy cái này, tưởng bối không muốn để ai biết thì từ trước đến nay nàng cũng ngoan ngoãn không đi hỏi nhiều, chỉ dừng đề tài tại đây, cùng Ngũ Công chúa trở về cung. Ngũ Công chúa về cung Đức phi xong, A Nguyên liền cùng nhóc mập trở lại hậu cung, vừa vào cửa cung thì thấy trong cung sáng choang, lúc này đây Thái hậu còn chưa nghỉ ngơi, thấy hai đứa bé bên kêu Ngũ Hoàng tử đi ngủ trước, rồi mới gọi A Nguyên đến trước mặt mình, ấm giọng: “Đến quý phu của Nhị Hoàng huynh con có vui không?”

A Nguyên bèn kể chuyện ở phủ Trịnh vương, Thái hậu đã biết từ trước, lúc này đây lo lắng, cùng lắm là nói một vài lời bình tâm tư ác độc gì đó, xong mới cười nói với A Nguyên: “Ai gia nghe nói hôm kia trong nhà của di con ở Trạm gia có chút tin vui...” thấy A Nguyên ngẩng đầu nhìn trời, tựa hồ cũng biết chút ít, Thái hậu lại thờ dãi một thời nói: “Khó có được A Dung có thể giữ nhiều năm như vậy, ai gia cũng đau lòng cho nó.” A Dung xuất thân tôn quý, thực lực lại tốt, hẳn nổi danh kinh thành, mà cứ như vậy thủ thân vì bé mập này, giữ đến cả lúc đệ đệ mình cũng đã có con trai, mà bản thân nàng dâu còn chưa có, cũng khiến Thái hậu thương tiếc.

“Con... con không phải đang muốn lớn thật nhanh đây sao?” A Nguyên giờ đã mười lăm, bản thân cũng cảm thấy mình mới là một nụ hoa, bèn hơi chột dạ nói ra.

“Con đó, cũng chỉ có A Dung mới chịu được tính tình của con.” A Nguyên nhìn thì lúc nào cũng cười tủm tỉm, kỳ thật lại là Khó Tính Đại vương, nói một thì không có hai, Thái hậu vốn cảm thấy may mà có A Dung nguyện ý tiếp nhận, nếu không về sau đổi lại là nhà ai thì đúng là chết dở, suy nghĩ một chút, có lòng muốn con bé thân thiết hơn với Trạm gia, Thái hậu bèn lại cười nói: “Nghe nói mấy ngày nay Trạm gia rất náo nhiệt, con về nhà đi với mẫu phi con xem xem chút, trước đây lớn lên cùng nhau, mẫu phi con nhất định đồng ý.” Đến lúc đó A Nguyên còn có thể gặp A Dung, có thể thân cận với mấy người Trạm gia hơn, Thái hậu coi như đã hết lòng.

“Con hiểu rồi, Hoàng tổ mẫu cứ an tâm.” Trong Trạm gia, hai đệ đệ A Hoài A Đồng của A Dung đều đã thành thân, lão Tử chi thứ hai còn đang đi học nhưng năm nay trở lại sẽ phải tính đến chuyện hôn sự, con trai của A Nhạc tam phòng cũng có thể đánh đám được rồi, A Nguyên cảm thấy A Dung đúng là có chút thâm, liền mặt dày mày dạn nói: “thật ra thì nếu Hoàng tổ mẫu có thể thuyết phục được Phụ vương và Hoàng bá phụ con, con lập tức đi chuẩn bị ngay.”

Chuẩn bị cái gì? Chuẩn bị đi làm vợ người ta.

Mặt dày đến vậy Thái hậu cũng bó tay, cười ngặt nghèo, chỉ lừa nàng ra ngoài: “Đúng là gái lớn không giữ được, thôi thôi, chuyện như vậy cứ để ai gia lo.”

“không thể nói là con nói đâu nhé.” A nguyên vừa đi ra ngoài vừa dặn dò.

Nếu để Túc vương biết mình cuống cuống lập gia đình, chẳng phải sẽ làm thiệt A Dung xấu xa dám đoạt công chúa của Vương gia hay sao?!

“Nhóc này!” Thái hậu cười đến không chịu được nữa, chỉ chỉ vào A Nguyên nói: “đình hành đi, nếu không ai gia sẽ đuổi con đấy.”

Giải trí cho Thái hậu một hồi, Công chúa điện hạ đắc thắng hỏi cung, chậm rãi thư thả ngủ cả đêm, ngày hôm sau tỉnh dậy liền trở về Phủ Túc vương, quả nhiên thấy Túc vương phi nhắc đến chuyện tới Trạm gia. Chơi đùa chốc lát với mấy đứa cháu nhà mình, A Nguyên liền cùng ngồi xe theo Túc vương phi đến phủ Thành Dương bá. Vừa vào cửa liền thấy một thiếu nữ đang mỉm cười đứng chờ, thấy xa giá bên vội vàng tiến lên đỡ Túc vương phi xuống xe, miệng cười nói: “Bên Mẫu thân đang có khách, biết Vương phi tới nên báo con qua đón tiếp.” Vừa nói vừa thân mật dẫn Túc vương phi và A Nguyên đi lên phòng, miệng lại cười nói: “Lần này phủ chúng con đúng là về vang cho kẻ hèn này.”

Khuôn mặt thiếu nữ này xinh đẹp, lại có vài phần sắc sảo, có ba phần giống A Dung, là Tô Dung thê tử tam đệ A Đồng của A Dung, cũng là biểu muội nhà cậu hần.

Tô Dung này là người lợi hại hào sảng, bởi vì gia phong nghiêm cẩn, trong nhà còn có mấy nữ binh, cường hãn bậc nhất, nên tác phong nàng hung hãn, làm người lại thoải mái, qua lại không tệ với A Nguyên, lúc này đây lên lên chớp chớp mắt với A Nguyên, ra hiệu chốc nữa ra tâm sự với mình một chút,

mới vừa đi vừa nói chuyện với Túc vương phi. Vì mẫu thân nàng cũng là nữ nhi tôn thất nên thân thiết hơn chút đối với Túc vương phi, lúc này liền cười nói: “Hôm nay Nhị tẩu còn đang ở cử, không ra được, nhưng đứa bé lại hết sức đáng yêu, đợi mẫu thân ôm tới cho Người nhìn, chỉ sợ cũng phải nói một tiếng đáng yêu đó.”

Đứa bé này chính là con trai của Nhị đệ A Dung, ở cái tuổi này của phu thân Thành Dương bá được làm tổ mẫu cũng cảm thấy vô cùng vui mừng.

“A Tuệ thế nào rồi?” A Nguyên liền hỏi.

Mặc dù A Tuệ là người trong tộc của Thái tử phi, nhưng lại rất ôn nhu, cũng không phải là người nhiều chuyện hiếu thắng, chung sống với chị em dâu rất tốt, Tô Dung nghe nhắc tới nàng liền mỉm cười, che miệng cười nói: “Tính thân tốt lắm, chỉ là không dám ra gió.”

nói đến đây đã đến phòng chính, A Nguyên vừa vào nhà liền thấy phu nhân Thành Dương bá đang nói chuyện với nhất phẩm quý phụ, mẫu thân A Tuệ, Phu nhân thế tử Trung Tĩnh hầu đang thỏa mãn ôm một đứa bé còn đang nhắm mắt mà cười sáng khoái. Tò mò đến nhìn bé con Phu nhân Thế tử đang ôm một cái, A Nguyên chỉ cảm thấy thật nhỏ, liền cười nói với Phu nhân thế tử: “Quả nhiên là bé của A Tuệ.” Đứa nhonày giống A Tuệ, có chút mảnh mai hơn đáng vẻ chất phác kia của A Hoài nhiều.

“A Tuệ còn thấy không giống bằng phụ thân nhóc ý nữa đây.” Phu nhân thế tử nghĩ đến vẻ mặt có chút không vừa ý của A Tuệ, lại nhớ tới con rể cao lớn thô kệch thì khoe miệng liền giật giật. Ai cũng nói tính nhân trong mắt hóa Tây Thi, trong mắt A Tuệ, phu quân to lớn như vậy mới là cường tráng, đen thui như vậy mới là trẻ ngoan.

A Nguyên khụ một tiếng, cảm thấy lời này khó đáp lại được a~. Lại nói, nàng cho rằng thâm mỹ này của A Tuệ thật có chút vấn đề. Có điều người thật thà thường nhận kết cục ảm đạm, nàng vẫn nên im lặng thì hơn.

“Hôm nay ta mới xem là yên tâm.” Phu Thành Dương bá là trong vạn mới chọn được một. Mẹ chồng ôn hòa, gia phong lại tốt, nam đinh cũng không nạp thiếp, phu nhân thế tử thấy mấy năm nay A Tuệ mặt mày hồng hào, so với khi còn ở nhà còn tự tại hơn, nào không vui vẻ chứ? Giờ còn có con trai đầu lòng, còn buồn cái gì được nữa? Lại thấy A Nguyên đặt một bộ khóa trường mệnh tinh xảo vào trong chân của bé con, Phu nhân thế tử cũng không từ chối, chỉ cười nói: “Điện hạ có lòng.”

“Có là gì đâu, sức khỏe bé bình an là tâm nguyện của ta rồi.” A Nguyên cũng không nói tới việc thăm A Tuệ, trừ lúc này thì có khi nào không đi được đâu. Nàng liền ngồi ở một bên trên chốc đứa bé này, lại không biết vị quý phụ đang ngồi bên trên cùng Phu nhân Thành Dương bá đang vô tình cố ý nhìn xuống nàng, thấy nàng nói cười đáng yêu, ánh mắt trong vắt, bèn thầm gật đầu, quay đầu cười nói với Phu nhân Thành Dương bá: “không nghĩ được là hai người các người lại có duyên đến vậy.” nói xong, liền thờ dài: “Đứa bé này ai nhìn cũng yêu, sau này liền ủy thác Dung Nhi cho con bé.”

“Lời này là của người nói đấy, khuê nữ của ta chưa chọn đâu.” Túc vương phi nhìn có vẻ như cực quen thuộc với bà, liền giả bộ khinh bỉ nói: “trên đời này còn ai đáng yêu hơn A Nguyên nhà ta? Để ta nói thì tâm lòng của người không có chỗ dừng rồi. Hai đứa bé này chỉ cần gặp nhau là đã tự thấy vô cùng vui vẻ rồi.”

“Ta nói một câu là người có thể tiếp nhiều câu thật.” Phu nhân này tròng mắt, nói: “Còn không phải là năm xưa suốt ngày đi theo ta Quận quân* dài Quận quân* ngắn sao?”

Quận quân: là một phong hiệu dành cho mệnh phụ thời phong kiến ở Trung Quốc và một số nước đồng văn. Tước hiệu Quận quân xuất hiện lần đầu vào thời Tây Hán, khi Hán Vũ Đế phong cho bà ngoại của mình làm Bình Nguyên Quận quân, gọi tắt là Bình Nguyên quân. (via: wikipedia)

“Ồ, không phải đều là người một nhà sao? Sao lại xa lạ như vậy chứ?” Túc Vương phi chột dạ, liền giải biện.

“Tính cảm từ trước đến nay đều xa lạ với ta mà.” Phu nhân này bèn cười ha hả.

Tự nhận là một người lười vựng về ăn thô nói vựng, Túc Vương phi cảm tức quay đầu đi, kiên quyết không nói nữa.

Mới vài câu đã ầm ỹ, hai người này lại còn từng người túm lấy tay áo Phu nhân Thành Dương bá đòi phân xử, Phu nhân Thành Dương bá bị kẹp ở giữa cực kỳ bất đắc dĩ, đành phải nói với Phu nhân kia: “Vừa gặp Nhị tẩu liền đấu võ mồm với Vương phi, không phải mới vừa rồi lúc Vương phi chưa tới đã nói nhớ mãi đáng về Vương phi hay sao?” Thấy Túc Vương phi đắc ý, lại thờ dài với bà: “Vương phi cũng thật là, nhị tẩu nói muốn vào kinh, là ai vỗ tay hoan hô trăm trổ chứ? Giờ lại như vậy, ta cũng không biết làm thế nào nữa.” Quá khó hầu hạ!

“Hóa ra là vẫn muốn gặp ta.” Phu nhân này là nhị tẩu của Phu nhân Thành Dương bá, xuất thân từ Diên Vương phủ, là quý nữ tôn thất đường hoàng, người người đều xưng một tiếng Trần Lưu Quận quân, năm xưa khi vẫn là thiếu nữ thường dẫn đầu Túc Vương phi và Phu nhân Thành Dương bá chơi đùa, lúc này đây liền đắc ý, ngồi một bên, vừa cắn hạt dưa vừa nhìn gương mặt đỏ bừng của Túc vương phi.

Phiên xét xử của mấy tổ tông, Phu nhân thế tử và A Nguyên kiên quyết không ngẩng đầu để ý tới, chỉ dựng lỗ tai lên nghe.

“Cứ cho là vậy đi.” Túc Vương phi hơi ngượng ngừng ngắm tay mình, dừng một chút rồi ngoắc khắp nơi, hỏi: “A Dung đâu?”

“Bị Túc vương sai đi làm việc chứ đâu!” Trần Lưu Quận quân quát: “Bắt nạt cháu ngoại trai của ta! Đúng là tự đi tìm chết! Trước kia không biết thì cũng thôi đi, hiện giờ ta đã hồi kinh, hân còn dám bắt nạt A Dung thử xem!” Năm xưa Trần Lưu Quận cũng từng khua đao múa thương, tính tình vốn hung hãn, hồi trước ở bên ngoài cùng phu quân không biết được cũng liền thôi, bây giờ lại biết Túc Vương dám bắt nạt cháu mình, bèn bẻ tay răng rắc, chậm rãi nói: “Lá gan tiểu tử này càng lúc càng lớn, thật sự làm ta tức giận, hôm khác ta phải đến quý phủ làm khách mới được.”

Đổi mặt với một quận quân kiêu ngạo như vậy, Túc Vương phi miễn máu, không nói gì.

Vị Quận quân này... năm xưa tiên đế hăng còn, đến Phúc Vương tiên đế sùng ái nhất cũng dám đánh dám mắng, huống chi “kẻ hèn” Túc vương.

“Khuê nữ nhà ai mà không quý đây?” Túc Vương phi cười nhạo lại một chút, sau cũng có chút chột dạ mà nói: “Đây cũng là để rèn luyện A Dung mà, Cẩm Tú còn chưa nói gì, người... người quân nhiều như vậy làm gì?” Vừa dứt lời càng cảm thấy bản thân lý lẽ áp đảo, liền ngẩng đầu uốn ngực, làm Phu nhân Thành Dương bá chỉ biết khóc dở mếu dở ngăn hai cái người này lại, rất công minh mà nói: “Lời này nói đúng lắm, nếu không phải Vương gia bảo A Dung mọi việc tự làm, thì năng lực của nó đâu thể tốt lên được... hơn nữa...” bà dừng một chút, liền cười nói: “Để ta nói thì... khuê nữ nhà ai chẳng quý báu. Người ta không dễ gì mới nuôi dưỡng con gái lớn lên lại tiện cho nhà ta, những thứ này có tính là bao?”

“Nhìn bộ dạng mẹ chồng hiền từ của người kia.” Trần Lưu Quận quân liền bĩu môi cười nói.

“Chẳng nhẽ thời điểm A Đồng tới cửa tàu từ đã vui mừng đồng ý luôn rồi à?”

Trần Lưu Quận quân khụ một tiếng, không nói nữa.

Lúc trước khi A Đồng cưới Tô Dung, cũng đã bị bà tra tấn không nhẹ, kỳ thật chính là chó chê mèo lắm lông với Túc vương, đừng ai nói ai.

Mất thấy hai vị này sóng yên biển lặng, Phu nhân Thành Dương bá mới yên tâm, lại kêu A Nguyên lại gần, tinh tế quan sát, thấy tâm trạng nàng không tồi, lúc này đây mới vừa lòng, cho nàng và A Dung đi ra ngoài.

A Nguyên vừa ra ngoài cùng Tô Dung liền thấy dáng vẻ thờ phào nhẹ nhõm một hơi của nàng, hiển nhiên cũng cảm thấy áp lực lớn ở trong phòng, hai người đi tới viện của Tô Dung, đợi nha đầu châm trà, A Nguyên vừa uống trà vừa cười tủm tỉm nói: “Ta thấy là có việc chờ để nói với ta đây, nói ra nghe chút xem nào?” Tô Dung có vẻ muốn nói lại thôi, thật sự nghĩ nàng không nhìn ra sao? Cùng lắm là định lừa nàng thôi. Trước mắt thấy Tô Dung phân phó nha đầu đi ra ngoài, hiển nhiên rất nghiêm túc, liền có chút nghi ngờ, chỉ tò mò hỏi: “Sao vậy?”

“Ta không muốn nói cho mẫu thân chuyện này, chỉ sợ bà mềm lòng, bởi vậy muốn bàn với người.” A Nguyên chính là đại tẩu tương lai của nàng, ai cũng nói trường tẩu như mẹ, tuy nhóc con này còn nhỏ hơn Tô Dung vài tuổi, nhưng Tô Dung lại cảm thấy A Nguyên thập phần thông minh, liền có chút khó xử mà nói.

“Chuyện gì thế?” Thấy Tô Dung khó xử như vậy, A Dung liền tò mò.

Tô Dung rũ mắt, chậm rãi nhấp một ngụm trà, rồi mới thờ dãi nói: “Vị tam thẩm trước kia... người còn nhớ rõ không?” Từ khi Trầm tam thái thái hòa ly thì không còn tin tức gì nữa, sau A Nguyên lại nghe nói rằng bà ta rời kinh đi nơi khác với huynh tẩu mình, vừa đi liền không còn quan hệ gì. A Nguyên cũng không quá để ý, nghe thấy Tô Dung nhắc đến người này liền ngăn ra, rồi gật đầu nói: “Dĩ nhiên là nhớ rõ...” thấy vẻ mặt Tô Dung không được tự nhiên, bèn hỏi: “Người gặp bà?”

Tô Dung là cháu gái phu nhân Thành Dương bá, đương nhiên trước kia đã gặp Trầm tam thái thái, mà dĩ nhiên, hiện giờ đã hòa ly, cũng chỉ có thể gọi một tiếng Trần thị, lúc này liền nói: “Người không biết ta gặp bà ấy ở đâu đâu.” Thấy A Nguyên nghiêng tai lắng nghe, nàng liền thờ dãi: “Là ở bên ngoài một căn nhà nhỏ, già nua không thành bộ dáng, ta nhìn xa xa còn suýt cho rằng đã nhận nhầm người.”

Nghĩ đến đầu tóc đầy xám trắng kia của Trần thị, Tô Dung liền thờ dãi: “Ta cho người đi hỏi, nghe nói bạc của bà đều bị tẩu từ lắm đi mất, sau khi đi nơi khác lại vì kiếm ăn nên già đi, nghe nói cũng không phải một người trong sạch, sau đó nam nhân kia lại chết, bà bị tẩu từ có con trai đuổi đi, tẩu từ của bà không gọi trở về nhà, đành phải tự mình bán đồ hồi kinh, hiện giờ tại phố xá sầm uất thì giặt đồ cho người ta hoặc làm chút may vá sống qua ngày.”

A Nguyên nghe xong, quả thật cảm thấy có chút thê thảm, chỉ là có liên quan đến ai đâu? Để Trần thị biến thành hiện giờ cũng đâu phải Trầm gia, dùng một chút liền nhủ này nói: “Bà vì nhà mẹ đẻ mà mấy lần khắc khẩu với chúng ta, không nghĩ được là tới cùng là nhà mẹ đẻ hại bà.” Lúc trước, vì nhà mẹ đẻ, Trần thị náo loạn không biết ít nhiều, làm phu thê ly tâm, cũng khiến A Nhạc chặt đứt tình cảm mẫu tử từ đây. Nghĩ vậy, A Nguyên liền chán chờ nói: “Bà gian nan như vậy, sao không tới tìm A Nhạc hay A Kính?” “Trầm Tam không cần trông cậy, không cần nghĩ cũng biết tất nhiên sẽ cưới vợ khác, chỉ là A Nhạc và A Kính là con ruột Trần thị, nghèo túng đến mức này lại chưa từng tới xin giúp đỡ, làm A Nguyên cảm thấy có chút kỳ lạ.

“Bà cũng đã già cho người, sao còn có mặt mũi trở lại chứ?” Tô Dung liền thờ dãi nói.

không giống với nam nhân cưới người khác, nữ nhân tái giá tức là không giữ trinh tiết, nếu có con cái cũng có thể không muốn qua lại với mẫu thân như vậy.

“Chuyện này... ta chỉ khuyên người coi như không biết là được.” ánh mắt A Nguyên trầm trầm, rồi nàng mới nhàn nhạt nói: “Nếu đã hòa ly thì không còn quan hệ gì với Trầm gia. Cho dù có quan hệ, cũng chỉ là việc của A Nhạc và A Kính, hiện giờ người cũng đã có Tam thẩm mới, lúc này nói ra chẳng phải để người ta hận người nhiều chuyện sao?” nói xong liền khuyên nhủ: “Ngày đó hòa ly Trầm gia cho bà ấy không ít bạc, nay mất hết, chẳng lẽ hiện giờ còn mềm lòng đón trở về ư? Sắp xếp ra sao đây? Chẳng phải trong nhà không còn ngày lành nữa sao?” Trong lòng nàng có lẽ cảm thấy hiện giờ Trần thị đáng thương, nhưng cũng không thể kêu nàng mềm lòng để sự vụ không hay lại phát sinh lần nữa được.

“Chính bởi vì có bản khoản như vậy ta mới khó xử, người nói cũng đúng, trước kia bà ta cay nghiệt với cô cô như vậy, hiện giờ ta sao còn có lòng tốt, lý luận gì đó đây?” Nếu A Nhạc và A Kính cũng không biết hoàn cảnh của mẫu thân, ai có thể xen vào việc của người khác được chứ?

nói đến Trần thị, Tô Dung liền nghĩ nghĩ, cười nói với A Nguyên: “Người nói một chút về vị Tam thẩm mới này của đi, ta thấy lại có vẻ hơn rụt rè.” Tuy Trầm Tam hòa ly, nhưng lại đau khổ khôn cùng, tưởng như chết đi sống lại. Chân chờ năm năm, tuổi của ông có chút lớn, lại đã có đích tử đích nữ, chỉ là rớt cuộc là đệ đệ ruột của Thành Dương bá, bản thân cũng có tiền đồ, huống chi con cái đều đã lớn đã thành thân, không ở lại trong nhà so đo.

Lại không có tí thiếp, ông cũng coi như là Kim cương Vương lão ngữ*, tuy rằng đích nữ là không có khả năng mấy, nhưng các nhà ở kinh thành đều tính gả thứ nữ qua cũng tốt, nói cho cùng là có thân với Thành Dương bá, coi như không tồi.

Kim cương vương lão ngữ: Theo mình hiểu thì cụm từ này chỉ những người đàn ông độc thân có tiền, hoặc gia đình có tiền có thế. Kim cương tượng trưng cho sự cao quý và khan hiếm. Nên tóm lại, nó thường nhắc đến những người đàn ông kiệt xuất, còn độc thân, không chỉ giàu có mà còn đẹp trai, phong độ, tài giỏi, đạt chuẩn về mọi mặt.

Lần này Trạng Tam mở mang tầm mắt, cầu phu nhân Thành Dương bá tính tế hỏi thăm nhân phẩm tướng mạo nữ nhi này đó, mới chọn ra được một nhà vừa rồi.

Trạng Tam thái thái hiện giờ tuy là thứ nữ, nhưng xuất thân thế gia từ phủ An Dương bá, không được sủng ái lắm, gần như vô hình, mẹ cả tông nhà không quá coi trọng nàng, bởi vậy bất tri bất giác mà chậm trễ hôn sự, mãi đến mười chín tuổi vẫn là khuê nữ. Lần này An Dương bá biết Trạng Tam muốn đi bước nữa, lại không định cưới cô nương tuổi còn nhỏ mà thiết thời cho nhà người ta, thì không hiểu sao liền nghĩ tới cô thứ nữ này của nhà mình, cảm thấy đây là duyên trời tác hợp, tự mình uống vào chén rượu với Trạng Tam, tế nhị nhắc đến việc này, sau đó phu nhân Thành Dương bá còn hỏi thăm một chút, biết được đây là một cô nương ngoan ngoãn, chưa bao giờ tranh chấp với người, bèn đồng ý.

Làm vợ kẻ Trạng Tam, nếu quá lợi hại, chẳng phải là để nàng ngày ngày cãi cọ với A Nhạc sao?

Càng lạnh tính càng tốt.

Trạng Tam dĩ nhiên không có ý kiến gì, chuẩn bị sính lễ liền cưới người về, quả nhiên Trạng Tam thái thái này là người hiền lành, trước nay chỉ cúi đầu lo chuyện tiêu vận của mình, biết A Nhạc sẽ không thân cận với mình liền cũng không đi làm chướng mắt, theo bốn phận mà hầu hạ cuộc sống hàng ngày của Trạng Tam.

“Nếu Trần thị trở lại, chỉ sợ bà chịu không nổi. Trạng Tam thái thái quả thật rõ ràng bốn phận, đến khắc khẩu cũng không, trước đây A Nguyên từng gặp qua, vì Phu nhân Thành Dương bá đối xử với các đệ muội rất tốt, thời điểm Trạng Tam thái thái gả tới, Phu nhân Thành Dương bá thấy xiêm y nàng nhạt nhẽo, bèn tặng nàng mấy món trang sức tinh xảo, sau đó A Nguyên liền thấy nàng lên ôm mấy thứ này gạt nước mắt, bộ dáng cảm động không nhẹ, cũng không biết cuộc sống ở nhà mẹ đẻ nàng phủ An Dương bá là như thế nào.

Người như vậy, sao có thể chống đỡ được Trần thị và A Kính đây?

Tô Dung cũng cảm thấy lời này của A Nguyên có lý, chỉ là lại vẫn cười nói: “Ta thấy tình cảm của Tam thúc và nàng ấy càng hòa thuận thêm.

Trạng Tam nếm đủ đầu khổ, hiện giờ có được dâu hiền toàn tâm vì ông, còn không như rót mật vào sao, Tô Dung ở nơi khác nhiều năm, không biết trước kia Trần thị muốn chết đến cỡ nào, A Nguyên cũng không muốn nhắc lại làm gì, lại nói tiếp vài câu với Tô Dung, nghe nói thế từ A Nhạc hiện giờ cũng thập phần kính cẩn nghe theo vì mẹ kế Trạng Tam thái thái này, liền cười nói: “Đây mới là người một nhà hòa thuận chứ.” Dứt lời liền thấy vẻ mặt Tô Dung có chút kỳ lạ, vội vàng hỏi: “Nhìn xem, có ý gì vậy? Chẳng lẽ ta nói không đúng?”

“Người quên A Kính rồi.” Tô Dung liền thở dài nói.

“Nàng ta không phải đang học quy củ ở phủ Hoài Nam vương sao?” A Nguyên cười nhạo một tiếng.

A Kính tự gả đến Hoài Nam vương phủ, chỉ qua hai ngày lành, ngày thứ ba thời điểm lại mặt đã bị bóc phốt, sau đó A Nguyên lại “khen” nàng một hồi trước mặt Hoài Nam Vương phi, từ nay về sau không còn có thể xoay người, giờ hầu hạ Hoài Nam Vương phi để kiếm ăn, cuộc sống khổ sở không nói nổi, nhìn còn như có tuổi hơn cả Phu nhân Thành Dương bá, sau đó Hoài Nam Vương phi trị nàng đến quy củ hơn chút, liền thả nàng ra về phủ cho lộ cái mặt, nàng cũng từng khóc lóc kể lể, có điều hôn sự với Vương phủ, Phủ Thành Dương bá ai có tư cách tới cửa đòi công bằng cho nàng đây?

nói hai lần không được gì, A Kính cũng tuyệt vọng, không dám nói nữa, chỉ sợ khi trở về Hoài Nam vương phi càng hành hạ nàng hơn. Chỉ là lúc sau, Trạng Tam lấy người khác, nàng tức giận, náo loạn ở nhà mẹ đẻ một hồi, khiến Trạng Tam giận dữ, Hoài Nam Vương phi liền đưa nàng về răn dạy, học quy củ lần này là học nhiều năm, liền rốt cuộc không ra còn ra khỏi phủ Hoài Nam vương.

Nếu không phải Tô Dung nhắc tới, A Nguyên suýt nữa đã quên còn có một người như vậy.

“Hôm trước phủ Hoài Nam vương báo tin cho chúng ta.” Tô Dung thở dài, thấy vẻ mặt A Nguyên lãnh đạm, liền lắc đầu nói: “Nàng sinh non, cũng đã bảy tám tháng, vô cùng tổn hại thân thể, điều trị mấy năm, khó có mang lần nữa, không nghĩ tới không biết làm sao lại sinh non.” Nhớ tới lời người truyền, A Kính hiện giờ gầy ốm đến không thành hình người, Tô Dung nhẹ giọng nói với A Nguyên: “Nghe nói, do cô gia thu một nữ nhân vào phủ, vào cửa chính là di nương trác thất, áp đảo thanh thế A Kính, tính tình A Kính người cũng biết, vốn nản cảm hồ đồ, bởi vậy liền.....”

“Lời này nói cũng không đúng rồi.” Trong mắt A Nguyên cũng lộ ra chút suy tư, nàng chậm rãi nói: “Trong phòng tiểu tử kia có bao nhiêu tiểu thiếp, A Kính đã nên sớm thành thói quen, sao có thể bởi vì chuyện này mà đến đưa con cũng không để ý chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 101

Đừng nhìn vào việc Phụng Thành đối xử chẳng ra gì với A Kính, ở trước mặt Trạ gia lại có tiếng con rể tốt.

Năm kia vào sinh thân của Phu nhân Thành Dương bá, vị cháu rể này xấu hổ e thẹn mà qua trước tận hai ngày, con vợ cả vương phủ tự mình bận trước bận sau ở Trạ gia tiếp đón khách quan, vô cùng hiếu tử hiền tôn, còn đối với Phu nhân Thành Dương bá thì há mồm chính là “Bá nương của cháu” như thế này, ra làm sao, ai không biết còn tưởng vị này mới chính là người Trạ gia đây.

Ân cần biết điều như vậy, cho dù biết giữa hân và A Kính chẳng hòa thuận, nhưng ai có thể làm mặt lạnh được đây? A Nguyên vốn muốn tặng thẻ điện cho Phu nhân Thành Dương bá, bởi vậy tỏ ra vô tình đề cập tới vấn đề của một thanh niên “vì ở nhà nhàn rỗi không có việc gì mà nhờ làm đường lạc lối, nhưng kỳ thật khả năng không tôi vẫn có thể cứu giúp được” với Hoàng thượng. Hoàng thượng vốn ôn hòa với tôn thất, nghe vậy cũng cảm thấy có lý, liền triệu kiến thanh niên “làm đường lạc lối” này tới một chút.

Quay trở lại, Phụng Thành tuy rằng ăn chơi trác táng, nhưng khuôn mặt thực sự dễ nhìn.

Hoàng thượng vừa thấy khuôn mặt tuấn tú thẹn thùng này liền cảm thấy có được vẻ ngoài như vậy hẳn không thể nào quá hư hỏng, nghĩ nghĩ, vậy mà lại cho Phụng Thành một chức Chỉ huy sứ Tam phẩm, bảo hân tự phát huy đi.

Tuy rằng chức quan không cao, cũng chỉ trị an răn dạy nghiêm cấm gì đó trong kinh thành mà thôi, học trò tôn thất trong kinh ở nhà ăn chơi là nhiều, Phụng Thành có thể có một công việc như vậy đã là tương lai sáng rạng. Hoài Nam Vương phi đại hỉ, học trò tôn thất nhiều vô hạn, Phụng Thành có thể lọt vào mắt Hoàng thượng, biết đây là A Nguyên đã thủ thi trước mặt Hoàng thượng, cũng biết là nhờ mối quan hệ với Phu nhân Thành Dương bá, vậy nên tự mình tới cửa, cũng bồi phần thông gia với Phu nhân Thành Dương bá, hiện giờ qua lại thân cận thập phần, tuy không mặn không nhạt với A Kính, nhưng đối với mấy huynh đệ Trạ gia lại cũng rất tận tâm, bên ngoài khá chiều chuộng, thực sự có vài phần quan hệ sui gia.

Người nhà bình thường liên hôn, chính thể nói cho cùng chỉ là làm cảnh, ai có thể quản đến việc trong phòng của người ta chứ? Phu nhân Thành Dương bá không phải người lấy ơn báo oán, cũng hoàn toàn không dò hỏi tình hình sống của A Kính trong vương phủ, chỉ đi lại với Hoài Nam Vương phi mà thôi.

Có điều, hiện giờ A Kính vẫn có mặt mũi chính thể, chẳng sợ Phụng Thành lạnh nhạt với nàng, một tháng vẫn có thể nghỉ lại phòng A Kính một ngày, nay thành thân đã mấy năm, A Kính khó khăn lắm mới mang thai, lại sảy mất, cũng không biết sau này sẽ thế nào.

“Nghe nói di nương kia lợi hại lắm, hưởng chi cũng xuất thân trong sạch...” Tô Dung không có cảm tình gì với A Kính, nhắc đến cái này cũng chẳng kiêng kị, chỉ tiến tới bên tai A Nguyên nhỏ giọng nói: “Nghe nói là bởi vì mấy năm trước khi A Kính vào phủ, Ngũ gia vương phủ kia chưa có con cái, Vương phi lại không muốn hân sớm có con vợ lẽ huyết mạch đề tiện, nên đã cố ý tìm được nhà này, gia đạo sa sút nhưng có huynh trưởng làm trưởng sử vương phủ cho Vương gia, cũng coi như xuất thân nhà đọc sách, Vương phi liếc mắt một cái liền thích, tự mình hỏi vợ tới làm nhị phòng.”

“Chỉ cần phủ Thành Dương bá không ngã, vương phủ kia vẫn sẽ cho nàng ta một bát cơm ăn.” A Nguyên trầm mặc trong chốc lát, liền nhàn nhạt nói.

Phụ Hoài Nam vương tuy rằng không nổi trội giữa kinh thành, nhưng con cháu nhiều tiền đồ, nếu không phải vì quan hệ giữa Trạ gia và phủ Hoài Nam vương, A Nguyên cũng sẽ không lo lắng tính toán, nói tốt cho Phụng Thành trước mặt Hoàng thượng, có được sự thân cận của Hoài Nam Vương phi đối với Trạ gia.

Căn cơ Trạ gia nông cạn, chỉ có nhiều thế hệ liên hôn với thế gia tôn thất mới có thể sang quý kéo dài.

Mà nề mặt Phủ Thành Dương bá, tuy cuộc sống của A Kính có chút gian nan, nhưng cũng sẽ không bị người ta chà đạp.

Chỉ là Hoài Nam vương phi không bận tâm tới Phủ Thành Dương bá đã nạp nhị phòng cho Phụng Thành, có thể thấy được là rất tức giận.

“Nghe nói là tuyệt sắc, mê hoặc cô gia đến không biết đường về, A Kính đau khổ, cũng không biết ở vương phi xảy ra chuyện gì, mà đứa bé bị mất.” Trong chuyện này hẳn có nguyên do khác, nhưng mà A Kính sảy thai, Phụng Thành đã tự mình khốc lóc nhận tội chịu phạt trước Trạ phủ, miệng nói là bản thân vô đức làm mất con vợ cả, nước mắt nước mũi một phen, liên tục nói chính mình sai rồi, đáng thương như vậy, nhìn ra được là tiểu tử làm bộ làm tịch này thay các nữ nhân lười ra mặt vì A Kính nên tới, Trạ Tam phúc hậu và A Nhạc lại cảm thấy cô gia này áy náy trong lòng, nên vẫn an ủi vài câu.

thật, đối với A Kính đã nhiều năm như vậy còn chưa sinh hạ con dòng chính cho Phụng Thành, Trạ Tam và A Nhạc vẫn có chút đuối lý.

Cũng đâu thể để người ta tuyệt hậu chứ?

Phụng Thành nhận được sự an ủi của nhạc phụ và anh vợ đã mỹ mãn mà đi rồi.

“Nếu phụ huynh đều không nói gì, chúng ta cũng đừng đúc kết.” A Nguyên rũ mắt, nhàn nhạt mà nói: “Đó là kẻ không biết tốt xấu, chính là cho dù người tới cửa đòi công đạo cho nàng, nàng còn tưởng rằng người định tới bỏ đá xuống giếng đây.” Tính tình của A Kính là thể loại gì nàng hiểu rất rõ.

“Ta hiểu, chỉ là nói nói với người thôi, trong lòng cũng chẳng áp ủ gì cả.” Bận tốt ở kinh thành của Tô Dung không có nhiều lắm, chỉ có A Nguyên cũng coi như là không đánh không quen.

Năm đó vừa mới hồi kinh, Tô Nhị tiểu thư tới gặp vị hôn phu A Đồng, liền thấy một con nhóc ưỡn bụng bìa hất hàm sai khiến người trong lòng của mình, tức khắc liền thọc tổ ong vào vết, không nói hai lời đi lên túm lấy nhóc con kêu oai oái lên, vẻ mặt hung thần ác sát. Nhóc con chịu để yên sao? Tất nhiên là không! Quay đầu lại liền cắn một ngoạm lên tay Tô Nhị tiểu thư, mắt thấy miệng chó sắp cắn nát da thịt của mình, Nhị tiểu thư giận dữ, lập tức lộn trên đất với đứa nhóc này, làm A Đồng ngờ ngẩn trợn mắt há mồm đứng nhìn.

Đánh một hồi, hai cô bé mặt mũi bầm dập tự mình bò dậy, đồng thời đập A Đồng ngơ ngẩn một cái, từng người một chỉnh trang đầu tóc mặt mũi bản thủ mà kiêu ngạo rồi đi.

Lúc sau A Dung biết được nguyên do của trận huyết án này là đệ đệ ngốc nghếch nhà mình, cười cười, chẳng nói chẳng rằng, bảo đệ đệ tui thân đi chép mấy trăm bản sách chữ, khiến đệ đệ vốn không ưa đọc sách này có khổ mà không thể nói.

Lúc sau A Dung biết được nguyên do dẫn tới trận huyết án này là đệ đệ ngốc nghếch nhà mình thì cười cười, chẳng nói chẳng rằng, chỉ bảo đệ đệ tui thân đi chép mấy trăm trang sách chữ, khiến đệ đệ vốn không ưa đọc sách này có khổ mà không nói nổi.

Về phần A Nguyên, đáng thương như vậy, đương nhiên là phải cho mỹ thiếu niên trông thấy không phải sao? Ngày ngày được mỹ thiếu niên tự mình thoa thuốc cho, còn ôn nhu hỏi “Có đau không?”, đến trái cây được gọt cũng chỉ cần há miệng ra ăn, đã làm Công chúa điện hạ khi đang ghé vào đầu gối mỹ thiếu niên cảm thấy rằng, đánh nhau, kỳ thật là loại thể dục hữu ích cho thể xác và tinh thần hạng nhất. Sau đó Thái hậu, Hoàng thượng nhìn thấy, A Nguyên cũng chỉ cười hi hi nói là vui đùa, việc này đã làm Trần Lưu Quân quân ở bên ngoài biết rõ thân phận của nàng thờ phào ghenhờm một hơi, càng muốn Tô Dung đến nhận lỗi, có điều hai cô bé nhất kiến như cố*, nay đã thân thiết nhiều năm.

***Nhất kiến như cố:** Mới gặp mà như bạn bè lâu năm.*

Tô Dung lại biết hôn sự sau này của A Nguyên đại khái là sẽ dừng ở chỗ A Dung, nên quan hệ với A Nguyên quan hệ cũng càng hòa hợp thêm.

“Trong phủ chúng ta cũng bắt đầu náo nhiệt rồi.” A Nguyên liền cười tủm tỉm mà nói.

“Đáng tiếc không phải đích trường,” Tô Dung ý vị thâm trường mà liếc mắt nhìn A Nguyên quay đầu ho khan một cái, nghĩ đến A Dung xưa nay không muốn dùng hôn sự bức bách nàng, chỉ cam tâm tình nguyện mà chờ chính nàng gật đầu, liền chọc chọc vào trán A Nguyên bắt đắc dĩ nói: “Ngươi cũng nghĩ cho đại ca đi.” Nam nhân bằng tuổi A Dung có ai chưa có con trai con gái đây? nói một câu đáng khinh chính là, A Dung ghen như vậy, nhưng đừng mắc ghen đến mắc lỗi là được.

“Đáng ghét!” A Nguyên che mặt, “e then” đẩy Tô Dung một cái.

Trạm Tam thiếu phu nhân có thể lên ngựa vung đao suýt nữa bị cái huých “nhện hàng” này đẩy ngã xuống đất, thấy A Nguyên cười lên ha hả, tức khắc đỏ mặt, nhào lên vật lộn đùa giỡn với A Nguyên một hồi, hai người lăn thành một đồng trên giường đất, xiêm y lộn xộn hết cả, lâu sau dọn dẹp lại đồ đạc rồi kêu nha đầu tiến vào trang điểm lại cho hai nàng lần nữa, mới cho người lui xuống. Tô Dung cười cười chê bai: “Tình tình này của người thực không biết nói sao cho phải.” Công chúa được sung ái bình thường nào có chuyện sẽ nói cười với người khác như vậy chứ? Tựa như nghĩ tới điều gì, Tô Dung liền cười hỏi: “Ta nghe nói Phủ Công chúa của Ngũ Công chúa đã xây dựng không tồi rồi, đây là sắp đại hôn sao?”

Đức phi và phủ Định Quốc công đã sớm ăn ý với nhau, đối với Đức phi an phận thành thật và lão Định Quốc công khi mình vừa lên ngôi đã quy phục thì Hoàng thượng rất vừa lòng, bản thân cũng thích Ngũ Công chúa, bèn sớm đồng ý chỉ hôn, chỉ chờ Ngũ Công chúa lớn liền thành thân.

“Nghe ý tứ của Hoàng bá phụ thì là thế.” A Nguyên cười cười, nghĩ tới tiêu biểu đệ phủ Định Quốc công ngày càng dùng những câu nói ngu xuẩn làm mình học máu kia, mặt nàng liền đen.

Tô Dung chỉ coi như không thấy, nhẹ giọng cười nói với A Nguyên: “Trước đây phủ từng nhận được bái thiếp của phủ Định Quốc công, người cũng biết hiện giờ cô không muốn đi đâu, nhĩ tẩu lại ở cứ, bởi vậy lệnh ta qua đó. Ta cũng buồn chán, không bằng người đi cùng, chúng ta cũng có bạn.”

“A~ Vẫn là ‘cô cô’ cơ à?” A Nguyên như tìm ra lỗi sai của nàng, liền chỉ nàng cười rộ lên, vẻ mặt chế nhạo.

Tô Dung trầm mặc, cắn răng hỏi: “Người cổ tình bói móc phải không?” rất có dáng vẻ gọi đòn. Công chúa điện hạ tay già chân yếu, nào gánh được nổi, lập tức cầu xin tha thứ, chỉ cười nói với nàng: “Ngũ Hoàng tỷ tất nhiên sẽ đi, đến lúc đó ta xuất cung cùng tỷ ấy, cũng coi như có bạn có bè.” Thấy lúc này đây Tô Dung mới gật đầu, lại ngó xung quanh không có người, liền nghi ngờ hỏi: “Nữ binh theo người đâu rồi?” Trần Lưu Quân quân mẫu thân Tô Dung là nữ trung hào kiệt, theo như Túc Vương phi nói lộ ra với nàng thì vị quân quân này tước vị không cao, lại thực sự là một cô nương gan lớn, năm xưa ở bên ngoài liếc mắt một cái nhìn trúng huynh trưởng của Phu nhân Thành Dương bá, theo đuổi đến mức Túc vương mặt dày mày dạn cũng xấu hổ, cuối cùng thành công rước được mỹ nhân về, mấy năm nay vẫn cực kỳ ân ái, phu thê cảm sát hào minh, trong nhà cũng không có cơ thiệp.

Đương nhiên, A Nguyên cảm thấy, có thể dám qua mặt đội nữ binh của Trần Lưu Quân quân mà nạp thiệp, thì đến tột cùng là loại sắc quỷ không thiết sống nào chứ?

Trần Lưu Quân quân nổi danh nhất chính là những nữ binh buru hân này, đương nhiên cũng phải phân nữ binh cho hai khuê nữ của mình.

“Cho đại tỷ tỷ của ta mượn.” Tô Dung nhắc tới cái này liền phiền, lúc này đây giận giữ nói với A Nguyên: “Người nói thử xem, đại tỷ tỷ của ta tuy không có tước vị, nhưng có vương phủ của ngoại tổ phụ làm chỗ dựa, Vương gia là cậu, mẫu thân là Quận quân, vậy mà giờ còn tam tòng tứ đức, mới được bao lâu mà vì muốn giữ thanh danh hiền lương, đang định nạp thiệp cho đại tỷ tỷ phụ!”

Thấy A Nguyên đang uống nước, nghe đến đây đột nhiên phun ra, cũng cảm thấy không thể tưởng tượng được, chỉ bắt đắc dĩ nói: “Việc trong nhà của tỷ

thực sự lộn xộn, ta nghe xong tuy không có ý định quản cả việc nhà của tỷ ấy, nhưng mấy nữ binh đó đưa cho nàng, cũng coi như chăm sóc nàng một nửa.”

Trưởng tỷ của Tô Dung là trưởng nữ trong nhà, tuy rằng mưa dầm thấm đất, từng nhìn thấy Trần Lưu Quân quân rút đao đuổi giết đám yêu tinh dám tới cửa, có điều trong lòng nàng vẫn cảm thấy nữ nhân trên thế gian nên lấy hiền lương làm trọng, hướng chi Trần Lưu Quân quân mang danh đồ kỵ, hôn sự của nàng quả thật có chút khổ sở, mấy thế gia có thanh danh không dám ngênh hờ cái vào cửa, chỉ sợ hỏng cả nhà.

Trần Lưu Quân quân sầu trắng đầu, sẵn muốn gả khuê nữ này trở lại nhà mẹ đẻ, rốt cuộc còn có một cậu trai coi như ưu tú không sợ chết nhìn trộm thế lực Trần Lưu Quân quân mà nguyện ý đánh ván bạc này.

Vì vậy, trưởng tỷ của Tô Dung càng oán giận Trần Lưu Quân quân mẫu thân nàng, sau khi xuất giá đến nữ binh mẫu thân tặng mình cũng không mang theo, tự mình dần thịt tỷ và nha đầu gả qua, bởi nàng ôn nhu hiền lành, nhà chồng lại càng vui mừng, cuộc sống trôi qua cũng không tệ lắm, lúc này đây cũng không biết nghe ai khuyên khích, mà lại cảm thấy thân là nữ nhân hẳn phải không ghen ghét không đồ kỵ, nạp tiểu thiếp vào phòng cho phu quân, hồng tỳ thêm hương*, khai chi tán điệp mới là đạo lý, vừa rồi mới tìm cho phu quân mấy thiếp thất mỹ mạo, bày tỏ bản thân hiền lương, còn Tô Dung biết được chuyện này lại vì tỷ ty mà rầu thúi ruột.

“Ta nói này, ta không nghe lầm chứ?” A Nguyên sống nhiều năm như vậy, còn chưa có gặp qua nữ nhi thế gia “hiền lương” như vậy đâu.

“Nếu không, phụ thân còn chưa hồi kinh, mẫu thân ra roi thúc ngựa mà trở về để làm gì đây?” Tô Dung sắp sàu bạc đầu vì tỷ ty này, bèn thở ngắn than dài mà nói: “Còn không phải vì đại tỷ ty sao? Tính tình của tỷ ấy như vậy, nếu còn thêm hai tiểu thiếp trong nhà, có khi bị người chen ép chết không chừng. Còn nữa, người cũng ngẫm lại thử xem, hiện giờ không phải gió đông thổi bạt gió tây, thì chính là gió tây áp đảo gió đông. Đại tỷ lui từng bước một, đại tỷ phu sau này được một tác lại muốn tiến một bước, vậy sống thế nào đây?” Nàng ném chén trà trên tay xuống bàn, tâm phiền ý loạn mà nói: “Con dòng chính còn chưa được sinh ra, còn muốn bản thân thiệt nữa!”

Đại tỷ và nàng cùng được dưỡng dưới gối Trần Lưu Quân quân, ăn cơm giống nhau, tình tình lại hoàn toàn bất đồng.

Vì việc của đại tỷ nàng, Trần Lưu Quân quân cũng nhận ra bài học, nói cái gì cũng phải dính hôn Tô Dung cho Trại gia, sợ nàng chịu thua thiệt ở bên ngoài.

“Như này cũng quá hiền lương rồi.” Tuy rằng A Nguyên chưa gặp trưởng tỷ Tô Dung bao giờ, nhưng vì thân với Tô Dung nên cũng rất để ý, vội vàng hỏi: “Hiện giờ đại tỷ phu của người đồng ý rồi?”

Tô Dung trầm mặc một hồi, lâu sau mới một đáp: “Nào dám? Mẫu thân vừa hồi kinh liền tự mình triệu đại tỷ phủ tới hỏi về việc này, người cũng biết tính mẫu thân rồi đó, cực dữ dằn, vừa mở miệng ra đại tỷ phu đã quỳ xuống tại chỗ, thế thôi không có tâm tư này, trước mắt về nhà sẽ lập tức khuyên đại tỷ ty đừng “giúp” hẳn đấy.” không phải nam nhân nào cũng dám đi phong lưu khoái hoạt ngay dưới mí mắt nhạc mẫu bư hần, Trần Lưu Quân quân thực sự muốn lấy mạng, nói muốn người chết thì tuyệt đối không chém người tàn phế. Ai dám nạp thiếp chứ? Đại tỷ phu của Tô Dung khóc lóc thảm thiết, cũng bởi vì nhà mình còn phải dựa vào sui gia, nên trước mắt chỉ thiếu đội trưởng tỷ Tô Dung lên đầu thôi.

“Tìm ra kẻ nghĩ ra ý tưởng này mới là chính.” A Nguyên không khỏi chỉ điểm thêm một câu.

“Người nói đúng!” Tô Dung chỉ biết phiền lòng, lại không nghĩ tới điều này, tức khắc vỗ tay cười nói: “Ta biết người rất thông minh mà, bởi vậy mới muốn nói cho người để người giúp đỡ.” nói xong liền lộ ra vài phần sát khí: “Đám gieo họa cho đại tỷ như vậy, để ta biết được là ai, vài roi quất chết á!”

A Nguyên cảm ruồi bọ không bầu trứng không nứt, tỷ ty kia của Tô Dung chính là cái bánh bao, còn có thể đổ thừa người khác hại nàng sao? không phải lần này, thì về sau tất cũng sẽ có. Bản thân không có chính kiến, nói gì tin ấy mới là điểm chết người. Nhưng mà mấy cái này, nhìn mặt Tô Dung nàng lại không nói ra được, bởi vậy chỉ cười cười, thấy mặt Tô Dung tỏa sáng, lại cười lần nữa, nói: “Nếu ta là Quân quân, thì sệt tới nhà chồng của đại tỷ người, bắt kẻ nọ ra, kéo ra giữa phủ quật roi đến chết trước mặt mọi người, mới gọi là giết gà dọa khỉ!”

Dù sao thanh danh của Trần Lưu Quân quân đã sẵn có, còn lo gì nữa?

“Chỉ sợ sứt mẻ tình cảm giữa mẫu thân và đại tỷ ty.” Tô Dung đồng ý, nhưng vẫn khó xử mà nói.

“trên đời này nào có cha mẹ không vì con cái mình đâu?” A Nguyên liền thở dài, nói: “Người nhìn đi, coi như biết rõ điều này, Quân quân cũng sẽ làm như vậy.” So với trở mặt, người làm cha mẹ càng lo cuộc sống của con cái không được hạnh phúc hơn.

Chỉ là không biết vị đại tiểu thư này có thể hiểu được tấm lòng của Trần Lưu Quân quân bao nhiêu.

“Đa tạ Người.” Tô Dung cảm kích vươn tay, cầm lấy tay A Nguyên, dùng một chút mới lau lau khóe mắt của mình, ra bên ngoài nhìn nhìn sắc trời rồi mới cười nói với A Nguyên: “Giờ này ngày thường đại ca cũng từ ngoài về rồi, ta cũng không dám giữ Người lại chỗ này, Người đi đi.” nói xong, mặt lại đỏ lên, chỉ nằm ở một bên cười.

A Nguyên lại cảm thấy có gì đáng đo đầu? Cũng chỉ là lưỡng tình tương duyệt* thôi, cổ nhân thật là không đủ trải nghiệm. Nhe răng tợn mắt với Tô Dung địa kinh tiểu quái* một phen, Công chúa điện hạ xinh đẹp hư đồn vẫn ngồi ở bàn trang điểm của Tô Dung mà chỉnh trang lại cho tốt một hồi, xong xuôi mới cảm thấy bản thân tuyệt trần đến trời sụp đất nứt, dương dương đắc ý rồi đi.

Lưỡng tình tương duyệt: Tình trong như đã, mặt ngoài còn e.

Đại kinh tiểu quái: Hiểu biết quá ít nên kinh ngạc.

không gọi người đi theo, A Nguyên tự mình ngăn người trong vườn, quả nhiên chưa được một lát liền thấy phía xa xa có một thanh niên cang tuấn tú hơn, vẻ mặt tươi cười tiến nhanh tới, thấy nàng cũng không nói lời nào, chỉ lại gần cầm tay A Nguyên, hồi lâu sau mới nhẹ nhàng nói: “nói cho cùng vẫn là mùa thu, gió rất lạnh, người ngồi bên ngoài như vậy không tốt lắm.” Thấy A Nguyên cười tủm tỉm nhìn mình, hấn lại không buông tay ra, lý lẽ chính đáng: “Tay lạnh cóng thành thế này không phải khiến người khác lo lắng sao? Ta ủ ấm cho Người.”

“Bỏn cung cho phép.” Công chúa điện không nói cho A Dung xấu xa là bản thân cố ý để tay lạnh, cho A Dung cơ hội thân mật với mình đâu.

A Dung thấy nữ nhi xinh đẹp ngửa đầu dương dương đắc ý, tức khắc mỉm cười một chút, mới gật đầu nói: “Là thể diện của vi thần.”

“Biết được thì tốt.” A Nguyên nhìn bốn bề vắng lặng, cùng với dáng dấp ngày càng tuấn mỹ của A Dung, vài ngày không gặp, lúc này đây hết sức nhỏ nhưng đến giữa ngực trong lòng, sự từ gan sinh ra, tiến sát tới trước mặt A Dung, găm găm lên gương mặt trắng nõn tinh tễ kia, A Dung cũng không giận, biết Công chúa ngày đang hóa chó, chỉ yên lặng đứng yên.

Mắt thấy hấn “hiền lương thực đức” như vậy, tâm hồn đen tối của A Nguyên trôi dạt, trông mắt chuyển động, thề đầu lưỡi của mình ra một chút, liếm hai cái nhẹ nhàng lên dấu trắng trên gương mặt thanh niên.

“Người tích đức chút đi.” A Dung dù bình tĩnh nhưng rốt cuộc không phải người chết, lửa trong người dần bùng lên, lại gặp được một khuôn mặt nhỏ xinh đẹp tinh xảo, thiếu chút nữa đã không nhận được, mắt thấy A Nguyên cười gian xảo, cảm thấy bản thân đụng trúng một Công chúa lòng dạ hiểm độc như vậy, quả thực tổn thọ mười năm.

“Bỏn cung cho huynh ít phúc lợi, không muốn thì thôi vậy.” A Nguyên bị bàn tay nóng rực của thanh niên cảm đến phát đau, trong lòng đắc ý, cảm thấy bản thân mị lực khôn cùng, liền nhân tiện khoe mẽ mà nói.

A Dung nhắm mắt, mà A Nguyên lại vẫn còn đang cười xấu xa, bèn tức khắc không nhận nổi, duỗi tay búng vào trán nàng một cái, thờ dài nói: “Còn muốn ta chờ tới khi nào đây?”

“Hai mươi tuổi đi.” A Nguyên cười hắc hắc.

A Dung bị Công chúa nghịch ngợm này làm cho tức giận muốn chết, nhưng chẳng nỡ đánh nàng, lại nghĩ tới điều gì đó, nhướng mày hỏi: “Hóa ra, năm nay có tin tức tốt hả?” nói xong, bản thân cũng không nhận được cười, đối diện với vẻ mặt tròn mắt há mồm của A Nguyên, liền thực ôn nhu nói: “Phù đã dọn dẹp không tồi rồi, nếu Người thích, dù đến quý phủ Công chúa ở với Người ta cũng nguyện ý.” Thấy mặt A Nguyên đỏ lên, liền cười tủm tỉm nói: “Ta đã biết từ sớm, thánh chỉ đồng ý đại hôn trên tay Hoàng thượng chỉ có hai tờ, cũng chỉ để người vui vui về về một chút thôi.”

“Huynh biết trước rồi.” A Nguyên cảm thấy tên này thực sự quá thông minh, về sau chỉ sợ không có đường sống cho Công chúa điện hạ.

Hoàng thượng tuy thương nàng, nhưng cũng biết A Dung chờ tới bây giờ không hợp đạo lý, bởi vậy đã sớm nghĩ đến việc tứ hôn. A Nguyên loáng thoáng nghe thấy rồi lại vẫn coi như không biết, vốn định trêu đùa A Dung, không nghĩ được là hấn đã nghe phong thanh được từ đâu, vậy mà còn biết rõ hơn mình.

“nói xem nào, đã biết được chuyện tố này, có còn để tâm đến công việc của huynh nữa không đấy?” Cảm thấy cần thiết phải nói sang chuyện khác, bằng không sau này thành thân thể nào cũng bị nhắc lại điểm “lòng dạ hiểm độc” này của mình, Công chúa điện hạ liền thực chốt dạ đánh trống lảng.

“Người yên tâm, không dám chảnh mắng.” A Dung nén cười, dẫn A Nguyên tới ngồi ở bàn đá trong vườn, rồi ôn hòa nói.

A Nguyên nhớ tới việc Trịnh Vương nói thoáng qua với mình, vội vàng nói việc Tổng đốc kia với hấn, để hấn chú ý, chớ có tiếp cận quá mức với người này, lại thấy A Dung không biết vì sao nở nụ cười, tức khắc tò mò hỏi: “Chẳng lẽ có chỗ nào ta nói buồn cười?”

“Cũng không phải.” A Dung liền lắc đầu, cảm tạ tâm ý A Nguyên trước, khen đến khi nàng rung đùi đắc ý, mới mỉm cười nói: “Ta đã biết người Người nhắc tới này.” Thấy A Nguyên lộ vẻ lắng nghe, hấn hơi dừng lại, rồi cười nói: “Đây là kẻ thập phần gió chiều nào theo chiều ấy, biết thuyền lớn Từ gia không đáng tin cậy, đi chuyên doanh khắp nơi, tính đến tìm chỗ dựa khác, hôm kia còn tìm tới phụ thân. Đường đường là Tổng đốc, quan to nhất phẩm, ở trước mặt phụ thân còn có thể khom lưng, lời gì dễ nghe đều nói ra, có thể thấy được là kẻ có dã tâm.”

“Mặt dày mày dạn cũng là một loại kỹ năng trong triều.” A Nguyên liền nhỏ giọng nói.

A Dung nhướng mày, bắt đầu nhìn nàng, liền tiếp tục nói: “hấn muốn gì phụ thân biết rõ, chỉ là xưa nay trong lòng phụ thân chỉ có Hoàng thượng, không có hứng thú kết đảng.” Quan cảm vệ quân đều là cô thần*, nếu ai cũng xưng huynh gọi đệ, Hoàng thượng nào dám yên tâm đặt an nguy của mình vào tay kẻ như vậy được?

cô thần: thần tử đơn độc.

“Sau đó thì sao?” A Nguyên nghe được bát quái như vậy bèn thập phần tò mò hỏi.

“Tổng đốc đại nhân vội vàng, bởi vậy nghĩ ra được một ý định một cái đẹp cả đôi đường.” Thấy A Nguyên mở to đôi mắt phượng nhìn mình, A Dung có tâm trêu nàng, bèn cười tủm tỉm nói: “Phù Tổng đốc có một vị tiểu thư khuê các, Tổng đốc đại nhân muốn liên hôn với Trạng gia, từ nay về sau, vinh quang hưởng, thất bại cùng chung.”

“Trạng gia... trừ tử đệ huynh ra thì đều thành thân, hay là ông ta nhìn trúng tử đệ huynh?” A Nguyên cảm thấy không ổn, nhận không được đứng

dậy đi quanh người A Dung hai vòng, tò mò hỏi.

Thanh niên túm tụm tuyệt luân mỉm cười lắc đầu, chậm rãi chỉ vào mình.

Công chúa điện hạ trầm mặc.

“Được lắm, Trần Thế Mỹ nhà ngươi!” Hồi lâu sau, Công chúa điện hạ nghĩ được ra là bản thân đã bị chọc gậy bánh xe, nổi giận lôi đình! Há to mồm xông thẳng tới cái gương mặt mỹ mạo của A Dung mà cắn hung hăng!

***Trần Thế Mỹ:** một nhân vật trong kịch dân gian của Trung Hoa được truyền tụng gắn với giai thoại xử án của Bao Công. Trần Thế Mỹ xuất thân bản hàn nhưng học giỏi và đỗ trạng nguyên rồi kết hôn với công chúa nhà Tống trở thành phò mã. Sau đó, hấn bội tình, phản bội vợ con cũ của mình để theo vinh hoa phú quý. Trần Thế Mỹ đã bị Bao Công xử chém.*

“Dám leo tường*... bôn cung liều mạng với người!”

****Hồng hạnh xuất tường:** lãng nhãng ngoại tình.*

Lời của editor: #1 A Nguyên cứ thích nghịch lửa thế sau này cưới về rồi thì chỉ có mà ăn đủ thôi))

#2 Công nhận là nhắc tới Trần Thế Mỹ hợp cảnh thật)

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102

Thời buổi này, vợ có công chồng vẫn phụ*!

* Nguyên văn là “**si tình nữ phụ lòng hán**”, nhưng để như trên có thể sẽ quen thuộc hơn.

Công chúa điện hạ ngồi xỏm chòm hóm khổ sở chờ đợi mười mấy năm ròng, khó lắm mới đợi được mây tan trăng sáng, cuối cùng cũng thấy một chút ánh lửa đèn, mà chỉ chớp mắt, phu quân phải ngồi xỏm giữ gìn bao năm mới có được đã bị yêu tinh cướp mất, loại sự tình bị phản này người bình thường cũng khó lòng lý giải, ruột gan rục rủa, cảm thấy tình yêu mười mấy năm của Công chúa điện hạ đã ném đi cho chó ăn mất rồi, xoay người lại liền ăn thiếu niên đang cười không ngừng kia lên trên mặt bàn đá, kéo tay áo hung hăng găm lên gương mặt trắng nõn tuấn mỹ của thanh niên, lúc sau, dánh về bất chấp tất cả gào lên: “Không chiếm được trái tim người, thì có được người của người cũng được!”

Dứt lời, thái độ hung dữ, định cởi áo A Dung xấu xa vẫn đang cười ha hả không ngừng.

“Điện hạ tha cho ta.” Cuộc sống vui vẻ như vậy, nữ nhi khiến mình hạnh phúc như vậy, A Dung cảm thấy bầu trời cũng sáng sủa lên, lúc này đây cười không ngậm được miệng, bị A Nguyên kéo vạt xuống, lộ ra một chút xương quai xanh tinh xảo, ánh mắt mênh mông tình ý, làm sắc lang A Nguyên tìm đập thành thịch. A Dung cảm lấy tay A Nguyên, nhìn không được mà nắm thật chặt, nói: “Chỉ là nói đùa thôi, mẫu thân đã sớm từ chối rồi.” nói xong liền ôn hòa nhìn A Nguyên ngốc nghếch si tình mà nói: “Trong lòng ta, chỉ có một người đáng để ta giận, ta yêu, ta thương...”

Bị sắc đẹp mê hoặc đến mê man, Công chúa điện hạ lại thình thình nghe được lời này, tức khắc lăn sang một bên nôn ọe.

Quá sến!

A Dung nằm trên bàn đá lạnh buốt ngửa mặt lên trời, cười đến run rẩy cả người.

“Dừng dừng.” Nếu không bảo A Dung xấu xa dừng lại, thì lời thoại gẻ tởm như vậy quả thực cố ý khiêu khích mà. A Nguyên cảm thấy hiện giờ tiểu tử này không nghe lời lắm, đen mặt ăn vai A Dung xuống, chỉ là có chút mơ hồ mà tự mình lầm bầm: “Sao nghe có vẻ quen quen thế nhỉ?” Quá quen thuộc, giống như là trước đây nàng đã từng nói với ai vậy.

“Người đã từng nói với Nhị thiếu gia phủ Định Quốc công.” A Dung cười cười, có lòng tốt nhắc nhở một chút.

A Nguyên nhớ ra, trầm ngâm nhìn trời, hồi lâu sau cũng không nói gì.

Tiểu biểu đệ phủ Định Quốc công kia là một đứa ngốc, Công chúa điện hạ xấu xa như thế, sao có thể nghe lời nàng của được chứ? Vậy mà lại tin tưởng không nghi ngờ A Nguyên chút nào. Hôm trước A Nguyên cảm thấy hần là nên giúp đỡ tiểu biểu đệ, liền nói một câu này dạy hần, bảo hần ngâm nga trước mặt Ngũ Công chúa một chút thử xem có hiệu quả không, tiểu biểu đệ tiểu biểu đệ đi thật, e thẹn biểu đạt tâm ý si tình của mình trước bộ mặt ghen hống trần trời của Ngũ Công chúa, làm A Nguyên trốn sau cười lăn lộn. Tuy rằng sau đó bị Ngũ Công chúa đuổi giết, nhưng có thể chiêm ngưỡng cảnh tượng hiếm có như xem hí kịch này, cũng coi như là thu hoạch nho nhỏ.

“Huỳnh biết từ lúc nào thế?” A Nguyên rụt rụt cổ, vẻ mặt đau khổ hỏi.

Nàng thích trêu đùa người khác, nhưng đùa giỡn bản thân thì thực sự không có nhân đạo.

“Rất thú vị, mẫu thân cũng nói rất thú vị.” A Dung cười xong, duỗi tay nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ trắng nõn của A Nguyên một phen, cảm nhận được xúc cảm không tồi, mới cười tủm tỉm nói.

“Di cũng biết sao?” A Nguyên chỉ cảm thấy ngũ lõi oanh đình, cả người vô lực ghé vào người A Dung, rúc thẳng vào lồng ngực hắn, không khỏi có chút ỉu rĩ mà nói: “Chỉ sợ, di cảm thấy đầu óc của ta có bệnh!” Nếu không phải não tàn, thì sao có thể rảnh rỗi mà nói như thế được?

“Mẫu thân chỉ giặt mình thôi.” Nghĩ đến phu nhân Thành Dương bá thực sự cảm thấy A Nguyên khôn ngoan lanh lẹ, là đứa bé đáng yêu, A Dung liền rất vừa lòng, thấy A Nguyên mềm như bông ghé vào lồng mình, rốt cuộc cảm thấy có chút mất tự nhiên, đẩy đẩy nữ nhi ra ngoài, đang muốn nói, vừa quay đầu liền thỉnh thoảng thấy A Đồng Tam đệ nhà mình đang sợ ngây người nhìn về A Nguyên trong lồng ngực mình, A Dung lập tức cúi đầu nhìn, liền thấy vật áo của mình rộng mở, lại là chỗ chính giữa ngực, bên hơi hơi đẩy A Nguyên ra, bản thân nghiêng người chỉnh lại xiêm y, rồi mới vẫy vẫy tay với đệ đệ nói: “Sao lại tới đây?”

“Lại đây!” Tiểu hoi nhỏ, A Hoài và A Đồng chính là chân sai vặt của Công chúa phá phách, A Nguyên ưỡn ưỡn ngực, vênh mặt hất hàm sai khiến mà kêu lên: “Nhanh lên, bằng không xử lý huynh!”

Đối mặt với nhóc con sau này rất có thể sẽ thành đại tẩu của mình, A Đồng hiền lành chất phác cúi đầu nhin.

Nhưng có người không thể nhin đâu.

Tô Dung đi theo phu quân lại đây, thấy phu quân nhà mình bị Công chúa tại thượng này khi dễ thì tức khắc tức giận không nhẹ, nhào lên muốn bóp miệng A Nguyên lại!

“Đi hạ phạm thượng!” A Nguyên thấy Tô Dung hung thần ác sát mà nhào lên, tức khắc kêu oai oái, gào lên: “Đau chết bốn cung rồi!”

“Buông tay.” A Dung kéo Công chúa làm màu “sét đánh không mưa” này vào trong lòng, nở nụ cười đẹp đau cả mắt với Tô Dung, vô cùng tiểu lý tàng đao.

“Muội... muội còn chưa chạm vào nàng mà.” Bị một đôi vô si này dọa sợ ngây người, Tô Dung lí nhí.

“Dám chạm vào, cần người!” A Nguyên có chỗ dựa, tức khắc vẫy đuôi, dương dương đắc ý nói.

A Dung ở phía sau nàng hơi hơi mỉm cười, coi như trả lời.

Tô Dung tức giận đến đôi mắt cũng biến đen, thấy phu quân nhà mình vẫn ngo ngắc nhìn, tựa như cũng chưa hiểu ra chuyện này là như thế nào, tức khắc cảm thấy bản thân thua rồi, chỉ thà lại một câu tàn nhẫn: “Chờ ta nói cho mẫu thân đi!” nói xong liền, dậm chân mà đi.

“Đừng dậm, đau chân.” A Đồng ở bên liền lo lắng nói.

Đối diện với khuôn mặt chất phác như vậy, lại thấy Tô Dung nhìn gương mặt do luyện công ngoài trời mà đen nhem mà đỏ mặt lên, A Nguyên bèn cảm thấy thời buổi này đúng là nổi nào úp vung này, cảm khái một chút, xong mới vung vẩy xiêm y, quay đầu lại đắc ý nhìn thoáng qua gương mặt phù dung của người trong lòng mình, đúng là quả thực đẹp đến choáng váng, liền lôi kéo tay A Dung, đắc ý mà nói: “Vẫn là mắt bốn cung tốt hơn.” Dứt lời, nghe thấy Tô Dung đang muốn lên trên phòng, liền cũng đi cùng A Dung, mới đi vài bước liền thấy một phụ nhân trẻ tuổi bụng một cái mâm gỗ dẫn theo vài nha đầu đi hướng lên trên phòng, thấy đúng là vị tam thái thái mới vào cửa, Tô Dung liền hô: “Tam thẩm ả?”

Phụ nhân kia vội vàng quay đầu, khuôn mặt cũng chỉ gọi là thanh tú lộ vẻ kinh hi, dừng lại, thấy mấy tiểu bối đi tới thỉnh an nàng, liền đỏ mặt nói: “Ta làm vài món đồ, đều là vài vốc các tẩu tử tặng ta từ trước, định tặng làm tâm ý.”

A Nguyên nhìn vào, liền thấy đường may của mấy món đồ đều tinh xảo, nhìn như in vào vải dệt, đến chất liệu cũng vô cùng mềm mại, nhìn cũng không bị cảm thấy vị tam thái thái này cũng coi như tận tâm, liền cười nói: “Có thể thấy được là đã mất không biết bao nhiêu tâm huyết.” Phía trên là bức đồng tử nằm trên lá sen nghịch nước, màu sắc tươi sáng đáng yêu, đường nét tinh xảo, có thể thấy được là thêu rất có lòng.

“Ta ở nhà nhàn rỗi nên làm chút ít may vá.” Được Công chúa mở miệng, Tam Thái thái liền có chút dè dặt mà nói.

Vị tam thái thái này nguyên ý tận tâm vì một đứa bé, có thể thấy được là một nữ nhân ôn thuần, A Nguyên lại vừa mới nghe Tô Dung nói qua rằng vị tam thái thái này một lòng hầu hạ Trượng Tam lão gia, cũng không cố tình đi nịnh nọt A Nhạc, không quản chuyện bao đồng, biết rõ kiêng kỵ, bèn sinh ra vài phần hảo cảm, huống chi qua lại từ trước cũng biết người này người kia, bởi vậy thái độ khách khí. Mọi người đi tới thượng phòng, lại thấy trong phòng có thêm một nữ nhân xinh đẹp dịu dàng, đang ngồi cạnh phu nhân Thành Dương bá mỉm cười trò chuyện, thấy mọi người tiến vào liền đứng dậy đón chào.

Nữ nhân này cực xa lạ, A Nguyên chưa từng gặp, lúc này đây liền có chút nghi ngờ. Phu nhân Thành Dương bá gọi tam thái thái tới trước mặt mình trước, thấy nàng đỏ mặt đưa đồ trên tay tới trước mình, nhìn nhìn liền nhíu mày dò hỏi: “Đây là để cho muội làm xiêm y, sao lại thành ra cho đứa nhỏ này?” Thấy tam thái thái chỉ mỉm cười, mỉm miệng không nói, bèn ôn hòa bảo: “Trong phủ rất nhiều vải vóc, muội chỉ cần nói với lão Tam một tiếng, hà tất phải dùng của mình.” Thấy Tam thái thái định nói gì đó, phu nhân Thành Dương bá liền nhẹ nhàng nói: “Nhìn cả người muội này, đã bao lâu rồi không có đồ mới?”

Dứt lời liền cao giọng kêu nha đầu lấy vài tời, giao cho nha đầu phía sau tam thái thái bảo nàng mang về làm y phục mới.

“Muội không phải là muốn đồ của tẩu tử...” Tam thái thái chân tay luống cuống.

“Muội làm xiêm y cho thằng bé này là tấm lòng của muội. Cái này...” Phu nhân Thành Dương bá cười nói: “Là tấm lòng của ta.” Lại khuyên thêm vài câu để nàng nhận, kêu nàng ngồi bên người mình, xong mới chỉ vào nữ nhi xinh đẹp kia, cười nói với A Nguyên: “Hắn con chưa gặp đại tỷ, đều là tỷ muội nhà mình, về sau đều ở kinh thành, cũng có chốn qua lại.”

Nữ nhân xinh đẹp kia cười ôn nhu, đứng dậy tiến lại thỉnh an A Nguyên, được A Nguyên đỡ, rồi quay đầu lại liếc mắt nhìn phu nhân Thành Dương bá một cái, ánh mắt ái mộ, thấp phẫn thân cận, quay đầu nói với A Nguyên: “cô cô nói phải, về sau, đều dựa vào Công chúa.”

Vị này hẳn là trưởng tỷ Tô Ngọc trong miệng Tô Dung. A Nguyên nhìn nàng rất thân cận với phu nhân Thành Dương bá, nhưng lại khá lãnh đạm với Trần Lưu Quận quân mẫu thân mình, liền cảm thấy ứng với lời vừa rồi của Tô Dung, chỉ là thấy nàng cũng không phải là một người không hiểu chuyện, thấy kỳ lạ trong lòng, rốt cuộc nói gì đó trước mặt bằng hữu mới kết bạn cũng không tốt, liền chỉ cười, kéo Tô Ngọc ngồi xuống cùng mình, cười đùa với nhau. Con trai A Tuệ đã được bà vú ôm xuống, phu nhân Thế tử cũng đã đi thăm A Tuệ, lúc này đây trong phòng cũng chỉ có người thân thiết, A Nguyên nói nói cười cười đến sung sướng.

A Dung ngồi cạnh, mỉm cười nhìn A Nguyên ở bên người nhà mình như cá gặp nước, liền vui mừng khôn cùng.

Mới nói vài câu, Trần Lưu quận quân là người khó nhẫn nhịn được, thấy Tô Ngọc cũng không có vẻ muốn nói chuyện với mình liền có chút khó chịu, lúc này thấy nha đầu bưng điểm tâm lên, vội vàng cười nói: “Phu dung bánh Ngọc Nhi thích nhất này, nếm thử xem”

“Đa tạ mẫu thân.” Tô Ngọc lại nhàn nhạt, nghiêng người nhận điểm tâm này, tùy tiện đặt lên mặt bàn.

Thái độ như vậy làm A Nguyên nhũn mảy. Tô Dung là người nóng nảy tính nết y đúc mẫu thân, tức khắc giận dữ, đứng phắt dậy cười lạnh, nói: “Ta thấy đại tỷ tỷ đang coi là mẫu thân làm khó gì tỷ vậy?!”

“Nhị nha đầu!” Trần Lưu Quận quân thấy Tô Dung lợi hại như vậy, liền kêu lên một tiếng.

Phu nhân Thành Dương bá chưa biết rõ ngọn nguồn, mắt thấy không ổn, liền nhũn mảy, thấy mắt Tô Ngọc ánh lên nước mắt, vội vàng gọi Tô Ngọc: “Ngọc Nhi lại đây.”

Năm xưa phu nhân Thành Dương bá sinh A Dung, vì là con trai nên cực mong có nữ nhi. Trùng hợp là Trần Lưu Quận quân lại sinh một nha đầu, phu nhân Thành Dương bá yêu thích không rời, thường xuyên đón Tô Ngọc tới phủ chơi đùa, nhiều ít cũng có ân dưỡng dục. Huống chi phu nhân Thành Dương bá ôn nhu hiền huệ, cũng không làm ra việc chia cách gì đó, được người tôn trọng. Trong lòng Tô Ngọc, phu nhân Thành Dương bá như mẫu thân, so với Trần Lưu Quận quân còn sâu nặng hơn, lúc này đây được cô mẫu gọi, liền phụng phịu đến trước mặt phu nhân Thành Dương bá, miệng hé ra còn chưa nói nên lời đã rơi nước mắt.

“Sao thế này?” Mắt thấy mấy tiểu bối đều trầm mặc, phu nhân Thành Dương bá vừa lau nước mắt cho Tô Ngọc, vừa tò mò hỏi.

“Mẫu thân toàn tâm toàn ý vì tỷ, tỷ khóc lóc cái gì?!” Tô Dung cười lạnh nói: “Hay là, không để đại tỷ tỷ chịu thiệt một ít, thì là sai?”

“Muội để người ngoài coi tỷ là đồ phụ, chẳng lẽ còn không làm ta thiệt thòi sao?” Tô Ngọc quay lại nghẹn ngào mà nói.

Tô Dung tức giận không nhẹ, chỉ kể hết sự tình xảy ra trước đó. nói xong, phu nhân Thành Dương bá liền trầm mặc, hồi lâu sau mới thở dài một tiếng, thấy Tô Ngọc trông mong nhìn mình, tựa như muốn mình làm chủ cho nàng, vì đứa nhỏ đã được mẫu thân bảo hộ đến mức hồ đồ này mà thậm chí dài, nhẹ giọng: “nói cho cô cô xem nào, vì sao phải để cô gia nạp thiếp?” Thấy Tô Ngọc há mồm định trả lời, bà vờn tay ngăn lại, nhướn mày hỏi: “Chính vì để người ngoài không cho rằng con không thể dung thứ người khác, chính vì một cái thanh danh tốt?”

“Con không thích như mẫu thân.” Tô Ngọc thoáng nhìn qua Trần Lưu Quận quân, nhỏ giọng đáp.

“Mẫu thân con... đều là vì con.” Phu nhân Thành Dương bá ôn nhu nói: “Thanh danh là gì? Con đặc ý chút, cuộc sống tốt chút, cả người khoan khoái chút, thanh danh đâu có liên quan gì?” Nghe thấy Tô Ngọc dường như nhỏ giọng nói gì đó, bà bèn cười nói: “Dượng con cũng chỉ có mình ta, tức là ta cũng là đồ phụ, chỉ cần trong lòng thoải mái, ta cảm thấy thanh danh như vậy, cũng đáng.”

Lúc này Tô Ngọc mới nhớ tới, phu quân của cô cô cũng không có thiếp, tức khắc đỏ mặt, lí nhí: “cô cô ôn nhu...”

“Đó là tính cách, mẫu thân con...” Bà quay đầu lại cười nhìn Trần Lưu Quận quân, rồi ngồi thẳng người lên chậm rãi nói: “Quý nữ tôn thất, dựa vào cái gì mà khom lưng trước kẻ khác?” Thấy Tô Ngọc rũ mắt không nói gì, bà liền hỏi: “Con nói phải cho công gia nạp thiếp, nhưng nếu thực sự có thêm một nữ nhân như vậy, lòng con không khó chịu sao?”

Tô Ngọc dĩ nhiên đã nghĩ tới điều này, nghe vậy liền thấp giọng nói: “Nữ nhân thế gian đều là như vậy, khổ sở trong lòng qua ngày là khỏi.”

“Lời này mới là dọa người nè!” A Nguyên ngồi bên liền cười, liếc mắt nhìn A Dung một cái, giương giọng nói: “Thời buổi này, thiếp thất trong nhà càng nhiều mới ra loại quảng cáo rùm beng này, bằng không báo các nàng sống thế nào đây? Ta thấy, đây là ghen ghét với cuộc sống tốt đẹp của tỷ tỷ, muốn chia rẽ tình cảm phu thê hai người, thấy đại tỷ tỷ không vui vẻ, người ta mới mừng đấy.” Thấy Tô Ngọc ngẩng ngốc nhìn mình, về mặt bị kinh động, A Nguyên liền cười ha hả mà nói: “Ta khuyên đại tỷ, thế gian này, trừ thân nhân của mình, ai nói cũng đừng tin, cũng không phải là khuê nữ nhà mình, cuộc

sống của con mình không tốt mà cũng đau lòng đâu!”

“Nhưng...” Tô Ngọc vốn là người không có chính kiến, lúc này đây được mọi người thay phiên khuyên nhủ, lại có chút dao động.

“Huống chi...” A Nguyên cười lạnh một tiếng, nhìn bà từ trong mắt liên lão ở bên một cái, lạnh lùng mà nói: “Khuyến khích tỷ tỷ như vậy, không chừng trong lòng đang tính toán lợi ích gì đấy đấy!” Dứt lời liền thấy Tô Ngọc hướng ánh mắt về phía bà từ kia, bèn nhướn mày cười nói: “không phải là trong nhà mẹ này cũng có một tiểu nha đầu hoa dung nguyệt mạo, muốn phân ưu cùng đại tỷ đó chứ?”

Tô Ngọc nhớ tới bà từ thân cận này quả nhiên đã từng ân ý với mình nhiều lần, tức khắc về mặt thay đổi!

“Đây mới là vì khuê nữ ruột thịt của mình, mà chủ tử cũng bán!” A Nguyên liền cười hi hi nói.

“Quận quân! Lão nô...” Bà từ kia vừa thấy ánh mắt ngoan lệ của Trần Lưu Quận quân nhìn qua đã tức khắc quỳ xuống, dập đầu đại khái đến đầu rơi máu chảy cũng không dám dừng lại, mắt thấy bà ta bị dọa vỡ mật, A Nguyên cũng nói thầm trong lòng một chút, không biết Trần Lưu Quận quân này đến tột cùng là hồ cái như thế nào, mà chỉ một cái liếc mắt đã dọa người ta thành thế này, rồi cười nói với Tô Ngọc đang trợn mắt há mồm: “Nếu không phải Quận quân hỏi thúc tỷ như vậy, ai sẽ dễ niềm vui của tỷ vào trong lòng đây?” Lời này vừa dứt, hốc mắt Trần Lưu Quận quân cũng đỏ lên, Tô Ngọc ngập ngừng nhìn qua, thấy mẫu thân xưa nay luôn kiên cường vậy mà lại khóc, liền không biết nên làm sao bây giờ.

Từ khi nàng biết nhận thức, mẫu thân thập phần kiên cường, nào có lúc đã rơi lệ đâu?

“Mẫu thân...” Tô Ngọc gọi một tiếng.

“Con là trưởng nữ của mẫu thân con, tấm lòng của nàng đối với con đến đệ đệ con cũng xếp sau, chỉ con mới làm nàng đau lòng được.” Phu nhân Thành Dương bá liền thờ dãi nói: “Nhiều năm như vậy rồi, muội muội con, đệ đệ con đều là tự thân vận động, chỉ có con được dưỡng bên người mẫu thân, khi còn nhỏ, mẫu thân con mà ôm đệ đệ con nhiều hơn chút, con đều khóc nháo lên không được thế...” bà sờ đầu Tô Ngọc, ôn nhu mà nói: “Chớ nói tới cha mẹ trên đời này, chỉ nói tới tấm lòng của mẫu thân con đối với con, tự con vỗ ngực hỏi bản thân một chút, con đã từng làm nàng thất vọng chưa?”

“Thế nhân vẫn có thành kiến với ta, nhưng chính ta lại cảm kích mấy phán xét của người đời này, cũng để con nhận rõ được con người thật của họ, không con gả vào lại chịu tội.” Trần Lưu Quận quân bùm mặt nước nờ: “Để ta nhìn con chịu đựng thiếp thất tới châm chọc con, thì ta tình nguyện để con làm gái lẻ thì cũng tốt hơn để con ngày ngày khổ sở.” Bà nắm lấy tay Tô Ngọc, nữ nhi cũng không vung tay ra, Trần Lưu Quận quân vui mừng, rung rung nói: “Mẫu thân còn có thể hại con sao? Trong nhà thế thiếp thành đàn, sao còn có ngày lành đây?”

“May mà đại tỷ phu hiểu chuyện, bằng không nạt thật, đại tỷ tỷ phải khóc chết.” Tô Dung thờ ơ lạnh nhạt, lúc này cười lạnh nói.

Tô Ngọc chột dạ, có chút hiểu ra, lại vẫn hơi chân chờ.

A Nguyên lại biết không phải một sớm một chiều có thể thay đổi, lúc này chỉ cần đánh tan ý định của Tô Ngọc là được, bèn vỗ tay cười nói: “Lão nô này đáng giận, ta thấy lại là bất trung thực, đại tỷ tỷ thực hẳn nên tự lập lên, cũng để cho hạ nhân nhìn rõ uy phong của tỷ tỷ, bằng không, nô tài tính kế đại tỷ lần tới, còn không chừng là không biết từ đâu ra đó.”

“Điện hạ cảm thấy nên làm như thế nào?” Tô Ngọc cảm thấy A Nguyên thập phần quan tâm mình, thăm tín nhiệm A Nguyên, liền quay đầu lại hỏi.

A Nguyên cười tủm tỉm mà liếc mắt nhìn bà từ kia một cái, xoay chuyển ánh mắt mới cười nói: “Chuyện này lại đơn giản, bên ngoài đều xử trí như thế, nếu tỷ muốn giống như bên ngoài, thì cứ chiếu theo lời ta nói mà làm.” Thấy Tô Ngọc vội vàng gật đầu, nàng khụ một tiếng, mới chậm rãi cười nói: “Đưa bà từ này về phủ, cũng chớ nhắc đến nạt thiếp gì đó, bằng không đại tỷ tỷ lại không phải không hiền lương sao?” Quả nhiên Tô Ngọc cảm thấy tất cả đều là nghĩ cho mình, nhanh nhẹn gật đầu, trước ý cười tởm mắt A Dung, A Nguyên trong lòng có chút đắc ý, liền tiếp tục nói: “Chỉ nói lão nô này bất trung, đánh bà ta mấy chục bản tử là được, kêu tất cả nô tài trong viện tỷ tỷ ra xem, nhìn cho kỹ là xong rồi.”

Nàng nghiêng đầu ngắm một đóa hoa trong bình hòa bên cạnh xuống, dùng sức bóp chặt, về mặt lại mang theo vài phần thiện ý mà nói: “Cũng chớ có kêu đánh kêu giết, trời cao có đức hiếu sinh. Năm mươi bản tử đánh không chết, cho bà ta một đường sống là được.” Nàng nói xong, miệng liền niệm Phật: “Cũng là một phen từ bi của tỷ tỷ.” Năm mươi bản tử đánh không chết, nàng cũng chưa từng gặp qua. Chỉ là, vẫn đủ lừa Tô Ngọc.

“A Nguyên nói rất thích đáng.” Ánh mắt phu nhân Thành Dương bá trầm trầm, bà gật đầu mỉm cười.

Tô Ngọc bản tính ôn nhu, thấy trưởng bối vẫn chưa muốn mạng bà từ này, tuy trong lòng tức giận bà từ này phản chủ, nhưng mà cũng vì bà ta mà thờ phào nhẹ nhõm một thời, tức khắc liền đứng dậy đỏ mặt nói: “Đa tạ công chúa.”

Về sau người còn có thể cảm tạ ta, mới là chỗ tốt của bọn cung đó.

A Nguyên mặt lộ vẻ mỉm cười ấm áp, tâm nói nếu người không phải thân thích của Trại gia, thì một kẻ hồ đồ như vậy, ta cũng lười quản.

Có chỗ dựa cường hãn, lại có thể sống mơ màng đến vậy, cũng coi như là một loại năng lực.

Cảm khái một chút, A Nguyên liền thấy Tô Ngọc ôm Trần Lưu quận quân cùng nhau khóc, cảm thấy hẳn là không có việc của mình, bèn qua trò chuyện với phu nhân Thành Dương bá. Phu nhân Thành Dương bá chỉ cảm thấy nha đầu này hiện giờ càng lạnh lẽo sành sỏi, yêu thích vô cùng, có tâm dễ dàng thân cận hơn với A Dung nhiều thân cận, bởi vậy cũng chỉ nói vài câu liền ném A Nguyên cho nhĩ tử, còn mình lôi kéo Trần Lưu quận quân và Tô Ngọc đi. Tô Dung ở phía sau nhìn, chỉ cảm thấy đau cả não, cũng để A Đồng chặt phác bảo hộ dẫn đi rồi.

A Nguyên đứng dậy cáo từ với Nhị thái thái Tam thái thái trong phòng rồi rời đi cùng A Dung, đi dạo ở phía sau vườn trong chốc lát, nhìn trộm thấy đáng vẻ nghiêm trang của A Dung, không phải là vẻ cười như hồ ly ban này, liền dừng lại, nghiêm túc kêu: “Dung ca ca!”

“Điện hạ có gì phân phó?” A Dung đã thuận thực nghiệp vụ, liền mỉm cười hỏi.

“Gọi huynh một tiếng nghe xem chút thôi.” Công chúa ranh ma thấy A Dung đi đến bên cạnh mình, tức khắc mặt mày hớn hở, xốc lại sắc tâm của mình một cái, mới như kẻ trộm nói: “Gọi gọi huynh nhiều chút, về sau mới thương huynh hơn nha~”

A Dung quả thực muốn thờ dài.

Công chúa, có biết sau này gả về đây, bản thân ta không cần nhịn nữa, thì nàng sẽ có kết cục không? Hẳn là không biết, bằng không, sẽ không tự đào hố chôn mình như vậy đâu.

Thấy A Nguyên cảm thấy chính mình chiếm thượng phong, rất đắc ý che miệng như trộm được vàng hi hi ha ha mà cười, A Dung nhìn không được lắc đầu, nhưng nghĩ tới gì đó, đôi mày thanh tú chậm rãi nhíu lại.

“Xém quên hỏi Người...” A Dung thấy A Nguyên nghi hoặc nhìn qua, chần chờ một lát, liền nhẹ giọng nói: “Sao ở trong kinh, ta nghe nói Người khen ngợi Ngũ thiếu Từ gia, hẳn lỗi lạc tựa thanh tùng, còn khen hẳn ưu tú, tâm tri kỷ, ý muốn cầm tay đồng du hử?”

Nghe nói, rất thích, chỉ thiếu hẹn ước sau hoàng hôn rồi?

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 103

A Nguyên đang ủ mị, lại bị A Dung dội một chậu nước lạnh xuống đầu.

“Cái gì?” Khóe miệng A Nguyên run rẩy, ngờ ngác nhìn mỹ thanh niên đang nhìn mình bằng ánh mắt ý vị thâm trường này, vì sự việc biến hóa thành mình là người leo tường, vốn định ôm đầu cầu xin tha thứ, có điều vận dụng đầu óc lại tức khắc nổi giận, chỉ dậm chân hung tợn mà nói: “Là ai?! Mất ta mà kém thế á?” Dứt lời liền lôi kéo bàn tay thon dài của mỹ thanh niên, biểu đạt rằng bản thân không phả kẻ bội tình bạc nghĩa một chút, nỗ lực thành khẩn nói: “Dung ca ca, đừng nghe đám tiểu bên ngoài, cho dù huynh hoa tàn ít bướm, bồn cung cũng vẫn... thực thích huynh, nha~”

A Dung cười tủm tỉm gật đầu, mặt lộ vẻ cảm kích mà nói, “Vậy thì, chung thân đại sự của vi thần phải phó thác cho điện hạ rồi.”

Chờ sau khi thành thân, sẽ xử nàng!

A Nguyên đắc ý vô cùng, đi vòng quanh mỹ thanh niên âm thầm gầy ốm vì quan tâm mình đến đêm cũng không ngủ này hai vòng, rồi sờ soạng chiếc cảm bóng loáng của hắn một chút, sau, sắc mặt trầm xuống, lạnh lùng nói: “Dám bắt quái về ta trong kinh thành! Ăn gan hùm mật gấu rồi!” Trước nay nàng không có gì hứng thú với việc bên ngoài, chỉ là trước mặt lại có phong thanh như vậy, quả ghê tởm, nghĩ nghĩ, nàng liền lạnh lùng nói: “Thực sự cho rằng ta có thể tùy ý làm đá lót chân sao?” Từ gia cũng dám lấy tên tuổi nàng để thành toàn thanh danh sao? Quả thực tự tìm chết!

“Có muốn để ta không?” A Dung cười tủm tỉm hỏi.

Dám trêu vào nhóc con nhà hắn, cần xử lý!

“không cần, để tự ta.” A Nguyên xoay hai vòng, trấn an mỹ thanh niên kia một phen, xong mới thẳng một đường tới viện Tô Dung, đẩy cửa liền thấy một đôi uyên ương chột chấy nhau ra như chim sợ cành cong, tức khắc hơi hâm mộ. Làm như không nhìn thấy, thấy A Đông lặng im mà lui đi, nàng mới bắt lấy tay Tô Dung cười hi hi nói: “Vào cung hay về nhà cũng thực phiền toái, nghe nói lần này đại tỷ trở về là để trả lại những nữ binh đó cho người?” Thấy Tô Dung khó hiểu gật đầu, A Nguyên xoắn xoắn ngón tay, về mặt buồn hân nói: “Đại tỷ tỷ không thích, thì cho ta mượn!”

“Người định làm gì thế?” Tô Dung thấy A Nguyên đờ đờ sát khí, liền cảm thấy bản thân cũng nhiệt huyết sôi trào, ánh mắt sáng rực, thẳng tay ném A Đông sang một bên, tiến lại kéo A Nguyên cười tủm tỉm nói: “Tính cả ta vào với!”

“đi!” A Nguyên vung tay lên, đưa Tô Dung rời khỏi Trạm gia, dẫn đầu một đoàn nữ binh đi thẳng đến Từ phủ, người đi đường liếc mắt nhìn theo, thực sự hoành tráng.

Tới đại môn Từ phủ rồi, A Nguyên chỉ phát tay, cười lạnh nói: “Đập!”

Sau này, nàng đã định sẵn là gả cho A Dung, nếu thanh danh có dính dáng tới nam nhân khác lại không hé răng, chỉ sợ ngày sau nón xanh bị người đời ăn lên đầu A Dung, đây mới là thứ nàng quyết không thể nhẫn nhịn.

Nàng thà rằng mọi người kêu một tiếng cộp cái, còn hơn để người trong lòng mình bị phê phán có thể từ không trong sạch!

Nữ binh phía sau nhận lệnh, tức khắc hai nữ nhân cao gầy tiến ra, hai thanh búa tạ xuất hiện trong tay, đẩy sai vật của Từ phủ tới để dò hỏi sang một bên, đi lên chỉ hạ một búa đã đập nát đại môn Từ gia, động tĩnh lớn như vậy dĩ nhiên người bên trong nghe thấy được, liền thấy mấy kẻ Từ gia hung hăng hổ hổ mà ra, liếc mắt một cái đã thấy A Nguyên đang cười lạnh. Thanh niên đi đầu mặt run rẩy một chút, rồi vội vàng tiến lên cười nịnh nọt nói: “không biết điện hạ tới, không tiếp đón được từ xa, thỉnh điện hạ đừng trách tội.”

“không biết?” A Nguyên liền cười lạnh nói, “Ta còn tưởng rằng, làm chuyện trái với lương tâm, kiểu gì cũng phải rửa đầu chờ bổn cung rồi chứ!”

“thật lớn mật, thứ gì thế!” trên đường đi Tô Dung đã nghe A Nguyên kể chuyện Từ gia làm, bây giờ nàng thấy tiểu tử này còn có gan trêu chọc A Nguyên, dĩ nhiên phải giương mắt vì bạn tốt của mình, lúc này đây cười lạnh nói: “Nhìn cửa nhà ngươi một cái xem có mặt mũi gì để điện hạ khen! Ý vào điện hạ thường ở thâm cung không biết thế sự bên ngoài, tùy ý định phá hủy thanh danh điện hạ đúng không? nói cho các ngươi biết, bọn ta bên ngoài vẫn chưa chết đâu! Kêu Từ gia ra đây! Đối chất với nhau, thực ra ta còn muốn hỏi một chút, khi nào điện hạ đã khen cái thứ kia?!”

Những người này, đều là họ Từ mà.

Người vây quanh xem không ít, hướng chỉ trên con phố này thế gia quan lớn vô số, những nhà này đều ra bằng quan chỉ trở, mặt thanh niên Từ gia này tức khắc đỏ bừng. Khóe miệng giật giật, chỉ cho người ra đuổi những người vây xem tránh ra, mới cười khúm núm nói: “Điện hạ, có chuyện gì thế ạ?”

“Cút!” A Nguyên bật thốt lên: “Ngươi là cái thứ gì, kêu chủ sự nhà ngươi ra đây!” Dù sao, phê bình về tính ương ngạnh của nàng trước nay chưa từng dứt, hiện giờ, nàng liền cho thế nhân nhìn một cái, cái gì là ương ngạnh, cái gì là kiêu ngạo!

“Phụ thân thân còn chưa hạ triều, Ngũ đệ cũng chưa trở về nhà.” Thanh niên này là Nhị thiếu gia Từ gia, người đầu xưng một tiếng Từ nhị, lúc này đây đang chửi đệ đệ đădem cái sáng kiến đẩy cho mình đến máu chó phun đầu, mắt thấy A Nguyên đăm đăm sát khí, lại không dám cho người gọi đệ đệ về, bèn đành căng da đầu nói: “Dù thế nào đi nữa, thỉnh điện hạ nhìn vào tình cảm của Quý nhân và Công chúa trong cung...”

“Ở trước mắt bổn cung, Từ Quý nhân có thể diện cái rắm!” A Nguyên lạnh lùng nói: “Thường ngày nhìn bổn cung để bị bắt nạt sao? Dám truyền thị phi, Từ Quý nhân như thế, đừng trách bổn cung vô tình, nói đạo lý trước Hoàng bá phụ một chút!” Dứt lời, chỉ vung tay, cười lạnh nói: “Phá nát cho bổn cung! Chỗ Hoàng bá phụ, đã có bổn cung đi cáo tội! đi cáo tội, bổn cung cũng muốn mang đàn vô liêm sỉ này cùn đi chết!” Dứt lời cũng không nói nhiều, chỉ gọi người ẩn Từ nhị kia xuống mặt đất, thân nhiên cười nói với Tô Dung: “Cũng chỉ là rảnh rỗi chút, bổn cung lại không sợ nháo loạn!”

“Ta liền đi theo bên cạnh điện hạ.” Tô Dung cũng là người không sợ trời không sợ đất, bèn cười tủm tỉm đứng bên cạnh A Nguyên.

“Điện hạ hăm hại hạ thần như thế, không sợ bị người buộc tội sao?!” Từ nhị hơi yếu đuối bị nữ binh ẩn bẹp, lúc này nỗ lực cao giọng: “Trong mắt điện hạ, không có vương pháp hay sao?!”

“Vương pháp... bổn cung cho ngươi biết cái gì gọi là vương pháp!” A Nguyên cũng không dài dòng, miệng quát lớn một tiếng, liền có mấy bà tử cường tráng tiến tới, thẳng tay bạt tai Từ nhị.

Trực tiếp và mặt như vậy, thể diện Từ gia mất hết. A Nguyên hung dữ làm người ta cảm thấy đã không thể dùng cọp cái để hình dung nữa, e sợ vị Công chúa bu hân này giận chó đánh mèo, chạy xa hơn. Thời điểm mặt vị Từ nhị này đã bị đánh đến đỏ bừng, liền thấy trong viện Từ phủ nửa ngày không thấy động tĩnh đột nhiên truyền tới tiếng bước chân vội vã, lát sau liền thấy Bát Công chúa về mặt phấn nộ lao tới, mắt thấy Từ nhị uể oải trên mặt đất, đôi mắt tức khắc đỏ bừng, lạnh lùng nói: “Dùng tay cho ta!”

Những nữ binh này phần lớn đều đi theo Trần Lưu Quận quân, nào để nữ nhi mềm yếu kia vào mắt, chỉ mắt điều tai ngoạ, không tới một lát, đại môn Từ phủ cũng đã bị dỡ xuống.

“Ta biết chuyện này có “công lao” của ngươi.” Khấp thiên hạ, tâm tâm niệm niệm muốn hủy thanh danh của A Nguyên cũng chỉ có mấy kẻ này, lúc này đây A Nguyên thấy Bát Công chúa tức giận đến cả người phát run, liền chậm rãi nhượng mảy, mỉm cười nói: “Nhìn xem, không xử lý mấy tên chó săn một chút, Bát muội còn không nở lộ diện đâu.”

“Ngươi!” Bát Công chúa tức giận đến không nhẹ, hung tợn nhìn mấy nữ binh kia, lúc này mới chỉ vào A Nguyên tức giận nói: “Có thể đặt ngươi và thanh danh biểu ca với nhau là vinh quang của ngươi, ngươi lại còn vênh váo! Khi dễ người như vậy, là nhân bản thân được sủng ái một chút nên muốn bức Từ gia chúng ta vào đường chết sao?!”

“Hay cho Từ gia chúng ta.” A Nguyên vỗ tay cười nói: “Có thể thấy được, Bát muội không muốn làm nữ nhi Phượng gia rồi!” Thấy Bát Công chúa cứng họng, nàng lạnh lùng nói: “Vinh quang của ta? Ta đường đường là Công chúa, muốn mượn vinh quang của thứ đồ vật này, ngươi nằm mơ đi!” Thấy Bát Công chúa không đáp lại được mà oán hận vô cùng, cũng lười dây dưa với nàng ta, nàng lạnh nhạt nói: “Hôm nay, ta chỉ tìm Từ phiến toái, nếu Bát muội không có việc gì khác thì quản ít thôi, hiện giờ xuất đầu lộ diện lại thành bắt chó đi cày!” nói xong, đá đá Từ nhị dưới chân, hỏi: “Nhớ ra đệ đệ ngươi đang ở đâu rồi sao?”

Từ nhị bị tai họa này kích thích đến sắp khóc, cái gì cũng không nói nên lời, há mồm lại chỉ phun ra được mấy cái răng hàm, trong lòng hối hận không ngừng.

Nếu sớm biết Vinh Thọ Công chúa là con hổ cái như này, ngày đó hẳn không đòi nào đồng ý ý tưởng đó của đệ đệ.

Kéo thanh danh A Nguyên và Từ gia vào nhau, ở chỗ Bát Công chúa thì nói là hủy thanh danh Vinh Thọ Công chúa, kỳ thực chỉ có người một nhà Từ gia biết, đây là để thiên hạ đều biết, để Hoàng thượng không cách nào phản bác, cuối cùng phải từ hôn Vinh Thọ Công chúa cho Từ gia.

Đây mới là một đường vinh quanh hiển hách cho Từ gia.

Còn Bát Công chúa, nàng tâm địa thiện lương thiện ác phân minh như vậy, hẳn sẽ hiểu cho tâm tình bất đắc dĩ của cữu cữu và các biểu ca.

Chỉ là hiện tại, Từ nhị quả thực hối hận, chộc phải Diêm vương này, lợi đâu không thấy, lại rước phải tai họa.

Trợn to mắt nhìn đại môn bị phá nát kia, Từ nhị yếu lòng, tức khắc nước mắt lăn xuống.

“Người được lắm!” Mắt thấy biểu ca vậy mà lại khóc, Bát Công chúa tuy rằng không có tình thâm gì mấy với Từ nhị, nhưng lại vẫn để bụng, oán hận mà nhìn A Nguyên đang cười lạnh, ôm hận nói: “Loại chó cậy thế chủ, phụ hoàng cũng chỉ là sủng ái người mấy ngày, người lại thực sự coi bản thân là Công chúa rồi! Ta nói cho người, chim sẻ chính là chim sẻ, dù người kiêu ngạo thế nào, cũng không thành phượng hoàng được!”

“Cũng đừng nói nữa, con phượng hoàng vàng này của Bát muội so ra còn kém chim sẻ ta đó!” A Nguyên vô cảm với phần lớn mấy lời như vậy, lúc này đây ngửa mặt lên trời nói: “Ta đã là Công chúa, phong hào Vin Thọ, nếu trong lòng không vui, Bát muội cứ khóc đi.” Nàng cười tủm tỉm hỏi: “Phong hào của Bát muội là gì nhỉ? Ta không nhớ ra, có thể thấy được là hạ bút thành văn, tất cả mọi người đều không coi là chuyện gì lớn phải không?”

“Túc vương mê hoặc Thánh thượng, người chỉ là...” Bát Công chúa bị A Nguyên chọc tức đến không nói nên lời, bật thốt lên nhăm thẳng vào Túc vương, nhưng lời còn chưa xong, lại đã ăn một bạt tai, cái tát này đánh đến hoa cả mắt, khó khăn nhìn vị tanh ngọt khỏe miệng, nàng giận điên quay đầu lại, liền thấy A Nguyên đã đứng ở trước mặt mình, trên mặt đã không còn tươi cười, nhìn chằm chằm mình. Nàng thấy Bát Công chúa nhìn qua, trên khuôn mặt nhỏ tinh xảo kia lộ ý lạnh băng, nhẹ giọng: “Còn đề ta nghe thấy một chữ, bổn cung sẽ cho người chết ngay lập tức!”

Ai cũng không thể si nhục cha mẹ nàng, Hoàng thượng Công chúa cũng không được!

A Nguyên lúc nào cũng cười tủm tỉm lần đầu lộ ra dáng vẻ hung ác đến vậy, Bát Công chúa kinh hãi, che má nhìn nàng không dám nói lời nào.

“Hôm nay, họ Từ không ra, người thay hẳn chết!” A Nguyên lười quản, chỉ chỉ Từ nhị, chậm rãi nói.

Tô Dung ở phía sau, chỉ cảm thấy được mở mang tầm mắt, lại thấy A Nguyên làm vậy thực hả giận.

Nếu mặc kệ không lên tiếng, nhẫn nhịn nữa, về sau Từ gia không chừng còn càn rỡ thế nào nữa, sẽ còn dám bố trí ra lời đồn đại lợi hại hơn.

Huống chi trong kinh, cũng không phải là chỉ có một nhà Từ gia. Về sau đều làm theo, chẳng phải càng đau đầu?

“Biểu ca không ở trong phủ.” Bát Công chúa nào từng trải qua thế trận như vậy, lúc này đây ảm ức đến phát khóc, mắt thấy ánh mắt lạnh băng của A Nguyên dừng lại ở chỗ mình, chỉ chịu đựng ủy khuất trong lòng mà nức nở nói: “Biểu ca đi ra ngoài, ta... ta đã đợi hẳn...” Vừa mới nói đến đây, lại kinh hãi nhìn ra phía sau A Nguyên. A Nguyên ngạc nhiên, đột nhiên quay đầu, lại thấy Thành vương Phụng Minh hùng hùng hổ hổ mang theo rất nhiều thị vệ, túm một thanh niên mặt mũi bầm dập lão đảo. Thấy A Nguyên, ánh mắt Phụng Minh sáng ngời, tiện tay túm thanh niên kia đến trước mặt nàng, hỏi: “Muội cũng tới vì tiểu tử này?”

“Lá gan của hắn không nhỏ, muội đến xem thử.” A Nguyên thấy lúc này khuôn mặt của Từ Vũ không còn nhìn được ra tướng mạo sẵn có, chẳng khác nào chim sợ cành cong, bèn cười tủm tỉm đáp.

“không trị hắn, để cả kinh thành biết muội bị oan uổng, thì còn tưởng rằng muội là kẻ khinh bạc.” Phụng Minh nhận được ánh mắt cảm kích của muội muội, tức khắc hăng hái khí phách, uy vũ khôn cùng, lại ý vào gan chó mà tiến tới sờ sờ đầu Công chúa điện hạ, lòng vui mừng đến rơi lệ đây đây, nói nhỏ với A Nguyên: “Muội nhào một hồi vạch rõ ranh giới với tiểu tử này là đúng, bằng không người ta lại tưởng muội thực sự có liên quan đến nó, về sau thế nào cho phải đây?” Tuy rằng biết cảm tình giữa A Nguyên và A Dung rất tốt, Trạng gia cũng toàn người phúc hậu, nhưng Phụng Minh lại lo toan cho muội muội, suy cho cùng vẫn không muốn Trạng gia vì mấy chuyện này mà sinh ngăn cách với muội muội.

Liên quan đến hạnh phúc cả đời của A Nguyên, hẳn dĩ nhiên muốn quan tâm một chút.

“Đa tạ Tứ Hoàng huynh.” A Nguyên ôm ôm cánh tay Phụng Minh, thật lòng nói.

Từ nhỏ nàng đã than với Phụng Minh, huynh muội ăn ý từ nhỏ, lúc này đây cũng không nói nhiều lời liền đứng bên người Phụng Minh, nghe hẳn lời nhai: “Muội cũng hơi quá xúc động rồi, tiểu tử chẳng là gì, có hoàng huynh của muội ở đây xử lý là được, muội lại cứ muốn đích thân rat ay, như này không phải làm bên ngoài nói muội là...” Cọp cái sao? Cảm thấy lời này mà nói ra, tiểu cọp cái này trở mặt ăn mình không chừng, Phụng Minh nuốt xuống gian nan, lại nói: “Ta thấy thời điểm lên triều, Nhị ca lại đuổi riết Từ gia không buông, hóa ra lại có chuyện như này!”

Hôm nay, Trịnh vương lộ ý muốn đuổi tận giết tuyệt với mấy quan viên Từ gia, mà A Dung trà trộn ở Đô Sát viện cũng có thái độ khác thường, liền tiếp tục tội Từ gia vô số tội lỗi, lúc sau còn có mấy người Túc vương thêm mắm dặm muối, Phụng Minh, người máu lên não chậm lại cảm nhận rõ ràng có điều không ổn ở đây, đến lúc hạ triều thấy họ Từ kia lại té xia trên mặt đất không biết bị nâng đi nơi nào, liền dò hỏi Trịnh vương nguyên cố, biết được muội muội bị kẻ khác bôi nhọ, Thành vương điện hạ phẫn cũng muốn nổi, hùng hùng hổ hổ tới phủ Từ gia, nửa đường oan gia ngõ hẹp, gặp Từ Vũ, lúc khắc đập cho một trận, xong mới kéo đến Từ phủ.

Đô sát viện: Trước đây là Ngự sử đài, là cơ quan giám sát, can gián các quan ở triều đình.

Đến nơi, chỉ thấy muội muội đang nổi đóa.

Lòng thấy nữ nhân là con cọp, Phụng Minh vừa thăm chửi A Dung khẩu vị nặng, vừa hỏi A Nguyên: “Trước mắt làm sao bây giờ?”

“Hắn muốn thân cận với Công chúa, muội sẽ thành toàn cho hắn.” Đánh chết thần tử trên đường không phải tác phong của Công chúa ngoan ngoãn, A Nguyên không có thiện ý mà liếc mắt nhìn thanh niên kia một cái, liền cười nói: “Hôm nay Từ Hoàng huynh xả giận thay muội, từ trước đến nay muội là người lòng dạ rộng rãi, so đo làm gì chứ? Thôi thôi, nhìn vào tình cảm với Từ Quý nhân và Bát muội, tha cho chúng lần này, không có lần sau là được.” nói xong liền bày ra dáng vẻ thập phần khoan hồng độ lượng, hiền lành liếc nhìn Bát Công chúa đang hoảng sợ nhìn mình một cái, âm giọng: “Nhìn xem, vẫn là nhờ thể diện Bát muội lớn không phải sao?”

Ha ha... hừ đại môn nhà người ta, bạt tai con nhà người ta, thật đúng là lòng dạ rộng rãi.

Tô Dung ở đằng sau chỉ đứng xem cũng phải tán thưởng, cảm thấy bản lĩnh nói dóckhông chớp mắt này thực đáng để người học tập theo, khó trách là từ trong cung mà ra.

“Muội đó, từ bé đã dễ mềm lòng.” Từ trước đến nay Phụng Minh luôn lựa chọn mắt nhắm tai nghe, chỉ coi như không phát hiện ra vết bàn tay trên mặt Bát Công chúa và dáng vẻ hấp hối của Từ Nhị, tỏ vẻ thực lòng thương tiếc muội muội “dễ mềm lòng” này, nói: “Thực là làm cho người ta cực kỳ lo lắng.”

Công chúa điện hạ thân nhiên chấp nhận lời này, hàm súc cười cười, thâm tình mà nói: “Đều là huynh muội nhà mình, nào có chuyện không giải được thù hận đâu?”

“Hoàng huynh!” Bát Công chúa thực sự buồn nôn, tựa hồ lại sợ hãi và ám ức, bị ánh mắt tàn khốc của A Nguyên nhìn qua tức khắc liền khóc, bất chấp hiềm khích vốn có với Phụng Minh, tiến lên túm lấy góc áo Phụng Minh, chỉ vào khuôn mặt đăm lẹ của mình nói: “Nó...”

“May cho tiểu tử nguoi!” Vừa lúc Phụng Minh xoay người lại, tránh thoát tay Bát Công chúa, lại ân cần tới đỡ A Nguyên, thở dài nói: “Nhìn xem, tức giận thế này sắc mặt cũng không được tốt.” Cảm thương cho khuôn mặt hồng hào sau khi vừa vận động của muội muội một hồi, hắn thấp giọng nói: “Hoàng huynh biết muội đau lòng, chỉ là cố nhẫn nhịn, về sau, Hoàng huynh sẽ không để muội chịu thiệt thòi lần nào nữa.” Thấy A Nguyên qua nói với Tô Dung vài câu, Tô Dung liền khí phách hăng hái dẫn đoàn nữ binh đi rồi, Phụng Minh chớp mắt, cười nói với A Nguyên: “Hồi cung đi.”

“Đề Phụ vương gặp muội chút, không phải Người lo lắng cho muội sao?” A Nguyên thầm thở dài, thấy Phụng Minh cho người kêu xe giá lại đây liền cùng lên xe với Phụng Minh, lao đảo lác lư hướng trở về cung. một đường đang cúi đầu nghĩ xem tiếp sau sẽ làm thế nào, lại nghe Phụng Minh kể lại sự tình trên triều hôm nay, A Nguyên liền thực âm lòng, nghĩ đến A Dung xả giận thay mình lại chẳng hề một lời, liền đắc ý mà nói: “Chẳng trách vẫn chơi đùa với ta.” Hóa ra đã tính báo thù cho nàng.

thật là khuyêt tay hướng ra bên ngoài, chẳng lẽ Trịnh vương và Trịnh vương cùng ra mặt là người chết sao? Phụng Minh bị bắt nạt, lúc này giận mà không dám nói gì, đưa A Nguyên vào trong cung, do dự một chút liền thấy A Nguyên lại một đường đi thẳng đến thư phòng Hoàng thượng, trong lòng cũng cảm thấy hôm nay con bé khá âm ỉ nên lại bất an, nào dám để A Nguyên một mình, nhắc chân theo sau.

A Nguyên một đường không hề bị ngăn trở mà vọt vào thư phòng Hoàng thượng, lại thấy lúc này đây quả nhiên Thuận vương Phụng Đồng đã quỳ gối trước Hoàng thượng rung rung nói cái gì đó, thấy Hoàng thượng đã nhìn thấy mình, cũng không nói mình bị oan uổng, tiến lên quỳ xuống, giữa đầu nói: “Hôm nay A Nguyên không cáo trạng, thỉnh Hoàng bá phụ trị tội của con.”

“Làm gì vậy?” Từ nhỏ đến lớn A Nguyên nào từng quỳ đột ngột như vậy đâu? Hoàng thượng tức khắc đau lòng, trước đôi mắt như muốn lòi ra ngoài của Phụng Đồng mà tự tay kéo A Nguyên đứng dậy, xong mới mỉm cười hỏi: “Trịnh trọng thế này, con đã làm gì nào?” Thấy Phụng Đồng phía dưới lộ ra nụ cười đắc ý, Hoàng thượng liền khẽ nhún mày, âm giọng an ủi A Nguyên: “Cho dù làm gì, Hoàng bá phụ cũng sẽ không phạt co.” Dứt lời, còn sờ sờ đầu A Nguyên.

Tiền nhân Phụng Đồng này quả nhiên tới cáo trạng mình. Mấy năm nay, vốn đã khinh thường kẻ đến chính thể, con chính thể cũng đối đãi cay nghiệt này, A Nguyên lên liếc mắt nhìn Phụng Đồng một cái, xong mới lộ vẻ bất an, hộc mắt hồng hồng nhỏ giọng nói: “Trước mặt Hoàng bá phụ con không dám nói dối, thực sự là lửa giận công tâm, con đã làm hỏng quy củ.” Thấy Hoàng thượng lộ vẻ mặt thâm trầm, nàng đứng đứng vào người Hoàng thượng, tỏ vẻ chột dạ, nhẹ giọng nói: “Bên ngoài có tin đồn giữa con và Ngũ gia Từ gia, lại ồn ào huyền ảo, nói con rất yêu thích Từ Ngũ, có chút dây mơ rễ má với hắn, như này không phải là bắt nạt con sao?”

Hoàng thượng hơi nheo mắt, trầm giọng hỏi: “Con và Từ gia?” Hoàng thượng từng trải nhiều, lập tức hiểu ra, liền lạnh lùng mà nói: “Từ thị còn có não?!”

Phụng Đồng đang muốn tố Từ gia thiệt thòi, nghe vậy trong lòng căng thẳng, không cam lòng mà ngậm miệng lại.

“Con nóng nảy, lại tuổi nhỏ, nào quản được nhiều như vậy? Thấy Trạng gia có mấy nữ binh liền đoạt lấy, đến Từ gia đòi công đạo, kết quả là họ Từ càng vô sỉ, đại môn đóng chặt không nói, con đập cửa, lão thái thái, thái thái Từ gia cũng đều tránh không gặp, kêu Từ Nhị không thể làm chủ ra cho có lệ, thực kiêu ngạo, tuy con chỉ là nữ tôn thất, nhưng một ngày còn là Công chúa, thể diện hoàng gia không thể nào mất trên tay con được, đương nhiên muốn giáo huấn một trận, ai ngờ mới cho kẻ này mấy cái tát, Bát muội liền không đánh lòng mà xuất hiện.”

“Sao còn có nó ở đó?” Hoàng thượng chán ghét Từ gia, Bát Công chúa vậy mà con ngược gió gây án thường xuyên đến đó, rõ ràng là không để Hoàng thượng vào mặt, sắc mặt Hoàng thượng liền có chút khó coi.

“Bát muội thích Từ gia, há mồm ngậm miệng là Từ gia chúng ta rất thân cận, có thể thấy được là hòa hợp.” Đối mặt với người thông minh như Hoàng thượng, lòng dạ hẹp hòi đều không thể sử dụng được, thẳng thắn mới là công đạo, A Nguyên liền không khách khí mà cáo trạng: “Bát muội nói con chó cậy thế chủ, gà cậy gần chuồng, còn luận về Phụ vương con, nếu chỉ mắng con, muội ấy là muội muội, con cũng nhịn, nhưng Phụ vương còn là vương thúc của muội ấy, vô lễ như vậy, con thực sự tức giận khó tha, bởi vậy...” nàng sợ hãi li nhí: “Cháu gái cho Bát muội một cái bạt tai, cầu Hoàng bá phụ đừng so đo với con...”

Mới vừa rồi vẫn còn thỉnh thoảng, hiện tại chuyện vừa chuyển, nhóc con liền cầu đừng so đo.

“Súc sinh!” Đức hạnh bắt được người nào cắn người đó của Bát Công chúa đã làm Hoàng thượng vô cùng chán ghét, Người lạnh lùng nói: “Nhục mạ trường bối, không có quy củ như vậy, nào phải là đáng về của một Công chúa!” Thấy A Nguyên len lén nhìn mình, liền an ủi: “không cần chấp nhặt với nó, con cũng chớ có khổ sở, đây vốn không phải lỗi sai của con.” Dứt lời, Hoàng thượng lại lạnh lùng mà nói: “Còn Từ thị, Trầm quả thực không thể nhận được nữa!” nói xong liền nhắm mắt không nói, hiển nhiên là đang nghĩ đến nên xử trí thế nào.

A Nguyên lại chỉ cười, nhẹ giọng nói: “Từ thị cùng lắm là phạm vào miệng lưỡi, nếu trị tội khó tránh khỏi Hoàng phá phụ bị thế nhân phê phán là tùy ý, không tốt cho thanh danh Người, chung quy lời của con cũng đã nói ra, tha cho Từ thị lần này đi.” Trị tội? Chỉ sợ cho dù là trị tội, cũng không thể làm lớn hơn, không bằng để nàng “giúp” Từ thị lần này, ngày sau, cảm kích lòng tốt của nàng một phen đi.

Là ai đã nói, có thù oán với người, liền gả khuê nữ phá hoại của mình qua? Để A Nguyên xem xem, đâu mới là đạo lý.

Tác giả có lời muốn nói: Chúc mừng! Tâm nguyện của Bát Công chúa được đền bù.

Editor có lời muốn nói: Dịch đoạn Thành vương, Trịnh vương, Túc vương, A Dung thay nhau ra mặt vì A Nguyên mà cảm động...

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 104

“hiện giờ Nam Dương đang ở đâu?” Hoàng thượng sờ sờ đầu A Nguyên, cảm thấy đây mới là đứa trẻ hiểu chuyện, càng không muốn nàng thiệt thòi thêm, bèn vừa ân cần cho người đưa khăn lên vừa hỏi nội giám.

Nam Dương chính là phong hào của Bát Công chúa.

Tổng quản này nhiệt tình sai người dâng nước trà ngọt ngào lên cho vị tổ tông này, nếu không phải bản thân ông là nội giám, chỉ sợ A Nguyên ghét bỏ, đến ông cũng chỉ hận không thể giặt cái khăn trên tay cung nữ tới lau mặt cho vị Công chúa được Hoàng thượng sủng ái nhất này. Lúc này đây nghe Hoàng thượng nói xong, ánh mắt lóe lên, liền lui ra bên ngoài đi thăm thính. lát sau, tổng quản liền vội vã tiến vào, cười xum xoe với Hoàng thượng, nói: “Bẩm Bệ hạ, Nam Dương Công chúa đã hồi cung, chỉ là đại để cảm thấy thân cận hơn với Từ Quý nhân nên đã về cung của mình được một lát, trước mắt chắc sẽ tới thư phòng.”

Ý là Bát Công chúa không tin Hoàng thượng sẽ làm chủ cho nàng, bèn thảo luận với Từ Quý nhân trước.

Phượng Minh đứng bên mắt thấy A Nguyên không có việc gì, lòng liền nhẹ nhõm.

hắn thấy lời của nội giám tổng quản này vừa ra khỏi miệng sắc mặt Hoàng thượng liền khó coi, không khỏi quay đầu liếc mắt nhìn muội muội âm thầm ức ức bên cạnh Hoàng thượng, nghĩ đến muội muội này chưa bao giờ trở mặt với nội giám cung nữ bao giờ, nay lại cho nội giám này ít thể diện trước mặt Hoàng thượng, mới hơi hơi hiểu ra.

Đây mới là người hầu cận Hoàng thượng nhất. Có thể đứng bên hắn phải tín nhiệm, một câu nói mang theo nghĩa khác đã có thể khiến cho người ta ngã xuống đất cốc.

“Từ thị...” Hoàng thượng biết diễn xuất của Bát Công chúa, chỉ vài câu này đã không còn hứng thú, chỉ ôn hòa nói với A Nguyên: “Liên quan tới tôn thất là tội lớn, nhân Vinh Thọ có lòng thương xót, cầu tình với Trầm, Trầm không đành lòng phụ ý tốt của con bé, sẽ không truy cứu nhiều. Chỉ là tội chết có thể miễn, tội sống khó tha, một nhà Từ thị giáo dưỡng không tốt, con cháu bại hoại, làm thế nào đứng trên triều đình? Bối quan, trong vòng ba đời không được bỏ nhiệm. Còn Từ Ngũ...” ánh mắt Hoàng thượng lạnh lạnh: “Đầu sỏ gây tội, không trừng trị tôn thất khó noi gương, lưu đây Mạc Bắc, xăm chữ lên mặt...”

“Cầu Phụ hoàng tha cho biểu ca!” Hoàng thượng còn chưa dứt lời liền nghe thấy một tiếng hét chói tai từ bên ngoài vọng vào, A Nguyên chợt thấy cửa cung mở rộng, hai nữ nhi hoa lệ cùng nhào tới, trong đó có một nữ nhi vẻ mặt kinh hoảng, nhào vào dưới chân Hoàng thượng, ngẩng đầu lộ ra khuôn mặt sùng đồ một bên, khóc rống với Hoàng thượng, nói: “Phụ hoàng còn chưa hỏi gì đã phán tội biểu ca sao? Biểu ca vô tội! Phụ hoàng!” Lúc này đây, Bát Công chúa ôm lấy chân Hoàng thượng cầu xin: “Biểu ca bị oan! Hoàng tỷ ngang nhiên ra tay, ngay cả một cơ hội giải thích cũng không chịu cho biểu ca, vì sao Người chỉ nghe lời gièm pha của nó chứ?!”

“Bát tỷ đừng đau lòng, cẩn thận đau mắt.” Nữ nhi xinh đẹp phía sau cũng vì chuyện này mà xám mặt mày, lúc này cũng rung rung tiến lại. quỳ gối bên người Bát Công chúa, đôi tay run rẩy sờ mặt Bát Công chúa, nức nở nói: “Mặt Bát tỷ còn chưa thoa được đã tới đây, sau này nhờ bị sọ thì sao đây?” Dứt lời cũng uể oải sụp xuống một bên, có chút ủy khuất mà khóc nức lên, thấy A Nguyên nhìn qua bằng ánh mắt mỉa mai, Cửu Công chúa cắn cắn miệng mình, không nhìn lại.

Người đường tỷ này hưởng thụ quá nhiều vinh quang, hưởng chi còn có tỷ muội như Ngũ Công chúa ở trong cung, dù nàng có muốn tiếp cận người ta

cũng chường mắt nằng. Nhưng Bát Công chúa thì khác, đây là một kẻ ngu xuẩn, có thể coi mình như quân sư hiền kế, chỉ cần Từ gia không đổ, sau này nàng chưa chắc không thể niết bản. Đến lúc đó, nàng cũng có thể vực dậy. Huống chi cho dù về sau Bát Công chúa vô dụng không thể vinh quang, nàng cũng có biện pháp để dẫm lên Bát Công chúa, bò lên trên.

AI sẽ không thương xót muội muội yếu đuối luôn bị Bát Công chúa bắt nạt đây?

“So với lúc ta ra tay còn có vẻ nặng hơn rồi nha.” Hoàng thượng cũng không hứng thú với việc nữ nhi cãi cọ này, cũng lười hỏi nhiều, A Nguyên thấy Hoàng thượng có vẻ mất kiên nhẫn, liền cười hi hi nói: “Bát muội, tỷ cảm thấy thực vô tội, cứ như vậy đi, tỷ lại cho muội một cái bạt tai, nếu có thể để cả hai bên cân xứng, tỷ liền thính tội với muội, được không?” nói xong, liền quay đầu cười nói với Hoàng thượng đang khẽ nhíu mày: “Làm Hoàng bá phụ tức giận, Bát muội cũng thật liều mạng.”

“Việc hôm nay Trẫm chỉ hỏi ngươi.” Hoàng thượng bắt đầu đi mà nhìn A Nguyên thêm một cái, rồi hỏi Bát Công chúa: “Trong lòng ngươi, so với Hoàng tỷ của ngươi Từ gia còn quan trọng hơn sao?” Quả nhiên thấy Bát Công chúa lộ vẻ mặt “vốn nên như thế”, Hoàng thượng càng thất vọng, lạnh lùng mà nói: “Thoạt nhìn, ngươi thâm tình với Từ gia bỏ qua cả thể diện của tỷ tỷ ngươi. Dù lần này thế nào...” giọng Người lạnh lùng: “Từ ngũ có vô tội hay không, hần liền lụy Hoàng tỷ ngươi, đánh chết cũng đúng, như vậy, ngươi hiểu ra chưa?”

“Trong lòng Phụ hoàng chỉ có nó, hà tất nói mấy lời này!” Bát Công chúa lạnh lùng, nhớ tới những năm tháng mẹ con nàng bị đối xử lạnh nhạt, tức khắc dùng sức chỉ thẳng về phía A Nguyên.

“Lòng giầu phần uất đối với Trẫm, có thể thấy được, ngươi là đại bất hiếu!” Hoàng thượng cũng tức giận, vỗ án lạnh lùng nói: “Chẳng lẽ còn muốn Trẫm tạ tội với ngươi?!”

“Phụ hoàng bớt giận, Bát tỷ tỷ nhất thời xúc động, cũng không phải cố ý mạo phạm Phụ hoàng và Hoàng tỷ.” Mắt thấy tình hình không tốt, Cửu Công chúa vội vàng lau nước mắt, nhu nhược nằm rạp xuống mặt đất, cầu xin: “Cầu xin Phụ hoàng rộng khai nhất diện*, tha cho Từ gia.”

Võng khai nhất diện: “Thương Thang nói với người đàn ông rằng cách làm của ông ta quá tàn nhẫn vì ông không tha cho con chim nào thoát được dưới tấm lưới của mình, và rằng ông nên để lại ít nhất một mặt lưới mở.”

“Mới vừa rồi, A Nguyên đã cầu tình thay Từ thị, chỉ có mấy kẻ các ngươi lại lấy oán trả ơn!” Hoàng thượng lạnh lùng phát tay, nói: “đi ra ngoài đi, đừng để Trẫm thấy các ngươi lần nữa!” Mắt thấy Bát Công chúa còn muốn khóc tiếp, Người chỉ thấy đau cả đầu, cười lạnh nói: “Nếu không muốn tự đi ra ngoài, Trẫm liền sai người bế các ngươi ra ngoài!” Lại chỉ vào Phụng Đồng không nói lời nào đứng bên, mắng: “Từ đệ ngươi còn biết dẫn người đòi công đạo cho muội muội! Ngươi là huynh trưởng lại chỉ biết cáo trạng, tâm tính như vậy bảo Trẫm sao có thể yên tâm giao đại sự vào trong tay ngươi, chỉ sợ một ngày nào đó ngươi được lợi, Trẫm bị ám sát, ngươi cũng còn vỗ tay tạ tội!”

Buổi nói chuyện này chỉ mắng Phụng Đồng đến sắc mặt tái nhợt, một lòng lạnh lẽo.

Hoàng thượng ư ân cần thuần lương, thực sự không có hứng thú gì với lão Tam tâm địa gian xảo này, chỉ nhìn thoáng qua liền kêu hần rút đi.

A Nguyên nhìn Phụng Đồng phần hận kéo Bát Công chúa và Cửu Công chúa đi ra ngoài, rồi mới vội vàng rót trà trên bàn cho Hoàng thượng nói: “Hôm nay Hoàng bá phụ hao tâm tổn sức vì con, Hoàng bá phụ uống ngụm trà trước rồi nghỉ ngơi một chút.”

“Đều là nghiệp chướng!” Hoàng thượng thấy Phụng Minh không nói lời nào đứng một bên, nét mặt ôn hòa đi rất nhiều, mỉm cười nói: “Thường ngày A Nguyên hay ức hiếp con, ta nghe nói mỗi ngày con đều khóc lóc kể lể với Vương phi, không nghĩ được là người đầu tiên ra mặt vì con bé lại là con.”

Phụng Minh liền cười ngậy ngô lên, thành thật mà nói: “Vương phi toàn giải quyết cho nhi tử, với lại...” hần có chút e lệ đỏ mặt, nói: “không để Vương phi cảm thấy con bị thiệt thòi, sao nàng có thể thương tiếc con được?” nói xong liền giận dữ nói với Hoàng thượng: “Từ khi trong nhà có thêm hai tiểu tử, địa vị của nhi tử càng thấp thêm, hôm kia không phải là ngày rằm sao, đã bàn là sẽ chỉ có Vương phi cùng con ngắm trăng, mà hai đứa phá đám kia...”

“Khụ!” Hoàng thượng liền khụ một tiếng.

Phá đám? nói kiểu gì đấy!

“Hai tiểu tử này...” Phụng Minh âm ức vô cùng, lúc này đây liền nhân tiện cáo trạng: “không biết gây họa ở chỗ nào mà Tống vương thúc tự mình tới cửa đòi công đạo, nhi tử... nhi tử phải bồi tội với Vương thúc...” Huhu! Hai nhóc con phá đám kia trở về ngủ với Vương phi!

đã nói là hoa tiền nguyệt hạ* mà!

Hoa tiền nguyệt hạ: trước hoa dưới trăng, chỉ những nơi nam nữ tỏ tình, nói chuyện tình yêu. Xuất xứ từ thơ của Bạch cư Dị:

Tận thích sanh ca dạ túy miên,

Nhược phi nguyệt hạ tức hoa tiền

(cũng muốn cùng chàng hoa tiền nguyệt hạ một phen...).

Hoàng thượng nghe tường thuật sinh động như thật này chộc đến cười lớn, chỉ cảm thấy có một nhi tử ngốc nghếch như vậy, cũng là một chuyện không tồi.

Nếu đều ranh ma như Thuận vương, người trước lại đến kẻ sau thì quả thực muốn đưa Hoàng thượng cười hặc về trời mất rồi.

A Nguyên nghe xong chuyện này, chột dạ chui vào bóng tối né tránh, tâm nói không thể để hai người biết được rằng, bộ mặt là lưỡi dọ ma mà hai tên nhóc đến Tổng Vương phủ về lên mặt thế từ Tổng vương... là nàng dạy được.

“Nhi thần cầu xin Phụ hoàng, cho hai nhóc con này ở lại trong cung mấy ngày, đừng hời phủ quá sớm ạ.” Phụng Minh đương nhiên là thích nhi tử, đây chính là kết tinh tình yêu của hắn và Vương phi nhà mình mà. Nhưng mà phá phách đến như vậy, Thành vương điện hạ không biết con đường phải trước đang ở phương nào. Lúc này đây cầu Hoàng thượng, thấy Hoàng thượng vừa cười vừa lắc đầu bất đắc dĩ, Phụng Minh liền tràn ngập chờ mong mà xoa xoa tay, xin: “một tháng, mười ngày hồi phủ là được rồi, ai cũng nói khoảng cách sinh tử, về sau nhi thần nhìn hai tiểu tử này cũng sẽ không muốn đánh chúng nó.”

Nghịch ngợm như A Nguyên, Phụng Minh muốn quát đã lâu lắm rồi, chỉ là vừa mới cảm tiểu bản làm ra uy nghiêm của phụ thân một cái, đã Vương phi nhà mình đánh đến kêu cha gọi mẹ.

“Nếu không thì... muội đi nhìn một cái?” Nghĩ đến thế tử Tổng vương lại càng yêu thương hai đứa phá phách này hơn, già đầu rồi còn thích cái này, A Nguyên cảm thấy nghiệp chướng của mình thì vẫn nên cứu vớt lại một chút.

“Muội đừng tới!” Lòng tốt khó có được của Công chúa điện hạ lại bị ném cho chó ăn, mắt thấy Hoàng thượng hơi hơi gật đầu, có vẻ đồng ý, sắc mặt Thành vương điện hạ biến đổi, ra tiếng ngăn cản, lại thấy muội muội có xu thế phụng phịu, tức khắc tê dại da đầu, cáo trạng trước với Hoàng thượng: “Nhóc con này đến một lần, trong phủ lại mở nôi, giàn nho của nhi tử cũng bị rung đổ, mấy ngày kia của nhi thần... Đặc biệt thế lương.”

không nói tới giàn nho kia là hắn tự mình thiết kế, định hưởng thụ cảm giác nhàn nhã cùng Vương phi với trái cây thơm ngon xung quanh, mà thời điểm giàn nho xui xẻo này đổ xuống, lại đập trúng giữa mặt Thành vương điện hạ kiếp trước tích đức không đủ là hắn, vì thế...

Từng giọt máu chảy đầu rơi, Thành vương điện hạ nhìn về phía không trung, vô cùng ưu thương.

hắn dần lòng tự hỏi, đám nhóc con này vì sao không gây họa cho kẻ khác, mà lại chỉ nhằm vào hắn?! Nhà lấy lông dê cũng còn biết không thể chỉ lấy từ một con được cơ mà!

Vì sao người luôn chịu tổn thương là hắn chứ?!

Còn đám nhóc?

Đám nhóc nhìn ra được tình thế không ổn, đã sớm giải tán rồi!

“không thể cho bọn chúng gặp nhau, bằng không, nhi thần thật sự không còn cách nào sống!” Phụng Minh khóc thảm, tựa như muốn khóc hết bi thương những năm nay ra cả, nhịn không được, bỏ nhào tới trước mặt Hoàng thượng, ôm đầu lau hết nước mắt nước mũi vào vạt áo Hoàng thượng.

Hoàng thượng sắp cười chết rồi.

Nhi tử ngớ ngẩn thế nào thì phải làm sao giờ? Cần phải làm chủ cho nhi tử!

Nhìn nhi tử ngốc khóc thực đáng thương, sắc mặt Hoàng thượng lại biến đổi, trách A Nguyên đang cười trộm: “Lần sau, không được trêu Hoàng huynh con như vậy nữa.” Nhận được ánh mắt hâm mộ cảm kích của nhi tử, Hoàng thượng sững sờ, cảm thấy đây mới là nguyên do mình sống lâu đến bao năm nay, liền chậm rãi tiếp tục nói: “Nếu không, giàn nho lại đổ nữa, Hoàng huynh con gặp người ngoài thế nào được?”

Phụng Minh chớp chớp mắt, hai mắt cong cong.

A Nguyên biết Hoàng huynh này lo lắng cho sức khỏe Hoàng thượng, bởi vậy cùng hòa theo, liền cũng cười xấu xa nói: “một tháng hư một lần, cũng đủ để Hoàng huynh xui xẻo một tháng!”

Chọc Hoàng thượng cười một hồi A Nguyên mới cáo lui, Phụng Minh thấy tấu chương trên án đã thành từng chồng cao, cũng không đành lòng quấy rầy Hoàng thượng tiếp, cùng ra ngoài với A Nguyên, hai huynh muội chậm rãi đi dạo trong cung, trầm mặc tông chốc lát, Phụng Minh liếc mắt nhìn A Nguyên một cái, nhỏ giọng nói: “Lần này, A Khanh đã làm một chuyện lớn, ta kể cho muội, muội cũng đừng lo lắng.” Thấy A Nguyên kinh ngạc xem ra, hắn liền nhỏ giọng: “Nhị Hoàng huynh nói với ta, đại ca và nhị ca muội cho người đi Giang Nam điều tra, diệt trừ nhà tổ Từ gia.”

“Cái gì?” Sắc mặt A Nguyên biến đổi.

Từ gia ở Giang Nam mới là nhà tổ. Lúc này đây Phụng Khanh lại quyết liệt như vậy, liền làm nàng kinh ngạc.

Như này không thua gì quét phần mộ tổ tiên Từ gia lên.

Tuy khiếp sợ, nhưng cất lực đè nén cảm xúc, A Nguyên vẫn cảm thấy muốn khóc lên, nhịn lại khổ sở trong lòng, nàng liền thấp giọng: “Chỉ sợ Hoàng bá phụ trách tội, hơn nữa...” nàng cúi đầu nói: “Làm sao bịt miệng thiên hạ được đây?” Chẳng lẽ muốn nói, vì muội muội thiệt thòi, nên diệt cả nhà người ta? Thanh danh Phụng Khanh và Phụng Đường để đâu bây giờ?

“Đầu óc A Khanh như thế nào muội còn không biết sao? Lo lắng gì vậy?” Phụng Minh thấy đôi mắt xinh đẹp của muội muội đã ươn ướt, vội vàng an ủi: “Từ gia ở Giang Nam ý vào trong cung có Từ Quý nhân và Tuệ Tần, còn có Tam ca và Bát muội, lại trời cao Hoàng đế xa, nên kiêu ngạo hung hăng,

coi mạng người như cỏ rác, quả thực chính là khánh trúc nan thư*. A Khanh đột nhiên gây khóc dễ, chứng cứ phạm tội đều không kịp che giấu, tội lớn tội nhỏ lại không có một kẻ vô tội, bởi vậy cho người tố cáo Từ gia vào trong kinh, A Đường lại tác động từ Đại lý tự, Từ gia Giang Nam liền bị tịch biên.”

Khánh trúc nan thư: Ý nói tội ác quá nhiều, không thể viết cho hết.

“Từ gia trong kinh có vẻ như chưa biết việc này?” A Nguyên bèn nghi ngờ.

“Biết chút, có điều vẫn nghĩ là có thể cứu vớt, bọn tiểu bối không biết nhiều lắm.” Phụng Minh quay đầu, cười tủm tỉm nói: “Muội đã lớn, không lập uy một lần, về sau ở kinh thành không đứng dậy nổi.” Thấy A Nguyên im lặng gật đầu, hắn liền cười, nói: “Bên ngoài có các ca ca mà, muội không cần lo lắng gì cả, chỉ cần sống tự do tự tại với Ngũ muội thôi.” Hắn sờ sờ đầu A Nguyên, âm giọng: “Lần này Từ gia bãi quan thôi chức, trong vòng ba đời là xong rồi, ta thấy Phụ hoàng chán ghét Từ thị, về sau Từ thị này cũng không thể sống yên ổn được.”

“Nếu muội là Hoàng bá phụ, cũng sẽ để bọn chúng còn sống cho thật tốt.” A Nguyên cười cười hi hi nói: “Loại người ghê tởm như vậy, sao chỉ như vậy là đủ được?” Thấy Phụng Minh khó hiểu, nàng liền cười nói: “Hôm nay Bát muội quả thực thâm tình, nó bằng tuổi với muội, chỉ sợ cũng sắp đến lượt chi hôn rồi.”

Phụng Minh nhớ tới Bát Công chúa đáng ghét, lại nghĩ đến Từ thị, đột nhiên sinh ra chút thương hại với Từ thị.

Quả... xứng đáng a~!

Cảm khái một chút, Phụng Minh liền kiên trì đuổi A Nguyên về cung Thái hậu, đi được nửa đường lại thấy dưới tàng cây hoa nở rộ đầy, một nữ nhi xinh đẹp yếu mị đang rụt rè sợ hãi, mắt thấy Phụng Minh và A Nguyên thì vội vàng yêu kiều tiến lại, nhẹ giọng: “Mới vừa rồi ở chỗ Phụ hoàng, Tiểu Cửu không biết rõ nội tình, làm Hoàng tỷ tức giận, là Tiểu Cửu không phải.” Lúc này đây trên đầu Cửu Công chúa chỉ cài một đóa hoa trắng nhỏ, càng đáng yêu mảnh mai thêm, lại thêm một đôi mắt đẹp rưng rưng nước mắt, dường như muốn quỳ xuống trước mặt A Nguyên, nói: “Cầu Hoàng tỷ đừng trách tội muội.”

Mắt thấy hai đầu gối nàng ta sắp rơi xuống đất, A Nguyên lại vẫn đứng yên chờ nàng quỳ, Cửu Công chúa cắn chặt răng, nhưng vẫn không quỳ, chỉ uốn gối nghẹn ngào.

“Còn thiếu đặt điều nữa thôi.” Phụng Minh lạnh nhạt nói/

Lời này có chút lạnh khốc. Cửu Công chúa kinh ngạc nhìn hắn.

Trong cung đồn thổi vị Hoàng huynh lỗ mãng chân chất này là người yêu thương các muội muội tỷ tỷ nhất, vì mấy tỷ muội mà chuyện gì cũng làm. Mấy năm nay Cửu Công chúa vẫn luôn muốn thân cận hơn với hắn, chỉ là năm vừa rồi Thành vương vừa có con, vị huynh trưởng này phần lớn thời gian đều ở nhà bầu bạn với thê tử và nhi tử, không hay tiến cung, mà dù có tiến cung cũng đều đi cùng Thành Vương phi người có ánh mắt như có thể nhìn thấu nhân tâm đó, mỗi lần Cửu Công chúa gặp Thành vương phi, đối diện với cặp mắt băng tuyết lạnh thấu xương này, đều cảm thấy mấy tâm tư của mình đều bị nhìn thấu, mà vị Vương phi này là biểu tỷ của A Nguyên, càng không có cơ hội tiến lại hơn.

Khó lắm mới có cơ hội, không ngờ được rằng Hoàng huynh này lại lãnh đạm như vậy.

“Nghỉ ngơi ở trong cung đi, bằng không, bốn vương không tha cho ngươi!” Phụng Minh nhìn thấu diễn xuất vừa rồi của Cửu Công chúa, kẻ ngốc thật sự sống trong cung không thể qua được tuổi thành niên, Phụng Minh căn bản là yêu quý các tỷ muội mới nguyện ý nhường nhịn, nhưng mà Cửu Công chúa mách lẻo A Nguyên như vậy, đủ loại mưu tính khiến Phụng Minh thập phần không vui, lúc này quát một tiếng, thấy muội muội này lung lay sắp đổ, liền cười lạnh nói: “Bốn vương quên nói cho ngươi biết, đáng về này của ngươi bốn vương thấy nhiều rồi! Còn dối trá nữa, ta sẽ bẩm báo với Hoàng tổ mẫu, để Người dạy ngươi làm Công chúa là phải như thế nào!”

“Ồ trong cung ngừng nghỉ nhì, bằng không, bốn vương không tha cho ngươi!” Mới vừa rồi Cửu công chúa diễn xuất, phụng minh xem thật thật nhì, chân chính ngốc từ ở trong cung cũng sống không đến thành niên, phụng minh bắt quá là thích bọn tỷ muội, mới vừa rồi nguyện ý nhường nhịn, nhưng mà Cửu công chúa như vậy cấp A Nguyên mách lẻo, đủ loại âm u, liền kêu phụng minh thập phần không mừng, lúc này quát lớn một tiếng, thấy này muội muội lung lay sắp đổ, liền cười lạnh nói, “Bốn vương đã quên nói cho ngươi, ngươi như vậy bộ đáng, bốn vương thấy được nhiều! Lại không thành thật, liền đem ngươi bẩm báo hoàng tổ mẫu chỗ, tốt lành giáo giáo ngươi như thế nào làm công chúa!”

Đức hạnh như này của nữ nhân hậu cung rất nhiều, Phụng Minh thấy vẫn còn phải tu luyện nhiều.

A Nguyên liền ý vị thâm trường mà nhìn Cửu công chúa không nói gì.

Lại lịch của Cửu Công chúa có chút vấn đề, trong lòng nàng hiểu rõ điều này. một đứa ngốc đột nhiên tính ngoan, A Nguyên lại không phải cỏ nhân thực sự, nào không rõ? Chỉ là lười để ý, nói cho cùng, thời buổi này cũng đâu có nói chỉ cho phép A Nguyên xuyên không, người khác không được xuyên không đâu? Chỉ cần nước giếng không phạm nước sông, thì cũng đâu có liên quan gì. Có điều A Nguyên thấy Cửu Công chúa dường như cho rằng bản thân hắn phải được sủng ái mới đúng, bởi vậy đối nghịch với nàng và Ngũ Công chúa, khiến A Nguyên cảm thấy thực buồn cười, rốt cuộc cũng lờnói cho Cửu Công chúa nên sống cuộc sống cổ đại thế nào, chỉ phát tay nói: “Mau quay trở lại với Bát tỷ tỷ đáng thương kia của ngươi đi thôi, bằng không thì cái tát trên mặt Bát tỷ tỷ của ngươi... ngươi yếu ớt mảnh mai như vậy, chỉ sợ không dậy nổi.”

“Đa tạ Hoàng tỷ dạy dỗ.” Cửu công chúa ở trong cung bất đắc dĩ, đến cái phong hào cũng không có, đương nhiên không dám nhiều lời, chỉ thi lễ rồi đi nhanh.

“Nó có chút kỳ quái.” Phụng Minh lẩm bẩm trong miệng, thấy A Nguyên không để trong lòng liền cũng bỏ qua, lại cười nói với A Nguyên: “Hôm nay ta thấy mấy nữ binh đó không tồi, có thể che chở muội, cũng không có gì gây trở ngại làm người ta nói nên lời cái gì, về sau Hoàng huynh cũng đưa cho muội hai người.” đang nói chuyện, nơi xa có hai người bước tới, A Nguyên thấy thế liền dừng lại, nở nụ cười.

Người tới đúng là Ngũ Công chúa, còn có một thiếu phụ khuôn mặt trầm tĩnh, dáng vẻ thong dong, mặc y phục đoan chính màu đỏ sẫm, thập phần trầm ổn, người nọ thấy A Nguyên liền nở nụ cười cung kính, thỉnh an, xong mới đứng bên người Ngũ Công chúa.

“Biểu tâu chính là phỏng khoáng như vậy.” Tuy rằng Ngũ Công chúa nói như vậy, thái độ lại thập phần hòa khí, tựa hồ tình cảm với thiếu phụ này không tồi.

Nữ nhân này là đại phu nhân phủ Định Quốc công, biểu tâu của Ngũ Công chúa. Năm xưa Tĩnh Bắc hầu giận dữ từ hôn, phu nhân Định Quốc công như chết đi sống lại vì nhu tử, hưởng chỉ tinh thần Khánh Chấn bị chấn động mạnh, thấy nữ nhân là sợ hãi, mấy năm nay Đức phi và phu nhân Định Quốc công sàu thủ ruột vì hấn, chỉ nghĩ đến việc tìm cho hấn một nữ nhân thích hợp. Đức phi còn chưa tìm ra, phu nhân Định Quốc công lại vào một ngày đi ra ngoài gặp được vị đại phu nhân này, lúc đó cô nương này chỉ là một nữ nhi nhà thương, phụ thân bên đã chết, chỉ còn lại quả phụ, đệ đệ còn nhỏ, bốn phía đều có thân thích mơ ước gia nghiệp nhà nàng, chính vì như vậy, vị đại phu nhân này mở ra một đường máu, đầu vắn đầu vớ áp đảo toàn bộ thúc bá như lang sói đó, bảo vệ được gia nghiệp không nói, còn có thể hô mưa gọi gió.

Phu nhân Định Quốc công liếc mắt một cái liền nhắm trúng, nữ nhân như vậy, trời sinh chính là thành gia lập nghiệp, bởi vậy cũng bất chấp xuất thân từ thương hộ không xứng với phủ Định Quốc công của nàng, mà tự mình tới cửa cầu thân.

Lúc đầu vị này không đồng ý lắm, chỉ sợ không môn đăng hộ đối, nhưng phu nhân Định Quốc công nào có thể từ bỏ? Liên tục quan tâm, cũng khiến nàng sinh lòng cảm kích, lại nghe được từ đầu đến cuối chuyện xưa của phu nhân Định Quốc công, hơi do dự, nhưng vẫn đồng ý.

hiện nay, vị đại phu nhân này đã gả vào phủ Định Quốc công được bốn năm, phu nhân Định Quốc công cảm thấy mỹ mãn, lúc đầu còn dẫn nàng qua lại mấy nhà thế gia, đợi đến khi nàng đã có thể chấp quản được hết liền không quản chuyện trong phủ nữa, yên tâm mà an dưỡng tuổi già.

“Lần này biểu tâu tiến cung là vì chuyện gì vậy?” A Nguyên liền tò mò hỏi.

“Nghe nói Hoàng thượng hạ chiếu, triệu các võ tướng nơi khác hồi kinh.” Khánh Đại phu nhân mỉm cười, liền ôn hòa mà nói: “Cũng nghe nói lần này trong các võ tướng trở về có thân thích bà con xa của nhà thần, vì vậy Đức phi nương nương thỉnh mẫu thân tiến cung nói chuyện, mẫu thân muốn thần cũng nghe an bài, bèn bảo thần cùng tiến cung.” Nàng nói chuyện nhỏ nhẹ, làm người nghe thấy rất thoải mái, nhưng có ai biết, ngày đó, A Nguyên tận mắt nhìn thấy, vị Khánh Đại phu nhân này cầm con dao mổ lợn đuổi theo người thúc thúc muốn tranh đoạt gia nghiệp nhà nàng đến độ ông ta roi gậy cũng không dám nhặt chứ?

Lúc này đây, A Nguyên gặp vị Khánh Đại phu nhân này liền nhớ tới cảnh tượng ngày đó, con dao giết heo đó phóng ra từ tay nàng, ánh sang bén nhọn lóe lên trên không trung, chỉ thiếu làm thịt thúc thúc nàng ngay lập tức.

“Trong phủ Định Quốc công có thân thích lợi hại như vậy từ khi nào thế?” Ngũ Công chúa lại thấy kinh ngạc, vội vàng hỏi: “Sao mẫu phi không nói với muội?” Nếu phủ Định Quốc công có thể có người có tiền đồ lãnh binh bên ngoài như vậy, phu nhân Định Quốc công tội gì phải nhọc lòng trong phủ thế chứ?

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105

“Hần Nương nương tự có suy tính của người.” Khánh đại phu nhân liền hòa nhã nói: “Hôm kia tỷ còn nghe thấy mẫu thân nói rằng chờ biểu ca hồi kinh sẽ gặp mặt một phen.” Dứt lời, nữ nhân ôn hòa này liền cười, lại nói: “Nghe nói ở biên quan biểu ca lập công lao không nhỏ, lúc này đây hồi kinh có thể được thăng chức.”

“Vậy thì muội yên tâm rồi.” Phủ Định Quốc công còn một nam nhân có thể chống đỡ môn hộ, thì Đức phi và Ngũ Công chúa cũng an tâm, bằng không ngày ngày lo lắng gia tộc suy tàn, ai không cảm thấy mỗi một ngày?

Nhưng Ngũ Công chúa vẫn nhỏ giọng hỏi: “Là một vị cô cô xa chi.” Khánh đại phu nhân không biết nhiều lắm, liền chỉ trả lời: “Nghe nói trước kia lớn lên cùng Nương nương, sau này gả cho người mấy năm nay cũng không liên hệ. Nhân lần này Hoàng thượng triệu võ tướng vào kinh, vị cô cô này liền theo phu quân và nhi tử trở về.” Nàng nhớ tới dáng vẻ mừng rỡ của Đức phi và phu nhân Định Quốc công thì cũng có phỏng đoán trong lòng, cười nói: “Tỷ thấy là mẫu thân và Nương Nương đều thật lòng vui mừng, tình cảm từ trước không cạn.” nói xong về mặt lộ chút mệt mỏi, Ngũ Công chúa nhìn ra bèn vội vàng nói: “Tẩu đi dạo với muội bên ngoài một hồi rồi, hiện giờ thân thể nặng nhọc, vẫn nên hồi cung đi thôi.”

Khánh Đại phu nhân vừa mang thai, chỉ là nhìn vẫn chưa rõ.

“Ta cũng đi thỉnh an Đức phi Nương nương cùng Tứ Hoàng huynh.” A Nguyên còn định tám với Ngũ Công chúa về chuyện vừa nãy, liền cũng tiến lên đỡ Khánh Đại phu nhân.

“Sao có thể phiền điện hạ?” Khánh Đại phu nhân vội vàng cười nói.

“Tính muội ý thích nhất là em bé mềm mại, sau này tẩu tử để muội ấy dẫn cháu nhỏ díchơi là muội ấy vui rồi.” Ngũ Công chúa đứng bên cười khuyên nhủ: “Thân thiết với tẩu tử mà, bằng không, nha đầu này là vô tình nhất.”

“Lời này lại khiến ta phải nói chút gì đó rồi.” A Nguyên thấy cung nữ phía sau lại đây đỡ Khánh Đại phu nhân, liền thu tay, chỉ quay đầu nói với Ngũ Công chúa: “Là ai tặng một đại ân cho Ngũ tỷ vậy?” Nếu không phải nhờ nàng, tiểu biểu đệ ngu xuẩn Khánh Quang đó khi nào có thể ngâm ra được câu đối biểu đạt tâm tư tình cảm dồn nén của hán chữ? Thấy Khánh Đại phu nhân được cung nữ đỡ đi trước, nhóc con này liền nở điệu cười xấu xa, rúc vào người Ngũ Công chúa làm mặt quỷ mà nói: “hiện giờ tiểu tử kia tâm tâm niệm niệm gả đi đó, Hoàng tỷ sao có thể phí hoài năm tháng của con nhà người ta thế chứ?”

Mặt Ngũ Công chúa như con ếch xanh bị thổi khí vào vậy, chỉ chỉ vào bộ mặt cười gian xảo của A Nguyên, nói không ra lời.

Lại nói, làm một Phò mã ở rể, dùng từ “gả” là chuẩn xác còn gì.

“Năm nay liền cưới.” Cảm thấy bản thân bị nhóc con lên mặt, Ngũ Công chúa căm tức mà đáp.

Phượng Minh đứng sau dựng lỗ tai lên nghe lén, ánh mắt đại ra sắc mặt đờ đẫn, cảm giác như đã trải qua chuyện huyền huyền vậy, sau này nếu nhi tử nhà mình có e then gả người, cũng không phải là chuyện sét đánh trời quang gì cả.

Cái gì là khí khái nam tử chứ?

Nhớ tới đã từng có lần tâm sự với tiểu biểu đệ này cái gì gọi là nam tử hán, tiểu biểu đệ lại sợ hãi vàng dạ, Thành vương điện hạ không khỏi cảm thấy thất bại.

“Phá đám không biết mời một a~” Cảm khái công lực trên người của đám muội muội này một chút, Phượng Minh quyết định làm kẻ điếc người câm, không mở miệng.

“Khí sắc của biểu tẩu thế nào? không sao chứ?” Ngũ Công chúa và A Nguyên đã oanh oanh yến yến buôn chuyện, lại nhìn Khánh Đại phu nhân đang đi đằng trước, Ngũ Công chúa liền thở dài: “Thật là làm khó tẩu ấy, lo liệu việc trong phủ, còn phải chăm sóc biểu ca ta, hiện giờ mang thai còn bận trước bận sau cả trong cung cả trong phủ, thật sự gian nan.” Dừng một chút, lại thở dài với A Nguyên: “Người thấy bên ngoài tẩu tử không biểu lộ gì cả, kỳ thật nước đắng không biết chia sẻ cùng ai thôi.”

Tuy rằng Khánh Đại phu nhân vào phủ được phu nhân Định Quốc công coi trọng, có thương có yêu, nhưng xuất thân đằng sau toàn gia đều là thương nhân, lại không có nam đinh có tiền đô, bởi vậy phu nhân trong kinh nề mặt phu nhân Định Quốc công và Đức phi nên không dám nói ra mặt, còn sau lưng thì không thiếu lời nào.

Cái khó chính là Khánh Đại phu nhân lòng dạ rộng rãi, bằng không nếu là người hay để tâm, thì khóc chết rồi.

“hiện giờ đã có con nối dõi, bất luận là nam hay nữ, cũng đủ để gót chân nàng đứng vững vàng.” A Nguyên liền an ủi: “Nhà tẩu tử người không phải còn có một đệ đệ đang học tập sao? Chỉ cần có tài, đâu phải không thể chống lưng cho tẩu tử người?” Nhà Khánh Đại phu nhân cũng không phải thương họ bình thường, nghe nói gia tài trăm vạn, bằng không những kẻ thân thích đó cũng sẽ không cần thể diện mà tới ức hiếp quả phụ cháu nhỏ. Có bạc, lại có đệ đệ đi khoa cử thì không hề là thương họ thấp kém. A Nguyên thấy Ngũ Công chúa khẽ gật đầu, liền nhẹ giọng: “Hoàng tỷ có tẩu tử như vậy, cũng là có phúc.”

“Nàng vừa có thai mẫu thân nàng liền tới.” Ngũ Công chúa chợt bé giọng: “Mẫu thân kia của nàng là người không có chính kiến. Tẩu tử gả tới phủ Quốc công là vinh dự nhường nào, những thúc thúc thăm thăm lại định dựa vào lấy lòng, mẫu thân nàng lại quay về, hiện giờ còn đối đãi như người một nhà, tẩu tử ta nghe được liền nóng nảy, nói thúc bá đó đâu phải người tốt, mẫu thân nàng lại vẫn nói cái gì mà không việc gì thiện hơn biết sai chịu sửa.” Thấy ánh mắt A Nguyên không thể tưởng tượng nổi của A Nguyên, Ngũ Công chúa cũng thấy cực kỳ bất đắc dĩ, liền thấp giọng nói: “Bình thường, nhà dòng dõi thấp có nữ nhi gả vào nhà cao cửa rộng thì chỉ sợ con mình gian nan, nào ai nguyện ý con mình bị khinh thường đây? Nhà tẩu tử lại ngược lại, biết được tẩu tử có thai, lại như gà chó lên trời, ngày ngày cầu chỗ tốt, mẫu thân tẩu tử lại thực sự nghe lời, tới nói với tẩu tử.

“Đây là không muốn Đại phu nhân sống tốt mà.” A Nguyên liền cười lạnh nói.

Nếu phu nhân Định Quốc công nghiêm khắc chút, quả thực có khả năng sẽ sinh khúc mắc với Khánh Đại phu nhân.

“Tẩu tử biết chuyện chỉ động thai khí một chút, mơ...” Ngũ Công chúa liền cười nói: “giận lắm, đưa lễ để phu nhân thông gia về nhà, không có mời thì không được đến. Chuyện này vừa qua, mơ lại thấy trong viện biểu ca lại không xong rồi, liền truyền lời, ai dám tác quái với biểu ca đều đánh chết hết, bởi vậy khí sắc tẩu tử cũng tốt hơn rồi.”

A Nguyên ngẩng đầu nhìn trời, không nói.

Cơ thể nhỏ bé đó của Khánh Chấn lại còn đang bệnh tật, còn tác quái với người khác thế nào được?

“Lúc nào cũng có nha đầu thích mơ tưởng.” Ngũ Công chúa nhỏ giọng.

Hai nữ nhi trò chuyện, Ngũ Công chúa nghe kể việc hôm nay, giận tím mặt, lại cũng không nói gì thêm, A nguyên biết nàng đang âm thầm nhớ kỹ, bởi vậy

khuyến vài câu, lại bị Ngũ Công chúa bác lại.

“Kể như vậy, chính đạo không dễ đi, chúng ta cũng phải đáp trả lại mới đúng.” Ngũ Công chúa cười lạnh nói.

Kỳ thật A Nguyên cũng có ý định này, bèn gật đầu, chuẩn bị để ngoài kia đều biết, cái gì mà Vinh Thọ Công chúa và Thanh Tùng công tử đều là do Nam Dương Công chúa bịa đặt.

Thành Vương điện hạ đứng sau được dẫn dắt, cũng nghiêm trang gật đầu.

Mọi người tới cung Đức phi, đi vào liền thấy Đức phi và phu nhân Định Quốc công đều mang vẻ mặt thất vọng nói gì đó. Thấy mấy tiểu bối tiến vào liền cười rộ lên. Phu nhân Định Quốc công vẻ mặt ôn nhu nhìn Khánh Đại phu nhân đứng bên người mình, chỉ mệnh nàng ngồi bên cạnh mình, lại cho người mang tổ yến bổ dưỡng lên, tận mắt nhìn nàng ăn mới buồn cười nói với Đức phi: “Đứa bé này sức khỏe không dễ chịu, biết trong cung có việc nói cái gì cũng muốn tiến cung cùng ta, muốn giúp ta.”

“Tàu tử đang khỏe với ta sao?” Đức phi cười lớn.

“Mẫu thân từ ái là phúc của con.” Khánh Đại phu nhân nhìn về phía phu nhân Định Quốc công, ánh mắt thập phần thành kính.

Phu nhân Định Quốc công đôi mắt như khuê nữ ruột thịt, nàng cũng không phải kẻ không có lương tâm, nào không cảm động trước tình cảm như vậy?

“Thường ngày đứa bé này vất vả, ta thương con bé nhiều hơn chút thì tính là gì đâu?” Phu nhân Định Quốc công liền thở dài.

“Hai người mẹ chồng nàng dâu hợp nhau, ta thấy cũng mừng.” Đức phi cười, thấy Phụng Minh đi cùng các muội muội, mặt lộ vẻ vui mừng, vội vẫy tay gọi nhi tử đến trước mặt, âm giọng hỏi: “Con nhiều công việc, sao hôm nay lại tiến cung?” Phụng Minh đang cảm thấy mẫu thân nhớ mong yêu quý không nên được với mình, định giải bày tâm lòng thương nhớ của mình với mẫu thân, thì nghe thấy Đức phi nói tiếp: “Nếu con tới sao không dẫn theo hai nóc vào cùng? Lâu rồi không gặp, nhớ quá.” Dứt lời, lại tỏ vẻ tiếc nói, hiển nhiên cảm thấy nhi tử này không bằng hai cháu trai ngoan ngoãn.

Thành vương điện hạ cực kỳ đau lòng, chỉ hận không thể khóc rống lên.

Từ khi nào hai tên phá đám này đã khiến vị trí của mình trong lòng lão nương, thế từ sụt giảm thế?

“Vi nương cũng nhớ con.” Đức phi trầm bồng bổ sung thêm một câu, làm trái tim Thành vương điện hạ lại bị ghim thêm một mũi tên nữa, vỡ nát.

“Mẫu phi a~” Ngũ Công chúa liếc nhìn vẻ mặt không muốn sống nữa của Hoàng huynh, thực đồng cảm mà nói: “Các cháu trai không ở đây, Người tạm chấp nhận Hoàng huynh chút.”

“Khụ...” Trước ánh mắt ôn hòa của phu nhân Định Quốc công, Khánh Đại phu nhân đang ăn tổ yến thiếu chút nữa phun ra.

Phụng Minh ngẩng đầu, phụng phịu nhìn Đức phi, lớn đến vậy rồi, làm gì đáng yêu được bằng bé con mềm mại chứ. Đức phi cảm thấy đau mắt lại không đành lòng nhìn mà hơi hơi quay đầu. Mắt thấy mẫu phi quá áy náy với mình, trái tim tang thương của Thành vương điện hạ được chữa lành, tâm nói chẳng trách thời buổi này ai cũng thích tỏ vẻ đáng yêu, hóa ra thực sự hiệu quả, liền quyết định chờ hồi phủ cũng nể nể vợ mình, tranh thủ khiến hai nóc phá đám kia thất sủng, Thành vương điện hạ thương vị.

Đức phi thông minh tuyệt thế cũng không nghĩ ra là nhi tử già đầu rồi còn muốn “trạch dấu” với tôn tử, lúc này đây thấy phu nhân Định Quốc công đang lau miệng cho Khánh Đại phu nhân vừa suýt phun tổ yến, cũng mất mặt, nhin xuống rồi mới thúc giục nhi tử: “đi thỉnh an Hoàng tổ mẫu và Mẫu hậu con đi, lúc về Mẫu phi lại nói chuyện với con.” Thấy Phụng Minh trước khi ra ngoài còn quay đầu lại giương đôi mắt nhỏ tỏ ra lưu luyến, Đức phi chông trán một lát mới bắt đầu cười, ngẩng đầu nói với hai đứa bé nhin đến mức học mẫu đang phá lên cười bên dưới: “Tổ ca của các con, càng ngày càng thú vị.”

không biết trúng tà gì nữa.

A Nguyên lặn vào lòng Đức phi, để bà xoa bụng cho mình, nghe phu nhân Định Quốc công cười an ủi: “Vương gia và Nương nương thân cận nhiều năm như vậy, thần thiếp nhìn lòng cũng thấy khuây khỏa.” Phụng Minh cũng không phải nhi tử thân sinh của Đức phi, nhưng hiện giờ thân cận với Đức phi đến mức ruột thịt cũng đỏ mắt, làm phu nhân Định Quốc công cảm thấy đây là người tốt cuối cùng cũng được báo đáp. Bằng không, nhìn cung Tuệ tần mà xem. Thuận vương là con trai ruột của bà ta, mà hiện tại Tuệ Tần chỉ dám trông cậy vào con dâu và cháu trai, nhi tử sống như thế nào cũng không để ý lắm.

Thực ra, đó cũng là một loại bi ai.

“Đứa bé này có hiếu cũng là cái phúc của ta.” Vì sao Đức phi có thể trụ vững không ngã? Thứ nhất là có phụ Định Quốc công, thứ hai chính là có Thành vương đối đãi với bà như mẹ đẻ.

“Đợi đến sau này...” Đức phi thấp giọng lầm bầm, đến A Nguyên đang nằm trong lòng bà cũng không nghe rõ.

Đợi đến sau này, tân hoàng đăng cơ, bà liền rời cung, làm Vương Thái phi, sống cuộc sống đoàn viên cùng nhi tử, con dâu, tôn tử, không ở lại chốn hậu cung lạnh lẽo này nữa.

Khỏe miệng ắn vài phần ý cười, Đức phi liền cười nói với A Nguyên: “Lại nói tiếp, cũng thật có duyên.” Thấy hai nữ nhi đều tò mò nhìn qua, bà bèn cười nói: “Con có biết hiện giờ thế tử biểu ca con là ai không?” “Biểu ca” trong lời của bà chính là vị sắp vào kinh kia, mắt thấy ánh mắt chờ mong của Đức phi, A Nguyên và Ngũ Công chúa cũng kinh ngạc trước vị biểu ca này, thấy bà hỏi như vậy liền không khỏi lắc lắc đầu, lại thấy Đức phi cười nói: “Chính là người các con hay thư từ qua lại, A Loan nhà Tĩnh Bắc hầu.”

Năm đó Đức phi quả thật đã nhìn trúng A Loan, sau đó lại xảy ra một loạt chuyện, Tĩnh Bắc hầu giận dữ từ hôn làm Đức phi tiếc nuối khôn nguôi, cho rằng vô duyên rồi, lại không ngờ được vòng đi vòng lại A Loan vẫn đứng chân ở phủ Định Quốc công

Nhưng Khánh Đại phu nhân đang ở đây, nói nhiều hơn thì không thích hợp, Đức phi nghe thấy tiếng hô kinh ngạc của Ngũ Công chúa và A Nguyên, đôi mắt cười cong lên.

Nhưng mà Khánh Đại nãi nãi ở, nói nhiều không lớn thích hợp, Đức phi nghe thấy ngũ công chúa cùng A Nguyên kinh hô, liền chỉ cong lên đôi mắt cười.

Khánh Đại phu nhân ngồi bên mỉm cười nghe, cũng không quá để tâm đến vị A Loan trong truyền thuyết kia.

Đó là con dâu phu nhân Định Quốc công nhìn trúng ngày trước, là đích nữ thế gia, mạnh hơn mình cả tám con phố. Phu nhân Định Quốc công yêu quý nàng, không muốn để nàng biết, nhưng lại không biết trong phủ đầu ít tiểu nhân khuê môi múa mép, sao nàng không hay biết gì được? Có điều, đối với nữ nhân tâm không đặt ở nội trạch như nàng ấy bản thân nàng cũng ngưỡng mộ, huống chi chuyện này đâu có liên quan gì đến người ta chứ? Hà tất đổ hết oán giận lên đầu một nữ nhi như vậy? Coi như không hay biết, Khánh Đại phu nhân ngồi bên mỉm cười nói: “Nữ tướng quân được người người kính yêu, không nói tới hai vị điện hạ, đến con nghe cũng thấy vui mừng.”

“Nhà bọn họ Hoàng thượng sẽ ban thưởng phủ, bên con cũng không cần lo lắng giúp đỡ.” Đức phi nhẹ nhàng nói: “Con mới là người quan trọng nhất, biết không?”

“Có Mẫu phi nói, tẩu tử còn không yêu quý bản thân, ta liền đến dọn đến phủ luôn.” Ngũ Công chúa quay đầu lại liền cười nói.

Khánh Đại phu nhân vội vàng cười nói bản thân không dám, lại nói vài câu nhân thoại, rồi mới đi cùng phu nhân Định Quốc công xuất cung.

A Nguyên và Ngũ Công chúa lẫn lộn mấy ngày, chỉ là còn chưa chờ nàng động thủ, bên ngoài đã có Bát Công chúa tự mình tìm thuốc trị thương cho biểu ca nhà mình, bất chấp lời khuyên của tôn sư. Nhưng bệnh tình ngày càng nghiêm trọng, Hoàng thượng mất kiên nhẫn, chỉ hỏi Bát Công chúa, thấy khuê nữ ngốc nghếch này lại tỏ vẻ thực sự nguyện ý, cũng không nói nhiều, chỉ soạn một thánh chỉ, từ hôn cho Ngũ Công chúa và A Nguyên.

Hơn nữa, còn có A Dung thăng lên Chiêm sự phủ*. Đây chính là chức quan tam phẩm, càng quan trọng hơn đó là Chiêm sự phủ phụ tá cho Thái tử, như thế đây là có ý để A Dung thân cận Thái tử, Hoàng thượng bất công rõ ràng như vậy, thực sự khiến kinh thành ghé mắt mà nhìn, trong lúc nhất thời tâm mất tôn thất thế gia trong kinh đều hướng về phía phủ Thành Dương bá, đều cảm thấy A Dung này thực sự là chỗ cần người là chỗ không sửa.

Chiêm sự phủ: Là một chức quan cung cấp mọi việc cho Thái tử.

Chần chờ mãi không thành hôn, tình cảm là ở chỗ chờ đợi này. Vinh Thọ Công chúa là vị nữ tôn thất được Hoàng thượng sủng ái từ trong tã lót mà mọi người đều nhìn trúng, là vị hay qua lại hòa thuận với Công chúa, Hoàng tử, Vương gia đó.

Tiểu tử này chẳng rên tiếng nào đã cướp được Công chúa vào trong tay, đừng nói đợi mười mấy năm gì đó, chuyện này đặt trên thân ai, chờ mấy năm là có tiền đồ rộng lớn, thì không vui đây? Ai ai cũng cảm thấy lần này Trầm gia chiếm đại tiện nghi rồi, nhất thời phủ Thành Dương bá lại thành miếng bánh ngon, so với thời điểm Thành Dương bá được Hoàng thượng coi trọng còn nóng hổi hơn nhiều. Dù sao Hoàng thượng và Thái tử đều rất yêu thương Vinh Thọ Công chúa, chỉ cần không phải tội lớn mưu suôn vị gì đó, phần hưng của phủ Thành Dương bá đang ở trước mắt rồi.

Trong kinh phê bình không ít, A Nguyên cũng cảm thấy có chút bất an.

A Dung tuổi trẻ, lại được Hoàng thượng đưa lên tam phẩm, thực sự quá gây chú ý, bởi vậy hôm nay nàng hơi do dự, liền đến thư phòng Hoàng thượng, ven đường tùm tùm được một nhóc mũm mĩm.

Hai tỷ đệ đến ngự thư phòng của Hoàng thượng rồi lại thấy Hoàng thượng đang nói chuyện với người khác, thấy vị quan viên trung niên kia vô cùng cung kính, A Nguyên liền tránh ở một bên, đợi đến khi người này dứt lời nhất mực cung kính lui ra ngoài mới đi lên thỉnh an Hoàng thượng.

“Đó là Tổng đốc Trục lệ.” Hoàng thượng nhìn nhìn A Nguyên, tùm tùm cười.

Hắn đây là Tổng đốc Trục lệ muốn đoạt phu quân với bản công chúa, Công chúa điện hạ chỉ cảm thấy tức giận, hận không thể đuổi theo đập cho lão già này một trận, lại vẫn kiên cường nhịn xuống, chỉ có chút bất an nói với Hoàng thượng: “Ấn điển Hoàng thượng cho A Dung, hơi quá mức.” Dứt lời, nàng liền ngượng ngùng mà nói: “Con biết Hoàng bá phụ là vì A Nguyên nên nhìn huynh ấy với con mắt khác, nhưng quá bất công cũng khó tránh khỏi bị người phê bình, nếu vì con mà anh danh bên ngoài xưa nay của Hoàng bá phụ bị người ta lên án, con nào an tâm được đây?” nói nhiều, liền theo thói đưa chén trà nhỏ trên bàn trước mặt Hoàng thượng lên hấp mấy ngụm.

“Ồ...” Hoàng thượng cười tùm tùm ngồi nghe, hồi lâu sau, vẻ mặt thay đổi tỏ ra khó hiểu, thò người ra hỏi: “Là ai nói Hoàng bá phụ vì A Nguyên nên mới thăng chức cho hắn?” Ông cười ha hả mà an ủi nhóc con đang trợn mắt há mồm: “Đừng nghĩ nhiều, không phải vì con, A Nguyên nào có quan trọng như vậy?”

Nhóc con đen mặt nhìn bá phụ xấu xa cười trên nỗi đau của người khác, lâu sau, vẻ mặt hung tàn bắt đầu càn quét ngọc thạch bảo bối trên bàn Hoàng bá phụ nhét vào túi mình, miệng oán hận: “Duyên phận chúng ta đến đây là hết!”

Hoàng bá phụ bắt nạt cháu gái không phải là bá phụ tốt!

Hoàng thượng cười đến đau bụng, cảm thấy mỗi ngày được cười như vậy sức khỏe thực sự tốt lên rất nhiều, lúc này đây lau lau nước mắt, chỉ mỉm cười hỏi: “Muốn Hoàng bá phụ mở kho để nhận lỗi không?”

Hai tay hai chân duỗi tới trước mặt ông, đôi mắt to tròn chờ mong nhìn ông.

Cháu gái con trai thật là dở hơi, Hoàng thượng lắc lắc đầu, rồi cười nói với A Nguyên: “Tuy cũng là vì con, nhưng cũng vì A Dung.” Thấy A Nguyên nghiêng tai lắng nghe, ông liền cười nói: “Đứa bé này rèn luyện nhiều năm, đều đã dạo một vòng Lục bộ và Đô sát viện, Trẫm thấy rằng, là người có năng lực, sau này Thái tử đăng cơ, cũng cần một người trẻ tuổi có thể phò tá, bởi vậy mới thăng quan cho thằng bé.” Ông cười nói: “Tiếp đó Trẫm cũng sẽ thăng chức mấy Phò mã khác, con không cần lo lắng.” Thấy A nguyên lúc này mới vừa lòng gật đầu, lại không đề cập tới việc trả lại bảo bối, Hoàng thượng lại vui vẻ, điểm điểm trán A Nguyên cười nói: “Chỉ biết so đo với Hoàng bá phụ.”

“Chờ về sau có thể làm của hồi môn.” A Nguyên mặt dày mà nói.

“Của hồi môn!” một nhóc mập lén lút nhét điểm tâm nước miếng đầy miệng hàm hồ hưởng ứng tỷ tỷ,

“Của hồi môn?!” Thánh nhân dờ mắt nhìn cháu gái thân nhiên, bất đắc dĩ mà nói: “Chà trách Phụ vương con toàn nói khuỷu tay hướng ra ngoài, nhưng hơi trật đấy.” Cảm bảo bối của bá phụ đi cho nhà chồng tương lai, Hoàng thượng tức khắc thâm ghen tỵ với Thành Dương bá.

“Cả đời hưng thịnh, không bằng sinh được nhi tử giỏi a~” Hoàng thượng cảm khái thật sâu.

A Nguyên ngửa đầu dương dương đắc ý, tỏ vẻ bản thân làm một Công chúa có trách nhiệm, cần thiết phải thương Phò mã nhà mình.

“Đến lúc đó, Hoàng bá phụ chuẩn bị thêm cho con, để con về vang về nhà chồng.” Hoàng thượng hứa hẹn, lại thấy nhóc mập đang ngậm ngón tay béo ánh mắt trông mong nhìn mình, hiển nhiên là đau lòng vì Phụ hoàng thiên vị tỷ tỷ mà quên mất Hoàng tử béo đáng yêu nhất thiên hạ, tức khắc tìm mềm đi rồi tỉnh rồi ngủ, gọi nhóc mập tới trước mặt mình, sờ sờ đầu nhỏ của nhi tử, lúc này mới hỏi: “Tiểu Ngũ muốn gì nào?”

“Phụ hoàng!” Đám nhóc mập sinh ra đã có thiên phú nịnh hót, tiến lên ôm lấy đùi lão cha.

“Có tiền đồ a~.” Nhìn Hoàng thượng cúi người xuống cạo tóc cạo lui vào khuôn mặt béo mềm của nhi tử, Công chúa cảm thán.

“Ngoài Phụ hoàng ra thì còn muốn gì nữa?” Hoàng thượng đứng dậy, bế nhi tử mềm mại đi vài vòng trong thư phòng, rồi mỉm cười hỏi.

Đến lượt đứa con bé bỏng này đã không còn loại chờ mong như với Thái tử và Trịnh vương, Hoàng thượng càng hy vọng đứa con trai này có thời thơ ấu vui sướng nhất.

Nhóc mập chớp chớp đôi mắt, rồi có chút ngượng mồm, mềm như bông mà nói: “Lúc trước nhi tử đến quý phủ của Tứ Hoàng huynh, Tứ Hoàng huynh làm ngựa cho các chất nhi cười.” Trải qua một lần trạch đấu, kết quả là phụ thân Phụng Minh bị bắt nạt khổ bức bởi đám cái thìa năng lực cao hơn, đúng lúc Ngũ Hoàng tử tới ăn hỏi, thì đang bị kịch bị nhi tử cười trên cổ rêu rao trong phủ. Nghe tiếng hoan hô của các chất nhi, Nhóc mập cảm thấy cực kỳ hâm mộ, lúc này đây liền dùng ánh mắt chờ mong mà nhìn lão cha đột nhiên ngước lên nhìn trời của mình.

“Cái này.....” Hoàng thượng cảm thấy bản thân đã một bó tuổi, thiết tình có chút khó khăn, có điều nghĩ đến mấy nhi tử quả thật đều chưa từng chơi đùa với mình như vậy, nghĩ nghĩ, cảm thấy thân thể vẫn khá khỏe mạnh, liền gật đầu nói: “Lại đây đi, Phụ hoàng cho con cười đại mã.” nói xong, liền ngồi xổm xuống, cười nói: “Lên đi.”

A Nguyên hưng phấn, đồng thời vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, còn chưa tìm ra liền thấy nhóc mập đã bỏ nhào lên lưng Hoàng thượng vỗ tay cười.

Hoàng thượng hơi hơi mỉm cười, nâng mông nhỏ của nhi tử, gian nan đứng dậy.

Đột nhiên, một tiếng giong vang lên, một lão nam nhân nửa trung niên đã nằm rạp xuống mặt đất, bất động.

A Nguyên:....

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 106

Trong tâm cung của Hoàng thượng, mấy thái y về mặt khó xử đang bận rộn rộn.

Hoàng hậu nhìn Hoàng thượng mặt vui vào gối, miệng rên hừ hừ trên long sàng, không nhìn được nhóc mập dỗi gục đầu xuống nhận tội bên cạnh, nói: “Sao có thể nháo Phụ hoàng con như vậy?!” Bao tuổi rồi còn làm trò này, Hoàng hậu chỉ cảm thấy Hoàng thượng cũng không kém, đi theo nhi tử điên điên khùng khùng, bao giờ thì tốt rồi, không phải là hậu quả của điên khùng sao? Thấy nhóc mập sợ hãi, Hoàng hậu liền nghiêng đầu hỏi thái y xui xẻo kia: “Bệ hạ không có việc gì chứ?”

“Chỉ là hai cha con chơi đùa với nhau chút thôi, nàng mắng Tiểu Ngũ làm gì?” Thấy nhi tử bĩu môi, Hoàng thượng bèn vội vàng khuyên nhủ: “Đo ta đứng lên vội quá...” lại thấy Hoàng hậu trách cứ nhìn mình, Hoàng thượng liền cười nói: “Cũng không phải chuyện gì lớn, ta và Tiểu Ngũ như vậy mới gọi là thân thiết đấy, lần tới chúng ta lại chơi, được không?” rồi nhe răng trợn mắt, “Nhìn xem, hiện giờ thân thể Trẫm còn tráng kiện, bằng không về sau muốn chơi đùa với Tiểu Ngũ cũng không được rồi.” Thấy nhóc mập khóc thảm thiết đi đến mép giường mình, liền mỉm cười nói: “Chỉ là chuyện nhỏ thôi, đừng để mẫu hậu con kinh sợ.”

Kỳ thật nhi tử nguyện ý thân cận với ông, ông mừng còn không kịp nữa là.

“Phải trách ta.” A Nguyên liền nhỏ giọng nói với Ngũ Công chúa vừa vội vàng tới: “Lại quên mất đệ đệ đã nặng thêm rồi.” Nhóc mập kia nặng, đừng nói tới Hoàng thượng chưa chuẩn bị trước, đến thanh niên tuổi trẻ cũng chưa chắc đã chịu nổi.

Nhìn Hoàng thượng véo mặt béo của nhóc mập hứa hẹn lần tới sẽ thử lại, các Hoàng tử Công chúa nghe nói Hoàng thượng bị thương bèn trở về gấp sắc mặt liền vịn vẹo, lúc sau, Tam Công chúa ở bên liền vỗ tay cười nói: “Nhà ai không như thế đâu?” Thấy Hoàng hậu nhìn qua, nàng vội vàng tiến lên cười với Hoàng hậu, nói: “Mẫu hậu không biết, hôm trước trong phủ của nhi thần, để hái hoa sen cho tiểu tử trong nhà, Phò mã ngã cả vào trong hồ, lúc được cứu lên phun ra không biết bao nhiêu nước, mà tay vẫn túm chặt đóa sen không buông...” nghe thấy các tỷ muội đều cười, nàng liền thờ dãi: “Nhi thần còn giận chàng đứng là ngốc nghếch, hiện giờ nhìn Phụ hoàng mới biết được tấm lòng cha mẹ.”

Nàng kể chuyện này chính là để giải vây cho Ngũ Hoàng tử, bằng không để người khác biết Hoàng thượng vì Ngũ Hoàng tử nên mới bị thương eo không chừng còn nói ra lời khác, bởi vậy về mặt Hoàng hậu liền ôn hòa, bà hỏi: “hiện giờ Phò mã thế nào rồi?”

“Tốt lắm ạ, còn dắt tiểu tử kia đi dạo khắp sân ạ.” Tam Công chúa vội vàng cười nói.

Mấy vị Công chúa ở bên đều khuyên Hoàng hậu, Hoàng hậu mới không giận Ngũ Hoàng tử nữa.

Mà lúc này nhóc mập đã bò lên long sàng của Hoàng thượng, rúc tới rúc lui trong lòng Hoàng thượng, không khác con cún nhỏ là bao. Quả nhiên thấy Hoàng thượng rất đau, lại vẫn với tay ra ôm lấy nhóc mập mềm mại này.

Hoàng thượng vui vẻ, Hoàng hậu còn có thể nói gì đây? Huống chi giận Ngũ Hoàng tử, Hoàng hậu cũng cực kỳ đau lòng, hiện giờ đã có Tam Công chúa đưa một bậc thang đi xuống, thì không nói thêm gì nữa, chỉ mỉm cười nhìn hai phụ tử hi hi ha ha trên giường.

Vì em trai nhỏ cùng cha cùng mẹ được sủng ái, Thái tử và Trịnh vương hoàn toàn thích nghe ngóng. Lúc này đây mỉm cười cũng liền thôi, chỉ có Thuận vương nhìn đáng về cả nhà viên mãn này, lòng oán hận, lại tỏ vẻ lo lắng mà nói: “Lần sau Tiểu Ngũ đừng tùy hứng như vậy nữa nhé.”

“Nó mới bao lớn, tùy hứng chút Trẫm càng thích.” Hoàng thượng lén véo thịt trên người nhóc mập, nghe thấy Thuận vương nói lời mất hứng như vậy, liền nhàn nhạt nói: “Tuổi người không nhỏ, còn so đo với đệ đệ như vậy, thật không bớt lo.”

“Lần sau, Tiểu Ngũ chỉ cần tới chơi với nhi tử.” Phụng Minh ở bên cao giọng nói: “Phụ hoàng, Phụ hoàng ở bên chỉ huy là được.”

“Có việc nặng nhọc thay nhau làm, mới là điều các hoàng huynh nên làm.” Tại lúc Hoàng thượng đang gật gù A Nguyên cười hi hi nói. Trong tiếng cười của các huynh trưởng và tỷ tỷ, các đầu nhỏ của nhóc mập lộ ra từ trong lòng ngực Hoàng thượng, ngượng ngùng vịn vẹo người.

“Mấy đứa các con...” Hoàng hậu bắt đầu dĩ nói: “Ta không quản được các con rồi.” nói xong liền ngồi xuống bên người Hoàng thượng, hỏi chuyện thái ý, biết được Hoàng thượng cũng không đáng lo ngại, bèn thở phào nhẹ nhõm một hơi, lại cho người đi truyền lời với Thái hậu, rồi lệnh mọi người đều rời đi. A Nguyên đi ra từ cung Hoàng thượng, cười lớn, vui vẻ vô cùng, Ngũ Công chúa ở bên nhìn nàng bắt đầu dĩ, lúc lâu sau, thấy các Hoàng tử đều đi rồi, mới thờ dãi nói: “Người nhìn xem, huynh đệ tỷ muội trong cung đều một lòng, chỉ có Tam Hoàng huynh há mồm ngậm miệng đều là Tiểu Ngũ không tốt, ý gì vậy chứ?”

“Đồ kỵ.” A Nguyên cười hi hi nói: “Hoàng bá phụ càng thương Tiểu Ngũ, Tam Hoàng huynh càng không vui.”

“Ta nghe nói trong phủ hần thiên vị con trai Từ trắc phi...” Ngũ Công chúa liền thờ dãi: “A Thuyền là đứa trẻ tốt thế nào, mà hần lại cố tình làm lo, Từ Trắc phi cũng là kẻ ngu xuẩn, trong phủ Thuận vương còn có một thứ trưởng tử cũng thành thật biết phận không xuất đầu, ả còn cố tình nháy ra, ta nghe nói Từ Trắc phi này cũng không thân cận Tuệ Tần, ngược lại đi lại khá gần gũi với Từ Quý nhân, mà không phải Từ gia bị Phụ hoàng cho thời quan sao, thời điểm đó thường xuyên vào cung đó.” Tuệ Tần là thứ nữ Từ gia, tuy rằng hiện giờ vị phận cao được coi trọng trong cung, nhưng xem ra ở Từ gia, một thứ nữ vẫn không thể đuổi kịp xuất thân đích nữ tôn quý của Từ Quý nhân.

“Biết tỷ tỷ ở trong cung, Từ Quý nhân còn nóng lòng vào tranh sủng, cả nhà đều là tiện nhân.” A Nguyên liền lạnh lùng mà nói: “Quan hệ tốt thì đã làm soa, một Quý nhân thất sủng mà thôi, trước mắt Bát muội còn gả cho một cái thứ không thể làm quan, Từ gia còn coi trọng Từ Quý nhân sao?” Nghe nói năm đó sau khi Từ Quý nhân thất sủng, nếu không phải trong nhà thực sự không thể tìm ra được một nữ nhi độ tuổi phù hợp, Từ gia vốn còn muốn lấy danh nghĩa tại tộ mà nhét thêm một nữ nhi vào cung. Chỉ là lúc ấy cảm tình giữa Hoàng thượng và Hoàng hậu cực tốt, cho dù là có, đại khái cũng sẽ không tuyển thêm tú nữ.

“hiện tại Bát muội đang mù quáng, sau này...” Ngũ Công chúa nghĩ nghĩ liền thờ dãi: “Cũng đều không phải thứ gì tốt đẹp, thôi.” Bát Công chúa và Từ ngũ kia kể tám lạng người nửa cân, ai cũng chẳng chê được ai.

A Nguyên lại không tiếp lời, đi được chốc lát liền cười nói với Ngũ Công chúa: “Nhắc đến mấy kẻ đáng ghét đó làm gì?” Nàng nghiêng đầu nhìn nhìn bốn phía, lúc này mới nhỏ giọng nói với Ngũ Công chúa: “Ta đã hỏi ra được một ít tâm tư Hoàng bá phụ, mắt thấy là sẽ giành vinh quang cho các Công chúa. Đầu tiên là A Dung, ta nghe được tiếp đó sẽ là vài vị Phò mã, dù không thể có thực quyền, cũng sẽ có vị trí thanh quý.”

Ngũ công chúa mặc không lên tiếng gật đầu, một lát liền thở dài nói: “Người khác thì cũng thôi, nhưng biểu đệ kia của ta...” Khánh Quang thật sự vẫn vô không thành, tuy một tấm chân tình với Ngũ Công chúa, nhưng Ngũ Công chúa quả thực không tìm ra được năng lực của hắn.

“Ít nhất, Phò mã đô úy* cũng không tồi.” A Nguyên liền cười tủm tỉm mà nói: “Con nói dối của Hoàng tỷ vừa ra đời đã có tước vị, sau này còn lo lắng gì đây?”

Phò mã đô úy: Trong giai đoạn đầu tiên, con rể của Hoàng đế thường được gọi là Hoàng tế (皇婿).

Xưa trong lịch sử phong kiến Trung Hoa từ đời Hán, đời Ngụy, đời Tấn, khi Hoàng đế tuần du, các cỗ xe lập thành từng đội trong đó xe Hoàng đế gọi là "chính xa", xe của các quan thị tòng là "phó xa". Tuy nhiên, các xe đều giống nhau với mục đích tránh không cho thích khách biết hoàng đế ngồi xe nào. Những người chỉ huy các xe gọi là Phò Mã Đô Úy (駙馬都尉).

Nhưng cũng đã từng có một vụ hành thích Hoàng đế bởi chính một quan Phụ Mã Đô Úy nên tương truyền từ đời Tấn, Tư Mã Viêm là người đầu tiên quy định chỉ con rể của mình mới được đảm nhiệm chức Phụ Mã Đô Úy, để tránh sự kiện như từng xảy ra trong lịch sử. Về sau, các Hoàng đế cũng áp dụng thông lệ này, chỉ các Hoàng tế mới được phong Phò Mã Đô Úy.

“Thôi, còn có Hoàng huynh ở đây, ta lo lắng cũng là vô dụng.” Ngũ Công chúa vốn lo lắng cho Khánh Quang, bây giờ đã bình thường trở lại, đang trò chuyện với A Nguyên, vừa đùa giỡn cùng nàng, nghe A Nguyên hứng trí bưng bưng nói về cách làm phản thóa mặt, tâm tình sáng khoái, liền thấy cách đó không xa đang có hai tiểu thiếu niên tranh chấp với nhau, A Nguyên thấy trong đó có một thiếu niên đúng là Phụng Thuyền thế tử Thuận vương lúc này mặt mũi đã giận đến tái đi, liền nhíu mày, nhìn hướng về thiếu niên còn lại, liền thấy đứa bé kia so ra còn nhỏ hơn Phụng Thuyền, khuôn mặt nhỏ rất xinh đẹp nhưng bàn tay lại đang túm lấy một cái tráp trong tay Phụng Thuyền không chịu buông.

“Đó là...” A Nguyên thấy đứa bé kia có chút xa lạ, liền ngừng ngừng.

“Con trai Từ Trắc phi.” Ngũ Công chúa liền nhàn nhạt mà nói: “không hay tiến cung, người ít gặp.” hiện giờ chất nhi của A Nguyên nhiều thành đồng, nào nhớ được râu ria này nọ, Ngũ Công chúa lại khôn khéo hơn, nhớ kỹ.

“Chỉ là con trai một Trắc phi lại dám đoạt đồ với Thế tử?” A Nguyên liền nói với cung nữ đứng sao: “Kêu nó buông ra!”

Cung nữ phía sau lĩnh mệnh đi, tới trước mặt hai đứa bé cũng không nhiều lời, ra tay đập một trức bàn vào tay đứa bé kia, tay đau xót đứa bé kia tức khắc rút tay lại, Phụng Thuyền nhanh chóng đoạt lại tráp, nhìn thấy A Nguyên nhẹ nhàng cười và Ngũ Công chúa đang đứng phía sau mình liền lộ vẻ vui mừng, hai mắt sáng lấp lánh chạy tới trước mặt A Nguyên, đỏ mặt kêu lên: “cô cô.” hắn tuy tuổi nhỏ, nhưng so chiều cao lại không kém A Nguyên là bao, Công chúa điện hạ mắt lạnh liếc mắt nhìn đứa bé đang giơ tay giơ chân đâm đá cung nữ kia một cái, liền gõ gõ đầu Phụng Thuyền, nói: “Ai dám đoạt đồ của con thì cứ đánh lại, vô cớ gây rối cái gì? Khi không làm mất thân phận Thế tử!”

“cô cô nói phải.” Phụng Thuyền dừng một chút, liền nhanh nhẹn nhét cái tráp vào tay A Nguyên, thấy A Nguyên kinh ngạc nhìn mình, liền nhỏ giọng nói: “Hôm kia cô cô luôn miệng nói là hạt điều bên ngoài đáng yêu, vừa lúc con có được mấy cái liền đưa vào cho cô cô.” Tổ mẫu và cô cô đối xử tốt với hắn, hắn sẽ toàn tâm toàn ý báo đáp, Phụng Thuyền thấy A Nguyên mở tráp ra lộ vẻ kinh hi liền cũng vui mừng theo, thấp giọng nói: “không phải là không so đo với nó, chỉ là khi ở trong cung để mọi người biết cháu luôn thiết thời, nhường nhịn thì càng tốt.”

Đó chính là tư tưởng âm u nhất trong lòng hắn, nếu không phải là A Nguyên, dù với Tổ mẫu Tuệ Tồn hắn cũng không dám nói.

Thời buổi này nơi đâu còn có trẻ con thuần lương chứ? A Nguyên vốn thiên vị, liền chỉ gật đầu, liền thấy đứa bé kia đang định đi tới lại có dáng vẻ hùng hổ, liền cười lạnh nói: “Sao đây? Định đấu với Bồn cung sao?!”

Đứa bé này còn chưa đến được trước mặt A Nguyên đã bị ấn lại, lúc này đây giữa miệng còn tiếp tục hùng hùng hổ hổ, đáng vẻ như thế cũng khiến A Nguyên kinh ngạc, liếc mắt nhìn Phụng Thuyền không biểu cảm gì đứng bên một cái, liền nhíu mày nói: “Giáo đường như vậy không phải là đáng vẻ phải có của một hoàng tôn.” nói đến đây thì thấy Bát Công chúa dẫn theo Từ Trắc phi từ phía xa đi nhanh tới đây, liền cảm thấy không thú vị, cười với Bát Công chúa ngoài mặt trong yếu, nói: “Bát muội, một cái tát ăn chưa đủ sao?” Dứt lời, nụ cười trên mặt trầm xuống, chỉ chỉ vào đứa bé kia lạnh lùng nói: “một hoàng tôn đang ăn nói lung tung rối loạn gì thế?! Từ Trắc phi, người không dạy dỗ cho tốt, hiện tại bồn cung thay Tam Hoàng huynh cho người này cái bạt tai để giáo huấn người, người cũng đáng phải chịu!”

“Xen vào việc người khác.” Bát Công chúa liền cười lạnh một tiếng.

“Ở bên ngoài, các người làm cái gì chưa ai quản được cả, chỉ là ở trong cung, các người tính là cái cọng hành gì?” Ngũ Công chúa đã sớm cảm hận Bát Công chúa, lúc này đây liền nhàn nhạt mà nói: “Con trai Trắc phi đã dám kiêu ngạo trong cung như vậy, Tam Hoàng huynh cũng thực thú vị, đến cả thể diện toàn phủ cũng không để tâm.” Thấy Bát Công chúa tức giận đến thở dốc hồng hộc, Ngũ Công chúa liền lạnh nhạt nói với Từ Trắc phi ánh mắt liên lảo kìa: “Thu lại tâm tư nhỏ kia của người đi! Còn cho là như trước kia sao? Từ gia đồ rồi, bằng thân phận của người thì tính là cái thứ gì?! Vị trí Thế tử là thứ người có thể mong chờ sao?!”

“Thần thiếp đâu có.....” Từ Trắc phi liền khóc lóc nói: “Chỉ là Thế tử.....”

“Được rồi!” A Nguyên liền cười tủm tỉm mà nói: “Hoàng bá nương sẵn sóc Hoàng bá phụ, nơi nào có thời gian xử kiện. Đưa học về đi, để Hoàng tẩu tự mình quản thúc là được.” nói xong liền thở dài: “A Thuyền ở lại trong cung đi, con là Thế tử, thân phận tôn quý, ở bên cạnh mấy kẻ này, người ngoài lại khinh thường.” Vừa nói vừa nhìn Bát Công chúa đang run rẩy tức giận, lại hơi buồn cười nói: “Bát muội thà rằng đi cùng với thiếp thất vô tích sự cũng không chịu đi thăm Hoàng bá phụ, có thể thấy được lòng thành.”

Mới vừa rồi đến Tam Công chúa và Tứ Công chúa ở bên ngoài cung đều vào cung, mà lại không thấy bóng dáng Bát Công chúa đâu, A Nguyên liền cảm thấy đầu óc muội muội này đúng là bị choáng váng rồi.

không tăng hào cảm với Hoàng thượng vào lúc này, lúc phạm sai lầm thì về sau làm sao có quả ngon mà ăn?

đang lúc thôn thức, A Nguyên liền thấy xa xa Tuệ Tần đang vội vàng tới, thấy mọi người thì hơi hơi gật đầu, cũng không thèm nhìn ai khác liền ôm lấy Phụng Thuyền, nhìn từ trên xuống dưới, vội hỏi: “Có bị thương không?”

“Vi sao Di không nhìn Bình Nhi?!” Mắt thấy Tuệ Tần bắt công chi coi Phụng Thuyền con của cạp cái như cục cưng, e sợ nó bị đụng chạm, lại vút huyết mạch Từ thị sang một bên, Bát Công chúa tức khắc nổi giận, dậm chân kêu lên: “Bình Nhi mới là cháu ruột của di!” Lại nói Phụng Bình kéo dài huyết mạch Từ gia mới là người Tuệ Tần nên thân cận. Liếc thấy Từ Trắc phi co rúm một lúc rồi lao tới Phụng Bình đã được buông ra cùng khóc rống lên, Tuệ Tần mặt vô cảm chính xiêm y cho Phụng Thuyền, hồi lâu sau mới quay đầu lại, lạnh lùng nói với Bát Công chúa: “đang ở trong cung nào dám làm di Công chúa? Đột lại gọi một tiếng nương nương mới phải.” Bà là người chính trực, nhưng khi người chính trực đã nhận định điều gì, còn làm được hơn nhiều người thông minh.

Mặt Bát Công chúa đỏ lựng lên.

“Còn người...” Tuệ Tần nhìn Từ Trắc phi vẫn cứ len lén nhìn mình kia, trong ánh mắt hiện một tia mỉa mai, nhàn nhạt mà nói: “Thường ngày ta chưa bao giờ gặp người trong cung, nào biết rằng người là ai?” Nghĩ tới việc Từ Trắc phi chỉ biết tới nịnh hót Từ Quý nhân, Tuệ Tần liền lau lau khóe mắt, chậm rãi nói: “Trong phủ con ta, ta chỉ nhận Vương phi và Thế tử, kẻ khác cũng đừng lượn lờ trước mặt ta, làm gì có ai có nhiều thời gian để ý tới chứ?” Thấy Từ Trắc phi kia đột nhiên im bặt không khóc nữa, bà bèn rũ mắt quay đầu nhẹ nhàng nói với Phụng Thuyền: “Cùng Tô mẫu về, không cần để ý đến mấy kẻ không liên quan.”

“Tô mẫu.” Phụng Chu nhẹ nhàng mà gọi một tiếng.

“Tuy rằng Tô mẫu vô dụng, nhưng bảo vệ con thì vẫn làm được.” Tuệ tần sờ sờ đầu cháu trai, quay đầu lại, vẻ mặt nghiêm khắc nói: “Thế tử mới là chủ tử vương phủ! Còn để ta biết kẻ nào trong phủ tranh chấp với Thế tử, thù đoạn của ta... các người không dám biết đâu!” Lại nhàn nhạt mà nói: “Xung đột trong cung cấm, chỉ sợ mấy vị Công chúa không quản được các người, ta thân là mẹ ruột Thuận vương chẳng lẽ lại không quản được? Hai mươi đại bản...” bà chỉ vào Từ Trắc phi, chậm rãi nói: “Tội không biết dạy con!”

Nếu Từ Trắc phi bị Tuệ Tần phạt ở trong cung thì thế diện cũng bay rồi. Bát Công chúa vội vàng ngăn lại: “Dừng tay!” Nhưng mà ở trong cung nàng cũng đâu được súng ai, ai nghe lời nàng nói đây? Cuối cùng bị kéo sang một bên, tận mắt nhìn thấy Từ Trắc phi bị ấn xuống mặt đất ăn đại bản, chỉ có thể oán hận mà chỉ chỉ vào Tuệ Tần mặt không biểu cảm gì, rồi cho người đỡ Từ Trắc phi nghe ngang rồi đi. Thấy họ đi rồi, sắc mặt Tuệ Tần mới hòa hoãn, bà xoa xoa mặt Phụng Thuyền ấm giọng nói: “Sau này, chỉ lấy ra uy nghiêm Thế tử của con, con là con vợ cả, không có Tô mẫu, Hoàng thượng cũng có thể làm chủ cho con.”

Rồi tạ ơn A Nguyên và Ngũ Công chúa: “Nếu không nhờ các Công chúa ra mặt, đứa bé mặt khó tránh bị thương.”

Đối với vị Tuệ Tần luôn giữ mình chưa tình xen vào thị phi hậu cung này, A Nguyên và Ngũ Công chúa thập phần tôn trọng, lúc này đây cũng chỉ cười chối từ, lại nhìn theo hướng Tuệ Tần và Phụng Thuyền rồi đi mới trở về cung Thái hậu, đi vào liền thấy Cửu Công chúa đang ở một bên hầu hạ, A Nguyên cũng không thêm để ý, chỉ tới trước mặt Thái hậu, vừa tóm điểm tâm trên bàn vào miệng, vừa cười hi hi kể chuyện ở chỗ Hoàng thượng đến tột cùng là như thế nào, xong mới cười nói: “Tứ Hoàng huynh là đầu sỏ gây tội, hiện giờ đã nhận tội, nói là về sau sẽ làm nãi kỵ cho đệ đệ đó ạ.”

“Hoàng thượng đã một bó tuổi rồi mà vẫn bướng bỉnh như vậy.” Thái hậu dùng từ “bướng bỉnh” để ví với Hoàng thượng, hiển nhiên là cũng không để việc hôm nay vào trong lòng, đột nhiên nghe thấy Thái hậu tiếp lời: “Tiểu nữ bé tạo như vậy mà Người không nâng đỡ, có thể thấy là sức khỏe không được tốt lắm.” Khiến A Nguyên suy nghĩ chút nữa sặc chết.

Thằng nhóc mập kia mà còn gọi “Bé tạo”?! A Nguyên bị bản lĩnh nói dối không chớp mắt của Hoàng tử mẫu dọa cho sợ ngây người, dù vô si cũng không khỏi cúi đầu thấp xuống.

Ngũ Công chúa cũng hết chỗ nói, chỉ biết ngẩng đầu nhìn nóc nhà.

Thái hậu vẫn còn thôn thức: “Cũng không biết Tiểu Ngũ kinh hãi đến thế nào, Hoàng hậu tất nhiên là sẽ mắng thằng bé.” Nghe thấy A Nguyên vội vàng nói Hoàng thượng đã ôm nhóc mập cùng đi nghỉ, Thái hậu mới vừa lòng nói: “Đừng để Tiểu Ngũ chịu thiệt thòi, đáng thương, lại chưa từng tách xa ai gia như vậy, không biết có ngủ được không?” “Về mặt lo lắng, bà nói với cung nữ đang nhin cười bên cạnh: “Mau gói ghém chăn nhỏ gối nhỏ của Tiểu Ngũ đưa tới chỗ Hoàng thượng đi, không thì Tiểu Ngũ khóc mất.”

“Trước kia cháu gái cũng là ban đêm nhớ Hoàng Tử mẫu tới khóc đó.” A Nguyên liền thở dài nói.

“Cháu gái số khổ của ta!” Trước mắt Thái hậu đã không còn lo lắng, tức khắc cải lão hoàn đồng, hai bà cháu ôm lấy nhau khóc rống, cùng nhau hoài niệm năm tháng nhóc con cấn góc chân ở lại một mình trong cung trống rỗng lạnh lẽo bị thương.

Ngũ Công chúa bị đường muối từ trước đến nay chẳng bao giờ ăn không ngon ngủ không yên này làm cho buồn nôn đến hông rồi, thật muốn xóc da mặt con nhóc này lên xem đây đến mức độ nào.

Cửu Công chúa đến khuyên giải an ủi Thái hậu cả buổi lại chẳng được để ý tới, lúc này đây nụ cười tươi trên mặt bắt đầu cứng đờ, ánh mắt oán hận nhìn về phía A Nguyên đang chơi trong lòng ngực Thái hậu.

rõ ràng là cô nhân không học vấn không nghề nghiệp thôi, vậy mà được chủ tử trong cung sủng ái, tỏa sáng đến vậy. Trước đó Cửu Công chúa cũng đã nghe nói, Hoàng tử này được Hoàng thượng tứ hôn, gả vào thế gia, nghe nói người nọ là mỹ nam nổi danh kinh thành, hiện giờ vừa mới thăng quan, sau này còn có thể được phong tước, quả thực chuyện tốt khắp thiên hạ đều dừng lại trên người Hoàng tử này, lòng liền không phục.

không nói đời trước như thế nào, kiếp này, nàng mất thấy bản thân là công chúa, tuy rằng trước đây là một đóa ngọc, nhưng rốt cuộc thân phận tôn quý. Nhìn vào lạnh lợi, ai lại không cảm thấy nàng đáng yêu chứ? Huống chi nàng có thể có cơ duyên xuyên về cổ đại, hiển nhiên phải là định mệnh, không lường được sủng ái tận trời không có, tài hoa đầy bụng cũng không dùng được, đến vẻ xinh đẹp này đối với nàng mà nói ở trong cung cũng không được việc, trước kia nàng vốn định phần nam trang lên xuất cung, kết bạn với nam nhân có thể bao bọc bảo vệ nàng sau này, lại bị đường mẩu lạnh giọng mắng, thật sự ủy khuất.

Nàng cũng biết thanh danh thời cổ đại rất quan trọng, nhưng cũng phải tùy người nha, giống như mấy người Ngũ Công chúa ấy, chẳng phải cũng thường xuyên chạy ra ngoài sao?

Trong lòng thực sự không muốn thấy dáng vẻ được sủng ái của A Nguyên và Ngũ Công chúa, Cửu Công chúa chỉ căm giận trong lòng, cáo từ với Thái hậu liền rời đi.

Mất thấy nàng ta đi rồi, A Nguyên cũng không để ý, chỉ đặc ý đào dọt mà khoe khoang với Thái hậu một chút chuyện A Dung thăng quan, xong mới bị Ngũ Công chúa chửi không ngừng bắt dừng lại, lại nghe Thái hậu cười nói: “Hai nhà đầu các con chớp mắt một cái đã lớn như vậy rồi, thành thân là việc tốt, tới ngày ấy, Hoàng Tổ mẫu có thứ tốt, sẽ tặng cho các con.” Ánh mắt Thái hậu ẩn chứa ý không nỡ, nhưng cũng không nói gì thêm, chỉ dạy A Nguyên và Ngũ Công chúa một chút về việc làm thế tử là như thế nào, bảo các nàng không được ý lại vào thân phận công chúa mà tùy hứng ở nhà chồng, dẫn tới phu thê rạn nứt, rồi mới thôi.

A Nguyên không biết Thái hậu đang tính toán tuyển ra mấy ma ma tâm phúc cho nàng và Ngũ Công chúa làm thị tỳ, về sau phụ tá. một tuần sau, nghe nói võ tướng biên quan các nơi tụ hội tại kinh thành, A Nguyên vui mừng khôn cùng, đợi đến khi biết Tĩnh Bắc hầu và vị họ hàng xa phù Định Quốc công kia cũng hồi kinh, liền cùng Ngũ Công chúa viết thiệp mời A Loan vào cùng gặp nhau. Đợi hai ngày quả nhiên liền nghe thấy phong thanh trong cung Đức phi, A Nguyên vui mừng trang điểm một hồi đến xinh đẹp đáng yêu, mới cùng Ngũ Công chúa tới thỉnh an Đức phi.

Nhưng khi vừa vào chính điện, lại chỉ nghe được tiếng khóc thê lương truyền tới, nghe ra đó là tiếng của Đức phi, A Nguyên và Ngũ Công chúa đều biến sắc, vội vàng đi vào liền thấy Đức phi vậy mà không màng dáng vẻ ôm chặt một nữ nhân quỳ trước nàng cùng gào khóc, khóc đến như vậy tựa như muốn khóc ra hết cả thống khổ một đời. A Nguyên trước nay chưa từng thấy Đức phi đoan trang lại có thời điểm bi thương đến vậy, lúc này đây bà ôm gấu gao phụ nhân kia, tựa như chỉ cần buông lỏng, người trong lòng ngực sẽ biến mất đi vậy, thì phảng phất chút sợ hãi không nói nên lời.

Phụ nhân Định Quốc công cũng mềm người ở một bên, nhìn phụ nhân kia lau nước mắt.

“Ta ở đây.” A Nguyên nghe được một giọng nói ôn nhu, tựa như trấn an vang lên.

“Còn sống, người còn sống!” Đức phi khóc nức lên, sờ một lần lại một lần người nữ nhân này khóc rờn nói: “Thọ Nhi của ta còn sống a~!” Dứt lời cũng đã ôm phụ nhân này khóc không thành tiếng.

A Nguyên chỉ ngờ ngác đứng một bên cùng Ngũ Công chúa, nhìn nhau không nói gì, thập phần kinh ngạc.

Còn sống, là sao?

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 107

Đức phi khóc một hồi, phụ nhân Định Quốc công ở bên vừa lau nước mắt vừa tiến lại khuyên nhủ: “Thọ Nhi phong trần mệt mỏi mới trở về, đây là chuyện vui, nương nương đừng quá bi thương.”

“Đừng vậy!” Đức phi gật đầu liên tục, vội kéo phụ nhân này tới ngồi cùng mình, đôi bàn tay run rẩy vuốt mặt bà ấy, nghẹn ngào một tiếng, rưng rưng cười nói: “Tẩu tẩu mới đúng, chuyện này là hi sự.” nói xong, nước mắt lại lăn xuống, hung hăng đánh phụ nhân vài cái giận dữ nói: “Phụ thân và Bệ hạ đều nói người đã chết! Người có biết mấy năm nay ta sống như thế nào không?! Sao người có thể cứ tàn nhẫn như vậy, chẳng lẽ báo một câu bình an, để ta yên lòng cũng không được?!”

“Năm đó ta rời kinh, không có nghĩ tới ngày sẽ trở về, người cứ coi như ta đã chết cũng không sai.” Phụ nhân này quay đầu cười khổ, A Nguyên liền

thấy đây là một phụ nhân thập phần văn nhã tú lệ, chỉ là trên trán có một vết sẹo lớn, làm dung nhan của bà có chút dữ tợn, nhưng khi bà cười lên lại khiến người ta có cảm giác ấm áp và tin cậy, một cảm giác thân cận không nói nên lời. Xin Đức phi tha cho một lát, bà liền chỉ chậm rãi lau nước mắt cho Đức phi, nhẹ nhàng nói: “Lúc này đây Hoàng thượng cho ta ở lại kinh thành. Tuy rằng không có thân phận như trước, nhưng chúng ta cũng vẫn có thể ở bên nhau.”

“Ngươi ở kinh thành, chỉ sợ.....” Đức phi do dự một lát.

“Cứ nói ta là bà cô bà con xa trong phủ.” Phụ nhân này liền cười cười, âm giọng nói: “Huống chi mấy năm nay ta luôn nói với bên ngoài là sức khỏe không tốt, không hay qua lại, cũng không ngại.” Dừng một chút, liền thở dài nói: “Chỉ là ta có chút áy náy, năm đó chàng vì ta mà buông bỏ tiền đồ rời xa kinh thành, nhiều năm như vậy bị ta liên lụy nên không thể hồi kinh, hiện giờ dù tính là trở về cũng không thể được phong tước, ta...” Bà gượng cười, lát sau mới thấp giọng nói: “Là ta có lỗi với chàng.” “Chàng” trong miệng phụ nhân này, A Nguyên phỏng đoán, có lẽ là phu quân bà.

Có điều, là thân phận như thế nào mới có những lời này chứ?

“Thẩm Vọng oán giận?” Đức phi liền quan tâm hỏi.

“Chàng nói chàng không hối hận, chỉ là lòng ta khó an.” Phụ nhân này liền lắc đầu nói, “Vô tướng xông pha biên quan cùng chàng phần lớn đều được phong tước, chỉ có chàng, rõ ràng là chủ tướng, lại...”

“Chỉ cần ở bên nhau, hấn thế nào cũng vui vẻ.” Phụ nhân Định Quốc công liền mỉm cười nói: “Bằng không, hấn quân công cực thịnh, muốn bao nhiêu nữ nhi thế gia có bấy nhiêu, sao lại chỉ có một mình ngươi?”

“Đều là tình cảm năm đó, ngươi suy nghĩ niền man như vậy không phải sẽ làm hấn đau lòng sao?” Đức phi cảm thấy tý muối trong nhà vẫn quan trọng hơn, bởi vậy liền cười không sao cả, sau lại có lòng muốn đổi chủ đề, bèn chỉ chỉ Ngũ Công chúa và A Nguyên đứng cách đó không xa, cười nói: “Nhìn hai nha đầu này một cái, nhóc này là khuê nữ nhà ta, còn nhóc này, ngươi đoán xem là nhà ai?” Bà chỉ chỉ A Nguyên, cười với hai đứa nhóc nói: “Đây là phu nhân nhà Thẩm Tướng quân, các con gọi một tiếng dì là được rồi.”

“Đây là nha đầu nhà Tiểu Thất Tề gia.” Thẩm Phụ nhân cười nói: “Khí phách giống hệt như Tiểu Thất năm đó, chỉ là về ngoài lại tựa Túc vương, đẹp hơn Tiểu Thất nhiều.”

“Dì thực có ánh mắt!” Nghe người ta khen mình chính là một mỹ nhân, A Nguyên tức khắc ve vẩy đuôi, đắc ý vô cùng.

“Da mặt cũng có vài phần tương tự Túc vương.” Chợt nghe thấy bên ngoài có tiếng cười truyền tới, quả đúng là Trần Lưu Quận quân mà A Nguyên đã từng gặp ở phủ Thành Dương bá, vừa tiến nhanh vào vừa cười liếc nhìn A Nguyên một cái, rồi cười nói với Đức phi: “Ta không thỉnh tự đến, thỉnh nương ngươi đừng ghét bỏ ta.” nói xong, véo gương mặt nhỏ của A Nguyên một phen, lúc này mới cười nói với Thẩm Phụ nhân: “Tiểu Thất và Tú Nhi vốn muốn tiến cung cùng, chỉ là ta nói nghỉ ngơi một chút, để tã dãi dò đường trước, trong cung hỗn tạp, để người khác thấy một đám nữ nhân khóc sụt sùi, ngược lại lại thành trách móc, không bằng đi ra ngoài, làm khách nhà ngươi, nhiều năm như vậy phải có thời giờ đông dài chứ, phải không?”

“Ngươi nói có lý.” Nhìn có thể thấy tình cảm giữa Thẩm Phụ nhân và Trần Lưu Quận quân rất tốt, bà liền mỉm cười đồng ý.

A Nguyên nhìn tả hữu, tự động ngồi xuống phía dưới, cười nói: “Con thay mẫu thân tham dự.”

“Giống như một tiểu đại nhân vậy, lanh lợi hơn so với Tiểu Thất nhiều.” Ánh mắt Thẩm phụ nhân liền lộ ra thập phần hoài niệm, A Nguyên cảm thấy hẳn là năm xưa vị này có giao tình không tồi với Túc Vương phi.

“Lần này ngươi hồi kinh chỉ dẫn theo đứa lớn thôi sao?” Đức phi liền vội hỏi: “không phải đã nói sẽ tiến cung để ta xem sao, thằng bé đâu rồi?”

“Đã tới chỗ Hoàng thượng cùng với con dâu ta.” Thẩm phụ nhân liền cười nói: “Hai đứa đều có tài có đức, lúc ở trong quân cũng rất có tiếng nể, Hoàng thượng không vì ta mà đối xử lạnh nhạt với chúng, còn hỏi thăm nghiêm túc như vậy, thiên ân khó báo đáp.”

“Mấy đứa bé có vào kinh không?” Đức phi vội hỏi.

“Còn một đứa ở lại trong quân không trở về.” Thẩm phụ nhân liền cười nói: “Còn một khuê nữ, hiện giờ mười sáu, ta vốn định đính ước cho con bé ra bên ngoài, không nghĩ tới Hoàng thượng mệnh hồi kinh, bởi vậy mang cùng trở về, định nghị thân ở kinh thành.” nói xong liền cười với Đức phi và phụ nhân Định Quốc công: “Thân phận của ta bình thường không thể giao thiệp nhiều lắm, chỉ là ta nghĩ nếu Hoàng thượng mệnh ta hồi kinh thì sẽ không truy cứu chuyện ngày trước nữa, nhưng cho dù như thế ta cũng không muốn khuê nữ tiến vào nhà cao cửa rộng, bằng không sau này bói ra được cái gì đó, thì không phải là khuê nữ sẽ phải chịu khổ sao?”

“Ngươi nói rất đúng.” Đức phi chần chờ một lát, liền gật đầu nói: “thật sự không được, thì gả về Khánh gia cũng được mà.”

“Sao không mang nữ nhi tiến cung?” Dừng một chút, Đức phi lại đổi nói: “Ngươi cũng quá cẩn thận rồi.”

“Con bé đang ở nhà sửa soạn.” Thẩm phụ nhân liền cười nói: “Lần sau ta sẽ dẫn theo nó. Chỉ có điều đứa bé này tính tình trầm ổn, không lanh lợi như nữ nhi nhà khác.”

“Chẳng lẽ ta còn ngại con bé? cô nương ôn trọng ta mới thích.” Đức phi liền nắm lấy tay Thẩm phụ nhân, thở dài nói: “Năm đó ta nói ngươi và Thẩm Vọng là duyên phận chặt không đứt, không phải ứng rồi sao? Nhiều năm như vậy, cực khổ như vậy, cũng đều quay lại rồi.” Nghe Thẩm phụ nhân ừ, bà liền mỉm cười nói: “Có ngươi trở về, Khánh thị chúng ta lại vô ưu vô lo rồi.” Vấn đề lớn nhất của phủ Định Quốc công là không người nối nghiệp, nam

đình không làm nên đại sự, nhưng Thẩm phu nhân mang theo nhi tử trở về sẽ làm môn hộ phủ Định Quốc công phát lên, lòng Đức phi càng nhenhàng thêm.

đang nói chuyện, bên ngoài liền có thông truyền, nói Hoàng thượng trả người, A Nguyên tò mò nhìn về phía cửa cung, liền thấy đôi nam nữ mặc giáp bạc mỏng đingrọc ánh nắng chậm rãi tiến vào, đầu cao gầy oai hùng giống nhau, làm người thấy tim cũng rung động.

“A Loan.” A Nguyên cười hi hi gọi hướng về phía thiếu nữ kia.

Thiếu nữ nhìn qua, đôi mắt hẹp dài vương ý cười, cùng thanh niên bên người tiến nhanh lại thỉnh an trường bối, xong mới mỉm cười với A Nguyên và Ngũ Công chúa, Ngũ Công chúa còn rụt rè, nhóc con mặt dày đã không nhìn được mà bổ nhào vào lòng ngực nữ tướng quân, cũng không chê chiến giáp lạnh băng trên người người ta làm cộm người, xoắn quây rúc vào lòng ngực A Loan. Mắt thấy nhóc con này sắp vượt tường, Ngũ Công chúa quả thực muốn độn thổ, lại thấy ánh mắt thanh niên bên cạnh A Loan nhìn về phía A Nguyên mang vài phần nghiêm túc, liền hơi hơi cúi đầu làm người vô hình.

Lại nói, vị biểu ca này cường tráng uy vũ như vậy quả thực có thể chống đỡ mấy biểu ca biểu đệ phủ Định Quốc công, cảm thấy đây mới là đúng là biểu ca, Ngũ Công chúa đứng dậy cười nói: “Biểu ca.” Đây mới là nam nhân đội trời đạp đất!

Thanh niên này hơi hơi khom người với Ngũ Công chúa, rồi ánh mắt lại nhanh chóng hướng về phía nhóc con đang rù rì rù rì làm nũng trên người A Loan, khoe miệng mỏng hơi hướng lên.

hắn cảm nhận được nguy cơ thật lớn đó nha!

“Có đau không?” A Nguyên đang đau lòng vuốt vết sẹo hẹp dài trên mặt A Loan, thấy A Loan mỉm cười lắc đầu, tức khắc đau lòng đến chết đi sống lại, chớp chớp đôi mắt nói: “Ta thôi thôi cho tý!” nói xong liền dẫu miệng chó của mình lên phun khí vào mặt người ta, tay chân quắp vào người A Loan, mới thôi được hai cái, biểu đạt tâm tình thương hương tiếc ngọc của mình được một chút liền cảm thấy cổ áo căng, bị nhắc hẳn lên, ở trên không quay đầu nhìn lại, liền bắt gặp một đôi mắt nghiêm túc, thanh niên có chút trầm mặc nghiêm nghị chậm rãi nói: “Ôn chuyện không cần gần như vậy.”

Đức phi phía trên đã vỗ tay cười rộ lên, Thẩm phu nhân cũng không nhìn được mỉm cười nhìn hai đứa bé, cười nói: “Có thể thấy được là thương vợ.”

A Loan ửng đỏ mặt liếc mắt nhìn thanh niên này một cái, rồi mỉm cười nói với A Nguyên tội nghiệp: “Điện hạ thôi thôi quả nhiên không đau.”

Nhóc con dương dương đắc ý uy nghiêm nhìn chung quanh, thanh niên đen mặt.

Hùng hài tử Đắc Ý Dương Dương uy nghiêm chung quanh, thanh niên mặt hắc thấu.

“không giống tiểu thất.” Thẩm phu nhân thấy được diễn xuất của nhóc con này, cười đến đau bụng.

“Vô lại.” Trần Lưu quận quân thờ dài một tiếng, cảm thấy đây đúng là nữ nhi của Túc Vương, so với trình độ không biết xấu hổ của Túc Vương năm đó quả thực chỉ hơn không kém, chỉ là hiện giờ có thân phận, khoác một thân da người, trong xương cốt vẫn là Túc vương không biết xấu hổ.

A Nguyên cảm thấy thanh niên này tựa hồ có chút ngoài mạnh trong yếu, vênh mặt hất hàm sai khiến mà mệnh lệnh: “Bỏ cung có chống lưng! Mau mau thả bỏn cung xuống, bằng không...” nàng vừa đảo mắt liền uy hiếp nói: “Kêu A Loan, đánh người!” Sai thê tử đánh phu quân của người ta, lời vô si như vậy cũng chỉ có nhóc con mới có thể nói ra.

“Thác Nhi.” Thẩm phu nhân ngồi trên liền cười híp mắt nói.

Thanh niên tên Thẩm Thác trầm mặc, thật lâu sau mới thả nhóc con này xuống mặt đất, tận mắt nhìn nhóc con đắc ý lăn đến bên người A Loan, nhìn rồi lại nhìn, mới thấp giọng nói: “Ta...”

Răng hàm của A Nguyên cũng muốn rớt xuống. Công chúa điện hạ là kẻ thích làm người khác không thoải mái sao? Đương nhiên không phải rồi. Nhận thấy ánh mắt thanh niên này đặc biệt rồi ren, liền an ủi: “Huynh yên tâm, bản cung... có chủ rồi.” Nghe thấy trưởng bối phía trên lại cười, nàng liền đắc ý mà nói: Nhìn xem, đây là cảm thấy bản cung là đối thủ cạnh tranh có năng lực mà, chỉ có điều tiết tháo bản cung vẫn còn mà, sẽ không trèo tường đầu.” Nhìn sắc mặt thanh niên đã hòa hoãn, mới nhủ thầm đây quả là một đồ phụ* nha, A Nguyên liền thấy Ngũ Công chúa đứng xa xa phía sau đang tặng cho nàng nụ cười gian.

Đồ phụ: thông thường là đồ phụ, tức người vợ hẹp hòi hay đồ kỵ, trường hợp này A Nguyên đổi thành người chồng, không có ý đả kích.

Hắn là định đi mách leo đây.

A Nguyên lại chốt dạ, cười gượng trốn sang một bên.

“Đứa bé này đã đính cho A Dung trưởng tử của Cẩm Tú, là một nữ thanh niên đó.” Đức phi liền cười nói với Thẩm phu nhân đang tò mò: “A Dung là nữ thanh niên khó có được trong kinh, nếu không chân thành, nào có thể chờ đợi nhiều năm như vậy chứ?”

“Cháu trai ngoại của ta đương nhiên là tốt rồi.” Dáng vẻ A Dung giống cậu, làm mẹ, Trần Lưu Quận quân liền vô cùng đắc ý, cũng có tình cảm yêu ai yêu cả đường đi lối về, nghe thấy Đức phi khen A Dung, bèn ở bên cười nói với Thẩm phu nhân: “Đặc biệt giống cừu cừu nó, chỉ là nó còn trắng nõn hơn cừu cừu, rất có vẻ của công tử thế gia.” Năm xưa Thẩm Phu nhân còn ở kinh thành đã từng chứng kiến Trần Lưu Quận quân li lợm theo đuôi thiếu niên xinh trai nhà người ta, hiện giờ thấy nữ truy bạn tốt của mình khoe ra như vậy, khoe miệng run rẩy một chút, vẫn là không nhìn được mà cười nói: “hiện giờ người như vậy, ngược lại giống như rất sung sướng.”

“Ta ra tay nhanh, tự nhiên có được chỗ tốt.” Trần Lưu Quân quân dừng một chút, liền đẩy đẩy bả vai Thẩm phu nhân cười nói: “Khuê nữ nhà ngươi chưa đính hôn, không bằng cho nhà ta đi, được chứ?”

Đối với mấy việc này A Nguyên không có gì hứng thú, nghe được chột lất liền cảm thấy không thú vị, liền lôi kéo A Loan cười nói: “Chúng ta đi dạo vườn đi, thời điểm này hoa nở, trời quang, rất tự tại.”

A Loan quay đầu lại hỏi ý Thẩm Phu nhân, thấy bà khẽ gật đầu, liền đứng dậy cùng Thẩm Thác đi theo A Nguyên phần chân và Ngũ Công chúa đi ra ngoài.

Nữ nhân cả phòng vừa thấy hậu bối đi ra ngoài mới trầm mặc lại, rồi nghe thấy Thẩm phu nhân thấp giọng nói: “Con bé rất ngoan, năm đó ở biên quan ta ngắm trúng con bé, chỉ là sợ thân phận như này sẽ liên lụy phủ Tĩnh Bắc hầu.” Nghe Đức phi khuyên vài câu, bà liền cười nói: “Đừng thấy Tĩnh Bắc hầu trông tục tũn, thực ra tâm tư rất tỉ mỉ. Năm đó ở kinh thành ông ấy từng gặp ta, đã nhận ra ta lại không tò về gì, chỉ coi như không biết, lại nguyện ý gả A Loan cho nhà chúng ta, có thể thấy được là vị Hầu gia này vẫn rất để bụng nhi nữ.”

A Loan và Thẩm Thác lưỡng tình tương duyệt*, lại cùng chung chí hướng, chỉ là Thẩm gia trăm điều kiêng kỵ, hôn sự này vẫn chần chờ mãi, đều nhờ Tĩnh Bắc hầu nhanh chóng quyết định, nhìn thấy A Loan xác thật có thích Thẩm Thác liền dốc hết sức tác thành.

Lưỡng tình tương duyệt: tình trong như đã mặt ngoài còn e.

“Nếu không phải như thế, năm đó đã vào phủ Định Quốc công rồi.” Vì mấy phụ nhân mà Tĩnh Bắc hầu nói cái gì là sẽ không gả khuê nữ vào nhà này, phu nhân Định Quốc công thật tràn đầy cảm xúc.

Thẩm phu nhân nghe được loáng thoáng chuyện xưa năm đó, nghe thấy vậy chỉ cười cười, hơi tránh, nói ngoài lề.

Vào lúc này, A Nguyên đang cười ha hả dẫn biểu ca biểu tấu đi dạo Ngự Hoa viên, cung nữ đi sau thành hàng, nàng cũng không có gì kiêng dè, chỉ chăm chăm hỏi cuộc sống mấy năm nay của A Loan, nghe được hiện giờ A Loan rất hạnh phúc, nàng liền thở phào nhẹ nhõm một hơi. Đoàn người tới mái đình hóng gió sau tầng tầng cây rù bóng, cùng nhìn hoa cỏ bát ngát trong Ngự Hoa viên. A Nguyên là dân thường, không có hứng thú nghiên cứu hoa cỏ gì đó, tuy rằng nghe nói đều là chủng loại quý hiếm, nhưng cùng lắm chỉ thấy rực rỡ tươi sáng hơn một ít thôi, lúc này đây nước trà điểm tâm bày lên liền trò chuyện với A Loan.

Mới nói được mấy câu thì thấy ở đầu khác Cửu Công chúa đang ôm mấy bông mẫu đơn đỏ thắm tiến tới, nữ nhi này hôm nay vận một thân cung trang đỏ thắm vài dệt bằng mấy tỉ mỉ, đầu đội ngọc trai kiểu hồng bảo kim, cộng thêm mẫu đơn đỏ thắm đến nùng điểm làm nền, lại phảng phất tựa thân tiên phi tử, làm người hoa mắt say mê.

Mất thấy A Nguyên đang chỉ huy cung nhân cất vài cọng đơn lẻ tới đặt trên bàn ngắm, đóa bạch liên hoa Cửu Công chúa gặp phải hai hoàng tử này chỉ cảm thấy tâm trạng tồi tệ, thậm chí một tiếng đen đui, lại nhớ tới mấy ngày trước đây, nàng cạnh khóe A Nguyên mấy câu trước mặt Hoàng thượng, lại bị Hoàng thượng mắng một trận, liền chợt thấy có chút chột dạ, bất giác ánh mắt A Nguyên nhìn qua đây, liền căng da đầu tiến lại cười gượng nói: “Hoàng tử đã tới rồi, mới vừa rồi muội muội không gặp tý.”

Sau khi xuyên tới đây, Cửu Công chúa mới phát hiện mấy thể loại cung đấu hãm hại gì đó quả thực nào dễ dàng, ví như công chúa được sủng ái giống A Nguyên và Ngũ Công chúa có bao nhiêu người hầu kẻ hạ trong ngoài, lên truyền túi thơm ra ngoài hoặc là giấu búp bê vài dưới giường quả thực so với lên trời còn khó hơn. Chính là không hãm hại được, muốn tranh sủng, ra ngoài tìm kiếm mấy sứ giả hộ hoa lại càng khó khăn, trước mắt việc chẳng thành, Cửu Công chúa liền cảm thấy vẫn nên tạm lánh mũi nhọn trước, không biết chừng sau này nàng còn có cơ hội.

Trong lòng đang suy tính chuyện này, Cửu Công chúa chậm rãi ngừng đầu, lại đột nhiên hít thở không thông một chút.

Trước mặt nàng, thanh niên ăn mặc giáp mỏng oai hùng kia phảng phất hơi thở của đao kiếm, phá tan hơi thở mềm như bông chốn hậu cung, tiến sâu vào trái tim Cửu Công chúa.

Thời điểm ánh mắt hồ hững của thanh niên nhìn qua, Cửu Công chúa ngỡ ngẩn như bị trúng đạn, chỉ nhìn thanh niên này nói không ra lời.

“Vị này là...” Cửu Công chúa thầm biết thanh niên khí chất bất đồng này chỉ sợ không phải người bình thường, nhìn không được lại nhìn trộm vài lần, làm ra vẻ tươi đẹp ngây thơ lương thiện, chớp mắt tò mò hỏi: “Trước kia chưa từng gặp người, người là ai?”

A Nguyên khẽ nhú mày, thấy nàng hơi hơi lộ ra cần cổ mảnh khảnh cong cong mắt cười với Thẩm Thác, liền lạnh nhạt trả lời: “Người Hoàng muội chưa gặp nhiều lắm, chẳng lẽ mỗi một người đều phải giới thiệu cho muội sao?”

“Hoàng tử.” Đôi mắt cún con của Cửu Công chúa hướng về phía A Nguyên một lát, liền sợ hãi mà liếc nhìn Thẩm Thác, lại thấy Thẩm Thác tựa hồ cảm thấy A Nguyên đã đại diện cho lời đáp của mình, cũng không có muốn biện bạch, rũ mắt ngồi ở chỗ kia, làm ra dáng vẻ chính nhân quân tử mắt nhìn thẳng, kiên quyết không chịu “mạo muội” kim chi ngọc diệp.

không hiểu phong tình đến vậy, Cửu Công chúa hận đến cắn răng, lại không thể nê hà.

Nhiều người đang ở đây như vậy, nàng cũng chẳng thể nào bỏ nhào vào người người ta được, bằng không còn không bị dưỡng mẫu quở trách hay sao?

Nhấn nhịn lại tức giận trong lòng, Cửu Công chúa lại càng cảm thấy đã tìm được phu quân của mình rồi.

Nam nhân cổ đại phần lớn đều tùy tiện, coi trọng sắc đẹp, người thờ ơ với mỹ mạo của nàng như vậy thì thực thập phần hiếm lạ, nếu sau này có thể gả cho một nam nhân như vậy, không phải là nàng có thể an tâm hơn chút sao? Huống chi bề ngoài nam nhân này cương nghị rắn rỏi, thập phần cường tráng, cũng rất hợp khẩu vị với Cửu Công chúa, lúc này đây có chút không bỏ được, trông mặt vừa chuyển, liền ngồi xuống bên cạnh Ngũ Công chúa, vươn ngón tay mảnh khảnh ra, đặt mẫu đơn trong lòng lên bàn rồi nũng nịu cười nói: “Đã lâu không trò chuyện cùng các tỷ tỷ, khó mới có thể gặp được để cùng chơi đùa.” Đôi mắt long lanh phong tình không ngừng nhìn về phía Thẩm Thác.

một câu như vậy, lòng dạ Tư Mã Chiêu người qua đường đều biết.

Cửu Công chúa thật sự cảm thấy mọi người đều là kẻ ngu ngốc, nhìn không ra đâu, mà A Nguyên thì bị làm phiền, lúc này đây liền cố ý cười nói với A Loan vẫn chưa đề ý: “Cũng không biết lần này phu thê hai người có thể ở lại kinh thành được không?” Lại trừng mắt với Thẩm Thác nói: “Cheo chở A Loan cho tốt, còn đề tỷ ấy bị thương, bốn cung sẽ bảo Hoàng bá phụ đánh huynh!” Thẩm đề lộ mối quan hệ của hai người ra, trong lòng nghĩ, nếu Cửu Công chúa biết tốt xấu, hẳn sẽ không tiếp tục dây dưa.

“không bao giờ có lần sau.” Thẩm Thác quay đầu lại, nhìn vào mắt A Loan, hai người đồng thời nở nụ cười, lúc sau liền trầm giọng nói với A Nguyên: “Thần chết, cũng sẽ không để nàng bị thương.”

Cửu Công chúa ngây dại.

Nàng không nghĩ được là khó khăn mới nhìn trúng được một nam nhân cổ đại, mà người này đã thành hôn rồi. Ánh mắt không tự chủ được mà dừng lại khuôn mặt A Loan, Cửu Công chúa liền phát hiện, nữ nhân kia lại không có nửa phần nhu mì, tuy rằng diện mạo tuấn mỹ, lại thiên về cương nghị, trên mặt còn có có vết sẹo không nhỏ, khiến khuôn mặt càng không có nét đẹp của nữ nhân, mắt thấy nàng ta một thân lạnh lùng, làn da cũng cực kỳ thô ráp, chưa tới một lát, trên mặt Cửu Công chúa liền lộ ra vẻ khinh thường.

Có thể nhìn ra nữ nhân này đúng là xuất thân từ quân ngũ, thời cổ đại liên hôn là chuyện thường, chỉ sợ hai người này cũng là gia tộc liên hôn mới gán vào với nhau. Bằng không nam nhân bình thường ai sẽ cưới một thê tử chẳng chút mềm mại như vậy như vậy chứ?

Nghĩ đến đây, Cửu Công chúa liền mừng thầm.

Hôn nhân không có tình yêu, sao có thể đem đến hạnh phúc được đây?

“Nhị vị đều là võ tướng sao?” Cửu công chúa liền sợ hãi mà nói: “Ta ở trong cung kiến thức thiên bạc, lại chính là thập phần ngưỡng mộ anh hùng bảo vệ biên quan, tướng quân vì triều đình vào sinh ra tử, trong lòng ta ngưỡng mộ, liền lấy trà thay rượu, kính tướng quân một ly, được không?” nói xong, liền thanh thoát cầm lấy chén trà trên bàn, cười chờ mong Thẩm Thác, miệng hỏi: “Tướng quân ở biên quan, nhất định có rất nhiều chuyện xưa, không biết khi nào có thể kể cho ta, để ta biết thiên địa bên ngoài.” Lại liếc mắt nhìn A Loan một cái, có vài phần coi khinh nói: “Hắn là Phu nhân khôngngại, đúng không?”

A Loan hoàn toàn vô cảm với ánh mắt như vậy, năm đó lần đầu tiên nàng hồi kinh, toàn bộ nữ nhi kinh thành đều ghét bỏ nàng, thì cũng đã sao? Bạn tốt không nhìn vào số lượng, phải nhìn vào chân thành.

Nàng không thèm để ý ánh mắt của Cửu Công chúa, ánh mắt Thẩm Thác lại hiện lên sát ý, thấy Cửu Công chúa lộ nụ cười điềm đạm mỹ miều với mình, Thẩm Thác hồ hững quay đầu, cũng không trả lời, chỉ cầm tay A Loan, thấp giọng nói: “Cảnh sắc nơi đây cảnh sắc không thú vị, chúng ta đi thôi.”

“đi thôi đi thôi.” A Nguyên cũng cảm thấy chán ghét, liếc Cửu công chúa một cái, trong lòng liền sinh ra hiếm lạ.

cô nương này cũng là nữ xuyên không, mà sao dáng vẻ này lại nhìn như không có một chút ý niệm nào là không nên chen chân vào nhân duyên của người khác vậy? Hay vẫn muốn khoe khoang một chút bản thân là mỹ nhân xuyên không?

A Loan lại không nói gì, sau khi kéo Thẩm Thác ra sau, chỉ chậm rãi, trước bộ mặt cười gượng gạo của Cửu Công chúa, chỉ cầm chén rượu bằng đồng thời Chiến quốc mà A Nguyên để trên bàn để khoe khoang giá trị con người của mình, dùng sức nắm chặt, trước ánh mắt hoảng sợ của mọi người, bóp chén rượu thành bột phấn, thấy hoa dung thất sắc của Cửu Công chúa, nàng chỉ vào Thẩm Thác, lời ít ý nhiều: “Của ta!” Cho nên mới nói, muốn tranh với nữ tướng quân, thì tự động biến thành bột phấn kia!

Đồ cổ của bốn cung!

Túi tiền của Công chúa điện hạ đổ máu, hoảng hốt, trời đất quay cuồng, tức khắc té xỉu vào lòng ngực đang run rẩy vì cười của Ngũ Công chúa, gãy một cái rồi bất động.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108

Trong lúc Công chúa điện hạ ham làm giàu đang ngất lên ngất xuống, Ngũ Công chúa cười ha ha, cảm thấy ức chế mấy năm nay cuối cùng cũng có thể

xả ra, vừa quan tâm đỡ lấy muối muối, vừa cười nhạo: “Cuối cùng người cũng có hôm nay!”

A Nguyên nhắm mắt lại, kiên quyết không chịu mở mắt ra, nhìn thế gian phụ lòng mình này.

Trong ánh mắt A Loan hiện lên ý cười nhàn nhạt, xẹt qua A Nguyên đang làm bộ làm tịch, lúc sau liền nhìn Cửu Công chúa sắc mặt trắng bệch tràn ngập khủng hoảng kia, chậm rãi nói: “Nam nhân của ta, không thể chia sẻ với ai khác!”

Ánh mắt của Cửu Công chúa cũng âm trầm, nhưng lại nhìn không được mà liếc nhìn nam nhân kia một cái, chỉ cảm thấy người này oai hùng khó kiếm được, dễ dàng nhìn thoáng qua cũng có thể khắc sâu bóng dáng vào trong lòng.

“Bôn cung đi trước.” Cửu công chúa cười gượng một chút, lưu luyến liếc nhìn thanh niên vẫn luôn lạnh lùng kia, liền gật đầu với Ngũ Công chúa, sau đó mang theo cung nữ chậm rãi rời đi.

đi được không xa, nàng không khỏi quay đầu lại lần nữa, lại thấy nam nhân kia vẻ mặt nghiêm túc xoa xoa tay cho A Loan, trên gương mặt nghiêm nghị còn chứa một tia ôn nhu. Căn cứ đôi môi đỏ tươi của mình, Cửu Công chúa có chút không cam lòng.

Vì sao nam nhân như vậy lại chỉ thêm nhìn nữ nhân so ra còn kém xa mình như vậy chứ?

Chẳng lẽ, chính là bởi vì thời điểm gặp gỡ chàng sớm hơn mình sao?

Trong đầu này ra ý tưởng không tên, Cửu Công chúa dẫn người rời đi.

Xưa nay A Loan không thềm để ý mấy chuyện này, Thẩm Thác và nàng thành thân đã mấy năm là phu thê cùng chung chí hướng, nữ nhân tâm thường sao có thể xen vào? Huống chi nếu không phải vừa này mình ra tay sớm, chỉ sợ Thẩm Thác lập tức sẽ nói ra lời làm Cửu Công chúa mất hết mặt mũi, nàng thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, lại thấy A Nguyên vô lại vẫn còn giả bộ bất tỉnh, dựa vào lòng ngực Ngũ Công chúa không đứng dậy, hai mắt nhắm, lại vẫn thình thoảng mở ra xem xét tình hình xung quanh, thấy mình nhìn qua, tiểu cô nương xinh đẹp này lại vội vàng nhắm chặt mắt lại, đầu ngả vật sang một bên, chỉ thiếu là lười ra nữa thôi.

“Công chúa!” Tâm phúc có thể đi theo sát bên người A Nguyên, đều là nhân tài, lúc này liền có một đại cung nữ xinh đẹp, rung rung quỳ xuống dưới chân nàng, che khăn rung rung nhẹ giọng nói: “Người tỉnh lại đi, bọn nô tỳ lo lắng lắm!” một đám cung nữ đều vây quanh A Nguyên và Ngũ Công chúa đang run rẩy, sôi nổi rung rung ghen ngạo, đặc biệt là lương đáng thương.

“Ta và A Nguyên không thân lắm.....” Cảm nhận được ánh mắt khinh bỉ của biểu ca nhà mình, Ngũ Công chúa thấy bản thân không thể bị nhóc con này ảnh hưởng tới chỉ số thông minh được, vội vàng rạch ròi nói.

Thẩm Thác lại cảm thấy không thể xem thường Công chúa vô lại này, chỉ khoanh tay đứng ở một bên, mắt lạnh nhìn nàng đến tận cùng muốn như thế nào.

“Sức khỏe Điện hạ yếu, không thể ở chỗ này quá lâu, vẫn nên hồi cung Thái Hậu nương nương thôi.” Đại cung nữ một mặt toàn nước mắt, ngẩng đầu khăn cầu Ngũ Công chúa.

Ngũ công chúa cảm thấy không có vấn đề gì, bèn đồng ý, nhưng mà vừa mới đồng ý, lại xanh cả mặt.

A Nguyên còn đang “ngất”, trở về thế nào rồi? Kêu cung nữ công?! Mắt thấy đàn cung nữ nháy mắt đều biến thành tiểu bạch hoa yếu đuối mong manh, khoe miệng Ngũ Công chúa giật giật, khẽ nhéo vào thịt eo của A Nguyên, vùng sức vịn.

Nhóc con suýt bị véo chết, hít sâu một hơi, thầm lạng nhó cái thù này của Hoàng tỷ, kiên quyết không chịu hé mắt.

“Đề ta.” A Loan ánh mắt lộ ý cười, tiến lên, cúi người liền ôm A Nguyên vào lòng ôm ở trước người, chỉ cảm thấy tiểu nha đầu này nhẹ như lông hồng, không có bao nhiêu trọng lượng, không khỏi có chút nhũn nhũn mà quay sang Ngũ Công chúa rút cuộc cũng hiểu thuyết âm mưu của nhóc con, hỏi: “Hiện tại khẩu vị của Điện hạ không tốt sao?” Bằng không sao lại gầy yếu như vậy? Cảm thấy có chút lo lắng, A Loan liền nói với Ngũ Công chúa đang ôm hận lắt đầu: “Lần này hồi kinh, mẫu thân mang về không ít thịt hươu sấy, tươi mới ngon miệng nhất. Hôm khác ta sẽ dâng lên, cũng để điện hạ ăn nhiều hơn chút.”

Thẩm Thác kéo lại không kịp, thấy thế tử bé Công chúa vô lại này, lại thấy con nhóc đó trầm tĩnh dậy, vô lực vòng tay qua cổ A Loan, sau đó lại nhắm mắt cười gian, liền cảm thấy lửa giận công tâm.

Định tranh vợ tới bản tướng quân đây mà!

“Tỷ đừng chăm nằng, hiện giờ thực sự nàng thực sự ăn không ít đâu.” Ngũ Công chúa cười cười nói: “Nàng và Ngũ Hoàng đệ đã ăn một lượt tất cả các nhà giàu trong kinh thành rồi, nhìn thế này là do ăn không mập thôi.”

A Loan vẫn cảm thấy có chút không ổn, sờ nắn người A Nguyên nghe được bên tai tiếng cười khúc khích của nàng, A Loan hiện tại vẫn chưa có con nổi dòng liền cảm thấy như đang dưỡng khuê nữ vậy, khoe mắt mang theo ý cười, thấp giọng: “Dù thế nào, ăn để thân thể khỏe mạnh là được.” Thấy Ngũ công chúa gật đầu, nàng liền ôm A Nguyên trở về, Ngũ Công chúa và biểu ca nhà mình đi theo phía sau, lại thấy thò đầu ra từ bờ vai A Loan, từng mắt lè lười làm ngáo ộp với hai người, đủ loại kiểu dáng tiểu nhân đắc chí, đặc biệt ngứa đòn.

Mắt thấy Thẩm Thác bẻ tay răng rắc, Ngũ Công chúa cảm thấy giờ khắc này, chợt cùng chung chí hướng với người biểu ca còn có chút xa lạ này.

Khấp kinh thành, người không muốn tấn nhóc con kia, thiệt tình là không nhiều lắm.

“Lần này biểu ca hồi kinh, không biết Phụ hoàng an bài thế nào?” Võ tướng vào kinh cũng có thể trở lại biên cương, cũng có thể lưu lại kinh thành, Ngũ Công chúa sợ nhóc con bị đánh thành cái bánh sùi cào, liền căng da đầu nói sang chuyện khác.

“Hoàng thượng mệnh ta chờ ở lại kinh.” Trong kinh thay quân, Thẩm gia một nhà đều ở lại kinh thành, nghĩ đến phụ thân và mẫu thân từng nói qua với mình, muốn đi đất phủ Định Quốc Công, Thẩm Thác vừa mới nhập kinh, còn không biết Định Quốc Công phủ đến tột cùng là cái tình trạng gì, thấy biểu muội dò hỏi mình, hần nghĩ nghĩ, liền trầm giọng nói: “Hôm khác, ta sẽ tới phủ Định Quốc Công, đến lúc đó tình hình trong phủ như thế nào thì sẽ bàn bạc với hai vị biểu đệ, có Thẩm gia ở trong quân, các biểu đệ không cần lo quá vất vả, muốn chạy quan lộ, cũng có thể giúp đỡ lẫn nhau.”

Đến lúc đó, có Thẩm gia là võ tướng, phủ Định Quốc Công có quan văn, hỗ trợ lẫn nhau, hưng thịnh của phủ Định Quốc Công liền ở trước mắt.

Ngũ công chúa trầm mặc một lát.

Hai huynh đệ phủ Định Quốc công không văn không võ đã có tiếng, nàng thật sự không đành lòng ở ngay lúc này đây đã kích viễn cảnh tốt đẹp của vị biểu ca này.

“À.....” Trầm ngâm một chút, Ngũ Công chúa liền có chút chột dạ mà nói: “Biểu ca và biểu đệ hành sự phong nhã, có Ngụy Tấn chi phong, rất là sơ cuồng, cũng không có hứng thú với xuất sĩ.” Cái gì gọi là Ngụy Tấn phong lưu? Ngoài làm quan ra thì cái gì cũng làm, càng thái quá càng được người ca ngợi, chính là Ngụy Tấn phong lưu.

Thẩm Thác kinh ngạc nhìn Ngũ Công chúa đang cười gượng, do dự một lát, chậm rãi nói: “Tình tình của ta không thích vui đùa.” nói giỡn sao? Thời đại nào rồi còn chơi trò này? thật cho rằng vẫn còn đang là Ngụy Tấn năm đó chắc?

Ngũ công chúa nghiêm túc gật gù đầu, thờ dãi nói, “Sau này, nhờ cả vào biểu ca.”

không thể buông tay một nam đinh có năng lực như vậy được. Nghĩ nghĩ, cảm thấy độ an toàn của một mình Thẩm Thác không ổn lắm, thấy hần trầm mặc, Ngũ Công chúa liền không có hảo ý hỏi: “Nghe nói, còn có một vị biểu ca chưa hồi kinh?”

Thẩm Thác gật gù đầu, thấy ngũ công chúa cũng thực khó xử, liền nhàn nhạt mà nói: “một khi đã như vậy, từ nay về sau, cạnh cửa Khánh gia sẽ có huynh đệ chúng ta.” hần chưa bao giờ thoái thác trách nhiệm, nếu dự tính kia không thành, hần liền tự lực cánh sinh, gánh cả trách nhiệm của phủ Định Quốc công, thấy Ngũ Công chúa cảm kích nhìn mình, hần liền gật đầu nói: “Huyết mạch của ta đến từ phủ Định Quốc Công, dĩ nhiên sẽ không thoái thác.” hần chần chờ một lát, liền thấp giọng hỏi: “không biết hiện giờ đã có văn bối hay chưa?”

“Tàu tử của ta đã có thai.” Biết Thẩm Thác muốn ra tay tự mình điều trị đời sau, Ngũ Công chúa vội vàng nói.

Có thể bồi dưỡng ra anh hùng như Thẩm Thác, nói vậy Thẩm gia tất không giống phủ Định Quốc Công, hần có thể bảo đảm một thế hệ trong phủ, nghĩa là nếu đời sau thành tài, phủ Định Quốc Công sao không thể dụng dật? Chỉ hận không thể sinh ra đứa con trai ngay bây giờ để Thẩm Thác mang đi thảo luyện, Ngũ Công chúa không còn ý tưởng dạy dỗ lại huynh đệ Khánh gia, liền nhanh nhẹn thi lễ với vị thanh niên nguyện ý ra tay giúp đỡ này, thấp giọng nói: “Đa tạ biểu ca.”

“Người một nhà, điện hạ hà tất phải khách khí như vậy.” Thẩm Thác lắc lắc đầu, trầm giọng nói, “Đừng quá lo lắng.” Thấy Ngũ Công chúa cảm kích gật đầu, hần dừng một chút, nhìn thẳng đàng trước về phía thê tử đang ôm Công chúa vô lại cùng trò chuyện cười tùm tùm với nhau, ánh mắt ôn hòa, ấm giọng: “Lúc ở biên quan, A Loan thường nhắc tới nhị vị Công chúa với ta, bởi vậy, với ta mà nói nhị vị điện hạ cũng không xa lạ.” Thấy Ngũ Công chúa ngẩng đầu kinh ngạc, ánh mắt hần ôn nhu, thấp giọng: “Sau này ở kinh thành, mong rằng nhị vị điện hạ có thể chiếu cố nàng, chớ để nàng chịu thiệt thòi.”

Kinh thành nơi cao lương phân hoa nhiều âm mưu, hoàn toàn khác biệt với chốn biên quan sùng bái anh hùng, hần chỉ lo lắng mặt tối của kinh thành, dù A Loan có mạng quan hàm trên người lại cũng vẫn không nhận được sự thừa nhận và đối xử tử tế của nữ nhân trong kinh.

“Quan hệ giữa A Nguyên và tỷ ấy tốt, ở kinh thành, không ai dám gây chuyện với A Nguyên.” Ngũ công chúa liền an ủi một câu.

Bằng không, tướng quân đại nhân sẽ nhẫn nhịn một bụng ghen để nhóc con này ăn đậu hủ của vợ mình sao?

Thẩm Thác hừ lạnh trong lòng một tiếng, rồi vẫn gật đầu nói: “Điện hạ quan tâm rồi.” Dứt lời liền nghe thấy đàng trước, không biết A Loan nói gì đó, A Nguyên vỗ tay cười rộ lên haha, khoe miệng nam nhân này hơi hơi gọn lên, lại nhanh chóng hạ xuống, khôi phục dáng vẻ bình tĩnh, thấy Ngũ Công chúa cũng rất tò mò, liền nhẹ giọng nói: “không nghĩ được là còn có nữ nhân thích nghe chuyện xưa của A Loan.”

Ngũ công chúa cũng cười, ôn hòa mà nói: “A Nguyên là dễ ở chung nhất, giao tình giữa nàng và A Loan rất tốt, biểu ca còn gì lo lắng nào?”

Lại chẳng lo, A Loan vô cùng muốn có bé con giống con nhóc kia đấy!

Nghĩ đến tiểu quỷ tai họa này, Thẩm Thác hừ trong lòng một tiếng, lại không nói gì cả, chậm rãi đi theo.

Công chúa hần không thể trêu vào, ngày sau sinh được một nhóc, ngày nào cũng tét mông mới có thể xả được oán niệm trong lòng.

Đoàn người một đường tới cung Thái hậu, Thẩm Thác là nam nhân, liền chờ ở bên ngoài, chỉ có A Loan tự bế A Nguyên đưa đến tẩm cung, lại trấn an nhóc con làm bộ làm tịch này mấy câu, xong xuôi mới rời đi, lại thấy phu quân nhà mình vẫn chờ ở bên ngoài, không khỏi mỉm cười, nói: “Có thể thấy được là chàng cũng cảm thấy A Nguyên là đứa trẻ ngoan.” Nếu là một đứa nhóc phiền toái, Thẩm Thác vốn không phải người khẩu thị tâm phi đã sớm

bỏ của chạy lấy người, đồng ý để đứa nhỏ này nhảy nhót dễ dàng trước mặt mình, tuy rằng không nói ra, A Loan vẫn biết đây là không có ý chán ghét.

“So với những đứa trẻ khác, thì quả thật hiểu chuyện.” Thẩm Thác cầm lấy tay A Loan, chậm rãi nói.

Chỉ là quá ngứa đòn.

“Ta thấy Hoàng thượng có vẻ như sẽ phong tước cho phụ thân?” Thấy Thẩm Thác lặng lẽ gật đầu, A Loan liền thử hỏi, lòng lại trùng xuống.

Thân phận của mẹ chồng nàng cũng không phải bí mật đối với những người thân, lúc trước phụ thân đẻ hôn cũng đã trải qua rất nhiều ngày tự hỏi, tuy không nói rõ, nhưng A Loan lại vẫn biết, Thẩm Phu nhân hiện tại, kỳ thật cũng không phải là nữ nhi chi xa gì đó của phủ Định Quốc Công, mà chính là đích nữ của lão Định Quốc công năm đó, khi tiền đế còn tại vị được tiền đế sủng ái nhất, là chính phi của Phúc vương người con trai thứ tư suýt nữa kéo đương kim Thánh thượng xuống ngựa của Tiên đế, người người đều xưng một tiếng Phúc Vương phi! Thân phận như vậy quả thực chịu đủ kiêng kỵ, hưởng chi năm đó, tiền đế bức bách vũ nhục đủ loại với Thái hậu và Hoàng thượng hiện giờ, mẹ đẻ Quý phi nương nương của vị Phúc vương kia được sủng ái nhất hậu cung, thịnh thế vinh sủng, đến chính cung cũng không bỏ vào mắt.

Kiều ngạo như vậy, khi tiền đế băng hà tự nhiên cũng không có quả ngọt mà ăn. Đầu tiên Quý phi được Thái hậu ban một chén rượu độc đưa đi cung tiền đế để làm phu thê ân ái, sau đó Phúc vương mưu nghịch, toàn gia Quý phi đều bị tru di, năm đó kinh thành mưa máu gió tanh, nghe phụ thân Tĩnh Bắc hầu của A Loan nói, liên lụy vô số quý tộc, Hoàng thượng hiển nhiên cực kỳ hận Phúc vương, quan viên thế gia theo phe Phúc vương đều bị xét nhà. Nam đình giết hết, nữ nhân sung nhập thanh lâu, không thể xoay người. Khi đó nghe nói Phúc Vương phi không chịu hòa ly với Phúc vương, Phúc vương tự mình chạy trốn, bà đâm đầu vào cột tự sát, Hoàng thượng cảm thương, còn đại tang.

Chỉ là cuối cùng bằng cách nào mẹ chồng không chết, ngược lại còn có thể xuất kinh gả vào Thẩm thị, nhiều năm như vậy phụ thân Thẩm Thác ở biên quan công huân vô số, chưa từng được phong tước, cũng không có ý định hồi kinh, cũng làm A Loan có thể đoán được vài phần.

Tư tưởng A Loan có chút không giống với nữ nhân bình thường, cũng thâm hãm mộ người mẹ chồng này một chút.

không phải nam nhân nào cũng đều nguyện ý vứt bỏ công danh lợi lộc, vì một nữ nhân như vậy mà không oán không hối canh giữ biên quan hoang vắng.

hiện giờ, Hoàng thượng đồng ý ban tước, chẳng lẽ là có điều cứu vãn?

Trong lòng chưa vài phần phỏng đoán, A Loan lại không nói thêm gì, chỉ nắm tay Thẩm Thác cười nói: “Hồi cung đi tìm mẫu thân?”

“Ừm.” Đôi mắt Thẩm Thác sáng lấp lánh, gật đầu với A Loan.

Ngũ Công chúa đứng dựa cửa nhìn đôi phu thê ân ái này đi rồi, mới quay đầu lại, lại thấy lúc này A Nguyên đan ghé vào trên giường, trên đầu đã được các cung nữ bó thêm mảnh vải từ lúc nào, vẻ mặt suy yếu mà dựa vào đầu giường, nhìn thập phần nhu nhược đáng thương, tay lại vuốt ve hàng loạt chén rượu giống ban nãy, ưu thương đầy mặt, lại còn đặt phần còn lại của cái chén kia cùng một chỗ với đồng bọn, nói cái gì mà đồng sinh cộng tử, không khỏi phì cười, chỉ ngồi lên giường, lệnh cho người hầu đi ra ngoài, lúc này mới véo tai A Nguyên, đến khi nhóc con kêu oai oái xin tha mới hỏi: “nói đi, người lại làm cái quái gì thế?”

“không như vậy chẳng lẽ còn chưa được?” A Nguyên tránh thoát được bàn tay hung tàn của Hoàng tỷ, lăn một vòng trên giường, cười ha hả mà nói: “Vị biểu ca này của ngươi cũng không phải là người dễ dung thứ, trước mắt không qua lại tốt lành, ngươi có tin là dám bày ra dáng vẻ công chúa một chút thôi, người ta không chơi với ngươi nữa không?” Giao tình chính là từ chỗ này mà ra. Tuy rằng người như Thẩm Thác, có Thẩm Phu nhân ở đây sẽ không nhìn phủ Định Quốc công đi tìm chết, chỉ là quan hệ tâm thường liên có đối đãi tâm thường, thân cận có chỗ tốt của thân cận, hai Công chúa khách khí thân cận như vậy, Thẩm Thác cũng sẽ không lãnh đạm với phủ Định Quốc công.

“Ta hiểu.” Ngũ Công chúa cũng cười, sóng vai nằm bên cạnh A Nguyên, liền cười nói: “Mà này, ngươi nhìn một cái, Cửu muội như vậy dường như có tâm tư gì đó với biểu ca ta, không phải quá thú vị rồi sao?”

“Nàng ta ở trong cung không được sủng ái, nghĩ một chút vì bản thân cũng không có gì đáng trách.” A Nguyên liền không thèm để ý mà cười nói: “Chỉ cần nàng ta không học theo Nhị hoàng tỷ, nhất nhất phải gả cho nam nhân đã có thê tử, thì tất cả đều chẳng hề gì.” Ai cũng đều có chút tiểu tâm tư, A Nguyên cũng biết Cửu công chúa sốt ruột vì hôn sự của chính mình, đối với việc nàng ta nhìn trúng Thẩm Thác oai hùng cũng không thập phần khinh thường, chỉ cần Cửu công chúa không dựa cột làm tiểu tam, thời buổi này ai lại không yêu thích nam nhân anh tuấn chứ? A Nguyên cũng không cảm thấy có vấn đề gì, chỉ là, vẫn hơi nhũn nhũn nói: “Ta thấy lúc nàng ta rời đi vẫn có chút không tình nguyện, cho người theo dõi, đừng để nàng ta làm loạn ra cái gì.

Nếu thật sự muốn làm tiểu tam, đừng trách nàng ra mặt thay A Loan, đập bẹp dít ả!

So với Cửu Công chúa vốn chẳng có chút cảm tình, A Nguyên càng dễ ý vui buồn của A Loan hơn.

“đã biết, đó chính là biểu tẩu của ta.” Ngũ Công chúa cười một hồi, rồi gật gật đầu, thấy A Nguyên cũng thả lỏng xuống, liền có vài phần ý cười trên mặt mà nói: “Lúc này đây, ta thấy là Phụ hoàng không chỉ chiều võ tướng vào kinh, thậm chí Tổng đốc các nơi cũng vào kinh, nghe nói đã nhiều ngày các phủ thế gia quý tộc ngựa xe như nước, nơi nơi đều là quan viên đi thất chặt quan hệ, phần lớn muốn ở kinh thành mưu cầu một chỗ tốt...” nàng thấy A Nguyên gật đầu, liền nhỏ giọng nói, “Chưa nói người khác, liền nói phủ Định Quốc Công, đã nhiều ngày qua, đều kiểm lời không ít.”

Nàng vừa nói, vừa dùng tay đếm.

“Ồ!” A Nguyên vừa thấy trông mắt đều tròn tròn, bị con số Ngũ Công chúa khua tay múa miêu tả làm kinh ngạc một chút, lúc này mới nuốt nước miếng

hỏi: “không được tốt lắm nhỉ?” Cái này, sẽ không phải là bán quan bán tước trong truyền thuyết chứ?

Tuy rằng nhóc con thích làm chuyện xấu, chỉ là cũng có nguyên tắc, việc làm loạn triều cương như vậy, nàng chắc sẽ không dính dáng.

“nói bậy gì đó?” Ngũ Công chúa đen mặt tét một cái vào ót nàng, rồi chậm rì rì nói: “Chỉ là đi lại, không cho quan chức, cũng không kết đảng gì cả, mọi người chính là làm một phần hương khói.” Thấy A Nguyên lúc này mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, Ngũ Công chúa liền cảm thấy tâm tình thập phần phức tạp.

Công chúa được sủng ái như A Nguyên, ý vào để sủng cái gì cũng dám làm không thiếu, mà nhóc con này lại còn biết cái gì không thể làm, chẳng trách Hoàng thượng thiên vị nàng.

Nghĩ đến đây, Ngũ Công chúa nở nụ cười, thấp giọng nói: “Thảm biểu ca đáp ứng rồi, nói là ngày sau trẻ con phủ Định Quốc Công đều sẽ do huynh ấy quản giáo, như thế, ta cũng không lo gì nữa.”

“Cho người cá, không bằng dạy người bắt cá.” A Nguyên rung đùi đắc ý mà nói, dứt lời liền nâng mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, nhỏ giọng ngâm: “Trường tương tư hề, trường tương ước, đoản tương tư hề, vô tận cực*.” nói xong, thờ dài thườn thượt.

Trường tương tư hề, trường tương ước, đoản tương tư hề, vô tận cực: Tương tư bất tận, nhớ nhung vô cùng.

(Trích Khúc Trường tương tư)

<Đời hậu Chu, thời Ngũ-Quý ở tỉnh Hồ Nam vùng sông Tiêu Tương có nàng Ý Nương vừa đẹp lại hay chữ. Ở trọ nhà nàng có chàng Lý Sinh hàn sĩ phong lưu tuấn tú. một đêm Trung thu hai người thường trăng gặp nhau trai tài gái sắc tâm đầu ý hợp nên sau đó thường hay lui trao đổi tâm tình. Cha của Ý Nương là Lương Công hay biết tức giận đuổi Lý sinh đi. Ý Nương lấy làm đau đớn sinh bệnh mới làm khúc Trường Tương Tư mong gợi nguồn tâm sự cho người yêu. Lý Sinh nhận được bài thơ cảm xót vô cùng đầm đìa nước mắt nhờ người mai mối đến năn nỉ với Lương Công xin hỏi cưới Ý Nương. Ban đầu Lương Công còn dè dặt sau đọc được bài thơ của con gái mình, cảm động chấp nhận cho hai người thành duyên.>

Ngũ công chúa bị làm cho ghê tởm, mắt thấy giấc giờ này lại sắp biến thái rồi, không nói thêm gì nữa, chuồn lẹ, chừa lại nhóc con thì hừng quá độ mà lăn ở trên giường ca thán một mình.

Qua mấy ngày, A Nguyên nói với Thái hậu muốn về nhà vấn an mẫu thân. Vừa mới vào cửa liền thấy nữ quyến một nhà đến mặt muốn nở hoa rồi khỏi phủ Túc vương. Tò mò nhìn xe ngựa xa xa kia, A Nguyên mới đi thẳng tới chỗ Túc vương phi, lại thấy Túc vương phi đang cầm một bài thiếp không biết suy nghĩ cái gì, dưới chân bà là hàng loạt rương lớn, có cái mở, lộ ra không ít trân châu bảo bối hiếm lạ, làm mắt A Nguyên sáng choang, nàng nhào lên bới cái rương nhìn mấy lần, thấy đáng về hôn du thiên ngoại của Túc vương phi, liền hiếu kỳ hỏi: “Mẫu thân có chuyện gì sao?”

“Cũng không có gì.” Túc Vương Phi phục hồi tinh thần, thấy khuê nữ liền vội vàng kéo đến bên người mình rồi cười nói: “Chỉ là cảm thấy thời gian thoáng qua, nháy mắt một cái, Tam ca Tứ ca của con đều đến lúc cưới vợ rồi.”

A Nguyên tâm nói đừng nói Tam ca Tứ ca, không phải là Công chúa điện hạ cũng sắp rung rung gả chồng rồi sao?

không phải cũng muốn rung rung gả chồng tiết tấu?

“Đính với cô nương nhà ai vậy ạ?” Nghe ra ý của Túc Vương Phi, A Nguyên vội vàng hỏi.

Phượng Ngọc Phượng Khuyết xấp xỉ tuổi A Nguyên, chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, tuy rằng ngày thường tùy tiện, cũng không bằng Phượng Khanh và Phượng Đường được Túc Vương coi trọng hơn, nhưng lại có tính tình sáng khoái khó có được, A Nguyên dĩ nhiên quan tâm.

“Tuy nghe Hoàng Hậu nương nương nói là muốn tứ hôn, nhưng cũng phải gặp mặt xem xét đã, xong xuôi mới bàn bạc kỹ với Hoàng hậu nương nương.” Túc Vương Phi liền rất có kinh nghiệm mà nói: “Hai ngày nay, vừa lúc mẫu đơn trong phủ nở hoa, không bằng mời mấy nhà thân cận tới đây, các nữ nhi cùng nhau trò chuyện đùa giỡn, ta cũng nhìn cho ca ca con một cô nương vừa ý.” Thấy A Nguyên gật đầu, bà do dự trong chốc lát, liền thấp giọng hỏi: “Nghe nói hôm kia, chỗ Đức phi có một vị Thảm phu nhân tiến cung, không biết con có gặp không?” Thấy A Nguyên lại gật đầu, bà liền hơi nhụt chí mà nói: “Nếu đã hồi kinh vì sao vẫn không truyền tin với ta?”

“Vị kia, nhờ có cái gì gây trở ngại?” A Nguyên liền thử hỏi.

Túc Vương Phi nghĩ nghĩ, vì Túc Vương từng nói khi A Nguyên trở về tất sẽ hỏi, nghĩ đến Túc Vương không thêm đề ý khuê nữ biết được chuyện này hay không, liền kể chân tướng, cuối cùng khi A Nguyên đang trầm mặc liền thở dài: “Phủ Định Quốc Công hưng thịnh, thời điểm đó còn có huyết lệ tỷ muội. Năm xưa lão Định Quốc công đặt cược hai chỗ, Phúc vương lên, lão sẽ là phụ thân Hoàng hậu, Hoàng thượng kế vị, Đức phi ở trong cung chỉ dưới mình Hoàng hậu, đây là tự tin của phủ Định Quốc công.” Chỉ là trong đó, một người cứu tử nhất sinh mai danh ẩn tích, một người chết già trong cung làm vật bài trí, khiến người nhìn mà chua xót.

“Năm đó, ta đưa nàng rồi đi, miệng vết thương trên đầu nàng lớn như vậy.” Túc Vương Phi miêu tả đáng về một lòng muốn tự sát của Thảm phu nhân khi đó, liền nhỏ giọng nói: “Khi đó ta tuổi còn nhỏ, nhìn nàng như vậy liền nghĩ, nếu là ta, trong nhà muốn ta gả cho một tên khốn phu quân như vậy, ta có thể nhận mệnh hay không đây?”

“Nhất định sẽ.” Đối với nữ nhân thế gia mà nói, gia tộc xếp lên đầu, bản thân xếp hạng cuối cùng.

“Đúng vậy.” Túc Vương Phi nở nụ cười nhàn nhạt, thấp giọng nói, “Tuy rằng trong đám tỷ muội ta không nên thân nhất, nhưng nếu là vì phù anh Quốc công, cái gì ta cũng có thể làm. Cho dù...” bà có chút ngưng ngừng mà nói: “Cho dù năm đó, nghe nói Phụ vương con là đoạn tỵ, chỉ cần trong nhà nói gả, mắt ta cũng sẽ không chớp.”

A Nguyên nghe mẫu thân nói hết, cảm khái gật gật đầu, lúc sau, đột nhiên ngẩng đầu, đôi mắt mở to.

“Đoạn tỵ?!”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109

Túc vương phi vội vàng đưa tay lên bưng kín miệng, hồi hận nhìn cô con gái đang mở to mắt nhìn mình.

Có điều, thật ra bà cũng muốn nói.

Trong phòng không có ai khác, Túc Vương Phi bình tĩnh một chút, lúc sau cũng có vài phản đáng về bát quái mà kéo A Nguyên lại gần, nhỏ giọng bên tai: “Kỳ thật, trước đây trong kinh ai cũng biết chuyện này, chỉ là Phụ vương con cưới vợ, sau đó lại có huynh muội các con, phong thanh mới ít đi.” thật ra cũng không đúng lắm.

Trong phủ Túc vương chỉ có một vị chính phi, cho dù là thiên tiên đi chăng nữa nhiều năm như vậy rồi không thấy chán sao? Mắt nhìn vị này đã qua bao năm rồi vẫn không ngại thiếp, suy bụng ta ra bụng người, mọi người đều cảm thấy nam nhân bình thường nào có không yêu sắc đẹp? Mỹ nhân dâng lên miệng cũng không ăn, cái này... có vấn đề.

Huống chi Túc vương là người thích cái đẹp, gả sai vật người hầu cận bên người đều thập phần cảnh đẹp ý vui, nếu là người khác thì cũng không có gì đáng trách, vào mắt mọi người liền có ý tứ khác. Mấy năm nay, những kẻ “thông minh” muốn đưa sai vật vào chỗ trống không ít, thẳng đến khi Túc vương thẹn quá hóa giận, mới yên ổn lại được.

“Lúc trước, chính ông ấy còn nói bản thân là đoạn tỵ mà.” Túc vương có lòng muốn khoe sự kỳ thú thể khổ sở của Túc vương hồi trước, liền mang về mặt mê đắm mà nói với A Nguyên: “Nếu không phải vì điểm này, ta là cô nương hiền quy củ đến bậc nào chứ, sao có thể tùy ý nói chuyện có ngoại nam?!” Nếu không phải coi Túc vương như khuê nữ, ngày xưa, Tiểu Thất Tề gia cũng chẳng động lòng trước hán đầu.

A Nguyên cười toét miệng, tự mình châm trà cho mẹ ruột, hưng phấn hỏi: “Sau đó thì sao ạ?” Quả là bí mật kinh thiên! Sau này, nếu Túc vương còn dám bắt nạt A Dung tiếp, nàng... nàng... nàng liền lấy chuyện này ra để uy hiếp lão cha!

Nhóc con khuỷu tay chìa ra ngoài theo bản năng mà xoa xoa tay, rất có cảm giác như đang mài dao soàn soạt.

Kỳ thật, của hồi môn cũng có thể thêm được xiu xiu.

“Sau đó, chàng ta bại lộ, ta tức giận...” Túc vương phi nào hay biết thế đạo thói đời là lòng người dễ đổi thay, nhóc con đang chuẩn bị vơ vết cha ruột đâu. Lúc này đây bà hồi tưởng lại, chỉ lộ ra đáng về thẹn thùng, nhỏ giọng nói: “Ta chỉ coi là chàng lấy ta cho vui, ai ngờ là chàng thật lòng chứ?”

Thanh danh của phụ thân nàng không tốt, con em trong phòng phần lớn đều không nên thân, Túc vương phi đều đã chuẩn bị rất tốt để gả qua, nào dám trèo cao Thân vương tôn thất, dù tính là trèo cao, bằng tính tình ngây ngốc của bà cũng nào sống nổi được trong Vương phủ. Túc vương phi rất có tâm thế tự mình biết mình khi ấy ổn muốn đoạn tuyệt mối quan hệ này.

“Có thật là Phụ vương như vậy không?” A Nguyên dáo dác lăm lăm lét lét hỏi.

“Tuy ta từng bắt gặp chàng ấy đè Phúc vương ở trên giường, chỉ là một hồi này là để cứu ta, đã qua nhiều năm như vậy, ta tự nhiên biết là không phải.” Bàng không sao có nhiều nghi từ khuê nữ vậy? Nhảy ra từ hòn đá sao?

Lại nói tiếp về duyên phận của phu thê Túc vương, nguyên nhân có liên quan tới một thứ nữ phá gia của phủ anh Quốc công năm đó. Thứ nữ này là người tâm tư nhạy bén, gả cho Phúc vương ngày ấy làm trắc phi, vì ân sủng và tư oán, dám bày mưu với nàng, muốn Phúc vương và nàng sinh ra chút ít đầu đuôi, sau này cũng gả tới phủ Phúc vương. Có điều vừa vặn có Túc vương anh hùng cứu mỹ nhân, giấu tiểu cô nương Tề gia xuống gầm giường che đi, phía trên liền diễn một màn kịch vui với Phúc vương quý kẻ đa đoan.

Phúc vương người vốn phải gây rối Túc vương phi lại bị Hoàng huynh ruột đẻ ở trên giường, đến xiêm y cũng đều kéo ra, suýt nữa bị hái hoa.

“Khi đó, di Trăm gia của con cũng ở đó.” Túc vương phi nhớ tới chuyện xưa, ánh mắt ôn hòa đi rất nhiều, vượt khuôn mặt nhỏ nhắn mịn của A Nguyên thấp giọng nói: “Khi đó biết được Phúc vương ở bên ngoài, di con vì thanh danh trong sạch của ta mà nhét ta xuống dưới giường, bản thân chặn ở bên ngoài.” Nếu Túc vương không xuất hiện, thứ gì đang chờ đợi hai nữ nhi? Túc vương phi cảm thấy chính mình vĩnh viễn không thể quên được phu nhân Thành Dương bá ngày ấy, cũng là một tiểu cô nương ngày thường ở nhà chỉ biết ôn nhu cười, lại không biết lấy dũng khí ở nơi nào che chở cho bà.

“Cho nên, về sau con cũng phải đối tốt với dì, biết chưa?” Tình cảm như vậy, tỷ muội ruột cũng chỉ như thế, Túc vương phi nghĩ liền hai hốc mắt nóng lên, âm giọng nói.

Đối với nữ nhân mà nói, trong sạch quan trọng tới cỡ nào, A Nguyên hiểu rất rõ, bèn nhẹ nhàng gạt đầu.

Chẳng trách, tuy rằng xuất thân của phu nhân Thành Dương bá không tốt, nhưng nhiều năm như vậy, vẫn cùng Túc vương phi thân như tỷ muội.

Hóa ra còn có chuyện xưa như vậy.

“Cũng không biết lúc trước, Phụ vương làm tới bước nào rồi?” Cảm thấy càng nên lừa gạt một ít bảo bối của lão cha để về sau hiếu kính mẹ chồng, A Nguyên liền vuốt cằm cười xấu xa nói.

“Ta mơ hồ nghe được tiếng xiêm y bị xé rách, còn có tiếng khóc của Phúc vương.” Túc Vương Phi và A Nguyên liếc nhìn nhau, đồng thời cười ngây ngô lên, hồn nhiên không nghĩ tới, vị “đoạn tụ” này à phu quân, phụ vương.

Hai kẻ ngây ngô này đang cười trộm, liền nghe thấy bên ngoài đột nhiên truyền tới một tiếng vang lớn. A Nguyên có tật giật mình chạy nhanh ra ngó, liền thấy Túc vương đang ở một yên lặng cao tường, sắc mặt đặc biệt dữ tợn. Mắt thấy A Nguyên ra, Vương gia điện hạ bị một đôi mẹ con đòi trước đến đòi nợ này làm tức đến cả người đều đau, lạnh giọng chỉ vào A Nguyên nói: “Lại đây cho ta!” nói xong liền vung tay áo tiến lại, hiển nhiên là muốn quật con nhóc này!

Túc vương có thể hiểu được sắc mặt vận vẹo của nhóc con mà mấy Hoàng thất nhà mình nhắc tới là có ý gì.

Nhóc con đội trời đạp đất, thấy Túc vương bùng nổ, tức khắc không nghĩ đến của hồi môn gì nữa, cảm thấy mẹ con vốn là chim cùng rừng, tai vạ đến nơi từng người phi, chân vừa xoay liền như bị chó rượt lao đi nhanh như chớp.

Túc vương mắt thấy mấy đại cung nữ còn làm ra vẻ mặt lừng lẫy chặn đường, thậm chí một tiếng đi theo con nhóc kia đều là thiếu não, xé đai lưng ra, không biết túm được cái gì liền phi vào đầu nhóc con. Con nhóc này bị nện đến kêu oai oái, mặt hung khí lên, rõ ràng là ngọc bội bảo bối của Túc vương, tức khắc mặt mày lại hớn hờ, vừa thảm nói phát tài, vừa cầm của hồi môn tương lai nhanh chóng biến mất.

Túc vương bị nhóc con muốn tiền không muốn mạng này làm cho tức giận đến đau cả dạ dày, thấy không đuổi theo được, xa xa cười lạnh một tiếng, liền đi nhanh vào phòng, thấy ngay Túc vương phi cũng đang vô cùng hoảng loạn rúc ở trên giường, thấy ông hùng hổ lại đây, tức khắc kinh hãi, quần chân khắp người, xin tha mạng.

“Đoạn tụ, hử?” Túc vương nở nụ cười dữ tợn với cái kén.

Cái kén này càng run lấy bầy.

“Phải để cho nàng biết, thế nào là đoạn tụ!” Túc vương nở nụ cười chớp nhoáng, lập tức nhào vào cái kén, móc thê tử từ trong chăn ra, miệng uy hiếp: “Cũng để nàng biết tiếng khóc truyền ra như thế nào!” Tức chết Vương gia rồi! cô vợ này ngủ cùng ông nhiều năm như vậy, thế mà vẫn còn nhớ tới lịch sử hắc ám năm đó, hay là, gần đây thể lực Vương gia không đủ, làm Vương phi nghĩ ra ý tưởng gì? Trước nay Túc vương không cảm thấy ban ngày ban mặt để vợ dưới thân mình có cái gì không đúng, hung hăng hôn xuống khuôn mặt nhỏ tội nghiệp mấy cái, lúc này mới buông ra, ngồi sang một bên.

“Biết sai rồi.” Túc Vương Phi rũ mi gục xuống, cười lạnh nói.

“Nàng đó...” Cũng chỉ là vui đùa thôi, Túc Vương cảm thấy lúc này tâm trạng không tồi, điểm điểm trán Túc Vương Phi, rồi bắt đắc dĩ mà nói: “Nàng nhìn đi, lần này chỉ sợ đứa nhỏ này lại muốn nói gì với ta cho xem”

“Chàng bắt nạt A Dung bắt nạt đến lợi hại như vậy, còn không cho con gái đau lòng sao?” Túc vương phi cảm thấy A Dung là đứa trẻ tốt cơ nào a~, vì khuê nữ mà chờ đợi nhiều năm như vậy, thật tội nha, sao còn có thể bắt nạt như thế chứ?

Túc Vương thật cảm thấy nín thở, nhìn lại con tức chậm rãi nói: “Năm đó, thời điểm ta cưới nàng cũng già đầu rồi, nhà nàng cũng đâu có hạ thủ lưu tình với ta.” Lúc trước, ông còn tưởng rằng phải bị đánh thành tàn phế ý.

“Vậy chàng cũng đâu phải vì ta mới chờ đến tuổi đó đâu.” Túc vương phi cười ha ha, cực kỳ sắc bén mà nói: “Trong lòng A Dung có A Nguyên, mà mười mấy năm kia, chàng.....” Bà thấy mặt Túc Vương lại đen, liền sợ hãi né tránh.

Tiểu tử Trạng gia thật đủ giảo hoạt, lúc Vương gia hùng hổ dọa người nghe theo răm rắp, lập tức khiến Túc vương phi mềm lòng. Túc vương cảm thấy tiểu tử A Dung này ngoài cái vẻ bề ngoài ra thì đâu còn gì đâu, ông chỉ vô lực ngồi một bên, chỉ hận rèn sắt không thành thép mà chỉ chỉ Túc vương phi, do dự chốc lát rồi chậm rãi nói: “Khi nào trong phủ có yên, nàng cứ đưa thiệp mời tới Thẩm gia.” Thấy Túc Vương Phi kinh ngạc nhìn qua, ông liền rũ mắt nhàn nhạt mà nói: “Hoàng huynh thái độ hòa hoãn, hẳn sẽ ban tước cho lão Thẩm, tuy chỉ là tước Bá, nhưng chúng ta cũng sẽ không quá lo lắng như trước.”

“Sao lại đột nhiên...”

“Lão Tứ đã chết nhiều năm như vậy, một nữ nhân có thể làm ra được chuyện gì?” Túc Vương liền cười nhạo nói, “Lúc trước Hoàng huynh đưa nàng ta ly kinh, cũng chỉ bởi ngôi vị hoàng đế chưa ổn, sợ ai dùng cái danh hào của nàng ta mà sinh chuyện, trước mắt thiên hạ đã thái bình, căn cơ cũng cố, hà tất còn so đo. Huống chi,” trên gương mặt tuấn mỹ của ông lộ ra thần sắc phức tạp, ông thấp giọng nói: “Năm đó Hoàng huynh nguyện ý để lão Thẩm mang

nàng rời kinh, chính là có tâm tư muốn được báo ân, hiện giờ, cũng là để ân tình này còn lớn hơn nữa, về sau Thẩm gia và phủ Định Quốc công càng trung thành thôi.”

“Chuyện nam nhân các chàng ta không rõ, chỉ là Thọ tỷ tỷ rút cuộc xem như khổ tận cam lai, ta vui cho tỷ ấy.” Túc Vương Phi nghe được lúc này đây Thẩm tướng quân được vì công mà phong Bá, liền lộ vẻ vui mừng, “Năm đó lão Thẩm ở trong quân, trừ Nam Dương hầu thế hệ trước của phủ anh Quốc công, tuổi trẻ hơn chút đều không bằng hần.” Túc vương lý trí mà nói: “Quân công của hần không đếm xuể, hành quân rất có bài bản, đến họ Trạ cũng là từ thuộc hạ của hần mà đi lên, đây là một danh nhân, nếu không phải năm đó vì một nữ nhân...”

Họ Trạ chính là Thành Dương bá hiện giờ.

“Này!” Mắt thấy vẻ mặt Túc vương không cho là đúng, Túc vương phi liền không vui.

Chẳng lẽ đánh đổi tiền đồ vì người trong lòng là việc sai sao?

“Hần phải vậy.” Túc vương lấy lòng nịnh nọt cô vợ, rồi nói: “Chỉ là bằng hần năm đó, phong Công* cũng chỉ là vấn đề thời gian, nào có gian nan như vậy? Nhưng Hoàng huynh vẫn mãi tri hoãn, làm ta thấy là lạ.”

**Đời xưa đặt ra năm tước là: “Công, Hầu, Bá, Tử, Nam”.*

“Sao lại nói vậy?” Túc Vương Phi tò mò hỏi.

“Ta vốn tưởng rằng, chỗ tốt này hần phải dành cho Thái Tử.” Túc Vương chỉnh chỉnh góc áo, mày cũng không nâng nói: “Đợi đến khi Thái Tử vào chỗ, lại ban ân Thẩm gia, Thẩm gia tự nhiên sẽ càng trung tâm với Thái Tử.” không nghĩ được là Hoàng thượng đã làm luôn, cũng khiến Túc vương cảm thấy, mấy năm nay vị Hoàng huynh này, tựa hồ càng lúc càng có thêm tình cảm bình thường.

nói cho cùng cũng thiếu nợ người ta ăn cát mấy năm ở biên quan mà. Trong lòng cảm thấy Hoàng thượng làm thế cũng làm người ta cảm khái, Túc vương lại nghĩ nghĩ, liền mỉm cười nói với Túc vương phi: “Thương lượng với nàng chuyện này. Chờ đến lúc Thẩm gia lại đây, nàng để ý khuê nữ kia của nhà hần, nếu không tệ lắm, liền đính với nhà ta đi.”

“Cái này... thực sự có thể sao?” Túc vương phi đương nhiên đồng ý, lại hơi lo lắng hỏi: “Nhờ Hoàng thượng cảm thấy rằng chàng...”

“Thẩm gia muốn đi lên, lúc này còn không thêm củi vào lò, còn chờ gì nữa?” Túc vương liền cười nói: “Vào lúc này Hoàng thượng có thể triệu hồi lão Thẩm về, còn ban tước, hần là muốn trọng dụng. Phía tây không yên...” Ông rử mắt, chậm rãi nói: “nói nàng cũng không rõ, chỉ là võ tướng được Hoàng huynh tín nhiệm không nhiều lắm, họ Trạ cố thủ kinh thành, chương quân cảm vệ quân, không thể xê dịch. Bên người, trung thành không có năng lực, có năng lực Hoàng huynh lại không yên tâm, nói cho cùng lão Thẩm là bạn tri kỷ với ta từ trước, cũng đã sớm đầu nhập vào đây, lâu ngày thấy lòng người, nhiều năm như vậy vẫn giữ khuôn phép, hần có thể tin tưởng.”

“Hoàng thượng nhân từ.” Túc Vương Phi liền niệm Phật.

Túc Vương trong lòng cười nhạo một tiếng, lại vẫn không nói thêm gì.

Hoàng thượng tín nhiệm Thẩm gia, chỉ là tại thời điểm này lại để cả Thẩm phu nhân trở về, chỉ sợ định sẵn sẽ đánh vào nữ quyền. Có điều thời buổi này võ tướng rời kinh đều để nữ quyền trong nhà lại kinh thành, một phần vì biên quan lạnh lùng khiếp, không đành lòng để gia quyến chịu khổ, một phần chính là muốn Hoàng thượng an tâm. Nhưng những thứ này ông không muốn nói quá rõ với Túc vương phi, bằng không cô vợ này chỉ sợ lại khổ sở, cắt đi suy nghĩ trong đầu, thấy Túc vương phi đã vui mừng bỏ xuống giường, tìm kiếm lễ gặp mặt gì đó, Túc Vương cười cười.

Hai nhi từ phía sau ông tuy rằng không tồi, nhưng lại hơi ngốc, có một nàng dâu và nhạc gia vững chắc, về sau cũng có thể làm ông an lòng.

Túc vương phi nào biết phu quân đang có ý định gì, chỉ tự tay viết thiệp mời cho đưa tới Thẩm gia, sau đó liền ngày ngày nhón chân mong chờ.

A Nguyên ở lì trong phòng hoàng sợ không chịu nổi cả một ngày, sợ lão cha sẽ tới đánh nàng. Đợi mấy ngày không thấy có động tĩnh, lá gan của Công chúa điện hạ lớn lên, có tật gặt mình nhón chân rời phòng, nghe được là Túc vương đã lên triều tức khắc tung tăng nhảy nhót, tàn phá hoa hoa cỏ cỏ trong vườn. A Nguyên đang cắm hoa lên đầu, nhìn phản chiếu dưới bóng nước, cảm thấy bản thân quá xinh đẹp đi, liền thấy cách đó không xa, đại tẩu Tướng Như Vân còn đẹp hơn cả mình đang dắt hai thằng nhóc tiến lại. A Nguyên thấy đúng là hai nhi tử của Phụng Khanh liền cười hí hửng đến, tiếp đón Tướng Thư Vân một tiếng, cúi người liền véo má mồm mồm của cháu trai một cái.

“Vì sao cô cô không véo mặt con?” Đứa thứ hai nhà Phụng Khanh còn chưa đặt tên, bây giờ chỉ gọi là Ký Nô*, thấy A Nguyên sờ mặt huynh trưởng, lại không véo mình liền cảm thấy mình bị cô cô lạnh nhạt, núng nính tự động dăng mặt lên trước tầm tay A Nguyên cầu được véo.

Ký Nô: *Cu đen, cu đỏ (người xưa quan niệm đặt tên xấu cho dễ nuôi).*

A Nguyên bị thằng nhóc tích cực cầu được véo mặt này dọa sợ, quay đầu thấy Tướng Thư Vân đang che miệng cười rộ lên, mỹ nhân này ngày càng lộ liễu, sắc lệ bức người ập vào mặt làm A Nguyên lạng lạng nuốt nước bọt, cúi đầu véo cháu trai một phen, thấy tiểu tử này che miệng cười đến thực vui vẻ, không khỏi vuốt đầu tóc bé con này hỏi: “Ký Nô đang muốn làm gì thế?” Thời điểm còn trong bụng mẫu thân, đứa nhonày yếu ớt, thái y khám đều nói tám phần không nuôi được, chỉ có phu thê Phụng Khanh không chịu từ bỏ, cắn răng giữ tới tám tháng liền sinh hạ đứa nhỏ này, lúc trước bé như con mèo con vậy, mọi người trong phủ chỉ dùng tên xấu để gọi cu cậu, muốn cậu có thể bình an lớn lên.

Ký Nô xấp xỉ tuổi Ngũ Hoàng tử, lại không béo mập bằng Ngũ Hoàng tử, có chút gầy yếu, nhân cái này, cả hai phủ đều chiều chuộng cu cậu hơn ít.

“Thằng bé này nói muốn đi thỉnh an mẫu thân, ta nói cứ từ từ Tổ mẫu đâu vội, mà nó cứ không chịu một hai phải đi thỉnh an.” Tường Như Vân liền bảo A Nguyên dẫn tay nhi tử đi, thấy Ký Nô ngẩng đầu nhỏ liên thuyền hỏi A Nguyên chuyện đi chơi với Ngũ Hoàng tử ở bên ngoài, còn có chút hâm mộ, thì trên gương mặt nàng hiện lên chút ảm đạm, thở dài với A Nguyên: “Do ta làm thằng bé chịu khổ, hiện giờ nghĩ, lại có chút...”

“Ký Nô chỉ là hơi nhỏ thôi, đâu cần lo lắng nhiều như vậy.”

“Gửi nó bắt quá là nhỏ chút, nơi nào như vậy nhiều lo lắng.” A Nguyên vội vàng an ủi nói, “Trẻ con chớp mắt cái đã lớn rồi, tẩu tử lo lắng gì đâu?” Thấy Ký Nô cũng cười hi hi, thừa hưởng nét đẹp của cha mẹ, lại ít ốm, đặc biệt xinh trai, A Nguyên liền nhin không được cúi người thòm một cái vào mặt cu cậu, thấy đứa nhỏ này cong mắt cười vỗ tay rúc vào lòng mình, nhớ tới đám trẻ con tung hoành ngang dọc nhà mấy hoàng huynh thì lại càng cảm thấy cháu trai nhà mình mới là ngoan ngoãn, không khỏi cảm thán: “Tẩu tử thật có phúc.”

Còn hơn Thành Vương điện hạ mỗi ngày đều bị đám nhóc hành cho một khóc hai nháo ba thất cổ nhiều.

Đương nhiên Tường Như Vân biết hài kịch ở phủ Thành vương, thấy kẻ đầu sỏ gây tội này còn dám nhắc tới thì không khỏi quay đầu phụt cười, rồi chỉ vào A Nguyên cười nói: “Muội ranh mãnh như này, ngày sau sao có thể.” Dừng một chút, kêu hai nhi tử đi trước, lúc này mới cùng A Nguyên vừa đi vừa mỉm cười nói: “Ta nghe ý tứ của đại ca muội là mẫu thân nhìn trúng đại tiểu thư Thẩm gia?” Thấy A Nguyên kinh ngạc nhìn qua, hiểu ra nàng không biết cái này, liền cười nói: “Trước mắt gia thế của Thẩm gia không tồi, Hoàng thượng còn muốn phong Bá, hiện giờ trong kinh vị đại tiểu thư này là tầm ngắm, không ít người đang hướng đến đó.”

A Nguyên cười gượng một tiếng.

Chẳng sợ nhiều người cầu thân, dù thế nào Thẩm phu nhân cũng không dám gả khuê nữ đến những nhà như vậy. Bằng không về sau thân phận bại lộ gì đó, còn không chừng vị đại tiểu thư này sẽ rơi vào hoàn cảnh nào ở nhà chồng nữa.

“Nếu mẫu thân có phong thanh này, thì hẳn Phụ vương cũng đồng ý.” A Nguyên cả cười, thấy Tường Như Vân cũng mỉm cười gật đầu, cũng không nói nhiều nữa, chỉ cười hỏi, “Chỗ Di vẫn tốt chứ ạ? Muội thường đi ra ngoài chơi nhưng không hay đi thỉnh an Di, thật sự là muội không phải.” Mẫu thân Tường Như Vân là Lục đường tỷ của Túc Vương Phi, từ bé A Nguyên đã rất tôn kính vị Di lan lệ nhưng không dám tác quái này, vẫn luôn cho mời qua lại, gần đây có chuyện loạn đến quá mức, hôm nay gặp Tường Như Vân liền hỏi thăm một câu, thấy trên gương mặt vẫn luôn ảm đạm phong khinh của tẩu tử hiện lên vẻ chần chờ, bèn vội vàng hỏi: “Hay là chỗ Di có việc?”

“Trong nhà có một số việc không hay.” Tường Như Vân liền cau mày nói bang quơ.

“Hay là Tường gia còn dám gây khó dễ Di?” A Nguyên liền cười lạnh một tiếng.

Năm đó Di nàng là đích nữ phủ anh quốc công, thân phận bậc này làm Hoàng tử phi cũng không quá phận, nếu không phải Tường gia xuất thân thanh lưu, vị dư vọng này của nàng xác thật tình thâm ý trọng, hướng chỉ dung mạo tuấn mỹ tuyệt luân, sao có thể tiện cho một Tường gia các lão như vậy được?

Tự tin như vậy, ở trong nhà Tường phu nhân vẫn luôn quản gia rất tốt, còn có Tường đại nhân là người ngưỡng mộ vợ, mấy năm nay chỉ thân cận với tẩu tử, cuộc sống của Tường phu nhân đến nay vẫn không kém.

“Có A Nguyên của chúng ta giữ gương mặt, dám khó dễ Mẫu thân thì không phải chờ bị đánh tới cửa sao?” Mặt mày Tường Như Vân giãn ra một ít, chế nhạo hành vi anh hùng mây dạo trước của A Nguyên một chút, thấy nàng khụ một tiếng quay đầu mới cười thờ dài: “Là nhà Nhị bá phụ, lộn xộn đến đâu đâu, vì đã chia nhà, phụ thân mẫu thân không quản nhiều chuyện nhà ông ấy nữa, cứ để ông nháo, chỉ là mấy ngày nay nháo đến lợi hại, cả nhà không yên, đến phụ thân mẫu thân cũng đều đau cả đầu. Huống chi việc này còn liên lụy hôn sự của biểu đệ nhà Di Tư, liền càng ảm ỉ.”

“không phải đã nói biểu ca nhà Di Tư là đích cho biểu tỷ sao?” A Nguyên liền cau mày hỏi.

Biểu tỷ ở đây chính là muội muội ruột của Tường Như Vân, con gái thứ hai của Tường phu nhân, tựa như Tường Như Vân vậy, thướt tha yêu kiều, kinh thành đều khen là một mỹ nhân, chỉ là tính tình khá lợi hại, không phải người dễ chọc, bởi vậy Tường phu nhân vẫn do dự mãi, vẫn là định để con bé đính với nhà tỷ tỷ mình. nói cho cùng, đi ruột làm mẹ chồng, tự nhiên sẽ càng chiều cố yêu quý chút. Huống chi mấy năm nay, mấy nhà thông gia với phủ anh quốc công phần lớn không có sự tồn tại của thiếp thất, chỉ sợ nữ nhi trong nhà không chịu nổi nhà người ta quá nhiều thiếp thất, bởi vậy hôn sự của nữ nhi đều liên hôn lui đi lui lại, đa phần không chịu gả ra bên ngoài, miễn cho được ở nhà cao cửa rộng mà lại phải chịu thiệt thòi. Đối với người thân, vị Di Tư này của A Nguyên là nữ nhân ôn nhu như nước vậy, đối với cháu gái ngoại của mình vô cùng yêu thương.

Đương nhiên, nếu vị Di Tư này mà trở mặt...

Nhớ lại năm đó, Di Tư ra tay liền ấn chết một mỹ nhân mưu toan “Bạc mệnh liên khanh cam làm thiếp”**, Di Tư trượng* sau lưng giúp đỡ vợ cho ném mỹ nhân này đến bãi tham ma, A Nguyên liền sinh kính sợ với đôi phu thê phối hợp ăn ý này.

Bạc mệnh liên khanh cam làm thiếp: Vì số phận đưa đẩy nên phải cam chịu làm thiếp.

Di trượng: chồng của di.

Lúc này mới biết được không phải người một nhà không tiến vào cùng một cửa mà, đều không phải đèn cạ dầu, mà hơn nữa tính cách hai người như vậy nhưng lại còn cực kỳ ân ái, người bình thường không chen nổi một chân, làm A Nguyên nhìn đến kinh ngạc cảm thán liên tục.

Mà tính tình biểu ca cũng không tồi, vừa lúc xứng với biểu tỷ.

“Cũng định vậy...” Tường Thư Vân liền cười khổ nói: “Nhà Nhị bá phụ kia của ta có thứ nữ do thiếp được sủng ái nhất sinh ra, hiện giờ đã mười lăm, hôn sự lại chưa có gì, vì thế nhà ông ấy cũng nóng vội, nghe nói Nhị muội muội có nhân duyên như vậy, liền tính toán, chưa biết chừng biểu đệ thích cô nương ôn nhu thì sao?”

Di Tư trưởng hiện giờ đã là thông chính sứ tam phẩm*, con đường làm quan cũng coi như xuân phong đắc ý, con em nhà ông phần lớn thi khoa cử, muốn đánh cho vị biểu đệ Tường gia tuổi còn trẻ đã đỗ Tiến sĩ này với biểu muội thanh mai trúc mã lớn lên cùng nhau, dĩ nhiên là thập phần thân cận hữu ái, lại không ngờ có người nhảy ra giữa đường, làm bực cả mình.

Chức quan thông chính sứ: Thông chính sứ ty (通政使司, Office of Transmission), còn gọi là ty Thông chính, là cơ quan độc lập trung ương chuyên phụ trách việc tấu chương trong ngoài, chuyển đạt giấy tờ của triều đình xuống và nhận đơn tâu lên vua.

Theo Khâm định Đại Nam hội điển sự lệ, ty Thông chính **gồm 1 Thông chính sứ trật Chánh tam phẩm, 1 Thông chính phó sứ trật Tông tam phẩm, 1 Viên ngoại lang, 1 Chủ sự, 1 Tư vụ, Bát Cửu phẩm thư lại 2 viên, 10 viên Vị nhập lưu thư lại.**

Thời Nguyễn, quan Thông chính sứ, Đại lý tự khanh, Đô sát viện Hữu đô ngự sử, và 6 vị Thượng thư Lục Bộ, hợp thành Cửu khanh của triều đình nhà Nguyễn.

<via: http://wiki.edu.vn/wiki/index.php?title=Thông_chính_sứ_ty>

“một thứ nữ còn định cướp đoạt nhân duyên của biểu tỷ, đầu óc có bệnh đúng không?!” A Nguyên liền cười lạnh nói, “Nhà bọn họ cũng đúng là, đích thứ chẳng phân biệt, một chút quy củ cũng không có! Thế nào? Trong kinh không có nam nhân, nhất định phải sinh sự khiến người khác khó chịu sao?”

“Thay lòng đổi dạ thôi.” Tường Thư Vân liền nhàn nhạt mà nói: “Nghe nói năm xưa Nhị bá phụ có tình nhân tình thâm ý trọng, làm thiếp cho ông ấy, ai ngờ được mấy năm đã bị Nhị bá nương tra tấn chết. Nhị bá phụ là người nhớ tình xưa, tuy rằng không dám trở mặt với Nhị bá nương, chỉ là sau đó tìm được một nữ nhân đáng về tương tự với ả đã chết kia, nói là chuyển thể gì đó, nạp vào trong phủ. Nhị bá nương kỳ thật dễ mềm lòng, Nhị bá phụ chỉ là khóc lên khóc xuống, ảm đạm với bà vài câu liền không so đo nhiều nữa, nhiều năm đã qua, ngược lại ả thiếp kia còn càng kiên cường thêm, trước kia phân gia không dễ đi lại, giờ thì đồ mất trước hôn sự của muội muội, liền thổi gió bên tai Nhị bá phụ, nói bản thân thiệt thòi đó.”

“Phải tát cho tỉnh!” A Nguyên liền dậm chân mắng.

Tường Thư Vân cứng lại, kinh ngạc liếc nhìn nha đầu này một cái, lúc này mới vỗ tay cười nói: “Vừa khéo, muội và biểu tỷ muội giống nhau, nhưng không bạt tai nha đầu kia, mà mắng thân bảo trối lại rồi...”

“Đuổi về phủ?” A Nguyên cảm thấy xử lý như này cũng quá bay bổng rồi, liền hơi cực chẳng đã mà hỏi.

“không phải,” về mặt Tường Thư Vân kỳ lạ, hiển nhiên cũng khiếp sợ trước thủ đoạn của Tường phu nhân, khụ một tiếng nói: “Đưa đến nhà mẹ đẻ của Nhị bá nương.”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 110

Cái này... Đưa thiếp đến nhà mẹ đẻ của chủ mẫu...

A Nguyên cảm thấy Di Lục nhà mình quả thật không phải ác bình thường đâu nha, vị nhị thái thái Tường gia kia là Huyện chúa tôn thất, nhà mẹ đẻ ở kinh thành chính là lợi hại xem ra, một ả thiếp dám coi thường danh tiếng của Tường nhị thái thái bị trối lại đưa qua, A Nguyên tưởng tượng đến kết cục kia, chớp mắt xúc động hỏi: “Còn thừa chút linh kiện nào không?” ả thiếp này mà không bị người nhà Di Lục ăn thì thật kỳ quái, cảm thấy diễn xuất giết người không thấy máu của Di Lục thực sự đáng học tập, Công chúa điện hạ thăm thờ dài nói: “Dì mềm lòng quá, ngay cả xử trí một ả thiếp không cùng chi xấu nét cũng không nỡ.”

Giương mặt phũ phàng của Tường Như Vân hơi méo, mở to mắt nhìn nhóc con tròn mắt nói dối này.

“Thiếp không tốt, đương nhiên là do chủ mẫu xử lý mới đúng mực, Di như thế, không găm ỉ, cũng không có bao biện làm thay, không phải thực quy củ sao? Phần nhiều là suy nghĩ vì sự hòa thuận của gia tộc.” A Nguyên ngửa mặt lên trời, nắm tay múa may nói: “Chúng ta làm nữ nhân, tâm địa nên mềm mỏng chút!” Bẩm ả thiếp này cũng được, nhưng đừng quá hung tàn là tốt rồi.

Haha mặt mình cũng là người mềm lòng.

Tường Như Vân thầm thở dài, cảm thấy muội muội này đúng là có tiếng nói chung với mẫu thân, lại không nói ra, chỉ lôi kéo A Nguyên đi tới viện trước, mới đi tới cửa đã nghe thấy bên trong có tiếng nói cười vui vẻ truyền tới, Tường Như Vân mỉm cười, cùng A Nguyên đi vào, liền thấy hai nhi tử của mình đang túm tụm với trưởng tử của Phương Đường, cùng đùa giỡn với Túc Vương phi, gương mặt thập phần kiều diễm sáng rực lên, chỉ hận không thể

ôm hết đám cháu vào lòng, lúc này đây nhìn thấy hai người tới bèn gọi Tường Như Vân lại, mỉm cười nói: “Mấy ngày nữa đứa bé nhà Lục Cửu con đầy tháng, con và vợ A Đường đi thăm một cái, mang chút lễ theo.”

Lục gia Tề Kiên phủ anh Quốc công sinh liền hai khuê nữ, giờ mới được một đứa con trai, vui mừng đến không chịu nổi, xưa nay Túc vương phi yêu thương ấu đệ này, cũng nhân dịp đệ đệ có nhi tử mà mừng lây.

“Con cũng đi xem một cái.” Ân oán giữa A Nguyên và Lục Cửu đã sớm có từ thời còn trẻ con, bắt đầu từ khoảng khác cửu cửu hư này cướp bánh hoa quế của mình, mấy năm nay người tới ta đi chơi xô nhau, cũng có thắng bại, quả thực là kẻ thù có tu luyện từ kiếp trước, biết được cửu cửu hư có nhi tử, Công chúa điện hạ bụng dạ xấu xa nở nụ cười ma quỷ, lặng yên nắm chặt tay, mắt lóe hung quang, vô cùng dọa người.

Ít nhất thì... Túc vương phi đã bị dọa sợ.

“Con đừng xằng bậy đấy!”

“Người nhưng đừng xằng bậy a!” Túc Vương Phi vội vàng dặn dò con nhóc này.

“Người yên tâm, đó là đệ đệ con mà.” Tâm nói quả thật là nhân quả tuần hoàn, đây chính là Công chúa điện hạ cướp bánh hoa quế của nhãi con nhà cửu cửu!

Chẳng chút cảm thấy đoạt điểm tâm của em bé là không biết xấu hổ, A Nguyên thấy Túc vương phi nhìn mình chần chờ, vội vàng cười nịnh nọt rúc tới trước mặt Túc vương phi, như con cún vô tội chấp tay thi lễ nói: “Có thể đi thăm thái phu nhân, lão thái gia, cũng là tấm lòng hiếu thảo của con mà.” nói tới đây, nàng nghĩ nghĩ, liền có vài phần lo lắng mà nói: “Từ khi vào hạ, con thấy sức khỏe thái phu nhân có chút không tốt, nghe nói trời lạnh còn bị bệnh một đợt, đại phu bên ngoài nói cho cùng cũng không được yên tâm lắm, tuy thái phu nhân không muốn mời thái ý, có điều không phải là Trình lão đại phu ở trong phủ đại ca sao, không bằng đi xem một cái?”

Trình lão đại phu chính là vị thần y đã xem bệnh cho Phụng Khanh năm đó, thần y này đã dồn không ít sức lực cho Phụng Khanh, rất quan tâm, lại nhất kiến như cố với Phụng Khanh trẻ tuổi, mấy năm nay, Phụng Khanh chuyển môn ở tiền viện vương phủ nhà mình mà để lại một tiểu viện tử đơn độc, chuẩn bị hạ nhân hầu hạ lão nhân này, vì tuổi tác ông đã lớn nên cũng không thường ra ngoài, chỉ an hưởng tuổi già bên trong vương phủ, thuận tiện nghiên cứu chút y thư, giúp đỡ điều trị sức khỏe người lớn trẻ nhỏ hai phủ.

“Vậy làm phiền Trình lão đại phu qua một chuyến?” Túc vương phi cũng lo lắng cho sức khỏe của thái phu nhân anh Quốc công, bèn hỏi Tường Như Vân.

Thái phu nhân là bà ngoại ruột của Tường Như Vân, nàng đương nhiên muốn, nghe vậy liền vâng.

Lúc này đây A Nguyên mới yên tâm chút, thấy hai vị tiểu tử đều ở đây, bèn cười tủm tỉm trốn ở phía sau Tường Như Vân, tiếp tục cười nói: “Chỗ các tiểu tử có rất nhiều đồ chơi cho trẻ con, hay là cùng mang tới cho đệ đệ?” Ánh mắt nàng gian xảo, hiển nhiên cũng biết là những món đồ chơi đó là do hai ca ca như trích tiên tự tay làm ra, quả nhiên thấy Tường Như Vân bị chết nhạo đang bắt đắc dĩ nhìn nàng, mà Tề Thiện lại chỉ nhường nẩy, thuận tay sờ sờ cây trâm trên tóc mình, mỉm cười nói với nàng: “Về khoản tấm lòng, thì đầu thể so được với A Nguyên muối muối.”

A Nguyên theo phản xạ mà sờ cây trâm khắc từ gỗ đàn hương trên đầu, sung sướng vô cùng.

Kỳ thật là chính vì cây trâm này mà Công chúa điện hạ mới cố ý làm các tiểu tử hướng ánh nhìn lên đầu tóc nàng.

không chỉ có hai tiểu tử, mấy cháu trai cũng tiến tới, cùng ngửa đầu nhìn cây trâm trên đầu cô cô, nhóc con chẳng đồ mặt chút nào, chỉ xoắn eo nhỏ khoe: “Đây là yêu đó.”

“Phụt.....” Túc Vương Phi đang uống trà bị khuê nữ không biết xấu hổ này làm kinh sợ.

Hương cửa truyền đến tiếng cười khê, liền thấy Phụng Khanh phong lưu tuấn tú đang cười đến đau cả eo, gương mặt tuấn mỹ của Phụng Đường thì mây đen giăng đầy, nhìn bộ dạng kia nhìn không khác muốn ăn thịt người là bao, ánh mắt vị lão đại này nhìn Công chúa điện hạ thực sự quá hung ác. A Nguyên rụt cổ, đang muốn xin tha, lại thấy Nhị ca này đột nhiên quay đầu lại, dùng ánh mắt phun lửa nhìn ra phía sau, một mỹ thanh niên liền chậm rãi đi tới cạnh cửa, có vài phần đắc ý cười cười với Phụng Đường, đặc biệt không biết xấu hổ mà âm giọng nói với Công chúa điện hạ đang kinh hãi: “Điện hạ hiểu được tấm lòng của vi thần, vi thần thật thỏa mãn.”

“Khụ khụ khụ.....” Túc Vương Phi phun ra một nửa ngụm trà, lại suýt nữa bị mỹ thanh niên vô sỉ này làm sặc chết.

Hồi lâu sau, đờ đẫn nhìn hai kẻ chạy về phía nhau ân ái như phu thê tương phùng thời loạn thế, Túc vương phi thật sự cảm thấy bản thân già rồi.

Năm đó Túc vương mất hết thể diện theo đuôi bà, bà vốn tưởng rằng đã gặp được kẻ mặt dày nhất trên đời này, không ngờ được là trường giang sóng sau xô sóng trước, sóng trước chết trên bờ cát. So với hai người trẻ tuổi này, Túc vương điện hạ còn xa mới đủ tiêu chuẩn.

“Đu rồi a~!” Phụng Đường cảm thấy tiểu tử A Dung này lại còn dám nghênh ngang vào nhà, chỉ hận không thể cắn một cái chết luôn tiểu tử dựa vào khuôn mặt mê hoặc lão nương muối muối đến choáng váng đầu óc này, nhịn xuống, rồi trước về mặt cười cười hàm súc của A Dung mà oán hận ngồi xuống bên cạnh Tề Thiện vợ mình, hỏi: “Mới vừa nói chuyện gì thế?”

“Biểu đệ nhà Lục Cửu đầy tháng.” Tề Thiện cúi đầu nói với hắn.

“Làm tốt lắm.” Phụng Khanh cảm thấy A Dung thật phần có năng lực, ở phía sau nhỏ giọng cổ vũ bạn tốt này một chút, rồi mới kéo A Nguyên đến trước mặt mình, nhìn từ trên xuống dưới một chút, lúc này mới cười nói: “Hơi gầy.”

“Gầy mới là mỹ nhân.” hiện giờ đã lớn, A Nguyên không thể rúc vào lòng Phụng Khanh như hồi trước, chỉ dùng ánh mắt hung tợn lượn một vòng quanh người đại ca, lại cảm giác được sống lưng lạnh toát, biết A Dung vì lớn tuổi mà tự ti ăn giấm rồi, A Nguyên đắc ý trong lòng, thấy Phụng Khanh bắt đầu dĩ cười cười lắc đầu, bèn cười nói với Phụng Khanh: “không đẹp đến cực kỳ bị thâm thì không phải là đã phụ lòng mấy năm ăn ngon rồi sao?”

Ý cười trên mặt Phụng Khanh càng tăng lên, dùng sức xoa đầu muội muội tinh ranh này.

Tuy rằng Phụng Đường nhìn thì là đang trò chuyện với nàng dâu nhà mình, nhưng thực ra vẫn luôn dựng lỗ tai lên nghe đầu này nói, lúc này đây lặng thầm đỡ trán, thiết tình muốn bắt con nhóc này đọc nhiều sách lên, có điều nhìn thấy mấy đứa nhóc đều vỗ tay trầm trồ khen ngợi bên người con nhóc, vì tôn nghiêm cô cô của nàng mà không nói gì cả, chỉ bắt đầu dĩ mà nói bên tai Tề Thiện: “hiện giờ tác phong của nhà đầu này càng xuất thần nhập hóa rồi.” ngay cả thể tử Túc vương điện hạ mọi sự trong triều đều thuận lợi cũng vô pháp không chế con nhóc lao nhanh như ngựa hoang này.

“Nghe nói, A Nguyên lại gặp Nhị lão thái gia.” Tề Thiện cũng nhỏ giọng nói.

Cơ mặt giật giật, Phụng Đường không đáp lời.

Nhị lão thái gia phủ anh Quốc công quả thực không thể dùng từ “tuyệt thế” để hình dung, mấy năm nay tuy rằng không làm quan trong triều, nhưng ảnh hưởng lâu lưu lại năm đó lại rất có ý nghĩa.

Giống như hiện giờ, khi gặp một lão đại nhân có tuổi tác một chút, nhắc tới mình là tiểu bối nhà Nhị lão thái gia phủ anh Quốc công, phần lớn chỉ có hai phản ứng, không phải bị các lão đại nhân nhỏ một ngụm nước bọt lên mặt, thì chính là nhiệt tình làm bạn vong niên, thực sự khiến Phụng Đường cảm thấy rất vô lực, mấy năm nay muội muội rất có sáng kiến muốn bái thầy Nhị lão thái gia, nghĩ tới mấy Hoàng huynh đang xếp hàng để quát nhóc con này, thể tử điện hạ trăm mặt một lát, rồi thở dài thườn thượt.

“Làm bậy a~”

A Dung lại không cảm thấy có chỗ nào không tốt, lúc này còn nhỏ giọng bên tai A Nguyên nói: “Điện hạ có đáng về nào vì thần đều thích.” Quả thực có thể sánh với vua ning nọt, mỹ thanh niên tử mỹ tinh xảo như vậy lại dùng giọng nói ôn nhu ghé vào bên tai nói lời này, tim Công chúa điện hạ nhảy bùm bùm, hận không thể xoay người từ hình mỹ nhân này ngay tại chỗ, chỉ nhẫn nhịn vui sướng trong lòng: “Tất nhiên, bốn cung xinh đẹp đa dạng. Có điều, Dung ca ca này, huynh cũng đừng lo lắng, bốn cung nếu từng xuống miệng với huynh, thì tuyệt đối sẽ phụ trách.”

Phụng Khanh đang nghe, nghe thấy muội muội đã xuống miệng với bạn tốt, thì không khỏi có chút kinh ngạc.

“Mỗi miếng điện hạ cắn ở trên người vì thần, vì thần đều nhớ rõ thật rõ.” A Dung hừ cũng cảm nhận được ánh mắt áy náy của Túc vương phi, mỉm cười nói.

Lại còn nhiều lần rồi sao?

Túc vương phi nhanh chóng cúi đầu, quyết định hẳn nên thảo luận với phu nhân Thành Dương bá một chút về tính trầm trọng của vấn đề ăn là phải phụ trách này.

Công chúa điện hạ không chút ý thức là đã tự tay bán chính mình, dào dạt đắc ý, lúc sau, lăm lăm nhìn lên bốn phía, thấy các huynh trưởng tẩu tử nhóm đều đang “phối hợp” nói chuyện với nhau, liền lên lút hoạt động tay chân, đan tay với A Dung hừ, sờ sờ cây trâm trên đầu, cười đến đặc biệt vui vẻ.

Lại không thấy trong ánh mắt thanh niên đang nghiêng đầu là bao dung, là ôn nhu khiến người yên bình, cũng làm Túc vương phi đang lăm lăm nhìn nhâm nhâm qua, nhìn đáng về hai đứa trẻ này, lộ vẻ mặt an tâm.

Qua mấy ngày, A Nguyên cùng hai tẩu tử tới phủ anh Quốc công.

Trừ Túc vương phi bận rộn chuyện trong phủ, cũng chỉ có Di Lục dẫn người trong nhà đến, A Nguyên đi vào, liền thấy tuy rằng các di không tới, nhưng trong phòng lại có không ít biểu tỳ biểu muội, náo nhiệt hết sức, Lục Cửu ra tiếp đón, nữ quyến đằng sau liền vây quanh người Trịnh thị, nhìn em bé chớp chớp miệng trong lòng ngực bà mà cười vui vẻ, Tướng phu nhân ôm lấy đứa nhỏ từ trong lòng Trịnh thị, đặt trong lòng ngực yêu thích không rời, nhìn liền cười nói với mọi người: “Tựa tựa Lục đệ.”

A Nguyên vừa mới đi thỉnh an thái phu nhân, nghe Trình lão đại phu nói rằng là do thời trẻ thái phu nhân tích tâm bệnh, lớn tuổi lại điều trị không tốt, nhưng ngưng thần tĩnh khí là được, lúc này mới yên tâm, lại lẩn lộn làm nũng dận thái phu nhân phải bảo trọng sức khỏe, rồi đến chỗ Lục Mợ Trịnh thị, thấy ánh mắt bà nhìn em bé chứa vài phần ôn nhu, liền cũng mừng cho bà.

Trịnh thị đã sinh hai khuê nữ, tuy trong phủ không quá để ý, nhưng đối với chính bà mà nói lại có vài phần chột dạ, bất an, vẫn luôn cảm thấy mình không sinh được con trai, có lỗi với trượng phu mình.

“Sau này ta sẽ dẫn đệ đệ đi chơi.” Vừa nghe đệ đệ này giống cừu cừu, nhóc con thù mới hận cũ dâng trào, liền không có ý tốt mà nói.

“Sau đó cùng chống lại cừu cừu của chúng ta đúng không?” một nữ nhi dung mạo tuyệt đẹp bên người Tướng phu nhân che miệng cười, bên cạnh nàng còn có một nữ nhi vẻ mặt nhu nhược, tò mò nhìn A Nguyên một cái, sau đó mỉm cười cúi đầu, có vài phần ôn nhu.

A Nguyên chưa gặp nữ nhi này bao giờ, liền nhìn nàng thêm vài lần, Tướng phu nhân thấy thế liền cười nói: “Đây là biểu tỷ Tướng gia của con, vừa mới nhập kinh, cùng chơi với nhau nhé.”

Nữ nhi dung mạo chói lóa áp đảo nhan sắc toàn bộ nữ quyến trong phòng là con gái thứ hai của Tướng phu nhân, Tướng Thụ Ninh, thấy A Nguyên còn có chút không rõ, xưa nay chơi với biểu muội này rất tốt, liền đi tới bên tai nàng nhẹ giọng nói: “Muội muội nhà nhị bá phụ, lá gan hơi nhỏ, chúng ta chiếu cố một chút.” Thấy A Nguyên khẽ nhủ mảy, biết là muội muội chỉ sợ đã biết duyên cớ việc hôn sự của nhà mình, Tướng Thụ Ninh mỉm cười nhỏ giọng nói: “Đây là Nhị bá nương sinh ra, đích nữ đường hoàng, loại nô tài ở đâu có thể so sánh được, Nhị bá nương là nữ tôn thất, đằng sau có vương phủ, muội đừng ý chút, sau này cũng có lợi cho muội.”

Bằng không, ai sẽ muốn chiếu cố không chứ?

Tướng Thụ Ninh khác Tướng Thụ Vân, so với tỷ tỷ vẫn đậm phong khinh, Tướng Thụ Ninh càng có mưu tính hơn, lại hành sự lợi hại, nam nhân tầm thường cũng không bằng. A Nguyên thích người lạnh lẽo, hướng chi biểu tỷ còn là mỹ nhân, cảm tình tự nhiên rất tốt, lúc này đây liền khẽ gật đầu, chỉ thấp giọng mỉm cười hỏi: “Thứ nữ kia của nhà nàng hiện giờ thế nào rồi?”

“Tiện nhân!” Về mặt Tướng Thụ Ninh có chút lạnh lùng hờ hững, nắm ngón tay dài mảnh của mình, chậm rãi nói: “Vẫn chưa chết! Dám tranh phu quân với ta, mẫu thân đưa cả đôi mẹ con nó đến nhà mẹ đẻ Nhị bá nương, thiếu chút nữa là đánh chết rồi, đáng tiếc, Nhị bá nương là người mềm lòng, Nhị bá phụ khóc trước mặt bà, bà lại mềm lòng tự mình đưa mẹ con kia về, quả thực không biết lợi, hại gì cả.”

Bằng không, trừ bỏ được hai ả tai họa này, sau này Nhị bá nương cũng bớt lo không phải sao?

nói xong, thấy vẻ mặt kinh ngạc của A Nguyên, nàng liền nhàn nhạt nói: “nói cho cùng không phải chuyện nhà chúng ta, bằng không, ta cho chúng biết thế nào là lợi hại!”

“Hôn sự kia...”

“Hôn sự đã định ra từ sớm, hướng chi giữa biểu ca và ta muội còn không biết sao, chỉ chờ thành thân.” Tướng Thụ Ninh là người có gì nói vậy, cũng không ngưng ngừng, nhẹ giọng nói: “Biểu ca biết được liền tức giận, chỉ có điều vẫn là vẫn bối, không tiện đi chất vấn, nhưng lại nói với ta...” nàng đỏ mặt, thấy A Nguyên bắt quái thú qua, nhỏ giọng nói: “Trong lòng chàng chỉ có ta, ngoài ta ra, tuyệt đối không cưới người khác.” nói xong, liền cúi đầu nở nụ cười, thấy cách đó không xa, tỷ tỷ đang ngồi bên cạnh Trịnh thị đang tò mò nhìn qua, vội vàng chỉnh lại sắc mặt nói với A Nguyên: “Tâm sự của chúng ta đừng nói với tỷ tỷ nhé.”

Nàng kém tuổi Tướng Thụ Vân nhiều, cũng ngại tỷ tỷ biết mình không e lệ.

“Biết rồi.” A Nguyên gật đầu liên tục, rồi lệnh cung nữ bưng lên một chiếc hộp nhỏ mạ vàng, nhét vào trong tay Tướng Thụ Ninh, thấy nàng tò mò mà mở ra, thấy bên trong là bộ trầm hồng bảo kim long lân, hồng bảo trong suốt bên trên ước chừng lớn bằng quả trứng cút, A Nguyên đắc ý nói: “Cái này là hôm trước có người nhận lỗi với ta, ta không nhận, chỉ sợ người nọ đa tâm, nhưng đá quý lớn như vậy ta cũng không cài được, không bằng cho tỷ, lại càng rực rỡ chói lóa phải không?” Hồng bảo này quá lớn quá nặng, ở trên đầu người khác lại có vẻ giọng khách át giọng chủ, chỉ thấy trang sức không thấy người, tuy rằng A Nguyên tự tin vào chính mình, nhưng lại chưa tự tin đến mức này, ngược lại Tướng Thụ Ninh dung mạo xinh đẹp, ngay cả mỹ nhân Tướng Thụ Vân so ra còn kém, thật quá hợp với cây trầm này.

“Rốt cuộc là tỷ muội nên mới nghĩ đến ta đấy mà.” Tướng Thụ Ninh thích cực kỳ, cảm tạ A Nguyên, liền đóng nắp lại, lại hỏi: “Là chỉ ta có, hay các tỷ muội đều có?”

Nàng xưa nay không chịu ăn mảnh, A Nguyên liền cười nói: “Đương nhiên là đều có, chỉ là hôm kia ta đã cho đưa tới các phủ rồi, chỉ còn tỷ, thực ra ta muốn tận mắt chứng kiến dáng vẻ mỹ nhân mang trầm cài, bởi vậy đặc biệt cất công mang tới.”

Nghe xong lời này, Tướng Thụ Ninh cũng không chối từ, xoay người liền cài cây trầm kia lên trên tóc.

Nàng vốn xinh đẹp bắt mắt trời sinh, hiện giờ mắt như tòa sao, tự như đá quý long lanh trên đầu sáng rực nhập vào trong đôi mắt nàng, làm A Nguyên nhìn mà đau tim, nhanh nhẩy cười nói: “Ta nói rồi mà, ngoài biểu tỷ ra, ai có thể dùng được cây trầm này.”

“nói đi, ai đã làm gì mà lại bồi tội với muội vật quý trọng như này?” Đá quý lớn như vậy có thể thấy được là trân phẩm, Tướng Thụ Ninh không phải người không biết tốt xấu, lúc này liền lo lắng hỏi: “Chẳng lẽ là nội tào trong cung?” Thấy A Nguyên gật đầu, nàng liền vội vàng vàng kéo tay A Nguyên hỏi: “Chẳng lẽ ở trong cung còn có ai dám khiến muội khó chịu?” A Nguyên ở trong cung cực kỳ được sủng ái, chỉ là nơi hậu cung kia, không phải được sủng ái là có thể sống rất tốt, tuy rằng Tướng Thụ Ninh biết muội muội này tâm tư nhạy bén, rốt cuộc vẫn thấp giọng thở dài: “Muốn ta nói, không bằng xuất cung, hà tất ở trong đó ngày ngày lo lắng chứ?”

“Ta không bỏ được Hoàng tử mẫu mà.” Từ khi A Nguyên sinh ra Thái hậu đã yêu thương nàng còn hơn Hoàng tử Công chúa, tựa như nâng trong lòng bàn tay vậy, A Nguyên thật lòng không muốn để Thái Hậu một mình ở trong cung.

“Rốt cuộc là ai?” Tướng Thụ Ninh sốt ruột đẩy nàng một phen.

Trong thiên hạ, có người dám đẩy Công chúa điện hạ như vậy cũng chỉ có mấy biểu tỷ này, A Nguyên nói thầm trong lòng một tiếng, rồi mới cười nói: “Là Trần Tần trong cung.” Thấy Tướng Thụ Ninh không nghĩ ra đây là vị nào, liền chỉ điểm: “Đường mẫu của Cửu Công chúa, biết Cửu công chúa đắc tội với ta và Ngũ tỷ tỷ, nên cực kỳ sợ hãi, đưa không ít bảo bối tới, chỉ cầu hai người chúng ta đừng so đo với Cửu Công chúa. Tuy rằng Cửu công chúa không tốt, nhưng rốt cuộc đây là tâm lòng của từ mẫu, nếu không nhận, chỉ sợ Trần Tần sẽ ngu không yên.”

Muốn nàng nói, Trần Tần đối xử với Cửu công chúa không khác mẹ ruột, nghĩ đến tuổi Trần Tần xấp xỉ Đức phi, lại tự mình tới ăn nói khép nép với tiểu bối để nhận lỗi, chỉ vì đường nữ này, A Nguyên cũng cảm thấy không đành lòng, không muốn làm khó nữ nhân số khổ này, liền nhận những thứ đó, thả cho Cửu Công chúa một con ngựa.

“Cửu công chúa còn như vậy?” Tường Thụ Ninh liền nhú mày nói: “Lúc trước, nàng ta nương nhờ đường tẩu muốn leo lên muội, sau khi bị muội cự tuyệt lại, thường xuyên sinh sự, tuy đều không phải chuyện gì lớn, không ai làm gì được nàng ta, nhưng về cách đối nhân xử thế, thì không ngờ người đường mẫu này còn vì nàng ta mà làm đến vậy.”

“Đôi khắp thiên hạ không gì đáng thương bằng tấm lòng cha mẹ mà.” A Nguyên liền thở dài: “Bằng không, sao còn nhẫn nhịn nàng ta chứ?”

Hai nữ nhi tránh ở một bên khe khẽ trò chuyện, nữ nhi Tường gia tới cùng kia nhìn liền hăm mộ cực kỳ, nóng lòng nhìn, hồi lâu mới lấy hết can đảm, đi đến bên người A Nguyên nhỏ giọng nói: “Điện hạ nhìn rất thoải mái.” Tựa như nàng không thường giao tiếp với người khác, Nàng tựa hồ cũng không thường cùng người giao tế, thế nhưng chỉ lung tung mà nói như vậy một câu, liền có chút chân tay luống cuống mà đứng ở tại chỗ, không biết nên như thế nào, thấy nàng như vậy nhi, A Nguyên liền ở trong lòng thở dài, trên mặt cũng lộ ra hòa khí tươi cười tới nói, “Biểu tỷ lời này nói, chỉ gọi ta A Nguyên chính là, điện hạ này xưng hô, kêu những cái đó cùng chúng ta không thân cận người gọi đi thôi.”

Ngụ ý, chính là cô nương này là thân cận người.

Thấy nàng hòa khí, còn lôi kéo mình nói chuyện, về mặt nữ nhi này lộ sự kính hi, quay đầu lại nhìn thoáng qua Tường phu nhân, thấy bà mỉm cười gật đầu với mình, liền nở nụ cười rục rịch.

A Nguyên lại cảm thấy buồn bực.

Nghe nói mẫu thân cô nương này là nữ tôn thất, tại sao vị biểu tỷ này... lại không có nửa phần khí khái hậu duệ hoàng tộc thế?

Có điều, nhu hòa như vậy lại tạo ra cho người khác một loại cảm giác yên bình.

“Con gọi con bé là Lan biểu tỷ là được.” Nữ nhi này tên là Tường Thụ Lan, có ý cao khiết thanh nhã, tuy rằng tính cách Tường Thụ Ninh không giống với vị biểu muội này, nhưng rốt cuộc là người một nhà, lại cùng là đích nữ, bởi vậy ngày thường cũng hay để tâm, lúc này đây dành ra một chỗ trống bên cạnh để nàng ngồi xuống, rồi cười nói với A Nguyên: “Muội ấy vừa mới đính hôn, đính với con trai thứ tư nhà Phần Dương hầu, vì đã đính hôn không tiện đi lại, ở trong phủ buồn chán quá, hôm kia Nhị bá nương cầu mẫu thân dẫn muội ấy theo, mẫu thân nghĩ là nhà chúng ta đông đúc, tỷ muội cũng nhiều, có thể chơi cùng với biểu muội, bởi vậy cùng tới.”

“Phần Dương hầu gia, nghe nói hiện giờ thế không tồi.” Tường gia công và sản tuy rằng thanh quý, chỉ là A Nguyên nghe nói vị Tường nhị lão gia kia ở trong triều cũng không phải xài được như Lục Dương của nàng, mấy năm nay cũng chỉ là một ngũ phẩm không quan trọng thôi, thế nhưng có thể đính với đích tử hầu môn, có thể thấy được, nhà ngoại của Tường Thụ Lan đã dốc sức lớn rồi, hiển nhiên là một cộc hôn sự quá tốt, tuy rằng A Nguyên chỉ nhận biết được vài nhà thế gia trong kinh như vậy thôi, nhưng vẫn chúc mừng Tường Thụ Lan đang cúi gằm mặt đỏ bừng, nói: “Đây là lương duyên, biểu tỷ có phúc.”

Cộc hôn sự này là bà ngoại quận chúa tôn thất định ra, Tường Thụ Lan chỉ từng xa xa gặp qua thiếu niên kia, nghĩ đến thiếu niên cười tuấn mỹ như vậy sau này sẽ là phu quân của mình, nàng liền cảm thấy e lệ.

A Nguyên thấy đáng về e thẹn của biểu tỷ này, chỉ cảm thấy quá thẹn thùng rồi, lại không biết rằng, kỳ thật cô nương đối mặt với việc chung thân đại sự lại không biết xấu hổ như nàng mới là chuyện lạ đấy.

Trong khi Công chúa điện hạ bị khiếp sợ, thì không biết rằng trong số nữ quyến ngồi cùng Trịnh thị có một phụ nhân trung niên khuôn mặt ôn hòa, đang nhìn A Nguyên cười vui vẻ đáng yêu, mà trong lòng thâm thở dài một tiếng đáng tiếc.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sùng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 111-1

“Tẩu tử nhìn gì vậy?”

Hôm nay Trịnh thị là vai chính, khó khăn mới sinh được nhi tử, cảm thấy rốt cuộc đã hồi đáp được hậu đãi của phu quân mấy năm nay, Trịnh thị đang vui mừng, lại thấy về mặt đường tẩu đến thăm mình hiện tiếc nuối nhàn nhạt, ánh mắt dừng lại phía đám nữ nhi đang đùa giỡn với nhau, bèn tò mò hỏi.

Phụ nhân trung niên này thấy đến Tường Phu nhân cũng quan tâm nhìn lại, do dự trong chốc lát rồi mỉm cười lắc đầu nói: “Chỉ là nhìn giao tình giữa mấy vị cô nương tốt nên cảm khái chút thôi.”

“Mấy đứa trẻ này đều là biểu tỷ muội, chơi với nhau từ nhỏ rồi.” Trịnh thị cả cười, lúc sau nhìn thăm dò trên mặt bà, ánh mắt cẩn thận xem xét từng đũa điểm tâm trên bàn một chút, nghiêm túc nói với nha đầu bên cạnh: “Điểm tâm lạnh rồi, đưa xuống bếp đi, mang lên chút món nóng hồi để các tỷ tỷ tẩu tử

ăn.” nói xong khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, giải thích với Tường phu nhân: “Điểm tâm này bày ra đã nửa ngày, sao có thể để Lục tỷ khó lắm mới trở về phải ăn cái này đây? Lại còn chậm trễ...” thấy nha đầu ở bên bê điểm tâm đã lạnh định lui xuống, vội vàng ngăn lại, miệng nói: “Đặt vào trong buồng trước, sau hẵng cho chim sáo bên ngoài ăn.”

Khóe mắt nha đầu kia giật giật, rồi lình mệnh rồi đi.

Tường Phu nhân thấy dáng vẻ chột dạ của Trịnh thị, lại chỉ cười bất đắc dĩ, cũng không vạch trần nàng.

một năm này, nhân việc Trịnh thị có thai, toàn phủ đều coi trọng chuyện ẩm thực, cố ý mở một phòng bếp nhỏ để nấu cho Trịnh thị bồi bổ thân mình, một tên tham ăn, Tề Kiên, cũng trong một năm này như chuột tìm được kho, Trịnh thị ăn ngon Tề Kiên cũng ăn uống cầu toàn miệng bóng nhẫy. Vì thế chỉ ngần ngừ một năm, khi nói chuyện với Tề Kiên, huynh trưởng tốt anh Quốc công hoảng sợ phát hiện rằng mình mấy Lục đệ có thêm không ít thịt, đến gương mặt tuấn tú cũng to lên nhiều, lúc cười lộ ra dưới cổ hai tầng nếp gấp.

Người làm cha mà còn không quản được cái miệng ăn của mình!

anh quốc công giận dữ!

Lục lão gia phủ anh Quốc công số khổ hạnh phúc được một năm, “Lục ca” nổi danh kinh thành lại rơi vào ác mộng rau xanh thời thơ ấu, đặc biệt bị thăm.

Trong phủ có lệnh của anh Quốc công, không ai dám cho vị Lục lão gia đói đến làm loạn cả phủ này được ăn ngon, chỉ có điều Trịnh thị mỗi đêm nhìn phu quân ghé vào trong chăn khóc lóc bị thăm thì đau lòng cực kỳ, muốn tìm đồ ăn cho phu quân, chỉ là cho dù đói đến hoa cả mắt nhưng Tề Kiên kiên quyết không chịu ăn thức ăn bồi bổ mỗi ngày của nàng, mấy ngày nay Trịnh thị bèn bắt đầu tính toán biện pháp khác, hôm nay mất thấy điểm tâm trên bàn nhiều như vậy, liền có tâm giữ lại một ít, buổi tối đưa cho Tề Kiên.

Tường phu nhân nhìn ra được tính toán nhỏ này của nàng, chỉ là làm một tỷ ty tốt yêu thương đệ đệ, Tường phu nhân cũng làm như không biết, còn phân phó với nha đầu kia: “Lúc trở lại mang theo một ấm trà bát bảo, ngọt quá.”

“Lục tỷ ~” Trịnh thị biết là lòng dạ mình bị Tường phu nhân nhìn ra rồi, nhỏ giọng kéo góc áo Tường phu nhân.

“Ăn nhiều điểm tâm khó tránh khỏi bị ghen.” anh Quốc công không phải người dễ qua mặt, Tường phu nhân kiên quyết không thể thừa nhận đây là đệ đệ đỡ khát, bồi vậy liền mỉm cười nói: “Ta ngày ngày nhớ nhung trà bát bảo phủ ta, hiện giờ trở về đương nhiên muốn thử chút.” Quả nhiên đợi nha đầu bưng điểm tâm nước trà lên, Tường phu nhân uống vài ngụm, lúc sau liền giống như lơ đãng mà đặt ở một bên.

Trong chốc lát, trà bát bảo “ngươi lạnh” cũng bị Trịnh thị lệnh đưa vào buồng trong.

Mấy nữ quyến Trịnh gia đến thăm Trịnh thị nhìn Trịnh thị ở phủ Quốc công sống rất thích ý tự tại, thái thái tiểu thư quý phủ cũng hòa khí, liền cảm thấy hôn sự Trịnh các lão an bài thực không tồi, nhân tiện thân cận với Trịnh thị, chỉ nhìn Tường phu nhân trò chuyện Trịnh thị nói chuyện. Phụ nhân trung niên vừa rồi vì về hướng A Nguyên sợ người ta nhìn ra cái gì, bồi vậy nuốt lời định nói xuống.

A Nguyên nào biết rằng mình được người khác nhớ nhung đâu? Lúc này đang nói giỡn với Tường Thụ Ninh.

Lần này, nàng đã biết nữ nhi ôn nhu có điểm gì tốt rồi.

cô nương Tường Thụ Lan này nhìn tính tình mềm như bông, có chút không coi mở, chính là vì có một loại ôn nhu hiền lành, vì bản thân biết ít, không thể nói quá nhiều với hai nữ nhi, nàng cũng hòa toàn không bức dọc, chỉ ngồi bên tò mò mỉm cười nghiêng tai nghe, thập phần chuyên chú, nghe thấy A Nguyên nói chút chuyện thú vị, trên mặt cũng lộ cảm thán kinh ngạc, cũng không vì không chen được vào mà có gì bất bình, thấy trà trước mặt A Nguyên và Tường Thụ Ninh sắp cạn liền yên lặng rót thêm, lại tạo cảm giác nhuận vật tế vô thanh*, nhân nàng tâm tình dịu dàng, A Nguyên cũng cảm thấy ngượng ngùng, lúc này liền quay đầu cười, nói với nàng: “Việc đó đâu cần biểu tỷ phải làm đâu?”

***Trích Xuân Dạ Hi Vũ của Đỗ Phủ:**

Dịch thơ:

Hào vũ tri thi tiết,

Đương xuân nãi phát sinh.

Tuỳ phong tiềm nhập dạ,

Nhuận vật tế vô thanh.

Đã kính vân câu hắc,

Giang thuyền hoá độc minh.

Hiếu khan hồng thấp xứ,

Hoa trọng Cẩm Quan thành.

Dịch nghĩa:

Mưa lành biết được tiết trời

đang lúc xuân về mà phát sinh ra

Theo gió hây hây vào đêm tối

Tươi mát muôn vật mà không nghe tiếng

Đường quê đầy mây âm u

Thuyền trên sông chỉ thấy lửa sáng

Sớm mai trong vùng ẩm ướt đỏ thắm

Hoa nở đầy cả thành Cẩm Quan.

“Ta thích nghe Công chúa nói chuyện.” Lời này của Tường Thụ Lan là thật lòng.

Nàng lớn lên ở nội trạch, kiến thức không nhiều lắm, mẫu thân cũng không phải là người quyết đoán, cảm nghĩ tâm trí chỉ đặt trên người phụ thân, bởi vậy ngày thường Tường Thụ Lan không hay ra ngoài, A Nguyên lăn lộn trong kinh thành, nơi nơi gây sóng gió, nói ra nói lại thủ vị hoạt bát, khiến Tường Thụ Lan cảm thấy được mở rộng tầm mắt, huống chi A Nguyên hoạt bát phóng khoáng, chưa từng được thấy qua ở chốn trạch viện như nước lặn thường ngày, Tường Thụ Lan thích không khí nữ nhi vui vẻ như vậy, thấy A Nguyên cười hi hi nhìn qua, chỉ cảm thấy trong lòng đều rộng thoáng, nhưng mà nàng là người không biết ăn nói, lấy hết can đảm mở lời rồi lại không biết nên nói gì tiếp cho phải.

Chỉ cần không phải bạch liên hoa, A Nguyên thực thích thân cận với tiểu cô nương chân thành ôn nhu nũng nịu, thấy khoe mắt đuôi lông mày của Tường Thụ Lan đều mang ý thân thiện với mình, lòng dạ đen như mực của A Nguyên mềm nhũn, kéo tay Tường Thụ Lan cười nói: “Ngày sau tỷ tỷ ở trong kinh, chúng ta cứ qua lại, chơi một chỗ với nhau, đến lúc đó nếu tỷ tỷ không cảm thấy ta lưu manh, thì thường thường tới trò chuyện với ta.”

Tường Thụ Lan vội vàng gạt đầu nói: “Ta thích.”

“Biểu muội kể cuộc sống thú vị của muội ở Dương Châu đi.” Nhị lão gia Tường gia làm một kẻ vô dụng, Tường Ngự sử thực sự không chịu được việc để ca ca này ở lại trong kinh dùng sự ngu xuẩn ấy đắc tội với hàng loạt thế gia kinh thành, bởi vậy dùng quan hệ đưa ông ta đến Dương Châu làm quan.

Dương Châu là nơi cao lương phồn hoa có tiếng, nhân trong kinh có người, huống chi tri phủ Dương Châu năm đó là môn sinh của Tường gia, mọi bề quan tâm, bởi vậy tuy rằng chức quan của nhị lão gia Tường gia không quan trọng, ở Dương Châu lại cũng ngày ngày có người tới nịnh hót như cá gặp nước, có chút khoản thu nhập thêm, thật sự rất khá, lúc này đây hồi kinh làm quan cũng bởi vì kiếm bạc không tồi, huống chi hôn sự của nữ nhi thì ở kinh thành vẫn có tiền đồ hơn, bởi vậy cầu ỷ đệ đệ hồi kinh.

Tường Thụ Lan nghĩ nghĩ, liền tả chút phong cảnh Dương Châu ít ỏi trong vài lần ra ngoài, A Nguyên ở bên nghe, thấy thời điểm nàng nói, ánh mắt ánh lên vẻ chờ mong, liền nở nụ cười.

Đây là lần đầu tiên Tường Thụ Lan nói nhiều như vậy trước mặt người ngoài, bản thân cũng cảm thấy không tương tượng được, nhưng thấy Tường Thụ Ninh và A Nguyên không tỏ ra phiền chán vì mình nói chuyện lộn xộn một chút nào, trong lòng liền sinh cảm kích.

Ở nhà, đến mẫu thân cũng không kiên nhẫn nghe mình nói đến vậy.

Mẫu thân chỉ vây quanh phụ thân, mà trong lòng phụ thân chỉ có kẻ di nương sinh ra mới tốt. Còn ca ca có thể nói mấy câu với mình, nhưng phần lớn nam nhân đều vì tiền đồ mà bôn ba bên ngoài, nào có nhiều thời giờ nghe một tiểu cô nương nói chuyện chuyện chứ?

“Tuy thời tiết kinh thành không bằng Dương Châu, nhưng rốt cuộc cũng có bất đồng,” không biết vì sao ánh mắt Tường Thụ Lan nhìn mình càng thân cận hơn, A Nguyên thật sự không nghĩ ra chính mình đã làm gì, lại vẫn cười tùm tùm trả lời.

“Về sau, ta có thể tới chơi với điện hạ sao?” Tường Thụ Lan liền sợ hãi hỏi.

“Đương nhiên, đều là tỷ muội nhà mình mà.” A Nguyên liền cười nói.

“Chúng ta ra bên ngoài đi dạo?” Tường Thụ Ninh ở trong phòng cảm thấy bí, thấy các trưởng bối nhóm đang nói chuyện, liền thấp giọng cười hỏi.

“Thế thì tốt.” A Nguyên cười đáp, liền thấy bên ngoài lại có người tiến vào, nhận ra là Tô Dung, liền mỉm cười hô: “Sao lại chỉ có tỷ tới đây?” Nàng tựa hồ vừa thấy, liền hỏi, “Đi đâu?”

“Mẫu thân ở trong phòng thái phu nhân, lát nữa sẽ lại đây.” Tô Dung thỉnh an các trưởng bối trước, lại sờ sờ em bé mềm mại, rồi ngồi xuống bên cạnh A Nguyên, vừa cười vừa nói: “Khó khăn lắm ta mới đến đây được.” Trước đó vài ngày, A Nguyên xử Từ gia, Tô Dung cũng đi theo hóng, phu nhân Thành Dương bá không để ý, nhưng Trần Lưu quận quân lại chỉ sợ nàng liên lụy tới phủ Thành Dương bá, bởi vậy bắt nàng trong phủ không cho tác quái, lần

này vẫn là nhờ phu nhân Thành Dương bá cầu tình mới để nàng ra ngoài, thấy tỷ muội Tường Thư Ninh, Tô Dung liền cười thờ dài: “Mỗi lần gặp các muội lại cảm thấy trên đời này thật vô vàn mỹ nhân.”

“Ta đi gặp di một cái.” Tường Thư Ninh bóp miệng Tô Dung, cười đùa một chỗ với nhau, A Nguyên nói một câu với các tỷ muội, lúc này mới đi ra ngoài.

đi qua rất nhiều sân, A Nguyên liền tới gian ngoài viện của Thái phu nhân, kêu nha đầu không cần thông truyền, A Nguyên tự mình vào phòng, liền thấy bên trong đang có mấy nha đầu yên lặng mà hầu hạ, buồng trong truyền đến tiếng nói chuyện, thò đầu vào liền thấy thái phu nhân đang nghiêng nghiêng lệch về phía đầu giường, phu nhân Thành Dương bá kêu nha đầu lui xuống tự mình đỡ thái phu nhân dựa vào một bên, trên tay cầm một chén thuốc, chậm rãi thổi nguội, rồi đưa đến bên miệng thái phu nhân, tự mình bón thuốc cho bà xong, lúc này đầu phu nhân Thành Dương bá mới đặt chén sang một bên, bắt đầu đi mà nói: “Nếu không phải con qua nhìn, bốn mẫu đống trên cửa sổ phòng người cũng sắp héo rồi.”

“Khó quá.” Thái phu nhân tươi cười, ăn mút quả trong tay phu nhân Thành Dương bá, lại tựa như đứa trẻ oán giận nói.

“Hiện giờ sao người lại giống Lục gia ngày trước thế, không chịu uống thuốc, sức khỏe còn có thể tốt được không?” Phu nhân Thành Dương bá cầm khăn lau miệng cho thái phu nhân, thấy lão phu nhân trước mặt đang dùng ánh mắt ôn hòa từ ái nhìn mình, cũng không nháy mắt tựa như nhìn bao nhiêu cũng không đủ, thì trong lòng xót xa, lại chỉ lộ ra nụ cười oán trách nói: “Làm người khác không yên lòng.”

“Trình lão đại phu lại đây, nói chỉ là trong lòng tích tụ từ trước, ảnh hưởng sức khỏe mà thôi.” Thái phu nhân sờ sờ mặt phu nhân Thành Dương Bá, âm giọng nói: “Nào muốn các con lo lắng đâu? Hôm kia tiểu Thất cũng trở về, ở trước mặt ta khóc bao nhiêu, ta liền nói với nó là không ngại gì cả, không cần lo lắng. Huống chi sinh lão bệnh tử là chuyện thường tình, ta sống đời này có con cháu hiếu thuận đầy đủ, thực sự thỏa mãn, hà tất ngày ngày vương bận, khiến các con cũng không an ổn chứ?”

“Lại nói lung tung rồi...” Phu nhân Thành Dương Bá nghe ra điểm xấu, về mặt liền khó coi, chỉ nhẹ nhàng nói: “Người nuôi chúng con lớn lên, còn chưa phụng dưỡng được người, sao có thể nói lời làm chúng con đau lòng thế này?” Dứt lời, A Nguyên đứng ở cửa liền thấy người đi vẫn luôn cười khảnh khách kẻ mặt lên bày tay giả nua của thái phu nhân, về mặt bi thương nồng đậm, ánh mắt khổ sở như vậy trước nay A Nguyên chưa từng thấy qua, nhất thời ngơ ngẩn.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111-2

“Được rồi, được rồi, ta nói sai rồi.” Thái phu nhân thấy nữ nhi đau lòng, vội vàng nói, dừng một chút, lại vẫn thờ dài nói: “nói là ta nuôi nấng các con, nhưng đã nhiều năm như vậy, ta vẫn luôn nghĩ, nếu không có các con che chở ta, chỉ sợ hiện tại ta cũng không sống nổi.” Thấy phu nhân Thành Dương Bá bỗng nhiên ngừng đầu, dường như muốn nói gì đó, Thái phu nhân liền cười nhàn nhạt tiếp lời: “Sức khỏe này của ta là tích tụ từ bao năm nay mới thành như bây giờ, nếu không có các con, chỉ sợ đã sớm bị đám tiểu nhân vô ơn kia chèn ép chết rồi.”

Năm đó thiếp của trượng phu ngang ngược trước mặt bà, sao lại không để lại một vết sẹo trong lòng bà được? Nếu không phải mấy kẻ thiếp thất kia bị các nữ nhi đầu chết, thì bà hậm hực nhiều năm có khi còn chết sớm hơn.

“Mấy năm nay, ta thường nhớ tới lời ông ấy từng nói với ta.” “Ông ấy” trong miệng Thái phu nhân chính là Lão Quốc công đã qua đời, ánh mắt Thái phu nhân trầm tĩnh, nói: “Trước khi chết, ông ấy chỉ nói đời này có lỗi với ta, nếu có kiếp sau, sẽ không làm ta đau lòng nữa. Chỉ là ta đã trả lời, rằng nếu có kiếp sau, ta chỉ cầu không bao giờ có bất kỳ ràng buộc liên quan gì với ông ấy nữa, từ đây hai người duyên phận đoạn tuyệt.” Nhớ lại ánh mắt Lão Quốc công nhìn mình trước khi chết, Thái phu nhân liền thấp giọng nói: “Chỉ có điều ta nghĩ, nếu không kết duyên với ông ấy, thì đã không có mấy đứa trẻ các con, có đôi khi một lần uống, một miếng ăn, thực sự đã có số định.”

Trượng phu của bà bạc đãi bà, sùng thiếp diệt thế. Nhưng các con của bà hiếu thuận bà, đặt bà ở vị trí thứ nhất.

“Người đã qua chúng ta đừng nghĩ đến nữa.” Phu nhân Thành Dương bá không muốn bà nhắc lại chuyện xưa đau thương, vội vàng cười nói: “Ngẫm lại hiện tại, Lục gia đã có nhi tử, chờ tổ mẫu thương thằng bé đó, người chỉ sợ bệnh tật ảnh hưởng tới thằng bé, không dám tới ôm, chuyện này đáng tiếc đến cỡ nào chứ, sức khỏe phải tốt hơn mới có thể ôn cháu trai nhỏ, đúng không?”

“Con nói cũng đúng.” Thái phu nhân nhắc tới chuyện xưa lòng cũng khó chịu, lúc này đây nghe thấy lời này liền nở nụ cười, tủm tỉm mà nói: “Bé xiu đáng yêu cực kỳ, giống y đúc Bình An hồi còn nhỏ. Con có còn nhớ nó khi còn nhỏ không? Nho nhỏ, lúc bị đuổi về cũng không khóc, toàn rúc vào lòng ta cắn cắn. Trẻ con đều lớn cả rồi, đến tiểu nhi tử cũng đã có.” Thấy phu nhân Thành Dương bá mỉm cười yên lặng nghe, bà liền thờ dài: “Hiện giờ không biết vì sao lại thường nhớ lại chuyện xưa, đáng về của con hỏi trước, đáng về làm nũng ta của tiểu Thất...”

“Có lẽ vì chúng con tới thiếu, người liền suy nghĩ.” Phu nhân Thành Dương bá nhỏ giọng đáp.

A Nguyên nhìn không khí thương cảm trong phòng, dừng một chút, liền tiến vào cười nói: “Định đi tìm di, đã thấy di ở chỗ này tâm sự với Thái phu nhân rồi.”

“Con lại đây đi.” Thái phu nhân gọi nàng đến trước mặt mình, nghe A Nguyên miêu tả dáng vẻ em bé sinh động như thật, liền nở nụ cười, liên tục gật đầu, thỉnh thoảng còn nói vài câu, thấy A Nguyên rất có hứng thú, liền cười nói: “Sau này không cho con bắt nạt đệ đệ.”

“Con là người như vậy sao?” A Nguyên liền mở to đôi mắt vô tội, nói.

“Cái này không chuẩn lắm.” Phu nhân Thành Dương bá che miệng cười, biết nàng cố ý lại đây dỗ Thái phu nhân vui vẻ, cũng không nhắc lại chuyện người khác không thích, lại nói chút việc nữ tử thú vị trong phủ, đến lúc Thái phu nhân có chút mệt, mới thôi.

Thấy tinh thần Thái phu nhân rệu rã, A Nguyên chỉ nói một lát liền rời khỏi, thấy phu nhân Thành Dương bá cũng ra cùng cười với mình, bèn như con khi chạy qua dựa vào người bà, nghiêm túc hỏi: “Sao không thấy Dung... A Dung ạ?”

“Dung Nhi ở tiền viện, chốc nữa sẽ lại đây gặp con.” Phu nhân Thành Dương bá cường điệu nhấn mạnh ở hai chữ “Dung Nhi”, thấy ánh mắt Công chúa điện hạ mặt dày tuần tra khắp nơi, miệng nở nụ cười thoáng qua, lúc sau mới điểm điểm vào đầu nhỏ của nàng, thờ dãi: “Cũng không biết tiểu oan gia con tu luyện từ đời nào.” nói xong, chính mình cũng cười.

“Đương nhiên là nhân duyên trời định rồi.” A Nguyên cười xum xoe, thấy phu nhân Thành Dương bá chỉ cười nhìn nàng, bèn hỏi: “Mấy ngày nữa mẫu thân mở tiệc, người có đi không?” Thấy phu nhân Thành Dương bá gật đầu, nàng ngoảnh mặt khụ một tiếng, liền cười nịnh nọt nói: “À, A Dung tới chứ ạ?”

“Con thật là.” Phu nhân Thành Dương bá nhớ lại năm đó bản thân cũng đâu có quán Thành Dương bá như vậy, đành phải gật đầu, đáp ứng thỉnh cầu của người này.

Tức khắc A Nguyên mặt mày hớn hờ.

Cười một lát, liền thấy phía trước A Dung đang tiến lại, phía sau còn có Tề Kiên mặt mày hồng hào, mắt thấy A Nguyên và phu nhân Thành Dương bá, đôi mắt Tề Kiên sáng lấp lánh mà tiến nhanh tới, dùng sức chọc đại não của A Nguyên một chút, trong ánh mắt oán hận của Công chúa điện hạ, Lục lão gia đặc ý khoe khoang uy nghiêm trường bối một chút, xong mới rời đi cùng phu nhân Thành Dương bá. Mắt thấy nơi này còn lại A Dung đang mỉm cười nhìn mình, Công chúa điện hạ vừa niệm chú quân tử báo thù mười năm không muộn, vừa đặc ý hỏi A Dung: “Tới phủ là vì Dung Nhi muốn gặp Bồn cung sao?”

Nàng biết rõ mị lực của Công chúa điện hạ, khiến người ta cảm thấy một ngày không gặp như cách ba thu!

A Dung thật sự không rõ tới phủ anh Quốc công và tới gặp Công chúa điện hạ có nửa xu quan hệ nào, chỉ có điều A Dung là người có phong độ, thấy con nhỏ đã vậy cái đuôi nhỏ, bèn nén cười nói: “Điện hạ quả là mắt sáng như đuốc.”

“Ánh mắt Bồn cung luôn đặc biệt sắc bén.” A Nguyên ngửa mặt lên trời đặc ý cười hai tiếng, dự định trở về khoe khoang về mị lực của bản thân với Ngũ, cùng Ngũ công chúa khoe khoang chính mình mị lực, dùng một chút, lại thấy A Dung chỉ đứng xa xa, chep miệng một cái, hô: “Lại đây chút đi, đáng ghét!” nói xong liền phóng đôi mắt quyến rũ tới, bày ra dáng vẻ vũ mị như hoa.

Mỹ thanh niên nhìn nhóc con mà ngây dại.

“Này!” Ánh mắt phong tình vạn chủng đến vậy mà tiểu tử này chẳng có chút phản ứng nào, Công chúa điện hạ cảm thấy mỹ thanh niên quả thực là người mị! Miệng hừ một tiếng, nhóc con không ngừng cố gắng, tiếp tục đối mắt với tiểu tử chẳng hiểu gì về phong tình này, trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ trong viện đều là ánh mắt quyến rũ bay tứ tung của Công chúa điện hạ. A Dung có chút không đỡ được khiêu khích như vậy, trầm mặc trong chốc lát, cảm thấy lúc này thực không thể cười ra tiếng, bèn không nhóc con chắc chắn sẽ thẹn quá hóa giận, liền nhin cười lộ ra vẻ mặt bị mê hoặc đến choán vầng đầu óc.

Mắt nhìn mỹ thanh niên đã bị mình mê hoặc đảo điên, A Nguyên mới vừa lòng, ngoắc ngoắc ngón tay với hắn.

A Dung thờ dãi trong lòng, chỉ tới trước mặt A Nguyên, dùng vẻ mặt nghiêm túc ảm giọng nói: “Sau này, điện hạ chớ lại lộ dáng vẻ như vậy với người khác.”

“Huynh yên tâm, trong lòng Bồn cung chỉ có huynh.” Biết mỹ thanh niên đang lo lắng lại có mỹ thiếu niên bị mình mê hoặc, khóc la phải gả cho mình, nhóc con trước nay đều rất biết chịu trách nhiệm liên an ối: “Trừ huynh ra, Bồn cung sẽ không nhìn ai khác như vậy.”

“Vậy là tốt rồi.” A Dung lộ ra vẻ yên tâm.

Đề mà nói, một đôi mắt rút gân như vậy mà cho người ngoài thấy, Vinh Thọ Công chúa chỉ sợ sẽ thịnh hàng kinh thành.

Cảm khái một chút Công chúa này thật là không biết cái gì gọi là phong tình vạn chủng, A Dung xấu xa vốn định dùng ánh mắt quyến rũ thực thụ dạy cho nhóc con chưa hiểu việc đời thật rõ, chỉ là nhìn dáng vẻ vui sướng của nàng, lại vẫn nhin, lúc này đây chỉ đứng ở bên cạnh nàng, cúi người hỏi: “Nghe nói, muội và vị nữ tướng quân kia, tình cảm rất tốt?”

Nhóc con đang đặc ý đào dật tức khắc chột dạ.

“Cũng tốt chút.” Giảo biện một cái, thấy A Dung không để bụng, A Nguyên mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, lúc sau, liền tò mò hỏi: “Ai nói với huynh thế?” Người biết nàng thân thiết với A Loan cũng không nhiều, A Dung lại không thường vào cung, vậy mà lại biết cái này, làm A Nguyên cảm thấy rất hiểu kì.

“Thảm Thác Thảm gia nói muốn “nói chuyện” với ta, đã cùng ta uống vài chén rượu.” A Dung cười tủm tỉm mà nói.

Người chưa từng gặp mình lại nhất quyết muốn uống rượu với mình, A Dung còn cảm thấy kỳ quái, đến khi uống vài chén, lại cảm thấy rất hợp ý, Thảm tiêu tướng quân đả coi A Dung trở thành bạn tốt rồi cuộc không nhận được kẻ sự tích vinh quang ‘nhóc con ôm chặt vợ mình chỉ hận không thể xuống miệng’ ra, mỹ thanh niên vẫn luôn cười tủm tỉm mới biết được, cảm tình là nhóc con gây họa cho hắn.

Nếu không phải bản thân biết tính tình của Thảm Thác, phỏng chừng bị đánh tai chỗ, bị véo tai thay nhóc con cũng không phải không có khả năng.

“Ta...ta bị oan, thật sự chưa làm gì cả.” A Nguyên nhìn trộm gương mặt tươi cười của A Dung, xoắn xuýt rúc đến trước mặt hắn, nũng nịu: “Huynh phải tin tưởng ta chứ.”

A Dung thật không biết nhóc con học được mấy chiêu này ở đâu, tâm nói hậu cung đúng là cái chảo nhuộm lớn, chỉ thảm thấy càng thêm vui vẻ thú vị, sờ sờ đầu A Nguyên cười nói: “Yên tâm, ta sẽ luôn bảo vệ muội...” không bị các khổ chủ quất đánh.

A Nguyên chấp tay trước ngực, vô cùng thành kính, dừng một chút, lúc này mới cười nói với A Dung: “Ta muốn đi tới chỗ mẹ, huynh có muốn đi cùng không?”

“Thôi, quá nhiều nữ quyến, rồi cuộc không hay, ta đi tiền viện thôi.” A Dung tới đây nói cho cùng là muốn gặp A Nguyên. Từ khi ý chỉ tứ hôn ý chỉ ban ra, không biết vì cái gì, hắn liền phá lệ muốn gặp nàng, hiện giờ tâm nguyện được đền bù, lại nghĩ đến mấy ngày nữa còn có thể gặp nhau, hắn hẳn nhận lại vui mừng trong lòng, chỉ nhìn bóng A Nguyên đi trước.

A Nguyên biết người này dõi theo mình, không đi trước mình, trong lòng càng thêm vui mừng, nghĩ nghĩ, lại càng xoắn quẩy eo nhỏ của mình, đi lượn lờ uyển chuyển ưu nhã, làm người khác quả thực vong ưu.....

Công chúa điện hạ nghiệp vụ không thuận thực, đột nhiên lao đảo một cái, bước nhanh lên phía trước nửa ngày, giương nhanh múa vuốt quào quào trong không trung nửa ngày mới không biến thành cầu găm bùn.

Ổn định thân mình, lau một phen mồ hôi lạnh, nhóc con bỗng nhiên quay đầu, về mặt căng thẳng mà nhìn, lại thấy lúc này, mỹ thanh niên đang nghiêng đầu thưởng thức đóa hoa vừa hái, không nhìn thấy cảnh vật của mình, mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, cũng không làm phong lưu thướt tha cái gì nữa, chỉ như cười Phong hỏa luân* mà đi.

Phong hỏa luân: Pháp bảo hình tròn bốc lửa mà Na Tra dùng để bay.

Mất thấy nàng biến mất nhanh như bay, thanh niên nhìn như đang nghiêm túc ngắm hoa mới chậm rãi che mặt, tâm trạng đặc biệt phức tạp.

Trong nhà có vợ bị ngớ ngẩn, vậy phải làm sao bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 112-1

A Nguyên chạy như bị chó rượt về chỗ Trịnh thị.

Tìm đập thành thích định ngồi về chỗ, đang muốn sờ bé con mềm mại lần nữa, A Nguyên liền nghe thấy trong phòng truyền tới tiếng cười đắc ý của Lục cữu nương, đi vào, liền thấy gương mặt tuần tú cười đến hơn hờ của Lục cữu đang ôm nhi tử quả thực hưng trí bùng bùng, còn khoe khoang với Tường Phu nhân đến quên trời đất, cả phòng bao người nhưng cứ làm như có mình hắn là nhân tài, loại dáng vẻ tiểu nhân đắc chí này đã khiến A Nguyên hít thở không thuận, trông mặt vừa chuyên, A Nguyên cũng không đi vào, chỉ lén chuồn ra tiền viện, trùng hợp gặp anh Quốc công, liền dừng chân, thi lễ với anh quốc công nói: “Xin thỉnh an cữu cữu.”

“đang định làm gì đây?” anh quốc công thật sự thích cháu gái lanh lẹ này, liền mỉm cười hỏi.

Còn không phải là “ngẫu nhiên gặp được” người sao?

A Nguyên cười tủm tỉm che giấu ý nghĩ xấu xa của mình, chỉ đồ mặt nói: “Muốn gặp A Dung.”

anh Quốc công không biết hai kẻ này vừa gặp qua, gật gật đầu, lại thấy cháu gái muốn nói lại thôi, bèn cười nói: “Ta thấy là con còn có chút lời trong lòng, nói ra đi, cữu cữu làm chủ cho con.” nói xong, còn sờ sờ đầu đứa nhỏ của nhóc con này biểu đạt chút thành ý của người làm cữu cữu.

Công chúa điện hạ bị cảm động hồng mắt rồi, ngoài miệng ghen ngào một chút, dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn cữu cữu, lúc sau liền nhỏ giọng nói: “Cái này... cũng không phải vấn đề gì lớn... Chỉ là hôm nay nhìn thấy Lục cữu tiểu tụy khiến con cũng đau lòng, biết cữu cữu bắt Lục cữu ăn uống điều độ là vì tốt cho cữu ấy, trước đây Phụ vương cũng làm như thế đối với con, hiện giờ chẳng phải có chỗ tốt sao?” Vô mong ngựa khéo léo, thấy cữu cữu đối

với chiều nịnh hót của mình không hưởng ứng như Hoàng bá phụ, chỉ thờ ơ yên lặng nhìn mình, A Nguyên cảm thấy công lực chưa tới, liền tiếp tục nói: “Hôm nay biểu đệ đầy tháng, nói thế nào đi nữa cữu cữu cũng không thể khắc nghiệt với Lục cữu quá, buông tha một ngày này, ngày mai lại ăn uống điều độ nha?”

Khuôn mặt nhỏ đứng chuẩn bạch liên hoa!

“Làm khó con đã một lòng nghĩ cho cữu cữu con rồi.” anh Quốc công cảm động, thấy ánh mắt A Nguyên tha thiết, còn chứa chờ mong chân thành, bèn gật đầu nói: “Thà cho nói một ngày vậy.” Lại nói tiếp, nhìn đệ đệ gầy, anh Quốc công cũng thực đau lòng, trước mắt có A Nguyên kê một bậc thang đi xuống, liền gật đầu, vừa thầm nghĩ lát nữa sẽ sai người làm cho đệ đệ mấy món thịt heo mỡ lợn ăn cho đỡ thèm, vừa ôn hòa nói với A Nguyên: “Ngày thường con cũng không cần quá mức lo lắng cho cữu cữu con, chỉ là con ở trong cung phải nên cẩn thận chút, chớ để ai sinh ghen ghét gì, phải biết mình thương để tránh ám tiến nan phòng, con ở ngoài sáng, chỉ sợ tiểu nhân ở sau lưng làm ra chuyện gì đó, con lại bị hại.”

“Trong cung vẫn tốt ạ.” A Nguyên khụ một tiếng, rồi mơ hồ nói: “Hôm kia Hoàng bá phụ triệu kiến Trục lệ Tổng đốc, con thấy là Hoàng bá phụ bình thân đôi với ông ấy...”

“Ừ.” anh Quốc công hơi hơi nhướn mày, đáp bằng quơ.

nói như vậy, có thể thấy được là Trục Lệ Tổng đốc đây đã làm ra sự tình quy phục gì đó, làm Hoàng thượng vui mừng.

Như thế, phải đối thái độ với tiểu tử có khả năng vào Các này.

Ngày mai liền “ngẫu nhiên gặp được” Các thần* tương lai này mới được.

Các thần: thần tử làm trong Nội Các.

A Nguyên chớp chớp mắt, coi như chưa nói gì, nhìn anh Quốc công cười cười như đang suy tư gì đó, cảm thấy nếu không có gì bất ngờ xảy ra, tối nay Lục cữu chỉ sợ vui quá hoa buồn, liền thấy mỹ mãn, nhẩy nhót rồi đi.

Đến khi đám người A Nguyên đi rồi, trong phòng Trịnh thị chỉ còn nữ quyến Trịnh gia còn không nở đi, Trịnh thị thấy mẫu thân nhà mình ôm nhi tử không buông tay, liền nhỏ giọng nói: “Trước đây đã khiến mẫu thân lo lắng rồi.” Tả một khuê nữ, hữu một khuê nữ, mẫu thân thật là rầu rầu ruột ví nang.

Đổi lại là nhà người khác, chỉ sợ đã nạp không biết bao nhiêu thiếp cho phu quân nàng rồi.

“hiện giờ, con mới đứng vững trong phủ, về sau nếu có thể sinh một đứa con trai nữa mới đủ bảo hiểm.” Trịnh Tam thái thái liền tha thiết mà nói: “Các con tuổi còn trẻ, sinh nhiều chút, phủ Quốc công con cháu thịnh vượng, tự nhiên có chỗ tốt cho người.”

“Con đã biết.” Trịnh thị đỏ mặt đáp, lúc này mới nghi hoặc hỏi phụ nhân trung niên vẫn luôn đứng bên mỉm cười: “Hôm nay tẩu tử có chút thất thần, trong phủ có chuyện gì sao?”

“Lão gia định đính hôn cho Lâm Nhi, lòng ta khó tránh khỏi có chút suy nghĩ.” Phụ nhân trung niên này chính là mẫu thân của sư huynh Trịnh Lâm của A Nguyên, trước đây A Nguyên và Trịnh Lâm cùng học đọc sách, thoát nhìn cũng thập phần hữu ái, ở trước mặt Trịnh Các lão chẳng khác kim đồng ngọc nữ là bao. Trịnh Lâm có chút yêu thích A Nguyên, thường ngày kể với mẫu thân về A Nguyên khi đọc sách như thế nào ra làm sao, khiến Trịnh Các lão tức giận đến đôi mắt cũng hóa đen gì đó, mắt thấy ánh mắt nhi tử không được vui vẻ, phụ nhân này không phải tính tình sắt đá, vốn cũng thích A Nguyên đơn thuần đáng yêu, huống chi phủ Túc vương là vương phủ có thực quyền trong triều, mặc kệ là vì nhi tử hay là vì Trịnh gia, bà đều nghĩ là nếu có thể có duyên phận thì thực là ông trời mở mắt.

Tuy rằng trước đó đại phòng Trịnh gia làm loạn đủ chuyện, nhưng Trịnh gia vì vinh quang của Trịnh Các lão mà cũng phải tính toán người ta, phụ nhân này thậm chí chờ mong, bởi vì một lòng gục Trịnh Lâm học hành, trong lòng biết, chỉ cần Trịnh Lâm tuổi còn trẻ đã có thể đỗ khoa cử, nhân tài như vậy, chỉ sợ phủ Túc Vương phủ cũng phải ghé mắt, đến lúc đó nếu cầu tình, có tình cảm cùng học tập, hiểu nhau tận gốc rễ, còn có Trịnh Lâm không phải đứa trẻ bướng bỉnh, hôn sự này quả thực có vài phần hy vọng.

Bởi vì điều này, đến nha đầu trong phòng nhi tử bà cũng nhìn chăm chăm, chỉ sợ sinh ra sự tình gì làm phủ Túc vương không vui.

không nghĩ tới Trịnh Lâm còn chưa khoa cử gì, ý chỉ của Hoàng thượng như một chậu nước lạnh đổ ào xuống dưới, trực tiếp đông lạnh bà.

Vinh Thọ Công chúa, tứ hôn cho đại thiếu gia phủ Thành Dương bá.

Mất thấy trong mắt nhi tử lộ ý thất vọng, phụ nhân này cũng nào dễ chịu trong lòng. Nhưng hiện giờ, cũng chỉ có thể than một tiếng ý trời trên người.

Trịnh Các lão mất sáng như đuốc, tự nhiên nhìn ra được, chỉ là ông tuy rằng cương trực, lại không cổ hủ, vốn cảm thấy nếu hai đứa trẻ có thể có duyên phận ầu cũng là chuyện tốt. Nhưng trước mắt tâm sự thành vô ích, Trịnh Các lão lại không muốn Trịnh Lâm vì việc này mà sinh ra dây dưa, bèn vội vã đính thân cho hần, cân nhắc không ít tiểu thư nhà người ta, cũng nhắc phụ nhân này không được lộ ra phong thanh gì với bên ngoài, truyền ra đồn thổi bất lợi gì đó.

“Lâm Nhi là thành phần quan trọng của nhà chúng ta, nhất định không thể qua loa.” Trịnh Lâm trưởng thành, đã là một thiếu niên nhẹ nhàng tuấn tú, một thân phong độ trí thức, lại không mặt than như Trịnh Các lão, lúc nào cũng mỉm cười như gió xuân, làm người khác vui vẻ, bởi vậy Trịnh thị nghĩ nghĩ, liền dặn dò: “Tẩu tử ti mi chút, nếu thật sự không được, ta sẽ cầu tẩu tử ta.” Tẩu tử trong miệng nàng chính là phụ nhân anh Quốc công nổi danh kinh

thành.

“Đến lúc đó chỉ sợ phải làm phiền muội đi thỉnh an phu nhân Quốc công rồi.” Phu nhân này gượng cười, rút cuộc gật đầu trả lời.

nói một buổi, nữ quyến Trịnh gia cũng rời đi, mắt thấy trong phòng cũng chưa có ai, tiếng màn vén lên xôn xao, một thanh niên gấp gấp chạy trốn vào, chính là Tề Kiên gấp đến không đợi được nữa. Xoa xoa tay tới bên người Trịnh thị, Lục cữu quả nhiên thấy vợ cười với mình, lúc sau liền có mấy đĩa điểm tâm bưng từ dưới bàn lên, ngửi mùi hương ngọt ngào đã lâu, Tề Kiên không khỏi rơi lệ đầy mặt, nắm lấy tay nhỏ của vợ thờ dài: “Cũng chỉ có nàng nghĩ cho ta.” Dứt lời, nhanh nhẹn nhét một miếng bánh đường trắng vào trong miệng nhắm nuốt như gió, rồi nhấp một ngụm trà bát bảo thanh ngọt.

Mắt thấy hân thích, Trịnh thị liền lộ vẻ vui mừng, chỉ nhìn hân ăn, trong lòng vui vẻ vô cùng.

Ăn ngấu nghiến bao nhiêu là điểm tâm, Tề Kiên đã thỏa mãn liền thờ dài nói: “Ta nói, Tam ca thật sự là phiền, đã có tuổi mà còn quản nhiều việc nhân rồi như vậy, năng có phát hiện không, mấy năm nay, huynh ấy càng có thêm nhiều nếp nhăn.”

không thể tán gẫu về anh Quốc công như thế, lá gan của Trịnh thị không to như Tề Kiên, khoe miệng giật giật, không tiếp lời.

“Ta nói này, không phải là giống như cái A Nguyên đã từng nói sao? Cái gì mà thời, thời...”

“Thời mẫn kinh?” Tuy rằng không biết đến tột cùng cái này là cái gì, chỉ có điều nghĩ tới vẻ mặt cười xấu xa của A Nguyên khi nói tới, theo bản năng Trịnh thị cảm thấy đây không phải lời gì hay.

“Chính là thời mẫn kinh!” Tề Kiên ở trong phòng mình, càng lúc càng tự tìm đường chết, lúc này vỗ bàn cười đến cả người run rẩy, lau nước mắt nắc cụt cười nói: “Sống động, thật sự là cực kỳ chuẩn xác.”

Trịnh thị cảm thấy lớn tiếng như vậy không ổn lắm, đang muốn kêu phu quân nhỏ giọng lại, liền nghe thấy bên ngoài truyền tới tiếng ho khan trầm thấp.

Lục cữu cười đến lớn lối kiêu ngạo nghe được tiếng ho khan quen thuộc, tức khắc cứng đờ.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 112-2

Trịnh thị chỉ cảm thấy chân mềm nhũn, run run rẩy rẩy, chậm rãi mở cửa phòng ra, liền thấy anh Quốc công “bị” thời mẫn kinh đang đứng bên ngoài mỉm cười, đặc biệt tiểu lý tàng đao.

“Ăn vụng.....” Được cháu gái khuyên, anh Quốc công mềm lòng, vốn là muốn đích thân tới mời đệ đệ tới viện mình ăn cơm, cùng nhau ăn thật nhiều thịt để bồi bổ đệ đệ, không ngờ được là lòng tốt bị vứt cho chó ăn, mới đến cửa đã nghe được cái này, chỉ cảm thấy lửa giận trong lòng bùng cháy, thấy miếng điểm tâm trong miệng đệ đệ còn chưa rút xuống, mặt không còn chút máu mà nhìn mình, đột nhiên cảm thấy cực kỳ thú vị, lại chỉ bày ra vẻ lãnh đạm, ngoắc ngoắc tay với đệ đệ.

Lục cữu tám bề uy phong lần một đường tới trước mặt Tam ca nhà mình, ôm đùi tội nghiệp, ngửa đầu thuần thực thú tội: “Tam ca, đệ đệ sai rồi! Huhu....” Năm đó, nhóc con học tập từ Lục cữu, nghiệp vụ quả thực rất thành thực.

anh quốc công cúi đầu, đối diện với đôi mắt rung rung ảm ức, không khỏi quay đầu che miệng khụ một tiếng, rồi nhàn nhạt nói: “Thời mẫn kinh.”

Nhóc thanh niên ôm đùi ông kia, càng khóc đến là đau lòng.

“Ngoan, Tam ca dạy đệ biết thế nào là quy củ.” Mắt thấy một tấm trúc bản nhỏ xuấthiện trong tay anh Quốc công, Trịnh thị không đành lòng nhìn, quay đầu đi.

Tiếng hét thảm thiết cắt ngang màn đêm yên lặng trong phủ anh Quốc công, vô cùng thê lương.

Ở xa xa, phu nhân anh Quốc công ở trong phòng mình chờ đợi trở về một cái, lẩm bầm: “Cứ nhất định phải tìm đường chết...”

không đề cập tới thăm án trong phủ anh Quốc công, liền nói qua mấy ngày chính là ngày Túc Vương phi mở tiệc chiêu đãi nữ quyến mấy nhà thân cận. A Nguyên nhón chân mong chờ, liền thấy sáng sớm, quả nhiên Thẩm Phu nhân dẫn theo A Loan và một nữ nhi xa lạ tới. Túc Vương phi đứng chờ từ sớm vui vẻ ra mặt, đón Thẩm Phu nhân vào cửa, bữu mời rúc vào bên người Thẩm Phu nhân, nhỏ giọng nói: “Nhớ... tỷ.”

“Ta hiểu, mấy năm nay, muội thân cận với Đức phi cũng là vì ta.” Thẩm Phu nhân cười rộ lên, vuốt mặt Túc Vương phi, nhẹ giọng nói: “Năm đó, rốt cuộc kết được thiện duyên.”

Túc Vương phi ôm riết lấy cánh tay bà cực nhanh, diễn xuất đó quả thực giống khuê nữ nhà mình như đúc.

Thế mới bảo là ruột thịt.

Mắt thầy bà vẫn còn như tiểu cô nương, Thẩm Phu nhân liền biết mấy năm nay bà được Túc vương bảo hộ rất khá, mặt mày đều cười đến cong lên, bất đắc dĩ mà nói: “Sao lại dính người như vậy?”

A Nguyên đứng bên nhìn Túc vương phi rúc vào lồng ngực Thẩm Phu nhân nhà người ta, ngửa đầu nhìn trời, nàng cảm thấy chẳng mấy nữa mà Thẩm Đại tướng quân liền phải uống vài chén rượu với Túc vương cha nàng, “nói chuyện” một bữa.

“Vị tỷ tỷ này là...” Trong lòng thấp một nén nhang cho Túc vương số khổ, tầm mắt nhóc con vô lương tâm dừng phía thiếu nữ đoan trang trầm tĩnh đang đứng cạnh Thẩm Phu nhân mỉm cười nhìn Túc Vương phi, lại cảm thấy vị cô nương này dễ thân cực kỳ, liền vỗ tay cười nói: “Đây nhất định là tỷ tỷ Thẩm gia.”

“Lại đây cho ta nhìn xem.” Mắt thấy vị Thẩm tiểu thư này bộ dáng đoan trang, có một loại ổn trọng mà gương mặt lại nhu hòa dễ thân, khiến người khác nhìn như được tắm mình trong gió xuân, đôi mắt còn chứa thiện ý, Túc vương phi chỉ cảm thấy như đã gặp lại Thẩm Phu nhân năm đó, lập tức yêu thích, lôi kéo tiểu thư này tới bên người mình, nhìn từ trên xuống dưới, vội vàng cho người đưa lễ vật lên, lúc này đây mới nhỏ giọng nói với Thẩm Phu nhân: “Đứa trẻ này thật đáng yêu, ta ưng rồi.” Lời này của bà làm ánh mắt Thẩm Phu nhân loe loe, khóe miệng mỉm cười.

“Đây là Trần Nhi.” Thẩm Phu nhân liền bảo vị Thẩm Trần này trình trọng thi lễ, hiển nhiên là đoán được gì đó từ lời của Túc Vương phi.

Thẩm Trần hơi đỏ mặt, sau khi hành lễ đoan chính lại tránh sang một bên, thấy A Nguyên cười với mình không khỏi mỉm cười đáp lại.

Ngay trước khi tới, mẫu thân đã mơ hồ nói qua với nàng, phụ thân Thẩm Vọng của nàng có tình huynh đệ năm xưa với Túc vương, Túc vương có ân với mẫu thân nàng, lúc này đây Túc vương có ý muốn kết thân, hôm nay tới đây, một là muốn nâng lộ mặt trước các tiểu thư kinh thành, sau này cũng tiện qua lại trong kinh, hai, chính là để Túc Vương phi nhìn xem. Nhớ đến lời mẫu thân đã nói, bốn người con trai của Túc Vương phi đều là người lỗi lạc, Thẩm Trần liền lộ ra nụ cười có chút ngượng ngùng.

Nàng cũng không chờ mong phu quân tương lai là người hô mưa gọi gió, chỉ cần nhân phẩm đoan chính, lòng dạ rộng rãi, là người biết gánh vác, như vậy đủ rồi.

Túc Vương Phi càng nhìn Thẩm Trần đoan trang như vậy càng thích, trong lòng lại đang không biết là nên để cô nương tốt như vậy cho Phụng Ngọc hay Phụng Khuyết, bởi vậy lại có chút buồn rầu.

Hai huynh đệ này, sẽ không vì một cô nương như vậy mà đánh nhau chứ?

Nỗi sầu lo của Túc Vương phi hoàn toàn không cần thiết, bởi một lát sau, nữ quyến mấy nhà đều tới rồi, các quý phụ một bàn đằng trước, các tiểu thư một bàn phía sau, nhạc bên ngoài vang lên liền thấy huynh đệ Phụng Ngọc xa xa tiến lại, vì đằng trước đều là phu nhân lớn tuổi, các tiểu thư ở phía sau bình phong dựng lên ngăn cách với vườn bên ngoài, hai huynh đệ cũng hoàn toàn không vô lễ, hành lễ, sau đó Túc Vương phi liền chỉ vào Phụng Ngọc có chút bồn chồn và Phụng Khuyết đang cười phúc hậu thật thà, cười nói: “Đây là hai đứa nhỏ nhà ta.”

Cắt lời còn ghé vào tai Thẩm Phu nhân nhỏ giọng nói: “Thích đứa nào cứ nói với ta, Trần Nhi chọn ai cũng được.”

“Sao có thể vô lễ như vậy.” Thẩm phu nhân liền lắc đầu cười nói: “Tình cảm nam nữ đều là duyên phận, chúng ta chớ để ý. Huống chi...” bà dừng một chút, rồi mới thấp giọng nói: “Bọn chúngờ kinh thành, nếu đã có ý trung nhân thì chớ có chia rẽ chúng bởi vì Trần Nhi.”

“Ta biết mà.” Túc Vương phi đáp, lúc này mới thấy Phụng Ngọc không nói lời nào tựa hồ đang suy nghĩ gì đó, liền tò mò hỏi: “Thần sắc sao vậy?”

“Bên ngoài có xe ngựa nữ quyến bị hoảng sợ, Tam ca tiến lên chặn lại, chỉ sợ là hiện giờ còn chưa lấy lại tinh thần đâu.” Phụng Khuyết tùy tiện, nói thẳng với mẫu thân, thấy phía sau lại có hai nữ nhi đến đây, liền chỉ tay nói: “Chính là biểu muội.” Người tới quả thật là Tường Thư Ninh và Tường Thư Lan, lúc này trên gương mặt kiều diễm còn có chút kinh hoàng, hiển nhiên là vừa rồi đã sợ không nhẹ, Tường Thư Ninh còn tốt, Tường Thư Lan lại vốn nhát gan, lúc này đây chỉ nhẩn nhẹn sợ hãi trong lòng, trình trọng cúi người cảm tạ Phụng Ngọc Phụng Khuyết, nhỏ nhẹ nói: “Nếu không nhờ có nhị vị Quốc công gia, không biết ta và tỷ tỷ sẽ như thế nào.”

Phụng Ngọc ghen một chút, nhìn khóe mắt còn ẩn chứa nước mắt của Tường Thư Lan, nhất thời nói không ra lời.

“Tinh là gì đâu, đều là tỷ muội nhà mình.” Phụng Khuyết hào phóng vung tay lên, thấy Phụng Ngọc không nói lời nào, đẩy đẩy vị ca ca vốn từ trước đến nay có cái ginoi cái nẩy, hỏi: “Tam ca sao vậy?”

“Ngựa không sao chứ?” Phụng Ngọc hé miệng nửa ngày, cuối cùng lấp bắp hỏi.

Các biểu muội thiếu chút nữa bị ngựa điên đưa đi gặp tổ tông, biểu ca này còn thương xót cho con ngựa, cuối cùng lại không nghĩ được việc hỏi thăm các biểu muội một chút, tâm lý vận hành kiểu gì thế?

Tường Thư Ninh từ trước đến nay chẳng nhẩn nhẹn ai bao giờ, nay đến lỗ mũi cũng bốc khói, đang muốn nhảy dựng lên đáp lại biểu ca này một câu dễ nghe, thì nghe thấy đường muội nhà mình này giờ vẫn đang nghiêm túc nghĩ nghĩ rồi quay ra Phụng Ngọc lo lắng cho ngựa, nghiêm túc an ủi: “Biểu ca chớ có lo lắng, nó không có việc gì, ta đã nhìn qua.” nói xong, còn nghiêm túc gật gật đầu.

Cuộc đối thoại trên sao Hòa này còn có thể nối tiếp không áp lực như vậy, khiến A Nguyên ở phía sau bình phong nghe được liền phụt cười, ngó đầu ra

xem thì thấy một vô nương mềm mại như Tường Thụ Lan lại đang đặc biệt nghiêm túc, mà vị Tam ca tốt kia lúc này đang nhìn nàng ấy, lỗ tai đỏ rực lên, rõ ràng là có chút tình trong như đã mặt ngoài còn e, trong lòng đang vui mừng các huynh trưởng đã lớn, A Nguyên chợt nhớ ra Tường Thụ Lan đã đính hôn, về mặt liên biên đối, vội vàng ra ngoài kéo tay hai nữ nhi, rồi cười nói với Tường Thụ Lan: “Huynh trưởng này của ta chân chất, biểu tỳ đừng trách.”

Nếu Phụng Ngọc thật sự nhìn trúng Tường Thụ Lan, A Nguyên cảm thấy, tuy rằng đây là ca ca ruột của mình, nhưng nữ nhi đã đính hôn, nàng cũng không thể để ca ca dây dưa gì với con nhà người ta, phá hỏng danh tiết người ta.

Tường Thụ Lan coi trọng A Nguyên hơn chút, lúc này liền gật đầu, tránh đi Phụng Ngọc và Phụng Khuyết, cúi đầu rời đi.

Phụng Ngọc có tâm quay đầu lại nhìn nàng, chỉ là nói cho cùng đang ở trước mặt rất nhiều người, hân vẫn hiểu rõ quy củ.

A Nguyên nhìn trộm, thấy Tường Thụ Lan vẫn chưa để trong lòng đủ loại biểu cam vừa rồi của Phụng Ngọc, cũng không có ý tưởng lấy thân tương báo anh hùng cứu mỹ nhân gì cả, hiển nhiên là nữ nhi quy củ, liên yên tâm, chỉ là trong lòng quả thực nuôi tiếc.

Nếu Tường Thụ Lan chưa đính hôn, nàng thật ra thích Phụng Ngọc có thể được thỏa tâm nguyện.

Rốt cuộc là vô duyên mà thôi.

Nghĩ vậy, A Nguyên liền dừng lại, chỉ trình trọng giới thiệu Thẩm Trân trước mặt nữ nhi mấy nhà trong kinh thành, bởi vì nàng khó thân cận được với tiểu thư nhà nào, huống chi thời điểm Thẩm Tướng quân trở về tin tức sẽ được phong tước đã truyền khắp kinh thành, tiểu thư mấy nhà liền xem trọng liếc mắt nhìn Thẩm Trân một cái, mà Thẩm Trân cũng không phải kiểu người chanh chua, lời nói ra cũng ôn nhu hòa khí, không tranh phong với người khác, chốc lát sau đã thân cận với nữ nhi mấy nhà trong kinh này, mắt thấy nàng như cái gập nước, A Nguyên liền theo phào nhẹ nhõm một hơi, lại tình tứ hỏi tỷ muội Tường Thụ Ninh mới vừa rồi có bị chấn thương tinh thần gì không, lúc này đây mới thôi, lên chuồn ra ngoài tìm A Loan.

Quả nhiên, A Loan đang ở trong viện cách đó không xa chờ nàng, nhớ tới bình dấm của Thẩm Thác thực sự lớn, A Nguyên chửi thầm trong lòng, lại vẫn quy củ, chỉ ngắm cảnh trong vườn với A Loan, một lát sau lại có chút không nhịn được, hỏi: “Mấy ngày nay có ai trong cung tới cửa quấy rầy không?” Cửu Công chúa nhìn trúng Thẩm Thác, cũng không biết cô nương này có phải là một kẻ không biết lý lẽ hay không.

“Trong cung truyền tới một phong thư, nhưng ta quẳng ở một bên rồi.” A Loan liền cười nhàn nhạt, thấy A Nguyên lộ vẻ mặt tức giận, liền an ủi: “Tính là gì đâu? Chàng vô tâm với kẻ khác, hà tất phải để bản thân không khoái hoạt?”

A Loan rộng rãi làm Công chúa điện hạ xấu hổ một chút.

Nếu đổi lại là A Nguyên, không làm thịt tiểu tam dấm dảo góc tường nhà mình mới là lạ, chỉ có điều nghĩ đến tính tình A Loan tựa tựa nam nhi, trong xương cốt có một loại phiêu lãng và hào sảng, A Nguyên cảm nhận được điều này, lại chỉ vẫn nói với A Loan: “Nó còn dám truyền tin gì đó, tỷ cứ nói cho ta, ta xử lý nó!” Đường đường là Công chúa, cứ cho là không được sủng lại vẫn là thiên gia phú quý, vậy mà còn sợ tướng phu quân của người khác, muốn làm gì thế? A Nguyên khinh thường nhất là kẻ cho rằng bản thân tốt hơn so với thế tử của người ta liền muốn đoạt phu quân, từ trước đến nay nhìn cũng chỉ vì Cửu Công chúa cùng là người xuyên qua như mình, nay thì thực sự chán ghét rồi.

Huống chi, kỳ thật Thẩm Thác còn chẳng có một chút suy nghĩ sẽ dây dưa gì với mỹ nhân Cửu Công chúa này cả, thực sự có thể trông chờ sao?

“Có điện hạ ở đây, ta còn lo lắng gì đây?” Trong đôi mắt hẹp dài của A Loan hiện lên ý cười, thấy A Nguyên khoanh tay tức giận, liền cố ý nịnh nọt con này một cái.

Gai trên cả người Công chúa điện hạ quả nhiên rút xuống, lúc này muốn cười lắm lại liếc mắt nhìn, phồng mặt bảnh bao nghiêm trang mà nói: “Nghiêm túc một chút!” nói xong ngoác xung quanh, thấy Thẩm Thác không ở đây, phình gan lên rúc vào người A Loan, cười hi hi nói: “Biết tỷ không để trong lòng, chỉ là lòng ta không bỏ qua được thôi.” Dừng một chút, liền tò mò hỏi: “Ta nghe nói loáng thoáng Thẩm tướng quân qua trận còn muốn rời kinh, tỷ cũng muốn theo quân sao?” Nếu A Loan cũng cùng đi, A Nguyên cảm thấy đây là lại sắp chia ly.

“Chỉ có phụ thân rời kinh, ta và phu quân lưu lại kinh thành nhậm chức.” A Loan do dự một lát, liền thấp giọng nói.

Nàng biết thân phận của Thẩm Phu nhân, từ ngày nàng gả vào phủ, Thẩm gia liền không dấu dếm việc này với nàng, A Loan thực lòng tôn kính vị cha chồng nguyên ý vì mẹ chồng mà đi biên quan xa xôi này, nhưng mà cũng biết, vì cái này, Hoàng thượng kiêng kỵ Thẩm gia ít nhiều, hiện giờ chỉ lệnh Thẩm Vọng rời kinh, lại để lại toàn gia ở lại kinh thành, nhìn thì là vinh sủng cực điểm, nhưng ý phòng bị trong đó lại quá rõ ràng. Huống chi, Hoàng thượng cũng không dấu dếm tâm tư này, dùng lời của Thẩm Phu nhân nói thì là: “Giữ lại trên dưới Thẩm gia một mạng, Hoàng thượng cũng đã thực nhân từ.”

Hơn nữa, ở lại trong kinh không cần奔波, lúc này đây, nàng cũng đã có thể thời gian sinh hạ dưỡng dục con nối dõi Thẩm gia.

Thấy A Nguyên mím chặt môi rồi cười rộ lên, đôi mắt sáng lấp lánh, A Loan cũng cảm thấy vui mừng, sờ sờ gương mặt nhỏ trắng nõn của A Nguyên liền cười, chỉ cười được một lát, ánh mắt lại nhìn về một chỗ núi giả phía sau vườn, một lát sau liền thấy một thiếu niên cầm y mè neho đi ra, gãi gãi đầu mình, tựa như phiền não cái gì đó, lúc sau, tươi cười lấy lòng với A Nguyên.

A Nguyên nhìn Tam ca số khổ này, trên mặt hiện lên thương cảm nhàn nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113-1

Lần này Phụng Ngọc thật sự động tâm

Sao lại có một cô nương dịu dàng như vậy chứ? Phụng Ngọc vốn thích thẹn thùng, vào thời điểm chế ngự ngựa điên đã đối diện với một đôi mắt ngập nước, liền thấy tiểu cô nương xinh đẹp kia sợ hãi núp sau biểu muội nhà mình, trong ánh mắt tràn ngập sợ hãi lại vẫn nén nước mắt quay ra mình lúc đó đã ngây dại, nhỏ giọng hỏi: “Huynh không sao chứ?” Cờ nào thiện lương cờ nào yếu đuối, hoàn toàn không giống muội muội nhanh nhẹn nhà mình, khiến tim Phụng Ngọc đột nhiên đập thình thịch, không nói nên lời.

cô nương kia là tiểu thư Tường gia, huống chi đằng trước còn có không ít phu nhân tiểu thư, Phụng Ngọc ngại hỏi, mắt thấy A Nguyên lên đi vào vườn, Phụng Ngọc nghĩ nghĩ, liền đi theo.

Xưa nay A Nguyên qua lại không tới giữa các tiểu thư trong kinh, hỏi con bé là tuyệt đối không có vấn đề gì.

Nhớ tới tiểu cô nương làm mình lần đầu tiên đỏ mặt đó, Phụng Ngọc liền nở nụ cười hàm hậu với muội muội mình.

“Tam ca à?” A Nguyên biết ca ca định tới hỏi mình cái gì đó, trên mặt hiện lên nét bất đắc dĩ, lại chỉ vẫy vẫy tay, gọi ca ca này tới trước mặt, thấy ánh mắt chờ mong của hắn, lại cảm thấy không đành lòng.

Nhận được sự dạy dỗ của Túc vương, Phụng Ngọc xưa nay giữ mình trong sạch, chưa từng động tâm với nữ nhi nào, lần đầu tiên thích một cô nương, lại không thể thành đôi, bị kịch bậc nào chứ?

“Đằng trước rất náo nhiệt, ta định lại đây nói chuyện với muội.” Phụng Ngọc dừng một chút, thấy A Loan rất có ý mà đi rồi, lúc này mới vô cùng lo lắng mà lôi kéo muội muội ra một bên nhỏ giọng hỏi: “Phía trước, vị Tường tiểu thư kia, lai lịch như thế nào thế?” Đối với muội muội, hắn cũng không có gì phải giấu diếm, trực tiếp hỏi.

A Nguyên thở dài, không muốn làm ra vẻ mơ hồ trước sự việc này, liền nói thẳng: “Đó là đích nữ nhà Tường nhị lão gia, mẫu thân là tôn thất Quảng An Huyện chủ, luận bối phận, chúng ta cũng có thể gọi Huyện chủ một tiếng ‘dì’.” Thấy mắt Phụng Ngọc sáng lên, A Nguyên nén lại khó xử trong lòng, chậm rãi nói: “Chỉ là, biểu tỷ này đã đính thân, con vợ cả nhà Phần Dương hầu, chỉ chờ sang năm ngày lành tháng tốt việc hôn nhân, phần dương hầu gia con vợ cả, thân đều đính, liền chờ sang năm ngày lành tháng tốt.” nói đến đây, năng liền không chịu nói thêm gì nữa, nghiêng đầu đi.

Phụng Ngọc lòng tràn đầy vui mừng hỏi chuyện muội muội đã bị đổ một chậu nước lạnh từ trên xuống dưới, lạnh từ trong ra ngoài.

“Đính hôn?” Những lời này, đi từ cổ họng lên mặt Phụng Ngọc cũng trắng bệch.

một lời biến hảo hức thành hư không, đương nhiên chấn động tinh thần. A Nguyên cũng không dễ chịu, lại chỉ có thể khuyên nhủ: “Biểu tỷ Tường gia là người dễ mến, chỉ là đã đính hôn, Tam ca không cần dây dưa quá nhiều. Bằng không nếu sinh ra chuyện gì đó, không chỉ hủy danh tiết của biểu tỷ, mà sau này tỷ ấy sẽ sống thế nào đây?” Thấy Phụng Ngọc giống như đang mộng du mà gật gật đầu, A Nguyên liền thấp giọng nói: “Nếu muội là Tam ca, thì sẽ không đi gặp biểu tỷ, cũng không thể đi lay động tâm trí tỷ ấy, bằng không trên thế gian này, mặc kệ có phải là tin đồn vô căn cứ hay không, về phía nam nhân cùng lâm cũng không đau khổ gì, đối với nữ nhân, lại là việc đòi mạng.”

Phụng Ngọc tuấn lãng cao lớn, lại là Quốc công, niên thiếu oai hùng. A Nguyên dù chưa từng gặp thiếu gia nhà Phần dương hầu kia cũng biết so ra tất kém. Tường Thư Lan là cô nương tính tình ngay thẳng, hẳn sẽ không coi trọng nếu Phụng Ngọc không nhìn được mà tiếp cận nàng. A Nguyên chỉ sợ biểu tỷ này có thể đi tìm chết.

Nếu

cũng biết tất nhiên so ra kém hắn. Bất quá Tường Thư Lan là cái thật sự tính tình, hẳn là sẽ không coi trọng cái này nếu là Phụng Ngọc nhìn không được cùng nàng tiếp cận, A Nguyên chỉ sợ này biểu tỷ một đầu chạm vào chết đều có.

Bảo rằng chẳng có duyên đâu, thì sao lại được gặp nhau kiếp này. Bảo rằng sẵn có duyên may, thì sao lại đổi thay lời nguyện.

không biết vì sao, A Nguyên lại bỗng dưng cảm khái trong lòng như vậy.

“Ta hiểu, sẽ không để muội muội lo lắng đâu.” A Nguyên đã nói rõ ràng như vậy, Phụng Ngọc miễn cưỡng cười cười, chỉ dừng một chút lại thấp giọng nói: “Ta sẽ không làm mọi người khó xử.” nói xong, tấm lưng thẳng tắp mềm xuống, khóe miệng gật gật, cuối cùng cũng không nói lời nào, cũng không đi đến tiền viện mà gục đầu xuống về viện của mình.

Thấy hắn bị đá kích lớn như vậy, A Nguyên liền biết, đáng về Phụng Ngọc giấu được người khác, chỉ sợ không giấu được phụ thân và huynh trưởng khôn khéo trong nhà, lần này, hôn sự với Thẩm gia hẳn sẽ định với Phụng Nguyệt tứ ca nàng. Chỉ có điều tuy Phụng Ngọc là ca ca của mình, A Nguyên cũng không muốn vì việc này mà hủy nhân duyên trước mắt của Tường Thư Lan.

Nhờ Tường Thư Lan người ta và công tử Phần Dương hầu cũng là lương duyên thì sao?

Nhìn theo bóng dáng Phượng Ngọc rời đi, A Nguyên cũng cảm thấy không thú vị, định thần lại rồi đi lên phía trước, liền thấy đằng trước đã vô cùng náo nhiệt.

Tuy rằng khuôn mặt kia của Thẩm phu nhân thật sự khiến người ta nghi ngờ, cảm thấy vị này tại sao lại đặc biệt quen mắt như thế, nhưng quý phụ có thể qua lại hòa đồng trong kinh thành đều không phải người thường, tự nhiên hiểu rõ Hoàng thượng và Túc vương đều không thèm để ý hàm nghĩa, bởi vậy tuy không thập phần thân thiện, lại đều khách khí có lễ, lại thấy đến Phu nhân Thành Dương bá mới nổi cũng thân cận với Thẩm phu nhân, thì cũng đều có phỏng đoán trong lòng.

A Nguyên đi lên phía trước thỉnh an mọi người rồi lui ra sau, ánh mắt dừng lại phía Tường Thư Lan chỉ quy củ ngồi một bên nghe các tiểu thư cười đùa với nhau một chút, lúc sau liền ngồi vào giữa nghe mọi người nói cười, ở đây, Thẩm Trân không phải xinh đẹp nhất, nhưng nói năng khí chất lại là số một số hai, tuy có một vài tiểu thư ghen ghét, đại để nhìn A Nguyên cười dài ngồi ở bên người Thẩm Trân thì liền không dám bừa bãi.

Huống chi, chống lưng cho vị này là toàn gia võ tướng, chọn một người cũng không đều không dễ chọn.

“Ta nghe A Loan nói biên quan lạnh khủng khiếp, tỷ tỷ Thẩm gia lại cũng ở biên quan lận lợi gió tuyết mang cơm nóng canh nóng cho các tướng sĩ, ta nghe xong thực cực kỳ khâm phục.” A Nguyên liền cầm lấy tay Thẩm Trân cười nói.

“Trong nhà chỉ có ta là người rảnh rỗi, cũng muốn làm chút gì đó cho mọi người, tính là gì đâu?” Thẩm Trân liền thấp giọng thở dài: “Cuộc sống của t còn tính là tốt, trừ lạnh giá ra còn khổ gì nữa đâu? Điện hạ chưa từng ra biên quan, không nhìn thấy sinh hoạt của bá tánh, bản hàn khác xa trong kinh lại vẫn dốc hết sức ủng hộ triều đình.” Ánh mắt Thẩm Trân chứa vài phần thương cảm mà nói: “Ta có biết đến một bà lão, con trai cả ra chiến trường, đến thì thể đều không tìm về được. Bà khóc một hồi rồi đưa con trai thứ hai nhập quân, qua ba năm lại chết trận, cuối cùng chỉ còn một nhi tử, phụ thân nói thể nào cũng không để bà đưa vào nữa, bà lại chỉ nói với phụ thân: ‘biên quan không vững chắc, nhà của chúng ta sao có thể vững chắc đây?’” khuyên thể nào cũng đưa nhi tử nhỏ nhất nhập ngũ, còn mình ở lại một thân một mình.”

“Bà lão như vậy, tuy rằng thân phận thấp kém, nhưng mà lại khiến ta tự thấy không bằng.” A Nguyên liền thở dài nói.

trên bàn tiệc, tiểu thư các nhà cũng là lần đầu tiên biết được chiến sự biên quan lại thảm thiết, trên mặt đều lộ ra vẻ buồn bã.

Trong kinh ca vũ thăng bình, nào biết đâu những chuyện này?

“Nhi tử cuối cùng này, hiện tại đang là thân vệ bên cạnh phụ thân, phụ thân thật sự không đành lòng để hắn ra chiến trường.” Thẩm Trân cười cười, lại chỉ là thấp giọng nói: “Bà lão này vận khí còn tốt. Biên quan chiến sự thường xuyên, tướng sĩ bỏ mình mỗi năm không biết bao nhiêu, bao nhiêu là cô nhi quả phụ, người già, phụ nữ và trẻ em. Có một năm người man tiến công lợi hại, trong biên quan mười nhà thì chín nhà treo cờ trắng, thời điểm căng thẳng biên quan bên trong mười trong nhà cứu gia trước cửa treo lên cờ trắng, căng thẳng thời điểm, các nữ nhân đều ở phía sau cầm đầu hỏa vũ khí, chờ cùng người chém giết.” Nàng nói này đó, lại cố nén trụ không có nói ra chính mình trong lòng lời nói.

Thiên hạ thái bình, là nhờ tướng sĩ trong quân dùng máu đánh đổi.

“Lời của tỷ tỷ Thẩm gia, tuy rằng không được chứng kiến nhưng lại cảm thấy hình ảnh ở ngay trước mắt.” A Nguyên nguyên tức nói: “Các tướng sĩ đổ máu bảo hộ ta một đời phồn hoa, ta không biết tới những anh hùng vô danh đó, cũng không biết...” nàng thấp giọng thở dài: “Người nhà mà những tướng sĩ đó lưu lại sẽ sống thế nào.”

“Các tỷ muội, tuy rằng không làm được gì cho tổ quốc, nhưng lại nguyện ý lấy ra những vật tùy thân của mình, thể hiện chút tâm ý của bản thân.” Tường Thư Ninh là người lạnh lẽo nhất, liền cao giọng nói: “Tuy không thể kêu gọi được tất cả mọi người, nhưng cũng là chút tấm lòng của chúng ta.”

“Nếu Hoàng bá phụ đồng ý, thì càng nhiều càng tốt.” Điều này liên quan tới quân sự, tuy rằng rất tốt nhưng A Nguyên cũng sẽ không tùy ý hưởng ứng. Nhưng nàng cũng bị Tường Thư Ninh thuyết phục, trong lòng tính toán trở về trong cung sẽ thỉnh cầu với Hoàng thượng và Hoàng hậu, hẳn sẽ được, đến lúc đó lại tính toán tiếp cũng không muộn, nàng liền cầm kích chấp tay với các tiểu thư ngồi trên bàn đều đang gặt đầu nhất trí, rồi uống chén rượu trên bàn một hơi cạn sạch nhẹ giọng nói với Thẩm Trân: “Nếu Trần tỷ tỷ cảm thấy không ngại, đợi mấy ngày nữa, hẳn là sẽ có chuyện tốt.”

“Ta cảm tạ tỷ muội ngồi đây!” Thẩm Trân trịnh trọng nói: “Tâm ý như vậy, thật ra là ân nghĩa.”

Nhóm nữ nhi mới vừa rồi còn có chút ghen ghét nàng đều hơi hơi đỏ mặt, sôi nổi xua tay.

Nữ nhi thế gian không phải chỉ biết tranh đấu chốn hậu tạch.

A Nguyên thầm thở dài nhìn nữ nhi ánh mắt tựa như phát ra ánh sáng này, ôn nhu ôn trọng, lại có một loại kiên nghị khó diễn tả.

Trai gái Thẩm gia đều là nhân tài như này.

Cảm thấy phủ Định Quốc công lần này thật sự sẽ được dựng dậy, nghĩ tới Ngũ Công chưa chơi thân với mình, A Nguyên liền vui mừng, đợi mọi người cùng ngồi xuống lần nữa đã bắt đầu hỏi Thẩm Trân chuyện biên quan, A Nguyên liền thấy Tường Thư Lan đang kính nể nhìn Thẩm Trân thì không khỏi đi qua mỉm cười hỏi: “Biểu tỷ đang nhìn gì vậy?”

“Nếu có thể, ta cũng muốn làm người như Thẩm tiểu thư.” Tường Thư Lan sợ hãi mà cười với A Nguyên, ánh mắt nhìn Thẩm Trân chứa đầy khâm phục, thấp giọng nói: “Nữ nhân như vậy mới là nữ nhân tốt.” Nàng trời sinh tính tình yếu đuối, từ trước cũng chỉ biết sống trong hậu trạch rồi rằm, hiện giờ nhớ tới, lại cảm thấy thiếp thất của phụ thân hay là thứ xuất tỷ muội thường ngày của mình cũng chỉ là lông gà vò tỏi, hoàn toàn không có gì đáng để ý.

“Biểu tỳ chỉ làm theo tâm ý là chính mình là được.” A Nguyên an ủi Tường Thụ Lan một chút, thấy đôi mắt nàng sáng lấp lánh mà dùng sức gật đầu, trong lòng biết vị biểu tỳ này tuy rằng tính tình mềm yếu nhưng lại là người thuần lương, rốt cuộc có chút tiếc nuối, liền cầm tay nàng, lúc này mới xoay người nói chuyện với các tiểu thư nhà khác.

Tường Thụ Lan cũng chậm rãi ngồi xuống bên người Thẩm Trân, dụng tâm nghe nàng kể về cuộc sống biên quan, đó là cuộc sống so với ở Dương Châu, so với ở kinh thành hoàn toàn không tương đương được, lại khiến nàng không tự chủ được mà tưởng tượng tới lui.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113-2

Yến tiệc này tuy rằng mở ra ở phủ Túc vương, nhưng người mắt sáng đều nhìn ra được tiệc này là Túc vương phi tổ chức để Thẩm Phu nhân ra mắt trước các thế gia trong kinh thành.

Đứng trước Thẩm Phu nhân là vai chính, Thẩm Trân phía sau cũng được các tiểu thư trong kinh đón nhận, A Nguyên chỉ cười tủm tỉm mà nhìn, cũng không đồ kỵ.

Dù sao đây cũng là tẩu tử của mình, ganh tỵ với tẩu tử của mình làm gì?

Nhóc con yên tâm thoải mái nhận định hôn sự còn chưa đâu vào đâu này.

Tường Thụ Lan lại sinh ra chút cảm giác sáng khoái trong lòng, chỉ cảm thấy con đường trước mắt đều rộng thoáng, yến hội tan, ngồi trong xe trở về nhà, tới cửa nhà mình tiến đường tỳ vẫn an ủi nàng đừng sợ hãi vì việc xe ngựa hôm nay đi rồi, lúc này đây Tường Thụ Lan mới kêu bọn nha đầu đỡ mình về tiểu viện, đi vào liền vẫy tay cho nha đầu lui, còn mình vội vàng đi tới mép giường, lấy ra một chiếc rương gỗ đồ mạ vàng nho nhỏ, dùng chìa khóa mở liền thấy bên trong đều là một ít trang sức vàng bạc và ngân phiếu, là đồ thưởng của mẫu thân và bà ngoại tặng mấy năm nay, ngày thường này không dùng tới, bởi vậy tích góp được.

không động tới vàng bạc, Tường Thụ Lan chỉ nhanh nhẹn đếm đếm ngân phiếu, trên mặt không khỏi nở nụ cười.

Năm ngàn lượng bạc, còn có đồng vàng bạc, hẳn thực không ít.

Trong lòng có chút luyến tiếc, nhưng mà nhớ tới sự tình biên quan Thẩm Trân kể lại mới vừa rồi, ánh mắt Tường Thụ Lan liền nhiều thêm vài phần nghiêm túc, chậm rãi đặt ngân phiếu và vàng bạc vào trong rương, nghĩ nghĩ, ngoại trừ một ít trang sức đồ quý giá có ý nghĩa, nàng lại dọn dẹp bàn trang điểm một lần, cố sức mà nhét thật nhiều trâm cài trang sức vào trong rương, đang muốn khép lại, chờ nào một ngày nào đó liền đưa qua cho Thẩm Trân thì thấy mảnh bên ngoài được vén lên, có một nữ nhân mặt mày nhu hòa dịu dàng đi tới, thấy Tường Thụ Lan có chút không được tự nhiên đang cầm trong tay một cái rương, trên gương mặt duyên dáng của nữ nhân này liền lộ vẻ kinh ngạc.

“Làm gì vậy?” Nữ nhân này thấy Tường Thụ Lan đứng lên định hành lễ với mình liền vội dè nàng lại, thấy cái rương nhỏ này bị nhét đến tràn đầy, không khỏi nghi hoặc hỏi: “Con đang cần dùng bạc gấp sao?”

Tường Thụ Lan không biết nên nói cái gì, liền chỉ cúi đầu xoa góc áo không nói lời nào, hồi lâu, mới nhẹ giọng kêu: “Mẫu thân.”

“Nếu là phải dùng bạc, cứ nói với ta, ta tất lấy đồ của mình?” Nữ nhân này đứng là mẫu thân của Tường Thụ Lan, Tường Nhị phu nhân Quảng An Huyện chủ, lúc này liền nắm lấy tay Tường Thụ Lan ôn nhu mà nói: “Nhà chúng ta trước sau không thiếu bạc, con gom nhiều thế này là phải làm việc gì sao?”

“Chỉ là chút tâm tư nhỏ của con thôi. Tường Thụ Lan dùng một chút, liền nhỏ giọng kể lại việc hôm nay biết được ở phủ Túc vương, thấy mẫu thân nhũn nhặn, liền vội nói: “không có ai khuyến khích con làm việc này, chỉ là con nghe được, bản thân liền muốn giúp đỡ một phen.” Nàng cúi đầu nói: “Con không phải người có thể ra biên quan chịu khổ người, chỉ có chút tiền bạc này, cũng là một phen tâm ý của con.”

Quảng An Huyện chủ không nghĩ được là làm thế nào khuê nữ này lại sinh ra tâm tư như vậy, cảm thấy kỳ quái, nhưng cũng không phản đối, nói cho cùng trước nay ở kinh thành, Hoàng thượng muốn kêu gọi gì đó, nhóm nữ tôn thất cũng sẽ làm ra vẻ một chút, bởi vậy gật đầu nói: “Như thế, ta liền chỉ ra từ quỹ một chút, để con mang đi.”

“Những cái đó, cái đó...” Tường Thụ Lan vội vàng chỉ vào cái rương của mình, lấy hết can đảm nói: “Mới là tấm lòng của con.”

Thấy tình hình trước mặt khuê nữ sẽ không còn tiền, Quảng An Huyện chủ cảm thấy vẫn có thể tìm biện pháp tích góp cho nàng, bởi vậy cũng không dội nước lạnh Tường Thụ Lan, nhìn nữ nhi xưa nay tính tình phảng phất giống mình lộ ra nụ cười thỏa mãn, Quảng An Huyện chủ cũng cảm thấy trong lòng vui mừng, lúc sau, lại vẫn dặn dò: “Dù là chơi đùa cùng các tỷ muội cũng đừng quên con là người đã có đính hôn, qua mấy ngày sẽ có người của phủ Phàn Dương hầu tới, con thân cận chút, ngày sau mới có chỗ tốt.” nói xong, liền từ ái mà nói, “Phụ thân con biết được hôn sự tốt của con cũng vui mừng vì con.”

Nhắc tới phụ thân của mình, nụ cười trên mặt Tường Thụ Lan chậm rãi tắt, hé hé miệng, lại nhìn mẫu thân nhắc tới phụ thân là vẻ mặt sáng rọi, nàng rốt cuộc không nói ra điều gì.

Trong mắt phụ thân nàng như người vô hình, sao có thời gian vui mừng vì nàng chứ?

Hiện giờ cũng chỉ là đang rầu rĩ vì hôn sự của muội muội thứ xuất kia thôi.

Nghĩ đến hiện tại phụ thân cách mấy ngày lại tới quát mắng mẫu thân, mẫu thân nói gì nghe vậy, Tường Thụ Lan không tự chủ được mà nghĩ đến cuộc sống của biểu tỷ Tường Thụ Ninh một nhà hoà thuận, từ trước chỉ cảm thấy ai oán, hiện giờ lại có thêm một loại phiền chán.

Nhấn nhẹn, mấy ngày nay Tường Thụ Lan học được vài câu của A Nguyên, lại không nhẹn nữa mà thấp giọng nói: “Mẫu thân chớ có quá nghe theo phụ thân, lúc trước, bà ngoại sắp trị di nương rồi, vì sao mẫu thân còn đưa nàng ta về? Bà ngoại và các cậu cậu đều tức giận.” Nàng nhỏ giọng nói.

“Lời này của con...” Quảng An Huyện chủ có chút không thích nghe, liền hỏi: “Phụ thân con thân hơn, hay là bà ngoại thân hơn?” Thấy Tường Thụ Lan cúi đầu không nói lời nào, hiển nhiên là cảm thấy nhà bà ngoại càng thân cận, Quảng An Huyện chủ liền nhẹn không được đi vào đầu khuê nữ nói: “Con cái đồ không lương tâm này, lại còn sinh ngăn cách với phụ thân con, để ông ấy biết được không phải sẽ đau lòng lắm sao? Tình di nương...” nàng dùng một chút, liền mỉm cười nói: “Phụ thân con nói rõ với ta rồi, chỉ là vui đùa thôi, trong lòng ông ấy, chỉ có ta mới là quan trọng nhất đó.”

“một thứ đồ chơi còn dám trông ngóng hôn sự tốt của đường tỷ?” Tường Thụ Lan tuy mềm yếu, lại không phải kẻ ngốc, nói thẳng.

“không phải không thành sao...” Quảng An Huyện chủ không thêm đề ý mà nói: “Tứ Thâm của con không phải người thích to chuyện, còn cần con lo sao?”

Mẫu thân như vậy hiển nhiên là không muốn lại tiếp tục đề tài này với mình, Tường Thụ Lan cảm thấy trong lòng có chút khổ sở, lại vẫn không hề nhiều lời.

Việc Tường phủ, ngoài mẹ con Quảng An Huyện chủ thì không ai biết, A Nguyên lúc này đang ngồi ở trong phòng Túc vương phi, kể mớ hồ chuyện của Phụng Ngọc, thấy Túc Vương Phi như suy tư gì, liền nhẹ giọng nói: “Thẩm tỷ tỷ là người không tâm thường, tuy nói hôn sự là hi sự, nhưng nếu trong lòng tứ ca tam ca có điều không muốn, cũng chớ nên để hôn sự này hủy hoại cuộc sống hạnh phúc của Thẩm tỷ tỷ.” Ép duyên, ai biết sẽ nhưng thế nào? A Nguyên rất ủng hộ Thẩm Trân, tự nhiên cũng không muốn sau này nàng có vinh hoa phú quý lại chỉ có một phu quân cử án tề mi* với nàng.

“Ai nói lòng ta không muốn?!” Nghe thấy vậy, Phụng Nguyệt không biết bị kích động gì mà vội vàng nói.

Điều này làm A Nguyên kinh ngạc, quay đầu nhìn rõ ràng là tứ ca nóng nảy, liền tò mò hỏi, “Sao vậy, trước đây các huynh đã từng gặp đâu, còn nhất kiến chung tình nữa à?”

“Ta nghe thấy nàng ở phía sau nói chuyện...” Phụng Nguyệt đỏ mặt nói, “Là người không giống những nữ nhi khác, đúng là đáng yêu mà ta thích.” Phụng Nguyệt không thích nhất là tiểu thư nũng nịu, hẳn thích nữ nhi lòng dạ rộng rãi như vậy cơ. Thấy phu thê Túc vương đều trừng mắt với mình không nói lời nào, Phụng Nguyệt liền có chút lo lắng, chỉ tới trước mặt Túc Vương chấp tay thi lễ nói: “Cầu phụ thân đồng ý, con là thật lòng.” nói xong, lại cười nịnh nọt Túc Vương Phi nói: “Bằng không, mẫu thân cứ giám sát con, tất nhiên không dám phụ lòng Thẩm tiểu thư.”

Phụng Ngọc Phụng Nguyệt lớn lên với nhau từ nhỏ, thích nữ nhi lại trông đánh xuôi, kèn thổi ngược, A Nguyên cảm thấy này thật là quá không khoa học.

“Ai biết Trần Nhi trong lòng nghĩ như thế nào chứ?” Túc Vương Phi liền than một tiếng: “Muốn ta nói... cũng phải để Trần Nhi nhà người ta gạt đầu đã đúng không? Nếu không thì, ta cũng không dám đồng ý hôn sự này.” Dứt lời, đôi mắt liếc liếc nhìn nhi tử đang ôm đầu không biết nên làm thế nào.

“Hôm khác nhi tử nên đi Thẩm phủ làm trâu làm ngựa.” Trầm mặc trong chốc lát, Phụng Nguyệt liền rất ai oán mà thở dài nói.

“nói hươu nói vượn!” Túc Vương bị nhi tử nhóc không chịu học hành này làm tức giận đến lỗ mũi cũng nhả khói, đập cây quạt vào đầu hắn, mắng: “Ai là trâu, ai là ngựa?!”

“Vốn dĩ là vậy!” Phụng Nguyệt bị kích, khó chịu cực kỳ, ngạnh cổ liền nói: “Sao Phụ vượn còn bắt nạt Dung đại ca?! Muốn sai sử chết luôn ấy! Như thế còn không gọi là làm trâu làm ngựa sao? Nhìn Phụ vương, nhi tử biết, ngày sau, cũng sẽ có một ngày bị Thẩm gia... thao luyện như vậy!” nói xong, lòng đầy căm phẫn.

Đây là đang bắt bẻ thay tiểu tử A Dung đây ha!

Túc vương điện hạ cảm nhận sâu sắc cả thế tử cả khuê nữ cả nhi tử đều phản bội mình, suýt nữa hóa thú phun lửa tiêu diệt thế gian phụ lòng này. Nhịn rồi lại nhịn, rốt cuộc xách tiểu tử thú chia khuỷu tay ra bên ngoài này ra sân đập, miệng còn mắng: “Cho ngươi hồ ngôn loạn ngữ này! Cho ngươi hồ ngôn loạn ngữ này!”

Thê tử khuê nữ đều mảnh mai, tóc mai cũng không thể chạm, Vương gia oán giận trong lòng cũng chỉ có thể khai đao với nhi tử da dày thịt béo này.

Sinh nhi tử không phải để đánh sao?

Nghĩ đến đây, Túc vương càng dùng sức đánh.

A Nguyên nghe thấy Phụng Nguyệt bị đánh kêu cha gọi mẹ, trong lòng có chút không đành lòng, chỉ là vẫn cảm thấy, rõ ràng A Dung là muội muội, gọi đại ca như vậy thật sự được chứ? Rồi rầm một chút, nhóc con phi ra ra tay kêu lên, “Đao hạ. Thủ hạ lưu người!” Thấy Túc Vương về mặt vận vẹo mà nhìn mình, A Nguyên khụ một tiếng, nhìn xa nhà thành khẩn mà nói: “thì là, nếu Tứ ca bị Phụ vương đánh hỏng rồi, vạn nhất có kẻ thọc gậy bánh xe có ý đồ với Thẩm phủ, thì, trong lòng Phụ vương có thể vui vẻ sao?”

Túc Vương nghĩ nghĩ, cảm thấy lời khuê nữ cũng có lý, ném nhĩ tử trong tay đi.

Quốc công gia đại nạn không chết bày ánh mắt cảm kích với muội muội, cảm thấy trên đời này đẹp nhất. . . ngoài Thẩm tiểu thư ra thì chính là muội muội.

Diễn biến tâm lý này nếu mà để nhóc con lòng dạ hẹp hòi biết, rất có thể sẽ khuyến khích Túc vương tiếp tục đánh hấn!

“Chờ Tứ ca đắc thủ, lại đánh huynh ấy cũng không muộn,” nhận ánh mắt cảm kích của huynh trưởng, nhóc con tiếp tục cười hi hi nói: “Đến lúc đó, tính thêm cả lợi tức, đánh càng sáng khoái.”

Ánh mắt cảm kích biến thành bi phẫn, Phụng Nguyệt bị cách nói vô tình vô nghĩa của muội muội vô nhân tính này kích thích đến lăn sang một bên khóc.

Mất thấy A Nguyên có ý xấu chọc ca ca tức khóc, Túc vương thật lòng cảm thấy sinh khuê nữ này đúng là đời nợ, trong lòng tức vô cùng, trên mặt Vương gia lại vẫn không nhìn được mà nở nụ cười gian.

Ở phủ Thành Dương bá cách mấy phố, A Dung về mặt nghiêm túc đang ở cạnh mẫu thân mình phu nhân Thành Dương bá, không biết vì sao, đột nhiên hắt xì hai cái.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 114-1

A Dung không hiểu vì sao, nhưng trong lòng lại cảm thấy không an tâm, thấy hấn thất thần, phu nhân Thành Dương bá liền đặt sổ sách trong tay sang một bên, mỉm cười hỏi: “Lại làm sao vậy?”

“Chỉ sợ là nhạc phụ lại nhắc tới con rồi.” A Dung thực vô si mà gọi lão thái son tương lai một tiếng nhạc phụ, thấy mẫu thân nhìn mình cười nhạo cũng không đỏ mặt, chỉ cho nha đầu bên người phu nhân Thành Dương bá ra ngoài rồi tự tay phụng trà cho phu nhân Thành Dương bá, hỏi: “Chỗ mẫu thân thanh tịnh, ở bên ngoài, nhĩ tử khó tĩnh tâm.” nói xong, về mặt cũng không có vẻ cảm thấy điều này là đúng, hiển nhiên cho rằng âm ỉ cũng có chỗ tốt của âm ỉ, nghĩ đến nhóc con âm ỉ, trên gương mặt túm mĩ của thanh niên này không nén được tươi cười.

Phu nhân Thành Dương bá yên lặng nhìn hấn, thấy hấn tự cười một mình thì biết là đang nhớ tới cô vợ nhỏ, liền nhẹ nhàng nói: “Còn chưa thành thân đâu, chớ để bên ngoài bàn tán về A Nguyên.”

“Con đã biết.” A Dung trầm mặc một lát rồi mới thấp giọng nói: “Con loáng thoáng nghe nói, A Nhạc đang tìm kiếm Tam thẩm ở bên ngoài, tình hình trước mắt có chút khẩn cấp.” Thấy phu nhân Thành Dương Bá giật mình, sau đó cũng lộ vẻ khó xử, hấn liền thở dài: “Ăn oán trước đây, nhiều năm như vậy cũng đã phai nhạt, ta chỉ mong cuộc sống của Tam thẩm đừng khổ quá, A Nhạc ngày thường tiếp tế chút cũng được. Chỉ là con nghĩ hiện giờ trong phủ vẫn chớ nên đề Tam thúc và hậu viện biết được.” A Nhạc chăm sóc tiền Trượng Tam thái thái, về tình cảm có thể tha thứ, rốt cuộc đó vẫn là mẹ ruột, nếu A Nhạc thờ ơ lạnh nhạt, thì A Dung ngoài miệng không nói gì lại vẫn sẽ cảm thấy vị đường đệ này tâm lạnh.

Chỉ là trước mắt, Trượng Tam lão gia đã đi bước nữa, chỉ cần một điều không tốt, trong phủ sẽ lại rung chuyển lớn.

“Nàng ta cũng là người đáng thương.” Phu nhân Thành Dương Bá nghe xong A Dung kể lại đủ loại chuyện người chị dâu này đã trải qua, mặt có chút không đành lòng, thở dài nói: “Nếu như thế, A Nhạc không nói cũng là vì chúng ta, chỉ là ngày thường thẳng bé phải dùng bạc, cũng đừng làm khó nó.” Bà vỗ ngực mình thở dài: “Tình cảnh của mẹ đẻ như vậy. . . năm đó là nó khuyên Tam thúc con hòa ly, đã nhiều năm qua, trong lòng có thể dễ chịu được sao?” A Nhạc năm đó tuổi trẻ năng nổ, chỉ nghĩ sản khoái, nhưng tuổi càng lớn, tuy không thể gọi là hối hận, nhưng lại vẫn nhớ mẫu thân mạnh khỏe.

“Nhĩ tử biết.” A Dung liền dạ, thấy mẫu thân có vẻ thôn thức, vội vàng nói: “Mẫu thân đừng lo lắng chuyện này, A Nhạc đệ đệ của con, chẳng lẽ con có thể để đệ ấy khó xử sao?”

“Con là huynh trưởng, để ý mấy kẻ tiểu nhân bên dưới hộ chút, đừng ngại bản thân mệt mà để đệ đệ ở bên ngoài chịu thiệt thòi.” nói xong, phu nhân Thành Dương Bá liền than một tiếng: “A Nhạc đứa trẻ tốt hiếm có, hiện tại ta nghe xong cũng không đành lòng, tuy trước đây. . .” Bà cười cười, mặt mày chỉ bình thản nói: “Coi như là nhìn vào cái tình của đệ đệ con.” Dứt lời liền gọi nha đầu tiến vào, lệnh vào trong buồng của mình lấy ra một chiếc hộp không lớn cũng không nhỏ, rồi bà lấy ra từ trong hộp một bản kế nhà đất, nhẹ giọng nói: “không cần nói thêm gì với đệ đệ con, chỉ nói là đại bá nương cho nó, để nó ngày thường có cái gọi là chỗ nghỉ chân bên ngoài.”

“Chóc nữa con sẽ đưa tới cho đệ đệ.” A Dung nhận lấy, cùng phu nhân Thành Dương bá trò chuyện chút việc khác, lại không biết cách một cách

cửa, một thanh niên đã đứng run rẩy cả người, lâu sau nghe thấy tiếng cười ôn nhu bên trong của phu nhân Thành Dương bá, không nhìn được mà rơi lệ đầy mặt, lau nước mắt một phen, lúc này mới lao đảo mà đi. Một đường thất hồn lạc phách trở về viện của mình, A Nhạc đang hoảng hốt liền thấy thê tử mình ra đón, vừa mới đỡ lấy nàng, liền cảm thấy trước mắt một mảng màu đen, suýt nữa ngã xỉu.

“Ngũ gia.....” Ngũ Thiếu phu nhân thấy hân hạnh về khác thường, sắc mặt ửng đỏ kinh ngạc kêu lên.

A Nhạc gượng cười, phất phất tay ý bảo mình không việc gì, kêu thê tử đi vào nhà, cho hạ nhân đi ra ngoài, lúc này đây mới chậm rãi che mặt, thấp giọng nói: “Ta thực sự hổ thẹn.”

“Sao lại nói vậy?” Ngũ Thiếu phu nhân bùng lên trà nóng, thấy trượng phu khóc, vội vàng hỏi: “Chẳng lẽ bên ngoài có công chuyện Ngũ gia không làm được?” Thấy A Nhạc không nói lời nào, nàng liền nhen nhàng nói: “Tính là gì đâu? Nếu thật là đã làm sai, Ngũ gia cứ tìm đại bá phụ và phụ thân đi...” thấy A Nhạc cười khô, nàng cũng khó chịu trong lòng, nhẹ giọng nói: “Còn thật sự không được, thiếp về nhà mẹ đẻ, có thể giúp Ngũ gia cứu vãn được.”

“Ta gặp mẫu thân.” A Nhạc trầm mặc hồi lâu mới đáp một câu như vậy, thấy vẻ mặt kinh hoàng của thê tử, hần thở dài, kéo nàng lại bên người thấp giọng nói: “Để giữ phủ thanh tịnh, ta cũng chưa nói với ai chuyện này, chỉ nghĩ mình đưa bạc đi giúp mẫu thân là được rồi.” Thấy thê tử hiểu gật đầu, hần liền rủ mặt thấp giọng nói: “Bạc ngược lại thì đủ, chỉ là ta thấy chỗ mẫu thân ở là một cái tiểu viện bên trong chứa cả bảy tám hộ gia đình, lòng gà vỗ tới ngày ngày khắc khẩu âm ỉ, bởi vậy định tìm một tòa nhà để mẫu thân dọn tới.”

“Làm vậy là đúng.” Ngũ Thiếu phu nhân trước kia cũng biết mẹ chồng muốn gả cháu gái cho trượng phu của mình, những lời này khi A Kinh hỏi phủ làm âm ỉ đã nói không ít, bắt bẻ nàng từ trong ra ngoài, chỉ là lúc này lại chỉ mỉm cười nói: “Mặc kệ thế nào, chúng ta là tiểu bối, nào có ghi hận nhiều như vậy đâu?” Cảm nhận được bàn tay A Nhạc nắm chặt lấy tay mình, nàng vui mừng trong lòng, càng suy nghĩ thêm vì trượng phu, nghĩ nghĩ liền nói: “Trong của hồi môn của thiếp có một tòa nhà cách cửa thành phía tây không xa, nếu mẫu thân không chê nơi đó nhiều năm chưa dọn dẹp, thì dọn qua là được.”

“Đó là của hồi môn của nàng, sao ta có thể dùng?” A Nhạc thấy thê tử rộng lượng, càng không muốn phụ nàng thêm, liền lắc đầu nói: “Ta chỉ định dùng mấy món đồ cổ các trưởng bối thường hỏi trước đổi lấy bạc để mua một tòa nhà nhỏ thôi.” Nghĩ tới cả nhà đều toàn lực giúp đỡ mình, hần liền thấp giọng nói: “Đại bá nương cũng muốn cho ta một tòa, chỉ là ta nghĩ, làm người không thể như vậy, ta... ta không thể nhận được.”

Nếu yên tâm thoải mái dùng tiền bạc của bá phụ bá mẫu, hần cũng khinh thường bản thân.

“Nếu không cần của bá nương mà lại dùng của hồi môn của thiếp thì ra làm sao chứ?” Ngũ thiếu phu nhân gật đầu, cảm thấy hiện giờ sống trong phủ ăn dùng đều là công trung, nhờ có phu nhân Thành Dương bá yêu thương đám tiểu bối nhị phòng tam phòng nên cũng không dăng bông lộc của họ vào trong cung, nói là để bọn nhỏ dư dăm một chút.

Ăn ở miễn phí mười mấy năm, đã thực khiến người chê cười, nào có thể chiếm tiện nghi của người ta như vậy được?

Trăm bề khuyên nhủ nhưng A Nhạc chỉ lắc đầu, rút cuộc dùng bạc của mình để mua một tòa đơn gian nhỏ, chuẩn bị ổn thỏa cho mẫu thân.

Lúc sau A Dung đưa tới khế nhà, A Nhạc dập đầu trước phu nhân Thành Dương bá, hai tay dâng trả lại, không chịu nhiều lời, cũng cầu phu nhân Thành Dương bá không nói chuyện này với phụ thân mình, thấy hần có ý định gánh vác một mình, phu nhân Thành Dương bá tuy đau lòng nhưng cũng thạt phần vui mừng, do đó cũng bỏ qua, dù sao cũng chưa có cái gì giở gở cho lay.

Thời điểm A Dung kể chuyện này cho A Nguyên, A Nguyên có chút bất an, lại vẫn thừa nhận: “Việc này ta biết rồi,” Thấy A Dung liếc đôi mắt xinh đẹp nhìn qua, nhóc con ngồi trên chiếc đệm mềm như bông có chút nhũn nây nói: “Là ta ngăn cản Tô tỷ tỷ không nói cho người khác.” nói ra bản khoán của mình, A Nguyên liền thấp giọng: “Muốn ta nói thì... trước mắt thì tốt, A Nhạc là người có thể hiểu thuận mẫu thân, sau này nếu chỉ còn có một mình, bà ấy cũng không chịu khó.” Giảo biện một chút, nói cho cùng cảm thấy bản thân thờ ơ lạnh nhạt có chút ác độc, nàng liền lén nhìn A Dung một cái.

“Lần sau cứ nói với ta, chẳng lẽ ta còn có thể bán Người?” A Dung lại chỉ điểm điểm cái trán nhỏ của nàng, dứt thức ăn trên bàn vào miệng A Nguyên, thấy nàng vừa ăn vừa nhìn khắp nơi, hiển nhiên cảm thấy từ lâu trước mắt thật hoa lệ, bèn nhìn không được cười nói: “Khó lắm mới chỉ có hai người chúng ta, Người chỉ biết ăn, có thể thấy được là trong lòng Người cái gì là quan trọng nhất.” Lén lúc Túc vương lão hồ tiến cung, A Dung liền trộm chui vào phủ Túc vương, trước mắt từ Túc vương phi trên cao đến đám tiểu nha đầu bên dưới của phủ Túc vương đều là quân đồng minh của mình, khó khăn lắm mới đưa nhóc con vượt ngục trái phép ra ngoài được.

Vốn định đi ngắm hoa du ngoạn, để không phụ khoảng thời gian tốt này, hần nhóc con phải về mặt nhu tình mật ý nói vài câu dễ nghe với mình thì mỹ thanh niên mới cảm thấy nhóc con cũng coi như là có lòng, đang muốn biểu đạt một chút tâm sự của mình, ngược lại, thanh niên mỹ mạo lại chẳng nghe được giọng nói riu ra riu rít vui mừng nào cả.

Lòng nghi ngờ nhìn xuống, nhóc con bên cạnh đang nhìn từ lâu mới mở trong kính mà chảy nước miếng tí tách.

Hóa ra trong lòng Công chúa điện hạ, mỹ thanh niên so ra hoàn toàn kém mấy mâm đồ ăn!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sùng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 114-2

Hận không thể treo con nhóc này lên đánh, A Dung nhìn, giấu khuôn mặt dữ tợn của mình, không dọa con vịt chưa nấu chín này bay được, lặng thầm cho nhóc con ghi nợ một lần, mỹ thanh niên lúc này đây mới về mặt có chút vận vận mà dẫn A Nguyên đang thêm thường bước vào, vừa tiến thẳng đến nhà gian A Nguyên đã nhào vào bàn đồ ăn đang trước, miệng gọi hàng loạt các món, ánh mắt hung tan, đến tiểu nhị chạy vật cũng sợ bị tiểu cô nương mắt sáng choang này ăn mất, nhớ được hết tên món rồi không chịu liền chạy.

Đồ ăn lên, Công chúa điện hạ liền há to miệng, kêu gào chờ mỹ nhân bốn ăn.

A Dung đã gấp thức ăn cho con nhóc này lâu thật lâu, vậy mà nửa ngày cũng không nhận được một câu dễ nghe, đôi mắt liền nheo lại đầy nguy hiểm.

Nhóc con có ý thức được nguy hiểm nhất, mắt thấy không ổn rồi bèn dẩu cái miệng đầy dầu nhào vào người mỹ thanh niên thòm chọt một cái, quả nhiên thấy A Dung nhoeo cười, xong mới chửi thầm trong lòng một tiếng nam nhân đều là lòng dạ hẹp hòi. Mắt thấy nhà gian không có ai, A Nguyên mới thực vô sỉ gắp chiếc đĩa của mình, gắp lấy một miếng thịt lớn mà mình đã cắn được một nửa lên, rồi cười xấu xa nói: “Chúng ta cùng ăn mới gọi là tình cảm tốt chứ đúng không?” A Dung ăn uống thanh đạm, thích nhất là rau xanh, Công chúa điện hạ rõ ràng là đang trêu ghẹo.

Lại thấy A Dung không dễ bụng, há mồm ăn miếng thịt kia rồi cười nói với Công chúa đang ngẩn ngơ: “Vị ngon lắm.” Ngón từ ái muộn, đến A Nguyên mặt dày như vậy cũng đỏ mặt.

Cảm thấy mình bị A Dung xấu xa đùa giỡn, dưới ánh mắt có chút nóng bỏng, A Nguyên dựa vào bên cửa sổ, hóng gió kiên quyết không thừa nhận là bản thân đã bị mê hoặc.

Mới nhìn ra bên ngoài một lúc liền thấy ngựa xe như nước, người đến người đi, cũng là một thời thái bình thịnh thế, trong lòng đang cảm thấy khoan khoái thì thấy cách đó không xa có một nữ nhi khuôn mặt ôn nhu xinh đẹp được một thiếu niên che chở qua đường, mắt thấy nữ nhi nhìn bốn phía ngạc nhiên kia không giấu nổi đáng vẻ vui mừng, A Nguyên nhìn không được nở nụ cười, hô: “A Lan!”

Nữ nhi kia cũng kinh ngạc ngẩng đầu, né lại ngượng ngừng mà dùng sức vẫy tay chào lại A Nguyên đang ở trên lầu.

Chưa tới một lát A Nguyên liền thấy Tường Thụ Lan lên đây, thấy khoe mắt đuôi lông mày của nàng đều vương ý cười, lại nhìn thiếu niên văn nhã đáng vóc tuấn tú bên cạnh nàng, A Nguyên còn có gì không rõ đây? không có đạo lý Phụng Ngọc không có được thì cũng oán giận người ta, A Nguyên hòa khí gật đầu với thiếu niên kia, sau đó liền lôi kéo Tường Thụ Lan tới trước mặt mình mỉm cười nói: “Hôm kia Thẩm tỷ tỷ nói, tỷ lên đưa cho nàng rất nhiều vàng bạc, cầu nàng đưa tới biên quan, có phải thật không?”

“Ta nghĩ là tuy không nhiều lắm nhưng rất cuộc có thể mua chút gì đó cho người già phụ nữ và trẻ em, để họ đều có cơm ăn.” Tường Thụ Lan sẽ giọng nói.

“Đây là chuyện tốt mà, tỷ bảo Thẩm tỷ tỷ giấu làm cái gì?” Nếu không phải A Nguyên tới Thẩm phủ, lại mơ hồ thấy được đồ của Tường Thụ Lan, đi hỏi, Thẩm Trân không muốn nàng làm anh hùng vô danh mới nói ra, cô nương này lại vô thanh vô tức quyền góp bạc, nghĩ không ra vì sao, cái này cũng không phải là chuyện xấu, A Nguyên liền tò mò hỏi: “Tâm lòng của tỷ để người khác biết thì sao chứ?”

“Tất cả những thứ đó đều là một chút lòng thành của ta, nói ra lại thành cố ý.” Tường Thụ Lan đỏ mặt bao biện một hồi, thấy A Dung cũng nhìn mình, nàng vốn không phải người nhiều lời trước mặt người lạ, bởi vậy chỉ chẹp miệng dựa vào người A Nguyên đang bắt đầu đi mà cười. Một lát sau lại thấy có rượu và thức ăn được bưng lên, nàng liền cúi đầu uống trà, làm bộ bận rộn. Ngay người hỏi lâu lại như đột nhiên nhớ ra cái gì, nàng bèn vội vàng chỉ vào thiếu niên mới vừa rồi bị nàng quên mất, nhẹ giọng nói: “Đây là Vương Mân phủ Phán Dương hầu, là... là... là...”

nói đến về sau lại có chút không nói được nữa, trên mặt hồng nhợt một mảng, lại khiến người nhìn vào thấy trong lòng sinh thương tiếc. Biết nàng da mặt mỏng, A Nguyên cũng không cười nàng, gật đầu với thiếu niên Vương Mân kia, lúc sau liền khuyên Tường Thụ Lan cùng dùng bữa, trên bàn ăn thấy Vương Mân vẫn rất thủ lễ, vẫn luôn mỉm cười nghe mọi người nói chuyện, đôi lúc còn trò chuyện một chút với trên triều với A Dung, A Nguyên liền có ấn tượng không tồi với thiếu niên này, tuy cảm thấy thiếu niên này tính cách đoan chính ôn nhu, ánh mắt tựa như có chút quá mức bình thân, lời nói quy củ không giống với đáng vẻ nhiệt tình của Tường Thụ Lan, nhưng nói cho cùng người không biết xấu hổ không nhiều lắm, A Nguyên cũng cảm thấy người quy củ như vậy cũng khiến người khác vừa lòng, lúc này đây mới quay đầu nhỏ giọng hỏi Tường Thụ Lan: “Khi nào thành thân vậy?”

“Mẫu thân nói năm nay thì hơi vội, định hôn trước, đầu xuân năm sau liền thành thân.” Ánh mắt Tường Thụ Lan đơn thuần vui vẻ, hiển nhiên rất vừa ý Vương Mân, chần chờ hồi lâu rồi mở lời với A Nguyên: “nói điều này có chút vượt khuôn phép, chỉ là đến lúc đó, điện hạ có thể tới gặp ta một chút không?” Nàng với chiếc khăn tay thuê hoa thấp giọng nói: “Ta hơi sợ.”

“Chúng ta là tỷ muội, nào cần câu nệ như vậy.” A Nguyên sống ở cổ đại mười mấy năm, một đường đều thấy cộp cái, đây là lần đầu gặp tiểu cô nương dịu dàng như vậy, cũng không dám coi nàng như Ngũ Công chúa, trấn an Tường Thụ Lan, thấy nàng cong mắt cười với mình, A Nguyên chợt cảm thấy bản thân thực có thiên phúc làm hộ hoa sứ giả, đặc ý một chút, lại thấy A Dung liếc mắt lại đây, đặc biệt sắc bén, Công chúa điện hạ luôn bị hiểu lầm là bò tường chợt rung mình, bèn cười giọng nâng chén, nhiệt tình khuyên nhủ Tường Thụ Lan: “Đây là rượu nho Tây vực, ngọt mà không say, biểu tỷ nên thử đi.”

Tường Thụ Lan quả nhiên nghe lời mà nếm, đôi mắt sáng lấp lánh mà khen lên: “Ngon!”

A Nguyên liền thấy ánh mắt Vương Mân nhìn vào hũ rượu nho bản khoản một phen, trên mặt thiếu niên kia lộ ý cười nhàn nhạt, trong lòng liền có chút tính toán.

Tuy rằng vô duyên với Phụng Ngọc, A Nguyên lại vẫn hy vọng nữ nhi không tranh với đời như Trương Thư Lan có thể hạnh phúc, lúc này liền cười nói với nàng: “Bồ đào mỹ tửu dạ quang bôi*, nếu có ly bạch ngọc, bên trong là rượu đỏ, thì thú vị biết mấy?” Thấy Trương Thư Lan cười khát khao, Công chúa điện hạ liền cảm thấy bản thân sẽ làm một bà mai, đợi hai ngày nữa thiếu niên này mang ly ngọc rượu ngon đến tặng biểu tỳ, biểu tỳ còn không cảm động đến rồi tình rồi mù, tình cảm từ đó mà ra hay sao?

Bồ đào mỹ tửu dạ quang bôi: Trích Lương Châu từ kỳ 1

Bồ đào mỹ tửu dạ quang bôi,

Dục ẩm tỳ bà mã thượng thôi.

Tuý ngoạ sa trường quân mạc tiểu,

Cổ lai chinh chiến kỷ nhân hồi.

Dịch nghĩa:

Rượu bồ đào cùng với chén lưu ly

Muốn uống nhưng đàn tỳ bà đã giục lên ngựa

Say khướt nằm ở sa trường, anh chớ cười

Xưa nay chinh chiến mấy ai trở về đâu.

Công chúa điện hạ thích ý càng nâng cao đầu, chờ khích lệ.

A Dung thầm bật cười, lặng yên nhớ kỹ đồ vật cô nương của mình thích, thấy quả nhiên ánh mắt vị Vương Mân này cũng sáng lên, vì Phần Dương hầu và Thành Dương bá ở trong triều cũng có lui tới bên cũng thập phần khách khí, A Dung nếu đã muốn được ai yêu quý, trừ Túc vương bụng đầy đen tối, thì mọi việc đều thuận lợi, chỉ chốc lát đã thân cận với Vương Mân, nói bóng nói gió, nghe nói bên người Vương Mân có hai nha đầu trưởng bối ban cho, khề nhừ mảy, nhưng cũng không để trong lòng. Rốt cuộc thì phần lớn công tử bên cạnh có mấy nha đầu hồng tỳ thêm hương cũng là nhảm, không phải chuyện gì lạ.

Như A Dung, nếu Hoàng thượng còn không tứ hôn, bị người ta đồn thổi một tiếng đoạn tỳ cũng không phải là không có đạo lý.

Bằng không, vì cái gì mà già đầu rồi đến một nữ nhân cũng không có chứ?

Thấy Trương Thư Lan nghe được Vương Mân có thiếp ánh mắt có chút khổ sở, A Nguyên khoé miệng giật giật, nhưng cũng không nói gì cả.

Hôn sự cũng đã định, Vương Mân nói ra như vậy cũng coi như là thẳng thắn thành khẩn.

Vương Mân dáng vẻ vô tri vô giác, chỉ mỉm cười nói với A Dung: “Chỉ là, ngày thường bận rộn, hai nha đầu này chỉ coi như nha đầu sai việc bình thường, sau này mẫu thân nói thà các nàng đi, chuẩn bị chút của hồi môn cũng coi như trọn vẹn tình cảm chủ tớ một hồi.”

Lúc này A Nguyên mới gật gật đầu, cảm thấy tiểu tử này còn tính là hiểu chuyện.

Ánh mắt Vương Mân bắt gặp vẻ vừa lòng của A Nguyên, trong lòng liền có tính toán, Vương Mân dừng một lúc rồi tiếp tục cười nói với A Dung: “Hôm trước ở trong triều, mỗi khi trở về phụ thân đều nhắc đến Trầm huynh, nói thẳng là thiếu niên tuấn kiệt, bảo ta thân cận với Trầm huynh, chỉ là không nghĩ ngờ không nay có duyên gặp mặt.” nói xong mỉm cười nhìn Trương Thư Lan một cái, chấp tay nói: “Đa tạ tiểu thư.”

Nếu không nhờ Trương Thư Lan quen biết nhiều, hiện giờ A Dung chạm tay là bóng, bình thường một thiếu niên còn chưa vào triều sao có thể có cơ hội thân cận với A Dung như vậy? Trong lòng cảm thấy đây là công lao của Trương Thư Lan, thấy nàng đỏ mặt, Vương Mân mỉm cười, trong lòng lại có chút bất bình.

Nữ nhi như vậy không thể đảm đương nổi vị trí vợ cả thế gia, nếu không phải là coi trọng Trương gia phía sau nàng, còn có thể lực Cung Thuận Quận chúa của nhà ngoại nàng ta, làm sao hẳn có thể cưới một nữ nhi mềm yếu như vậy?

Trong lòng lác đác, nhưng hẳn cũng hiểu rõ, biết cưới cô nương này thì phải đối đãi cho tốt, coi như kính trọng thế tử. nói cho cùng phụ mẫu trong nhà ngàn dặm dò vạ dặm dò, nhất định không được phụ Trương tiểu thư này, hẳn cũng biết lợi hại trong đó, bởi vậy tuy không hài lòng, lại cũng không muốn sinh ra phong ba gì.

“Đều là thân thích, nói cái này không khỏi khách khí.” Tâm tư A Dung nhảy bén, biết đại để là Vương Mân không có cái gì nhiệt tình đối với Trương Thư Lan này, chỉ là thời buổi này, chỉ cần trong lòng có điều kiêng kỵ, không dám đối xử tệ với Trương Thư Lan, mọi việc biết cắt gấu, cũng coi như như là thật tâm kiểu khác, thấy A Nguyên thân thiết với cô nương này, hẳn có lòng để A Nguyên sau này bớt lo lắng được đôi chút, liền mỉm cười nói: “Điện hạ trước nay rất thân thiết với các tỷ muội, ngày thường bảo hộ cực lợi hại, bạc đãi điện hạ còn được, nếu bạc đãi tỷ muội của muội ấy...” thanh niên tú mỉ cười, trước vẻ mặt có chút cứng đờ của Vương Mân nhẹ giọng nói: “Đến ta, điện hạ cũng đánh.”

nói xong còn thẫn thức không thôi, chỉ lắc đầu nói: “Đại môn Trần gia, chính là tiền lệ.”

Vương Mân nghe được trong lòng có chút run rẩy, cười gượng một tiếng, không đáp.

A Nguyên mơ hồ nhìn ra gì đó, chỉ là không tiện hỏi, giao tiếp bằng mắt với A Dung, nói hắn nếu còn tiếp tục hù dọa tiểu tử này, thì sau này hắn sẽ được chiêm nghiệm, thấy mỹ thanh niên tâm hữu linh tề cùng mình, lại càng ra sức thêm, rồi vừa lòng gật đầu, lại rủ Tường Thụ Lan nhìn ra bên ngoài ngắm phong cảnh, thấy đáng vẻ chưa từng gặp qua của nàng, trong lòng thở dài, lại nghe thấy Tường Thụ Lan thấp giọng nói: “Mấy ngày nay ta thực quá vui mừng.” nói xong, quay đầu cười với A Nguyên, nhẹ giọng nói: “Ta biết tính tình mình tẻ nhạt, điện hạ lại nguyện ý trò chuyện rất nhiều với ta, cảm ơn người.”

“Nếu thích, lần sau mọi người cùng đi cưỡi ngựa, được không?” A Nguyên chưa xót, liền nhẹ nhàng nói.

rõ ràng Tường Thụ Lan cũng là đích nữ quan môn, mẫu thân vẫn là nữ tôn thất, lại khiến A Nguyên cảm thấy có chút đáng thương.

Nàng hốt hoảng nghe các biểu tỳ kể, ở nhị phòng Tường gia, Tường Thụ Lan không được coi trọng bằng thứ nữ, đến mẫu thân nàng Quảng An Huyện chủ, cũng là phụ thân nàng trước rồi mới đến nàng.

“Cưỡi ngựa là có ngựa rất đẹp sao?” Đôi mắt Tường Thụ Lan sáng lấp lánh hỏi.

“Tiểu bạch mã ngoan lắm, đến lúc đó biểu tỳ sẽ biết.” A Nguyên thổi phồng lên, tiểu bạch mã Phụng Minh tặng nàng hồi trước đã lớn lâu rồi, trước mắt tuy rằng còn có một con, chỉ có điều Công chúa điện hạ là cưỡi ngựa không biết cưỡi ngựa, đến dụ ngoạn cũng không cưỡi được, trước mắt thổi phồng lợi lại, nói bán thân thành tay cưỡi ngựa thiện nghệ, chớ ngại gì đó cũng phí qua được, nước miếng bay tứ tung, nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc khát khao của Tường Thụ Lan nhìn mình, đột nhiên sinh ra một loại cảm giác đắc ý.

A Dung biết rõ nhóc con là như thế nào, nhin cười muốn chết, nhin nhin trong lòng mà vừa dựng lỗ tai lên nghe, vừa nói chuyện với Vương Mân.

Tường tiểu thư đã sắp quỳ gối dưới váy nhóc con.

Ở trong cung, vì chuyện cưỡi ngựa mà A Nguyên bị giễu cợt không biết bao nhiêu, vô cùng không vui, lần này gặp được người sùng bái nên đặc biệt làm nhảm, nói đến miệng khô lưỡi khô, lúc này mới bớt thời giờ uống một ngụm trà, định nói tiếp với Tường Thụ Lan liền nghe thấy bên ngoài từ lâu truyền tới tiếng nói ồn ào đình tai nhức óc không nghe được rõ, Công chúa điện hạ bị quấy rầy nhả hứng tức giận, chạy vọt tới bên cửa sổ hướng dưới lầu nhìn xuống, thấy ngay oan gia ngõ hẹp, Thuận Vương Phụng Đồng về mặt dữ tợn đang chỉ vào thế tử Thuận vương Phụng Chu đáng vẻ bị phần mà lớn tiếng quát: “Bảo Bồn vương bồi tội với độc phụ kia ư?! Nằm mơ đi!”

“Phụ vương.....”

“Đừng có gọi ta!” Phụng Đồng vung tay lên, lạnh lùng cười nói: “Còn muốn bảo Bồn vương đi mừng thọ hạ thần với các người, các người có thể diện, thế mặt mũi Bồn vương để vào đâu?” hắn dừng một chút, cười nhìn nhi tử mặt lộ vẻ bị thương này, nhướn mày hỏi: “thật sự coi trên trời còn có thể rút xuống bánh có nhân sao?!”

Mắt thấy hắn muốn ăn bánh có nhân như vậy, Công chúa điện hạ trước ăn luôn yêu quý huynh trưởng muối muối chỉ sợ hắn bị đói, vội vàng xoay người tìm trên bàn ăn, thấy không có bánh có nhân nhưng lại có một chiếc bánh ngàn tầng nóng hổi hầm hấp, cũng tản ra mùi dầu rán bánh, tuy rằng có chút áy náy với Tam Hoàng huynh bị bạc đãi đến bánh có nhân cũng không có mà ăn này, Công chúa điện hạ vẫn cố sức bê cái bánh này lên, trước ánh mắt kinh ngạc của ba người, trở lại phía cửa sổ, hung hăng ném cái bánh thẳng xuống gương mặt đắc ý của Thuận vương điện hạ ở phía dưới!

Editor có điều muốn nói:))))))))))))))))

Spoil tí chương sau nè:

"Súc sinh!" A Nguyên hung dữ mắng.

"Người đang chửi ai đấy?"

"Ai đáp thì Bản cung mắng người đấy!" A Nguyên cất giọng, "Nếu Tam Hoàng huynh cảm thấy đúng là mắng huynh thật, có thể thấy được là trong thâm tâm huynh cũng biết rất rõ bản thân là cái thứ gì!"

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 115-1

một tảng bánh phẳng phát mùi mỡ lợn bay theo đường vòng cung duyên dáng xé gió vù vù đập bốp vào gương mặt đang vênh lên của Thuận vương.

Dưới từ lâu ảm lên tiếng kêu đau và chửi bới.

trên từ lâu Tường Thư Lan và Vương Mân đứng xem đều sợ ngây người!

Đây chính là đánh thẳng vào mặt Hoàng tử Thân vương đó!

Nhị vị này đều không thể tưởng tượng là tiểu cô nương xinh đẹp ban nãy còn cười hi hi hòa khí lại còn có một mặt hung tàn như vậy. Vương Mân vốn còn không ưng Tường Thư Lan, nay nhớ lại hình dáng cái bánh vừa rồi còn thơm lừng nóng hổi để trên bàn thì không tự chủ được mà vuốt mặt, ánh mắt nhìn A Nguyên thực sự không thể dùng hai chữ kinh sợ để diễn tả.

Chỉ là sau đó hắn nhìn nhìn gương mặt tuấn tú bình tĩnh của A Dung. Ban nãy thiếu niên còn có vài phần ngạo khí chợt sinh cảm giác kính nể, cảm thấy Trạng đại thiếu gia vì tiền đồ mà dám cưới công chúa hung tàn như vậy, cũng thật là liều mạng.

Quả thực cộc cằn cả mạng luôn.

Phía dưới chính là Hoàng tử của Hoàng thượng đó!

Ý thức được sức ảnh hưởng của bản thân còn kém xa vạn dặm so với Hoàng tử, thái độ của Vương Mân tức khắc đoạn chính, vẻ mặt nghiêm trang, rón người ra trấn an Tường Thư Lan đang có chút kinh ngạc, âm giọng nói: “Tiểu thư chớ lo lắng.”

A Dung thoáng liếc qua thiếu niên gió chiều nào theo chiều ấy, thấy A Nguyên vận vẹo khớp cổ mà nhìn uy hiếp Vương Mân một cái, khiến nụ cười trên mặt thiếu niên suy không duy trì được nữa, thì thầm gật đầu.

Ý của Công chúa điện hạ là, dù là huynh đệ, Hoàng tử mà khiến tâm trạng của Bôn cung không tốt thì đều chịu kết cục này. Dám đối xử không tốt với biểu tỷ của Bôn cung một chút thôi? Người hiểu rồi đấy.

Wương Mân rất thông minh, quả thực nháy mắt đã hiểu.

A Nguyên lúc này mới cười mỉm mà nhìn Tường Thư Lan đang vô cùng cảm động một cái, chậm rãi gật đầu.

Nàng ấy vô duyên với Phụng Ngọc, nhưng nàng vẫn chính hy vọng, tỷ muội bên cạnh đều có nhân duyên hạnh phúc.

không khí ở tầng trên từ lâu đã vắng, phía dưới lại vẫn ảm ảm ỹ ỹ. Phụng Đồng vốn muốn làm Phụng Chu con vợ cả đáng ghét bị mất hết mặt mũi trước bàn dân, thấy nhi tử suýt rơi nước mắt vì bị mình mắng thì đang vô cùng vui mừng, nói cho cùng không phải ai cũng có thể chịu được trong nhà có một Vương phi dám đối nghịch với mình, mà nhà mẹ đẻ Vương phi này còn thân cận với Trịnh vương xa cách với mình. Phụng Đồng vốn đang sướng rơn trong bụng, lại nghe thấy một tiếng xé gió bên tai, vừa ngẩng đầu đã đón nhận một cái bánh rán nóng bỏng vào giữa mặt, ngay tức khắc bạo nộ!

Trong lúc thần vệ tới hộ giá, Phụng Đồng phẫn nộ che lại bên mặt đã bị nổi lên mấy cái mụn nước, ngược mắt nhìn lên liền thấy một góc trên từ lâu là A Nguyên đối diện với ánh mắt của hắn hơi hơi mỉm cười, trong đó không che giấu nổi ý khinh thường, vươn tay nhỏ chỉ chỉ, lại dùng lực chỉ về phía tiếp theo, lúc sau, một bát canh nóng đỏ ập xuống!

Mắt thấy là sắp đánh nhau rồi, quần chúng vây xem biết đây là có người ra mặt vì thế từ xui xẻo, chỉ sợ bị vạ lây, đào tẩu sôi nổi, trong lúc nhất thời bên tai Phụng Thuyền không còn lời nghị luận và ánh mắt khinh thường nào nhìn hắn nữa.

Tuy có tránh nhưng vẫn bị canh nóng văng vào người, Phụng Đồng quả thực đến khoe mặt cũng muốn nứt ra, cũng cảm thấy trên mặt đau khôn cùng, thế nhưng vẫn mặc kệ tốt xấu chỉ hùng hổ đi lên tầng trên từ lâu, mở tung cửa nhà gian, thấy trong đó có mấy người trẻ tuổi đang ngồi, mà ở giữa đúng là A Nguyên, Phụng Đồng cười lạnh nhìn qua một lượt, cắn chặt răng, đi tới trước mặt A Nguyên, la lên: “Người thật to gan!”

“Phụ vương!” Phụng Thuyền cũng bị tình cảnh vừa rồi dọa cho sợ ngây người, lúc này lấy lại tinh thần bèn chạy theo lên lầu, thấy sắc mặt Phụng Đồng bạo nộ, chỉ sợ hắn làm A Nguyên bị thương, vội vàng ngăn trước người A Nguyên, thấp giọng nói: “Phụ vương bớt giận.”

“Súc sinh!” Mắt thấy nó thân cận A Nguyên, đối nghịch với mình, Phụng Đồng đã mất hết kiên nhẫn với đứa con trai này, giơ tay lên định cho hắn một bạt tai.

A Nguyên cười lạnh, ngăn lại A Dung đang muốn đứng dậy, kéo phất Phụng Thuyền sang một bên, đứng trực diện trước cánh tay đang giơ cao cao của Phụng Đồng, chỉ vào mặt mình chậm rãi nói: “Hoàng huynh đánh vào đây này, dùng hết sức mà đánh!” Thấy ánh mắt Phụng Đồng hung ác, tay sắp đánh xuống, A Nguyên mới nhàn nhật mà nói: “Đánh đến càng nặng càng tốt, đánh xong rồi, muội muội còn muốn để nguyên cái mặt này đi thỉnh an Hoàng bá phụ, thuận tiện hỏi một chút, trên đường cái người đến người đi lại khiến thế tử không còn mặt mũi, nhục mạ Chính phi, miệng tuôn ác ngôn, tức là có ý gì?!” Thấy bàn tay kia khó khăn dừng lại cách khuôn mặt mình nửa tấc, nàng thâm khinh thường, liền tiếp tục nói: “Ta thấy là, Hoàng huynh định muốn phê đích lập thứ rồi?”

Phụng Đồng run lên, lại thực sự không dám cho muội muội này một cái bạt tai.

Nếu hắn dám tát mình thật, A Nguyên còn bội phục hắn có khí khái nam nhân, xem ra hắn chỉ dám ức hiếp thế tử từ lâu, liền không nhịn được mà khinh thường.

Thế tử nhi nữ vốn là để yêu thương bảo hộ, nhưng đối với nam nhân trước mặt này, lại tựa như thù địch vậy.

Đối với người thân cận nhất với mình còn như vậy, ai sẽ tin tưởng rằng hắn là người có tình nghĩa đây?

Phượng Đồng mới vừa rồi còn cảm thấy bản thân thoải mái, nhưng vào trong mắt của những người tình anh trong kinh thành, phẩm hạnh như vậy thật đáng khinh thường.

Hồ dữ còn không ăn thịt con!

“Súc sinh!” A Nguyên mắng hung tợn.

“Người chửi ai đấy?!”

“Ai trả lời thì Bồn cung mắng người đó!” A Nguyên giương cao giọng: “Nếu Tam hoàng huynh cảm thấy muội mắng huynh, có thể thấy được rằng, trong thâm tâm người cũng biết bản thân là cái thứ gì!”

“Người!”

“nói xem, mới vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?” A Nguyên không để ý tới sắc mặt dữ tợn của Phượng Đồng, chỉ ngồi ở một bên bưng trà lên uống, rồi lại quay sang Phượng Thuyền đang rũ mắt khó nén khỏi bị thương hỏi: “nói với cô cô xem nào, cô cô cộng từng cái lại, rồi có muốn hỏi ý kiến của Hoàng tổ phụ con một chút không?”

Vừa nói vừa liếc nhìn Thuận vương, đúng đáng về ác bá ý thế hiệp người.

Tâm tình gió thấm mưa sâu của Phượng Thuyền lập tức có chỗ giải bày.

Vẫn là cô cô ở đây hắn liền cảm thấy trong lòng kiên định. Im lặng một chút, Phượng Thuyền liền liếc nhanh phụ thân một cái rồi thấp giọng nói: “Mấy ngày nữa là đại thọ bảy mươi của ông ngoại, mẫu phi nói muốn hỏi phủ mừng thọ tổ phụ.” Chỉ nào, nào có chuyện đại thọ của phụ thân lại chỉ có nữ nhi đã xuất giá trở về chứ? Đương nhiên là phu thê phải cùng đi mới gọi là mừng thọ, chứ không lại thành lão phụ thân cười hặc về trời. Thuận vương phi vốn chỉ muốn đưa nhi tử cùng về, nhưng lòng vẫn do dự, huống hồ mấy nhà có tước trong kinh có nhà nào không phải đánh nhau đến trời sụp đất nứt nhưng bên ngoài vẫn làm bộ phu thê ân ái đâu?

Chỉ là Phượng Đồng lúc này đây, cũng không biết ai bóng gió với hắn, một lòng muốn trả thù “đãi ngộ” mấy năm nay của thê tử đối với mình, nói rành mạch với Thuận vương phi là: muốn phu thê cùng đi mừng thọ lão bất tử sao? Nằm mơ đi!

Thuận Vương phi chỉ cần rằng nào loạn một hồi, nhưng Phượng Thuyền... thấy mẫu thân thật sự khổ sở, lấy hết can đảm đuổi theo ra khỏi vương phủ, muốn cầu phụ vương có thể thay đổi ý định.

không nghĩ được là, trước công chúng, phụ thân lại khiến mình không còn mặt mũi. Nếu không có A Nguyên đột nhiên sinh sự, ngày mai trong kinh, thanh danh thế tử Thuận vương là kẻ phế vật đến phụ thân cũng chừng mắt sẽ theo hắn cả đời mất rồi.

“Hoàng huynh nói thế nào đây?” A Nguyên chỉ mỉm cười hỏi Phượng Đồng: “Hoàng Muội nghĩ, chỉ sợ Hoàng bá phụ, đặc biệt thích nghe chuyện tốt huynh cay nghiệt với chính thê đích tử nhi? Lão thái son nhạc gia gì đó, quả thực không phải cái gì quan trọng, đúng không?”

“Ngoài đi mách lẻo với Phụ hoàng, người còn năng lực gì?” Phượng Đồng bị đường muội chết tiệt này làm cho tức giận đến đau gan, lại không dám quả quyết chống lại.

Hoàng thượng hận nhất là đích thứ lẫn lộn, để Người biết mình làm như vậy, thì chẳng có quả ngon mà ăn!

“Năng lực không lớn lắm, nhưng dùng được là được.” A Nguyên chậm rãi hỏi: “Người nói đi, đi, hay không đi?”

“một mục đích phụ lại còn dám trông mong được ta yêu quý sao?!” Phượng Đồng mặc kệ trong lòng Phượng Thuyền có hận hắn hay không, từ bé Phượng Thuyền đã được nuôi dưỡng bên người Thuận vương phi, có thể có cái gì gọi là tình thân chứ? Chỉ thăm một câu tàn nhẫn, sau đó lại châm chọc mà nói: “Có điều suy cho cùng là Phụ hoàng tứ hôn, nửa ngày cũng liền thôi.” nói xong, sờ sờ mặt đầy mụn nước của mình, trong lòng ghi hận hai đứa ranh này, hừ lạnh một tiếng xoay người rời đi, đến cùng cũng không liếc mắt nhìn nhi tử một cái. Thấy hắn đi rồi, A Nguyên lúc này mới nắm lấy tay Phượng Thuyền khuyên nhủ: “Dù thế nào, con cũng phải vui vui về về. Con phải nhớ kỹ, tổ mẫu của con, mẫu phi của con, những trưởng bối yêu thương con, cuộc sống về sau tốt hay xấu đều trong tay con đó.”

Phượng Thuyền cũng hiểu rõ đạo lý này, trong lòng lại khó yên.

Nhi tử như vậy, phu quân như vậy, phụ thân như vậy, có, còn không bằng không có.

Trong lòng không tự chủ được mà sinh ra tâm tư đại nghịch bất đạo, Phượng Thuyền thầm rùng mình, nhưng lại cảm thấy người nghĩ ra hành vi ác độc như vậy thật quá xa lạ, nghiêng đầu nhìn A Nguyên vẫn đang quan tâm nhìn mình, Phượng Thuyền cảm thấy chua xót, lại vẫn dùng sức gặt đầu, cười tươi nói: “Con sẽ không để tổ mẫu và mẫu phi lo lắng vì con.” Thấy A Nguyên vừa lòng gật đầu, hắn cúi đầu ăn thức ăn cô cô gấp cho mình, rũ mắt che khuất sắc lạnh trong mắt.

Phụ thân chà đạp hắn, hắn đều có thể chịu đựng, nhưng mắt nhìn mẫu thân bị ông ta khi dễ như vậy...

A Nguyên không biết cháu trai xưa nay đều trầm ỉn lão thành lại sinh ra tâm tư khác thường đó, trước mắt chiều dài mọi người, rồi ra khỏi từ lâu nhìn theo hướng Phụng Thủy rồi đi, lúc này đây mới quay đầu cười nói với Tường Thụ Lan: “Nếu như thế takhông tiến biểu tỵ về nhà nữa.” nói xong, thấy A Dung vì bóng đèn sắp đi mà lộ nụ cười vừa lòng, cảm thấy thực hẳn nên cho người trong lòng chút ngon ngọt. Thời điểm Vương Mân cúi người chào, nàng cười hi hi tựa như không thêm đề ý mà nói: “Biểu tỵ thiện tâm, có thể dùng vàng bạc mình tích góp đưa đến cho cô nhi quả phụ trong quân, quả là khó có được.”

Dứt lời thấy Vương Mân nghiêng đầu nhìn Tường Thụ Lan đỏ mặt xua tay, ánh mắt ẩn chứa niềm ngạc nhiên một lần nữa, thần thái trong mắt cũng khác đi, thì nở nụ cười.

Tường Thụ Lan cũng không phải là mỹ nhân bao cô.

Phu thê lệnh cha mẹ lời mai mối ngay từ đầu có lẽ đã không có nhất kiến chung tình, chỉ là năm rộng tháng dài, sớm chiều ở chung, hẳn phát hiện ra ra, Tường Thụ Lan là thê tử đáng phải đối xử thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115-2

Mắt thấy hai người này đi rồi, lúc này A Nguyên mới tiến đến bên cạnh A Dung, càng đến gần chỉ ngửi thấy thanh hương nhàn nhạt trên người thanh niên này, trai tim của Công chúa điện hạ liền nhận nhạo, đi thêm hai bước, tuy đường cái rộng lớn không quá quen thuộc nhưng lại bước nhanh tới một gian hàng, thông thả ung dung ngắm nghía đồ vật bày trên bàn. Tuy trang sức được bày bán không quá đáng giá, nhưng màu sắc thật sự tươi sáng, A Nguyên liền lấy ra mấy chỉ, nắm trong tay ngửa đầu nhìn trời, không nói mua cũng không nói không mua, đại nương bán chằm chằm nhìn tiểu công nương đáng về không tầm thường này, lại nhìn nhìn thanh niên tú tử đang cười bất đắc dĩ đằng sau, thì không khỏi mỉm cười.

“Đều mua.” A Dung vô cùng chủ động mà nói.

“Khụ.” Công chúa điện hạ nhàn nhạt mà uy nghiêm ho khan một tiếng.

“Số còn lại cũng gói vào.” Mặt mày A Dung tựa như có thể tỏa sáng, nghiêng đầu nhìn A Nguyên lạnh lẽo cổ quái lại yêu thích không nói nên lời, lấy bạc ra mua số trăm không đáng tiền đó, A Dung nhận mệnh xách trên tay, lại nghe thấy Công chúa điện hạ được tiện nghi mà khoe mẽ mặt mày hớn hờ mà nói: “Bỏn cung chẳng qua chỉ nhìn xem, huynh lại mua hết, thật sự quá lãng phí, thật là thiếu gia phá giá đó nha.” Chẳng cảm thấy bản thân không biết xấu hổ chút nào, Công chúa còn nói ầu nói tả: “Sau này ý, thành thân rồi ý, bạc của huynh nên để ta quản. Bằng không bị huynh phá hết, nhi tử của chúng ta về sau ăn cái gì đây?” nói xong còn thở dài, đặc biệt mà sâu lo.

Còn chưa thành thân đã trong mong bạc về sau của mình, A Dung duỗi tay cài một cây trâm lên tóc nàng, ôn hòa mà nói: “Của muội chính là của muội, ta...” khi A Nguyên đột nhiên quay lại nhìn, hai mắt A Dung tỏa sáng, nói: “Cũng là của muội.”

Công chúa điện hạ được lời này vuốt ve, cái đuôi nhỏ vênh lên cao.

một đường về nhà, toàn bộ con phố đều bị cản quét.

Công chúa điện hạ có năng lực cực lợi hại, có nhãn lực thấy được tùy tùng, sao lãng phí được? Ven đường gió cuốn mây tan, làm đỏ trên tay mỹ thanh niên ngày càng nhiều.

một ngà này, trên phố bắt đầu lưu truyền về một khuê nữ phá của tiêu hết tiền tài của nhà mình như thế nào, ngày qua ngày thành truyền thuyết.

Công chúa điện hạ không biết mình là nữ chính trong truyền thuyết phá của này, sau này lúc nghe được còn vô cùng đặc ý dè bủ khuê nữ phá của này một chút trước mặt A Dung đã biết rõ chân tướng, thuận tiện tỏ vẻ Công chúa điện hạ là người sinh sống đặc biệt đơn giản, chỉ dương dương đắc ý trước mặt A Dung nhìn cười đến vận vẹo cả người, lại sâu sắc cảm thấy hình tượng của bản thân thật cao thượng.

Lúc này đây, A Dung bao lớn bao nhỏ đưa tới đại môn, đúng lúc Phụng Ngọc Phụng Khuyết cười ngựa trở về, mắt thấy đứng trước A Nguyên đặc biệt tiêu sái, hai tay trống trơn, A Dung lại nhắm mắt theo đuôi đằng trước, trên tay cảm không ít đồ, Phụng Ngọc thật sự cảm thấy A Dung này quả là tốt nói không nên lời, vội vàng cùng Phụng Khuyết cầm hộ, xong mới cười nói với A Dung: “Dung đại ca, lần tới dẫn theo sai vật gì đó đi, sao có thể để huynh tự mình xách được?” Lại im miệng không nói lần sau đừng tiêu pha như vậy gì đó. nói cho cùng, ở trong mắt hai huynh trưởng, A Dung có tốt, cũng không vượt qua được muội muội.

“Ta xách đồ hộ muội ấy, trong lòng cũng vui mừng.” A Dung chỉ cười, thấy A Nguyên ôm cánh tay mình cười đến híp cả mắt, không khỏi cũng cười véo mặt nàng, hai người thân mật rõ ràng, sực nữa chọc mù mắt chó của Phụng Ngọc và Phụng Khuyết.

Phụng Ngọc thất tình và Phụng Khuyết khổ sở truy thê nhìn một đôi nhu tình mật ý này đều đau lòng không nói nên lời.

Những kẻ yêu đương đều nên bị nhân đạo hủy diệt!

Hai vị Quốc công gia hướng lỗ mũi lên trời, hung tợn nhà khí!

A Nguyên cũng cảm thấy A Dung như vậy có chút nguy hiểm, không nên để hai đồng minh vốn đồng cảm với hắn bị bức đến mức đi đầu quân cho Túc vương và Phượng Đường, liền khụ một tiếng, lưu luyến buông lỏng người trong lòng ra, thấy sắc mặt hai vị huynh trưởng hòa hoãn, lúc này mới lên tặng A Dung một cái hôn gió, lưu luyến mỗi bước đi vào trong phủ. Ba huynh muội nói chuyện một đường vào phủ, A Nguyên thấy trên mặt Phượng Ngọc tuy có mất máy, nhưng tinh thần vững chãi hơn trước rất nhiều, liền thấp giọng hỏi: “Trước mắt, Tam ca đã nghĩ thông chưa?”

Phượng Ngọc cười khò một tiếng, biết muội muội lo lắng là mình nhớ mãi không quên Tường tiểu thư, liền nói thẳng: “Vẫn thích, chỉ là nàng đã có nhân duyên vừa ý của mình, tội gì ta còn đi làm rối loạn tâm nàng đâu?” Thích một người có rất nhiều phương thức, hắn thích một nữ nhi vô duyên với hắn, ngày sau, chỉ cần nàng mạnh khỏe, cả đời trời chảy cũng chính là viên mãn với hắn, thấy A Nguyên muốn nói lại thôi, hắn liền đỉnh đặc nắm đuôi tóc nói: “Muội muội yên tâm, ta không phải kẻ ăn trong chén nhìn trong nồi, thế tử sau này của ta mới là người ta cần yêu thương bảo hộ.” Cảm xúc lần này đã trở thành hồi ức với hắn.

Thấy hắn rành mạch, A Nguyên liền thở phào nhẹ nhõm một hơi, lại thấy Phượng Khuyết cúi đầu đặc biệt thê lương, có chút đau đầu hỏi: “Chẳng lẽ Tứ ca cũng có chuyện khó giải quyết sao?”

Phượng Khuyết ai oán liếc nhìn A Nguyên một cái, khoe miệng gật gật, lại không đáp lời.

Làm ca ca ruột của Vinh Thọ Công chúa lão đại đám nhóc trong kinh, ở Thẩm phủ, mang một cái danh hiệu như vậy khiến Phượng Khuyết vừa đau đầu vừa vui sướng.

Nữ quyền Thẩm phủ hòa nhã ngoài dự đoán của mọi người, đến A Loan hay hành tẩu không ở hậu trạch thấy hắn là huynh trưởng A Nguyên cũng luôn đặc biệt hòa khí. Khi Thẩm phu nhân nhắc đến A Nguyên đều sẽ cười rộ lên, tự nhiên cũng rất thích Phượng Khuyết. Đến nỗi Thẩm Trân, nhờ có A Nguyên, cũng phá lệ hòa khí với Phượng Khuyết, tuy rằng không có nhất kiến chung thành gì, nhưng vẫn rất ôn hòa. Chỉ là, nam nhân Thẩm phủ, không dễ đối phó. Thẩm đại tướng quân là người nghiêm túc ngay thẳng, tuy thân quen với Túc vương, nhưng tất nhiên không thể buông tha đơn giản với tiểu tử sắp cưới khuê nữ của mình được, ngày ngày hành Phượng Khuyết đến khóc không ra nước mắt.

Cái này cũng chưa tính là gì, Thẩm Thác không biết có thù gì với A Nguyên, đương nhiên, đều trả lên người hắn, nghĩ đến lúc luyện tập bị Thẩm Thác đập vài lần, Phượng Khuyết liền cảm thấy đau cả xương.

“Trước đây muội muội có qua lại với Thẩm đại ca sao?” Nhấn nhai, Phượng Khuyết mày ù mặt ê hỏi.

“Vẫn tốt.” A Nguyên không thèm để ý mà nói: “Muội là nữ hài tử có thể qua lại gì với hắn chứ? Chỉ là muội có giao tình rất đặc biệt với A Loan vợ hắn, vô cùng vô cùng thân cận.” Dùng hai lần ‘vô cùng’, có thể thấy là thực coi trọng A Loan.

Phượng Khuyết cảm thấy điểm này không có vấn đề, nghĩ mãi không rõ vì sao bị Thẩm Thác đánh, hậm hực.

“Cái gì kia, vợ sao, chưa theo đuổi đến chết, là theo đuổi không đến.” A Nguyên an ủi nói: “Thời buổi này, nữ nhi càng quý giá, tại sao khuê nữ người ta nuôi đến trắng trắng mềm mềm lại cho không tứ ca được?”

Lời này thật rất có đạo lý, Phượng Ngọc Phượng Khuyết đồng thời gật đầu, làm ra dáng vẻ thụ giáo.

A Nguyên lúc này mới vừa lòng gật đầu, ưỡn bụng, vênh mặt hát hàm chỉ huy các huynh trưởng xách đồ vừa mua được về viện của mình, giấu hết vào trong rương, chờ về sau lấy ra cho có dư vị.

Qua mấy ngày, A Nguyên liền nhận được thiệp của Cung Thuận Quận chúa, nhân vị Quận chúa này là trưởng bối, hàng tổ mẫu, trong tôn thất cũng coi như là đức cao vọng trọng, bởi vậy A Nguyên cũng không dám chậm trễ, tới ngày liền ngồi xe tới phủ Quận chúa, vừa đến cửa liền thấy bên ngoài đại môn xa xỉ là mấy xe hội tụ mà đến, trong đó có mấy tỷ muội quen thuộc. Thấy bên trong có Thẩm Trân và Tường Thư Lan, trong lòng A Nguyên liền hiểu ra vài phần, nhìn nhau cười rồi bảo người đi xe vào trong phủ Quận chúa, lúc này mới nhảy xuống xe đoàn tụ nói chuyện.

“Tổ mẫu nói muốn gọi đám tỷ muội lại đây chơi đùa, cả Thẩm tỷ tỷ, biểu muội cũng tới.” Tường Thư Lan đỏ mặt nhỏ giọng nói.

“Có thể tới chỗ Quận chúa là chúng ta được yêu thích mà.” Thẩm Trân thích Tường Thư Lan tâm địa thuần lương, liền ôn nhu đáp.

“không biết hôm nay có thể có gì vui không.” A Nguyên cũng vui rạo rực mà nói.

Vị Cung Thuận Quận chúa này là bà ngoại Tường Thư Lan, xuất thân phủ Khắc vương xa chi, tuy chỉ là Quận chúa nhưng bối phận lại cao, năm đó ở kinh thành lợi hại có tiếng, người bình thường đều không敢 được. Tuy rằng lợi hại, Cung Thuận Quận chúa lại thức thời, từ trước đã thân cận hoàng cung, mấy năm nay Hoàng thượng cũng rất để ý, bà sinh hai con trai đều xuất sĩ làm quan lớn, bởi vậy đặc biệt thịnh vượng. Nghĩ tới trong phủ Cung Thuận Quận chúa không có thiệp, A Nguyên thầm nhủ một tiếng lợi hại, lại không tỏ ra gì, chỉ nhìn đỉnh đầu lâu các chung quanh rồi cười nói với Tường Thư Lan: “Quả nhiên là cảnh đẹp.”

“Người thích thì thường tới nhé.” Tường Thư Lan thích phủ Quận chúa hơn, cảm thấy nơi này càng tự tại vui sướng, ngày thường cũng lấy danh nghĩa đương gia phủ Quận chúa, liền rất có tư thái chủ nhân mà nói.

“Có lời này của biểu tỷ ta liền tự nhiên, ngày sau phủ đừng ghét bỏ ta đó.” A Nguyên thập phần thuận cộc leo lên.

Nàng cũng đã gần cập kê, đã không còn nhỏ để lẩn lộn như trước, hiện giờ cũng muốn học kết giao với tôn thất quyền quý, qua lại liên lạc, vì phủ Túc vương, cũng vì Trạm gia phác họa một hệ thống nhân mạch vòng quanh kinh thành.

Kỳ thật chỉ có đề sùng là chưa đủ, điều nàng phải làm là trầm xuống, cắm rễ trong vòng xoáy quyền quý, để phủ Túc vương gia và Trạm gia vĩnh viễn đứng chắc trong kinh thành.

“Bà ngoại cũng nhất định sẽ vui mừng.” Trước đây Tường Thụ Lan cũng từng nghe Cung Thuận Quận chúa nhắc tới A Nguyên, vị Quận chúa bản tính lợi hại này khen không dứt lời A Nguyên dám đánh thẳng vào đại môn Từ gia, cũng thường xuyên bảo nàng phải học tập, miễn cho ngày sau có chuyện không hay xảy ra, chỉ là Tường Thụ Lan không làm được, cũng không ngại tính tình như vậy của A Nguyên. Cảm thấy A Nguyên phảng phất giống hình mẫu lý tưởng của mình, Tường Thụ Lan đỏ mặt nắm lấy ống tay áo A Nguyên, lại cầm tay Thẩm Trân, thấp giọng nói: “Nhị tỷ hôm nay có việc không tới được, ta hơi ngốc, nếu có chỗ chậm trễ, cũng đừng trách móc ta nhé.”

Nhị tỷ ở đây chính là Tường Thụ Ninh đi chơi với biểu ca nhà mình.

“Chúng ta thân mà, nào có gì phải so đo.” Thẩm Trân an ủi một tiếng, lúc này mới tới chính viện, vừa đi, Tường Thụ Lan vừa nghiêng đầu nói vào bên tai A Nguyên: “Hôm qua, người nọ đưa tới phủ một bộ ly ngọc đẹp tuyệt, còn có mấy thứ rượu trái cây, nói là để ta ngắm cảnh.” nói xong, trong mắt hiện lên vui mừng đơn thuần.

A Nguyên mỉm cười nhìn dáng vẻ vui mừng của nàng, vui cho nàng, nhưng cũng biết, nói ra có thể khiến Vương Mân càng dễ bụng thêm, chỉ sợ là thiếu niên này đã nhìn ra mọi người coi trọng Tường Thụ Lan, còn có nàng ấy thuần thiện, bởi vậy coi trọng nàng, sinh tâm thương tiếc.

“Có thể thấy được là đang khoe với ta.” A Nguyên ra vẻ ai oán mà nói: “Sao bên cạnh ta không có ai như vậy chứ?” Đương nhiên, cóc lư ly gì đó A Dung đưa tới Công chúa điện hạ sẽ nhét đầy hòm.

“Biểu muội cứ trêu ta.” Nếu là trước kia Tường Thụ Lan hiển nhiên sẽ kinh sợ, hiện giờ thoảng hơn, biết đây là A Nguyên đùa vui, chỉ dậm chân nói: “Ta coi biểu muội là tri kỷ, biểu muội lại cười ta.” nói xong che lại gương mặt đã nóng lên, chỉ thấp giọng nói với A Nguyên và Thẩm Trân đang mỉm cười: “Đồ vật đưa tới hôm đó, di nương và muội muội kia trong phủ của ta cũng nhìn thấy, ta nhìn dáng vẻ họ nhìn chăm chăm ly ngọc không chớp mắt, thập phần ghen ghét ta, ta cảm thấy trong lòng cực kỳ vui, có chút hả giận.”

Lời này đáng nhẽ không nên nói ra, chỉ là Tường Thụ Lan thiết tình coi A Nguyên và Thẩm Trân là tỷ muội, liền nhẹ giọng nói: “Trước đây, có gì tốt của ta phụ thân đều làm chủ cho muội muội, chỉ lần này muội muội muốn đồ của ta, ta không đồng ý.” Nàng ngẩng đầu, trong mắt tỏa sáng lấp lánh, có chút kiên định mà nói: “không phải cái gì ta đều có thể làm. Ta...” nàng dừng một chút, nghiêng đầu cười với A Nguyên đang nhìn nàng, “Ta không phải mẫu thân.” Mẫu thân thoái thượng từng bước, lui đến không lui được nữa lại còn vui vì bản thân, nhưng nàng lại không muốn làm người như mẫu thân.

Nàng muốn giống bà ngoại, giống Tứ thẩm, giữ phu quân của mình, ai cũng không thể tới gần.

Nàng không thấy, ở trong chính viện rộng thênh thang, lão phu nhân vẻ mặt khôn khéo lãnh đạm đang nhìn nàng, trên mặt lộ ra ý cười vui mừng.

một nơi khác trong phủ lại có một nữ nhân mỹ mạo, nằm trong lòng ngực nam nhân tuấn mỹ vẻ mặt đầy thương tiếc, khóc nức nở không ngừng, lau nước mắt nức nở nói: “Là do xuất thân của thiếp, liên lụy tới tiểu thư. iện giờ, chỉ nhìn Lan nhi có nhân duyên tốt, chung thân của tiểu thư nhà ta lại không biết nên ở chỗ nào.” Dứt lời lại khóc lê hoa đái vũ, yêu kiều động lòng người.

Nam nhân trung niên tuấn mỹ này cũng thở dài một tiếng, thấp giọng nói: “Nếu như thế, gọi tiểu tử Vương gia lại đây, ta nói với nó, cho cùng cũng không thể để nữ nhi của chúng ta bị thiệt.” nói xong, thương tiếc cúi đầu, vuốt mặt ái thiếp nhẹ nhàng nói: “Yên tâm, ta cho hẳn thêm một khuê nữ, là coi trọng hẳn, chẳng lẽ hẳn còn không biết điều?”

trên mặt thiếp thất này quả nhiên hiện lên nụ cười vui mừng

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116-1

Thời điểm Vương Mân biết được tin lão nhạc phụ tương lai có việc muốn thương lượng thì thấy thập phần khó hiểu.

Hôn sự này nói là liên hôn với Tường gia, nhưng người có mắt nhìn đều biết rõ phủ Phần Dương hầu không quá coi trọng Tường nhị lão gia vô dụng. Đính ra hôn sự với Tường Thụ Lan cũng ngang bằng với việc nhìn trúng đường đệ của Tường Nhị lão gia: Tường Ngự sử, cái khác, phần lớn là nhờ có nhà ngoại của Tường Thụ Lan, vị Cung Thuận Quận chúa tuy không phải Công chúa tôn thất nhưng lại thập phần quyền lực kia.

Từ ngày訂 hôn tới giờ, phủ Phần Dương hầu hầu như đều liên lạc với Cung Thuận Quận chúa, lại thật sự chẳng có qua lại gì với vị tiện nghi cha vợ này cả.

Nếu là trước kia, Vương Mân hẳn sẽ chọn bữa lý do gì đó từ chối là xong rồi, chỉ là mấy ngày trước hẳn đã được tiếp xúc với Vinh Thọ Công chúa thập

phần được sủng ái, có thể nhìn ra được là Tường Thụ Lan thân cận với Vĩnh Thọ Công chúa, nên cũng càng coi trọng thể tử này hơn, huống chi tuy Tường Thụ Lan nhu nhược nhưng đầy lòng lại thuần thiện, mấy ngày qua lại trong lòng hần dần dần đã cso bóng dáng của cô nương này, đã sớm không đờn thuần chỉ là vì tiền đồ của mình.

không muốn làm mất thể diện của phụ thân Tường Thụ Lan, khiến nàng cũng khó xử, chần chờ hồi lâu, Vương Mân vẫn chuẩn bị thật tốt, làm ra tứ thái phóng khoáng nhệnhàng đi tới Tường phủ.

một gương mặt tao nhã, sau khi gặp được nữ nhi xinh đẹp e thẹn và người thiếp mà Tường Nhị lão gia dẫn ra, nụ cười tiêu chuẩn của Vương Mân có chút không đỡ nổi nữa.

hần biết nữ nhi này, là nữ thứ xuất của Tường gia, thứ muội của Tường Thụ Lan.

Ánh mắt dừng lại ở phía nữ nhi thướt tha mỹ lệ xác thật có vài phần lán át Tường Thụ Lan này giờ vẫn lượn lờ trước mặt mình, sau đó lại nhìn nhìn người thiếp mỉm cười vui mừng kia, rồi nhìn Tường Nhị lão gia đang dùng ánh mắt từ phụ nhìn lại mình, tuy Vương Mân lòng dạ thâm sâu cũng không nhận được run rẩy mặt mày, khoe mặt giật giật, nhấn lại sự buồn nôn, Vương Mân miễn cưỡng thi lễ, chân lùi lùi cố cách nữ nhi đầy hương liệu này một chút, rồi mới giả ngu hỏi: “Cháu đang muốn thỉnh an Huyện chủ, không biết Huyện chủ ở nơi nào, thất lễ cũng không hay.”

‘Huyện chủ’ trong miệng hần chính là mẫu thân Tường Thụ Lan, người bình thường nghĩ thì nếu bị mẹ ruột thấy có người to gan lớn mật dám đào góc tường của khuê nữ nhà mình, thì không quát chết thứ nữ này mới lạ.

Đến lúc đó Vương Mân không cần tự mình cự tuyệt đắc tội Tường gia, chuyện này cũng sẽ tự động trôi qua.

Lúc này đây thiếu niên quả thật có chút đau đầu.

Nếu đã dám cưới cháu ngoại của Cung Thuận Quận chúa, hần còn dám nạp thiếp sao?

Ngụ ý của Tường Nhị lão gia từ trong ra ngoài đều là muốn thứ nữ này đi theo Tường Thụ Lan gả vào phủ Phần Dương hầu. Vì “coi trọng” hần, Tường Nhị lão gia mới rung rung “thiệt thòi” cho khuê nữ thứ xuất này, đều là tỷ muội, sao có thể đoạt vị chính thê của Tường Thụ Lan chứ? Làm nhị phòng trước, đến lúc đó Nga Hoàng Nữ anh* cùng theo một chồng cũng coi như một phần giai thoại, chỉ có điều theo ý tứ của Tường Nhị lão gia thì là trên danh nghĩa là nhị phòng, nhưng thứ nữ mà ông ta yêu thương kia thì hần phải ngày ngày chăm sóc, đừng để thứ nữ này cô quạnh.

Về phần Tường Thụ Lan không phải còn phải giữ thể diện của chính thê sao? Tỷ muội nhà mình cả, nàng đã chiếm tiện nghi lớn như vậy rồi, còn điều gì không muốn nữa?

Nghe xong câu chữ lộn xộn của Tường Nhị lão gia, Vương Mân nhìn gương mặt dù đã tới tuổi trung niên nhưng vẫn tuấn tú như cũ của lão thái son này. Đương nhiên, nếu không phải có vẻ ngoài, Huyện chủ tôn thất cũng chướng mắt ông ta. Chỉ có điều lúc này đây Vương Mân cũng phải nhìn vị này bằng con mắt khác.

Chẳng lẽ chỉ phát triển mặt không phát triển não?

Người bình thường có thể nghĩ ra được cái ý tưởng này sao?

Còn có thứ nữ e thẹn kia, nếu không phải bản tính hần văn nhã, hai chữ ‘tiện nhân’ đã suýt buột miệng nói ra rồi.

Đội nửa ngày, Tường Nhị phu nhân Quảng An Huyện chủ vẫn chưa ra, Vương Mân liền có chút ngồi không yên.

hiện giờ cảm tình giữa hần và Tường Thụ Lan đang chuyển biến tốt đẹp, không muốn khiến nàng đau lòng.

Huống chi, hần cũng đã có tính toán trong lòng. Tường Thụ Lan có thân thể chống lưng, đến lúc nàng kiên cường lên, đắc tội nàng một cái chính là đắc tội Cung Thuận Quận chúa, đắc tội phủ Khắc vương phía sau Cung Thuận Quận chúa. Lại có Vĩnh Thọ Công chúa chống lưng phía sau Tường Thụ Lan, bản thân mình làm ra chuyện khiến nàng tức giận, thì có phải đại biểu cho việc không coi Vĩnh Thọ Công chúa ra gì không? Nhớ đến Hoàng thượng, Hoàng tử, phủ Túc vương, phủ anh Quốc công, phủ Thành Dương bá cộng thêm vô số quan hệ thông gia đằng sau vị Công chúa này, cơ hồ trải rộng toàn bộ kinh thành, Vương Mân liền có chút thiếu máu, thiếu niên vẫn đang bình tĩnh nay hai mắt tối sầm, suýt ngất xỉu.

Sắp đắc tội hơn phân nửa kinh thành rồi!

Trước mắt còn có não tàn ánh mắt tha thiết chờ mong mình gật đầu nữa kia.

“Cái này... Về lý không hợp lắm...” Vương Mân muốn chửi người, lúc này một mình chiến đấu hăng hái, không cười nữa, chỉ nhàn nhạt nói: “Nề nếp Tường gia xưa nay đoan chính, đồng dôi thư hương, sao có thể làm thiếp cho người? Tuy vẫn bồi không nên thân, cũng không đánh lòng phá hỏng gia phong Tường gia, lời của bá phụ hôm nay vẫn bồi chỉ coi như chưa từng nghe thấy, như vậy thôi.” hần nói xong liền đứng dậy muốn đi, dự định rồi Tường gia liền đi thỉnh tội với Cung Thuận Quận chúa, ác nhân cáo trạng trước, miễn cho ngày sau có phong thanh là hần nổi lên ý xấu gì đó.

Tuy thứ nữ này đẹp thật, chỉ là trên đời không phải ai cũng sẵn sàng não tàn vì mỹ nhân.

“Như này sao được!” Tường Nhị lão gia liền đứng dậy vội vàng nói: “không làm thiếp được... Thế đòi thì sao?” Nghĩ đến Cung Thuận Quận chúa có thực lực ở kinh thành, không chừng hôn sự với phủ Phần Dương hầu lần này cho thứ nữ của mình, Tường Thụ Lan còn có hôn sự khác tốt hơn, so với thứ nữ đáng thương nhà mình còn hơn gấp trăm lần, hà tất đoạt nhân duyên của con bé chứ? Ông ta liền viên vông nói: “Bảo Lan Nhi nhường chút, đều

là tỷ muội nhà mình, sẽ không...”

Vương Mân nhìn ông ta như nhìn kẻ ngốc, nếu không phải đã được dạy dỗ tốt, hẳn thật sự muốn hỏi ông ta, bảo hẳn cưới thứ nữ là coi phủ Phần Dương hầu như bần nhão muốn nặn thế nào thì nặn sao?

Người thiếp và thứ nữ kia ở bên cũng tha thiết nhìn Vương Mân, trong mắt còn ngập nước trong suốt, liên tục gạt đầu.

“Lời này bá phụ nên nói với Quận chúa đi thôi.” Vương Mân cảm thấy nếu nói thêm một câu nào nữa với đám ngu xuẩn này thì mình cũng bị ngu đi mất, huống chi cũng chẳng cần phải nê nang một nhạc phụ như này làm gì, chỉ không thèm nói thêm lời nào, phát tay áo liền nghênh ngang mà đi, chỉ là chân chờ một lát, cảm thấy nước mắt này phải hắt lên đúng người, hẳn không trở về nhà luôn, cười ngựa thẳng đến phủ Cung Thuận Quận chúa.

***Nga Hoàng Nữ anh:** Khi Đế Nghiêu về già, ông thấy các người con của mình mãi mê tiêu sắc nên có ý chọn người khác kế thừa ngôi vị của mình. Ông hỏi Tử Nhạc - 4 vị đại thần thông tuệ trong triều và 4 người họ nói rằng thiên hạ bàn tán ca tụng công đức của Diêu Trọng Hoa, Đế Nghiêu chưa vội tin và ông đã quyết định thử thách người này. Trước tiên, ông cấp cho Diêu Trọng Hoa kho lương thực rồi gả một lúc 2 cô con gái là Nga Hoàng và Nữ anh cho ông ta. Kết quả, vua Nghiêu không nhìn lầm người nên ông rất phấn khởi lập tức phong Diêu Trọng Hoa làm vua nước Hữu Ngụ, rồi chẳng bao lâu Đế Nghiêu thiện nhượng cho Diêu Trọng Hoa làm Đế Thuấn thì Nga Hoàng chính thức trở thành mẫu nghi thiên hạ. Nga Hoàng là chị làm chính thất còn Nữ anh là em thì làm thứ thiếp, tuy nhiên hai chị em không bao giờ cãi vã ăn ở đoàn kết đoan trang hiền thực nhường nhịn nhau từng cử chỉ hành động khiến người ngoài đều phải mến mộ.*

Lúc Ngụ Thuấn được thụ phong nước Hữu Ngụ thì Nữ anh làm thứ phi vẫn phụ giúp chị quản lý công việc mỗi khi chồng đi vắng, sau khi Ngụ Thuấn lên ngôi thiên tử thường xuyên tuần du làm việc cùng với dân thì Nga Hoàng xử lý công việc triều chính, còn phần Nữ anh đứng ra cai quản tam cung lục viện và giải quyết vấn đề hậu cần cho chồng mỗi lần xuất thành công cán.

Vua Thuấn tại vị được 50 năm (có thuyết nói rằng 61 năm) thì thiện nhượng cho Hạ Vũ rồi dẫn 2 vợ đi khắp nhân gian dạy dân cày cấy và trực tiếp làm việc với dân chúng.

Lần ấy đến đất Thương Ngô, Thuấn bị cảm đột ngột rồi mất ở bên bờ sông Tương. Nga Hoàng và Nữ anh lo an táng cho nhà vua xong rồi 2 bà ngồi bên mộ khóc suốt 7 ngày 7 đêm, nơi nước mắt 2 bà chảy ra mọc nên một giống trúc được thiên hạ gọi là Tương phi trúc (湘妃竹). Sau khi khóc than thì Nga Hoàng cùng Nữ anh đều trầm mình xuống sông để tuân tiết theo chồng.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116-2

Thời điểm thiếu niên này vội vã đi tổ cáo, A Nguyên đang trò chuyện ở chỗ Cung Thuận Quận chúa.

Vị Quận chúa là trưởng bối tôn thất, tuy hành sự lợi hại nhưng rất hiểu lý lẽ, cũng không cậy già lên mặt, thái độ đối với A Nguyên cũng thập phần dễ gần, thấy quan hệ giữa A Nguyên và Tường Thụ Lan cực tốt, bà nhìn hết vào mắt, liên tục gạt đầu, về mặt trước nay lạnh lùng cũng mềm đi, mấy nữ nhi trò chuyện, bà chỉ cười tùm tùm ngồi nghe, liên tục kêu nha đầu bưng điểm tâm dâng nước trà.

A Nguyên thấy ánh mắt bà đều nhìn về phía Tường Thụ Lan, chứa yêu thương phá lệ, trong lòng cũng rõ ràng vài phần.

Trong lòng Cung Thuận Quận chúa, chỉ sợ vị trí của Tường Thụ Lan không thấp, bằng không sẽ không lo lắng tìm phu quân Vương Mân như vậy cho nàng.

Con út quyền quý, gả qua không cần quản gia, không cần lo liệu trong ngoài, cuộc sống quá thanh nhàn. Tuy Vương Mân là kiểu người lãnh đạm nhưng rất có mắt nhìn, cho dù chỉ nhìn vào chỗ dựa phía sau Tường Thụ Lan cũng tất nhiên sẽ không bạc đãi nàng ấy. Cái tình trong thế đạo đều không thể lường trước được, Cung Thuận Quận chúa không thể đảm bảo Tường Thụ Lan có thể có mị lực mê hoặc phu quân, như vậy liền tìm cho nàng một phu quân có cho cũng không thể bạc đãi nàng được, để nàng bình bình an an sống cuộc đời của nàng. Hơn nữa, Vương Mân thông minh, tiền đồ sau này cũng sẽ không kém, liên tính là không được phong tước, cũng không có khả năng để nàng bị đối chết.

Đến A Nguyên cũng phải hâm mộ trước tất cả tính toán của vị này.

“Hôm kia ta hỏi cung hai ngày, nói về nghĩa cử của các tỷ muội chúng ta trong kinh với Hoàng bá phụ, Hoàng bá nương, mà biểu tỷ là người đi đầu, Hoàng bá phụ nghe xong rất vui mừng, lại biết đây là nữ nhi nhà mình...” nói tới đây, A Nguyên liền thấy Cung Thuận Quận chúa cười, nói ra thì huyết mạch của Tường Thụ Lan quá xa, nào coi như người Hoàng gia được? Chỉ là nghe vậy cũng thực thích, Cung Thuận Quận chúa liền nghe thấy A Nguyên cười ha ha mà nói: “Hoàng bá phụ Hoàng bá nương đều nói nên thưởng, nhưng chỉ sợ thưởng vàng bạc các tỷ muội lại thật thà đi quyền góp tiếp...” nói đến đây, nàng liền bắt đầu đi mà buông thõng tay, thờ dài một hơi.

“Con khi nhà cháu, còn không mau nói...” Nữ quyền một phòng đều bị A Nguyên chọc cười, Cung Thuận Quận chúa là người tâm tư nhạy bén, tức khắc suy nghĩ cẩn thận ý tứ của A Nguyên, lại thân cận hơn với A Nguyên bèn chỉ vào nàng hờn dỗi nói.

“Phủ của người, người định đoạt.” Vốn dĩ A Nguyên muốn lấy lòng, rốt cuộc thì ai lại muốn làm anh hùng vô danh đây? Nàng đem quả ngọt cho nữ nhi mấy nhà quyền quý trong kinh cũng chính là muốn mọi người nhớ kỹ phần tình cảm này, bằng không Hoàng thượng trăm công ngàn việc, nàng ăn no rủng mỡ đi nói chuyện này kia với Hoàng bá phụ làm gì? Chỉ dừng một chút, A Nguyên liền mặt mày hớn hờ nói: “Hoàng bá phụ đều nhớ rõ trong lòng, chỉ có điều rốt cuộc là tiểu thư chốn khuê phòng, thêm ân thưởng thế nào đây? Vẫn tiện nghi cho nhà chồng tương lai của các tỷ muội thôi.” Nàng chỉ cười nói: “Đợi đến ngày các tỷ muội thành thân, mặc kệ phu quân như thế nào, Hoàng bá phụ đều ban cáo mệnh tam phẩm.”

Tam phẩm đã là phẩm hàm rất cao trong các phu nhân, nữ nhi mới xuất giá đã được ban cáo mệnh, nói không dễ nghe chút, chỉ sợ phẩm hàm còn cao hơn so với mẹ chồng trong nhà.

“Hoàng ân mệnh mông cuồn cuộn.” Cung Thuận Quận chúa không có hứng thú với nữ nhi nhà khác, chỉ mỉm cười nói.

“Biểu tỷ thật thà nhất, lại là nữ nhi nhà mình...” trước ánh mắt càng lúc càng sáng của Cung Thuận Quận chúa, hai người thông minh liếc nhau một cái, A Nguyên liền cười nói: “Cần chờ thành thân gì nữa? Qua mấy ngày, chúng ta liền phải gọi biểu tỷ một tiếng ‘Quận quân’.”

“Tôi lúc đó, Lan Nhi liền vào cung tạ ơn!” Cung Thuận Quận chúa tuy đã đoán ra được chút, nhưng có A Nguyên nói ra đã là đại hi, liền nói: “Đây là ân điển của Hoàng thượng, cũng là giúp đỡ của Vĩnh Thọ cháu!” Đây là đã nhớ kỹ tình cảm của A Nguyên.

“Ta sao?” Tường Thụ Lan nghe xong nửa ngày mới hiểu rõ ý tứ trong lời nói của A Nguyên và Cung Thuận Quận chúa, chỉ mặt đỏ bừng mà nói: “Như này sao được, ta, ta cũng chỉ là...” Nàng cũng chỉ lấy ra chút tiền tích góp của mình mà thôi, sao xứng nhận được ân điển lớn như vậy?

“Hoàng thượng cho con thể diện, con lại không cần, vậy chẳng phải là muốn đánh vào mặt Hoàng thượng sao?” Mắt thấy Tường Thụ Lan ngây ngô như vậy, Cung Thuận Quận chúa chỉ có thể than một tiếng người ngốc có phúc của người ngốc, ngắt lời, nói: “Huống chi con không cần, các tỷ muội phía sau còn có thể nhận được sao?” Như thế chẳng phải đắc tội với người ta hay sao? Tường Thụ Lan nghe được cúi đầu, Cung Thuận Quận chúa lúc này kéo tay A Nguyên nhẹ nhàng nói: “Biểu tỷ cháu ít giao tiếp, tỷ muội các cháu giúp đỡ nói với, sau này cháu chỉ bảo nó chút, đừng để nó ra bên ngoài nói lời có thể đắc tội người khác.”

“Lời này...” A Nguyên bèn cười nói: “Nhân duyên ở kinh thành của biểu tỷ rất tốt ạ, đều là tự mình kết bết, nào có không hay như người nói đâu ạ? Chỉ có điều chúng cháu là tỷ muội, ngày thường hay chơi một chỗ với nhau, ai dám nói biểu tỷ, cháu cũng không nhin đâu.”

“A Nguyên nói gì con vẫn luôn nghe theo.” Tường Thụ Lan nhỏ giọng nói.

A Nguyên cảm thấy đối mặt với ánh mắt tín nhiệm của biểu tỷ nhà mình thực có áp lực như núi.

một nữ nhi có chút xa lạ ở bên nhìn A Nguyên bị ghen đến chết người, phụt một tiếng bật cười.

Dám cười như vậy trước mặt Cung Thuận Quận chúa hiển nhiên là thân cận. A Nguyên thấy ánh mắt Cung Thuận Quận chúa nhìn nàng cũng thực khoan dung, liền nhớ tới lời giới thiệu ban nãy về vị này.

“Hóa ra cũng là biểu tỷ của A Nguyên.” Nhà quyền quý trong kinh có nhiều thế hệ liên hôn, chỉ cần nghĩ sâu thì quanh đi quẩn lại đều là thân thích, đến tiểu tử Vương Mân kia, luận ra A Nguyên cũng phải gọi một tiếng biểu ca đây. Chỉ là nữ nhi này hiển nhiên không phải thân thích chỉ tìm thấy được trên gia phả, mà nghiêm chỉnh là biểu tỷ của A Nguyên. Nhớ tới xuất thân phủ Nam Dương hầu nhà mẹ đẻ của thái phu nhân của nữ nhi này, A Nguyên tính toán trong lòng một chút, lúc này mới bắt đầu nói: “Vì sao các biểu tỷ đều thích bắt nạt người ta chứ?” Dứt lời liền thở dài.

“Con bé tính tình không nghe lời, cháu đừng so đo với nó.” Cung Thuận Quận chúa cũng ở phía trên cười nói.

“Chỉ là từ trước chưa được thân cận với biểu muội, khó lắm mới gặp một lần, người đừng nói con mà.” Nữ nhi này mắt sâu mi dài, mặt mày có một loại sang sáng thanh thoát, nhìn đã khiến người khác vui mừng, lúc này còn lên làm mặt quỷ với A Nguyên, thực thật phản hoạt bất sinh động.

“Chi Bình Thành là vậy thôi.” Nữ nhi này phong hào Bình Thành Quận quân, Cung Thuận Quận chúa ở bên nói với A Nguyên: “Tuy nhìn lợi hại, nhưng lại có dáng làm tỷ tỷ, từ nhỏ Lan Nhi đã hay bị bắt nạt, mấy kẻ trong nhà kia đều không tính tâm, nếu không phải Bình Thành ở ngoài xử lý ổn thỏa mấy kẻ này, Lan Nhi ở nhà cũng không yên ổn.”

Tường Thụ Lan thành thật, sống tại hậu trạch khó tránh khỏi bị thua thiệt, mấy thứ nữ có tham vọng chút không có việc gì đều làm khó nàng, đoạt đồ của nàng, vẫn là Bình Thành Quận quân lợi hại, khi đó tuổi tác cũng không bao lớn đã nhún nhường tỷ muội thứ xuất của Tường Thụ Lan vào trong nước, nếu không cứu kịp thì chết một hai đứa cũng không phải là không có khả năng.

Thế đạo này thần quỷ sợ ác nhân, Bình Thành Quận quân xem mạng người như cỏ rác như vậy khiến mấy thứ nữ kia đều sợ, từ nay về sau Tường Thụ Lan mới có ngày lành.

Mấy năm nay Tường Nhị lão gia phân nhà, Bình Thành Quận quân cũng đi theo phụ thân của mình, Tam lão gia phủ Nam Dương hầu đi nơi khác nhậm chức, không còn trấn sơn thái tử ở lại che chở Tường Thụ Lan nên mấy đứa kia mới lại tác quái.

“Nhìn người nói kia, đều là tỷ muội nhà mình, chẳng lẽ con còn có thể tận mắt nhìn thấy mấy đứa thứ xuất dẫm lên đầu A Lan sao?” Bình Thành Quận quân cũng không phải thật sự không coi mạng người ra gì, chỉ là nếu không dọa chúng mấy lượt, hậu viện Tường gia không chừng còn lộn xộn tới dạng gì rồi, Quận quân là người thích giải quyết dứt khoát, đương nhiên là muốn giết một răn trăm, lúc này đây nàng chỉ kéo tay Tường Thụ Lan, cười nói: “Hiện giờ con đã hồi kinh, lại có A Nguyên, người cứ yên tâm, đừng nói các tiểu thư bên ngoài, chỉ tính phủ Phần Dương hầu thôi, họ Vương dám khiến A Lan có nửa điểm không thoải mái, con sẽ cho hắn biết thế nào là lợi hại!” Dứt lời về mặt đằng đằng sát khí.

Cung Thuận Quận chúa tin vào lời này.

không nói phủ Nam Dương hầu là thế gia binh quyền có tiếng trong quân, bàn về bản thân Bình Thành Quận quân, bà ngoại nàng Vinh Xương Quận chúa là tỷ muội thế hệ với Cung Thuận Quận chúa, trong kinh đều lợi hại số một số hai, chục năm trước nổi tiếng nhất chính là nhị vị cộp cái này. Chỉ là đối mặt với Vinh Xương Quận chúa, Cung Thuận Quận chúa vẫn hồ thẹn không bằng. Giống như năm đó, tiên đế còn sống, Hoàng Quý phi độc sủng hậu cung, bà cũng chỉ cho Hoàng hậu đáng thương chút thiện ý thôi, Vinh Xương Quận chúa đã dám lật bàn Hoàng Quý phi lên chỉ vào chóp mũi bà ta mắng hai tiếng ‘tiện nhân’ rồi, mạnh mẽ phát cờ bảo vệ chính thống như vậy, tự nhiên sau này có được hồi báo.

Chưa bàn tới con của Vinh Xương Quận chúa là như thế nào, nói đến Bình Thành Quận quân là cô nương cùng thế hệ với Tường Thư Lan, Tường Thư Lan chỉ có thể được gọi một tiếng Tường Tiểu thư, khó mới nhận được ân điển cũng là tự mình đạt được, còn Bình Thành, thời điểm sinh ra đã có phong hào Quận quân tôn thất, không chỉ có năng, tỷ tỷ nàng cũng là Quận quân, hưởng bổng lộc triều đình.

Nữ nhi như vậy, đương nhiên đã nắm chắc mới nói ra lời.

Mọi người đều biết Bình Thành Quận quân không có ý nói giỡn, Cung Thuận Quận chúa nghe được thì vui mừng, A Nguyên nghe xong là kính nể, đến nỗi Vương Mân hấp tấp tới cáo trạng thuận tiện phải sạch chính mình cũng mềm chân, suýt nữa tông vào cửa.

không phải biết mình sắp tới nên nên nói cho mình nghe đấy chứ?

“Biểu tỷ nói quá đúng!” A Nguyên vỗ tay, thuận tay lấy trà thay rượu, làm bộ làm tịch mà kính Bình Thành Quận quân một ly.

Bình Thành Quận quân cười, cũng đặc biệt làm bộ làm tịch mà nâng chén, hai cái ly chạm vào vang lên thanh thúy trước mặt mọi người, sau đó hai nữ nhi đặc biệt có khí khái thô phi mà một hơi cạn sạch.

Làm bằng hữu tốt đều là có duyên phận, thấy Bình Thành Quận quân chẳng ngượng ngừng chút nào, đôi mắt A Nguyên liền sáng.

Hai mắt Bình Thành Quận quân còn lóe sáng hơn nàng, hai nữ nhi này đang tiến ra một chỗ nói chút chuyện làm xằng làm bậy, Cung Thuận Quận chúa ở bên liền có chút cảm thấy hối hận, cảm thấy thực không nên giới thiệu hai đứa đầu lĩnh thô phi này với nhau, chợt nghe thấy bên ngoài có nha đầu bẩm báo, nghe nói là Vương Mân thì kinh ngạc, lại vẫn mời vào. Vì trong phòng có nữ nhi, các nàng đều tránh về phía sau bình phong. Vương Mân vừa rồi đã nhìn thấy có những ai, chỉ nghĩ trong này không phải nữ tôn thất thì chính là nữ nhi nhà võ tướng, mình đều không thể trêu vào, cảm thấy vẫn nên làm như không hay biết, chỉ cụp mi rũ mắt mà tiến vào, thành thật thỉnh an Cung Thuận Quận chúa.

“Mân Nhi tới thăm bà già ta sao?” Vô sự không lên điện tam bảo, Cung Thuận quận chúa liền mỉm cười hỏi.

“đã lâu chưa thỉnh an trưởng bối, bởi vậy con tới đây.” Tuy chưa thành thân, Vương Mân đã bắt đầu dùng thân phận cháu rể bên ngoại làm thân với người ta, lúc này đây nụ cười chứa vài phần thân cận vài phần ngưỡng mộ, lại không hề mơn lầy lòng, khiến A Nguyên cảm khái sâu sắc, tiểu tử này đúng là một nhân tài.

Bình Thành Quận quân đã cười đến đỏ mặt, ánh mắt sáng lấp lánh nhìn Vương Mân và Tường Thư Lan.

“Thằng bé này ngày thường học tập, còn bạn trước bạn sau lại vẫn nhớ tới ta.” Cung Thuận Quận chúa bị lỗ nặng trong mối hôn sự của khuê nữ, thực lòng cảm thấy nam nhân chỉ nhìn mặt là vô dụng, quan trọng phải như Vương Mân, có nhãn lực, là người hiểu biết, ánh mắt bà nhìn Vương Mân lúc này cũng thập phần ôn hòa, âm giọng nói: “Hôm kia ta đã gặp mẫu thân của con, cũng hỏi về công việc của con, mẫu thân con nói con không muốn đi theo đường đã vạch sẵn, muốn tấn thân khoa cử?”

“Trước mắt con đang đọc sách, mục tiêu là bảng vàng.” Vương Mân trầm giọng nói.

Đường tắt chỉ dựa vào đế sủng, một khi triều đại mới lập ra, theo con đường khoa cử tiền đồ mới vững chắc.

“Nếu như thế cứ học cho tốt, tuy hiện giờ cứ con chỉ để ý Thái Bộc tự*, nhưng muốn nâng đỡ con một đường vẫn có thể làm được.” Việc nhà lao xong rồi, có được sự cảm kích của Vương Mân, cũng để hẳn biết cứ con của Tường Thư Lan vẫn chưa chết, đừng nghĩ đến việc khiến người khác không thoải mái, Cung Thuận Quận chúa lúc này mới cười nói: “nói đi, rốt cuộc là tới làm gì vậy?”

“Thực sự có chút nghi vấn, vì con còn niên thiếu, kiến thức thiên bạc, bởi vậy muốn đến nói với người.” Thấy Cung Thuận Quận chúa gật đầu, Vương Mân liền thất giọng kể lại việc ở Tường phủ, thấy Cung Thuận Quận chúa tức giận đến run rẩy cả người, vội vàng nói: “Con cũng choáng váng, tuy đã cự tuyệt nhưng cũng không biết sau này có thể sinh ra biến cố nào không, nên muốn xin ý kiến từ người.” hần thờ dài, rốt cuộc vẫn là trưởng bối, con không nên nói ra lời gì không dễ nghe, chỉ là muốn con cưới thêm người khác, con không làm được.” hần rũ mắt, lại còn lộ ra vài phần ngượng ngập, nhẹ giọng nói: “Trong lòng con có thể từ tương lai của con, là đủ rồi.”

Chẳng sợ biết sự nịnh nọt trong này không nhỏ, Cung Thuận Quận chúa nghe được cũng thoải mái, có thể so với con rể họ Tường há mồm ngậm miệng người trong lòng kia hơn xa mấy con phở, nghĩ đến tên vô liêm sỉ đó, Cung Thuận Quận chúa lại tức đến hoa cả mắt, dùng lực vỗ mạnh vào mặt bàn mắng Vương Mân: “Trưởng bối cái gì! Nó là trưởng bối gì của ngươi! Có trưởng bối tính kế hôn sự của khuê nữ hả?! Ngươi còn kính trọng cái gì, lần sau cứ bặt tai nó!” Dứt lời, lại mắng: “Đánh rắn không chết hậu hoạn khôn cùng, sớm biết được chuyện này, ta nên đánh chết hai đứa tiện nhân đó!”

Bà ở đằng trước bạo nộ, Tường Thư Lan phía sau đã sợ ngây người, không thể tin được phụ thân có thể mưu tính chính hôn sự và hạnh phúc của mình.

A Nguyên thầm thở dài, chỉ cùng Bình Thành Quận quân liếc mắt nhìn nhau một cái, cùng ra ngoài, rồi nói với Cung Thuận Quận chúa: “Nếu đã thành cái dạng này thì còn cần gì lý lẽ nữa? Ông ta bắt nhân ta bắt nghĩa, thiên kinh địa nghĩa! Tường gia đã như thế, nếu người còn không ra mặt, ngày sau ai còn

coi trọng biểu tỵ nữa đây?”

“A Nguyên nói đúng.” Bình Thành Quận quân liền nhàn nhật mà nói: “trên đời này có phụ thân nào như vậy không? Lan Nhi bị thiệt thòi lớn như vậy, trong hai tiểu bối kia đều có chúng ta động thủ, nhưng Tường đại nhân đâu? Con nghe được cảm thấy ông ta như thể đặc không phải một hai lần, chẳng lẽ sau này vẫn muốn như vậy?” Thấy Cung Thuận Quận chúa gật đầu, nàng liền nói tiếp: “Còn sau này, ông ta chờ Lan Nhi gả qua lại nhắc lại việc này, phải làm thế nào đây?” không đáp ứng chính là ghen tỵ, đáp ứng, liền bị chà đạp dưới chân.

“Nếu đã như thế, bà gia ta đây phải tự mình đi một chuyến rồi, cũng hỏi một chút, trong mắt tiểu súc sinh họ Tường này có phải chỉ có tiện thiếp với thứ nữ kia không?!” Cung Thuận Quận chúa khó khăn nhìn lại con tức giận, lúc này mới chậm rãi đứng dậy. Đứng nhìn bà tuổi đã lớn, thực ra nhiệt tình khỏe mạnh, lúc này tức nghẹn cổ nhưng thập phần mạnh mẽ, dẫn mấy nữ nhi và Vương Mân một đường tới Tường gia, vừa vào cửa cũng không cho người đi bẩm báo, đi thẳng vào trong liền thấy chính phòng trống không, bên ngoài có mấy bà tử canh giữ lại như đang nhìn gió. Nữ nhi nhà mình không có ở đây, lại có một con yêu tinh mây liễu đang nằm trong lòng ngực Tường Nhị lão gì khóc đến cực kỳ đau lòng, bà tức khắc cười lạnh.

“Tóm lấy chúng, đánh chết!” Cung Thuận Quận chúa chỉ lạnh lùng nhìn mấy nô tài phản chủ này, ánh mắt hiện lên nét sắc lạnh, cũng không màng lời cầu xin của mấy bà tử này, một bước vào chính đường, thấy Tường Nhị lão gia nhìn bà như thấy quỷ, miệng cười lạnh, tránh sáng bên để một nha đầu cầm bảo đao xuất hiện, một đao phóng hướng thẳng tới hai kẻ tiện nhân trước mắt!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116-3

Tì thiếp kia kêu thảm một tiếng rồi lăn ra mặt đất run bần bật. Tường Nhị lão gia thiếu chút nữa bị chém vào đầu, nghiêng đi, thấy bảo đao kia xé gió chém nát như cái bảnhò ngay bên cạnh, lúc này mới hiểu rõ, hôm nay, nhạc mẫu tới để giết người!

A Nguyên nào đã từng gặp chiến trận như vậy, sợ ngây người.

Rút đao liền muốn giết người, thực mạnh mẽ!

“Kéo con yêu tinh này ra ngoài, đánh hung hăng vào! Còn có mấy kẻ ngày thường bữa bãi theo nó cũng phải chịu tội cùng!” Lúc này Cung Thuận Quận chúa vác bảo đao uy phong lẫm lẫm, lại cũng không bạo nộ, chỉ thực bình đạm mà nói, dừng một chút, nhìn thẳng vào Tường Nhị lão gia đang run lấy bầy, cười cười, giương đao kề vào cổ con rết này, nhìn vết máu tươi để lại trên cái cổ trắng kia, bà chỉ cảm thấy vui vẻ, nhẹ nhàng nói: “Nếu người không nỡ, thì có thể đi cùng chúng, thế nào?”

nói xong, thấy kẻ vô dụng ngu xuẩn này sợ tới mức run rẩy cả người, chẳng thốt nên lời, Cung Thuận Quận chúa đột nhiên cười lên.

Nhát gan sợ phiền phức. Năm đó sao bà có thể gả nữ nhi cho cái thứ này?!

“Nó không phải chân ái của người sao?” Thấy buồn cười, cho người kéo tì thiếp ra ngoài, nghe tiếng trúc bản vang lên cùng tiếng kêu thảm thiết của ả ta, Cung Thuận Quận chúa liền mỉa mai hỏi.

Kết cục của lão nhạc mẫu quả mạnh mẽ chính là Tường Nhị lão gia thấy vị này như thấy Diêm vương.

Trước mắt nhạc mẫu này nói muốn giết người, đó chính là muốn giết người thật, bà cũng không cần lý lẽ phân rõ phải trái làm gì. Tường Nhị lão gia lúc này nghe thấy tiếng tình nhân kêu đã lạc cả giọng nhưng không dám đi cứu, bị đao kề cổ chỉ dám rung rùng mềm oặt ra ghé, tránh né ánh mắt của Cung Thuận Quận chúa, thấp giọng run rẩy kêu: “Mẫu thân.”

“Phil!” Nghe thấy hấn mặt dày vô sỉ dám gọi mình là mẫu thân như vậy, Cung Thuận Quận chúa tay cầm đao vững vàng, nhỏ vào mặt hấn, chỉ ra bên ngoài cao giọng lạnh lùng nói: “Đánh thật chậm, đừng để nó chết vội!” Dứt lời, liền quay đầu, chậm rãi nói: “Năm đó ta không nên niệm tình, để tiểu súc sinh người gây ra nhiều chuyện như vậy!” Năm xưa, bà đã nói với khuê nữ của mình Quảng An Huyện chủ rằng đừng mềm lòng với họ Tường. Tì thiếp từ trước cũng thôi đi, trước thời điểm nàng vào cửa cũng không nói được gì, chỉ là sau đó vạn vạn không thể nạp thêm người, rốt cuộc cái thứ trưng phu này, không bao giờ là đủ, Quảng An Huyện chủ là người mềm yếu, không quản được hậu trạch, không chừng lúc nào đó liền sinh đại loạn.

Tường Nhị khóc vài câu, khóc đến làm mềm lòng Quảng An Huyện chủ, nàng cũng chỉ cảm thấy tì thiếp với thông phòng cùng lắm là để chơi đùa thôi, thế nhưng lại nạp tai họa vào cửa.

Cung Thuận Quận chúa chưa từng nghe qua tì thiếp là đồ chơi đâu!

Thiếp cũng là nữ nhân. Giữa nữ nhân với nữ nhân làm sao có thể chung sống hòa bình?

“Ta vào trong, người còn ở yên đây tức là tôn trọng ta.” Cung Thuận Quận chúa chậm rãi nói.

Đây là ác nhân cáo trạng trước.

Tướng Nhị lão gia không phải không nghĩ tới chuyện chạy, chỉ là bây giờ cử động một chút cũng là đi tìm chết, quả thật chân mềm nhũn, không đi được. Ông nghe thấy nữ nhân âu yếm bị đánh, lòng đau muốn chết, lại không dám ra nhìn, thấy Vương Mân phía sau Cung Thuận Quận chúa, ông tức khắc nổi giận, chỉ vào hần run run rầy rầy nói: “Được đấy, ta coi trọng ngươi, có lòng tốt muốn phó thác nữ nhi cho ngươi, nhưng ngươi đối xử với ta như vậy sao?!” Nếu không phải nữ nhân ông yêu nguyện ý gả thấp nữ nhi của nàng, chẳng lẽ ông lại đồng ý để nữ nhi của mình đi làm thiếp sao? Trước thì muốn mía ngọt đánh cả cụm, phía sau Vương Mân này đã chuyển sang phía Cung Thuận Quận chúa, thật quá ác độc!

“Phụ thân, đây là thật sao?” Tướng Thụ Lan quả thực không thể tin được.

Tướng gia cũng là đại gia tộc, nếu hai tỷ muội đều gả cho một nam nhân, thanh danh biết để đâu? Huống chi dựa vào cái gì nàng phải chia sẻ phu quân cho một thứ nữ chứ?

Lại còn muốn nàng dâng hai tay lên tặng sao?!

“Muội muội ngươi không có chút tính toán nào cho con bé, ngươi làm tỷ tỷ không thể khoan dung được sao?” Tướng Nhị lão gia liền cảm thấy nữ nhi không cùng một lòng với mình, đáy lòng đặc biệt lãnh khốc.

“không thể!” Nếu là trước kia, không chừng Tướng Thụ Lan chỉ biết khóc, lúc này có Cung Thuận quận chúa và các tỷ muội ở đây một chỗ, chợt dừng khí vô biên, chỉ gần từng chữ: “Muốn nó gả vào Vương gia? Nghĩ cũng không được!” nói xong liền thấy bên ngoài có một nữ nhi xinh đẹp chạy vội tới, vừa nhìn lên Vương Mân đứng bên không biết đang suy nghĩ gì, vừa quỳ gối trước mặt Tướng Thụ Lan, khóc lóc nói: “Đều là muội muội, nếu không phải vì muội muội, phụ thân và di nương sẽ không có suy nghĩ như vậy, cầu tỷ tỷ nể mặt muội, đại nhân đại lượng, tha cho di nương.” nói xong, liền khóc lóc liên tục đập đầu trước Tướng Thụ Lan, đại khái là sắp đầu rơi máu chảy, thoạt nhìn đáng thương cực kỳ.

Diễn xuất như vậy, nếu không cẩn thận Tướng Thụ Lan sẽ bị gọi một tiếng ngoan độc, huống chi là trước mặt Vương Mân, Tướng Thụ Lan nhắm mắt, quay đầu lại nhìn A Nguyên và Bình Thành Quận quân.

Lúc này đây nếu Tướng Thụ Lan không thể tự mình vực dậy, không phải ai cũng có cả đời người ở bên bảo hộ nàng. A Nguyên chỉ nhìn tay mình không nói lời nào, Bình Thành Quận quân là người dứt khoát, không nhìn Tướng Thụ Lan, chỉ nhìn Vương Mân.

Thiếu niên này giờ không nói gì này bồng nhiên chú ý tới chim sáo trong hành lang, không nhìn trong phòng.

Nữ nhi còn đang quỳ gối dưới chân Tướng Thụ Lan bị hành động dứt khoát này làm cho sợ ngây người, hiển nhiên không hiểu vì sao trước một cô nương đáng thương như vậy, chẳng lẽ vị thiếu gia này không có một chút lòng trắc ẩn nào sao? Còn chưa lấy lại được tinh thần, mặt đã ăn một cái tát, nữ nhi này bị đánh đến ngã sang một bên không dậy được, liền thấy Tướng Thụ Lan thu tay lại, tựa như cũng vì bản thân thực sự đánh người mà kinh ngạc, lúc sau lại giống như phá vỡ gối xiềng, lạnh lùng nhìn mình, Tướng Thụ Lan nhẹ giọng nói: “Chẳng lẽ ngươi cho rằng ta không biết diễn xuất này của ngươi là vì cái gì sao?!”

“Ngươi!” Tướng Nhị lão gia thấy nữ nhi ngày thường không dám lên tiếng cũng dám đánh người, tức khắc giận dữ nói: “Ở trước mặt ta mà ngươi còn dám đánh muội muội ngươi?!”

“Phụ thân đừng nói nữa.” Tướng Thụ Lan chỉ thấp giọng nói: “Trước đây, con kính yêu phụ thân, nhưng tâm trí của phụ thân tâm vĩnh viễn không hướng về con. hiện giờ có hôn sự liền mưu tính lên con, chẳng lẽ thật sự coi rằng con dễ bắt nạt sao?” Nàng đỡ Cung Thuận quận chúa, lạnh lùng mà nói: “Ta là đích nữ hoàng, phía trên có bà ngoại cữu cữu, từ trước không so đo với di nương muội muội, phụ thân tán dương tam một tiếng khoan dung rộng lượng, chỉ là ta thấy, lui vài lần, lại khiến phụ thân cho rằng hần phải thế, hiện giờ, còn thành ác độc rồi sao?!”

“Ngươi!”

“Ta cũng không cầu gì, phụ thân đối xử với ta nào giống tư thúc yêu thương đường tỷ, lúc phụ thân nói lên chuyện hai tỷ muội thờ một phụ, có nghĩ đến ta một chút không?” Tướng Thụ Lan hỏi: “Bà ngoại khó lắm mới tìm được một mối hôn sự cho ta, dựa vào cái gì muội muội được hưởng?” Nàng chỉ thấp giọng nói: “Di nương... đúng là tai họa! Phụ thân luôn miệng nói à chỉ là đồ chơi, một khi đã như vậy, đồ chơi chẳng đáng giá bao tiền, ta sẽ tự mình làm chủ, xử lý thứ đồ chơi này.” Nàng sợ hãi phát run, lại được bàn tay ấm áp của Thẩm Trần cầm lấy, cảm thấy có dũng khí, ngửa đầu nói: “một tiện thiếp lại dám tính kế đích nữ chủ mẫu, đây là tội gì phụ thân biết rõ rồi đấy!”

“Truyền lời của ta, gọi hết di nương trong phủ đến đây, nói Tình Di nương không tốt đẹp, mưu hại tiểu thư của chủ mẫu, hiện giờ, ta muốn xử lý à.” Tướng Thụ Lan cao giọng phân phó.

Khuê nữ không được việc, cháu gái lại thông minh hơn. Cung Thuận Quận chúa vui mừng, nhìn Tướng Thụ Lan vẫn có chút co rúm lại, nhưng lưng thẳng tắp, thời điểm thiếp thất của Tướng Nhị lão gia tới, di nương kia bị ấn xuống mặt đất, bị đánh đến còn nửa hơi thở, lại sai kéo thứ nữ kia đến trước mặt, nhưng đánh vài bạt tai xong liền ném thứ nữ khóc đến tê tâm liệt phế và ti thiếp không bò được dậy kia sang một góc.

“Ta nhớ rõ, năm đó di nương vào cửa chính là nô tỳ.” Tướng Thụ Lan quay đầu nhìn Vương Mân, lại thấy thiếu niên này ôn nhu nhìn mình mỉm cười, tiến lại đứng cạnh nàng. A Nguyên và Bình Thành Quận quân phía sau cũng lộ ánh mắt cổ vũ, thì trong lòng cảm động, chỉ ngửa đầu bước ra cửa, nhìn di nương và huynh đệ tỷ muội thứ xuất đẩy trong sân đang sợ hãi nhìn mình, ổn định tinh thần nhàn nhạt phân phó cho bà tử quản sự bên cạnh: “đi lấy khế ước bán thân của di nương tới đây...” thấy những người này bất an rục rịch, nàng liền nghe được giọng nói trong trẻo của Vương Mân vang lên bên tai mình: “Đừng sợ.”

Tướng Thụ Lan quay đầu lau khô mắt, cao giọng: “Phụ nhân ác độc như vậy không thể để lại trong phủ! Phụ thân nhân tính cảm trước đây nên không đành lòng ra mặt, ta là đích nữ Tướng gia, dĩ nhiên ta phải làm! Tình di nương...” tâm mắt nàng đảo qua gương mặt ti thiếp kia, lạnh lùng nói:

“Bán gần mắt mặt, bán ra Tây Bắc đào quặng đi, Tường gia đều là người hảo tâm, đừng để nàng ta lưu lạc đến thanh lâu khiến phụ thân bất an, chỉ cần thành thật làm việc, dùng bán lĩnh kiếm cơm đi!” Kỳ thật là rất ác độc rồi, ti thiếp này yêu ốt mảnh mai, sao có thể đi đào quặng đây? Trước mắt chỉ còn một hơi, quả thực là đòi mạng.

Tường Thư Lan cũng không nhìn đáng về sợ hãi của đám người trước mắt này, tiếp tục nói: “Còn muối muối. . . Mẹ con tình thâm sao nỡ chia rẽ? Tỷ tỷ hiểu rõ tâm ý của muội, cùng đi thôi, tới chỗ đó rồi có bao nhiêu là nam nhân muốn rước muội về làm vợ đó.” Cao lớn thô kệch bỏ bê công vụ không phải có rất nhiều sao? Muội muội này muốn gả đi, lại nhiều lần bị nhục nhã, nàng làm tỷ tỷ cũng đau lòng, muốn thành toàn cho nàng, xem như hồi báo tình cảm tỷ muội mấy năm nay.

“Độc phụ!” Thứ nữ kia thét to.

“Ta nguyện ý cưới!” Vương Mân cũng cao giọng nói, ánh mắt nhìn về phía Tường Thư Lan chứa càng nhiều sắc thái.

Thời điểm lương thiện mềm lòng khiến lòng người ấm áp, thời điểm nên lợi hại cũng không mềm yếu, hẳn thích Tường tiểu thư sinh động như vậy, lại cũng vui mừng vô cùng.

“Tấm lòng của ta đều vì phụ thân, phụ thân không cần cảm tạ ta.” Tường Thư Lan cho người và miệng thứ nữ này, lúc này mới về phòng gặt đầu nói với Tường Nhị lão gia.

Tiến về phía trước một bước, nàng đột nhiên phát hiện, kiên cường cũng không phải một chuyện khó khăn đến vậy.

Tường Thư Lan ra đứng cùng A Nguyên mấy nữ nhi cũng một chỗ. Cung Thuận Quận chúa liền cười lạnh, bảo đao giờ lên, nặng nề đâm vào bắp đùi Tường Nhị lão gia đang khóc rống bi thương, một tiếng kêu thảm, máu văng khắp nơi.

“Mù mắt chó của ngươi đi!” Tường Nhị lão gia ngã xuống mặt đất ôm đùi chảy máu mà kêu gào lên, Cung Thuận Quận chúa cầm đao chậm rãi vỗ lên mặt ông ta, nạt: “Còn dám tính kẻ Lan Nhi của ta, lần tới sẽ chém đầu ngươi!”

A Nguyên nhìn mẹ vợ mạnh mẽ suýt bầm đùi con rể này, sợ ngây người!

Thực sự dám xuống tay đó!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 117-1

Lúc Tường Ngự sử nghe nói lão nhạc mẫu nhà đường huynh đại khai sát giới giết tới cửa, thì hai mắt tối sầm, chỉ thiếu ngất xỉu.

Đường huynh này đầu óc không tốt lắm, cưới Huyện chủ tôn thất còn không dừng lại. Để huynh ấy không bị Cung Thuận Quận chúa dừng mãnh xử lý, Tường Ngự sử râu trắng tóc, cuối cùng quyết định đưa đường huynh này làm quan xa kinh thành, không nỡ tàn khiến Quận chúa chướng mắt thì là xong rồi.

Yên ắng được mấy năm, đường huynh vương giả trở về.

Nếu không phải có tố chất tâm lý tốt, Tường Ngự sử chỉ có thể học máu. Lúc này đây ông cũng không nói với thê tử, nhi tử, khuê nữ, khoác xiêm y liền ra cửa, thẳng tới phủ Tường Nhị Lão gia, tranh thủ đoạt lại một mạng của đường huynh này từ tay Quận chúa.

Vừa mới vào cửa liền nghe thấy một tiếng hét thảm vang lên, Tường Ngự sử giật mình vội vàng tiến vào, máu tươi đầy đất khiến mắt ông cũng hóa đen, nhìn nhìn huynh trưởng còn chưa tắt thở, mới chỉ bị thương, biết là Cung Thuận Quận chúa chưa có ý giết người, ông liền thở phào nhẹ nhõm một hơi, cho người truyền đại phu tới, tự mình vào cửa, nhìn cũng không liếc đường huynh một cái, chỉ thị lễ với Cung Thuận Quận chúa, cung kính nói: “Thỉnh an Quận chúa.” Dừng một chút mới thấp giọng nói: “không biết hôm nay Quận chúa tới Tường phủ là vì chuyện gì?”

“Ngươi hỏi tên súc sinh này đi!” Cung Thuận Quận chúa có ấn tượng rất tốt với Tường Ngự sử ôn hòa biết lễ này, ở trong mắt bà, thương thê tử không nạp thiếp đều là nam nhân tốt, lúc này về mặt hơi hòa hoãn, chỉ cười lạnh nói: “Đề thứ nữ cướp đoạt hôn sự của đích nữ, nếu không phải nể nể Tường gia thanh chính, thì ta thực sự muốn biết xem đây có phải là muốn đánh vào mặt ta hay không?!” Dứt lời liền có một nha đầu nhỏ giọng thuật lại sự tình với Tường Ngự sử, chỉ thấy Tường Ngự sử ngày thường ôn trọng bình tĩnh cũng phải lão đảo một chút, cả người phát run. một lúc lâu sau, Tường Ngự sử mới thở dài nói với Tường Thư Lan đứng bên: “Phụ thân con có lỗi với con.”

“Tứ đệ. . .” Tường Nhị lão gia đau đến không ra hình người, mắt thấy đường đệ tới rồi nhưng lại không giương mắt vì mình, tâm hóa tro tàn, nước nỏ nói: “Bọn họ muốn hại chết mẹ con Tình nương. . .” Rất có một loại hy vọng đường đệ báo thù cho ti thiếp và thứ nữ.

Ngươi vẫn còn nghĩ đến tiện thiếp đó!

Tường Ngự sử bị đường huynh nào tàn này chọc tức điên, làm A Nguyên vội vàng tiến lên đỡ, lúc này mới lấy hơi, quay đầu lạnh lùng nói: “Còn không kéo hai kẻ này ra ngoài!” Mắt thấy yêu tình họa loạn gia môn đã bị kéo xuống, Tường Ngự sử mới bày ra vẻ mặt thành khẩn nói với Cung Thuận Quận chúa vẫn cười lạnh liên tục: “Lúc này đây là gia huynh sai, huynh trưởng thuận theo Quận chúa xử lý.” nói xong chỉ che mặt hổ thẹn, không thèm nhìn huynh trưởng bị thương nằm trên mặt đất đang khiếp sợ nhìn mình.

Cung Thuận Quận chúa lại xua xua tay, lộ vẻ mệt mỏi.

Nếu có thể, bà quả thật muốn làm thịt súc sinh này, chỉ là nữ nhi bà Quảng An Huyện chủ rể tình thâm sâu với người này, một kiếm vừa rồi vốn hướng về mệnh căn của Tường Nhị, lại đột ngột rẽ đi chính là vì phút chần chờ trong lòng Cung Thuận Quận chúa. Thấy Tường Ngự sử cũng không bao che, bà trầm mặc một lát, liền nhân nhạtnói: “Trong phủ, mấy thiếp thất liên tiếp sinh sự thì không thể lưu lại nữa.” Thấy Tường Ngự sử gật đầu tuân theo, bà liền chỉ vào Tường Nhị đang bị phản cười lạnhnói: “Đức hạnh của kẻ này còn làm quan gì nữa, hại người hại mình!”

“Ý của Quận chúa là...”

Cung Thuận Quận chúa nhượng mày, chậm rãi nói: “Ngoan ngoãn ở lại trong nhà đi, chăm sóc thê tử khuê nữ cho thật tốt, nếu để ta biết ngươi lại làm ra chuyện xấu gì, đừng trách ta tàn nhẫn độc ác.” Nếu hiện tại kẻ nàyđã chết, khuê nữ của bà yêu hấnđậm sâu chỉ sợ sẽ không sống nổi. Đến hôn sự của Tường Thư Lan cũng sẽ bị trì hoãn vì tang kỳ, nhân nhậnsát tâm trong lòng, Cung Thuận Quận chúa chỉ lạnh băng nói: “Nếu để ta biết, sau này, đừng trách ta từng bước từng bước giết dần thứ tử thứ nữ này của ngươi, để ngươi biết thế nào là lợi hại!”

“Đa tạ Quận chúa khai ân.” Giữ được mạng, dù mất chức quan nhưng vẫn còn sống, Tường Ngự sử không cầu gì hơn. Huống chi ông cũng cảm thấy đường huynh này quá quá phận, chẳng ai lại đi tính kế thân nhân đáng ra phải bảo hộ nhất như vậy cả.

Lúc sau đại phu tới, mắt thấy Tường Nhị không chết được, Cung Thuận Quận chúa lại chọc thêm một nhát kiếm lên đùi ông ta, thấy trên cặp đùi thon dài của Tường Nhị lão gia xuất hiện hai lỗ thủng đầy máu đối xứng nhau, bà mới mắng: “Nè có Quảng An và Lan Nhi, hôm nay, tha cho mạng chó của ngươi!”

Đại phu chưa từng chứng kiến qua liền quỳ xuống, hơn nửa ngày thấy máu chảy đầy đất mới nhớ ra trị mệnh vết thương cho Tường Nhị lão gia.

Tường Nhị lão gia chỉ có tức hơn chứ không có giảm.

Tường Ngự sử coi nhưng không phát hiện, chỉ không kiên nại không siêng nịnh nói chuyện với Cung Thuận Quận chúa.

đang nói chuyện, liền thấy bên ngoài có tiếng khóc, A Nguyên ra bên ngoài liền thấy Quảng An Huyện chủ vội vàng chạy tới, không nhìn ai cả, chỉ bỏ nhào vào Tường Nhị lão gia, thấy người trong lòng rên lên, mắt thấy đều là máu của phu quân thì đau lòng muốn chết, ôm ông ta khóc nức lên, hồi lâu mới ngẩng đầu bi thông nói: “Mẫu thân làm gì vậy? Người không để chúng con sống yên ổn được sao? Vừa đi ra là muốn con chết đi thì mới dừng sao?!” Dứt lời lại khóc rống.

A Nguyên lại sợ ngây người lần nữa.

Nếu không phải tiện nhân sinh sự thì chẳng lẽ Cung Thuận Quận chúa ăn no rửng mỡ muốn giết con rể sao? Vì sao Quảng An Huyện chủ không hỏi chuyện gì đã xảy ra?

“Nó tính kế lên hôn sự của Lan Nhi, chẳng lẽ còn là ta sai?!” Cung Thuận Quận chúa bị nữ nhi chỉ biết đến phu quân này chọc tức đến không nhẹ, lạnh giọng quát.

Quảng An Huyện chủ ngẩn ra, chần chờ mà nhìn về phía Tường Nhị lão gia, Tường Nhị lão gia lại yên lặng rơi lệ, quay gương mặt tuấn mỹ mặt đi, không nói lời nào, dáng vẻ này khiến nàng đau lòng phát hoảng, chẳng chút oán trách, chỉ dừng một chút rồi cầu xin mẫu thân: “Phu quân biết sai rồi, huống chi phạt cũng đã phạt, cầu xin mẫu thân tha cho chàng.” nói tới đây, trước ánh mắt không thể tưởng tượng nổi của Cung Thuận Quận chúa, nàng ta quay đầu nói với Tường Thư Lan: “Mẫu thân biết lần này con đãchịu thiệt, phụ thân con cũng đã nhận lỗi với con, đều là người một nhà nào có nhiều cừu hận như vậy? Cho qua thôi, chúng ta đừng gây chuyện khiến trong nhà không yên nữa.”

Nhìn mẫu thân như vậy, Tường Thư Lan bưng kín miệng, nhịn không được rơi lệ đầy mặt.

“Ngươi nói gì với Lan Nhi thế!” Thấy cháu gái khóc, Cung Thuận Quận chúa quá mức đau lòng, quay đầu mắng.

“Gia sự của nữ nhi, mẫu thân hà tất can thiệp.” Quảng An Huyện chủ mới vừa dứt lời liền nghênh trọn một bạt tai của mẫu thân, liền thấy ánh mắt mẫu thân nhìn mình tràn ngập thất vọng và lạnh giá, không khỏi ngơ ngẩn.

“Trước kia ta từng đối xử như vậy với ngươi sao?!” Mắt thấy Quảng An Huyện chủ đối đãi với Tường Thư Lanlại không vượt qua được trượng phu của mình như vậy, Cung Thuận Quận chúa liền cảm thấy tâm lạnhthấu xương, cũng không biết nữ nhi này biến thành như vậy từ khi nào! Lại tát Quảng An Huyện chủ một cái nữa, bà mới lạnh lùngnói: “Trước kia ta che chở ngươi thế nào?! hiện tại, ngươi lại đối đãi Lan Nhi thế nào?! Ngươi còn đáng làm mẫu thân không?!” Ánh mắt dừng lại trước hai vợ chồng đang co rúm lại với nhau này, hiển nhiên đã coi Cung Thuận Quận chúa là ác nhân, bà nhắm mắt, kéo Tường Thư Lan đang nhìn mẫu thân rơi lệ lại bên cạnh, lạnh lùng nói: “Lan Nhi không thể đi theo các người được!” Thấy cả hai ngẩng đầu lên, lạnh nhạt nói: “Bằng không sẽ bị các người làm hư mắt! Từ đây, hai kẻ các người không quan hệ gì với ta!”

“Mẫu thân!”

“Đừng gọi ta mẫu thân, ta cũng không dám có nữ nhi không có tiền đồ như ngươi!” Cung Thuận Quận chúa thét lên: “Từ nhau về sau, ngươi không còn

quan hệ gì với ta! Nghe rõ chưa!” Bà chỉ vào Tường Thụ Lan, ánh mắt lại khiến A Nguyên cảm thấy đáng sợ khó nói nên lời, bà lạnh lùng nói: “Từ đây, Lan Nhi chỉ là cháu ngoại của ta, còn người, đừng bao giờ lấy danh hào của ta qua lại bên ngoài!” Có ý muốn nhất đao lưỡng đoạn* với Quảng An Huyện chủ, nói xong thấy Tường Thụ Lan nhắm mắt lại dựa vào vai mình, không nhìn phụ thân, mẫu thân nữa, bà liền biết cháu gái thực sự đau lòng, ôn nhu nói: “Về sau có bà ngoại ở đây, sẽ vẫn như trước.”

***Nhất đao lưỡng đoạn:** một đao chém đôi.*

“Bà ngoại, chúng ta đi thôi.” Tường Thụ Lan sẽ không oán hận với mẫu thân đã sinh ra nuôi dưỡng mình, cũng không muốn đổi mặt với phụ thân và mẫu thân như vậy nữa.

Tường Ngự sử thờ dài, sờ sờ đầu Tường Thụ Lan, âm giọng: “Con nhớ rõ, con có Quận chúa, cũng có Tứ thúc của con, luôn là người một nhà.” nói xong liền lấy ra từ trong ngực một chồng ngân phiếu, dâng lên Cung Thuận Quận chúa, cung kính nói: “Thần biết trong phủ không thiếu thứ này, chỉ là giữ lại để Lan Nhi tiêu dùng.”

Nhà ai tới khuyên can còn mang theo bạc chứ? A Nguyên cảm thấy dượng này thực chu toàn.

Cung Thuận Quận chúa mệt mỏi, dẫn Tường Thụ Lan rời đi.

“Phu quân.” Quảng An Huyện chủ vội vàng đi chăm sóc Tường Nhị lão gia lại bị ông ta đột nhiên đẩy ra, lạnh lùng nói: “Người xúi giục mẫu thân người hại chết Tĩnh nương, hiện giờ còn tới làm người tốt, người cho rằng, ta sẽ còn tin tưởng người sao?” Thấy Quảng An Huyện chủ ngây dại, cũng không phân biệt phải trái, tức khắc chửi: “Độc phụ!”

“Phu quân!”

“Cút ngay! Ta không bao giờ muốn gặp người nữa!” Tường Nhị lão gia oán hận tới cực điểm, lại không bao giờ muốn nhìn nữa, đẩy Quảng An Huyện chủ vẫn khóc lóc cầu xin sang một bên, không liếc nhìn một cái, lạnh như băng mà nói: “Duyên phận phu thê đoạn tuyệt từ đây!”

“Ngày mai, đưa Nhị lão gia tới nông thôn ở Thông Châu đi, ngưng thần tĩnh khí.” Tường Ngự sử nhìn đôi vợ chồng này nháo loạn, Quảng An Huyện chủ mất mẫu thân và nữ nhi, lại bị phu quân oán hận, trong lòng thờ dài, chỉ nhàn nhạt phân phó với quản gia, thấy quản gia gật đầu, ông chần chờ một lát, liền lắc đầu nói: “Nhị tẩu ở lại trong kinh, bằng không ngày ngày đụng mặt bằng thêm phần uất.”

Quả nhiên qua mấy ngày, Tường Nhị lão gia bị đưa đến ở nông thôn, trước khi đi Quảng An Huyện chủ khóc ra máu, lại bị hưu thư của Tường Nhị lão gia ném vào mặt. Hưu thư này tuy rằng không có hiệu lực gì, đao mặt đã bị Tường Ngự sử thiêu, nhưng lại khiến Quảng An Huyện chủ cơ hồ nổi điên, tinh thần không tốt, nhốt mình trong phòng, ngày ngày khóc thút thít, chỉ ngóng trông phu quân có thể hồi tâm chuyển ý. Nàng cũng không biết, chỉ ở Thông Châu mấy ngày, thôn trang Tường gia đã bị hộ vệ phủ Cung Thuận Quận chúa oán hận vây lại, Tường Nhị lão gia bên trong lại kêu trời trời không biết, nhận hết khổ sở.

Mỗi ba ngày liền chịu một trận roi, quả thực đòi mạng.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 117-2

A Nguyên sau khi tiễn dượng về nhà lại cùng hẹn ngày gặp lại với Thẩm Trân và Bình Thành Quận quân, qua lần này cảm thấy được mở rộng tầm mắt rất nhiều, trong lòng có chút thỏa thích, khi trở về phủ Túc vương liền đi tìm Túc vương phi kể lại sự tình ngày hôm nay, thấy Túc vương phi cũng tỏ ra bất đắc dĩ, liền thở dài: “Theo con mà nói thì nam nhân như vậy chỉ được cái mã thôi, người đẹp nhiều mà tại sao lại phải chấp mê chấp ngộ thế?”

“Năm đó nàng ấy thích người nọ vô cùng.” Túc vương phi liền thấp giọng nói: “Biết rõ trong lòng người này không có nàng, nàng vẫn nguyện ý gả qua, ai nói cũng không được. Thôi, mỗi người đều có duyên pháp khác nhau, hơn nữa biểu tỷ con cũng rời đi rồi, đỡ sau này sinh giận không đâu.” Thấy Phụng Ngọc phía sau cũng đang nghe, Túc vương phi hơi ngừng lại, rồi mới chậm rãi cười nói: “không nghĩ được là tiểu tử phủ Phần Dương hầu cũng là tên nhóc không tồi, có thể thấy được là nhân duyên này của Lan Nhi cũng ra hoa kết trái.”

A Nguyên ra sức giúp đỡ Tường Thụ Lan như vậy nhiều ít cũng là vì Phụng Ngọc, lúc này cũng cười nói: “Biểu tỷ hạnh phúc mà, hưởng chi hiện tại cũng đã lợi hại hơn, cũng nên có cuộc sống tốt nhất.”

Phụng Ngọc ở một bên nghe xong một lát, trên mặt liền lộ ra vẻ thoải mái.

hắn thích Tường Thụ Lan, tự nhiên cũng hy vọng nàng có thể hạnh phúc.

A Nguyên lên nhìn thấy hắn cũng không mất mát, biết đây là đã vượt qua, cảm thấy Tam ca này vẫn thực là phóng khoáng, liền yên tâm.

Túc Vương Phi lại đang nghĩ xem tìm một cô nương tốt cho nhi tử thế nào, nghe được chuyện A Nguyên nói hôm nay gặp được Bình Thành Quận quân

ở phủ Cung Thuận Quận chúa, liền cười rộ lên nói: “Ta cũng chỉ có quen biết với mẫu thân của Bình Thành, di con lại có quan hệ rất tốt với nhà bọn họ.” ‘Di’ chính là phu nhân Thành Dương bá, thấy A Nguyên kinh ngạc, bà liền xua tay nói: “Thái phu nhân nuôi dưỡng di con bên người, chơi với mẫu thân Bình Thành là Đồng Thọ Huyện chủ từ nhỏ đến lớn, tựa hồ còn có cái gì đó sâu xa lắm, quan hệ vẫn luôn tốt, sau này con...” Đến đoạn sau là ậm ờ.

Nhà Bình Thành Quận quân qua lại rất thân thiết với phu nhân Thành Dương bá, nếu A Nguyên có thể gả vào phủ Thành Dương bá, về sau này cũng có thể thường xuyên gặp mặt.

Tiểu thư trong kinh đều là lớn lên cùng nhau từ nhỏ, A Nguyên chỉ gật gật đầu.

Qua mấy ngày, A Nguyên liền biết tin Tường Nhị lão gia bị đưa tới ở nông thôn, để Quảng An Huyện chủ ở lại phủ đệ trống rỗng, ai cũng đều phải có trách nhiệm với lựa chọn mình làm ra, bởi vậy nàng cũng không thêm để ý. Nhân việc Thái hậu nhớ nàng mà truyền tin kêu nàng hồi cung, cũng biết lần này ở bên ngoài quá lâu rồi, A Nguyên liền vào cung. Trờ về cung liền tới cung Thái hậu, liền thấy trong cung thật rộng lớn, Thái Hậu ngồi ghế chủ vị phía trên đang trò chuyện với Ngũ Công chúa ngồi dưới, trong điện còn có một thằng mập đang lăn sang bên này lăn sang bên kia, vô cùng vui sướng, mắt thấy A Nguyên tới, đôi mắt tên nhóc này liền mở to, lăn một đường thẳng tới chỗ A Nguyên.

A Nguyên kinh hãi!

Sắp bị Nhóc mập đè bẹp mất thôi!

Nàng còn chưa kịp tránh qua một bên đã nghênh đón Nhóc mập này, hai người lăn thành một đồng trên sàn, Công chúa điện hạ suýt nữa bị tiểu tử này làm bẹp phổi, lúc này đây hiểu rõ tâm tình thất lung buộc bụng của Hoàng thượng, lặng yên rơi lệ, cảm giác được Nhóc mập đang cười khanh khách rúc rúc lui vào lòng mình, tức khắc gian nan giãy giụa nói với Thái Hậu đang ngồi trên: “Hoàng... Hoàng tổ mẫu... Tiểu Ngũ nó thực sự nên giảm béo!” nói xong, thè lưỡi, ngoặt đầu sang một bên làm bộ ngất xỉu.

Thái Hậu vỗ bàn cười to, Ngũ Công chúa đã cười đến không thở nổi rồi.

một đám đại cung nữ đến ngã trái ngã phải, còn phải đi lên đỡ A Nguyên đứng dậy, thật là đặc biệt vất vả.

Vì trong cung Thái Hậu thường xuyên có trẻ con, chỉ sợ bị va đập nên toàn bộ đều trải thảm dày, kỳ thật A Nguyên không đau chút nào, ra hiệu cung nữ không cần tới, cũng mở to mắt chớp chớp với đệ đệ một lát, rồi ôm thằng bé lăn vài vòng trên mặt đất, thom vào gương mặt thịt thịt này một cái, lúc này mới ôm Nhóc mập ngồi xuống bên cạnh Thái Hậu thở dài nói: “Tiểu Ngũ nặng, không phải cháu gái nói, hiện tại ta mới biết được cái gì gọi là thân thể ngàn vàng đấy!” Ý tứ chính là trọng lượng thực sự khiến người khác chấn động.

“Ý chính là Tiểu Ngũ là người rất có phân lượng sao?” Ngũ Hoàng tử chớp chớp mắt, thực vô sỉ mà nói với Thái Hậu: “Tôn nhi... tôn nhi cũng là người ‘bị’ coi trọng sao?”

“Ai dám xem thường đệ đâu?” A Nguyên trầm thờ dài nói: “Ai nói không cẩn thận lã sẽ bị áp xuống đất đó.”

“Hoàng tỷ ghen tỵ nhé, đệ biết mà.” Trước ánh mắt vận vẹo của A Nguyên, Mập hiện giờ đã càng mồm mép lanh lợi thêm liền thờ dài nói: “Đệ nghe Phụ hoàng kể hết rồi! Hồi Hoàng tỷ còn nhỏ cũng đáng yêu như Tiểu Ngũ ý, nhưng sau đó Vương thúc không cho tỷ ăn cơm, Hoàng tỷ gầy, từ đó về sau vô cùng ghen tỵ với Tiểu Ngũ muốn ăn cái gì là được ăn cái nấy.” Dứt lời liền xòe tay đếm: “Hôm nay, buổi sáng ăn một bát đậu tây cuốn, mấy món ăn sáng hai chén cháo, còn có ba cái bánh bao cực lớn... tiện đó còn có một chén trà lưu phùng táo đỏ...”

Dáng vẻ khoe mẽ này khiến A Nguyên nghiêng răng nghiêng lợi.

Trong lòng thầm ghi Hoàng thượng “phản bội” nàng vào sổ đen, A Nguyên chỉ lộ mặt sắc bén của mình mà nói: “Chẳng trách Hoàng bá phụ không công được đệ.”

“không có việc gì, có thể tìm Tứ cả công được Tiểu Ngũ là được.” Nhóc mập nói rất thuần thực, hiển nhiên đã ‘hạ độc thủ’ với Tứ ca số khổ trong khoảng thời gian A Nguyên không ở đây.

Thái Hậu nhìn hai tiểu nhân nghiêm trang đầu võ mồm mà cười đến chảy nước mắt, yên lặng nhìn A Nguyên trẻ con gặm lại đệ đệ một ngụm rồi mới hỏi: “Ồ bên ngoài con vui đến quên cả trời đất sao?”

“Chỗ nào ạ~” A Nguyên đảo mắt, liền hậm hực nói với Thái Hậu: “Hôm trước mẫu thân mở tiệc mời tiểu thư mấy nhà, cháu gái thế mới biết thời buổi này ở kinh thành cái gì cũng thiếu chỉ có thân thích là nhiều. Sau đó lại có chút sự cố, chuyện của Tường gia, cháu gái đi chống lưng cho biểu tỷ.” Dứt lời liền kể lại sự tình nhiều ngày qua, thấy Thái Hậu nhũn mảy, biết là bà chán ghét chuyện không phân biệt đích thứ, có tâm cựa xát hào cảm thay Tường Thư Lan, bèn cười nói: “Biểu tỷ là người ôn nhu, cố kỵ vì người nọ rớt cuộc vẫn là phụ thân, vốn cứ nhẫn nhịn, cháu gái phía sau không nhẫn được, lúc này tỷ ấy mới trợn mắt và thứ nữ kia, đến cùng vẫn không muốn tổn thương mạng người.”

“Con bé nguyên ý quyền tiền bạc cho cô nhi quả phụ ở biên quan, là người thiện tâm.” Thái Hậu gật đầu, lại không thêm để ý mà nói: “một tiện thiếp, đánh chết thì đánh chết, chẳng lẽ còn sợ ai trợn mắt?” Nhưng cũng không phải đùa bé thực sự thân cận, nên cũng không thập phần để ý.

“Biểu tỷ thiện tâm” A Nguyên chỉ nói vậy, cũng không tiếp tục, thấy Nhóc Mập ôm eo mình, nàng liền cười nói với Thái Hậu: “Lúc trước không cẩn thận va chạm với Tam Hoàng huynh, không biết...” Tiễn nhân này có vào cung cáo trạng hay không?

Tiểu tử Phụng Hoàng này trời sinh thích mách lẻo!

“Tối rồi, bị ai gia mắng trở về.” Thái Hậu nhắc tới đứa cháu này liền nhủ mày, lạnh lùng mà nói: “nói con vô lễ với nó. Ai gia liền hỏi nó, cháu gái bảo bồi của ta xưa nay biết lễ, không biết đã vô lễ với nó thế nào? Áp ứng mãi không nói rõ, sau đó Tuệ Tàn vừa lúc khóc lóc tới trước mặt ai gia, ai gia mới biết được, vì phụ bất nhân, vì phụ bất từ*, quả thực chính là thứ súc sinh!” nói tới đây Thái Hậu cũng có chút giận giữ, cười lạnh nói với A Nguyên: “Có thể khiến mẹ đẻ của nó vì Vương phi của con trai tới cáo trạng với ai gia, có thể thấy được nó làm nhĩ tử thế nào trước mặt Tuệ Tàn, không báo Hoàng đế tước Vương tước của nó cũng coi như ai gia đã nể mặt Thuận Vương phi, Thế từ!”

Vì phụ bất nhân, vì phụ bất từ: "Từ" ở đây mình đoán là nhân từ, nên đại ý câu này là phu quân không có tình người thì vợ không phải nhân từ độ lượng gì.

A Nguyên cũng chỉ mở lời trước mặt Thái Hậu thôi, không nghĩ được là còn có chuyện tốt như vậy, trong lòng liền cảm thấy cực kỳ vừa lòng.

Phượng Đồng đã làm Thái Hậu Hoàng thượng mất kiên nhẫn, vài lần nữa, không chừng tước vị cũng sẽ tới với Phượng Thuyền.

“không biết vì sao Tam hoàng huynh dường như có chút thành kiến với Tam tẩu.” A Nguyên rũ mắt, rồi thở dài: “Nghe nói Tam tẩu ở trong phủ rất gian nan, lợi hại hơn nữa cũng là nữ nhân mà thôi. Tam ca cũng ái Từ trắc phi, cũng phân biệt đối xử giữa con cái, có trấn bảo cũng có cò đại, con thấy được cũng khó chịu trong lòng.” nói xong, vuốt mặt Ngũ Hoàng tử trong lòng thấp giọng nói: “A Thuyền mới bao lớn đã thập phần trầm ổn khiêm tốn, chỉ là cháu gái nghĩ, phần lớn trẻ nhỏ đều có thể vô ưu vô lo như Ngũ Hoàng đệ, chỉ có trong nhà nhiều chuyện mới có thể tôi luyện ra tính cách kiên cường như vậy.”

“Vợ lão Tam chưa bao giờ oán giận gì đó trước mặt ai gia, ai gia cũng không biết nói thế nào, con bé chịu áp lực nhiều như vậy...” Thái Hậu liền thở dài: “Ồ trong cung, đứa bé này lúc nào cũng như không có việc gì, hiện giờ ngẫm lại, là đứa biết quy củ, ngược lại khiến mọi người thương thay nó.” Nếu Thuận Vương phi nhào vào Hoàng cung, đương nhiên Thái Hậu cũng sẽ ra mặt vì nàng, chỉ là không áy náy được bằng hiện tại.

“Hoàng tử mẫu thường ngày đều yêu thương các vị hoàng tẩu, liền cái gì cũng tốt.” A Nguyên vuốt mông ngựa Thái Hậu một chút, thấy Thái Hậu gật đầu, liền nghĩ đang suy nghĩ xem tạo chút thể diện cho các cháu dâu phía dưới thế nào, liền ôm Ngũ Hoàng tử cùng ra ngoài với Ngũ Công chúa, vừa ra liền bị Ngũ Công chúa búng một cái lên đầu, Nhóc mập ra sức thổi phồng vào chỗ đau, còn mình rung rung nhìn Ngũ Công chúa nói: “Sao Hoàng tử búng ta?”

“Người không trở lại, ta ở trong cung không được thoải mái.” Ngũ công chúa liền không vui mà nói: “Hôm kia Thẩm biểu tỷ tiến cung tới, ta cũng đi xem, là một cơn mưa tốt. Phủ Định Quốc công cũng có phúc, chỉ là.....” Nàng nhủ mày, thấp giọng nói với A Nguyên: “Ta tưởng tượng cảnh người ở bên ngoài trời cao biển rộng, liền cảm thấy trong lòng thoải mái.” Nàng và A Nguyên lớn lên ở trong cung, là tỷ muội thân thiết nhất, hiện giờ A Nguyên cũng rất thân với nhiều nữ nhi khác, tự nhiên Ngũ Công chúa cảm thấy mất mát, nhưng cảm giác này chỉ tồn tại một lúc, sau đó chính nàng cũng cười rộ lên, lắc đầu nói: “Ta suy nghĩ nhiều rồi.”

Tuy có khác với những tỷ muội, nhưng mà Ngũ công chúa cũng không giống mình, A Nguyên cũng cảm thấy bản thân có chút không thuần, lôi kéo tay Ngũ Công chúa cười nói: “Chúng ta là tỷ muội, có cái gì tri tâm mà không thể nói ra? Người khác cũng đều không bằng hoàng tỷ.” Trong lòng quyết định không chạy ra ngoài nữa, chỉ ở với Thái Hậu và Ngũ Công chúa, A Nguyên nảy ra một ý, liền cười nói: “Bằng không, mấy ngày nữa chúng ta đi cưới ngựa đi, chỉ mấy người chúng ta thôi, thế nào?”

“Dẫn theo biểu ca biểu tẩu đi.” Ngũ Công chúa vẫn ghi nhớ trong lòng, chỉ mỉm cười nói: “Thẩm biểu tỷ bận rộn chuyện quyền tiền bạc trong kinh, không thoát ra được, còn biểu ca và A Loan...” thấy A Nguyên nghe thấy nhắc đến Thẩm Thác khóe miệng liền rút gân, Ngũ Công chúa buồn cười, lại vẫn nhìn cười nói, “Biểu ca cũng đâu ăn thịt người, người lo lắng cái gì thế?”

“hắn không ăn thịt người, hắn chỉ thích uống rượu với A Dung thôi.” A Nguyên thở dài, rút cuộc vẫn đồng ý.

Quả nhiên qua mấy ngày, bên ngoài không khí trong lành mát mẻ, A Nguyên liền cùng Ngũ Công chúa cộng thêm một Nhóc mập khóc nháo đòi theo đi tới chuồng ngựa vườn ngự uyển, gặp ngay Thẩm Thác khí vũ hiên ngang và A Loan cùng tới, lại thấy một người khác, Cửu Công chúa hoa kiều như cảnh liễu trước gió cũng đến đây, khóe mắt nhảy dựng. A Nguyên cũng không nói lời nào, tới đón đầu ngăn trước mặt Cửu Công chúa, cười nói: “Cửu muội, hôm nay chuồng ngựa không có chỗ ngồi cho muội, trở về đi, bằng không, ta gọi người kéo muội đi thì khó coi lắm!” Ánh mắt chưa về lạnh lẽo.

Hướng khác, một tên Nhóc mập lại lên tới trước mặt thanh niên oai hùng ngấn cao đầu, há to miệng thấy cả cổ họng và hàm răng sún, so đo với đùi của đại ca này.

Cúi đầu nhìn xuống lại phát hiện toàn thịt là thịt, Nhóc mập cảm thấy thực bị thương.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 118-1

Chỗ A Nguyên và Cửu Công chúa đã rất căng rồi.

Gương mặt nhỏ thoa phấn nhàn nhạt, óng ánh trong suốt chỉ to bằng một bàn tay, một thân cung trang mộc mạc mà phiêu dật, hồng buộc chặt, tay áo xiêm y rộng đặt chéo lên nhau, tất cả càng khiến nữ nhi tuổi còn nhỏ tựa như tiên tử trên mây phiêu dật thoát tục, chỉ là A Nguyên thấy diễn xuất của Cửu Công chúa này hiển nhiên biết được nàng ta chưa chết tâm với Thẩm Thác, trong lòng không thể hiểu vì sao công nương này nhất nhất phải chen một chân vào nhân duyên của người ta, cho dù người ta là liên hôn không có tình cảm thì có thể phát cờ chân ái phá tan gia đình người ta sao?

Quá vô sỉ!

Ánh mắt khinh thường, A Nguyên nhìn cô nương không biết tới từ đâu mà lại có giác ngộ tiểu tam này, lạnh lùng nói: “không đi thì rút!”

“Vì sao Hoàng tỷ cứ mãi khinh nhục muội?” Cửu Công chúa chỉ cảm thấy A Nguyên như khắc tinh vậy, ánh mắt không cam lòng nhìn về phía xa xa, lại thấy tâm mắt Thẩm Thác chú ý cả vào một thẳng béo, giống như là tiểu tử béo ụt ịt đó còn đáng thích hơn mình, nhất thời oán hận, bị ánh mắt khinh bỉ của A Nguyên nhìn thấy, hai mắt liền đỏ ngập nước âm ức, chỉ rung rung nói: “Ta cũng là nữ nhi của Phụ hoàng, cũng là Công chúa, tại sao Hoàng tỷ khinh thường ta như vậy?!”

“Ngươi vẫn không hiểu chứ gì?” A Nguyên lười dây dưa, chỉ híp mắt nói: “Ngươi sinh ra đã xinh đẹp như thế là để phá hoại nhân duyên nhà người ta hả? nói ra ta còn thấy ghê tởm! Còn về phần Công chúa...” nàng châm chọc cười lạnh nói: “Nam nhân thiên hạ chết hết rồi sao mà ngươi không biết xấu hổ như vậy?! Hoàng bá phụ anh minh bậc nào cũng bị ngươi bại hoại mất!” Nữ nhi Hoàng đế trời sinh cao quý lại cố tình trông ngóng phu quân người khác, thanh danh này truyền đi có thể dễ nghe sao? không chừng có biết bao nhiêu người sẽ chê cười. nói tới đây, A Nguyên thấy Cửu Công chúa vẫn oán hận như cũ, liền cười nói: “Bằng không chúng ta cùng đến chỗ Hoàng bá phụ? Ngươi có lý như vậy, Hoàng bá phụ hẳn sẽ nặng ta thôi.”

Nếu không phải thật sự tiếc cho tấm lòng làm mẫu thân của Trần Tần, A Nguyên đã sớm khiến Cửu Công chúa không sống nổi trong cung nữa.

“Ta cũng chỉ thích một người mà thôi, dựa vào cái gì mà Hoàng tỷ...” Cửu Công chúa dậm chân, mới nói đến đây đã ăn một bạt tai, nàng bụm mặt ngẩng đầu hoảng sợ, nhìn A Nguyên đang cười lạnh, liền nghe thấy tiếng A Nguyên chậm rãi nói: “Hay cho cái thứ không biết xấu hổ này, một khi đã như vậy ta còn không nở cái gì nữa?!” nói xong chỉ nói với đại cung nữ vẫn canh giữ bên người: “Truyền tin trong cung, nói Cửu Hoàng muội đắc tội ta, ta sẽ không chào đón nữa!” nói xong mới gạt đầu nói với Cửu Công chúa: “Ta xem như đã nhìn ra, ngươi thật sự không biết xấu hổ!”

Quả thực giống chiêu trò của Nhị Công chúa năm xưa, chỉ là ngày trước Nhị Công chúa muốn cướp một Trọng nguyên mà thôi, Hoàng thượng đã giận tím mặt. Trước mặt là thời điểm Hoàng thượng muốn trọng dụng Thẩm gia, sao có thể để gia quyến ở lại kinh thành của người ta bị thất vọng buồn lòng được? Cửu Công chúa chẳng biết gì cả, còn cảm thấy bản thân thông minh vô cùng, đã khiến A Nguyên ngửi được mùi ngu xuẩn, thấy Cửu Công chúa ăn một bạt tai của mình mà vẫn chưa hiểu ra, lại còn oán hận nhìn mình, còn cảm thấy A Nguyên là cá mè một lứa với A Loan cùng chặn không cho nàng ta thân cận với Thẩm Thác, cũng phiền, chỉ hỏi: “Ngươi thật sự không đi?”

Biết A Nguyên sẽ dám cho người kéo mình đi thật, Cửu Công chúa căm hận nhìn nàng một cái, xoay người định đi.

“Điện hạ dừng bước.” Lúc này ánh mắt A Loan mới rời khỏi Nhóc mập tròn tròn đáng yêu, thấy hành động của A Nguyên liền khẽ nhíu mày, đi tới bên cạnh A Nguyên, rũ mắt xoa xoa bàn tay vừa đánh người của nàng, thấy bị đỏ lên liền sờ sờ đầu A Nguyên.

Nhóc con linh hoạt, ôm tay kêu đau.

Thẩm tiểu tướng quân ở xa xa nhìn con nhóc làm bộ làm tịch, quyết định sau khi xuất cung sẽ phải đi uống rượu với Trầm huynh một trận.

“Gọi ta có chuyện gì?” Cửu công chúa không hiểu, A Loan cao gầy, ở hiện đại coi như có vẻ đẹp trung tính, thực sự được hoan nghênh, nhưng ở cổ đại, phần lớn nam nhân đều thích nữ nhân nhu mì dịu ngoan, nàng ta vốn chẳng thể gả đi được, dựa vào cái gì mà có thể chiếm được nhân vật oai hùng như Thẩm Thác chứ? Trong lòng hận ả chặn đường mình, ngữ khí liền không tốt, cười lạnh nói: “Chẳng lẽ cả ngươi cũng muốn sỉ nhục ta sao?!”

A Loan không có phản ứng gì với nỗi oán hận của một tiểu cô nương, cũng không để ý, lúc này chỉ vừa xoa tay cho A Nguyên, vừa cúi đầu nhàn nhạt nói: “Ta thấy thư của điện hạ rồi.” Thấy Cửu Công chúa ngăn ra, hiển nhiên không thể tin được bản thân vất vả truyền tin cho Thẩm Thác, mà nam nhân này lại cho thể từ xem, nghĩ đến ý tứ ái mộ lớn mật trong đó, Cửu Công chúa đỏ bừng mặt, nhưng A Loan lại chỉ hờ hững, im lặng một chút rồi gạt đầu nói: “nói cái này cũng không phải để khoe với điện hạ, bởi vì, không tất yếu.”

“Cái gì?”

“Giữa phu thê vốn không nên giấu giếm.” A Loan nhàn nhạt nói: “Phu quân của ta đương nhiên là tốt nhất trên đời, chỉ là chàng đã có ta, điện hạ chậm một bước, bởi vậy, tuy cảm động trước tâm ý của người, ta lại không thể người chàng cho người.”

A Nguyên cảm thấy sao lời này lại không hợp khẩu vị như vậy.

Nghĩ nghĩ mới chợt phát hiện ra, A Loan vậy mà lại dùng cách nói chuyện trịnh trọng y hệt nam nhân.

“Cái gì?”

“Ta đã từng nói chàng là của ta.” A Loan tiếp tục nhàn nhạt mà nói, “Tuy tabất tài, nữ nhân như điện hạ cũng không để vào mắt. Nhưng nếu điện hạ lại sinh sự với ta một lần nữa, đến lúc đó, dù ta cực tính mạng mình cũng muốn điện hạ phải trả giá, người hiểu chưa?” Cửu Công chúa mừng rỡ như vậy, A Loan chỉ sợ một bạt tai của mình đánh cũng có thể khiến nàng ta đi gặp tổ tông. Khóe mắt giật giật, A Loandưỡn tay liền đặt lên trên cổ Cửu Công chúa, còn chưa nắm chặt, Cửu Công chúa đã bị sát khí đột nhiên tỏa ra trên người nàng dọa đến ngừng thở.

“Cũng chỉ có vậy thôi.” A Loan chỉ cảnh cáo nàng ta thôi, thu tay lại, trước ánh mắt đại ra của A Nguyên nhẹ giọng nói.

Cửu Công chúa như nhìn thấy tên cuồng sát, hoảng sợ liếc nhìn A Loan một cái liền xoay người chạy, thoải mái hơn nhiều so với vừa rồi A Nguyên bảo nàng cắt đi.

“Đây mới là khí thế nữ nhân nên có nha.” Cửu Công chúa điện hạ nhìn nữ nhân cao gầy vẻ mặt nghiêm túc trước mặt, chảy nước dãi nói.

Trước có Cung Thuận Quận chúa, sau có A Loan, A Nguyên cảm thấy kỳ nguyên mới đang mở ra trước mắt mình.

Con nhóc này vừa nói vừa thò tay ra sờ tay người ta, nỗ lực ăn đậu hũ, còn ngờ ngác nói: “Sao lại lợi hại như vậy nhỉ? Khí thế này như đang ở trước thiên quân vạn mã vậy.” nói xong còn trèo lên người người ta, cọt nhả: “Về sau ai khiến ta không sáng khoái, A Loan phải ra mặt hộ ta nha.” Đến lúc đó một cây ngân thương kiến huyết phong hầu*, Cửu Công chúa điện hạ còn dùng, sợ ai chứ?

Kiến huyết phong hầu: vũ khí sắc bén, hoặc độc được có hiệu quả.

Trong lúc nhất thời nhóc con uy phong lẫm lẫm, đáng đứng uy nghiêm.

Ngũ Công chúa yên lặng che mặt, cảm thấy muội muội này quá mất mặt, huống chi còn có xu thế đào góc tường biểu ca nàng, trước mắt Ngũ Công chúa còn muốn lấy lòng biểu ca nên tấm vạt lần không thể để bị kịch phát sinh, thấy ánh mắt A Loan cũng chứa ý cười nhìn A Nguyên thân cận với mình, tìm nàng nỗ lực đoàn một cái, tức khắc chạy ra ôm lấy cánh tay A Loan, cười gượng nói: “Biểu tâu chớ có quên ta.” nói xong nhe răng trợn mắt với A Nguyên, thuận tiện hưởng thụ A Loan xoa đầu, cảm thấy đúng là thoải mái thật, chẳng trách đám nhóc này đều thích được xoa đầu, Ngũ Công chúa liền nhìn không được cũng rúc rúc vào lòng bàn tay A Loan.

“Này! rõ ràng là ta gặp A Loan trước!” A Nguyên liền không vui mà nói.

“Câm miệng!” Ngũ Công chúa trừng mắt mắng: “Ta còn không phải là hoàng tử của người?!”

Thẩm Thác ở xa xa nhìn hai Công chúa đang đào góc tường nhà mình, thấy trước đây mới có một con nhóc, nay đã thành hai, đều muốn tranh sủng với mình, tức khắc lỗ mũi cũng có khói. Chỉ có điều Thẩm tiểu tướng quân là người trầm ổn đoan túc, không tỏ vẻ gì, trong đầu chỉ thầm nghĩ phải nhanh chóng về trút giận lên tiểu biểu đệ phủ Định Quốc công, nói cho cùng, vợ mình mà không giữ được thì quá mất mặt rồi! Tính toán xong cái này, hắn liền cảm giác thấy có người kéo góc áo của hắn, cúi đầu lại thấy Nhóc mập ngây thơ đáng yêu đang nhìn cười đến lấy lòng đầy mặt, bèn hỏi: “Điện hạ có gì phân phó?”

Béo như vậy hắn có thể ăn có thể ngủ, Thẩm Thác gặp Ngũ Hoàng tử này trong đầu liền sinh ra một câu như vậy.

Béo mà sờ thì...

Mặt không cảm xúc thu hồi lại suy nghĩ này, Thẩm Thác lại thấy Nhóc mập sợ hãi hỏi: “Có thể ôm vị đại ca này một cái được không?”

Thẩm Thác bắt gặp ánh mắt tha thiết của thằng bé, huống chi còn là Hoàng tử được sủng ái liền không cự tuyệt, khom lưng ôm thân thể vừa mềm lại vừa ấm của nó vào trong lồng ngực, nghiêm túc nhìn đối diện với Nhóc mập cười đến không thấy trời đất đâu nữa này.

Nặng trĩu, làm Thẩm tiểu tướng quân lặng yên dùng thêm lực.

“Có thể ôm chặt hơn không?” Nếu để hai Hoàng tử của nó thấy chỉ sợ sẽ khuyên bảo tận tình tiểu tướng quân rằng Nhóc mập này là tay thiện nghệ được một tác lại muốn thêm một thước, ngàn vạn không thể đáp ứng, chỉ là hiện tại các công chúa đang vội vàng tranh sủng, nào có thời gian quản đâu?

Thẩm Thác làm theo.

“Bỏn hoàng tử có thể ôm cổ huynh không?” Phi Tử Nhi tội nghiệp mà nói “Rất cao nha, sợ lắm.”

Thẩm Thác tiếp tục làm theo.

“Có thể cọ cọ mặt huynh không?”

Thẩm Thác chần chờ một lát, lại vẫn dấm mặt mình vào khuôn mặt nhỏ mềm như đậu hũ của Nhóc mập.

Xúc cảm cũng không tệ lắm, Thẩm tiểu tướng quân mặt không biểu cảm mà nghĩ.

“thật tốt!” Ngũ Hoàng tử cảm thấy người này tốt như Tứ Hoàng huynh vậy, quyết định đãi ngộ hắn giống như đối với Tứ Hoàng huynh, bỗng nhiên quay đầu lại liền ngoạm một cái vào mặt Thẩm Thác, thấy một dấu răng lớn để lại mà sau đó người ngay cũng không đau kêu cha gọi mẹ như Tứ Hoàng huynh, liền rất vừa lòng, vụn vụn người nhốt trong lòng Thẩm Thác, vội vàng nói: “Muốn phi phi.” Thấy khóe mắt Thẩm Thác giật giật, lại vẫn nâng nó cao lên vài phần, tức khắc nó được một tác lại muốn tiến thêm một thước mà kêu lên: “Cười đại mã, đại mã.”

nói xong mình liền phịch một cái lên vai Thẩm Thác.

Thẩm Thác chưa từng gặp qua đứa bé con nào vô lại như này.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 118-2

Nhị đệ của hắn hồi trước cực kỳ hiểu chuyện, phạm có thói hư gì xấu đều bị vài ba cái đánh của Thẩm Thác là bay biến. Chỉ là trước mắt không thể làm gì Nhóc mập này được, lại sợ thằng bé rơi xuống nên đành để nó cười lên cổ mình, bảo vệ nó, bắt đắc dĩ vô cùng.

Thấy Thẩm Thác còn chậm rãi đi hai vòng, Nhóc mập cười sung sướng, vỗ tay kêu lên: “Thích... Thích đại ca!”

Sắc mặt Thẩm Thác chứa vài phần ôn hòa, cảm thấy nếu có một nhi tử đáng yêu như vậy cũng thực không tồi. Lúc này đây chơi với Ngũ Hoàng tử trong chốc lát, lại ôm cu cậu lên ngựa dắt trong trại nuôi ngựa vài vòng rồi mới ôm Ngũ Hoàng tử sung sướng găm hắn vài cái nữa về chỗ, thấy A Nguyên và Ngũ Công chứa đều đã buông A Loan ra liền hơi hơi gật đầu, cùng đi tới cung Đức phi. Lúc này Đức phi đang trò chuyện với Thành Vương phi Tề Thiện, thấy nhiều người tới liền nở nụ cười, nói: “Hôm nay tới đông đủ vậy?”

Bởi vì là tiểu bối, Thẩm Thác cũng không kiêng dè, thỉnh an Đức phi rồi ngồi xuống ghế gần nhất.

Tuy rằng hắn không nói lời nào nhưng vẫn ôm Ngũ Hoàng tử mềm mại như cũ không định buông tay, A Loan cũng không khỏi tò mò mà nhìn hắn một cái, hiển nhiên cũng cảm thấy vị phụ quân này thích trẻ con đến mức đó thật khó thể tưởng tượng. Đức phi lại nhìn ra, vốn muốn nói giỡn một câu chỉ sợ cháu ngoại trai muốn có nhi tử rồi nhưng lại lo lắng làm A Loan khó xử, bèn bỏ qua, chỉ nhẹ nhàng cười nói với A Loan: “Hiện tại cháu đã ở lại trong kinh, ta nghe nói Hoàng thượng muốn bổ sung cháu vào Ngũ thành Bình mã tư*?” Thấy A Loan khẽ gật đầu, Đức phi liền cười nói: “Công vụ nếu có thanh nhàn, rảnh rỗi không có việc gì thì cùng Trần Nhi tới trò chuyện với ta, bằng trong cung này có chút cô đơn.”

A Loan cung kính thưa tuân, rồi mới nói: “Nương nương có phân phó, nào dám không theo?”

“A Loan ở đây, con lại không được nương nương để ý.” A Nguyên ở bên liền thở dài nói.

“Bao lớn rồi mà còn ăn dấm như vậy.” Đức phi nâng yêu nang một câu, sờ sờ mặt nàng rồi cười nói: “Nếu sau này con gả đi mới hẳn nên ăn dấm đấy.” Thấy vẻ mặt A Nguyên không e lệ, còn ngẩng mặt dương dương đắc ý, bèn hỏi: “Sao lại có vẻ tự hào thế?”

“Con là người có thể gả ra ngoài được, người còn không cho con đắc ý một lát sao?” A Nguyên liền thở dài nặng nề: “Khó lắm mới có một người đầu óc không tốt lắm nguyện ý cưới, phải nhanh chóng chốt ngay không về sau hẳn hối hận, con đi đâu khóc được đây?”

Đức phi cười rộ lên, trả lời: “không có nó tự nhiên cũng có người khác.” nói xong thấy Tề Thiện hé miệng cười, liền hỏi: “Con đang nghĩ gì vậy?”

“Ngày Hoàng thượng hạ chỉ tứ hôn, Vương gia nhà con ở trong phòng thấp hương mù mịt, còn khóc.” Tề Thiện cười tủm tỉm nói: “Đặc biệt vui vẻ, nhân việc tứ hôn này, hạ nhân trong vương phủ được gấp đôi tiền tiêu vật trong ba tháng để chúc mừng ạ.”

“Có thể thấy được là huynh muội chúng nó rất tốt với nhau.” Đức phi liền vừa lòng gật đầu.

Tề Thiện cười mà không nói.

Phượng Minh biết được con nhóc này có người tiếp nhận liền cảm thấy thật là ông trời có mắt trên đời còn có người ngốc như vậy, thấp hương liên tục, âm thầm cầu nguyện về sau con nhóc đã gả đi rồi thì ngàn vạn lần đừng ngốc đầu trở lại đến hành hấn nữa, hồi tưởng lại ngày xưa lại lệ nóng lưng trông, thôn thức cảm thấy bản thân hẳn nhiên không đi thất cổ quả thực không dễ dàng. Chỉ nguyên to lớn của Phượng Minh được thỏa mãn, nếu ngày sau con nhóc bị A Dung xử gọn không đi hại huynh trưởng nữa, hẳn hiện tại liền phát cực nhiều tiền tiêu vật cho hạ nhân trong phủ, lẫn lộn mất mấy ngày, xong dưới ánh mắt bắt đắc dĩ của Tề Thiện mới thu thập chỉnh tề thượng triều chúc mừng.

Nhưng mà Đức phi hiểu lầm cũng không có gì, hiển nhiên Tề Thiện không muốn Đức phi nương nương biết được nỗi bi thương của nhi tử bà.

Ánh mắt A Nguyên vô cùng nhạy bén, đương nhiên nhìn ra được ý tứ của Tề Thiện, lúc này trong lòng nghiền răng kèn kẹt, thầm tính chờ mấy ngày nữa sẽ đi phủ Thành vương báo thù, rồi mới cười hi hi trò chuyện với Đức phi.

Mới nói trong chốc lát, liền nghe thấy bên ngoài có thông truyền, nói là có Trần Tần tới. Đức phi và Trần Tần xưa nay không đi lại, nghe vậy liền có chút kinh ngạc, cho lui, rồi nghi hoặc hỏi A Nguyên: “Vì sao Trần Tần lại tới tìm ta?”

Khóe mắt A Nguyên nhảy lên, còn chưa đáp lời liền thấy bên ngoài có một phi tần cụp mi rũ mắt đi vào, vẻ mặt tiêu tụy, Trần Tần này thấy Đức phi liền lập tức quỳ xuống, đầu cúi xuống mặt đất, thấp giọng nói: “Tần thiếp xin tới thỉnh tội với nương nương!” nói xong liền dập đầu lạy mấy cái.

“Làm gì vậy?” Đức phi không phải người sắt đá, sao có thể để Trần Tần làm như vậy, vội vàng đứng dậy tự mình nâng bà dậy, thấy Trần Tần khóc, rơi lệ đầy mặt hốt hoảng đáng thương, rốt cuộc không đành lòng, liền đỡ bà ngồi lên với mình, nhẹ nhàng nói: “Đều là tỷ muội trong cung, có cái gì không thể nói đâu? Hà tất như vậy, ngược lại lại xa lạ.” nói xong lại thấy Trần Tần chỉ chịu dựa ghế nhọt nhọt mà ngồi, biết tính tình Trần Tần cẩn thận nghiêm trang, cũng không nói nhiều, chỉ nói: “Có sự tình gì cứ nói với ta.”

“Cửu Công chúa nói năng lỗ mãng, đụng chạm tới hai vị công chúa, lại không chịu tạ tội, thần thiếp hoảng sợ.” Trần Tần nhiều ít để lại một chút, biết nếu Cửu công chúa truyền ra thanh danh muốn cướp phu quân người khác, vậy cũng xong như Nhị Công chúa rồi. Lúc này Trần Tần thấp giọng nói: “Là do thần thiếp không dạy dỗ công chúa thật tốt, để nó vô lễ, bởi vậy thần thiếp tới thỉnh tội với nương nương, sau đó lập tức sẽ dạy dỗ lại nó.”

“Cửu Công chúa có va chạm với hai con sao?” Đức phi nghe xong trầm ngâm một lát, rồi nghiêng đầu hỏi A Nguyên và Ngũ Công chúa.

Trần Tần quả thật sợ hãi, cả người đều run run, vẻ mặt cầu xin nhìn về hướng A Nguyên, A Nguyên chỉ im lặng một chút, nghĩ đến bà đã có tuổi lại vẫn quỳ xuống trước mặt Đức phi, cũng cảm thấy thẹn thứa, liền cười nói với Đức phi: “Đại để là Cửu muội không cam lòng, cảm thấy đạo lý con giáo huấn không đáng tin phục, bởi vậy sau đó có chút va chạm với con. Chỉ có điều con và Hoàng tỷ là dễ nói chuyện nhất, nếu Trần Tần nương nương đã có lỗi, ngày sau Cửu muội chỉ cần quản miệng mình là được, còn lại để xem sao.” Tuy rằng nàng tiếc thương Trần Tần nhưng cũng không thể để bản thân gánh ác danh được, bởi vậy đẩy hết tội lỗi lên đầu Cửu Công chúa.

Vốn muốn nói về vấn đề nhất nhất muốn làm tiểu tam của Cửu Công chúa, lại thấy A Loan lắc lắc đầu với mình, A Nguyên chần chờ một lát rồi vẫn nhìn xuống.

Dù vậy đối với Trần Tần cũng đủ rồi, trong lòng cảm kích A Nguyên đã giữ thể diện cho Cửu Công chúa.

“Cũng chỉ có vậy thì sau này người để ý kỹ con là được.” Tuy Đức phi giận Cửu Công chúa nhưng vẫn trấn an Trần Tần.

Trần Tần đã ngàn ân vạn tạ.

“Ngày sau, nếu điện hạ không truyền tin vào phủ vi thần nữa thì càng tốt.” Thẩm Thác cúi đầu đùa với Nhóc mập, miệng lại nhàn nhạt mà nói.

một câu này như hòn đá rơi xuống mặt hồ im ắng, Đức phi vừa nghe liền sững sờ, chỉ hỏi: “Thư từ cái gì?”

A Nguyên không được là lời này không phải là người làm thế tử như A Loan nói ra mà ngược lại lại là Thẩm Thác mở miệng, có chút vừa lòng với tên này, liền thấy Trần Tần hổ thẹn đến đỏ bừng cả mặt, giãy giụa đứng dậy lại muốn thỉnh tội, liền qua đi đỡ Trần Tần, nhẹ nhàng nói: “Vẫn là câu nói kia, nương nương quản Cửu Hoàng muội thật tốt đừng để phát sinh thêm gì là được rồi.” Thấy Đức phi suy nghĩ cẩn thận rồi gương mặt tức giận trắng bệch, hiển nhiên là muốn nổi giận, bèn nhẹ giọng nói: “Ta không chào đón Cửu Hoàng muội, nếu nương nương không thể cứu vãn được muội ấy, muốn gả chồng cho muội ấy, ta liền đi cầu Hoàng bá phụ tứ hôn.”

“không không không!” Trần Tần chỉ cúi đầu nói: “Thần thiếp, sau này nhất định Cửu công chúa sẽ không xuất hiện trước mặt chư vị nữa.”

Đức phi đã tức giận đến phát run, hiển nhiên không thể hiểu được sao trên đời lại có nữ nhi vô liêm sỉ đến vậy, chỉ là lúc này cũng không nói nhiều, chỉ nhàn nhạt mà nói: “Làm cho nó hiểu ra thật rõ đi!” Dừng một chút, liền tiếp tục nói: “Nó si nhục A Loan, ta không thể làm như không thấy. Nếu đã dám làm, thì đương nhiên phải dám chịu!” Bà ngẩng cao đầu, nhìn Trần Tần nói: “Bảo nó tới nhận tội với A Loan, cái này, hẳn không quá phận chứ?”

“Đây là hẳn phải vậy.” Trần Tần vội vàng nói, nhưng nghĩ đến Cửu Công chúa cứng đầu, trong lòng lại thực khó xử.

Cửu công chúa không cảm thấy chính mình làm sai, nhưng trong lòng Trần Tần biết rõ Cửu Công chúa làm như vậy là không đúng, bằng không sao có thể không mang thể diện tới thỉnh tội với Đức phi đây?

“một ngày nó còn chưa nhận tội, thì một ngày...” Đức phi chỉ ngón tay gấm bảo thạch quý giá vào Trần Tần, lạnh lùng nói: “Đừng để Bản cung nhìn thấy nó trong cung, biết chưa?”

Móng tay bén nhọn kia ánh lên sự lạnh băng sắc bén, Trần Tần sợ hãi, chỉ sợ Đức phi thực sự mất kiên nhẫn mà xử trí Cửu Công chúa, vội vàng vâng dạ, lại thỉnh tội mãi rồi mới vội vã rời đi.

Mất thấy bà ta đi rồi, lúc này Đức phi mới nói với A Nguyên: “Mẹ ruột trước kia của nó chính là đạo đức kém, không nghĩ được là cũng sinh ra loại mầm mống hạ tiện này!” Đức phi chưa bao giờ mắng chửi ai, lúc này đây lại mắng ra lời như vậy, có thể thấy được là thực sự tức giận, mấy nữ nhi đều rủ rủ không dám nói lời nào, nghe Đức phi mắng vài câu rồi lại trấn an A Loan: “Nhà chúng ta không có đạo lý khiến chính thể chịu thiệt thòi! Ta cũng biết cháu trần trở ta sống yên ổn trong cung nên không muốn nói với ta, cũng không để hai muội muội cháu cáo trạng với ta, chi là!” Bà ngẩng đầu lạnh lùng nói: “Tuy rằng ta ở trong cung không được việc, nhưng ta là trưởng bối của các con, các con chịu ảm ức, ta sẽ ra mặt vì các con! Bằng không còn muốn ta làm cái gì? Để yên sao?”

“Lúc trước, vẫn chưa quá mức để ý.” A Loan liền thấp giọng nói: “Tâm lòng người đối với cháu sao cháu không hay? Chỉ là nghĩ không phải chuyện gì lớn, càng không muốn tới làm phiền người, chuyện bé xé ra to.”

“Cửu Công chúa không để cháu vào trong mắt, chính là coi chúng ta ra gì, thứ này...” Đức phi há miệng thở dốc, vẫn nhìn xuống về sau.

“Người yên tâm, A Loan không phải không nói mà là cảm thấy giết gà cần gì dao mổ trâu đâu? Chỉ cần con làm là được.” A Nguyên liền ở một bên cười hi hi khuyên nhủ.

“Các con trưởng thành rồi, liền không cần ta nữa, bản thân có thể xử lý.” Đức phi biết người nhà cũng không thua thiệt, vẻ mặt hòa hoãn rất nhiều, lúc này mới vuốt cằm nói: “Chỉ là, chuyện Cửu Công chúa lần này, chờ sau này, xử trí mới ổn.” Mặt mày bà chứa ý lạnh thấu xương, hiển nhiên không coi chuyện sống chết của Cửu Công chúa là đại sự gì, lúc này A Nguyên mới hiểu ra, có thể sống sót nơi hậu cung, còn có Hoàng tử Hoàng nữ được trưởng thành, thì dù tính tình nhìn khoan dung nhưng cũng không phải đèn cạn dầu, bèn thở dài nói: “Chỉ có Trần Tần đáng thương.”

“trên đời này, có ai không đáng thương?” Đức phi mơ hồ nói.

Nếu không phải quá dễ ý, Đức phi cũng lười nhiều lời để phá hoại tâm trạng mình, chỉ hòa hoãn nói cười với con cháu, Thẩm Thác phía sau thấy quả nhiên Đức phi đã chán ghét Cửu Công chúa thì nở nụ cười nhàn nhạt, sờ sờ thịt trên mặt Ngũ Hoàng tỷ, rồi ghé đến bên tai A Loan, nhỏ giọng: “Chúng ta cũng sinh một đứa đi.” Thấy A Loan mỉm cười nhìn qua, ánh mắt sáng long lanh, lòng Thẩm Thác mềm đi, sớm ném Cửu Công chúa Vinh Thọ Công chúa gì đó lên chín tầng mây, nhẹ giọng nói: “Sinh bé con, ngày ngày ở bên nhau.”

Nhóc mập cúi đầu, liền thấy đôi bàn tay cùng có chút thô ráp đang nắm lấy nhau, nghiêng đầu nghĩ nghĩ, cũng duỗi móng vuốt nhỏ cũng mình tới, mặt lộ vẻ đắc ý.

Tác giả có lời muốn nói: ... thì ra thâm mỹ của Thẩm tướng quân ngài không phải chỉ là nhóc con mà còn phải là nhóc béo!

Lời của editor: Có ai biết Ngũ thành Bình mã tư là cơ quan như nào không?

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 119-1

Lại nói Trần Tần một đường vất vả trở về cung của mình, chỉ cảm thấy cả người nhũn ra, nghe nói Cửu công chúa vẫn còn đang khóc thút thút ở trong phòng mình, dường như chẳng còn rất có lý, lòng Trần Tần run lên, nhắm mắt ngồi dựa vào hế, cũng không đi xem đến tột cùng là Cửu Công chúa đang như thế nào. Hồi lâu sau, Trần Tần mới sai cung nữ bên người lấy giấy viết thư vào bút mực tới, ngồi lên bàn viết, cẩn thận dán kín, xong mới thấp giọng nói với cung nữ này: “Đưa thư này đi...” nói tới đây lại cảm thấy không ổn, xé thư đi, nói: “Truyền lời của ta ra ngoài, mời tẩu tử tiến cung một chuyến, ta có việc muốn nhờ.”

“Nương nương, nhưng điện hạ không tốt sẽ có thể sinh khúc mắc với Đức phi nương nương.” Cung nữ này trung với chủ, vì từ khi Cửu Công chúa thông minh lên đã thấp phần làm khổ người, khiến cung nữ này ngày ngày bất bình lo lắng thay Trần Tần.

“Ta nào dám đâu.” Trần Tần cười khô.

Địa vị của Đức phi tại hậu cung chỉ dưới Hoàng Hậu, bên dưới có Hoàng tử Hoàng nữ, giống như một quả núi lớn, ép chur phi không dám ngẩng đầu lên.

Trần Tần không dám có tâm địa ác độc gì với Đức phi, lúc này liền thở dài: “Người theo ta đã hai mươi năm, ta cũng không gạt người. Để tẩu tử tiến cung là vì ta muốn tẩu ấy tìm một tiểu bối tốt chút ở Trần gia, sau đó ta liền thỉnh Hoàng thượng tứ hôn.” Gả Cửu Công chúa cho nhà mẹ đẻ của bà, ngày sau mặc kệ tốt xấu, nhìn vào phần tình cảm bà đã vì gia tộc mà ở trong cung chịu khổ nhiều năm như vậy, Trần gia có thể sẽ chịu đựng được Cửu Công chúa.

Như này có thể làm Trần Tần an tâm hơn việc Cửu Công chúa gả vào nhà khác nhiều.

“Người còn mưu tính vì nàng ta nữa.” Cung nữ này liền bất bình mà nói: “Trước kia nàng ta còn muốn nịnh bợ tam phòng phủ anh Quốc công, vội vàng gọi người ta là dì, đã từng đề nương nương trong lòng chưa?” “Dì” ở đây chính là đường muội của Vương quý nhân năm đó đã gả tới phủ anh Quốc công, chỉ là có biến cố năm đó nên vị di ruột này của Cửu Công chúa cũng không dám tiếp xúc với nàng ta.

Cửu Công chúa ăn mấy bữa “đóng cửa”, rồi mới hậm hực từ bỏ.

Thấy Trần Tần không nói lời nào, hốc mắt đều đỏ lên, cung nữ này tiếp tục nói: “Lúc trước nàng ta là đứa ngốc, mắt nhìn là sẽ đói chết rồi, không phải nhờ có nương nương dưỡng dục nhiều năm, nàng ta còn sống đến bây giờ sao? Bay lên cành cao rồi! Nếu không phải Tề gia người ta quỵ cù, không dám nhận nàng ta, thì hiện tại nàng ta có thể thân cận với người như vậy sao?” nói xong, liền thở dài: “Dù sao người cũng phải tính toán vì bản thân. đã đắc tội Đức phi rồi, ngày sau đắc tội ai còn chưa biết chừng.”

“Ta nhớ tới thời điểm con bé vừa đến bên ta, vì ta bị bệnh ăn không ngon, tuy rằng nó không rõ gì cả lại vẫn biết ôm ta mà khóc, ta liền...” Trần Tần lau mắt, giọng cười nói: “Có lẽ là đời trước ta thiếu nợ con bé, bởi vậy mới tới đời này.” nói xong liền thấp giọng nói: “Người đi đi thôi, ta ra phía sau xem đứa bé này, cũng không thể để nó khóc hồng cả mắt.”

“Người cứ ngây ngốc đi!” Cung nữ này oán một câu, rồi cuộc không làm trái lời bà, lập tức đi.

Trần Tần nhìn nàng đi rồi vội vàng thu lại dáng vẻ chật vật của mình, lau nước mắt đưa phía sau. Tiến vào cung thất của Cửu Công chúa liền nghe thấy bên trong truyền đến tiếng khóc hu hu, bà vừa đau lòng vừa tức giận, đẩy cửa ra đi vào, vừa mới ngồi vào mép giường nữ nhi nhỏ này liền bỏ nhào vào lòng bà, ôm thân thể đứa bé này, Trần Tần có chút thất thần, lúc sau nhẹ giọng an ủi: “Có mẫu tần ở đây, không có việc gì, đừng lo lắng.”

“Nữ nhân họ Thẩm kia muốn giết con, tay cũng bóp chặt cổ con.” Cửu Công chúa khóc đến cực kỳ đáng thương, nghẹn ngào: “Còn có Hoàng tỷ, mẫu tần, không phải con mới là nữ nhi thân sinh của Phụ hoàng sao? Dựa vào cái gì ở trong cung lại bị một nữ nhi vương thúc làm nhục chứ?” Nàng khóc không thành tiếng, chỉ thấp giọng nói: “Con thật sự thích chàng mà, thích đến mức cái gì cũng nguyện ý làm, nữ nhân kia chỉ biết đánh đánh giết giết,

biết giúp chồng dạy con sao? Dựa vào cái gì mà con không thể gả cho chàng?” Còn muốn nói lại bị Trần Tần sắc mặt trắng bệch bịt miệng.

“nói bậy gì đó!” Trần Tần tức giận nói, “một nam nhân thôi, con còn biết liêm sỉ hai chữ sao?!” Thấy ánh mắt đáng thương của Cửu Công chúa, bà mềm lòng, thấp giọng nói: “Trước đây mẫu tần đã nói với con về chuyện Nhị Hoàng tử con rồi mà. Vị kia cũng muốn tranh đoạt phu quân người khác, không cần thể tử người ta kêu oan, Phụ hoàng con đã tự mình nhốt Nhị Hoàng tử con, hiện tại vẫn còn chưa thả ra, bảo nàng tự kiểm điểm...” Bà thờ dài: “Năm đó Nhị Công chúa được sủng ái, đến Hoàng tử cũng không bỏ vào mắt, hành sự sai một bước chính là vạn kiếp bất phục*, con muốn giống như Nhị Hoàng tử con sao?”

Vạn kiếp bất phục: Vạn kiếp không thể quay đầu lại.

Đương nhiên là Cửu Công chúa đã nghe qua về Nhị Hoàng tử này, lúc này tránh khỏi tay Trần Tần, rưng rưng nói: “Đó là vì phu thể người ta tình thâm, còn nữ nhân kia...”

“Ta mất hết thể diện trước mặt Đức phi là vì Thẩm tiểu tướng quân người ta chính miệng nói, bảo con không cần dây dưa nó.” Thấy Cửu công chúa ngây dại, Trần Tần thờ dài, liền khuyên nhủ: “Nó vô tâm với con, tội gì phải tiêu tụy vì nó tới vậy?” Thấy Cửu Công chúa lại khóc, bà liền thấp giọng nói: “Nam nhân trên thế gian này không phải ai cũng coi trọng sắc đẹp, cũng có rất nhiều nam nhân chỉ coi trọng hợp ý, tính tình. không phải con không tốt, mà là các con không có duyên phận, một khi đã vậy, hà tất dây dưa, hại người hại mình?” Càng nói, Trần Tần càng nói không nên lời, chỉ là lời đã nói ra này cũng đã xuất phát từ tâm khảm của bà.

“Nhưng mà... nhưng mà...”

“Con đắc tội Đức phi và Vinh Thọ Công chúa, đây không phải việc nhỏ.” Trần Tần quyết tâm nói: “Trước kia con không có việc gì không phải vì người ta kiêng dè con là nữ nhi của Hoàng thượng, mà là vì người ta không để tâm đến con. Nếu thực sự chộc giận họ, dù trị chết con trong cung cũng không có ai làm chủ cho con đâu.” Hoàng thượng con cái nói ít không ít, nói nhiều cũng không nhiều lắm, lúc trước ở cung Thái tử, tuy Hoàng hậu không ra tay, nhưng giữa phi tần Thái tử cũng hãm hại lẫn nhau, hại không biết bao nhiêu tính mạng con trẻ, Trần Tần biết rõ lợi hại, bởi vậy cũng không muốn đưa con mình nuôi lớn cũng vô thanh vô htuwsc chết ở trong chốn thâm cung này.

“Chẳng lẽ Phụ hoàng mặc kệ?” Cửu Công chúa nào biết đến cái này, sợ ngây người.

“Hoàng thượng...” Trần Tần cười khổ, rốt cuộc không nói gì thêm.

Cho dù biết, bằng vào sự coi trọng của Hoàng thượng với Đức phi, chỉ sợ cũng sẽ không quản, đây chính là nguyên nhân Đức phi dám trút giận lên bà.

Có thánh tâm, hư cũng có thể bề thành tốt.

Bà nói hết lời, chỉ là Cửu Công chúa lại không thập phần tin tưởng, lúc này đây lại nghe thấy dường mẫu này tiếp tục nói: “Hôm nào tới Thẩm phủ, nhận tội với người ta, Thẩm gia đều là người lòng dạ rộng rãi, sẽ không so đo nhiều với con.” Nghe đến đó, Cửu Công chúa liền cảm thấy dường mẫu này cũng chỉ là nhất gan nên hù dọa nàng mà thôi. Trong lòng không cho là đúng, ngoài miệng vẫn đáp ứng, nàng chỉ ngày ngày ở trong cung suy nghĩ xem phải báo thù thế nào, nghĩ thật lâu liền nghĩ tới Bát Công chúa không có đầu óc kia, nghĩ là một đứa ngu xuẩn như thế còn có thể sống vô cùng dễ chịu trong cung kia mà, liền quên sạch lời Trần Tần đã nói.

một này, Trần Tần nghe việc Cửu Công chúa tìm kiếm Bát Công chúa liền khẽ nhủ mày, vốn cảm thấy Bát Công chúa có chút không ổn liền nghe thấy bên ngoài có bẩm báo, nói là có người Trần gia tiến cung, bà vui vẻ trong lòng vội vàng ra ngoài nghênh đón, lại thấy có một thiếu niên tầm mười sáu mười bảy tuổi đỡ một phụ nhân trung niên tiến vào, thấy đúng là tẩu tử của mình và con út Trần Bình, Trần Tần liền cảm thấy có chút kỳ lạ, đón hai người tiến vào liền hỏi: “Sao Bình Nhi lại tiến cung?” nói cho cùng là nam nhân, hậu cung kiêng kỵ, Trần Tần cảm thấy có chút không thỏa đáng.

“Trước đây nó làm thư đồng trong cung cho Nhị hoàng tôn, thường tiến cung, cũng mở lời trước mặt Hoàng thượng, bởi vậy thỉnh chỉ lập tức thành.” Tẩu tử Trần Tần Trần thị lại cười nói: “Thằng bé này cũng nhớ mọi việc và Cửu Công chúa, hưởng chỉ tẩu nghĩ bọn chúng lớn lên với nhau từ bé, chỉ là mấy năm nay Bình Nhi đã lớn, Nhị Hoàng tôn cũng đã rời cung, bởi vậy nó không hay tiến cung, hiện giờ hình như điện hạ đã hiểu chuyện rồi sao? Thân cận chút lúc nào cũng có chỗ tốt.” bà dứt lời, thiếu niên đứng trầm mặc kia liền hơi hơi mỉm cười với Trần Tần, đôi mắt có chút điểm tinh ánh lên tia sáng nhân nhật.

“Tẩu tử muốn...” Trần Tần chỉ định nhờ tẩu tử tìm một tiểu bồi dòng bên Trần gia thôi, ai ngờ Trần Bình lại đồng ý, quả thực là tin vui ngoài ý muốn, chỉ là nói cho cùng không muốn hại cháu trai, chần chờ một lát, không trả lời luôn mà chỉ hàm hồ nói: “Đợi Cửu Công chúa về rồi nói sau.” nói xong, liền có chút thờ dài.

Tuy Trần Bình không thập phần tuần tú, nhưng mà trắng nõn tao nhã, lại có được phần tình của Nhị Hoàng tôn. Vị Hoàng tôn này là đích nhi tử thứ hai của Thái tử, ngày sau tất sẽ được phong Vương, Trần Bình có quan hệ tốt với hắn liền có tiền đồ rộng mở, đương nhiên Trần Tần rất vừa lòng đứa trẻ như vậy, chỉ là cũng không biết Cửu Công chúa có hài lòng không. Nếu cưỡng ép nó gả chồng, cuộc sống sau này của Trần Bình không tốt thì phải làm thế nào đây?

Trần Bình này không tỏ vẻ gì trước sự khó xử của cô mẫu, chỉ nhìn các trưởng bối trò chuyện, không tới một lát liền nghe được bên ngoài có giọng nói thanh thúy truyền tới, hắn quay đầu nhìn lại liền thấy trong ánh nắng tươi đẹp bên ngoài, một nữ nhi ăn mặc vàng nhạt kiêu diễm, vẻ mặt vui mừng sáng rực tiến vào, khoe mắt đuôi lông mày đều chứa ý cười. Chỉ là nhìn nhìn nữ nhi này, đột nhiên Trần Bình lại khẽ nhủ mày, lúc sau liền ngồi trên ghế không nhúc nhích.

“Lại đây gặp mẹ và biểu ca con.” Trần Tần gọi.

Cửu Công chúa vừa mới đi khích động Bát Công chúa, dám khẳng định lần này Bát Công chúa sẽ đi tìm Ngũ Công chúa và A Nguyên để sinh sự, tâm trạng vui sướng, thấy người cũng cười nói: “Mợ, biểu ca.” nói xong liền nào vào bên cạnh Trần Tần, thấy đường mẩu chỉ vào Trần Bình bề ngoài chỉ có vẻ thanh tú bên dưới, bà cười nói: “Còn nhớ biểu ca con không, trước kia con thích nhất là theo sau biểu ca con, như cái đuôi nhỏ vậy, sau này biểu ca con không thể tiến cung con còn khóc đấy.” Đây là chuyện xảy ra với con cóc kia, Cửu Công chúa hoàn toàn không có ký ức về việc này, lúc này liền cười gượng hai tiếng.

“Điện hạ không nhớ rõ.” Khóe mắt Trần Bình giật giật, lại ôn hòa mà nói.

“Tuy không nhớ rõ ràng, nhưng hiện giờ gặp mặt, coi như lần đầu một lần nữa.” Cửu công chúa cười mong manh, lộ vẻ thân thiết với Trần Bình.

“Lần đầu một lần nữa.” Trần Bình nhắc lại câu này, mắt nhìn thẳng vào đôi mắt của Cửu Công chúa, hồi lâu sau, trước sự hãi hùng khiếp vía không biết vì sao của Cửu Công chúa, Trần Bình nhân nhậ thu hồi ánh mắt, đưa chén trà trên bàn cho nàng, âm giọng nói: “Bên ngoài hanh khô, điện hạ uống cho đỡ khát.”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119-2

Thấy Cửu Công chúa cảm ơn rồi uống, Trần Bình mới quay đầu nói với Trần Tần đang lau mồ hôi cho Cửu Công chúa: “Quả thật Điện hạ hiểu chuyện hơn trước rất nhiều...” thấy mọi người đều nhìn qua, hần liền mỉm cười nói: “Trước kia điện hạ chỉ uống nước trái cây, hoặc nước có vị ngọt, cháu còn nhớ rõ Điện hạ mấy lần búống bình, bị ép uống nước trà thì xoay người là phun ra, khóc đến tê tâm liệt phế.”

nói xong, trước tư thế giờ khựng chén của Cửu Công chúa, Trần Bình nở nụ cười với Cửu Công chúa.

“Cháu nói như vậy cũng đúng.” Trần Tần cũng giật mình, nghĩ đến thời điểm hiện tại với trong ký ức, ánh mắt cũng có biến hóa, cảm khái: “Đưa bé này trước đây ăn gì cũng ngon, uống phải ngọt, ăn phải mềm, vì mềm mà dám không ăn cả cơm, ngày trước ta thường đuổi theo con bé khắp nơi trong cung, chỉ cầu tiêu tở tở này ăn thêm một miếng cơm.” Thấy Cửu Công chúa cười gượng, bà sờ sờ khuôn mặt nhỏ của nàng, rồi nói: “Xiêm y cũng không nhất định phải thập phần hoa lệ, chỉ cần phải thật mềm mại, rộng thùng thình để con bé có thể chạy đã bên ngoài.”

“Đều là trước đây không hiểu chuyện, hiện giờ đã lý lẽ minh bạch, sao còn có thể để mẫu tần tiếp tục lo lắng cho con được?” Cửu Công chúa sợ nhất là Trần Tần nhớ lại chuyện hồi trước, lúc này đây kéo tay Trần Tần làm nũng nói: “Người luôn nhớ tới trước kia, còn nữ nhi hiện tại thì không thích sao?” Nàng cũng không tin, trước mắt Hoàng thượng nàng có thể thua kém mấy vị công chúa kia, nhưng với Trần Tần thì nàng còn không bằng một con cóc sao?!

“Trước đây Điện hạ không chịu cái trâm, cháu đã nói với muội ấy rằng sau này, cháu sẽ tìm cho muội ấy một cây trâm đẹp nhất trên đời này.” Trần Bình nói nhân nhậ, lúc này đây lại không liếc mắt nhìn Cửu Công chúa lấy một cái.

Thấy hần có chút lãnh đạm, Trần Tần liền cảm thấy thấp thỏm, lại nghe Cửu Công chúa làm nũng nói là mệt mỏi rồi, bèn kêu nàng vào trong nghỉ ngơi, rồi cười nói với Trần thị: “Sức khỏe đứa bé này yếu đuối, ta không nỡ để con bé bị mệt.”

“Mị thị yên thành*, dáng vẻ kệt cỡm” trên mặt Trần Bình đã không còn tươi cười, lúc này ngẩng đầu lên, nhìn Trần Tần đang kinh ngạc, lạnh lùng hỏi: “cô mẫu, nàng ta là ai?!”

Mị thị yên thành: yêu điểm dễ tiện.

“Cái gì?”

“Bình Nhi!”

“Cháu hỏi, nàng ta là ai!” Đối diện trước hai vị trưởng bối, Trần Bình chích háp nhất hỏi: “Cửu Công chúa trước kia đâu?” Thấy Trần Tần tỏ vẻ không hiểu, hần cười lạnh nói: “cô mẫu, cháu bằng lòng cưới Công chúa, bản tán không dễ nghe bên ngoài đều bắt chấy chính là bởi vì Cửu Công chúa thật sự kia. Người kia là ai? Nếu cô mẫu có ý định lấy thứ kia lừa gạt cháu, đừng trách cháu trai không thể tòng mệnh.” Dứt lời liền rũ mắt, nói: “Mặc kệ đây là cái thứ gì, cháu chỉ cần người trước kia, cô mẫu thương lấy cháu với, trả nàng lại cho cháu!”

“Người nói lời này là có ý gì, chẳng lẽ ta còn có thể giấu người trong cung?” Trần Tần không thể giải thích được, luôn miệng nói: “Đây là Tiểu Cửu, trước nay cũng chưa từng thay đổi, ta là mẫu thân của con bé, sao có thể không biết...” Đối diện với đôi mắt lạnh băng oán hận kia của Trần Bình, Trần Tần không nói nên lời được nữa.

“Người thật sự không biết cháu đang nói cái gì sao?” Gương mặt trắng nõn của Trần Bình có chút vận vẹo, không thèm nhìn Trần thị ở bên kêu hần cảm miệng, cắn răng hỏi: “Tính tình không giống nhau, thói quen không giống nhau, chuyện trước kia cũng không nhớ!” Dừng một chút, hần vậy mà lộ ra vẻ mặt đau khổ, thấp giọng nói: “Cháu nghe mẫu thân kể, Cửu Công chúa hiện giờ sẽ ngâm thơ đối đáp, sẽ biết rất nhiều sách vở, trong lòng liền cảm thấy không yên, bởi vậy luôn muốn tiến cung đến xem, vì trước đó người không chịu để cháu vào, cháu không dám xác định, còn hiện tại, cháu chỉ

hỏi cô mẫu, một cô ngốc, cái gì cũng không rõ, lại thông minh qua một đêm, cái gì cũng giỏi, không phải rất kỳ quái sao?”

Thấy Trần Tần á khẩu không trả lời được, hần liền thấp giọng nói: “Cái khác cũng có thể không xét đến, chỉ có những học vấn đó, mấy năm không thể học được, chẳng lẽ vừa sinh ra đã hiểu biết?!”

“Ta, ta,.....” Trần Tần đã phát run cả người, lại nói không ra lời.

“Nàng ta có gì không đúng, cô mẫu đều biết hết, nói cho cùng, người là người thân cận với nàng ta nhất, không giống với trước đây thì sao có thể không rõ được? Vì thế, tại sao người làm bộ như không có chuyện gì xảy ra?!” Chát vắn của thiếu niên khiến nước mắt Trần Tần đọng đầy, nghẹn ngào không thể đáp lời.

Sao có thể không biết đây? Chỉ là, lúc Cửu Công chúa lạnh lợi lên, Trần Tần nhận ra đây không phải nữ nhi của mình đã đau khổ muốn đi tìm cái chết, lại nghĩ, có phải như vậy hay không thì đứa bé này không còn bị coi là kẻ ngốc nữa, tức là có thể có được cuộc sống vui vẻ hơn, về sau cũng có thể gả cho một người trong sạch, có một cuộc đời mỹ mãn, bởi vậy nghĩ rằng linh hồn không rõ lai lịch này hẳn đã sống lại một cuộc đời không tiếc nuối không đau khổ thay nữ nhi yêu thương kia của mình. Chẳng ngờ sợ hãi trong lòng, chẳng quản mỗi lần nhìn thấy nàng xuất hiện trước mặt mình là lại nhớ đến nữ nhi của mình, Trần Tần vẫn chịu đựng làm một mẫu thân tốt.

Bà cho đứa bé này hết thấy đồ vật có thể cho, chẳng qua là muốn đứa con của bà có thể hạnh phúc được một lần.

“Ta biết, biết nàng không phải Tiểu Cửu của ta!” Trần Tần chỉ bụm mặt khóc, nói: “Chỉ là, Tiểu Cửu đâu? Tiểu Cửu của ta đâu rồi?!” Bà không dám hỏi, chỉ sợ bản thân sẽ nghe được rằng đứa kia đã hoàn toàn không còn nữa.

Hiện giờ, bà chỉ nguyện cho Tiểu Cửu của bà, ẩn sau đôi mắt của Cửu Công chúa kia cũng đang nhìn cuộc sống của chính mình.

Bà vẫn yếu đuối, sợ không tìm thấy được đứa con ngốc kia của bà, chặt đứt toàn bộ hy vọng của bà, bởi vậy vẫn lừa mình dối người mà sống, chẳng sợ đã biết ngay từ đầu rằng người này không phải con của bà.

không cần nói đến tính cách thói quen, từ thời khắc Cửu Công chúa mở mắt, Trần Tần đã biết.

Làm mẫu thân sao có thể không nhận ra con của chính mình?

“Nếu Tiểu Cửu không thể trở lại, cháu tình nguyện giết chết ả cũng không thể chịu đựng người khác chiếm lấy thân thể nàng gây sóng gió.” Trần Bình làm thư đồng cho Nhị Hoàng tôn nhiều năm, thân cận từ nhỏ đến lớn, đã sớm nghe nói không ít về Cửu Công chúa ở trong cung như thế nào, lúc này thấy Trần Tần thừa nhận: “Cả đời này của cháu không tin quỷ thần. Cháu cũng mặc kệ ả là người hay quỷ, nguyện đồng quy vu tận cũng không muốn ả dùng danh nghĩa Cửu Công chúa mà đắc ý!” nói xong, quý xuống nặng nề làm lễ dập đầu trước Trần Tần đang khóc cuồng loạn, mím miệng lập tức rời đi.

Mất thấy hi sự lại làm Trần Tần khóc lên, Trần thị cũng cảm thấy có chút luống cuống tay chân, liền cũng cáo từ đi theo ra ngoài, mới đi mấy trăm bước liền thấy nơi xa, Trần Bình đã nghì chân nói chuyện với ai đó, bà vội vàng đi lên liền thấy là Ngũ Công chúa và Vinh Thọ Công chúa, đây là hai Công chúa được sủng ái nhất, Trần thị cũng không dám lễ mễ, hành lễ, đang muốn lời kéo nhĩ từ nỗi lòng kích động xuất cung thìnhhe thấy Ngũ Công chúa cười hỏi: “Hôm trước Tiểu Nhị còn nhắc mãi đến ngươi, nói ngươi chỉ biết ở nhà đọc sách không chịu đi uống rượu với nó, Bồn cung thấy nó có vẻ tức giận, ngươi tìm thời điểm tới dỗ dỗ hần cho tốt.”

A Nguyên ở bên nghe được có ẩn tình.

Đừng trách nàng luôn ngửi được mùi gian tình, thực sự trải qua thời đại tin tức bùng nổ, một hủ nữ có thâm niên như nàng năm đó cũng có ngàn năm đạo hạnh, tuy rằng hiện giờ đã bị tẩy không ít, ánh mắt cũng không được như trước, nhưng rõ ràng vẫn có hương vị khác thường mà. Giữ tư thái Công chúa, A Nguyên chỉ xụ mặt nhìn Trần Bình này, thấy khuôn mặt tiêu tử này trắng nõn thanh tú, lại tựa như ẩn chứa một loại khí chất hùng hăng nhiệt tình, lại nhớ tới gương mặt anh tuấn cười hi hi của Nhị chất nhi, không khỏi hai mắt lóe sáng, gian nan nhin xuống vấn đề công thụ miên mạn bất định này, A Nguyên chỉ mím cười, tư thái thong dong.

Trần Bình còn đang tính toán nên giết Cửu Công chúa thế nào, không biết mình “bị đoạn tụ” rồi, nếu hần biết, chỉ sợ trong danh sách cần giết phải có thêm một Vinh Thọ Công chúa, lúc này chỉ cúi đầu chấp tay ói: “Là lỗi của thần, hôm khác tất đi nhận tội với điện hạ.”

“Nó toàn cơ bắp, cứ dễ dàng dễ nghe là được ý mà.” Ngũ Công chúa dặn dò một hồi, lúc này mới để hai người Trần gia rời cung, quay đầu lại nhử mày nói với A Nguyên: “Trần Tần vội vàng gì sao? Nhiều năm rồi Trần gia không có nữ quyền tiến cung, ta nghĩ, hay là trong đó có duyên có khác?”

“không chừng là xem Phò mã cho Cửu Hoàng muội đấy.” A Nguyên cười hi hi bóc mẽ, liền kéo kéo Ngũ Công chúa còn đang nhử mày, nói: “Nó còn có thể gây sóng gió gì được nữa?”

“Nó đi xúi giục Bát Hoàng muội đấy.” Hậu cung rò như cái nút lọ ấy, Cửu Công chúa tự cho là bí ẩn lại không biết lời nàng ta vừa nói với Bát Công chúa xong liền có người truyền lại cho Ngũ Công chúa và A Nguyên biết, đối với Hoàng muội chẳng biết chút gì về bảo mật như vậy, A Nguyên cũng cảm thấy quá không có tính khiêu chiến, lúc này liền lười biếng mà nói: “Bát Hoàng muội cũng không phải đứa ngốc, hướng chi mắt nàng cao hơn đỉnh đầu, có thể nghe Cửu Hoàng muội còn chẳng được bằng nàng sao? Ta xem là nàng ta sẽ không có hành động gì đâu.” hiện giờ Bát Công chúa đang ngày ngày ở bên tâm sự với Thanh Tùng công tử như Ngưu Lang Chức nữ ấy, nào có thời gian chú ý tới Ngũ Công chúa và A Nguyên “nhỏ nhỏ” chứ?

Ngũ công chúa cũng cảm thấy có lý, chỉ là nhìn phương hướng Trần Bình rời đi trong chốc lát, liền thờ dài: “Đáng tiếc.” Ai dánh vào Cửu Công chúa đều rất xui xẻo.

A Nguyên không có thời gian để Trần Bình vào trong lòng. Công chúa điện hạ là người vô cùng bận rộn, ngày thường rất việc nhiều, chỉ là thời điểm nàng phụng chỉ Thái hậu đi thăm Thái tử phi thì lại gặp lại Trần Bình này lần nữa, thấy thiếu niên này không biết đang nói chuyện gì đó với Nhị Chất nhi của nàng mà khiến tiểu tử ngọc này mừng rỡ vỗ đùi bùm bụp, liền cảm thấy đau mắt, không đành lòng nhìn Nhị Chất nhi bị lừa dối, lập tức vào cung thấy của Thái tử phi, đi vào liền thấy Thái tử phi đang dựa vào nệm giường, vẻ mặt ôn nhu mà trò chuyện với thiếu niên nay đã trưởng thành anh tuấn, Phụng Đăng hoàng trưởng tôn của nàng. Tầm mắt nhìn thấy A Nguyên vừa tiến vào, Thái tử phi liền nở nụ cười.

“Sao lại tự mình đến đây?” Thái tử phi liền mỉm cười gọi A Nguyên đến trước mặt.

“Hắn nên đến sớm hơn, Hoàng tử mẫu nhắc tới, đương nhiên muội phải đoạt lấy cơ hội này.” A Nguyên sai người đặt đồ bỏ được liệu đã mang tới ở bên ngoài, rồi hỏi: “Hoàng tử cảm thấy cơ thể thế nào?”

“Cũng không lo ngại, chỉ là mấy ngày trước ban đêm gió thổi, bởi vậy không được linh hoạt lắm.” Thái tử phi liền cười nói, “Ngày mai có thể đi thỉnh an Hoàng tử mẫu và Mẫu hậu được rồi.”

“Hay là vẫn nghỉ ngơi một chút, Hoàng tử mẫu cũng muốn nhìn Hoàng tử thân thể nhanh nhẹn đúng không?” A Nguyên vội vàng đề nghị lại, thấy Thái tử phi chỉ cười nhìn mình, ánh mắt chứa vài phần cảm khái, không khỏi có chút không được tự nhiên mà nói: “Sao Hoàng tử nhìn muội như vậy?”

“Trẻ con đều trưởng thành cả rồi.” Thái tử phi nhìn A Nguyên lớn lên từ nhỏ, ánh mắt cũng từ ái, thấy A Nguyên cười ngượng ngùng, lúc này mới chỉ vào Phụng Đăng và mặt bắt đầu đi đang đứng bên, cười nói: “Ồ đây còn có một người, cháu trai này của muội, trước mắt cháu đang muốn cho nó xem mắt, suy tính định cho một nhà hiền lương có thực nữ hiền chuyên đây.”

“Có muốn ta hỗ trợ hay không?” Đây không phải là trời cao ban cho cơ hội làm trưởng bối tốt hay sao? A Nguyên không có ý tốt mà cười.

Hoàng trưởng tôn đi theo sau mông cô cô mà lớn lên đột nhiên cảm thấy lạnh thấu cả xương, thật lòng muốn nói: “Cầu xin buông tha!”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 120

Hoàng trưởng tôn bị phần ngôi làm trò giải trí cho Hoàng cô cô và mẫu thân. Lúc này A Nguyên ngồi bên cạnh Thái tử phi cười đến ngửa tới ngửa lui, ranh ma nói không nên lời.

nói đúng ra thì hôn sự của Hoàng trưởng tôn không đơn thuần chỉ là gia sự, cũng là quốc sự, A Nguyên sẽ không cắm một chân vào chuyện này đâu, chỉ thuận miệng nói giỡn thôi, thấy Phụng Đăng phối hợp như vậy cũng cảm thấy thú vị, lúc này liền tiến đến bên người Thái tử phi, xem bức họa trong tầm tay nàng, liền thấy các nữ nhi vẽ bên trên đều rất xinh đẹp, mỹ nhân muôn màu muôn vẻ, biết là Thái tử phi để bụng việc cưới vợ cho nhi tử, nàng liền vỗ tay hoan hô nói: “Muốn cưới vợ rồi!” nói xong đập Thái tử phi cười phá lên ôm vào trong lòng, nghe thấy nàng cười đến thở dốc mà nói: “Quý bốn cọt này!”

A Nguyên đang cười, chỉ là nghĩ được mùi hương nhàn nhạt trên người nàng lại thấy trong lòng không dễ chịu.

Nữ nhân này, ôn nhu khoan dung, từ ái cỡ nào, nhưng gả cho Thái tử lại cứ chịu nhiều tai vạ.

Trong cung thực là nơi ăn thịt người. Cho dù cho tới nay A Nguyên được bao bọc rất tốt, nhưng bằng vào hiểu biết mấy năm nay lại vẫn khiến nàng cảm thấy thất thần.

Hậu cung, Đông cung, cung của Hoàng trưởng tôn sau này, chiến tranh giữa nữ nhân sẽ vĩnh viễn không kết thúc.

“Muội chỉ muốn làm Hoàng tử vui thôi mà, Hoàng tử lại không cảm kích, thật sự quá đau lòng.” A Nguyên thở dài nặng nề, nén lại khổ sở trong lòng, chỉ làm bộ làm tịch mà nói: “Đậu tây cuốn cũng không thể đền bù thương tổn trong lòng muội.”

Thái tử phi nào đã bao giờ nghe lời nào tức cười đến vậy? Nàng cười đến bức họa trên bàn cũng bị gạt xuống đất, vừa lấy lại hơi vừa chọc vào trán nhỏ của A Nguyên cười nói: “Muội đó, ngoan ngoãn một chút, bằng không sau này ai dám chào đón muội chứ?” Thấy A Nguyên cười hi hi nhào vào lòng nàng rúc tới rúc lui, Thái tử phi trên danh nghĩa là tẩu tử, kỳ thật coi nàng như nữ nhi mình đã nuôi lớn, bèn quay sang Phụng Đăng này giờ vẫn nhìn thẳng tắp vào hai người đùa giỡn mà không chớp mắt lấy một cái, nói: “Cô cô con cứ như không chịu lớn vậy, làm sao yên tâm được đây?”

Phụng Đăng nhìn mẫu thân sắc mặt hồng hào trước mặt, đôi mắt cũng không nở chớp, dừng một chút mới cười nói: “Cô cô đoán chừng được mẫu phi rồi, có thể thấy được ở đây còn do mẫu phi nuông chiều nữa.”

“Ta nhớ kỹ lời này của ngươi rồi, về sau sẽ bảo Thái tử không được nuông chiều ngươi.” A Nguyên thò đầu nhỏ ra từ lồng ngực Thái tử phi, rồi kể lại sinh động như thật chuyện xưa trước đây không lâu đi ăn hôi ở phủ Tứ Hoàng huynh, Tứ Hoàng huynh bị phần đến nhảy cả vào hồ sen nhà mình, Thái tử phi nghe mà ngây người, nhìn về mặt hung tàn của con nhóc này, rồi thở dài với Phụng Đăng: “Hiện giờ ta đã biết phụ thân con may mắn tới cỡ nào rồi.” Ít nhất là không bị buộc phải nhảy sông, như này là sống không còn gì luyến tiếc, bị bắt nạt đến cỡ nào cơ chứ?

A Nguyên nhìn trời, kiên quyết không thể thừa nhận đã chơi trò nói thật hay mạo hiểm với Tứ Hoàng huynh, Công chúa điện hạ xấu xa hỏi thăm Tứ Hoàng huynh một chút rằng có muốn hai thằng con phá gia nhà mình cách xa vợ ra một chút hay không.

Thành vương điện hạ vốn muốn phóng khoáng nói ra lời thật lòng: “Muốn!”

Chỉ là Thành Vương phi Tề Thiện vẫn luôn ngồi bên quan sát, đối mặt với gương mặt uy hiếp vẫn luôn mỉm cười, còn có chữ “nói sai thì tôi ngủ thư phòng” hiện rõ của vợ mình, Thành Vương điện hạ bị kích chi có thể lựa chọn nhảy hồ.

Từ nay về sau, Thành Vương càng khắc sâu oán hận với đám trẻ con.

“Đều là ngoài ý muốn.” A Nguyên cười gượng một chút, trước ánh mắt không đồng tình của Thái tử phi mà rúc vào lòng nàng, kêu lên thành thực: “Cũng không dám nữa đâu!”

“Muội đó...” Thái tử phi điểm điểm vào trán nàng, âm giọng nói: “Mấy ngày trước, muội còn náo loạn với Tam Hoàng đệ ở bên ngoài.”

“Làm phụ thân mà nhục mạ nhi tử ruột, làm phu quân coi thê tử như thù địch, lần sau muội ném bếp lò vào đầu hần!” A Nguyên nghe nhắc đến Phụng Đồng liền bức, chỉ lời kéo cánh tay Thái tử phi nói nhanh: “Tiện nhân đó! Ở trên triều liên tiếp đối nghịch với Hoàng huynh, ở nội trạch còn bắt nạt người ta, quá vô tình vô nghĩa, muội...”

“Ở bên ngoài không phải sẽ liên lụy tới thanh danh muội sao?” Thái tử phi liền thở dài, chỉ là có cảm giác vừa lòng với A Nguyên đã bảo vệ cho tẩu tử và cháu trai, thở dài nói: “Hoàng tổ mẫu và Mẫu hậu nói đúng, tính tình này của muội mà không có ai che chở muội thì phải làm sao bây giờ?” Nhìn thì đáng yêu khéo đưa đẩy, nhưng bản tính lại ngược lại tính tiền, như việc của Thuận vương lần này, Thuận vương không có quả ngon, nhưng thanh danh của chính A Nguyên trong kinh thành càng thêm ương ngạnh kiêu ngạo, chẳng khác nào một con cọp cái. Thương tiếc mà sờ sờ đầu A Nguyên, Thái tử phi liền dặn dò: “Lần tới cứ tới nói với ta, ta làm chủ cho Tam đệ muội là được.”

A Nguyên chỉ vâng vâng dạ dạ, chỉ là có nhớ kỹ hay không thì chính nàng cũng không biết.

Nếu lại có chuyện này xảy ra, viện binh tới không chừng rau củ vàng cũng nguội lạnh rồi.

“Sau này con cũng để ý cô cô con, không được để nó vì gì khác mà chịu thiệt thòi, biết chưa?” Thái tử phi liền trịnh trọng nói với Phụng Đồng đang mỉm cười

“Tất không dám quên.” Phụng Đồng cung kính đáp, thấy vẻ mặt Thái tử phi mệt mỏi, nghĩ đều là do lỗi của mấy á trác phi trong Đông cung, liên lụy tới sức khỏe của mẫu thân mình, trong lòng liền hận tới nghiêng răng nghiêng lợi.

“Muội ôn chuyện với cháu trai, Hoàng tẩu nghỉ ngơi đi.” A Nguyên chỉ vội vàng nói.

“Sức khỏe này của ta...” Thái tử phi cũng than một tiếng, lại vẫn bảo A Nguyên cùng Phụng Đồng lui ra ngoài, bản thân đi nghỉ ngơi.

A Nguyên liền thấy Phụng Đồng vừa đi vừa ngoái lại nhìn, liền lôi kéo hần đi đến một nơi xa, lệnh cung nữ bên người đều thối lui, lúc này mới nhíu mày hỏi: “Sao ta thấy tinh thần Hoàng tẩu không được như xưa?” Sức khỏe Thái tử phi không tốt, nhưng điều dưỡng đã nhiều năm, lại không phải hao tâm tổn sức, sớm phải không có gì trở ngại, chỉ là trước mắt lại thấy nàng có chút suy nhược, khiến A Nguyên thấy kỳ lạ, bèn hỏi: “Hôm kia Hoàng tẩu tới thỉnh an Hoàng tổ mẫu, ta còn gặp, thấy cũng không có như thế.”

“Chờ con có ngày sau, sẽ khiến toàn bộ đám tiện nhân này đều chết trên tay con!” Phụng Đồng lộ dáng vẻ dữ tợn, bị A Nguyên lạnh giọng quát lớn một tiếng mới ngán ra, sau đó trên mặt lộ ra nét mệt mỏi, được A Nguyên lôi kéo lên trên đỉnh núi giả, ngồi thấy hết mọi nơi trong phủ, lúc này mới thấp giọng nói: “Vì sao mẫu phi vội vã cưới vợ cho con như vậy? Chính bởi vì hiện tại Tam đệ đã sinh ra con vợ lẽ rồi.” Thấy A Nguyên ồ lên một tiếng, hiển nhiên là không đoán được, liền cười khổ nói: “Cướp trước mắt cháu, sinh hạ nhi tử, cô cô vô ngực tự hỏi một chút, có thể nói là lão Tam không có đã tâm gì sao?!”

Bọn đệ đệ trưởng thành đã bắt đầu muốn đoạt vị với hần!

“Con...con muốn làm một huynh trưởng tốt, nhưng Tam đệ hiển nhiên không muốn làm một đệ đệ tốt.” Phụng Đồng có chút mê mang mà nhìn A Nguyên, nhẹ giọng nói: “Rõ ràng chúng ta khi còn nhỏ đều đi theo cô cô chơi đùa cùng nhau, bao nhiêu sung sướng, vậy mà sao mới chỉ chớp mắt đã thay đổi rồi?” nói đến cùng, hần vẫn khổ sở. Tam đệ này của hần là con của trác phi, dù tính là không cùng mẫu, hần vẫn luôn muốn đối xử thật tốt.

“Ta chỉ nói với con một câu thật lòng...” A Nguyên cầm lấy bàn tay lạnh lẽo của Phụng Đồng, nói nhàn nhạt: “Sinh ra trong gia đình Đế vương, bản chất đã có dã tâm, dựa vào cái gì mà con được làm, hần lại không được chứ?” Thấy Phụng Đồng mở to mắt, A Nguyên chỉ nhẹ giọng nói: “Chỉ là, nhìn không rõ tình thế chính là ngu xuẩn!” Thấy Phụng Đồng chưa hiểu, A Nguyên liền cười nói: “Ta phải chúc mừng con, hiện tại đã biết tiêu tử này không ổn, ngày sau sẽ có phòng bị, vẫn hơn so với nó làm ra dáng vẻ huynh hữu đệ cung mà lại cho con một đao sau lưng một chút.”

“Nghe xong lời của cô cô, con lại cảm thấy không thể thâm đến vậy.” Phụng Đồng không rõ vì sao A Nguyên lại có bản lĩnh chuyện chuyện xấu thành chuyện tốt như vậy, lúc này xoa xoa mặt, cảm thấy trong lòng có chút ấm áp, liền ngáp ngừng: “Nhưng trước mắt...”

“Cha ngươi còn làm Thái tử đấy, các ngươi tranh cái rắm!” A Nguyên liền mạnh miệng nói tục, đánh thếp nói: “Vội vã thương vị như vậy, ý của các ngươi là Hoàng bá phụ phải bằng hà?” Thấy sắc mặt Phụng Đồng lập tức trắng bệch, hiển nhiên cũng suy nghĩ lại cẩn thận, A Nguyên mới ôn nhu nói: “Trước mắt ai ổn, ai mới là người Hoàng bá phụ và Thái tử đề ý? Huống chi con là đích trưởng tôn, là chính thống, trước đây Hoàng bá phụ và Thái tử

đều đã phải ăn khổ, nói cho cùng sẽ không vì một đứa con vợ lẽ mà lay động địa vị của con, nó và mẹ đẻ của nó còn chưa phải họa quốc yêu phi gì đâu.”

“Hơn nữa...” A Nguyên cười hi hi nháy mắt vài cái, hài hước nói: “Muốn làm Tô Đất Kỳ, cũng phải có Trụ Vương ngu xuẩn tới cỡ động chứ đúng không? Con cảm thấy cha con là cái thứ đó sao?”

Chú thích: Đất Kỳ là một nhân vật nổi tiếng trong huyền sử Trung Quốc thời nhà Thương. Bà là Vương hậu của Đế Tân (tức Trụ Vương), vị quân chủ cuối cùng của nhà Thương trong lịch sử Trung Quốc.

Hình tượng phổ biến nhất về Đất Kỳ có lẽ là sự tích do hồ ly tinh hóa thành. Trong nhiều câu chuyện cổ đến tiểu thuyết, sân khấu, nàng luôn được mô tả là có nhan sắc yêu kiều làm mê đắm lòng người, thuộc hàng đại mỹ nhân của Trung Hoa. Tuy nhiên, do là một yêu tinh và có nhiều hành vi trực tiếp hoặc gián tiếp làm chết quá nhiều người, nên dân gian thường gọi bà là yêu cơ. Tác phẩm Phong thần diễn nghĩa, một tiểu thuyết phổ biến hình tượng Đất Kỳ nhất, cho rằng Đất Kỳ chỉ là người bình thường, nhưng trên đường dâng nạp cho Trụ Vương đã bị hồ ly tinh nhập xác để thực hiện nhiệm vụ của Nữ Oa giao cho làm cho Trụ Vương mê muội và nhà Thương sụp đổ, tạo điều kiện cho nhà Chu thu phục thiên hạ.

Khóe mắt Phụng Hằng giật giật, cảm thấy trước đây về điểm này đúng là đã lo sợ không đâu.

“Nó mà nhảy ra, Hoàng bá phụ phải ra tay ấn chết nó, con nhìn đi.” A Nguyên vỗ vỗ bả vai Phụng Hằng, về mặt lạnh lẽo, giọng nói lạnh lùng: “một đứa con vợ lẽ sinh ra con vợ lẽ đã làm khó con đến vậy! không nói sau này đứa bé sẽ như thế nào, dám chính phi chưa vào cửa đã sinh con vợ lẽ, con nhìn Phụ thân con xem có thấy người vui không?” Thấy Phụng Hằng chần chờ rồi lắc lắc đầu, nàng mới cười lạnh nói: “Sắp sùng thiếp diệt thê rồi, dù là nhi tử của Thái tử, nhà quyền quý đứng đắn đang phát triển không ngừng sẽ có ai gả khuê nữ cho nó chứ? không có thể tộc đặc lực, nó lấy cái gì mà tranh chấp với con, băng vào trắc phi kia sao?!”

“Con chỉ nghĩ, nhân việc con chưa đón dâu, hẳn không có cách nào cưới chính phi, bởi vậy lấy một ti thiếp lên vô đài, sai thật rồi.” Phụng Hằng liền nhủ mảy may nói: “hiện giờ nên làm thế nào đây?”

“Tiếp tục làm huynh trưởng tốt, bá phụ tốt của con.” A Nguyên khuyên nhủ: “Đừng để phụ thân con nhìn ra chỗ con phần uất, nói không dễ nghe chút thì trước mặt huynh ấy có hồ thẹn với Hoàng tẩu, chỉ cần con hiểu chuyện, trong lòng huynh ấy con chính là đứng đầu một phần...” nàng thờ dãi: “Thân phận con cao quý, vì sao phải tự hạ thấp mình, ngược lại tôn vị của mình mà tranh chấp với con vợ lẽ này kia chứ? Chỉ nhìn bọn chúng nhảy nhót, bản thân bất động, làm hiếu tử, làm huynh trưởng tốt, làm cánh tay cho phụ thân con, cũng chớ có nhúng tay vào việc hậu cung.” Thấy vẻ mặt Phụng Hằng có chút không cam lòng, nàng liền thấp giọng hỏi: “Nghe ý của con thì là trắc phi đó làm khó Hoàng tẩu đúng không?”

“hiện giờ phụ thân không nghĩ ở chỗ chúng, chúng cả ngày nhảy chồm chồm lên, tìm ra rất nhiều chuyện để mẩu thân phân xử, vốn mẫu thân tinh thần không tốt, ngày ngày vất vả, sao có thể khỏe được?”

“Nếu đã như thế thì bảo Hoàng tẩu đừng cậy mạnh, yếu thế một hồi đã làm sao?” A Nguyên liền đưa ra ý kiến, nói: “Khóc với Thái tử, nói bản thân không thể quản lý, thỉnh Thái tử suy nghĩ thay tẩu ấy.” Tổ cáo trắc phi kia một lần thì đã sao? Thái tử có nhiều thiếp như vậy cũng phải để hẳn biết được vất vả hậu cung chứ?

“cô cô độc như vậy, A Dung biết không?” Mắt thấy A Nguyên bày kế, còn đặc biệt có lý, Phụng Hằng sợ ngay người, khóe mắt run rẩy hỏi.

“nói vậy! Bôn cung là phân rõ phải trái nhất đấy!” A Nguyên một lòng một dạ muốn phân ưu cùng thẳng thót này lại nhận lại câu như vậy, tức khắc cái mũi cũng xì khói, nhảy dựng lên muốn đánh, thấy Phụng Hằng chỉ cười hi hi mà kêu ai u ai u, khuôn mặt nó cũng như trút được gánh nặng, bèn ấn tiểu tử này, hung dữ nói: “Con cáo nhà ngươi! Đừng cho rằng ngươi lớn thì cô cô ngươi không quản được ngươi! Lần sau còn không biết lớn nhỏ như vậy, ta đánh ngươi!” nói xong, cắn răng tét vài cái lên người tên tiểu tử này, thì triển một chút công phu của mình rồi mới vừa lòng thu tay lại.

Phụng Hằng bị tét đến hít vài mồm gió lạnh, thực lòng lo lắng cho tương lai của A Dung.

cô cô này nhìn thì nhu nhược tinh tế nhưng cực kỳ hung tàn.

“nói xem, Hoàng tẩu định chọn tiểu thư nhà nào?” A Nguyên vận động kịch liệt một hồi, mồ hôi đầy đầu, lau một phen rồi mới hỏi.

“Tiểu thư nhà anh Quốc công.” Phụng Hằng trả lời cọt nhả.

“Cái rắm!”

Bị cô cô mắng, Phụng Hằng thực là giận mà không dám nói gì, gắng chịu nhục, cười nịnh nọt nói: “Chỉ đùa một chút thôi, cô cô tức giận làm gì?” Thấy A Nguyên bẻ tay răng rắc, không có một chút kiên nhẫn nào, lúc này mới cúi đầu thẳng thắn nói: “Là biểu muội nhà Hoàng tổ mẫu, tao nhà có lẽ, mẫu thân nói là một tiểu thư được việc, về sau có thể giúp đỡ con.” nói xong, thấy A Nguyên cũng gạt đầu, liền có chút ngượng ngùng mà nói: “Hơn nữa cũng cùng lớn lên với biểu muội, có tình cảm thanh mai trúc mã trong đó, sau này phu thê có thể ở bên nhau.”

“không xấu hổ!” A Nguyên nổi hết cả da gà.

Lúc cô cô này mặt dày thì con vô si hơn mình nhiều! Phụng Hằng chửi thầm trong lòng, lại chỉ cúi đầu ăn nói khép nép: “cô cô nói quá đúng.” Sao lại có cảm giác sau này sẽ bị cô cô ép tới không dám ngẩng đầu lên vậy nhỉ? Quả thực đúng là bị kịch!

“Nếu là nữ nhi nhà Hoàng bá nương, con phải hiểu điểm này.” A Nguyên dặn dò: “Nhìn Hoàng bá phụ con hành xử thế nào ở trong cung một cái, con

liền làm y theo như thế, tự nhiên sẽ có chỗ tốt cho con.” Hoàng thượng hiện giờ độc sủng Hoàng hậu, chỉ cần Phụng Đăng làm theo, đối xử thật tốt với cô nương này, Hoàng hậu đương nhiên sẽ càng coi trọng nó thêm vài phần, vị trí của nó lại càng vững chắc.

Huống chi độc sủng chính thế cũng không phải sự tình thiên lôi giáng xuống hay gì, con vợ cả nhiều, không có tranh chấp với con vợ lẽ, đây là gia đình hài hòa cỡ nào cơ chứ? A Nguyên cảm thấy rất cần thiết phải bảo Phụng Đăng nạp ít thiếp thôi, liền tha thiết mà nói: “Nếu con cũng muốn biểu muội con và con trai trưởng của con cũng chịu cùng nỗi khổ của con, thì nạp nhiều mỹ nhân vào.”

Phụng Đăng rung mình một cái, gật gật đầu thật nhanh.

“Nhị đệ của con...” A Nguyên nói đến người này chính là đệ đệ cùng mẹ của Phụng Đăng, nàng dừng một chút, liền nói: “Đây là đệ đệ thân cận nhất của con, vạn lần không thể sinh lòng nghi kỵ với nó.”

“Cái này con hiểu.” Phụng Đăng thấy A Nguyên lộ nụ cười yên tâm, mới nhìn không được mà cười nói: “Nhị đệ và con giống như phụ thân và vương thúc, huynh đệ đồng tâm mới có thể bất bại.”

“Nếu hai huynh đệ con bất hòa thì mới là chuyện đau lòng nhất đối với mẫu thân con.” A Nguyên rũ mắt, thấp giọng nói: “Chỉ tôn tuy tốt, nhưng cũng không cần mất đi cả thứ tình cảm quan trọng nhất, như vậy, làm người cô đơn còn có ý nghĩa gì?” Nghe Phụng Đăng dạ một tiếng, nàng liền âm giọng nói: “Con muốn cái vị trí kia hẳn là vì muốn bảo vệ người quan trọng với con, đúng không?”

“Cháu trai biết, sẽ luôn không quên bản tâm.” Phụng Đăng đáp, cảm thấy nhẹ lòng, lúc này mới ân cần mà đỡ lão Phật gia trong hình dạng cô cô xuống khỏi núi giả.

trên đời này có mấy người có thể được Hoàng trưởng tôn ân cần hầu hạ như vậy? Công chúa điện hạ sượng thực sự, càng ngửa đầu ưỡn ngực thêm, làm ra dáng vẻ quan sát chứng sinh, bên người còn có một tùy tùng thuần thực nịnh nọt: “Khí thế của cô cô thật uy nghi, quả thực khiến cháu trai vô cùng kính ngưỡng, trước mắt không thể miêu tả một phần vạn...” Quả thực không cần quá nịnh hót, nịnh đến khi Công chúa điện hạ hừ hừ, híp hai mắt của mình gật đầu nói: “Đăng Nhi, con thật là tinh mắt.”

“Đều nhờ cô cô khai phá.” Phụng Đăng tiếp tục thổi phồng: “cô cô chính là ánh sáng của cháu trai, biển rộng kia.....” nói tới đây, liền thấy ở một bên kia của có hai thiếu niên tròn mắt há mồm xuất hiện, nghẹn họng trân trối nói không ra lời, chỉ hoảng sợ nhìn vô ngoài cửa Vinh Thọ Công chúa và Hoàng trưởng tôn đối diện, bên trong lại không biết là sinh vật gì, một lúc lâu sau, một thiếu niên anh tuấn trong đó lắp bắp kêu lên: “cô... cô cô... đại... đại...”

“Gọi ca!” Phụng Đăng bị “Đại” nửa ngày làm ra uy nghiêm huynh trưởng, vẻ mặt nghiêm túc mà giáo huấn: “Làm hoàng tôn sao lại có thể không bình tĩnh như vậy!”

Hai Hoàng trưởng tôn luôn vô cùng ôn trọng đi đâu mất rồi? Phụng Ninh đệ đệ Phụng Đăng nhìn đại ca ruột nhà mình, há miệng thờ dốt nói không ra lời.

Trần Bình đi theo bên cạnh hẳn cũng tròn mắt.

Ai đây? Sao có vẻ giống Hoàng trưởng tôn?!

“Biết càng nhiều, chết càng nhanh, các ngươi biết chưa?” Công chúa điện hạ thu lại khí chất lão Phật gia, vẻ mặt dữ tợn mà uy hiếp, thấy hai tiểu tử này lắc lắc đầu, ánh mắt đặc biệt mê mẩn thì liền cười khùng khục, nhào lên ôm cổ cháu trai thứ hai của mình, cắn răng kéo vào một cái hang trong núi giả, đáng vẻ muốn giết người diệt khẩu, Phụng Ninh kêu lên hoảng sợ, giãy giụa vờn tay cầu cứu Trần Bình, bị thương kêu: “A Bình, A Bình cứu ta!”

“A ha ha ngươi kêu rách cổ họng cũng không ai cứu được ngươi!” Phụng Đăng cười to đắc ý, thừa dịp Trần Bình còn chưa phản ứng lại, một bước vọt vào thạch động.

Sau một tiếng hét thảm vang lên, bên trong núi giả đã không còn động tĩnh.

Trần Bình kinh hãi, tâm nói không phải Nhị điện hạ thật sự bị giết người diệt khẩu rồi chứ? Trong lòng kinh hoàng không thôi, thiếu niên này cũng bắt chước, vội vàng kêu lên: “Điện hạ! Điện hạ!” Vọt đi vào chợt đụng phải một cái bao lớn, đang đầu vác mắt hoa liền thấy trước mặt, ba thiên hoàng hậu duệ quý tộc đang không còn hình tượng gì ngồi tùm tùm lại với nhau, nhét thịt khô đen sì vào miệng, Phụng Ninh trước nay đều đáng tin cậy, hiện giờ lại vừa ăn nhồm nhoàm vừa gợn ngón tay cái lên, nhò giọng nói: “cô cô vẫn nói đúng, thịt khô phải lén lút trốn tránh mà ăn thì mới hợp khẩu vị!”

“cô cô con đã bao giờ lừa gạt con đâu.” A Nguyên vừa ra sức ăn, vừa đắc ý mà nói: “Trong cung Thái tử không có chỗ nào ta không giấu đồ ăn ngon cả.”

Giết người diệt khẩu đâu?

Trần Bình ôm ý niệm kiên định vọt vào lại thấy tình cảnh hài hòa như vậy, tức giận đến run cả người, phát tay áo muốn đi, còn chưa đi đã bị Phụng Ninh lần đến cười hi hi kéo lại, Hoàng tôn này liền nói: “đi rồi thì ngươi thành lòng dạ hẹp hòi đúng không? Trước đây đều chơi với cô cô như vậy...” thấy Trần Bình chỉ nhìn hẩn cười lạnh, Phụng Ninh có chút sợ thư đồng này, chỉ nhận tội: “Ta sai rồi, bạn gì ơi lại đây ăn chút thịt, chúng ta từ từ nói chuyện.”

“Ngươi không phải là bạn gì ơi sao?” A Nguyên liền tò mò liếc mắt nhìn Trần Bình một cái.

“Bạn gì ơi” vô cùng tức giận!

“Nghe nói người muốn cưới Cửu Hoàng muội?” Trước ánh mắt có chút lạnh nhạt của Trần Bình, A Nguyên liền cười ha hả tiếp tục nói: “Bổn cung nhìn người có vẻ không vui lắm, không phải chính người nguyện ý sao? Tiểu cô nương rất xinh đẹp đó nha, có gì không thích chứ?”

“Nơi này, xấu!” Trần Bình hờ hững mà chỉ chỉ vào trái tim của mình, cắn răng nói: “Nàng ta không phải người thân muốn cưới!” Dứt lời, thiếu niên này tựa hồ cảm thấy chính mình đã nói nhiều, không muốn liên hệ Cửu công chúa và quý thân với nhau, liễm mục không nói, chỉ nghe Phụng Ninh khoe khoang với A Nguyên: “A Bình là người được việc mà, con ở chung với hắn trước nay không có chỗ nào không hài lòng.” Hắn không cảm thấy lời này áy náy một chút nào, cũng không thấy vẻ mặt vắn vẹo khi nhìn hắn của Trần Bình, chỉ tự tại đắc ý, ôm lấy Trần Bình nói với A Nguyên: “Sau này Đại ca làm Thái tôn, nếu Hoàng tổ phụ phong con làm Vương, con liền làm hàng xóm với A Bình.”

Phụng Đăng cười tủm tỉm, trong lòng thả lỏng.

Phụng Ninh đây là đang tỏ vẻ mờ mịt rằng nó sẽ toàn lực phò tá hắn ngồi lên vị trí kia.

“Người đừng tới!” Trần Bình có chút trịnh trọng với Phụng Đăng và A Nguyên, nhưng lại rất không khách khí đối với Phụng Ninh, chỉ cắn răng nói: “Người muốn thân sống ít đi mấy năm sao?!” Hoàng tôn này nhìn thì khôn khéo, kỳ thật cực kỳ ngốc, hắn bận rộn rộn đều là để thu thập cục diện rối rắm của người này, quả thực không thể chán ghét thêm, nghĩ tới sau này gà bay chó sủa, khoe miệng Trần Bình hơi hơi mỉm cười trong tiếng kêu ai oán của Phụng Ninh, nhưng mà nghĩ tới Cửu Công chúa, sắc mặt của hắn lại chậm rãi lạnh băng, nắm chặt bàn tay, chỉ cảm thấy hận ý tỏa ra.

Hắn tính toán bên ngoài, giao hảo Hoàng tôn chỉ để có một ngày có thể đưa cô nương tuy đầu óc ngây ngốc vĩnh viễn chỉ là một đứa trẻ kia ra khỏi hậu cung, cho nàng một mái nhà ấm áp, chăm sóc cho nàng thật tốt, bảo vệ nàng, để cả đời nàng đều được thoải mái vui sướng, chẳng sợ vĩnh viễn là một đứa ngốc, nơi có đứa bé này hắn đều cảm thấy an bình...

Đều bị hủy hoại hết rồi...

A Nguyên chỉ cảm thấy sắc mặt Trần Bình không đúng lắm, chỉ là mấy ngày nay Trần Tàn cáo bệnh, nghe nói bệnh không rời giường được, càng khiến người khác kinh ngạc là từ ngày Trần Bình đi khỏi, Trần Tàn đóng cửa không gặp Cửu Công chúa, nàng chỉ nghĩ là trong đó có sự tình nào khác lại không ngờ được là, thiếu niên trước mắt này đã nổi lên tâm tư muốn đồng quy vu tận với Cửu Công chúa. không quá quen biết với hắn, bởi vậy A Nguyên cũng không hỏi, nói đùa vài câu cảm thấy Trần Bình cũng không tệ lắm, cũng không cổ hủ, trong lòng cảm thấy Cửu công chúa có chút gầy xéo thiếu niên này.

A Nguyên lại không biết trong lúc mọi người nói giỡn, Trần Tàn cáo ốm đang đề Cửu Công chúa về mặt hoảng sợ ở trên giường, siết lấy chặt cái cổ mảnh khảnh của nàng ta, nước mắt thi nhau rơi xuống, thời điểm Cửu Công chúa sắp đứt hơi, nữ nhân thoát nhìn có chút điên loạn này chỉ rơi lệ gào lên: “Cửu Nhi đâu? Cửu Nhi đâu?! Trả Cửu Nhi lại cho ta!”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121-1

Trần Tàn trông thật điên cuồng khiến người ta sợ hãi.

Cửu Công chúa bị bóp cổ gần như muốn tắt thở, vừa đau vừa sợ hãi, nghe thấy tiếng khóc thút thít của Trần Tàn chỉ sợ tới mức không dám nhúc nhích, trước mắt dần biến thành màu đen. Đột nhiên nàng lấy được sức mạnh từ đâu bên đây Trần Tàn sang một bên, hai tay che kín cổ liền chạy ra bên ngoài, chỉ là gương mặt tuyệt sắc đã vắn vẹo khó coi vì hoảng sợ.

Cái gì mà trả lại Cửu Nhi cho bà ta?!

Chẳng lẽ bà ta đã biết mình không phải là con ngốc kia?!

Nhớ đến mấy ngày nay Trần Tàn không nhìn mình tới một cái, Cửu công chúa liền hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Trước đó là cái thứ gì? Là một con ngốc đó! Là thứ đáng chê cười, ai ai cũng có thể cười nhạo đó! Dường mẫu này sao có thể nuôi một đứa đàn đến hăng hái như vậy chứ? rõ ràng là nàng thông minh hơn, có thể khiến bà ta tỏa sáng hơn, các phi tần khác có thể yêu quý bà ta hơn, nhưng mà đã nhiều năm như vậy rồi, nàng nhìn ra được là trong mắt, trong lòng Trần Tàn hồ đồ kia chỉ có con đàn kia thôi! Há mồm ngậm miệng đều trước đây thế này trước đây thế kia, nàng nghe thấy phiền lắm rồi, không muốn nghe nữa! Cửu Công chúa oán hận Trần Tàn làm đường mẫu lại không chịu chăm sóc mình, đôi mắt liên lão liền nghĩ ra một ý, chỉ thất thanh chạy ra khỏi cửa cung, hét to: “Giết người rồi! Giết người!”

Cung nữ tâm phúc phía sau Trần Tàn liền nhào lên bịt miệng nàng lại, bị nàng xoay người đâm một cây trâm lên tay, máu tươi chảy ròng ròng, mắt thấy cung nữ này không thêm nhìn vết thương lấy một cái mà còn có ý định muốn đồng quy vu tận với nàng, Cửu Công chúa hét to: “Mẫu tần điên rồi!” nói xong đã bị cung nữ này ấn xuống mặt đất, mắt thấy hai mắt cung nữ này đỏ ngầu, hắn sắp bóp chết nàng, nàng chỉ cảm thấy cực kỳ sợ hãi, hét chói tai liên tục, trong lòng đã tuyệt vọng, lại nghe thấy nơi xa có tiếng nữ nhân quát lên: “Là ai sinh sự trong cung?” Nhận ra là Bát Công chúa đỡ Từ Quý nhân lại đây, nàng như bắt được cọng rơm cứu mạng, kêu lên: “Nương nương cứu ta! Nô tỳ này muốn giết ta!”

“Hay cho ả nô tỳ ác độc, dám làm hại chủ tử!” Bát Công chúa neho mắt, lạnh lùng nói: “Bắt lại cho ta!” Phía sau nàng liền có mấy cung nữ đi ra, bắt giữ lấy cung nữ đang oán hận nhìn Cửu Công chúa lại, thấy Cửu Công chúa chạy đến trước mặt mình khóc sụt sùi, trên cổ toàn là vết hằn, Bát Công chúa cũng bị dọa, lúc sau liền kêu lên: “đi truyền lời với Hoàng hậu, nói Trần Tần muốn giết Cửu Hoàng muội!” Có lòng muốn làm lớn chuyện, làm mất hết thể diện của Hoàng hậu, Bát Công chúa liền cười lạnh nói: “Năm đó, Hoàng Hậu nương nương nói cái gì mà Trần Tần ôn nhu, nhưng làm đường mẫu, trước mặt đường mẫu này muốn giết người đây!”

Nguy, chính là Hoàng Hậu không có lòng tốt.

Thấy Cửu Công chúa khóc đến khó tả, nàng liền cười lạnh nói: “Ồ trong cung này không biết Cửu Hoàng muội đã chịu bao nhiêu ngược đãi rồi! Nếu không có ta và mẫu thân, ai sẽ biết đây!”

“Chuyện ở trong cung ta có liên quan gì tới các người!” Mắt thấy Bát Công chúa muốn xử trí cung nữ kia, lúc này Trần Tần suy yếu được người đỡ tiến ra, chỉ liếc mắt nhìn Cửu Công chúa một cái, bèn lạnh lùng mà nói: “Công chúa đừng quên, ở cung này ta mới là chủ! một Quý nhân còn dám xử trí cung nữ của ta trước mặt ta, các người coi ta là cái gì?!”

Dáng vẻ nhất gan sợ phiền phức trước đây của bà không thấy đâu nữa, lại khiến Bát Công chúa cũng sợ hãi, mắt thấy Bát Công chúa không nói lời nào, Trần Tần chỉ lạnh lùng nói: “Buông tay! Bằng không, ta bẩm báo với Hoàng hậu nương nương, tổng cô tất cả các người đến Thận Hình tu!”

Thấy cung nữ kia nước mắt đầy mặt trở lại, quỳ gối trước mặt mình, bà biết là mình bị bóng đè nhiều ngày đã khiến nàng ấy biết được bí mật lớn nhất của mình, chỉ rung rung gọi nàng ấy lại, còn mình đứng ở cửa cung, lạnh lùng nói với Cửu Công chúa: “Người lớn rồi, hiện giờ, ta không quản được người nữa rồi!”

“Mẫu tần muốn giết ta, muốn tống cổ ta gả cho cái người sa cơ thất thế, ta không thể đáp ứng.” Vô luận thế nào Cửu Công chúa cũng không dám nói chính mình mượn xác hoàn hồn, lúc này chỉ rung rung lời kéo tay Bát Công chúa kêu thảm: “Hoàng tỷ, tỷ cứu muội đi, mẫu tần chán muội rồi, muội không còn chỗ dung thân.” Trước mặt nàng chỉ muốn làm lớn chuyện này lên, đâm lên Trần Tần mà bỏ lên trên, trước đây Hoàng hậu làm qua loa, hiện giờ Trần Tần không tốt, bà ta cũng phải vì thanh danh của mình mà tìm cho nàng một đường mẫu có trọng lượng chứ. Đến lúc đó có phi tần phân vị cao chống lưng, nàng có thể gả cho một người trong sạch, không phải nhìn biểu ca thâm trầm trầm trầm kia.

Còn Thảm Thác, chờ nàng sau này chậm rãi mưu tính, trong phủ Công chúa có thêm vài nam nhân không phải rất bình thường sao?

“Hóa ra người chịu khổ nhiều như vậy.” Từ Quý nhân cũng mưu tính, đang muốn nói cái gì đó, liền nghe được phía sau truyền tới tiếng cười lạnh, bà vừa quay đầu liền thấy Hoàng hậu được Ngũ Công chúa đỡ, Đức phi đứng ở phía sau Hoàng hậu lạnh lùng mà nhìn, mắt thấy Ngũ Công chúa cười lạnh một tiếng, lại nhớ tới mấy năm nay bị Hoàng hậu trị đến không dám ngẩng đầu, dừng khí của Từ Quý nhân cũng yếu đi, thừa dịp mà lui sang một bên, khiến Bát Công chúa hung hăng dậm chân, cảm thấy mẫu thân quá mềm yếu.

“Mới vừa rồi đang nói chuyện với Đức phi muội muội, liền nghe được bên ngoài nô tãi không nói đến chuyện quy củ mà muốn tới cung của bốn cung, đây là quy củ ở đâu?” Mắt thấy Trần Tần hành lễ với mình, Hoàng Hậu chậm rãi gật đầu, liền nhân dịp mà hỏi.

“Nô tãi ở trong cung ta không nhọc Hoàng Hậu nương nương lo lắng.” Bát Công chúa liền đáp lạnh nhạt.

“Và miệng Bát Công chúa.” Hoàng Hậu quay đầu phân phó một tiếng, liền có hai ma ma tiến ra, khi Bát Công chúa còn chưa định thần đã cho nàng ta mấy bạt tai, xong liền mặt không biểu cảm lui về phía sau Hoàng hậu. Mắt thấy Bát Công chúa bụm mặt oán hận nhìn mình, Hoàng hậu liền sờ sờ tay Ngũ Công chúa đang định tiến ra xử lý Bát Công chúa, mí mắt cũng không nâng mà nói: “Nhà ai dạy người quy củ nói chuyện không biết lớn nhỏ với trường bối như vậy? Lần sau lại không biết nói chuyện kiểu gì, người liền cùng nhận phạt với Từ Quý nhân!” nói xong, liền lạnh nhạt nói: “Bốn cung cai quản lục cung, vẫn chưa từng nghe nói có nô tãi ta không thể lo lắng, chẳng lẽ người bên cạnh Bát Công chúa thì được đặc ý hơn?”

Mắt thấy ánh mắt sáng rực của mấy ma ma phía sau Hoàng hậu, hiển nhiên là còn định cho nàng hai bạt tai nữa, Bát Công chúa nén giận mà nói: “Tiểu Bát không dám.”

Mắt thấy khí thế của Bát Công chúa đã bị tiêu diệt, Từ Quý nhân càng rúc vào góc tường hơn, Hoàng hậu cũng không vội hỏi, bảo Trần Tần đỡ mình đi vào, sau khi an tọa mới hỏi: “Trong cung ồn ào nhốn nháo, đến tột cùng đã xảy ra cái gì?”

“Mẫu hậu làm chủ cho con!” Cửu Công chúa rất có mặt mũi, bỏ nhào vào bên chân Hoàng hậu bị thương nói: “Mẫu tần trước nay đối xử với con không tốt thì cũng thôi, nhìn một chút cũng qua đi, nhưng hiện giờ lại muốn bức con gả cho một kẻ xấu! Con không chịu, bà ta lại muốn giết con!” Nàng gắt gao bắt lấy góc áo của Hoàng hậu, nâng gương mặt tuyệt mỹ lên, nước mắt nói: “Cầu mẫu hậu cứu con! Chỉ cần mẫu hậu cứu con, sau này con làm trâu làm ngựa cho mẫu hậu!” Dứt lời liền khóc rung rức, cực kỳ đáng thương.

“Súc sinh!” Mắt thấy nàng ta bôi nhọ Trần Tần như vậy, liền có một cung nữ nhìn không được mắng ra tiếng.

“Nhục mạ Đế cơ, đây là tội lớn, nhớ tám mươi đại bản của người, để chủ tử người sau này phạt.” Hoàng hậu nhẹ nhàng nói.

Lòng hoang hốt của Trần Tần vì cung nữ này tức khắc bình tĩnh lại. Nàng bị phạt, nhưng đóng cửa lại ngày sau đánh thế nào lại do bà định đoạt.

“Các người đi ra ngoài.” Hai cung nữ bên cạnh đều đi theo hầu hạ bà từ nhỏ, ngày thường bà cũng đối đãi như nữ nhi, bằng không sẽ không có một người mới vừa rồi định bóp chết kẻ tu hú chiếm tổ Cửu Công chúa, và một người không màng mạng sống mà chỉ vào Cửu Công chúa mắng như vậy. Trần Tần không thể để hai đứa đi tìm chết vì mình, chỉ lạnh giọng bảo hai cung nữ ra ngoài, quỳ gối trước mặt Hoàng hậu, rồi lễ nói: “Mấy năm nay được nương nương coi trọng, phò thác Đế cơ. Tần thiếp không dám đi sai nửa bước, hôm nay những chuyện này, tần

thiếp không dám đồng ý...” bà dừng một chút, liền thấp giọng nói: “Cửu Công chúa loạn thần kinh, thần thiếp nhốt con bé lại cũng vì muốn tốt cho nó.”

“Muội đương nhiên là từ mẫu.” Hoàng Hậu nhìn nửa bên tóc Trần Tần đầy hoa râm, nghĩ đến bà vô sủng nhiều năm lại thành thật, chưa bao giờ tranh sủng tranh phong, cũng cảm thấy không đành lòng, liền thờ dài nói: “Hôm kia Đức phi còn nói với bản cung, vì để Cửu Công chúa không bị kiềm chế, muội không màng tới tự mình bồi tội, ngày thường ta cũng biết, muội để bụng nhất là miếng cơm manh áo của Cửu Công chúa, mức này còn có phải chịu chi trích, chẳng phải là không có lương tâm sao?” Khóe mắt lóe sáng, thấy mặt Cửu Công chúa cứng đờ, Hoàng Hậu thầm cười lạnh, chỉ cảm thấy Cửu Công chúa này chính là một con sói mặt trắng, quá chán ghét bèn lạnh lùng nói với nàng ta: “Mặc kệ thế nào, ngươi tố cáo mẫu tần ngươi trước mặt bản cung, đây là tội lỗi!”

“Con bé còn nhỏ, cầu nương nương khai ân.” Trần Tần không thể để nữ nhi yêu thương của bà dính phải thanh danh gì không dễ nghe, trước mắt chỉ định đợi sự tình bình ổn thì lặng lẽ giết chết Cửu Công chúa, cho dù là đồng quy vu tận, cũng muốn Cửu Công chúa thực sự sạch sẽ lưu lại một thanh danh tốt.

Tiểu Cửu của bà...

“Mẫu tần của ngươi cầu tình, hôm nay bản cung cũng thả cho ngươi một con ngựa, nếu còn có lần sau, đếm tội rồi phạt!” Hoàng hậu lạnh băng nhìn Cửu Công chúa đang không thể tin được, thấy nàng ta hoang mang, liền lãnh đạm nói: “Cho rằng nháo lên là có thể làm được gì? nói cho ngươi hay! Thủ hạ của bản cung...” ánh mắt bà nhìn vào Bát Công chúa, thấp giọng nói: “Bản cung nói đúng, hay sai, cũng là đúng!”

Có ý tứ một tay che trời, mắt thấy Bát Công chúa tức giận bất bình, bà liền nhẹ giọng: “Chớ có nghĩ tới việc cáo trạng, bằng không nếu để Hoàng thượng biết, các ngươi một đũa mạo phạm Hoàng hậu, một đũa ân dưỡng dục cũng không màng, đến lúc đó là kết cục gì, không cần bản cung nói các ngươi cũng đủ hiểu!”

“Hoàng Hậu nương nương, Hoàng Hậu nương nương!” Cửu Công chúa thật sự sợ hãi, mắt thấy ánh mắt Trần Tần nhìn về phía chính mình chứa băng hàn, nàng sợ hãi đến phát run cả người, chỉ cảm thấy đã nhiều năm mà đây là lần đầu tiên có thời điểm đáng sợ như vậy. Tất cả kẻ sách đều không nghĩ ra được, trước mắt nàng thật sự không có ý tưởng gì, bất lực khóc lên, cầu xin nói: “Đừng để ta ở cạnh mẫu tần, cầu người, cầu người!” nói xong cũng bất chấp tôn nghiêm của người hiện đại gì đó, nặng nề dập đầu trước Hoàng hậu, dập đầu tới đâu rơi mấy chày, tóc cũng toán loạn, lại bò đến trước mặt Trần Tần khóc: “Mẫu tần, mẫu tần, Tiểu Cửu sai rồi! Tiểu Cửu sai rồi! Tiểu Cửu sai rồi! Người tha thứ cho con, về sau, con sẽ hiếu kính người thật tốt!”

“Giả vờ đáng thương trước mặt bản cung, ngươi còn non lắm.” Hoàng hậu chỉ cảm thấy phiền chán, bỗng nhiên đứng dậy, lạnh lùng mà nói: “Bản cung cũng nói cho ngươi biết! Muốn lấy đáng về này làm bản cung mềm lòng, bồi họ mẫu tần của ngươi, nằm mơ đi!” nói xong, chỉ cười lạnh nói: “Trong các Đế cơ sao lại có kẻ tâm địa ác độc như ngươi!” nói xong, lạnh lùng nói: “Truyền lời ta! Cửu Công chúa loạn thần kinh, cấm túc từ hôm nay! Ngoài người trong cung Trần Tần, ai còn dám nói với nàng ta nhiều hơn một chữ...” ánh mắt bà lạnh lùng quét trên người Bát Công chúa, nhướn mày nói, “Cùng luận tội!”

Cửu Công chúa biết vậy chẳng làm, chợt cảm thấy nếu mình không khóc lên kéo Hoàng hậu tới, có lẽ hiện giờ bản thân đã an toàn.

Có lời Hoàng Hậu, không còn có người nào dám ra mặt vì nàng, toàn yên lặng mà rời đi. Chỉ có Đức phi, quay đầu lại thương hại mà nhìn Trần Tần yên lặng rơi lệ một cái, rồi mới đi theo bước chân Hoàng Hậu.

Cùng là dưỡng mẫu, bây giờ Thành Vương là chỗ dựa của Đức phi, Cửu Công chúa lại thành một con rắn độc, cắn ngược lại Trần Tần.

Cửu công chúa hiện giờ đã tự dập đầu trước Trần Tần, mắt thấy máu tươi đầm đìa, nàng cắn răng còn muốn tiếp tục, lại đột nhiên bị Trần Tần kêu dừng. Trong lòng vui vẻ, Cửu Công chúa chỉ cho rằng Trần Tần đã tha thứ nàng, lại thấy nữ nhân này chỉ lạnh lùng nói: “không được làm đầu Cửu Nhi của ta bị thương!” nói xong chỉ kêu các cung nữ tiến vào, kéo Cửu Công chúa vào tấm cung phía sau, ném nàng lên trên giường, nhìn nàng hoảng sợ bò vào bên trong, Trần Tần yên lặng để nàng lại bằng bỏ vết thương trên đầu nàng, rồi chấp nhất hỏi: “Cửu Nhi của ta đâu?”

“Mẫu tần, ta chính là Cửu Nhi mà!” Cửu Công chúa bị Trần Tần đánh về như quỷ này dọa tới mức khóc rống lên, hiện tại ngay cả ý định muốn chết cũng có, lời kéo Trần Tần mà nghẹn ngào sợ hãi.

“Cửu Nhi của ta đâu?” Trần Tần thất thanh.

“Sau ta cũng hiểu thuận người mà mẫu tần, người tha cho ta đi!” Nàng thật sự không ngờ là một nữ nhân yêu con khi bộc phát sẽ đáng sợ như thế, tâm địa phong hoa tuyết nguyệt trước đây đều bay biến, Cửu Công chúa hiện tại chỉ muốn sống, từ tâm ra ngoài đều sợ hãi, cảm thấy một hồi cổ đại này chưa được ngày lành nào mà đều như địa ngục vậy, thấy Trần Tần trừng mắt nhìn mình, Cửu Công chúa khóc lóc thảm thiết, nói thẳng chính mình về sau nhất định còn hiếu thuận hơn đứa ngốc kia, lại khiến Trần Tần sau khi nghe từ “đứa ngốc” lại càng bạo nộ suýt nắm tóc đập đầu nàng vào tường.

“không được, Cửu Nhi trở về, sẽ đau.” Mắt thấy nó sắp bị đập đến đầu rơi máu chảy, Trần Tần dừng tay, nhẹ giọng nói.

Người làm mẹ mất đi tâm khiến cuối cùng luôn sẽ trở nên điên cuồng.

Bị Trần Bình một câu nói toạc ra, hiện giờ, Trần Tần không còn hy vọng.

Trước ánh mắt cầu xin của Cửu Công chúa, Trần Tần gọi người buộc nàng ta ở trên giường, đóng chặt cửa cung, ngày ngày đêm đêm, cũng không cho nàng ta ngủ nghỉ ngơi, chỉ điên cuồng tra khảo một vấn đề.

“Cửu Nhi của ta, ở đâu?”

Cửu Công chúa mỗi một bất kham đã sắp nổi điên, ngày ngày bị tra tấn như vậy, thần trí cũng thực sự điên cuồng. Cũng không biết bị tra tấn bao lâu như vậy, hai mắt thũng xuống, dây thần kinh cả người đều run rẩy, Cửu Công chúa liên mơ mơ hồ hồ như chẳng nghe được một giọng nói yếu ớt vang lên trong nội tâm: “Người xấu!”

Quý!

Khỏe mắt Cửu Công chúa như muốn nứt ra, sợ hãi khôn cùng, miệng phát ra tiếng cầu cứu, chỉ là hai cung nữ bên người Trần Tần kia chỉ ở xa xa mà nhìn, không làm gì cả.

Cứu ta! Đừng để ta bị quý mạng đi!

Ánh mắt Cửu Công chúa lộ ra ý cầu cứu, lại chỉ thấy hai hai cung nữ kia cười lạnh, mà thời điểm nàng muốn xin tha, như chẳng lại nghe được giọng nói phẫn nộ của đứa bé kia kêu lên: “Mẫu thân, khóc!” Lúc này đây, tựa như linh hồn nàng cũng đau đớn, như bị cắn xé, tiếng nói mơ hồ kia nhỏ nhẹ: “Mẫu thân, khóc! Cửu Nhi. . .” Trong thời khắc linh hồn nàng bị xé tung đau đớn tới tận xương tủy, ý thức cuối cùng của nàng là hình dáng một nữ nhi có chút ngốc ngốc đang ngồi xổm trên mặt đất, khóc nức nở: “Thông minh, mẫu thân đau lòng!”

Cửu Công chúa chết, hai cung nữ này kinh hãi, liếc mắt nhìn nhau một cái rồi vội vàng đi tìm Trần Tần. Trần Tần vội vàng mà đến, lại thấy nữ nhi trên giường vốn không còn hơi thở ngực bắt đầu phập phồng, lúc sau, một đôi mắt có chút ngốc ngốc trong trẻo nhìn qua. Trần Tần không dám tin vào mắt mình, nữ nhi này dường như trở nên không lành lợi như trước, chỉ ngờ ngác kêu lên: “Mẫu thân.” nói xong, cánh tay nhỏ duỗi về phía bà, bấu mỗi kêu lên: “Ôm ôm.”

Đứa bé kia, trước nay chưa từng gọi bà là mẫu tần, mà là mẫu thân.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121-2

Trần Bình+Cửu Công chúa viên mãn rồi. Các nàng hạnh phúc chưa?

Trần Tần bước lên một bước tới mép giường, nghe thấy đứa bé này nũng nịu kêu lên: “Thông minh không làm mẫu thân vui vẻ.” Tuy nàng ngốc, nhưng biết được sau lưng tất cả mọi người đều cười mẫu thân nàng nuôi một đứa ngốc. Rồi linh hồn kia xuất hiện, nàng bị áp chế không ra được, nhưng mà nhìn xuyên qua đôi mắt của nàng ta, nàng thấy mình trở nên giống người bình thường khác, nàng nghĩ rằng có lẽ người này sẽ làm mẫu thân vui sướng hơn nhiều. Nàng tin nhiệm linh hồn này, vậy mà kết quả là mẫu thân vì nàng mà khóc đến đau lòng như vậy. Hóa ra người mẫu thân muốn vẫn là nàng.

“Nhớ mẫu thân.” Cửu Công chúa bấu môi nhỏ giọng thăm thẳm, rúc vào lồng ngực Trần Tần.

Trần Tần nhìn đứa trẻ về mặt không muốn xa rời trước mắt này, án mắt kia thật quen thuộc, chẳng ngại vẫn ngu dốt như vậy, lại khiến bà đột nhiên ôm lấy đứa bé mắt đờ tìm lại được này mà gào khóc thất thanh.

Trần bảo của bà thực sự quay về với bà rồi.

Hết thấy chuyện phát sinh ở cung Trần Tần, A Nguyên đều biết rõ.

Trong cung giống như cái sàng vậy, có gì nàng không biết đâu? Thầm nghĩ chỉ sợ Cửu Công chúa bị lộ rồi, A Nguyên cũng cảm thấy Trần Tần đáng thương, sau đó lại nghe trong cung tung tin vịt nói không biết thế nào mà Cửu Công chúa lại biến thành đứa ngốc, còn phao tin rằng Trần Tần ác độc, ngược đãi dưỡng nữ khiến nàng nổi điên, A Nguyên liền khẽ nhíu mày, cảm thấy chỉ sợ Trần Tần sẽ bị nghị luận thôi.

Có điều nghe nói Trần Tần cũng không để ý mấy thứ này, chỉ mỗi ngày cười rất vui mừng, nàng cười, cho người thăm đi chúc mừng Trần Tần một chút, nghe cung nữ trở về báo lại, tuy rằng Cửu Công chúa ngốc rồi, nhưng ngoài dự đoán của mọi người, tinh thần của Trần Tần lại tốt hơn nhiều, trước mắt thân thanh khí sáng, mỗi ngày đều dẫn Cửu Công chúa đi chơi đùa trong cung, tựa như được một cô ngốc như đạt được hạnh phúc vậy.

“Mỗi người đều có duyên pháp của người này.” Trong cung ồn ào huyên náo nói Trần Tần khắc nghiệt với Cửu Công chúa, tra tấn nàng thành đứa ngốc mới sung sướng, A Nguyên rút cuộc thờ dài một tiếng, nhưng vẫn không cho người bên cạnh mình truyền lời đồn như vậy.

Cửu Công chúa nói là đứa ngốc, nhưng có điều tâm trí vẫn luôn dừng lại ở tuổi một đứa trẻ thôi, cũng không phải thật sự ngu dốt, bị người ta nói thành như vậy cũng là có ác tâm.

A Nguyên cũng biết được Trần Bình âm dương quái khí kia vui vui sướng sướng tiến cung, đối với Cửu Công chúa hiện giờ có thể cưới thì vui mừng ghêoang xiết, A Nguyên liền nắc một cái, lúc này mới phui mông tới chỗ Hoàng thượng, quyết định làm Lôi Phong sống một phen.

Vừa mới đi đến thư phòng, A Nguyên liền thấy bên ngoài thư phòng cũng đang có một quan viên trung niên đứng chờ, thấy nàng, tên này lại nở một nụ cười thân thiện. Cảm thấy người này rất quen mắt, Công chúa điện hạ yên lặng hồi tưởng một chút, tức khắc nổi giận.

Được lắm, oan gia ngõ hẹp, đây không phải là Tổng đốc lúc trước muốn đào tường nhà Công chúa sao?

Nghĩ đến tên này đã định nâng cây cỏ thụ nhà mình, A Nguyên oán giận, nhưng mà sao có thể vô lễ với triều thần chứ? không phải tác phong của Công chúa, gật gật đầu với Tổng đốc này, Công chúa điện hạ quyết định không thèm nhìn thẳng nhai này, lại thấy tên kia thực không có mắt nhìn mà còn lại đây thỉnh an: “Thỉnh an điện hạ.”

“Đại nhân khách khí rồi.” A Nguyên liền cười gượng.

Ánh mắt của con nhóc này quá mức không thân thiện, Trục lệ Tổng đốc Mẫn Giang trong lòng có quỷ, tâm nói không phải Trạ gia này không biết nói dối đây chứ? Chuyện gì cũng kể với vị Công chúa này sao? Thăm lau mồ hôi lạnh, vị Tổng đốc tuổi trung niên thần bất do kỷ này chỉ nghĩ tới tiếng đồn ghê gớm của vị Công chúa này, lại so sánh một chút với thân thể nhu nhược của khuê nữ nhà mình một chút, cảm thấy thật là đại sự không ổn, chỉ cười làm nói: “Trước đây không biết tới tâm ý của điện hạ, mạo phạm điện hạ, mong điện hạ thứ tội.”

Ông thực sự không phải một lão cha có thể bán khuê nữ. Lúc trước muốn gả khuê nữ cho lão đại Trạ gia, ông cũng đã hỏi thăm qua về người này.

Trời sinh tuần mỹ, sau này còn có thể được hưởng tước, tiền đồ trước mặt Hoàng thượng cũng tốt, đây là con rể tốt tới cỡ nào chứ, còn có thể liên hôn, có thể cho khuê nữ sau này có cuộc sống hài lòng, ai không thích ở với mỹ nhân chứ? Chỉ là ông ở nơi khác đã đâu, có hơi cổ hủ, huống chi khi đó đoạn tuyệt với Từ gia cũng thực là sút đầu mẻ trán, càng phân không rõ đông nam tây bắc, liền không nghĩ được rằng con rể thập toàn thập mỹ như vậy có thể tới hơn hai mươi tuổi vẫn chưa cưới vợ là có duyên có gì hay không, chỉ hững hờ thủ bụng bưng tới cửa cầu hôn.

Bị cự tuyệt, ông còn tức giận bất bình mấy ngày, cảm thấy họ Trạ thật không biết điều.

Định vắt hết đầu óc nghĩ kế trả thù thì ngay lập tức có thánh chỉ tứ hôn tới.

Hay lắm, đây là giữ gìn cho Công chúa!

Sét đánh giữa trời quang!

Tổng đốc đại nhân muốn khóc, nếu sớm biết rằng đây là đất hoa màu của Công chúa, ông nào dám xuống tay cướp.

Hối hận không ngừng, Mẫn Giang cũng nghĩ phải nên thế nào, trước mắt quả nhiên thấy Vinh Thọ công chúa đã biết, tức khắc trong lòng ông sinh dừng khí tới, duỗi thẳng lưng và thắt lưng của mình, về mặt chính nghĩa mà nói: “Lúc trước, người muốn là hạ quan, không liên quan gì tới nữ nhi nhà thần! Khuê nữ còn chưa từng gặp mặt Trạ tiểu đại nhân!” Khóe miệng giật giật, ông liền bi tình mà nói: “Có gì không phải, điện hạ cứ việc hướng vào thần! Thần, sẽ dốc hết sức gánh!” nói xong, bày ra tư thế an dưỡng hy sinh, về mặt bi tráng.

A Nguyên sợ ngây người, nhìn cái nhọt này, tâm nói thể loại này mà vẫn có thể nhập Các, muốn trên triều nứt toác hả!

Ánh mắt phức tạp mà nhìn cái nhọt này, Công chúa điện hạ lần đầu bị ghen hòng, nhưng lại không có tâm muốn trả thù.

Mất thấy Vinh Thọ công chúa không có nhúc nhích, Tổng đốc đại nhân lại thay đổi sắc mặt nở nụ cười làm lành, cúi đầu khom lưng nhét một cái túi tiền phình phình vào trong tay A Nguyên, miệng nói lấy lòng: “Điện hạ quả nhiên khoan hồng độ lượng, lòng dạ rộng lớn!” không cần nhiều lời, mất thấy ánh mắt A Nguyên nhìn ông càng thêm phức tạp, ông vội vàng cười nịnh nọt: “Chút tâm ý nho nhỏ cho lỗi không thành kính, để điện hạ mang đi chơi.”

Thấy A Nguyên nắm túi tiền này nhử mày, Tổng đốc đại nhân thầm nghĩ chẳng lẽ tin đồn Vinh Thọ công chúa này tham tài là lừa người sao? Cảm thấy thực hần phải biểu đạt một chút tâm ý của mình, Tổng đốc đại nhân tuổi đã trung niên nhưng vẫn còn rất anh tuấn chột tiến lên một bước, nháy mắt cười với Công chúa.

Đặc biệt đáng khinh.

“Vi thần, ở Trục Lệ mấy năm, Tổng đốc một phương, Trục Lệ giàu có và đông đúc, bảo bối ở đó... Điện hạ hiểu mà.” Dứt lời còn nở điệu cười trời biết đất biết người biết ta biết.

A Nguyên phức tạp nhìn mà không nói lời nào, thực muốn nói cho ông ta rằng hiện tại, không chỉ Công chúa điện hạ đã hiểu, mà ở đằng sau Tổng đốc này, Hoàng đế bệ hạ vẫn yên lặng đứng nghe, cũng hiểu...

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122-1

Tổng đốc đại nhân vẫn còn đang nháy mắt ra hiệu.

A Nguyên nhìn về mặt cao thâm khó đoán của Hoàng thượng một chút, lại liếc mắt thương hại nhìn Tổng đốc này một cái.

Cảm thấy biểu hiện của vị Công chúa này có chút kỳ lạ, Mẫn Giang nhíu nhíu mày, trong lòng thấy hơi không ổn, đột nhiên nhanh trí quay đầu lại, liền thấy mặt rồng đang uy nghiêm lạnh yên nhìn ông.

A Nguyên liền cảm giác được tên này dựng đứng lông ngay tức khắc, thật là sinh động, nghĩ rằng Trục Lệ Tổng đốc này khá thú vị đó chứ, A Nguyên chẳng còn chút giận giữ nào, nắm chặt túi tiền nhỏ trong tay, nhe răng cười với Tổng đốc đại nhân thể thâm tới rơi lệ đầy mặt nọ một cái, rồi nhảy nhót vào thư phòng của Hoàng thượng, tự tại như ở nhà.

Hoàng thượng thấy cháu gái nghịch ngợm gây sự đã đi vào, mặt không biểu cảm mà gật gật đầu với Mẫn Giang, cũng cùng theo vào.

Tổng đốc đại nhân cảm thấy mạng già khó giữ được, về mặt đau khổ thảm cáo biệt nhi tử khuê nữ một phen rồi mới đi vào Ngự thư phòng.

Bên trong thư phòng, Hoàng thượng đang ngồi trên ghế cùng với Vinh Thọ Công chúa, ánh mắt sáng ngời, cùng nhau bóc túi tiền nhỏ kia ra, bên trong có không dưới mười viên trân châu lớn, mắt thấy đồng trân châu này tròn xoe, Hoàng thượng ý vị thâm trường mà liếc mắt nhìn Mẫn Giang đang quỳ dưới đất không dám đứng dậy một cái, rồi mới chậm rì rì mà nói: “Đây là cái gì?”

“Trân châu ạ.” Tổng đốc đại nhân cảm thấy bản thân quá ư thành thật.

“Ồ đâu ra?” Thánh nhân tiếp tục hòa khí hỏi.

Tổng đốc đại nhân trầm mặc hồi lâu, rồi nhỏ giọng nói: “Đổi được ạ.” Nghe thấy A Nguyên ồ một tiếng, ông liền đỏ mặt, cảm thấy bản mặt da trâu của mình đã bị thổi phồng, cụp mi rũ mắt mà nói: “Hôm kia vào kinh, thân lấy bạc tích góp mấy năm nay đổi được với người ta.” nói xong liền cúi đầu không nói nữa.

“không phải bảo ta hiểu mà sao?” A Nguyên cười hi hi hời, thấy Hoàng thượng cũng không tức giận, liền biết ở trong lòng Hoàng thượng vẫn rất tin tưởng Trục Lệ Tổng đốc này. Tuy không biết vì sao người này là môn sinh của Từ gia mà Hoàng thượng vẫn tín nhiệm, nhưng vẫn đồng ý tha cho ông ta, chỉ cười một cái mà thôi.

“không phải có vẻ như vi thần...xài không ủng hay sao?” Tham quan nhưng là tham quan Hoàng thượng nề trọng, đã nghe được uy phong của Công chúa, Trục Lệ Tổng đốc vốn định thôi phỏng bản thân một chút, khoe khoang mình là cái người can đảm can trọng, lại không ngờ Hoàng thượng đã đứng đằng sau. Nhìn nhìn đồng trân châu quay tròn trên bàn, ông liền cười nịnh nọt nói: “Có điều cố ý đổi lấy, cũng là tâm ý của vi thần, điện hạ...”

“Hoàng bá phụ cho bốn cung cả biển cả, không cần người đâu.” A Nguyên ngửa đầu kiêu ngạo nói.

“Coi tiền tài như cặn bã” như vậy khiến Hoàng thượng vô cùng có thể diện, sờ sờ đầu nhỏ A Nguyên coi như khen ngợi, rồi nhẹ giọng nói: “Cho con, con cứ cầm chơi là được, không cần bận tâm.” nói xong, liền nghiêm mặt hừ lạnh với Tổng đốc xui xẻo này, nói: “Còn để Trẫm biết người nói hươu nói vượn bên ngoài, Trẫm liền tước quan của người!” Dứt lời lại hỏi: “Còn chuyện gì không?”

“Hôm kia binh doanh Trục Lệ có kẻ làm loạn, tuy đã trấn áp nhưng vẫn khiến thần bất an.” Mẫn Giang này nghiêm nghị bẩm báo, thấy lão đại trên đỉnh đầu có vẻ rất vừa lòng, liền yên tâm, chỉ là mắt thấy lúc này Hoàng thượng cũng không bảo Vinh Thọ Công chúa đi ra ngoài, còn mặc kệ nàng dựa vào người mình nghịch mấy viên trân châu kia, trong lòng ông đã có vài phần tính toán nhưng vẫn không tỏ thái độ gì, kể lại sự tình cần bẩm báo rồi cung kính nói: “Thần thấy rằng, anh Vương không thoát khỏi liên hệ với chuyện này, chỉ là hiện giờ anh Vương ở thuộc địa xa, không nên kinh động, thỉnh bệ hạ sớm ngày mưu tính.”

anh Vương chính là vị Vương gia tựa hồ rất có dã tâm mà Trịnh Vương và Phượng Đường Nhị ca A Nguyên đã từng nhắc tới khi rời kinh nhiều năm trước, A Nguyên nghe được thì hơi nhíu mày, thấy ánh mắt Hoàng thượng lạnh băng, định có lòng nói vài câu, nhưng rút cuộc trước mặt người ngoài nên không mở lời.

“Còn có chuyện gì không?” Thánh nhân chỉ hỏi.

“Dạ không còn.” Mẫn Giang vội vàng cười làm lành, lại thực vô sỉ mà nói: “Nghe nói bệ hạ, có trà mới cống lên, vi thần mặt dày, muốn thử một ít ạ.”

“Sao? Người cũng muốn trao đổi với Trẫm?” Tầm mắt Hoàng thượng dừng lại phía túi tiền trong tay A Nguyên, Người không nhin được mà chế nhạo một câu.

A Nguyên liền thấy trên tay ông Tổng đốc này như có ảo thuật, lại xuất hiện một túi tiền nhỏ nữa, còn tên này e thẹn đưa lên bàn của Hoàng thượng.

Hắn là định hỏi lộ Hoàng Đế!

Thực cợt nhả!

Hoàng thượng cũng cảm thấy mắt mặt trước cháu gái, che mặt một hồi, rồi cũng vô lực ném túi tiền nhỏ này cho A Nguyên, thấy nhóc con mặt mày hớn hờ, còn nhỏ giọng lầm bầm “của hồi môn” cái gì đấy, tức khắc tức giận, cao giọng lệnh nội giám bên ngoài dâng trà mới tới, thấy Tổng đốc này cung cung kính kính nhận, lúc này đây mới chỉ vào ông ta mắng: “Mất hết thể diện của Trẫm! Lăn đi!” nói xong, mắt thấy sau khi Tổng đốc này tạ ơn lại thật sự té ngã xuống đất rồi lăn ra khỏi Ngự thư phòng. Lúc này Hoàng thượng mới thở dài một tiếng trước ánh mắt phức tạp của A Nguyên, cười gượng nói: “Ngày thường hắn cũng là một quan viên giỏi.”

A Nguyên ha hả.

Có điều Công chúa điện hạ cũng cảm thấy ánh mắt vừa rồi nhìn mình của tên kia có chút kỳ lạ, giống như có vài phần lấy lòng, đang vuốt cằm nghĩ xem trong đó có mưu kế gì không. A Nguyên liền nghe thấy Hoàng thượng nói nhân nhạ: “Trẫm tin trọng người này, kỳ thật có duyên cớ khác.” Thấy A Nguyên lộ vẻ lắng nghe, Người bên tiếp lời: “Mẫu Giang này, lúc trước cũng xuất thân phú quý, đáng tiếc tới lúc của hân thi gia nghiệp bại hết, thành kẻ nghèo hèn.”

“nói trọng điểm đi Hoàng bá phụ.” A Nguyên nào có thời gian nghe lịch sử phần đầu của một lão nam nhân chứ?

“không phải trước đây toàn quần lấy Hoàng bá phụ nghe kể chuyện xưa sao?” Cháu gái lớn rồi không nghe lời, Hoàng thượng cảm thấy cực kỳ chua xót, nhớ lại nhóc mập nghe lời trong quá khứ, rồi mới tiếp tục kể: “Thê thất của hân ở thời điểm hân nghèo túng nhất đã gả cho hân, dựa may và cho người ta mà giúp hân thi đỗ tiến sĩ, thăng tiến làm quan...” A Nguyên nghe đến thê tử Mẫu Giang liền cảm thấy tò mò, nghe Hoàng thượng tiếp tục kể: “Thê tử này của hân sinh cho hân một trai một gái, khi sinh nữ nhi đã khó sinh mà chết, thời điểm khó khăn lắm mới có thể hưởng phúc lại không có mệnh hưởng.

“Thê thì quá đáng thương rồi.” A Nguyên thầm nghĩ là như này cũng quá xui xẻo, quả thực chính là cùng hoạn nạn lại không thể cùng phú quý.

“Sau đó người này không đi bước nữa, cũng không nạp thiếp, một đại nhân vừa làm phụ thân vừa làm mẫu thân, nuôi hai đứa nhỏ tới tận hiện tại.” Trước ánh mắt kinh ngạc của A Nguyên, Hoàng thượng liền thờ dài nói: “Cái Trẫm coi trọng chính là phần trung nghĩa này của hân.”

“Vậy mà có thể làm được đến vậy.” A Nguyên lẩm bẩm.

Trực Lệ Tổng đốc là quan to nhất phẩm, tuy đã có nhi tử nữ nhi coi như có người hương hỏa, nhưng Mẫu Giang lại có thể nhịn không đón dâu nữ, khiến A Nguyên không nhin được mà hỏi: “Chẳng lẽ là vì...”

“hân đã nói với Trẫm, nữ nhân kia có lẽ cũng không phải thập toàn thập mỹ, nữ cường trên đời so với bà còn nhiều, nhưng vào thời điểm hân khốn khổ nhất lại nguyện ý ở bên cạnh hân chỉ có một người này.” Hoàng thượng có chút cảm khái mà nói: “Có một thê tử như vậy, hân cũng đã không uổng, tình cảm này hân cũng không muốn phụ bạc.” Thấy A Nguyên lộ vẻ kính nể, Hoàng thượng liền cười nói: “hân làm việc còn thiếu sót, tuy có chút quái dị nhưng rốt cuộc là việc nhỏ, không ảnh hưởng tới quốc gia đại sự, Trẫm cũng cho qua. Huống chi việc Từ gia năm đó chỉ là nơi hân bá sự, hà tất liên lụy tới hân.”

“Chỉ là con nghĩ, những năm không cưới này, khuê nữ của ông ấy sẽ gặp khó đây.” A Nguyên liền nhíu mày nói.

Quý tộc nguyện ý cưới vào nữ nhi không có mẫu thân giáo dưỡng không nhiều lắm, chỉ sợ nữ nhi như vậy không có giáo dưỡng làm ra chuyện gì xấu, khiến người ngồi chê cười. A Nguyên nghĩ Mẫu Giang tính toán Trạng gia như vậy chỉ sợ cũng bởi vì lý do Trạng gia không nạp thiếp, bởi vậy muốn lo toan cho nữ nhi, liền cảm thấy đây cũng coi như là tâm địa từ phụ, tức giận trong lòng tan biến. Nàng nghiêm trang nhét hai túi tiền vào trong tay áo, nhỏ giọng nói: “Tha cho ông ta lần này!” nói xong, lại nhìn trên mặt bàn của Hoàng thượng đang một bức thủy mặc xanh đỏ gì đó.

Tuy rằng Công chúa điện hạ không hiểu nghệ thuật nhưng con dấu phía dưới bức họa này vẫn nhận ra, hân đây là một món đồ cổ rồi.

Biết cái này đáng giá, móng vuốt của nhóc con liền với qua.

Hoàng thượng đang nghiêng đầu nhìn nàng, thấy con mắt nàng đắm đắm vào bảo bối của mình, tức khắc mặt biến sắc, trong lòng sinh dự cảm xấu, the bản năng mà đè lại bức tranh lại, mắt thấy một đầu cũng có bộ móng vuốt tội ác chặn lại, Hoàng thượng thực sự buồn rầu.

Đôi là người khác, không tấn nàng mới là lạ!

“Buông tay, này!” Hoàng thượng kiên nhẫn quát cháu gái lắc lắc đầu có vẻ rất kiên định này, nhẹ giọng nói: “Ba Tư tiến cống rất nhiều đồ chơi thú vị, con không phải thích chơi nhất sao? Hoàng bá phụ cho con cả, được không?”

“Chỗ nào ạ?” Nhóc con nhón mũi chân mong chờ, móng vuốt nhỏ vẫn đặt lên bức danh họa như cũ, hiển nhiên là ý tứ đều muốn.

Hoàng thượng tiền mất tật mang phát bực, búng con nhóc này một cái, giận dữ hỏi: “Con xem hiểu sao?” không cần Người nói, con nhóc phá hoại không học vẫn không nghề nghiệp này chỉ biết nghịch ngợm gây sự, có thể nhìn ra được ý cảnh trong tranh sao?!

“Con biết là nó đáng giá mà.” Ánh mắt A Nguyên thâm sâu như sỏi xám vậy, đột nhiên nàng nhếch miệng cười, khoe: “A Dung nhà con cái gì cũng biết, đặc biệt thích cái này. Về sau con gả qua, bức họa này coi như là của hồi môn, để A Dung ngắm.” Quả thực không thể phá sản hơn!

Giờ đã biết thu xếp của cải cho phu quân rồi!

Hoàng thượng bị cháu gái ăn cây táo rào cây sung này làm cho tức giận đến trợn trắng cả mắt, rốt cuộc cũng biết vì sao đệ đệ ông suốt ngày oán giận là muốn đánh con nhóc này.

“Tiểu tử A dung này thực sự khiến Trẫm tức giận!” Hoàng thượng gỏi nhất là tìm người chịu tội thay cho cháu gái, lúc này liền ghi A Dung vào sổ đen, bắt đặc dĩ mà buông tay, thấy đứa bé này cười đến tít cả mắt, cuộn lại bức họa, lệnh nội giám đi lấy cống phẩm của Ba Tư đến rồi mới bế nàng lên dỗ nói: “Mới đến đã đi, chỗ Hoàng bá phụ không thú vị hả?” Thấy A Nguyên quả nhiên ném đồ rồi rúc rúc vào người mình, chỉ đẩy nàng xa xa ra, giáo huấn: “Lớn rồi mà vẫn dính như vậy.” Dứt lời lại hỏi: “Có việc gì tìm Hoàng bá phụ sao?”

“Cũng không có chuyện gì lớn.” A Nguyên cười nói: “Hôm kia chỗ Cửu Hoàng muội thực ảm ỉ, trước mắt mới yên ắng chút, Trần Tàn nương nương không dám tự mình tới, nhờ con cầu tình với Hoàng bá phụ...” Thấy Hoàng thượng cũng không để ý tới Cửu Công chúa, nàng cũng không nói nhiều, chỉ lại cười nói: “Hiện tại Cửu Hoàng muội không còn thông minh như trước, Trần Tàn nương nương cũng lo lắng tương lai của muội ấy, bởi vậy muốn gả muội ấy về nhà mẹ đẻ của mình, hiểu tận gốc rễ, sau này Cửu Hoàng muội cũng có thể có người chăm sóc.”

“Nàng là đường mẫu, nếu nàng nguyện ý, ngày sau Trẫm tứ hôn là được.” Thánh nhân không thêm để ý mà nói.

Cửu Công chúa lại biến sắc, Hoàng thượng cũng thực đau đầu. nói cho cùng, nhà ai muốn cưới một cô gái làm vợ đây, chẳng ngại đó là công chúa, bởi vì thanh danh cưới một đứa con gái không dễ nghe, là mất mặt cả nhà thì ai cũng không muốn. hiện giờ có người nguyện ý cưới, Hoàng thượng thuận nước đẩy thuyền cũng là được. Thấy A Nguyên hí hửng cười rộ lên, Người liền bắt đầu đi mà nói: “Con cũng bận rộn quá nhỉ?”

“Nếu là trước đây con cũng không quan. Chỉ là nhìn vào tâm địa từ mẫu của Trần Tàn mà thôi.” A Nguyên giải thích rồi cũng thôi, lại nói vài câu tán dóc với Hoàng thượng rồi mới ôm bảo bối rồi khỏi Ngự thư phòng, một đường tới cung Thái hậu.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122-2

Mới đi đến Ngự Hoa Viên liền nghe thấy tiếng cười khanh khách vui sướng truyền tới, một nữ nhi xinh đẹp đang vụng về đào đất trong hoa viên, A Nguyên thấy tiểu công nương mặt đầy bùn như con mèo con này hóa ra lại là Cửu Công chúa thì hơi kinh ngạc một chút, lúc sau liền thấy Trần Tàn đang đuổi theo phía nàng, tuy có chút mệt nhưng tâm trạng quả khác trước. Thấy vậy, A Nguyên cảm nhận được niềm hạnh phúc trong ánh mắt của Trần Tàn, chỉ đứng xa xa nhìn Cửu Công chúa xoay vòng nhào vào lòng ngực Trần Tàn vỗ tay cười rộ lên mà nở nụ cười.

Trần Tàn đang lau mồ hôi cho Cửu Công chúa nhìn thấy A Nguyên thì cũng cười đáp lại, dẫn Cửu Công chúa đang tò mò nhìn A Nguyên tiến lại gần, nói: “Vậy mà lại gặp được Công chúa ở đây.”

“Hôm nay đi thỉnh an Hoàng bá phụ.” A Nguyên nói tới đây liền thấy đôi bàn tay nhỏ nắm một đóa hoa đưa đến trước mặt mình, hơi ngần ra, rồi thấy Cửu Công chúa nhe răng cười với mình, tuy không có ưu nhã mị hoặc như trước đây nhưng đôi mắt to tràn ngập trong sáng, dường như còn mỹ lệ hơn nhiều lần. Thấy A Nguyên nhìn mình, Cửu Công chúa nghiêm túc kêu lên: “Mẫu thân thích, tặng!”

“Ý của con bé là cảm thấy ta thích Công chúa nên nó cũng thích, bởi vậy mới tặng bông hoa mình thích nhất cho Công chúa.” Trần Tàn sờ sờ đầu nhỏ của Cửu Công chúa, thấy nàng ra sức gật đầu liền không nhịn được mà cười rộ lên.

“Ta đổi với Cửu Hoàng muội.” A Nguyên không có ác cảm với Cửu Công chúa này, lấy ra một viên đá quý Ba Tư tiến cống từ trong rương, đặt lên trên tay Cửu Công chúa rồi mới cài hoa kia lên đầu.

“Quá quý giá rồi.” Cửu Công chúa không rõ đá này quý như thế nào, chỉ trao đổi với A Nguyên, còn Trần Tàn lại biết đây là đá quý Ba Tư tốt nhất ở chỗ Hoàng thượng, bởi vậy có chút bất an song lại bị A Nguyên ngăn cản, nàng cười nói: “Đề Hoàng muội chơi chính là phúc của nó rồi.” Thấy Cửu Công chúa cười với mình như trăm hoa nở rộ, Công chúa điện hạ bị chói mắt cảm thấy ghen tị một chút, lại cười ha hả nói hai câu với mẹ con Trần Tàn, mơ hồ nói về gợi ý của mình với Hoàng thượng về việc sau này Trần Bình làm phò mã, được Trần Tàn cảm tạ, xong mới không nhanh không chậm rời đi.

Vừa mới hồi cung, A Nguyên liền thoát vào tẩm cung của mình, một mình lên lút lúi ra một tấm gương lớn, nhìn mỹ nhân mặt mày tinh xảo bên trong, Công chúa điện hạ nghiêm túc hỏi: “Gương thần ơi gương thần, nói cho bản Công chúa biết, ở trong cung Hoàng tử mẫu, ai là Công chúa đẹp nhất?” Nhìn thấy gương mặt Công chúa điện hạ kiên định không đổi hiện ở trong gương, nhóc con chẳng cảm thấy việc trong cung Thái hậu chỉ có mình nàng là Công chúa có gì sai sai cả, chỉ vuốt khuôn mặt mỹ lệ của mình mà cười dương dương đắc ý.

“Ta biết ta là mỹ nhân mà.” Công chúa điện hạ ngắm ngàng ngắm dọc, thực bắt đầu nhìn mặt mỹ nhân trong gương kia, rất có ý vị độc cô cầu bại mà nói: “Mỗi lần nhìn gương, ta đều cảm thấy sầu lo thật sâu.”

Sầu lo cái gì? Sầu lo rằng ngắm nhiều đại mỹ nữ như vậy, về sau sẽ cảm thấy thế gian này ai lớn lên trông cũng quá giống nhau!

Ngũ công chúa dựa vào cửa nhìn muội muội ngồi ngẩn bên trong, cảm thấy dưới bầu trời này không thể tìm ra được một người vô si hơn thế, nhìn rồi lại nhìn, bước vào liền thấy con nhóc hoang mang rối loạn thu dọn, nàng chỉ giả như không nhìn thấy, giang hai tay nói: “Mỗi người một nửa!” Khi thể thổ phỉ này dọa A Nguyên ngây người, nhìn Hoàng tử này không biết bao lâu rồi mới đóng đầu nước mắt chia bảo bối Hoàng thượng ban cho Hoàng tử bá đạo, rồi nhìn gương mặt cười tủm tỉm của Ngũ Công chúa, ghé vào bên vai nàng hỏi: “Tâm trạng Hoàng tử không tồi sao?”

“Thai này của biểu tẩu đều được đoán là con trai.” Ngũ Công chúa liền cười nói với A Nguyên, “Sau này đứa bé này mới là hy vọng của phủ Định Quốc công.” Nàng có lợi hại đi nữa sau này cũng sẽ chia nhà ra ngoài, chỉ có Khánh Chấn mới là dòng chính của phủ Định Quốc công. Thấy A Nguyên gật đầu, nàng liền thở dài: “Người đừng cảm thấy ta ngày ngày nhọc lòng với nhà ngoại là ăn no rửng mỡ, phải biết rằng nữ nhân chúng ta nếu không có gia tộc thì chính là vô căn lục bình*, dù lợi hại cũng có ích gì đâu?” Thấy A Nguyên tiếp tục gật đầu, nàng liền thấp giọng nói: “Ta chỉ mong phủ Định Quốc Công, không suy tàn thời điểm ta còn tồn tại là đủ.”

Vô căn lục bình: *Lục bình* là một loại thủy sinh sống ở ao hồ. **Căn** là nguồn cội. Ý câu này là lục bình không có nguồn cội cứ lênh đênh vô định theo dòng nước, nước chảy về đâu nó theo đó.

“Lời này thật là...” A Nguyên liền cười nói: “Đó là phủ Quốc công, sao nói suy tàn là suy tàn được?”

“đã coi là gì đâu.” Ngũ Công chúa thấy chung quanh không có ai, lúc này mới ghé vào bên tai A Nguyên, nhỏ giọng: “Cũng không biết là phủ nào, nghe nói không còn người có tiền đồ, dần dần nghèo đi, đến bảo bối ngự tứ cũng phải lấy ra dùng, bằng không toàn gia đều không sống nổi.”

“Vậy thì nhanh gây dựng tiền đồ, còn sống mơ mơ màng màng, hấn không thất bại thối suy tàn chứ?” A Nguyên liền nhủ mảy mòi nói: “

“Vậy chạy nhanh tiền đồ lên, còn sống mơ mơ màng màng, hấn bắt bại lạc ai suy tàn đâu?” A Nguyên liền nhủ mảy mòi nói: “Oán trời trách đất, không bằng tự mình cố gắng tự lập, dựa vào cảm đồ di trạch của lão tổ tông, sống cũng là lãng phí đồ ăn.”

“Trong kinh hơn phân nửa đều là như thế.” Ngũ Công chúa rũ rứt nói, “Mấy thế hệ quyền quý, có nhà phát triển không ngừng, có nhà suy tàn lụn bại, thật sự khiến người ta thổn thức.” nói xong liền có chút rối rắm mà nói với A Nguyên: “Phụ hoàng nói với ta là khai phủ trước đại hôn, trong năm nay luôn.” Thấy A Nguyên lộ vẻ trêu chọc, nàng đỏ mặt cười nói: “Người cùng lắm là sang năm cũng sẽ xuất cung đi, đến lúc đó chúng ta còn ở chung được sao? Lại còn làm về này, ta thật tổn thương.” Dứt lời lại thấp giọng: “Ta chỉ cảm thấy từ đây mẫu phi phải cô đơn rồi.”

“Chỉ cần Hoàng tỷ nguyện ý thì tiến cung nhiều hơn tiến cung là được.” A Nguyên khuyên nhủ.

Hôm nay cũng không phải ngày làm bận, Ngũ Công chúa chỉ cười cười rồi tỏ vẻ hung hăng “đoạt” rất nhiều bảo bối của A Nguyên, xong xuôi mới đắc ý rời đi.

Quả nhiên mấy tháng sau, Ngũ Công chúa gả thập cho con thứ phủ Định Quốc công, khai phủ Phúc Thọ Công chúa.

Ngày nàng xuất giá, A Nguyên liền thấy trong cung đều là sắc đồ hí sự đã mất kéo dài tới tận cửa thành, Ngũ Công chúa vạn dặm hồng trang, toàn bộ kinh thành chong đèn suốt đêm, đội ngũ đoàn xe mệnh mông đi theo người tỷ tỷ này của nàng rồi đi chốn hậu cung nàng đã sinh sống mười mấy năm. Đờ Thái hậu đứng ở đại điện, nhìn Ngũ công chúa vừa bước vừa quay đầu lại đã biến mất trong tầm mắt, A Nguyên lại cảm thấy trong lòng có chút khó chịu, nàng liền thấy Đức phi nén nước mắt tiễn Ngũ Công chúa rồi đi, sau đó nước mắt liền rơi xuống, thật sự đau lòng.

rất là thương tâm.

Tâm tình như vậy không ai có thể an ủi đủ, A Nguyên chỉ cúi đầu coi như không nhìn thấy.

Đây là cái thê lương của nữ nhân trong cung, không có để sủng, con cái cũng đều rời đi, còn lại thâm cung lạnh lẽo không thể chịu nổi.

Nhưng mà Đức phi vốn là người biết đại cục làm trọng, sang ngày hôm sau Ngũ Công chúa và Ngũ Phò mã hồi cung tạ ơn, bà lại là Đức phi nương nương đoan trang dễ gần.

Ngũ Công chúa ngược lại dung sắc càng thêm kiều diễm, một thân váy áo lừ lừ thật là diễm lệ áp quần phượng, A Nguyên nhìn dáng vẻ thần hồn diên đảo của tiêu biểu đệ bên người nàng ấy, ngờ ngác để Ngũ Công chúa nắm tay cùng dập đầu trước Thái hậu, Hoàng thượng, Hoàng hậu, được ban thưởng liền nâng cho Ngũ Công chúa xem trước, thấy hấn vẫn ngốc như vậy, A Nguyên liền cười xấu xa.

Sau khi đám tiếu bối đều ra ngoài, Ngũ Công chúa liền thấy A Nguyên đã mài dao soàn soạt, tức khắc nổi giận, chọc vào trán nàng uy hiếp: “Người dám bắt nạt ai hôm nay ta liền xử người!”

“Hoàng tỷ thấy sắc quên nghĩa rồi!” A Nguyên tức giận bất bình, thấy tiêu biểu đệ kia cũng cảnh giác nhìn mình, hiển nhiên chịu khổ nhiều, trong lòng vị Ngũ tỷ phu này mình chính là người xấu rồi. Thở dài một tiếng, Công chúa điện hạ ngậm nga: “Ta vốn đem lòng hướng trắng sáng, nề hà trắng sáng chiếu gương ngòi!”

“Ai là nương máng, ai là nương máng!” “Minh nguyệt” tức khắc nổi giận, nhào lên cho A Nguyên vài cái véo, thấy nàng kêu lên oai oái mới đắc ý mà nói: “Sau này nghe lời cho tốt mới có trái ngon mà ăn.”

A Nguyên che lại cánh tay đau, nghe răng trợn mắt, tiễn hai tên vợ chồng son hận không thể ngày ngày dính bên nhau đi rồi, quay đầu lại liền xuất cung khóc lóc kể lể với A Dung, chỉ đóng cửa khóc lóc i ôi trước ánh mắt chăm chú của A Dung, tố cáo: “Ngũ Hoàng tỷ tàn nhẫn độc ác, nhéo hết cả người, đau chết mất.” nói xong, thấy ánh mắt đau lòng của A Dung, được hấn vuốt đầu tóc mình, đến yêu cầu có chút được một chút lại muốn tiến một bước cũng đều đồng ý, thì nức nở nói: “Vẫn là A Dung yêu quý ta.”

nói xong, lại tá cánh tay thê thảm một chút.

“Ta nhìn xem” Nhóc con nhà mình chịu khổ bị véo, tuy rằng phạt đúng tội, có điều A Dung vẫn đau lòng muốn chết, xoay người lấy được thoa tới, nhẹ nhàng nói: “Ta thoa cho muội.”

“không được.” Mất thấy vậy mà muốn kéo tay áo mình lên, nhóc con đột nhiên ngừng khóc, cười gượng nói: “Nam nữ thụ thụ bất thân.”

A Dung nhìn nàng bắt đắc dĩ.

Hai người thường xuyên thụ thụ bất thân đây, thấy A Nguyên trốn tránh, hấn chỉ lo lắng đứa bé này là sợ mình đau lòng, cũng không để ý tới luân thường,

nắm tay A Nguyên xốc công tay áo lên.

Cánh tay tuyết trắng vô cùng sạch sẽ, một nốt ruồi cũng không có.

Hai người đều trầm mặc.

Trước vẻ trầm mặc có chút nguy hiểm của thanh niên, nhóc con xoay người định trốn lại bị một bàn tay thon dài giữ chặt cổ tay lại, run run rẩy rẩy quay đầu lại, liền thấy gương mặt túm của thanh niên này có chút nguy hiểm, nghe thấy hắn nhẹ giọng hỏi: “Muốn ăn rất nhiều bánh hoa quế?! Muốn ta gọi điện hạ là ‘ Công chúa nương nương xinh đẹp như hoa ’?! Muốn ta nộp tài sản lên lập tức?!” Đây là yêu cầu bỏ muối vào trong biển vừa rồi nhóc con ý vào có người đau lòng nên đã đưa ra.

“Nếu ta nói.....” Công chúa điện hạ run lấy bầy trước ánh mắt thâm trầm của mỹ thanh niên, cười gượng nói: “Những vết máu bầm đỏ đột nhiên biến mất rồi.” Nàng mở to đôi mắt long lanh lóng lánh tràn ngập chờ mong nhìn mỹ thanh niên đang mỉm cười, thử hỏi: “Dung Nhi tin chứ?”

Thanh niên hơi hơi mỉm cười, lộ ra hàm răng như tuyết, ôn hòa mà nói: “Muội đoán xem!”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 123-1

Công chúa điện hạ khóc ra khỏi sân viện A Dung, lau nước mắt một đường thẳng tới chính viện của phu nhân Thành Dương bá, tiếng khóc bi thương rải cả một đường, nghe thật đau lòng.

Chân ngắn vọt nhanh vào chính viện, vừa vào cửa, A Nguyên cũng không nhìn những người khác đang ngồi, chỉ nhào vào lồng ngực phu nhân Thành Dương bá, tựa như muốn khóc ra hết nỗi chua xót và bi khổ, kêu lên: “Dì làm chủ cho con với!” nói xong xoắn xuýt rúc vào lòng phu nhân Thành Dương bá đang kinh ngạc, nàng cảm thấy ôm thế này thực sự ấm áp, vụn vụn, thút tha thút thít nước nỡ chờ Dì đòi lại công đạo cho mình.

“Đây là..... Làm sao vậy?” Túc Vương Phi dẫn A Nguyên đến Trăm gia làm khách, phu nhân Thành Dương bá thấy A Nguyên nhìn đông nhìn tây liền biết đứa nhỏ này muốn ở bên A Dung, xưa nay bà đâu phải người cô hủ, bèn bảo A Dung đưa Công chúa điện hạ cười tít cả mắt về viện của nó, để hai đứa trò chuyện cho tốt, sao vừa được một lát A Nguyên đã khóc rồi?

Cúi người vỗ vỗ người A Nguyên, thấy cô nương này râm rì ở trong ngực, đầu cũng không ngẩng lên, phu nhân Thành Dương bá nhẹ nhàng hỏi: “A Dung làm gì con rồi?”

“Con làm gì A Dung đấy?!” Túc vương phi đồng thanh với phu nhân Thành Dương bá, chính là vì bất đắc dĩ, cảm thấy A Dung thật sự xui xẻo, phải dính vào một cô vợ thế này.

Cho dù là mẹ ruột, Túc Vương Phi vẫn phải nói một câu công đạo, mỗi lần nhóc này khóc kinh khủng nhất thì chính là nó đã làm ra chuyện xấu gì rồi, ác nhân cáo trạng trước mặt.

“Lời này thật là...” Phu nhân Thành Dương bá thấy A Nguyên rúc vào lòng mình, liền trùng mắt với Túc vương phi đang bĩu môi như tiểu cô nương vậy, thờ dãi: “A Nguyên ngoan ngoãn như vậy, sao Vương phi có thể nói lời làm tổn thương con bé?”

“Đạo gần đây mắt ngươi không tốt lắm nhỉ?” Thấy phu nhân Thành Dương bá nói ra hai chữ “ngoan ngoãn”, cái đuôi nhỏ của con nhóc kia vẫy nhiệt tình, hiện tại Túc vương phi quả thật không lo lắng về vấn đề mẹ chồng nàng dâu gì đó, bà lo là khuê nữ nhà mình mê hoặc mẹ chồng đến đầu óc choáng váng, bắt nạt con rể tốt của bà, bèn rất là bất bình mà nói: “A Dung còn chưa nói xem có chuyện gì xảy ra đâu, Cẩm Tú ngươi sao có thể bao che con nhóc này thế chứ? A Dung biết được sẽ đau lòng lắm!” Dứt lời liền thò người sang chọc vào thân mình mềm mại của A Nguyên, hừ hừ: “nói xem, con làm gì rồi?”

“A Nguyên bị tổn thương mà!” Phu nhân Thành Dương bá phu nhân ôm nhóc con, đẩy bàn tay hung tàn của Túc Vương Phi ra.

Nhóc con lại gào lớn hơn nữa.

Hai con dâu của phu nhân Thành Dương đang ngồi ngơ ngác nhìn hai vị phu nhân một người mẹ chồng, một người mẹ ruột điên đảo với nhau, cũng không biết nên nói gì mới phải.

Nhóc con còn nháo loạn hơn, lại còn thực không biết xấu hổ mà kêu gào oai oái, sau này hai chị em dâu còn phải tất cung tất kính mà gọi vì này một tiếng ‘Đại tẩu’.

Ai cũng nói trưởng tẩu như mẹ đó.

Ha ha...

“Cầm Tú nguoi lại vì A Nguyên mà đẩy ta!” Túc vương phi nhìn lên án bạn tốt của mình, lúc sau cũng bất chấp còn trường bối ở đây, quay cả mặt cả người đi hướng khác, đau khổ.

Đôi mẹ con này thật sự không phải là tới đòi nợ từ kiếp trước chứ?

Thấy Túc Vương phi hàm hồ, phu nhân Thành Dương bá thăm tự hỏi vấn đề nhân quả luân hồi này một chút, một tay ôm nhóc con rằm rì, một tay vuốt lông nhím Túc vương phi, cười nói: “Sao lại đối xử với Vương phi như thế được? Chỉ là nóng nảy thôi, chúng ta qua bao nhiêu năm tình cảm, Vương phi không hiểu ta sao?” Quả nhiên thấy Túc Vương phi mặt mày hớn hờ xoay người lại, ôm cánh tay của bà cười, thấy hai mẹ con này thật giống nhau, phu nhân Thành Dương bá liền bắt đầu dĩ mà thờ dài nói: “Sao lớn như vậy rồi mà vẫn yếu ớt như vậy?”

Bà không có khuê nữ ruột, mà hai người này... lại không khác khuê nữ là mấy.

“Đừng bao giờ xua đuổi ta như vậy nữa, ta buồn.” Túc vương phi liền đưa ra yêu cầu vô lý của mình.

“Được.” Phu nhân Thành Dương bá nhét điểm tâm vào trong tay bà, thấy bà cười hi hi ngồi trở lại ăn điểm tâm, lúc này mới cúi đầu vuốt khuôn mặt nhỏ của A Nguyên, thấy trên mặt chẳng có chút nước mắt nào, biết con nhóc này là sét đánh không mưa, nhưng vẫn không tỏ thái độ gì, chỉ cười nói: “nói cho Di xem nào, rốt cuộc làm sao vậy?”

“Di, khi nào con mới có thể thành thân?” A Nguyên ưu thương hỏi.

“A Dung làm gì con?” Loại ý tứ muốn gả này quá rõ ràng, phu nhân Thành Dương bá cúi người đã nghĩ thấy được hương khí nhàn nhạt thuộc về A Dung trên người A Nguyên, tức khắc cảm thấy có chút không ổn.

A Dung ghen đến hơn hai mươi tuổi, sẽ không nhịn không được mà...

A Nguyên e thẹn mà không nói lời nào, đôi mắt xinh đẹp đang đầy nước mắt, cúi đầu nghịch hà bao của mình.

Túc vương vừa mới vén màn vào đã thấy phu nhân Thành Dương bá đổ dành thể từ nhà mình vui vẻ, còn thấy khuê nữ phá sản tự đến hỏi nhà chồng mình bao giờ có thể gả vào, thì oán hận vắng mình xuống, quay đầu ra ngoài, mắng Thành Dương bá còn đang không hiểu vì sao ông không vào nhà, “Quản vợ nguoi đi!” Quả thực không thể khiến Vương gia tức hơn nữa!

Thành Dương bá dùng ánh mắt như nhìn người nào tàn mà nhìn Túc vương đang tức giận bất bình, hồi lâu mới quay đầu, mặc kệ.

Túc Vương thấy da mặt Thành Dương bá cũng không chút thay đổi, cảm thấy tên này thật là thần kỳ. Đương nhiên, không thần kỳ thì năm đó cũng không thể khóc la nhất nhất phải cưới một tiểu nha đầu, cưới về nhà để cung phụng. Túc vương chẳng chút lan quyền gì tới việc này vẫn tận tình khuyên nhủ: “không có khí thế trượng phu gì cả. Phu nhân này của nguoi phải quản chặt, tùy tâm sở dục như vậy, sau này có ngày nguoi phải khóc đấy.”

Thành Dương bá đỡ đầu nghe xong, nhàn nhạt mà nói: “không liên quan tới Vương gia.” Xét thân phận cao quý của Vương gia, Thành Dương bá cũng không nói “Mắc mớ gì tới nguoi!” Trắng trợn đơn giản như vậy sẽ đánh hồng tâm can Vương gia mất.

Túc Vương lại thần kỳ mà nghe hiểu, trong lòng tức giận đến muốn chết, ông dùng sức mà chỉ chỉ vào Thành Dương bá, lại thấy Thành Dương bá cũng không nhìn ông cái nào, tự mình vào nhà.

Túc Vương muốn mắng chửi nguoi, mắng tên không coi Vương gia bằng cái bàn đồ ăn kia, lại thấy ngoài sân đang có một thanh niên tuấn tú tuyệt luân đang vội vã tiến vào, thấy xiêm y hẳn có chút toán loạn, lại không giấu được một tân hơi thở tử nhĩ, Túc vương tức khắc ghen thờ, chỉ vào A dung nói: “Sao lại nóng nực như vậy! Đáng về mọi hôm của nguoi đâu?!”

“Tham kiến Vương gia.” A Dung lại không tức giận, chỉ tiến lại đây, thì lễ thật sâu với Túc vương, làm đủ bốn phận tiểu bối.

A Dung xưa nay có lễ, chỉ có điều đoan chính như vậy lại hiếm có. Trong lòng Túc vương thập phần vừa lòng, đứng trên bậc thang cao cao quan sát thanh niên tuấn tú này một chút, nghĩ đến sau này cũng thành con rể mình thì rất đắc ý, đang muốn bày ra uy nghi cha vợ, tầm mắt đột nhiên dừng lại trên cổ trắng trẻo thon dài giấu sau cổ áo có chút hỗn độn, tim chợt xiết chặt, cả người run run, suýt ngã từ trên bậc thang xuống dưới.

Đoạn cổ xinh đẹp không ai có thể chỉ trích kia in một dấu răng rất sâu, mình chứng một chút cho tâm địa hung tàn của Công chúa điện hạ.

thật quá dữ tợn.

Được gã sai vặt đỡ lấy, Túc vương bình tĩnh lại, nghe nhĩ diện với đôi mắt trong trẻo của thanh niên tú tử kia, có chút vô lực, không nói nên lời, càng có chút chột dạ, lắc lắc tay liền vào phòng, thấy ngay A Nguyên đang nhảy lên, miêu tả sinh động như thật mới vừa rồi bị A Dung ấn lên mặt bàn cần mấy miếng như thế nào cho phu nhân Thành Dương bá. Túc vương nhớ lại vết răng in trên cổ A Dung, thực sự kinh hoàng trước công lực đối trắng thay đen của con bé này,

Oán giận như thật như vậy không hổ là được tu luyện tại hậu cung.

Túc vương phi vừa yên lặng ngồi ăn điểm tâm, vừa giương đôi mắt tò mò nghe khuê nữ kể chuyện, còn Túc vương ngồi cạnh thì uống ừng ực ừng ực một chén trà lạnh, lúc này mới ổn định tâm thần, ngắt lời A Nguyên, chỉ cúi đầu hỏi Thành Dương bá đang bóc hạt dưa, “Định ra một ngày, chúng ta thành thân đi.”

“Phụ vương muốn thành thân?” Lời này khiến nhiều người suy nghĩ bay xa nhà, A Nguyên đang cáo trạng với phu nhân Thành Dương bá cười tủm tỉm đến mặt mày hớn hở, nghe được câu này, nhìn nhìn Túc vương tuần mỹ như đút, rồi lại nhìn nhìn Thành Dương bá oai hùng cao lớn, lộ nụ cười gian.

Túc vương bị con nhóc này chọc giận đến mũi cũng bốc khói, ôm tim nửa ngày nói không ra lời, không thể hiểu được một đứa nghịch ngợm như vậy mà Hoàng huynh ông còn có thể mặt không đổi sắc mà khen là đáng yêu ngoan ngoãn. nói cho cùng là đang ở nhà thông gia tương lai, không tiện đánh con nhóc phá phách này, Túc vương đã nghĩ đến việc xử nằng thế nào, chỉ cần rằng nói: “Câm miệng!” Sau đó quay ra vị Thành Dương bá thờ ơ đến đâu cũng không ngẩng lên, mà kỳ thật là cần bản không nghe rõ này, hỏi: “Trạm... huynh, nếu Hoàng huynh đã tứ hôn cho bọn nhỏ, A Dung cũng lớn rồi, tìm một ngày lành tháng tốt, chúng ta liền chủ trì hôn sự cho chúng nó đi.”

“Ngày tốt gần nhất là mười ngày sau.” Làm một võ tướng, Thành Dương bá vô cùng biết cái gì là thắng thắn.

Vì Thành Dương bá khắc ghi trong lòng ngày lành tháng tốt gấp đến không thờ nổi, Túc vương lại sợ gây người lần nữa, hồi lâu sau mới cười gượng nói: “nói cho cùng là Công chúa, không nên cấp bách như vậy, huống chi còn có hai huynh trưởng của nó vẫn chưa thành thân, chậm rãi vẫn hơn.” Ông gấp, nhưng cũng đầu vội vã như vậy.

Thành Dương bá yên lặng đẩy hạt dưa đã bóc vỏ về trong tầm tay của phu nhân mình, lại cúi đầu bóc hạt dưa tiếp, tranh thủ trong lúc rảnh rỗi lại cho Túc vương một ánh mắt khinh bỉ lần nữa.

A Dung đứng ở cửa, nghe được muốn cười chết mất, lại chỉ coi như không biết, điệu ngạo tiến vào hành lễ với các trưởng bối, thời điểm hành lễ với Túc vương, dấu răng trên cổ lại hiện ra lần nữa, liền nghe thấy hô hấp không thuận của Túc vương.

Thảm biểu đạt một chút “trong sạch” của mình đã bị phá hủy trong tay Công chúa điện hạ, A Dung mới vừa lòng đi đến trước người mẫu thân, thấy A Nguyên trong lòng ngực phu nhân Thành Dương bá lắc lắc cái đầu nhỏ mà nhìn mình oán giận, không khỏi ôn nhu nói: “Điện hạ còn giận ta sao? Là ta sai rồi, xin nhận lỗi với điện hạ, lần sau không dám nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 123-2

“Nhìn một cái xem, nói ra không phải là tốt à?” Phu nhân Thành Dương bá lặng thầm coi dấu răng miệng to như chậu máu của Công chúa điện hạ như mây bay, thà A Nguyên đang nằm chết trong lòng mình sang người A dung, lúc này mới nhẹ nhàng nói: “Sao có thể giận quá một đêm được? Hai người các con tranh biện lý lẽ của mình đi, chỉ là ta nói với con...” bà chỉ chỉ A Dung, cười nói: “không được bắt nạt A Nguyên, để ta biết là ta không tha đâu.” Nghe thấy hai cô con dâu ở bên đều phụt cười, không khỏi quay đầu hỏi: “Chẳng lẽ ta nói sai rồi?”

“Mẫu thân cũng đã từng nói lời này với Nhị gia và Tam gia, hiện giờ cũng nói với Đại ca, con và A Tuệ đều có thể thuộc lòng rồi.” Tô Dung vẫn sáng khoái nhanh nhẹn hơn, thấy nhị tẩu A Tuệ nhà mình chỉ hé miệng cười, liền vội vàng cười đáp lời.

“Đề ta nói thì, người ta yêu thương nữ nhi hơn tiểu tử cao lớn thô kệch nhiều.” Phu nhân Thành Dương bá lại cười nói: “Mẫu thân các con phó thác các con cho ta, đương nhiên ta muốn các con được vui vẻ rồi.”

“Lời này thật hiểu lý lẽ.” Túc vương ngồi bên liền gật đầu.

Làm cha ruột của một khuê nữ phải gả tới Trạm gia, Túc vương chưa từng không cảm thấy phu nhân Thành Dương bá không đáng mến.

Các trưởng bối hài hòa, A Nguyên lại oán hận mà nhìn người xấu số đội lốt cừu trước mặt, thấy hắn cười vô cùng ôn nhu với mình, thì chỉ chỉ bà vai mình mà lên án: “Huynh thật đúng là đã cắn nha, đau.” Lúc này đây nàng cũng không vô căn cứ. Mới vừa rồi ở trong phòng bị nữ nhân này ấn lên mặt bàn, lúc đầu hai người chỉ vui cười, lúc sau khi xiêm y A Nguyên lệch xuống một chút, lộ ra bà vai mượt mà tinh xảo, Công chúa điện hạ đang cười đến thờ đốc đột nhiên nhảy bèn cảm thấy hơi thở của thanh niên kia không đúng lắm.

không đội nằng hiểu được, môi thanh niên này liền đặt lên xai nàng, làn da tinh tế liền cảm giác được xúc cảm ấm áp, trước thì chỉ kẻ lên trên, sau đó lại dùng răng.

A Nguyên bị vây đến càng ngày càng gần ôm ấp sợ hãi, vừa ngẩng đầu liền thấy ánh mắt A Dung chứa vài phần nóng bỏng, trong lòng biết không hay rồi, ngoạm một cái vào phần cổ lộ ra của A Dung trước mặt mình, gờ chân liền chạy.

không chạy thì quả thực sẽ bị ăn luôn mất.

A Dung chỉ cười tủm tỉm mà lôi kéo A Nguyên bừa bãi sang một bên, rồi bắt đắc dĩ mà nói: “Là ta không phải, được không?” Nghe đến mức lâu lắm rồi, một khi không cẩn thận cướp cò, A Dung cũng thập phần hối hận, thấy A Nguyên vuốt bà vai mặt đỏ lên lại chứa vài phần ý cười, A Dung rung động, thử sờ lên bà vai của Công chúa điện hạ, thấy nàng râm rì không ngừng, liền cười nói: “Nếu không thì để ta nhìn một cái?”

“Còn nhìn?!” A Nguyên tâm nói nếu không phải Công chúa điện hạ ý chí kiên định, mới vừa rồi phải lập tức tử hình tại chỗ mỹ nhân này, bây giờ còn tới trêu chọc nàng, quả thực không biết cái gì gọi là chết. Chỉ có điều thấy A Dung có chút bất an, biết hẳn trước nay thanh tâm quả dục có chút khác người, không chừng sẽ lo lắng đến mức nào, bèn miễn cưỡng ngăn chặn cảm giác vui mừng trong lòng, xụ mặt giáo huấn: “Về sau không được như vậy nữa! Bằng không chẳng phải là hỏng thanh danh của huynh rồi sao? Sau này, sao huynh giả... đón dâu đây?”

A Dung trầm mặc mà nhìn con nhóc này rung đùi đắc ý, trong lòng ngứa ngáy, chỉ hỏi: “Khi nào chúng ta khi nào thành thân?”

“Huynh nói như vậy sẽ khiến Tam ca và Tứ ca áp lực rất lớn.” A Nguyên lý giải tâm tình này chính là mỹ thanh niên hẳn chỉ sợ hôn sự có biến, chỉ hận không thể giả nhanh. Công chúa điện hạ được nhiều người thích, A Dung xấu xa lo lắng cũng thường tình thôi đúng không? Chỉ có điều trong nhà còn có một Tam ca thất tình, một Tứ ca bị Thẩm gia lấn lộn đến dục sinh dục tử, liền thở dài sâu kín mà nói: “Dung Nhi à Dung Nhi, huynh biết huynh được bốn cung coi trọng dễ dàng như vậy là may mắn cỡ nào không?” Đối là người khác thì còn đang bay trên trời không biết đêm nay là năm nào đâu.

Thấy Công chúa này còn đắc ý, đôi tay mỹ thanh niên đặt sau người bẻ rắc rắc, môi nở nụ cười, nhẹ nhàng nói: “Điện hạ nói quá đúng.”

“Nếu như vậy, bốn cung liền tha thứ cho mạo phạm nhỏ nhỏ của huynh.” Công chúa điện hạ kỳ thật được mỹ nhân cắn đến trong lòng ngứa ngáy, liền làm bộ làm tịch mà nói.

Hai người này nói nhỏ khe khẽ, ở một chỗ khác, Tô Dung nhìn Đại ca uy phong bốn bề trước mặt phu quân, vậy mà lại dễ vợ mình như dễ dành trẻ con, bèn cảm thấy thú vị.

Thời điểm trước khi nàng còn chưa giả vào đã biết biểu ca này thật khó gần. Nhìn thì cười hòa nhã với biểu tỷ biểu muội, kỳ thật rất có khoảng cách, cũng không thấp phần thân cận, vì nhìn thấu người này có chút lương bạc lạnh đậm, tuy hẳn trời sinh tuần tú, nhưng Tô Dung chưa từng mong chờ đại ca này, nghĩ đến mấy tỷ muội của mình ngẫu nhiên có mấy người có chút hảo cảm với A Dung, Tô Dung liền lắc đầu, cảm thấy giữa người với người, quả thật là cần có duyên.

Bằng không, A Dung lãnh đạm như vậy, sao có thể coi trọng Vinh Thọ Công chúa nghịch ngợm gây sự đây?

Trong lòng cảm thấy kỳ diệu cực kỳ, Tô Dung liền nở nụ cười tò mò.

A Tuệ đang nói chuyện với nàng thấy tầm mắt nàng hướng về phía hai người kia, nhân có việc trước đây nhà mình cũng từng tính toán hôn sự của A Nguyên, bèn nở nụ cười, thấp giọng nói với Tô Dung: “Bọn họ từ nhỏ đã tốt như vậy.”

“Cái này muội biết.” Tô Dung nhỏ giọng đáp, “Trước đây tuổi còn nhỏ, mỗi lần biểu ca rời kinh thăm phụ thân muội, khi trở về đều thích mang theo chút đồ chơi hay điểm tâm địa phương gì đó, lúc ấy muội thấy kỳ lạ, biểu ca cũng không nói gì, muội chỉ nghĩ là mang cho hai vị cô nương Trạm gia, cũng không để trong lòng.” không nghĩ là sau khi vào kinh, lúc chơi đùa với A Nguyên luôn nhìn thấy một vài món đồ chơi quen mắt trên người nàng ấy, lúc này mới hiểu ra, hóa ra là đều mua cho A Nguyên.

Kể từ lúc đó, nàng liền có chút minh bạch rằng đây chỉ sợ sẽ là tẩu tử tương lai.

Nghĩ đến tương lai sẽ phải gọi A Nguyên là tẩu tử, Tô Dung liền cảm thấy ghen lòng.

A Tuệ nhìn Tô Dung không nói nên lời thì nở nụ cười.

Nàng vốn là người ôn nhu bao dung, Tô Dung cũng hoàn toàn không ngang ngược kiêu ngạo, hai chị em dâu qua lại cũng không tồi, đang muốn an ủi nàng ấy một chút liền thấy A Nguyên rủ A Dung chạy lẹp xep lẹp tới, tự nhiên cũng cảm thấy vị tẩu tử mới bao lớn này càng giống khuê nữ hơn, bèn đứng dậy che chở, thấp giọng nói: “Điện hạ chớ để ngã.” Kéo A Nguyên ngồi xuống với mình, nàng liền nghe thấy A Nguyên mỉm cười hỏi: “Gần đây có đi thăm Thái tử phi không?”

“Gặp qua một lần, khí sắc Thái tử phi không được tốt, chi là cũng không khác.” A Tuệ liền thấp giọng nói.

“Ngày thường, tỷ dẫn nhi tử tới cung Thái tử nhiều hơn đi.” A Nguyên liền cười nói: “Nhi tử của tỷ béo béo mập mập, trắng trắng trẻo trẻo, nhìn đã thấy thích. Hoàng tẩu thường gặp cũng sẽ sang khoái, đúng không?” Huống hồ, thường lộ mặt trước mặt Thái tử phi thì tương lai đứa bé này mới có tiền đồ.

Nhắc tới cái này, A Tuệ liền than một tiếng.

“Chẳng lẽ thằng bé lại nhỏ dãi nữa à? Trường tôn Trạm gia này chính là tổ tông đòi mạng, cũng không biết do ai mà ngày thường tinh thần cực kỳ phấn chấn, tay nhô chân nhô đặc biệt có lực, A Nguyên có một lần bị nó đá vào mặt thiếu tí nữa ra đi. Chỉ có điều tiểu tử béo này thích phun dãi, mà dường như còn biết cảm thấy xấu hổ, phun dãi một hồi liền bị phản một phen, mà Công chúa điện hạ nhìn là không còn tức giận gì nữa. Thấy A Tuệ bắt dãi đi nhìn người tranh đấu với cả em bé là mình, A Nguyên liền cười xấu xa nói: “Hay là lại dãi dãi đây?”

Tiểu ra một cái giường, tiểu tử béo có thể ít đi một bữa nước dãi!

“Công chúa à...” hiện tại A Tuệ có thể tưởng tượng tương lai Trạm gia gà bay chó sủa, xoa khoé mắt thở dài nói: “Thằng bé còn nhỏ, tha cho nó đi.”

“Ta là cái người thiện lương đến cỡ nào chứ?” A Nguyên làm ra lòng dạ rộng rãi của một bá mẫu, rồi lại tò mò hỏi: “Thế đến tột cùng là làm sao vậy?”

“Thằng bé trắng.” A Tuệ có chút hậm hực, thở dài nói: “Trắng nõn như vậy không giống phụ thân nó, nhìn không được tốt lắm.” Trước đây có đen thui thực giống phu quân A Hoài của nàng, A Tuệ nhìn phu quân đen nhánh, lại nhìn nhi tử đen nhánh mà đặc biệt thỏa mãn, chỉ là trước mắt nhi tử ngày

càng giống mình, A Tuệ liền cảm thấy cả người đều không ổn, chỉ ai oán với A Nguyên: “Phu quân uy vũ như vậy, khiến người khác cỡ an tâm cỡ nào, nhưng đứa bé năng lại không bằng phụ thân nó, ta chỉ nghĩ, chẳng lẽ bởi vì giống ta nên mới khiến nó như thế sao?”

A Nguyên nhếch miệng nhìn gương mặt mỹ mạo rảnh rỗi của A Tuệ, tâm nói một cho tỳ, sau này có khi nào lại đi tìm một cô nương thắm mỹ khác người gả cho tiểu tử hay không?

“Đưa tiếp theo thì có lẽ sẽ tốt.” Tô Dung đồng tình mà nói.

Đây là an ủi người khác sao?

A Nguyên bị hay kẻ khác người này dọa sợ ngây người, lúc lâu sau mới thở dài nói: “thật là khiếp sợ.” Chẳng lẽ thời buổi này không còn lưu hành mỹ nhân tuấn tú sao?

A Dung ở bên nghe được muốn đau hết cả hôn, mắt thấy đáng về cạn lời nhìn trời của A Nguyên, khụ một tiếng, nhàn nhạt mà nói: “Trai gái đều tốt, chớ ghét bỏ.”

“Biết rồi ạ.” A Tuệ thấy đại ca nghe được, mặt đỏ lên, không dám nói lời nào, chỉ có Tô Dung thành thật gật đầu.

đang nói chuyện, A Nguyên liền thấy bên ngoài có nha đầu tiến vào nói: “Thượng thư Hình bộ, Mẫn thượng thư tới cửa bái kiến bá gia.”

“Mẫn thượng thư?” A Nguyên ngẩn ra, lúc sau liền bừng tỉnh đại ngộ nói: “Mẫn Giang!” Đây không phải là Tổng đốc cột nhà sao, nghĩ đến người hai ngày trước quả thật đã được Hoàng thượng phong làm Thượng thư Hình bộ, A Nguyên liền nhìn không được muốn cười, rốt cuộc nhịn xuống, tâm mắt nhìn về phía phu nhân Thành Dương bả đang lộ vẻ kinh ngạc, liền nghe thấy bà kinh ngạc nói: “Phụ Mẫn thượng thư cũng không có gì qua lại với nhà ta, vì sao có việc tới cửa vậy?” Tuy thắc mắc như vậy, lại đẩy đẩy Thành Dương bả vẫn ngồi bóc hạt đưa cho mình như cũ, nhẹ giọng nói: “đến nhìn một cái, có lẽ là tới tìm chàng.”

Rồi lại hỏi nha đầu kia: “Có nữ quyến không?”

“Có hai vị tiểu thư.” Nha đầu kia vội vàng đáp.

“Mời vào đi.” Thành dương bá nghe lời đứng dậy đi ra đằng trước, phu nhân Thành Dương bá liền nhìn về phía Túc vương phi, hơi hơi chần chờ, nghĩ đến hiện giờ cũng đã tứ hôn, đều là người một nhà, cũng không có cái gì kiêng dè, liền mỉm cười nói với Túc Vương Phi: “Cùng đi xem không?”

Đây là nữ nhi nhà khác, Túc vương liền không nhiệt tình ở trong phòng lúm, đi theo Thành Dương bá ra tiền viện để xem tên họ Mẫn này đến tột cùng là muốn làm gì, phía sau A Tuệ liền đứng dậy cùng Tô Dung rồi nói với phu nhân Thành Dương bá: “Mẫu thân, con và đệ muội cùng đi đón được không ạ?” Nếu chỉ là hai vị tiểu thư, phu nhân Thành Dương bá đi tiếp ngược lại có vẻ mất mặt, nếu không có người tiếp đón thì lại có chút vô lễ.

“đi đi.” Phu nhân Thành Dương bá chỉ sai người chuẩn bị hai phần lễ gặp mặt, dùng một chút, mới cười nói với A Nguyên: “A Dung nói với con rồi à?”

“Đi đừng lo lắng, con cũng không phải người lòng dạ hẹp hòi.” A Nguyên kỳ thật đặc biệt lòng dạ hẹp hòi lại biểu hiện cực kỳ ngoan ngoãn trước mặt mẹ chồng tương lai.

Phu nhân Thành Dương bá liền nhẹ nhàng nói: “Ta chỉ là nghĩ chớ có để hai con ngăn cách vì chuyện này, hiện giờ cũng an tâm.” Mẫn Giang từng cầu hôn A Dung vì khuê nữ nhà ông ta, phu nhân Thành Dương bá đối với nhà này là có chút bất đồng. Chỉ là nghĩ nghĩ rồi liền thở dài với Túc Vương Phi: “Mẫn gia đang trên đà đi lên, ta nghe nói hiện giờ trường tử Mẫn đại nhân cũng đã xuất sĩ, tuy hậu viện nhà ông ta không có nữ quyến lớn tuổi quản lý, nhưng ta nghĩ, nhà nguyên ý muốn kết thân với nhà họ hân không ít.” Thấy Túc Vương Phi gật đầu, bà liền hơi tiếc nuối nói: “Lúc trước ta vốn là muốn làm mai cho con bé với nhà Nhị ca ta, rốt cuộc không thành.”

“Vì sao?” Túc Vương Phi liền tò mò hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sùng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 124-1

Lần này huynh trưởng của phu nhân Thành Dương bá hồi kinh được đánh giá rất tốt, lại có Trần Lưu Quận quân vợ ông tương trợ, thực dễ dàng bước lên một bậc thang nữa, hiện giờ đã là Lễ Bộ Thị lang, nếu luận quan chức cũng coi như là có thể kết thân với Tổng đốc.

Huống chi mấy đứa cháu nhà mẹ đẻ của phu nhân Thành Dương bá đều cực giống phụ thân, văn chương cũng tốt, là người có tiền đồ. Trước đây Túc vương phi còn nhắc mãi với A Nguyên, trước mắt lại nghe thấy hôn sự không thành, liền tò mò hỏi: “Chẳng lẽ là nhà cậu ấy không muốn?”

“Chỗ nào đâu ạ.” Tô Dung sáng khoái nhanh nhẹn, liền ở bên nói: “Mấy cữu cữu của con đã sớm nhìn chăm chăm rồi, hiện giờ mỗi nhà một biểu tỳ biểu muội đều đính với các ca ca.” Trần Lưu Quận quân tổng cộng có ba người con trai, nghe nói vương phủ mấy cữu cữu kia của nàng muốn đoạt cháu

ngoại trai làm con rể, tự mình đóng cửa tiền công, quả thực không thể tranh cùng. Nhớ tới mấy biểu tỳ biểu muội như hỏ rình mồi kia, Tô Dung liền cười nói với A Nguyên: “Trước mắt khá căng thẳng, các ca ca kia nào có phân thân được đâu?”

Thành Dương Bá phu nhân cũng cười, chỉ vào nàng cười nói: “Lời này, chờ trở về ta sẽ nói với các ca con.”

Tô Dung hi hi ha ha mà cùng A Tuệ đi ra ngoài.

“Hiện giờ có phải nên tính toán đến nhà các người không?” Túc Vương Phi liền cười nói, “Đừng quên, nhị phòng nhà người còn có một tiểu tử đấy.”

“Cái này.....” Phu nhân Thành Dương bá chân chờ một lát, tuy cảm thấy khả năng không lớn lắm, lại vẫn thỉnh nhị thái thái và tam thái thái cùng lại đây.

một lát sau liền nghe thấy bên ngoài có tiếng cười truyền đến, Tô Dung tiến lên, chỉ vào hai nữ nhi phía sau, cười nói với Thành Dương bá nói: “Mẫn tiểu thư tới ạ.” nói xong, liền thấy trong đó có một người mỹ mạo uyển chuyển quý gố, giọng nói trong trẻo trầm sâu nói với phu nhân Thành Dương bá: “Thỉnh an Phu nhân.” Nàng dứt lời, nữ nhi kia cũng hơi hơi mỉm cười, nhún người hành lễ với phu nhân Thành Dương bá, cũng không nhiều lời.

Ngược lại Tô Dung và A Tuệ kinh ngạc nhìn thoáng qua, đi tới bên người A Nguyên không nói gì.

“Nhìn cô nương như nước trong này xem” Phu nhân Thành Dương bá cười nói với Túc vương phi.

“Ta chỉ nghe nói Mẫn gia chỉ có một đại tiểu thư, hay chính là vị này?” Túc Vương Phi vững vàng an tọa, trước mặt ngoại nhân đoan trang quý khí, lúc này nhìn nữ nhi đằng trước sắc mặt đột nhiên sắc mặt có chút cứng đờ kia, lại chỉ chỉ vào cô nương rừ mắt rất có bốn phận, nói: “Đây là vị nào?”

A Nguyên ánh mắt sắc sảo, liền thấy nha hoàn đi theo bên người nữ nhi đằng sau có vẻ khó chịu, trong lòng hơi hơi rục rịch, lúc này mới cười nói: “Chẳng lẽ là biểu tiểu thư tạm trú?”

“Vị này chính là Túc Vương Phi nương nương.” Phu nhân Thành Dương bá cũng nhường mảy, trong lòng có suy đoán xem ai mới là Mẫn tiểu thư, lại không tỏ thái độ, chỉ cười nói với hai nữ nhi: “Thỉnh an Vương phi đi.”

“Thỉnh an Vương phi.” cô nương đứng trước quả thật nhanh nhay, vội vàng lại đây dập đầu với Túc vương phi.

Nữ Nhi phía sau cũng thỉnh an Túc vương phi, sau đó lại đến trước mặt A Nguyên, hành lễ, miệng nói: “Thỉnh an Điện hạ.”

“Người biết ta?” A Nguyên không quen cô nương này, thấy dáng vẻ nàng cũng không thập phần xinh đẹp, lại ôn trọng đoan trang, mắt cũng không tuân tra tới lui, thì tò mò hỏi.

“Hôm kia ở bữa tiệc nhà Bình Thành Quận quân, đã ở xa xa gặp qua Điện hạ một lần, chỉ là không có cơ hội thỉnh an Điện hạ.” Nữ nhi này cũng kinh mà nói.

“Người chính là thiên kim của Mẫn đại nhân?” A Nguyên thấy nàng có lễ tao nhã, trên chứa vài phần phong độ trí thức, có thể thấy được là học vấn không tồi, trong lòng hơi ghen tị, nhưng không chán ghét nữ nhi có quy củ, hướng chỉ cha nàng là tên hay cột nhà, Công chúa điện hạ kỳ thật vẫn đồng cảm với cô nương có cha ruột như vậy, không khỏi đồng tình mà nói: “thật là làm khó người.” nói xong, liền thờ dãi.

cô nương này tựa hồ biết A Nguyên đang nói cái gì, nghe vậy liền hơi nở nụ cười, thấp giọng nói: “Phụ thân đã kể chuyện ngày ấy của Điện hạ với thân nữ.” nói xong mặt cũng lộ vẻ bất đắc dĩ.

“Mẫn tiểu thư không cần đa lễ như vậy.” A Nguyên liền cười nói.

“Điện hạ gọi ta là Mẫn Nhu là được ạ.” Mẫn Nhu này liền vội nói.

“Hay là Mẫn đại nhân hy vọng có một khuê nữ ôn nhu?” A Nguyên liền cười hỏi.

“Đáng tiếc, tựa hồ không hợp lắm với mong ước của phụ thân.” Mẫn Nhu thấy A Nguyên thái độ ôn hòa, cũng nghe nói Vinh Thọ công chúa đối với nữ nhi phần lớn hòa khí, liền dừng một chút, làm ra dáng vẻ bất đắc dĩ.

A Nguyên quả nhiên cảm thấy cô nương này không phải không thú vị như tượng gỗ, chỉ vào nàng cười to, tâm nói Tổng đốc chột nhả lại có thiên đại tạo hóa như vậy, khuê nữ này quả thật không phải người bình thường nha.

Mất thấy Mẫn Nhu dăm ba câu liền thân cận với A Nguyên, phu nhân Thành Dương bá bên cười nói với Túc Vương Phi: “Vương phi nhìn xem, giữa các tiểu cô nương có nhiều cái để nói, chúng ta chỉ ngồi cũng không biết xen mồm thế nào.” nói xong, thấy nữ nhi trước mặt cười gượng đứng dậy lại có chút mất kiên nhẫn mà nhìn Mẫn Nhu, bà đã sớm không thích, chỉ nhẹ nhàng nói: “Vị này chính là.....”

“Mẫn đại nhân là dưỡng của tiểu nữ.” Nữ nhi này vội vàng cười nịnh nọt nói: “Cha mẹ tiểu nữ ở nơi khác, hiện giờ tiểu nữ đang ở trong phủ với A Nhu, để muội ấy một mình cô đơn.”

Rốt cuộc trong lòng cảm giận, cảm thấy Mẫn Nhu ắt ác ý, không muốn để nàng nói chuyện với Công chúa.

Lúc này Mẫn Nhu đã qua đây, lại dâng lên thiệp của Mẫn đại nhân, Phu nhân Thành Dương bá nhìn thiệp cũng liền thôi, chỉ sai người tặng biểu lễ lên. Vì hiện giờ Mẫn Giang đã là thượng thư, không nên bạc đãi, A Nguyên nghiêng đầu liền thấy sổ trang sức trên lên kia đều óng ánh trong suốt, lại còn

cung lựa tiến cống, đa dạng sáng tạo, lúc này mới cười nói: “Đây mới là cô nương di thích nha.”

“Chẳng lẽ ta còn chưa cho con?” Phu nhân Thành Dương bá liền cười hỏi.

“Công chúa điện hạ đương nhiên là xứng có thứ tốt nhất.” Nhân dịp được gặp, nữ nhi tên Tống Nguyệt kia liền vội nói.

A Nguyên chỉ cười cười, lại nghe thấy Mẫn Nhu thấp giọng nói: “không thỉnh mà đến, còn thỉnh phu nhân đừng trách móc tỷ muội chúng cháu.” Thấy phu nhân Thành Dương bá lộ vẻ ôn hòa, nàng chỉ nhẹ giọng nói: “Ồ kinh thành, tỷ muội chúng cháu đi lại, phu thân thương chúng cháu, bởi dẫn chúng cháu theo, thân cận với quý phủ, phụ thân cũng không lo thất lễ.” nói nói liền gần gũi hơn, quả nhiên phu nhân Thành Dương bá mỉm cười gật đầu, cảm thấy cô nương này không cao ngạo lại hiểu chuyện, tuy không có mẫu thân, quy củ thật ra cũng thực không tồi.

“Trước đây Mẫn đại nhân tới chơi nhà ta, ta đã nghe nói đến cháu, chỉ là chưa gặp bao giờ.” Phu nhân Thành Dương bá liền nhẹ nhàng nói: “Nếu cháu nguyện ý thì có thể thường tới.”

“Còn thỉnh Phu nhân đừng chê cháu phiền.” Mẫn Nhu vội vàng nói.

Khuê nữ của Tống đốc cột nhà quả nhiên sẽ thuận theo, A Nguyên dựng một ngón tay với cô nương này.

A Dung không thích ngồi chung với nữ nhi không quen biết, đã sớm tránh đi, ở ngoài đợi chốc lát, nghe thấy bên trong con nhóc này cười cực kỳ vui vẻ, chẳng có vẻ gì là muốn ra ngoài gặp gỡ cả, liền thâm đánh con nhóc trong lòng, rồi mang nụ cười như tắm mình trong gió xuân mà đi.

Bên trong, phu nhân Thành Dương bá tỉnh tởm hỏi Mẫn Nhu hiện giờ đang học sách gì, nhân việc Mẫn Nhu đã nghe qua Vinh Thọ Công chúa khiến Trịnh các lão nhà nàng tức đến đau cả ruột, bởi vậy chỉ cười nói: “Cũng chỉ nhận biết được mấy chữ thôi ạ.” Lại nói chính mình chỉ biết đối thơ từ một chút, cũng không tinh thông lắm, quả nhiên A Nguyên nhìn mình bằng ánh mắt vui vẻ.

“Tiểu nữ nhận biết được nhiều hơn chút.” Tống Nguyệt ở bên hiển nhiên cũng là đã học chút sách vở, liền vội vàng cười nịnh nọt phu nhân Thành Dương bá: “Tỷ muội chúng cháu là người tầm thường, chỉ nghe nói trước đây phu quân quý phủ từng có thi tập lưu truyền, trong đó ‘gà cho đồng phong xuân mặc kệ...’, mỗi khi đọc lên đều cảm thấy phong lưu độc đáo, làm cho miệng đầy dư hương.”

“Tỷ tỷ!” Sắc mặt Mẫn Nhu đột nhiên thay đổi, nàng vội vàng nói: “Chỉ là nghe cô nương nhà khác nói một câu như vậy, hà tất phải khoe ra!”

“Xưa nay muội không thích cái này, chẳng lẽ ta thích cũng không được sao?” Tống Nguyệt không thấy sắc mặt biến đổi của Túc vương phi, dường như chẳng chứa vài phần tức giận, chỉ ngăn cản biểu muội này, nàng ta hẳn sợ mình xuất chúng trước mặt Vương phi và Bá phu nhân, nghĩ đến nàng ta là một nữ nhi không có mẹ lại có cơ hội gả vào nhà cao cửa rộng, trong lòng hơi ghen ghét, liền quăng tay Mẫn Nhu ra, cười nói với phu nhân Thành Dương bá mặt bất động: “Còn có Táng Hoa Ngâm*, quả thực chính là thiên cổ...”

Táng Hoa Ngâm: Bài thơ của Tào Tuyết Cần trong Hồng lâu mộng.

“Đủ rồi.” Phu nhân Thành Dương bá nhàn nhạt đặt chén trà trong tay xuống bàn, gật đầu nói: “cô nương quả nhiên bác học đa tài.”

Mẫn Nhu cũng không biết vì sao biểu tỷ trước nay lạnh lợi hơn mình hôm nay lại nói mê sảng như vậy: “Thơ từ như vậy thơ từ lại là mùa riu qua mất thợ, để các Phu nhân chê cười rồi.” Dứt lời lại không biết nên nói gì, nỗ lực nghĩ nghĩ liền chỉ cười gượng nói: “Hôm kia tới chơi chỗ Bình Thành Quận quân, Quận quân còn nói muốn tới thỉnh an Phu nhân, không biết nàng đã lại đây chưa.” Nàng nhắc tới Bình Thành Quận quân, phu nhân Thành Dương bá liền lộ ý cười, bà hơi gật đầu nói: “Đứa bé này thành thực, nhưng không phải tới đâu.”

“Trước đó ở chung mấy ngày với Quận quân, cháu được Quận quân quan tâm rất nhiều.

“Đúng rồi, ta nhớ rõ là phụ thân nó năm đó cũng làm quan ở Trục Lệ.” Ánh mắt phu nhân Thành Dương bá lộ ý cười, lại cười nói: “Các cháu sống cùng nhau, nên là tình cảm rất tốt.” Thấy Mẫn Nhu gật đầu, phu nhân Thành Dương bá liền như suy tư gì mà nói: “Bình Thành cứng đầu, có thể thân thiết với cháu, có thể thấy được là tình tình cháu và nó gần nhau.”

Mẫn Nhu vội vàng đáp lời mới rẽ sang chuyện khác, trong phòng ảm đạm, Túc vương phi lại cười rồi.

A Nguyên thăm thò dài thật sâu.

Tống Nguyệt này quả thật thông minh, nhưng lại không biết, mấy câu thơ nàng ta đọc lên như vật quý cho Túc vương phi và phu nhân Thành Dương bá là thứ nữ bị phủ anh Quốc công đuổi đi năm đó. Năm xưa thứ nữ này đã từng hãm hại cả Túc vương phi và phu nhân Thành Dương bá, người như vậy, dù bây giờ không biết đã chết ở đâu lại vẫn khiến Túc vương phi hận đến tận xương cốt, tuyệt đối không thể dung thứ hết thảy. Tống Nguyệt như thể đã phạm vào kiêng kỵ, không phải Mẫn Nhu ở bên cứu vãn cho nàng ta, chỉ sợ Túc vương phi đã xử lý nàng ta rồi.

Nếu để Túc vương phi làm cho nàng ta mất hết mặt mũi, sau này, Tống Nguyệt này làm sao còn sống trong kinh thành được nữa.

Thấy Mẫn Nhu thăm lặng làm Túc vương phi nở nụ cười, A Nguyên liền cảm thấy có chút suy nghĩ.

rõ ràng thoát nhìn Tống Nguyệt rất muốn tranh đấu với Mẫn Nhu, nhưng mắt nhìn lại thấy Mẫn Nhu có vẻ cũng không hy vọng Tống Nguyệt té bùn, còn muốn đuổi tay kéo nàng ta lên một phen.

Hơn nữa Mẫn đại nhân là người giao hoạt mà có thể nhìn được nha đầu này, bao nhiêu là kỳ quái.

Nghe đến Tống Nguyệt hình như là nữ nhi của di Mẫn Nhu, A Nguyên thấy đáng vẻ hơi hơi che chở cho Tống Nguyệt của nàng, liền có chút hiểu ra.

Có lẽ là năm đó, mẫu thân Tống Nguyệt này có ân với Mẫn gia?

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124-2

Mới nói mấy câu bên ngoài đã có tiếng bước chân truyền tới, qua một lát liền thấy bọn nha đầu vây quanh hai vị thái thái Trạng gia cùng đi vào, Tam thái thái còn tốt, chỉ nhấp miệng cúi đầu ôn nhu cười, còn Nhị thái thái xưa nay lạnh lẽo, lúc này ánh mắt sáng rực vài phần, nhìn hai nữ nhi xa lạ phía kia. Tống Nguyệt đứng trước xinh đẹp nhóbé, yếu đuối mong manh, không hợp gu bà lắm, nhưng ngược lại Mẫn Nhu tự nhiên phóng khoáng, tuy không phải thập phần xinh đẹp nhưng rất dễ nhìn. Nhị thái thái ngồi xuống bên người phu nhân Thành Dương bá, cười nói: “Hai vị tiểu thư này lạ mắt thật.”

Phu nhân Thành Dương bá giới thiệu, sau khi hai nữ nhi thi lễ, tầm mắt Nhị thái thái dừng lại phía Mẫn Nhu, lúc lâu sau có chút động lòng, lại có chút không thể tin được là chuyện tốt này sẽ rơi vào tay của mình.

Đề bà nói thì Mẫn Nhu đoan trang, là một con dâu không tồi, nhưng hiện giờ phụ thân nàng đã là Thượng thư, nghe nói còn muốn vào Các, thân phận như vậy, nếu nói thiếu gia phủ Thành Dương bá nghiêm chỉnh thì còn được, nhà bà lại chỉ là nhị phòng, phu quân hiện giờ cũng chỉ là tứ phẩm, sao có thể trèo cao đây? Trong lòng cảm thấy đáng tiếc, Trạng nhị thái thái lại tiếc nuối liếc mắt nhìn Mẫn Nhu lần nữa, thấy nàng chỉ cúi đầu, thì trong lòng quá thích đi, gỡ một chiếc vòng tay sáp ong từ trên cổ tay xuống, vỗ tay nàng nói nhẹ: “Ta không hào phóng bằng tẩu tử, cháu đừng chê.”

“Quá quý trọng rồi ạ.” Mẫn Nhu vội vàng đầy nói.

“Cho cháu thì cháu nhận đi.” Phu nhân Thành Dương Bá cười nhắc nhở một câu.

A Nguyên lại nhìn nhìn ra bên ngoài, vừa thấy A Dung thật sự đi rồi thì có chút không ngờ, cáo lỗi với trưởng bối rồi đi ra ngoài thẳng tới tiền viện, quả nhiên thấy A Dung đang trò chuyện với Mẫn Giang, thấy móng vuốt của Thượng thư cột nhà còn muốn vuốt ve tay Phò mã nhà mình, Công chúa điện hạ đến thân thánh xâm phạm lãnh thổ cũng không tha lập tức nổi giận, đen mặt đi tới phòng khách, yên lặng dùng ánh mắt sắc bén như sói nhìn móng vuốt to gan lớn mật của Thượng thư đại nhân, thấy được Thượng thư đỏ mặt rồi ngược ngừng tay, lúc này đây mới vừa lòng gật đầu, thuận tiện hừ một cái lạnh lùng, cái hừ này khiến tên kia càng run thêm thì nàng mới ngồi xuống bên cạnh A Dung như hổ rình mồi, lại thuận tiện trừng kẻ dám mơ ước nữ nhân nhà mình thêm cái nữa.

Đáng vẻ ngồi cạnh chừng mỹ nhân như vậy thực sự khiến Túc vương cực kỳ mất mặt, thở dài nói: “không biết giống ai!”

Thành dương bá dùng một chút, tâm nói giống Vương gia chứ ai, nhưng rốt cuộc nhìn xuống, gương mặt vẫn nghiêm nghị như cũ.

Kỳ thật Mẫn Giang chủ muốn thân cận một chút với Phò mã trong tương lai nhất định tỏa sáng trên triều một chút, kéo cái tay nhỏ là vô cùng thuận khiết, nhưng mà nhìn thấy Vinh Thọ Công chúa bảo hộ như vậy liền đầu ngón tay cũng không dám chạm vào, thăm nghĩ dường như vô mông ngựa không được lại chụp phải cái đuôi rồi, hậm hực một chút, lại chỉ mỉm cười nói với Túc Vương đang đen mặt: “không lâu trước đây ở Ngự thư phòng của Bệ hạ vì thân đã gặp qua Công chúa, từ đó đến nay, phong thái của Công chúa đã khắc sâu ấn tượng trong vì thần.” Dám chen chúc trong một cái ghế dựa với Hoàng thượng, Thượng thư đại nhân cảm thấy đây mới là hảo hán chân chính.

Công chúa “hảo hán” vừa lòng gật đầu, cảm thấy chính mình xác thật có chút mị lực nhân cách, khó tránh khỏi khiến người tâm sinh ngưỡng mộ, quyền luyến không quên.

A Dung từ vẻ mặt A Nguyên nhận biết được tin tức như vậy, hít thở không thông một chút.

Thế diện thật lớn!

“Conra đây làm cái gì?” Thấy ánh mắt hai đứa kia dính vào với nhau, Túc Vương thực đau đầu, nhìn không được hỏi.

“Mẫn tiểu thư nhà Mẫn đại nhân chọc cười hơn con nhiều, con thất sủng, sao có thể ở trong phòng được nữa?” A Nguyên liền thở dài thườn thượt.

Mẫn Giang lòng có “âm mưu” nghe nói khuê nữ được nhiều người thích tức khắc lòng như nở hoa, lại nhìn không được mặt mày hớn hờ hỏi: “Thực sự được yêu thích sao?!”

“Ừ.” Ánh mắt A Nguyên nặng nề nhìn tên cột nhà này, cảm thấy có âm mưu!

Xác thật có chút âm mưu.

Tuổi Mẫn Nhu dần dần lớn, làm cha ruột yêu thương khuê nữ, Mẫn Thượng thư thật sự vì khuê nữ mà râu thúi ruột, trước nay đều là người

khác không xứng với khuê nữ, không có việc khuê nữ của ông không xứng với người, gả thấp chỉ sợ thiệt thòi cho Mẫn Nhu, nhưng nghĩ tới gả ái nữ vào nhà cao cửa rộng, Mẫn Thượng thư chỉ tưởng tượng tới bên trong công lớn là tam thể tứ thiếp, thông phòng đầy đủ là đã đau cả lòng, thực không nỡ để khuê nữ vào nhà như vậy chịu khổ.

Nghĩ tới nghĩ lui, nhìn trướng lão đại Trạng gia, bị cự tuyệt, ông vốn là đã không còn ý muốn kết thân, có điều nghĩ đến hiện giờ Vinh Thọ Công chúa được sủng ái, dường như đặc biệt gần gũi với Trạng gia, đầu óc Thượng Thư đại nhân trở nên linh hoạt.

Mấy buổi tối không ngủ, Thượng Thư đại nhân mở to đôi mắt quàng thâm mắt mà tinh tế đánh giá Trạng gia, đáng tiếc một chút là nhĩ tử Tam ca đại phòng đều đã có chủ, ánh mắt dừng ở nhĩ phòng ẩn lấp sau ngọn núi khe suối liền thấy... Ha! Có một con cá lọt lưới!

Nhĩ phòng còn có một đứa con trai chưa thành thân! Nghiên cứu một chút liền biết được Tứ gia Trạng gia hiện tại thực sự chưa đính hôn, mẫu gia hấn là cả nhà võ tướng, có mấy tỷ muội hiện giờ đang là chị em dâu với Tam Công chúa, Mẫn đại nhân liền cảm thấy vị này cũng coi như một viên minh châu, nghĩ tới con cháu Trạng gia không ngại thiếp, nên rất sợ có người nhanh chân đến trước, dẫn theo khuê nữ tới cửa, hiện giờ nghe thấy Mẫn Nhu được yêu quý, vị Thượng thư này phát sáng đến mức khiến người ta sợ hãi, liền tục cười nói: “không phải ta nói quá chứ, các phu quân từng gặp Nhu Nhi đều vô cùng yêu thích nó!” Dứt lời chính là tiếng cười cao vút.

Lại bắt đầu cọt nhả đấy.

A Nguyên thực bất đắc dĩ nhìn tên này, thấy dường như Thành Dương bá cũng không để ý, lại tán dương vị cha chồng tương lai một lần nữa.

Mặc người đông tay nam bắc, ta lù lù bất động, thật sự quá giỏi!

Thượng thư đại nhân cười nửa ngày lại không có ai cổ vũ, rất là hậm hực, ai oán mà nhìn nhìn Thành Dương bá vẫn rù rù mắt, cảm thấy nhà gái gia cầu thân thật sự quá mất mặt, lại ai oán liếc nhìn Thành Dương bá một cái, rồi mới thở: “Khuê nữ ta hiền lương thực đức, thật sự rất biết sinh sống.”

“Ồ.” Thành Dương bá đáp.

Mẫn thượng thư đợi một lát lại không chờ được gì nữa, tức khắc há hốc mồm.

Đây là người thứ hai chịu khổ bởi tên này, Túc vương điện hạ lúc trước bị “ồ” rất nhiều xem như có người thức hai khổ bức, tức khắc vừa lòng, mỉm cười gật đầu với Thành Dương bá.

Thành Dương bá cũng chẳng đáp lại cho ông một nửa ánh mắt nào.

“Trạng đại nhân, nói gì đi!” Mẫn thượng thư lau mặt, cảm thấy mình thua, thờ dãi nói: “Chúng ta cũng coi như môn đăng hộ đối, thế nào? Làm thông gia thế nào?” nói tới đây, ông liền nhẹn không được mà nhắm vào điểm chính, nhanh nhẹn nói: “Ta nhớ rõ Nhĩ phòng quý phủ hiện giờ có một vị thiếu gia đang học tập ở thư viện chỗ khác đúng không?”

“đi hỏi các vị thái thái.” Thành Dương bá liền phản phó gã sai vặt phân phó.

Gã sai vặt kia lĩnh mệnh đi, Mẫn Giang lúc này yên lặng mà chờ, trong lòng rất là nôn nóng.

Trước kia chưa có cảm giác gì, ông cũng không thấy Trạng gia thế nào cả. Chỉ là hiện giờ chỗ tốt hiện ra trước mắt, điều kiện của Trạng gia không phải tốt bình thường, không chỉ giàu có đông đúc còn hợp với Hoàng thân, mấy phu nhân phía trên đều ôn hòa, thanh danh ở kinh thành thực tốt, ngày sau có mẹ chồng hiền lành hiếu lý lẽ như vậy, Mẫn Nhu gả vào đây sẽ không khiến ai bị khó xử, nghĩ đến đây, ông cứ như đang ngồi trong chảo rán đứng ngồi không yên, tuy nhìn không hay lắm, nhưng A Nguyên nhìn thấy tám lòng từ phụ của ông ấy, lại nhớ đến ông vì vợ cả mà không đi bước nữa không nạp thiếp, thì xem trọng nhân phẩm của ông mà nhìn thêm cái nữa.

một lát sau gã sai vặt đã trở về, báo với Thành Dương bá: “Nhĩ thái thái đồng ý, hiện giờ đang rất vui mừng.”

“Như thế hôm khác chúng ta liền đổi thiếp canh.” Thành Dương bá liền nói với Mẫn Giang lúc này đã thờ phào nhẹ nhõm: “Là Trạng phủ nghe nói tiểu thư quý phủ hiền lương thực đức, bởi vậy tới cửa cầu thân.” Như vậy chính là cho Mẫn tiểu thư thể diện, nghe xong lời này của Thành Dương bá, quả nhiên Mẫn Giang lộ vẻ mừng như điên, liền tục nói: “Còn phải trình trọng nữa mới tốt!”

A Nguyên cạn lời nhìn ông ta.

Được một tác lại muốn tiến một bước.

“Tiểu thư nhà chúng ta tốt như vậy cũng phải để mọi người đều biết đúng không?” Thượng thư đại nhân tỏ vẻ để mọi người biết Trạng gia coi trọng, khuê nữ ở kinh thành mới càng có thể diện.

“Có thể.” Thành Dương bá rất ôn hòa với nữ nhĩ, huống chi vốn không phải việc gì lớn, liền đáp ứng.

Mất thấy chuyện này đã định rồi, Mẫn Thượng thư dừng một chút, liền lấp bắp hỏi: “Cái này... Ta vốn không nên hỏi, nhưng quý phủ, thực sự không nạp thiếp, đúng không?”

“Đúng.” Thành Dương bá gật đầu, thấy Thượng Thư đại nhân này vẫn có chút không yên tâm, liền nhân nhạ mà nói: “Muốn nạp thiếp, tự mình rời phủ, thiếp sinh con cái không thể nạp vào gia phả.”

Hiểu lý lẽ cơ nào cơ chứ!

Thượng Thư đại nhân lệ nóng vòng quanh, tiến lên thâm tình mà cầm lấy tay Thành Dương bá, nức nở nói: “Trạm huynh! Ta!”

Thành Dương bá nhủ mày rút tay ra, yên lặng chui lên xiêm y vài cái, ý ghét bỏ quả thực chọc mù mắt chó của Thượng thư. Muốn tức giận, nhưng chỉ có điều Mẫn thượng thư là cái người khoan dung, nghĩ là về sau chính là thông gia đấy, chỉ thăm chửi trong lòng, trên mặt lộ ra một nụ cười hiền lành khoan dung, dù ghét bỏ gì gì đó, chỉ cần hôn sự đừng thất bại thì đều là mây bay.

A Nguyên đã ghé vào bên vai A Dung cười đến co rút, nửa ngày mới lấy lại được tinh thần, không dám nhìn vị Thượng thư này.

Túc vương thấy Thành Dương bá đơn giản như vậy mà sắp kết thông gia với Mẫn Giang chuẩn bị nhập Các thì trong lòng thật cảm thấy người ngốc có phúc của người ngốc, chửi thầm một chút, cũng cảm thấy hai tiểu tử nhà mình không hỗ trợ nhiều lắm, một lát sau liền có chút đen đui mà dẫn vợ và con gái đều không nở rời đi về vương phủ nhà mình, mới xuống xe liền muốn đánh con nhóc ăn cây táo rào cây sung một trận, liền thấy con nhóc nhảy xuống xe chạy như bay. Lúc này đây cảm thấy không thể tha cho nó, ông liều mạng chạy đuổi theo, đuổi theo nửa này lại thấy A Nguyên tông vào nhi tử đang không biết gì của nhà mình, đẩy ngã huynh trưởng rồi nằm bất động trên người lão tam Phụng Ngọc.

Mất thấy nhi tử gặp phải đại nạn, Túc Vương quả thực muốn thờ dài, tức khắc bắt đắc dĩ mà đi qua kéo khuê nữ nhi tử lên, lại thấy đứa con thứ ba này phiêu phiêu dang dang giống nằm mơ ngược mắt lên, đang cảm thấy nhi tử này không biết trúng gió gì, lúc tầm mắt Túc vương dừng trên gương mặt lạt trong mộng ảo của Phụng Ngọc, đột nhiên kinh ngạc.

Xung quanh một con mắt đều biến thành máu bầm màu đen, tình huống gì thế này?!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 125-1

Vậy mà có người dám đánh con ông sao?!

Túc vương giận dữ, mặc kệ chuyện đánh khuê nữ, chỉ nhủ mày nhìn Phụng Ngọc, hỏi: “Ai đánh?!”

“A?” Phụng Ngọc hồn du thiên ngoại, nửa ngày mới về lại mặt đất, nửa ngày nữa mới thấy vẻ mặt tức giận của Túc vương, vội vàng cung kính nói: “Tham kiến phụ thân.” hấn cúi đầu xuống, A Nguyên cũng thấy vết quầng thâm lớn trên mắt hấn, tức khắc kinh ngạc che kín miệng, chỉ chi ào mắt hấn.

“Ai làm?!” Thấy Phụng Ngọc hoàn hồn đưa nhanh tay lên che mắt, Túc Vương liền lạnh giọng hỏi.

“không, không cẩn thận đâm vào tảng đá... đâm... đâm” Phụng Ngọc nhìn lảng qua chỗ khác, vội vàng cười xum xoe nói.

A Nguyên quả thực phải thờ dài.

nói dối cũng không biết, ca ca này quá không có tiền đồ, chỉ là nhìn Phụng Ngọc cũng không tức giận, còn che giấu cho người đánh hấn, A Nguyên liền biết trong chuyện này hấn có nguyên cớ gì đó, vội vàng lôi kéo Túc vương cười nói: “Nếu Tam ca bị đụng thì bảo huynh ấy đi thoa được nhanh thôi, bằng không Phụ vương đau lòng, phải không ạ?” Quả nhiên Phụng Ngọc gật đầu liên tục, gật xong chạy như gặp trộm, A Nguyên cười xấu xa.

Túc Vương như suy tư gì mà nhìn nhi tử này, im lặng một lúc liền gọi gã sai vặt bên người Phụng Ngọc lại đây.

Gã sai vặt kia bị dọa sắp khóc, rốt cuộc Phụng Ngọc có thân phận Quốc công, lại vào lúc ra ngoài cùng hấn mà bị thương, không bị Túc vương đuổi đi đã là chuyện may mắn, lúc này được Túc vương hỏi đến bèn không dám có nửa lời gian dối.

Biết được người cho Phụng Ngọc một bên mắt thâm lại là một cô nương, Túc vương và A Nguyên bắt đắc dĩ. Gã sai vặt kia vẫn còn đang khóc lóc nói: “Tam gia, Tam gia không cho chúng nô tài trị tội cô nương kia, để cô nương kia đi rồi ạ.” nói xong còn tâm một chút về ánh mắt si ngốc nhìn cô nương hung tàn kia của Quốc công gia, và đáng về thất hôn lạc phách, quả là cực kỳ bi kịch.

“cô nương kia là người nào?” A Nguyên nghe xong khoe miệng cũng hơi run rẩy.

Được lắm, lần trước vẫn còn là một đóa hoa run rẩy, lúc này liếc mắt một cái đã thăng cấp sang hoa bá vương, thẩm mỹ của Tam ca thực cực đoan.

“Nhìn không phải là cô nương nhà bình thường...” gã sai vặt kia nghĩ nghĩ rồi vội vàng nói: “không biết bao nhiêu nô tài nha đầu đi theo trước sau, mệnh mông, tiểu nhân nghe thấy có người gọi cô nương này là Quận quân.” Thấy Túc Vương nhướng mày, hấn vội vàng tiếp tục nói: “Tam gia là bị ngộ thương tựa hồ vị cô nương kia thay tỷ muội bất bình, lại truy đánh kẻ phụ lòng, người nọ trốn mất, cô nương này không dùng tay liền đánh phải mặt Tam gia, sau đó cũng đã nhận lỗi với Tam gia, nhìn có vẻ không phải người kiêu căng.” Dứt lời thấy hai chủ nhân một lớn một nhỏ trước mặt có vài phần suy tư, không dám mở miệng nữa.

“Trở về hầu hạ Tam gia các người chó tốt, lại có lần tới, Bồn vương cho các người cắt hết!” Túc Vương uy hiếp một chút, thấy gã sai vặt này vâng dạ rồi khóc lóc chạy đi, lúc này mới có chút nghi hoặc mà thấp giọng nói: “Quận quân? Trong kinh nào có quý nữ vương phủ nào không biết Tam ca con đâu?”

Trong đầu A Nguyên không tự chủ được mà xuất hiện gương mặt của Bình Thành Quận quân.

“Tam ca có ý gì đây?” A Nguyên vốn có chút tò mò, nghiêm túc quan sát Phụng Ngọc mấy ngày, thấy hắn đã nhiều ngày thường xuyên chạy ra ngoài, nghe nói là ngày ngày đến chỗ hắn bị đánh lần nọ, hiển nhiên là muốn tình cò gặp gỡ gì đó, liền có vài phần hiểu biết đối với tâm tư của Phụng Ngọc, nghĩ nghĩ, liền không đề cập tới tâm tư của ca ca này, chỉ nói với Túc vương phi lần trước Bình Thành Quận quân mở tiệc chiêu đãi nàng, lần tiệc đáp lễ này muốn thỉnh vài nữ nhi quan hệ tốt tới phủ Túc vương gặp mặt.

Ngày mở tiệc, người khác còn chưa tới, Ngũ Công chúa từ lúc gã chồng liền thực tự tại tới rồi, vừa xuống xe liền ôm lấy bả vai A Nguyên thân thân bí bí đẩy vào trong phòng, thấy nàng như vậy, A Nguyên chỉ cảm thấy cực kỳ bất đắc dĩ, cũng đi theo nàng, trốn ở trong buồng thì thầm to nhỏ, nghe được Ngũ Công chúa cười hi hi nói: “Hôm nay Thẩm gia chưa chắc tới được, người đừng thất vọng quá.”

“Vì sao vậy?” Về sau A Nguyên và Thẩm Trân sẽ thành chị dâu em chồng, bởi vậy muốn thân cận hơn so với người khác một chút, nghe vậy liền tò mò hỏi.

“A Loan có thau, hiện giờ Thẩm phủ đều vây quanh tầu ấy, nào có thời gian đi đâu?” Ngũ Công chúa thấy A Nguyên vui vẻ kinh ngạc, liền cười hi hi nói tiếp: “Đêm qua mới khám ra hi mạch nên người không biết, bởi vậy ta nói với Di là đi làm chim vui báo tin, cũng nói với người về việc Thẩm gia vắng mặt.”

“Đây chính là chuyện tốt a.” A Nguyên tâm nói Thẩm Thác hẳn mừng đến điên rồi, miệng nói: “Hôm khác ta tự mình đi thăm A Loan một cái.”

“Giờ đừng đi vội.” Ngũ Công chúa chần chờ một chút, liền thấp giọng nói với A Nguyên: “A Loan hàng năm ở biên quan, lang bạc khắp nơi, hôm qua ta tuyên thái y, thái y nói ba tháng đầu phải tĩnh dưỡng trên giường, không được làm việc nặng.” Thấy A Nguyên có chút lo lắng, nàng liền cười nói: “Cũng không có việc gì lớn, nếu người lo quá thì đưa qua nhiều được liệu đồ bổ cất giấu từ trước đi, đợi khi thai ổn người lại đình hạo tầu ấy.”

“Đó là cần thiết.” A Nguyên nhớ kỹ, quả nhiên một lát liền có Thẩm Trân tự tay viết thư tới nhận tội, sau đó lại có nhóm Bình Thành Quận quân đến, liền cùng Ngũ công chúa đi ra ngoài đón.

Đại khái là nữ nhân hung tàn đều có mùi hương riêng, Ngũ Công chúa và Bình Thành Quận quân vừa nhìn thấy nhau đã nhất kiến như cố*, trao đổi triết lý tâm đắc các loại làm A Nguyên ở bên yên lặng mà lau mồ hôi, thuận tiện đề ý tỷ muội Tường Thư Lan và Tường Thư Ninh, thấy khí sắc Tường Thư Lan rất tốt, biết được cuộc sống của nàng không tồi, liền cười hỏi: “Ồ chỗ Quận chúa có cái gì không được tự nhiên không?” Trước đây ở chỗ Cung Thuận Quận chúa chỉ coi như là khi rảnh thì qua, hiện giờ Tường Thư Lan ở lại đó, nói chung là có khác biệt.

Nhất kiến như cố: Vừa gặp đã như bạn bè lâu năm.

“Tứ thúc cho ta rất nhiều bạc, cậu mợ trong phủ cậu mợ cũng đều yêu quý ta, ta sống thực tốt.” Hơn nhiều lúc ở nhà, Tường Thư Lan giấu không nói ra.

A Nguyên cười.

Hiện giờ tước vị Quận quân của Tường Thư Lan đã được ban xuống, coi như hiện giờ nàng lọt vào mắt Hoàng thượng thì ai cũng sẽ đều không khắt khe. Nghe nói hiện giờ phủ Phần Dương hầu đang thu xếp hi sự, A Nguyên thấy Tường Thư Lan cúi đầu dò mặt, thật sự không dám liên hệ cô nương này với người từng bạt tai thứ nữ trong nhà kia với nhau, chỉ nắm tay nàng nhẹ nhàng nói: “Tỷ muội chúng ta thân thiết, đây đều là duyên phận. Sau này nếu biểu tỷ không được thoải mái liền tới nói với ta, ngàn vạn lần đừng chịu đựng.” Thấy Tường Thư Lan gật đầu, nàng liền lại cười nói: “Nếu nhà họ Vương biết lễ, ngày sau chúng ta cũng tự nhiên bằng lòng tương báo.”

Vì sao phủ Phần Dương hầu phủ coi trọng Tường Thư Lan? Chỉ bởi vì sau lưng nàng liên kết với tôn thất, sau này Vương Mân xuất sĩ cần mượn sức tôn thất.

“không có các tỷ muội, chỉ sợ hiện giờ ta vẫn đang sống đau buồn bị thương.” Vương Mân nói với nàng, thông phòng bên người là tổ mẫu phía trên làm chủ ban cho, hãnhchưa từng chạm vào một đầu ngón tay, hiện giờ đều đã cho bạc thả ra ngoài, bên người sạch sẽ. Tường Thư Lan lại hiểu rõ, nếu không mấy tỷ muội và tổ mẫu của nàng ra mặt, để người ta biết được nàng là cái người không được việc, thì có lẽ nàng cũng chỉ có thể âm ức chịu đựng mấy nha đầu mà trường bồi ban cho đó, thậm chí còn phải kính cần.

“Về sau, phải sống thật tốt.” A Nguyên lại không hề nhiều lời, chỉ cười rộ lên cùng Tường Thư Lan.

nói trong chốc lát, A Nguyên liền nhìn Bình Thành Quận quân, thấy nàng thần thái tỏa sáng, một thân khí chất lồi lạc, xác thật không giống nữ nhi khuê phòng tầm thường, đến khoe mắt đuôi lông mày cũng lợi hại, nàng nghĩ nghĩ liền tò mò hỏi: “Gần nhất ở bên ngoài biểu tỷ gặp chuyện gì sao?”

“Chuyện này muội cũng biết sao?” Bình Thành Quận quân ồ lên một tiếng.

không biết? không chừng chính là ngài đánh ca ca xúi quẩy nhà ta, khoe mắt A Nguyên run rẩy, miệng lại vẫn hỏi: “thật sao?”

Nàng thật muốn hỏi một chút, ngài có còn nhớ rõ tên xui xẻo bị đánh ở lầu hai từ lâu mấy ngày trước không?

“Xác thật có đánh một tên tiện nhân.” Bình Thành Quận quân dừng một chút, có chút mơ hồ mà nói: “Trước đây ta đi theo Phụ thân ra ngoài nhậm chức

có một người bạn thân đã gả tới kinh thành, hôm kia ta đi thăm nàng ấy vậy mà lại gãy trơ xương, nhìn như sắp chết vậy.”

“Chẳng lẽ là nhà chồng với khát khe nàng?”

Bình Thành Quận quân liền cười khỏ một tiếng, thở dài nói: “Bạn thân này của ta, lúc trước cũng là một cô nương tốt hiểu biết chữ nghĩa, cực kỳ hiền lương. Lúc trước nhà chồng nàng ấy dòng dõi không cao, phu quân còn muốn đọc sách khoa cử, tiền bạc trong nhà không nhiều lắm, đều nhờ nàng cầm của hồi môn của mình lo lắng trong ngoài, khó khăn phu quân lên được cao hơn thì lại chịu khổ đi nơi khác để hấn làm một tiểu quan không mấy quan trọng, lao tâm lao lực đến bây giờ cũng chỉ có một nữ nhi dưới gối...” thấy mọi người đều lộ vẻ tôn kính, Bình Thành Quận quân cắn chặt răng, hiển nhiên là phần nộ tới cực điểm, oán hận mà nói: “Nàng một lòng vì tiện nhân kia, còn nói với ta chỉ cần phu thê đồng tâm, chẳng sợ chịu khổ, nàng trong lòng cũng nguyện ý.”

“Chẳng lẽ là muốn nạp thiếp?” A Nguyên nghe nói nữ nhân này chỉ có một nữ nhi, liền nhảy bèn hỏi.

“Thời điểm chưa phát đạt, tiện nhân này nói thật dễ nghe, cái gì mà có nàng là đủ rồi, khuê nữ cũng là huyết mạch,” Bình Thành Quận quân lạnh lùng mà nói: “Ai tưởng tượng được sau khi hấn phát đạt, làm một chức quan không nhỏ, vậy mà đã quên trước đây, nạp một thiếp rồi lại một thiếp, cái này cũng chưa tính, cầm bạc trong nhà ra ngoài nuôi ngoại thất, còn sinh nhi tử, hiện giờ ngoại thất kia còn ôm nhi tử vào cửa nhà nàng ấy, nói cái gì mà ngồi ăn cùng!”

Nghĩ đến bạn tốt của mình ôm mình khóc đến cơ hồ muốn tắt thở, Bình Thành Quận quân liền hận đến nghiến răng nghiến lợi, nói với A Nguyên: “Hiện giờ nhà mẹ đẻ nàng còn ở nơi khác, ngoài tầm tay, tiện nhân kia chính vì biết rõ điều này mới dám như thế, ta vạn vạn không thể bỏ mặc, hôm trước nghe nói hấn vậy mà còn dẫn ngoại thất kia rêu rao khắp nơi, ta liền đuổi qua xử lý hấn.”

“Người như vậy, vô tình vô nghĩa, thật khiến người lạnh lòng.” Tướng Thư Lan xưa nay mềm lòng, liền thấp giọng nói: “Chẳng lẽ hấn đã quên, trước đây khôn khổ, ngoài thế tử hấn ra còn có ai nguyện ý sống cuộc sống cực khổ với hấn sao?”

“Thời điểm phong lưu sáng khoái thì hấn còn nhớ cái gì đây?” Bình Thành Quận quân liền cười lạnh nói: “Để ta nói, người như vậy, chỉ đánh chết mới tính là xong!”

“Hà tất.” A Nguyên lại cười hi hi, chậm rãi nói: “Cái thứ như vậy, vô tình với vợ cả cùng chung hoạn nạn thì ai còn dám tin tưởng hấn nữa? Nếu biểu tỹ có biện pháp khiến hấn không làm được quan to, bị ngoại thất vứt bỏ, mới là đâm dao vào lòng hấn, phải không?” Nếu là mệnh quan triều đình, Bình Thành Quận quân nhiều nhất chỉ dám một trận, nào có thể giết người đâu? không bằng tìm lối tắt.

“Ý kiến này không tồi.” Bình Thành Quận quân chính là nữ tôn thất, muốn nhúng tay vào điều động quan lại một ít cũng không phải là vấn đề, nghe vậy vỗ tay cười nói: “Cũng nên để hấn ném thứ mùi vị.”

Mới nói được tới đây lại nghe thấy bên ngoài có tiếng người chạy tới, mọi người tò mò nhìn ra liền thấy một thiếu niên cảm y vui mừng chạy nhanh tới đây, ánh mắt dừng lại ở gương mặt tò mò của Bình Thành Quận quân, hai mắt của thiếu niên lại phiêu du, khụ một tiếng, lộ tai đỏ bừng rồi chỉ vào mình, nói với Bình Thành Quận quân: “À, ờ, nàng... nàng còn nhớ mấy ngày trước, ta bị nàng đánh một quyền ở trên lầu hai từ lâu không?”

A Nguyên đang nhấp thử nước đường hoa hồng vương phủ mới nghiên cứu ra, nghe được câu “khuê oán” như vậy, liền phun ra toàn bộ.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 125-2

Phượng Ngọc chờ mong nhìn Bình Thành Quận quân đang vuốt cằm đánh giá mình.

Bình Thành Quận Quân suy nghĩ nửa ngày, đột nhiên vỗ tay một cái, đứng dậy nói: “Huynh không phải cái người cái người... bị ta ngộ thương nhầm sao?” Thấy đôi mắt Phượng Ngọc lấp lánh tỏa sáng, liền có chút áy náy, liền tục xin lỗi Phượng Ngọc: “Do ta không phải, hôm kia đánh nhầm phải huynh, huynh có khỏe không?” nói xong đánh giá mắt của Phượng Ngọc một chút, thấy còn một chút máu bầm, nàng là người dám làm dám chịu, liền thập phần hối lỗi, hỏi thử Phượng Ngọc: “Bằng không, huynh đánh lại ta, thế nào?”

“không không không!” Phượng Ngọc nào chịu làm người trong lòng bị thương? Chỉ xua xuống tay nói: “Cũng không phải thực nghiêm trọng, chỉ là nhìn hơi sợ thôi, hơn nữa...” hấn nhỏ giọng như tự lẩm bầm, “Ta thích được nàng đánh.”

“Phụt.....” Công Chúa điện hạ không khỏi phun hơi thứ hai, vô cùng bị kích.

Bình Thành Quận quân không nghe được về sau, bởi vậy cảm thấy Phượng Ngọc là cái người lòng dạ rộng rãi, biết được đây là biểu ca nhà mình, càng không có gì áp lực, bởi vậy đứng vững vàng, ôm quyền nói: “Biểu ca là người rộng lượng! Ngày sau nếu có gì sai khiến, cứ việc tới tìm ta, ta tuyệt không thoái thác!” Rất có ý tứ “Thanh sơn bất cái, lục thủy trường lưu”*, sáng khoái như vậy liền khiến đôi mắt Phượng Ngọc sáng lấp lánh, miệng thì cười ngây ngô lên.

Thanh sơn bất cải lục thủy trường lưu: Núi xanh còn mãi nước biếc chảy hoài: mọi chuyện vẫn không có gì thay đổi, sẽ còn gặp lại.

Như vậy thật sự quá mất mặt.

A Nguyên vỗ cái trán, lo lắng thật sâu rằng huynh trưởng này sẽ còn nói ra cái gì khác, lúc này liền đứng dậy cười nói: “Đều là huynh muội nhà mình, không nói khách khí nữa, Tam ca cũng ngồi đi.”

Phượng Ngọc lúc này mới nhìn thấy còn có mấy biểu muội nữa ở đây, cũng nhìn thấy Trương Thư Lan đang cười tủm tỉm nhìn mình, hiện giờ Phượng Ngọc mới phát hiện bản thân đã thực sự buông xuống tất cả, không khỏi cười nói: “một khi đã như vậy, ta cũng không khách khí với các biểu muội.” nói xong liền muốn chạy vội tới ngồi bên cạnh Bình Thành Quận quân lại bị bàn tay A Nguyên bắt lấy ấn xuống bên người mình, liền hơi tủi thân, lại nghe thấy muội muội tương đối thông minh của mình nhỏ giọng bên tai: “Từ từ suy tính, Tam ca muốn biểu tỷ sợ quá mà chạy mất sao?” Tức khắc Phượng Ngọc rung mình, tư thái đoan chính hẳn lên, ngồi ở bên người A Nguyên làm chính nhân quân tử.

“Nước đường nhà muội thật không tồi.” Bình Thành Quận quân uống một ngụm nước đường, liền thấy bên trong ly bạch ngọc màu sắc trong sáng còn có rải cánh hoa hồng đỏ tươi, ngửi một chút liền thấy nồng đậm mùi hoa, nhấp một ngụm thơm ngọt ngon miệng, tuy rằng trời đã sắp lạnh nhưng nước đường đã dễ qua băng này lại giống như một dòng chảy mát lạnh đánh thẳng vào nội tâm, khiến người uống thoải mái thanh tâm trong lòng. Bình Thành Quận quân rất thích, đôi mắt cũng sáng lên bên khen ngợi người đã phát minh ra nước đường vĩ đại như vậy, Công chúa điện hạ đang dương dương đắc ý.

“Trong nhà vẫn còn, nếu biểu muội thích, ta liền... bảo A Nguyên cho muội mang về chút.” Phượng Ngọc chắc chắn sẽ làm chuyện lấy đồ người khác đi làm việc tốt, liền rất lấy lòng mà nói.

A Nguyên bị Tam ca khuấy tay hướng ra ngoài này chọc tức đến mũi cũng xì khói, tâm mới Phụ vương còn nói nàng phá sữa, kỳ thật kẻ phá của chân chính đang ở đâu chứ? Chỉ có điều lúc này vạn vạn không thể làm Tam ca mất mặt mũi, Công chúa điện hạ chịu đựng bụng đầy chua xót mà đỡ lời cho huynh trưởng, rung rung cười nói: “đã sớm chuẩn bị thỏa đáng cho các biểu tỷ rồi, mỗi người một phần để các biểu tỷ thưởng thức.” nói xong nở nụ cười vui vẻ.

Đau lòng quá!

“Cho ta thêm một phần nhé.” Ngũ Công chúa nhớ tới Phò mã nhà nàng cũng thích, bèn nhắc nhở.

A Nguyên quay đầu đi, vẻ dữ tợn thoáng qua trong chớp lát, rồi quay lại nở nụ cười hòa khí tỏ vẻ đương nhiên Phò mã cũng có một phần.

Ngũ Công chúa liền cảm thấy thực vừa lòng, hơi gật đầu.

Phượng Ngọc lại ngây ngô cười.

“không biết ngày ấy, biểu muội có gì khóc xử sao?” Nhớ lại một quyền hùng hổ hôm đó, Phượng Ngọc thầm run rẩy, rồi tò mò hỏi.

A Nguyên không muốn việc nhà người khác làm ồn ào huyên náo, nghe thấy thế liền thấp giọng kể sự tình cho Phượng Ngọc. Tam gia phủ Túc vương xưa nay đều là người thật tình, tức khắc cả giận nói: “Quả thực đúng là bại hoại!” Dứt lời, liền nhíu mày nói, “Người này đến tốt cùng là ai? Để ta biết, ta.....”

“Để biểu tỷ tự mình động thủ, biểu tỷ mới hả giận không phải sao?” Phượng Ngọc không quen biết với người ta, còn xen vào gia sự người ta mà bênh vực kẻ yếu, nghe không được tốt lắm, đến lúc đó thanh danh cũng bị tổn hại, A Nguyên vội vàng khuyên nhủ, thấy Phượng Ngọc gục đầu xuống đặc biệt đáng thương, lúc này mới cười hỏi: “Nếu biểu tỷ muốn nhờ Tam ca, Tam ca hăng ra tay, thế nào?”

“Đến lúc đó lại cầu biểu ca ra tay mới được.” Bình Thành Quận quân cười nói xong lại ra hiệu bằng mắt với A Nguyên, A Nguyên trong lòng hơi động, liền gật gật đầu.

Lát sau, Bình Thành Quận quân liền đứng dậy thay đi quần áo, A Nguyên dừng một chút liền đi theo, quả nhiên thấy Bình Thành Quận quân chờ ở phía trước, hai người trốn vào trong vườn, Bình Thành Quận quân lúc này mới xoay người, thờ dài với A Nguyên, nói: “Chuyện này, ta thật sự có phần không biết làm thế nào.” Thấy A Nguyên kinh ngạc ồ một tiếng, nàng liền nhíu mày nói: “Mới vừa rồi ta không nói tiện nhân kia là ai với các tỷ muội, thật sự là bất đắc dĩ,” nàng than một tiếng trầm thấp, rồi lôi kéo A Nguyên nói, “Người này hiện giờ dựa hơi Thuận vương, bởi vậy cũng có vài phần sĩ diện, ta muốn xử trí hắn, thật đúng là không quá dễ dàng.”

“Thuận vương?” A Nguyên tâm nói chỉ có cận vệ và cận vệ mới có tiếng nói chung, liền cười lạnh nói: “Quả thực chính là cá mè một lứa.” Ngày đó Thuận vương bóp mũi đi theo Thuận Vương phi trở về nhà mẹ đẻ mừng thọ cha vợ, mang danh Hoàng tử Vương gia lại bị người làm lơ. Chỉ vì ngày ấy, Nhị hoàng huynh Trịnh Vương cũng đi, so ra Trịnh Vương có phân lượng mạnh hơn nhiều, toàn bộ quý phủ đều ở vây quanh Trịnh Vương, chỉ có mấy người lính tinh không chen lên được mới đi qua chào hỏi một chút, việc này khiến Thuận vương thật sự thực không có mặt mũi, vốn là trở về muốn căn nhắc với Nhuận Vương phi, nhưng vừa hồi phủ đã bị Thuận Vương phi chỉ vào mũi nằng một trận, náo loạn một hồi, cảm giận bại trận.

hiện giờ Thuận vương cất nhắc tả một ả thiếp hữu một ả thiếp, đến Hoàng thượng trong cung cũng cảm thấy đây là cái đồ háo sắc.

Chỉ có điều thật đúng là tên háo sắc, không oan đâu.

“À ngoại thất kia là muội muội của một thiếp thất của Thuận vương, Thuận vương lấy tới lung lạc lòng người, dè dặt kia nhất được tiện nghi, bởi vậy hiện giờ coi ả kia như tổ tông, huống chi lại sinh nhi tử...” Bình Thành Quận quân liền thờ dài nói: “Bằng không, làm sao dám nói ngồi ăn cùng bàn?”

“Cha mẹ chồng của bạn thân tỳ...”

“nói cái gì trong ba cái bất hiếu lấy không có con nói dòng làm đầu, nàng mới sinh được một nữ nhi, không để nàng đi quỳ từ đường là đã niệm tình ngần ấy năm.” Bình Thành Quận quân lắc đầu nói: “Ta khuyên nàng hòa li, cha mẹ chồng phu quân như vậy không có nửa phần nhân nghĩa, là có thể phá hỏng cả đời nàng, ngày sau, chỉ sợ nàng bị tra tấn chết cũng không phải không có khả năng.” Nghĩ đến phận nữ nhân khổ sở, nàng cũng có chút bi thương, cúi đầu nhẹ giọng nói: “Nhưng nàng ấy không muốn, nói là nàng hòa li, thanh danh của khuê nữ phải làm sao bây giờ? Về sau gả chồng thế nào đây?”

“Nàng ấy bản khoản cũng là đúng.” A Nguyên cũng cảm thấy đáng thương, an ủi Bình Thành Quận quân: “Chúng ta là nữ tôn thất, lại có nhà mẹ đẻ ở đây, dù nháo trời cao cũng cùng lắm mang tiếng ương ngạnh. Còn nữ nhân bình thường, tình đời vốn hà khắc, một khi hòa li, ngày này sau liền chịu sự xem thường, nữ nhi của nàng cũng sẽ bị thanh danh của nàng liên lụy, chưa chắc có thể gả được cho người trong sạch.” Dừng một chút, nàng thấy Bình Thành Quận Quân hết đường xoay sở, liền cười khuyên nhủ: “Việc này tính là đại sự gì đâu? Chỉ là một tên chó săn dưới trướng Thuận vương, biểu tỳ cứ xử lý đi, nếu Thuận vương tức giận cứ giao cho ta là được.”

“Ta chỉ sợ liên lụy đến muội.” A Nguyên xưa nay không quen biết bạn tốt của mình, nguyện ý ra tay cũng là vì mình, Bình Thành Quận quân liền hơi bất an.

“Nếu có thể mở ra đường sống cho một nữ nhân đáng thương thì ta cũng là làm chuyện tốt mà.” A Nguyên cười hi hi nói.

Huống hồ, việc này liên quan đến Thuận vương, A Nguyên đã sớm mất kiên nhẫn với Thuận vương nhảy nhót lung tung này, trong lòng nghĩ lúc này đây sẽ đốt lửa lên đầu hắn.

Bình Thành Quận quân cảm tạ A Nguyên, thấy nàng cười tủm tỉm không để bụng, liền cười nói: “Vẫn là nhờ có thể ra tay, đa tạ.”

“Sau này chúng ta còn qua lại nhiều mà.” A Nguyên tính toán trong lòng, trên mặt lại không tỏ vẻ gì, thấy Bình Thành Quận quân mỉm cười, nàng cũng cảm thấy trong lòng vui mừng.

Bình Thành Quận quân lại cười với A Nguyên, nói: “Ta hồi kinh lâu như vậy chỉ tới thỉnh an Thái hậu và Hoàng hậu trong cung lại chưa từng gặp được muội, bằng không chúng ta đã sớm thân thiết rồi.” Dứt lời liền thấp giọng nói với A Nguyên: “Ngược lại ta lại gặp được Bát Công chúa, cô nương kia...” Nàng cười lạnh với A Nguyên: “Ồ trong cung lại không cho ta chút thể diện nào trước mặt mọi người, ta không nhịn được, chỉ đáp trả nàng ta, nàng tức giận không nhẹ, nên ghi hận ta.”

A Nguyên nhìn trời.

Trước đây nàng quả thật đã nghe nói Bát Công chúa cãi nhau với một vị Quận quân tôn thất tiền cung thỉnh an, bị tức giận đến phát khóc, hơn nữa còn đi cáo trạng với Hoàng thượng.

Chỉ có điều Hoàng thượng cảm thấy Bát Công chúa đến cãi nhau cũng thua quả thật quá vô năng, nên không để ý.

“Hóa ra là tỷ a~” A Nguyên tâm nói hiện giờ trong cung hẳn là Bát Công chúa vẫn còn đang chửi biểu tỳ là tiểu nhân đó, tức khác bất lực mà nói: “Xác thực là tính tình Bát Hoàng muội không được tốt.”

“Ta vẫn chưa trêu chọc gì nàng ta.” Bình Thành Quận quân liền lạnh lùng mà nói: “Chỉ là đang chờ bà ngoại và mẫu thân xuất cung, nàng ta như bay đến, đồ nhục nhả xuống đầu ta, không biết làm như thế nào nữa, nếu ta không nói lại nàng ta, sau này ta sống thế nào ở kinh thành?” Thấy A Nguyên gật đầu, thực đồng ý với mình nói, nàng liền cười lạnh nói: “Muội xem đi, sau này nàng ta cũng không khá hơn chút nào đâu?”

“Lời này là như thế nào?” A Nguyên kinh ngạc hỏi.

“Có phải Hoàng thượng chỉ hôn Từ Ngũ Từ gia làm phò mã cho nàng ta không?” Bình Thành Quận quân liền hỏi.

A Nguyên gật đầu.

“Tiểu tử này không phải cái thứ gì tốt.” Bình Thành Quận quân nhàn nhạt mà nói, “Ỗ vào có chút tài danh, dây dưa không rõ với bao nhiêu hoa khôi trong kinh thành, sau này Bát Công chúa mới có ngày lành đây.” nói xong, liền cười lạnh.

“Sao Biểu tỳ biết?” A Nguyên thấy Bình Thành Quận quân nói chuẩn xác, không khỏi nghi hoặc hỏi.

Nụ cười của Bình Thành Quận quân liền phai nhạt xuống, hồi lâu sau, mặt lộ vẻ lạnh băng, nhẹ giọng nói: “Làm sao ta biết?” Nàng như rồng mây, ánh mắt hiện lên tia lợi hại, thấp giọng nói, “Ta đi hoa lâu bất gian, thấy phu quân tương lai của ta cùng Từ Ngũ mỗi người ôm một nữ nhân xiêm y toát loạn, ấn tượng khắc sâu như vậy, đương nhiên ta biết!”

“Tỷ đính hôn rồi?!” A Nguyên lập tức mở to mắt, nhớ đến Phụng Ngọc vẫn còn đang ngây ngô chờ đợi, tâm nói, đường tình của Tam ca nhà mình cũng quá nhấp nhô rồi đi?!

Chú thích một chút về tước hiệu Quận quân (Nguồn: Wikipedia):

· Con gái của Thân vương (親王), được gọi chung là Hoà Thạc cách cách [和碩格格]. Con gái vợ cả được phong Quận chúa (郡主), con gái vợ lẽ phong là Quận quân (郡君).

· Con gái của Thế tử (世子) và Quận vương (郡王), đều được gọi là Đa La cách cách [多羅格格]. Con gái vợ cả được phong Huyện chúa (縣主), con gái vợ lẽ phong là Huyện quân (縣君).

· Con gái của Trưởng tử (長子) và Bối lặc (貝勒), đều được ban hiệu Đa La cách cách [多羅格格], tức Quận quân (郡君).

· Con gái của Bối tử (貝子) được ban cho con gái hiệu Cố Sơn cách cách [固山格格], tức Huyện quân (縣君).

· Con gái của Trấn quốc công (鎮國公) và Phụ quốc công (輔國公) đều được ban cho hiệu Hương quân (鄉君).

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 126-1

“Thất bại rồi.” Thời điểm A Nguyên đang đau khổ thay Phượng Ngọc cứ coi trọng côn nương nào là cô nương ấy đã có hôn phu thì nghe được Bình Thành Quận quân nhân nhật nói như vậy.

“Thất bại?” Công Chúa điện hạ lần này nhiệt huyết sôi trào, vì nhân duyên của Tam ca nhà mình, không màng tiền bạc liền ra sức sỉ vả tình địch kia: “Biểu tỷ làm đúng! Loại người này còn chưa thành thân đã đi chốn thanh lâu, có thể thấy được không phải thứ gì tốt, dù tính là đã thành hôn cũng không thể, hơn nữa chưa thành hôn càng không cần dung thứ cho tật xấu này của hắn! Biểu tỷ là người có thân phận thế nào chứ?!”

“Chỉ là, bởi vì cái này mà hôn sự thất bại?” A Nguyên thử hỏi.

“Ta đánh gãy chân tiểu tử kia, nhà hắn nói vợ như ta thì không dám treo cao, bởi vậy từ hôn.” Bình Thành Quận quân lạnh lùng mà nói, “Ta tình nguyện làm gái lơ thì không gả được, cũng tuyệt không gả cho nam nhân như vậy!” Nàng lại không phải không kịp ăn cơm, vì cái gì phải gả cho người như vậy khiến cả đời mình không được thoải mái chứ? Nghĩ đến kẻ như vậy mà đi ngủ với hoa khôi, nàng liền cảm thấy cực kỳ ghê tởm, lạnh lùng mà nói: “Nếu thật lòng với ta, tự nhiên ta cũng một lòng vì hắn, nhưng mà hắn như thế thì có để ta vào mắt hay không? Nếu không thêm để ý, một phách hai tán, cũng liền thôi.”

“Biểu tỷ làm quá đúng.” A Nguyên liền dựng một cái ngón tay cái lên, dừng một chút, liền thở dài nói: “Biểu tỷ kể về người như vậy ta thật không thể tưởng tượng được, nói cho cùng nam nhân phủ Túc vương chúng ta đều chỉ cưới một vợ thôi, chỉ đối tốt với thê tử, nào có làm ra sự tình lung tung rối loạn bên ngoài như vậy?” Dứt lời liền lên lút quan sát về mặt Bình Thành Quận quân.

Biểu tỷ này hơi ngắn ra, trên mặt lộ niềm hâm mộ, thở dài nói: “Muội thật may mắn, có huynh trưởng như vậy.” Dứt lời lại không tỏ vẻ gì khác.

A Nguyên không nghĩ tới biểu tỷ này lại khó cảm hóa như vậy, tức khắc trầm lặng thấp cho Tam ca nhà mình một nén nhang, rồi mới khuyên Bình Thành Quận quân vài câu, nghe nói hiện giờ nàng vẫn chưa đính hôn liền quyết định làm một Lôi Phong sống, bằng không Tam ca chưa thành thân, nàng cũng chưa gả ra ngoài được, phải không?

Lôi kéo Bình Thành Quận quân ra, A Nguyên liền thấy Phượng Ngọc đang dướn cổ nhìn xung quanh, khi ánh mắt dừng lại phía hai người thì đầu rụt lại, đôi mắt sáng lấp lánh, đặc biệt ngây thơ.

A Nguyên kéo Bình Thành Quận quân xuống ngồi cạnh mình, trò chuyện cùng nhau, Túc vương phi biết một ít, cũng làm bộ làm tịch lại đây nói chuyện với các nữ nhi. Bà vốn hoạt bát, thấy tính tình Bình Thành Quận quân lạnh lẽo liền rất thích, lén nháy mắt ra hiệu với A Nguyên.

Người trong lòng của Tam ca mà, nháy mắt gì với con?! A Nguyên không thể giải thích được, lại thấy hai mắt Phượng Ngọc ngồi bên cũng sáng quắc, chợt cảm thấy áp lực cực lớn.

nói đùa một hồi, không dễ dàng tiến các tỷ muội đi, A Nguyên đã bị Phượng Ngọc chặn lại.

“nói đi!” Túc Vương Phi ngồi ở ghế dựa, cũng đi theo ồn ào: “Hỏi ra được cái gì không?”

A Nguyên bất đắc dĩ mà kể lại chuyện của Bình Thành Quận quân, nói xong, về mặt thay đổi, chấp tay trước ngực yên lặng cảm tạ trời cao, cảm tạ cái tên đui mù đi ngủ với hoa khôi để Bình Thành Quận quân đi bắt gian kia, lúc này mới có nhân duyên tốt của Tam ca nàng.

Túc Vương Phi và nhi tử đã cùng nhau dâng hương cảm tạ trước Phật cảm tạ thần Phật trời đất, mẹ con ba đều đặc biệt thành kính.

Túc Vương hạ triều đi theo mấy đứa con trai trở về, từ xa đã ngửi thấy mùi nhang khói, vào phòng liền thấy một màn đặc sắc như vậy, tìm đập thỉnh thịch, cảm rưng hỏi: “Lại làm sao đây?” Từ “lại” này biểu đạt sâu sắc trải nghiệm tang thương của Túc vương.

Phượng Khanh đã cười đến dựa vào tường mới chống đỡ được, lau mắt tiến lại nâng Túc vương phi lên, hỏi: “Mẫu thân gặp chuyện gì tối

“Vẫn là A Khanh hiểu ta nhất.” Túc Vương Phi được trưởng tử đỡ, liền tha thiết kể chuyện nhi tử có người trong lòng ra, thật là tin vui cả nhà, Phụng Khanh nghe được là Bình Thành Quận quân, thầm ngạc nhiên rồi âm giọng nói: “Vị Quận quân này yêughết rõ ràng, nếu Tam đệ thật sự thích thì cứ thẳng thắn, tới cửa trực tiếp cầu thân là tốt nhất.”

“Con biết à?” Túc Vương quay đầu hỏi.

“Tự mình xách gậy đánh gãy chân vị hôn phu, trối cùng với hoa khôi rồi ném trước cửa nhà người ta.” Phụng Khanh vừa nói vừa cười, cảm thấy đây là một cô nương thú vị, cười thờ dài: “Hơi quá cứng rắn, nghe nói hủ lão phu nhân nhà người ta gặp ác mộng nửa tháng, sau đó liền từ hôn với nàng, vô cùng náo loạn, chỉ là Phụ vương không để tâm đến chuyện này nên không biết thôi.”

“cô nương hung tàn có nhiều mà.” Phụng Ngọc nghe thấy thế ánh mắt cũng tỏa ra màu hồng phấn, càng thêm mê ly.

Túc vương bị hoảng sợ trước thắm mỹ của nhi tử ngọc này, hồi lâu mới bắt đắc dĩ thờ dài, “Nếu con thích biểu muội như vậy, sau này phải ngoan ngoãn chút.” Bằng không người lần sau bị đánh gãy chân chó chính là nhi tử ngọc.

“Con thích biểu muội.” Phụng Ngọc vui thích nói.

“Quyết định vậy đi.” Phụng Khanh liền cười tủm tỉm mà nói: “Đêm dài lắm mộng, chúng ta tới phủ Nam Dương hầu cầu hôn đi.” Bình Thành Quận quân xuất thân tam phòng của phủ Nam Dương hầu, hiện giờ hầu phủ vẫn chưa chia nhà, vẫn ở cùng nhau, nên nhanh nhanh định hôn, Phụng Khanh liền quay sang Phụng Ngọc đangngượng ngập, cười nói: “Bằng không nhờ có người phát hiện ra biểu muội rất tốt, đoạt trước thì sao bây giờ?”

“Vẫn là đại ca hiểu đệ.” Phụng Ngọc quả thực sùng bái Phụng Khanh như thần tiên.

Túc Vương tâm nói cộp cái như vậy, yếu vía đại khái không dám cười, nhẫn nhịn, trong sự thúc giục của Túc vương phi liền dẫn vợ và con trai cùng đi, chỉ chừa một mình A Nguyên ở lại giữ nhà. Chờ mãi chờ mãi, sau khi Công chúa điện hạ ăn được ba mâm điểm tâm, một nhà Túc vương một nắng hai sương trở về, Túc vương phi vui sướng cười nói với A Nguyên: “Ta nói mà, tiểu tử nhà chúng ta người gặp người thích, sao có thể không thành chứ?”

“Chẳng lẽ đồng ý cưới rồi?” A Nguyên kinh hi* hỏi.

Kinh hi: Kinh ngạc vui vẻ.

“Suýt nữa.” Túc vương đen mặt nói: “Tam ca con còn đang trong thời kỳ quan sát, chờ xem biểu hiện thế nào.” Đây là kết cục của kẻ bại hoại lúc trước, Bình Thành Quận quân chịu đau khổ một lần, nào có thể đính hôn đơn giản như vậy nữa? Vẫn nên khảo sát một chút.

Bằng không lại hủy hôn lần nữa thì phải làm sao đây?

“Cố lên.” A Nguyên thấy Phụng Ngọc cười đến không thấy mắt đâu nữa, liền rất quan tâm mà nói: “Tam ca cứ học tập Tứ ca, ngày nào cũng tới, muội không tin không thành công!”

Mất thấy mấy nhi tử đều bị kịch như vậy, hai mắt Túc vương tối sầm, đỡ vợ rồi đi, tâm nói để con trai đúng là đòi nợ!

Đương nhiên, khuê nữ cũng thế!

Túc vương thâm nghĩ cuộc sống không còn cách nào khác, thật sự cảm thấy không phải là do mình làm nhiều chuyện xấu mà gặp phải báo ứng đâu.

A Nguyên cũng không để ý mấy cái đó, vì chuyện của Bình Thành Quận quân, nàng chỉ chờ hai ngày tới phủ Thuận vương, vì để Thuận vương chó chó cùng rút gân mà hủy diệt nhân đạo, A Nguyên dẫn theo mấy nữ binh, tăng tăng lớp lớp đi phủ Thuận vương.

hiện giờ Thuận vương không ở đây, A Nguyên vào phủ Thuận vương được Thuận vương phi cười tủm tỉm kinh hi nghênh đón vào chính viện, trên đường A Nguyên liền thấy không biết bao nhiêu mỹ nhân hoa hòe lộng lẫy, chương khí mù mịt đầu vô mồm với nhau, Thuận vương phi lại chỉ mặc kệ, liền thương tiếc cho nữ nhân này, Thuận vương phi không đề cập đến, nàng cũng coi như không nhìn thấy. Tới chính viện A nguyên lại thấy còn mấy nữ nhân nữa, họ vừa thấy Thuận vương phi tới liền vội vàng đi lên hầu hạ, rất là kính cẩn nghe theo, nàng liền ngồi ở bên cạnh Thuận vương phi cười nói: “Lâu rồi Hoàng tẩu không vào cung, ta nhớ Hoàng tẩu nên muốn đến thăm.”

“hiện giờ ta đang suy nghĩ việc đính hôn cho đứa lớn, bởi vậy chưa tiến cung được.” ‘Đứa lớn’ trong miệng Thuận vương phi chính là thứ trưởng tử của Thuận vương, hiện giờ cũng đã đến tuổi có thể đính hôn, bởi vậy A Nguyên liền gật gật đầu, duỗi tay nắm lấy ít đồ ăn tới để ăn.

Nữ nhân cup mi rũ mắt ở bên vội vàng tiến ra cảm kích nói: “Vẫn là nhờ từ tâm của Vương phi, tiện thiếp không phải phát sầu.” nói xong liền lay Thuận vương phi.

Đây hẳn là Trắc phi hạ sinh thứ trưởng tử, A Nguyên thấy nàng tất cung tất kính, cũng không hỏi nhiều, nhân nhạ gật đầu.

Trắc phi này là người rất có mắt nhìn, thấy A Nguyên có vẻ có chuyện muốn nói với Thuận vương phi liền dẫn mấy cơ thiếp cáo lui. A Nguyên thấy nàng đi xa rồi liền nhíu mày nói với Thuận vương phi: “Hoàng tẩu tội gì ôm việc này vào người?”

“Mấy năm nay nàng đã sớm vô sùng, lại một lòng phụ dưỡng ta, không cần đề này kia.” Thuận vương phi cũng không phải nữ nhân nhẫn tâm, hơn nữ hiện giờ Phụng Huyền đã ngồi vững chắc vị trí thế tử, nàng không ngại làm người tốt một hồi, lúc này đây cười nói với A Nguyên: “Huống chi nàng cũng đã cầu ta, muốn gả nữ nhi nhà mẹ đẻ cho nhi tử làm thê tử, không phải chuyện gì lớn, ta thành toàn cho nàng cũng không sao cả.”

“Hoàng tẩu nói phải.” A Nguyên liền cười nói: “Ít hôm nữa chia nhà đi ra ngoài, không gặp cũng là được.”

“Chuyện lần trước ta phải cảm tạ muội, nếu không có muội ra mặt vì A Thuyền, thể diện của nó cũng mất sạch.” Thuận vương phi liền thở dài nói: “Vừa trở về đứa bé này liền trốn ở trong phòng khóc, còn tưởng rằng ta không biết.” Phụng Chu không muốn mẫu thân nghe được lại đau lòng, lại không biết đã từ nhiều năm trước, Thuận Vương phi sẽ không bao giờ rơi một giọt nước mắt vì kẻ vô tình như Thuận vương phi nào nữa, hiện giờ nhắc đến đều là lạnh nhạt, thấy A Nguyên không nói lời nào, Thuận Vương phi cười khổ nói: “Bên ngoài đều nói ta lợi hại, chỉ là nếu có thể làm một phụ nhân hiền lương, ai nguyện ý làm cái người đàn bà đánh đá đâu?”

Nếu không gả cho thứ đồ như vậy thì tốt rồi.

“Hôm nay thật đúng là ta có chuyện muốn nói với hoàng tẩu.” A Nguyên dừng một chút, thấy Thuận Vương phi đề ý lại đây, lại thấy trên gương mặt hài hòa của nàng ẩn chứa một mối, quyết tâm, thấp giọng hỏi: “Ta nghe nói gần đây Tam Hoàng huynh nạp không ít cơ thiếp vào phủ?”

“Muốn thị uy với ta mà, mấy ả thiếp đó không an phận lắm, hiện giờ ta đã có A Thuyền, lười quản, đóng cửa lại sống cuộc sống của mình, để chúng tự tranh sủng.” Thuận Vương phi liền cười nói: “Vẫn là Từ Trắc phi đáng thương hơn, đấu với mấy ả thiếp đó căng thẳng lắm, cũng coi như anh hùng có đất dụng võ.”

Thuận Vương phi nói đùa, A Nguyên liền nhin không được cười một tiếng, lúc sau liền nén cười nói: “Để ta nói thì Hoàng tẩu cứ để hấn nạp thiếp đi, chẳng lẽ cái danh háo sắc rất êm tai sao?”

Dừng một chút, nàng liền nói, “Hoàng huynh lấy nữ nhân lung lạc triều thần, ta coi đây không phải là dấu hiệu gì tốt, là ý muốn kết đảng, hơn nữa triều thần có thể bị sắc đẹp mê hoặc có phải thứ tốt gì đâu? Tam Hoàng huynh kết đảng như vậy, nếu để Hoàng bá phụ biết thì không được tốt.”

Thuận vương phi kinh hãi.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 126-2

“Ta cũng không biết cái này, may có muội nhắc nhở ta.” Thuận vương phi đã sớm không còn trông cậy gì vào phu quân, chỉ còn chờ hấn nhường tước vị lại cho nhi tử của nàng, nếu Thuận vương thật sự đi tìm chết như vậy. Nhớ tới tiền lệ các Hoàng tử có dị tâm kết đảng bị đoạt tước treo cổ, Thuận vương phi lạnh gáy, nén lại kinh hoàng trong lòng nghe A Nguyên nói, nhắm mắt lại, khi mở mắt ra đong đầy tàn khóc, thấp giọng nói: “không được, ta không thể để hấn liên lụy nhi tử của ta!”

“Ta chỉ khuyên hoàng tẩu, chớ có tố cáo hấn, bằng không thanh danh sau này của Hoàng tẩu cũng bị liên lụy.” Tố cáo Thuận vương là đơn giản nhất, chỉ có điều thế đạo này dù vì đại nghĩa diệt thân cũng sẽ có các tin đồn nhảm nhí không thể chịu đựng được.

“Muội đừng lo, ta sẽ không ngu như vậy.” Thuận vương phi cười cười liền chuyển đề tài, thấy mặt mày A Nguyên đều chứa vài phần vui mừng, liền mỉm cười hỏi: “Ta coi là... sắp gả đi rồi sao?”

“Người là tẩu tử của ta nên ta mới nói với tẩu.” A Nguyên liền vui vẻ nói: “Nếu Hoàng bá phụ đã tứ hôn, ta cũng phải gả chồng rồi đúng không? bằng không, vịt nấu chín rồi còn bay đi thì ta biết khóc với ai?”

“Chỉ sợ Thái hậu nương nương luyến tiếc muội.” Thuận Vương phi liền cười nói: “hiện giờ trong cung chỉ còn Ngũ hoàng đệ có thể đem lại nụ cười cho Thái Hậu nương nương, người khác, ta coi đều cũng chỉ là ngoài mặt mà thôi.” Nàng dừng một chút, liền nói với A Nguyên: “Thời còn trẻ, ta đã từng nói với Tuệ Tần nương nương rằng đợi đến lúc bà đã lớn tuổi một chút rồi, trong cung cũng không cần đến bà nữa, ta liền thỉnh chỉ đưa bà xuất cung, nhận phụng dưỡng của vương phủ.”

“Cái này.....” A Nguyên chần chờ một chút, liền nhướn mày nói: “Tam Hoàng huynh chịu sao?”

“Đó là mẹ ruột của hấn, không chịu cũng phải chịu!” Thuận Vương phi nghiêm khắc nhướn mày, nói: “Ta nghe Bát Hoàng muội nói ra ngoài là cũng muốn đưa Từ Quý nhân theo tới vương phủ, ta thật không hiểu rõ dã tâm của đám người này, còn dám nghĩ đến chuyện đó.” Từ Quý nhân không phải mẹ ruột của Thuận vương vậy mà còn không biết xấu hổ ở vương phủ, quá vô liêm sỉ rồi, nghĩ đến đây, Thuận vương phi liền cười nói: “Ngày đó Bát Hoàng muội và Từ Trắc phi trong ngoài chen ép ta, muốn ta bóp mũi chấp nhận, ta chỉ hỏi một chút, một thứ mẫu lại còn muốn bám víu vào con vợ lẽ, đây là có ý tứ gì, dâm loạn cung đình sao?”

A Nguyên ngờ ngác nhìn Thuận vương phi hung dữ cái gì cũng dám nói ra miệng này, hồi lâu sau mới thở hắt ra, nhỏ giọng nói: “Từ Quý nhân chắc tức chết.”

“Ta mới nói một câu đã xui, người như vậy còn dám lên mặt với ta.” Đối với đám nào tàn, Thuận vương phi thực sự có một loại cảm giác Độc cô Cầu Bại, lúc này nhướn mày cười nói: “Muốn ta nói thì ngày thường có chút nhảm chán, như thế ngược lại cũng hơi thú vị đấy.”

A Nguyên chỉ sợ nàng thật sự làm Từ Quý nhân tức chết sau này lại sinh phiền toái, thờ dài nói: “Làm tốt lắm!” Nếu không lại thật sự cho rằng ai cũng dễ bắt nạt.

“Nếu muội đã nói trước với ta chuyện này, ta cũng có cái này muốn kể cho muội.” Thuận vương phi liền thấp giọng nói với A Nguyên thò người ra: “Hiện giờ Thuận vương rất hay qua lại với lão Tam nhà Thái tử, ta thấy có chút không đúng, đã nói với Thái tử phi để Thái tử phi cảnh giác một chút, nhưng ta cứ để hần như vậy, hiện giờ hãi hùng khiếp vía rồi.”

“Chà trách lần trước ta thấy lão Tam nhảy nhót toán loạn, hóa ra nguyên nhân còn có Tam Hoàng huynh.” A Nguyên lăm lăm, liền nghe thấy bên ngoài có tiếng nữ nhân cãi nhau truyền vào, kinh ngạc nhìn Thuận Vương phi lại thấy Thuận Vương phi mặc kệ, cúi đầu uống trà, hồi lâu mới nói: “Đây đều là tâm can của hần, ai cũng không thể chịu được, nói nhao nhao cũng được, ta mặc kệ.” Thiếp thất này kia cũng có mắt nhìn, biết Thuận Vương phi lợi hại không dễ chọc, bởi vậy cũng không dám đi chọc nàng, chỉ đầu với Từ trắc phi, sau đó Từ trắc phi bị thiệt thòi còn tìm viện binh từ trong cung, thỉnh thoảng cầu Bát Công chúa tới âm mưu với đám thiếp kia, quả thực khiến Thuận Vương phi mở rộng tầm mắt.

“Nghe thật đau đầu.” A Nguyên xoa đầu mình, thờ dài nói: “Nếu Hoàng tẩu không thích thì cứ đuổi đám thiếp đi. Tam hoàng huynh nếu dám cùng lắm chỉ nạp ngoại thất thôi, mắt không thấy tâm không phiền.”

“Ta biết rồi, ta chỉ đa tạ muội.” Thuận Vương phi cười, sờ sờ đầu A Nguyên, ánh mắt ôn nhu, nàng thấp giọng nói: “Đời này của ta, ngày tháng khổ sở xem như đều đã qua, người vô tình, người đối tốt với ta, ta đều rõ hết, không có gì tiếc nuối...” Nàng dừng một chút, sờ sờ chuỗi Phật châu bằng gỗ đàn hương trên cổ tay của mình, ánh mắt có chút đen tối, nhưng khi A Nguyên nhìn qua lại yên lặng tháo chuỗi Phật châu ra đặt lên trên tay nàng, nhẹ nhàng nói: “Đây là ta chuỗi Phật châu ta cầu nguyện nhiều năm, muội muội sắp gả chồng, liền cho muội, chỉ mong cả đời muội trôi chảy, không gặp trắc trở.”

“Hoàng tẩu.” A Nguyên nắm Phật châu cũng không biết nên nói những gì.

Trong phòng, nữ nhân với nụ cười mộc mạc này chỉ hơi hơi mỉm cười với nàng, thấp giọng nói: “Đời này của Hoàng tẩu cứ như vậy đi, nhìn các muội sống tốt, ta cũng vui mừng.” Rốt cuộc tặng Phật châu cho A Nguyên nên lại thấp giọng khuyên bảo nàng một chút đạo phu thê, cuối cùng liền âm giọng nói: “Tuy thân phận muội muội tôn quý, nhưng không nên cậy mạnh tranh chấp trước mặt phu quân, khắc khẩu làm tổn thương tình cảm nhất, muội muội nhớ kỹ rằng nếu chỉ một lần đau lòng, sau này xảy ra chuyện thì rất khó cứu vãn.”

Nữ nhân này cái gì cũng hiểu rõ lại trở mặt với Thuận vương, như kẻ thù vậy, A Nguyên liền cảm thấy, năm đó Hoàng thượng không bằng ban cho Thuận vương một kẻ xấu xa ác độc nhất trên đời, song tiện kết hợp, đầu gục xuống không có sức lực nói chuyện.

Nàng không nghĩ nhìn phủ Thuận vương bị chê cười, chỉ muốn nhìn nữ nhân này sống cuộc sống yên ổn.

Thấy nàng như thế, Thuận Vương phi cười cười, không nói gì cả.

A Nguyên không vui, cùng ăn trưa với Thuận vương phi liền rời đi.

Thuận Vương phi tiễn nàng ra ngoài cửa, nhìn theo hướng nàng đi rồi, về tới phòng khách liền thấy nhi tử Phụng Thiên về mặt tối tăm đang ngồi ở ghế dựa, thấy nàng trở về, đứng dậy tiến lại nhẹ giọng hỏi: “Nếu lời của cô cô là thật, mẫu thân phải làm sao bây giờ?”

“nói cho cùng ta không thể để hần hại con.” Thuận Vương phi liền thờ dài nói: “thật là không thể ai sống ngày lành.”

“không bằng, rút cùi dưới đáy nồi.” Phụng Thiên lộ vẻ lãnh khốc, tay đập mạnh xuống bàn, thấp giọng nói: “Chỉ cần phụ thân từ đây.....”

“Đó là phụ thân con!” Thuận Vương phi lạnh lùng nói.

“trên đời này, có phụ thân coi nhi tử như kẻ thù sao?” Phụng Thiên rơi nước mắt, kéo tay Thuận Vương phi nức nở nói, “Năm đó nhi tử vừa mới được phong tước tử, sao ngày mùa đông liền bị rơi xuống hồ?” Nghĩ đến sợ hãi tới đỉnh đầu lúc ấy, cả người Phụng Thiên đều run run, hần thấp giọng nói: “Sao trùng hợp như vậy, cả vương phủ không một hạ nhân nào ở đó? Khi đó tuy nhi tử còn nhỏ tuổi, lại nhớ rất rõ là con bị đẩy xuống hồ, nhưng dù như vậy Phụ vương có giương mắt vì con không? Còn mắng con chỉ biết đùa nghịch, suýt nữa chết chìm cũng xứng đáng!”

“Đủ rồi!” Thuận Vương phi cũng ngán lệ, lại chỉ lạnh lùng mà nói: “Con là Hoàng tôn, sau này không thể đeo tội ác như vậy trên lưng cả đời.”

“Mẫu phi!”

“Lần này, để ta.” Thuận Vương phi thấp giọng nói: “Ta không để hần chết, chỉ khiến hần không còn gì cả!”

“Mẫu thân muốn làm cái gì?” Phụng Thiên vội vàng hỏi.

Thuận Vương phi chỉ lắc đầu, cũng không chịu nhiều lời.

Sau khi A Nguyên hồi phủ, rốt cuộc tâm trạng không được tốt, liền không hay đi ra ngoài.

Phụng Ngọc gần đây thường đến phủ Nam Dương hầu lấy lòng, thấy tâm trạng muội muội không tốt, trong lòng liền rất nôn nóng, vì tình cảm dạo này với Bình Thành Quận quân không tốt nên nói việc này với người trong lòng, Bình Thành Quận quân chỉ vỗ tay cười nói: “Tính là gì, cứ giao cho ta là được.”

Gần đây Phụng Ngọc cực kỳ lấy lòng nàng, mỗi ngày không phải đưa một ít hoa thì là đưa ít điểm tâm trong thành ngoài thành, tóm lại phần lớn là tâm ý của Phụng Ngọc, tâm của Bình Thành Quận quân cũng không phải làm bằng sắt, liền có chút mềm hoá, hướng chi nàng và A Nguyên hợp nhau, lúc này nghĩ nghĩ, liền cùng Phụng Ngọc trở về Túc Vương phủ, kéo A Nguyên ra cửa.

A Nguyên buồn bã ỉu xù mà làm cái bóng đèn, nhìn hai kẻ không biết xấu hổ đang trước tình chàng ý thiếp, tâm nói còn không bằng đi tìm Phò mã nhà mình, hơn nữa thấy Phụng Ngọc thật cẩn thận mà nâng món đồ chơi làm bằng đường đốt lửa gì gì đó vô cùng ân cần, tức khắc cảm thấy hai người này tới để khoe hạnh phúc, tức điên lên được, dùng ánh mắt ghen ghét oán hận yên lặng nhìn hai kẻ này.

Hai kẻ ân ái rồi cuộc phát hiện ánh mắt sắc bén như lưỡi dao của muội muội, cảm thấy áy náy.

“À, cái này cho muội ha.” Biểu muội cộng thêm em chồng tương lai, đây là người cần thiết phải lấy lòng, đúng không? Bình Thành Quận Quân liền có chút chột dạ mà nhét món đồ chơi làm bằng đường này vào trong tay muội muội ánh mắt lạnh cảm của mình.

A Nguyên cúi đầu, liền thấy đồ chơi làm bằng đường này là một con phụng hoàng xinh đẹp, mặt đen sì sì, cắn răng nghẹn mãi mới nói ra được một câu: “Đầu đâu?!”

Thiếu hẳn một nửa!

Bình Thành Quận Quân khụ một tiếng, liềm nhanh vệt đường còn lại trên khoe miệng mình.

“Ta cắn một miếng rồi.” Phụng Ngọc dừng cảm công lên cái danh xấu này, cảm thấy bản thân đặc biệt anh hùng.

“Ân ân ái ái, không biết xấu hổ!” A Nguyên phẫn nộ mà chỉ trích hai kẻ này một chút, khóc lóc liền đi.

không phải là coi thường nàng không có Phò mã ở bên hay sao!

Mắt thấy nhóc con vừa gào vừa đi, Phụng Ngọc tròn tròn mắt, Bình Thành Quận Quân quát lớn nói: “Còn không đi mua. . . . Hai cái!” Lại ngoạm nửa còn lại rồi Quận quân đại nhân mới đuổi theo biểu muội, dùng hết sức đỡ dành nhóc con này rồi với hộ tống A Nguyên đang oán giận đi dọc đường lớn, phía sau còn một tên gia nô đồ chơi đường đốt nhắm mắt theo đuôi.

Tuy rằng thương Phụng Ngọc, nhưng để hòa hoãn, Bình Thành Quận quân kiên quyết ở bên cạnh nhóc con, tuyệt không quay đầu nhìn đôi mắt tội nghiệp của biểu ca.

Công chúa điện hạ nhận được đủ coi trọng lúc này mới cảm thấy có chút vừa lòng, ưỡn ngực uy vũ mà đi.

“Muội đúng là. . .” Thấy nàng đặc ý bắt đầu đi xiên vẹo, Bình Thành Quận quân chọc chọc trán A Nguyên, lúc này mới hỏi: “Ta thấy tâm trạng muội không được tốt, có duyên cớ gì sao?”

“Nhắc tới là ta lại tức, thôi không nói.” A Nguyên phiền chán mọi đề tài về Thuận vương, chỉ nghĩ lần này không thể làm gì hắn, lại không nên nói với biểu tỷ, hai người chậm rãi rời càn quét đồ chơi mới mẻ trên đường, chỉ là một lát liền thấy mấy thanh niên tiến lại, ở giữa còn có mấy nữ nhân yếu điệu nhu mì, thấy cách trang điểm của mấy nữ nhân này không đáng hoàng, A Nguyên liền khẽ nhíu mày, lúc sau, lại thấy Bình Thành Quận Quân mặt vô cảm liếc một người trong đám kia một cái.

A Nguyên nghiêng đầu nhìn lại, liền thấy người nọ cũng cảm giận đánh giá Bình Thành Quận Quân, nghĩ đến chuyện xưa trước đây của Bình Thành Quận quân, ánh mắt sáng ngời.

À há, Công chúa điện hạ thích nhất là dùng bạn trai cao phú soái tới nghiền nát cận bá đấy!

Tác giả có lời muốn nói: Tam ca, lên!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 127-1

Trong lòng Bình Thành Quận quân, đối tượng đích thân trước đây không khác người xa lạ là bao.

Bởi vậy tuy gặp phải kẻ đáng ghét nhưng nghĩ đến mình đã đánh gãy chân hắn rồi, Quận quân đại nhân là người khoan hồng độ lượng, cảm thấy ân oán xem như đã xóa bỏ toàn bộ. Chỉ là nàng nghĩ buông tha cho hắn, người ta lại chưa chắc đã buông tay, lúc này đây thanh niên kia tự mình tiến lại, bên người còn dẫn theo một nữ nhân mặt mày quyến rũ, nhìn thấy đôi mắt lạnh xem ra của Bình Thành Quận quân thì thanh niên này có chút đắc ý mà chấp tay nói: “không nghĩ được là có thể gặp được Quận quân ở đây.”

“Lại muốn ta đánh gãy chân ngươi sao?” Bình Thành Quận quân là người sáng khoái, thẳng thắn hỏi.

Thanh niên vốn tới để khoe khoang, thuận tiện xem bộ mặt hâm mộ ghen tỵ của Bình Thành Quận quân, nghe thấy thế liền trầm mặc.

“Quận quân vẫn thô lỗ như vậy...” hồi lâu sau, tựa như nhớ đến cái chân bị đánh gãy đau đớn, mặt thanh niên hơi trắng bệch, gượng cười nói: “Tại hạ thực sự lo lắng cho nhân duyên của Quận quân.”

“Quân cái rắm” Bình Thành Quận Quân nhàn nhạt mà nói.

“Tại hạ lại đính hôn rồi.”

“Có liên quan tới ta sao?” Bình Thành Quận quân không kiên nhẫn, khoanh tay nhìn thanh niên này, cười lạnh nói: “Bằng vào cái thứ đồ chơi như ngươi, quả thực chính là làm hại cô nương nhà người ta rồi, cắt nhanh đi! không thì, ta sẽ...” nàng nhìn chăm chăm vào nữ nhi hoa dung thất sắc kia, cười lạnh nói: “Truyền chuyện hôm nay tới nhạc gia của ngươi, đến lúc đó chỉ sợ ngươi sẽ bị đánh đến gãy hết xương cốt!” Dứt lời liền đá một chân vào bụng thanh niên này khiến hắn ngã lộn ra đất, rồi thực lãnh đạm mà nói: “Đừng làm ra vẻ quen thuộc với ta, hai ta mới chỉ gặp mặt, mà ta đã phải đi thanh lâu đánh gãy chân ngươi, không khác người lạ đâu!”

“Nhà kia tuy không phú quý bằng nhà ngươi, lại ôn nhu biết lễ, Quận quân cho rằng nữ nhân khắp thiên hạ này đều giống như ngươi sao?” Thanh niên này lộn lộn trên mặt đất, đau đến mồ hôi đầy mặt, the thé: “Đời này của Quận quân chỉ sợ không ai dám cưới một nữ nhân như ngươi!” nói xong còn thực khoái chí mà cười to hai tiếng.

A Nguyên thấy vẻ mặt Bình Thành Quận quân nhàn nhạt, liền lên thò tay ra sau lưng ngoắc ngoắc ngón tay với Phượng Ngọc.

Lúc này không ra cớ xát hảo cảm, đã kích tình địch thì chẳng phải là đồ ngốc sao.

Phượng Ngọc quả thực chính là nháy mắt đã hiểu, sửa sửa xiêm y của mình, cầm món đồ chơi làm bằng đường tiến lại, không nhìn bất kỳ người nào khác, hai mắt chỉ nhìn người trong lòng, miệng ân cần mà nói: “Biểu muội, đồ muội thích này.” nói xong, thấy Bình Thành Quận quân nhận, liền cười vui vẻ.

hắn một thân cảm y, khí thế bất phàm, lại ăn nói khép nép với Bình Thành Quận quân, đôi mắt không che giấu nổi ái mộ, thật là chọc mù mắt chó của thanh niên kia, thanh niên kia không cười được, cả người đầy bụi đất ngẩng đầu lên, nhìn thiếu niên an tuấn giống như thiên thần này.

“Thiên thần” nhìn từ trên cao xuống một cái liền như trông thấy côn trùng, nhíu mày nói: “Đây là cái gì?” nói xong, ánh mắt cao cao tại thượng chứa vài phần khinh thường, nói: “Thứ gì mà cũng dám cản đường của bốn Công! Cút ngay, bằng không hiện tại bốn Công liền đưa ngươi đến Đại lý tự!” Lời nói phát ra đặc biệt ý thể hiếp người, cực kỳ phong cách.

“Ngươi lại là ai chứ!” Thanh niên bị ánh mắt của Phượng Ngọc nhìn mà lạnh cả người, lại cảm thấy dường như bị khí thế của hắn áp chế đến không dám ngẩng đầu, trong lòng biết đây hẳn là một kẻ lợi hại, nhưng vẫn cứng đầu hỏi.

Phượng Ngọc không nói lời nào, phát phát tay, chợt xuất hiện bao nhiêu thị vệ vương phủ không biết từ nơi nào, vây quanh thanh niên này, binh khí xoàn xoạt, đẳng đẳng sát khí, thấy hắn sợ hãi đến run rẩy cả người, lúc này Phượng Ngọc mới nhàn nhạt mà nói: “Nhìn đức hạnh của ngươi xem, ngươi cũng xứng nói chuyện với biểu muội của ta sao?! Biểu muội ta giống như tiên nhân, thứ đồ như ngươi có thể thân cận sao?!”

“Ngươi!”

“Một thay biểu muội đáp lời ngươi, nhìn một cái xem, ngươi có cái gì so hơn với bốn Công cường ư? Hôm nay bốn Công được biểu muội coi trọng, tâm tình tốt, tha cho ngươi. Lần sau lại khiến bốn Công nhìn thấy ngươi, đừng trách ta đánh ngươi chẳng còn xương cốt!” Bày ra ít uy phong làm bộ làm tịch, xong Phượng Ngọc mới cười nịnh nọt với Bình Thành Quận quân, nói: “Chúng ta đừng nói chuyện với người không hiểu gì thế này, lần trước không phải biểu muội nói muốn tới Bích Vân lâu nghe kịch sao? Biểu ca bao toàn bộ Bích Vân lâu, hôm nay biểu muội thích nghe vở nào, chúng ta liền nghe, a~”

A Nguyên bị diễn xuất của Tam ca làm chấn động, tâm nói vì vợ mà Tam ca này cũng thật liều mạng.

“Đây là biểu ca của bốn Quận quân, Tam gia phủ Túc vương.” Bình Thành Quận lộ ý cười, duỗi tay kéo lấy tay Phượng Ngọc.

Được bàn tay mềm mại như bông lôi kéo, Quốc gia uy phong bốn bề như rơi vào bể mộng, hai chân lảo lảo.

Con thứ ba và thứ tư của phủ Túc vương đều được Hoàng thượng phong tước vị Quốc công, toàn kinh thành đều biết. Nghe được đây là Phượng Ngọc, thanh niên này liền sợ hãi.

Phủ Túc vương cũng không phải dễ chọc.

Người như vậy có nữ nhân nào chưa từng thấy qua chứ? Lại cố tình bị Bình Thành Quân mê hoặc đến thần hồn điên đảo, hay là đúng như lời Tam gia phủ Túc vương, là mắt chó của hắn mù rồi, không phát hiện ra được vẻ đẹp của Quận quân?

Đối lập với điều kiện của Tam gia phủ Túc vương, thanh niên này chỉ có thể tỏ ra vẻ thất bại hoàn toàn. Lúc này đây nản lòng thoái chí, mặt thảm hại, bị ánh mắt khinh thường của Phượng Ngọc nhìn vào, thanh niên này không thể đắc ý nổi nữa, cụp đuôi rồi đi.

“Ngươi từ hôn với ta, ta còn phải cảm tạ ngươi.” Bình Thành Quận quân thò ra một hơi trầm thấp, nắm chặt tay Phượng Ngọc, mỉm cười nói,

“không phải nhờ người, ta cũng sẽ không gặp gỡ được người chân chính yêu quý ta. Người coi ta như đá cứng, nhưng ở trong lòng người khác trong lòng, ta lại là trân quý nhất.”

“Đó là đương nhiên, nàng là người ta thích.” Phụng Ngọc ở bên liền vội vàng nói, rất sợ Bình Thành Quận quân sẽ hoài nghi tâm ý của mình.

“đi thôi, còn nói thêm gì với người như vậy?” Bình Thành Quận quân thấy thanh niên kia hồ thẹn không thôi, thấp giọng nói: “hắn không quý trọng ta, cũng không phải do ta không tốt, mà là ta chưa gặp được người muốn đối tốt với ta.”

“Ta nguyện ý đối tốt với nàng.” Phụng Ngọc không nỡ buông tay Bình Thành Quận quân, dùng sức mà cầm, ra sức quảng bá bản thân: “Ta thích nàng, thật sự! Ta, ta nguyện ý đối tốt với nàng cả đời!”

Bình Thành Quận quân mỉm cười nhìn cái người vẻ mặt nghiêm túc này, nghĩ đến thân phận tôn quý của hắn lại vừa rồi nguyện ý không màng ngạo khí trước mặt bao người như vậy, cúi đầu khom lưng với mình, cho mình đủ thể diện. một nữ nhân có thể gặp được một nam nhân như vậy trong cuộc đời này, người nguyện ý dùng tất cả những gì mình có tới thành toàn cho thể diện của nàng, người như vậy, vì cái gì mà nàng còn không quý trọng đây?

“Ngày mai nhắc lại việc đính thân đi thôi.” Bình Thành Quận quân vừa đi vừa nói.

“Cầu hôn?!” Phụng Ngọc tròn tròn mắt, miệng há hốc không thể tin được, lắp bắp hỏi: “Tức... tức là nàng đồng ý gả cho ta sao?”

“Chẳng lẽ bảo chàng cưới huynh trưởng của ta sao?!” Bình Thành Quận quân quay đầu mắng.

“Ta không thích huynh trưởng nàng, cưới hắn ta làm cái gì?” Phụng Ngọc ngờ ngác hỏi, dừng một chút, lại nài nỉ: “Cái kia... nếu không, hôm nay liền cầu hôn được không?” Quốc Công gia biết nhất là được một tác lại muốn tiến một bước gì đó!

A Nguyên nghe được thật là không lời gì để nói, thấy hai tên này lại vút Công chúa điện hạ đáng yêu lên chín tầng mây, liền hừ lạnh một tiếng, chờ về sau hôn sự đã được định đoạt sẽ hành hai kẻ xấu thấy sắc quên nghĩa này sau, lúc này mới vừa gặm thịt lửa nướng, vừa oán hận đi theo phía sau nghe lén.

Bình Thành Quận quân xem như có nhiều trải nghiệm, đang muốn mắng chửi người lại thấy đôi mắt chó con uơn ướt đáng thương của Phụng Ngọc, hơi nghẹn giọng, vẫn bắt đầu dỗ xoa mặt, khuyên nhủ: “Lúc ta về con phải bảo bảo phụ thân mẫu thân, vậy mới lễ nghĩa, đúng không?” Thấy Phụng Ngọc gục đầu xuống, hai cái tai cũng như muốn rũ xuống, nàng liền cảm thấy có chút đau lòng, sờ sờ đầu Phụng Ngọc nhẹ nhàng nói: “Về sau chúng ta có biết bao nhiêu thời gian ở bên nhau, phải không?”

“Đừng dính.” A Nguyên chen vào giữa, hừ hừ nói: “Ta nói này, làm tỷ tỷ, huynh trưởng phải làm một tấm gương tốt thuần khiết cho trẻ nhỏ, đúng không?” Công chúa điện hạ đơn thuần như vậy cũng sắp bị dạy hư rồi!

Phụng Ngọc lưu luyến nắm lấy tay người trong lòng, không nói nên lời, vậy nhóc con ở bên trong, như Ngu Lang Chức Nữ ấy.

“Mới vừa rồi, muội có nhìn thấy lão Ngũ Từ gia cũng ở bên trong không?” Bình Thành Quận quân cười ha ha, nhắc A Nguyên bên tay khác, thoải mái đan tay với Phụng Ngọc, liền thấy Phụng Ngọc phục hồi tinh thần, rồi thấp giọng nói với A Nguyên đang cầm giận: “Chính mà phò mã của Bát Công chúa kia, dẫn theo cô nương xinh đẹp nhất kia.”

“Thấy.” A Nguyên ghen ghét mà nhìn nhìn hai bàn tay nắm nhau kia, tâm nói, về sau Công chúa điện hạ cũng sẽ nắm như thế với A Dung xấu xa đấy, lúc này mới cười lạnh nói: “Thấy ta còn trốn sau đám người đó đấy, cũng không biết là lo ta hỏi cung nói chuyện không được dễ nghe với Bát Hoàng muội, hay là sợ ta tấu lên trên nữa?” Thanh tòng công tử quả thật là cái người phong lưu, chỉ có điều sao A Nguyên phải xuất đầu lộ diện chứ? Bát Công chúa cũng đâu thích nàng bắt chó đi cày xen vào việc của nàng ta, cứ coi như không nhìn thấy, người vui ta vui mọi người đều vui là được rồi.

“Cá mè một lứa.” Bình Thành Quận quân cười lạnh nói: “Còn cái gì mà tài tử phong lưu nổi danh kinh thành, ai ai cũng khen ngợi, quả thực là phá hủy cả đời cô nương tốt nhà người ta.”

A Nguyên nhìn trời.

Theo như Ngũ Công chúa đã từng nói với nàng, Bát Công chúa là cái người hành xử khác người, lúc trước vẫn còn muốn đi theo Thanh tòng công tử kết giao với vài “kỳ nữ”, thật là kẻ tám lạng người nửa cân.

Cũng không biết ngày sau, nàng ta còn có thể tò mò với “kỳ nữ” như vậy nữa không.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127-2

Bát Công chúa về sau có thể tò mò hay không tất cả mọi người đều không biết, chỉ là hiện giờ, nhìn Từ trắc phi khóc sụt sùi tiến cung cáo trạng trước mặt này, Bát Công chúa tức đỏ cả mắt, chỉ vào Từ trắc phi đã khóc đến không mở được mắt ra nữa, dậm chân nói: “Chẳng lẽ trong phủ Hoàng

huynh thật sự có người dám tranh phong với tỷ sao?!” Nàng lạnh lùng nói: “Chẳng lẽ ả không biết tỷ là biểu tỷ của ta ư?!”

“Vương gia sủng các ả, các ả còn để ai vào mắt đâu?” Từ trắc phi liền khóc rống nói: “Hiện giờ, tỷ đã hoa tàn ít bướm, Vương gia không kiên nhẫn với tỷ, chỉ là tỷ nghĩ, tỷ là biểu muội của Vương gia, thế nào ở trong phủ cũng coi như là có chút thể diện, vậy mà còn bị đẩy xuống đất cười nhạo, không phải vô cùng nhục nhã sao? Đáng giận nhất chính là...” nàng lên nhìn Bát công chúa sắp bạo nộ, lau nước mắt nói: “Tỷ đã nói tỷ là nữ nhi Từ gia, trong cung có cô mẫu và biểu muội Công chúa, ai mà ngờ mấy con yêu tinh đó hoàn toàn không thèm để ý, chỉ cười cô mẫu và Công chúa không có ai dựa vào, tỷ tranh chấp một hồi, thế nhưng còn bị nắm tóc làm nhục.”

nói xong liền khóc hu hu, kêu lên: “Cuộc sống trong phủ này không biết phải trải qua thế nào đây!”

“Độc phụ kia đâu?!” Độc phụ trong miệng Bát công chúa chính là Thuận vương phi vẫn luôn không chịu về dưới trướng nàng.

“Hiện giờ nàng ta cái gì cũng mặc kệ, chỉ biết âm ỉ với Vương gia, tâm trạng Vương gia không tốt, bởi vậy cưới rất nhiều thiếp thất tới nháo...” Từ trắc phi liền tố cáo: “Nàng ta thấy tỷ bị nhục nhã như vậy còn ở bên xem diễn, tỷ biết nàng ta ghen tỵ tỷ có cô mẫu biểu muội yêu thương, còn lo lắng tỷ sẽ đoạt thể từ vị của nhi tử nàng ta, bởi vậy mượn đao giết người đấy.” Dứt lời lại khóc rống nói: “Cả phủ đều nhìn tỷ bị chê cười, biểu muội không làm chủ cho tỷ, về sau tỷ không còn mặt mũi gặp ai nữa!” Vừa nói vừa nhìn lên sắc mặt Bát Công chúa.

Tuy rằng nàng là biểu muội của Thuận vương, nhưng Thuận vương cũng không phải thập phần yêu thích nàng, chỉ có điều nàng có chút thân phận, còn có nhi tử, ở Thuận vương phủ cũng coi như là một nhân vật, hào quang đặc ý tới hiện tại lại cống ngấm lặt thuyên.

Tìm Thuận vương khóc lóc kể lể, Thuận vương lại thương mỹ nhân hơn, cũng không chịu làm chủ vì nàng, còn mắng nàng vài lần.

“Tâm địa của độc phụ này thật quá ngoan độc!” Bát Công chúa vỗ bàn đứng dựng lên, tuy rằng cũng không quá kiên nhẫn trước biểu tỷ trắc phi này, nhưng mà sau này nàng sẽ gả lại Từ gia, liên tính vì thể diện của mình cũng sẽ không bỏ qua cho kẻ vũ nhục Từ gia.

Từ trắc phi đã bò dậy từ trên mặt đất, lau nước mắt nhìn nàng.

Bát Công chúa kêu cung nữ đi theo, dẫn Từ trắc phi đi ra khỏi cung của mình, tới Ngự Hoa viên liền thất một tiểu cô nương hi hi ha ha, cả đường không biết đã đập hỏng không biết bao nhiêu hoa hoa cỏ cỏ rồi ngã ra đây. Thấy đúng là Cửu Công chúa ngu xuẩn, Bát Công chúa đang tức giận, thấy Hoàng muội này không chút nghĩ ngợi liền định cho nàng một bạt tai, mắng: “Đồ ngốc! Cút ngay!”

Cửu Công chúa đang lẫn rất vui vẻ lại thấy đằng trước có người muốn đánh mình, nàng ngần ngại trốn tránh thoát được tay của Bát Công chúa, lại vẫn bị móng tay sắc nhọn cào qua mặt, trên mặt tê rần, Cửu Công chúa vốn ngây thơ kêu lên: “Người xấu!” Bỏ nhào vào người Bát Công chúa đang bị khiếp sợ, hai tay cào loạn xạ trên mặt Bát Công chúa, miệng ê ê a a: “Đánh người xấu!” Kêu xong đã bị cung nữ vội vàng đi lên kéo ra, thấy Bát Công chúa vuốt gương mặt đầy dấu móng tay tức giận đến cả người phát run, tiểu cô nương sợ hãi, giờ chân chạy.

“Bát con ngốc kia lại đây!” Bị một con ngốc đánh, Bát Công chúa thật sự cảm thấy năm nay vận số không may mắn, lạnh lùng nói.

một đám cung nữ ngoảnh mặt làm ngơ, chỉ vây quanh người nàng quan tâm lau mặt sửa sang lại xiêm y cho nàng, cũng không dám đuổi theo Cửu Công chúa.

hiện giờ không biết Trần Tần phát điên cái gì, đáng vẻ nhất gan yếu đuối trước đây hoàng toang biến mất. Ai dám chạm một đầu ngón tay vào Cửu Công chúa, Trần Tần có thể ăn thịt người!

“Biểu muội so đo với đứa ngốc làm gì?!” Từ trắc phi cảm thấy Bát Công chúa không nắm được trọng điểm gì cả, dậm chân nói: “Đợi đến khi thu thập được mấy đứa yêu tinh kia rồi hồi cung còn không kịp xử trí con ngốc này sao?! nói xong, do dự một chút, lại vẫn tỉnh tể nhìn Bát Công chúa một chút, thấy cũng không có bị thương, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm một hơi.

“Tỷ nói rất đúng! Lần này, bản cung quyết không buông tha nó!” Ánh mắt phẫn nộ của Bát Công chúa dừng ở cơ thể nhỏ nhỏ của Cửu Công chúa, cắn răng thấp giọng nói: “Cho rằng có Vinh Thọ làm chỗ dựa là có thể không để ta vào mắt sao?! Lần này, ta càng muốn giết gả dọa khí, để bọn chúng đều biết, ta cũng không phải dễ chọc!”

Nhấn nhịn tức giận trong lòng, Bát Công chúa càng bốc hỏa thêm, chỉ chờ tới phủ Thuận vương xả hận.

Mới đến phủ Thuận vương, Bát Công chúa liền thấy hôm nay bên trong vương phủ tựa hồ rất náo nhiệt, mở lớn mở rộng, bên trong có không ít xe giá nổi đuôi, nhìn ra hẳn là quý nữ tôn thất.

Bát Công chúa trong lòng nhảy dựng, nhảy xuống khỏi xe dẫn Từ trắc phi có chút chột dạ đi vào, lại thấy trong có tiếng nói cười truyền ra, vào trong liền thấy Thuận vương phi đang ôn hòa tiếp đãi mấy nữ nhi khác, trong đó Ngũ Công chúa ngồi ghế trên, phía dưới là A Nguyên và Bình Thành Quận quân, không biết nói gì mà Thuận vương phi vỗ tay cười rộ lên, khóe mắt đuôi lông mày đều chứa sự thân cận, thấy ả lại thân thiết một chút với Ngũ Công chúa như vậy, Bát Công chúa càng thêm căm hận, tiến lên liền đá văng hai đứa nha đầu, chỉ vào Thuận Vương phi chửi ầm lên: “Tiện nhân! Dám cho người khinh nhục biểu tỷ của bản cung, người có tài đức gì mà làm chính phi Thuận vương!”

“Ta biết người tất muốn vào cung mà.” Thuận Vương phi ngoảnh mặt làm ngơ, chỉ cười nói với Từ trắc phi không dám ngẩng đầu lên kia.

“Người mới là tiện nhân!” Bình Thành Quận quân mới không e ngại một Công chúa mẫu gia thất thế đã sớm thất sủng đâu, tuy là thần, nhưng bà ngoại nàng là Vinh Xương Quận chúa được Hoàng thượng coi trọng, so ra còn hơn nhiều với Bát Công chúa thất sủng, thấy Bát Công chúa vừa vào liền mắng chửi, Quận quân tính tình nóng như lửa, hống chi mới vừa rồi còn được Thuận vương phi tương trợ liền đứng dậy mắng: “một Hoàng muội không cùng

mẹ còn tới phủ Thuận vương đánh gả mắng chó, người dựa vào cái gì?!” Nàng dừng một chút, lại có vài phần ác ý mà nói: “Oán hận tẩu tử của mình như vậy, ta nói này, không phải người có ý tứ gì đó với Tam Hoàng huynh của người đấy chứ, bởi vậy không thể nhìn nữ nhân bên người hoàng huynh người!?”

Lời này thực có chút ác độc, người có chút liêm sỉ muốn đâm đầu chết cũng rất có khả năng. Bát Công chúa bị chọc tức đến trợn trắng mắt, chỉ là lời này không thể đáp lại.

Mặc kệ nàng thừa nhận hay không thừa nhận, chỉ cần dám cãi lại, người ta liền nói Công chúa điện hạ bị tâm sự giấu kín thẹn quá thành giận, làm sao bây giờ?

Bằng không, làm sao giải thích được Bát Công chúa liên tục gây khốc dễ với chính phi nhà người ta chứ?

Nàng cũng đâu phải chỉ có một Hoàng huynh.

“Điện hạ ra mặt vì tiện thiếp, cầu Vương đừng bôi nhọ điện hạ.” Từ trắc phi thấy không tốt, liền ai ai thống thiết mà khóc rống.

“Ra mặt vì người càng không cần tới tìm ta.” Thuận vương phi hiếm khi tâm trạng tốt, ôn hòa mà nói: “Chẳng lẽ là ta làm mất thể diện của người?” Thấy Từ trắc phi không dám nói lời nào, nàng liền mỉm cười nói: “Tuy là tâm can của Vương gia, chỉ là Bát Hoàng muội tự mình tới đòi công đạo cho người, ta lại là kẻ nhát gan, cũng không dám tranh chấp với Hoàng muội, hiện giờ chỉ có thể thiết thời cho Vương gia.” Dứt lời, tinh tế thổi thổi nước trà trên tay, rồi mày cũng không nhắc mà phân phó với nha đầu bên người: “đi, gọi đám tân sủng của Vương gia tới, xả giận cho Hoàng muội.”

Nha đầu kia lĩnh mệnh đi, một lát sau quả nhiên bảy tám thiếu nữ yếu điệu kiều mị cùng tiến vào, A Nguyên liếc nhìn liền thấy eo thon mỏng manh, phong lưu thướt tha, còn có phong vị Giang Nam, chỉ là số người có hơi nhiều, không khỏi thấp giọng nói: “Bốn cung thấy, vì mỹ nhân mà Tam Hoàng huynh cũng thật liều mạng.” Cũng không sợ tinh tấn nhân vong gì đó.

Ngũ Công chúa vừa gả đi nghe liền hiểu, phun cả trà ra.

Ý cười lướt qua gương mặt Thuận vương phi, nàng nhịn xuống, duỗi đầu ngón tay chọc vào đầu A Nguyên một cái.

Đám thiếu nữ này tiến vào, quả nhiên có mấy đứa vừa được sủng ái, rất kiêu ngạo. Chỉ là Bát Công chúa là ai? nói đánh là đánh, kêu lên một tiếng lệnh cung nữ ầm ầm thiếu nữ này xuống, tiến lên tự mình bạt tai, miệng mắng: “Dám khinh thường Từ gia! yêu tinh! Hôm nay bốn cung cho các người biết, trong phủ Thuận vương ai mới là đương gia!” Đánh mấy nữ nhi mặt sưng đỏ tấy lên, nhưng ánh mắt lại thị uy dừng lại trên khuôn mặt không biểu cảm của Thuận vương phi, hiện nhiên là chỉ cây dâu mắng cây hòe.

Từ trắc phi thấy Bát Công chúa thực uy phong, liền cũng đắc ý lên, tiến lên cho mấy thiếu nữ từng nhục nhã nàng mấy cái đá.

“Từ trắc phi phạm vào miệng lưỡi, không thể dung thứ.” Đợi đến khi đàn mỹ nhân này bị Bát Công chúa đánh đến hôn mê bất tỉnh, Thuận Vương phi mới nhân nhạ mà cười nói: “Nếu có điều bất bình người liền vào cung, trong phủ còn quy củ hay không? Mọi việc không tới hỏi ta trước, lại đi làm phiền Bát Hoàng muội ngàn dặm xa xôi đi theo ra mặt vì người, mỗi một biết bao nhiêu?”

A Nguyên thấy đáng về hôm nay của Thuận Vương phi hơi khác trước, tựa như trừ tình gì đó, hơi hơi do dự, liền ngồi ngay ngắn bất động.

“Ba mươi bát tát, ngày sau chớ có tái phạm.” Thuận Vương phi nhẹ nhàng nói rồi cười: “Nhớ cho kỹ.”

Nàng vừa dứt lời, liền có mấy bà tử cao lớn vạm vỡ bà tử lưu loát tiến ra, giữ chặt Từ trắc phi, cầm tiểu trúc bản hung hăng đánh lên gương mặt kiều mị của nàng ta, một cái đã để lại vết hồng. A Nguyên nghe trắc phi yếu đuối mong mang này đau đến kêu la thảm thiết, lại thấy Bát Công chúa đã tức giận đến run run lên, chỉ sợ Bát Công chúa nổi điên, liền lệnh nữ binh mình đưa theo vây quanh mấy người A Nguyên, rồi mới nhân nhạ mà nói với Bát Công chúa: “Hôm nay là Bát Hoàng muội vô lễ, trên đời này có ai tới vương phủ Hoàng huynh đòi đánh đòi giết thiếp thất của Hoàng huynh hay không? Tính tình Tam Hoàng tẩu tốt, Hoàng muội ngàn vạn lần đừng được một tác lại muốn tiến một thước.”

“À đánh biểu tỷ của ta chẳng phải là đánh vào mặt ta sao?!” Bát Công chúa lạnh lùng nói.

“Người nói không sai,” Thuận Vương phi lại cười, châm chọc mà nhìn Bát Công chúa nói: “Chính là đánh vào mặt người, có sao không?”

“Cái gì?!”

“Trong các Công chúa, người không biết xấu hổ như người bốn vương phi vẫn là lần đầu tiên thấy.” Trước ánh mắt kinh hoàng giận giữ đan xen của Bát Công chúa, Thuận vương phi ngồi ổn định vững chắc, cười cười, miệng lại độc ác vô cùng, nhẹ nhàng nói: “Người còn bản lĩnh gì ngoài nhảy nhót lung tung? Chỉ có bấy nhiêu kỹ xảo có ai nhìn không thấy phiền? Trước đây bốn vương phi cho người thể diện, người còn tưởng rằng ai cũng có thể bắt nạt...” nàng đứng dậy, xoa xoa tay mình, thờ dài nói: “Nếu điện hạ tự mình không biết xấu hổ, ta thương người nhất, thành toàn cho người vậy.”

Nàng bước từng bước xuống chỗ Bát Công chúa, Bát Công chúa liền thấy mấy nha đầu nhào lên ấn mạnh mình lại, không khỏi luống cuống, the thé hét lên: “Người dám làm ta bị thương, Phụ hoàng sẽ không bỏ qua cho người đâu!”

“Nghe một chút xem, còn dọa ta đây.” Thuận Vương phi cười với mấy nữ nhi ngồi sau, quay đầu lại là ánh mắt lạnh băng, giơ tay lên hạ xuống một bạt tai vào gương mặt của Bát Công chúa, một cái tát này tựa hồ mang theo phần nộ cả đời này của nàng, Bát Công chúa kêu lên một tiếng, mặt lệch sang một bên nửa ngày vẫn chưa hoàn hồn, Thuận Vương phi cũng không để ý, trở tay lại đánh bên mặt kia, mắt thấy có máu chảy ra từ khóe miệng Bát Công chúa, lúc này mới nhân nhạ nói: “Hoàng tẩu phải cho người biết rõ, người là cái thứ gì?” Về mặt nàng chứa vài phần châm chọc, thấp giọng nói:

“Tam Hoàng huynh kia của ngươi, lại là cái thứ gì chứ?”

“Ngươi!”

Thuận Vương phi lại cho Bát Công chúa một bạt tai, lúc này mới mỉm cười nói: “Hiện giờ Tam hoàng huynh của ngươi còn đang uống rượu ở viện thứ ba ngõ thứ tám thành Đông Kiền, nếu Bát Hoàng muội muốn hắn trở về làm chủ thân tự mình đi một chuyến, để hắn nhìn khuôn mặt nhỏ đáng yêu này của ngươi, đúng không?” nói xong, sai người buông tay, mắt thấy Bát Công chúa thật sự chạy ra khỏi vương phủ đi tìm Thuận vương làm chủ, trên mặt Thuận Vương phi lộ ý cười quay đầu phân phó: “Đi cùng Công chúa đi, nếu Công chúa nháo loạn không đứng dậy nổi thì giúp đỡ nó thật tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 128

A Nguyên không hiểu rõ lắm ý định của Thuận Vương phi.

Chỉ là Thuận vương phi không phải người tầm thường làm gì đó mà còn để lại chứng cứ, dám động thù như này hẳn thật sự đã có kế sách, chỉ sợ Thuận vương phi gặp phải vận nhất, A Nguyên liền thấp giọng khuyên nhủ: “Thiên kim chi tử không thể ngồi rừ đường, Hoàng tẩu cứ tiến cung cầu Tuệ Tàn nương nương làm chủ đi thôi.” Tuệ Tàn là mẹ chồng lại thực yêu quý Thuận vương phi, có bà cứu vãn, dù tính là Thuận vương phi dám động thù với Bát Công chúa thì trong cung chưa chắc đã xử phạt nặng.

“Lòng ta hiểu rõ.” Thuận Vương phi thấy mấy nữ nhi lo lắng mà nhìn qua, liền cười nhẹ nhàng nói: “Các muội trở về đi, sau sẽ xảy ra đại sự, không nên liên lụy tới các muội.” Sau đó liền tiễn mấy người A Nguyên rời khỏi vương phi, còn mình đoan trang ngay ngắn ngồi chờ tin tốt từ Bát Công chúa.

Đương nhiên Bát Công chúa không phụ sự mong đợi của mọi người.

Nàng trong lòng cũng có tính toán

Tuy rằng nàng không tốt, nhưng rốt cuộc vẫn là Đế Cơ, lại bị Thuận Vương phi đánh, bất luận như thế nào đây đều là đánh vào thể diện hoàng gia, là tội lớn! Khi nào hồi cung, Hoàng thượng có lẽ sẽ mềm lòng, không so đo. Nhưng nếu nàng đi tìm Thuận vương cùng nhau làm khó dễ thì có thể huy Thuận vương phi, để Từ Trắc phi thượng vị. Đến lúc đó vị trí thế tử cũng sẽ đổi chủ, thường xuyên qua lại không chừng Từ gia sẽ có thêm một vương phủ làm chỗ dựa, như này đối với Bát Công chúa mà nói là thập phần có lợi, nghĩ đến đây, nàng càng tiến thẳng tới chỗ Thuận vương phi đã chỉ.

Tới tòa viện đằng trước liền thấy bên trong im ắng, đại môn đóng chặt.

Bát Công chúa thấy có vẻ như không có người, liền có chút chần chờ, còn chưa đợi nàng tỉnh tể tự hỏi lại thấy phía sau có một bà tử không biết cầm cái gì mà đập thình thịch vào cửa lớn, một tiếng vang lớn đại môn cũng run rẩy theo, lại nghe thấy bà tử này hét lớn: “Vương gia! Vương gia mở cửa! Bát Công chúa tới tìm người làm chủ!” nói xong lại ra sức đập cửa, khiến người qua đường sôi nổi ra xem, thấy quả nhiên có thiếu nữ cầm y đứng trước cửa, rõ ràng chính là Bát Công chúa trong miệng bà tử này, hơi sợ hãi nhưng vẫn nghe lén.

“Ngươi làm cái gì đấy!” Bát Công chúa mặt khó coi.

“Nô tỳ là từ viện của trác phi nương nương, chỉ sợ điện hạ gặp chuyện không hay, bởi vậy cùng tới.” Bà tử này liền nói lấy lòng.

Bát Công chúa hài lòng nhìn bà ta tôn kính hèn mọn với mình, rồi nhũn mày nói: “Chẳng lẽ bị độc phụ kia lừa rồi?”

Bà tử kia nhìn lên thấy càng nhiều người đã xúm lại đây, trông mất chuyển động, rừ mắt che giấu ánh sắc bén sượt qua, cười nịnh nọt nói: “không bằng, phá cửa là được.” Thấy khoe miệng Bát Công chúa run rẩy, bà liền vội vàng khen một câu: “Cho dù Vương gia không ở đây, điện hạ chính là Công chúa Vương gia yêu thương nhất, sao Vương gia có thể nói người nữa lời chứ?”

“Ngươi nói rất đúng!” Bát Công chúa cũng chỉ sợ Thuận vương không chịu gặp mình, nghe vậy thì gật đầu, hô một tiếng phía sau liền có mấy nội giám tiến ra, hợp lực phá đại môn, thấy mấy gã sai vặt vội vàng vàng chạy từ trong ra cản trở, nàng đá sang một bên, miệng kêu: “Hoàng huynh! Hoàng huynh!” Liền vọt đi vào, chính sảnh không có người, Bát Công chúa lại thấy một bàn tiệc toàn cơm thừa canh cặn, phía trên còn có vài chén rượu, hiển nhiên đã có người, thấy thế, Bát Công chúa thâm biết chỉ sợ Thuận vương thực sự ở đây, lại ước chừng vì tránh mình mà không dám ra.

Bát Công chúa càng cười lạnh thêm, dẫn theo người vọt vào hậu viện, không màng hạ nhân ngăn trở mà đá văng cửa một gian phòng gần mình nhất, vọt vào, một tiếng thét chói tai ầm lên!

trên giường trong phòng kia đang có hai nam nữ xa lạ quay cuồng với nhau, bại lộ trần truồng.

Lúc này đây hai người kia cũng ngẩng đầu, ngơ ngác mà nhìn thiếu nữ không biết ở đâu ra tới xem người ta ân ái này.

Bát Công chúa còn chưa gả cho người cơ hồ bị tình cảnh trước mắt đánh sâu vào đầu đến muốn phát điên, trong lòng không biết vì sao ảm ức, cảm thấy

bị vũ nhục, chịu đựng khóc lớn vọt ra ngoài.

“Điện hạ không có việc gì chứ?” Bà tử kia đã vội vàng đến, thấy Bát Công chúa ra khỏi cửa liền gào khóc, đáng về không còn luyến tiếc mạng sống gì nữa, vội vàng bẩm báo: “Nô tỳ đã hỏi qua, Vương gia đang ở chính phòng phía trước, vì sao điện hạ còn phí thời gian ở chỗ này?” Dứt lời còn dáo dác muốn xem tốt cùng bên trong có cái gì, chần chờ nói: “Sao có tiếng ai kêu?”

“Đi!” Bát Công chúa thậm chí biết nếu để người khác biết được mình trông thấy cảnh như vậy, thanh danh trong sạch cũng đi xong rồi, đập một chân bà tử kia kêu bà ta đi trước dẫn đường tới chỗ Thuận vương. Ai ngờ đi vào quả nhiên liền thấy là Tam Hoàng huynh của nàng, nhưng mà hiện giờ Hoàng huynh này không mặc xiêm y, đang ôm hai mỹ nhân cùng nhau vui vẻ, mắt thấy Thuận vương nhìn thấy mình mà đứng lên, “thứ xấu xí” bại lộ ra bên ngoài, kinh động vừa rồi đã đủ lợi hại, còn trước mắt Bát Công chúa rốt cuộc không nhìn được nữa, cầm cái ghế bên cạnh xoa một vòng, uy vũ sinh phong nên vào phía dưới của Thuận vương. Mắt thấy Thuận vương trừng mắt chỉ chỉ vào nàng, lời cũng không nói ra được đã xoay người ngã xuống, cả người run rẩy, đến hơi thở cũng thôi thóp, Bát Công chúa vô cùng bị phần lúc này đây mới hoàn hồn, sợ ngây người.

“Giết người rồi! Công chúa giết Vương gia rồi!” Bà tử kia vừa thấy thế sợ đến tột cùng, xoay người liền chạy ra bên ngoài, hét to: “Mất mạng rồi!”

Bát Công chúa bị biến cố trước mắt dọa đờ người, cũng không biết nên làm thế nào cho phải.

Bên ngoài lại có mấy nam nhân quần áo xộc xệch vọt vào, thấy Thuận vương nằm sõng soài, hít ngược một hơi khí lạnh, nhìn Bát Công chúa như nhìn yêu quái.

Đây mới là đòi mạng!

“không được!” Trong đó một kẻ biến sắc, kinh hoàng nói: “không thể để ai tới!” Nếu để người khác thấy đáng về này của Thuận vương, về sau còn làm gì được nữa?!

Lời hấn còn chưa dứt, đang muốn che xiêm y lên người Thuận vương, lại thấy bên ngoài có binh tướng Ngũ Thành Bình Mã tư vọt tiến vào, trong đó có một thanh niên tuấn tú đi đầu hô lên: “Nơi nào có án mạng?!” Thấy phòng này bị vây quanh, hiển nhiên là hiện trường vụ án, thanh niên này không nói hai lời, dẫn theo người tới, chỉ vào mấy nam nhân này lạnh lùng nói: “Áp giải lên trước!” Dứt lời, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt của Bát Công chúa, nao nao, kinh ngạc nói: “Đây không phải là Nam Dương Hoàng muội sao?!” Thấy Bát Công chúa trước mắt dẫn động, hấn cũng mặc kệ, mang theo người tiếp tục hành động, vọt vào phòng, thấy được Thuận vương nằm sõng soài trên mặt đất, sợ ngây người.

“Các ngươi dám ám sát hoàng tử!” Thanh niên này cũng không nghĩ tới việc khoác xiêm y lên người Thuận vương, dưới chân như cưỡi gió chạy ra bên ngoài, hét lớn: “Tốt lắm! Hóa ra là mấy kẻ các ngươi lấy hai mỹ nhân câu dẫn Thuận vương tới nơi này chính là vì giết người!” Ngửa mặt lên trời bức thiết phơi bày chân tướng Thuận vương háo sắc đã công ngầm lật thuyền cho toàn dân bá tánh, thanh niên này vừa chạy vừa kêu: “Còn dẫn theo Nam Dương Công chúa giết người! Chuyện này Ngũ Thành Bình Mã tư không quản được, chờ hạ quan thỉnh chỉ trong cung!” hấn chạy nhanh như chớp, để lại một đường trông trái cho bá tánh còn đang mơ mơ hồ hồ.

Lăn lộn với mỹ nhân gì đó không phải đại sự, nhưng sao đã chết trong tay mỹ nhân rồi? Còn có quan hệ với Bát Công chúa, vị điện hạ này mới vừa rồi còn hùng hổ phá cửa, ai ai cũng thấy, tại sao Bát Công chúa xúc động giết chính Hoàng huynh của mình?

Vì sao chứ?

Vấn đề này, mấy trăm thị vệ từ trong cung bỏ ra, bao vòng quanh sân, sau khi thị vệ mang theo Bát Công chúa còn choáng váng và khiêng Thuận vương bất tỉnh vào trong cung, thì còn mảnh liệt hơn.

Về phần mấy nam nhân kia, chỉ là mưa chút nước tương, trí tuệ quần chúng nhân dân cũng sẽ không lãng phí trên người mấy kẻ tép riu, nhưng có người mắt sắc nhìn thấy mấy kẻ này cũng áp tới Đại lý tự rồi.

Hoàng thượng ở trong cung giận dữ.

A Nguyên rời phủ Thuận vương, không về nhà vội ngược lại thẳng vào trong cung, tới chỗ Hoàng thượng kể lại từ đầu đến cuối việc hôm nay, một chút cũng không thêm mắm dặm muối.

Hoàng thượng biết được Bát Công chúa làm âm mưu ở phủ của huynh trưởng như vậy vốn chỉ nhử mồi, đến khi nghe đến đoạn Thuận vương phi bị Bát Công chúa đánh người mất đầu mà tức giận đến không thể nhìn được nữa, cho nàng mấy cái tát rồi kêu nàng ta đi tìm Thuận vương, Hoàng thượng liền thập phần thờ dài.

Đề Ngươi nói thì Thuận vương phi muốn đại chiến với Thuận vương rồi.

Ai mà ngờ còn chưa nghe thấy đại chiến phủ Thuận vương, sau đó liền có một tiểu thanh niên tiến cung như phi lao tới, hoảng sợ nói cho Hoàng thượng biết, khuê nữ của Ngươi làm thật nhi tử Ngươi!

Tiểu thanh niên này cũng có thân với A Nguyên, đúng là con rể tam phòng của Trạng gia, Phụng Thành phủ Hoài Nam vương.

Ai cũng biết A Nguyên và Bát Công chúa thế như nước lửa, đương nhiên Phụng Thành muốn hướng về quan hệ thông gia của mình, lần này thấy Bát Công chúa thọc ra một lỗ thủng lớn như vậy mới bèn ra sức tuyên truyền thay nàng ta một phen, thuận tiện châm ngòi cơn tức giận của Hoàng thượng.

A Nguyên liền thấy tiểu tử này miêu tả một màn sét đánh không mưa thảm trạng của Thuận vương một chút, liền cảm thấy đây quả là một nhân tài.

Hoàng thượng bị nhĩ, nữ đòi nợ đến tức giận đến nói không ra lời, cái gì cũng không đáp, lại kêu Phụng Thành mang theo cấm vệ đi đem hai kẻ phá gia này về, để ở bên ngoài quá mất mặt.

Phụng Thành vốn định sinh động như thật mà nói một câu lúc ấy đang ở trong viện dây dưa với mỹ nhân tựa hồ là quan viên, Thuận vương có dấu hiệu kết đảng hừ hừ thực thực, nhưng mà tầm mắt dừng ở phía A Nguyên đột nhiên rũ mắt, tên này liền biết tốt quá hóa xẹp, chuyện gì cũng nên để Hoàng thượng suy ngẫm thì càng tốt, ngậm miệng, dẫn Bát Công chúa và Thuận vương hồi cung đến Ngự thư phòng.

Đợi đến khi Phụng Thành đã lui ra, A Nguyên vội vàng xoa bóp cho Hoàng thượng, miệng thấp giọng: “Nếu Hoàng bá phụ vì mấy chuyện này mà tức giận, chỉ có chúng ta mới khó chịu nhất thôi.” nói xong, lại khuyên nhủ: “Thỉnh thái y lại đây xem Tam Hoàng huynh một chút, con ta nghe nói vẫn còn hơi thở.”

“Nghịch chương!” Hoàng thượng nắm tay A Nguyên gắt gao, là thật sự tức giận, cắn chặt răng mắng: “Hiện giờ trong kinh chi sợ tất cả đều là lời đồn về hai đứa nghịch chương này! Thế diện hoàng gia đều bị phá hủy rồi!” Dứt lời được A Nguyên vỗ về lưng hít thở nửa ngày, lúc này Hoàng thượng mới thở dài nói: “Hai đứa nghịch chương này... trước đây Trẫm còn có thể chịu đựng, nhưng hiện giờ đã sinh ra lại phong ba này, còn có thanh danh gì nữa! Cũng liên lụy mấy đứa con!”

“Người yên tâm, cháu gái của người thanh danh thế nào cũng phải gả ra ngoài thôi.” A Nguyên cười hi hi an ủi một câu, thấy Hoàng thượng bắt đầu dịu dàng, liền nhẹ giọng nói: “Bát Hoàng muội cũng bị dọa choáng váng, muội ấy cũng sắp phải gả người, huống chi ngọn nguồn cũng thực vô tội, tha cho muội ấy đi ạ.”

Nguy, có thể thấy được Thuận vương không vô tội như vậy, không thể tha.

đang nói cái này, lại thấy Bát Công chúa hốt hoảng hiểu được chút, nhìn thấy Hoàng thượng đang trước tức khắc như tìm thấy tâm phúc, khóc rống kêu lên: “Phụ hoàng, Phụ hoàng! Tam hoàng huynh không biết xấu hổ!” nói xong, liền kể lại một năm một mười sự tích quanh vịnh của Thuận vương, dứt lời nàng còn lau mắt khóc rống nói: “Cả quần cũng không mặc, sau này của nữ nhi phải làm sao đây?!”

hiện tại, A Nguyên bị muội muội muốn hại Tam Hoàng huynh của nàng ta này dọa sợ ngây người.

không phải là huynh trưởng, mà kẻ thù ấy chứ?!

Bát Công chúa cũng mặc kệ tình cảm trước kia của Thuận vương và mình, hiện giờ chỉ muốn Hoàng thượng báo thù cho mình.

Hoàng thượng đau đầu muốn chết, đã không nghĩ tiếp tục nói thêm gì với nữ nhĩ miệng đầy lời chẳng dễ nghe này nữa, huống chi trước mắt nàng chán kinh, điên điên khùng khùng cũng không muốn xử trí nàng, liền phát phát tay, cho người kéo Bát Công chúa khóc lóc đi xuống.

A Nguyên nói đúng, nữ nhĩ này sắp phải gả đi, đến lúc đó dù điên hay là ngốc, tai họa đều là Từ gia, không liên quan lắm tới Người.

Tuy rằng Bát Công chúa đã đi xuống, Thuận vương lại khiến Hoàng thượng đau đầu.

A Nguyên cụp mi rũ mắt, trong lòng thầm kêu một tiếng xui xẻo, nhưng cũng biết hiện giờ không tiện cáo lui, bởi vậy châm thêm trà cho Hoàng thượng, chờ thái y tới hồi bẩm

một lát sau thái y quả nhiên lại đây, nhưng mặt không còn chút máu, sợ tới mức không nhẹ, quỳ trên mặt đất không dám ngẩng đầu.

“Thuận vương có việc gì không?” Hoàng thượng liền nhân dịp hỏi.

“Cũng không ảnh hưởng tới tánh mạng.” Cả người thái y này phát run, bẩm báo xong lại ngập ngừng hồi lâu, nhẫn nhịn kích động trong lòng, thấp giọng nói: “Chỉ là, chỉ là... sau này đường con cháu có ngại.”

Ý tứ này, chính là không nhiều người kỳ tài dám nói ra, nghe xong A Nguyên liền kinh sợ.

Thái y cũng cảm thấy Bát Công chúa thực hung tàn, đánh giết một lần đã khiến gốc rễ của Hoàng huynh nàng ta thành vật bài trí, cảm thấy chính mình nói không tốt chỉ sợ mạng già khó giữ được, thái y này liền quyết định nói thêm điểm có thể khiến Hoàng thượng vui vẻ, khẩn thiết mà nói: “Trừ cái này ra, Vương gia không có gì trở ngại, huống chi thế tử đã sớm lập, ngày sau Vương gia cũng không cần lo lắng con nối dõi.” Bản thân không được, nhĩ tử được là tốt rồi.

“Đây mà gọi là không có trở ngại sao?” A Nguyên lâm bẩm trước ánh mắt chờ đợi của thái y.

“Lui ra đi.” Hoàng thượng không nghĩ được nên nói gì nữa, đen mặt kêu thái y đi xuống, lúc này mới thở dài nói: “Chính mình làm vậy, không thể trách người khác.” Nếu không phải Thuận vương sắc mê tâm khiếu*, còn làm bữa bên ngoài, sao có thể có một kiếp như ngày hôm nay? Chỉ là nói cho cùng Thuận vương là con Người, Hoàng thượng nghĩ đến thôi đã thập phần tức giận, lại nghĩ đến ngay từ đầu là do Từ trắc phi vào cung miệng lưỡi mới đưa tới tai họa như vậy, Hoàng thượng nhắm mắt, nhân dịp mà nói: “Trắc phi kia trong phủ nó hiện giờ cũng không còn tác dụng gì, đánh chết!” Dừng một chút, thấy A Nguyên muốn nói lại thôi, Người liền cười, nhẹ nhàng nói: “Đứa bé này, lại mềm lòng.”

Sắc mê tâm khiếu: Mê đắm sắc đẹp đến đục khoét tâm hồn.

“Chỉ là.....”

“Ả sinh một trai, xóa khỏi gia phả, biếm làm thứ dân.” Hoàng thượng nói mà vô tình: “Đây là con cháu của Trẫm, Trẫm không đành lòng chém tận giết tuyệt, chỉ là lưu lại nó chỉ sợ sẽ có hậu họa, nhất lao vĩnh dật mới phải.”

Nhất lao vĩnh dật: một lần một mãi để đời lấy cả đời không lo lắng

“Hoàng bá phụ khó chịu trong lòng cứ nói với con.” A Nguyên thấy sắc mặt Hoàng thượng uể oải, có chút khổ sở mà nói: “Chuyện có bao lớn đâu, Hoàng bá phụ nhọc lòng như vậy, Tam Hoàng huynh cũng không tốt được.”

“Chỉ là cho nó một cái công đạo thôi...” Hoàng thượng liền cười nói, “Hoàng bá phụ của con trải qua chuyện như này nhiều hơn con nhiều, sao có thể mềm yếu như vậy.” Người nhân nhật hỏi: “Nghe nói lúc ấy trong viện còn có mấy kẻ nữa?”

“Hoàng bá phụ hỏi cái này làm gì ạ?” A Nguyên tay run lên, liền tò mò hỏi.

“Đều là mệnh quan triều đình vậy mà còn tùm tùm lại...” Về sau để một tiểu cô nương như A Nguyên nghe không hay lắm, Hoàng thượng nhin xuống rồi lại thấp giọng nói: “Đây là kết đảng! Lão Tam kết đảng, muốn làm cái gì đây? Hay là có tâm tư gì với Trẫm, muốn đoạt quyền?!” Làm hoàng đế, Hoàng thượng không thể để Hoàng tử phía dưới làm động tác nhỏ này dù chỉ một chút, nghĩ đến Thuận vương lòng dạ khó lường, Hoàng thượng trong lòng kinh nghi bất định, sinh ra sát ý, thấp giọng nói: “Nếu không phải nó hiện giờ..... Trẫm phải đoạt tước!” Khiến Thuận vương mất tước Hoàng thượng mới có thể yên tâm.

A Nguyên cũng không biết Thuận vương bị Bát Công chúa làm cho không thể giao hợp đến tột cùng là tốt hay xấu, chỉ là trước mắt chỉ có thể không nói lời nào, hồi lâu sau mới thấp giọng nói: “Tam hoàng huynh và Hoàng tẩu đánh thành như vậy, hoàng tẩu lại phải chịu tội cùng hân!”

“Nếu nó ăn đủ một việc này liền cho qua, chỉ là tước vị không thể để lại cho nó.” Thánh nhân lạnh lùng mà nói “Nếu bị thương nặng như vậy thì nghỉ ngơi cho tốt, tước vị liền nhường thế từ của nó đi!”

“Hoàng bá phụ nhân từ.” Tầng đá trong lòng A Nguyên trong lòng rơi xuống, biết một tài này xem như Thuận Vương phi đã qua, chỉ có điều cũng biết mưu tính lần này của nàng ấy sơ hở quá nhiều, chưa chắc Hoàng thượng đã nhìn ra, rốt cuộc vì nàng ấy trung tâm với Hoàng thượng, cũng không đành đặc đi tố giác trượng phu của mình, phần trung nghĩa này khiến Hoàng thượng sinh lòng tiếc thương, lúc này mới cho qua, nhưng chỉ sợ trong lòng Hoàng thượng vẫn có chút không vui.

Đừng coi Hoàng thượng là đồ ngốc!

Quả nhiên A Nguyên liền nghe thấy Hoàng thượng nói: “Thế tử Thuận vương còn nhỏ tuổi, chưa có công với tổ quốc, ban tước thôi.” một câu liền lướt qua vương vị của Phụng Thiên, rơi xuống Quốc công.

Cả nhà không bị Tam Hoàng huynh liên lụy đến thành thứ dân đã là trời cao ban phước, A Nguyên chỉ gật đầu, cũng không vì Hoàng tẩu của nàng mà tranh thủ, dốc hết sức xoa bóp cho Hoàng thượng.

“Ngày sau, lão Tam tự đứng lên đi.” Hoàng thượng nói câu này xong lòng mới bình thản, hơn nữa nhi tử vẫn chưa có chết, thấy hốc mắt A Nguyên đã đỏ lên, không khỏi lắc đầu cười nói: “Nhìn con một cái xem, nhất gan đến vậy à?” Nhưng vẫn xoa đầu trấn an một phen rồi đưa A Nguyên tới cung Thái hậu.

Hoàng hậu đang nói chuyện ở cung Thái hậu, thấy Hoàng thượng và A Nguyên cùng tới bèn vội vàng hỏi tình hình Thuận vương, Hoàng thượng đã sớm trò chuyện với A Nguyên, bởi vậy giấu việc Thuận vương kết đảng, chỉ cười nói với Thái hậu về mặt chăm chú: “Lão Tam háo sắc, bị Nam Dương đánh hỏng, Nam Dương rốt cuộc là nữ nhi trong sạch, nhất thời xúc động phần nộ mà làm nó bị thương, chỉ là nhi tử nghĩ nói cho cùng đều là huynh muội một nhà, hơn nữa xưa nay lão Tam yêu thương Nam Dương, tất nhiên không nỡ để Nam Dương vì nó mà bị phạt, huống chi tính mạng không có gì đáng lo, hà tất dây dưa thêm nữa? Tha Nam Dương là được rồi.” nói xong liền nhân nhật mà nói: “Lão Tam lòng dạ rộng rãi, tất nhiên sẽ không so đo muội muội nhất thời lỡ tay, không phải sao?”

Thái Hậu khoe mắt cũng co rút.

Bà đã hỏi qua thái y, bà nghĩ đây không phải vấn đề lòng dạ rộng rãi gì cả. Ai không thể quan hệ nữ đều sẽ hận chết Bát Công chúa phải không?

“Lão Tam bị bệnh, trẫm định để thế tử của nó hạ mình nhận tước vị, ngày sau làm Thuận Quốc công đi.” Hoàng thượng cười nói.

“Hoàng đế làm chủ là được.” Thái Hậu nghe ra trong này còn có duyên cớ khác lại chỉ làm không biết, cũng không hỏi nhiều.

Hoàng Hậu cũng chỉ cười cười.

Hiện giờ, Thuận vương muốn tranh đoạt ngôi vị hoàng đế với Thái tử xem như đã đổ. Tuy rằng nó cũng không đoạt được đâu, nhưng bớt đi một kẻ nhảy nhót lung tung cũng đỡ chướng mắt, phải không? Người này xem như đã hoàn toàn không còn hy vọng, bà cũng an tâm rồi.

Về phần Phụng Thiên thành Thuận Quốc công, ngày sau sẽ phong vị thì là chuyện sau này của tân quân, không cần phải khó xử.

“Đứa bé này cũng bị dọa choáng váng, mẫu hậu bây giờ cần phải chăm sóc con bé thật tốt.” Hoàng thượng đẩy đẩy A Nguyên đang ngây ngốc, cười nói với Thái hậu.

“Đứa bé này tâm tính lương thiện nhất, tinh phong huyết vũ vậy sao có thể không sợ?!” Thái hậu mắng Hoàng thượng một câu, ôm A Nguyên vào trong lòng vuốt ve khuôn mặt nhỏ của nàng, lại chỉ cười nói: “Nếu Hoàng đế cảm thấy đã dọa A Nguyên thì nên bồi thường một chút mới tốt.”

“Cho nha đầu này đều sẽ thành của hồi môn của nó, nhi tử nghĩ đến sau này trong nhà Thành Dương bá đều là bảo bối của Trẫm, trong lòng liền đau.” Hoàng thượng lộ ra vẻ mặt ai oán, thở dài nói.

Lời này nói ra khiến cả Thái hậu và Hoàng hậu đều cười rộ lên, Thái hậu liền cười nói: “Nơi nào có Hoàng đế nhỏ mọn như vậy.” Lại cúi đầu hỏi A Nguyên có chút ngốc nghếch trong lòng: “nói với Hoàng tổ mẫu xem, thật sự phải làm của hồi môn sao?”

“Của hồi môn nhiều mới điều vô dương oai được mà ạ.” A Nguyên liền thở dài nói.

“Mẫu hậu nhìn một cái xem, nhi tử có nói sai đâu?” Thánh nhân thương A Nguyên hôm nay gặp biến cố, biết nàng tuy rằng giáo hoạt, lại không phải đứa trẻ nhẩn tằm, cũng nhìn không được thờ người qua sớ sớ đầu A Nguyên, lại cười nói: “Ngày sau, Hoàng bá phụ cho A Nguyên của chúng ta của hồi môn nhiều nhất trên đời này, để nữ nhân thiên hạ đều hâm mộ con, được không?”

Nhỏ con không nói hai lời liền nhào vào lòng ngực Hoàng bá phụ.

“Từ từ! Từ từ!” Cái eo của lão nhân gia Hoàng bá phụ từ sau sự kiên thẳng nhóc mập đã đặc biệt yếu ớt. Mắt thấy con nhóc nhào vào mình, kinh hoàng thất sắc, ôm lấy, rồi chỉ thở dài nói: “Tha cho Hoàng bá phụ của con đi, đi nháo Hoàng huynh con đi, nhé!”

A Nguyên cười hi hi, cái gì cũng không nói, ngoéo tay với Thái hậu ngồi sau.

Trước ánh mắt chịu đau cũng vui sướng của Hoàng thượng, một quả bóng lăn tới, lão đảo lắc lư về phía Phụ hoàng nhà mình.

Hoàng thượng đặt A Nguyên xuống mặt đất, nhìn hai đứa nhóc cùng nhau chớp đôi mắt vô tội mà nhìn mình, mỗi tay ôm một đứa, cười hỏi: “trên đời này ai mới là người yêu thương A Nguyên và Tiểu Ngũ nhất nào?”

A Nguyên nhanh nhào móc ra một cái gương từ trong người, bên trên phản chiếu mặt rỗng của Hoàng thượng, thẳng nhóc mập phía dưới dẹo miệng kêu lên: “Đương nhiên là Phụ hoàng anh tuấn anh minh nhất thiên hạ rồi. Chỉ có điều...” nó chớp chớp mắt, nói: “Nếu, nếu buổi tối hôm nay Hoàng tổ mẫu còn có thể cho Tiểu Ngũ một chén thịt, Hoàng tổ mẫu so ra còn yêu thương Tiểu Ngũ hơn Phụ hoàng!” Vừa nói vừa chảy nước dãi.

Hoàng thượng bị quả bóng tình tình trẻ con này chọc đến tròn mắt, thấy thẳng bé này vô ưu vô lự bò lên đùi mình, sờ sờ thịt thà đầy tay của nó, cảm thấy trái tim bị thương tổn vì hai đứa nhi nữ đời nọ đã được chữa lành. Trong lòng âm ỉ, Hoàng thượng cười tủm tỉm đặt A Nguyên xuống bên cạnh mình, lại ôm nhóc mập nặng nề, cọ cọ mặt với nhi tử, ngẩng đầu cười hỏi Thái hậu: “Mới vừa rồi Mẫu hậu và Hoàng hậu nói chuyện gì vậy? Sao nhi tử thấy có nhiều bức họa thế?”

“Cái người làm tổ phụ như Người này!” Thái Hậu đổi nói: “Cháu trai Người sắp cưới vợ, Người còn không biết sao?”

“Là A Đăng sao?” Thánh nhân ngăn ra, nghĩ đến Phượng Đăng liền cười nói: “không nghĩ tới hiện giờ, cháu trai của nhi tử cũng sắp cưới vợ rồi.” Dừng một chút, Người liền thở dài: “Nhi tử vậy mà cũng già rồi.”

“Nếu Hoàng đế già rồi, ai gia là cái gì?” Thái Hậu giận một câu, lại chỉ mỉm cười nói: “Chọn nữ nhi mấy nhà, nhưng tuyển được một tiểu thư nhà mẹ đẻ Hoàng hậu rồi, ai gia đã từng gặp, là một đứa bé đoan trang ôn trọng, biết đại cục, bèn sinh lễ cưới cho A Đăng làm chính phi. Còn mấy tiểu thư nhà khác...” Ý của bà vốn là vì chính thê Phượng Đăng xuất thân từ mẫu gia của Hoàng hậu nên không muốn ban trắc phi cho Phượng Đăng, dừng một chút, nhìn Hoàng hậu vẫn không nhiều lời, Thái hậu liền cười nói: “Kỳ thật A Đăng còn nhỏ, thiếp thất nhiều khó tránh khỏi ảnh hưởng sức khỏe, cưới vợ trước chăm sóc cuộc sống hằng ngày cho nó, trắc thất ngày sau hẳn nói.”

Còn ngày sau đến tốt cùng là khi nào thì chỉ có trời biết.

Hoàng hậu lộ ra ý cười trên mặt, thấy Hoàng thượng cũng không để ý, liền cười nói: “Thần thiếp nghĩ, hai đệ đệ của nó cũng đã đến tuổi đón dâu, không bằng cùng tứ hôn?”

Thánh nhân lại trầm ngâm, nhân nhặt nói, “không ổn...” trước ánh mắt kinh ngạc của Hoàng Hậu, Người lắc đầu nói: “Chờ hai năm nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 129

A Nguyên rũ mắt, biết Hoàng thượng vẫn coi trọng Hoàng trưởng tôn Phượng Đăng hơn cả.

không để mấy đệ đệ của Phượng Đăng cưới vợ, thì chẳng sợ bọn tiểu tử đó sinh ra nhi tử, cùng lắm chỉ là con thứ dòng, phân lượng còn cách xa.

Nghĩ vậy, sau khi Phượng Đăng sinh được con vợ cả, Hoàng thượng mới có thể suy xét để Hoàng tôn bên dưới đón đầu. Tuy rằng có chút không công bằng, cũng hơi tàn khốc nhưng lại có trình độ phòng ngừa huynh đệ tranh ngôi vị Hoàng đế rất cao. không có tranh đoạt sẽ không có đổ máu, con cháu của Hoàng thượng mới có thể duy trì được càng nhiều, đối với một Hoàng đế muốn che chở cho con cháu, Hoàng thượng như vậy cũng đã tận lực bảo hộ.

Thuận vương nhảy nhót lung tung như vậy lại vẫn chưa chết chính là bởi Hoàng thượng không nỡ.

“A Đăng còn nhỏ, hai đứa phía dưới càng bé hơn, cứ từ từ, lớn chút rồi Trẫm tứ hôn.” Hoàng thượng liền nhẹ nhàng cười nói.

“Hoàng đế làm chủ là được.” Thái hậu rất ít nhúng tay vào việc trên triều và hậu cung, chỉ an tâm làm Thái hậu an hưởng tôn vinh, lúc này cũng quá đề tâm.

Hoàng Hậu cũng cười rồi nói: “Có thể thấy được là Bệ hạ vẫn lo cho sức khỏe của bọn nó.” Còn lại lại không nói nhiều.

Ngũ Hoàng tử ngậm ngón tay béo nhìn các trưởng bối cười, không hiểu lắm, chớp mắt hỏi: “Tiểu Ngũ, Tiểu Ngũ có thể chơi đùa với các cháu chứ?” Cu cậu ghé vào trong ngực Hoàng thượng, mềm mại kêu lên: “Tứ Hoàng huynh thú vị lắm, Phụ hoàng cho Tiểu Ngũ ra khỏi cung đi chơi đi.” Dứt lời rầm rả rầm rì dẫu cái miệng nhỏ cọt cọt lui trong lồng ngực Hoàng thượng, lấy lòng như con chó nhỏ vậy.

Cái gì gọi là Hoàng huynh thú vị?

Chơi kiểu gì đây?

Hoàng thượng thâm yên lặng cầu nguyện cho Tứ Hoàng tử xúi quẩy, chỉ có điều sờ sờ cái eo của mình, vị cha già không có lương tâm vẫn bán nhi tử của mình để lấy lòng một nhi tử khác, còn đặc biệt ôn hòa mà vuốt khuôn mặt béo múp của nhóc mập, nói: “Nếu Tiểu Ngũ vừa lòng thì Tiểu Ngũ có để trong lòng không?” Trước ánh mắt vận veo của A Nguyên, Hoàng thượng không hề liêm sỉ mà tiếp lời: “Dù nhiều thêm một chén thịt thì trong lòng Tiểu Ngũ Phụ hoàng vẫn là người yêu thương Tiểu Ngũ nhất chứ?” Quả thực không thể vô sỉ hơn.

A Nguyên cảm thán thật sâu nếu Tứ Hoàng huynh Thành vương của nàng nghe thấy lời này thì treo cổ ở trước Ngự thư phòng của Hoàng thượng cũng không phải là không thể.

Thờ dài một tiếng, nhóc con liền lửa cháy đổ thêm dầu mà nói: “Ngày mai gọi đám cháu trai, chúng ta cùng đi tìm Tứ Hoàng huynh chơi đi.”

Hoàng thượng đã hoàn toàn từ bỏ hạnh phúc của nhi tử, nghe vậy đặt gậy đầu, còn cười nói: “Nếu một thì trở về, Hoàng bá phụ chuẩn bị đồ ăn ngon cho các con.” Thấy hai đứa vỗ tay trầm trồ khen ngợi, mỗi người thơm Người một cái, lúc này mười vừa lòng, lòng tràn đầy buồn bực coi như không còn.

nói đến cùng, là do Thuận vương vẫn luôn khiêu chiến điểm máu chốt trong lòng Hoàng thượng, đã sớm thách thức tính kiên nhẫn của Hoàng thượng, bởi vậy tuy rằng hiện giờ thực thể thâm, Hoàng thượng lại không coi trọng lắm.

Đổi lại là Thành vương thử xem!

Hoàng thượng đánh chết Bát Công chúa cũng không phải là không có khả năng.

Dĩ danh Hoàng thượng thật tốt rồi A Nguyên liền ở lại trong cung.

Chuyện lần này của Thuận vương thực sự nháo loạn rất lớn, nghe nói vị Vương gia này khi nghe được thông báo đáng sợ rằng mình không thể quan hệ nữa, hai mắt thực sự đỏ cùng đau đớn, nôn nóng không thôi cơ hồ muốn điên cuồng, trước mắt còn ở lại trong cung đánh gã nằng chố, ngày ngày nguyên rủa, quả thực hận chết Bát Công chúa.

Hơn nữa lại nghe nói, vì chuyện tốt Hoàng muội này đã làm, hấn bị mất tước, nhường lại cho nhi tử, tức khắc như thiên lôi giáng xuống, hiện giờ thất hồn lạc phách, cơm cũng không ăn, cực kỳ đáng thương.

Ở đây hơn phân nửa là diễn kịch, muốn Hoàng thượng thương tiếc cho hấn, A Nguyên biết trong lòng lại chẳng quan tâm, chỉ ở xa xa mà nhìn qua hấn một lần, thấy người này âm lệ đầy mặt, có chút đáng sợ, liền né tránh.

Nàng không biết, hiện giờ người Thuận vương hận nhất chính là Bát Công chúa đã hại cả đời hấn, sau đó Hoàng thượng thương tiếc hấn cũng chỉ đưa ra khỏi cung, có thị vệ trông coi cũng liền thôi.

Thuận Vương phi lo lắng đề phòng mà đợi vài ngày, đợi đến khi biết phu quân bị thánh nhân đưa tới nơi khác rồi, cũng không còn ở với nàng, lúc này mới yên tâm.

Hoàng thượng đã trả thù xong, Phượng Thuyền hiện giờ chỉ là Thuận Quốc công. Nhưng Thuận vương phi, nay đã là Thái phu nhân Thuận Quốc công, lại cảm thấy chỉ cần nhi tử có tiền đồ, còn mình không gặp kẻ kia nữa thì mặc kệ thế nào cũng đều bằng lòng. nói cho cùng, mưu toan này của nàng người mất tính đều nhìn thấy rõ ràng. Nàng tính kế nhi tử của Hoàng thượng, Hoàng thượng không nói gì thêm cũng sẽ không để nàng quá thoải mái.

Phượng Thuyền nhìn người mẫu thân vui mừng không thôi mà hai mắt rung rung này, hai mắt cũng phát đau, chỉ thấp giọng gọi: “Mẫu thân.”

“không đoạt tước đã là kết quả tốt nhất rồi.” Nàng nhẹ nhàng an ủi.

“Ngày sau nhi tử sẽ đem vương tước về lại cho mẫu thân.” Phụng Thuần đỏ hỏ mắt, nhìn mẫu thân mặt mày nhẹ nhàng an bình, thấp giọng nói: “Con sẽ để mẫu thân kiều ngạo vì con, ngày sau thời điểm kinh thành nhắc tới sẽ nói người là mẫu thân của Thuận vương, chứ không phải thê tử của Thuận vương.” Thấy mẫu thân khóc, hắt dưng một chút, lại lau nước mắt rồi cười nói: “một ngày nào đó.”

“Ta luôn tin con.” Thái phu nhân cười đáp lại.

“Trắc phi trong phủ làm sao bây giờ?” Phụng Thuần nghe thấy bên ngoài có tiếng khóc của nữ nhân, lại hỏi: “Còn mấy huynh đệ tỷ muội nữ, có phải phân gia không?”

“Phụ thân con còn sống, Hoàng thượng cũng chưa nói gì, phân gia.....” Thái phu nhân liền lắc đầu cười khổ nói: “Chuẩn bị viện cho họ ở, ngày sau, chúng ta ở tiền viện, không giao tiếp với họ. Còn huynh đệ của con, đã có Hoàng thượng làm chủ, con đừng hành động.”

“Về sau con còn có thể chơi với cô cô và Ngũ Hoàng thúc không ạ?” Phụng Thuần sợ hãi hỏi.

Rốt cuộc hán mới là thiếu niên bao lớn, hiện giờ có hơi sợ hãi, thấp giọng nói: “Hoàng tổ phụ chán ghét phụ thân và mẫu thân, con...”

“cô cô và Hoàng thúc con là người a dua như vậy sao?” Thái phu nhân an ủi một câu, thấy nhi tử có chút trẻ con mà cười, lúc này mới an tâm.

Phủ Thuận Quốc công đổi tên bên ngoài đại môn, A Nguyên liền tới phủ Thuận Quốc công, làm kinh sợ, cũng để thể gia trong kinh không được xem thường phủ Thuận Quốc hiện giờ có chút thanh danh không hay.

Chân trước chống lưng cho cháu trai một phen, chân sau A Nguyên liền mang theo nữ binh tới nơi giam giữ Thuận vương Phụng Đồng, mới vào cửa liền nghe thấy Phụng Đồng đánh người mắng chửi, A Nguyên nghe xong trong chốc lát, liền đứng ở trước mặt hắn.

Phụng Đồng vẻ mặt thảm hại, ánh mắt tuyệt vọng nhìn thấy A Nguyên, giật mình rồi thấp giọng hỏi: “Ngươi tới chế cười ta sao?”

“Ta chỉ là đến xem Tam Hoàng huynh có mạnh khỏe hay không thôi.” A Nguyên thấy tinh thần hắn không ổn, không còn ý chí muốn sống, liền thấp giọng nói: “hiện giờ, Hoàng huynh còn có thể giữ được một mạng.”

“Ngươi nói, ta hiểu.” Phụng Đồng cười nhạt một tiếng, nhàn nhạt mà nói: “Thái Tử không dung được ta, phụ hoàng còn sống còn hảo, Phụ hoàng không còn nữa, chỉ sợ Thái Tử muốn giết ta, đúng hay không?”

“Tâm lòng của Hoàng bá phụ ngươi nhìn cũng không rõ, còn nằm mơ.” Thấy hắn còn luôn miệng chỉ trích Thái Tử, A Nguyên liền nhàn nhạt mà nói: “Nếu Thái Tử là cái người không thể bao dung, mười hai mười năm trước ngươi đã sớm chết rồi. Ta nói thật cho ngươi biết, ngươi càng lún càng sâu, chỉ sợ Hoàng bá phụ cũng không chấp nhận được ngươi.” Thấy Phụng Đồng ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn mình, A Nguyên liền thở dài nói: “Ngươi còn không phải vẫn mong chờ Hoàng bá phụ không đành lòng với huyết mạch hay sao, nhưng chính ngươi phải hiểu được, không đành lòng hơn nữa cũng so ra kém với sự yên ổn của hoàng triều, ngươi là kẻ không an phận, Hoàng bá phụ chỉ có thể để ngươi chết.”

Phụng Đồng bị buổi nói chuyện này của A Nguyên làm cho ngờ ngẩn, hồi lâu sau mới cười lạnh nói: “nói cái này với ta làm gì?! hiện giờ ta đã làm một phế nhân...”

“Chẳng lẽ kết cục hiện giờ của ngươi là do sai lầm của kẻ khác?” A Nguyên chỉ nhàn nhạt mà nói, “Gieo gió gặt bão thôi.”

Phụng Đồng nhìn nàng bằng đôi mắt đỏ máu, cơ hồ muốn ăn thịt người, hồi lâu lúc sau cắn răng mắng: “Trước đây ta đã biết ngươi không phải thứ gì tốt!”

“Ta đương nhiên không phải thứ tốt gì, chỉ có điều, ngươi nên đi cảm tạ Bát Hoàng muội của ngươi.” A Nguyên không chút để ý xát muối vào miệng vết thương hở của tên này, thấy Phụng Đồng tức giận thở hồng hộc đến muốn chết, liền cười ha hả mà nói: “Ta đi đây, lòng dạ hẹp hòi, quan hệ trước giờ của Tam Hoàng huynh và ta không tốt lắm, hiện giờ, thấy Tam hoàng huynh không tốt, ta cũng vui về.” nói xong, lại sinh động như thật mà miêu tả cuộc sống hạnh phúc của thê tử và nhi tử của hắn một chút, lúc này mới không có ý tốt mà nói: “Ta khuyên hoàng huynh đừng kêu cung nữ hầu hạ, bằng không chỉ có thể nhìn không thể ăn, nghẹn đến mức hoàng, đúng hay không?”

“Ngươi!” Phụng Đồng khóe mắt muốn nứt ra, hung hăng cầm ấm trà ném về phía A Nguyên lại bị A Nguyên linh hoạt né tránh.

“Tôi gặp ngươi, Hoàng Muội chính là muốn nói với Hoàng huynh, ngươi xứng đáng!” A Nguyên tươi cười lạnh, thấy Phụng Đồng oán độc mà nhìn chính mình, liền nhàn nhạt mà nói: “không biết Bát Hoàng muội nhìn thấy cái gì của Hoàng huynh, hiện giờ hận ngươi đã không chết! Đáng về bây giờ của ngươi cũng có công lao của Bát Hoàng muội, một khi không cẩn thận xuống hoàng tuyền cũng đừng hận sai người, cảm thấy bọn ta ở phía sau hại ngươi!” Thấy ánh mắt hoảng sợ của Phụng Đồng, thấy hắn chỉ muốn rúc vào trong chăn mềm trên giường, A Nguyên cười lạnh một tiếng, lúc này mới ra cửa.

Nàng cũng không có hù dọa Phụng Đồng.

Bát Công chúa thực sự sinh tâm muốn xử lý Phụng Đồng, chỉ là A Nguyên nghĩ, Phụng Đồng tồn tại vẫn có giá trị lớn hơn chút, ít nhất, thời điểm chó cắn chó, vị Tam Hoàng huynh này vẫn rất hữu dụng.

“Ngươi về đi, về đi!” Phụng Đồng luống cuống, lăn từ trên giường xuống mặt đất, đau đến cả người phát run, lại thấy A Nguyên cũng không quay đầu lại mà đi rồi.

Hiện giờ không đơn thuần chỉ là Phụng Đồng, ở kinh thành lời đồn về Bát Công chúa cũng lung tung rối loạn, rốt cuộc bao nhiêu con mắt thấy Tam

Hoàng tử trần truồng lộ thể, phía sau còn có Bát Công chúa khóc lóc sụt sùi đi theo, còn còn không ít nam nhân bị mang đi, trong lúc nhất thời các loại lời đồn bay đầy trời, Thanh túng công tử của Từ gia đội một chiếc mũ xanh mượt phát sáng đến thời tiết âm u của kinh thành cũng không ngăn được. It nhất A Nguyên về đến nhà, gặp Bình Thành Quận quân hứng thú bưng bưng, nghe xong miêu tả này kia của nàng, liền rất bất đắc dĩ, thờ dãi nói: “Tiểu tử kia cũng không phải cái gì thứ tốt, ai đội mũ xanh còn chưa biết chừng đâu.” Rồi lại hỏi một chút về tình hình người bạn tốt kia của Bình Thành Quận quân.

Nhắc đến đây, Bình Thành Quận Quân liền lộ ra vẻ vui mừng, lôi kéo A Nguyên cười nói: “Ngày ấy Bát Công chúa đi làm loạn, bắt được mấy kẻ, phu quân kia của nàng ấy cũng ở bên trong đó, vào Đại lý tự rồi giờ vẫn chưa ra.”

Kết đảng là tội lớn Hoàng thượng không thể chịu đựng, nhi tử của Hoàng thượng còn có thể khoan dung chút, còn mấy triều thần này đến đặc xá Hoàng thượng cũng không muốn nghĩ tới, hiện giờ đều ném vào thiên lao, chỉ sợ là muốn trị trọng tội.

“Ta chỉ là lo lắng, trị hân, bạn thân tử cũng sẽ bị liên lụy.” A Nguyên liền có chút sầu lo mà nói.

“Cái này muội đừng lo lắng.” Bình Thành Quận Quân liền cười nói: “Trước đó nàng và người nọ đại náo một hồi, bức người nọ viết hưu thư. Người nọ vốn vô tình vô nghĩa, nhân có nàng nguyên ý lưu lại một nửa của hồi môn liền nữ nhi cũng đều cho nàng, bởi vậy mẹ con các nàng không đáng ngại.” Bình Thành Quận Quân liền cười lạnh nói: “hiện giờ người nọ suy tàn lại vẫn muốn tìm nàng hỗ trợ, bị ta chửi đi ra ngoài. Ta đã thương lượng với nàng ấy, đồn đại vớ vẩn trong kinh quá nhiều, nàng ở kinh thành chưa chắc có ngày lành, bởi vậy không bằng về quê nhà đi, chỉ nói phu quân đã chết là được.”

Hết thấy người khác đều sẽ không biết được chuyện của nàng ở kinh thành, đã không có lời đồn đãi, lại dựa vào nhà mẹ đẻ, nói cho cùng sẽ không quá kém so với hiện tại.

“Bạch nhãn lang như vậy, nên nhìn y đi tìm chết.” Nghe thấy vậy mà nam nhân kia thật sự nhẫn tâm vứt thế bỏ nữ, A Nguyên liền thở dài, “hiện giờ, cũng coi như là báo ứng của y.”

“Súc sinh đó dù thiên lôi đánh xuống cũng xứng đáng!” Bình Thành Quận Quân lạnh lùng mà nói: “Trong Đại Lý Tự ta đã chào hỏi, không có chỗ tốt cho y đâu.”

Chị dâu tương lai này là người nhẫn tâm, A Nguyên không cần hỏi cũng biết trước mắt nam nhân kia chỉ sợ sống không bằng chết.

Rốt cuộc không liên quan gì đến mình, A Nguyên chỉ cười hỏi: “Khi nào thành thân với Tam ca muội đây?” Nghe nói đều đã hạ sính lễ, phủ Nam Dương hầu biết được vậy mà thật sự có tiểu tử ngốc ái mộ Bình Thành Quận Quân đến đâu óc choáng váng, toàn gia chúc mừng, hận không thể hiện tại liền đề tiểu tử ngốc xuống thành thân bái đường.

Vì rất sợ tiểu tử này tính ngỗ rồi hối hận, hầu phủ không nói hai lời đã thu sính lễ. Bình Thành Quận Quân vốn còn cảm thấy hơi rụt rè, có chút không vui, lại bị Nhị bá phụ nhà mình tận tình khuyên bảo một hồi, đại đề là rụt rè gì đó kia đều là mây bay, cứ thu tiểu tử ngốc này trước đã, miễn cho ngày sau gả không ra, hạ giá cũng không nhiều không phải sao?

Lời nói đầy lý lẽ, Bình Thành Quận Quân nhất thời không lời gì để nói, cũng biết thanh danh buri hân của chính mình thực khiến người khác u buồn.

Nhị bá phụ u buồn nói lời nói thật, quay đầu đã bị mẫu thân Bình Thành Quận Quân đánh, thấy Nhị bá phụ một đại nam nhân bị mẫu thân nhà mình đánh khóc lóc chạy đi, Bình Thành Quận Quân cảm thấy đã tìm thấy huyết thống hung tàn của mình là từ nơi nào ra.

nhỏ giọng chia sẻ một chút về bi kịch của Nhị bá phụ nhà mình, Bình Thành Quận Quân liền thấy A Nguyên ngẩng đầu nhìn rồi, không khỏi tò mò hỏi: “Làm sao vậy?”

Công chúa điện hạ có thể nói cái gì đây? Nàng có thể nói nghe được biểu hiện của nhị lão gia phủ Nam Dương hầu, nàng liền nghĩ tới ông Thượng thư cột nhà kia sao?

Lắc lắc đầu, A Nguyên vào phòng, liền thấy Túc Vương Phi đang mặt mày hờn hờ nói chuyện với mỹ thanh niên tao nhã, thấy A Dung chuyển mắt dừng lại ở phía mình, Công chúa điện hạ đã lập tức nhận ra, xông thẳng về phía A Dung.

“Rụt rè!” Túc Vương Phi kinh hãi, chỉ sợ khuê nữ xui xẻo này bị lộ hàng, vội vàng nói, “Thành thân về sau.” nói tới đây, cảm thấy chính mình sắp nói ra lời nhạy cảm, không khỏi bưng kín miệng, chột dạ mà nhìn A Dung.

Bình Thành Quận quân ngồi ở bên cạnh Túc Vương phi, cười hi hi nhìn thanh niên tuấn mỹ tuyệt luân cười đến đôi mắt cũng cong, đỡ nhóc con đưa mặt lại gần để nàng ngắm, thì so sánh một chút với gương mặt của Phụng Ngọc, Bình Thành Quận quân không thể không tỏ vẻ, A Nguyên thực sự may mắn.

Ai chả thích mỹ nhân.

Chỉ có điều phu quân hàm hậu nhà mình cũng rất đáng yêu, Bình Thành Quận quân nhìn xung quanh liền nhìn không được hỏi Túc vương phi: “cô cô, A Ngọc đâu?” Thấy Túc vương phi nhìn mình, Quận quân điện hạ trước nay đều đặc biệt thẳng thắn thành khẩn liền trực tiếp nói: “Cháu nhớ A Ngọc, muốn gặp huynh ấy ạ.” một chút cũng không vòng vo, thẳng thắn thành khẩn như vậy khiến Túc vương phi sợ ngây người, hồi lâu sau, Túc Vương Phi mới lắp bắp trả lời: “Nó, nó tới Thẩm phủ.”

“Vì sao ạ?” Bình Thành Quận Quân tò mò hỏi.

Nhắc đến việc này, Túc vương phi liền cảm thấy có chút ừ ừ cụp đuôi, nhìn tay nhỏ giọng nói: “Ồ thì, lão Tứ nhà chúng ta, chính là Tứ đệ của cháu sau

này...” Thấy Bình Thành Quận quân gật đầu, bà liền nhỏ giọng than: “Nhân duyên của ba ca ca trong nhà đều thực thuận lợi, chỉ có nó... ài...”

Tuy rằng phủ Túc Vương cùng Thẩm gia đã có ăn ý, nhưng đường truy thê của Phụng Nguyệt thực khổ sở, mắt thấy đến Tam ca thất tình cũng đã trôi qua mùa xuân thứ hai, Phụng Nguyệt liền đặc biệt mà đau khổ, không thể nhìn Phụng Ngọc ngày ngày vui vẻ ra mặt xuân phong đắc ý, bởi vậy liền kéo hẳn tới Thẩm phủ đi tìm ngượng.

“Chẳng lẽ A Trân không thích?” Bình Thành Quận quân nghĩ đến Thẩm Trân, liền nhíu mày nói: “không thể nào? A Trân từng nói, Tứ gia phủ Túc Vương là cái người không tồi mà.” Phụng Nguyệt thích làm trâu làm ngựa, ở thời điểm Thẩm Trân bận rộn quyền tiền, Phụng Nguyệt đi theo làm tùy tùng mà hỗ trợ, thân phận tôn quý như vậy lại nguyện ý ra tay vì Thẩm Trân, Thẩm Trân không phải người ý chí sắt đá đã thực cảm động, hiện giờ nghe được Túc Vương Phi nói Phụng Nguyệt có chút không thuận lợi, Bình Thành Quận quân không khỏi lo lắng, vội hỏi nói: “Chẳng lẽ là cãi nhau?”

“không phải A Trân, là đại ca con bé.” Túc Vương Phi thở dài: “Là người lợi hại, A Nguyệt còn phải tiếp tục nỗ lực mới được.”

A Nguyên ghé vào lòng A Dung đứng lổ tai lên nghe, biết được vậy mà tiểu tử Thẩm Thác này phá rối, Công chúa điện hạ chỉ hận không thể gả đi liền tức giận, khẽ tai nói nhỏ với A Dung đang cười tủm tỉm: “Xem ra còn phải đến chơi với A Loan nhiều hơn!” Để họ Thẩm này biết, dám không để ca ca nàng cưới được vợ, Công chúa điện hạ không gả đi được, nàng liền đoạt vợ hân!

Tiểu mỹ nữ mềm mại ghé vào bên cổ hân, nói chuyện bên tai hân, A Dung cảm thấy cả người đều ngứa, vuốt thân mình mềm như bông của A Nguyên, không khỏi cũng gật đầu nói: “Xem ra, ta muốn uống rượu cùng Thẩm huynh vài lần.” Mặc kệ nói như thế nào, khiến người ta ghen ghét như này thực quá không có nhân đạo.

Mỹ thanh niên trong mộng đã không biết bao lần muốn hạ gục nhóc con, ánh mắt nhìn con bé như có thể ăn thịt người.

A Nguyên không tự chủ được mà run lên, sợ hãi mà nhìn hân một cái, cảm thấy đại sự không ổn, phải bò xuống thật nhanh thôi, lại bị đôi tay hữu lực hung hăng giữ lại, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy thanh niên vừa ôn hòa vừa nguy hiểm cũng nhìn mình, thân thể nàng run rẩy ngoài mạnh trong yếu, kêu lên: “Đừng, đừng nhìn bọn con như vậy mà! Nhìn nữa, nhìn nữa bọn con ăn huynh luôn!” nói xong còn nhe răng ra, biểu đạt sức chiến đấu đáng sợ của Công chúa điện hạ một chút.

“Ta chờ bị điện hạ ăn.” A Dung thì thầm vào tai A Nguyên, nhỏ giọng cười.

Ăn gian!

A Nguyên bị phản mà ngẩng đầu nhìn trời, cảm thấy Công chúa điện hạ ý chí không kiên định không nhịn được cảm động sao có thể nhìn mặt lão nương còn đang ngồi kinh. không thể hạ gục mỹ nhân, nàng liền bị thống nói: “Hôm khác, bọn con thương huynh, nhé!” Vẫn không phát hiện ra tính nguy hiểm của mỹ thanh niên, cảm thấy hết thấy còn trong tâm không chế.

A Dung yên lặng mà nhìn con nhóc trí châu nắm dao đạt đắc ý, cảm thấy vợ ngọc cũng có chỗ lợi, ngu như vậy ít nhất sẽ không bị hân dọa chạy mất, tức khắc nhượng mấy mím cười, làm ra dáng vẻ thành khẩn, lại cười nói: “Vi thần nhất định chờ điện hạ lâm hạnh.” nói xong, ánh mắt quyến rũ, tươi cười phiêu dật, lập tức khiến nhóc con sững mắt, nhào lên gặm vài cái. Sau khi cảm thấy có động lực, Công chúa điện hạ chân ngắn chân dài ăn cần bắt đầu trợ giúp Tứ ca vô dụng của nàng trải qua bao nhiêu gian khổ mà vẫn không lừa được vợ về... cưới về tay.

Phụng Nguyệt không biết Công chúa điện hạ muốn gả chồng sớm một chút, còn cảm thấy muội muội này quan tâm huynh trưởng, cảm động đến nước mắt một phen nước mắt một phen.

Chỉ có Túc Vương đoán được một ít, bị khuê nữ mọt lá chồng này chọc tức đến hai mắt đăm đăm, càng nhìn A Dung không vừa mắt.

Công chúa điện hạ ở trong nhà trừ tính tóm lấy Thẩm đại ca Thẩm Thác như thế nào, còn đang hung dữ về vòng tròn nguyên rùa thăng nhải này, liền nghe thấy bên ngoài có khách đến cửa, chỉ nói là tới tìm chính mình. Tò mò mà đi ra ngoài liếc mắt một cái, A Nguyên liền cảm thấy đôi mắt loạn, liền thấy bên ngoài là củ cải nhỏ đầy đất đang ngửa mặt lên nhìn mình, đi đầu chính là Ngũ Hoàng tử mập và Phụng Lan thê tử của Nhị Hoàng huynh Trịnh vương gia, hai đứa cháu tay nắm tay vui vẻ nhìn A Nguyên, ánh mắt sáng ngời.

Phía sau còn có một Cửu công chúa, sợ hãi thò đầu nhỏ ra.

A Nguyên xoa mặt một phen, tâm nói chẳng lẽ về sau bọn con chỉ có thể làm đại vương núi khi?!

“cô cô.” Phụng Lan mặt mày trắng nõn khi cười còn có hai má lúm đồng tiền, vô cùng đáng yêu, lời nói ra lại thật dọa người: “Chúng ta đến phủ Tứ thúc đi!”

Từ thúc người thấy các người nhất định muốn khóc.

A Nguyên nhìn xuống oán thầm trong lòng, đồng cảm với Thành vương điện hạ tai vạ sắp đến nơi một chút, rồi vuốt cằm không có ý tốt mà nói: “Khó lắm mới gom lại đủ cùng đi chơi, đợi chút ha.” Quay đầu sai người gọi mấy cháu ruột tới, lúc này mới vung tay lên, hùng hổ mà nói: “đi thôi!” một con dê cũng là phóng, hai con dê cũng là phóng, đến cháu nội nàng cũng mang theo, cũng cần phải dẫn cả cháu ruột đi có phải không chứ? Nàng ra lệnh một tiếng, hai mắt đăm củ cải nhỏ đều sáng lấp lánh, dạ một tiếng, đi theo nàng liền hướng về phủ Thành Vương.

Thành Vương điện hạ hôm nay dậy sớm, tâm trạng rất tốt.

Bọn nhóc phá nhà hiếm khi không âm ỉ, đêm qua Thành Vương phi còn sờ sờ đầu củ cải, Thành Vương cảm thấy viên mãn, hôm nay sáng sớm soi

giương, cảm thấy bản thân anh tuần phá lệ.

Ăn một ít điểm tâm lót dạ, khó có khi hai đứa gác kia có lương tâm đi theo mình ra ngoài, nói là đưa Phụ vương lên triều, Thành vương điện hạ khó khăn hưởng thụ một chút ẩm áp gia đình ẩm áp bị cảm động thật sâu, khí phách hăng hái cười ngửa ra cửa phủ, dấn dõ đám gác không được bước bình vài câu, thấy hai đứa ngoan ngoãn vắng dạ, lúc này mới cảm thấy có uy nghiêm của phụ thân, ngửa đầu ưỡn ngực sai người mở cửa, sắp đi ra ngoài.

Vừa đến đầu phố đã bắt gặp đám củ cải quen mắt đặng đặng sát khí, Thành vương điện hạ đang đắc ý bỗng biến sắc, quay người đóng ngay cửa lại, thật mạnh!

Dựa vào cửa thờ dốc một lát, Thành vương điện hạ có dự cảm không tốt, liên tục trấn an bản thân đây chỉ là ảo giác, rồi cố lấy dũng khí, lại mở đại môn vương phủ ra lần nữa, liền thấy ảo giác kia không biến mất, ngược lại càng thêm rõ ràng, nhất là kẻ đi đầu cả đòi hán không thể quên được, đến trong mơ còn muốn trả thù kia đang nhanh chóng tới gần, trong đám đó còn một kẻ thấy bóng dáng hán thi đã lớn tiếng kêu lên: “Tứ hoàng huynh!” Gọi xong bước chân càng thêm nhanh chóng.

Đám tiểu quỷ phía sau cũng hô, rúc đầu ra sức chạy về hướng này.

Mất thấy một đám trẻ con có thể khiến người ta đi thất cổ như vậy tới, Thành vương điện hạ chưa bao giờ sợ điều chi nay hai chân mềm nhũn, lạng yện dựa cửa.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130-1

“Vương gia!”

Quản gia phủ Thành vương bị che ở phía sau chưa phát hiện ra đoàn thể long tử long tôn này, thấy sắc mặt Thành vương tái nhợt đến trán cũng đỏ mồ hôi lạnh mà đỡ cửa không đứng lên được thì tức khắc kinh hãi. Chỉ sợ sức khỏe Vương gia nhà mình không tốt bèn vội vàng lại đây nâng đỡ, miệng hỏi: “Vương gia có chỗ nào không khỏe sao? Nô tài đỡ Vương gia đi nghỉ.” Vừa nói vừa lệnh gã sai vặt phía sau lại đây, nhưng bị Thành vương run rẩy gọi dừng lại, Thành vương thấp giọng nói: “Đóng cửa!”

Quản gia ngần ra, nhưng mà thấy mặt Thành Vương chứa lệ nóng, quá ư thâm trầm, bèn vội vàng sai người đóng cửa.

Hai đứa phá phách phía sau cũng lần tới, chiều cao còn chưa tới khe cửa, ghé vào cổng lớn nhìn ra bên ngoài liền tức khắc vui vẻ mà kêu lên: “Là cô cô!”

Nước mắt Thành vương rốt cuộc lăn xuống, quản gia cũng rốt cuộc hiểu rõ tại sao vừa sáng sớm mà Vương gia đã “đỏ bệnh”, đồng cảm cầu nguyện cho Vương gia nhà mình một phen, rồi trước đôi mắt trợn trừng của Thành vương, lão quản gia tuổi già này sai người mở rộng cửa phủ, thuận tiện đi thông báo cho Thành vương phi, không để an nguy của Vương gia nhà mình vào mắt chút nào.

Hai đứa bé xoắn xuýt chạy ra ngoài cửa, nhào vào trong lòng cô cô đi đầu, thánh thót hỏi: “cô cô, cô cô tới chơi với Phụ vương ạ?”

“Phụ vương đâu rồi?” một đứa khác liền cười hi hi bán cha ruột.

A Nguyên ôm lấy đầu hai tiểu quỷ, phát phát tay, phía sau liền có mấy đứa nữa lại đây ôm đùi. Thành Vương chỉ cảm thấy dưới chân mình như nặng thêm ngàn vàng, cúi đầu xuống liền thấy hai con mèo con đang nở nụ cười lấy lòng với mình.

Phượng Lan thế tử Trịnh vương Nhị ca hấn và Cửu Hoàng muội không biết vì sao tính tình thay đổi cùng nhau mỗi bên ôm lấy một đùi hấn, trên gương mặt đầy đất, không biết lần từ đâu ra. Nhìn thấy dáng vẻ ghét bỏ của Thành vương, hai đứa bé cũng cảm thấy thật ngượng ngùng, thuận tiện xoa mặt vào bộ y phục mới của Thành vương, khi khoe mặt Thành vương như muốn nứt ra, khuôn mặt nhỏ sạch sẽ lộ ra vẻ trắng nõn. Thành vương lại cúi đầu, nhìn thấy y phục mới toàn vết bẩn thìu không biết là gì thì hai mắt tối sầm, ngồi sụp xuống mặt đất.

“Hoàng huynh à...” Cửu Công chúa chớp đôi mắt to, đôi tay nhỏ túm lấy người Thành vương, có chút sợ hãi, chỉ là nhận được nụ cười của oàng tỷ, bèn lấy hết can đảm tiến đến trước mặt Thành vương, rúc rúc, lấy lòng mà kêu lên: “đi chơi đi, đi chơi đi.” Dứt lời liền móc ra một viên đường từ trong hà bao, bản thân cắn một nửa, nửa kia đưa cho Thành vương, thành khẩn nói: “Mỗi người một nửa nhé!”

Thành vương yếu ớt nhìn bàn tay đen sì của nàng.

“Ý của Cửu Hoàng muội là Tứ hoàng huynh tốt với muội ấy, muội ấy cũng không nên ăn mảnh, đúng không?” A Nguyên dặt tay hai nhi tử của Thành vương mỗi bên một đứa, đi tới cười hi hi sờ sờ đầu của Cửu Công chúa.

Mắt Cửu Công chúa sáng rực lên, gật đầu lia lịa, ánh mắt nhìn Thành vương cực kỳ chờ mong.

Thời buổi này, cô nương nguyên ý chia sẻ đồ mình thích thực sự không nhiều lắm, Thành vương rất cảm động, nhìn nhận, cảm thấy Hoàng muội này ngày càng còn đáng yêu hơn trước kia nhiều, thấy cặp mắt tròn vo vẫn đang nhìn mình, Thành vương ghen uất ăn nhanh nửa viên đường còn lại kia, rồi sờ đầu nhỏ của Cửu Công chúa.

“Thích.” Cửu công chúa phe phẩy cái đuôi nhỏ phía sau, kêu lên.

Dù thích cũng không kham nổi được đám trẻ con này. Thành vương chỉ cảm thấy bụng dạ lộn tung phèo, che che bụng mình, Thành vương thật muốn hỏi Cửu Công chúa có phải ngày trước đã dắc tội nàng quá sâu mà hiện tại muốn độc chết hắn hay không. Sắc mặt nhăn nhó một chút, hắn liền hỏi A Nguyên: “Muội mang theo đám tiểu quý này tới làm gì?!” hắn rung rung nức nở nói: “Còn có để người ta sống sung sướng nữa không? Từ khi có muội, bốn vương, bốn vương cảm thấy cuộc sống này quá ư gian khổ!” nói xong, lau nước mắt bị phản gào lên: “Đừng tưởng rằng bốn vương không dám đi tố cáo Phụ hoàng! Đừng để bị ăn đánh, biến nhanh đi!”

Thành vương cảm thấy bản thân khí phách ngập trời, lại thấy A Nguyên cười tủm tỉm mà nói: “không biết là ai, mấy ngày này, sắp xếp một mảng vườn lớn để làm đu dây cho chúng ta mà.”

“Vương phi lại phản bội ta!” Thành Vương chẳng đời nào tự thừa nhận là chuẩn bị đu dây ngựa gỗ cho đám nhóc này đâu, cảm thấy vợ không yêu mình, càng đau lòng.

“Lên triều đi thôi.” A Nguyên hòa khí mà vỗ vỗ Thành vương đang đau lòng, cười ha hả an ủi: “Chờ khi trở về, Hoàng huynh cùng chơi đùa với bọn muội, nhất định sẽ vui vẻ.”

“Vui về!” Cửu công chúa gần đây thành cái đuôi nhỏ ở trong cung của A A Nguyên, liền vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

một đám hoàng tôn nhào lên, mỗi người thom Thành vương một cái, biểu đạt niềm yêu thương dày đặc với Hoàng thúc này, vùng vẫy đi vào trong vương phủ.

Thành vương mang theo gương mặt đầy dấu răng lên triều, dọc đường đều bị dòm ngó.

Lúc lên triều vị Vương gia này thần hồn điên đảo, Hoàng thượng hạ triều liền kêu hăn ở lại một bước, mỉm cười hỏi: “Mấy đứa A Nguyên đến tìm con sao?”

Thời buổi này, không phải mỹ nhân có thể khiến Vương gia thần hồn điên đảo mà chính là đám nhóc xưng bá trong kinh thành.

“Phụ hoàng đồng ý cho bọn chúng xuất cung, đương nhiên là tới tai vạ con rồi.” Thành vương thật cảm thấy mình là nhạt được, thờ dài thắm kín, thấy Hoàng thượng cười, liền oán giận nói: “Mấy đứa tiểu tử cả ngày chạy trong vương phủ của nhi thân, nhất định phải cùng chơi với con, còn cần con!” Chỉ chỉ vào mặt mình, Thành vương nhõng nhõng nói: “Rất đau nha, mỗi đứa một miếng, quá kỳ cục!”

Hoàng thượng chưa từng bị đám tôn tử cắn, còn Trịnh vương có nhi tử bị tên này bắt cóc mất, đều bị điệu bộ khoe khoang hư hư thực thực này làm cho khó chịu, trầm mặc trong chốc lát, trước vẻ cam chịu của Hoàng thượng, Trịnh vương trước nay vẫn luôn lạnh lùng đánh đệ đệ.

Thành vương bị tấn đến kêu cha gọi mẹ, vừa khóc vừa trở về vương phủ của mình, liền thấy đầy vườn là ngựa gỗ bàn đu dây đủ màu sắc, còn có một đám nhóc đang đút thỏ ăn. Thành vương không nhìn ai khác, chỉ một đường nhào tới chỗ Phượng Lan đang ngồi trên con nai, muốn trả thù hoàng huynh một phen, lại bị đám nhóc ôm lấy đùi. Nhóc mập Ngũ Hoàng tử rúc vào người Hoàng huynh, giang tay ôm lấy, đôi mắt vô cùng chờ mong. Chờ mong như vậy khiến Thành vương trầm mặc, yêu lạnh khiêng đệ đệ lên, đệ đệ chỉ chỗ nào đánh chỗ nấy.

“Hoàng huynh muội nói một đằng nghĩ một ẻo.” A Nguyên đang ngồi ở Thủy Các mỉm cười nhìn Thành vương vừa bẻ nhóc mập vừa nắm tay Cửu Công chúa ngồi xôm cầu cá bên hồ ở xa xa, nhắc nhở lại bắt được một con rùa, hiện tại còn đang cùng nhau lật qua lật lại bắt nạt nó, thì nghe thấy Thành vương phi mỉm cười nói: “Về mặt thighét bò, các muội không tới lại ngày ngày ở trong phủ bản khoản vì sao không tới đây. Có phải là cảm thấy chỗ Hoàng huynh không thú vị hay không? Từng bước từng bước dựng lên đu dây, còn lên truyền lời trong cung nói rằng trong nhà có đồ ăn ngon thú vị để đám các muội tới đây.”

“Nếu không phải Hoàng huynh thật lòng đối đãi với bọn muội, bọn muội mới không tới cửa đâu.” A Nguyên liền quay đầu cười nói.

Thành Vương phi thổi chút gió lạnh, nhìn Thành Vương về mặt hưng phấn thọc con rùa đang gãy giữa, cười thờ dài: “Chàng cứ như không lớn lên vậy, chỉ là khi có việc lại cũng rất biết gánh vác.”

“Có thể bảo vệ Đức phi nương nương trong cung, còn có thể che chở cho biểu tỷ, tuy Tứ Hoàng huynh trông lỗ mãng, nhưng trong lòng hiền hết.” Đến tột cùng là Thành vương đã bao lần che chở cho đám tỷ muội A Nguyên cũng không nhớ rõ nữa, nhưng trước sau nàng đều nhớ rõ, lúc còn rất nhỏ, Thành vương vẫn còn là một thiếu niên nhonhỏ cường tráng đã ngựa đầu vỗ ngực tuyên bố: “Về sau ta sẽ bảo vệ cho các tỷ muội, để tỷ muội không chịu áp lực!”

“Đây mới là nam nhân có gánh vác.” A Nguyên quay đầu cười hỏi: “không phải biểu tỷ cũng rất vui về sao?”

Thành Vương phi cười, thờ dài nói: “hiện giờ, ta chỉ thấy may mắn rằng năm đó không bỏ lỡ chàng” không phải vì thân phận Vương gia của chàng, mà là chàng vẫn luôn nỗ lực hứa hẹn với mình.

Chàng nói muốn nàng sống vui vẻ sung sướng, mãi cho đến hiện tại, nàng thật sự chưa từng bị chàng làm đau lòng.

Thành vương phi ôn hòa nhìn phu quân thình thoảng lại ngẩng đầu nhẹ răng cười với mình kia, người này không phải tuấn mỹ thông minh nhất, lại vẫn khiến nàng cảm thấy mỗi ngày đều sẽ yêu thích chàng nhiều hơn, khoe miệng chứa ý cười, thờ dài nói: “Cả đời này, coi như ta đã không sống oan uổng.” Thấy A Nguyên khó hiểu nhìn mình, nàng liền rũ mắt, nhàn nhạt mà nói: “So với vài vị Hoàng tẩu, ta cảm thấy bản thân như sống trong hũ mật vậy.” Chuyện của Thuận vương phi khiến nàng cảnh giác thêm, dừng một chút, Thành vương phi liền thấp giọng nói: “Mấy ngày nay ta có đi qua phủ Thuận Quốc công mấy bận, tinh thần Hoàng tẩu rất tốt, giống như thờ phào nhện nhện.”

“Tẩu ấy không cần ở chung với Tam Hoàng huynh, tự nhiên nhẹ nhàng rất nhiều.” A Nguyên ghé vào bên bàn trong Thủy Các, hô lên: “Câu tiếp rủa đi! Buổi tối ăn canh!” Liền thấy một đám củ cải nhỏ gào lên đánh tới chỗ Thành vương sắc mặt đột biến, lập tức nghe thấy tiếng thình thịch, bọt nước nổi lên, Ngũ Hoàng tử và Cửu Công chúa bị đẩy vào bên bờ hồ, hồi lâu lúc sau, Thành vương đen mặt bắt lấy một con ba ba yên lặng bỏ lên, chỉ chỉ vào con nhóc ngồi trong Thủy Các đang cười không ngừng, run rẩy thân mình, lông trần đầy oán hận rồi đi.

“Muội bắt nạt Hoàng huynh muội ít thôi.” Xưa nay sức khỏe của Thành vương tốt, nhân rồi không có việc gì còn nhảy xuống hồ, lúc này đây Thành Vương phi không hề bụng, chỉ xoa đầu A Nguyên cười nói: “Cảm thấy thú vị?”

“Có phải mỗi vậy đâu ạ.” A Nguyên cười một hồi rồi thúc giục cung nhân theo bên người đi chuẩn bị cho Thành vương chén thuốc xoa hàn khí, thấy Thành Vương phi cười, liền nghi ngờ hỏi: “Biểu tỷ có tâm sự?”

“nói lý lẽ thì cũng nên để muội biết.” Thành Vương phi nhàn nhạt mà nói: “Nhị công chúa bệnh nặng.”

Lời này vừa ra A Nguyên liền trầm mặt.

Thù hận giữa nàng và Nhị Công chúa là từ hồi nàng còn nhỏ. Vì Nhị Công chúa nguyên rủa, hại đại ca Phụng Khanh của nàng tức giận suốt nửa đời chết đi, A Nguyên không phải trẻ con thực sự, cái gì cũng nhớ rõ, bởi vậy lúc này vẻ mặt cũng lạnh nhạt.

Trước đây Nhị Công chúa nhất nhất phải doạ phu quân nhà người ta, bị Hoàng thượng cảm tức, thất sủng như vậy, A Nguyên từ đáy lòng không gặp lại nàng ta. Phàm là chỗ có Nhị Công chúa, A Nguyên tất phát tay áo bỏ đi, thời gian dài, ai ở trong kinh cũng biết điều kiêng kỵ của A Nguyên, cũng không hay nhắc đến quan hệ giữa nàng và Nhị Công chúa. Nghĩ như vậy, A Nguyên liền nhún mày nói: “Nghe nói nàng ta vẫn tốt, sao lại không khỏe rồi?” Nàng ta tuy thất sủng, nhưng Hoàng thượng lòng dạ hẹp hòi, Phò mã cũng không bắt nạt được nàng ta, Nhị Công chúa vẫn luôn sống không tồi.

“Người trong lòng kia của nàng ta trở về, sinh được hai nhi tử rồi, Nhị Công chúa thấy, dưới sự tức giận liên...” Thành Vương phi thờ dài, “Nàng ta vốn muốn đi bắt hai đứa trẻ kia, không thành công lại không cẩn thận mà ngã bậc thang...”

A Nguyên yên lặng nhìn bầu trời.

Muốn nàng nói, Nhị Công chúa cũng thật chẳng sáng mắt ra.

“Còn ổn chứ?” A Nguyên khẽ nhún mày, lại chỉ thấp giọng nói: “Mong chờ phu quân nhà người ta đến vậy là muốn làm gì chứ? Năm xưa còn được, còn tính là mỹ thiếu niên, nhiều năm qua đi như vậy rồi chưa thành vô cây già sao?” Nghe thấy Thành Vương phi phụt một tiếng cười, A Nguyên liền thờ dài nói: “Nhị hoàng tử như vậy cũng khiến Hoàng bá phụ khó xử, để người khác biết được sẽ nói như thế nào đây?” Dáng vẻ năm đó của phảng phất như còn ở trước mắt, A Nguyên nhớ đến cảnh nàng ta điên cuồng quỳ gối trước mặt Thái Hậu, liền thấp giọng nói: “Đừng có gây đại sự gì.”

“Ta nói, nàng không ổn rồi.” Thành Vương phi lúc này mới thờ dài, “Nàng ta ngã từ trên xe xuống, đụng vào bậc thang, chảy rất nhiều máu, thái y khám qua, nói là không tốt được.” Đời này của Nhị Công chúa chấp nhất với một nam nhân cũng không phải là sai. Chỉ là nếu chỉ chôn trong lòng thì chưa chắc đã không có cuộc sống hạnh phúc của riêng mình. Hiện giờ người ta đón dâu, nàng ta nhất nhất phải cầm một chân vào, kết cục trước mắt cũng chỉ có thể nói là gieo gió gặt bão, than một tiếng, Thành Vương phi liền nói với A Nguyên: “Việc này, nàng thỉnh chỉ vào trong cung, ta nghe nói Thái hậu bác bỏ, không muốn gặp nàng ta.”

“Hoàng tử mẫu chán ghét nhất mấy chuyện như vậy, nói vậy nàng phải thất vọng rồi.” A Nguyên rũ mắt nói.

“Ta cũng không muốn vào lúc này nàng ta xoay người lại được.” Thành vương phi lãnh đạm mà nói: “Muội còn nhớ rõ lời đồn trong kinh về muội lúc trước không?” Thấy A Nguyên gật đầu, nàng liền cười lạnh nói: “Ta mới nghe phong thanh là trong chuyện đó còn có phần của nàng ta, nếu không phải nàng ta gặp sự cố lần này, ta đã không tha cho nàng.” nói xong lại vuốt vuốt tóc A Nguyên, cười nói: “Người không có lòng hại hổ, hổ một lòng hại người! Ta vốn muốn định cho nàng ta biết đạo lý một phen, lại có chuyện này xảy ra.”

“Nghe ý của biểu tỷ thì nàng ta không sống tốt được rồi, cứ như vậy đi.” A Nguyên lười so đo với cái người hấp hối gì đó, lúc này tâm trạng vẫn tốt, liền cười nói với Thành vương phi: “Chỉ cần đừng sinh sự gì nữa cũng qua thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130-2

“đang nói gì vậy?” Thành vương đã đòi xiêm y khác liền đi vào Thủy Các, khoác cho Thành vương phi một chiếc xiêm y nữa rồi mới cười hi hi ngồi xuống.

A Nguyên ghé mắt nhìn Hoàng huynh này ân cần, miệng hừ mấy lần.

“Về sau cũng bảo A Dung khoác cho đi.” Thành vương đỉnh đặc thọc dao nhỏ vào lòng Công chúa điện hạ, vỗ đùi hỏi: “Ngũ Hoàng tỷ của muội cũng đã thành thân, muội còn chờ gì thế?”

“Cái này phải hỏi Tam ca Tứ ca.” A Nguyên cảm thấy có hai ca ca vô dụng thực xúi quẩy, tựa vào bàn hữu khí vô lực mà nói: “Huynh trưởng chưa thành thân, muội ngại đi trước.” Lại nói tiếp, thế đạo không chú ý tới cái này lắm, chỉ là A Nguyên vẫn luôn nghĩ lớn nhỏ có thứ tự, nhưng nếu huynh trưởng thực sự bất lực thì nàng cũng chỉ có thể gả chồng trước thôi.

nói chung là cũng đâu thể để A Dung chờ đến ba mươi tuổi đúng không?

Quá vô nhân đạo.

“Hoàng tỷ phải gả đi sao?” Nhóc mập lân tới, nghe được cái này liền ôm chân A Nguyên, hỏi.

“Chẳng lẽ đệ còn có ý tưởng nào khác?” A Nguyên cúi đầu véo má Nhóc mập một phen, thấy Ngũ Hoàng tử lộ vẻ mặt không nỡ, rúc tới rúc lui trong lòng ngực mình, liền vỗ vỗ thân mình thịt thà của đứa bé này, cười tủm tỉm nói: “Đừng lo, dù sao đệ cũng biết A Dung mà, rất hòa nhã, sau này nhớ Hoàng tỷ thì cứ tới tìm Hoàng tỷ chơi, tỷ đệ chúng ta ở bên nhau là được.” Thấy Ngũ Hoàng tử gật đầu, cúi xuống lại thấy Cửu Công chúa đang quỳ rạp trên mặt đất với một thiếu niên không biết đang làm cái gì, đáng về tiểu tử kia có vài phần tương tự với Trần Bình, khiến A Nguyên bĩu môi nói: “Bổn cung và A Dung còn chưa dính như vậy đâu!”

Duổi cả tới phủ Thành vương, tiểu tử Trần Bình này đúng là liều mạng.

“hiện giờ...” bên cạnh nàng lại ngồi thêm một người, Nhị hoàng tôn Phụng Ninh thở ngắn than dài ngồi bên cạnh A Nguyên, vẻ mặt uể oải, thấp giọng nói: “Đặc biệt mà phiền muộn.” Vừa nói vừa yên lặng lột vỏ nho trên bàn.

Thời điểm Nhị hoàng tôn phiền muộn liền thích lột vỏ trái cây.

Tùng quả nho trong suốt đã được lột vỏ bày ra trên bàn, một tên Nhóc mập mắt sáng lấp lánh há miệng chờ đợi, thỉnh thoảng ồ á ăn luôn, vô cùng ăn ý.

“Con lại phiền muộn cái gì?” A Nguyên khó hiểu hỏi.

“Ninh Nhi...” Nhóc mập vừa ăn vừa mơ hồ kêu lên: “Mỗi ngày đều phiền muộn mới tốt.”

Phụng Ninh khoe miệng run rẩy mà nhìn Ngũ Hoàng thúc trong lúc vô ý đã nghiền rửa hần một phen này, cảm thấy nếu bản thân dám bùng nổ thì mấy ngày nữa bị Thái tử băm ra mất, nhẩn nhẩn rồi làm như không nghe thấy, nói với A Nguyên: “Con ghen, Phụ hoàng có ý tứ hôn Cửu cô cô và A Bình?” Thấy A Nguyên gật đầu, hần liền thở dài nói: “Sau này, chẳng lẽ con phải gọi A Bình một tiếng Cửu dượng sao?” Quá bẽ tắc, vì chuyện này mà mấy đêm rồi Hoàng tôn điện hạ không chợp mắt nổi, trong lòng ghen đến khó chịu, Phụng Ninh vừa ngẩng đầu liền thấy A Nguyên đang nhìn mình như nhìn yêu quái, sờ sờ lại mặt mình, hần hỏi: “Làm sao vậy ạ?”

“Giao tình giữa con và Trần Bình không tồi nha.” A Nguyên híp mắt nói.

“hần rất thông minh...” Phụng Ninh liền cười nói, “Có hần đây, con liền cảm thấy có người tâm phúc.”

A Nguyên đỡ đỡ mặt, không có ý tưởng gì đối với mức thân thiết của hai đứa quý dị này. Thời buổi này, phía sau Hoàng tôn ngay góc đều có một người thông minh. Nghe thấy Phụng Ninh đã vẽ kế hoạch sau này vương phủ sẽ làm hàng xóm với phủ Cửu Công chúa, A Nguyên lau mồ hôi một phen, lấy mắt đi nhìn Thành vương. Thành vương làm dáng vẻ “đã hiểu”, vỏ Phụng Ninh liền cười nói: “Vợ còn chưa cưới đã nghĩ đến vương phủ rồi sao?”

“Còn không được nghĩ đến ạ?!”

“Con mới bao lớn.” Phụng Ninh mới mười bốn, Thành Vương cảm thấy tiểu tử này thật sự nghĩ quá nhiều rồi, chỉ là dùng một chút đôi mắt liền sáng, lôi kéo Phụng Ninh hỏi: “Chẳng lẽ, con có người trong lòng rồi?”

“Khụ.....” Càng nói càng thái quá, Thành Vương phi liền khụ một tiếng.

A Nguyên thấy khuôn mặt nhỏ của Phụng Ninh đỏ lên, liền cảm thấy không đúng lắm, đánh giá tiểu tử này có người trong lòng. Chỉ có điều tâm sự của cháu trai, làm cô cô liền mặc kệ, thấy Phụng Ninh xoắn góc áo e thẹn, Công chúa điện hạ coi như không phát hiện, lại dẫn đám củ cái nhỏ chơi đùa trong chóc lát rồi tiễn đàn tiểu quý về nhà, xong xuôi mới trở về vương phủ nhà mình. Vừa mới vào phủ liền cảm thấy không khí vui vẻ, kéo nha đầu tới hỏi lại không hỏi ra được gì khiến A Nguyên có chút khó hiểu, đi nhanh tới chính viện, liền thấy Phụng Khuyết vẻ mặt thỏa mãn mà cười to.

“Tứ ca có chuyện tốt ạ?” A Nguyên vào cửa liền cười hỏi.

“Con đi hại người về rồi sao?” Túc Vương Phi rất có kinh nghiệm hỏi.

“Con là đi mang ám áp tới cho Tứ Hoàng huynh.” Con nhóc giảo biện một chút, thấy Phụng Khuyết cười ha hả, cảm thấy tên này có một loại thành quả khổ tận cam lai, đang muốn nói thêm gì đó liền thấy Phụng Khuyết đã đi nhanh lại đây, giữ chặt tay nàng cảm kích nói: “Đa tạ muội muội.”

A Nguyên không thể hiểu được.

hiện tại nàng nghịch ngợm gây sự, có làm chuyện tốt gì đâu?

“Nếu không nhờ muội muội cứu A Dung uống rượu với Thẩm đại ca, Thẩm gia cũng sẽ không gặt đầu.” Phụng Khuyết nhớ lại khuôn mặt đen kịt sau khi uống rượu về của Thẩm Thác, thuận tiện dùng sức đóng lại đại môn viện A Loan vào mặt mình, tuy rằng muội muội hơi thiếu đạo đức nhưng vẫn hần hần ra sức mà nói: “Ca ca có ngày hôm nay đều là công lao của muội muội!” nói xong còn lập ra rất nhiều hứa hẹn, cảm tạ tình nghĩa thâm thiết của A Nguyên một chút.

A Nguyên thần nhiên nhận lấy, mỉm cười hàm súc.

Hồi lâu, nàng mới chớp mắt hỏi: “Khi nào thành thân ạ?”

“Con thành thân trước, đừng quên Tứ ca con.” Túc Vương phiền chết với khuê nữ, lúc này liền gõ mặt bàn nói: “Họ Thẩm còn ở biên quan, thế nào cũng phải chờ hần trở về.” Thấy A Nguyên kinh hãi, ông liền hừ lạnh nói: “Dù tính như thế, cũng phải chờ sang năm.”

“Sang năm!” A Nguyên tức khắc dậm chân, kêu lên oai oái: “Sao lại biến thành sang năm?!”

“Lập tức chính là mùa đông, mùa đông thành thân kiểu gì?!” Thấy A Nguyên đòi chết đòi sống, Túc Vương tức giận đến muốn chết, tâm nói nhi tử khuê nữ đều là tới đòi nợ, nhịn nhẫn, mới lựa lời khuyên: “Con chờ đến sang năm có chỗ rất tốt cho con.” nói xong, liền lộ ra một nụ cười thần bí.

Tuy rằng thường ngày Túc vương cũng rất thần bí nhưng không như trước mắt, A Nguyên liền tò mò hỏi: “Có chuyện tốt gì sao ạ?”

“Cứ biết vậy đi.” Túc Vương nói mơ hồ, thấy vợ và nhi tử cũng tò mò nhìn qua, khoe miệng giật giật, lại vẫn lắc đầu cười nói: “Hiện giờ không thể nói, ta hứa với người khác rồi.”

“Chẳng lẽ là Hoàng bá phụ?” A Nguyên nhảy bèn hỏi.

Vinh sủng một thân của nàng hơn phân nửa đến từ Hoàng thượng, thánh nhân, hiện giờ Túc Vương có thể nói ra càng thật tốt chỗ nói, đã kêu A Nguyên trong lòng có chút ý tưởng.

Túc Vương ngăn ra, khoe mắt lộ tia kỳ quái, lại vẫn không nói gì, chỉ lắc đầu cười cười.

A Nguyên thấy ông không nói, than một tiếng Ngưu Lang Chức Nữ, lúc này mới lê bước chân nặng nề rời đi.

Qua mấy ngày, liền nghe tin Nhị công chúa mất. A Nguyên chấn động trong lòng, nhắm thẳng vào trong cung, một đường tới chỗ Thái Hậu, liền thấy dáng vẻ Thái Hậu ngơ ngẩn, cũng không nói lời nào, nằm trong lòng Thái Hậu.

Thái Hậu nhẹ nhàng vỗ về người nàng, hồi lâu sau buồn bã thấp giọng nói: “Đây là đứa bé thành thân đầu tiên còn đi trước cả Ai gia.” Giọng bà có chút đau lòng, “Năm đó cũng là một đứa trẻ ngoan, sao lại thành như vậy?” Trước khi Hoàng thượng đăng cơ thì Đại Công chúa đã qua đời, Nhị Công chúa là trưởng nữ của Hoàng thượng, Thái hậu cũng thật lòng yêu thương, tuy đã chán ghét nhưng nay đột nhiên không còn, lại khổ sở trong lòng.

“Hoàng tử mẫu bảo trọng sức khỏe.” A Nguyên liền khuyên nhủ.

“Ai gia phải sống tốt mới chiếu cố được các con.” Thái hậu thở dài, thấp giọng nói với A Nguyên: “Mấy đứa các con được tốt, đời này của Ai gia cũng không khiếm khuyết điều gì nữa rồi.” nói xong thấy A Nguyên lộ vẻ lo lắng, bà không khỏi miễn cưỡng nở nụ cười.

A Nguyên đang mở miệng định nói thêm gì đó thì nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng bước chân của cung nữ, cung nữ kia vừa tiến đến liền quỳ xuống, trước ánh mắt trầm mặc xem ra của Thái hậu, dập đầu một cái rồi bẩm báo: “Trong phủ Nhị Công chúa nháo loạn, Bê hạ tức giận lệnh vây phủ Nhị Công chúa, Hoàng hậu nương nương cầu Thái hậu nương nương đi qua nhìn ạ.”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 131-1

Khi A Nguyên đỡ Thái hậu tới Ngự thư phòng, Hoàng thượng đang thực sự tức giận.

Trong thư phòng nơi nơi đều là giấy tờ, hiển nhiên là Hoàng thượng đã xóc bàn. Mắt thấy Hoàng thượng rít gào, Hoàng Hậu bắt đầu dõng dạc ở yên một bên, A Nguyên lúc này cũng không dám thọc vào ống phổi của Hoàng bá phụ, thành thành thật thật mà đỡ Thái Hậu không nói lời nào.

“Hoàng đế đang tức giận với ai vậy?” Thái Hậu khẽ nhíu mày, thấy sắc mặt Hoàng thượng không tốt, liền lo lắng mà nói: “Đại sự gì cũng đừng tức giận hại sức khỏe...” lại quay đầu hỏi Hoàng hậu: “Nhị Công chúa mới đi, nháo gì thế?”

“Mẫu hậu đừng nhắc đến nghiệp chương này với nhi tử!” Hoàng thượng tức giận đến đỏ cả tròng mắt, nhưng rốt cuộc không muốn để Thái hậu lo lắng, nhin xuống thấp giọng nói: “Đề Mẫu hậu phí công vì nhi tử, là nhi tử không phải.” nói xong liền thở dài một cái, xoa xoa thái dương có chút mệt mỏi nói: “Nhi tử trước nay chưa từng ngờ rằng đứa con mình từng sùng ái lại chỉ hận nhi tử không đi tìm chết!” Dứt lời liền chỉ chỉ vào mấy con rối tán loạn trên mặt đất, A Nguyên mắt sắc lập tức phát hiện trên chúng viết mấy bát tự, có con còn đâm ngón châm, tuy bản tâm nàng không tin cái này lại vẫn cảm thấy lạnh cả xương cốt.

Vu cổ!

Thái hậu chân động, mặt lộ vài phần ngưng trọng, sai người đem cái con ngẫu nhiên lại đây tình tế mà xem, liền thấy bát tự trên đó không giống nhau, yên lặng tính toán, cũng tức giận đến cả người phát run.

Cổ nhân thực sự tin vào vu cổ, lúc trước Hán Vũ Đế anh minh thần võ, vì vu cổ còn giết chết trưởng tử của Hoàng Hậu. A Nguyên trong lòng vừa động, ngó nhìn liền thấy phía trên một con còn có bát tự của mình, bỗng không biết nên đắc ý vì bản thân có trọng lượng, hay nên mắng chửi Nhị Công chúa mà quý một phen.

Vì chút việc nhỏ liền tru chết nàng, lòng dạ cũng quá hẹp hòi rồi.

Phía sau còn có con rối của Hoàng thượng, Hoàng hậu, A Nguyên đếm đếm, cảm thấy kẻ thù của Nhị Công chúa có chút nhiều nha, tru nhiều như vậy, không biết Bồ Tát có đến kịp không.

không thể coi Bồ Tát như gãi sai vật nha!

Chỉ có điều không thể nói giỡn vào thời điểm này, A Nguyên chỉnh lại sắc mặt, trong mắt ánh lên vẻ đau lòng, lại gắt gao nhin xuống, đặc biệt giống một đóa bạch liên hoa kiên cường, quay đầu lại rót nước trà cho Hoàng thượng, miệng nói: “Hoàng bá phụ bớt giận, Nhị Hoàng tỷ đi làm đường, nhưng người cũng đã đi rồi, Hoàng bá phụ vừa đau lòng vừa tức giận như vậy khiến chúng con quan tâm Người cũng khổ sở theo.” một câu cũng không đề cập tới việc Hoàng thượng tha thứ cho Nhị Công chúa, chỉ khuyên Người bảo trọng.

Hoàng thượng thở dài một tiếng, sờ sờ đầu chúa gái “hiểu chuyện ngoan ngoan tâm địa thiện lương”, nhận trà uống một ngụm rồi chỉ vào một bát tự mọi người không nhận ra, oán hận mà nói với Thái hậu: “Mẫu hậu biết cái này của ai không?”

“Nghiệp chương này vẫn chưa hết hy vọng, còn đi tru thê thất nhà người ta!” Hoàng thượng nghe được chuyện này như muốn bùng nổ, thờ dốt nói: “Nếu đề việc này lọt ra bên ngoài, thể diện Hoàng gia còn nữa không?! Nghiệp chương! không chiếm được người nọ, Trẫm mới biết được, nó thu rất nhiều trai lơ vào trong phủ Công chúa, tên nào cũng tương tự người nọ, quả thực không ra thể thống gì!” nói xong, dừng một chút, rồi lạnh lùng mà nói: “Trẫm đã hạ chi đoạt phong hào của nó, biếm làm thứ dân, không được nhập vào Hoàng lăng.” Thấy khuôn mặt Thái hậu lộ vẻ bi ai nhưng bà cũng không ngăn cản, Hoàng thượng liền thở dài: “Nữ nhi như vậy, nếu truyền ra ngoài, Công chúa nào gả được ra ngoài nữa.”

Nguyên rửa vớ của người trong lòng!

A Nguyên sợ ngây người, trong lòng nghĩ Nhị công chúa này quá thần kỳ, nhớ đến lần này nàng ta chết cũng không quá minh bạch, hình như muốn làm hại nhi tử nhà người ta, thấy Hoàng thượng lãnh khốc như vậy, rốt cuộc không nói gì thêm.

“Hoàng đế chính mình làm chủ là được.” Thái Hậu nghĩ đến Thuận vương, nghĩ đến Bát Công chúa, lại có hiện giờ Nhị công chúa, liền thở dài, “Đám trẻ này đến tội cùng đều làm sao vậy?” Bà có thể suy nghĩ cẩn thận, chỉ là sinh ra gia đình Đế vương chính là thương cảm khó tránh khỏi.

A Nguyên yên lặng ở bên Thái hậu đang khổ sở, vì tâm trạng bà không tốt nên cũng không xuất cung, ngày ngày lễ Phật cùng Thái hậu.

Qua mấy ngày Thái hậu cũng nguôi ngoai, thấy A Nguyên thành thành thật thật ở bên mình, trong lòng cảm khái, hôm nay thấy bên ngoài bắt đầu có tuyết rơi, bà liền cười nói với A Nguyên: “Sắp Tết rồi, con ở trong cung với Ai gia lâu như vậy chưa đi ra ngoài, trước mắt cũng không có việc gì, Hoàng bá phụ con bận rộn, đi ra ngoài chơi đùa đi, buổi tối trở về ăn cơm là được.”

“hiện giờ Ngũ Hoàng tỷ đang đường mật ngọt ngào, con cũng không có chỗ đi.” A Nguyên cười nói nói như vậy, lại vẫn khoác một chiếc áo chùng da ngân hồ ngân hồ vắn vẹo trước mặt Thái hậu, khoe: “Cái này là lần trước A Loan đưa vào cung, Hoàng tổ mẫu nói xem cháu gái có xinh đẹp hay không?” Vừa nói vừa khoác một chiếc áo choàng lớn cho Nhóc mập đang cắn ngón tay béo kêu “Đẹp!”, thấy Nhóc mập tròn trịa này túm lại áo choàng lông xù, liền không nhìn được găm cái má trắng nõn của bé một miếng, cười hi hi nói: “thật đáng yêu!”

Ngũ Hoàng tử đáng yêu tức khắc dương dương đắc ý.

Thái hậu mỉm cười nhìn hai đứa vui đùa ằm ỉ trước mặt, ánh mắt ôn hòa, lâu sau nhìn nhìn ra bên ngoài bên dận dò: “Đừng quá ham chơi, không khéo lại bị phong hàn.”

“Con biết rồi ạ.” A Nguyên kéo Nhóc mập xuất cung, liền thấy bên ngoài đỗ một chiếc xe, tuy không thập phần hoa lệ còn hơi làm bộ làm tịch, khẽ nhíu mày nhưng chưa làm gì cả. Khi xe kia tới trước mặt rồi ngừng lại, bên trong có một thiếu nữ ngó ra, mặt mày có chút lợi hại, ngó ra hình như muốn mắng chửi người, lại thấy cung nữ nội giám mệnh mông phía sau A Nguyên và Ngũ Hoàng tử, tình tế nhìn nhìn, vội vàng xuống xe cười làm lành nói: “Hóa ra là cô cô và Ngũ Hoàng thúc, mới vừa rồi không thấy, là ta thất lễ.” Nhìn người hành lễ rồi mỉm cười nói: “Vị vớ vĩ tiền cung, cô cô không trách

chứ?”

Mặt mày lại có chút đắc ý.

A Nguyên liếc mắt nhìn nàng ta một cái, không nói gì

“Ngươi là người phương nào?!” Đại cung nữ bên người nàng xưa nay đều hiểu nàng nhất, thấy A Nguyên lãnh đạm, liền cười lạnh nói: “Xông lên liền gọi Điện hạ của chúng ta là cô cô, ngươi là tôn thất?”

A Nguyên ngạo mạn như vậy đã khiến sắc mặt thiếu nữ này có chút thay đổi, trong mắt lộ ra vài phần oán giận, thiếu nữ này nhìn nhẵn, rồi cắn răng nói: “Người không nhớ rõ sao? Trước đây ở cung Thái tử, ta là Tam hoàng tôn...”

“Trước mặt Công chúa, ngươi còn dám tự xưng ‘ta’?!” Cung nữ liền quát lớn: “Còn có chút quy củ không?! Chẳng lẽ muốn chúng ta đi hỏi Tam Hoàng tôn giáo huấn nô tỳ như thế nào sao?!”

“Ta là.....”

“Ta biết ngươi là ai.” A Nguyên phát ngán, lúc này liền lạnh lùng mà nói, “Ngươi không phải sinh được một nhi tử sao, bốn cung cũng nói cho ngươi biết, trong cung sinh nhi tử lần đầu có nhiều đi, lại chưa từng thấy kẻ nào bừa bãi như ngươi! Trong cung mà ngươi còn dám ngồi xe ngựa?! Hơn nữa...” nàng duỗi bàn tay ra ngăn, lười biếng nói: “Vợ đảng hoàng của lão Tam mới có thể gọi ta một tiếng cô cô, ngươi chỉ là một ả thiếp, ở trước mặt bốn cung, chưa có tư cách ấy, hiểu chưa?” Thiếu nữ này chính là người sinh được tôn tử đầu tiên cho Thái tử, A Nguyên mơ hồ nghe được trong cung Thái tử thiếu nữ này rất bừa bãi, nặng khó chịu nhất là thiếp thất kiểu ngạo, liền nhìn không được cho nàng ta vài câu.

“Thái tử phi cũng nói công lao của ta lớn, Điện hạ!” Thiếu nữ này rốt cuộc còn nhỏ tuổi, trước mặt liền lộ vẻ phẫn hận, lớn tiếng nói: “Trắc phi nương nương mệnh ta dẫn đưa lớn tiến cung để Hoàng hậu nương nương nhìn, lại bị Điện hạ làm nhục như vậy, hay là Công chúa điện hạ có ý kiến gì với Hoàng hậu nương nương...” Lời còn chưa dứt đã bị đại cung nữ phía sau A Nguyên duỗi tay cho một bạt tai, nội giám phía sau đồng loạt xông lên, chế ngự nàng ta, nhanh chóng bịt miệng nàng ta lại, thấy nàng ta giãy giụa, A Nguyên liền cười, ôn hòa mà nói: “Hóa ra là đang chia rẽ ta và Hoàng hậu nương nương, ngươi rất thông minh, đi!”

Nàng quay đầu phân phó: “Đem nha đầu này đến chỗ Hoàng bá nương đi, nhắc lại lời nàng ta vừa nói, cũng để thành toàn cho niệm tưởng của nàng ta.”

Trắc phi của Thái tử đã nhiều lần muốn Hoàng hậu gặp đứa bé này, ngay từ đầu Hoàng hậu đã không chịu, thứ nhất vì kỳ cục, cũng chỉ là con vợ lẽ lại giống trống khua chiêng, giống như là nhất định phải chứng thực danh xưng trưởng tôn của Thái tử vậy. Nguyên do khác chính là vì Hoàng trưởng tôn Phụng Đăng. Vốn là dòng chính, hiện giờ lại cưới người nhà mẹ đẻ Hoàng hậu, quả là thân càng thêm thân, Hoàng hậu rất vui mừng, càng không muốn cho đứa thứ tôn này thêm thể diện. Thiếu nữ này tung hoành trong cung Thái tử, thế nhưng vào trong cung vẫn không chịu ngừng lại, hiện giờ A Nguyên tặng Hoàng hậu một cái cớ xử lý nàng ta, lại không hề cập tới Thái tử, Hoàng hậu hẳn sẽ ra tay.

Nếu không phải lo rằng hành động của mình có thể ảnh hưởng tới thể diện của Thái tử, Hoàng hậu đã sớm không nhịn nữa rồi.

A Nguyên cũng thật vất vả nhặt ra chỗ sai trong lời của nha đầu này, trước mặt cũng sẽ không khiến Thái tử cảm thấy mình không để huynh ấy vào mắt, lúc này đây nhìn theo hướng nha đầu này bị trói dẫn đi, bản thân tâm trạng không tồi mà xuất cung.

Ngũ Hoàng tử vẫn luôn nín thở xem, thấy A Nguyên mặt mày hớn hờ, liền tựa vào trong xe lấy lòng hỏi: “Hoàng tỷ vui vẻ vì chuyện vừa rồi sao?”

“Về sau thấy người như vậy, ngàn vạn lần đừng khách khí, đừng cho nàng ta thể diện.” A Nguyên rất có kinh nghiệm mà nói: “Bằng không, mũi hếch lên trời!”

Nhóc mặt cảm thấy có lý, yên lặng mà nhớ kỹ lời Hoàng tỷ, chuẩn bị ngày sau làm người và mặt.

Con nhóc không biết bản thân đã gieo họa một Nhóc mặt hồn nhiên, lúc này đang ngồi ở trong xe nhìn ngắm khắp nơi, không tới một lát liền thấy trên đoạn phố tương đối quen thuộc có hai thanh niên đang đi qua. Trong đó một người đáng vẻ tú tử, một người cao lớn cương nghị, ánh mắt dừng lại trên gương mặt mỉm cười mỹ mạo của thanh niên, hai mắt A Nguyên sáng cả lên, nàng thò đầu ra, vô cùng vui mừng mà kêu lên: “Dung Nhi...” Tiếng gọi này biến đổi bất ngờ, tràn ngập ai oán.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 131-2

A Dung đang nói chuyện với Thẩm Thác thấy Công chúa điện hạ làm mặt quỷ, tức khắc không nhịn được mà cười rộ lên, cũng bắt chước câu chuyện với Thẩm Thác, vội vàng lại đây đây A Nguyên vào trong xe, rồi cười nói: “Bên ngoài gió lớn, Điện hạ chớ húng gió.”

“Bốn cung nhớ huynh.” Nhóc con thâm tình chân thành mà nói.

“Ha ha.....” A Dung cười.

Cho rằng như vậy có thể xóa nhòa hết tội lỗi đã mấy tháng không gặp mà không có chút thư từ nào sao?

không thể nào!

Thầm lặng ghi Công chúa một bút, A Dung cười đến ôn nhu hòa khí, nhẹ nhàng nói: “Thần hiểu tấm lòng của Điện hạ, cũng như Điện hạ hiểu ta.” nói xong cười đến càng đẹp mắt hơn.

Công chúa bị đáng về không truy cứu này mê hoặc, nghĩ bản thân vẫn rất có mị lực, không phải đã mê hoặc một mỹ nhân đến đầu óc choáng váng nói gì nghe nấy rồi sao? Nhất thời đắc ý, còn sờ sờ đầu Nhóc mập bên cạnh, nói: “Nhìn Hoàng tử của đệ đi! Sau này học tập, nhé!” Đệ đệ mập này về sau có thể có được một phần mười công lực của mình là đã có thể khiến vợ nói gì nghe nấy rồi!

“Hoàng tử uy vũ!” Nhóc mập học được khí thế oai hùng từ A Nguyên, bèn khen tặng Hoàng tử nhà mình.

Công chúa điện hạ ngửa đầu làm ra dáng vẻ đắc ý, càng kiêu ngạo thêm.

Thầm Thác yên lặng mà nhìn A Dung cười đến người khác hoa cả mắt, thầm thấp nhen cầu nguyện thay con nhóc này trong lòng.

trên triều đình, có được tươi cười đẹp đến như vậy của mỹ nhân, kết cục đều không đành lòng nhìn!

A Nguyên không biết điều này, còn dùng loại ánh mắt thực cảnh giác nhìn Thầm Thác vẫn luôn bất động, nhỏ giọng hỏi: “Ta nói này, không phải là huynh không vừa mắt bốn cung nên ghen trong lòng đến mức hoảng, muốn xuống tay với Phò mã của bốn cung đó chứ?” Quả thực vô cùng âm u! Cũng có thể nhìn ra được là con nhóc này làm phiền người ta thành cái dạng gì.

Thầm tiểu Tướng quân dờ dãn nhìn đôi mắt nhỏ sắc bén của Công chúa, yên lặng thổi tắt ba mươi hai cây nến vừa cầu nguyện ban này.

Muốn chết như thế nào liền chết như thế ấy!

Lúc Thầm Thác định xoay người đi, Nhóc mập liền lặn ra đây, thánh thót kêu lên: “Đại ca!”

Thầm Thác vừa quay đầu liền thấy Ngũ Hoàng tử vờn hai cánh tay béo núc ních, cầu ôm ôm.

Trong phủ A Loan đang có bầu, Thầm Thác đang đứng thời điểm tình thương của cha dâng trào, thấy Nhóc mập ngoan ngoãn đáng yêu, ánh mắt liền ôn nhu, duỗi tay ôm Ngũ Hoàng tử vào trong ngực, cảm thấy nhóc con mềm mại như vậy mới đáng yêu nhất, dự định sau này cũng đi hỏi một chút xem mọi ngày Ngũ Hoàng tử ăn gì để nhũ tử của mình cũng ăn, dưỡng ra một nhóc mập nữa. Thầm Thác ôm đứa bé này, thấy cu cậu ngao ngao bò trên người, còn thơm mình một cái, liền nghiêm túc hỏi: “Gần đây Điện hạ có khỏe không?”

“Vẫn tốt, chỉ là không được gặp đại ca.” Ngũ Hoàng tử rúc rúc vào lồng ngực Thầm Thác, rồi tò mò hỏi: “Đại ca sắp sinh tiểu đệ đệ sao?”

“Về sau Điện hạ hãy dẫn nó đi chơi đi.” Thầm Thác nghiêm túc mà nói.

A Nguyên ở bên nhìn, mắt thấy một thằng mập còn được yêu thích hơn mình, ai oán thật sâu rồi nhỏ giọng nói với A Dung: “Trước đây bốn cung cũng đáng yêu như vậy.” Nhớ trước đây Công chúa điện hạ mới là Nhóc mập thu hút sự chú ý, nay mắt nhìn trường giang sóng sau xô sóng trước, một thế hệ người mới đổi người xưa.

Phiên muộn năm tháng thúc giục người già đi một chút, dặn dò Thầm Thác vài câu, A Nguyên liền đặc biệt an tâm mà để Ngũ Hoàng tử lại, cùng dạo đường lớn với A Dung.

hiện giờ trên trời còn rơi tuyết nho nhỏ, dùng trên gương mặt trắng nõn của A Dung lại càng trong suốt như ngọc. A Nguyên nhìn ngơ ngác, không tự chủ được mà lau miệng mình, e sợ nước miếng chảy ra.

A Dung chỉ cười cười, cúi người che áo choàng của A Nguyên lại, thuận tay lau vết mồ hôi trên khuôn mặt trắng nõn, lúc này mới kéo tay A Nguyên mỉm cười hỏi: “Chúng ta đi đâu?”

“Tới nhà Ngũ Hoàng tử.” A Nguyên liền nghĩ ra ý tưởng xấu, hí mắt nhỏ gian trá mà nói: “Nghe nói cuộc sống của tỷ ấy quá tuyệt, ta phải đi xe một cái.” nói xong lại phát ra tiếng cười hắc hắc.

Xưa nay A Dung không phát biểu ý kiến mấy cái này, có tâm tiếp đón một chút, lại thấy Thầm Thác ôm Ngũ Hoàng tử đi Thầm phủ cho vợ nhìn, lúc này mới được A Nguyên lôi kéo đi phủ Ngũ Công chúa.

Tiến vào trong phủ liền thấy Ngũ Phò mã Khánh Quang đang yên lặng đứng trên đại thạch, thật cẩn thận mà lay nhánh cây vương tuyết, ánh mắt thành kính.

“Làm gì đấy?” A Nguyên biết người nào có thể bắt nạt, nhìn thấy tiểu biểu đệ này liền đi tới, cười hi hi hỏi.

Khánh Quang cảnh giác nhìn nàng, chep chep miệng, giấu vạ sức trong tay ra phía sau.

“Xuống dưới rồi nói.” A Dung sợ Khánh Quang ngã từ trên đại thạch xuống dưới, vội vàng đỡ lấy hắn xuống đất, thấy tuyết trắng tong vại sứ phía sau lưng hắn, không khỏi cười hỏi: “Định làm gì vậy?”

Hắn phía sau sứ vại bên trong tuyết trắng, không khỏi cười nói, “Đây là muốn làm cái gì?”

“Cách năm nước tuyết đổ về sau cho biểu tỳ uống trà, biểu tỳ nói phong nhã.” Khánh Quang đỏ mặt, nhỏ giọng nói: “Bọn nha đầu hứng biểu tỳ không thích đâu.” Còn hơi vui mừng.

“Tình thơ ý họa.” A Nguyên cho hắn một ngón tay cái, tâm nói huynh đệ này hoàn toàn có thể cạnh tranh với Lâm muội muội* một chút, quay đầu nhìn nhìn, liền nghi hoặc hỏi: “Hoàng tỳ đâu?”

Lâm muội muội: Lâm Đại Ngọc trong Hồng lâu mộng.

“Khách tới, vẫn khóc suốt, phiền.” Khánh Quang cũng coi như đã lớn lên cùng A Nguyên, chỉ cần nàng không dở thói xấu, Khánh Quang vẫn thực quý nàng, lúc này cũng không kiêng dè liền oán giận nói với A Nguyên: “Cũng không biết thân thích ở đâu ra, phiền thực sự, biểu tỳ chán ghét cực kỳ nhưng vẫn chịu đựng, ta nhìn cũng đau lòng.” Tuy rằng đã già... thành thân, nhưng Khánh Quang vẫn thích gọi Ngũ Công chúa là biểu tỳ hơn, cảm thấy như vậy thân cận, nói chuyện với A Nguyên, hắn cũng không cần người khác ôm vại sứ này, tự mình mang vào, lúc này mới thở dài nói: “Là người mẹ đẻ của tẩu tử, vì tẩu tử có thai, chuyện này quá sốt ruột nên không dám tới quý phủ, được biểu tỳ mang về đây hỏi.”

“Thân thích nhà đại phu nhân?” Đại phu nhân phủ Định Quốc công là nữ nhân cường hãn dám vùng dao, xưa nay A Nguyên luôn bội phục, ấn tượng về nàng cũng tốt, nghe thấy là thân thích của nàng, liền gật đầu cười nói: “Thân thích thì nên chiều cổ thật tốt.” Dừng một chút, mới kinh ngạc nói: “Lại có thai?” Trước đó vừa mới sinh hạ một đại tiểu tử mũm mĩm chưa được bao lâu, phủ Định Quốc công cả nhà vui mừng, thời gian trước có mang theo tiến cung một chuyện, A Nguyên đã gặp qua, tuy rằng không phải thực to mọng, nhưng mà tay nhỏ chân nhỏ rất có lực. Cảm thấy tốc độ này quá chấn kinh rồi, A Nguyên nhìn xuống không thèm ghẹo, lại cười nói: “Xác thật nên bớt lo chút.”

“Biểu tỳ là người nhiệt tình nhất.” Khánh Quang vừa kêu nha đầu vào hậu viện bấm bấm, vừa ôm vại sứ yên lặng mà đi.

“Nô tỳ cảm thay Phò mã.” Chợt có một nha đầu xinh đẹp sợ hãi mà nói, cánh tay trắng nõn vươn ra đón.

A Nguyên khẽ nhú mày, liếc mắt nhìn nha đầu kia một cái, thấy nàng hoảng loạn cúi đầu, đáng vẻ nhát gan, liền nhớ kỹ nha đầu này, chò nói lại với Ngũ Công chúa.

Nha đầu này xa lạ, không phải người đặc dụng trong cung Ngũ Công chúa, huống chi Ngũ Công chúa thích nhất là nha đầu thanh thoát dứt khoát, từ khi nào trong phủ lại có một kẻ thích lấy lòng trước mặt Phò mã như vậy?

“Đừng chạm vào đồ của ta!” Khánh Quang ôm chặt lấy cái bình, thấy nha đầu này bị quát mà trong mắt đã chứa chan nước mắt, nhu nhược đáng yêu, liền rất mất kiên nhẫn mà nói: “Ồ trong phủ biểu tỳ người khóc cái gì? Ngược lại giống như ta không phải với người!”

“Nô tỳ không dám!” Nha đầu kia liền muốn quỳ xuống.

“Người như vậy, ta và biểu tỳ đều không thích, tới phòng chứa củi đi.” Khánh Quang không hiểu cái gì gọi là thương hương tiếc ngọc, chính hắn còn chờ được biểu tỳ thương tiếc đây, lúc này đây cả một chút cũng không ngần ngại mà nói: “Nội vụ phủ chọn nô tài thế nào vậy, Tang Môn tinh như này, khóc sụt mướt, thế mà đưa tới!” nói xong, lão đảo lắc lư mà đi rồi.

Công chúa điện hạ vốn định trạch đấu gì đó sợ ngại người.

Nha đầu kia cũng sợ ngại người.

Ai cũng nói Ngũ Công chúa là cái người kiêu căng, chỉ là kiêu căng nhưng cũng không ngăn cản Phò mã nạp thiếp. Nha đầu này có khát vọng, biết Ngũ Phò mã xuất thân phủ Định Quốc công, thân phận tôn quý, bởi vậy mới xuất ra bạc lớn cầu Nội vụ phủ đưa nào vào phủ này, nghĩ Ngũ Công chúa là con cộp mẹ, không chừng Ngũ Phò mã bị áp bách sẽ thích đóa hoa nhu mì đáng thương, đã làm đáng về xinh đẹp như vậy rồi ai ngờ lại làm cho người mù xem, tức khắc nản lòng thoái chí, lại nghĩ đến ngày mùa đông phải tới phòng chất củi, đây là muốn mạng người rồi, tức khắc thật sự khóc.

“Tên này, không phải cũng đang trạch đấu đó chứ?” Chỉ sợ Ngũ Công chúa sùng hạnh người khác, bởi vậy tiểu biểu đệ xử lý một nha đầu có phong cách trước?

A Dung ghen cười, không cần nghĩ cũng biết nào con nhóc này đã chạy đến chân trời góc biển rồi, lắc lắc đầu, nhìn cũng không nhìn nha đầu đáng thương này một cái, lôi kéo A Nguyên liền đi tới hậu viện.

Kỳ thật, nam nhân tham dự trạch đấu cũng thập phần hung tàn.

A Nguyên đàn độn đi tới hậu viện, vào sân liền nghe thấy trong phòng truyền đến tiếng khóc nức nở, tiếng khóc này bi thiết, nghe như ma âm rót vào tai, khiến A Nguyên có chút không xong.

Chẳng trách vừa rồi về mặt Khánh Quang có chút khó coi, nghe tiếng khóc như vậy có ai gánh nổi ư?

Dừng một chút, đang do dự có nên “cáo từ” hay không, A Nguyên liền thấy bóng ánh Ngũ Công chúa xuất hiện chỗ chính sảnh, nàng thấy A Nguyên

cùng A Dung ở đây, trên gương mặt có chút đen đui của Ngũ Công chúa liền lộ ra tươi cười, hồ: “Còn không mau tiến vào!”

A Nguyên bất đắc dĩ mà vào chính sảnh, cho người cời áo choàng, ngồi đối diện với Ngũ Công chúa, liền thấy phía dưới có một nữ nhân xiêm y cổ xưa đang ngồi, lúc này dùng khăn lau nước mắt, thấy A Nguyên liền lộ ra sợ hãi.

“Đây là Vinh Thọ Hoàng muội ta.” Khó lắm vị này mới không khóc, Ngũ Công chúa thở hắt ra một hơi, có chút mệt mỏi, lại vẫn cười nói với A Nguyên: “Đây là đại tỷ của tâu tử ta, lần này trở về có chút duyên cớ.....” nói xong, cũng cảm thấy đau đầu, thấy A Nguyên cười hi hi lại kéo tay A Dung cùng cười, liền thở dài trong lòng.

Trước khi gả chồng, nàng chỉ cảm thấy mỗi ngày đều sống vui sướng, một chút ưu sầu phiền não cũng không có, tự do tự tại. Hiện giờ gả cho người mới phát hiện, có nhiều thân thích phải qua lại hơn, còn không thể bày ra tư thái Công chúa, bằng không người ta không thể thân cận, rốt cuộc không được yêu quý.

“Đại tâu tử và ta thường lui tới, ngày sau thường đi lại là được.” A Nguyên thấy nữ nhân này cúi đầu nỗ lực cầm góc áo hơi sờ lông dịch vào bên trong, nghĩ đến trong nhà Khánh Đại phu nhân hào phú, trong lòng liền có chút khó hiểu, chỉ là không nên chọc vào vết sẹo của người ta thấy nữ nhân này không khóc, liền cười nói với Ngũ Công chúa: “Ngũ Hoàng đệ được Thẩm tướng quân đưa đi gặp A Loan, ta cùng với A Dung không có việc gì nên định tới chỗ Hoàng tỷ xin một miếng cơm ăn.” Thấy Ngũ Công chúa gật đầu, nàng liền chế nhạo nói: “Nếu là có trà nước tuyệt thì càng tốt.”

Nếu không phải có người khác ở đây, Ngũ Công chúa giờ tay liền muốn đập nàng.

Ngũ công chúa gian nan mà nhìn xuống, lại nói với nữ nhân hai mắt trông mong nhìn mình: “Lời tỷ tỷ bốn cung nghe hiểu, chỉ là chuyện nói ra không được dễ nghe, chỉ sợ liên lụy thanh danh nữ nhi cả nhà tâu tử.” Khóe miệng nàng giật giật, tựa như muốn nói cái gì, chỉ là thấy nữ nhân này rốt cuộc đáng thương, liền than một tiếng nói: “Tâu tử cũng đã kể lại chuyện xưa năm đó với bốn cung, chỉ là chạy trốn làm thiếp cũng thực bình thường, tỷ tỷ vô môi vô sính*, bốn cung lại là Công chúa, cũng quản không được người ta trốn đâu, đúng hay không?”

Vô môi vô sính: không mai mối không sinh lễ.

nói xong lời cuối cùng, A Nguyên liền nhảy bén mà cảm giác được kỳ thật Ngũ Công chúa cũng không thực thích nữ nhân này, thậm chí còn hơi khinh thường.

Huống hồ, bốn giả làm thiếp? Nữ nhân này tư bốn?

Tư bốn: gái bỏ theo trai không đứng lễ giáo.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 132-1

Tuy rằng A Nguyên là nữ xuyên không, nhưng đối với loại hành động tư bốn tràn ngập tình cảm lãng mạn, tràn ngập tình yêu thuần khiết này thì vẫn luôn không đồng tình lắm.

Ở cổ đại, một nữ nhân có thanh danh không tốt sẽ liên lụy tới toàn bộ nữ nhi gia tộc. Nữ nhân này tư bốn là chuyện nhỏ, bản thân chạy về phía hạnh phúc chân chính đã bao giờ nghĩ tới các tỷ muội ở quê nhà bị người người chỉ trích chưa?

Làm người không nên ích kỷ như vậy, đúng không?

Nếu hưởng sự dưỡng dục của gia tộc, đương nhiên nên suy nghĩ cho gia tộc, muốn tùy tâm sở dục, Công chúa điện hạ kiến nghị là không bằng lại xuyên một phen, đầu thai một lần nữa, không có gia tộc liền có thể tùy tiện tư bốn.

Thấy Ngũ Công chúa nhắc tới tư bốn, mặt nữ nhân này liền đỏ lên, có chút ngượng, vừa ngẩng đầu thì thấy vẻ mặt A Nguyên có vài phần coi khinh, nàng chỉ cảm thấy bị tổn thương, lại không dám nói gì đó, chỉ khóc lóc cầu xin Ngũ Công chúa: “Còn cầu Điện hạ giúp đỡ tiểu nữ, hiện giờ người nợ trở về nhà nói là phải đón dâu, ta tính cái gì đâu?” Dừng một chút, thấy Ngũ Công chúa bất động, cũng chỉ khóc ròng nói: “Còn có đứa con đáng thương kia của ta thì tính là gì?” Nàng nhắc tới đứa bé quả nhiên khiến Ngũ Công chúa có chút biến đổi.

“Bốn cung là Công chúa, cũng không tiện tham gia vào chuyện nhà người ta.” Ngũ Công chúa thấy nàng đáng thương thật, cũng than một tiếng, lúc sau liền ôn hòa mà nói: “Chỗ Tâu tử hiện giờ thân mình nặng nề, không bằng bốn cung tìm cho người một tòa nhà ở bên ngoài, để ở tạm. Ngày sau hoặc về nhà, hoặc gả chồng, đều tùy người, thế nào?”

Nữ nhân này nghe ý tứ không quản trong lời Ngũ Công chúa, tức khắc quỳ gối trước mặt Ngũ Công chúa, dùng sức đập đầu, miệng cầu xin: “Điện hạ giúp tiểu nữ với, hiện giờ muội muội là phu nhân thế tử phủ Quốc công, chút việc nhỏ này chỉ như uống miếng nước thôi, chỉ cần một câu của Điện hạ tiểu nữ liền có thể đăng hoàng gả đi làm thế tử của chàng, nhìn vào tình cảm của ta và Nhị muội muội năm đó, để đứa con đáng thương của ta có chỗ dựa.” nói xong, liền khóc lóc tới ôm chân Ngũ Công chúa, bị quát lớn, liền nức nở nói: “Chỉ cần tiểu nữ có chốn về, nhất định không trở về nhà khiến mẫu

thân, khiến Nhị muội muội vì tiểu nữ mà hao tổn tinh thần.”

Ngụ ý là nếu Ngũ Công chúa mắc kệt, vị này liền phải về nhà mẹ đẻ, hôm nay đi làm phiên Khánh đại phu nhân.

Ngũ công chúa nghe ra trong đó có ý uy hiếp, tuy có cảm nữ nhân này trong lúc nóng nói không lựa lời, nhưng rốt cuộc thay đổi sắc mặt.

Nàng vốn là không phải một người thập phần hiền lành, nghe xong lời này, về mặt liền lãnh đạm, nhàn nhạt mà nói, “một khi đã như vậy, bổn cung không còn lời nào để nói, tiễn khách thôi vậy.” Dứt lời liền có mấy cung nữ đi lên kéo nữ nhân này xuống, thấy nàng khóc khóc rầm rức, kêu xin tha mà bị kéo đi, Ngũ Công chúa đột nhiên uống mấy ngụm trà rồi mới tức giận nói với A Nguyên đang tò mò: “Nhìn một cái xem đây là thân thích kiểu gì! không phải vì đại tẩu tử ta đã đuổi nàng ta ra khỏi cửa rồi!” Thấy Phò mã nhà mình ân cần xoa bóp vai cho mình, nàng bèn thở dài với A Nguyên, “Gã cho người, ta cảm thấy không giống mình nữa.”

“Làm vợ người ta đương nhiên không tự tại như trước.” A Nguyên thấy đến việc nhà của Khánh đại phu nhân mà Ngũ Công chúa cũng giúp đỡ, liền cười hỏi: “Nếu không phải tâm địa Hoàng tỷ tốt thì ai kiên nhẫn với nàng ta chứ?”

“Ta cũng chỉ sợ nàng ta làm tẩu tử phải lo lắng.” Ngũ Công chúa có chút lãnh đạm mà nói: “Người này là tỷ tỷ ruột của đại tẩu tử, trước kia vì thương hộ không có được hôn sự với nhà cao cửa rộng, không biết ở đâu ra mà quen biết được tiểu công tử Hầu phủ, tình đầu ý hợp, tư bốn với nhau. hiện giờ người ta đã hồi phủ, buông tay với mẹ con nàng ta, nàng ta liền cuống cuống...” thấy A Nguyên yên lặng nghe, Ngũ Công chúa liền tiếp tục nói: “Hầu phủ kia cũng không phải kẻ bội tình bạc nghĩa, chỉ là ghét bỏ thanh danh tư bốn của nàng không tốt, bởi vậy đồng ý để nàng làm nhị phòng, nàng không chịu, lại nghe nói hiện giờ đại tẩu tử đã gả vào Công phủ, liền tìm tới cửa.”

Nếu để cho Ngũ Công chúa nói thỉu nhân định đặc tới cửa phủ Định Quốc công xin giúp đỡ, thật sự là có chút ích kỷ.

Để người khác biết Khánh đại phu nhân còn có một tỷ tỷ tư bốn sẽ nghĩ thế nào về tẩu ấy?

Quốc công nhà cao cửa rộng như vậy, một bước không cẩn thận chính là cái chết, nữ nhân này chỉ nghĩ đến ảm ức của bản thân, song không nghĩ tới muội muội ở Công phủ là gian nan cỡ nào, cũng khiến trái tim Công chúa lạnh lẽo.

Nhà chồng khác nghiệt chút, Khánh đại phu nhân có thể phải thất cổ!

“Nàng muốn làm thế?” A Nguyên khẽ nhíu mày.

“Nàng còn khuyến khích mẫu thân nhà mẹ đẻ tới cầu tình, mẫu thân...” ‘mẫu thân’ Ngũ Công chúa nhắc đến lúc này lúc này chính là phu nhân Định Quốc Công. Ngũ Công chúa hơi nhíu mày nói: “Mẫu thân thực coi trọng sức khỏe của đại tẩu tử, chỉ sợ tẩu ấy phí công, nào dám để tẩu tử nghe được lời ích kỷ như vậy? Người cũng biết, tẩu tử kia của ta là người hiếu thắng, trước kia ta cũng từng mơ hồ nghe nàng nhắc tới tỷ tỷ này, mỗi khi nhắc tới đều tức giận, hiện giờ nghe được chuyện này thì nào có chỗ nào tốt được?” Phu nhân Định Quốc Công cũng phát sầu, Ngũ Công chúa trong lòng không nỡ, mới ôm việc này.

“Là Hầu phủ nhà ai?” A Nguyên khó mà nói trong này ai đúng ai sai, nghi hoặc hỏi.

Tư bốn cũng không phải là một người không phải. Nữ nhân này đương nhiên không đúng, nhưng nam nhân sau khi tư bốn lại vứt bỏ ái nhân trở về nhà, để A Nguyên nói thì cũng thực không ra gì.

Khó miệng Ngũ Công chúa giật giật, lại không có nói ra.

Thấy sắc mặt nàng không đúng lắm, A Nguyên thỉnh thoảng trong lòng.

Lớn như vậy nàng chưa từng thấy Ngũ Công chúa khó xử đến vậy.

“Là.....” Ngũ Công chúa vặn vẹo ngón tay của mình, có chút chần chờ mà nói: “Đây cũng nguyên do ta không muốn làm lớn việc này.” Thấy A Nguyên dướn người lại đây, thấy trong phòng cả hữu đều là người thân cận, xưa nay Ngũ Công chúa không có gì dấu diếm A Nguyên, liền than một tiếng nói: “Là tiểu tử nhà mẹ đẻ Thái tử phi.” Thấy A Nguyên hơi hơi biến sắc, vội vàng nói: “Cũng không phải người trong tộc, nhưng đúng là cháu ruột thịt của Trung Tĩnh hầu, ở cũng thực sự gần phủ Trung Tĩnh hầu, chuyện này liên lụy Thái tử phi, ta nào dám làm chủ đâu?”

“Cái này không được tốt lắm.” A Nguyên nghĩ kỹ một lát, liền thấp giọng nói với Ngũ Công chúa: “hiện giờ cung Thái Tử không yên ổn, nếu nhà mẹ đẻ Thái tử phi xảy ra chuyện như vậy, thể diện của Thái tử phi xem như mất, chẳng phải sẽ khiến tiểu nhân đắc ý?”

“Vì cái này, ta vừa mới để nàng ta...” Ngũ Công chúa chỉ ra bên ngoài, nhàn nhạt mà nói: “Giữ lại trong phủ Công chúa, không dám cho nàng ta tùy tiện đi lại bên ngoài.”

hiện giờ Thái tử phi không thể tức giận, nếu để tiểu nhân bắt được nhược điểm này, tuy rằng không phải tội lỗi chém đầu gì cả, nhưng thanh danh lại hư tổn, chỉ sợ một thời cũng không còn.

“Nếu Hoàng tỷ tiện thì vẫn nên truyền lời với Thái tử phi một cái.” A Nguyên liền khuyên như: “Bằng không ngày sau có xảy ra cái gì, xem như Hoàng tỷ đã làm chút gì đó trong chuyện này.” Rốt cuộc có chút không yên lòng, liền mắng, “Tiểu tử này đang yên đang lành thì cứ tiếp tục tư bốn đi, vì sao còn phải về kinh? Bỏ vợ bỏ con, quả thật là súc sinh!” Mắng loạn xạ một hồi, lúc này mới lau mặt, có chút chán nản mà nói: “Hoặc là cứ để bọn họ thành thân đi.” Nếu tư bốn, tất nhiên là từng có cảm tình thật, A Nguyên cũng cảm thấy tra nam như vậy không cần lại đi gây họa cho cô nương nhà người khác.

Ngũ công chúa nhìn A Nguyên, muốn nói lại thôi.

“Lại làm sao thế?” A Nguyên hôm nay quả thực là bị bạo kích, thấy Ngũ Công chúa vậy mà vẫn còn có chuyện muốn nói, thật sự cảm thấy không tốt, trong lòng thấp thòm.

Ngũ Công chúa hàm súc cười cười, tâm nói ở đây không biết là ai tương đối xui xẻo.

A Dung thấy dáng vẻ này của Ngũ Công chúa, rất có mắt nhìn mà châm trà đưa đến bên miệng A Nguyên, chờ cho nàng hạ nhiệt.

“Ngươi biết cô nương đính hôn với tên kia là ai không?”

“Nhà ai?”

“Nhà Mẫn thượng thư.” Ngũ Công chúa nói xong nhanh chóng quay đầu đi, không nhìn về mặt nhăn nhó của A Nguyên.

“Chuyện này, chuyện này...” Nửa ngày không nói nên lời, A Nguyên tức tốc uống nước trà A Dung rót cho mình, giọng nói kinh ngạc: “Sao có thể trùng hợp như vậy?” Dừng một chút, lại kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ biểu tiểu thư nhà ông ta?”

“Nghe nói là vậy.” Ngũ Công chúa liền thờ dãi nói: “đã nhiều ngày ta đã hỏi thăm bên ngoài, tuy rằng tuổi nam nhân kia có chút lớn, nhưng trong nhà hẳn vẫn luôn nó là du học bên ngoài, không có phong thanh gì.” Thấy A Nguyên gật đầu, Ngũ Công chúa tiếp tục nói: “Biểu tiểu thư nhà Mẫn thượng thư này trong nhà quan chức cũng không cao, bởi vậy đính với dòng bên của Hầu phủ cũng coi như duyên trời tác hợp, ai biết trong đó có chuyện như vậy đâu?” Muốn Ngũ Công chúa nói thì, đám lửa gạt một người sắp nhập Cáo, cũng thật là náo loạn.

Chuyện bỏ trốn này, thân cận hơn liền không thể dấu diếm, đây chẳng phải thay Thái tử phi kết thù sao?

Tuy không phải khuê nữ ruột, nhưng bị lửa gạt như vậy, Mẫn thượng thư không hạn chết một nhà Thái tử phim mới là lạ.

nói tới đây, Ngũ Công chúa liền nhìn A Nguyên mặt mày ủ ê, ánh mắt lộ ra mong đợi.

“Ta nhớ rõ, ngươi và Mẫn thượng thư quan hệ không tồi?” Ngũ công chúa đôi mắt lóe sáng hỏi.

“Dù không tồi, gặp phải chuyện như vậy, cũng đều trở mặt.” A Nguyên không muốn để chuyện khổ sai như vậy rơi xuống đầu mình, lúc này sẽ không chịu nhận lời. Tuy nhiên không phải việc nhà mình, nhưng nói cho cùng liên lụy tới Thái tử phi nàng vẫn luôn luôn kính yêu, chần chờ một chút, A Nguyên liền nhẹ giọng nói với Ngũ Công chúa: “Đề Thái tử phi biết chuyện này cũng không tác dụng gì, còn khiến tâu ấy lo lắng, tội gì đến tai.” Thấy Ngũ Công chúa cũng hết đường xoay xở, nàng liền nghĩ ra một ý, vậy vậy Ngũ Công chúa lại, nói: “Hoàng tỷ đi tìm Trung Tĩnh hầu đi, Hầu gia là người đoan chính, tất nhiên sẽ có kết quả.”

Trung Tĩnh hầu là cha Thái tử phi, cũng là tổ phụ của đệ muội tương lai A Tuệ của A Nguyên, thật phần khôn khéo, nói vậy sẽ không khiến chuyện như vậy nháo đại.

“hiện giờ, cũng chỉ có thể như thế.” Ngũ Công chúa liền than một tiếng.

một cái vòng lẩn quẩn như vậy cũng khiến A Nguyên mê mê hoặc hoặc, tâm trạng tốt vừa xuất cung cũng biến mất, nhưng ngược lại Ngũ Công chúa lại suy nghĩ cẩn thận quan ải trong chuyện này liền tâm tình sáng sủa lên rất nhiều, liền cười hỏi A Nguyên: “Hôm kia Nhị Hoàng tỷ mất, ta nghĩ tâm trạng Hoàng tổ mẫu và Phụ hoàng đều không được tốt, bởi vậy nói giỡn cũng không dám, ngươi cũng không xuất cung, hiện giờ trong cung tốt chưa?”

“Coi như không tệ, chỉ là ta thấy Hoàng bá phụ là lạ, thực thần bí.” A Nguyên cũng thực thần bí mà nói.

Ngũ công chúa quả nhiên có hứng thú, chỉ là thấy A Nguyên cũng nói không nên lời, liền dựa vào tấm đệm da bạch hổ phía sau, cười nói, “Chỉ cần tâm tình Phụ hoàng tốt, chúng ta có thể vui sướng gặp nhau.”

“Ta sẽ thu xếp thật tốt cho biểu tỷ.” Khánh Quang ở bên muốn lên tiếng đã lâu, lúc này liền ân cần nói.

“Chàng vẫn nên tốt lành mà đi theo ta đi.” Ngũ công chúa mỉm cười nhìn Khánh Quang, liền thấy mặt tiểu biểu đệ chậm rãi đỏ lên, cúi đầu xoắn góc áo không nói lời nào, cảm thấy biểu đệ này lúc nào cũng đều cực kỳ đáng yêu, cười nói: “hiện giờ, ta không rời khỏi chàng được.” nói xong còn nheo nheo tay biểu đệ.

A Nguyên bị năng lực lời ngon tiếng ngọt này của Hoàng tỷ dọa sợ ngây người, thấy đôi mắt tiểu biểu đệ này sáng lấp lánh, liền đặt tay lên ngực thờ dãi: “Nàng là tâm của ta, nàng là gan của ta, nàng là sinh mệnh của ta...”

“Khụ!” A Dung cảm thấy lời âu yếm này có vẻ như không phải nói cho mình, liền không vui vẻ như vậy, ra hiệu một tiếng.

Ngũ công chúa đã nhảy dựng lên lấy hạt dưa ném vào đầu A Nguyên, phía sau còn có tiểu biểu đệ ân cần cung cấp đạn dược, đặt từng viên hạt dưa vào trong tay Ngũ Công chúa, thấy Công chúa xấu xa trước đây toàn ăn hiếp mình bị biểu tỷ đập, đặc biệt vui vẻ mà kêu lên: “Biểu tỷ nhiệt tình lên!”

“Được lắm!” A Nguyên cũng nhảy dựng, giờ ẩm trà trên tay lên, vừa ngẩng đầu thấy ánh mắt sáng ngời của Ngũ Công chúa, cười mĩa mà buông xuống thứ đồ lớn dễ gây sự cố này, nhất đầu phụ bên cạnh lên, hướng về phía Ngũ Công chúa.... ở đằng sau là Khánh Quang mà ném, quả nhiên Ngũ sức

chiến đấu cận kề này kêu thảm thiết một tiếng rồi ngã xuống đất không dậy nổi, lúc này mới đắc ý mà cười to một tiếng, vịn vẹo người, chỉ vào Ngũ Công chúa tức muốn chết mà kiêu ngạo gào lên: “Bổn cung là thiên hạ vô địch!” Mối cảm ơn hậu cung bất bại của nàng!

“Bổn cung liều mạng với người!” Ngũ Công chúa thấy Phò mã bị đánh, giận tím mặt, quay đầu liền ném bánh hoa quế mềm mại đến trên đầu A Dung, nhìn A Nguyên ngây dại mà hung tợn nói: “Chỉ ta có Phò mã sao?”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 132-2

“Dung Nhi!” Nhóc con quay người lại bỏ nhào vào lồng ngực A Dung, gào khóc nói: “Xin lỗi, là bổn cung liên lụy tới huynh! Huynh đi mau, đi mau a~” Quả thực chính là sinh lý từ biệt bên trong loạn lạc.

A Dung cá nầm trong chậu yên lặng mà dùng khăn lau khô mặt, nhìn không được nhéo má con nhóc sét đánh không mưa này, lắc lắc đầu cười bất đắc dĩ.

“Biểu tỳ.” Khánh Quang ngốc nghếch đã nhào vào lòng Ngũ Công chúa, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Ta đau.”

A Nguyên quay đầu lại, suýt nữa bị tiểu biểu đệ này làm rớt quai hàm, tâm nói một là có Ngũ Công chúa đón, nếu không tên tiểu tử này hẳn treo người nha. Run run một chút, A Nguyên nhìn không nổi, cắn răng nói: “Thôi thôi, ta cũng không ở đây cho chóng mắt, ăn xong ta liền đi.” Nghe thấy A Dung phụt một tiếng, hiển nhiên bị dọa vì lời nói thật lòng này, nàng bèn mặt dày nhìn Ngũ Công chúa, nói: “Hoàng bá phụ cho người nhiều của hồi môn như vậy, không cho ta ăn chút gì, Hoàng tỳ người thực sự an tâm sao?”

“Đừng cho là ta không biết của hồi môn của người so với ta còn nhiều hơn!” Ngũ Công chúa tiến nhanh lại đây cốc A Nguyên một cái, thấy A Dung vẫn còn đang lau điểm tâm trên mặt thì bèn vội vàng cho người đưa A Dung đi thay quần áo, thấy hắn đi rồi, lúc này mới nhỏ giọng nói với A Nguyên: “Ta thấy hiện giờ hắn càng kiên nhẫn với người hơn, vận khí của người thật không tồi.” Mới vừa rồi làm âm ỉ như vậy, A Dung vẫn thập phần bình thản bao dung, khiến Ngũ Công chúa muốn thử hắn cảm thấy vừa lòng, sờ sờ đầu A Nguyên tím tím nói: “thật là người ngốc có phúc của người ngốc.” nói xong quả nhiên phân phó cung nữ bên người đi xuống chuẩn bị tiệc.

A Nguyên ở một bên nhìn bài trí trong phòng Ngũ Công chúa, thấy những món đồ men sứ màu sắc đều biến mất, phần lớn là đồ bằng gỗ từ đàn, trên mặt đất còn trải thảm thật dày, liền tò mò hỏi: “Đồ sứ hồi trước của Hoàng tỳ đâu? Nhìn thật đẹp, sao lại không thấy nữa?”

“Ta nghe người ta nói những thứ ấy không được tốt, bởi vậy cất đi.” Ngũ Công chúa khụ một tiếng đáp.

A Nguyên sững sốt, sau đó nghĩ về duyên cớ trong đó, liền cười vì diệu.

Nghe nói, nữ nhân mang thai không nên tiếp cận với đồ sứ.

“Ta cũng không còn nhỏ, hiện giờ cũng nên nghĩ đến việc sinh đứa bé.” Lời này của Ngũ Công chúa là nói thật. Vì nàng phá lệ được sủng ái, Hoàng thượng và Đức phi không nỡ để nàng gả sớm, huống chi trong cung còn có A Nguyên muối muối và nàng tỳ muội tình thâm như vậy, bởi vậy thời điểm Ngũ Công chúa xuất giá cũng đã hai mươi tuổi. Ở hiện đại tuổi này xem như còn nhỏ, nhưng lúc này, hai mươi tuổi chỉ sợ nhi tử của nữ nhân nhà người ta đã đi mua nước tương được rồi. Vì Khánh Quang không nói gì cả, vẫn luôn yên lặng chờ mình, Ngũ Công chúa cũng không muốn làm ra vẻ, lúc này đây nhìn A Nguyên cười với mình, rồi khuyên nhủ: “Nếu tiện thì người cũng gả nhanh đi, bằng không cũng không phải với người ta.”

A Dung đợi nhiều năm như vậy, rất nhiều người có chút không đành lòng.

“Ta còn muốn sinh nhi tử cho chàng đấy.” Công chúa điện hạ chỉ sợ thiên hạ không loạn, trước vẻ mặt vịn vẹo của Ngũ Công chúa, mặt dày nói: “Cái này không cần Hoàng tỳ nói, A Dung, lòng ta hiểu rõ.” Tuy rằng tuổi nàng còn nhỏ, nhưng xác thật không giống trước đây, trước mắt thân thể này tuy còn non nớt, nhưng sinh con nổi dòng cho A Dung cũng không có gì trở ngại, trong lòng A Nguyên đã sớm chuẩn bị tốt, chỉ có điều là thích trêu đùa A Dung thôi.

“Người như vậy, ta còn sầu cái gì đây?” Ngũ Công chúa lau mồ hôi một phen, không nói nữa.

Da mặt thật dày!

đang nói chuyện thân mật, tiệc đã được dọn lên.

một bàn phần lớn đều không uống rượu, bởi vậy Ngũ Công chúa chỉ sai người dâng chút nước canh, trong bữa tiệc liền thấy A Dung bóc vỏ tôm, ngón tay linh hoạt, A Nguyên chỉ giương mắt nhìn như bồn máu chờ ở đằng kia, như đại gia vậy, Ngũ Công chúa liền cười nói với A Dung: “Da mặt đứa bé này dày cực kỳ, sau này còn thỉnh đảm đương nhiều.” Đương nhiên, nếu A Dung không chịu đảm đương, liền phải chịu đựng con giận lỗi đình của Ngũ Công chúa.

Lời nói khách khí, ngàn vạn lần đừng xảy ra mới tốt.

A Dung cũng không dám, Ngũ Công chúa tiểu lí tàng đao, uy hiếp kia trừ phi là người mù mới nhìn không ra. Đương nhiên, Ngũ Phò mã chỉ biết yên lặng mà ăn, không nhìn ra được, chỉ có điều trước nay A Dung cảm thấy vị này thật vi diệu, lúc này liền cười nói: “Thần và A Nguyên từ nhỏ đã như thế, Điện hạ cũng không phải không biết, không cần khách khí như vậy đâu.” Đều chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, còn phở trương với hấn ở đây.

Ngũ công chúa cười cười, lúc này mới tiếp tục ăn uống.

Trong bữa tiệc nghe nói tỷ tỷ của Khánh đại phu nhân ở phía sau khóc kinh khủng lắm, đến cơm cũng ăn không vô, khiến Ngũ Công chúa thực đau đầu, chỉ nghĩ nhanh nhanh tiễn họa thủy này đi để sống cho yên ổn.

“Phiền phức.” Khánh Quang nhỏ giọng nói.

“Nể mặt đại tẩu từ đi.” Ngũ Công chúa thấp giọng nói thăm một câu, cũng không biết nói cho Khánh Quang nghe hay là để chính mình nghe.

A Nguyên nghĩ nghĩ, cũng không nói nhiều, sau khi tạm biệt Ngũ Công chúa liền cho người truyền lời với Phụng Hằng trong cung Thái tử, cũng coi như tâm ý của mình.

Sau đó trở về cung, bút rút rời xa A Dung, A Nguyên liền thấy một thằng nhóc mập phồng mồm tròn má như con hamster nhỏ đang dùng sức nhai cái gì đó, ngồi ở trong đình hậu cung ăn mặt mày hớn hớn, thấy A Nguyên lại đây, vội vàng dâng bánh bao nhân thịt trong tay lên cho A Nguyên lấy lòng: “Bánh bao nhà đại cao, ăn ngon lắm!” nói xong liền quyết định muốn chia cho tỷ tỷ một nửa.

A Nguyên gian nan sờ sờ bụng của mình, lắc đầu kêu tự thằng bé ăn đi, thuận tiện sờ sờ bụng nhỏ của Ngũ hoàng tử, thấy cái bụng phình phình, còn mềm như bông, liền có chút lo lắng mà nói: “sẽ không ăn quá nhiều chứ?”

Phi Tử Nhi run lên, ăn bánh bao nhanh như bay, lúc này mới tiến đến bên cạnh A Nguyên, ngửa đầu chờ hoàng tỷ lau miệng.

A Nguyên cầm khăn lau miệng cho nó, còn chưa nói lời nào liền thấy trước mắt chợt lóe, một con mèo khác cũng lấy lòng mà thò qua, cũng học theo Ngũ Hoàng tử ngửa đầu chớp chớp mắt, miệng kêu lên: “Lau nha, Hoàng tỷ lau nha.” Đúng là Ngũ Công chúa không biết chui ra từ nơi nào.

A Nguyên đỡ dẫn nhìn Cửu công chúa lẫn lộn một thân bùn đất, tâm nói thực sự có thể tàn phá mỹ mạo như vậy sao? Vừa lau mặt cho mèo con, vừa lời kéo hai đứa bé, lắm bảm “thật là quá mất mặt”, sau đó dẫn hai đứa cùng nhau lấy lòng mình một đường tới cung Thái hậu. Vừa đi A Nguyên vừa cúi đầu hỏi Cửu Công chúa: “Có lại gặp Bát Hoàng tử của muội không?” Sức chiến đấu của Cửu Công chúa không yếu, vừa thấy mặt là đâm vào Bát Công chúa khiến người ngã ngựa đổ, lúc sau Từ Quý nhân tới trước mặt Thái hậu cáo trạng, lại bị Trần Tần hiện giờ cực kỳ bảo hộ nhai con cắn đến đầu rơi máu chảy.

Trong cung đều biết, Trần Tần và Từ Quý nhân thế như nước lửa.

Thái Hậu cũng cảm thấy Bát Công chúa so đo với đứa con là thập phần lòng dạ hẹp hòi, càng không vui thêm.

Đương nhiên, Thái hậu cũng không thích Cửu Công chúa lắm, ngày thường cũng chỉ là mở một mắt nhắm một mắt với A Nguyên dẫn theo Cửu Công chúa chơi đùa mà thôi.

A Nguyên hiểu rõ Thái hậu, chuyện của Cửu Công chúa thần bí đáng ngờ, tuy rằng Thái hậu không nói ra miệng như rốt cuộc có kiêng kị.

“Lại đến, đánh nàng ta.” Cửu Công chúa hươ hươ nắm đầm nhỏ của mình.

Nàng không có cảm giác gì với sự đối đãi lạnh nhạt trong cung, chỉ cảm thấy hiện giờ bên cạnh có mẫu thân, có biểu ca, còn có tỷ tỷ hiện tại, cuộc sống quá nhiều niềm vui, trái tim nhỏ nhỏ cũng không dung được kẻ khác.

A Nguyên cảm thấy đây mới là người ngọc có phúc của người ngọc, sờ sờ đầu Cửu Công chúa, nhẹ nhàng nói: “Nếu nàng ta lại bắt nạt muội thì tới nói với Hoàng tỷ, Hoàng tỷ làm chủ cho muội. Biết chưa?”

Cửu công chúa cười hi hi sà vào người A Nguyên, Công chúa điện hạ mặt vật vọ nhìn xiêm y trên người biến thành giẻ lau, không khỏi lắm bảm: “Ta nói, như này không phải cố ý trả thù chứ?”

Cửu Công chúa vô tội nhìn nàng.

Ánh mắt đơn thuần như vậy, A Nguyên thua, cúi đầu dẫn hai tiểu tở tông này đi, chưa tới một lát liền gặp Trần Tần, Trần Tần này cũng biết Thái hậu không phải thực thích Cửu Công chúa, rất có mắt nhìn mà dẫn nàng đi. A Nguyên mang Ngũ Hoàng tử tới cung Thái hậu lại nhìn thấy một nữ nhân đang cười nịnh nọt ngồi phía dưới Thái hậu, có vẻ như đang nói chuyện, sắc mặt Thái hậu nhàn nhạt, không quá để ý tới nàng, lúc này đây bà thấy A Nguyên và Ngũ Hoàng tử tiến vào, nở nụ cười, hỏi: “đi ra ngoài một ngày quên đường về, thậm chí không dám nhìn, lòng con cũng đi chơi rồi.”

“Ngũ Hoàng tử cũng tốt ă, bảo con thay tỷ ấy thỉnh an Hoàng tở mẫu đây.” A Nguyên thấy nữ nhân tươi cười miễn cưỡng kia đúng là Trắc phi của Thái tử, liền khó hiểu hỏi: “Sao không phải Thái tử tới thỉnh an?”

“Hôm kia Hoàng tẩu con thu xếp đón dâu cho cháu trai con, bởi vậy có chút mất sức.” Thái hậu liền ưu sầu nói với A Nguyên: “Con lại thay Hoàng tở mẫu đi nhìn một cái đi, chỉ cần đứa bé này có thể khỏe lên chút, con cứ mở kho, cái gì Hoàng tở mẫu cũng bỏ được.”

“Có lời này của Hoàng tổ mẫu Ngươi, bao đã ở trên người con rồi.” Thấy Thái hậu thương Thái tử phi, A Nguyên liền cười hi hi nói.

“Ngươi cũng trở về đi.” Thái Hậu lãnh đạm mà nói với Trắc phi có chút bất an kia: “Hầu hạ chủ nhân ngươi cho tốt! Ai gia đã nói rồi, Ai gia chỉ coi trọng Thái tử phi, lúc này ai dám khiến Thái tử phi không thoải mái, Ai gia muốn kẻ đó chết! Hiểu chưa?” Thấy Trắc phi kia kinh sợ đứng dậy, Thái hậu lộ vẻ mặt châm chọc, nói rõ ràng: “Tôn tử kia của ngươi không cần đưa vào cung, nuôi ở bên ngoài, dựa vào chính nó đi!” Thái hậu sống ở hậu cung mấy chục năm, đương nhiên nhìn ra được ý định của Trắc phi này, trong lòng chán ghét, bởi vậy lời nói ra cũng thực không hiền lành.

“Tuân mệnh.” Trắc phi này thấy Thái Hậu nhìn thấu nàng, mặt liền đỏ mồ hôi, thấp giọng đáp.

“đi xuống đi...” Thái Hậu lạnh lùng mà nói: “Sau này, Thái tử tiến cung, ngươi cũng không cần theo!” một chút thể diện cũng không cho.

Trắc phi này không dám nói gì, yên lặng mà lui xuống.

A Nguyên thấy Thái Hậu không nhẫn nhịn, trong lòng vui mừng, chỉ nhào lên dùng sức thom chọt vào gò má Thái hậu, cười nói: “yêu Hoàng tổ mẫu nhất!”

“yêu nhất!” Nhóc mập cũng ở bên hưởng ứng.

“Hai đứa này.” Thái Hậu ngăn ngor, lúc sau nhìn hai đứa bé mừng rỡ trước mặt mình, không khỏi cười, lúc sau, ánh mắt trầm trầm.

Bà có phải nên lót đường cho hai đứa ngốc này thật tốt không?

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 133-1

Ba ngày sau, Thái Hậu mệnh A Nguyên và Ngũ Hoàng tử đi thăm Thái tử phi trước.

Ngồi trên long xa*, A Nguyên nghiêng đầu thấy Ngũ Hoàng tử ngây thơ ngơ ngẩn ôm một đĩa trái cây gặm đến mặt mũi đều là nước quả, hai bên má phình phình, nhìn thật ngứa trong lòng.

Xa: *Xe ngựa.*

“Trong cung Thái tử ca ca ghen đến hoảng.” Ngũ Hoàng tử nhanh nhanh gặm trái cây sạch sẽ, trước khoe mắt run rẩy của A Nguyên lấy tay áo quẹt miệng rồi lăm bầm.

“không phải Thái tử phi đối với Tiểu Ngũ rất tốt sao?” A Nguyên ôn hòa lời kéo nhóc mập này lau tay cho thẳng bẻ, miệng dặn dò: “Chốc nữa làm Thái tử phi vui vui về về, không nói chuyện không vui, biết chưa?”

Thái hậu vội vàng bảo mình và Ngũ Hoàng tử thường xuyên lui tới cung Thái tử như vậy chỉ sợ cũng là bởi vì lo lắng bà đã già rồi, sau này sẽ không bảo vệ được nàng nữa.

Thái tử phi sinh được con trai, ngày sau có khả năng kế thừa đại thống nhất. Tuy rằng sức khỏe Thái tử phi không tốt, nhưng muốn sống mười mấy năm nữa chưa chắc không phải không có khả năng, đến lúc đó sẽ là Quốc Mẫu tương lai, Thái hậu tương lai, có thể che chở cho A Nguyên và Ngũ Hoàng tử quá nhiều. Thái Hậu có thể nhìn đến cuộc sống về sau, bởi vậy lúc này muốn A Nguyên kết hạ càng nhiều hảo cảm với Thái tử phi càng tốt, kéo dài sủng ái hiện tại.

Nữ tôn thất nếu không được trong cung yêu thích liền giống như phận bèo trôi, là không cách nào sống tùy ý được.

Trong ánh mắt có chút chua xót khó nói thành lời, A Nguyên thấy Ngũ Hoàng tử ngoan ngoãn gật đầu, tuy rằng thoát nhìn cũng không quá hiểu lại thắng ở tính thiện trong lòng, lúc này đây Ngũ Hoàng tử liền ngoan ngoãn mà nói với A Nguyên: “Hoàng tẩu đối tốt với Tiểu Ngũ, Tiểu Ngũ cũng thích Hoàng tẩu.” nói xong gật gật đầu nghiêm túc.

A Nguyên vừa lòng sờ sờ khuôn mặt nhỏ của đứa bé này, thấy thằng bé quay đầu tiếp tục gặm điểm tâm, ánh mắt nàng quét qua xe thuốc bỏ Thái hậu ban cho ở phía sau một chút, lúc này mới xông tới đoạt điểm tâm với đệ đệ.

Tới cung Thái tử, A Nguyên đang giành miếng bánh hoa quế cuối cùng để ăn, liền thấy rèm châu hai bên long xa* bị vén lên, lộ ra gương mặt kinh ngạc của Phụng Đăng, hai đứa nhóc đang lăn trên mặt đất cùng ngây dại, hồi lâu sau A Nguyên mới bò dậy, ngồi ngay ngắn trên ghế dựa, dùng đôi mắt uy nghiêm của cô nhìn Phụng Đăng đang run rẩy, nghiêm túc mà nói: “Đăng Nhi, sao có thể chưa thỉnh an đã tiến vào?” Vừa nói vừa chỉnh tóc lau mặt, thấy Phụng Đăng vẫn còn nhìn nhóc mập lăn qua lăn lại phía dưới, liền khụ một tiếng, nói: “Còn không đỡ Hoàng thúc của con lên!”

thật là không có mắt nhìn!

Phượng Đăng nhìn nhìn Hoàng thúc mỉm mỉm này, da mặt run rẩy một chút, rốt cuộc là trưởng thành dưới tay cô cô, vội vàng nở nụ cười ân cần, lấy lòng hỏi nhóc mập: “Gần đây Ngũ Hoàng thúc càng có phân lượng thêm, là vì ăn cái gì ngon sao?”

Lời nói thúc thời như vậy làm nhóc mập hớn hờ mặt mày, giờ hai cánh tay cầu ôm một cái.

Phượng Đăng thở dài một hơi, nhận mệnh mà cúi người bế tổ tông đòi mạng lên, lại cười nói với A Nguyên: “Sắc mặt cô cô trông rất tốt, có thể thấy được là có chuyện tốt trước mắt.” Trong lòng ngực hần, Ngũ Hoàng tử mỉm mỉm ôm hần liền găm một cái lên mặt, nặng như vậy cũng khiến Phượng Đăng vẫn chỉ là một thiếu niên đồ mồ hôi đầy đầu, chỉ có điều trước đáng vẻ cười như không cười của A Nguyên chỉ có thể chịu đựng mới không ném Hoàng thúc thể trọng nặng nề này xuống mặt đất.

“Chuyện hôm trước, con phải cảm ơn cô cô.” Phượng Đăng một tay gian nan mà ôm hoàng thúc, một tay đỡ cô cô xuống xe, lúc này liền nhỏ giọng bên tai A Nguyên đang vô cùng đắc ý.

A Nguyên quay đầu liền thấy mặt mày thiếu niên này trong sáng, ánh mắt thanh khiết, nhưng mà hiện giờ trong mắt càng có một loại kiên nghị và trầm ổn, phảng phất rút đinon nốt thời niên thiếu, hiện ra sự độc đáo, khiến người khác có thể tin tưởng được.

“Con cũng đã cưới vợ, có một số việc, ta không nói với con chẳng lẽ còn muốn để Hoàng tẩu phiền não?” A Nguyên cười nhạo một tiếng, thấy Phượng Đăng dạ, nhắm mắt theo đuôi ở phía sau mình, lúc này mới nhìn khắp nơi hỏi: “Vợ con đâu?”

“Chuyện lớn như vậy con đã bảo nàng đi trấn áp.” Phượng Đăng hơi hơi nghiêng người, chắn gió đông lạnh cho cô cô và hoàng thúc, rồi bực nhóc mập vào trong áo choàng cùng mình, cười nói: “Con và ngoại tổ phụ đã nói chuyện, đây cũng không phải việc nhỏ.” không biết từ chỗ nào xuất hiện một biểu cửu cửu, vừa xuất hiện lập tức sắp đặt tội hai nhà. Người tư bốn là tỷ tỷ ruột của phu nhân thể từ phủ Định Quốc công, người đính hôn lại là biểu tiểu thư phủ Thượng thư, thật sự không phải kết oán hai đầu hay sao? Lúc này than thở một chút, Phượng Đăng liền thở dài: “Đều coi người ta là kẻ ngốc.”

Muốn hần nói thì chuyện này quả thực chính là đòi mạng, một bước không hay liền đắc tội hai đầu, một mạch của Thái tử phi nào có chỗ tốt gì đâu?

Đám đệ đệ tiểu nhân hận nhất mạch của Thái tử phi, ngược lại “giúp đỡ” hần mới càng đáng ghê tởm.

hần tuy là hoàng trưởng tôn, rốt cuộc chỉ là một cái tên tuổi, không có danh phận.

“Muốn ta nói thì chỉ trịnh trọng tới bồi tội với phủ Thượng thư, cưới cái người tư bốn kia cũng được.” A Nguyên nhún mày nói: “Nam nhân như vậy, nếu không phải xuất thân từ nhà mẹ đẻ của con, ta còn muốn chém cái đầu chó của y.” Đây mới là sức chiến đấu của tra nam!

Trần Thế Mỹ sống sờ sờ.

“Con cũng đã nói với tổ phụ như vậy, chỉ là.....” Phượng Đăng thấy nhóc mập ở trong lòng đang nghịch nghịch ngón tay béo của mình, liền thấp giọng nói: “Nhà kia khóc đến không tả được, ngày ngày âm ỉ trước mặt tổ phụ, không phải thất cổ thì là muốn tìm cái chết, tuổi tổ phụ đã lớn, cực kỳ đau đầu.”

“Đừng để vợ con ăn mệt, rốt cuộc da mặt mỏng.” A Nguyên liền dặn dò một tiếng.

Có thể làm ra chuyện không biết xấu hổ chuyện như vậy, người bình thường không chống đỡ được.

“Con đã biết, chốc nữa đi đón nàng, cũng để nàng không quá mức khó xử.” Phượng Đăng nói, chậm rãi cùng A Nguyên đi tới tẩm cung Thái tử phi, e sợ mầu thân kinh giãn, thay đổi sắc mặt vui mừng, dẫn theo A Nguyên liền đi vào.

Vào phòng, A Nguyên liền cảm thấy một luồng khí nóng, vội vàng cởi áo choàng trên người, thấy Thái tử phi đang nghiêng về một bên giường, Thái tử ngồi ở mép đang cẩn thận giờ thìa bốn thuốc cho nàng, thỉnh thoảng lại chạm mắt rồi nhìn nhau cười, tình thâm và ăn ý nói không nên lời, tựa như không ai có thể chen vào không khí giữa hai người. A Nguyên nhìn ngây dại, không dám tiến lên một bước.

Phượng Đăng yên lặng nhìn, cũng không nói gì.

Thái Tử sớm thấy đám nhóc, xét thấy đám nhóc đã từng tổ chức thành đoàn thể đi tập kích Tứ đệ xui xẻo của mình, Thái tử e sợ cho đây là tới tập kích mình, bởi vậy cũng không hé răng, chỉ coi như không thấy, kiên nhẫn bốn hết thuốc trong chén cho Thái tử phi, nhẹ nhàng lau lau khóe miệng cho nàng, âm giọng nói: “Nàng đó, mùa đông vốn khổ sở còn đi ra ngoài làm gì? hiện giờ chuyện trong cung đều giao trong vợ Đăng Nhi đi, nàng ngược lại nghỉ ngơi một chút, bằng không chẳng phải ta phải một mình khó ngủ sao?” Vì thời gian này Thái tử phi lại bị bệnh, chỉ sợ bệnh khí ảnh hưởng tới Thái tử, bởi vậy cũng không chịu để Người ở lại trong cung mình, nhưng Thái tử cũng không có tới ngủ ở cung khác dưới ánh mắt chờ mong của thị thiếp, chỉ một mình ngủ ở thư phòng.

Vì thế trong lòng Thái tử phi cảm kích không nói thành lời, đôi mắt nhìn không tới người khác, chỉ có thể nhìn phu quân của mình, lòng tràn đầy tình yêu say đắm nhìn Thái tử, miệng lại rất nhu thuận mà nói: “Biết rồi mà, vì Thái tử, bệnh của thần thiếp cũng khỏi nhanh thôi.”

“Chuyện trong cung đừng nhọc lòng.” Thái tử cầm lấy tay Thái tử phi, thấp giọng nói: “nói hay lắm, chúng ta còn cả đời cùng nhau.”

“Thiếp đã đồng ý với Điện hạ, tự nhiên có thể làm được.” Thái tử phi cười, thấy Thái Tử nở nụ cười ôn hòa, quay đầu liền thấy nhi tử và A Nguyên cười cười chế nhạo, mặt liền đỏ, đẩy Thái tử ra mắng: “đang ở trước mặt bọn nhỏ, như này thần thiếp biết phải thế nào?” Mặt đỏ bừng nhưng lại cười đến

chứa vài phần nhu tình, khiến Thái tử nhìn nàng đến ngây ngốc, quay đầu uy nghiêm nói với đám nhóc ánh mắt sáng ngời: “Sao vẫn ở đây?”

Nghe một chút xem đây là lời huynh trưởng có thể nói sao?!

Công chúa điện hạ bị ghét bỏ lỗ mũi phì khói, trợn trắng mắt kiên quyết làm bóng đèn!

“cô cô bức.” Phurong Đăng lộ nụ cười xấu xa, còn cùng nhau vỗ tay với nhóc mập trong lồng ngực, lúc sau trước ánh mắt sắc bén của Công chúa điện hạ đã biến mất không còn tin tức.

“Lá gan của con này.” Mắt nhìn nhi tử này chính là một Tử đệ xui xẻo khác sắp bị ăn hiếp, Thái Tử cơ hồ muốn thờ dài, vẩy vẩy tay, gọi A Nguyên đến bên cạnh mình, thấy nàng thân cận với mình, lòng mềm đi, chỉ nhẹ nhàng nói: “Trời lạnh như vậy, ngày thường muội không được bướng bỉnh, ta xem xem nào.....” Ánh mắt Người dừng lại ở cung nữ đang ôm áo choàng phía sau A Nguyên, lại nhìn nhìn xiêm y đơn bạc trên người A Nguyên, liền nhíu mày nói: “Lúc nóng lúc lạnh, nếu muội bị bệnh không phải người khác sẽ lo lắng sao?” Rốt cuộc vẫn lệnh nội giám bên người vào kho tìm tấm da dày dạn đi làm xiêm y mùa đông cho A Nguyên.

Bà vú như vậy lại có điểm khác trước, hiển nhiên là chăm sóc cho cuộc sống hằng ngày của Thái tử phi đã lâu, đối với ai cũng đều cẩn thận như vậy. A Nguyên mấy năm nay đã quen, gật đầu cười nói: “Lại chiếm đồ tốt của Hoàng huynh rồi.”

“Muội chỉ thường tới đây ở bên Hoàng tẩu muội, so với gì cũng đều hơn.” Thái Tử thích A Nguyên hoạt bát đáng yêu, cốc nàng một cái, bắt đắc dĩ mà nói: “Từ nhỏ đã nghịch ngợm gây sự.” Lại vẫn thờ dài nói: “Trước đây còn bỏ lên người Hoàng huynh, hiện giờ rốt cuộc là không thân cận, vậy mà cách rõ xa.”

“Đệ tới đây!” Phi Tử Nhi nghe thấy người coi tiền như rác thích người phác, vội vàng thay thế Hoàng tỷ khoe miệng giật giật hưng phấn mà nhảy ra, trước ánh mắt kinh hãi của Thái Tử mà làm con doi giang cánh, hùng hổ nhào tới.

Thái Tử ngồi ở trên giường, bị thằng nhóc mập này đè tới kêu lên một tiếng đau đớn, ngửa mặt lên trời liền gục, ngã xuống bên cạnh Thái tử phi trợn trắng mắt.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 133-2

“Ha ha!” Nhóc con đang muốn nói Thái tử trên nàng tức khắc vỗ tay kêu lên: “Đây gọi là lấy thịt đè người trong truyền thuyết!”

Thái tử ôm nhóc mập cọt cọt lui trên người mình, nửa ngày không nói gì, chỉ thấy Thái tử phi cười đến nằm trên giường không dậy được, mặt mày thoải mái hiếm thấy, lúc này Thái tử mới vừa lòng, xuôi xuôi, bế nhóc mập lên, vỗ vỗ cái mông nhỏ của thằng bé, cười nói: “Được rồi, cho rằng ta là Tử ca của đệ đây mà!” Thành vương điện hạ cơ thể khỏe mạnh, Thái tử cảm thấy về mặt này, bản thân và Phụ hoàng sút eo rất có tiếng nói chung. Chỉ ôm đệ đệ nhỏ tuổi nhất này, mặt mày Thái tử ôn nhu, vuốt ve khuôn mặt nhỏ của nhóc mập rồi cười nói: “Tiểu Ngũ vẫn vô tư lự.”

“Kỳ thật, bốn Hoàng tử đang quản lý vạn gà nhà.” Nhóc mập vuron cô nói.

“Lời này là sao?” Tuy rằng thường ngày Thái tử vẫn vào cung, lại không biết điển cố trong đó, vội vàng hỏi.

“Thằng nhóc này đang nuôi gà con trong cung.” A Nguyên liền cáo trạng, “nói là vì ăn rất nhiều gà, nên nuôi rất nhiều gà con, hiện giờ trong cung Hoàng tổ mẫu náo nhiệt lắm” Lại nói tiếp thì chỉ có thể khóc ròng thôi.

một đũa nhóc mập ngày ngày ngồi canh đến hai mắt ứa nước, từng chút từng chút một nhìn đám gà con trưởng thành, khi nào có thể đẻ trứng, khi nào có thể làm thịt ăn, loại cảm giác khiến đám gà trống gặp phải áp lực rất lớn.

Đám gà con lo lắng đến độ không dài thịt.

“Ai cũng nói, nói là muốn biết khó khăn trong dân gian.” Thấy Thái tử cười đến không dậy được, ôm nhóc mập lăn lộn trên giường, thằng bé thật ngượng ngùng mà nói.

“Được rồi, nếu đệ thích ăn, chốc nữa Hoàng huynh cho đệ ăn đủ, được không?” Thái Tử thật sự coi Ngũ Hoàng tử như nhi tử mà dưỡng, liền mỉm cười hỏi.

Phản ứng của nhóc mập chính là nhào lên hung hăng thom thom Thái tử.

Thái Tử cười một hồi, lúc này mới để đệ đệ này rồi đi ra đằng trước xử lý công vụ, nhóc mập liền ghé vào bên giường, mở to mắt nhìn Thái tử phi đang cười tủm tỉm, nghiêm túc nói: “Hoàng tẩu phải sớm tốt lên, khỏe như Tiểu Ngũ ấy.”

“Sao Hoàng tẩu có thể không nghe lời Tiểu Ngũ được?” Thái tử phi vuốt mặt Ngũ hoàng tử, lại tỉnh tể hỏi A Nguyên trong cung còn có chuyện gì, rồi thấp giọng nói với A Nguyên: “Hôm trước Mẫu hậu phạt thiếp của lão Tam, ta nghe nói có sự trợ giúp của muội?” Thấy A Nguyên cũng không để ý gắt đầu, nàng bèn nhẹ nhàng nói: “hiện giờ ta đã nghĩ thông suốt rồi, chính thống đại nghĩa đều ở trên tay ta, cứ để họ bay nhảy đi.”

“Muội chỉ là không chịu được tiểu nhân can rở tướng chính mình là chủ nhân mà thôi.” A Nguyên liền mắng: “Nếu làm thiếp ra về chính cung nương nương cái gì?!”

“Muội cái đứa nhỏ này.” Thái tử phi dừng một chút, liền tiếp tục hỏi: “Ở bên ngoài có phải đã xảy ra chuyện gì không? Sao ta thấy khí sắc của muội và A Đăng đều không đúng lắm?” Thấy A Nguyên nhanh nhẹn lắc đầu, trong mắt lộ ý nghi ngờ nhưng nhìn xuống, chỉ cười nói: “hiện giờ ta đã mặc kệ vạn sự, chỉ bảo vợ A Đăng lo liệu việc vặt trong cung Thái tử, muội không biết, đứa bé này vừa già qua đã rất bận rộn, ta nhìn mà đau lòng cực kỳ...” lại dặn dò Phụng Đăng đứng bên: “Thường ngày không cho con bắt nạt vợ. Nếu để ta biết con bú đống bình làm vợ con đau lòng, ta không tha cho con.”

Mẹ chồng ôn hòa hiểu lý lẽ như vậy, đừng nói hiện giờ vợ Phụng Đăng nguyện ý vì nàng mà ra mặt cho phủ Trung Tĩnh hầu, đến A Nguyên cũng cực kỳ hâm mộ.

“Nàng có mẫu thân chống lưng, con nào dám đâu?” Phụng Đăng liền cười nói.

“không đơn thuần chỉ là có ta chống lưng, con phải yêu thương thể tử con từ tận trong lòng.” Thái tử phi liền trầm giọng nói: “Tâm ý của con mới là quan trọng nhất, chớ nên để vợ con đau lòng.”

Phụng Đăng nghiêm túc đồng ý.

A Nguyên mỉm cười nhìn Thái tử phi dạy dỗ Phụng Đăng, thấy nàng cũng không đề cập việc nạp trắc thất cho nhi tử, tuy rằng không biết tới ngày sau Phụng Đăng kế thừa đại thống thì sẽ như thế nào, nhưng trước mắt lại khiến lòng người vui mừng.

“Mùa xuân sang năm chính là sinh thần của Hoàng tẩu, không bằng chúng ta cùng tụ họp, náo nhiệt một phen?” A Nguyên nghĩ nghĩ, liền cười rộ lên, mặt mày hớn hở nói với Thái tử phi: “không dẫn theo các Hoàng huynh, chỉ có nữ quyến chúng ta cùng vui, nghĩ đến đã thấy náo nhiệt.”

“Muội có hứng thú như vậy lại kêu ta làm ông chủ.” Thái tử phi cười A Nguyên buồn xín, lại cũng gạt đầu đồng ý, rồi nói với A Nguyên: “Ta nghe Thái Tử hốt hoảng kể lể sắp phong Vương cho Ngũ đệ, muội có nghe thấy thế không?”

“Ngũ đệ còn nhỏ, chắc Hoàng huynh nghe lầm đi?” A Nguyên cúi đầu nhìn nhìn nhóc mập đang dụi dụi mắt trong lòng ngực Thái tử, khóe miệng giật giật, liền kinh ngạc hỏi.

Nhìn thế nào cũng thấy nhóc mập này không giống một Vương gia, chính là đồ tham ăn.

“Thái Tử có thể lộ ra lời như vậy, chỉ sợ không phải tin đồn vô căn cứ.” Thái tử phi cũng cảm thấy Hoàng thượng có chút cấp bách, nhưng đối với Ngũ hoàng tử được sủng ái, nàng cũng không ghen ghét, bởi vậy lại cười nói: “Chỉ là Ngũ đệ còn nhỏ, nếu phong Vương, chỉ sợ Vương phủ cũng là bài trí.” Hoàng Hậu và Thái Hậu sao có thể rời được Ngũ hoàng tử xuất cung chứ?

A Nguyên nghĩ nghĩ trong lòng, vẫn cảm thấy không đúng chỗ nào, lại chỉ nhìn xuống, thấy sắc mặt Thái tử phi hồng hào, biết đây là kết quả cảm sát hòa mình với Thái Tử, biết Thái Tử đã rắn dạy chư trắc phi thiếp thất, bởi vậy hai ngày nay cung Thái Tử ngược lại lại thanh tịnh, lúc này mới yên tâm.

Tuy rằng nàng không rõ vì sao nam nhân muốn đi khắp trời đất, vòng đi vòng lại mới có thể quay đầu lại phát hiện ra rằng hóa ra nữ nhân quan trọng kia vẫn luôn đứng phía sau mình, nhưng hiện giờ tình cảm giữa Thái tử phi và Thái tử rất tốt, vẫn khiến A Nguyên thỏa mãn.

Thái tử phi hiểu rõ trong lòng A Nguyên đang nghĩ cái gì, thăm thờ dài, rốt cuộc không có đánh vỡ niệm tưởng của tiểu cô nương.

hiện giờ ở cung Thái Tử còn tốt, ngày sau Thái Tử đăng cơ, cho dù là vì cân bằng triều đình, hậu cung chỉ sợ sẽ càng nhiều người mới. Nàng đã sớm có chuẩn bị, lại không muốn muội muội nghe xong lại khổ sở.

A Nguyên cười trộm trong chốc lát, quả nhiên giờ ngo Thái Tử liền trở về dùng bữa cùng Thái tử phi.

một bàn lớn tràn đầy món ngon làm Công chúa điện hạ cực kỳ vừa lòng, càng tính toán phải thường xuyên tới cung Thái tử ăn trực, rốt cuộc đây mới là người có tiền nhất. Vừa ăn đến đây miệng sinh hương, A Nguyên vừa cảm khái: “Sau này Hoàng cung chuẩn bị cho muội và Ngũ đệ một cung xá ở trong cung Thái tử nhé, đỡ phải thường xuyên lui tới, phiền toái lắm.” Vậy mà còn mặt dày muốn thường trú.

Nàng nói xong, còn hỏi Ngũ Hoàng tử đang giương miệng chờ Phụng Đăng hầu hạ: “Tiểu Ngũ cảm thấy đúng hay không? Có phải thích nhất món ngon nhà Hoàng huynh không?” Quả nhiên nhóc mập chộp miệng gạt đầu lia lịa.

“Chỉ sợ muội đến ở cung Thái Tử, A Dung liền phải khóc.” Thái Tử bèn cười, cười nói với A Nguyên: “Hôm qua A Dung tới thỉnh an cô*, còn nói muốn sang năm thành hôn, rất có vẻ gấp không chờ nổi, chẳng lẽ trong lòng muội không xúc động sao?” Đối với A Dung ôn hòa biết lễ lại luôn ôn trọng khiêm tốn, Thái tử vẫn rất có hảo cảm. Huống chi A Dung tuổi còn trẻ hiện giờ lại phụ tá Người, xem như thân tín của Người, sau này lại là Phò mã thương yêu muội muội nhất, bởi vậy Thái tử dự định ngày sau sẽ trọng dụng A Dung, lúc này đây thấy da mặt con nhóc này chẳng hồng lên chút nào, liền cười nói: “Có thể khiến A Dung chờ đợi như vậy, cô nhìn cũng không đành lòng.”

cô: Ta (vương hầu vua chúa thời phong kiến tự xưng, có ý nhún mình.)

Chỉ có điều, nên chờ vẫn phải chờ, không thể đoán trước được nhân tâm, nếu A Dung phát sinh gì đó với người ngoài, tuy hần tuổi trẻ đầy hứa hẹn, Thái Từ cũng chỉ có thể tiếc nuối mà kêu hần rút đi.

“Người vẫn ca ca của muội hay không vậy?” Trái tim của Công chúa điện hạ đã chịu thương tổn sâu sắc, ra sức gặm cắn một cái đùi gà.

Thái Từ thấy đáng về Phụng Hằng mất hồn mất vía, ánh mắt hơi hơi buồn bã.

Thái tử phi không biết việc phá hoại của nhà mẹ đẻ nàng, Thái Từ kỳ thật lại rõ ràng rành, trong lòng thống hận dòng bên của phủ Trung Tĩnh hầu kéo chân Thái tử phi, lại không dám để thế tử biết, chỉ sợ bệnh nàng càng nghiêm trọng hơn, bởi vậy giấu tiết. Lúc này Thái Từ thấy Phụng Hằng như vậy, liền cảm thấy tiểu tử phủ Trung Tĩnh hầu kia không biết tốt xấu, liền mơ hồ nói với Phụng Hằng: “Chốc nữa con đi thỉnh an ngoại tổ của con, thuận tiện nói đến sức khỏe hiện nay của mẫu thân con, để lão nhân gia đừng lo lắng.” Thấy Phụng Hằng gật đầu đồng ý, vừa ngừng đầu, Thái Từ liền nhìn thấy bên ngoài lấp ló váy áo xiêm y hoa lệ, liền khẽ nhíu mày, lại không gọi người nọ tiến vào, chỉ kêu mọi người dừng bữa.

A Nguyên ở trong hậu cung có cái gì chưa thấy qua đâu? Thời trẻ lúc Hoàng Hậu còn không độc sủng, cũng từng có phi tần tuổi trẻ mĩ mạo như vậy câu Hoàng thượng đi, bởi vậy lúc này cũng không ngừng đầu lên.

Thái tử phi thấy Thái Từ sắc sảo, khoe miệng gọi lên, lại vẫn nhẹ nhàng nói: “Kêu người bên ngoài vào đi.”

Có cung nhân đi kêu nàng bên ngoài kia tiến vào, A Nguyên liền thấy đây là cung nữ mười bảy tám tuổi xinh đẹp, vải vóc trên người so với cung nữ tầm thường tươi sáng hơn nhiều, mặc cũng khác, mặt mày lại có chút quen thuộc, nhìn chằm chằm nàng ta trong chốc lát, A Nguyên sững sờ.

Đáng vẻ của cung nữ này nhìn qua còn được, nhìn kỹ vài lần thế mà còn có vài phần phảng phất giống Thái tử phi.

Phụng Hằng liếc nhìn cung nữ này một cái, tay hơi hơi nắm chặt, nghiêng đầu đi.

Thái Từ ngẩn ra, nhìn cung nữ này hồi lâu, chỉ thấy cung nữ này mặt đỏ lên, càng cúi đầu xuống thêm, có một loại phong tư nhu nhược động lòng người, còn chứa vài phần nhu mì của thiếu nữ.

A Nguyên trong lòng lộp bộp một tiếng.

Nếu trong lòng Thái Từ có Thái tử phi, chỉ sợ nữ nhi có đáng vẻ như vậy sẽ thực khiến Thái Từ thích. Rốt cuộc, tương tự với Thái tử phi thời trẻ, có thể làm cho Thái tử nhớ lại ngày trước.

Thái tử phi lại bình chân như vại, chỉ coi như không thấy được đáng vẻ của cung nữ này, nghiêng đầu còn cười nói với Thái Từ: “Điện hạ nhìn nha đầu này một cái, vậy mà còn có vài phần tựa tựa thần thiếp.”

Bóng dáng nàng ở ngay trước mắt mình, tươi trẻ vô cùng, sương mù trong mắt Thái Từ liền tan đi sáng lên, mỉm cười cùng đối mắt với Thái tử phi, nhìn cung nữ này như nhìn cung nữ bình thường, nhân nhật mà nói: “Ai bảo người lại đây gặp Cô?”

“Là Trắc phi nương nương.” Giọng nói của cung nữ này thanh mị uyển chuyển, chứa khẩu âm của vùng sông nước Giang Nam: “Trắc phi nương nương nói Đại điện hạ không được khỏe lắm, cầu Thái Từ điện hạ đi quanh nhìn một cái.”

“cô cũng không phải thái y, gọi thái y đi thôi.” Thái Từ tự nhiên nhìn ra được bị bệnh là giả, tặng cung nữ này đến trước mặt mình mới là thật. Lúc này ghé thăm như ăn phải ruồi bọ, chỉ cảm thấy Trắc phi kia coi mình là cái người chưa hiểu việc đời, thấy nữ nhi tương tự Thái tử phi liền muốn sủng hạnh, bởi vậy liếc cung nữ vẫn luôn nhìn lên mình một cái, lạnh nhạt nói: “Ồ trong cung Thái tử, nô tài được sủng ái chút cũng liền thôi, ăn mặc so với chủ nhân còn tươi sáng hơn, đây là đang nói cung của cô không biết quy củ sao?” Thấy sắc mặt cung nữ này lập tức trắng bệch, Người không không hề nhìn cung nữ này, quay đầu nói với Thái tử phi: “Quay đầu lại phải bảo vợ A Đăng dạy dỗ quy củ cho nàng ta, nếu không học được thì tổng cô đến phê cung đi.”

Cái gọi là phế cung, chính là cung thất hoang phế không người cư trú trong cung Thái Từ.

“đi xuống đi.” Thái Từ ánh mắt lạnh băng mà nói: “Trở về nói cho chủ nhân của người, niệm tình trước đây, cô nhịn nàng lần này, lại có lần sau, quyết không buông tha nàng!” Lại ra lệnh cho nội giám bên cạnh: “Nha đầu này mới vừa rồi còn lên kút nghe lên bên ngoài, trong cung của cô lại để ả tùy ý đi lại được sao? Có thể thấy được ả không coi ai ra gì, thường ả ba mươi đại bản, lệnh Trắc phi dùng hình.” Bảo Trắc phi đánh cung nữ này chính là một bạt tai lên mặt Trắc phi, làm Trắc phi mất hết thể diện, tuy rằng Thái tử niệm tình nhiều năm hầu hạ chưa từng trừng phạt, nhưng cũng thực khiến tâm hóa tro tàn.

Giấy lát cung nữ này đã bị kéo xuống, tuy A Nguyên cảm thấy Thái Từ có chút ôn hòa, nhưng mà rốt cuộc suy nghĩ của nam nhân và nữ nhân bất đồng, đối mặt với hồ ly tinh, nữ nhân là muốn cào chết, nam nhân cũng lắm là trừng phạt vài lần liền thôi, tuy có chút nhíu mày, nhưng rốt cuộc là gia sự của Thái Từ, A Nguyên cũng không tiện mở miệng, chỉ nói vài lời, lại cùng hứa hẹn mấy ngày nữa lại tới với Thái tử phi, rồi mới rời cung Thái Từ.

Mới ra tới, còn không biết nên trở về cung hay là nên đi dạo trên đường, liền thấy Phụng Hằng theo ra sau lưng, rất quen thuộc mà leo lên xe A Nguyên, cười hờ hám răng trắng, rất tự tại mà cười nói: “cô cô, đưa cháu trai đi đón vợ đi.”

Công chúa điện hạ chỉ muốn hỏi cháu trai này một chút, lờ đi mặt dày như vậy làm sao không biết xấu hổ mà nói ra được thế?!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 134-1

Lúc Hoàng trưởng tôn mặt dày lên, Công chúa điện hạ cũng rất khó chống đỡ.

Điểm đặc biệt là Hoàng trưởng tôn da mặt dày còn sẽ được biệt vuốt mông ngựa, lúc này đây ân cần mà nói: “Cháu trai đã sớm biết, cô cô là người tốt nhiệt tình nhất! Tâm hồn Người sáng ngời như ánh trăng trên trời, dung nhan của Người mỹ lệ như tâm hồn người vậy! Cháu trai đã gặp qua rất nhiều nữ nhân, phong ha vô hạn, lại đều không được bằng một phần mười cô cô... Người...” Trong khi long xa hành tẩu cuốn cuộn, Hoàng trưởng tôn mồm mép linh hoạt, còn thuận tay túm lấy mông ngựa của Nhóc mập đang gặm điểm tâm, nói: “Nhìn Hoàng thúc ăn uống thử xem! Cờ nào thu hút ánh nhìn chứ! Bóng hình khó có thể quên được của Người kia, dù trong đêm tối cũng có thể tỏa sáng dẫn lối cho cháu trai. Giữa đám đông, liếc mắt một cái là có thể nhận ra được đáng về không giống người thường của Hoàng thúc!”

Lời này lại là thật lòng.

Thằng nhãi con mập mạp như vậy hiếm có quanh đây lắm.

cô cô và Hoàng thúc bị lời thật lòng của cháu trai lấy lòng, tức khắc ngửa đầu ưỡn ngực.

Trong xe, A Nguyên cười cao vút, khen: “Vẫn là Đằng Nhi tinh mắt! Bồn cung che dấu sâu như vậy vậy mà vẫn bị con phát hiện!”

Hoàng thúc cũng khanh khách mà kêu lên: “Có Đằng Nhi ở đây, điểm tâm đều đặc biệt thơm ngọt.”

“Đó là bởi vì cô cô và Hoàng thúc luôn ngự trị trong lòng cháu trai.” Hoàng trưởng tôn càng nịnh nọt thêm.

Thời buổi này để đi nhờ xe còn rất cần phải không biết xấu hổ. Nếu không phải Hoàng trưởng tôn đã từng có kinh nghiệm, chưa chắc đã có thể thành thạo như vậy.

A Nguyên nhìn thẳng cháu thúc thời này, khẽ gật đầu rồi thờ dài nói: “Tuy rằng hào quang của Cô cô và Hoàng thúc ngay cả ánh trăng cũng không thể lấn át được, chính là vì không muốn người khác phải hổ thẹn nên chúng ta vẫn luôn khiêm tốn, an phận một chút, vừa nhiễm khói bụi trần gian vừa tỏa sáng hào quang đó.”

“Lời cô cô dạy dỗ, cháu trai nhớ kỹ.” Phụng Đằng cười đến không thấy mắt đâu nữa, thấy tâm trạng A Nguyên không tồi bèn cười nói với nàng: “Vợ con cũng rất nhớ Người, thường thường nói mãi với con muốn gặp gỡ thân cận với cô cô vài lần. Chỉ là con nói, cô cô Người rất bận rộn, muốn gặp Người không bằng tới phủ Thành Dương bá, Người cũng biết, Nhị phu nhân phủ Thành Dương bá cũng coi như là biểu tỷ của nàng ấy, vừa khéo ở cùng nhau trò chuyện.” nói cái này chính là mị mị biểu đạt một chút bản thân có thân với phủ Thành Dương bá, không nói người khác, liền nói tới Thành Dương bá và A Dung đều rất có phân lượng trong lòng Phụng Đằng.

“Hiện tại đúng là thời điểm đưa lớn của A Tuệ đáng yêu nhất, nếu cháu dâu nguyên ý thì thường qua lại đi.” A Nguyên hiểu rõ ý tứ của Phụng Đằng, lại chỉ rừ rừ nói: “Chỉ có điều, phải nhớ đừng nên quá thân thiết.” hiện giờ Thành Dương vẫn quân Cẩm vệ trong cung, làm Hoàng trưởng tôn vẫn không nên quá thân cận.

“Nàng lúc về đã nói qua là đứa bé rất đáng yêu, con cũng nghĩ, nếu sau này có đứa con trai cũng dễ thương như vậy thì tốt rồi.” Phụng Đằng liền cười nói.

“Gặp cái gì?” A Nguyên khẽ nhủ mảy, nghiêng người tránh khỏi nhóc mập có thể ăn có thể uống, cùng trán chạm trán với Phụng Đằng, nói: “Con nhìn đưac con của lão Tam một cái, tinh huyết không đủ, hiện giờ có phải sức khỏe yếu đuối như con mèo con hay không?” Thấy Phụng Đằng hơi ngần ra, nàng liền rừ rừ khuyên nhủ: “Muốn ta nói thì đầu nhất nhất phải vì danh tiếng, có ý nghĩa gì đâu? Nếu con không vội thì lại chờ hai năm, dưỡng sức khỏe thật tốt, lớn tuổi hơn chút rồi muốn nhi tử cũng không vội.”

hiện tại Phụng Đằng cũng mới có mười lăm, tuổi tác như vậy cho dù có nhi tử thì chỉ sợ cũng không được khỏe mạnh.

“Chỉ là Hoàng tổ phụ có ý là nếu con không có nhi tử thì các đệ đệ không thể cưới chính thê.” Phụng Đằng thấp giọng nói.

“Hai ba năm sau, đệ đệ con mới bao lớn?” A Nguyên gạt đi, nói: “không phải vì mẫu thân con khó có thể quản gia cung Thái tử, lại không muốn phân quyền với Trắc phi, ta cũng không muốn con cưới vợ sớm như vậy.” Dừng một chút, lại nhủ mảy hỏi: “Hay là trong cung có người thúc giục?”

“không phải, chỉ là nàng ấy có hơi cấp bách.” “Nàng ấy” trong miệng Phụng Đằng chính là thê tử hần Phùng Xu, vì là thê tử của Hoàng trưởng tôn nên thập phần để tâm đối với chuyện nhi tử này.

“không cần vội, nhi nữ đều là cái duyên. Huống chi” A Nguyên chọc Phụng Đằng một cái, cười hi hi hỏi: “Chỉ khí của con ít ỏi như vậy sao? Mấy đứa bé con còn không biết về sau như thế nào đã có thể khiến con lo lắng thành như vậy? Con phải nhớ kỹ, đây đều là cháu của con.”

Hoàng tử Hoàng tôn chỉ biết nhìn vào nhi tử khiến A Nguyên cảm thấy quá nông cạn rồi.

“Cháu trai đã hiểu.” Phụng Đăng hai mắt sáng rực, thấp giọng nói: “Những lời này con cũng chỉ nói với cô cô.” Ngoài A Nguyên lớn lên cùng hân, Thái tử có uy nghi của nghiêm phụ, Thái tử phi thì Phụng Đăng lại không nỡ để bà bận tâm vì mình, đệ đệ có chút ngốc, chỉ có A Nguyên mới có thể khiến Phụng Đăng nói ra được bất an và hắc ám trong mình, thấy A Nguyên chỉ cười hi hi đi tránh hân, Phụng Đăng nhìn A Nguyên, lại nhìn nhìn Ngũ Hoàng tử đã ăn no lăn lộn ở một bên, ánh mắt chứa vài phần nhu hòa, nhẹ giọng nói: “Chỉ như vậy, con mới an tâm được.”

Hoàng trưởng tôn vạn ánh mắt nhìn vào cũng không dễ làm như vậy.

“Những thứ này ngày sau nói với vợ con.” A Nguyên liền chậm rãi nói: “Giữa phu thê vốn là nên nâng đỡ lẫn nhau.”

“không như vậy thì cháu dâu người sẽ giương mắt vì phủ Trung Tĩnh hầu sao à?” Phụng Đăng cười tủm tỉm đáp, lại oán giận nói với A Nguyên: “Tiểu tử Nhị đệ này thực khiến người khác đau đầu! Hôm kia rồi rồi rầm rầm, cũng không biết bị tiểu tử Trần Bình kia cho ăn mê được gì mà ngày đó con còn nghe thấy nó gọi Trần Bình là ‘Dượng’!” Thấy A Nguyên đột nhiên phun, Phụng Đăng cũng thực bất đắc dĩ nói: “Con giận dữ, chỉ hỏi nó vì sao ngu ngốc như vậy, tiểu tử ngu ngốc này còn nói với con là luyện tập trước gì đó, về sau mới gọi đến yên tâm thoải mái được.” Đặc biệt là tiểu tử rất có tâm cơ Trần Bình kia, Phụng Đăng thực sự lo lắng đệ đệ bị hân bán còn giúp phần kiếm tiền.

A Nguyên xuôi xuôi, vỗ bàn cười đến không dậy nổi.

Nàng đã từng gặp Trần Bình vài lần, nhĩ vào lời nói hành động đều không đơn thuần chỉ là có tâm cơ, trong lòng tiểu tử này vô cùng âm u quỷ dị, lại có một loại cảm giác không muốn sống, thực sự có thể khiến A Nguyên nhớ kỹ.

Chỉ có điều nhìn Cửu Công chúa và Nhị Hoàng tôn Phụng Ninh một cái, A Nguyên liền phát hiện, Trần Bình thực thích người tâm tư đơn thuần, ngược lại lúc giao tiếp với hai đứa nó thì độ chịu đựng cực kỳ cao, ngay cả hơi thở âm dương quái khí kia cũng khác ngày thường.

“Tùng người đều có cái duyên của mình, ta thấy A Ninh còn thích thú, con không cần lo lắng.” A Nguyên cười một hồi, lúc này mới lau mắt nói.

Phụng Đăng thôn thức một chút, yên lặng mà đánh giá long xa, liền thấy xe ngựa rộng lớn quả nhiên là xa xỉ hoa lệ, trên đỉnh còn khảm minh châu, dưới sàn là thảm dày Ba Tư tiến cống mà Ngũ Hoàng tử không chút do dự mà lăn lộn, thì không khỏi hâm mộ nói: “Xe của cô cô thật đẹp mắt.” Hôn nữa còn thực thoải mái mềm mại.

A Nguyên dùng ánh mắt cảnh giác nhìn hân một cái, kiên quyết tỏ vẻ về sau chiếc xe này là của hồi môn nàng muốn mang đi lúc gả chồng, không thể mơ ước.

Phụng Đăng ghen một chút, thất bại mà liếc nhìn cô cô muốn gả đi còn đặc biệt đắc ý một cái, cái gì cũng không nói ra được.

một đường này cũng không xa, đã tới bên ngoài phủ Trung Tĩnh hầu, A Nguyên chần chờ một lát lại vẫn nhận mệnh mà dắt Ngũ Hoàng tử xuống xe.

Nếu không đến cửa cũng liền thôi, tới cũng đã tới rồi còn không vào thì không phải là không coi cha ruột của Thái tử phi ra gì sao, thấy đáng về cười gian của Phụng Đăng, A Nguyên liền tức giận.

Nhìn đáng về này thì không đơn thuần chỉ là đưa Hoàng trưởng tôn đi đón vợ, mà còn phải “hộ tống” hiền phu thê Hoàng trưởng tôn trở lại cung Thái tử!

Quất đánh Hoàng trưởng tôn dám coi Công chúa như xa phu* trong lòng lòng một hồi, A Nguyên liền thấy cửa giữa phủ Trung Tĩnh hầu đột nhiên mở rộng ra, bên trong có một vị lão giả đi ra, ông lão này đúng là Trung Tĩnh hầu cha của Thái tử phi, phía sau còn có nữ quyền Hầu phủ. Trước mặt trưởng bối, A Nguyên cũng không nên thất lễ, chỉ mỉm cười nói vài câu xã giao với Trung Tĩnh hầu rồi cùng mọi người vào bên trong Hầu phủ.

Xa phu: Người đánh xe ngựa.

Vì Ngũ Hoàng tử và Hoàng trưởng tôn đều ở đây, mọi người liền ngồi ở phòng khách chính đường. A Nguyên mới ngồi xuống liền cảm thấy mọi người hơi thở không đúng lắm, trên mặt có vẻ tối tăm, chỉ là rút cuộc không liên quan lắm với mình, nàng chỉ làm như không thấy, nghiêng người cười nói với Trung Tĩnh hầu: “Lần này tới chỉ là giúp A Đăng đón vợ về, không mời mà tới, Hầu gia chớ trách ta thất lễ.”

Nàng vừa dứt lời, thiếu nữ mỹ mạo đoan trang, thập phần thân cận ngồi cạnh Phụng Đăng chợt cười rộ lên, tuy rằng đã trang điểm kiểu phụ nhân nhưng vẫn có vài phần trẻ con.

Đây là vợ Hoàng trưởng tôn.

“Điện hạ giả làm rồng đến nhà tôm, chúng thần vui mừng còn không kịp, đâu dám có lời trách móc?” Trung Tĩnh hầu là cái người thực khôn khéo, chỉ có điều hôm nay người không khéo cũng cố ngậm lạt thuyền, trên mặt chứa vài phần tức giận, lại vẫn ôn hòa mà nói với A Nguyên.

“A Tuệ còn nói với thần, hiện giờ Điện hạ càng hòa khí hơn.” nói lời này chính là mẫu thân của Nhị phu nhân phủ Thành Dương bá A Tuệ.

“Nhìn Ngài nói kia, ta với A Tuệ là giao tình thế nào chứ?” A Nguyên cười, dừng một chút, ra hiệu bằng mắt về phía Phụng Đăng.

Phụng Đăng vốn ăn ké A Nguyên, lập tức liền cười nói với Trung Tĩnh hầu: “Nếu Ông ngoại không có việc gì, chúng con xin đi trước?”

“Trà còn chưa uống một ngụm đã gấp như vậy?” Trung Tĩnh hầu hừ một tiếng, rất có ông ngoại uy nghiêm, cho người dâng nước trà và điểm tâm, lúc này mới cười nói: “Vây cũng không phải là quy củ khi khách quý tới cửa.” Dứt lời liền đứng dậy cười nói với A Nguyên và Ngũ Hoàng tử: “Nhị vị Điện hạ cứ ngồi, đằng trước thần còn có chút việc nhà, xong lại cùng nhị vị Điện hạ nói chuyện.” nói xong, thấy về mặt các nữ quyền đều có chút bất an, ánh

mắt hơi hơi trằm xuống rồi đi.

Ông vừa đi, mẫu thân A Tuệ, phu nhân thế tử phủ Trung Tĩnh hầu liền than một tiếng.

“Ông ngoại định như thế nào?” Phụng Đăng gõ gõ mặt bàn, không biến sắc hỏi.

Đến tột cùng là hẳn đang hỏi cái gì, phu nhân thế tử trong lòng hiểu rõ, khó xử mà nhìn Phụng Đăng một cái, bà liền thấp giọng nói: “Phụ thân nói nếu đã cưới vợ, mặc kệ là tư môn hay là như thế nào, thì đã làm ra thì tự nhiên hẳn phải tự gánh vác.” Bà dừng một chút, lại nói: “Cửa hôn sự với phủ Thượng thư không tôi, chỉ có điều đáng tiếc không thành được, ý của phụ thân là nếu chỉ là hai bên có ý, chưa xác định, ngày nào đó tới tự mình tới cửa, bồi tội với Mẫn Thượng thư, nói về việc đã xảy ra, một câu vô duyên cũng liền thôi.”

Nếu còn tính đến chuyện giấu diếm rồi thành thân gì đó thì thực sự sẽ kết thù.

Có thể làm tới Tổng đốc Trục Lệ, hồi kinh lại tồn tại được trong Nội Các thì có thể là thiện chủ sao? Đừng nhìn vào vẻ cười tủm tỉm rất ngớ ngẩn, ăn thịt người chỉ sợ không nhả xương.

Nhắc đến chuyện này, phu nhân thế tử cũng có chút oán giận, tổ khổ với Phụng Đăng: “Phủ chúng ta may mắn có được Điện hạ và Thái tử phi, nom nớp lo sợ bậc nào, không dám khiến hai vị Điện hạ ở trong cung khó xử, dòng bên lại bại hoại như vậy quả thực khiến người khác lạnh lòng.” mấy năm nay phủ Trung Tĩnh hầu càng an phận hơn đều là vì tiền đồ của Thái tử phi và Hoàng trưởng tôn, phía sau lại có kẻ kéo chân như vậy còn nói lý lẽ hùng hồn, có thể nào không khiến lòng người oán hận?”

“Ông ngoại phải xử trí thực công đạo.” Phụng Đăng nghĩ nghĩ một lát, liền hơi hơi gật đầu.

Lúc này ôm hết tội trạng vào người mình, tuy rằng có chút khó coi, nhưng phủ Thượng thư cũng sẽ bớt oán hận, cũng có thể qua lại với phủ Định Quốc công, như này cũng coi như là một mối nhân duyên không tồi.

“Chỉ là ta thấy thím là không muốn.” Phu nhân thế tử liền khó xử mà nói.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 134-2

‘Thím’ trong miệng bà chỉ sợ chính là mẹ ruột của tra nam, A Nguyên có vài suy nghĩ trong đầu lại không tiện mở miệng, quả nhiên liền thấy Phụng Đăng tức giận, vỗ bàn nói: “Bỏ vợ cưới người khác chẳng nhẽ còn có công của thím ta sao?!”

“không muốn tư môn làm thiệp...” phu nhân thế tử liền thở dài nói: “Ý tứ của thím ấy là nữ nhân xuất thân từ thương hộ được làm thiệp là đã rất có thể diện, sao có thể làm thế tử?!”

“Phu nhân thế tử phủ Định Quốc Công cũng là nữ thương hộ!” Phụng Đăng tức giận đến tròng mắt đều đỏ lên, vỗ bàn hận nói: “Tiểu tử kia đâu? nói như thế nào?!” Tiểu tử trong miệng hẳn tuổi cũng không nhỏ, theo lý thuyết Phụng Đăng còn phải gọi một tiếng biểu cữu, chỉ có điều biểu cữu này thật sự ghê tởm, Phụng Đăng kêu một tiếng cũng cảm thấy ô uế miệng mình, lúc này chỉ cười lạnh nói: “Cái thứ vô tình vô nghĩa! hẳn sẽ không có ý định Nga hoàng Nữ anh đây chứ?!”

Nhưng lúc này đây quả thật đúng là nam nhân cận bã không sai chút nào.

“Ý tứ của đường đệ là...” phu nhân thế tử nhìn Hoàng trưởng tôn đã tức giận đến không nhẹ, thấp giọng nói: “Nàng kia xuất thân thấp hèn, kiến thức thiên bạc, mắt cũng nông cạn, nhìn thì chính là một nữ nhân xuất thân thương hộ đề tiện, hiện giờ không có tình cảm gì, nên không muốn nữa.” Huống chi đường đệ này từng nhìn thấy cháu gái của Mẫn thượng thư từ đằng xa một lần, lập tức đã bị tư thái thướt tha kia mê hoặc, lại có chút thất hồn lạc phách, chỉ nói đây mới là thế tử lý tưởng của chính mình, nơi nào còn nhớ rõ người xưa? Mới vừa rồi còn ở trước mặt nữ quyền ôn ào cái gì mà “Tuổi trẻ không hiểu chuyện, bị mê hoặc gì đó” ấy.

“Lúc tư môn sao hẳn không thấy nhiều điểm xấu như vậy?” A Nguyên liền nhìn không được chăm chọc một câu.

Lần này chuyện này xảy ra đã ném hết mặt mũi của phủ Trung Tĩnh hầu đi, phu nhân thế tử đỏ bừng mặt, thấp giọng nói: “Là gia giáo không nghiêm.”

Lời còn chưa dứt, lại nghe thấy bên ngoài lại có khách đến cửa, đến khi có người đi ra ngoài dò hỏi, vậy mà chính là Mẫn thượng thư tự mình đến cử.

Nghĩ đến Thượng thư cột nhà, A Nguyên cúi đầu yên lặng cầu nguyện thay quý phủ.

Đừng nhìn Mẫn thượng thư trông có vẻ ngốc, người co được dẫn được như vậy, bản thân không thể là thiện chủ. Nhìn thì hòa khí nhưng đó là chưa bị người chọc vào điểm mấu chốt, bằng không thử xem! không cần chết người mới là lạ!

Trung Tĩnh hầu đang tức giận biết tên này tới cửa cũng cảm thấy nao nao, nhìn phụ nhân tuổi đã lớn ôm một thanh niên mi thanh mục tú khóc đến không tả nổi dưới chân mình, chỉ cảm thấy cực chán ghét, tiến lên liền đá thanh niên này, mắng: “Chuyện tốt người làm đấy!”

“Đại ca!” Phụ nhân liền khóc ròng nói: “Mặc kệ thế nào người cũng phải làm chủ cho cháu người chứ!”

“Loại người như này ta nên nhìn nó đi tìm chết!” Thấy thanh niên này vẻ mặt thảm hại đứng trước mặt mình, Trung Tĩnh hầu chẳng buồn dài dòng, lạnh lùng nói: “Ta nói cho người biết, phủ Thượng thư xác thật thế cường, nhưng phủ Quốc công cũng không phải dễ chọc! Bá phụ người là ta cũng mới là Hầu thôi!” Thấy thanh niên này run run rẩy rẩy nhưng vẻ mặt vẫn không phục, ông chỉ tay vào phụ nhân kia, cười lạnh nói: “Phủ Trung Tĩnh hầu sao có thể có thứ người như các người?! Thanh danh trong nhà đều bị người phá hoại! Đừng nói gì khác với ta, nếu người còn nghĩ đến việc kết thân với phủ Thượng thư...”

“Đại ca, đứa bé này khó lắm mới thích một cô nương...” Phụ nhân này thấy giọng nói của Trung Tĩnh hầu có buông lỏng, đôi mắt tức khắc sáng lên, miệng còn nói: “Phủ Định Quốc công thì sao chứ? Phụ nhân thế tử kia của nhà bọn họ chính là một nữ thương hộ, phụ nhân Định Quốc công vậy mà còn coi là bảo bối dẫn theo đi khắp kinh thành, ở kinh thành ai cũng chê cười! Chẳng lẽ phủ chúng ta cũng muốn chịu vũ nhục như vậy?!”

“Cái người đã sớm làm cái gì!”

“không cảm lòng được.....” Thanh niên này nhỏ giọng nói.

Trung Tĩnh hầu nhổ một ngụm nước bọt lên mặt hắn, chửi: “Cấm bà già nhà người!” Thấy mẫu tử này đều sợ ngậy người, Hầu gia lộ tướng mạo sẵn có cũng lười giả vờ nữa cái gì đó, nước miếng phun thẳng nói: “Hai con đường! Hoặc là cưới nữ nhân trước kia của người, hoặc là, người kết thân với phủ Thượng thư, chỉ là sau này người không bao giờ còn là một mạch của phủ Trung Tĩnh hầu nữa!” Ngụ ý chính là muốn gạch mẫu tử hai kẻ này ra khỏi gia phả, vạn sự từ đây không còn quan hệ với phủ Trung Tĩnh hầu.

Quyết tuyệt như vậy đã khiến mẫu tử khóc tới khóc lui vì muốn Trung Tĩnh hầu thương cảm sợ ngậy người.

Trung Tĩnh hầu từ trước đến nay nói được thì làm được, nói muốn ai cút đi thật là muốn xoá tên.

Thấy hai kẻ này thập phần do dự, cũng không biết nên làm thế nào cho phải, Trung Tĩnh hầu cũng mặc kệ đáp án, đi ra cửa nghênh đón Mẫn thượng thư, đợi đến biết Thượng thư này đã tới phía sau thính an Hoàng tử Hoàng tôn, Trung Tĩnh hầu liền lấy một hơi, sửa sang lại tâm trạng tới chính phòng.

Vào phòng liền nghe thấy tiếng cười đặc biệt của Mẫn thượng thư, thẳng nhai này đang ghé sát mặt tới trước mặt của Ngũ hoàng tử, chớp chớp mắt tỏ vẻ đáng yêu hỏi: “Điện hạ còn nhớ rõ vì thần chứ?”

Ngũ hoàng tử nghiêng đầu nghĩ nghĩ, mắt sáng rực lên, chỉ vào Thượng thư kêu lên: “Cho vay nặng lãi!”

A Nguyên phụng một tiếng, nếu không phải phụ nhân thế tử đỡ nằng một phen thì đã suýt trượt từ trên ghế xuống.

“Lừa đảo, cho vay nặng lãi?” Da mặt Công chúa điện hạ run rẩy.

Thượng Thư đại nhân hàm súc mỉm cười, vẻ mặt hòa khí.

Làm một cái người có thể có cơ hội nhập Các, Mẫn thượng thư vẫn luôn hay nghiên cứu, lúc nào cũng có chuẩn bị. Lúc trước vào kinh, tôn thất có chút năng lực trong kinh đều bị ông tìm hiểu thật sự minh bạch, Vinh Thọ Công chúa yêu tiền, Ngũ hoàng tử thích ăn ngon, hai vị này chính là tổ tông trong cung, một câu so với trăm câu của người khác còn được việc hơn, sao Thượng Thư đại nhân có thể không có tâm phụng dưỡng đầy đủ được? Bởi vậy này đó vùng tiền mua trân châu tròn xoe tặng Vinh Thọ Công chúa, thời điểm gặp nhóc mập, đại nhân quả nhiên cho vay nặng lãi bắt Hoàng tử làm tù binh bằng vô số món điểm tâm đã được chuẩn bị cẩn thận.

Đáng tiếc chính là nhóc mập không nhớ kỹ thượng thư, chỉ nhớ kỹ cho vay nặng lãi.

Thượng Thư đại nhân thành công đạt được một danh hiệu rất có tính đặc thù.

Nhóc mập dùng ánh mắt tràn ngập chờ mong nhìn cái người cho vay nặng lãi này.

“Ngày sau, vì thần thỉnh điện hạ ăn chút đồ tốt.” Hôm nay, Mẫn thượng thư là tới đòi còn đạo, chỉ lấy lòng Ngũ Hoàng tử chút thôi, lúc này đây xoay người, gật đầu nói với Trung Tĩnh hầu vừa tiến vào: “Tại hạ chính là làm ác khách.” Lời này nói tiếp, liền chứa dao quang kiếm ảnh. Thấy trên mặt Trung Tĩnh hầu lộ ra vẻ hồ thẹn, Mẫn thượng thư liền rất hòa khí hỏi: “Hiện giờ Hầu gia định làm thế nào?” Ngày đó ông đồng ý gả cháu gái cho dòng bên phủ Trung Tĩnh hầu, kỳ thật chính là coi trọng Thái tử phi và Hoàng trưởng tôn, không ngờ là ông lại biết được chuyện đáng giận này.

“Là cháu trai ta đã làm sai, lúc này đây, Mẫn đại nhân muốn thế nào phủ Trung Tĩnh hầu đều nhận.”

“Hôn sự này.....”

“Phủ Trung Tĩnh hầu vô đức, không dám chậm trễ tiểu thư quý phủ.” Trung Tĩnh hầu trầm giọng nói.

Mẫn thượng thư hơi hơi gật đầu.

Hôm nay, ông chính là tới cửa từ hôn, dù sao người khác đều chưa biết, đối người khác thì cháu gái ông vẫn gả đi được.

Chỉ có điều Mẫn Thượng thư vẫn muốn bán được giá tốt, giá bộ mà nói: “Nếu không phải nhìn mặt vài vị Điện hạ trong phòng tại đây, tại hạ tất nhiên không thể cho qua như vậy.”

A Nguyên “bị” lấy lòng ghen uất oán hận liếc cháu trai nhà mình một cái, bóp mũi nhận.

Chẳng có một xu quan hệ với nàng vậy mà nàng giờ còn nợ Mẫn thượng thư một ân tình.

Phượng Đăng cũng cảm thấy Thượng thư này sẽ đặc biệt “nhân tiện”, nhìn nhẵn, trầm giọng nói: “Việc này xác thật là sai lầm của phủ Trung Tĩnh hầu.”

“Có thể cho ta gặp vị thiếu gia kia của quý phủ chứ?” Mẫn thượng thư hòa khí hỏi.

Ông ta không gây khó xử như vậy, sáng khoái liền lui, Trung Tĩnh hầu cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi. Rốt cuộc, nếu muốn ông thực sự buông bỏ cái mặt già tởm của phủ Thượng thư để nhận tội thì ông còn biết để mặt mũi ở đâu? Thượng thư hiểu lý lẽ, ông dừng một chút, liền phản phó: “Gọi người lại đây.”

Quả nhiên không tới chốc lát liền có nha đầu dẫn thanh niên sợ hãi kia lại đây, Mẫn thượng thư mỉm cười đi tới trước mặt thanh niên này, đánh giá một chút, quay đầu lại cười nói với Trung Tĩnh hầu: “thật là một thiếu niên anh tài.” Thấy Trung Tĩnh hầu ngượng đến mặt già đỏ bừng, chỉ cười một tiếng, đột nhiên sắc mặt biến đổi, xoay người đánh một bạt tai lên mặt thanh niên này! Tiếng bàn tay thanh thúy vừa vang lên, Thượng Thư đại nhân nhắc chân liền đá vào bụng thanh niên, nhìn thanh niên này bay ra ngoài, nhắc ghế dựa trong tầm tay liền đập vào người thanh niên, nghe thấy một tiếng gào rống lên, còn muốn động thủ lại bị Trung Tĩnh hầu phía sau ngăn lại.

“Đại nhân đang làm cái gì thế?!” Hành hung như vậy thật sự ngoài dự đoán của mọi người, các nữ quyền đều khiếp sợ đứng dậy, Trung Tĩnh hầu phản ứng, tức khắc giận dữ.

“Hầu gia cảm thấy tại hạ đang làm cái gì?” Mẫn thượng thư cười lạnh nói: “trên đời này không có chuyện tiện nghi như vậy!” Ông gào lên: “Nể phủ Trung Tĩnh hầu, khẩu khí này tại hạ nhìn, nhưng còn tiểu tử này thì chẳng lẽ ta còn phải nhìn sao?!” Lại mắng chửi thanh niên trời đất quay cuồng không bỏ dấy nổi kia: “Sau này ở kinh thành ta còn nhìn thấy người, đánh gãy chân của người!” Kiểu ngạo như vậy lại khiến Trung Tĩnh hầu nói không ra lời.

Rốt cuộc đây là khổ chủ tôi, dù là đương trường đánh chết cháu trai này, cũng là đương nhiên.

“Kéo xuống đi.” Trung Tĩnh hầu thật sự cảm thấy mọi mặt, ánh mắt lộ ra ủ rũ nhàn nhạt, buông lỏng tay Mẫn thượng thư ra, lại khom người lần nữa nói: “Mong rằng đại nhân bao dung.”

“Tiểu nhân như vậy mà còn không biết xấu hổ đi tai họa cô nương nhà người khác!” Điều làm Mẫn thượng thư tức giận nhất chính là tiểu tử này vậy mà kín đáo đến vậy, không phải ông nghe được phong thanh thì đã gả cháu gái vào rồi, lúc này đây liền lạnh lùng mà nói với Trung Tĩnh hầu: “Nếu Hầu gia hòa khí, ta tự nhiên có qua có lại, lúc này là nhà mẹ đẻ của Trắc phi Thái Tử truyền ra cho ta, họ muốn cái gì, nói vậy Hầu gia hiểu rõ!” nói xong, nhàn nhạt mà nói: “Ta cũng nói thật với Hầu gia, nếu không phải hôm nay quý phủ còn tính thành tâm, ngày sau có chuyện gì, ai cũng không thể bảo đảm.”

“một gia tộc vô tình vô nghĩa, ta không thể thừa nhận.” Mẫn thượng thư nghiêm túc mà nói.

A Nguyên dùng một loại ánh mắt nhận thức một lần nữa nhìn Thượng thư này, tâm nói hóa ra đây mới là gương mặt thật của người này sao?

Đậu má! Cháu gái cũng thật khó gả nha!

Nhận lấy rất nhiều ánh mắt kính trọng, trên mặt Mẫn thượng thư uy nghiêm, trong lòng lại đang khóc thút thít.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 135-1

Chỉ là tại thời khắc uy vũ, Thượng thư đại nhân kiên quyết không thể bặc lộ ra.

Tới khi cảm thấy không thể duy trì được vẻ uy nghiêm trên mặt nữa, Mẫn đại nhân thực cơ trí mà chạy, chỉ chừa lại Trung Tĩnh hầu với một gương mặt thỗn thức tỏ vẻ đây là lỗ mất lương duyên rồi. Ông quay đầu thờ dài với con dâu mình, phu nhân thế tử, than thở: “Chuyện Mẫn gia xem như đã rõ, chuẩn bị chút để tới phủ Định Quốc công cầu hôn.”

hiện giờ nàng kia còn đang ở phủ Ngũ Công chúa.

Khỏe miệng A Nguyên giật giật, thấy Trung Tĩnh hầu không bảo rằng tới nhà mẹ đẻ nàng kia cầu hôn mà lại tới phủ Định Quốc công liền biết đây là churong mất gia thế nàng kia, khinh thường đức hạnh nữ nhân tư bôn này, chỉ có điều đã chấp nhận hôn sự cũng coi như là có chút trách nhiệm, sau chuyện này A Nguyên cũng không đức kết gì cả, ai quản sau này gia đình có hài hòa hay không cơ chứ?

“Nếu đã chấm dứt, cháu liền đi trước.” Phụng Đăng mắt lạnh nhìn thanh niên bị tấn kia, lúc này lại cảm thấy hả giận, cũng biết sau khi Mẫn thượng thư đánh người, thanh danh phủ Trung Tĩnh hầu phủ dù kém đi cũng không có gì trở ngại cả, bèn vững vàng đứng dậy, mỉm cười nói.

“hiện giờ có phải Điện hạ ở trong cung.....” Biết tin Trắc phi hạ độc thủ, Trung Tĩnh hầu liền có chút lo lắng.

“Chỉ là tôm tép nhãi nhép, kệ ả nháo đi.” Phụng Đăng vẻ mặt trầm ổn, đã khiến Trung Tĩnh hầu cực kỳ sung sướng, cảm thấy Hoàng trưởng tôn đã tu luyện ra được.

“hiện giờ, cũng không phải thời điểm căng thẳng, Điện hạ không cần làm gì cả.” Trung Tĩnh hầu liền nhắc nhở.

Lời này, cô cô đã nói với hắn cả trăm lần. Phụng Đăng cười, bái cảm tạ ông ngoại.

Được Trung Tĩnh hầu lưu luyến không rời tiễn, A Nguyên liền trầm mặt đưa cháu trai mặt dày này về cung Thái tử. Tuy rằng cháu trai có chút không biết nhưng vợ cháu trai Phùng Xu vẫn là cô nương da mặt thực mỏng, lúc này liền tạ ơn A Nguyên nói: “Phiền toái cho cô cô rồi.”

“Ta là trưởng bối, đương nhiên muốn yêu quý các con.” A Nguyên dùng ánh mắt tang thương nhìn khoeo mắt hơi giật giật của Phùng Xu, thâm tình mà nói: “Ở trong lòng cô cô nha, các con rất quan trọng!” Phùng Xu không có da mặt dày vượt mỏng ngựa được đến vậy, thấy phu quân chỉ ở một bên rung đùi đắc ý, đã sớm biết hai cô cháu này chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, quan hệ rất tốt thì nhin cười gật đầu.

Đùa giỡn cháu dâu một chút, sau khi tiễn hai đứa trở về cung Thái tử, A Nguyên thấy sắc trời còn sớm liền cảm thấy hắn là nên đi hẹn hò gì đó, thông báo cho nhóc mập nhóc câu nhưng nhóc mập này lại nói thế nào cũng không chịu về, xoắn xuýt bên người Hoàng tỷ xui xẻo, nhất định phải làm bóng đè.

Bóng đèn này có công suất không nhỏ, ít nhất thì lúc A Nguyên tới phủ Thành Dương bá rồi, gặp được A Dung rồi, hai người sắp thành thân lại có thêm một thằng bé mũm mĩm ở giữa, thế nào đi nữa cũng không thể tiến thêm nửa bước.

Khoe miệng A Dung run rẩy một chút, hắn cúi đầu nhìn nhóc mập đang rúc vào trong lồng ngực Công chúa điện hạ kia, nhận được một đôi mắt tròn vo vô tội nhìn lại đây.

Phu nhân Thành Dương bá ở bên nhìn, ánh mắt ôn hòa, nghĩ nghĩ liền lệnh bà vú đưa tiểu tôn tử của mình tới, đặt ở trên giường đất để A Nguyên tới xem.

A Nguyên thò lại gần liền thấy tiểu tử A Tuệ sinh ra này càng càng trắng hơn, quả đấm nhỏ vung khắp nơi, chân nhỏ liều mạng mà đạp, nhìn rất có tinh thần. Cảm thấy cu cậu này rất đáng yêu, Công chúa điện hạ không nhin được mà nhéo nhéo mũi thằng bé.

Tiếng khóc nỉ non lãnh lút làm đầu óc kẻ xấu A Nguyên choáng váng, em bé khóc lóc kia giang hai tay với phu nhân Thành Dương bá đang đỡ khóc đỡ cười, cảnh giác liếc A Nguyên một cái rồi vùi đầu vào trong lồng ngực bà.

“Cái người này.....” A Dung khoe mắt giật giật, tâm nói con nhóc này cũng quá hư.

“Cái này thật không phải có ý.” A Nguyên cười gượng giờ hai tay lên, tỏ vẻ bản thân là lương dân.

“đi đi, tự đi chơi đi thôi.” Phu nhân Thành Dương bá thấy Ngũ Hoàng tử, đôi mắt chăm chú nhìn em bé đang thút tha thút thít, nghĩ cũng không nghĩ tới Hoàng tỷ nhà mình nữa, lúc này mới bảo A Dung và A Nguyên đi tới thế giới của hai người đi.

A Nguyên quả nhiên thờ phào nhẹ nhõm một hơi, lôi kéo A Dung liền đi, đợi đến khi trở về phòng A Dung liền ngửi được một mùi hương nhàn nhạt A Nguyên thăm dò liền thấy trong góc nhà đang có một chậu hoa lan nở rộ.

“không đúng mùa lắm nhì?” Tuy rằng không học vấn không nghề nghiệp, nhưng A Nguyên cũng biết hoa lan không nở mùa đông.

“Ngày thường không có việc gì, đọc sách cổ, thấy được biện pháp như vậy.” A Dung đặt hoa tươi thơm nức mũi này trước mặt A Nguyên, nhẹ cười nói: “Tặng điện hạ, là tâm ý của vi thần.”

“Thường là tặng 999 đóa hoa hồng chứ.” Công chúa điện hạ được tiện nghi nỡ mãi ôm chậu hoa, miệng còn bới móc.

A Dung lại chỉ cười cười, lại lôi kéo nàng đi lại trong phòng mình, chỉ hỏi nơi nào không thích để ngày thành thân cho tốt.

A Nguyên mở to mắt, có chút ngọt ngào mà nói: “Huynh, huynh muốn thành thân với bản cung đến vậy ha.” Mị lực biết bao nhiêu? Công chúa điện hạ thăm lạng tán dương bản thân.

Cười về nhà rồi sẽ xử lý nàng thật tốt!

A Dung cười tủm tỉm mà nói, “không có điện hạ, sinh mệnh vi thần cũng đều ảm đạm.”

A Nguyên quả thực đã bị lời ngon tiếng ngọt này đỡ người, ngờ ngác mà nhìn thanh niên tú mã trước mắt này, đột nhiên nhào tới gào lên: “nói! Người là ai?!” Kêu xong, liền lẫn lộn: “Nhất định là người ngoài hành tinh! nói! Người chiếm cứ thân thể của A Dung hư, có phải có âm mưu hay không?!”

“A Dung hư?” A Dung cười to ôm lấy Công chúa lên đến bên cạnh mình, tuy không biết người ngoài hành tinh là gì nhưng hắn vẫn hiểu ba chữ “A Dung hư”, tức khắc ôm A Nguyên, ánh mắt nguy hiểm lên: “Ta rất xấu sao? Há?!”

một chữ cuối cùng thực sự có tính uy hiếp

Công chúa điện hạ đắc ý vênh váo, không cẩn thận nói ra lời thật lòng, trong lòng kêu một tiếng đau khổ, lau mặt lấy lòng nói: “À thì, người ta, người ta thích huynh hừ như vậy...” Vừa nói vừa run rẩy mặt mày.

A Dung xụ mặt, thiếu chút nữa bị chữ cuối cùng kích thích đến ném A Nguyên xuống mặt đất, bất đắc dĩ cực kỳ, rồi lại có chút vui mừng, cúi người chụp Công chúa này một cái, rồi mới lại cười nói: “Lần này tha cho muội.”

Chỉ là bàn tay lại yên lặng véo eo nhỏ mềm mại của Công chúa điện hạ một phen, véo đến A Nguyên giật mình, rồi cười tủm tỉm mà nói: “Bảo thù cho thằng bé.”

A Nguyên lấy làm hồ thẹn thay bá phụ vô lương lấy cháu trai ra làm cái cớ này, hừ một cái, lúc này mới im lặng, chỉ nằm ở trong lòng A Dung thương thức mái tóc dài nhu thuận của thanh niên này, phát hiện ra là đến tóc mà tiểu tử này cũng đẹp hơn mình, tức khắc ghen ghét.

“Nếu không phải bốn cung quên mình vì người khác thì trên đời này cô nương nào có thể gả cho huynh chứ?” Phu quân đẹp hơn cả mình là đau lòng bao nhiêu, A Nguyên cảm thấy không có bản thân thì chỉ sợ A Dung đã không tìm được vợ rồi.

“Đa tạ điện hạ.” A Dung biết nghe lời phải, lại cười hỏi: “Của hồi môn chuẩn bị tốt chưa?” Hôm kia Túc Vương quả thực sai việc chết mình, A Dung không biết xảy ra vấn đề ở đâu, vừa hỏi mới biết được, Công chúa điện hạ đang yêu gây sóng gió, đang ở nhà thu xếp của hồi môn.

“Việc nhỏ như vậy, vẫn nên để mẫu phi thu xếp thôi.” A Nguyên cúi đầu thật sâu mà than một tiếng.

Nàng không hay quản gia, của hồi môn chồng chất lên nhau, thực hoa mắt, A Nguyên cảm thấy bản thân vẫn nên làm một con nhóc nghịch ngợm gây sự đi thôi.

đang nói chuyện liền nghe thấy bên ngoài có nha đầu lại đây truyền lời, nói là trong phủ có hai vị phu nhân trở về thăm viếng, A Nguyên kinh ngạc nhìn A Dung đang mỉm cười một cái rồi mới thấp giọng hỏi: “hiện giờ, nàng còn tốt chút chứ?” ‘Nàng’ ở đây chính là A Kính tam phòng, mấy năm nay ăn rất nhiều đau khổ, tuy rằng vẫn có chút phân không rõ nặng nhẹ như vậy, nhưng khi trở lại nhà mẹ đẻ lại thành thật hơn nhiều.

Nhiều năm như vậy A Kính mới hiểu rõ, nhà mẹ đẻ mới là chốn dừng chân của nàng.

“Vợ nhà ai đều như vậy cả, Hoài Nam Vương phi là người thức thời.” A Dung nhệnhàng nói, vừa buông A Nguyên ra, sửa sang lại xiêm y cho nàng, vừa nói: “Nếu muội không thích muội ấy thì không cần giả bộ, đừng để bản thân ghen.”

“Liên tính vì huynh, ta cũng có thể chịu đựng.” A Nguyên lên nheo nheo tay A Dung, nhỏ giọng nói.

Thanh niên ngẩng đầu, một đôi mắt rực rỡ lung linh tựa như có thể sáng lên, A Nguyên đối diện với đôi mắt đẹp như vậy, mặt đỏ lên, quay đầu đi ngượng ngùng một chút.

A Dung chỉ cười một tiếng, lời kéo A Nguyên liền đi ra, đi gặp phu nhân Thành Dương Bá liền thấy trong phòng đang có hai nữ nhân trò chuyện với phu nhân Thành Dương Bá, một người mặt mày thích ý, khuôn mặt thoải mái, đúng là A Dao nhị phòng, một người lại có vài phần nhút nhát hèn mọn, dưới thân mình trò chuyện với phu nhân Thành Dương Bá, còn hơi lấy lòng, nhìn thấy A Kính như vậy, không biết vì cái gì, A Nguyên lại nhớ tới nữ nhi xinh đẹp vẫn luôn thực kiêu ngạo năm đó. Năm tháng như đao, thiếu nữ về mặt thanh cao kia cũng bị chôn vùi bởi thời gian.

Trong lòng không biết vì sao có chút thương cảm, A Nguyên liền dừng một chút.

“A Nguyên vào đi.” Phu nhân Thành Dương Bá nhìn phía ngoài cửa, liền mỉm cười gọi một tiếng, A Dao và A Kính thấy cũng đều đứng dậy.

Loại thương cảm vậy bị A Nguyên đè ở trong lòng, lúc này nhìn trên người phu nhân Thành Dương Bá liền thấy, được lắm, nhóc mập đang được phu nhân Thành Dương bá ôm, mở to mắt nhìn qua.

Khi nào thì đệ đệ này đã rúc vào lòng di của nàng rồi?

A Nguyên trừng mắt liếc tiểu tử béo này một cái, cảm thấy nó thật tự nhiên.

“Ngũ Điện hạ là đứa bé dễ thương, đúng không?” Phu nhân Thành Dương Bá phu nhân chỉ mỉm cười cúi đầu hỏi.

“Phu nhân nói quá đúng.” Phi Tử Nhi cười toét miệng lấy lòng mà nói.

Phu nhân Thành Dương Bá luôn luôn rất có mặt mũi, đối với các nhóc mập thì lực sát thương là vô hạn, A Nguyên cũng đã từng rúc tới rúc lui trong lòng ngực bà, cảm thấy cái ôm kia là ấm áp nhất mình từng cảm nhận được, hiện giờ đã lớn, không được nhẹ lắm, bởi vậy có hơi hâm mộ. Lúc này đây nàng mới đến bên cạnh phu nhân Thành Dương bá, cười nói với bà: “Sao không thấy mấy người A Tuệ ạ?”

“Vội vàng gì đó, thần thần bí bí.” Phu nhân Thành Dương Bá dứt lời lại nhẹ nhàng nói với A Dao và A Kính: “Ta đi thông báo cho mẫu thân các cháu, chờ chút.”

“Cháu nghe nói Tứ ca đã đính với tiểu thư phủ Thượng thư?” A Dao gả viên mãn, trên có cha mẹ chồng hòa khí, dưới có phu quân cũng là người ôn hòa,

lại có chị em dâu Tam công chúa sẵn sóc có thừa, nhiều năm như vậy chưa từng chịu khổ, bởi vậy vẫn còn vài phần nữ nhi hào sảng, lôi kéo ống tay áo phu nhân Thành Dương bá, nói: “Đại bá nương nói xem, có phải thật không ạ?”

“Đứa bé này, vẫn nũng nịu như vậy, cũng không biết mẹ chồng và Công chúa của cháu bao dung cháu thế nào.” A Dao hoạt bát, phu nhân Thành Dương Bá trong lòng vui mừng lại xụ mặt nói.

A Dao lại uốn éo, khiến phu nhân Thành Dương Bá không nhịn nổi cười.

“Đương nhiên là một cô nương cực tốt, có con bé, sau này Tứ ca cháu cũng có thể khiến ta và mẫu thân cháu an tâm” Phu nhân Thành Dương bá liền cười.

A Dao chấp tay trước ngực, niệm Phật nói: “một mối lương duyên như thế...” lại hỏi, “Cháu nghe tẩu tử nói là Mẫn đại nhân muốn nhập Các, không biết là thật hay giả.” Nếu đúng là nhập Các, thì giá trị con người liền không còn bình thường, A Dao cũng vì huyênh đênh của mình mà vui vẻ.

Mẫn thượng thư chỉ có một nữ, tự nhiên sẽ chiều cố con rể.

“Tám chín phần mười” nói lời này chính là vì Công chúa điện hạ đã sớm nghe được lời chắc chắn từ miệng Hoàng thượng.

A Nguyên nếu nói chuẩn, đó chính là chuẩn thật, nhất thời A Dao cũng vui mừng.

“Hai đứa nhà cháu sao không đưa về?” A Dao xuất giá mười năm, hiện giờ có một đôi nữ nhi cũng bảy tám tuổi, đáng yêu cực kỳ, phu nhân Thành Dương Bá đương nhiên layêu thích, bèn hỏi.

“Mùa đông bị bệnh một hồi, còn đang ở nhà nghỉ ngơi ạ.” A Dao liền vội vàng trả lời.

Chuyện nhà như vậy A Nguyên nghe được vị nồng nhiệt, chỉ là thấy A Kính ở một bên có chút cô đơn.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 135-2

nói cho cùng thì phu nhân Thành Dương bá là người dễ mềm lòng, hiện giờ A Kính cư xử với bà càng thêm sợ hãi, nhìn mặt phụ thân con bé, phu nhân Thành Dương bá cũng không muốn làm khó nàng, lúc này liền nhẹ nhàng nói với nàng: “Ồ Vương phủ cháu không bận gì thì thỉnh thoảng về thăm nhà, lần này về ta đã chuẩn bị chút lễ, cháu mang về cho Vương phi.” Dứt lời lại quay đầu cười nói với A Nguyên: “Cháu rể lại thăng chức, hiện giờ tiền đồ không tồi, cuộc sống cũng càng ngày càng tốt.”

Phu quân A Kính, Phụng Thành, hôm kia vừa mới tóa sáng trong vụ của Thuận vương, A Nguyên vốn cảm thấy hấn chốt dạ, đến Hoàng thượng cũng có chút coi trọng, hiện giờ điều hấn tới Binh bộ, xem như tiến lên một bước nhỏ.

“Là nhờ Điện hạ xuất lực.” A Kính cup mi rũ mắt mà nói.

Nàng ở phủ Hoài Nam vương bị Vương phi tra tấn mười năm, quy củ gì đó đều hiểu rõ, biết được muốn có ngày lành phải dụ ngoạn với nhà mẹ đẻ, bởi vậy đã sớm không còn dám đại náo như trước đây.

Hiện giờ nàng thực an tĩnh, bởi vậy chỉ ngồi ở một bên không nói chuyện nhiều cho lắm, phu nhân Thành Dương bá biết trong phòng Phụng Thành rất nhiều thiệp thất, còn có nhị phòng đã sinh trai dưỡng gái, nhưng chỉ cần phủ Thành Dương bá không đồ thi địa vị chính thất của A Kính không thể dao động, tuy trong lòng thôn thức, nghĩ nếu biết sớm thì năm đó không nên để A Kính gả đến phủ Hoài Nam vương như vậy. Bà không nói nên lời, chỉ hỏi A Dao một chút cuộc sống hàng ngày của bọn trẻ con.

A Kính yên lặng mà nhìn về mặt A Dao sáng rọi khi nói đến nữ nhi nhà mình, trong lòng không rõ là cảm giác gì.

Năm đó hai tỷ muội cùng tới trước mặt Tam Công chúa, Tam Công chúa chọn A Dao. hiện giờ lúc phòng không gối chiếu, mỗi khi ban đêm tới A Kính đều nghĩ, nếu năm đó người Tam Công chúa coi trọng là mình, thì có phải cuộc sống mỹ mãn không phải khổ sở sẽ là của mình hay không?

Nàng cũng sẽ có một phu quân chỉ sủng ái mình mình, có mẹ chồng và chị em dâu hiền lành, sống về vang trong kinh thành.

Nghĩ đến nhị phòng xinh đẹp dụ ngoạn trong vương phủ kia, lòng A Kính như bị đâm dao vậy.

nói đùa trong chốc lát, Trăm Nhị phu nhân và Tam phu nhân đều tiến vào.

Nhị phu nhân đi thẳng đến chỗ A Dao, liên tục vuốt ve nữ nhi của mình. Xưa nay Tam phu nhân nhất gan an tĩnh, hướng chi thành thân năm đó A Kính đã từng đại náo một trận, hiện giờ Tam phu nhân nhớ lại vẫn thấy sợ hãi. Nàng cũng xác thật là sợ hãi A Kính, bởi vậy chỉ rụt rè ngồi bên cạnh phu

nhân Thành Dương bá.

Phu nhân Thành Dương bá cũng không miễn cưỡng vợ kế và nữ nhi của vợ trước có thể chung sống hòa thuận, mà cũng khó thành hiện thực, bèn thấp giọng nói chuyện với Tam phu nhân, vỗ vỗ tay nàng. A Nguyên liền nhảy bén nghe được phu nhân Thành Dương Bá hỏi, “Mấy ngày này có còn buồn nôn không?”

“Có chút khổ sở ả.” Tam phu nhân đỏ mặt, nhỏ giọng nói: “Chỉ là lão gia quan tâm muội, ngày thường thường cho người làm chút điểm tâm hiện giờ muội có thể dùng, còn lại vẫn tốt.”

“Hiện giờ thân mình muội quý trọng, thai đầu tiên đều gian nan chút, đừng sợ...” Phu nhân Thành Dương Bá thấy Tam phu nhân xích lại gần người mình, liền âm giọng: “Lão tam có chăm nom không thì cứ nói với tâu từ, biết chưa?” Lại cười nói với A Nguyên: “Thím con đang có thai, hiện giờ hơi sợ.”

“Tâu từ ả~” Tam phu nhân thấy A Nguyên ngẩn ra rồi cười ha ha, liền để đầu trên vai phu nhân Thành Dương bá, thấy bà sờ sờ đầu tóc mình liền đỏ mặt cười.

Nàng gả vào Trại gia như đang nằm mơ vậy, mỗi ngày như sống trong hũ mật, nhớ lại cuộc sống trước khi xuất giá cũng không dám tưởng tượng được là mình cũng đã có thể chờ đợi được đến lúc này.

Hiện giờ nàng chỉ hy vọng có thể khai chi tán diệp cho Trại gia, về sau liền sống bình an hạnh phúc như vậy, nghĩ đến đây Tam phu nhân nhận được không được mà lên nhìn A Kính đang trầm mặc bên cạnh A Dao, cảm thấy bản thân có chút áy náy.

Nàng đoạt hạnh phúc của mẫu thân con bé, có đôi lúc cảm thấy đó là một loại tội lỗi.

Lão gia nhà nàng là người ôn nhu như vậy, ai nỡ rời bỏ?

“không phải đệ đệ A Dung sao?” A Nguyên sáng khoái mà nói: “Đó chính là đệ đệ của con, sau này con sẽ chăm nom cho đệ ấy.”

“Đệ đệ ư?” Nhóc mập rúc trong lồng ngực phu nhân Thành Dương bá, nghe thấy vậy liền thò đầu ra.

“Ta lại hy vọng đây là một khuê nữ.” Về mặt Tam phu nhân sáng rọi bản năng làm mẹ, vỗ về bụng nhỏ của mình nhỏ giọng nói: “Khuê nữ mới là tri kỷ.”

“Nam nữ đều giống nhau.” Phu nhân Thành Dương bá liền cười nói, lại dặn dò Tam phu nhân nghe lời đại phu những thứ phải ăn kiêng.

Tam phu nhân về mặt nghiêm túc gật đầu đồng ý, ngay lúc này lại thấy ánh mắt đột nhiên nhìn qua của A Kính, trong lòng run lên, rốt cuộc không phải người ưa sinh sự, bởi vậy yên lặng cúi đầu không nói gì cả.

Lúc này đây trong lòng A Kính lại có một loại chấn động khác.

Mẹ kế có thai, điều này đối với A Kính mà nói cũng không phải chuyện tốt. Tam phu nhân có thai, nếu là nữ nhi cũng liền thôi, cũng chỉ nhiều của hồi môn hơn một chút, còn nếu là nhi tử, huynh trưởng nàng A Nhạc đã không còn là nhi tử duy nhất của tam phòng, huống chi có mẹ kế trẻ tuổi ôn nhu như vậy thổi gió bên gối, chẳng phải phụ thân nàng càng muốn cách xa con trai của vợ trước hay sao? Nghĩ đến đây, lòng A Kính như lửa đốt, căng thẳng lên muốn đi nói chuyện với huynh trưởng.

Nếu ở trong phủ A Nhạc cũng không được coi trọng, nàng ở vương phủ còn đường sống sao?!

Trong lòng A Kính bách chuyển thiên hồi, A Nguyên thấy dáng vẻ nàng kỳ quái, chỉ là thấy mọi người đều vui mừng theo nên vẫn không lên tiếng.

Đợi một lát, A Dao đi theo Nhị phu nhân về sân viện của bà nói chuyện, A Nguyên liền thấy A Kính cũng đi theo đi ra ngoài, nàng dừng một chút nhưng vẫn không đi theo, chỉ ngồi ở trong phòng chúc mừng Trại Tam phu nhân.

Tam phu nhân tỉnh tỉnh dụy ngoan, rúc ở bên người phu nhân Thành Dương bá nói không ra lời.

Sau đó biết Trại Tam lão gia đã hỏi phủ, tức khắc liền đỏ mặt chạy.

Công chúa điện hạ bu hăn dọa thím tương lai chạy phiên muộn mà nhìn không trung phương xa trong chốc lát, liền thấy A Dung nhìn mình đến hai mắt nheo cả lại, liền rất ngượng ngùng, xoắn ngón tay nói: “Nhất thời hứng khởi thôi, ờ thì, bổn cung kỳ thật là một cô nương tốt dễ thẹn thùng.”

Lần này đến phu nhân Thành Dương bá cũng quay đầu phụt cười một tiếng.

“Hoàng tỷ đặc biệt thẹn thùng.” Ngũ Hoàng tử đồng đội heo liền ở một bên chen vào, “Trước kia một bữa ăn ba cái chân gà to còn trốn ở trong phòng ba ngày không ra đó.”

A Nguyên mặt vô biểu cảm mà nhìn thẳng nhóc mập đào bới lại lịch sử đen tối của mình này, nhắc tay liền định tét mông nó.

Phu nhân Thành Dương bá khuyên can, thấy Công chúa điện hạ cụp mi rũ mắt, còn lên nhìn mình, bèn nén cười nghiêm túc mà nói: “Con yên tâm, phủ chúng ta tuy rằng không phú quý, nhưng ăn no thì vẫn thừa sức.”

Khó có khi phu nhân Thành Dương bá cũng có lời dí dỏm, A Nguyên bị ghen đến trợn trắng mắt, rốt cuộc da mặt dày dần kinh nghiệm, kiên cường mà

chống đỡ.

“Phu nhân, phu nhân cũng có thể dư sức với Tiểu Ngũ không?” Nhóc mập phìền muộn nha, cậu biết Hoàng tử phải gả đi, nhưng mà từ nhỏ cậu đã lớn lên cùng Hoàng tử, Hoàng tử đến chỗ nào, cậu cũng tới được chỗ đó đúng không? hiện giờ nghe nói dư sức, nhóc mập liền an tâm rồi.

Mất thấy đây là sắp mua một tặng một rồi, A Nguyên đột nhiên cảm thấy Hoàng bá phụ nàng cung cấp quá độ.

“Ngũ Điện hạ thích cái gì, trong phủ sẽ có cái đó.” Phu nhân Thành Dương Bá cũng run rẩy khóe mắt một chút, lúc này mới ầm giọng nói.

Nhóc mập căng thẳng, rất sợ bản thân có thể vì ăn mà bị cự tuyệt ngoài cửa tức khắc mặt mày hớn hờ, xoắn móng nhỏ thom phu nhân Thành Dương bá một cái.

“Về sau bảo Tiểu Ngũ cách xa huynh một chút.” Nhóc mập này đặc biệt thích gặm mặt người khác, A Nguyên cảm thấy người khác cũng liền thôi, “trong sạch” của Phò mã nhà mình cần thiết phải giữ gìn.

Người A Dung hư từ trên xuống dưới đều là chủ quyền của Công chúa điện hạ, thần thánh cũng không thể xâm phạm!

“Mặt của vi thần chỉ thuộc về Điện hạ.” A Dung cười tủm tỉm mà nói.

A Nguyên lúc này mới vừa lòng, thấy Ngũ hoàng tử có vẻ muốn tranh sủng trước mẹ chồng tương lai của mình, tức khắc túm thẳng nhóc này lên cáo từ phu nhân Thành Dương bá, lén thom A Dung một chút, rồi mới mẩy mẫn rời đi.

Đợi đến khi trở về cung, kể lại bao nhiêu chuyện xảy ra hôm nay với Thái hậu, A Nguyên đang nói đến mặt mày hớn hờ lại thấy ánh mắt Thái hậu có chút ngẩn ngơ thất thần, trước nay Thái hậu thích nhất là nghe mình kể chuyện, như này thật rất không bình thường, A Nguyên liền nghi hoặc hỏi: “Hoàng tổ mẫu có tâm sự ư?”

Thái Hậu sờ sờ tóc nàng, lại chỉ hỏi: “Thái tử phi đối xử với con như thế nào?”

“Tốt ạ, không phải Người cũng biết sao?” A Nguyên thấy ánh mắt Thái hậu có chút đau lòng, liền vội vàng cười nói: “Từ nhỏ đã rất tốt với con.”

“Như thế ai gia cũng an tâm rồi.” Thái hậu đã khéo léo hỏi về sức khỏe Thái tử phi, biết nàng còn khỏe mạnh, lúc này mới thở ra một hơi, nhẹ nhàng nói: “Ngày sau chính là lúc nàng nên chăm sóc cho con.” Dứt lời cũng có chút thương cảm.

Lời này nghe kỳ quái, A Nguyên kinh ngạc một chút, trong lòng không biết vì sao lại giật mình.

“Hoàng bá phụ con muốn thoái vị.” Thái Hậu than một tiếng, thấy A Nguyên có chút dờ dẩn, lắc lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Có Thái tử phi ở trong cung quan tâm con, ai gia cũng yên tâm.” Tin Hoàng thượng muốn thoái vị như sét đánh giữa trời quang trước mắt Thái hậu, tuy rằng tôn tử cũng là của mình, như Thái hậu hiểu rõ nhi tử và tôn tử rốt cuộc không giống nhau, bà là Thái hoàng Thái hậu đương nhiên không cần lo lắng điều gì, nhưng tân triều mở ra ảnh hưởng nhất tới sủng thần của Hoàng đế trước đây, giống như A Nguyên một nữ tôn thất Hoàng thượng sủng ái, nếu một điều không tốt, thời đại tân triều sẽ ngã xuống đấy cốc.

May mà Thái Tử luôn luôn sủng ái A Nguyên, A Nguyên lại thân cận với Thái tử phi, bằng không hiện tại Thái Hậu đã chết không nhắm mắt.

A Nguyên lại kinh ngạc.

Hoàng thượng đang độ xuân thu, sao lại nghĩ đến việc thoái vị?

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 136-1

“Tuổi Hoàng bá phụ đã lớn, hơn nữa cũng muốn sống những ngày tiêu dao với Hoàng bá con.” Hoàng thượng cười rộ lên sang sảng, cười nói với A Nguyên vẫn đang chưa hiểu, “Hoàng huynh con hiện giờ giới giang, Hoàng bá phụ hà tất còn luyến tiếc vị trí này mà không nỡ bỏ chứ? không bằng làm Thái Thượng hoàng, sau ngày dẫn Hoàng bá nương con du sơn ngoạn thủy, tự tại tiêu dao.”

Người sờ đầu nhỏ của A Nguyên thờ dài, “Từ ngày Hoàng bá nương con gả vào đây đến giờ chưa từng được trải qua một ngày khoan khoái, về sau, chúng ta phải sống vì bản thân một phen.” Cả đời này của Người, nửa đời trước giãy giụa trong ác mộng Tiên đế phế Thái tử, tuổi già quan sát quần thần trong triều đình, nên có điều đã có, hiện giờ chỉ muốn ở bên người thể tề đã trải qua nửa đời gian khổ cùng Người, không bao giờ phải lo lắng vì triều đình nữa.

“Hoàng bá phụ muốn như thế nào vậy làm thế ấy đi.” A Nguyên gật đầu, ngữ khí lý giải.

“Con là đứa bé ngoan, ngày sau, Hoàng huynh con lại cho con cái ân điển, tóm lại sẽ không để con bị người khác khinh thường.” Hoàng thượng đã tính toán tốt, bởi vậy an ủi.

“Người không nói gì với con cả, rồi thông báo như vậy, không phải làm khó người ta không biết nên xoay sở ra sao hay sao?” A Nguyên liền hờn giận nói.

“Hôm kia đã có chuẩn bị, hiện giờ làm thật.” Hoàng thượng liền cười rộ lên, thấp giọng nói: “Đợi qua năm, Trẫm liền đi làm Thái Thượng hoàng.”

Còn cảm thấy khoái chí nữa đây. A Nguyên bĩu môi, lại hỏi: “Người cùng Hoàng bá nương đi tiêu dao, vậy hậu cung làm sao bây giờ đây?” Kỳ thật trong cung Thái tử cũng không ít nữ nhân, thế thì ở như nào? Lại hỏi: “Hoàng tổ mẫu, Tiểu Ngũ làm sao bây giờ?”

“Con đó.” Thấy hiện giờ nàng chỉ lo lắng cho Thái hậu và Ngũ Hoàng tử, ánh mắt Hoàng thượng liền ôn hòa rất nhiều, lại cười nói: “Phi tần không có con ở sùng Tây trong cung, phi tần có con thì xuất cung cùng ở với Hoàng tử, Hoàng nữ. Chỉ có Hoàng tổ mẫu con...” Hoàng thượng khụ một tiếng, nghĩ đến việc bị lão nương hành hung liền có chút chột dạ, nhẹ giọng nói: “Hoàng bá phụ vốn định phụng dưỡng Hoàng tổ mẫu con đi ra ngoài ngao du, ai ngờ Hoàng tổ mẫu con không muốn, chỉ muốn ở lại trong cung.” Dừng một chút rồi tiếp lời: “Hiện giờ Hoàng tổ mẫu con ở đâu thì về sau cũng ở đó, con và Tiểu Ngũ ở cùng nhau, không có gì khác biệt so với hiện tại.”

“Chuyện phía trước con không hỏi.” A Nguyên liền nhanh trí mà nói: “nói cho cùng thì Hoàng bá phụ có thể làm viên mãn.”

Hoàng thượng nở nụ cười, dĩ cái đầu A Nguyên một cái, lúc này mới dắt nàng đi tìm Hoàng hậu dùng bữa.

Hoàng Hậu cũng kinh ngạc, trước đó một câu Hoàng thượng cũng không lộ ra với bà, lúc này đây liền thở dài nói: “Chẳng trách Người nói phải phong Vương cho Tiểu Ngũ.”

Tình cảm đến cả Túc vương cha nàng cũng biết, nhớ lại lúc trước Túc vương thần thần bí bí, nhất định phải để mình mùa xuân mới gả chồng, A Nguyên ghi nhớ lão cha hừ đến chuyện này cũng dấu điếm mình một cái, lại nghe thấy Hoàng thượng cười nói: “Thôi để Thái tử phong Vương vị đi.” Như vậy mới có thể bày tỏ được phân lượng của Ngũ Hoàng tử trong tân triều.

“Phong cái gì Vương ạ?” A Nguyên có tâm muốn đệ đệ có chỗ tốt, liền vội vàng hỏi.

“Đích Hoàng tử đương nhiên nên là Thân vương.” Hoàng thượng nghĩ nghĩ, liền hỏi ý Hoàng hậu và A Nguyên: “Bằng không, phong Thọ vương?”

Kỳ thật Hoàng thượng thích phong hào Phúc vương hơn, nhưng nhớ lại năm đó Tiên đế còn sống, lão cha căn bản và Phúc vương làm Hoàng thượng ghê tởm, tuy rằng hôn Phúc vương hiện giờ đại đế là đã đoàn tụ với Tiên đế ở dưới địa phủ rồi, chỉ là Hoàng thượng vẫn không ưa được, nghĩ nát óc mới nghĩ được ra được một phong hào cát tường như vậy.

A Nguyên đang uống trà, tức khắc liền phun.

Thọ vương, thực sự được sao?

Công chúa điện hạ chỉ nhớ rõ trong truyền thuyết có một Hoàng tử xui xẻo bị cha ruột đoạt vợ, kẻ đó cũng gọi là Thọ vương.

Người vợ đại danh鼎鼎 đó chính là Dương Quý phi siêu cấp mỹ nữ.

“A Nguyên không thích?” Hoàng thượng thấy Hoàng hậu cũng không thích lắm, liền khó xử mà nói: “Dù sao cũng muốn Tiểu Ngũ của chúng ta có thể diện chút.”

“Vinh vương thì thế nào?” Hoàng hậu nghĩ nghĩ, liền mỉm cười hỏi: “Có Hoàng huynh nó tự hào về nó, lấy Vinh làm phong hào.”

A Nguyên nhịn xuống ý tưởng Bảo Thân vương* trong lòng.

Kết cục của việc vận động trí óc quá lớn chính là Công chúa điện hạ còn muốn nhóc mập này dạo qua một chút sử về Ung Thân vương* lạnh lùng bậc nhất đây.

Ung Thân vương: Thanh Thế Tông, là vị Hoàng đế thứ năm của đế quốc Đại Thanh (Trung Quốc), trị vì từ năm 1722 đến 1735. Ông dùng niên hiệu Ung Chính trong suốt thời gian 13 năm trị vì, nên các sử gia thường gọi ông là Ung Chính Đế.

Bảo Thân vương: Thanh Cao Tông, là Hoàng đế thứ sáu của nhà Thanh, con trai thứ năm của Ung Thân vương. Trong thời gian trị vì của mình, ông dùng niên hiệu Càn Long, nên còn gọi là Càn Long Đế.

“Vinh Vương, không tồi.” Hoàng thượng nghĩ nghĩ, cảm thấy đề nghị của Hoàng Hậu rất tốt lành.

Thái Hậu cũng đã biết, có thể thấy được việc này không phải là bí mật, chỉ mấy ngày, toàn bộ trong cung đều đã biết.

A Nguyên xem như là đã trải nghiệm qua hậu cung hỗn loạn nhất lịch sử, phi tần có con cái còn coi là tự tại, rốt cuộc có thể xuất cung đi làm bảo mẫu trong phủ, hưởng thụ con cháu hiếu kính, so ra có thể tốt hơn ở trong cung kẻ hầu người hạ hơn nhiều. Chỉ là những phi tần không có con lại phần lớn kinh hoàng, chỉ sợ sau khi Tân Hoàng tiến cung thì thế diện và phú quý hiện tại đều không còn nữa, bởi vậy lo sợ bất an, rất có bấy đàn mà cùng ở một chỗ dò hỏi tình hình. Trong lúc nhất thời cung Thái hậu và cung Hoàng hậu đều thành nơi náo nhiệt, A Nguyên hơi hơi sợ phiền hà, bởi vậy trốn đến

cung Đức phi.

Cung Đức phi cũng đánh nhau rồi.

Biết được Hoàng thượng xác thật muốn thoái vị, Thái tử đương nhiên mấy lần thỉnh cầu Hoàng thượng nghĩ lại, lại nói đức hạnh của mình còn chưa thể quân lâm thiên hạ, bắt đầu nổi lên tiết mục tam thỉnh tam cầu. Bôn tẩu tới lui cung Thái tử và trên triều, mệt như chó chết, Thành vương làm một Hoàng tử Thân vương trước nay chưa từng có dã tâm gì, cảm thấy lão cha thoái vị hay không cũng không liên quan lắm đến mình, bởi vậy liền nhắm thẳng vào hậu cung mẩu thân, khóc la chỉ muốn thỉnh Đức phi tới Vương phủ của mình an hưởng tuổi già, dẫn theo các tôn tử chơi đùa bên nhau.

Thành vương điện hạ theo phái hành động, hai ba ngày sân viện của Đức phi cũng dất thu thập tốt, có thể thấy được là đã sớm chuẩn bị từ trước, mưu đồ gây rối.

Mưu đồ gây rối là Ngũ Công chúa nói với A Nguyên, cũng không phải là Công chúa điện hạ âm u.

Thu thập xong sân rồi, Thành Vương liền thẳng đến hậu cung, cầu Đức phi đáp ứng sau khi Tần Hoàng đăng cơ sẽ xuất cung cùng mình, lại miêu tả một chút cuộc sống hạnh phúc, quả thực khiến người khác xúc động.

Như vậy liền chọc giận Ngũ Công chúa vốn muốn Đức phi tới phủ Phúc Thọ Công chúa, đối mặt với Hoàng huynh dám đoạt mẹ với Công chúa vẫn luôn rất buồn hân, từ sau khi thành thân càng thêm buồn hân, Ngũ Công chúa dùng hành động thực tế thuyết minh tâm trạng phần nộ của mình một chút.

Tóm lại, thời điểm A Nguyên vào tới cung Đức phi, liền thấy một con cạp mẹ đang cầm roi đuổi giết Vương gia.

“Đứng lại!” Đây là Ngũ Công chúa uy phong lẫm lẫm đuổi chưa chết thì không tha.

“Muội muội muội!” Thành vương đằng trước chạy lòng vòng trong cung, miệng la lên: “Ta cảnh cáo muội đấy! Còn động thủ là ta, ta đánh trả đấy!”

“Bang” một tiếng roi giòn vang, chính là câu trả lời của Ngũ Công chúa.

“Ta nói này muội là một Công chúa, muội còn tranh nổi bật gì thế!” Thành vương cảm thấy ảm ức muốn chết, kêu lên: “Hiếu thuận với mẫu phi chẳng phải hẳn một nhi tử như ta phải làm sao? Muội làm Công chúa của muội cho tốt đi, khó lắm sao?” thật sự là thói đời là thế lòng người dễ đổi, hẳn đường đường là Thân vương vậy mà bị muội muội đuổi đến gà bay chó sủa, truyền ra ngoài còn gặp người thế nào?

“Mẫu phi về với muội, huynh rất có ý kiến sao?!”

“đi hỏi mẫu phi.” Thành Vương thực khổ, tức khắc liền bỏ nhào vào Đức phi đang cười đến lau cả nước mắt trước mặt, dùng một đôi mắt tràn ngập chờ mong nhìn lão nương nhà mình, ân cần hỏi: “Mẫu phi nguyện ý đến ở với nhi tử, đúng không?”

“Mẫu thân!” Ngũ Công chúa theo kịp, một đôi mắt dè chừng Đức phi, rất có vẻ nếu Đức phi nếu nói đúng, liền phải làm thịt Thành Vương.

“May mắn lớn nhất đời này của ta chính là có hai đứa các con.” Đức phi sờ sờ mặt Thành vương và Ngũ Công chúa, khòe mắt rất nhanh lấp lánh ánh lệ.

Cả đời bà đã chôn vùi thời gian nơi hậu cung, chỉ có hai đứa bé này chính là bảo bối lớn nhất của bà.

“Ta đi Vương phủ của Hoàng huynh con.” Đức phi thấy Ngũ Công chúa nhào lên bóp cổ Thành vương đang cười to, ra sức giật qua giật lại, thì vội vàng kéo, khuyên nhủ: “Ngày sau, con có thai, mẫu phi lại tới thăm con.”

“Mỗi người nửa năm, thế nào?” Ngũ Công chúa nghĩ nghĩ, liền uy hiếp nhìn Thành vương, Thành vương sợ hãi run lên, ảm ức đáp ứng.

A Nguyên cười chết, mắt thấy ước định bất bình đẳng đã xong mới đi lên thỉnh an Đức phi, còn cười nói: “Người khác cũng không có nơi nào đi, chỉ có chỗ nương nong còn vì đi nhà ai mà đánh nhau thành như vậy.”

Hoàng thượng nói muốn thoái vị, trên triều hậu cung đều bận rộn, đừng nhìn Thái tử vội vàng cầu Hoàng thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, kỳ thật Lễ bộ đã chuẩn bị, chỉ chờ qua năm là có thể tổ chức đại điển thoái vị.

Muốn A Nguyên nói thì, Hoàng thượng như vậy cũng coi như sáng suốt.

Thay vì già mà bất tử, liên tục cản trở đường của Thái tử, không chừng sau này phụ nghi tử, từ oán phụ, còn không bằng vào lúc này phụ tử tình thâm mà thoái vị, huống chi Thái Thượng hoàng muốn thế nào, chẳng lẽ Tần quân lại không đồng ý?

Trước đây nàng chính là kiểu người không thích đọc sách, nhưng cũng biết thời Khang Hi Đại Thanh, lão gia tử sống mãi, sống đến mấy đứa con trai đều không chịu nổi, còn bị cha ruột phía trên nghi kỵ các loại, tóm lại chính là đủ kiểu bị kịch.

“Hoàng tử Hoàng huynh con hiếu thuận.” Đức phi mặt mày ôn hòa mà nói.

Bà đã sớm muốn xuất cung là Vương Thái phi rồi. Chỉ là trước đây tưởng là muốn cùng con trai sống qua ngày thì phải chờ Hoàng thượng quy thiên, Đức phi nào dám nói ra? hiện giờ tâm nguyện được đền bù, Đức phi nương nong trong lòng kỳ thật đã nghĩ đến việc chơi với tôn tử thế nào rồi.

“Chỉ là, chớ nên nóng vội.” Đức phi dừng một chút, liền nhắc nhở.

Thành Vương gật đầu ngoan ngoãn đồng ý, lại cười nói với Đức phi: “Nhi tử đã dọn dẹp rất tốt sân viện của Mẫu phi rồi, hơn nữa khi nào Người tới, chỗ nào không thích cứ nói với nhi tử, chỉ cần Người nguyên ý ở với nhi tử, cái gì nhi tử cũng đáp ứng Người.” nói xong liền cười ngây ngô, nói: “Vương nói Hoàng muội nhất định cũng muốn đón Mẫu phi xuất cung, bởi vậy bảo con lại đây sớm một chút, đừng để Hoàng muội cướp trước.” Vương phi quả nhiên thông tuệ nhất, như này chẳng phải đúng rồi sao? Nghĩ nếu là chờ một hai ngày nữa, mẫu thân bị Ngũ Công chúa đón đi, Thành vương liền lau mồ hôi đầy đầu, thờ phào nói: “Nguy hiểm thật.”

Thành vương bán đồng đội như vậy thực sự được chứ?

A Nguyên liếc nhìn đồng đội heo này một cái, không nói gì cả, biểu cảm mặt đặc biệt sinh động.

Ngũ Công chúa cũng run rẩy khóe miệng, dừng một chút, thờ dài nói: “Tứ tẩu thật là vất vả.”

Thành Vương điện hạ vô tội mà nhìn hai muội muội này, vẫn chưa hiểu ra, lúc này còn thật thà mà nói: “Thường ngày chăm sóc hai tiểu tử kia, xác thật thực vất vả.”

Đức phi về mặt cạn lời nhìn nhi tử ngốc này, hồi lâu sau, cũng thờ dài một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 136-2

Dừng một chút, Đức phi đã kêu các cung nhân thối lui, chỉnh lại xiêm y xộc xệch vì vận động vừa rồi của Ngũ Công chúa, lúc này mới hỏi: “Con giương nhá múa vuốt như vậy, chẳng lẽ còn chưa có động tĩnh?”

Nghe thấy bà hỏi như vậy, Ngũ Công chúa liền đỏ mặt.

“Ai nha mẫu phi, A Nguyên còn ở đây.” Ngũ Công chúa tỏ vẻ ở đây có tiểu Công chúa chưa lập gia đình chỉ hận chưa thể gả đi, vẫn không nên kích thích người ta.

Công chúa điện hạ bị coi thành tấm mộc tỏ vẻ vô cùng oán giận, cũng dùng đôi mắt nhỏ tròn hạt châu công kích về phía Ngũ Công chúa.

Đức phi đã biết hai đứa này không ngây thơ như vậy, chỉ là thấy Ngũ Công chúa e lệ nên cũng không có hỏi nhiều, chỉ dặn dò: “Con chú ý chút, phải có dáng vẻ nữ nhi, cả ngày nhảy nhót lung tung rất đẹp sao?”

A Nguyên lại lần nữa nằm không cũng trúng đạn bị thọc một đao, lúc này ứ máu ngã xuống đất không dậy nổi.

Mắt nhìn muội muội này bị đá kích quá độ, Ngũ Công chúa cười trộm một chút, sinh lòng trắc ẩn, cũng cười nói với Đức phi: “Nồi nào úp vung này, người đặc biệt không phải thích loại tính cách này sao?”

A Dung ở nơi rất xa đang bận rộn việc Thái tử lên ngôi đột nhiên hắt xì một cái.

Trước điệu cười xấu xa của Ngũ Công chúa, Đức phi quả thực bất đắc dĩ, xoa khóe mắt nói không ra lời.

Bà chỉ cảm thấy ngày sau hay là vẫn nên đến ở với khuê nữ nhiều hơn. nói cho cùng thì nhi tử có Vương phi đáng tin cậy chiếu cố, còn khuê nữ này mất nhìn là sau khi gả chồng còn muốn lên trời luôn.

Thành Vương chỉ ngây ngô mà nhìn mẫu thân và các muội muội cười, mình cũng cười cười, nghĩ nghĩ, liền quyết định đi gặp Hoàng thượng.

A Nguyên cũng đuổi kịp, nàng cảm thấy hiện giờ lại nói chuyện tiếp với Ngũ Công chúa quả thực chính là bức nàng đánh người.

Huynh muội hai người đang nhàn nhã tới thư phòng của Hoàng thượng liền thấy cách đó không xa, Bát Công chúa về mặt âm u đang đi tới.

Ấn tượng của Thành vương với muội muội này xưa nay không tốt, lúc này khề nhưu mầy, coi như không nhìn thấy giống. Khiến người ta kinh ngạc chính là, Bát Công chúa trước nay bắt được ai là cần người đó lại không nghĩ đến việc sống mái với Hoàng huynh Hoàng tỷ, không coi ai ra gì mà đi rồi, làm A Nguyên đã chuẩn bị xong xuôi bỗng ngây người, quay đầu hỏi: “Bát Hoàng muội làm sao vậy?” Bát Công chúa không còn táo bạo khiến A Nguyên cảm thấy không quen.

“Phụ hoàng thoái vị, Thái Tử không có kiên nhẫn dài dòng với nó.” Thành vương xưa nay bộc trực lộ ra vẻ mặt tối tăm, khiến A Nguyên quay đầu giống như không quen biết mà nhìn hẩn một cái, Thành vương rừ mắt, thấp giọng nói: “Lúc Phụ hoàng còn tại vị mới là thời điểm chúng ta có thể tùy ý nhất, đôi lại là Thái tử...”

Thái tử đối đãi với các đệ đệ muội muội rất hòa thuận, nhưng ôn hòa như vậy lại không phải là bao dung không đáy của người làm phụ thân như Hoàng thượng. Giống như Bát Công chúa, ở hậu cung đánh gà mắng cầu, Hoàng thượng cũng lăm chỉ lãnh đạm chống đỡ, còn Thái tử thì khó mà nói.

Đối với A Nguyên, Thành vương, đệ muội mà Người yêu thương thì thực bao dung, nhưng còn với Bát Công chúa gần gũi với Thuận vương, ngày thường còn mạo phạm nhiều lần với Thái tử thì... Thành vương tỏ vẻ chỉ có thể thấp một cây nến cho muội muội này, thuận tiện khuyên nàng ta về sau nên kẹp chặt cái đuôi mà sống đi.

“Muội thấy không giống.” A Nguyên nghĩ kỹ một lát, cảm thấy Bát Công chúa không có chỉ số thông minh đến mức không thể cảm thụ được nguy hiểm bậc này, trăm mặc một lát liền nhíu mày nói: “Có vẻ như có tâm sự.” Chỉ có điều tâm sự của Bát Công chúa không liên quan gì đến A Nguyên, lúc này nàng dừng một chút liền đi theo Thành vương.

Mới đưa ngưỡng cửa thư phòng đã nghe thấy tiếng khuyên bảo khẩn thiết của Thái tử ở bên trong, A Nguyên nhàm chán mà cùng Thành vương ngồi xỏm bên ngoài về xoắn ốc trong góc, không biết qua bao lâu, đại đế là Hoàng thượng và Thái tử đều thực mệt mỏi, Thái tử bung quần mất thâm quần đi ra ngoài.

Thái tử không muốn làm Hoàng thượng không phải là Thái tử tốt, chỉ có điều trước mắt, Thái tử vẫn người con thuần hiếu, nghĩ cũng không vì cái gì mà lão cha đang sống tốt lành, sáng sớm thượng triều đã có người nói với Người, hơ, “Cha Người muốn thoái vị, Người còn không mau chuẩn bị!”

Làm một Thái tử địa vị vững chắc, Người tỏ vẻ cũng không muốn vội vã thượng vị như vậy.

Bởi vậy, mấy ngày nay tới giờ, Thái Tử ngược gió đập tuyết, mùa đông cũng bồn chồn trong cung, chính là thực sự muốn Hoàng thượng làm nhiều thêm mấy năm, ngoài ý nghĩ nhỏ nhỏ ban đầu, thì phía sau đều phát ra từ tâm phẫn.

Đáng tiếc chính là Hoàng thượng cũng phát ra từ tâm phẫn rằng muốn thoái vị, lẫn nhau câu thông bất lương.

Lại lần nữa bị Hoàng thượng chính miệng thông báo trở về chờ đợi cơ đi, Thái tử tâm tình phức tạp vừa ra ngoài liền thấy đệ đệ và muội muội chuyên gây sự nhà mình, chầm kín mít ngồi xỏm ở góc tường, miệng nhỏ giọng nói cái gì đó, ngón tay quẹt quẹt trên lớp tuyết mỏng dưới mặt đất, trong lòng nghĩ ngợi, hơn nữa cũng muốn xem thử thái độ của đệ đệ. Thái tử tiến lên ôn hòa hỏi: “Sao ở đây hứng gió? Bị bệnh thì...” Lời còn chưa hết Người liền nhìn thấy trên mặt đất hai con rùa tròn trịa, nói không nổi.

A Nguyên thảo luận với Thành vương biện pháp để có thể vẽ ra tiểu rùa đen một cách đáng yêu nhất, nghe thấy giọng Thái tử, vừa ngẩng đầu liền thấy sắc mặt Thái tử không ổn lắm.

“Hoàng huynh khổ sở bên trong, hai đứa đệ vẫn còn tâm tư ở bên ngoài về cái này.” Thái tử là người ôn hòa, cũng thực yêu quý đệ đệ muội muội, nhưng mà gần đây tâm trạng thực sự rối loạn, đệ đệ muội muội cũng thực khiến người khác nổi giận.

“Bọn muội cũng lo lắng cho Hoàng huynh nha.” A Nguyên cười chỉ vào hai tiểu rùa đen, cười nịnh nọt.

Về mặt Thái tử “Ta tin muội mới là có quý”.

“Trời giá rét, Hoàng huynh nhanh về đi.” A Nguyên liền thiết tình khuyên nhủ, “Hoàng bá phụ yên tâm giao thác quốc sự, như này không phải là tán thành năng lực của Hoàng huynh sao? Nếu Hoàng huynh bất an vậy ngày sau chủ trì triều đình thật tốt, để Hoàng bá phụ biết lựa chọn của Người hôm nay là không sai, đây mới là quan trọng nhất, mà không phải hiện giờ...” nàng ân cần đeo bao tay da thỏ vào tay Thái tử, cười hi hi nói: “Mà không phải không yêu quý bản thân như bây giờ, cũng làm Hoàng bá phụ đau lòng không phải sao?” Thấy Thái Tử bắt đầu dĩ mà nhìn mình, liền sợ phải tuyết trên người mình, thúc giục: “Hoàng huynh để để bọn muội ăn Tết cũng không yên mà!”

Thái tử bị lời của nàng khiến cho trong lòng cũng có vài phần rung động, sờ sờ bao tay da thỏ ấm áp, thấy khuôn mặt A Nguyên đỏ bừng, đảo mắt lại thấy nàng lại lấy ra một bộ cho bản thân đeo, lúc này mới sờ sờ đầu A Nguyên, lộ ánh mắt “Đệ chờ đấy” với Thành vương đã “hoa dung thất sắc”, rồi rời đi.

“Ta cảm thấy không sống được bao lâu.” Thành Vương sắc mặt thảm bại mà nói.

“nói hươu nói vượn! Huynh tưởng Hoàng bá phụ đánh huynh đúng không?” Đây là lời của Công chúa điện hạ càng ngày càng lão Phật gia.

“Muội không biết, hôm kia ta đã nói với Thái tử là hiện giờ ta đang vội, không thể cùng Thái tử khuyên nhủ gì đó, mong huynh ấy thông cảm.” Thành vương điện hạ vốn rất bận rộn, có thời gian ở đây vẽ rùa đen với muội muội, ha ha...

Biết Thái tử đang nói chuyện với Hoàng thượng, một chút ý thức nguy hiểm Hoàng huynh này cũng không có, trách ai nữa?

A Nguyên không nói gì cả, tóm Thành vương đang bị phản liên vào Ngự thư phòng Hoàng thượng.

Ngoài dự đoán mọi người chính là, bên trong thư phòng thể nhưng không chỉ có một mình Hoàng thượng, còn có mấy lão thần, trong đó cũng có Mẫn Thượng thư đã qua lại vài lần, vị Thượng thư này hiện tại về mặt ôn trọng, một chút ý tứ cột nhà cũng không có. Ở phía trên là phụ thân nàng Túc vương, còn có vài trưởng bối tôn thất, cuối cùng còn có mấy vị thế gia, cứu cứu nàng anh Quốc công cũng trăm mặc không nói. A Nguyên cũng không phải cô nương có hùng tâm chính trị oai phong một cõi, bởi vậy đại nhân trên triều này đó chỉ là quen mặt, cũng không có gì thân cận, trước mắt thấy các lão đại hô mưa gọi trên triều đồng loạt quay đầu nhìn lại đây, Công chúa đại nhân tỏ vẻ áp lực thực sự rất lớn.

Thành vương lặng lẽ đi phía trước nửa bước, nghiêng người che A Nguyên ở phía sau.

Ít nhất hơn một nửa ánh mắt trong thư phòng đều lộ ra vẻ hài lòng với Thành vương.

“A Nguyên lại đây.” Hoàng thượng thấy A Nguyên, ánh mắt sáng ngời, vẫy tay liền gọi nàng tới bên người.

“không nghĩ là Hoàng bá phụ đang nghỉ sự trong phòng, là con thất nghi.” A Nguyên bước từng bước một đến bên cạnh Hoàng thượng, liền nhẹ giọng nói.

“Đây đều là trường bối của con, tính là thất nghi gì chứ?” Hoàng thượng cười, lại lệnh Thành vương ngồi ở ghế hạng bên, lúc này mới chỉ vào A Nguyên, cười nói với Túc vương: “Ta còn vừa mới nói không yên lòng về A Nguyên, đứa bé này xưa nay lỗ mãng, ngày sau có cái gì va chạm phải làm sao đây?” nói xong ánh mắt sáng ngời.

“Bệ hạ yên tâm, Công chúa biết lễ thuần lương, dù tính là ngẫu nhiên có chỗ lo lắng, tất nhiên về tình cảm có thể tha thứ, thì chúng thần đại lão gia đều là người lòng dạ rộng rãi, sao lại so đo này kia với Điện hạ chứ?” Mẫn Thượng thư nhiệt tình lại cơ linh, không cơ linh cũng không tới phiên hấn trả trộn vào Nội Các, lúc này đây vội vàng cười tủm tỉm nói với Hoàng thượng.

Lời này không đơn thuần chỉ là thổi phồng lòng dạ mọi người một chút, còn tỏ vẻ một chút sau này tên vô liêm sỉ nào dám so đo với Công chúa chính là tiểu nhân lòng dạ hẹp hòi, thật là khiến người ta vừa tức lại vừa hận, mọi người đã vượt mong ngựa muộn một bước so với thẳng nhai này, tức khắc Mẫn thượng thư bị nhìn chòng chọc.

Nếu ánh mắt có thể hóa thành dao, Thượng Thư đại nhân không thể nghi ngờ đã bị thiên đao vạn quả.

Hoàng thượng cười to, gật đầu nói, “Ái khanh quả nhiên là diệu nhân.” Mông ngựa này a, thật không tầm thường, nhân tài!

A Nguyên cũng cười thẹn thùng với mọi người phía dưới, thật là giống như một đóa tiểu bạch hoa.

Biết gương mặt thật của Công chúa thì người cảm kích đều ghê tởm hồng mắt, Túc Vương xanh cả mặt, lại còn phải mỉm cười.

“Hoàng bá phụ nghe thấy lời của con ở bên ngoài.” Hoàng thượng sờ sờ đầu A Nguyên, mỉm cười nói: “Mới vừa rồi Trẫm cũng khuyên Thái tử như vậy, nói vậy nó cũng có thể suy nghĩ cẩn thận.” Thái tử phía dưới đều biết Hoàng thượng không phải đang thử Thái tử, bởi vậy đều khẽ gật đầu.

“Lệnh cho Lễ Bộ làm đi.” Hoàng thượng bèn cười, ôn hòa mà nói: “Ngày sau chư vị ái khanh cũng sẽ phò tá Thái tử giống như phò tá Trẫm.”

Mọi người nhận lời, A Nguyên liền thấy Túc Vương cười nói: “Sau này, thần đệ cũng là Hoàng thúc?” Lúc đó sẽ là thúc thúc của Hoàng thượng, lại nói thì so ra còn cao hơn là đệ đệ của Hoàng thượng.

“Cái người này...” Hoàng thượng chỉ chỉ vào ông cười, cũng biết ông đang muốn hoàn hảo không khí, rốt cuộc thì đâu ai có thể đảm bảo được tâm quan trọng, phần lớn đều bất an, cũng không nói chuyện nữa.

Lại trấn an vài câu, tỏ vẻ một chút tất cả mọi người đều là rường cột triều đình, về sau cũng giống như hiện tại, Hoàng thượng lúc này mới thả quần thần rời đi, phân phó Thành Vương vài câu, lúc này mới lệnh hấn đi xuống, rồi cười nói với A Nguyên: “Có sủng ái vừa rồi của Trẫm đối với con, dù tính là sau này thì con cũng sẽ không bị xem nhẹ.”

“Hoàng bá phụ một lòng vì con, con không biết nên hồi báo như thế nào.” A Nguyên nhỏ giọng nói.

“Hoàng tử con nói cho cùng vẫn là Hoàng nữ, trong kinh sẽ không vì Thái tử lên ngôi mà thay đổi.” Hoàng thượng nhàn nhạt mà nói.

A Nguyên là nữ tôn thất, sủng ái nhận được đều chỉ là một ý niệm của Hoàng thượng, hiện giờ kinh thành rung chuyển, tiểu nhân có hơi không quen với việc một nữ nhi vương phủ như A Nguyên lại được sủng ái ở trong cung liền nói xấu A Nguyên trước mặt Thái tử và Thái tử phi, hiện giờ Hoàng thượng cũng chỉ còn nhọc lòng vì cháu gái này. May mà Thái tử coi A Nguyên như khuê nữ, chỉ là người khác lại không biết, đương nhiên sẽ muốn bỏ đá xuống giếng.

“Con mới không để bụng tiểu nhân như vậy.” A Nguyên cũng biết chút, bởi vậy hừ hừ.

“Hoàng huynh con đã tính toán kỹ rồi, ngày sau con vẫn như này là được.” Hoàng thượng cười, thấy A Nguyên cũng không để ý, cười cười, dừng một chút, trên mặt cũng lộ vẻ do dự, nhẹ giọng hỏi: “Đại ca con... hiện giờ hấn có tốt không?”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137-1

Hoàng thượng hỏi như vậy khiến A Nguyên giật mình.

Mấy năm nay, từ sau khi phong Vương cho đại ca nàng Phụng Khanh, Hoàng thượng không hề coi trọng như trước đây, thái độ đối đãi với Phụng Khanh cũng lui về như sự yêu thương của bá phụ, A Nguyên vốn tưởng rằng Hoàng thượng đã không còn chú ý đến Phụng Khanh, lại ngờ rằng, trong lòng Hoàng thượng, vậy mà chưa bao giờ buông bỏ Phụng Khanh.

Vì sao?

A Nguyên cảm thấy thái độ của Hoàng thượng kỳ quái, chỉ là thật sự không rõ đến tột cùng là không đứng ở chỗ nào, trầm mặc một lát, liền nhẹ giọng nói: “Người còn không biết đại ca sao, hiện giờ đã có tâu tử và các con, hạnh phúc không biết bao nhiêu, hơn nữa hiện giờ sức khỏe đã tốt hơn trước, cả nhà ở bên nhau, mỗi ngày đều vui vui vẻ vẻ.”

“Người một nhà……” Kỳ thật Hoàng thượng đều biết những thứ đó, nhưng thời điểm từ miệng A Nguyên nói ra lại khiến mắt Hoàng thượng có chút chua xót.

Người nằm đó không phớt lờ thái độ, đờ đờ Người, dường như con của Người rất khác, dường như giống như người trong nhà.

“A Nguyên nói đúng, người một nhà ở bên nhau chính là phúc khí lớn nhất.” Trong mắt Hoàng thượng lộ ra vài phần thoải mái, rốt cuộc cảm xúc kích động đã quy về bình tĩnh.

A Nguyên nghi hoặc mà nhìn nhìn Người, rồi che miệng gật đầu cười.

Qua năm mới, vì đại sự của Hoàng thượng mà mọi người ăn Tết cũng thất thần. Mới ra tháng giêng, Hoàng thượng thoái vị, xưng Thái Thượng hoàng. Hoàng hậu thành Hoàng Thái hậu, Thái hậu cũng thành Thái hoàng Thái hậu.

Đối với A Nguyên, kỳ thật cũng không có cái gì biến hóa, chỉ là đối tượng để la lối khóc lóc lẫn lộn ở Ngự Thư phòng sẽ thành Hoàng huynh của nàng mà thôi, nhưng thật ra trên triều có rất nhiều chấn động, chỉ có điều Thái tử đã trợ thủ cho Hoàng thượng rất nhiều năm, vẫn chưa có gì thay đổi.

Đạo chiếu thứ nhất của Thái tử là phong Thái hậu làm Thái hoàng Thái hậu, Hoàng hậu làm Thái hậu, đạo chiếu thứ hai là tấn phong tước vị cho chư Hoàng tử, chư Hoàng nữ. Ngũ Hoàng tử thành Vinh Thân vương, hiện giờ tuổi còn nhỏ, đồng ý được ở cùng Thái hoàng Thái hậu, Trịnh vương Thành vương có gia phong khác, Thuận Quốc công Phụng Chu vì là hoàng tôn đầu tiên thỉnh chi đón tồ mẫu Tuệ Tàn xuất cung, hiếu tâm đáng khen nên tấn phong Thuận Quận vương. Đệ phong Hoàng tử xong chính là tới Công chúa.

Tam Công chúa Tứ Công chúa tăng cấp phong thêm tám trăm hộ, Phúc Thọ Công chúa Vinh Thọ Công chúa tăng nghìn hộ, Bát Công chúa đáng thương chỉ thêm ba trăm hộ làm cho có, đến Cửu Công chúa, nhìn vào phần đáng thương của Cửu Công chúa mà cũng tăng thêm năm trăm hộ, quả thực làm lợi Bát Công chúa.

Chư muội của Hoàng thượng đều phong thành Trưởng Công chúa, đến Vinh Thọ Công chúa, Công chúa không dám nhận, liền tiếp chối từ, bởi vậy gia phong Quận Quốc Công chúa, hào Tàn, toàn xưng Tàn Quốc Công chúa.

Đối xử bất đồng như vậy, Thái Thượng hoàng mở một mắt nhắm một mắt cũng liền cho qua.

Hoàng thượng mới đăng cơ dường như vẫn chưa xong, tựa như muốn xem Bát Công chúa bị lãnh đạm nhất rốt cuộc có thể nhẫn bao lâu, lại phân biệt đối xử Phúc Thọ Trưởng Công chúa và Tàn Quốc Công chúa, ban thêm tám trăm khoảnh ruộng cung hoàng gia, thiên vị như vậy đã khiến những kẻ trong kinh chờ Tàn Quốc Công chúa thất thế phải ngậm miệng lại.

Càng khiến người ta tức giận, lại là ân điển của Túc vương phủ.

Phụng Khanh thời trẻ được phong làm Khang Quận Vương, làm phủ Túc Vương một nhà hai Vương, vốn đã bị người lên án, chỉ là mấy năm nay không có tiến triển mới cũng khiến lòng người an ủi, lúc này đây Hoàng thượng lại tấn phong Vương tước của hắn thành Thân vương, thế tử của Túc vương cũng liền thôi, còn hai vị Quốc công Phụng Ngọc Phụng Khuyết cũng lại ban phong hào để phân biệt, trong lúc nhất thời phủ Túc vương tiền đồ vô lượng. Tuy rằng phía sau lại có việc gia phong những vương phủ hoàng tôn khác, nhưng rốt cuộc không đáng chú ý bằng cái này.

Tùng đạo chiếu thứ ba xuống, A Nguyên tạ ơn đón Hoàng hậu vào cung mẹ chết khiếp, suốt một tháng quả thực ngủ cũng không ngon, tức khắc gây đi một vòng lớn, càng cảm giác thân mình uyển chuyển nhẹ nhàng, hận không thể múa trên lòng bàn tay như tiểu mỹ nhân trước kia.

A Nguyên làm Công chúa đã mệt quá sức, càng miễn bàn chư phi hậu cung. Các Thái phi của Thái Thượng hoàng sôi nổi chuyển nhà, phi thiếp của Tân Hoàng liền tiến vào. Ngoài danh phận Hoàng hậu đã sớm lập, chư trắc phi thứ phi còn lại đều chưa có phân phong, trong lúc nhất thời vô số ánh mắt lóe sáng chỉ nhìn về phía Hoàng thượng, niềm nhiệt tình kia khiến A Nguyên cũng chịu không nổi.

Hậu cung các nơi ngẫu nhiên gặp được thật là không cần nói tí mĩ.

Đối với việc này ngoài dự đoán của mọi người, Hoàng thượng thoải mái phong tất cả đều là Tàn, không có gì tránh né.

Đến vị Trắc phi sinh ra Tam Hoàng tử hiện giờ cũng không được tấn Phi vị, A Nguyên sắc bén nhìn ra, Phi vị giống như một cái hào rộng vô hình ngăn cách xa xa Hoàng hậu và thiếp thất, đại để liền biết ý tứ của Hoàng huynh nàng.

Quả nhiên không quá mấy ngày, Hoàng thượng cũng lược làm bộ làm tịch, phong đích trưởng tử Phụng Đăng làm Thái tử, lệnh vào ở cung Thái tử, lại

phân phong con trai dưới gối, ngoài Nhị Hoàng tử Phụng Ninh do Hoàng hậu sinh ra phong làm Thân vương, còn lại con vợ lẽ đều làm Quận vương, quả thực chính là chỉ rõ khác biệt giữa con vợ cả và con vợ lẽ.

A Nguyên cũng biết Hoàng tử thứ xuất này kia có nhiều khóc chịu, chỉ là hiện giờ thấy Phụng Đăng viên mãn, cũng coi như tảng đá lớn trong lòng nàng cũng đã rơi xuống.

Tùy tùy tiện tiện, ai nguyện ý phé Thái Tử chơi đây?

Hiện giờ Phụng Khanh, đang tạ ơn trước Hoàng thượng, tuy rằng hắn không có ngẩng đầu lại vẫn cảm giác được ánh mắt phức tạp của Hoàng thượng đang dừng ở trên người mình, có một loại cảm giác khiến hắn bất an.

Hơi hơi ngẩng đầu, Phụng Khanh không rõ vì sao đường huynh không thân cận lắm này lại muốn gặp mặt mình mình,

Thiếu niên tuần tú năm đó đã trưởng thành thành thanh niên đoan chính thanh nhã tú mĩ. Hoàng thượng phức tạp mà nhìn đệ đệ trước mắt này, hắn là đệ đệ huyết mạch tương liên với Người, nhưng ở trong mắt mọi người lại chỉ là đường đệ của Người. Đây là nhi tử và đệ đệ mà Phụ hoàng Người và Người vĩnh viễn không thể nhận lại được.

Nhớ lại trước khi Hoàng thượng thoái vị đã từng chút một kể lại đoạn tình cũ trước kia, Hoàng thượng trong lòng phức tạp, không biết rõ là cảm giác gì.

“Ồ trước mặt Trẫm, đệ là đệ đệ, không phải thần tử.” Dừng một chút, Hoàng thượng nở nụ cười ôn hòa, mệnh Phụng Khanh ngồi đối diện mình, tinh tế mà nhìn hắn.

Người đệ đệ này có dáng vẻ đẹp nhất trong số huynh đệ của Người, có lẽ trong đó hắn đã kế thừa phần lớn dung mạo của mẹ đẻ hắn, trong lòng không rõ là tư vị gì, Hoàng thượng liền cười nói: “Từ nhỏ sức khỏe đệ đã yếu, hiện giờ ta thấy đã cường tráng hơn nhiều so với trước, lại vẫn không bằng Trẫm.” Vỗ bả vai Phụng Khanh, thấy mắt cười của hắn cong lên, đáng vẻ an bình, Hoàng thượng liền than một tiếng: “Đệ là... trưởng tử của Hoàng thúc... là đệ đệ của ta, ngày sau nếu có điều không hài lòng thì cứ tới nói với ta, ta sẽ làm chủ cho đệ.” Đến cuối cùng, Người vẫn xưng ‘ta’ đến ôn nhu.

“Thần đệ đã tạ bệ hạ, chỉ là trong nhà cũng không có việc khó xử.” Người có tình cảm tốt với Hoàng thượng là A Nguyên, Phụng Khanh và Thái tử chỉ tầm thường thôi, lúc này cảm thấy vị này đang khách khí, chỉ lộ vẻ cảm kích mà nói.

Biết rõ hắn không biết, Hoàng thượng chỉ thở dài khe khẽ, thấp giọng nói: “Sống thật tốt.”

Có lẽ, thân phận đích trưởng tử của Túc vương này càng cho hắn được nhiều tôn trọng.

Trong mắt Người có chút đau lòng, nhưng Phụng Khanh không rõ nguyên do, ngây thơ mà vâng dạ rồi bái Hoàng thượng liền lui ra ngoài, xa xa liền thấy Túc vương đang chờ ở bên ngoài, vội vàng đi tới, đỡ Túc vương nói: “Sao Phụ vương lại đứng ở đây? Cẩn thận không bị bệnh.”

“Đường huynh con nói gì với con?” Túc vương sờ sờ đầu Phụng Khanh như khi còn nhỏ, có vẻ không chút để ý.

“Chỉ nói một chút việc nhà, chắc là nề mặt Phụ vương.” Trong lòng Phụng Khanh không có nhiều chỗ suy đoán thái độ của Hoàng thượng như vậy, lúc này cười rồi hỏi: “A Nguyên không đi ra sao?”

“Hoàng thượng vừa đăng cơ nó liền ra ngoài, như vậy không phải đang nói nó bị đuổi ra ngoài sao?” Túc Vương cười nhạo, “Muội muội con là đứa giáo hoạt nhất, sẽ chịu chê cười như vậy sao?” Lại cười nói, “Đợi đến đầu xuân, Hoàng bá phụ và Hoàng bá mẫu con cùng đi du lịch rồi, chúng ta sẽ đi tiền.”

“Khi nào Phụ vương muốn du lịch, nhi tử phụng dưỡng hai bên.” Phụng Khanh đoan chính thanh nhã nở nụ cười, có vài phần chờ đợi mà nói: “Năm đó Nhị đệ tới Giang Nam đã nói cảnh đẹp Tây Hồ làm người ta lưu luyến quên về. Sau này nhi tử cũng muốn đi.” Hắn quay đầu cười nói, “Nhi tử không muốn cả đời này đều trôi buớc ở kinh thành, nói cho cùng muốn trải nghiệm phong cảnh các nơi một chút.”

Túc Vương cúi đầu nhìn trưởng tử của ông, hồi lâu sau phun ra một hơi, gật đầu nói: “Đến lúc đó dẫn mẫu phi con vợ con cùng đi.”

Phụ tử ước định liền nhìn nhau cười, ôn nhu nói không nên lời rồi chậm rãi rời đi.

Đợi đến khi nội giám báo cáo lại câu chuyện giữa hai phụ tử cho Hoàng thượng, Hoàng thượng hơi hơi nhắm mắt, rốt cuộc than một tiếng.

Chỉ là hiện giờ sự tình khiến Hoàng thượng phiền lòng thật sự không ít, trên triều cũng liền thôi, hiện giờ có Trịnh Vương Thành Vương phụ tá, tuy Tân Hoàng rốt cuộc có thể áp chế quần thần, nhưng hậu cung lại khiến Hoàng thượng đau đầu lợi hại.

Không muốn con vợ lẽ bày trò, lần này đến mẹ đẻ của Hoàng tử Hoàng thượng cũng không phong cao, Trắc phi đã làm tổ mẫu kia cũng chỉ là Tàn, thật sự khiến nàng không có cách nào nhẫn nhịn, chỉ cảm thấy trong cung này nơi nơi đều là ánh mắt cười nhạo, bởi vậy khóc lóc não loạn với Hoàng thượng một hồi, bị Hoàng thượng mắng mới hành quân lặng lẽ đi.

Kẻ không như ý trong cung không chỉ có vị Tàn này, còn có Từ Quý nhân ngày trước, hiện giờ đã là Từ Thái Quý nhân.

Vận khí của Từ Thái Quý nhân không được tốt, thời điểm trước kia được sủng ái chỉ sinh ra một Bát Công chúa, một đứa con trai cũng không có. Hiện giờ muốn xuất cung thì Bát Công chúa còn chưa có mở phủ đầu, chỉ có thể âm thầm ức ức rúc ở một góc với đám phi tần của Thái Thượng hoàng, thập phần bị đè nén. Sau lại có Phụng Chu người hoàng tôn hiếu thuận, người đầu tiên nghênh đón thứ tử Tuệ Thái Tàn kia của bà xuất

cung đã khiến Từ Thái Quý nhân cực kỳ đố kỵ, nhìn Tuệ Thái Tàn bận rộn trong cung thu thập đồ đạc, Từ Thái Quý nhân đã nhìn rất lâu rồi, rốt cuộc không nhìn được nữa, vào ngày Thái phi Thuận vương ý vào có nhĩ tử đi lên đến nghênh đón mẹ chồng rồi cung, đã bị Từ Thái Quý nhân ngăn lại.

“Bồn cung cũng phải đi phủ Thuận vương.”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 137-2

“Bồn cung cũng phải đi phủ Thuận vương.” Từ Thái Quý nhân ngửa mặt, dùng ánh mắt ngạo mạn nhìn nàng.

Thái phi Thuận vương cười lạnh một tiếng, không nói gì cả, liếc nhìn một cái liền có cung nhân đi lên đẩy bà ta qua một bên, nhướn mày cười nói: “Thái Quý nhân, người còn tưởng rằng đây là thời điểm người còn phong quang đặc ý sao?”

“Người nói cái gì?!” Từ trước Thái phi Thuận vương đã là cái người đàn bà đánh đá, nhưng cũng không có không coi ai ra gì như vậy, Từ Thái Quý nhân bị một ánh mắt như vậy khiến lửa nóng trong lòng bùng cháy, nhào lên kêu: “Thứ độc phụ người! Người hại phụ quân người, hiện giờ còn muốn coi thường ta sao?!”

“Hại hấn là Nam Dương Công chúa của ngài, có liên quan gì tới ta.” Thái phi Thuận vương cười lạnh một tiếng, lạnh lùng mà nói: “Ta nói cho người biết, hiện giờ cũng phải như trước kia, lại làm ta tức giận, đừng trách ta khiến người ăn không hết phải gói đem đi!”

Giao tình chị em dâu giữa Thái phi Thuận vương và Hoàng hậu hiện tại cực tốt, bằng không cũng sẽ không Hoàng thượng vừa đăng cơ, Phụng Thiên liền phục vương tước được, tuy rằng ở đây hơn phân nửa là Hoàng thượng làm cho người khác xem, ý là Hoàng thượng nhất mực bao dung với Phụng Thiên Đồng luôn đối nghịch với Người, rộng rãi với đệ đệ, nhưng mà được tiện nghi vẫn là sự thật, Thái phi Thuận vương không muốn gì khác, chỉ muốn sống qua ngày lành cùng mẹ chồng bà nhĩ tử.

“Người dám nói chuyện với ta như vậy!” Từ Thái Quý nhân tức đến phát run cả người, lại thấy thứ tỷ của mình đi tới, ánh mắt lạnh băng nhìn bà một cái.

Thứ tỷ bình thân trước kia vậy mà còn dám đi tới trước mặt mình, Từ Thái Quý nhân ngăn ngại, đang muốn nói vài câu hiếu thắng lại đột nhiên bị ánh mắt lạnh băng của thứ tỷ này khiến lòng dạ run rẩy.

“Nể Từ gia đã dưỡng dục ta nhiều năm như vậy, ta vẫn luôn nhẫn nhịn người.” Lúc này đây, trước mặt muội muội vẫn thường xuân phong đặc ý, hiện giờ nghèo túng không còn một tia vui vẻ, Từ Thái Tàn chỉ nhàn nhạt, tựa như nói đến một chuyện không liên quan đến mình, nhẹ giọng: “Nhiều năm như vậy, người ý vào thân phận đích nữ, cướp đi nhĩ tử của ta...”

Thời điểm nhắc tới điều này, trong lòng bà vẫn khổ sở. Phụng Thiên dù không tốt, vẫn là cốt nhục bà hoài thai chín tháng mười ngày sinh hạ ra, bà thậm chí còn nhớ rõ hình dáng đáng yêu của bé con nhỏ trong lòng ngực khi kia, nhưng muội muội vào cung, ý vào vị phân cao hơn bà, khiến nhĩ tử khinh thường bà, tình nguyện thân cận di cũng không chịu thân cận với bà.

“Nhiều năm như vậy, cái gì nên làm, ta đều sẽ cho người.” Ánh mắt Tuệ Thái Tàn chứa vài phần thoải mái, nhìn muội muội này, hơi hơi mỉm cười, “Người đoạt đi nhĩ tử của ta, nhưng tôn tử của ta, con dâu ta đều là bảo bối của ta, người muốn cuộc sống của chúng không tốt lành, làm tỷ tỷ, chỉ có thể giáo huấn người một chút, biết chưa?”

“Người!” hiện giờ Tuệ Thái Tàn mới đáng để nịnh hót, Từ Thái Quý nhân lập tức bị ấn xuống mặt đất, bị tỷ tỷ này nâng cầm lên nhìn trong chớp lát, đột nhiên một bạt tai giáng xuống mặt, lúc kinh giật đan xen liền nghe thấy tỷ tỷ đáng giận này nói: “Đây là để báo đáp người, không cần cảm tạ ta.” Lời vừa dứt, Thái phi Thuận vương vẫn luôn lạnh nhạt thờ ơ đứng bên còn kẻ cười nói: “Hà tất nói nhiều với bà ta như vậy, muốn xuất cung thì đi theo Bát Công chúa ấy, loại người không cần mặt mũi như vậy, mẫu thân nói nhiều thêm một câu nói bà ta đều mất thể diện lắm” nói xong, lại nhàn nhạt nói: “Ta khuyên Thái Quý nhân ngừng nghĩ chút đi, bằng không nếu ngày sau mẫu thân không vui, chỉ sợ Từ gia kia của ngài cũng không có được ngày lành.”

Lại dám lấy một nhà Từ gia tới uy hiếp bà!

“Thôi, đi thôi.” Tiếng nói mềm nhẹ vang lên, Từ Thái Quý nhân quỳ rạp trên mặt đất, nhìn hai nữ nhân hận nhất cuộc đời này rồi đi, trước mắt cũng biến thành màu đen.

Khi bà ở trong nhà được phụ huynh yêu thương, thứ tỷ này chỉ có thể làm quân cờ bị đưa đến cung Thái Từ vùng vẫy giành sự sống, khi bà độc sủng hậu cung, đến Hoàng hậu cũng không coi ra gì, thứ tỷ này run run rẩy rẩy ở trong góc đến nhĩ tử cũng không giữ được. Bà xuân phong đặc ý, mừng Thái phi Thuận vương, lấy cháu gái si nhục nàng ta, từng đó cảnh tượng đều còn ở trước mắt, nhưng hiện tại bưng tỉnh đại mộng, vậy mà bà chỉ là kẻ thất bại, mà hai nữ nhân này đã đánh bại bà, sống sung sướng đến vậy.

Trong mắt hiện lên oán giận, Từ Thái Quý nhân quỳ rạp trên mặt đất, đến lúc Bát Công chúa chạy vội tới mới đứng dậy khóc hu hu.

Mẫu thân bị coi thường, khoe mất Bát Công chúa cũng muốn nứt ra, nhưng mà hiện giờ nàng còn đang ở cùng không biết bao nhiêu phi tần đấy, xưa nay

Hoàng thượng chưa từng giả tạo với nàng, Bát Công chúa cắn răng nói: “Mẫu thân đừng lo lắng, năm nay con có thể khai phủ, đến lúc đó hiểu thuận người.”

“Còn nói khai phủ nữa...” Từ Thái Quý nhân nức nở nói: “một đứa nữ tôn thất sao lại luôn đề lên đầu con được? Nó là cái thứ gì, dựa vào cái gì có thể tăng nghìn hộ? Dù là sủng ái, như vậy đã sủng ái đến quá mức!”

“Chỉ là thứ quyền rũ người ở trên, về sau, con chờ kết cục tốt của nó!” Bát Công chúa cười lạnh một tiếng, thấy mẫu thân vẫn đang khóc thảm thiết, nguyên rủa Tuệ Thái Tân và Thái phi Thuận vương một chút, lúc này mới đỏ mặt nói: “Sau này con gả cho biểu ca, hai chúng con đương nhiên có thể hiểu thuận người.” nói xong lại cười nói: “Biểu ca xưa nay con nói gì liền nghe nấy, còn luyện mộ con sâu đậm, chỉ bằng cái này con cũng hơn nhiều bọn nó!” ‘Bọn nó’ ở đây chính là Ngũ Công chúa và A Nguyên vẫn luôn đối nghịch với nàng ở trong cung, nghĩ hai đứa một đứa gả cho một kẻ vô dụng hèn nhát, một đứa có Phò mã lớn tuổi đến có thể làm cha người ta, Bát Công chúa liền sờ bộ điều băng vàng trên đầu, cười nói: “Về sau, xem con khiến bọn nó đổ kị chết!”

Đến lúc đó nàng và Phò mã cảm sát hòa bình, ân ái dị thường, mới khiến người ghen ghét.

“Đứng!” Từ Thái Quý nhân cũng hung tợn mà nói: “Để chúng tức chết mới tốt!” lại oán giận nói: “Con nhìn Hoàng huynh này của con một cái, chúng ta tốt xấu đều là phi tần của Thái Thượng hoàng, vậy mà bị hấn ném vào một góc chẳng quan tâm, còn có Hoàng hậu, cả ngày bệnh tâm tức, oán giận một câu nàng ta liền hen suyễn, làm cho ai nhìn cũng muốn cách xa, con mau thành thân, chúng ta đi ra ngoài, ở cùng một chỗ với những người này ta liền cảm thấy trên người có mùi mốc!” Lại nói trong cung này nhỏ hẹp, rất nhiều năm không được tu sửa, ngày mùa đông còn bị gió lọt vào, đáng thương đủ loại.

“Hoàng Hậu là người hiền lương, mẫu thân chờ con đi nói!” Bát Công chúa liền cười lạnh nói: “Chẳng lẽ Tân Hoàng đăng cơ, quay mặt đi liền giết muội muội ruột sao?!” nói xong vung tay áo liền đi.

Bát Công chúa một đường hùng hổ đi tìm Hoàng Hậu đòi công đạo, giữa đường đã bị tân nhiệm Thái tử phi Phùng Xu ngăn cản lại.

“Bát cô cô đi đâu vậy?” Phùng Xu là người thông minh, hiện giờ tuy rằng không quá thân cận với Bát Công chúa, nhưng trên mặt không hề có điểm sai sót.

Bát Công chúa lạnh lùng nhìn nàng một cái, cười nhạo nói: “Ngươi một đứa tiểu bối còn dám cản đường của bản cung?!”

Trong mắt Phùng Xu hiện lên tia giận tái đi.

Trước kia nàng đã nghe nói Bát Công chúa cũng không dễ chung sống, chỉ là từ trước nàng chỉ sống trong cung Thái tử, tuy cũng có lui tới hậu cung nhưng chỉ tới thỉnh an trưởng bối, bởi vậy chưa từng nói chuyện với Bát công chúa, hiện giờ bị Bát Công chúa đập cho một câu, nói cho cùng đã là Thái tử phi liền sinh tức giận, nhưng thấy đáng vẻ dường như muốn đại náo một hồi của Bát Công chúa, nàng chỉ nhẫn nhịn nhàn nhạt mà nói: “Chỉ là câu hỏi thăm thường mà thôi, nếu Bát cô cô không muốn nói, cháu dâu đương nhiên sẽ không đề ý.” Dứt lời liền phản phó với nội giám nâng kiệu: “đi thỉnh an Thái hoàng Thái hậu.”

Bát Công chúa giật mình.

Tân Hoàng đăng cơ đã lâu như vậy, nàng còn chưa từng tới cung Thái hoàng Thái hậu.

Đương nhiên Phùng Xu cũng biết, chỉ là phu quân nàng Phượng Đăng xưa nay vô cảm với Bát Công chúa, lúc này cũng lười nhiều lời, lập tức rời đi.

Bát Công chúa nhìn bóng dáng Phùng Xu, vẻ mặt u ám bất định, hồi lâu sau dậm chân nói: “đi thỉnh an Hoàng tổ mẫu!” Dứt lời liền dẫn theo cung nhân tới cung Thái hoàng Thái hậu. Chỉ là mới đến cung Thái hoàng Thái hậu liền nghe được tiếng cười vui sướng, Bát Công chúa nhìn vào trong viện liền thấy có mấy đứa trẻ con chơi đùa hầu bắt gà con. A Nguyên giương nanh múa vuốt, miệng kêu oai oái, thỉnh thoảng nhào tới túm lấy mấy đứa trẻ con đối diện, bên trong đó còn có Vinh vương tròn vo, có Cửu Công chúa ngây ngốc, còn có mấy thế tử nhà vương phủ, Bát Công chúa liền bùng bùng tức giận.

Nàng còn vì chỗ ở mà rối rắm, vậy mà Vinh Thọ vui sướng như vậy!

Nghĩ đến gia phong của A Nguyên, nàng liền hận vô cùng.

Nàng tuyệt đối không thừa nhận, nữ tôn thất còn có gia phong Quận Quốc trước danh Công chúa, hiện giờ ần ần còn tôn quý hơn cả Trưởng Công chúa!

Thấy Thái Hoàng Thái hậu đỡ cung nữ đứng ở một bên nhìn trẻ con vui đùa ầm ĩ, miệng còn cười ra tiếng, Bát Công chúa liền cảm thấy một màn này cực kỳ chói mắt, không cần suy nghĩ liền vọt tới trước mặt Thái hoàng Thái hậu, ngơ ngác mà quỳ xuống nói: “Cầu Hoàng tổ mẫu làm chủ!”

Thái Hoàng Thái hậu đang vui mừng nhìn con cháu của mình, thấy Bát Công chúa tới làm loạn, tức khắc có chút mất kiên nhẫn.

Thời điểm A Nguyên ngoảnh đầu lại đi qua xem, mấy đứa nhai liền không vui. Thời buổi này, điều hầu bị rút lông còn chẳng bằng gà con, đám nhóc đi lên vây quanh, đường đường Tân Quốc Công chúa còn chưa phun ra được một chữ đã bị đám nhóc bao phủ, sau khi một đám hỗn loạn, một bàn tay thò ra được từ phía dưới.

“Hoàng tổ mẫu cứu con!” Sau tiếng kêu cứu thoi thóp này, bàn tay run rẩy một chút, rồi bất động.

“Còn không đi Cứu công chúa!” Thái hoàng Thái hậu chớp mắt một cái A Nguyên đã bị nhân dân hải dương bao phủ, tức khắc bắt chấp Bát Công chúa đang đòi công đạo trước mặt mình, chỉ nôn nóng phản phò.

một đám cung nữ mỉm cười đi lên, đào ra một Công chúa xúi quẩy mặt đầy nước tuyết bùn đất.

A Nguyên chỉ chỉ đám nhóc làm chuyện xấu lúc này đã chạy ra rất xa cười rộ lên, rồi lau mặt bùn một phen, tiến đến trước mặt Thái hoàng Thái hậu oán giận nói: “Suýt nữa bị hủy dung!” Hủy dung thật thì gã chồng thế nào?

“Con bé này, nói hươu nói vượn.” Thái hoàng Thái hậu vừa lau mặt cho A Nguyên, vừa nhàn nhạt hỏi Bát Công chúa ôm hận xem ra đứng bên: “Ngươi có chuyện gì?”

Bát Công chúa không hiểu, một đứa nữ tôn thất vô học chỉ biết vượt mộng ngựa, vì cái gì mà được nhiều trưởng bối yêu thích đến vậy, thấy A Nguyên chẳng ngoan ngoãn chút nào xoắn tới xoắn lui trước mặt Thái hoàng Thái hậu, Thái hoàng Thái hậu còn đuổi theo nó lau mặt cho nó, Bát Công chúa liền cảm thấy chua xót cực kỳ, khổ sở vì trưởng bối bất công, lúc này hung hăng lau đôi mắt, chỉ chịu đựng không rơi nước mắt kêu lên: “Trong lòng Hoàng tổ mẫu, con sống hay chết đều không sao cả, đứng hay không?”

“Ngươi nói gì vậy!” Thái hoàng Thái hậu đang vui đấy, cảm thấy hôm nay đuổi theo A Nguyên vận động một lát thì có thể ăn thêm nhiều hơn chút, miễn cho đám nhóc lo lắng rằng bà ăn uống không tốt, nghe thấy vậy sắc mặt đột nhiên biến đổi, thấy ngữ điệu của Bát Công chúa chứa phần uất, giống như hận bà, lập tức biến sắc nói: “Chẳng lẽ, ngươi oán hận Ai gia?” Bà tự nhận có phần thiên vị A Nguyên, nhưng bà vẫn luôn nỗ lực xử lý mọi việc công bằng với các Công chúa còn lại, chính là tâm thường cũng không thiệt thòi mấy Công chúa, hiện giờ nghe thấy lời này, khiến Thái hoàng Thái hậu thất vọng khôn cùng.

“Chẳng lẽ không phải sao?!” Bát Công chúa lau nước mắt nói: “Dựa vào cái gì Vinh Thọ có thể ở cùng Hoàng tổ mẫu, lại bảo con ở trong căn phòng hư hỏng như vậy?! Hoàng tổ mẫu như vậy không phải bất công thì là gì?!”

A Nguyên thật sự cảm thấy Bát Công chúa điên cuồng rồi.

Triều đại cũng đã thay đổi rồi mà vẫn kiêu ngạo như vậy, đây không phải là tự tới cửa làm vật hy sinh cho người ta hay sao.

“Con đưa Hoàng tổ mẫu trở về.” A Nguyên thấy sắc mặt Thái Hoàng Thái hậu khó coi, liền khuyên nhủ.

Phùng Xu cũng ở một bên cũng khuyên.

Thấy Bát Công chúa không tỉnh ngộ, Phùng Xu than một tiếng, liền nói: “Lời này của Bát cô cô sai rồi, ở cùng nẫu phi đây vẫn là quy củ vốn có, cô cô vẫn luôn ở nơi này, trước nay chưa từng ở nơi khác. Nếu nói bất công, Cửu cô cô cũng ở cùng với người, chúng ta chưa từng nghe Cửu cô cô oán giận.”

“Ngươi so ta với con ngốc?!” Bát Công chúa đột nhiên cất cao giọng.

“Câm miệng!” Thái hoàng Thái hậu nhìn rồi lại nhìn, rốt cuộc nhìn không được, tức giận nói: “thật là Ai gia đã nuông chiều ngươi!” Thấy Bát Công chúa trợn mắt, bà liền nghiêm khắc: “Chỉ biết tới bản thân, trong mắt ngươi còn có trưởng bối của ngươi hay không? Khắc nghiệt ích kỷ, bất hiếu với trưởng bối, vô tình với tỷ muội! Thứ như ngươi, Ai gia nên cho ngươi cút khỏi cung!” nói xong, quay đầu lạnh lùng nói: “Nếu Nam Dương không muốn ở lại trong cung như vậy, khai phủ cho nó, để nó xuất cung!” Dứt lời, không bao giờ nguyện thấy đứa cháu gái dám gần gũi nói chuyện với bà này nữa, phất tay áo bỏ đi.

Lúc này bị Thái hoàng Thái hậu trục xuất khỏi cung, chẳng phải tỏ vẻ chối tội là chính mình thất sủng hay sao?

A Nguyên thương hại liếc nhìn Bát Công chúa một cái, thấy nàng ta vẻ mặt quật cường, hoàn toàn không hiểu gì, rốt cuộc thăm thờ dài trong lòng, đuổi theo Thái hoàng Thái hậu.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 138-1

Từ trước đến nay, Thái hoàng Thái hậu nói được làm được.

Lúc trước Hoàng thượng đăng cơ còn chưa thấy vóc dáng ngọc mạo ra làm sao, Bát Công chúa đã mặt xám mày tro bị đuổi ra khỏi cung, vội vàng dựng phủ, rốt cuộc thành toàn cho tâm nguyện của nàng ta, mang mẫu thân Từ Thái Quý nhân xuất cung ở với mình.

Chỉ là, chỉ có Công chúa sau khi xuất giá mới mở phủ ở cùng Phò mã, chưa từng có Công chúa còn là khuê nữ đã bị Thái hoàng Thái hậu đuổi, hơn nữa Hoàng thượng vẫn chưa hề mở miệng vì Hoàng muội này, ý tứ lạnh nhạt thờ ơ. Trong lúc nhất thời Tần Quốc Công chúa có thất sủng hay không thì mọi người không biết, nhưng Nam Dương Trưởng Công chúa thất sủng là vấn đề đã đóng thuyền.

A Nguyên ở trong cung yên lặng cảm kích Hoàng muội đã tăng thêm sức hấp dẫn cho mình, tiểu nhân trong lòng đã bái đi bái lại.

Nàng xem như đại diện trong nữ nhi tôn thất, không chỉ đại biểu cho phủ Túc vương, còn đại biểu cho thái độ của Tân Đế đối với tôn thất. Hiện giờ Hoàng huynh nàng ban rồi lại ban danh hào, Công chúa điện hạ liền thở phào nhẹ nhõm một hơi, một lần nữa trở về làm con nhóc tiểu ngao hậu cung.

Trong lòng Thái hoàng Thái hậu có chút âm ỉ, chỉ là Hoàng thượng là một tôn tử hiếu thuận, mỗi ngày sau khi hạ triều đều tới dùng bữa cùng bà, không khác là bao thời Thái Thượng hoàng còn tại vị, trong lòng rốt cuộc coi trọng tôn tử này, Thái hoàng Thái hậu cũng cảm thấy tâm trạng tốt hơn nhiều, bởi vậy thái độ càng hiền lành thêm. Chỉ có điều tinh thần của Hoàng hậu có phần ảm đạm, Thái hoàng Thái hậu có hơi lo lắng, một ngày khi đang dùng bữa liền nói với Hoàng thượng: “Sức khỏe của Hoàng hậu vẫn không linh hoạt lắm đúng không?”

Hoàng thượng đang sai nội giám bên người giám sát hai đứa A Nguyên và Nhóc mập ăn rau xanh, nghe vậy liền ngẩng đầu cười nói: “Thân mình nàng ấy còn làm việc được, chỉ là không thể hao tâm tổn sức quá, tôn nhi cũng lo cho nàng, bởi vậy đang muốn cầu Hoàng tổ mẫu giúp đỡ một chút.” Vừa nói vừa nhắc A Nguyên đang lên nhổ rau xuống đất, “Hoàng huynh thấy rồi đấy. Ngày mai không có điểm tâm đâu” dứt lời lại chỉ mỉm cười nhìn con nhóc bỏ nhào vào mặt bàn giả gào khóc, tay nâng đĩa gấp củ cải lên, khụ một tiếng, hết thấy đều không nói một lời.

Củ cải!

Bên trong ngự thiện bạt ngàn như vậy lại nhảy ra thứ củ cải hãm hại Công chúa, A Nguyên chưa bao giờ thích ăn loại đồ chơi này khịt khịt một tiếng, thấy Hoàng tổ mẫu nhà mình cũng mặc kệ, thì ghen ngào ăn vào, rung rung mỉm cười nói: “Vị rất ngon!”

Hoàng thượng nhìn muội muội chết rét vẫn đứng đón gió này, cười khúc khích, gắp một miếng thịt hươu vào miệng nàng mới tính xong.

“Ai gia.....” Thái Hoàng Thái Hậu ôm lấy Nhóc mập mắt thấy tỷ tỷ bị áp bức mà chạy trốn tới trong lòng mình run rẩy, cười cười rồi mới lắc đầu nói: “Hiện giờ Ai gia không quản nữa.” Để bà nói thì chỉ cần Hoàng thượng đối xử tử tế với hai đứa bé bà nuôi từ nhỏ đến lớn này, để bà có thể nhắm mắt, với bà mà nói đã là lòng hiếu thuận lớn nhất rồi.

“Mẫu hậu sắp phải rời kinh cùng Phụ hoàng, tôn nhi cũng thật sự không còn cách nào.” Hoàng thượng cảm thấy có chút mệt mỏi, than một tiếng, xoa xoa khóe mắt. Mới vừa mở mắt liền thấy hai bàn tay cùng thò qua cầm khăn lấy lòng, vẻ mặt không khỏi ôn hòa lên, sờ sờ đầu A Nguyên và Vinh vương.

Nếu Thái Thượng hoàng đã thoái vị thì sẽ không ở lại kinh thành làm người quyết định trên đầu Hoàng thượng. Bởi vậy sau khi thoái vị đã chuẩn bị đi Giang Nam cùng Thái hậu, thực hiện một chút mộng tưởng tùy tâm sở dục, tự do tự tại với vợ mình của mình. Ông đi rất sạch sẽ lưu loát, chỉ khổ Hoàng thượng, hiện giờ lên triều toàn phải đầu tư đầu tư với nhóm cáo già, thuận tiện cơ trí xếp chỗ cho tâm phúc của mình vào chức vị quan trọng, còn phải trấn an tôn thất, tỏ vẻ bản thân là cái người hòa khí, sẽ không khai đao với tôn thất, vốn là rất mệt, hậu cung phía sau cũng không ngừng nghỉ, chưa nói tới những phi tần của Thái Thượng hoàng âm ỉ không thôi, hậu cung của chính Người cũng đủ loại chuyện xấu.

Hậu cung loạn như vậy, trên triều còn có người chỉ sợ bớt phiền, hy vọng Hoàng thượng mở rộng hậu cung, lại tuyển tú thêm, để khuê nữ của mọi người đều có thể có chốn đặt chân tốt.

Nếu Hoàng thượng không nhện thì đã lật bàn ngay tại chỗ.

Có thể để người ta vui sướng làm Hoàng Đế hay không đây?!

Vì những chuyện này, hiện giờ con tức của Hoàng thượng rất lớn, mỗi ngày đều đổ trà lạnh vào trong bụng. Biết hậu cung với triều đình có lỗ hổng thông nhau, trước mặt ngoài Hoàng hậu ra, ai Hoàng thượng cũng không tin. Huống chi lúc này tình cảm giữa Người và Hoàng hậu cực tốt, chỉ sợ Hoàng hậu ốm yếu, mặt khác nếu lệnh phi tần cùng giải quyết công vụ, lại chỉ sợ thiệt thòi cho Hoàng hậu, bởi vậy tình nguyện tới cầu Thái hoàng Thái hậu cũng không chịu giao Phụng quyền của Hoàng hậu cho các phi tần của mình.

A Nguyên ít nhiều hiểu rõ tâm lòng của Hoàng thượng, chỉ nhìn vào điểm từ khi đăng cơ Người vẫn luôn ở cung Hoàng hậu, liền biết Hoàng huynh này là cái người không quên tình cũ, hơn nữa xưa nay Hoàng hậu đối xử với nàng dịu dàng hòa khí, lúc này cũng muốn giúp đỡ, lấy khăn lau lưng tung trên mặt Hoàng thượng, trong lúc Hoàng thượng hồ đầu bèn nằm trong lòng Thái hoàng Thái hậu cười nói: “Khó lắm Hoàng huynh mới cầu Người một lần, Hoàng tổ mẫu coi như nhìn vào phần đáng thương của Hoàng huynh hiện giờ mà giúp huynh ấy một phen với, cũng để cháu gái cho Hoàng huynh một ân tình nha?”

“Hoàng huynh con đáng thương thế nào?” Thái Hoàng Thái Hậu cười hỏi.

“Con nghe nói...” A Nguyên thở dài thườn thượt nói, “Hậu cung có rất nhiều mỹ nhân nhất định đòi phải có danh phận, làm sao Hoàng huynh có thể thoát thân lên triều đây? Hoàng tẩu đang chăm sóc sức khỏe bản thân, con thấy đáng về Hoàng huynh cũng không nỡ để Hoàng tẩu lo lắng, hiện giờ trong hậu cung, ngoài uy nghiêm của Hoàng tổ mẫu, các mỹ nhân còn sợ ai chứ?”

“Chẳng lẽ Ai gia không đáng thương?” Thái hoàng Thái hậu vờ hỏi, trong lòng thì đã đồng ý rồi.

Tôn tử làm Hoàng Đế, chỉ có cung phụng bà thì bà mới chân chính là Thái hoàng Thái hậu.

“Tôn nhi khẩn cầu Hoàng tổ mẫu.” Hoàng thượng búng A Nguyên một cái, lúc này mới cười nói.

Thái hoàng Thái hậu yên lặng một chút, làm ra vẻ chần chờ, lát sau mới gật đầu.

Về mặt Hoàng thượng như trút được gánh nặng, thấy A Nguyên đối diện Người cười cười, lén lè lưỡi, bèn cũng cảm thấy muối muối này thực sự lạnh lợi, lại lệnh hai nhóc con không được ăn nhiều, buổi tối không được ra gió, lái nhai hồi lâu rồi mới rời đi.

A Nguyên dựa vào cửa nhìn xa giá của Hoàng thượng nhắm thẳng tới cung Hoàng hậu, trong lòng rối cuộc cảm thấy có chút hâm mộ, quay đầu lại thấy Thái hoàng Thái hậu hơi ngần ngại, bèn bỏ nhào vào lồng ngực tổ mẫu, hỏi: “Trong lòng Hoàng tổ mẫu không vui sao?”

“Nhìn nó và Phụ hoàng nó, Ai gia lại nhớ tới chuyện xưa năm đó.” Thái Hoàng Thái Hậu thẫn thừ mà nói.

Con trai của bà và tôn tử đều đối xử với thế tử thực tốt, hoàn toàn khác với cái người phu quân kia của bà, dù như vậy cũng đủ rồi.

“Hoàng tổ phụ là người xấu!” A Nguyên nằm ở trong lòng Thái hoàng Thái hậu, đột nhiên thỉnh linh mà nói.

Tay Thái hoàng Thái hậu run lên, cúi đầu nhìn cháu gái nhỏ của mình, liền thấy trên gương mặt tinh xảo của nàng tràn đầy tức giận, trong lòng lại có một loại cảm xúc khó tả, chỉ không biết là cảm giác gì, lắc đầu cười nói: “Từ xưa đến nay, hậu cung của Đế vương có bao nhiêu phi tần, như này đã tính là gì?”

“Ông không đối xử tốt với Hoàng tổ mẫu, làm Hoàng tổ mẫu khổ sở, chính là người xấu!” A Nguyên chỉ cần rằng đây Thái hoàng Thái hậu nói: “Vì sao Hoàng tổ mẫu còn phải khổ sở vì người như vậy! Chết cũng đã chết rồi, nếu bắt từ...”

“Trật tự!” Thái hoàng Thái hậu bịt miệng A Nguyên, đột nhiên lại cười, lắc đầu nói: “Bao nhiêu ân oán đều đã là chuyện quá khứ, trong lòng Hoàng tổ mẫu đã không còn oán hận, chỉ là nghĩ, nếu năm đó ta không gả cho một người như vậy, thì còn có thể có cuộc sống như hiện tại hay không?” Trong lòng bà còn cất giữ một bí mật kinh thiên, chỉ là bí mật này bà đã dự định mang theo xuống mồ. Tất cả tội ác và oán hận đều trong một năm đó, sau khi bà biết được Hoàng thượng có ý định giết con trai của bà đỡ con vợ lẽ thượng vị, sau khi hết thảy đã an bài, thì đã tan thành mây khói.

Ai cũng không nợ ai, chỉ là có hơi mê man.

“Sống đến bây giờ, có thể có đứa con, mặc kệ thị phi như thế nào, đơn giản làm chính mình, dù ta oán hận, ta cũng thỏa mãn.” Thái hoàng Thái Hậu vuốt đầu A Nguyên, nhìn Vĩnh vương lộ bụng lặn lội trên thâm ngáy, ánh mắt lộ niềm an ủi, tình lại một chút, lúc này bà mới cười hỏi: “Hoàng huynh con nói muốn con thành thân, con đã chuẩn bị tốt chưa?” Thấy A Nguyên vừa đảo mắt đã xòe ngón tay bắt đầu đếm của hồi môn của mình, Thái hoàng Thái hậu quả thực muốn thờ dài, xoa chân mày của mình cười khổ nói, “Cái đứa bé này, đếm như vậy thì muốn đếm tới khi nào?”

“Con không kiên nhẫn với mấy thứ này, Hoàng tổ mẫu cho con một ma ma quản lý có thể tin được là được ạ.” A Nguyên chẳng hề để ý mà nói.

Nàng thích nhà kho nhỏ của mình tràn đầy, nhưng xử lý gì đó thì không thích.

“Ngày sau bảo Phò mã của con làm đi.” Thái hoàng Thái hậu có ý xấu bày chiêu quán Phò mã cho cháu gái.

“Kho tiền của hần đều phải nộp lên, đến lúc đó hần lại chê cười con.” A Nguyên liền thờ dài nói.

Hình tượng hiền lương thực đức của Công chúa điện hạ sẽ bị hủy hoại đó.

“Cái này thì xác thật phiền toái.” Hoàng tổ mẫu cùng thờ dài với cháu gái xui xẻo, thập phần ưu sầu, chỉ thờ dài, “Một con nói với Ai gia, ngày sau thường thường tới chỗ mẹ chồng đi, bằng không một mình con ở lại phủ Công chúa thì làm sao Ai gia yên tâm?” Thời điểm bà nói lời này, phu thê Túc vương cách vách phủ Công chúa đã hắt xì không biết bao nhiêu lần.

A Nguyên đã sớm nói với Thái hoàng Thái hậu, dù sau này nàng có phủ Công chúa của chính mình, nói cho cùng không phải Công chúa hàng thật giá thật, vẫn nên tới ở phủ Thành Dương bá, lúc này hai mắt liền tỏa sáng, “Có thể để dì quản giúp con!” Phu nhân Thành Dương bá yêu thương nàng như vậy, nhất định sẽ không cự tuyệt thỉnh cầu nhỏ nhỏ đáng thương này đâu, đúng không?

Lần này, đối lại là một tiếng hắt xì nhẹ nhàng trong phủ Thành Dương bá, phu nhân Thành Dương bá không hiểu vì sao, chỉ có Thành Dương bá đã mặt vô biểu cảm mà ra khỏi phòng gọi người, bảo đại phu nhanh tới khám cho vợ mình một cái.

“Mẹ chồng con đúng là cái người tốt.” Thái hoàng Thái hậu công nhận nhân phẩm của phu nhân Thành Dương bá một chút, lúc này mới gạt đầu nói: “Đợi khi triều đình của Hoàng huynh con vững chắc, chúng ta liền tổ chức đại hôn!”

A Nguyên thật là rơi lệ đầy mặt, hân hoan sâu sắc vì sắp hạ gục được mỹ nhân.

Thấy nàng thêm gả như vậy, trong lòng Thái hoàng Thái hậu chua lèm, di di trán A Nguyên nói: “thật là gái lớn không thể giữ.”

“Ngày sau cũng không phải không trở lại.” A Nguyên liền cười hi hi nói, “Co nhớ Hoàng tổ mẫu, nếu Phò mã chọc con tức giận, con liền hỏi cung.”

Nàng ngẩng đầu khăn trương nói: “Người giữ lại cái phòng kia cho con với, bằng không không có nhà để về, cháu gái chỉ có thể đi ngủ ở chuồng nuôi gà phía sau thôi!” thật là vô cùng đáng thương, khiến người ta tâm sinh thẫn thừ.

“Con yên tâm, đương nhiên là phải giữ lại cho con.” Thái hoàng Thái hậu là người nghĩa khí, cười tùm tùm bảo đảm.

Hai bà cháu đang nói chuyện thì thăm liền nghe thấy bên ngoài có tiếng nói truyền đến, thấy sắc trời bên ngoài đã tối, Nhóc con cũng bị tiếng này làm bừng tỉnh, trong lòng Thái hoàng Thái hậu có chút không vui, chỉ dướn người ra hỏi cung nhân bên ngoài: “Là ai ở bên ngoài?”

“Là Thành Tàn nương nương.” Cung nữ tiến vào vội vàng trả lời: “Thành Tàn nương nương tới thỉnh an Thái hậu.”

“Tôi rồi còn thỉnh an cái gì?!” Thái hoàng Thái hậu lạnh nhạt nói: “Ai gia không gặp, bảo nàng ta trở về!” nói cho cùng cũng vì Thành Tàn có chút kiêu ngạo không ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 138-2

“Còn chưa xong đâu, yêu ma quỷ quái đều tới rồi.” A Nguyên cũng bĩu môi nói.

Thành Tàn chính là trác phi trong cung Thái tử ngày đó Thái Tử, hiện giờ là mẹ đẻ của Tam Hoàng tử. Vì thân phận không bằng Hoàng hậu nên vẫn luôn rất có chí tiến thủ, hiện giờ sức khỏe của Hoàng hậu không tốt, nàng ta liền xuất hiện. Tuy chỉ là Tàn vị ý vào ảnh hưởng đã dựng lên mà có thể đi lại trong hậu cung, còn dẫn theo tôn tử đầu tiên của Hoàng thượng bên người, ngược lại cũng khá là xuân phong đắc ý. Tuy không dám đối diện với Hoàng tử Hoàng nữ được sủng ái như A Nguyên và Vinh vương, nhưng đối với Đế cơ không được sủng ái như Bát Công chúa và Cửu Công chúa lại dùng ánh mắt xem thường, vì nàng ta kiêu ngạo, A Nguyên rất không thích.

“Đây là thấy Hoàng hậu không rảnh lo chúng nên nghĩ ra sáng kiến đấy.” Thái hoàng Thái hậu cười lạnh một tiếng, thấy cung nhân này có chút chần chờ, liền nhíu mày nói: “Làm sao, hiện giờ Ai gia cũng không sai được người nữa sao?!”

“Thành Tàn nương nương nói có chuyện quan trọng cần bẩm báo.” Cung nữ này bị kẹp trong thế khó xử, chỉ thừa dạ mà nói.

A Nguyên thấy nàng đáng thương, mà để ý Thái hoàng Thái hậu nghe được có chuyện quan trọng thì hơi chần chờ, liền cười nói: “Nếu nàng muốn thỉnh an thì cứ bảo tiến vào hỏi một chút cũng được ạ.” Thay Thái hoàng Thái hậu lệnh cung nhân dẫn Thành Tàn tiến vào.

Thái hoàng Thái hậu thấy A Nguyên cho mình một bậc thang đi xuống mới không làm khó thêm nữa.

Chỉ trong chốc lát, Thành Tàn liền theo cung nhân đi vào. A Nguyên thấy nàng ta chuẩn bị cũng không quyến rũ, rất mộc mạc, đến trang sức xiêm y đều ấn theo sở thích của Thái hoàng Thái hậu, liền cảm thấy hơi buồn cười, cúi người ôm đệ đệ béo vào trong lòng, chỉ an tĩnh làm người dự thỉnh.

“Thần thiếp thỉnh an Hoàng tổ mẫu.” Thành Tàn liền yêu kiều hành lễ.

“Thân phận của ngươi không đủ, khi nào làm Quý Phi thì lại đến gọi Ai gia như vậy cũng không muộn.” Thái hoàng Thái hậu lãnh đạm mà nói.

Nụ cười tươi của Thành Tàn hơi hơi cứng đờ, che lại phần hận trong mắt.

Thái hoàng Thái hậu thiên vị Hoàng Hậu, lạnh nhạt với chư phi tần trong cung, có khi cũng mắng mỏ răn dạy, chỉ là nàng vốn tưởng rằng có thể dựa vào thân phận của mình còn có thể có chút thể diện, ai ngờ vẫn bị răn dạy. Nghĩ đến Hoàng hậu bệnh dật dẹo nằm ở trong cung lại vẫn nhiều lần được Hoàng thượng và Thái hoàng Thái hậu miễn lễ tiết, còn bản thân và Hoàng trưởng tôn lại bị thờ ơ, trong lòng nàng càng sinh không phục, chỉ cúi đầu cắn răng nhẹ giọng nói: “Là thần thiếp mạo phạm Thái hoàng Thái hậu.” Rốt cuộc thâm nguyên rửa Thái hoàng Thái hậu già đến bất tử rồi, hiện giờ tới chà đạp cả nàng.

“Ngươi nói đi, có gì chuyện quan trọng?” Thái Hoàng Thái Hậu hỏi.

“Thần thiếp thấy chúng Thái phi của Thái Thượng hoàng đều chuyển tới cung ở sườn tây liền tới thỉnh an trường bối, vừa đi mới biết được nơi đó chật chội âm u, người ở chen chúc, nói cho cùng thì cũng là phi tần của Thái Thượng hoàng, sao có thể chịu được bạc đãi như vậy? Thần thiếp có suy nghĩ như này...” thấy Thái Hoàng Thái Hậu cũng không nói gì, là gan của Thành Tàn lớn hơn rất nhiều, vội vàng cười nói: “Thần thiếp thấy Thái Hoa cung phía tây cũng không có người ở, ngược lại rất rộng rãi, nơi đó chỉ là chỗ ngồi nghe diễn ngày trước, ở đâu mà không nghe được? không bằng nhường lại đã thông với nhau, tu sửa lại nữa, điều kiện cũng tự nhiên tốt hơn rất nhiều.”

nói xong, liền quỳ trên mặt đất chờ Thái hoàng Thái hậu xem xét quyết định.

Thái Hoàng Thái Hậu trầm thờ dài.

Chón hậu cung này thật là tranh đấu sẽ vĩnh viễn không ngừng lại, Hoàng thượng mới đăng cơ chưa bao lâu đã bắt đầu có tranh đấu.

Tuy rằng biết được đây là một biện pháp không tồi, chỉ là nghĩ tới nếu bản thân đáp ứng, danh vọng trong cung của Thành Tàn tất nhiên sẽ càng tăng lên, ngay cả phi tần của Thái Thượng hoàng cũng sẽ sinh hảo cảm với nàng ta, Thái hoàng Thái hậu trầm mặc hồi lâu, trước ánh mắt tha thiết của Thành Tàn, thờ ơ nói: “Trước đó Hoàng hậu cũng đã nói với Ai gia như vậy.” một câu này liền thổi bay công lao của Thành Tàn, khiến ánh mắt Thành Tàn càng ánh lên tia oán độc lại bị che lại vội vàng, lộ ra dáng vẻ cung kính, thấp giọng nói: “Hoàng hậu nương nương đương nhiên luôn đi trước thần thiếp.”

Nàng ta chỉ không ngờ rằng Thái hoàng Thái hậu sẽ bảo vệ Hoàng hậu tới mức này.

Thái hoàng Thái hậu chìm đắm trong cung cả một đời, nào không nhìn ra ánh mắt của Thành Tàn, chỉ là không thèm để ý tới, tiếp tục lãnh đạm mà nói: “Nhưng Ai gia đừng nói, lúc này trời giá rét, động thổ khổ cực, đầu xuân hăng bản tiếp, Hoàng hậu vắng dạ cũng liền thôi.” Khóe miệng bà lộ vẻ châm chọc, nói: “thật ra thì ngươi có cùng suy nghĩ với chủ nhân ngươi, có thể thấy được là hầu hạ trung thành.” Hoàng hậu đương nhiên là chủ hậu cung, chỉ có điều nói như vậy lại có ý nói Thành Tàn hèn mọn, thấy Thành Tàn rốt cuộc không thể duy trì nụ cười trên mặt nữa, Thái hoàng Thái hậu mới phân phó nói: “Công vụ đương nhiên đã có Hoàng hậu thu xếp, ngươi vẫn nên hầu hạ Hoàng đế cho tốt là được.”

Lại bảo nàng ta ít xen vào việc của người khác.

A Nguyên che miệng không nói lời nào, coi như không nghe thấy.

Thành Tàn đỏ mặt.

Hầu hạ Hoàng thượng, nàng cũng muốn hầu hạ Hoàng thượng! Nhưng chính Hoàng hậu kéo lên cái thân mình ốm yếu vẫn còn bá chiếm Hoàng thượng không bỏ, khiến phi tần cả cung đều thành thứ bài trí! không chịu mưa móc chia đều như vậy mà Thái hoàng Thái hậu còn làm như không nhìn thấy, hậu cung này còn có công lý hay không?!

Chỉ là nàng ta không dám nói những lời này.

Tầm mắt Thành Tàn dừng lại phía A Nguyên vẫn như người vô hình, lại nghĩ tới sự lãnh nhạt của Thái hoàng Thái hậu, trong lòng liền hận Hoàng hậu không tở.

Hoàng hậu thật lợi hại! Bỏ được một đích nữ trong nhà đưa tới làm vợ Nhị thiếu gia phủ Thành Dương bá, làm chị em dâu với Tần Quốc Công chúa. Chính vì quan hệ như vậy, Tần Quốc Công chúa cũng chỉ hướng về Hoàng hậu.

Thái hoàng Thái hậu yêu thương Tần Quốc Công chúa còn hơn Đế cơ, trên đời này ai ai cũng biết, có nàng ta ở bên nói tốt cho Hoàng hậu, ai còn có cơ hội được Thái hoàng Thái hậu coi trọng nữa?

“đi ra ngoài đi, sau này không cần làm việc dư thừa.” Thái hoàng Thái hậu lệnh cho Thành Tàn sắc mặt trắng bệch đi ra ngoài, lúc này mới mệt mỏi mà nói: “Con nhìn một cái xem, đây là cái người có thể vì người khác sao?”

“Quá nóng nảy chút xíu.” A Nguyên liền cười nói, “Trong cung chỉ sợ đều chờ nàng ta ra tay gì đó, hiện giờ nàng ta làm người dẫn đầu tích cực, mọi người đều yên tĩnh.”

“Thông minh lộ ra ngoài, ngược lại hóa ngược.” Thái hoàng Thái hậu bình phẩm Thành Tàn một câu, rốt cuộc không nói gì thêm.

Qua nửa tháng, trong sự nỗ lực gian nan của Hoàng thượng, triều đình cũng dần dần được củng cố, Thái Thượng hoàng nhìn qua một cái liền cảm thấy không tồi lắm, tức khắc bao lớn bao nhỏ dẫn Thái hậu đi du ngoạn thiên nhai.

A Nguyên đứng trên tường thành đón gió roi lệ cùng Hoàng thượng, xa xa mà nhìn bóng dáng tiêu sái của Hoàng bá phụ, tựa như nghe được tiếng còi lòng tan nát của Hoàng thượng bên người nàng.

Thái Thượng Hoàng cuốn đi hơn phân nửa vàng bạc bảo bối trong nội kho, thật là hoàn toàn không có phụ tử tình thâm gì.

Đến cả A Nguyên khi nhìn thấy thâm kịch hiện giờ của nội kho cũng yên lặng mà ôm ngực.

Đối với Thái Thượng Hoàng cái gì mà “Vất vả vì quốc gia nhiều năm như vậy, đây đều là phải”, Công chúa điện hạ già chết một hồi, không dám nói tiếp.

Thánh nhân cũng roi lệ được chưa?

Mất thấy Thái Thượng Hoàng cũng không quay đầu lại mà đi rồi, trong lòng Hoàng thượng trầm vị tạp trần, thật là đau lòng không nói nên lời, vừa quay đầu sang liền thấy ánh mắt thương hại của con nhóc, Hoàng thượng trái tim thủy tinh liền không vui, véo má A Nguyên hỏi: “Làm gì mà nhìn Hoàng huynh muội như vậy?” Dừng một chút, lại cảm thấy hơi được an ủi, lại cười nói: “Thương Hoàng huynh? Muội yên tâm, sau này Hoàng huynh vẫn có thể...”

“Của hồi môn của muội làm sao bây giờ đây?” A Nguyên lầm bầm, “Hoàng huynh và Hoàng bá phụ không phải đã nói phải cho muội đi ra từ trong kho sao?” Cho nên, chẳng lẽ đồ Hoàng bá phụ lấy đi chính là của hồi môn của nàng? Cả người Công chúa điện hạ đều không ổn.

Hoàng thượng trầm mặc mà nhìn con nhóc chỉ lo của hồi môn không lo cho Hoàng huynh này, lần đầu tiên có tâm trạng muốn đánh nàng của Thành vương, hồi lâu sau mới dờ dẩn mà nói: “Muội yên tâm, Hoàng huynh đã tích góp của hồi môn cho muội.” Thấy con nhóc tức khắc hân hoan vui sướng, nhảy nhót đi rồi, Hoàng thượng vô cùng ghen uất, mà nỗi ghen uất này cần phải tìm người tâm sự, cảm thấy Phò mã của con nhóc này là một người đáng tin cậy, liền hồi cung gọi A Dung vào. Thấy thanh niên xuất phát từ dưới trướng mình hiện giờ đã túm tửu tuyệt luân, nhìn mà quên thế tục, tâm trạng Hoàng thượng liền tốt lên, khụ một tiếng, trước ánh mắt khó hiểu của A Dung, hỏi: “Trong nhà ái khanh đủ cơm chưa?” nói xong, hai mắt sáng ngời.

A Dung hơi hơi đơ, nghĩ đến hiện giờ A Nguyên đang lẫn lộn khắp nơi, trên mặt liền nở một nụ cười duyên dáng, Hoàng thượng nhìn mà cũng sùng sốt.

“Bệ hạ, nhà ai không muốn nhiều tiền bạc chứ?” Thanh niên tuấn tú thoát tục khi nói tới đề tài tục khí thật hoàn toàn không có vẻ gì khác thường.

Hoàng thượng bị ghen một chút.

“Lại nói, sau này ta chính là huynh trưởng của ngươi, hiện giờ không cần khách khí như vậy.” vẻ mặt Hoàng thượng ôn hòa, Người lệnh A Dung ngồi xuống bên cạnh mình, nhìn nhất cử nhất động của thanh niên này đều ưu nhã đẹp đẽ, thì thầm thở dài, cũng cảm thấy chi nhân vật như vậy mới có thể là muội phu của Người, vì A Dung vẫn luôn là chiêm sự phủ*, cũng coi như thuộc hạ dưới trướng của Người, nghĩ nghĩ một lúc càng cảm thấy thân cận, liền cười nói với A Dung: “Đều là người một nhà, không cần giữ lễ tiết như vậy, chỉ nói chuyện bình thường là được.” Dứt lời liền tự mình cười trước, “Trẫm còn nhớ rõ lúc chưa đăng cơ, ngươi thường xuyên trao đổi việc vặt với Trẫm, hiện giờ câu nệ lên làm Trẫm khó chịu.”

Chiêm sự phủ: Chức quan cung cấp mọi việc cho Thái tử.

Haha Người thân cận như vậy, vì thân cũng thực khó chịu.

A Dung cảm kích, thân thiết nhìn Hoàng thượng một cái, nhìn đến Hoàng thượng âm lòng, còn bản thân lại yên lặng chửi thầm.

Từ xưa đến nay, thân thiết với Hoàng Đế phần lớn không có kết cục tốt.

Kết cục của đắc ý vênh vào chính là bị bắn rớt.

Hoàng thượng lại không biết A Dung thầm coi Người là hồng thủy mãnh thú, còn nắm lấy tay hắn thở dài nói: “hiện giờ đăng cơ rồi, tình cảm từ trước càng không còn thêm.” Dứt lời lại nhớ tới đám thuộc hạ không lương tâm, trước đây ở cung Thái tử lờn nói chẳng chút cố kỵ, hiện giờ gặp Người liền ngoan ngoãn biết phận như chim cút, cũng không nhiều thêm một câu phụ lòng... A Dung nghe được mà trên người nổi da gà, trong lòng yên lặng suy nghĩ xem đến tột cùng là cộng dây thần kinh nào của Hoàng thượng không ổn mà lại sinh nhiều cảm khái đến vậy.

Hoàng thượng đa sầu đa cảm như vậy, làm thần hạ, áp lực thật sự rất lớn.

Hồi ức của Hoàng thượng lại phát triển thêm một vòng mới, hiện giờ đang nghĩ tới Trịnh vương đệ đệ ruột của Người đã rất nhiều ngày rồi không tiến cung uống rượu, A Dung mỉm cười nghe xong, lúc này mới khuyên giải an ủi: “hiện tại Trịnh vương điện hạ đang vội vàng áp chế Lại bộ, bận đến nghe nói vương phủ cũng ít khi trở về, nếu Bệ hạ muốn ôn chuyện cùng Điện hạ, không bằng chờ mấy ngày, Điện hạ tự nhiên sẽ tiến cung gặp huynh trưởng.”

“Nhị đệ vất vả đến vậy.” Hoàng thượng thở dài một tiếng, làm bộ làm tịch mà nói: “Nhìn hắn vất vả, trong lòng Trẫm cũng sinh cấp bách, không dám lãng phí thời gian tốt.”

Phụ hoàng cũng đi rồi, thực nên nghỉ ngơi một chút. Chờ chơi đùa thoải mái mấy ngày rồi lại xem tấu chương.

Nghĩ vậy Hoàng thượng lại yên lặng nghĩ nghĩ, lại nhớ tới đệ đệ mập, trong lòng liền ngứa ngứa.

“Bệ hạ nói như vậy, vì thân liền an tâm rồi.” Thanh niên tú nỉ nở nụ cười như trút được gánh nặng, chậm rãi rút ra từ trong tay áo to rộng năm bản tấu chương, cung kính dâng lên trước mặt Hoàng thượng, nhẹ giọng nói: “Đây là chỗ vi thần thấy không ổn ở Hộ bộ, thỉnh Bệ hạ xem xét!”

Hoàng thượng: ...

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 139

Từ lúc tân hoàng đế đăng cơ, Trạng gia liền kịp thích ứng rất tốt.

Tước vị Thành dương bá này là nhờ vào sinh ra tử mới có được, còn trước đây ông chỉ là một người thợ săn trong núi mà thôi.

Cho nên đến giờ có thể coi cũng là có vị thế. Tuy nhiên vì căn cơ không thâm sâu, tuy cũng sắp xếp cho nhi tử chất nhi trong nhà có được cuộc hôn nhân môn đăng hộ đối, nhưng trong mắt hoàng thượng thực cũng không đủ nặng nhẹ.

đã tính là gì đâu chứ? So với đám nhà cao cửa rộng kinh doanh trăm năm, căn cơ vững chắc, hơn nữa con phố đều là cửa hàng của họ, thì phủ Thành dương bá quả thật chỉ là có chút lông thành mà thôi.

Bởi vậy tuy rằng Thái Thượng Hoàng đi rồi, hoàng thượng cũng không có điều Thành dương bá rời khỏi cấm vệ quân mà càng ngày càng coi trọng hơn.

Mặc dù phủ Thành dương bá hiện giờ có thân thiết với Hoàng hậu, nhưng trong lòng hoàng thượng vẫn lấy đó mà vui mừng.

Chứ không chẳng lẽ người còn muốn cất nhắc con vợ lẽ nhà mẹ đẻ của trác phi đệ về sau đưa con đó soán ngôi sao?

Lấy việc Thành dương bá từ trước đến nay luôn làm tròn bổn phận, khi A Dung trưởng thành lại tuấn tú như vậy, hoàng thượng bèn có vài phần khoan

dung với vẻ đẹp trời sinh, nên dù trước mặt A Dung lặng lẽ rút ra một đồng tấu chương đáng ghét ra thì Hoàng thượng vẫn kiên nhẫn nhìn xuống, sau khi cầm lấy xem xem thì liền cười nói: “Đề nghị của người quả thực đúng trọng tâm, phụ hoàng quả không nhìn lầm người, người rất có năng lực.” Nói xong, xoay người không cười nữa mà nói: “đi làm đi, nếu có ai dám thái độ với người thì cứ bảo hắn tới nói chuyện với Trẫm!” Thấy A Dung hơi hơi mỉm cười, tâm trạng hoàng thượng liền tốt lên, nhìn không được tiếp tục trêu chọc: “Có phải người và Hoàng muội...”

Trong tay tên tiểu tử trước mặt, như có ảo thuật lại đột nhiên xuất hiện thêm hai tấu chương nữa.

Hoàng thượng bắt lấy mà nhìn vẻ mặt ngưng ngưng tươi cười của người trước mặt, thật muốn hỏi xem tiểu tử này có phải đang cố ý hay không.

Biết rõ hoàng thượng đang muốn làm biếng, thế nhưng lại còn trình lên nhiều tấu chương như vậy, chẳng phải là đại nghịch bất đạo sao!

Hoàng thượng trừng mắt một cái, thực muốn đem tên muội phu này đá ra ngoài!

“Bệ hạ?” Mỹ nam thuần lương dùng ánh mắt ngây thơ, nghi hoặc nhìn lên, lập tức lòng hoàng thượng như bị một mũi tên bắn trúng.

Hoàng thượng yên lặng mà nuốt lại lời định nói, nhận lấy bản tấu chương được trình lên, nhìn qua rồi lấy bút ngửa phê, xong xuôi mới tức giận ném trả lại vào lòng ngực A Dung mà nói: “Đừng tưởng trẫm không nhìn ra!”

“Bệ hạ anh minh.” A Dung nhấp miệng cười, đang muốn nịnh nọt hoàng thượng vài câu để sau này dễ dàng hành sự hơn thì liền thấy trước cửa ngự thư phòng truyền đến giọng nói sợ hãi. Một lát sau, một cái đầu nhỏ thò vào, nữ nhi tinh xảo xinh đẹp này chớp chớp mắt, liếc mắt đưa tình với A Dung một cái rồi nhảy nhót tiến vào tỏ vẻ đáng yêu với Hoàng huynh nhà mình, lời nói ra từ trong miệng lại chẳng đáng yêu chút nào, hỏi: “Muội nghe nói A Dung đang ở chỗ Hoàng huynh nên lại đây thử xem có phải không.” Dứt lời liền quay đầu làm mặt quỷ với A Dung.

“Nếu không có hắn thì chẳng lẽ muội sẽ không thèm đến nhìn Trẫm một cái?” Hoàng thượng liền cười hỏi.

Nếu không phải ánh mắt hoàng thượng đang nhìn mình thực quá nguy hiểm thì A Nguyên chắc đã thẳng thắn nói là không nghĩ rồi. Nghĩ tới của hồi môn của mình, công chúa điện hạ vốn luôn mặt dày đánh chân thành mà nói: “Mỗi ngày đều nghĩ đến, ăn cơm cũng nghĩ, ngủ cũng...”

“Khụ...” A Dung nhẹ nhàng mà khụ một tiếng, sợ người nào đấy nếu còn tiếp tục nói sẽ bị ăn đánh mất.

“Nói tiếp.” Hoàng thượng được nịnh đến choáng váng, liền không vui lắm.

“Tóm lại, hoàng huynh chỉ cần biết trong lòng muội người thực rất quan trọng là được.” A Nguyên bĩu môi, lúc này mới hỏi: “Hai người còn có chuyện gì nữa không?”

“Thôi đi đi.” Hoàng thượng thấy vẻ mặt nàng vội vàng, lúc này thở dài một hơi rồi bắt đầu đi mà nói.

“Muội tới là có chuyện chính sự cần nói.” A Nguyên liền vội vàng nói: “Hoàng huynh định khi nào đưa Phúc Tuệ hồi cung?” Lúc này nhắc đến Phúc Tuệ, nguyên nhân là vì năm đó Hoàng hậu khi mang thai bị hại ngã xuống nước dẫn đến sinh non. Hoàng hậu giữa sự sống và cái chết mà vùng vẫy cố sinh hạ công chúa, nhưng vì trước giờ sức khỏe của Phúc Tuệ Công chúa vẫn không tốt nên không được ở kinh thành mà lại được sắp xếp chăm sóc tại Giang Nam quanh năm ẩm áp. Hiện giờ cũng đến tuổi thành thân, sức khỏe cũng đã tốt lên nhiều, bởi vậy Thái Hoàng Thái Hậu liền lệnh cho A Nguyên tới hỏi xem có thể đưa công chúa hồi cung để sắp xếp chuyện chung thân đại sự hay không.

A Nguyên cũng cảm thấy cứ để đứa nhỏ đó lẻ loi một mình ở Giang Nam cũng không phải chuyện tốt, bởi vậy nên mới đến hỏi.

“Đứa nhỏ này...” Hoàng thượng chần chờ một lát, đến trước mặt A Nguyên mà thở dài: “Có chút chuyện mà ta không dám trước mặt hoàng tẩu của muội mà đề cập đến. Chất nữ này của muội thân thể vẫn luôn yếu ớt, không thể chịu được đi lại tàu xe mệt nhọc.” Thấy A Nguyên kinh ngạc, hoàng thượng liền cười khổ: “Trẫm là nam nhân, nghe xong chuyện này còn có thể chịu nổi. Thân thể hoàng tẩu muội cũng biết rồi đây, sợ rằng nếu biết chuyện này, tâm tình phiền muộn, tất nhiên sẽ là không tốt rồi.” Huống hồ, nếu như Hoàng hậu biết nữ nhi của mình như vậy, chỉ sợ sẽ muốn đi đến Giang Nam ngay, đến lúc đó vị trí chủ hậu cung để trống, trong triều chỉ sợ lại có dị nghị.

So với nữ nhi, quả thực hoàng thượng vẫn là yêu quý thế tử của mình hơn.

“Chuyện này không nói với hoàng tẩu là không đúng.” A Nguyên trong lòng cũng có chút khó chịu, càng thêm oán hận những người thiếp thất đó, lúc này chỉ dậm chân mà nói: “Hoàng huynh không nói, không sợ sau này hoàng tẩu mà biết, chẳng phải tình cảm phu thê giữa hai người sẽ bị tổn thương sao? Con cái đứa nào cũng đều là người mẹ dứt ruột sinh ra, không nói cho hoàng tẩu biết thật sự là không công bằng.” Chỉ là nghĩ đến sức khỏe Hoàng hậu, từ lúc nhập cung luôn phải bận rộn chuyện hậu cung mà càng thêm sinh bệnh, nàng cũng thực có chút chần chờ.

“Trẫm sẽ nghĩ lại.” Hoàng thượng kê nhủ mày, gật đầu nói.

Thấy người đã thông suốt, A Nguyên liền yên tâm, lên đi đến bên A Dung ngoéo lấy tay hắn một cái, động thái nhỏ này bị hoàng thượng trông thấy, khiến người không khỏi cười rộ lên, bắt đầu đi nói: “Thôi thôi, muội nhanh mang người trong lòng của muội đi đi.” Coi như lần này chủ động đuổi người đi, hoàng thượng cũng lấy lại được chút mặt mũi.

A Nguyên kéo A Dung ra ngoài, lúc này trái phải đều không thấy ai mới liền cười hi hi nói: “Xem ra ở trước mặt hoàng huynh, huynh còn có vị thế hơn so với trước mặt Hoàng bá phụ.”

“Hoàng thượng coi trọng, còn gọi ta là muội phu đấy.” A Dung cười khoác lên người A Nguyên tấm áo choàng, thấy nàng cứ xoắn đến xoắn đi liền vung

trộm ở dưới lớp áo choàng véo bên eo mềm mại của nàng một cái, véo đến khi nàng giật mình mới cười nói: “Vi thần đều là nhờ vào phong quang của công chúa điện hạ mới có được thể diện như ngày hôm nay.” Thấy A Nguyên giật mình muốn nói rồi lại thôi, hần mặt mày bình thản mà nói: “Người không cần lo lắng, nếu đã có chủ đích cưới người, ta nhất định chuẩn bị thật tốt.” Chuẩn bị thật tốt cái gì cơ? Nghe nói trong kinh thành mọi người đang đồn rằng, hần là bácm vậy Tần Quốc công chúa mà đi lên, vì nịnh bợ hoàng thất mà đến cả chuyện chung thân đại sự cũng dám làm.

“Cái này là do ta sai.” A Nguyên nhỏ giọng nói.

A Dung rút cuộc là người có lòng dạ khoan dung, A Nguyên thực sự trong lòng rất cảm kích, chỉ là nghĩ đến trong kinh thành đồn về hần như thế, nói hần là sủng thần liền trong lòng thấy khổ sở vô cùng.

Một A Dung tài hoa ai cũng biết đến lại vì nàng mà gánh lấy thanh danh như vậy.

“Chẳng lẽ ta không được lợi từ điện hạ?” A Dung thản nhiên mà nói: “Ta hiện giờ cũng đã có chỗ đứng, cũng là Hộ Bộ Thị Lang, đâu phải là chức quan tầm thường?” Thấy A Nguyên cúi đầu không nói lời nào, hần liền cười nói: “Ta được muội để ý đến, làm sao lại đi oán giận muội được. Ở trong lòng ta, nếu là muội không xứng đáng,” thấy A Nguyên nhanh chóng ngẩng đầu lên, hần liền nhẹ giọng nói: “Ta cũng sẽ khôngnguyện chờ mấy năm nay.” Hần là vì nàng mà chờ đợi, vì nàng mà vui vẻ chịu đựng, bị nàng giấu vào một góc cũng sẽ cam tâm tình nguyện.

Ai bảo lúc trước lặn vào trong trái tim hần?

“Ta rất thích huynh, nhưng làm thế nào đây?” A Nguyên trong lòng đã sớm cuống lên, hần không thể đem cả tim gan mình ra cho A Dung chứng thực, cũng lại không thể nhảy bỏ vào lòng chàng, vận vạ thân mình nói nhỏ: “Huynh đối xử với ta tốt như vậy, đến năm mơ ta cũng đều cảm thấy không an tâm.” Nàng lúc nào đi ngủ cũng đều mơ thấy một giấc mơ đáng sợ, trong mơ người này sẽ tan biến như chưa từng tồn tại, như vậy bảo nàng phải làm sao được chứ?

« Vậy sớm gả cho ta một chút là được. » khoe miệng A Dung hơi hơi gọi lên, nắm lấy tay A Nguyên chậm rãi đi.

« Ta cùng hoàng tổ mẫu nói chuyện rồi, » A Nguyên tiến tới áp sát gần với người hần: « Ta cũng không hần là công chúa đương triều, không cần phải theo cái gì mà quy củ phủ công chúa. Phủ công chúa chúng ta vẫn ở, chỉ là ta nghĩ, đã thành thân, cho dù là công chúa, cũng đâu thể nào không phụng dưỡng cha mẹ chồng đúng không ? Chúng ta về sau, hãy cũng đi sống chung đi, được không ?» Dù cho Công chúa gả thấp cho A Dung, nhưng A Nguyên lại vẫn không muốn hần bị khó xử như vậy.

Cưới Công chúa là tèo cao thì so với ở rề cũng có cái gì khác nhau đâu?

«không cần như thế. » A Dung nhẹ nhàng nói.

« Ở chỗ phủ Công chúa, xong lại ở chỗ di, chúng ta sẽ được trải nghiệm nhiều điều mới mẻ. » A Nguyên liền rất khao khát mà cười, lộ ra hàng răng trắng tuyết.

A Dung nhìn tấm áo choàng khoác trên người nàng, nhìn ánh mắt nàng trong treo triệt để, tràn đầy trong đấy là hình ảnh của hần, cảm thấy chính mình thực hạnh phúc, tay liền nắm chặt lấy tay nàng.

Trong cung hiện giờ đều là phi tần của hoàng đế, A Dung cũng thực sự không ngốc đến mức lưu lại ở đây lâu, nên đành phải xuất cung. A Nguyên ngăn ngợ nhìn theo bóng dáng hần từ từ biến mất, trong lòng không khỏi có chút hoài niệm. Hần đi khuất rồi, nàng liền đi tìm Thái Hoàng Thái Hậu để nói về cái tin đồn vớ vẩn đang được lan tràn trong kinh thành kia.

« Thế A Dung nói gì? » Thái hoàng thái hậu thực sự quan tâm hỏi đến.

Rất nhiều những cuộc hôn nhân chỉ hôn cho nữ nhân trong hoàng thất, chỉ vì những lời đồn đại không hay mà thành ra tình cảm phu thê xa cách, khá một chút thì là tương kính như tân, đối xử tôn trọng nhau như là khách quý, có khi thể thảm hơn chính là chính thất hoàng thất bị đặt sang một bên, sủng thiếp mà lạnh nhạt với chính thê cũngkhông phải là không có. Tuy rằng A Dung là người tốt, nhưng quả thực Thái hoàng thái hậu vẫn có chút lo lắng.

Hiểu được tâm ý của người, A Nguyên vội vàng truyền đạt lại những gì A Dung đã nói.

“Nếu đây chính xác là những gì A Dung nói chân thành ai gia liền cảm tạ Phật.” Thái hoàng thái hậu thờ dài nói.

Với bản lĩnh của A Dung, kể cả không lấy A Nguyên, ngần ấy năm chắc cũng đã có thể vươn tới vị trí Hộ Bộ Thị Lang mà không cần nhờ đến ảnh hưởng của A Nguyên. Thế nhưng hoàng thượng lại có chút vội vàng, lại bất thành lĩnh đề bạt một người trẻ tuổi như A Dung vào một vị trí cao như thế, khó tránh khỏi có người nói vào nói ra.

“Huynh ấy là cái người không bao giờ chịu nói điều đâu.” A Nguyên liền xoắn xoắn ngón tay lại mà nói.

Thấy nàng xấu hổ, Thái hoàng thái hậu chỉ cười một tiếng cũng không hề trêu ghẹo nàng.

Nhân lúc công chúa đang muốn lấy chồng, Thái hoàng thái hậu cũng cảm thấy bây giờ chính là thời điểm thích hợp nhất để gả cháu gái ra ngoài, bởi vậy liền cho vôi vợ chồng Túc Vương vào trong cung cùng bàn bạc thương lượng.

Đây thực sự là một hỉ sự lớn, Túc Vương phi tự nhiên rất vui mừng, vội vàng tiến cung, thế nhưng khi nghe Thái hoàng thái hậu đề nghị, lại có chút chán chừ.

Túc Vương cũng nhủu mày, nhìn lên thấy Thái hoàng thái hậu vẫn đang cười, trong mắt liền lộ chút hoang mang, ông liền thấp giọng nói: « Mẫu hậu, A Nguyên mặc dù thực tốt, nhưng cũng chỉ là tôn thất, lúc này mà lại xuất giá từ trong cung, có phải hơi...hay không?» Quá kiểu ngạo đi?

Lời còn lại, Túc Vương nhìn xuống không nói hết, thế nhưng Thái hoàng thái hậu nào không phải hiểu rõ được ý tứ của ông? Liền tức khắc không vui, người chỉ vào con trai con dâu mà nói: « Cả đời này, ai gia chỉ có nuôi dưỡng một đứa cháu gái này trong tay, có lẽ nào đến lúc gả chồng cho nó, lại kêu ai gia đừng lo cho nó sao?» Nói xong, Thái hoàng thái hậu liền che dấu khóe mắt, lấy khăn che lại ai oán nói: “Trời phạt ơi, nhìn xuống đây mà xem, thật quá đau lòng!» Nói xong, đằng sau khăn liền truyền đến những tiếng sụt sịt đầy thương tâm, Túc Vương chỉ biết trợn mắt kinh ngạc.

Định nói với vị mẫu thân ở lâu với con nhóc kia cũng trở nên khiến người khác muốn học máu một chút, nhưng Túc vương nhìn lên nhìn xuống, rồi chỉ cười gượng gỏi: “Mẫu thân...”

Thái hoàng thái hậu từ sau khăn lộ ra một con mắt dò xét sắc mặt của con trai mình.

“Thôi được.” Túc Vương vốn cũng cảm thấy từ trong cung xuất giá cũng là làm tăng thể diện, chẳng qua ngại lời vào lời ra mà thôi, nếu như Thái hoàng thái hậu đã quyết định như vậy, ông còn có gì để nói nữa đây? Bởi vậy liền gật đầu đồng ý, Thái hoàng thái hậu hạ khăn xuống, tuy nhiên trên mặt không có đến một giọt nước mắt, quả nhiên là cùng một trình độ diễn xuất. Thấy thế ông liền thầm than trong lòng một tiếng, cảm thấy chất nhi hoàng đế nhà mình ngày thường cũng quá ư vất vả đi, thế mà chỉ luôn nói rằng: “Chỉ là không quá mức đáng hoàng thôi.» Thấy Thái hoàng thái hậu nhanh chóng gật đầu, kiểu gì cũng không thấy đem những lời ông nói để vào tai, cũng nản, đôi mắt cười cười nói: “Của hồi môn...”

Con nhóc ngày nào cũng ngóng trông của hồi môn!

“Ai gia cho một phần, Hoàng bá phụ, hoàng huynh của nàng ấy cũng cho một phần.» Thái hoàng thái hậu tâm trạng thật tốt, lúc này liền cười nói: « Nếu người nguyên ý, cũng nên cho nàng một phần đi.»

Nghe đi này! Thế này còn giống lời có thể nói ra sao! Ai không biết còn tương vị công chúa này là do Túc Vương nhặt về nuôi mất!

Túc Vương mũi thở phì phì, tức khắc nói: “Nhi tử nghiêm nhiên là có rồi!”

“Vậy con còn không nhanh đưa vào cung?!” Thái hoàng thái hậu liền có chút nóng nảy, chỉ xoắn khăn nói: “Còn chờ gì nữa đây?! Mang đến cho ai gia nhìn qua một cái, nếu còn sót cái gì ai gia cũng sẽ thu thập bổ sung cho.” Nói xong, liền gọi cung nữ bên người đưa một phong thư rồi ném vào người Túc Vương: “Nhìn thử đi! Đây là danh sách của hồi môn ai gia chuẩn bị cho A Nguyên, con lấy về xem đi, cũng học hỏi một chút đi.» Rõ ràng là về mặt không tín nhiệm, trong khi thái hoàng thái hậu chỉ có dưỡng khuê nữ nhà mình không quá mấy ngày, vợ chồng Túc Vương hậm hực một chút, mặt đen lại cảm phong thư đi về.

A Nguyên lộ cái đầu nhỏ ra, thấy phụ vương mẫu phi đều đi rồi, lúc này mới vụt tới, ôm lấy cánh tay của Thái hoàng thái hậu mà thở dài nói: “Phụ vương làm theo lời của Hoàng tổ mẫu không phá sản mới lạ.»

Thái hoàng thái hậu cười tủm tỉm, tuy rằng không rõ phá sản là gì, nhưng trong lòng cảm thấy câu của A Nguyên khiến người khác vui vẻ, nghe vậy gật đầu nói: “Nghe con nói kìa, hoàng tổ mẫu có cái gì cũng sẽ đều cho con, chỉ cần con vui vẻ.»

« Người thương con là con đã vui lắm rồi.» A Nguyên dùng lời ngon tiếng ngọt lại càng khiến thái hoàng thái hậu càng thêm yêu thích mà vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

Tần Quốc Công chúa xuất giá đương nhiên là đại sự. Hoàng thượng hiện giờ thích nhất là được xem náo nhiệt, tự mình chọn ngày giờ tổ chức hôn lễ định vào đầu mùa xuân, cũng lập tức lệnh cho Lễ Bộ khanh trương chuẩn bị, sắp xếp ổn thỏa hôn sự của công chúa. Một mặt lại liền phong cho phò mã A Dung chức đô úy thêm một bậc nữa, làm cho kinh thành đều chú ý đến đều cảm thấy phủ Thành dương bá một cửa hai tước thật sự là phong quang chói lọi.

Nghĩ lại thanh thế của Trại gia hiện giờ, nhất thời thế gia kinh thành đều đỏ mặt cả lên.

không nói đến tiểu bối, chỉ riêng Thành dương bá trải qua hai triều vẫn được trọng dụng thì đã là có bản lĩnh lớn rồi.

Nhân thời điểm này, Mẫn thượng thư không thể không đến phủ Thành dương bá lần nữa để xác định hôn sự.

Hôn sự của nữ nhi bên ngoại bị thất bại cũng đành thôi, kẻ đó là một tên cận bã, Mẫn thượng thư cũng không nỡ để cháu gái của mình chịu thiệt thòi. Nhưng hôn sự này của phủ Thành dương bá là tốt không thể tốt hơn, nếu bị thất bại thì Mẫn thượng thư thì thất cổ còn hơn!

Trong lòng buồn bực, Mẫn thượng thư không khỏi xấu bụng chửi thầm hoàng thượng thích dầy vò một phen. Ông cũng đã lăn lộn trên triều bấy lâu nay, đáng nhẽ cũng nên ban cho phủ vinh quang giống như này chứ, có khi nào chờ khuê nữ nhà ông được gả qua đây tới nay, không còn ai chọc gậy bánh xe nữa mới lại ban cho không?!

Mẫn thượng thư tức giận bất bình mắng hoàng thượng một chút, sau mắng chán rồi nên không thích nói chuyện nữa mà quay ra rủ Thành dương bá cùng uống rượu.

A Nguyên đang tránh trong cung của Hoàng hậu nghe ngóng đây.

Hoàng thượng đã định ngày lành tháng tốt, nàng tự nhiên lấy làm vui mừng. Mất thấy hoàng hậu đã sai người đem áo cưới đỏ thắm ra kêu nàng thử, đưa

nhỏ này thực là da mặt dày, không có một chút ngượng ngùng nào, mặc thử áo cưới, đeo một chuỗi ngọc hồng lưu li rồi cứ đóng đưa trước mặt, tiến đến trước mặt Hoàng hậu đang mỉm cười mà xoay trái xoay phải, cười hi hi hỏ: « Hoàng tâu, muội có đẹp không ? » Nói xong, cũng tự cảm thấy chính mình rất đẹp, liền che miệng cười ha ha.

« Đẹp. » Hoàng hậu thực lòng khen ngợi.

Mặt mày A Nguyên sinh ra vốn đã tinh xảo mỹ lệ, hiện giờ còn mặc thêm một thân đồ cưới đỏ thắm, thực sự là diện mạo khiến người ta kinh ngạc, ngay cả hoàng hậu cũng có cảm giác không dám nhìn thẳng nàng. Lúc này sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn non mịn của A Nguyên, hoàng hậu liền cười nói: « Thực có thể mê hoặc phò mã nha. » Nàng nhìn A Nguyên lớn lên, lúc này nói những lời này cũng không có chút kiêng dè, thấy A Nguyên dạo qua một vòng, tinh tế mà nhìn, chỉ ra vài điểm cần sửa đổi, xong kêu A Nguyên cởi ra thay một bộ khác, thấy A Nguyên nghi hoặc, nàng liền cười nói: « Ta có chuẩn bị nhiều đồ, muội thử qua xem »

A Nguyên không biết tai vạ đến nơi, còn gật gật đầu.

Gật xong nàng liền hỏi hận.

Đồ cưới, nào đâu chỉ có một lớp hai lớp? A Nguyên nhìn thấy hoàng hậu sai người đem lên một rương bằng gỗ tử đàn cực lớn, trước mắt lập tức tối sầm.

Hoàng hậu lại rất có hứng thú, chỉ cảm thấy A Nguyên nghe lời như vậy thật sự đáng yêu. Công chúa Phúc Tuệ tính đến lúc xuất giá vẫn còn sớm, cho nên nàng nhìn A Nguyên một bộ dạng như vậy liền thích thú, liên tục kêu A Nguyên thay ra mặc vào cho nàng xem. không biết thay bao nhiêu bộ rồi, A Nguyên bỏ vào lòng hoàng hậu mà thở thoi thóp: « Hoàng tâu tha cho muội đi, muội thực sự chịu hết nổi rồi. » Mặc lệch sang một bên, lười lè ra, giả bộ chết.

«Đưa nhỏ này. » Hoàng hậu cúi đầu đi ngón tay lên đầu A Nguyên. Sai người mang xuống, lúc ngày mới vượt tóe nàng nhẹ nhàng mà nói: « Tư khổ của bệ hạ do ta nắm giữ, chờ đến lúc đó hoàng tâu sẽ cho người một rương đầy lễ vật, tuy cũng không phải vàng bạc nhưng đều là đồ cổ, để làm đồ gia truyền cũng rất tốt nha. »

Nói xong, liền nhìn xuống các phi tần phía dưới không thấy ai dám lên tiếng, chỉ dám nhìn nàng cùng với A Nguyên đùa giỡn thì liền cười nói: « Đưa nhỏ A Nguyên này, xưa nay là tri kỷ, chỉ là bồn cung yêu thương muội ấy, các muội muội đừng cười bồn cung thất lễ mới được. » Ánh mắt dừng lại nơi gương mặt của Thành tần, hoàng hậu nghĩ đến Thành tần trong cung bấy giờ ngày càng trở nên mỹ miều, trong lòng liền ghen muốn chết.

Phía dưới nào có phi tần nào dám cùng với Hoàng hậu nói chữ không, đều chỉ cười mà không nói, chỉ có Thành tần trong lòng dường như đang hận điều gì đây, ánh mắt nhìn Hoàng hậu như muốn bốc hỏa.

Hoàng hậu một bên nhắc đến của hồi môn rồi một bên lại nói về tư khổ của hoàng thượng, còn không phải là để thị uy với ả là nàng ta hiện giờ đang chiếm được sủng ái của bệ hạ hay sao?

Sức khỏe hoàng hậu không tốt, từ hồi hoàng thượng còn chưa đăng cơ, không thêm đề ý cũng thôi đi, hiện giờ người đã làm hoàng đế rồi, hoàng hậu còn giữ bộ dạng ốm yếu ấy để thể hiện chính mình thiết thòi sao? Chỉ sợ chẳng mấy nữa, trong cung này sẽ có trăm hoa đua nở thôi.

Mất hơi hơi rũ xuống, Thành tần liền cười nói: « Hoàng hậu nương nương tâm địa từ ái, chỉ là cũng nên quan tâm đến Phúc tuệ công chúa một chút như thế mới thực tốt. » ả che miệng làm ra vẻ sầu lo, nói: « Nghe nói thân thể công chúa càng ngày càng không tốt, thần thiếp thực chỉ ngóng trông ngày công chúa sớm được bình phục. »

ả nói nhắc đến chuyện này, nụ cười trên mặt hoàng hậu dần dần biến mất.

Hoàng thượng cũng đã cùng nàng nói qua, thân thể của Phúc Tuệ thực yếu ớt, trong lòng nàng đã rất khổ sở, lại không thể nghĩ ra biện pháp vẹn cả đôi đường, nên hiện giờ nghe Thành tần nói đến chuyện này, chính là chọc vào điểm nhạy cảm trong tâm nàng.

« Nếu hoàng tâu thực sự đau lòng. » A Nguyên cắn chặt răng, chỉ ngẩng đầu nói: « Để sau đại hôn của muội, cũng nên mượn của Phò mã một chút có phải không? » Thấy hoàng hậu bắt đầu nhìn nàng, nàng liền thấp giọng nói: « Muội sẽ đi Giang Nam một chuyến, đi chăm sóc Phúc Tuệ. » Nàng đã được hưởng quá nhiều sủng ái rồi, trước giờ đều không có cơ hội đề báo đáp, hiện giờ thực chỉ nghĩ ra được phương pháp dùng chính mình để tạ ơn mà thôi.

Cầm lấy tay của hoàng hậu vẫn đang còn ngẩn ngơ, A nguyên liền cười nói: « Chẳng lẽ hoàng tâu lại luyến tiếc, không muốn muội rời kinh? »

« A Nguyên của ta dĩ nhiên là ta không nỡ. » Hoàng hậu sụt nữa rơi nước mắt, cố nén lại mà nắm lấy tay A Nguyên, gật đầu nói: « Muội đi, ta mới có thể an tâm. » Trong thanh âm mang theo vài phần ghen ngào, A Nguyên đã có chút khổ sở. Liền nghe thấy hoàng hậu nhẹ giọng nói tiếp: « Xin lỗi muội. »

Hoàng thượng vừa mới đăng cơ, hoàng hậu không nên rời kinh, chỉ là thân thể của công chúa chính là tảng đá đè nặng trong tâm nàng, hiện A Nguyên nguyện ý chính mình đi một chuyến, Hoàng hậu xưa nay đều tín nhiệm A Nguyên, liền biết đây đều là vì nàng.

Có ai sau đại hôn lại thực muốn rời kinh đi ngàn dặm xa xôi chứ.

« Muội đương nhiên biết hoàng tâu sẽ luyến tiếc rồi. » A Nguyên làm mặt xấu một chút, rồi vỗ ngực nói: « Hoàng tâu yên tâm, đến lúc đó muội sẽ đem thái y viện dọn đến Giang Nam, muội cũng không tin, nhiều thái y như vậy lại không thể chữa cô được chất nữ của muội. »

« Công chúa thực là có lòng tốt với hoàng hậu nương nương. » Thành tần thấy A Nguyên tự dưng khi không lại bắt chó đi cày, liền tức giận không nhẹ, chỉ muốn hận đến chết, lấy lý do người đau lòng chất nữ, ai nói gì được nữa đây? Lúc này căn răng cười cười nói: « Chỉ là, mẹ ruột của công chúa Phúc Tuệ lại không thể đến được, e là trong lòng cũng không khỏi khổ sở. »

“Thành tần nương nương biết không ít, bôn cung cũng được mở mang đầu óc.” A Nguyên nhàn nhạt mà nói: “Đợi Phúc Tuệ khỏe lại, ta sẽ đưa nàng trở về, khi đó ở cùng với cha mẹ ruột, có khi lại càng vui mừng hơn.” Nàng nói xong, tự mình che đi ánh mắt mà thở dài: “Dù sao so với đứa trẻ vẫn đỡ đáng thương hơn, ngày ngày không được thấy mẹ ruột, gần trong gang tấc mà xa tận chân trời kia.” Ý của lời này chính là nói đến việc Thành Tần đoạt lấy cháu trai tới để bản thân nuôi, không cho cháu trai đi gặp mẹ đẻ bởi chỉ sợ cháu trai này lay động được mẹ đẻ.

Các phi tần phía dưới nghe đều có thể hiểu, nhanh chóng cúi đầu, không dám nói lời nào.

Đúc kết từ chuyện Hoàng Hậu, Thành Tần có ân oán với Tần Quốc Công chúa, quả là đắc tội ai đều sẽ không được sống yên ổn.

“Lời này của công chúa, thần thiếp nghe không hiểu.” trên mặt Thành tần có chút khó coi.

“Nương nương nghe không hiểu, tâm mới an được, bằng không, chính là...” A Nguyên than lên một tiếng: “Bôn cung xưa nay là người thiện lương, chẳng qua là thấy bất bình mà thôi.” Nói xong, liền đứng lên nhìn hoàng hậu mỉm cười nói: “Muội nghe nói hoàng huynh chút nữa sẽ qua đây, bình thường muội ở chỗ hoàng tổ mẫu đều bị huynh ấy trêu chọc, giờ thực sự không muốn ở lại chút nào. Muội vẫn nên về bên hoàng tổ mẫu chờ xem quần áo hồi môn thôi.” Nàng cười trộm nói: “Hoàng tâu nhớ giục nhanh nhanh hoàn thiện quần áo cho muội thật đẹp, thế muội mới có thể được gả đi thật ổn nha?” Dặn dò một chút chuyện “Đại sự”, A Nguyên vừa quay đầu liền thấy các phi tần mắt đều sáng lên, không khỏi yên lặng nhìn trời.

Mang tiếng là đến thỉnh an Hoàng hậu, xem ra đều là đang ngóng trông hoàng thượng cả mà thôi.

Hoàng thượng nha, cả hậu cung đều giống như muốn ăn thịt Đường Tăng vậy.

Vừa mắng thầm, Đường Tăng lập tức xuất hiện, ánh mắt A Nguyên liền dừng lại ở hai thanh như ý trong tay người, tức khắc mắt sáng lên, lướt nhanh qua đám phi tần mà thẳng tiến đến chỗ Đường Tăng đầu tiên!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 140

Cái gì gọi là đợi chờ là hạnh phúc)))) quà tặng cuối tuần ạ!!!

“Đây là cái gì ạ?” Đứa nhỏ kia dùng ánh mắt ngây thơ trong sáng dò xét, nắm chặt lấy tay hoàng thượng nhất định không buông.

Vô cùng có lòng hiếu học.

Trong hai thanh như ý này một cái trắng nõn không chút tí vết, sờ mịn màng hiếm có. Bên cạnh là một khối ngọc cổ khác, tuy A Nguyên không xác định được lai lịch của nó nhưng xem chừng được Hoàng thượng cầm trong tay như vậy nhất định là thứ quý giá. Tuy rằng không biết chơi như nào, A Nguyên cũng cười đến độ tổ quốc không thấy đâu nữa rồi.

“Da mặt dày, ai nói đồ này là dành cho muội?” Hoàng thượng dí dí ngón tay lên đầu A Nguyên, lại lệnh cho cung nữ phía sau nàng mang hai thanh như ý này cất đi, lúc này mới lại chọc cái trán A Nguyên một cái nữa rồi đi đến bên người Hoàng hậu, miệng cười nói: “A Nguyên chính là thích những cái này, hoàng hậu sau này tìm cho muội ấy mấy thứ hiếm lạ, để muội ấy cầm chơi đi.” Phía sau, có đứa nhỏ đối với hoàng huynh giàu có của mình liền nhắm mắt theo đuôi, liền tục lấy lòng nói: “Hoàng huynh nói quá đúng! Quá anh minh!” Dừng lại một chút, lại cười hi hi nói: “Huynh chính là ánh sáng mặt trời chiếu vào ngày tăm tối, dẫn lối cho muội khỏi lạc đường nha...”

Hoàng thượng quay đầu lại nhìn nhìn đứa nhỏ này, khóe miệng vừa kéo lên.

Giờ thì đã biết Thái tử học cái trò nịnh nọt kia là từ ai rồi.

A Nguyên nhìn thấy ánh mắt phức tạp của hoàng huynh liền cười ra một tiếng, đi theo hoàng thượng ngồi xuống bên cạnh người, vẻ mặt hạnh phúc không giấu được.

“Thần thiếp tự kiểm tra trong kho, thấy có mấy mẫu san hô ngà voi, tuy rằng cũng không hẳn là trân quý nhưng cũng khá thú vị, đang muốn mang đến cho muội muội, chỉ là đang cảm thấy đau đầu nhất chính là gây như ý, bệ hạ thực đã cứu nguy cho thần thiếp.” Hoàng hậu liền cười nói, quay đầu lại hỏi A Nguyên: “Phụ Thành dương bá đã đưa sinh lễ đến chưa?”

“Rồi ạ.” A Nguyên cười hi hi nói: “Phụ vương tiến cung chính là mang cho muội một phần sinh lễ, rất phong phú luôn.” Nói xong, liền kê lại tí mĩ tử càng từng món sinh lễ một, thấy hoàng thượng cùng hoàng hậu liền tục gật đầu, liền tiếp tục làm mặt xấu nói: “A Dung vì cưới muội mà đã tích góp trong nhiều

năm, quả nhiên đồ rất phong phú nha.” Nói xong, mặt mày nàng trông thật giảo hoạt giống hệt như một tên trộm lưu manh mà cười ha ha rộ lên.

“Muội ấy, đừng có bắt nạt A Dung quá.” Hoàng thượng thực lo lắng vì muội muội này sẽ bắt nạt phò mã cho bằng được, mà A Dung nào dám không sợ chết làm gì nàng ấy chứ.

Nụ cười của A Nguyên chợt tắt, ai oán nhìn khuỷu tay hướng ra ngoài của hoàng huynh.

“Thần thiếp thì lại cảm thấy A Nguyên cực kỳ ngoan ngoãn.” Hoàng hậu lắc đầu không vui nói: “Đây là phúc khí của Trạng gia, nếu không, với tướng mạo và phẩm giá của A Nguyên chẳng lẽ lại lo không tuyển được phò mã?” Nàng lên thờ dài: “Chỉ là vào cái tình chờ đợi mười mấy năm của Trạng gia là tiện cho họ mà thôi.”

Quả thật không phải bất công bình thường, làm Hoàng đế không thể lúc nào cũng đều chú trọng đến mặt mũi, nếu không thì không phải là Hoàng đế tốt. Mặc dù Hoàng thượng cũng thăm ngẫm ra sự vô si trong lời bình ảo diệu này, lại không dám nhận đồng tình với suy nghĩ này của vợ, chỉ giật giật khóe miệng, thấy Hoàng hậu vui vẻ xem ra, trên mặt còn hồng hào thư thái vài phần, ánh mắt Hoàng thượng liền dịu dàng, nhẹ giọng nói: “Nàng nói gì cũng đúng.”

Các phi tần phía dưới mắt sáng quắc nhìn chỉ cầu được hoàng thượng chú ý đến, nhưng lại thấy trong mắt hoàng thượng bây giờ chỉ có hình dáng của hoàng hậu nên hơn nửa đều chết tâm, chỉ có Thành tần nghĩ đến Tâm hoàng tử của mình mà về mặt có sự không cam lòng.

“Hoàng tâu nói vậy làm muội ngại quá.” Đứa nhỏ này còn biết đỏ mặt, thật là chuyện hiếm có nha.

“Được rồi, đừng có diễn với hoàng tâu của muội nữa đi.” Hoàng thượng cười một tiếng, sau nghe hoàng hậu nói A Nguyên định sau khi thành thân sẽ đi Giang Nam một chuyến liền trầm mặc một lát, tay vuốt vuốt đầu A Nguyên nói: “Vẫn là muội nghĩ cho hoàng tâu và chất nữ.”

“không bằng bảo cả A Ninh cùng đi đi.” Hoàng thượng trầm ngâm một lát mới nói.

Lúc trước người cũng đã vì hoàng hậu mà suy tính biện pháp, chính là định lệnh cho Nhị hoàng tử Phụng Ninh đi Giang Nam chăm sóc che chở cho muội muội. Phụng Ninh không phải là Thái tử, rồi kinh cũng không có vấn đề gì lớn, hơn nữa hẳn là huynh trưởng của công chúa Phúc Tuệ cùng cha cùng mẹ sinh ra nên nghiêm nhiên sẽ thực lòng chăm sóc cho nàng, so với việc hoàng hậu tự đi cũng không có khác biệt nhiều.

Hoàng hậu yên lặng nắm tay hoàng thượng, mặt có chút chua xót.

Phu quân của nàng, đã vì nàng mà suy nghĩ nhiều quá.

Lúc trước trước khi nàng xuất giá, biết mình sẽ là Thái tử phi, liền luôn dặn lòng mình rằng không đi ghen tuông, không tranh sủng, tuyệt đối làm một Thái tử phi không có gì để chê trách, để Thái tử tôn trọng chính thất hiền lương. Thế nhưng chính là mấy năm qua, đối diện với nam nhân này, nàng lại tự thấy tâm trạng đã không thể trở lại như trước đây, có thể bình tĩnh mà nhìn Thái tử đi đến phòng các thiếp thất khác được nữa.

“Nàng nhìn lại mình xem, có phải lại thấy khó chịu không?” Thấy hoàng hậu có chút hoảng hốt, hoàng thượng liền lo lắng, cười một tiếng, quay đầu lại nói với các phi tần ở dưới nói: “Nếu đã thỉnh an Hoàng hậu xong rồi, các nàng có thể đi về, nếu không có việc gì thì chớ quấy rầy hoàng hậu tĩnh dưỡng.” Nói xong, liền phất phất tay rồi sờ lên trán hoàng hậu một cái, nhủ thầm nói: “Đề ta gọi thái y lại đây xem qua, nàng đừng để mình bị mệt.” Hoàn toàn làm như không nhìn thấy đám phi tần ở dưới.

Thực cũng làm gì có chừa phần cho người khác nói chuyện đâu? Các phi tần khác đều không cam tâm mà rời đi rồi, chỉ có A Nguyên ngồi nhìn hai con người này ân ái ai ai đến phát ói mà liền nghĩ đến A Dung, miệng cũng lẩm nhẩm lẩm nhẩm gì đó rồi đi ra ngoài.

Lễ đại hôn càng đến gần, trong cung lại càng thêm nhiều việc mà bận rộn hẳn lên, ai cũng không dám chậm trễ chuyện của nàng công chúa được Thái hoàng thái hậu sủng ái nhất này. Trong lúc các cung khác đều đến đưa thêm đồ, bên ngoài liên tục có mây vị công chúa tiến cung mà vây quanh A Nguyên, mặc dù nàng cũng đang sốt ruột lo cho lễ cưới của mình, chỉ muốn nói đám cưới ba điều mà thôi nhưng lại sợ bị người lớn trách mắng, nên đành nâng cao tính thần bọn tỷ muội mà buồn chuyện. Biết bên phía phủ Thành dương bá cũng đang rất bận rộn nên nhỏ giọng nói: “Tổ chức đại hôn ở phủ công chúa, thế làm thế nào để thỉnh an cha mẹ chồng đây?” Nói xong liền thờ dài.

Ngũ công chúa là người có kinh nghiệm, lúc này liền cười nói, “Ba ngày sau người sẽ lại vào trong cung thỉnh an, sau này cũng sẽ không thiếu thời gian như vậy nhiều đâu.” Nói xong, vừa sửa sang lại áo cưới trang sức của A Nguyên, ngũ công chúa vừa nói, lời lẽ không thấy mang ý tốt: “A Dung hình như còn không có cả thông phòng? Chuyện đó, hẳn sẽ làm thế nào đây?”

Chỉ là bọn tỷ muội thầm thì nói nhỏ, A Nguyên nghe được thấy tức giận đến ngã ngửa, liền vỗ ngực mình mà kêu lên: “Ta sẽ hướng dẫn là được!”

“Phụt...” Tam công chúa đang cười tùm tùm lật giờ xem từng món đồ hồi môn, tình tề xem có gì kiêng kỵ hay thiếu sót không, vừa mới định uống một ngụm trà đã bị cho nốc ao, nước trà phun ra bằng sạch.

Xưa nay tứ công chúa cũng không có thân lắm với A Nguyên, nay cũng phải khiếp sợ nhìn vị hoàng muội này, ngó trái ngó phải tìm kiếm viện trợ.

“Vậy người thực sự tự làm sao?” Ngũ công chúa nhớ đến cái đêm tân hôn hoàn toàn hung hãn áp đảo biểu đệ, lúc này hoàn toàn là gió mát phát mặt, chậm rì rì hỏi.

Công chúa điện hạ đau lòng vuốt vuốt ngực mà ngã xuống, giả chết.

Còn nữa, thực tế thì nàng cũng sẽ không.

“Ai đòi lại trêu chọc muội muội như thế.” Tam công chúa thấy không ổn, im lặng không được mà bất đắc dĩ lôi kéo ngũ công chúa nói: “Muội nha, nói chuyện không biết lựa lời gì cả.” Thấy ngũ công chúa cười hì hì lẽ lười giả chết với A Nguyên, tam công chúa cũng đỏ mặt, nhỏ giọng nói: “Nói vậy nhưng Trạng gia cũng nên biết những chuyện đó.” Nói xong liền cảm thấy mình cũng quá mức tự nhiên, khóe miệng run rẩy một chút, chỉ lôi kéo tay A Nguyên mà khẩn thiết nói: “Hôm nay tới, hoàng tử cũng chỉ là muốn cùng muội muội nói một câu,” thấy A Nguyên ngẩng đầu lên nhìn, trên mặt một chút cũng không thấy hồng, liền thở dài: “Tuy chúng ta là công chúa có địa vị tôn quý, thế nhưng nếu nhà chồng thật tâm coi trọng, thì cần phải biết giữ hòa khí, đừng quá thể hiện mình là công chúa, còn nếu bị nhà chồng ly tâm, thật cũng không được sung sướng rồi.”

Tứ công chúa ở một bên cũng liên tục gật đầu nói: “Thân tình đối đãi thân tình, chỉ cần vậy.”

Điều này, không biết bao nhiêu người đã nói với nàng rồi, chỉ là A Nguyên thấy tam công chúa cùng tứ công chúa thật lòng với mình mới nói những điều này, liền đoán chính nói lời cảm tạ.

Thấy nàng đã hiểu chuyện, các công chúa liền yên tâm, hiện giờ biết A Nguyên cũng còn rất nhiều việc phải làm liền ra ngoài cùng giúp đỡ, còn nói A Nguyên nếu rảnh rồi thì nên đến chơi với Thái hoàng thái hậu.

Ngày nàng xuất giá càng đến gần, thái hoàng thái hậu càng vui mừng ra mặt, chỉ là nghĩ đến không nỡ rời xa A Nguyên. Nàng là lớn lên bên người thái hoàng thái hậu, người đã yêu thương chiều chuộng nàng hết mực, một lòng đều nghĩ đến nàng, nếu là nói cả hai cùng nhau nương tựa vào nhau mà sống trong cung thì cũng không sai lệch lắm. Tuy còn các hoàng tử hoàng tôn khác, nhưng A Nguyên trong lòng thái hoàng thái hậu lại có vị trí khác biệt. Ngay cả A Nguyên thực lòng cũng không muốn rời xa người.

Thái hoàng thái hậu lại không nỡ để A Nguyên phải chịu khổ, dừng lại tinh thần chỉ toàn tâm thu xếp cho hôn sự của nàng.

“Sau này con sẽ mang theo thật nhiều bé con vào chơi cùng hoàng tổ mẫu nha.” A Nguyên liền an ủi mà nói.

“Rất nhiều?” Thái hoàng thái hậu nghĩ đến sẽ có rất nhiều tiểu A Nguyên, tinh thần quả nhiên phấn chấn lên.

“Ít nhất cũng phải bảy tám đứa.” Đứa nhỏ này miệng nhanh nhẩu liền thoáng, trêu chọc hoàng tổ mẫu đến mức vui vẻ ra mặt, ưu sầu cũng biến mất, lúc này mới an tâm chờ đến ngày xuất giá.

Trước ngày đại hôn một ngày, toàn bộ hậu cung được trang hoàng một màu đỏ thắm, cả hậu cung từ lớn đến nhỏ mặc kệ có ân oán gì với A Nguyên không, cũng đều bày một gương mặt tươi cười cùng với Thái hoàng thái hậu xem náo nhiệt, lúc này mà không đến nhờ thái hoàng thái hậu mà ghi thù thì sau này biết kiếm cơm kiểu gì nữa?

A Nguyên lúc này đã là nữ nhân chuẩn bị xuất giá, một thân áo cưới đỏ thắm, xinh đẹp tựa như thiên tiên trên trời, thẹn thùng ngồi ngay ngắn ở trong cung, tai đóng lên nghe bên ngoài cười nói mà trong lòng thấp thỏm.

không lâu sau, bên ngoài liền ồn ào tiếng pháo nổ, một vị thái phi đức cao vọng trọng vội vàng đem mũ phượng đội lên đầu nàng, loay hoay đến mức nàng phải kêu lên một tiếng, cái cổ nhỏ xinh phát ra tiếng rắc rắc thì mới thôi, A Nguyên ngồi thẳng lưng, cúi nhìn chính mình trong bộ áo cưới dưới ánh nến thật chói lọi, cảm thấy ổn thỏa rồi mới đoán trang bước từng bước đi ra bên ngoài. Nàng liền thấy ngay một thân hình như lửa đỏ, trong mắt như có tia sáng phóng thẳng đến chỗ A Dung đang đứng dưới ngọn đèn dầu.

Dưới bầu trời đầy sao với pháo hoa rực rỡ, A Dung đứng đó chỉ nhìn thẳng mỗi nàng mà phớt lờ hết tất cả xung quanh, khiến cho nàng cảm thấy vui mừng trong lòng. A Nguyên quay đầu lại nhìn một lần nữa nơi mình đã ở trong nhiều năm, sau đó mới rút rờ đặt tay vào tay A Dung, cùng hắn ngồi trên long xa, hướng đến phủ công chúa mà xuất phát.

Rèm ngọc lay động, A Nguyên ngồi ngay ngắn bất động, nhìn thấy người trong cung trong tay cầm ngọn đèn dầu đứng dọc hai bên đường, lại thấy bóng lưng A Dung ở trên lưng ngựa phía trước, nàng liền cảm thấy an tâm vô cùng.

Đột nhiên thấy hoàng thượng cùng hoàng hậu đều tự mình đưa tiễn, A Nguyên không khỏi giật mình mà ngừng đội ngũ lại. Ở phía cửa hậu cung, nàng xoay người nhìn lại phía sau, lập tức chạm phải ánh mắt của thái hoàng thái hậu cũng đang nhìn về phía nàng, trên mặt người nước mắt chảy dài, không cần đến cả cung kiệu mà chỉ từng bước đi theo đội ngũ. Trong lòng nàng đột nhiên thấy khổ sở, chậm rãi quỳ trên mặt đất, hướng tới thái hoàng thái hậu mà dập đầu lay ba cái, vừa ngẩng đầu lên đã thấy thái hoàng thái hậu bị ngã xuống, được hoàng hậu đỡ ở trên vai mà bản thân nàng cũng chảy nước mắt.

Đến bây giờ nàng mới có cảm giác, dù chính mình muốn xuất giá, nhưng đã không còn sự vui mừng nữa mà giờ trong lòng chỉ còn tràn ngập không đành lòng.

“Sau này ta sẽ cùng nàng đến thăm thái hoàng thái hậu.” A Dung vươn ngón tay trắng nõn thon dài về phía A Nguyên vẫn đang quỳ ở dưới đất mà không chịu đứng dậy, nhẹ giọng nói.

A Nguyên đã khóc đến mặt ướt nhoe, lại thấy trong mắt A Dung đến một chút ghét bỏ cũng không có, chỉ đối với nàng ôn hòa mỉm cười mà thôi.

“Về sau, thiếp muốn mỗi ngày đều tới thỉnh an hoàng tổ mẫu.” A Nguyên nắm lấy bàn tay ấm áp của A Dung, nhỏ giọng nói.

“Chỉ cần điện hạ thích, vi thần liền tuân mệnh.”

Thấy bộ dạng nàng có chút đáng thương, A Dung nhin xuống ý định sờ đầu nàng, đỡ nàng lên long xa, tiếp tục tiến về phủ công chúa.

Khắp phố giăng đèn kết hoa, A Nguyên nhìn toàn một màu đỏ đến hoa cả mắt, thế nhưng trong lòng lại phùng phùng hoan hỉ. A Nguyên nhìn theo hình dáng mọi người biến mất dần sau cánh cửa hậu cung, mắt thấy hàng dài các hòm đồ của hồi môn đang đi theo nàng, lúc này mới ngồi yên trên long xa mà suy ngẫm, không nghĩ mình và A Dung đã thực sự

Hiện giờ ở phủ công chúa đang rất náo nhiệt.

Túc Vương không tiến cung, tiến cung sẽ làm ông cảm giác như mình chẳng phải cha đẻ của nàng ấy, hiện giờ ông ngồi chờ công chúa ở trong phủ như hồ rình mồi, sau đây sẽ xử lý cái tên vô lại đã đoạt đứa con gái yêu quý của ông đi, vừa nghĩ vừa xoa tay, tinh thần ông vô cùng phấn chấn.

“Vương thúc!” Đường như thấy ông muốn giờ trò bắt nạt, Thành Vương khóc, lao đến ôm lấy chân Túc Vương, cầu xin: “Đừng làm khó A Dung nữa.!” Nói xong lại bày ra vẻ mặt tang thương mà nói: “Mấy năm nay ngài đã bắt nạt hần vẫn chưa đủ sao? A Dung cũng không thoải mái gì mà.” Trịnh Vương đứng ở phía sau cũng chậm rãi gật đầu, mặt lạnh biểu lộ đồng tình.

“Con có đúng là huynh trưởng của A Nguyên không thế?!” Túc Vương nghe thấy đứa trẻ này lại đứng về phía A Dung mà bênh vực, liền tức giận đến mức mũi phỉ ra cả khói.

Công sức ông nuôi nấng con gái yêu quý lớn lên trắng trẻo xinh đẹp như hoa, liền bị người khác cướp đi thể mà còn phải nói câu cảm ơn á?!

“Vì là huynh trưởng của muội ấy nên con mới khuyên vương thúc đừng có xúc động.” Nghe thấy mấy đứa con trai bên ngoài gọi ý ới, trong lòng Thành Vương vô cùng bi thương, nức nở nói: “Nếu thực sự dọa A Dung đến mức bỏ chạy, thử hỏi muội muội phải làm sao cơ chứ?” Lúc này mà A Dung nhận thức được không thể phục vụ nổi một cô vợ với cha vợ như thế, thật sự sẽ quay đầu bỏ chạy, để lại một người tràn ngập hận thù, lại là một đứa nhỏ có khả năng gây chuyện sóng gió như kia, Thành Vương mới nghĩ đến những ngày sau này, liền cảm thấy sẽ rất thảm, thực sự không dám nghĩ qua.

không có người trói chặt lấy cái đứa xui xẻo chuyên gia gây chuyện tai họa kia thực khiến người khác đau buồn.

“Chờ gạo nấu thành cơm, lo gì nữa chứ.” Trịnh Vương cũng ở một bên khuyên nhủ.

A Dung mà bị ăn rồi, muốn chạy cũng đừng hòng.

Túc Vương trầm mặc.

Nhủ thâm trong lòng, ông nhìn thấy đứa con kia mỗi ngày đều nhảy nhót phá phách lung tung, thật cũng cảm thấy có chút phiền, thế nhưng vì chót diễn là nhạc phụ uy nghiêm rồi, ông chỉ biết hừ lạnh nói: “Hôm nay là ngày lành, mọi người đều nhìn vào, coi như tha cho hần đây.” Nói xong liền gió cuốn thổi bay, để lại một mình Thành Vương đang vui sướng chảy cả nước mắt khi tai họa nhà mình giờ đã có nhà khác gánh.

Phía sau, hai vị huynh đệ thân thiết của A Nguyên nghe được chuyện này, Một Phượng Khanh cười đến chết đi sống lại, không thốt được lên lời, một Phượng Đường chỉ ở một bên nghiêng con mắt nhìn Thành Vương ngu xuẩn đứng cùng Trịnh Vương ở trong viện, nhìn long xa đỏ rực đang tiến vào hậu viện của phủ công chúa, Vương phi và các phu nhân đều đã đi vào để nhìn qua tân nương, lúc này mới nhìn thấy A Dung hừ lạnh một tiếng đi vào theo.

Chờ mãi mới thấy được muội phu của hần nha!

A Nguyên vừa vào cửa đã lại bị các cung nữ đắp thêm một lớp rồi lại một lớp dày bụi phấn, lúc này đang ngồi ngay ngắn trên giường, bên tai đều là tiếng cười, bỗng cảm giác mình hết như gấu trúc vậy đó. Có chút không quen, lại nghe thấy có tiếng bước chân từ bên ngoài đi đến, nàng liền vén lớp khăn lên nhìn ra, liền thấy A Dung nét mặt tươi cười then thùng tiến vào, chàng vốn tuấn tú, giờ lại còn ăn vận màu đỏ tươi vui lên người, giống hệt như viên ngọc sáng, làm cho các phu nhân nhìn thấy cũng phải nhìn đến ngây người, nhất thời trong phòng lạnh như tờ, nhìn phu thê hai người mà suy nghĩ.

Hèn chi Tần Quốc Công chúa nặng nề đòi gả vào Trạng gia, với ngoại hình thế này, mỗi ngày mở mắt nhìn thấy mặt thôi đã thấy vui vẻ rồi.

Đối với đám nữ quyền này, A Dung chỉ cười cười không nói gì, chàng đi đến bên cạnh A Nguyên rồi ngồi xuống đối diện với nàng. Mùi hương quen thuộc ập vào mũi A Nguyên, vừa cảm thấy vui vẻ thoải mái, vừa thấy ngại ngùng rụt rè, đã liền thấy A Dung vén khăn che lên, mặt cứng đờ nhìn nàng, miệng muốn cười mà không dám cười, trong mắt lộ ra tia cười, nhỏ giọng nói: “Đẹp.” Tuy rằng bản thân chàng cũng phải đờ người khi nhìn thấy cái mặt dày cộp phún của nàng, vốn ngày thường A Dung cũng không từng thấy qua A Nguyên trang điểm kiêu kiêu đầm dày đặc như vậy, nhưng chàng vẫn cảm thấy nàng lại đẹp đến động lòng người theo một kiểu khác.

A Nguyên nghe xong cũng nhếch miệng cười.

Mặt vừa nhếch lên, một lớp phấn dày cộp rơi rào rào xuống tay cả đôi phu thê bọn họ đang nắm chặt lấy nhau, A Dung dùng thân mình vội che lại đám nữ quyền mặt vẫn sáng ngồi đứng đằng sau, giả bộ lơ đãng mà cúi đầu, nhanh chóng thôi bay chỗ phấn ấy đi.

Mặt không còn phấn, A Nguyên liền thở dài nhẹ nhõm, nhưng cũng không dám cười nữa.

Vừa mới lạnh mặt thế mà đám nữ quyền liền cảm thấy Tần Quốc Công chúa lại vô cùng có khí chất, vô cùng uy nghi, không hổ danh là được nuôi dưỡng trong cung, huống hồ A Nguyên lại có một đôi mắt đẹp đến nao lòng, tuy không bằng diện mạo của A Dung, nhưng vẫn đáng để xếp vào hàng đại mỹ nhân, rất xứng đôi nha.

Túc Vương Phi đứng trước các mệnh phụ, vô cùng đắc ý luôn!

Đứa nhỏ tuần tú ấy, chính là con rể của bà đó!

Bà nhìn xung quanh, ngửa đầu lên rất có kiểu cảm xúc như là Độc cô Cầu Bại.

Thấy đôi phu thê mới cưới này quần quít không rời, ánh mắt trao nhau triền miên không dứt làm cho người ngoài thực không có cơ hội chen vào, Túc Vương phi cười trộm trong lòng một tiếng, lúc này mới cười với đám nữ quyến đang nịnh hót đằng sau: “Chúng ta ở đây sẽ làm bọn trẻ không được tự nhiên, thôi tha cho bọn chúng đi.”

“Đúng là trời sinh một cặp.” Một vị phu nhân khéo léo khen ngợi.

“Đẹp đôi hết phần người khác mắt rồi.”

“Nếu là người khác thì sao có được mối nhân duyên này chứ?”

Nghe đã biết là nịnh hót rồi, nhưng mà nó cũng rất thật, rất đúng nha.

Chỉ là nghe có vẻ cũng có chút chế giễu trong đó mà thôi.

Tần Quốc Công chúa tuổi như hoa nở, lại còn được sủng ái, thế mà lại nhắm một vị phò mã lớn tuổi hơn như vậy, sau lưng không biết đã có bao nhiêu người thầm cười rồi, nhưng giờ tận mắt nhìn thấy A Dung, lại cảm thấy, có khi chính mình nếu được cũng sẽ gật đầu đồng ý gả mất.

Nam nhân tuần tú như vậy, thật hiếm có khó tìm.

Nhìn A Nguyên và A Dung cùng nhau uống rượu giao bôi, Túc Vương phi mới tiến đến cười với A Nguyên mà nói: “Con cứ ngồi đây nhé, để cho phò mã đi ra ngoài tiếp khách.” Nói xong, dùng ánh mắt ra hiệu nàng nhớ nghiêm túc, ngàn vạn lần cũng không được để lộ bản chất thật, xong xuôi mới lại tươi cười dẫn theo đám nữ quyến ra ngoài.

A Nguyên cảm thấy như dưới móng mình có động phụng hay quả táo gì đó cộm lên đến khó chịu, liền làm mặt quỷ mà uốn éo người.

Thấy nàng vừa không có người cái là lập tức nghịch ngợm, A Dung cười khụ một tiếng, nắm lấy tay nàng nói: “Chờ ta trở lại nhé.”

“Đợi tí nữa bọn cung sẽ sủng chàng!” Có đứa còn không nghĩ đến là mình đã gả cho người rồi, vẫn chẳng lo lắng gì mà tự tìm đường chỗ chết.

A Dung cười tươi rồi hần lên, nàng chắc hẳn đang nghĩ chàng muốn rời bỏ nàng mà chạy mất đây mà, liền mỉm cười gật đầu nói: “Vi thần sẽ chờ.” Nói xong, thấy trong phòng vẫn còn các cung nữ, bèn lấy từ trong tay áo ra một cái tráp đặt vào tay A Nguyên, nhẹ nhàng nói: “Trong lúc chờ ta quay lại, điện hạ xem trước cái này đi,” chàng khụ một tiếng: “Nhưng cũng nên rửa mặt chải đầu trước đi đã.” Nhìn lại vẻ mặt hồ nháo của công chúa, chàng cười đến không dứt, chỉ sợ mấy nữa động phòng sẽ quá sức mất? Thật quá vô nhân đạo đi.

A Nguyên tiếp nhận cái tráp nặng trĩu, cảm giác rất ấm, chắc hẳn là A Dung vẫn luôn cất trong tay áo giữ bên người. Nhìn thấy chàng đi ra ngoài rồi, lúc này nàng mới mở tráp ra, trong đây phần lớn là các giấy tờ khế ước cửa hàng, nhà cửa, cũng có cả không ít ngân phiếu, lập tức hiểu ra là A Dung đang tặng hết của cải của cá nhân chàng cho phu nhân của mình. Phò mã cũng thật thức thời, biết chu cấp cho vị công chúa phá gia chi tử này để xài, dù sao cũng không có người ngoài, nàng liền nói lỏng bỏt quần áo, đi đi lại lại trong phòng, giờ cái tráp qua lại mà sung sướng.

Các cung nhân theo hầu nàng từ nhỏ đều đã thông suốt cái đức hạnh này của nàng rồi, liền không để ý tới, chỉ múc nước hầu nàng rửa mặt rồi sắp xếp đệm chăn.

A Nguyên tiến đến hai ngọn đuốc trạm trở long phượng ngó nghiêng một lúc, rồi lại nhao đến giường nằm kênh ra, nhỏ giọng thì thầm nói: “Đúng là thân phận công chúa có khác, có vẻ động phòng cũng không nào nhiệt như những nơi khác.”

Đùa, ai dám nào loạn lễ động phòng của công chúa chứ?

Bò sâu vào trong giường, A Nguyên đem chỗ tiểu kim khố của A Dung mà cắt đi thật chu đáo, sau đó lại quay đầu nhìn khắp nơi, lần qua lần lại một trận, đột nhiên lại cảm thấy có chút nhàm chán, nghe bên ngoài có tiếng ồn ào khen ngợi, liền có chút lo lắng mà nói: “Hi vọng đừng uống nhiều quá, hại sức khỏe mất.”

“Người gặp chuyện vui tức khắc tâm tình sẽ sáng khoái, hôm nay phò mã mà có uống nhiều một chút thì cũng là hợp lý mà.” Đại cung nữ Hàm Tự hữu dụng nhất bên người nàng, luôn thấu được tâm chủ tử liền cười cười, đi ra bên ngoài truyền mạng canh giải rượu, rồi quay lại tiến đến mà thì thầm vào tai A Nguyên: “Chút nữa phò mã đi vào, điện hạ nhớ nói đây là đồ điện hạ đặc biệt chuẩn bị cho phò mã dùng nha.”

“Người thật là mặt dày.” A Nguyên vừa lòng cười.

“Điện hạ quá khen.” Hàm Tự cười, thấy có cung nữ đi tới, đành tiếp tục khe khẽ nói: “Lát nữa, khi mà điện hạ sủng hạnh phò mã, vẫn là để nô tỳ đưa bọn họ đi ra ngoài mới được.” Công chúa và phò mã cùng ở trong phòng, mà lại có người ở bên cạnh hầu hạ, Hàm Tự sợ là A Nguyên sẽ không thích, nên ân cần mà nói.

Lại một lần nữa cái người tâm phúc này làm cho A Nguyên cảm thấy hài lòng, ngửa mặt vuốt cằm nói: “Vậy sáng mai đi, không cần đến sớm hầu hạ đâu, cứ ở ngoài chờ ta truyền gọi, rõ chưa?” Nói xong, không biết trong đầu lại nghĩ đến cái gì, lập tức thấy có người nước miếng đã chảy ra.

Hàm Tụ cũng lộ ra một nét mặt đồng dạng, tuyệt nhiên không nói gì mà chỉ cười đầy âm mưu giống như chủ nhân của nàng vậy.

Hai chủ tớ nhà nàng cùng bày cái bộ dạng sói già, lại nhỏ giọng thì thầm rất nhiều, đột nhiên thấy A Dung đang đi đến. A Nguyên nằm trên giường ngó ra bên ngoài, liền thấy một mỹ nam ánh mắt trong trẻo tỉnh táo, tuyệt nhiên không phải bộ dạng của kẻ say. Chàng đi đến trước mặt nàng, cúi người nhìn nàng, bị chút hương rượu nhàn nhạt man mát phả vào mặt, nàng không tự chủ được liền đỏ mặt, nhìn lên một chút cái cổ trắng nõn của mỹ nam, công chúa điện hạ liền mặt thẳng tắp, nuốt vội nước miếng, liếc mắt với Hàm Tụ một cái. Tâm phúc này lập tức bắt được tín hiệu mà gật đầu, lừa hết mọi người trong nhà đi ra, thuận tay trước khi đi đóng luôn cái cửa lại.

“Chàng uống canh giải rượu này đi, ta là cố ý kêu người chuẩn bị cho chàng.” A Nguyên đưa canh giải rượu mà mắt lại chuyển loạn mà nói.

“May nhờ có A Khanh, nên ta cũng đỡ khó xử.” Phụng Khanh – đại ca của A Nguyên tuy là một mỹ nam, tửu lượng cũng không cao, nhưng đầu óc lại thông minh, chỉ cần cầm bình rượu đi nói năng vài câu mà cũng lừa gạt được không ít quan khách, A Dung nhờ vậy mà mới trốn đi được.

Giờ mắt thấy một tiểu cô nương đã tắm rửa sạch sẽ, da dẻ thơm tho mềm mại, bên trong lớp áo ngủ màu đỏ lộ ra bả vai trắng tuyết, ánh mắt A Dung liền sâu thẳm, đỡ lấy bát canh giải rượu trên tay A Nguyên uống một chút, xong liền ngồi xuống bên cạnh nàng, nhìn thấy mặt nàng không rõ vì sao lại đỏ, liền cười nói: “Đề vì thần hầu hạ điện hạ nghỉ ngơi?”

Thấy trong mắt chàng mang theo vẻ ma mị, A Nguyên không tự chủ được mà nuốt một ngụm nước miếng.

“Được không?” Thấy nàng bất động, mỹ nam cúi người tiến về phía nàng tìm kiếm gì đấy.

“Đội đầu!” Bị cái tên mỹ nam này làm cho đến mê muội, công chúa điện hạ thực muốn đề nghị ra mà ăn luôn mất, nhưng đột nhiên nhớ đến một chuyện vô cùng quan trọng, nàng liền xoay người lăn trên giường, tìm kiếm, rồi lại nhảy ra đưa một xếp giấy cho A Dung, khụ một tiếng nói: “Cái kia, sau này không phải hai ta cùng quan sao, đưa hết thể này thì thành ra bốn cung làm chủ hết, phò mã không có ý kiến gì à?”

“Thứ nhất, công chúa điện hạ luôn đúng! Thứ hai, công chúa nói phò mã đúng thì khi ấy phò mã mới được đúng! Thứ ba, nếu công chúa điện hạ sai, xin xem lại điều một!” A Dung yên lặng mà niệm thần chú trong lòng một lần, vừa ngẩng lên liền thấy công chúa đang uốn ngược, tay chống nạnh bày ra bộ dạng uy hiếp, lại hoàn toàn không để ý đến áo ngủ của mình đang bị mở, khoe miệng lại hơi hơi giật, cười nói: “Đây chính là ý của vi thần.” Nói xong lại đem tờ giấy trắng dán ở đầu giường, một chút cũng không cảm thấy là chàng không phần chân: “Ngày ngày mở mắt là có thể học được, như vậy vi thần mới hiểu được rõ ràng hơn.” Nói xong, tự mình buông màn xuống, nhích sát dần đến nàng.

Ôi, mỹ nam chủ động!

A Nguyên cảm thấy sung sướng còi lòng nha!

Hón hón hờ hờ nhìn khắp người mỹ nam, có đưa lao vội đến lột đồ phò mã nhà mình, chỉ chót lát đã nhìn thấy cái cổ mảnh khảnh, xương quai xanh tinh xảo, công chúa điện hạ vui đầu vào cổ còi áo tháo thắt lưng, cười rất gian nói: “Đêm xuân một khắc đáng ngàn vàng! Phò mã, tới đây, bốn cung thương chàng!”

Một bên đắc ý mà ném quần áo của mỹ nam, một bên lại đặc biệt nghe lời chờ nàng lâm hạnh, không để ý đến phò mã, nàng tiếp tục hăm hồ nói: “Sau này nhất định bốn cung sẽ không phụ chàng đâu.” Nàng cứ thế mà làm, lại làm thật lâu, giờ nhìn lại mới cảm thấy phò mã nhà mình thật đúng là mềm mại ngọt ngào.

Bị tắm thân kiều diễm mềm mại nằm lên trên người, lại thấy nàng chủ động như vậy, khoe miệng A Dung lộ ra vẻ tươi cười, nhẹ giọng nói: “Điện hạ thích ta lắm sao?”

“Thích chàng nhất trên đời!” A Nguyên bấu môi nịnh nọt lấy lòng.

“Thế thì vi thần an tâm rồi.” Công chúa còn chưa kịp nghe rõ gì cả, đã liền cảm thấy trời đất quay cuồng, trong nháy mắt đã thấy mình bị gã thanh niên này áp chế ở trên giường, nhưng mà vừa dùng sức động dậy một chút đã bị đôi tay của ai kia kìm chặt lại, không thể động dậy nổi, mắt lại thấy thanh niên kia đang dùng ánh mắt nguy hiểm nhìn mình, trong lòng công chúa đột nhiên sợ hãi, mắt đảo đảo nhìn xung quanh: “Vị trí không đúng rồi!” không phải là công chúa nàng sẽ ở phía trên, chậm rãi mà thương thức dư vị của mỹ nam sao? Chẳng phải kịch bản mà ngũ công chúa vẽ ra cho nàng là như thế sao!

“Vị trí đúng rồi.” Thanh niên cười, nhẹ giọng nói: “Thế này mới thích.” Nói xong liền một cơn mưa hôn hít rơi xuống làm chóng váng mặt mày, nàng bất lực bị tên nhóc con ma mãnh quần thảo đến mức thở không nổi, vừa mới khó khăn dứt ra được, chưa kịp để phản ứng lại, nàng liền cảm thấy trên người lạnh lạnh, hóa ra xiêm y đã bị lột sạch, lúc sau một thân mình càng lúc càng nóng đê chặt nàng ở dưới.

“không phải, chàng nghe tha nói đã!” A Nguyên giãy giụa cố ngoi cái đầu ra mà kêu lên.

“Ban ngày nghe người, buổi tối nghe ta.” Hùng hài từ phi không được, Phò mã đại nhân còn lo lắng cái gì đâu? Chỉ chặt chẽ mà khóa lại cái này lung tung phịch, về mặt tai vạ đến nơi ngóc công chúa cười nói, “Từ trước nghe xong lời nói, công chúa mới nguyện ý gả cho ta, đúng hay không?” Kia trên mặt mang theo nguy hiểm tươi cười, đã kêu sợ ngây người A Nguyên đột nhiên nghĩ tới khi còn nhỏ, lần đầu tiên nhìn thấy hừ A Dung khi cái loại này gọi người đánh trong xương cốt run run bộ dáng.

“Ban ngày ta nghe nàng, buổi tối nàng nghe ta.” Có đưa ngọc nguyệt không được, phò mã đại nhân đâu cần lo lắng gì nữa, cứ khóa chặt tay nàng lại mà nghịch ngợm lung tung, lại thấy vẻ mặt vốn tinh nghịch của công chúa giờ sắp thành ngốc đến nơi liền cười nói: “Chẳng phải trước kia nghe thấy lời này, công chúa mới nguyện ý gả cho ta, có phải không?” Nhìn A Dung cười tươi nguy hiểm đến mức làm người đối diện sợ ngây cả người, A Nguyên đột

nhien nhớ tới khi còn nhỏ, lần đầu tiên nhìn thấy bộ dạng của A Dung xấu xa khi tới bắt nạt nàng.

“Chàng lừa bòn cung!” A Nguyên hét lên một tiếng, vô cùng hời hợt.

Thế quái nào lại bị vẻ ngây thơ của tên tiểu tử này lừa gạt, để đến mức quên luôn rằng hắn là một tên xấu xa, rất xấu xa!

“Lừa cũng lừa rồi, nàng nên quen dần đi.” Thấy tiểu cô nương trong lòng mình cứ oa oa mà làm loạn cả lên, A Dung liền cười, cúi đầu chặn lấy cái miệng của cô công chúa xui xẻo đang ồn ào nói muốn huỷ hủn kia.

Trong lòng A Nguyên vô cùng phẫn nộ đến mức muốn chết đi sống lại, vừa cảm thấy vị vắn vò đến kiệt sức, vừa lại sinh ra thứ cảm giác sung sướng chưa từng có, công chúa điện hạ lệ rơi đầy mặt, lòng thầm oán biết thế đã chẳng làm, tự dung lại tự biến thành con dê bị sói xam ăn sạch sẽ mà chẳng thể phản kháng lại được tí nào.

không biết qua bao lâu, nàng bị ép đến mức tưởng đứt hơi mới rơi lệ ngẫm ra một điều – trai đẹp đều là sói!

“Yamete (dừng mà)!” Đứa nhỏ khóc thút tha thút thút đến nước nớc.

Tiếng khóc của công chúa truyền ra đến bên ngoài, Hàm Tự cung nữ tốt của Thiên triều nghiêng tai lắng nghe, nghe xong liền rất hài lòng mà quay ra dạy dỗ đám cung nữ đang theo sau: “Chú ý, đây chính là ý tứ của điện hạ, chính là muốn các người tránh xa xa ra một chút, đừng có quấy rầy chuyện của điện hạ.” Nói xong, cảm thấy mình thật tâm lý, rất hiểu lòng người nên liên tục gật đầu, tỏ vẻ với mấy cung nữ đang đứng đằng xa chờ dặn dò: “Ngày mai cứ đến giờ ngọ dâng đồ ăn lên là được.” Mà nói tới điện hạ nhà nàng, thật cũng biết cách làm trò đi, rõ ràng sủng phò mã mà còn khóc lóc thảm thiết cứ như thể bị phò mã cưỡng bức chiếm đoạt không bằng.

Thật không hổ danh là người khiến nhóm vương gia đều phải run rẩy, đúng là ác nhân cáo trạng trước!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Vinh Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.